

Samuel presenta

Volum 1

El mannà espiritual dels últims caminants adventistes

**de camí cap al Canaan celestial.
Arribada, dimecres 20 de març de 2030.**

***« Qui és, doncs, el servent fidel i savi, a qui el seu
senyor ha posat sobre la seva família per donar-los el
menjar al seu temps?***

***Feliç aquell servent que, quan vingui el seu senyor,
el trobi fent així.***

***Us ho dic amb tota veritat: el farà governant de tots els
seus béns .***

Mateu 24:45-47

Índex de temes tractats al final del llibre

El mannà espiritual dels últims caminants adventistes

Extensió de les revelacions divines rebudes des de 07/03/2020
Nous missatges inspirats contínuament per Déu

Missatges de l'autor

Com està escrit a Ap. 2:26: " *Al qui venci i guardi les meves obres fins a la fi, li donaré autoritat sobre les nacions* ". Jesucrist comparteix amb el seu servent, el seu profeta, el coneixement del seu judici sobre totes les coses, com ara temes religiosos, polítics i econòmics. Perquè ell compleix els seus plans actuant en tots aquests àmbits que governen la humanitat.

Entre les obres de Jesucrist hi ha la inspiració constant de la seva llum, tan important per a la vida espiritual dels seus elegits com el mannà que es dona cada dia als hebreus reunits per Déu al desert del Sinaí.

Els qui ho busquen trobaran en els articles escrits en aquesta obra la garantia d'un pensament diví autèntic, que em compromet com a testimoni i que els fa responsables davant Déu i el seu suprem judici sant. Perquè el rebuig de la seva llum és la causa d'una ruptura en la relació entre ell i la seva criatura.

La inspiració revelada en aquestes línies és només el compliment de la promesa feta per Jesús als seus servents, a Mt. 28:18-20 on, per treure dubtes dels seus interlocutors, està escrit: " *Jesús, acostant-se, els parlà així: Tot poder m'ha estat donat al cel i a la terra. Aneu, doncs, i feu deixebles de totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, **i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. I vet aquí, jo sóc amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món*** " .

Després d'haver presentat a "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi" l'estudi detallat, vers per vers, d'aquestes profecies divines, presento en aquesta obra, segons la inspiració divina del moment, anàlisis sintètiques sobre els temes tractats en aquestes profecies, però també sobre l'actualitat. Aquesta visió integral és rica i promou el domini de la comprensió que Déu ofereix en nom de Jesucrist. Aquests nous testimonis tenen tant valor per a ell com els primers i per als seus escollits, fan clar i comprensible allò que estava xifrat i impenetrable.

Afegeix que en els temps difícils que haurem de passar, el coneixement d'aquests articles marcarà la diferència a l'hora d'obtenir, o no, de Crist, la seva ajuda indispensable i el seu suport diví per conquerir com ell va conquerir. Perquè els seus escollits estan convidats a " *guardar les seves obres fins a la fi* " del món, amb " *paciència i perseverança* " que caracteritzen els veritables " *sant* " de Déu.

Nota: atès que les traduccions a llengües estrangeres es realitzen mitjançant programari de traducció automàtica, l'autor només és responsable dels textos en francès, l'idioma de la versió original dels documents.

2020 – L'inici de les desgràcies

Més enllà del comportament ideal que aprova i beneeix, Déu tolera durant un temps allò que desaprova; però només durant un temps relativament curt. Des del 2020, tenim l'avantatge de veure'l respondre immediatament a les ultratges que pateix, principalment a l'Occident cristià.

En aplicació d'aquest vers citat a Romans 2:9: "*Tribulació i angouxa sobre tota ànima humana que fa el mal, primer del jueu i després del grec!*", el gran Déu creador, el nostre gran jutge, va fer que l'any 2020, des de l'equinocci de primavera del 2020 fins a l'equinocci de primavera del 2021, segons el seu ordre, fos un any marcat per una maledicció sense precedents en la història de la humanitat des de l'èxode d'Egipte. I seguint l'ordre indicat al vers, Israel va ser el primer país a adoptar, davant la suposada "pandèmia" atribuïda al virus Covid-19 que va aparèixer a la Xina, i la causa de la magnitud d'aquesta maledicció, la terrible decisió de "confinar" tot el país, bloquejant així tot l'aparell econòmic. Copiant aquest model, Itàlia (el primer país occidental afectat) i altres pobles cristians occidentals han adoptat al seu torn la mateixa mesura amb les mateixes conseqüències econòmiques des de la primavera del 2020. El col·lapse del món occidental és igual al causat per una guerra mundial.

La causa d'aquesta maledicció divina es remunta als orígens de la creació terrenal i a les últimes ultratges, com el matrimoni entre persones del mateix sexe, les noves "teories de gènere" multisexuals i el suport donat a l'Islam. Amb aquesta reacció, el Déu creador d'Adam i Eva i els seus descendents acaba de confirmar el missatge donat a Gènesi 3:22: "*Llavors YaHWéH Déu va dir: Heus aquí, l'home s'ha tornat com un de nosaltres, coneixent el bé i el mal. Ara, doncs, prohibim-li que estenqui la mà i prenqui de l'arbre de la vida, i en menqi i visqui per sempre*". Ja especifico que aquest "un de nosaltres" es refereix a Satanàs, el diable.

Explicació: Durant diverses dècades, part dels enormes beneficis obtinguts pel gegant financer americà "Google" s'han reinvertit en investigació científica, i un dels seus objectius no és res menys que fer que l'home sigui "immortal". Amb l'aparició de virus contagiosos i mortals, el Totpoderós està indicant als científics de la Terra que no els permetrà aconseguir aquest resultat; la mort seguirà sent la seva arma divina i colpejarà tots els rebels culpables. L'enorme progrés científic a causa del desenvolupament de l'electrònica i els ordinadors ha transformat considerablement les ments humanes, especialment entre els joves criats a Occident sense religió. En realitat, la humanitat només s'està adaptant al programa que Déu va dissenyar per a ella. En donar la dominació als Estats Units durant la Segona Guerra Mundial, Déu va preparar el camí per al declivi europeu. A través de la seva xarxa "d'internet", Amèrica ha fet que els habitants de tota la Terra depenguin de la seva tecnologia. L'avarícia capitalista ha portat al sacrifici de la producció local en favor de la producció

deslocalitzada a Àsia, i particularment, finalment, a la Xina. Va caldre l'acció dels virus perquè les nacions occidentals s'adonessin de la seva dependència dels productors asiàtics i del seu estat de ruïna. El següent pas serà la seva destrucció per la guerra. Els líders de les nacions d'Occident són força joves i, com els joves del nostre temps, només confien en la ciència, que fins al 2020 era capaç de resoldre tots els problemes. Per tant, podem entendre la consternació d'aquests joves que descobreixen que la ciència no té cap resposta per curar les víctimes de la Covid-19. Aquesta nova situació angoixant els ha portat a "confinar", "desbloquejar" i "tornar a confinar" les seves poblacions, sense sospitar que la cura seria finalment pitjor que la malaltia, que, a més, es va veure àmpliament amplificada en el seu judici. Però fent-ho, només han complert el pla de Déu, que va resoldre la seva destrucció.

Durant l'any, el divendres 16 d'octubre a les 17:00 h a l'inici del Sàbat, el professor d'història Samuel Paty va ser decapitat per un immigrant txetxè després de l'exhibició, a l'escola, de caricatures burletes i escabroses del profeta Mahoma publicades pel diari satíric "Charlie Hebdo".

Els dies 6, 7 i 8 de març de 2021, el papa Francesc va viatjar a l'Iraq per donar suport als "cristians" orientals perseguits. Viatjant a Mossul, l'antiga capital devastada del Califat Islàmic, va anomenar "germans" els musulmans que va conèixer. En fer-ho, va enfurir Jesucrist, que va utilitzar l'islam bèl·lic dels seus "germans" per castigar-lo. Segons Déu, "l'amor fraternal" és un fruit del seu Esperit Sant, que només és actiu a favor dels seus fidels elegits; i especialment no per als pobles que neguen i presenten, com una mentida cristiana, la mort expiatòria de Jesucrist, base de l'Evangeli (la Bona Nova) de la salvació. Cal destacar que en els mateixos dies, es van produir enfrontaments violents entre joves d'origen immigrant i la policia francesa a diverses ciutats, confirmant així la incompatibilitat de la religió musulmana amb el règim republicà secular francès.

Dimecres, 19 de maig de 2021

35.000 policies es van reunir per protestar contra la laxitud del sistema judicial prop de l'Assemblea. Són víctimes d'atacs de joves narcotraficants que també són islamistes i que ja no dubten a disparar-los. La policia compta els seus morts i ferits. La violència és cada cop més incontrolable. La causa és la incapacitat de la República per prevenir la immoralitat humana. La corrupció apareix en totes les professions i en tots els camps religiosos, econòmics, judicials i polítics. I l'explicació rau en el fet que la República atorga càrrecs basats únicament en les qualificacions acadèmiques. La moralitat de la gent mai es té en compte, i els candidats presidencials es descobreixen després com a mentiders i lladres. Separada de Déu, és incapaç d'abordar els seus problemes, i el seu sistema judicial, basat únicament en la lletra de les seves lleis, produeix la injustícia que només la moralitat podria prevenir. A la República, com a la Bíblia, "*la lletra mata, però l'esperit dóna vida*". Com al seu principi, la República separada de Déu només pot produir violència, destrucció i mort. Pel que fa a la justícia

humana, Jesucrist només va poder presentar en paràbola el tipus del jutge injust; La realitat del 2021 compleix perfectament la seva visió i el seu judici de les coses.

Notícies del 25 de setembre de 2021

L'home espiritual ho jutja tot

El vers complet d'1 Cor. 2:15 diu: " *Però l'home espiritual **ho jutja tot**, però ell mateix no és jutjat per ningú* " .

Vull ser honest i reconèixer que aquest versicle està dirigit principalment a assumptes religiosos, però qui té saviesa divina per jutjar els assumptes espirituals pot, millor que ningú, també jutjar les coses d'aquest món. L'apòstol Pau ho va dir així, dient a 1 Cor. 6:3: " *No sabeu que jutjarem els àngels? **Quant més jutjarem les coses d'aquesta vida** ?* "

Per tant, presentaré la perspectiva espiritual il·luminada del meu judici sobre les opcions polítiques i econòmiques de la nostra societat francesa perquè és la que millor conec, havent nascut al final de la Segona Guerra Mundial i havent crescut en aquest país de França. Les primeres imatges rebudes van ser les d'un barri destruït pels bombardejos. Sota la Quarta República, el país es va reconstruir i va recuperar una bona prosperitat. Després va arribar el temps de la descolonització i la Quarta República es va desintegrar a causa de la Guerra d'Algèria, fins al punt que el 1958, aquesta república va ser substituïda per la Cinquena proposada pel general De Gaulle. A nivell democràtic, la Quarta, basada en la majoria i la representació proporcional dels diputats, va impedir l'adopció per votació de mesures excessives. Va ser una salvaguarda molt útil. Per ser adoptat, el projecte havia d'aconseguir consens i ser recolzat pel partit governamental i almenys per part dels de l'oposició. El principi era veritablement digne d'una democràcia i beneficis per al poble francès. Però, arribat el moment que Déu preparés el càstig del règim republicà francès, va lliurar França al règim semimonàrquic de la Cinquena ^{República}, que no va plantejar cap problema sota el govern del general de Gaulle. L'home era recte, honest, però també astut i tenia 68 anys quan va assumir la presidència del país. Així va aconseguir que el seu règim dictatorial, disfressat i emmascarat darrere d'una organització oficialment democràtica, fos acceptat com una democràcia. El poble podria canviar el seu "rei" cada set anys. A més, des del final de la Segona Guerra Mundial, l'època en què jo vaig néixer, França havia estat sotmesa a la pressió de dues influències polítiques extremes i oposades: el capitalisme americà i el comunisme soviètic rus, reflectint la seva posició geogràfica que la situa entre Amèrica i Rússia. El general de Gaulle va utilitzar els seus poders per donar a França la independència de les pressions dels dos blocs oposats. Però després de la seva retirada i mort, els seus successors van tornar a situar França sota la influència seductora de la rica Amèrica. El seu esperit liberal, prenent una forma religiosa de liberalisme, va conquerir les elits dels hereus polítics del general de Gaulle. El liberalisme és, de

fet, la forma doctrinal de la pràctica de la llibertat. Però Déu ens ha ensenyat que la veritable llibertat només es troba en Ell, en l'obediència a les seves lleis, de manera que qualsevol altre desig de llibertat en realitat només té com a objectiu obtenir, de manera egoista i egocèntrica, el dret a fer el que es vulgui. A partir d'aleshores, de generació en generació, i de presidència en presidència, el fruit de la cobdícia havia de portar els líders a cometre tots els errors perjudicials per a tot el poble francès. Entre aquests errors, destaco en primer lloc el de permetre que els seus enemics musulmans s'instal·lessin al seu territori, al sòl de la seva metròpoli. Aquest error es deu directament al menyspreu religiós de les seves elits. Il·luminats per Déu, haurien entès la impossibilitat de fer coexistir i "visquir juntes" les religions cristianes amb l'Islam. Però l'establiment de l'Islam tenia com a objectiu preparar la confrontació religiosa final, que obriria el camí a la Tercera Guerra Mundial, aquesta vegada nuclear. La llarga experiència de França de ser rebutjada successivament per totes les seves colònies al Magrib hauria d'haver servit de lliçó, però com els cecs, sords i ximples, les lliçons apreses van ser ignorades. En una maniobra gairebé suïcida, les autoritats franceses es van negar el dret a dur a terme enquestes i proves sobre les proporcions reals de la immigració estrangera, en particular inicialment musulmana. Tanmateix, la veritat està emergint, ja que França té oficialment 63 milions d'habitants, però curiosament, els seus serveis sanitaris tenen 75 milions de persones sota atenció. Podrien els 12 milions d'excés ser, almenys en part, immigrants il·legals acollits per immigrants legals? Quan s'enfronta al perill, esdevé vital poder mesurar-ne la intensitat; la supervivència ho exigeix. El risc de la formació d'una "cinquena columna" musulmana en territori francès existeix i, en última instància, es pagarà car. La causa d'aquesta ceguesa va ser el poder de l'engany en què Déu submergeix els pobles i les seves autoritats governants quan menyspreen la seva veritat, tal com està escrit a 2 Tes. 2:11-12: "*Perquè Déu els ha enviat un fort engany, perquè creguin una mentida, perquè tots els qui no van creure la veritat sinó que es van complaure en la injustícia siguin condemnats*". Les relacions establertes per França amb l'Islam van ser, des del principi, conflictives, i només per la força es van colonitzar els països del Magrib. L'odi i el ressentiment sempre es troben en la víctima, no en el conqueridor. I aquí, de nou, completament engegats, els francesos no es van adonar del nivell d'aquest ressentiment, que tanmateix estava ben justificat. Els Evangelis i les Epístoles presenten Jesucrist com **l'únic** salvador universal que va donar **voluntàriament** la seva vida terrenal carnal en expiació pels pecats dels seus **escollits**; l'Islam, que nega aquesta mort voluntària, no podria ser de **cap** manera compatible amb la fe cristiana i el seu Déu inspirador. No és l'esperit voluble que presenten les falses religions cristianes, sinó al contrari, l'únic Déu creador que, segons Malaquias 3:6, "*no canvia*" i ofereix a tota la humanitat un únic pla de salvació que es basa **exclusivament** en la **veritable fe cristiana** que Jesús jutja i avalua personalment. Ben entès això, podem analitzar l'Islam com qualsevol altre pensament ideològic que respongui a aquest principi: sempre tindrà partidaris, opositors i indiferents o vacil·lants. Aquest mal arbre segons Jesucrist té dos braços fonamentals: els partidaris actius i els partidaris inactius. Per ser encara més clars, diguem que l'Islam està compost pel braç terrorista actiu i el braç inactiu que públicament, o

en secret, aplaudeix les victòries obtingudes pel braç actiu. Això s'ha demostrat ja que, durant la destrucció de les Torres Bessones americanes a Nova York l'11 de setembre de 2001, els "youyous" victoriosos de les dones musulmanes van ressonar i van expressar la seva alegria als suburbis i ZUP de França. Aquestes reaccions hostils no van ser observades ni sancionades pels polítics francesos i, com a resultat, el braç armat musulmà es va enfortir, es va organitzar i va prendre la forma del grup islàmic Daesh. La indiferència a la veritat divina i la veritat dels esdeveniments viscuts explica l'agressivitat islàmica que Déu ha mantingut i despertat per complir la seva missió punitiva contra l'Occident incrèdul i rebel dels últims temps. França continua sent simbòlicament l'objectiu de la seva ira, perquè, després de Grècia i Roma, és a l'origen de totes les repúbliques contemporànies. I el règim republicà i els seus excessos només deuen la seva existència al Déu Creador que els va aixecar per enderrocar el règim monàrquic que va acusar i condemnar, pel seu suport a la fe catòlica romana papal, des del començament del seu establiment, l'any 538. Aquesta acusació es pot llegir a Apocalipsi 2:20 a 23, on Déu anomena l'acció assassina de la Revolució Francesa " *gran tribulació* ": " *No obstant això, tinc algunes coses contra tu, perquè permets que aquella dona Jezabel, que es diu profetessa, ensenyi i sedueixi els meus servents a cometre immoralitat sexual i a menjar coses sacrificades als ídols. Li vaig donar temps per penedir-se, i no es penedirà de la seva immoralitat sexual. Mira, la llançaré en un llit, i els qui cometen adulteri amb ella a una gran tribulació, si no es peneixen de les seves obres. Faré morir els seus fills; i totes les esglésies sabran que jo sóc el qui examina les ments i els cors, i us recompensaré a cadascun segons les vostres obres* ". En aquest vers, la " *dona Jezabel* " es refereix a l'església papista, les persecucions de la qual van ser ordenades pel seu òrgan inquisitorial. Els jutges porten Déu a comparar-la simbòlicament amb la reina " *Jezabel* ", la dona estrangera casada amb el rei jueu " *Acab* ", que ja havia matat els profetes de Déu en temps del profeta Elies segons 1 Reis 18 i 19. Un altre aspecte de la seva similitud es refereix a l'acusació de les víctimes per falsos testimonis, perquè els testimonis dels sacerdots catòlics, tan allunyats de Déu com " *els sacerdots d'Astartet i els Baals de Jezabel* " de l'antic testament, no tenien cap valor per a ell. Els testimonis escrits als llibres dels Reis i les Cròniques van proporcionar prova de la incapacitat dels monarques terrenals per fer justícia acceptable a Déu. Al final de cada regnat, l'Esperit ho puntua revelant el seu judici en aquests termes: " *va fer completament el mal com havia fet el seu pare abans d'ell* ". I després d'aquest tipus de govern, el règim republicà va fer encara més " *mal* "; i això per les següents raons.

El principi de la democràcia francesa dóna el mateix valor a la veu de cada ciutadà francès. Tanmateix, el valor dels ciutadans no és uniforme, perquè varia entre els dos extrems dels altament intel·ligents i els completament bojos. Entre aquests dos extrems, tota la població està composta, doncs, d'éssers intel·ligents i d'altres que ho són menys, o fins i tot gairebé estúpids. Els éssers intel·ligents analitzen les propostes dels candidats que es presenten a les eleccions presidencials o legislatives. I en aquesta barreja de veus intel·ligents i estúpides, la mitjana obtinguda està necessàriament per sota del nivell d'intel·ligència necessari i indispensable. La majoria dels votants són en realitat incapaços d'analitzar les

propostes i els problemes en joc a les eleccions. En conseqüència, aquest dret de vot atorgat a tothom és mortal i, a més o menys llarg termini, condemna el règim al fracàs, la crisi, la ruïna i el desastre per a tothom, cosa que porta a una confrontació mortal. Quines possibilitats té aquest principi igualitari d'adoptar lleis beneficioses i justes per a tothom? Cap, perquè, a més, el líder electe imposa el seu caràcter, la seva naturalesa i la seva voluntat. Si l'home fos perfecte, seria l'ideal, però, malauradament, la majoria de les vegades és egoista i ambiciós per orgull, i tots els successors del general De Gaulle tenen això en comú: han sacrificat l'interès francès a llarg termini en benefici del curt termini, és a dir, la durada del seu mandat personal. Això es fa evident quan veiem com el president socialista François Mitterrand va afavorir les importacions xineses i asiàtiques per donar als francesos la impressió de poder adquisitiu, real en el futur immediat, però destructiu de llocs de treball a llarg termini de l'economia francesa. A més, la creació d'una Europa unida es basa únicament en les regles del seu comerç. Cegats pels valors humanistes, els líders van fer pagar a França i al seu poble el preu d'aquesta construcció. Els seus llocs de treball van ser traslladats i transportats a països europeus amb un baix nivell de vida, successivament Portugal, Polònia, Romania i Bulgària. Si Europa va acabar amb 27 nacions, és perquè el capitalisme que l'impulsa porta països cada cop més pobres per explotar-los. Al mateix temps, França s'ha tornat completament dependent de la Xina, que ara té drets exclusius per a la producció de tot tipus de productes. La ruïna, doncs, té múltiples causes, però principalment la de la maledicció del Déu vivent que va venir a la terra en Jesucrist.

La democràcia francesa té aquesta particularitat: la seva constitució basa els seus vots en dues voltes. Això revela el caràcter pervers dels francesos. En canvi, el principi diví ens diu a Mateu 5:37: " *Que el vostre sí sigui sí, i el vostre no sigui no, i tot el que supera això prové del malvat* ". Per tant, és " *al malvat* " a qui hem d'atribuir la segona volta que perverteix l'elecció electoral. Originalment, sota la Tercera ⁱ la Quarta ^{República}, la votació a una sola volta permetia la selecció del candidat que sortia primer independentment del nombre de vots obtinguts. Però a la Cinquena ^{República}, la segona volta dóna al vot els mitjans per expressar, a més del suport, l'odi i el rebuig dels candidats nacionalistes; així s'imposa la veu suïcida que matarà la nació. Afegeixo aquesta pregunta: com podem elegir la persona intel·ligent si l'elector és majoritàriament estúpid? Aquest judici està confirmat per Déu, ja que els seus escollits formen un " *petit ramat* " que **només rep d'ell la veritable intel·ligència**, molt diferent de la instrucció dels graduats. Però aquestes coses estan d'acord amb la voluntat de Déu, per la qual cosa: **el poble té els líders que es mereix.**

Els avenços tecnològics en la tecnologia de la informació i l'establiment del sistema "internet" també tenen un paper important en la transformació de les economies occidentals. Moltes professions especialitzades s'han tornat factibles per a les persones corrents, gràcies als seus ordinadors. Tanmateix, l'equilibri econòmic dels pobles depèn de la plena ocupació i de la satisfacció equilibrada de l'oferta i la demanda. En acabar amb diversos sectors econòmics un darrere l'altre, els excessos d'internet estan destruint les economies de les nacions a través d'un desequilibri fatal en l'ocupació.

En els darrers temps, el paper amplificat del sistema "internet" té la responsabilitat de permetre que els intel·ligents i els ximpls donin a conèixer els seus pensaments i opinions sobre molts temes. La majoria dels humans, incapaços de jutjar entre el bé i el mal, el positiu i el negatiu, els pensaments dolents són poderosament divulgats i compartits per multituds, i les nacions són així conquerides pel mal, incapaços d'impedir la seva propagació. Les ideologies, totes utòpiques, xoquen a "internet" abans de xocar, físicament, a terra i a l'aire. No hem d'esperar ni esperar cap remei o solució per resoldre aquests problemes que arriben en el moment escollit pel Déu vivent per preparar una gran conflagració que constituirà, segons Apocalipsi 9:13, el "*sesè " càstig d'advertència de la seva gran ira, abans del seu retorn revelat als seus escollits per a la primavera del 2030, que serà l'hora en què sonarà la " setena trompeta " d'Apocalipsi 11:15.* Tornarà i posarà fi a l'existència dels rebels i a tots els seus somnis utòpics, sota el nom celestial de Jesucrist, Miquel i el Totpoderós YaHWÉH.

Saber escoltar per comprendre

A França, es preparen les eleccions presidencials amb vista a escollir el cap d'estat que serà elegit l'abril de 2022. Els debats i intercanvis entre periodistes i experts polítics permeten identificar aquells d'ells que destaquen per la seva capacitat d'escolta. L'experiència és molt instructiva, perquè aquest mateix comportament afecta el tema religiós. En la campanya electoral que està en marxa, un home, un "alborotador", polemista polític i periodista de dretes de llarga trajectòria, està atraient l'interès dels mitjans de comunicació a causa de la taxa del 17 al 18% de les estimacions que li donen les agències d'enquestes d'opinió. Aquest home no està declarat oficialment candidat a la presidència, però està aprofitant la publicació del seu llibre, en què presenta la seva avaluació de la situació a França, que considera "de malson", convençut que una futura guerra civil interna serà la conseqüència inevitable de la creixent població musulmana establerta a França. Aquesta posició és lògicament oposada per tots aquells orientats cap al pensament humanista i l'esperit universalista, que representa gairebé tots els periodistes dels mitjans de comunicació. Les profecies bíbliques de Dan. 11:40-45 i Ap. 9:13 confirmen la imminència d'aquest conflicte. Per tant, només puc reconèixer una certa saviesa i intel·ligència humana en les idees difoses per aquest home. Eric Zemmour es projecta així com un far en aquesta campanya electoral i les opinions expressades sobre ell i les seves paraules són extremadament reveladores. Assenyalo aquells que ignoren les seves explicacions perquè romanen sords a totes les aclaricions que aporta al llarg del temps a les seves declaracions controvertides i malenteses. Com robots desproveïts d'intel·ligència humana, repeteixen incansablement acusacions que el sistema de justícia partidista favorable al camp humanista havia recolzat i confirmat. El biaix es revela en tot el seu significat. S'aferren a la seva posició i ja no senten la veu de la raó. Aquest comportament es troba entre la majoria de periodistes que treballen en mitjans públics i privats. Alguns que estimen les "*faules agradables*" (2 Tim. 4:3-4), fins i tot si la conseqüència de l'engany és mortal, el critiquen per no presentar les seves solucions o un missatge optimista i atractiu per aconseguir el

suport popular al seu darrere. Però, afortunadament, alguns altres, uns quants, destaquen demostrant que són capaços d'analitzar correctament i honestament les afirmacions del polemista.

Els humans es comporten de la mateixa manera en els àmbits civil i religiós, i és per això que el seu comportament en una elecció electoral civil revela el que realment són. I observo que en el seu discurs, Eric Zemmour denuncia la renúncia dels governants francesos al model d'assimilació de l'estranger acollit per França. Subtilment, assenyala, en l'elecció de mantenir o abandonar un nom estranger, un signe que revela una falsa adhesió al poble francès o una veritable adhesió. Aquest retret està encara més justificat, ja que aquesta falla es va aplicar per primera vegada en l'àmbit religiós. Perquè el que les religions apòstates no han entès és que Jesucrist "assimila" al seu model i a les seves normes tots aquells que salva i que realment salvarà. Quan crida i compromet els seus apòstols, comença canviant-los els noms i després els instrueix: Simó es converteix en Pere; Saule es converteix en Pau, però aquest canvi de nom pot revelar la necessitat d'un gran canvi, ja que el primer Simó es convertirà després de negar Jesús tres vegades. I per al segon, Saule, va ser el líder zelós dels perseguidors dels primers cristians. A diferència dels altres, Joan no canvia el seu nom, que revela una naturalesa veritablement nascuda de Déu des del naixement, com diu el seu nom: Déu ha donat. Per a Déu i els seus elegits intel·ligents, l'assimilació és la norma necessària i s'ajusta a la idea del baptisme, del qual el batejat emergeix com un home nou, que ja no es pertany a si mateix, perquè ara pertany a Crist que el va redimir. La falsa religió ha fet del cristianisme una simple etiqueta enganxada al front dels falsament batejats que, lògicament, esclaus del diable, continuaran servint-lo, en una esperança enganyosa de salvació cristiana. El mateix passa amb el model d'assimilació dels immigrants estrangers, que s'ha abandonat, i l'immigrant conviu amb el francès nadiu però no vol assimilar-se amb ell perquè vol preservar tota la seva herència original. Així, com en l'àmbit religiós, en l'àmbit civil, el bon gra també conviu amb la palla, i aquesta convivència crea problemes d'agressivitat i de negativa a sotmetre's a les autoritats nacionals; aquest comportament bel·ligerant només és el preludi d'enfrontaments molt més greus. Per a Déu, des de Clovis, el primer rei dels francs, el model França constitueix la societat del pecat, el comportament civil i religiós de la qual denuncia. Fins a la seva imminent destrucció, França haurà ocupat aquest paper revelador per a ell. És per això que els retrets presentats per Eric Zemmour s'han d'escoltar i sentir, com és el cas de la paraula profètica segons Apocalipsi 1:3: "*Beneït el qui llegeix i els qui escolten les paraules de la profecia i guarden les coses que hi són escrites! Perquè el temps és a prop*". Aquest vers mostra el vincle entre les etapes successives que condueixen l'ànima cap a la pràctica beneïda per Déu. Tot comença amb la lectura "*beneït el qui llegeix*" o, la comprensió per part d'un individu. La segona etapa és la de la transmissió: "*els qui escolten*" o, la multitud dels qui entenen el missatge transmès. I la tercera, "*i els qui guarden*", designa la possibilitat de posar en pràctica concreta la norma del missatge transmès.

Per tant, destaca el seu avantatge, perquè l'home espiritual extreu missatges espirituals fins i tot en una situació electoral civil. Perquè la vida és un

tot que inclou el civil i el religiós, i a través del seu comportament, l'home reproduceix la seva naturalesa més profunda en ambdós àmbits per igual.

Des de la seva resurrecció, Jesucrist ha anat seleccionant els seus escollits, que es poden comparar amb multitud d'éssers humans que es preparen per emigrar a un país estranger, que és el regne del cel. Ara, el Mestre i Rei d'aquest país exigeix un codi de vestimenta que ha fet obligatori; l'anomena: " *la vestimenta de noces* ". Sota aquesta expressió, Déu resumeix l'estàndard del seu caràcter revelat en Jesucrist i davant d'ell, allò que ha estat revelat per les seves obres realitzades des de la creació del món terrenal. Perquè el Déu de la Justícia i l'Amor es va presentar davant del Déu de l'Amor i la Justícia. Els falsos cristians només veuen Déu en l'aspecte de l'amor a causa de la debilitat que porta Jesucrist en carn humana. No han entès que durant el seu temps a la terra, el poderós Miquel havia renunciat **voluntàriament** a no utilitzar la seva omnipotència divina. Tot i això, en qualsevol moment Jesús podria haver reprès la seva aparició divina, tal com era, gloriosa i terrible, terroritzant els hebreus des del cim del Mont Sinaí, transformat en un forn ardent i fumejant.

Lloo i agraeixo al Senyor Jesucrist que em permet identificar lliçons divines en aquest context electoral perquè l'assimilació és a la base de l'ensenyament bíblic, ja que s'expressa des del Gènesi quan Déu diu a l'home a Gènesi 2:24: " *Per tant, l'home deixarà el seu pare i la seva mare i s'unirà a la seva dona, i seran una sola carn* ". Per tenir èxit en la seva nova unió amb la seva dona, l'home ha de renunciar a la seva condició de fill per convertir-se en el marit de la seva dona; i alhora, els seus pares han d'acceptar perdre la seva condició privilegiada de pares, per tal de promoure la transformació i l'adaptació del seu fill a la seva nova situació. Nascut en un ambient pagà a Ur dels Caldeus, Abram va ser convidat a deixar la casa del seu pare terrenal per assimilar-se a l'estàndard de vida celestial que anava a rebre de Déu. Així podeu entendre que Déu està interessat en tots els àmbits de l'existència humana. No és ell, sinó la humanitat atea, qui ha optat per separar els subjectes civils dels subjectes religiosos. Perquè Déu és el propietari de tots dos, essent el seu Creador. I com a tal, jutja divinament tots dos. Per tant, no hi ha cap raó per jutjar el comportament civil de manera diferent del comportament religiós. I la necessitat d'assimilació apareix en aquest principi revelat per Jesucrist: " *Ningú pot servir* (específic: correctament, fins al punt de satisfer-los) *dos amos* "; dues dones, dues nacionalitats, dues afiliacions religioses o polítiques oposades.

Ara apliquem aquestes lliçons al comportament cívic.

No es tracta encara d'aprovar o desaprovar les observacions d'Eric Zemmour, sinó d'entendre què ens vol dir l'home, l'altre que nosaltres mateixos. Els que ho entenen poden posicionar-se a favor o en contra, però aquí també l'home intel·ligent ha d'establir la diferència entre la possible explicació i el que desitja qui escolta. La vida no dóna als homes el que desitgen, però la guerra mundial, no desitjada, serà tanmateix inevitable, perquè Déu l'ha programada perquè tingui lloc abans del 2030.

En el seu discurs, Eric Zemmour denuncia el perill de l'islam i té raó, perquè aquesta religió **només va aparèixer a finals del segle** ^{VI} **per castigar** els pecats de la falsa religió catòlica cristiana papal establerta, per la seva banda, l'any

538 del mateix ^{segle VI}. Els musulmans pacífics defensen la idea que l'Islam és una religió d'amor; cosa que les accions bèl·liques liderades pel seu fundador Mahoma contradiuen. L'única religió basada en l'amor és aquella que té com a fonament Jesucrist, que, per amor als seus escollits, va donar la seva vida i va vessar la seva sang, havent especificat a Joan 10:17-18: "*El Pare m'estima, perquè jo dono la meva vida per prendre-la de nou. Ningú me la pren, sinó que jo la dono de mi mateix; tinc el poder de donar-la i tinc el poder de prendre-la de nou: aquest és el manament que he rebut del meu Pare*". La seva resurrecció, feta visible després del tercer dia, va proporcionar prova d'això. **Només la fe cristiana té** sentit, perquè compleix un projecte diví profetitzat a la Santa Bíblia a través del qual **el veritable i únic** Déu Creador es va donar a conèixer als éssers humans, a través dels escrits de Moisès, el pare hebreu del poble jueu, 3500 anys abans del nostre temps.

Els humanistes no entenen per què Eric Zemmour denuncia el perill de l'islam, perquè només veuen l'islam a través de l'aspecte pacífic que mostra la majoria dels musulmans francesos. El comportament dels musulmans és idèntic al dels cristians occidentals. A més, a França, la incredulitat s'ha convertit en majoritària, i la falsa fe de la resta forma, amb els musulmans pacífics, un pensament humanista aclaparador que només vol viure en pau, els uns al costat dels altres. Malauradament per a ells, el Déu creador és molt viu i actiu en la seva omnipotència, i el seu pla per a aquells que l'ignoren o el menyspreen s'imposa a tothom de manera inevitable. Recentment, per distingir entre pacífic i bel·licista, els humanistes han estat anomenant l'islam bel·licista "islamisme". Per tant, afegiré a les afirmacions fermes i convençudes presentades per Eric Zemmour un argument que fa que l'islam pacífic sigui un perill per als francesos. La presència de musulmans pacífics a França fa necessària la intervenció dels "islamistes", ja que han de venir a "rectificar" el comportament infidel dels seus correligionaris musulmans. Per a un "islamista", el musulmà pacífic és el primer a convertir-se. Pel que fa als incrèduls, els consideren "gossos" i els tracten com a tals. Així, allà on hi ha un musulmà, l'islamista ha d'anar-hi i actuar per convertir l'infidel. Això no agrada als humanistes, però els que anomenen "islamistes" són, en realitat, els servents íntegres i obedients, ja que només volen obeir les directives bèl·liques ensenyades i practicades per Mahoma. El problema és, doncs, l'existència de l'Alcorà i els seus ensenyaments agressius. Si els musulmans condemnen la violència i la intolerància religiosa, aleshores es manifesten contra l'Alcorà, que fomenta i mana aquestes coses. Que també condemnin la prohibició de canviar de religió que l'Islam defensa fins i tot dins d'un país lliure els lemes del qual són "llibertat, igualtat, fraternitat"; un bell lema que de fet només queda com un bell lema utòpic. Aquestes múltiples contradiccions són l'arrel del fracàs de l'assimilació de la religió de l'Alcorà i dels enfrontaments que només poden augmentar. I l'agressió només es produeix amb l'acord i la voluntat del Déu Creador que la reclama obertament inspirant aquestes paraules citades a Amós 3:6: "*Es toca una trompeta en una ciutat, i la gent no té por? Arriba la desgràcia a una ciutat, i YaHWéH no n'és l'autor?*". El judici espiritual em permet identificar situacions similars en el desenvolupament de la història revelada a la Bíblia. El que França, Europa i el món sencer estan a punt d'experimentar és

només l'aplicació definitiva de les accions punitives organitzades pel Déu Creador, el gran Jutge de la humanitat i els àngels celestials. Després del diluvi, que va arribar el 1656 després del pecat d'Adam i Eva, Déu va colpejar Egipte per alliberar i formar la nació d'Israel. Entre el 605 i el 586, va cridar al poble caldeu per castigar la infidelitat d'Israel. Després, el 70 dC, va cridar als romans per castigar i destruir la nació d'Israel pel seu rebuig del Messies Jesús. En el nostre temps, després de l'Alemanya nazi i les accions assassines del seu furiós "führer", Adolf Hitler; al seu torn, l'islamisme esdevé el fuet i el sabre del càstig, una expressió de la fúria divina. L'islam no és la religió de la salvació sinó la del càstig; el sabre apareix a les seves banderes. La salvació està exclusivament lligada a Crist Jesús i al seu ministeri expiatori terrenal, i és ell qui, veient-se traït i menyspreat, envia contra Occident la fúria religiosa islàmica fanàtica i, després d'ella, la fúria russa venjativa, rancorosa i oportunista. Perquè al llarg de la seva història i fins a temps recents, els líders de França i els seus aliats europeus han pres decisions molestes envers enemics potencials poderosos i massa armats.

Tornant a les eleccions actuals, no sé si Eric Zemmour finalment es comprometrà amb les eleccions presidencials. Però el seu paper ja és, per a Déu, el d'un denunciador, perquè la humanitat, amenaçada de mort, havia de ser advertida; la intel·ligència individual de cadascú és convidada a produir el seu fruit d'intel·ligència. I aquestes paraules citades a Dan. 12:10 prenen llavors tot el seu significat: "*Molts seran purificats, emblanquits i refinats; els malvats faran la maldat, i cap dels malvats ho entendreà, però els qui tenen enteniment ho entendran*".

L'elecció o no del polemista ja no és el tema perquè ara els daus estan tirats. Enteneu per això que la situació establerta és irreversible, ja que el mal temut s'ha fet. Quin és aquest mal? És la impossibilitat de formar a França una majoria preocupada per defensar-la. Perquè durant els 40 anys de ceguesa dels líders polítics, el gran reemplaçament anunciat per Eric Zemmour ja ha tingut lloc. França està avui composta per una barreja de **dobles nacionalitats** d'Itàlia, Espanya, Portugal, Alemanya, Anglaterra, etc. que comparteixen aquesta reflexió de boca de l'actual ministre de Justícia Dupont-Moretti, entre les dues voltes de les eleccions del 2017: "com espereu que jo, que tinc **dobles nacionalitats**, voti pel Front Nacional? (ara l'Assemblea Nacional)". La doble nacionalitat legitimada es gira així contra aquells que la van legalitzar. Van ignorar la saviesa del Déu encarnat, Jesucrist, que va declarar a Mateu 6:24: "*Ningú pot servir dos amos. Perquè o odiarà l'un i estimarà l'altre, o es dedicarà a l'un i menysprearà l'altre. No podeu servir Déu i el mamó*"; no més que el veritable Déu i Al·là de l'Islam, que, abans de Mahoma, va designar el déu lunar, l'Astarté pagà de la Bíblia. El veritable perill, doncs, no és només l'Islam, sinó també l'acollida d'estrangers d'Europa i del món que, nacionalitzats, pel seu vot, fan impossible la defensa dels interessos nacionals francesos. Ens trobem a França en aquesta situació paradoxal on el més francès dels francesos, el que es preocupa per la supervivència de França, és aquest Eric Zemmour que reivindica els seus orígens berbers.

Aquest altre vers de la Bíblia, citat a Jer. 17:5, revela un mal real del nostre segle dirigit pels pensaments dels intel·lectuals: "*Així diu Jahvè: Maleït sigui l'home que confia en l'home, que fa de la carn el seu braç i el cor del qual*

s'allunya de Jahvè!" » En els intercanvis mediàtics, els interlocutors sovint es refereixen a escriptors tradicionalment famosos per les eleccions republicanes fetes al llarg de la història francesa. I a França, precisament, el règim republicà ha afavorit, a través de la seva conquesta de la llibertat, la multiplicació d'expressions dels diversos significats dels pensaments. Ens referim als escriptors anomenats "il·lustrats", el primer dels quals va ser el ginebrí Voltaire. Però sigui quin sigui el pensament i l'opinió d'un home, només queda la seva pròpia concepció de model. Per què el pensament d'un home ha de convertir-se en un pensament comú imposat com a model? Perquè la manca d'intel·ligència compartida per la immensa majoria dels éssers humans significa que aquesta massa popular necessita ser dirigida i ensenyada. L'home ja no sap reflexionar i jutjar per si mateix, i troba, en el grup, la força que crea unitat. En aquesta visió de la vida humana, la humanitat ha perdut de vista el veritable "dret de l'home"; el que Déu dóna, individualment, "als homes"; el de decidir per si mateixos, aprovar o resistir, basant-se en una anàlisi estrictament personal dels temes estudiats. Aquesta opinió personal ha de fer la seva elecció entre les coses que es presenten a la nostra reflexió i el que troba l'home en el seu camí? Pensaments humans i pensaments divins revelats, **exclusivament**, per la Bíblia. Sense la Bíblia, totes les coses poden ser legitimades per l'home, però aquesta legitimació desapareix quan l'estàndard del bé i del mal és, **clarament**, indicat i definit per Déu. Així és com aquest versicle de Jeremies 17:5 pren tot el seu significat. Déu " *maleeix l'home* " que prengui com a model els pensaments dels escriptors humans, i així menyspreï l'estàndard diví inscrit a la Bíblia, la paraula de Déu escrita en rotlles que s'han convertit en llibres.

La generació que va viure el règim de la Quarta República està desapareixent, substituïda per les generacions nascudes després de l'arribada a França dels treballadors nord-africans, és a dir, després del 1976, la data de la reunificació familiar legalitzada. Aquesta generació va créixer prenent com a model la cultura procedent de la societat multiètnica dels EUA, composta per aventurers sense escrúpols de tots els pobles de la terra. Perquè és allà on va néixer i es va desenvolupar aquest model de societat del tipus Babel. Aquesta nova experiència es caracteritza per una taxa de violència i assassinats de la més alta i per demostracions doloroses de les seves injustícies. Cal tenir en compte que Déu mateix va condemnar aquest model, separant els homes units per diferents llengües, en l'època de la Babel històrica després del diluvi. A més, per instal·lar aquest model de societat condemnat per Déu, els pioners americans que van venir d'Europa i del món gairebé van aniquilar l'habitant original per substituir-lo. És, doncs, en l'exemple americà que l'Europa moderna ha trobat el seu model que afavoreix, ara al seu territori, aquesta pràctica de substituir poblacions, substituir treballadors, substituir empreses familiars per empreses corporatives que enriqueixen els accionistes escampats per tota la terra, en detriment de la nació local i els seus treballadors. La creació de l'Europa Unida és, en si mateixa, una imitació del model americà: els Estats Units. Aquests EUA estan en procés de conquesta global i el primer de la seva conquesta és Europa, que ha abandonat el seu model de nacions lliures i independents, i ha adoptat les normes de la cultura americana, les seves modes musicals, les seves paraules i expressions. El francès,

anteriorment la llengua de la diplomàcia, ha estat substituït per l'anglès. Cal tenir en compte que aquest èxit és, per a Déu, l'aixecament d'una Torre de Babel de la qual l'anglès és la nova llengua internacional. Un cop més, i aquesta vegada malgrat les llengües estrangeres, els éssers humans s'uneixen amb l'objectiu d'escapar del nivell de vida establert per Déu. Però el que l'home rebel no ha previst és la conseqüència final d'aquestes cohabitacions de cultures i religions oposades. La gran reunió porta en si mateixa, per simple conseqüència, el seu càstig futur. Les agressions de l'Islam bèl·lic duts a terme dins de les mateixes societats occidentals ho confirmen, i no són més que el preludi ombrívol d'una destrucció massiva que es prepara en el compliment punitiu desitjat i profetitzat per Déu. Així, el Déu creador castigarà aquesta última forma de la Torre de Babel, i el seu càstig, aquesta vegada, tindrà conseqüències definitives, perquè són mortals. Tanmateix, aquesta és només la primera part d'aquest càstig, que intervé per posar fi al temps de les nacions. De fet, la propera Tercera Guerra Mundial Nuclear posarà fi als sistemes nacionals que coneixem actualment. L'anunciada destrucció planetària només deixarà enrere " *supervivents* " escampats per tota la terra. Incapaços d'aixecar les velles nacions, aquests supervivents es reagruparan, tanmateix, a escala mundial, sota el lideratge dels EUA, constituint així un nou Estat, una nova estrella, que representarà la resta del món per la seva bandera estelada. Aquests supervivents seran en part els escollits de Crist, i la resta, rebels que Apocalipsi 9:21 descriu en aquests termes: " *La resta dels homes que no van morir per aquestes plagues no es van penedir de les obres de les seves mans, de manera que no adoraven dimonis i ídols d'or, plata, llautó, pedra i fusta, que no poden veure, ni sentir, ni caminar; i no es van penedir dels seus assassinats, ni de les seves bruixeries, ni de la seva immoralitat sexual, ni dels seus robatoris* " .

Llegint aquestes coses, puc deduir que la imminent destrucció bèl·lica no ve per canviar els homes; el seu únic propòsit és, per tant, donar a la humanitat rebel un últim i solemne avís de Déu als homes rebels; la qual cosa justifica el seu símbol de la " *6a trompeta* " a Ap. 9:13. Aprofito aquesta oportunitat per recordar que, signe de l'actitud rebel, el diumenge catòlic romà heretat de Constantí I ' des del 7 de març de l'any 321, és la causa dels successius càstigs simbolitzats per les cinc " *trompetes* " *precedents* . L'avís suggereix la vinguda d'un càstig encara més gran: l'últim. Vindrà amb el compliment de la " *7a trompeta* " que, simbolitzant el retorn de Crist, exterminarà, aquesta vegada, l'home de la faç de la terra. Perquè, portant els seus escollits al seu regne celestial per una estada temporal de mil anys, el Crist Déu victoriós farà de la terra desolada, durant aquest mateix temps, la presó del diable aïllada enmig de les ruïnes que la seva maldat haurà causat.

El 2020, transformada pels avenços tecnològics, la humanitat és similar d'un extrem a l'altre del món. El paper dels mitjans de comunicació s'ha tornat preponderant. A tot arreu, en tornar a casa, la gent està sotmesa a la allau publicitària que torna cada 20 o 25 minuts a les cadenes de televisió o ràdio privades. Aquest rentat de cervell s'imposa per finançar els programes oferts i algunes d'aquestes cadenes, especialitzades en notícies, organitzen debats on éssers orgullosos, àvids de notorietat, vénen a expressar el seu judici sobre els diversos fets de les notícies. Aquest tipus de programa dirigeix l'oient cap a respostes que substitueixen les seves. Tot es fa per arrencar l'home de les seves

opinions personals. Observo que les opinions expressades estan, fonamentalment, lligades a l'orientació de l'elecció política dels individus. A més, podem entendre com aquests debats no tenen un interès real, i que les úniques raons de la seva existència són l'orgull d'uns i la cobdícia d'altres.

Els temps electorals **només desperten** falses esperances en els cors i les ments dels humans perquè la perfecció no és humana ni terrenal, ja que Déu va maleir la terra i els seus habitants després del pecat d'Adam i Eva. Tinc l'avantatge sobre molts d'haver entès el pla de Déu que condemnava els plans dels éssers rebels, i amb mi, us convido a alliberar-vos de les falses esperances terrenals humanes. Déu mateix ho va decretar, ell tindrà l'última paraula i els seus escollits caminaran sobre els cossos dels rebels que s'han convertit en " *pols* ".

Abans d'aquest temps, la imperfecció humana es revela en les seves característiques extremes, ja sigui en l'extremisme; el de la dreta i el de l'esquerra, o dels conservadors i innovadors, liberals i socialistes, rics i pobres, o menys rics. Als països orientals on es va desenvolupar, al comunisme només li faltava l'Esperit diví de Jesucrist per assemblear-se a la primera Església composta pels seus apòstols i deixebles. Però el model perfecte estimat i aprovat per Déu va encara més enllà en l'abnegació, ja que el mestre s'ha de fer servent de tots i dels seus servents; en matèria d'igualtat, el concepte republicà és derrotat i pren la imatge de la injustícia típica. La saviesa divina ens ensenya a caminar per una línia estreta situada enmig d'aquestes opcions extremistes. El savi reté de la dreta i l'esquerra les coses que són justes sota la mirada del Déu vivent. I aquesta elecció, que es caracteritza per la seva estretor, pren la característica del camí religiós estret ensenyat per Jesús, a la Bíblia, a aquells que volen seguir-lo. El bé i el dret no es troben en posicions extremistes, però el mal, definit per Déu, es troba en ambdues. I com que, sense l'Esperit de Déu, " *la lletra mata* ", l'escollit necessita ser guiat en els seus judicis per l'Esperit, que és l'Esperit diví de Crist Jesús. A Tes. 5:19 al 22, l'Esperit ens diu: " *No apagueu l'Esperit". No menyspreu les profecies. Examineu-ho tot, aferreu-vos al que és bo i absteniu-vos de tota mena de mal.* » Però no us feu il·lusions, sense l'ajuda de Jesucrist, posar en pràctica aquestes coses és impossible, segons el que va dir a Joan 15:5: " *Jo sóc la vinya, vosaltres sou les sarments. El qui roman en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res* ". Això vol dir que amb ell, el límit de l'impossible retrocedeix i tot el que Déu considera bo pot esdevenir possible per a un ésser humà, ja que " *res és impossible per a Déu* " segons Lluç 1:37; Déu, que li ofereix en Jesucrist la seva ajuda indispensable.

« Aquells en qui Jesús no habita » brillen amb la brillantor de la seva falta d'intel·ligència a causa de la seva ignorància sobre el tema religiós. Vaig notar proves enlluernadores d'això a les ones. Un musulmà pacífic va protestar contra el seu afecció a l'islam guerrer, perquè afirmava estar arrelat a l'Alcorà. Ni l'amfitrió ni el seu convidat, un filòsof, van poder trobar la resposta que se li hauria d'haver presentat. Va ser espantós, perquè la resposta era senzilla. Simplement havien d'assenyalar al jove musulmà que el judici de l'Alcorà es basa en el testimoni històric de les obres realitzades pel seu autor: Mahoma i la seva espasa convertidora; que només van precedir l'espasa de les conversions duta a terme per Carlemany per a la glòria del papat romà. On és, doncs, aquesta religió d'amor que

aquest jove atribueix a l'Alcorà? No en el seu text, ni en el seu autor, com ho demostra la història. Aquest exemple posa de manifest la conseqüència del menyspreu pel tema religiós per part de la població francesa original, gradualment conquerida per l'agnosticisme i l'ateisme. Perquè on Déu ja no existeix, la paraula religió perd el seu sentit. I quan s'enfronten al retorn de la religió, els intel·lectuals ateu es tornen sobtadament muts com carpes. Per a ells, la religió s'havia convertit i continua sent aquest "opi del poble" al qual, segons ells, alguns humans s'han tornat addictes. I els no creients els donen suport, igual que donen suport i legitimen l'ús de drogues reals que, en temps de pau, maten més que la religió. De fet, només es pot deplorar-ho, però la representació oficial de la religió sempre ha estat usurpada i enganyosa. En primer lloc, la religió jueva, la font i el model bàsic, va perdre la seva acreditació divina en benefici del naixent cristianisme apostòlic. Ordenat per l'emperador romà Constantí I i l'abandonament del dissabte el 7 de març de 321, va portar Déu a posar, el 538, aquesta fe cristiana sota el domini dur i despòtic dels papes romans, la naturalesa diabòlica dels quals va ser revelada per la Reforma provocada per Déu a partir de 1170 i confirmada per les profecies bíbliques de Daniel i l'Apocalipsi. El 1863, l'Adventisme del Setè Dia va denunciar la maledicció del diumenge romà i, per tant, en conseqüència, la dels protestants que el practiquen com a llegat de l'Església Catòlica Romana; aquesta maledicció és el resultat de l'entrada en vigor del decret de Daniel 8:14, a la primavera de 1843. Però no s'ha acabat, perquè posada a prova entre 1991 i 1994 per les llums profètiques disponibles en aquell moment, i explicades en aquesta obra, l'Església Adventista del Setè Dia va ser " vomitada " per Jesucrist. Aleshores mesurarem la importància de la revelació profètica, preparada per Déu, per il·luminar els seus elegits, fins a la fi del món. Sense ella, esdevé **impossible** respondre positivament als seus requisits i expectatives específics en cada època. També vull recordar aquí aquests versos que l'Esperit va dirigir a tots els seus servents; els de la primera i última era de la vida cristiana, a 2 Pere 1:19-21: " *I tenim la paraula profètica feta més **ferma, a la qual feu bé de parar atenció**, com a una llum que brilla en un lloc fosc, fins que clareja el dia i l'estel del matí surt als vostres cors. Sabent primer això, que cap profecia de l'Escriptura no és d'interpretació privada, perquè la profecia no va venir mai per voluntat humana, sinó que els homes sants de Déu van parlar segons la moguda de l'Esperit Sant* " .

« La profecia és per als creients », va dir Pau a 1 Cor. 14:22. Per tant, és per a una minoria molt petita dispersa entre les multituds humanes. A Occident, els humans que s'han convertit en no creients o no creients accepten la religió sempre que no persegueixi la gent. Així és com les religions maleïdes per Déu romanen legitimades pels homes que no entenen que la maledicció divina cau sobre els creients i les religions que el perjudiquen **desobeint les seves lleis** . I en afirmar ser els seus seguidors en aquesta desobediència, distorsionen la seva naturalesa perfectament justa i amorosa i li imputen el seu model d'injustícia. Les persecucions passades o futures són conseqüències , no la causa , de la maledicció divina. A més, podem entendre que, tot i que ja no persegueix, l'Església Catòlica Romana Papal ha romàs en el seu estatus maleït per Déu des del seu establiment l'any 538. Cal tenir en compte que aquesta església idòlatra no va optar voluntàriament per deixar de perseguir. Els revolucionaris francesos li van

imposar el cessament de les seves persecucions des del 1792. Des de llavors, les diverses declaracions de penediment i les peticions públiques de perdó fetes pels darrers papes no valen res per a Déu i no tenen cap altre propòsit que seduir i enganyar la humanitat occidental, que s'ha tornat únicament "humanista". Cal destacar també que la seva aliança ecumènica la reconcilia amb els seus enemics i adversaris religiosos del passat: els protestants. Però aquesta reconciliació oficial enganyosa i fraudulenta només pretén ofegar-los, esclavitzar-los i elevar el seu prestigi personal. A més, aquesta reunió només ha estat possible des del 1843, data en què la fe protestant va ser, al seu torn, rebutjada i condemnada per Déu. I després dels protestants, al seu torn, el 1995, els adventistes del setè dia es van unir a la reunió ecumènica apòstata, confirmant així el seu vòmit per Jesucrist, després de la prova de fe suscitada per l'Esperit entre el 1991 i el 1994 a França, a Valence sur Rhône. Hi ha, doncs, un temps per produir, **voluntàriament**, el veritable fruit del penediment; Després d'aquest temps favorable, és massa tard per reclamar, **col·lectivament**, la gràcia de Déu; **individualment**, l'oferta només cessarà amb el final del temps de la gràcia col·lectiva i individual. Així, des dels apòstols fins al retorn gloriós de Crist, la veritable fe cristiana mai haurà deixat de ser aquest "*camí estret*", que "*pocs troben*", presentat per Jesucrist als seus Escollits redimits per la seva sang, perquè el segueixin darrere seu.

En la progressió de les seves conquestes de les ànimes humanes, després d'haver enfrontat religions, regnes, nacions, pobles i homes, el pecat de l'orgull i l'egoisme va acabar enfrontant lligues femenines contra els humans masculins. Ningú pot negar que les dones han patit violència injusta per part de la humanitat masculina dominant que les va imposar, a través de la seva força física superior, la seva voluntat i les seves idees. Però reconeixent aquesta culpa atribuïble als homes, calia afegir-hi una rebel·lió femenina, el fruit de la qual trenca el principi de convivència de l'home i la dona? A qui s'hauria d'atribuir aquesta rebel·lió? A les dones lliures de tot deure envers Déu. De manera que aquesta protesta femenina és només l'últim fruit creat pel pecat humà. I les seves conseqüències són devastadores, perquè per a Déu marquen la necessitat d'aturar la prolongació de la vida a la terra. La parella humana ha estat creada per Déu per a aquest únic propòsit que constitueix la procreació de l'espècie, sis mil anys o gairebé abans del nostre temps.

Els errors comesos només es fan evidents amb el pas del temps, cosa que ajuda a desenvolupar-ne les conseqüències. Així, la situació establerta el 1962 ja no és la del 2021. Els combatents algerians, o "harkis", rebuda amb reserva pel poble francès, que només veia els desavantatges de la guerra d'Algèria, no va plantejar, al principi, cap problema immediat. Molts d'ells només aspiraven a ser assimilats i a ser reconeguts com a fills de França establerts a Algèria des del 1830. Tanmateix, ningú s'havia adonat que a Algèria ja la religió feia que la fe cristiana i la fe musulmana coexistissin sense barrejar-se, una per un costat i l'altra per l'altre. Les poblacions rurals van experimentar la presència francesa com una ocupació il·legítima de 128 anys en el moment de l'inici de les hostilitats liderades pel grup FLN; el Front d'Alliberament Nacional. La veritable culpa dels francesos envers França va ser acollir en sòl francès, després del 1962, data dels acords signats a Evian per França i el FLN, nacionals algerians encara plens d'odi envers

França que van emigrar únicament a causa del fracàs econòmic del nou estat d'Algèria lliure i independent. La conseqüència va aparèixer el 1995 amb els atacs del GIA, el Grup Islàmic Algerià, perpetrats en sòl francès. Des de llavors, les vocacions favorables a la guerra santa, la Jihad, van ser a l'origen dels grups Al-Qaeda i Daesh. A través del seu desinterès i menyspreu pel tema religiós, França es va convertir en el bressol del despertar musulmà suscitat a l'Iran per l'aiatol·là Khomeini que l'havia preparat, en sòl francès, des de Neauphle-le-Château on residia. França, doncs, continua sent aquest viver revolucionari universal, fidel a la seva imatge i a la seva experiència revolucionària que la va conduir cap a l'ateisme nacional el 1792. Per a ella, ha arribat el moment de pagar, molt car, el preu dels seus errors de judici. La lluentor de lucidesa d'una minoria intel·ligent no em sembla capaç d'obtenir el suport de les masses ignorants. I això explica per què França patirà el trist destí que Déu li prepara i que profetitza designant, a Apocalipsi 11:8, la seva capital París amb el nom simbòlic de " *Sodoma* ", el terrible final de la qual es revela a la Bíblia, colpejada per Déu per una pluja de pedres de sofre ardents.

L'acceptació cega i estúpida de la doble nacionalitat per part de la República separada de Déu situa el líder de França en una situació insoluble. Ara ha de pronunciar un discurs contra l'estat islamista oposat a França, mentre que els representants d'aquest enemic original s'han convertit en els seus ciutadans, reconeguts per la seva presència al seu propi territori. El problema que es planteja al president de França és el següent: com respondre a una amenaça de guerra abans que es declari i es comprometi realment? I la pregunta es presenta a un home que afavoreix l'humanisme. El pacifisme només pot canviar quan la situació li ho obliga. És llavors quan l'ésser humà "humanista" es transforma en una bèstia salvatge sanguinària per tornar cop per cop a l'agressor.

En la vida animal, l'insecte més petit sap identificar una amenaça que li prendrà la vida; això és en nom del seu instint d'autoconservació. Observo que en l'espècie humana aquest instint d'autoconservació ja no funciona; l'home s'ha tornat més cec i inconscient que un insecte. En haver-se tornat incapaç d'identificar el perill que l'amenaça, només hi pot sucumbir.

Home i dona

El menyspreu per l'ordre diví respecte a aquest tema és responsable de les principals desviacions observades en aquest període electoral. Doncs, des de les "sufragistes" angleses del 1900 fins al 2021, i aviat el 2022 en aquest mes d'octubre, a prop de la festivitat jueva del "Dia de l'Expiació", el feminisme s'ha convertit en una força de protesta política i social, en la seva expressió extrema i en la mateixa època, el pensament controlat durant molt de temps de les lligues LGBT, en el seu nou sentit de perversió mental, busca trepitjar la dominació masculina, superar-la i establir l'era de l'elecció de gènere. La Gran Guerra i la seva destrucció massiva posaran fi ràpidament a aquests excessos, però estem presenciant la demostració del fruit de la llibertat insaciable per la qual Déu va oferir a l'home modern, el període de pau universal més llarg de tota la història de la humanitat.

Per a aquells que sol·liciten un lloc amb Jesucrist, al seu regne, celestial en primer lloc, és essencial un retorn als fonaments bíblics prescrits per Déu. A més, he de recordar-vos, primer, que Déu va crear l'Humà en la seva versió "masculina" de l'Home. Després, amb un doble propòsit, profètic i prolífic, va crear a partir de l'home, una dona, per tal de donar-li una " *ajudant* ". Aquest terme " *ajudant* " ja la situa en segon lloc. Després que Eva desobeís l'ordre de Déu de no menjar el fruit de l'únic arbre prohibit, i Adam, per amor a Eva, en mengés al seu torn, Déu va donar el seu veredictes i va pronunciar aquestes paraules a Gènesi 3:16: " *I a la dona li va dir: Augmentaré molt el teu dolor en el part, i amb dolor donaràs a llum fills, i el teu desig serà pel teu marit, i ell governarà sobre tu* " . Aquest estatus femení està gravat en pedra per a la perpetuïtat de l'espècie humana a la terra. Però abans que udolis contra aquest estatus inferior, oh dona, escolta el significat que Déu dóna a aquest dominador. Perquè l'estatus proclamat només té sentit per a aquells que hi pertanyen, és a dir, els éssers nascuts de nou segons el model de Jesucrist. És per això que, inspirat per l'Esperit, Pau va desenvolupar aquest tema a Ef. 5:32, i compara l'home amb Jesucrist, i la dona amb l'Església, l'Escollida del seu cor.

« *Esposes, sotmeteu-vos als vostres marits com al Senyor.* »

" *Perquè el marit és el cap de la dona, així com Crist és el cap de l'església, que és el seu cos, i ell n'és el Salvador.* »

« *Ara, així com l'església se sotmet a Crist, així també les dones s'han de sotmetre als seus marits en tot.* »

« *Marits, estimeu les vostres dones, tal com Crist va estimar l'església i es va lliurar a si mateix per ella* »

" *perquè la santificaria amb el bany de l'aigua, havent-la purificat amb la paraula,* "

" *per presentar-li-la gloriosa, sense taca, sense arruga ni res semblant, sinó santa i sense defecte.* »

« *Així doncs, els marits han d'estimar les seves dones com el seu propi cos. Qui estima la seva dona s'estima a si mateix.* »

« *Ningú no ha odiat mai la seva pròpia carn, sinó que la nodreix i la cuida, tal com Crist fa amb l'església,* » »

" *perquè som membres del seu cos* " .

« *Per tant, l'home deixarà el seu pare i la seva mare i s'unirà a la seva dona, i tots dos seran una sola carn.* »

« *Aquest és un gran misteri; ho dic en relació amb Crist i l'Església.* »

« *Finalment, cadascú de vosaltres ha d'estimar la seva dona com a si mateix, i la dona ha de respectar el seu marit.* »

Aquell que va parlar al Gènesi amb tot el Seu poder diví va posar les Seves explicacions en el pensament de l'apòstol Pau per revelar-nos què implica la dominació donada a l'home. Però repeteixo, aquest és un ideal diví ofert a la humanitat. Perquè per aconseguir i tenir èxit en aquest magnífic projecte, cal un home a imatge de Jesucrist i una dona a imatge del Seu Elegit. L'amor evocat és aquell que estima fins a la mort; l'ofrena de la pròpia vida per l'estimat.

I què passa amb les parelles terrenals? Les raons que porten al matrimoni són múltiples, i fins i tot quan l'amor hi juga un paper, ha de ser compartit

equitativament. Molta gent es precipita al matrimoni per por de quedar-se sola; com els solters o les solteres. D'altres es basen en interessos molt terrenals: diners, negocis, notorietat. Per totes aquestes raons i les que oblido, un matrimoni reeixit és una mercaderia que s'ha tornat tan rara com l'or o el petroli. Què pot fer un fill de Déu en cas d'una convivència que fracassa? El cònjuge que es comporta malament, actua sota la mirada de Déu, home o dona, i rebrà comptes al seu Creador. Pau no oblida aquest risc, ja que diu, a 1 Cor. 7:28: "*Si et cases, no has pecat; i si una verge es casa, no ha pecat; però aquestes persones tindran tribulacions a la carn*, i jo voldria estalviar-vos-les". Segons Pau, el problema no és nou, sinó tan antic com el món. Tanmateix, Déu té prioritat sobre tot, i en aquest tema de dominació ell és el primer. Cada criatura té com a prioritat el deure d'agradar al Déu Creador. L'oposició, fins i tot l'opressió imposada per un marit violent, val la pena les persecucions d'un règim religiós o antireligiós. La veritable fe sempre serà objecte d'atacs del diable i dels dimonis que prenen l'aparença d'un marit, un jutge, un sacerdot cristià o un altre. La veritable pau terrenal només existeix per al cèlibe (l'elecció ideal segons Pau) que viu amagat, ignorat per tothom. És la situació en què es troba la criatura la que afavoreix o desfavoreix la creació de problemes. Però el deure d'obeir Déu s'imposa en tot tipus de situacions i quan ha obeït aquest deure, la criatura només ha de confiar en el seu Déu que ho veu tot, ho sent tot i ho registra tot.

Aquesta reflexió em porta a recordar les paraules citades a l'oració reial ensenyada per Jesucrist: "... *que es faci la teva voluntat a la terra i al cel*". Així doncs, podeu demanar a Déu el que vulgueu, però no oblideu que només es farà la seva voluntat, el que li hàgiu demanat. En la seva oració a Getsemaní, Jesús havia demanat a Déu que li retirés la copa que havia de beure, però ell immediatament va dir: "*però no la meva voluntat, sinó la teva*". De la mateixa manera que per salvar els seus Escollits, Jesús va haver de beure la copa presentada pel Pare, alguns Escollits han de patir les tribulacions d'un marit malvat o d'una esposa malvada, perquè la maldat no té gènere.

En el món sense Déu, la llibertat reconeguda i guanyada per les dones ataca l'agressor masculí que sovint aprofitava la seva força física superior per maltractar la seva esposa. Aquests actes repugnants i sovint profundament injustos reben avui la resposta que aquests abusos mereixien. En el matrimoni com en la religió, el més fort imposa la seva llei al més feble, i això és el que dóna als humans la imatge de "*bèsties*" que Déu els atribueix en les seves profecies bíbliques. En el nostre temps de preparació per a la fi del món, els dos camins proposats per Déu produeixen, a través de l'elecció del bé, homes a imatge de Crist i, a través del camí del mal, "*bèsties*" a imatge del diable. I el destí de cadascun es construeix a nivell de la infància mitjançant la instrucció que les societats sense Déu proporcionen als seus fills petits. Això em va portar a oferir-vos aquesta reflexió que afecta tots els nens nascuts des del 2018. Segons Déu, el nen entra a l'edat adulta quan té 12 anys. Aquesta és l'edat en què, com a adult, segons Déu, esdevé responsable de les seves eleccions i accions; és l'edat necessària per rebutjar el mal i escollir el bé. Tanmateix, al retorn de Crist, a la primavera del 2030, el nen nascut el 2018 no tindrà 12 anys sinó només 11 anys de vida, és a dir, no n'hi haurà prou per fer l'elecció del bé i ser salvat com l'Elegit.

Des del 2018, els nens que neixen no serien ja la generació inútil sacrificada? La importància d'aquesta data de primavera del 2018 prové de l'elecció de Déu, perquè és ell qui va decidir sobiranament donar-me un flux ininterromput de llum des d'aquell moment; primavera del 2018, és a dir, 12 anys abans de la primavera del 2030.

Déu i la ciència

Dilluns 4 d'octubre, com a convidat del canal de notícies C-News, el polemista EZ va escandalitzar els mitjans de comunicació comparant les intervencions transgènere realitzades als EUA en nens de 3 o 4 anys amb els experiments duts a terme pel metge nazi Josef Mengele als camps d'extermini durant la Segona Guerra Mundial. EZ va criticar el ministre d'Educació per voler fomentar aquest tipus de societat a França, seguint una directiva adreçada als professors francesos que semblava recolzar aquesta idea. Per una vegada, va ser l'home de la dreta republicana qui va evocar l'horrible espectre del nazisme. S'equivoca?

Crec que planteja un tema de reflexió que ens portarà lluny.

Fins i tot sembla que es pot dir que la ciència aplicada a la salut ha acabat desposseint Déu de les seves prerrogatives divines, que es poden resumir en el poder de donar a llum i el de causar la mort. Però des del principi, un tercer poder pertany únicament a Déu, és el poder de guarir les seves criatures. I per als seus elegits, ell continua sent, avui, l'únic i exclusiu metge dels cossos i les ments malalts.

Avui dia, els infants són concebuts en tubs d'assaig científics o per mares subrogades per permetre que qualsevol dona, sigui estèril o no, pugui tenir un fill. Què pot pensar Déu, Aquell que fa que les dones neixin estèrils o no, sobre una situació així?

Durant mil·lennis, l'ús de plantes naturals va ser l'única medicina practicada per la humanitat. Els cirurgians sempre han cosit la carn de les ferides causades per armes afilades. Les cicatrius i els blaus van donar testimoni de la valentia dels combatents. Però la ciència no podia fer-ho millor.

Això és el que Déu diu sobre els cadàvers a Nombres 19:11-13 (es recomana la lectura completa fins al versicle 22): " *Qui toqui qualsevol cadàver, qualsevol cos humà, serà impur set dies. Es purificarà amb aigua el tercer dia i el setè dia, i serà net; però si no es purifica el tercer dia i el setè dia, no és pur. Qui toqui el cadàver d'una persona que ha mort i no es purifica, contamina el **tabernacle de Jahvé** ; aquesta persona serà exclosa d'Israel. Com que l'aigua de purificació no ha estat ruixada sobre ell, és impur i la seva impuresa encara hi és* " .

« **El tabernacle de Jahvé** » és, individualment, el cos de la criatura, i col·lectivament, el poble reunit. Els cossos dels morts profanen aquests dos tabernacles.

Aquestes ordenances van ser prescrites per a Israel per a una durada perpètua, com indica el versicle 21: " *Serà per a ells un estatut perpetu. Qui ruixi*

l'aigua de purificació es rentarà la roba, i qui toqui l'aigua de purificació quedarà impur fins al vespre". Aquestes precaucions sanitàries ja havien estat ordenades pel gran Déu el Metge, perquè volia evitar la contaminació dels microbis, toxines i bacteris mortals que el cadàver produeix en grans quantitats. La solució va ser el rentat de la roba i el cos de qualsevol persona que toqués o s'acostés a un cadàver. El procés de la seva descomposició requereix l'enterrament del cadàver el més aviat possible, per protegir els vius. A la natura, Déu va crear espècies especialitzades alades o dentades per eliminar la carn en descomposició dels animals morts. Però els cossos humans morts han de desaparèixer segons les normes establertes per Déu, per l'acció humana, la majoria de les vegades per enterrament o cremació. I si això no és possible, al mar i a la terra, els animals més nets s'encarreguen de fer-los desaparèixer.

Cap al ^{segle XIII}, els primers metges-cirurgians van començar a estudiar el cos humà, i les disseccions de cadàvers van permetre a Ambroise Paré publicar, el 1562, una obra titulada: "Anatomia universal del cos humà". Aquest coneixement es va adquirir transgredint una prohibició divina. Però a qui li importava? A ningú, i al contrari, la humanitat s'ha basat en aquest coneixement per legitimar la recerca i tots els avenços de la medicina fins al nostre temps del final. I la humanitat incrèdula o incrèdula ignora l'estàndard de pensament de Déu Totpoderós, que no canvia. És per això que, en menyspreu de l'ensenyament donat per Déu, els metges mataven els pacients que volien curar. Recordem els seus remeis: la sagnia, que anemitza el pacient, i l'arsènic, que l'enverina. I sobretot, la manca d'higiene bàsica eliminava qualsevol possibilitat de curació. Primer, Louis Pasteur i el metge alemany Robert Koch van prendre consciència del mal microbià i de la necessitat que els professionals es rentessin les mans sovint i a fons. Així doncs, hi va haver lleugerament menys morts, gràcies a aquesta acció purament relacionada amb la salut, ja ensenyada per Déu. Però en paral·lel amb aquest avenç, el coneixement físic i químic va introduir la química en la composició dels medicaments amb conseqüències irreversibles per a la immunitat protectora natural dels cossos humans. La química esdevé una droga l'habitució de la qual crea el cicle infernal de la dependència del producte. Quan l'acció natural del cos és substituïda per un expedient químic, la natura abandona la seva lluita per sempre. I la química ha envaït tots els sectors —agrícola, alimentari i mèdic— que construeixen el cos de l'home modern.

A més d'això degeneració física i química, s'hi afegeix la que es deu a perversions mentals sexuals. I per acabar-ho d'adobar, signes de decadència moral, dels EUA provenen les idees "fumades" segons EZ, de la legitimitat "transgènere" que hi construeix la seva autoritat. En nom de la llibertat, als EUA, tot està permès, tot és possible. I el model americà s'exporta a tots els països occidentals. Hem vist que la ciència transgredeix les prohibicions establertes per Déu; diguem que les ignora. És la ciència moderna, que es prohibeix a si mateixa qualsevol límit, diferent del Joseph Mengele de l'Alemanya nazi? Els EUA encara no han decretat "la solució final", però ho faran, només és una qüestió de "temps" del programa establert per Déu. Al final de la Segona Guerra Mundial, els EUA van acollir científics alemanys nazis per explotar els seus coneixements en benefici propi. El fruit d'aquest esperit dominant il·limitat que es troba a

l'Alemanya d'Adolf Hitler es troba ara en el pensament de l'Amèrica moderna. I la seva ciència fa retrocedir tots els límits morals, com va saber fer Joseph Mengele, aprofitant el context dels camps d'extermini on va trobar conillets d'índies humans, vius o morts, per posar a prova els límits del possible. Les dues coses comparades encara no estan al mateix nivell d'horror, però l'enfocament és comú: fem retrocedir els límits del possible; fins on? Sota la disfressa humanista del camí a l'infern cobert de bones intencions, fins on ens pot portar la ciència?

Déu no és ni sord ni cec, i les diverses malalties modernes, el càncer, la sida, l'Alzheimer, la Covid, són els càstigs de la ciència arrogant i despòtica. Si és cert que els científics manipulen xeringues i tubs d'assaig, i ara, genomes, és Déu qui dóna vida i eficàcia als tumors i virus que apareixen. " *Acaba la desgràcia a una ciutat sense que Jahvé en sigui l'autor ?*" (Amos 3:6). " Sí, així diu el Senyor Jahvé : *Encara que envii contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs , l'espasa , la fam , les bèsties feres i la pesta , per exterminar-ne homes i bèsties* " (Ezequiel 14:21).

La compatibilitat de la República amb les religions

Les demandes plantejades per la religió musulmana, establerta a la França metropolitana des del 1962, estan causant friccions amb el seu règim republicà. Per què els problemes sorgeixen només amb aquesta religió? Per entendre els nous problemes plantejats, primer hem d'entendre per què les religions anteriors no van crear aquests problemes. La República és un règim jove construït sobre l'aixafament del règim combinat del papisme catòlic romà i la monarquia des del 1792. Inicialment, fent pissarra neta, els revolucionaris van adoptar un calendari que desafiava l'herència catòlica. Els mesos de trenta dies compostos per tres setmanes de deu dies van substituir la setmana de set dies heretada del judaisme. Però el calendari revolucionari va ser abandonat i les successives repúbliques es van construir sobre el temps del calendari catòlic. Això explica la perfecta compatibilitat del catolicisme amb el règim republicà, ja que en adoptar el seu calendari, va ser la República qui es va adaptar a la norma religiosa d'origen diví. Sense que ningú patís, el 1981, el diumenge va passar de la primera a la setena posició dels dies de la setmana. Però aquest canvi no va tenir conseqüències, ni per als catòlics, ni per als protestants, ni per als republicans agnòstics; ni per als "fills de Déu" per als quals el diumenge continua sent el primer dia en els seus pensaments, i el dissabte també continua sent el setè dia santificat per Déu des de la fundació del món. Quan Napoleó I ^{va establir} el seu règim de Concordat, l'estàndard catòlic de temps va ser reconegut com l'estàndard oficial. El catolicisme va ser autoritzat a practicar el seu ministeri religiós i només ell. El poder civil va imposar els seus límits. El protestantisme era molt feble i gairebé inexistent a França, on estava subjecte als mateixos drets i límits que la fe catòlica. L'organització del temps va ser imposada i acceptada per tots els grups religiosos. Les minories jueves es van fusionar en aquest grup, lliures d'organitzar el seu temps religiós com volguessin. Individualment i en comunitats, podien observar el "Shabat" cada setè dia, i ningú els ho va impedir. Aleshores, per què no funciona amb l'islam el que va funcionar tan bé amb totes les religions

monoteistes cristianes i jueves? Només hi ha una raó: perquè Déu ha decretat el contrari.

L'islam va demostrar la seva capacitat de barrejar-se amb la República Francesa durant 33 anys, entre 1962 i 1995, data del primer atac jihadista a Alger al seu territori. Durant aquest període de 33 anys, l'islam va seguir sent una religió practicada en privat i no va plantejar cap problema. Però aquesta religió, creada per Déu per a la disputa, no estava destinada a romandre en silenci, i en el moment de la seva elecció, va sortir del seu silenci i va iniciar el seu programa agressiu de conquesta multiplicant els seus gestos provocadors. De sobte, van aparèixer dones musulmanes amb el vel, el xador i la burca de l'extremisme musulmà pakistanès, en un moment en què el seu nombre havia augmentat considerablement. Qualsevol observador pot reconèixer l'aparició d'una trampa que s'acostava al poble francès, un objectiu del Déu Creador des del principi dels temps, i encara més des de la seva adopció de la ideologia republicana. Traumatitzada pel racisme del règim nazi alemany, la França republicana es va esforçar per convèncer la humanitat del seu humanisme perfecte. Per por de ser vistos com un país racista, els seus líders van ser incapaços de castigar justament les atrocitats comeses per joves immigrants d'origen nord-africà. Així, es va fomentar i desenvolupar la indisciplina fins al punt de transformar zones de França en zones incontrolades i, fins avui, incontrolables; això perquè l'enriquiment a través del tràfic il·lícit de drogues es va afegir a l'oposició nacional i religiosa. Amb aquests interessos en joc, els joves delinqüents d'origen estranger es van transformar en grups facciosos que ja no van dubtar a disparar contra la policia. Les comissaries de policia nacional que es van establir en aquestes zones van ser atacades i cremades. I aquí, de nou, per por de ser jutjats racistes, els líders van preferir abandonar la gestió d'aquests territoris perduts per la República.

Sense coneixement del pla de Déu, els líders seculars no han pogut aprendre de les males experiències de la cohabitació de la França republicana amb els països musulmans. I després d'aquests fracassos sobtats i successius de cohabitació amb Tunísia, el Marroc i Algèria, amb una ceguesa increïble, els seus líders polítics, cedint als interessos particulars dels membres del seu partit, van acollir l'Islam a terra francesa, sense preocupar-se pel risc que això comportava. El passat ens ha dit quin serà el futur. L'arma del càstig serà una vegada més, i per última vegada, inevitable i terriblement efectiva. El pacifisme del poble francès no els prepara per reaccionar a una agressió bèl·lica massiva, sobretot quan l'enemic ja és en gran nombre al seu sòl, en una cohabitació real i ja en un enfrontament cara a cara. Però el perill extrem rau en la intervenció externa dels pobles musulmans més bel·ligerants, odiosos i ressentits, perquè han estat humiliats durant molt de temps per França. El pitjor es va predir a Dan. 11:40, on Déu profetitza l'addició de l'agressió de la poderosa Rússia, "*el rei del nord*", als atacs dels musulmans, "*el rei del sud*". Aleshores, què podem dir? Qui visqui ho veurà, perquè el compliment ha de tenir lloc imminentment, entre el 2022 i molt abans del 2030.

Us recordo que afirmar que l'Islam és una religió d'amor equival a tornar a posar Jesús en una creu, equival a arrabassar-li el benefici del patiment que la seva mort voluntària el va portar a suportar. I en qualsevol cas, com que tot el

poder li ha estat donat a la terra i al cel, qualsevol atac contra la seva obra serà expiat davant la seva cara.

La trampa de Fàtima

L'any 1917 va estar marcat per aparicions de la "Verge" a Fàtima, Portugal. Es va aparèixer a tres pastors molt joves, d'entre 7 i 10 anys. Avui, a l'octubre de 2021, aquesta antiga llavor donarà fruit, perquè als cinemes, aquest instrument eficaç de propaganda, es projectarà una pel·lícula que relata els fets. Els escollits estan protegits contra aquest tipus de seducció, però no passa el mateix amb les masses humanes incultes i ignorants. Des del final de la Segona Guerra Mundial el 1945, fins avui, la fe ha disminuït i, alhora, la riquesa material ha crescut, però amb la crisi causada pel comerç mundial, la humanitat està perdent el seu rumb i les seves certeses. Per tant, una multitud corre el risc de tornar-se sensible als miracles testificats i reconeguts per les autoritats catòliques. Durant diverses trobades, cada vegada el dia 13 del mes, la "Verge" ha compartit el seu secret. Els seus principals missatges es poden resumir de la següent manera: l'infern és una realitat mostrada en visió als nens; Déu vol que el Cor Immaculat de Maria sigui objecte de devoció per part de tothom; L'Església ha de convertir els països comunistes i encara tindrà màrtirs. Però al final, amb Maria, triomfarà. El 1917, el comunisme es va apoderar de Rússia. Per explicar l'èxit d'aquest missatge, hi ha un miracle presenciats al mateix temps per 17.000 persones reunides. Resumeixo els fets: Dos trons, un llamp i un núvol va baixar cap a terra, aturant-se a la part superior d'un arbre, que es va inclinar cap a un costat. Aleshores, el sol va dansar, acostant-se i creixent, i retirant-se, disminuint; això va passar diverses vegades. Aquell dia, Maria no era visible, els nens visionaris estaven retinguts. No hi ha dubte que aquest testimoni, renovat en pel·lícula, tindrà un efecte definitiu. Cal omplir el buit a la ment de la gent.

He notat que aquesta seducció és molt similar a la seducció d'Eva per la serp. Cada vegada, el diable anomena coses vertaderes, però les distorsiona. L'infern sí que està profetitzat però no sota aquest nom i, sobretot, l'infern no ho és però ho serà. Pel que fa a l'adoració de la "Verge", només el coneixement de la Bíblia ens en protegeix, i per als ignorants, allò que és visible és necessàriament cert. La veritat és molt més subtil perquè les aparences enganyen. Satanàs utilitza els nens perquè els catòlics els consideren innocents. Tanmateix, en el cas judicial d'Outreau, els nens van acusar falsament col·lectivament persones d'actes de pedofília; aleshores, són innocents els nens? Els fets ho demostren, les seves mentes són manipulables pel diable i els seus dimonis, igual que les dels adults no protegits per Jesucrist.

Segons Déu, aquells que no estimen la Seva veritat reben un poder d'engany que els fa creure en mentides. Aquestes mistificacions seductores, doncs, les duu a terme el diable, però amb l'acord de Déu. La pel·lícula "Fàtima" seduirà,

doncs, multituds de persones incrèdules per fer-les sentir completament culpables; abans que la mort els colpegi.

Durant la setmana del 17 al 23 d'octubre de 2021, maleïda per Déu, la França republicana és víctima de les seves eleccions i errors de judici. En unes relacions cada cop més tenses i hostils, el president algerià acaba de recordar als seus nacionals residents a França que el seu deure és treballar-hi per defensar els interessos d'Algèria. Així, la defensa del principi de la doble nacionalitat es gira contra el país de França, que el va adoptar i defensar. La presència i l'organització d'una "cinquena columna" en sòl francès pren així una forma viva i real. Jesús va fer bé d'advertir els seus sants dient-los: " *Ningú pot servir dos amos...* ". França ha estat enganyada pel comportament dòcil i conciliador de la falsa religió cristiana, que ha traït la fe de Crist durant segles. L'islam li recorda que Déu és gran i té prioritat sobre totes les coses, amb la seva brutalitat de religió nacional coercionada i forçada que caracteritzava la religió catòlica, quan tenia el suport del braç armat de la monarquia o del dictador en el càrrec. El naixement del profeta Mahoma a finals del ^{segle VI}, després de l'establiment del règim papal l'any 538, tenia, per a Déu, l'objectiu de declarar la guerra a la falsa fe cristiana que considera culpable. I això es confirmarà en el gran enfrontament de la " *sisena trompeta* " de l'Apocalipsi, és a dir, la imminent "Tercera Guerra Mundial".

En el passat, un cop deposat, el rei Saül recorria a les prediccions d'un endeví, cosa prohibida per Déu. Tanmateix, ella només podia anunciar veritats inspirades pel mateix Déu, tot i que la seva obra era diabòlica. Com en aquest exemple, trobem al ^{segle XVI} el profeta Nostradamus, procedent d'una família jueva rebatejada per escapar de l'odi dels jueus de l'època. Aquest profeta va ser apreciat pels seus talents com a alquimista i astròleg per la reina mare Caterina de Mèdici. Entre els seus "Segles", nom donat als capítols de molts quartets profètics que va rebre en inspiració i va portar per escrit, trobem aquest ^{quartet XVIII} del ^{segle I}: " Per la discòrdia de la negligència gal·la, s'obrirà el pas a Mahoma, amb sang amarada la terra i el mar Senoise, el port focu de veles i vaixells coberts ". No es podria dir millor. El profeta culpa els francesos, els antics gals, d'un esperit de discòrdia i comportament negligent que afavorirà l'establiment de l'Islam a França. Evoca una invasió massiva d'aquesta religió que arribarà en vaixells que cobriran la superfície del port de Marsella i ensangonarà aquesta regió sud del país. Aquesta profecia confirma la de Dan. 11:40-45 on l'Islam és designat com a " *rei del sud* ". El 2021, el desenvolupament dels mitjans d'informació pren la forma de múltiples canals de "notícies" en què, entre pauses publicitàries, es mostren en bucle programes compostos per polítics o assagistes d'opinions oposades. Les paraules del profeta es confirmen així; és un incessant flux de paraules contradictòries que no porten a cap resultat; la inèrcia de França atrapada entre interessos en conflicte és, doncs, observable i, per tant, demostrada. Les conseqüències seran, doncs, desastroses i mortals i els francesos s'adonaran, massa tard, que "governar és preveure", com ensenya una vella dita.

França canvia per les situacions a les quals s'enfronta. El 2017, l'elecció del seu jove president, a causa del rebuig del Front Nacional, demonitzat pel poble condicionat per les seves elits polítiques, va crear un precedent les conseqüències del qual ningú no va assenyalar. Fins aleshores, els candidats electes representaven partits polítics recolzats per nombrosos membres adherents. Per primera vegada, el jove president electe no tenia cap partit oficial al darrere, i només un cop elegit i victoriós va reclutar la seva assemblea legislativa. Com a resultat, els que es van unir a ell van aprofitar la seva victòria per entrar al camp polític victoriós. Fins aleshores, els diputats eren escollits i elegits per les seves opcions polítiques i econòmiques. En aquest nou cas, no és així; l'ambició personal era només el motiu del compromís. El president tenia així un suport dòcil, disposat a obeir el seu líder al peu de la lletra; el que s'anomena una representació de diputats "godillot" que havia d'afavorir el dirigisme accentuat d'aquesta nova presidència, jove, ambiciosa i inexperta, com el mateix candidat havia afirmat i reconegut.

En adoptar els avenços tecnològics inventats pels EUA, els pobles de la terra estan caient en els paranys que constitueixen aquests prodigis seductors. Vists com a brillants invents al principi de la seva aparició, Internet i les seves xarxes socials apareixen com a instruments que promouen el contacte, l'adoctrinament i el reagrupament d'éssers humans de moltes formes que es rebel·len contra tota autoritat. I havent basat tota l'organització dels països en aquests mitjans tècnics, les autoritats nacionals es troben davant de problemes insolubles. Els rebels de tota mena troben a Internet l'instrument ideal de propaganda i desinformació; suficient per satisfer els anarquistes més exigents. La maledicció profetitzada dels EUA es confirma així i, a través de les xarxes socials d'Internet, s'estén per tota la terra. Aquests exemples també confirmen el desenvolupament excepcional del comportament " rebel " dels joves de l'última era, un caràcter " rebel " heretat dels seus pares, com va anunciar l'apòstol Pau al seu germà petit en Crist anomenat Timoteu: 2 Tim.1:1-2: " *Sapigueu també això, que en els darrers dies vindran temps perillosos. Perquè **els homes seran...** " amants d'ells mateixos, amants dels diners, fanfarrons, orgullosos, blasfems, desobedients als pares, desagraïts, impius, sense amor, infidels, calumniadors, incontinents, ferotges, menyspreadors del bé, traïdors, tossuts, altius, amants del plaer més que de Déu , tenint una aparença de pietat però **negant-ne el poder** . Allunyeu-vos d'aquests .*

Un documental de televisió em porta a advertir-vos contra els intents dels científics de destruir el testimoni bíblic, és a dir, la fe en les declaracions del Déu vivent transmeses a les Sagrades Escripures. El documental presentat proposava donar explicacions sobre el diluvi experimentat en temps de Noè. Al final dels arguments, una antropòloga va anunciar amb orgull que la seva demostració havia desmitificat el tema del diluvi. Vaig presenciar un replantejament complet del relat bíblic revelat per Déu. Segons els documentalistes, el relat del diluvi tindria el seu origen en el descobriment del testimoni cuneïforme gravat en tauletes d'argila en temps de Guilgamesh, un personatge que va viure després del diluvi. A més, es nega la cobertura de les muntanyes més altes revelades a la Bíblia perquè

aquests incrèduls ho consideren físicament impossible; el diluvi no és més que una inundació de la regió del Mar Negre. Aquest és el resultat que s'obté quan persones impies s'apoderen de temes bíblics en què actua l'omnipotència infinita del Déu Creador, per a qui res és impossible, mentre que no creuen en la seva existència. Aprofito aquesta oportunitat per dir que, lluny de ser inútil, el descobriment del testimoni de Guilgameix reforça i confirma el compliment del diluvi a la Bíblia. Per tant, ens dóna bones raons per creure en la inspiració divina revelada a Moisès cap al 1500 aC.

Salut masculina

Aquí abordo un tema eminentment religiós, perquè les primeres declaracions fetes per Déu després de la creació de l'home es referien a la seva dieta. Heu d'entendre que la salut de l'home dependrà principalment de la qualitat de tot allò que entra al seu cos per la boca. No és casualitat que la boca permeti l'emissió de sons, els del seu llenguatge i l'entrada del seu aliment. A nivell espiritual, aquestes dues coses estan íntimament lligades. En prendre la paraula de Déu com a aliment, l'home parlarà com Déu. I aquesta paraula divina constitueix la perfecció de l'ensenyament acceptable. Per reproduir un acostament a aquesta perfecció, l'home ha d'aprendre a filtrar els ensenyaments disponibles i permetre que només entri en ell allò que és bo i correcte, establert pel judici de Déu. El mateix passa amb la seva salut. Entre totes les opcions d'aliments que té a la seva disposició, ha de filtrar i retenir responsablement només aquelles que tindran, en el seu cos i al llarg de la seva vida, els efectes positius del bé i el correcte. El bé perfecte es va establir a l'Edèn, però un altre estàndard de bé i correcte es va establir després del diluvi i es va revelar a Moisès, que el presenta i el desenvolupa a Lev. 11. Amb tot el seu estàndard jueu "kosher" (carn rentada amb aigua per eliminar la sang), s'autoritzava el consum de carns pures.

Ai las!, què veiem avui? Els efectes desastrosos d'una humanitat que, a través de les seves pròpies eleccions, s'ha emancipat i separat de Déu. Des de principis del 2020, el càstig de la Covid-19 va ser la seva resposta a la impietat creixent i dominant. I és edificant observar que aquest primer càstig col·lectiu va tenir com a objectiu la humanitat, que es nega a obeir les ordenances dietètiques prescrites per ella, des de la fundació del món, per a la felicitat i la salut de la primera parella humana, Adam i Eva. Basant-se en una pràctica medicinal real de l'era apostòlica, a Apocalipsi 22:2, Jesucrist descriu " **la curació** " del pecat dels elegits que salva: " *Al mig del carrer de la ciutat i a banda i banda del riu, hi havia un arbre de la vida, que donava dotze fruits, que donava fruit cada mes, i les fulles del qual s'utilitzaven per a **la curació** de les nacions* ". D'acord amb aquest versicle, les innombrables varietats de fulles, plantes, verdures i fruits d'arbres i arbustos són les medicines que Déu ha posat davant l'home per curar-lo i nodrir-lo. La glòria de Déu resideix en la perfecció de la seva creació terrenal, on l'home i la natura depenen l'un de l'altre. Una altra imatge reveladora: la natura és la branca on s'assenta l'home. En conseqüència, si l'home debilita la natura, és ell qui cau i en paga el preu. I aquí és on la ciència apareix nociva i mortal, malgrat la

seva atribució al progrés. Sí que hi ha progrés, però és el del mal. Cal tenir en compte que Déu no va donar un microscopi a Adam després de crear-lo. La felicitat i la bona salut de l'home no depenien del seu descobriment de l'immensament petit invisible a l'ull humà, sinó únicament del seu respecte per les normes establertes per Déu, que va dir de les plantes: " *Aquest serà el vostre aliment* ". Així doncs, quan va arribar el moment que Déu preparés l'extinció de la presència humana a la terra, després de sis mil anys, dos segles de renaixements i dominació científica van anar en contra dels seus estàndards divins. De sis mil anys en total, només dos segles van afavorir la mort en detriment de la vida. La nostra normalitat contemporània és l'anormalitat de l'ordre diví. La medicina moderna va néixer en temps de Louis Pasteur, el primer home que es va oposar a les lleis divines amb un mètode científic d'atenció que destrueix el virus de la malaltia i cura el pacient. Cal tenir en compte que la malaltia i la maledicció són de la mateixa arrel, per això Déu estava orgullós que, durant els quaranta anys de l'estada dels hebreus al desert, sota el seu domini, la malaltia no hagués afectat ningú. D'altra banda, els homes rebels havien estat assassinats, eliminats d'entre el poble, pel seu judici destructiu del pecat i els pecadors. Durant aquests quaranta anys, l'aliment exclusiu del poble era el mannà creat especialment per Déu per alimentar aquells que depenien d'ell. Amb l'aigua de les fonts que feia brollar al desert, el mannà, que tenia gust de pastís de mel, no podia emmalaltir-los. Ara bé, l'absència de malaltia és el primer benefici en la vida humana i l'objectiu no és inassolible, ja que tot depèn de les seves eleccions. No hi ha cap elecció que no sigui important, perquè l'elecció humana d'avui prepara el seu destí futur. A Ap. 10:8 al 10, l'Esperit del Crist diví profetitza una conseqüència de l'elecció de l'amor de la seva veritat profètica, agradable de rebre, com tenir gust de mel, la llum profètica converteix l'escollit en un objectiu odiat i detestat pels últims rebels que voldran matar-lo. Per a ell, aquell dia, el gust de la mel des del principi prendrà la forma de "dolors" " *a les entranyes* ", tant la prova el submergirà en l'" *amargor* ". Però, no és millor patir per la nostra pertinença al Déu Creador, que patir sent colpejats per ell com el seu enemic? Totes les eleccions són lliures i tindran les seves conseqüències inevitables. En la nostra vida contemporània, les eleccions positives del principi s'han invertit. La vida a les ciutats havia afavorit el progrés en la neteja, el sanejament, coses que prevenien les malalties, i com a resultat, la vellesa ha augmentat. Però paradoxalment, aquest guany s'ha perdut, a través de l'habitació als medicaments químics, a les enormes concentracions humanes a les ciutats grans i mitjanes on l'aigua de bona qualitat esdevé rara i on es concentra la contaminació de tota mena. Això, de manera que l'habitant rural esdevé l'ésser humà privilegiat tot i que sotmès a un entorn desfavorable i mortal causat pels pesticides i fertilitzants químics utilitzats pels agricultors i arboricultors locals.

La química mata, la medicina química que pretén curar, també mata els cossos dels esperits humans i la conseqüència d'aquestes morts és la mort del sistema immunitari amb què tot ésser humà està dotat des del naixement, excepte en casos accidentals excepcionals fora de la norma. Aquesta defensa immunitària era l'arma que Déu havia donat a les seves criatures terrenals; quelcom que revela el seu amor per elles. És per això que, considerant que l'ànima redimida per

Jesucrist li pertany, cos i esperit, ànima sencera, he escollit donar testimoni del meu amor per Déu, adoptant la dieta que va prescriure per als seus fills terrenals des de la fundació del món. A aquest estàndard li dec una bona salut, 55 quilograms per 1,68 metres, un estàndard mantingut des dels meus trenta anys fins als meus 77 anys actuals. Vaig aprendre a reduir els meus àpats (un àpat principal al dia) i així mantenir l'esveltesa i la flexibilitat que promouen el benestar i l'activitat. El resultat, doncs, testimonia el benefici de les ordenances del Déu de l'amor que només desitja conduir els seus escollits a la felicitat suprema per a l'eternitat obtinguda exclusivament per Jesucrist. Déu havent begut llet abans que Abraham, no em nego a aquest preciós producte que aprecio molt pel seu gust i el seu valor nutricional, independentment de l'opinió dels especialistes.

Oposat a aquest plantejament, a aquesta elecció personal, es troba la humanitat seduïda pel diable " *serp* " que li diu de nou, després d'haver-ho dit a Eva: " *Sereu com Déu* ". Al seu torn, per a glòria de la " *serp* ", símbol de la medicina moderna, empenyent els límits cada cop més, l'investigador científic vol crear vida i destruir la mort, però troba, sense saber-ho, davant seu, el Déu Totpoderós que gira els seus descobriments contra ell, com aquest virus Covid-19, nascut en un laboratori xinès, al país que venera oficialment el " *drac* " que Jesús identifica amb el " *diable* " a Apocalipsi 12:9. Un cop més, es confirma el privilegi: " *l'home espiritual ho jutja tot i ningú no el jutja* ". La natura té el dret i la possibilitat de crear erròniament encreuaments anormals excepcionals, els efectes dels quals es dissolen en la massa viva. Però la creació de noves molècules reproduïdes industrialment per la física i la química aplicades té conseqüències irreversibles. La natura és atacada a l'aire, a l'aigua i a les profunditats de la terra, que enverina l'aliment de l'home; està sotmesa al domini de l'home rebel i malvat. També espera el dia de la seva alliberació, que no tornarà mai més, fins a la renovació creada per Déu a l'alba d'un vuitè mil·lenni etern. Per boca de Pau, Déu havia dit a Rm. 8:20-21: " *Perquè la creació va ser sotmesa a la vanitat, no voluntàriament, sinó per culpa d'aquell qui la va sotmetre, amb l'esperança que ella mateixa serà alliberada de l'esclavitud de la corrupció per a la llibertat gloriosa dels fills de Déu* ".

En la situació desesperada en què ens trobem, Déu no exigeix als seus escollits l'impossible, sinó només l'elecció sàvia d'entre allò que queda possible.

La fe, fruit del sentit comú

Tal com ens sembla, la criatura humana constitueix una expressió de perfecció. Tanmateix, la perfecció no s'aconsegueix sense la voluntat d'una intel·ligència. Les proporcions del cos humà li ofereixen, a més d'una aparença agradable, múltiples capacitats d'acció que permeten als éssers humans tocar, agafar i esprémer objectes, sentir sons, olorar olors i tastar aromes; coses totes elles que requereixen construccions mentals intel·ligents. Tenim proves de la perfecció divina representades en les seves criatures humanes. Quan l'home vol inventar una nova criatura, només pot crear deformacions de coses reals que ja existeixen perquè Déu les va crear. I totes aquestes coses concebudes per la ment humana prenen aspectes monstruosos. En la imaginació dels grecs, trobem el

"cíclop" de l'illa de Creta del poeta Homer. El seu gegant està dotat d'un sol ull situat al mig del front. Però el Déu Creador no va cometre aquest error quan va crear la vida a la Terra. Totes les seves criatures estan equipades amb dos ulls perquè aquesta és la condició essencial per gestionar la situació a l'espai. Un ull no permet jutjar correctament les distàncies. De la mateixa manera, els inventors del món de la ficció moderna prenen la vida existent i simplement la distorsionen exagerant les orelles, els ulls i totes les altres parts de les coses existents. Certament, en crear el primer home, Déu va crear una veritable obra mestra que li val tota la nostra adoració de paraula i d'obra.

Les eleccions franceses del 2022 i la maledicció divina

Durant la setmana del 13 al 20 de novembre de 2021, vaig arribar a la quasi certesa que l'actual jove president seria reelegit a les properes eleccions; això pels següents motius: el 2017, els francesos van elegir el president que Déu els va imposar, creant una situació favorable. Per això, el candidat que s'esperava que guanyés va ser exclòs de la cursa. Votant en contra del "Front Nacional", presentat durant dècades com un espantaocells diabòlic, els francesos van elegir involuntàriament el jove sense experiència, ja conegut com arrogant i ambiciós. Sabent que la maledicció divina és la causa de la victòria d'aquest jove electe, Déu no té cap motiu per apartar-lo del poder. A través de la malaptesa del jove cap d'estat desencaminat, la maledicció divina ha de conduir el país a la seva ruïna i destrucció parcial, que els seus enemics interns i externs aconseguiran en el context imminent de la "*sisena trompeta*" o "Tercera Guerra Mundial". És massa tard perquè França canviï les seves opcions. El seu president apunta a la dominació europea, cosa que el porta a donar suport i fomentar la barreja ètnica entre França i altres països europeus. A més, patint les conseqüències de la "Segona Guerra Mundial", els francesos cultiven un sentiment de culpa múltiple. El suport al règim de Vichy, que va col·laborar amb Alemanya, és el primer. El segon és el passat colonialista de França. El remordiment i el penediment han matat l'esperit patriòtic del poble. La por de ser considerats racistes empeny els francesos a acceptar sense queixar-se la misèria de tot el món. I per empitjorar les coses, les minories recolzades ara expressen demandes sobre múltiples temes, de manera que la cultura francesa i totes les seves normes són atacades per idees dels EUA o del Canadà. França i els seus valors tradicionals s'estan esfondrant. L'esperit "*Babel*" produeix el seu fruit de confusió i separació, fins i tot dins del poble francès, cada cop més ferotgement dividit.

Recordo el camí seguit per la maledicció divina que va afectar primer els jueus de l'antic testament, tal com va demostrar el judici diví expressat per l'apòstol Pau: a Rm. 11: "*les branques tallades (o tallades) del tronc*"; a Rm. 2:9: "*Tribulació i angoixa sobre tota ànima humana que fa la maldat, primer del jueu i també del grec!*" Aquest judici és confirmat posteriorment per Jesucrist, que anomena els jueus "*sinagoga de Satanàs*" a Apocalipsi 2:9 i 3:9. Aquest judici diví contra el seu poble deixa clar que ser el dipositari exclusiu de la santa paraula escrita de Déu no és suficient per romandre en la seva aprovació. Al contrari, havent testificat i anunciat als jueus els seus escrits profètics la vinguda del

Messies Jesús, la paraula escrita de Déu es gira contra ells i condemna la seva nació jueva; els jutgen i els maten; coses literalment aconseguïdes pels romans l'any 70. A l'era cristiana, després de l'abandonament del dissabte substituït pel "diumenge" establert com a "dia del sol" per Constantí I ' a partir del 538 la maledicció és encarnada per la religió catòlica romana que, recolzada militarment per França, dominarà durant molt de temps el continent europeu. Les seves persecucions dirigides contra els reformadors del segle XVI ^{obligaran} aquests últims a exiliar-se a països més acollidors i, entre aquests països, la terra americana recentment descoberta o redescoberta. El rei francès, Lluís XVI, ofereix el seu suport als nacionals americans que han entrat en revolta contra els anglesos. dominador. Els EUA guanyen la llibertat primer i, sent la majoria protestant, aquest país dóna gran importància a la Bíblia en la seva constitució fins al nostre temps. La llibertat americana és seguida per la llibertat del règim revolucionari francès imposat a tot el poble de França. La llibertat s'estén a altres pobles per les victòries militars de l'emperador Napoleó I. La religió esdevé lliure a través del seu "Concordat", però en aquell moment només afecta les religions cristiana i jueva, ja molt debilitades pel pensament lliure ateu que està guanyant ments humanes. El 1843, als EUA, a causa de l'entrada en vigor del decret de Dan. 8:14, el judici de Déu condemna la fe protestant i el fruit de la maledicció pren la forma de l'acollida de les poblacions hispanes catòliques. Com testificaran les pel·lícules modernes del cinema americà, els sacerdots catòlics substituiran els reverends i pastors protestants. La reconciliació de les dues religions enemigues es va confirmar així, i Amèrica porta llavors l'aspecte que Déu li donarà en el seu paper profètic de " *la bèstia que s'aixeca de la terra* " a Apocalipsi 13:11: " *una bèstia semblant a un xai que tenia dues banyes* "; " *Dues banyes* ", és a dir, la fe protestant i la fe catòlica. Havent estat clarament revelada per la història la maledicció jueva, la profecia evoca i revela només les malediccions protestants i catòliques ignorades per les masses humanes. Les dues religions cristianes, colpejades per la maledicció de Déu, és l'ateisme el primer a omplir el buit religiós deixat lliure. La situació es deteriora recentment a causa de l'entrada en escena de la religió de l'Islam. Perquè aquesta es va desenvolupar als països de l'Orient Mitjà en completa llibertat, separada del món occidental. La seva característica particular és no tenir cap líder religiós i el seu poder es basa en l'adhesió exclusiva i l'obligació hereditària dels seus membres. L'Islam és una concepció de religió on la vida de l'home està completament sotmesa al govern religiós sense distinció entre profà i sagrat; que correspon a més al model donat per Jesucrist i els seus apòstols. Això és el que Déu demana quan diu als hebreus i cristians a Deuteronomi 6:5, 11:1, 30:6 i Mateu 22:37, Marc 12:30 i Lluc 10:27: " *Ell va respondre i va dir: Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb tota la teva...* " *força, i amb tota la teva ment; i el teu proïsme com a tu mateix* ". El problema amb l'Islam és que l'amor que exigeix Déu es basa en el reconeixement del seu sacrifici mortal voluntari realitzat en la persona humana i divina de Jesucrist; quelcom a què l'Islam no subscriu. El xoc de dues civilitzacions, l'Islam hiperreligiós i l'Occident falsament cristià i clarament agnòstic, produirà, i ja està produint, agressions bèl·liques assassines orquestrades pel gran Déu creador que així castiga l'abandonament del zel cristià i

la infidelitat dels falsos cristians occidentals. La religió conduirà així els pobles del món a conflictes terribles, ja que és a través de la religió que s'executa el judici de Déu, que els condemna a tots. Com a precursor, en oposar religions competidores, l'ortodox serbi al catolicisme croat i l'islam bosnià, la "Guerra dels Balcans" va recordar a l'Europa occidental i oriental el seu terrible i tràgic destí.

En el pla diví de la prova final de la fe, els EUA jugaran el paper principal; el del dominador universal que imposa la seva voluntat, segons la seva opinió, pel bé de tots. A l'Apocalipsi, aquesta entitat americana només apareix a Ap. 13:11 sota la imatge de " *l'anyell amb dues banyes* " que, representant la fe protestant i la fe catòlica unides, constituïran juntes " *la bèstia que puja de la terra* ". Els EUA es van construir des de 1776 en una terra desconeguda pels homes fins al ^{segle XVI}. Això és el que justifica que no siguin esmentats com a nació al llibre de Daniel, la particularitat específica del qual hem d'entendre. En aquest llibre, el poble de referència és l'Israel de l'antiga aliança, el poble de Daniel. I en particular, Daniel 8 ens dóna detalls geogràfics coherents amb les situacions de les entitats a les quals s'adreça la profecia, i això, sempre en relació amb l'Orient Mitjà on es troba Israel. És per això que, a Dan. 11:40, Rússia apareix com el " *rei del nord* " , el " *nord* " en relació amb Israel. De la mateixa manera, l'Islam d'Aràbia és anomenat " *rei del sud (o sud)* ", cosa que encara és coherent amb la posició d'Israel. I com que en l'època del profeta Daniel, l'existència del continent americà s'ignora, Déu no l'esmenta com a " *rei* ", la seva existència es manté en secret, però profetitza la seva acció nuclear punitiva contra Rússia, el " *rei* " de la qual i la seva dominació cessaran, destruïdes a les muntanyes d'Israel, després d'haver, en una gran ira desesperada, ensagnat principalment l'Europa Occidental envaïda i objectiu de la profecia. De fet, per a Déu i la veritat històrica, Amèrica només és una conseqüència tardana de les " *deu banyes* " o " *reis* " d'Europa preocupats per la pràctica del diumenge heretada de Constantí I. I això també afecta el gran territori d'Austràlia i el de Sud-amèrica. Perquè, de fet, a Daniel 8, Déu profetitza una dominació provinent de l'oest d'Israel; la de Roma. El centre religiós de referència passa així de l'Orient Mitjà a l'oest. I és des d'aquest Occident "cristià" que els pobles començaran a poblar els dos continents americans; inclosa la del nord que ja domina tota la terra i colonitza comercialment i culturalment totes les nacions seduïdes i explotades, però voluntàriament convertides al seu model de vida.

Setmana del 28/11 al 04/12/2021

L'actualitat se centra en dos temes principals que terroritzen els mitjans de comunicació i el vell poble francès. Es tracta del virus de la Covid i del virus anomenat nacionalisme. Perquè, a jutjar per les reaccions d'odi dels mitjans de comunicació i d'aquells que han manipulat, durant més de cinquanta anys, aquestes coses semblen ser els dos objectius de la seva ira. Eric Zemmour es va atrevir a denunciar el risc d'una "gran substitució", i el seu únic error és no dir que aquesta "substitució" ja s'ha aconseguit. Està segur que encara es podria amplificar en una guerra civil o en la propera Guerra Mundial, però l'essencial ja s'ha aconseguit. La substitució és la de les idees i normes del pensament públic

civil i polític. Comparem les situacions contrastades de l'inici i l'era actual de la Cinquena República.

El 1958, en l'època del general De Gaulle, la França alliberada estava composta principalment per dos partits polítics: la dreta catòlica republicana, que donava suport al cap d'Estat, i enfront d'ella, una forta representació de treballadors francesos reunits sota l'ègida del Partit Comunista d'inspiració russa i soviètica. L'esperit nacionalista regnava en ambdós bàndols, i el programa d'alliberament dels EUA invasors va ser recolzat per tothom. Per tant, cal haver viscut en aquesta època per notar el canvi, l'autèntica inversió d'aquests valors en comparació amb els que avui recolza la majoria. El 2021, l'esperit nacional està demonitzat, perquè els que viuen avui, a França i a Europa, mai no han experimentat un context de guerra al seu propi país. Afavorida per Déu, la llarga pau va produir un projecte de comprensió universal que té els seus orígens en el disseny de la construcció de la " Torre de Babel " nascuda en el pensament del rei Nimrod. Per a l'opinió humana, aquesta concepció de la vida que pretén establir la pau La seguretat entre els humans és noble i inexpugnable. Per al fill de Déu, ho és tant, ja que és el model que Déu oferirà eternament als seus vencedors escollits. Aquí és on la Bíblia apareix preciosa, per entendre el que estem vivint i el que marca la diferència en la visió final dels dos bàndols, segons el que Salomó, aquesta saviesa divina encarnada en l'home, declara a Eclesiastès 1:9-10: " *El que ha estat és el que serà, i el que s'ha fet és el que es farà, no hi ha res de nou sota el sol*". Si hi ha alguna cosa de la qual la gent digui: "Mireu, això és nou!". *Aquesta cosa ha existit des dels segles anteriors a nosaltres* ". Després de Nimrod, al llarg de la història de la terra, aquest intent d'establir la pau universal s'ha renovat. Va ser el motiu de les conquestes dels grans dominadors de la història, i entre elles, hem de destacar el resultat obtingut pel gran rei caldeu Nabucodonosor, el regne del qual va obtenir la pau perquè estava personalment sotmès i convertit al veritable Déu, creador de tot el nostre univers terrenal. El que els agnòstics incrèduls o incrèduls ignoren és que obtenir la pau, tan preciosa i buscada per tothom, és impossible i només s'obté per la bona voluntat de Déu. Ara, en Jesucrist, no va anunciar la pau, sinó " l'espasa " i les " guerres " en successió perpètua; Mt. 10:34: " *No penseu que he vingut a portar pau a la terra; no he vingut a portar pau, sinó espasa* " » ; Mt.24:6: « *Sentireu a parlar de guerres i de rumors de guerres : mireu que no us preocupeu, perquè això ha de passar. Però encara no és la fi* ». Així, només Déu aconseguirà crear un context de vida de pau universal eterna, perquè per obtenir aquest resultat, haurà seleccionat, classificat i retingut prèviament, entre els representants de l'espècie humana, les rares criatures que s'ajusten als estàndards que condicionen la possibilitat d'aquesta pau guanyada, exclusivament, per Jesucrist, l'únic Salvador universal. Per tant, no ens hem d'equivocar sobre el significat dels 76 anys de pau donats a l'Europa Occidental fins ara, des del final de la « Segona Guerra Mundial ». La metamorfosi de les ments humanes obtinguda durant aquest període porta la demostració esperada per Déu. Ni la guerra ni la pau han permès als humans rebels establir una felicitat compartida i una pau duradora. Les il·lusions creades donen pas a la realitat: les diferències racials, ètniques o religioses no promouen la riquesa ni la pau, sinó l'oposició i la guerra. La immigració esdevé una maledicció

a mesura que creix amb el temps. Tot és una qüestió de proporció. Quan la minoria esdevé igualtat, apareixen i s'imposen noves demandes, i creen problemes insuportables per als francesos de sang que volen gaudir primer del seu privilegi nacional; això revela la maledicció de l'elecció republicana que atorga, fins i tot als seus enemics, la nacionalitat per naixement al sòl de França o als seus territoris d'ultramar; quan no s'atorga per simples raons de complaença, personal o no, pels líders polítics. El resultat és explosiu; una disputa, més forta que les altres, encendrà els campaments plens d'odi mutu. La guerra civil farà que Europa sigui fràgil i oberta a la invasió russa profetitzada per Déu a Dan. 11:40. Una profecia de l'obscur Nostradamus diu: "Pontifex romà, vés amb compte d'acostar-te a la ciutat regada per dos rius; la teva sang hi escopirà, tu i els teus, quan la rosa florirà". Així, atacat a Itàlia per l'Islam bel·ligerant, l'actual papa romà aviat buscarà refugi i protecció a França, a Lió; una ciutat regada pels rius Roine i Saona. El profeta indica dues grans vies navegables d'aspecte idèntic. En aquesta ciutat de Lió, dedicada al culte de Maria, s'anuncia una massacre de cristians catòlics (= la teva) i el papa "quan floreixi la rosa". Aquesta rosa va ser adoptada com a emblema polític pel president socialista François Mitterrand. el 1981. Representa, doncs, el pas de França sota el pensament filosòfic de centreesquerra del socialisme format i ampliat en detriment del partit comunista. Les successions històriques de governs francesos han conservat aquest caràcter social; tant si eren de dretes com d'esquerres. La rosa, doncs, encara és, el 2021, activa, ja que dóna suport a les immigracions musulmanes que preparen la seva caiguda. La rosa és el símbol floral d'aquest amor que caracteritza l'humanisme cec que Déu es prepara per destruir. Però, no va dir Jesús mateix: " *Estima els teus enemics!* " Sí, va dir aquestes coses, però només als seus fidels electes s'adrecen les seves paraules; no als humanistes incrèduls i rebels. I no oblidem que aquesta ordre de Jesús pretén reforçar la culpabilitat dels seus enemics, col·locant més feixos de fusta al cap, per al dia que Déu els jutjarà i els exterminarà. L'objectiu que busca aquest amor martiritzat no és, doncs, l'amor, sinó la justícia divina.

A poc a poc m'estic dirigint cap a l'edat que em farà octogenari. I des que puc mirar enrere, des de la meva infància, recordo que em va emocionar la idea de l'amistat fraternal que hauria d'unir els cors de tots els éssers humans. La meva ànima va vibrar en sentir la lletra d'aquesta cançó que es va convertir en el títol d'una pel·lícula, unes paraules que deien: " **Si tots els nois del món** es fessin bons amics i caminessin agafats de la mà, la felicitat seria per demà". Així vaig aprendre de Jesucrist que només en ell es complirà aquest magnífic somni universal. Perquè a la terra actual del pecat, Déu no ho permet. I per evitar-ho, el diable i els seus sequaços treballen amb eficàcia. Inspiren als humans pensaments d'odi que els porten a malinterpretar els dels altres. En el meu esperit humanista, sempre m'he comportat amablement amb els desconeguts als quals he pogut servir espontàniament. Alhora, vaig descobrir amb quina facilitat canviaven de rumb i amb quina facilitat es despertava el seu odi pel país d'acollida. Per entendre el seu estat d'ànim, hem de comprendre que en el seu orgull natural senten la humiliació d'haver tornat al país colonitzat per prosperar. I aquest orgull els porta a menysprear encara més els occidentals sotmesos als compromisos imposats pel seu règim republicà de llarga durada. Per molt que els inicis de la República

Francesa fossin assassins i bel·ligerants, al final, apareix feble i menyspreable. A més, aquesta debilitat tan real l'exposa al menyspreu dels seus enemics i competidors europeus que es beneficien i s'enriqueixen de la seva ruïna. Vaig ser durant molt de temps víctima d'esdeveniments desagradables que vaig atribuir erròniament a un immigrant algerià que va venir a viure al meu edifici. En privat, no va amagar el fet que sentia un fort odi per França i els francesos. No va ser fins al 2021 que la instal·lació de càmeres de vídeo em va permetre descobrir el veritable culpable de les malifetes comeses i observades. L'havia situat fora de tota sospita, a causa del seu comportament estúpid però obertament amable. Així vaig descobrir que aquest veí, molt francès, greument dispèptic i parcialment coix, els sons del qual surten de la seva boca amb prou feines puc entendre, era realment, amb mi, abans de res, un mentider, un lladre, un farsant i un incendiari. Aquestes persones amb retard mental són jutjades pels psiquiatres com a aptes per viure entre gent normal. En realitat, són éssers indefensos, incapaços de resistir les inspiracions dels dimonis que fan males accions a través d'ells. En el seu temps, Jesús hauria dit a aquestes persones dèbils mentals: "Dimoni, com et dius?" Avui dia, la ciència humana intenta reduir, a través de les seves drogues, la seva reacció violenta quan aquest és el cas, i quan no és així, els dimonis continuen actuant amb tota tranquil·litat. Aquest exemple mostra la nocivitat del judici purament científic que contribueix, per la seva ceguesa, a intensificar els mals que colpegen la humanitat global, creient, no creient o no creient. Amb raó, Pau va declarar a Ef. 6:12: "***Perquè no lluitem contra carn i sang , sinó contra principats, contra potestats, contra els governants de les tenebres d'aquest món, contra la maldat espiritual en els llocs celestials***". Protegits per la seva invisibilitat, només l'anàlisi d'una fe il·luminada ens permet identificar-los com els veritables autors de les males accions comeses. França només ha hagut de patir les conseqüències de la immigració a causa de les decisions polítiques i econòmiques preses pels seus successius líders presidencials. Van arruïnar el seu país lliurant-lo a la competència estrangera; inicialment, europea, i després, per acabar-la, per les reubicacions fetes en benefici de la Xina. És en aquest context de ruïna que la presència estrangera s'ha convertit en una càrrega insuportable i el boc expiatori de la pobresa observada. I la causa islamista només havia de travessar una situació desfavorable per justificar les seves exaccions contra França i el món cristià occidental global.

En el context molt dur de la postguerra que seguirà a la Tercera Guerra Mundial, els supervivents rebels pensaran que, finalment, poden establir les condicions per a un govern universal únic, que permetrà obtenir allò que Babel no havia aconseguit preservar. El gran reemplaçament temut i anunciat per Eric Zemmour, el candidat oficial a les eleccions presidencials del 2022, ja ha estat assenyalat i profetitzat per Déu a Ap. 18:2-3, en aquests termes: "*I va cridar amb veu forta, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia! I s'ha convertit en una morada de dimonis, i en el refugi de tot esperit impur , i en una qàbia de tot ocell impur i odiós* , "*perquè totes les nacions han begut del vi de la ira de la seva fornicació, i els reis de la terra han comès fornicació amb ella, i els mercaders de la terra s'han enriquit amb l'abundància del seu luxe*". L'aspecte multiculte de França i els països europeus està subratllat pel terme "***impur***" citat

dues vegades. Després de la recerca de la puresa racial per part del govern nazi de Hitler, tota Europa, catòlica i protestant, va adoptar la visió absolutament oposada a aquest enfocament condemnat embarcant-se en una política d'acollida que va conduir al desastre que apareix avui. Si la competència econòmica pot tenir greus conseqüències financeres, l'altra competència, la religiosa, és encara més perjudicial. Perquè porta Déu a intervenir personalment en la història i la vida humana per castigar els culpables. Els virus mortals i la propera guerra mundial són les expressions doloroses, concretes i visibles d'això. I els veritables científics i el seu suport compost per innumbrables llores propagandistes s'han convertit en els nous sacerdots de les societats i pobles occidentals descristianitzats, seriosament suavitzats, decadents i submisos, tot i que romanen rebels a la veritat profana o religiosa. Els dictats de la comunitat científica han substituït els dictats religiosos de la monarquia catòlica romana per la prolongació de la desgràcia dels pobles afectats. Aquest nou dictat es veu afavorit per l'augment del poder dels líders de les grans nacions contemporànies. Això es revela a Apocalipsi 9:17, en un missatge simbòlic: " *I així vaig veure els cavalls en la visió, i **els que hi muntaven**, amb cuirasses de foc, jacint i sofre. **Els caps dels cavalls eren com els caps dels lleons**; i de les seves boques sortia foc, fum i sofre*". A tot arreu de la terra, als països que les posseeixen, la decisió d'utilitzar armes nuclears es confia a una sola persona. I aquesta situació, amb les seves terribles conseqüències destructives, és digna de ser destacada i revelada pel Déu que va crear les vides que seran destruïdes massivament per aquests terrorífics mitjans moderns. En el versicle citat, la paraula " *cap* " designa, segons Isaïes 9:14, el " *magistrat* " o, a Apocalipsi 9, els caps d'estat o presidents de nacions. I la paraula " *lleó* " els imputa la força, segons Jutges 14:18, en aquest cas, nuclear, suggerida pels termes " *foc, fum i sofre* ". Això es confirma i es recolza en el versicle següent. Déu imputa a les paraules, o " ***boques*** " dels magistrats, la decisió d'utilitzar l'arma atòmica: " *Per aquestes tres plagues, **pel foc, pel fum i pel sofre, que sortia de les seves boques, un terç de la humanitat va ser assassinada***". En anomenar les accions nuclears " *plagues* " Déu revela la seva responsabilitat per les accions destructives i les presenta com a conseqüències del seu judici diví que afecta tots els éssers humans que viuen a la terra, siguin on siguin i siguin quines siguin les religions que professin i confessin. El seu pla salvador únic basat en Jesucrist, a qui menyspreen, rebutgen o subestimen, els condemna a tots a patir i finalment morir uniformement. Tanmateix, com que la seva infidelitat haurà perjudicat la causa mateixa de la salvació que Déu ofereix en Jesucrist, els falsos cristians, considerats més greument culpables, patiran un destí més dur, segons Apocalipsi 19:20-21, on són designats pels símbols de la " *bèstia* " catòlica i del " *fals profeta* " protestant. La diferència revelada al versicle 21 amb altres pobles no cristians apareixerà en el moment de la seva destrucció final per al seu extermini definitiu al " *llac de foc* " que dona la " *segona mort* ", segons Apocalipsi 20:14. Però això, no abans del final del "setè mil·lenni" que començarà a la primavera del 2030.

Quan Satanàs expulsa Satanàs

Per sorprendent que sembli, aquest tipus d'acció és una realitat. Tothom s'ha de fer i respondre primer aquesta pregunta: Per què es privaria Satanàs d'aquest tipus d'engany, ell que ja no té res a perdre, havent perdut ja la vida eterna que va heretar naturalment com a primer àngel celestial creat per Déu? A l'avantsala de la mort promesa, no li va deixar Déu la possibilitat d'actuar com li plagués fins al retorn gloriós de Jesucrist?

Per convèncer-vos que Satanàs sí que expulsa Satanàs, aquí teniu arguments basats en deduccions lògiques que són necessàries després de rebre coneixement del missatge profètic anomenat " *Apocalipsi de Jesucrist* " o "Revelació de Jesucrist". Perquè és a Daniel i a l'Apocalipsi que, en Jesús, Déu revela el veritable judici que emet sobre l'Església Catòlica Romana i els seus successius papes. Mai sota la seva identitat real, sinó mitjançant símbols, maleïda per Déu des del seu principi l'any 538 i fins al seu final l'any 2030, l'Església Romana hi apareix com el principal objectiu dels seus càstigs i condemnes. A casa, Satanàs és a casa. A Apocalipsi 13:3, ell, Satanàs, que sota la imatge del " *drac* " d'Apocalipsi 12:3 havia ensangonat els arenes romanes amb sang cristiana a través dels seus agents, els emperadors de Roma, dona a l'anomenada església "cristiana" romana i papal, cito: " *la seva autoritat, el seu poder i el seu tron* ". La conversió de Roma al cristianisme papal condueix Roma de nou a una nova forma de dominació, aquesta vegada únicament religiosa, de manera que aquesta successió és una forma de relleu diabòlic i enganyós.

A partir d'aleshores, la trampa ha de romandre ignorada pels pobles humans, a més, l'església haurà de semblar, en aparença, que lluita contra el diable, l'enemic derrotat per Jesucrist. Així és com l'organització del diable estableix aquests tribunals inquisitorials, suposadament per lluitar contra el diable i els seus sequaços. Els objectius són oficialment, els bruixots i les bruixes que practiquen les ciències ocultes, acusats precisament de tenir comerç amb el diable, però fora d'aquests objectius justificats, l'església persegueix els veritables servents de Déu en Crist, això en nom de l'heretgia que caracteritza tot allò que s'oposa a la norma de l'ensenyament catòlic romà oficial definit pel papa del moment.

Així, les multituds humanes són enganyades; aquestes caceres de dimonis emmascaren la seva identitat diabòlica. En aparença, estén les accions de Jesús, que ell mateix va expulsar dimonis durant el seu ministeri terrenal. I avui, com en el seu temps, aquells que es beneficien dels seus alliberaments per part dels sacerdots exorcistes són els seus primers i eficaços testimonis. Han observat i sentit en la seva carn i esperit el canvi que explica el seu nou estat. Per tant, és difícil per a aquestes persones acceptar la idea que han estat alliberades del diable o dels seus dimonis pel mateix diable o un dels seus dimonis. Com la " *serp* " a l'Edèn, el sacerdot exorcista només és un instrument intermediari, és a dir, un mitjà, que reclama un poder donat per Jesucrist. És fàcil d'entendre que Jesús no pot donar cap poder a un representant de l'església enemiga a la qual els seus missatges sempre s'adrecen en tercera persona, perquè mai no s'hi dirigeix en segona persona singular; la fórmula "vosaltres" només s'aplica per dirigir-se als seus veritables servents; fins i tot si el seu reconeixement per part d'ell és només provisional. Això apareix a Apocalipsi 3:1, on aquest "vosaltres" fa referència a la

fe protestant condemnada per Jesús el 1843. A l'era precedent, anomenada Tiatira, el missatge de "vosaltres" també fa referència als protestants del ^{segle XVI}, la benedicció dels quals era només provisional a l'espera d'una "nova" "càrrega" que designa la finalització de la Reforma amb la restauració del Sàbat santificat per Déu des de la creació del nostre món. El seu requisit del 1843 justificarà el de Sardis, on li diu: " *Passes per viu i ets mort* ". Al ^{segle XVI}, els veritables servents de Jesucrist van ser objectiu de l'odi de les lligues catòliques que servien la "falsa profetessa" simbòlicament anomenada "Jezabel" en comparació amb la reina dels jueus, l'esposa fenícia estrangera que adorava Baals, presa per esposa pel rei Acab. També havia exercit el seu odi assassí contra els veritables profetes de Jahvè i en va fer matar 400. Aquestes coses s'expliquen detalladament en aquest llibre, així que simplement recordaré aquí com Jesús es nega a dirigir-se directament a aquesta denominació religiosa catòlica o a qualsevol dels seus representants. El cas del catolicisme que es revela, a partir del 1843, "el La" "foscor" presa per "llum" s'intensificarà, aquesta vegada pel que fa a la fe protestant en les seves múltiples formes i denominacions. Als EUA, després d'aquesta data de 1843, apareixen els fruits de la maledicció divina: la guerra civil interna anomenada "secessió"; la intensa pràctica de l'ocultisme i l'espiritualisme. I de nou, com entre els catòlics abans que ells, a les esglésies protestants, els pastors abandonats per l'Esperit del Déu vivent exorcitzen: "Satanàs encara expulsa Satanàs".

La lliçó de la història revelada és entendre que no qualsevol pot expulsar Satanàs, sinó només aquells que poden, segons si Déu el confessa com a fill seu i li concedeix aquest poder. Però perquè això passi, el mateix exorcista ha de ser considerat "digne" per Déu d'aquesta acció. I a l'Apocalipsi, només els "primers adventistes" classificats i seleccionats per la prova de 1843 són reconeguts com a "dignes de caminar amb Jesús vestits de blanc" segons Apocalipsi 3:4. Malauradament per a ells, la història no va acabar aquí perquè la mateixa maledicció va colpejar, aquesta vegada l'adventisme oficial i, des del 1994, les seves oracions s'han unit a les dels altres caiguts que el van precedir. Des de llavors, Satanàs no ha estat realment expulsat per ningú, cosa que justifica l'extensió de la seva poderosa influència maligna sobre tots els pobles de la terra, inclòs l'Occident falsament cristià, ja que, segons Jesucrist, el seu "tron" es troba a Roma segons Apocalipsi 2:13: " *Sé on habites, sé que el tron de Satanàs és allà. T'aferres al meu nom i no has negat la meva fe, ni tan sols en els dies d'Antipas, el meu testimoni fidel, que va ser assassinat entre vosaltres, on habita Satanàs* ". L'ús informal del "tu" en aquest missatge es justifica perquè Jesús ha trobat els seus deixebles fidels a Roma des que Pau i Pere van venir allà per portar l'Evangeli de la salvació. Però el 538, data adjunta a aquest missatge, el nou catolicisme romà és designat i denunciat com a portador de la "doctrina de Balaam" al versicle 14 que segueix: " *Però tinc algunes coses contra tu, perquè tens allà els qui sostenen la doctrina de Balaam, que va ensenyar a Balak a posar una pedra d'ensopegament davant dels fills d'Israel, a menjar coses sacrificades als ídols i a cometre fornicació* ". Per separar-la millor dels seus servents, al versicle 15 diu sobre ella: " *Igualment, també tens els qui sostenen la doctrina dels nicolaïtes* ". És, doncs, sota el nom de "doctrina dels nicolaïtes" que

Jesús designa el règim papal naixent. El nom nicolaïtes es basa en les paraules gregues Niké i laos, que signifiquen poble victoriós, cosa que denota clarament per a l'època el govern dels últims emperadors romans victoriosos abans de la caiguda i el col·lapse de l'imperi. L'any 538, Vigili I ^{és} una figura intrigant que aprofita una relació íntima amb Teodora, la prostituta casada amb Justinià I ' per ser el primer a seure al " *tron de Satanàs* " al Palau del Laterà de Roma. Aquesta parella imperial que estableix la maledicció en la fe cristiana s'assembla curiosament a la parella també maleïda per Déu, Jezabel i Acab de l'antic testament. I no és sense raó que el nom "Jezabel" designarà l'església romana perseguidora del segle XVI ^{en} el missatge anomenat Tiatira que significa "porc en calor, i donar la mort amb patiment", és a dir, l'hora de l'apogeu de l'"abominació de la desolació" profetitzada a Dan. 9:27: "... *El desolador cometrà les coses més abominables, fins que la destrucció i allò que s'ha determinat caiguin sobre el desolador* . »; Sovint, com que la traducció literal ofereix un missatge que no entenen, els traductors de la Bíblia transformen i distorsionen el text hebreu original. Aquest és el cas d'aquest vers mal traduït, la traducció literal del qual és: « ***I en una ala hi haurà abominacions de desolació i fins i tot un extermini (o destrucció completa) i es trencarà*** , [d'acord] *allò que s'ha decretat, sobre la [terra] desolada* ». Aquesta paraula «ala» va ser mal entesa i, per tant, eliminada per Louis Segond en la seva traducció. Ara, les ales són simbòliques del caràcter celestial i, per tant, de la religió. Amb aquest símbol d'"ala", l'Esperit designa la fe catòlica que domina França i Europa, organitzada al seu torn pel Tractat de Roma signat el 1957 i confirmat el 2004. Per tant, s'anuncia que la seducció del catolicisme romà papal, temporalment ferida de mort pels revolucionaris francesos entre 1792 i 1798, havia de ser curada pel Concordat de Napoleó I. ^{Així}, prolongaria la seva fatal seducció fins al poderós i gloriós retorn de Jesucrist, que la desemascararia i la destruiria, així com tots els seus partidaris i partidaris rebels, tots falsament cristians.

Òbviament, com que el seu comportament envers els seus competidors religiosos ha canviat completament, ja no la persegueix, perquè ja no rep el suport del braç armat reialista francès, la seva veritable naturalesa és encara més difícil de descobrir. Un amor humanista enganyós la caracteritza, però la culpa d'aquest amor és precisament compartir-lo només amb els homes, mentre que només l'amor mostrat a Déu en Crist designa la veritable fe. En els seus manaments citats a Mt. 22:37-38, l'amor a Déu és designat com una prioritat: " *Jesús li va respondre: **Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment. Aquest és el primer i més gran manament*** ". Després afegeix: " *I el segon és semblant: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix* ". I aquest retret adreçat als jueus del seu temps afecta avui, des del 1843, totes les religions que honoren i practiquen religiosament el repòs dominical del patrimoni catòlic romà adoptat des del 7 de març de l'any 321, data en què l'emperador Constantí I el ^{va imposar} a tot l'Imperi Romà. Aquest diumenge s'ha convertit, des del 1843, en el signe del culte involuntari al diable. Els elegits de Jesús només poden apreciar el fet que la identificació del cristià maleït per Déu s'ha tornat tan fàcil i senzilla. Però compte, una pràctica purament tradicional del veritable dissabte no és suficient per ser beneït i salvat pel sacrifici de Jesucrist.

Als cors dels humans, Déu detecta i identifica el veritable amor de la seva veritat i la seva persona, en pensament i en acció; aquests són els únics criteris que fan d'un cridat el seu elegit. Llegim a Mt. 15:3: " *I els digué: Per què també transgrediu el manament de Déu per la vostra tradició?*" » Perquè els retrets adreçats per Jesús conserven el seu valor fins a la fi del món. Aquesta és també la raó per la qual s'ha escrit el testimoni de l'antiga aliança jueva. Es va registrar per escrit per evitar que els cristians de la nova aliança cometessin els mateixos errors i pecats al seu torn. Ai las! Aquest retret sobre totes les organitzacions religioses de la terra, aquesta altra declaració de Jesús citada a Lluc 18:7-8, ja es pot observar tràgicament avui: " *I Déu no farà justícia als seus escollits, que clamen a ell dia i nit, tot i que té paciència amb ells? Us dic que els farà justícia aviat. Però quan vingui el Fill de l'home, trobarà fe a la terra?*" » Aquesta pregunta plantejada per Jesús, com a mínim inquietant, hauria d'animar a la prudència i la desconfiança en tot lector de les seves paraules i permetre-li almenys entendre que les grans organitzacions religioses no el representen, contràriament a les seves suposades pretensions. Els veritablement escollits s'amaguen en l'anonimat i només en una mena de clandestinitat el missatge de veritat de Déu arriba a les ments humanes que ell considera dignes d'ell.

En realitat, l'única manera d'expulsar Satanàs és demostrar-li que s'equivoca acceptant sotmetre's al Déu Creador i a les seves lleis, perfectament honorades per Jesucrist davant de tots els homes. Només en aquest cas ell, Jesús, oferint-nos la seva ajuda, pot, com a summe sacerdot exorcista, expulsar Satanàs i els seus dimonis de les nostres vides, i això de manera estrictament individual i amb la condició que no especulem sobre la gràcia obtinguda. Perquè un retorn al pecat pot fer que obtenir el perdó sigui encara més difícil i, en última instància, impossible.

Tanmateix, per convèncer-se d'aquestes lliçons deduïdes que se succeeixen i es succeeixen, és imprescindible compartir amb Déu el seu judici revelat per Jesucrist. És aquí on les profecies apareixen com a inevitables i indispensables perquè el cridat s'adapti als requisits de Déu del seu temps, per tal d'obtenir, en Jesucrist, l'estatus d'elegit que garanteix la seva salvació. Només l'obediència a les lleis i principis divins, viscuda amb esperit crític, amb la por de desagradar al Déu que jutja les nostres accions i els nostres pensaments, porta al nostre esperit el testimoni que ens rep i que està disposat a beneir-nos; cosa que confirma aquest versicle de Rm. 14:22: " *Guardeu-vos aquesta fe que teniu davant de Déu. Beneït el qui no es condemna a si mateix en allò que aprova!* ". Tampoc ens hem d'enganyar a nosaltres mateixos, jutjant-nos d'una manera massa complaent. Perquè Jesús és misericordiós, exigent, però mai complaent.

Jesucrist, candidat a l'elecció del governant dels cors universals

El seu programa

Es pot resumir en un sol vers: « *Doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar* ». Adaptat a la realitat del nostre temps, aquest text esdevé «i a Roma el que és de Roma». A partir d'aquí, només cal enumerar la llarga llista de coses que li deuen.

1- L'abandonament del descans setmanal del Sàbat del veritable " *setè dia* " santificat per Déu per al descans de Déu i l'home; això des de la creació del món. En l'enumeració de les festes de YaHWéH, a Lev. 23, l'observança del Sàbat setmanal ocupa el primer lloc entre les altres festes que van trobar el seu compliment en la primera vinguda de Crist. No és el cas del Sàbat, el compliment profetitzat del qual no es complirà fins al 2030 amb l'entrada al setè mil·lenni que anuncia el Sàbat setmanal santificat. El seu abandonament pels cristians, per obeir el canvi de dia imposat per un decret de l'emperador romà Constantí del 7 de març de 321, és el primer pecat del qual resultaran molts altres pecats contra la llei divina. És com a tal la base de totes les formes de maledicció de Déu que Apocalipsi 8 i 9 presenten sota el nom simbòlic de " *trompetes* ". N'hi haurà " *set* " i el " *setè* " s'acomplirà per la gloriosa intervenció de Jesucrist.

2- L'adopció del diumenge . Originalment anomenat "Dia del Sol Invicte" pels pagans de l'Imperi Romà, va ser imposat pel fals convers imperial, Constantí I^{el} Gran, mitjançant un decret datat el 7 de març de l'any 321. En una confusió mental, el diable li va inspirar la idea que el seu déu solar i Jesucrist, el nou "Déu" dels cristians, eren una sola i mateixa persona divina. Per tant, ell és a l'origen d'aquesta nova doctrina cristiana que Apocalipsi 2:13 anomena " *doctrina dels nicolaïtes* " o, després de la traducció: " *doctrina cristiana del poble romà victoriós* ". En oposició directa i absoluta al dissabte, el " *segell del Déu vivent* ", el diumenge romà, anteriorment el dia del Sol, més tard rebatejat per seduir i amagar millor la trampa satànica "Dia del Senyor", serà presentat per Déu amb el títol revelador de " *marca de la bèstia* ", a Apocalipsi 13:16; 14:9-10; 16:2; 19:20; 20:4. En acceptar aquesta transgressió del quart manament de Déu, la fe cristiana va ser culpable de pecar contra ell, i aquesta acció va trencar el nou pacte establert sobre la redempció dels pecats duta a terme per Jesucrist. Aquest pecat practicat contra el text bíblic tenia el caràcter de pecat voluntari que anul·la el benefici de la gràcia divina ofert en el nou pacte. Aquesta greu falta anirà seguida de "set" sancions punitives graduals que Apocalipsi 8 i 9 anomenen " *trompetes* ". Les "sis primeres" tenint un paper d'avertència, " *la setena* " posarà fi a la vida humana a la terra. El fet de canviar el nom "Dia del Sol" a "Dia del Senyor" constitueix en si mateix un sacrilegi arrogant addicional contra el Senyor Jesucrist. Cal destacar que aquest canvi de nom només va tenir lloc en països de l'Europa llatina, inclosa Itàlia, on seuen els papes. L'atribució del dia contaminat pel culte solar al Senyor Jesucrist és, per tant, una iniciativa purament romana. Però, al seu torn, el 1981, l'agnosticisme francès va conduir a l'adopció a Europa de la idea que aquest "Dia del Senyor" romà s'havia de considerar el " *setè dia* " de les nostres setmanes. Així, es va llançar un nou atac contra l'ordre del calendari establert pel Déu Creador.

3- El canvi en el text del Decàleg de Déu . A Dan.7:25, Déu ho havia profetitzat en aquests termes: " *Pronunciarà paraules contra l'Altíssim, i desgastarà els sants de l'Altíssim, i pensarà en canviar els temps i les lleis; i els sants seran lliurats a la seva mà per un temps, i temps, i mig temps* ". Les masses populars no tenien educació i la lectura religiosa era exclusivament la dels sacerdots i només es llegia en llatí, la llengua romana. Per tant, el poble assistia a sessions de màgia i encantament seductores, però el significat de les quals no

entenien. Només recordaven els noms de personatges bíblics, Maria, Josep, Jesús, Sant Pere presentat per Roma com el fundador de l'església romana, Sant Pau, Sant Jaume i una multitud d'altres sants reals o ficticis. A més, amb el pretext de facilitar la memorització, el text dels Deu Manaments de Déu a Èxode 20 va ser reelaborat per la Cúria Romana i el seu líder papal. En aquesta versió, el segon manament de Déu va ser eliminat perquè el ramat i els sacerdots poguessin, sense oposició i amb total legalitat, transgredir el manament inicial de Déu prostrant-se davant els ídols declarats sants per l'episcopat i la Santa Seu. Per emmascarar el seu crim arrogant, el romà impiu va dividir el manament sobre l'adulteri, donant així a la seva concepció dels Deu Manaments de Déu un aparent enfocament per combatre només el pecat de la carn. Tanmateix, ja va ser al pecat de la carn, l'acte sexual, que va adjuntar la noció de pecat original; això només era una mentida més, perquè el pecat original era un pecat contra l'Esperit, tenint com a causa l'elecció de la desobediència d'Eva i Adam; havent estat tots dos prèviament degudament advertits per Déu de les conseqüències de la seva desobediència.

Si el diumenge venia de Roma, en canvi, l'oferiment d'un dia de descans que Déu originalment va assignar i fixar exclusivament al " *setè dia* " és singularment diví. És a la bondat de Déu que devem un dia de descans setmanal ben apreciat per tots els treballadors. I la paradoxa és que Déu va permetre que el diable fes d'aquest apreciat descans un tema de maledicció i el suport d'una prova de fe humana. Per tant, l'elecció és molt senzilla: donar a Déu la glòria d'honorar el seu dissabte que profetitza la veritable alliberació de la carn, i deixar el diumenge als rebels que ja ha jutjat i condemnat mentre espera la seva completa destrucció.

4- El culte de Maria. Un cop separats de Déu, els esperits humans són lliurats per Déu al diable. A partir de llavors, seduïts per visions espiritistes, els dimonis celestials es van presentar a ells com a enviats de Déu. El subterfugi va funcionar bé i per coronar aquesta mistificació, el diable va fer que tothom adoptés el dogma grec de Plató de la immortalitat de l'ànima, pel qual l'aparició dels morts es faria lògica i acceptable. I qui apareix? Maria, la mare subrogada del nen Jesús. En les cultures passades d'altres grups ètnics, aquest personatge ja era omnipresent sota els noms de "Semíramis, Isis, Astarte, Diana, Artemísia, Tanit, Venus i Afrodita", tots designant la deessa pagana de la fertilitat: la dona que dona a llum i sosté el seu fill en braços. Els dimonis encara poden riure de l'estupidesa humana quan veuen que la cosa reeix cada vegada.

Tanmateix, per a l'home, el tema no és quelcom per riure sinó per plorar. Perquè creure en aquest sofisma simulat pel diable constitueix un acte d'idolatria castigat amb la mort per Déu. A més, rebutgeu i ignoreu qualsevol missatge contradit per aquest missatge d'Isaïes 8:20: " *A la llei i al testimoni; si no es parla així, no hi haurà alba per al poble* ". Aquest text es tradueix de la següent manera: La veritat aprovada per Déu només es proposa a la Bíblia de la A a la Z. A la llei que és el seu testimoni exclusiu fins a la fi del món. I aquells que no segueixen aquest camí purament cristià no es beneficiaran de l'alliberament que Crist portarà als seus elegits. Recordo que en l'època d'Isaïes, la llei es refereix als cinc primers llibres de la Bíblia escrits per Moisès sota el dictat de Déu. Pel que fa al testimoni, designa les dues taules de la seva llei dels deu manaments, el text

original dels quals va ser proclamat públicament per Déu al poble jueu reunit, i després dictat a Moisès en la seva escriptura del llibre Èxode.

5- Els encantaments de les misses catòliques . Considerades amb alta santedat en els seus dogmes, les misses catòliques són denunciades per Jesucrist amb aquest terme "encantaments" a Apocalipsi 18:23-24: " *La llum de la llàntia no brillarà en tu, ni la veu del nuvi i la núvia es sentirà en tu, perquè els teus comerciants eren els grans de la terra, perquè totes les nacions van ser enganyades pels teus encantaments , " i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants i de tots els qui van ser assassinats a la terra "* ". Durant la Segona Guerra Mundial, a Croàcia, un personatge anomenat Pavelic il·lustra per si sol el missatge d'aquest vers. Aquest sacerdot catòlic romà, cap d'un camp de presoners serbi, es va posar personalment a l'obra fins al punt que, després d'haver torturat serbis ortodoxos fins a la mort, va aparèixer per celebrar la missa catòlica amb una sotana envermellida amb la sang de les seves víctimes. Però això només és una confirmació tardana de les accions que Déu imputa a l'Església Catòlica, des de Daniel fins a l'Apocalipsi, i que aquest vers d'Apocalipsi 18:24 recorda i resumeix. Les misses catòliques no acosten els pecadors a Déu, sinó que els allunyen. No només són inútils, sinó que també són perjudicials, perquè glorifiquen el diable, el seu veritable inspirador. En aquesta impietat, saboteja l'acte redemptor de Crist donant-li un caràcter màgic renovat a cada missa segons el que ensenya el seu dogma de la "transsubstanciació". En veritat, el pecador no necessita sacerdots ni cap intermediari humà, ja que la seva pregària sincera pot ser rebuda directament per Crist, l'intercessor doctrinal celestial entre el pecador i Déu. Si el seu penediment és sincer, és prou perquè produeixi davant Déu, amb obres, fruits dignes de penediment. La desobediència és substituïda per l'obediència; la ignorància és substituïda pel coneixement de la seva divina revelació bíblica.

6- Festes religioses catòliques: Nadal; Pasqua; Pentecosta; Assumpció; Dia de Tots Sants .

L'adhesió a les festes religioses o civils és significativa perquè és el moment en què aquells que comparteixen les mateixes idees es reuneixen per celebrar i confirmar amb alegria festiva la seva total adhesió al tema que se celebra. Déu observa aquests comportaments humans; els jutja i els condemna. Les festes són els esquers amb què els dominadors capten el suport de les masses populars. Els ofereixen el que desitgen.

a- Nadal significa el naixement de Déu, però originalment, el 24 de desembre estava dedicat al déu pagà Tammuz, representat pel disc solar, que més tard va ser venerat amb el nom de Re entre els egipcis. Amb el pretext de celebrar el naixement de Crist, els pobles enganyats donen glòria a aquest déu solar pagà a més dels honors que li han retret cada diumenge des del 7 de març de l'any 321. En veritat, Déu no demana als homes que celebrin el naixement de Jesucrist perquè no va deixar cap petició que vagi en aquesta direcció, sinó que exigeix als escollits que reconguin la seva mort expiatòria i la raó de la seva acceptació de morir torturat, per tal d'obtenir d'ells una conversió real que provoqui canvis carnals i espirituals concrets.

- b- Pasqua . La veritable Pasqua del pla de Déu va trobar el seu compliment el 3 d'abril de l'any 30 dC. Des de llavors, la festa s'ha tornat obsoleta i inútil. La fe en Crist, la veritable fe, que dóna el fruit esperat per Déu, és suficient per portar el missatge de la Pasqua i del "Dia de l'Expiació", ja que ambdues festes s'han complert a l'hora de la mort de Jesucrist.
- c- Pentecosta . Aquesta festa era puntual i el seu compliment estava previst que tingués lloc 40 dies després de la mort de Crist. La seva pròrroga cada any no està justificada.
- d- L'Assumpció . Aquesta festa purament i exclusivament catòlica romana celebra l'ascensió de la verge immaculada, igual que els musulmans celebren l'ascensió de Mahoma al cel a cavall des de l'esplanada de Jerusalem. Les mentides són difícils de resistir i són recolzades per les multituds que la sang de Crist no salvarà. Els honors que es rendeixen a la Mare de Déu són injustificats. El culte està reservat exclusivament a Déu. Preguem i ens prosternem davant de Jesucrist, la divinitat del qual ha estat verificada i afirmada pels testimonis de la seva resurrecció. Però el culte a qualsevol altra criatura, fins i tot angelical, està condemnat pel segon dels Deu Manaments de Déu. Per la seva banda, Maria, nascuda únicament humana, és l'hereva del pecat original; atribuir-li la blancor immaculada és, per tant, injustificable. Com va declarar successivament l'àngel Gabriel al seu cosí i a la mateixa Maria, segons Lluc 1:25-28-30, els va ser concedida " *una gràcia* "; per a Elisabet, la de donar a llum a Joan, el precursor i anunciador de Crist, i per a Maria, la de ser la mare subrogada del Crist de Déu. A més, en la religió catòlica, la jerarquia celestial s'inverteix; el paper principal es dóna a la mare i el secundari al nen Jesús, el seu fill. Les víctimes d'aquestes coses es sorprendran desagradablement quan, en tota la seva glòria divina, Déu Totpoderós aparegui en l'aspecte de Crist, tant de temps menyspreat i frustrat. Aquell que va declarar "Tota autoritat al cel i a la terra m'ha estat donada". On és el paper de Maria? La veritable Maria coneixia el seu marit Josep bíblicament segons Mte. 1:25: " *Però no la va conèixer fins que va donar a llum un fill, i li va posar el nom de Jesús* ". Després de Jesús, Maria va donar a llum els fills de Josep segons Mte. 12:47: " *Algú li va dir: 'Mira, la teva mare i els teus germans són fora, volent parlar amb tu'* ". Per tant, Maria ja no era verge després d'aquests naixements.
- e- El Dia dels Morts . Deriva directament de l'adopció del dogma de la immortalitat de l'ànima i les seves conseqüències són enormes. Fa que els humans es preocupin per la mirada dels difunts i, per no ofendre'ls, els hagin d'honorar col·locant flors a les seves tombes, que han d'estar decorades el millor possible segons les possibilitats de cadascú. I aquest dogma és molt favorable als " *mercadors de la terra* " que Jesucrist esmenta en la seva última crida, a Apocalipsi 18:11, abans del càstig de " *Babilònia la Gran* ", l'Església Catòlica que il·lustra amb la imatge d'una " *prostituta* ". Per als éssers humans, el dogma de la

immortalitat els converteix en esclaus i víctimes d'un augment del cost de la vida que és perfectament va i inútil. En veritat, els morts no saben res i la seva memòria és oblidada segons el que Déu va ensenyar per boca del rei Salomó i que tothom pot llegir a Eclesiastès 9:5-6. Aquesta no és l'opinió humana de Salomó, sinó una afirmació genuïna inspirada per Déu: "*Perquè els vius saben que moriran; però els morts no saben res, i no tenen recompensa, ja que la seva memòria és oblidada*". I el seu amor, el seu odi i la seva enveja ja han desaparegut; ***i no tindran més part en res del que es fa sota el sol.*** "

7- La fe catòlica i el pecat . El mínim que es pot dir és que la seva visió sobre el tema és molt imprecisa i molt personal. El seu concepte de la redempció dels pecats amb diners elimina qualsevol connexió amb l'autèntica fe cristiana. La venda de les "sves indulgències" per part del monjo Tetzel va obrir la ment del monjo-mestre Martí Luter. Va ser el primer catòlic compromès que va descobrir i denunciar la naturalesa diabòlica de l'organització papal romana. Però la qüestió no acaba aquí, perquè segons ella, el pecat pot ser expiat pel culpable mitjançant el càstig corporal que el pecador s'infligeix a si mateix. En aquest cas, per què Jesús va venir a donar voluntàriament la seva vida? La llei va canviar, com hem vist anteriorment, l'estàndard d'expiació va canviar... què queda de la fe dels apòstols? Res, excepte els seus noms explotats per a l'acció idòlatra condemnada per Déu. Els que ella anomena els "set pecats capitals" no tenen res de capital importància als ulls de Déu, que només castiga i castiga la desobediència a les seves ordenances. I com també hem vist, estigmatitza el pecat de la carn, que Déu condemna pels seus pecats comesos contra el seu Esperit. Explotant un versicle bíblic, ha aprofitat el principi de la confessió dels pecats als seus sacerdots pels pecadors. Qui es confessa d'aquesta manera es posa sota la dependència espiritual del sacerdot i de l'església, que així recullen coneixement de les seves debilitats. Aquest ascens sobre les ànimes explica la docilitat de les víctimes seduïdes i enganyades. En veritat, què diu la Bíblia sobre aquest tema a Jaume 5:6: "*Confesseu els vostres pecats els uns als altres i pregueu els uns pels altres, perquè sigueu guarits. L'oració fervent i eficaç d'un home just té molt de valor*". En aquest text, no es tracta de confessar els pecats a un clergat, sinó de fer-ho per igual entre cristians, de deixeble a deixeble. Perquè la millor manera d'evitar disputes sovint degudes a la incomprensió d'un per part de l'altre, consisteix a resoldre les diferències exposant clarament les queixes plantejades; això, d'home a home. A l'antic testament, la confessió s'adreçava directament a Déu segons Esdras 10:11: "*Ara confesseu la vostra culpa a Jahvé, el Déu dels vostres pares, i feu la seva voluntat! Separeu-vos dels pobles de la terra i de les dones estrangeres*".

Els EUA

Els temes que acabo de presentar es referien a Roma , però en els nostres darrers temps, la humanitat pateix la influència nociva dels pensaments que arriben a Europa des dels EUA i el Canadà . I aquí, de nou, és apropiat "retornar a Déu el que li pertany, i al nou Cèsar americà el que prové d'Ell". Perquè en aquest

"nou món" on el president es compromet oficialment amb la mà sobre la Bíblia, la seva constitució afavoreix la llibertat, erigida com una deessa a la badia de Nova York. La llibertat individual té prioritat sobre la llei bíblica, fins al punt que la ciència és reconeguda com una religió; això ho demostra l'existència de la poderosa "Cienciologia". També és dels EUA que va sorgir la norma de les societats multiètniques, la primera forma de les quals va ser l'intent llançat pel rei Nimrod erigint la seva "Torre de Babel". Déu suggereix el vincle entre les dues coses caracteritzant Nova York com la ciutat on va aparèixer la primera "Torre de Babel" moderna, els "Gratacels". Aquest nom en si mateix és revelador del pensament diví i el del diable que incita l'home a irritar o ratllar Déu. I la influència d'aquest "nou món" és visible arreu de la terra, i a tot arreu, el repte, o la resistència, és erigir la torre més alta, fins i tot a l'Orient Mitjà musulmà i a Àsia. El domini cultural dels EUA ja no està en dubte i les obres d'aquesta nació consisteixen cada cop més a sabotejar els valors religiosos i civils establerts pel Déu creador; tot això, en nom de la sacrosanta llibertat dels drets humans d'origen francès, així com de l'estàtua anomenada "Llibertat". No hi ha dubte que, en oferir aquesta estàtua als EUA, França ha passat el testimoni als EUA per reprendre la seva lluita contra aquell que Voltaire anomenava "l'infame", que designava Crist i la seva religió. Cal reconèixer que l'aparença que li havia donat la fe catòlica no el va demostrar completament equivocat. Però la veritable fe residia en la norma escrita a la Bíblia, i allà, Voltaire no tenia cap legitimitat per justificar la seva elecció antireligiosa. Perquè el veritable Crist i els seus veritables deixebles no són res més que amor i servei al seu proïsme; no tenen res d'"infame", en tots els temps i èpoques de l'era cristiana.

Les notícies modernes ens mostren com la ciència desenvolupada als EUA els enriqueix i construeix el seu ascens sobre tots els pobles de la terra. Ha proposat, en un temps sospitosament curt, un nou tipus de vacuna d'"ARN missatger", venuda per milers de milions de dòlars als països occidentals rics. La futura " bèstia de la terra " "espelma" les seves víctimes abans de dominar-les, quan la guerra imminent les ha colpejat i arruïnat. Els nostres líders mundials han oblidat que Amèrica estava poblada per aventurers cobdiciosos que venien de tot el món a buscar l'or de Califòrnia i les Muntanyes Rocoses, que van inventar el joc del "Pòquer del Mentider", i que abans del "Scrabble", el seu joc familiar preferit era el "Monopoly". Des de llavors, aquest nou " tron de Satanàs " ha donat lloc a pensaments abominables destinats a eradicar tots els seus principis fundacionals de la cultura tradicional europea centenària. Se li dona el nom de "Wokisme". En aquest nou pensament llibertari, l'home ja no és un home i la dona ja no és una dona; l'aspecte sexual binari fundat per Déu és impugnada i ha de desaparèixer. Gràcies a les transformacions realitzades pels bisturís de la ciència quirúrgica, l'elecció del sexe esdevé individual. A la bisexualitat s'hi afegeix la transsexualitat. Després de les eleccions religioses presentades en un prestatge de supermercat, és l'elecció de pertinença sexual la que es beneficia d'aquesta oferta comercial. Des de la legalització de l'homosexualitat, la humanitat ha estat arrossegada per un flux delirant de demandes, cadascuna més esbojarrada i controvertida que l'anterior. Aquesta fermentació cultural enfronta les ments humanes entre si i alimenta les causes que separen i condueixen la humanitat a

enfrontaments civils i religiosos. Perquè per als EUA, el "Wokisme" té tots els drets atorgats al compromís religiós; ja que és l'home qui decideix individualment què és religiós o no. Pensàvem que ho havíem vist tot, però no, encara hi havia sorpreses impensables per descobrir. Però "fill o filla de Déu", futur àngel celestial asexual, alegreu-vos, perquè la propagació del pensament pervers confirma la imminència del càstig nuclear profetitzat. Colpejarà el refugi de la falsedat i la perversitat que des d'Occident s'estén per tota la terra. Com Déu va dir al profeta Habacuc: « *La profecia no mentirà, es complirà, sens dubte es complirà* », és a dir, amb absoluta certesa.

Natura i ciència

Aquests dos temes són fonamentalment oposats perquè la natura és divina, mentre que la ciència és humana. La natura està subjecta i en depèn del Déu vivent; està en constant evolució i canvi. En canvi, la ciència es basa en fonaments fixos i encara limitats, i la seva evolució és lenta, reticent a qüestionar-se a si mateixa.

A l'arrel de la nostra degeneració i la nostra susceptibilitat a les malalties hi ha l'abandonament de la dieta prescrita per Déu a la primera parella humana; el veganisme, per a ells i per a tots els animals. Podem observar la perfecta complementarietat de la vida animal, que respira oxigen de l'aire i allibera diòxid de carboni essencial per a la nutrició de les plantes, que, al seu torn, produeixen l'oxigen necessari per a la vida dels humans i els animals. En aquest intercanvi permanent, la vida a la Terra podia prolongar-se. Amb la malaltia, l'home buscava comprendre el seu propi funcionament per trobar remeis per curar-se el més ràpidament possible. I en els temps moderns, s'han creat medicaments, inicialment mitjançant combinacions de productes naturals, després mitjançant molècules construïdes per processos químics amb efectes secundaris més o menys freqüents i més o menys greus. El Déu Creador mereix ser glorificat més que els científics perquè és injust que l'home, la seva criatura, deliri sobre les seves pròpies creacions tècniques, mentre que els mateixos éssers vius representen màquines animades extraordinàries. Déu ha dotat naturalment les seves criatures de sistemes de defensa immunitària complexos i eficients. L'home encara no l'ha igualat i mai no l'igualarà. Però, la immunitat natural és en realitat extremadament fràgil i es pot destruir molt fàcilment. El nostre cervell funciona des del naixement com un ordinador, ha estat programat per realitzar funcions amb la recerca d'una precisió molt alta. Prenguem el cas de l'ull, està programat per adaptar-se al que mira amb el millor enfocament possible i, tret que hi hagi un defecte degut a l'herència parental, ho aconsegueix sempre que allò que mira estigui definit per línies estables i precises. Però què passa quan l'ull mira una imatge borrosa amb línies imprecises? Intenta en va aconseguir el seu enfocament, després, si no ho aconsegueix, abandona la lluita i la gestió de l'ull per part del cervell es desprograma. És llavors quan el nostre ull recorre a una lent correctora proporcionada per la ciència dels òptics. L'enfocament de l'ull es perd definitivament, els músculs oculars es relaxen i ja no responen a les accions necessàries. La correcció de les lents augmentarà amb el temps i l'enfocament natural es perd definitivament. El principi és el mateix per a l'oïda. L'ús d'audiòfons elimina qualsevol possibilitat de recuperar l'oïda normal natural. La desprogramació de les funcions normals del cervell es produeix cada vegada que l'home li imposa una situació anormal a la qual no es pot adaptar. M'he desviat del tema religiós? Gens ni mica, perquè entendre aquestes coses significa entendre la vida que Déu va crear. Saber com de fràgil és és necessari per promoure la seva prolongació. La nostra vida és un do de Déu, el nostre veritable Pare celestial, i Ell és sensible a com el tractem, el seu do. La felicitat que depèn d'una bona salut prové d'aquesta consciència. El respecte pel nostre cos físic és una obra genuïna de fe. Pau diu del nostre cos que és el "*temple de l'Esperit Sant*". Heu notat la

santedat que els jueus atribuïen al "temple sant" de Jerusalem? La mateixa santedat caracteritzava el cos de Crist i el dels seus deixebles, santificats per la seva sang. Tanmateix, els desenvolupaments mèdics actuals revelen una paradoxa perillosa. Les mascaretes que cobreixen el nas i la boca han estat imposades durant molt de temps per les autoritats mèdiques per frenar la propagació del virus Covid-19. Portar mascareta redueix la qualitat de la respiració i promou la inhalació de diòxid de carboni. Per tant, l'oxigen essencial per purificar la sang als pulmons es redueix. No és aquesta una paradoxa en la lluita contra una malaltia que ataca la capacitat respiratòria dels pacients afectats? De fet, cal ser molt pacient per suportar directives tan inconsistents. I el pitjor encara és de témer perquè és dels EUA d'on va venir la vacuna del laboratori Pfizer, després del DDT que va enverinar els sòls europeus al final de l'última guerra mundial, així com les llavors transgèniques de les produccions de Monsanto, que no tenen res més que un monopoli de la venda de llavors alimentàries, arribant fins i tot a demandar els residents veïns dels seus clients perquè les llavors de Monsanto es van desbordar i van créixer a les seves terres limítrofes. Aquest país es mereix bé l'expressió "*mercaders de la terra*" amb què Déu el designa a Apocalipsi 18:11. Per tant, no ens ha de sorprendre que Déu profetitzí el seu domini de l'última coalició universal que s'oposarà al seu santificat dissabte. L'avarícia i l'amor als diners són les arrels de tot mal. Al seu gloriós retorn, Jesús ho destruirà.

El que la ciència no té en compte és que, tot i que aparentment similars i semblants, la composició dels éssers humans és diferent, perquè cada criatura és realment única. En l'època en què vivim, la ciència mèdica no actua sobre el cas individual, sinó sobre el cas generalitzat d'un gran nombre de persones que, en realitat, són totes diferents pel seu patrimoni genètic. I depenent d'aquest genoma heretat, allò que pot curar una persona pot matar-ne una altra. La ciència està en dificultats perquè corre darrere de les creacions del Déu Creador que pot produir contínuament, mitjançant accions humanes o directament causades per ell, virus, cataclismes i tota mena de fenòmens naturals o sobrenaturals. Diguem, doncs, que les seves batalles estan perdudes des del principi. La imatge és la del xoc de l'olla de terrissa contra l'olla de ferro. Als laboratoris, els investigadors s'esforcen per descobrir, per assaig i error, l'element i el mètode de curació, sense tenir en compte els efectes deguts al condicionament individual. Fins i tot a la natura, trobem herbes i plantes que curen o maten segons les proporcions utilitzades. En dosis lleugeres, el te de til·ler afavoreix el son, però en dosis altes, excita i impedeix el son. La natura ens ensenya la dificultat de la pràctica mèdica. Com a cristià, escoltant Déu, observo que la humanitat ha prescindit de la ciència física i química durant aproximadament 5.800 anys. Els homes han viscut a la Terra en condicions més o menys saludables lligades a eleccions alimentàries més o menys nocives i destructives, i n'han acceptat les conseqüències, morint de vegades més joves del normal. Però durant aquests 5.800 anys, la natura no ha patit a mans seves. La ciència moderna ha aparegut com un calze enverinat diabòlic, i el seu verí s'ha estès per tota la Terra. Hem de ser honestos i prendre nota dels danys causats. Té conseqüències que, per primera vegada, qüestionen la prolongació de la vida a la Terra. No justifica aquesta simple observació el remordiment o el penediment per haver permès que la ciència comprometés el benestar i la vida?

Lluny de ser acusada, la ciència domina religiosament les ments dels líders polítics i imposa la seva manera de veure-ho. A les notícies des del 2020, és a l'origen de la paràlisi completa de les nacions europees i occidentals. Perquè les seves decisions són obeïdes pels mateixos caps d'estat. La maledicció d'abandonar Déu i les seves normes té un preu molt alt, i això només és el preludi, el pagament inicial de la factura pel preu que queda per pagar.

Alhora, cap al 1843, es poden observar dos canvis amb enormes conseqüències. D'una banda, una prova de fe basada en l'interès per la paraula profètica de Déu va posar a prova la fe cristiana protestant als EUA. D'altra banda, després del resultat poc gloriós, fins i tot desastrós, observat per Déu, els mateixos EUA i Europa es llançaran al desenvolupament de la ciència física i química industrial. A França, veiem el primer cotxe de vapor; a Anglaterra, apareixen els primers trens de vapor, les vies creuen països cristians i colonitzats. Després, és el torn del petroli per alimentar els motors de gasolina. Als EUA, es construeixen torres de perforació en gran nombre en zones hostils que havien romàs desertes durant molt de temps. Al final de la Segona Guerra Mundial, el desenvolupament de la primera bomba atòmica americana anirà seguit de més de 2.000 explosions per a proves fins al nostre temps. Hauriem de buscar en altres llocs la causa de l'escalfament global? Què representen les emissions de diòxid de carboni dels vehicles de motor moderns en comparació, sabent a més que el diòxid de carboni és l'aliment del món vegetal? Home, avui estàs collint allò que durant generacions, en inconsciència i despreocupació, la ciència humana ha sembrat. El tema de les proves atòmiques només va atreure l'interès de les masses populars quan aquestes proves es van dur a terme a prop d'habitatges humans. Amb el temps, aquestes proves es van dur a terme en zones desèrtiques o subterrànies, o fins i tot al cor dels mars. A més, la humanitat va subestimar les seves greus conseqüències, perquè la Terra és un recipient tancat, immens, però encara limitat. He descobert a Internet un vídeo que presenta en animació accelerada la successió de 2100 proves de bombes atòmiques de diverses potències. La cosa és impressionant i molt reveladora de les conseqüències que es van dur a terme per a l'atmosfera terrestre i per al sòl de zones irradiades, condemnades perquè inhabitables durant mil·lennis. La tsar bomba russa destrueix tota la vida animal i vegetal en un anell de foc, de més de 500 quilòmetres de diàmetre, i serà utilitzat a la Tercera Guerra Mundial, que arriba abans del 2030. A Déu li importa avui l'estat del seu planeta? No, perquè coneixia la seva fi des del principi. Està vinculat al destí de l'home i només existia per portar-lo a la destrucció de la seva espècie després de 6.000 anys. Per entendre aquesta resignació de Déu a una destrucció que ell mateix va programar, cal saber que entre el 533, data del decret de Justinià que va establir el règim papal romà, i el 538, data de la seva instal·lació efectiva a Roma, el 535 i el 536, dos enormes volcans van vomitar successivament la seva pols i gasos tòxics a l'atmosfera, cadascun a extrems oposats de l'espectre; un a l'Amèrica Central, l'altre a Indonèsia. La pols es va estendre per tota la terra en tots dos hemisferis, i el regne imperial de l'emperador Justinià, constantment cobert de foscor, va ser colpejat per la fam i la pesta, matant milers de persones. Aquesta va ser la manera de Déu de marcar el moment per a la instal·lació del fosc règim papal. No va buscar salvar el seu planeta. En els nostres temps moderns, l'home ha utilitzat

durant molt de temps el mar i la terra per reciclar els seus residus. Però creant plàstic, a través de la seva ciència, va donar als peixos i mariscs aliments que no assimilaven i que els mata. Tingueu en compte, doncs, que això només confirma la fi del món per al 2030. Els errors acumulats i els danys que resultaran d'una guerra nuclear no deixen cap possibilitat de supervivència a llarg termini per a l'espècie humana creada originalment a imatge de Déu. Abans d'aquesta destrucció, sorgirà el problema de l'aigua neta, potable sense causar malalties. Perquè l'ús de pesticides i fertilitzants químics des de la seva primera producció als EUA ha contaminat les terres de conreu i els nivells freàtics subterranis, fins al punt que l'aigua potable comença a escassejar. Però la ciència no és l'única culpable, ja que el creixement de les poblacions urbanes ara arriba a nivells que estan creant una reacció en cadena de problemes. Quan vivien al camp, la gent no concentrava els seus residus i cadascú treia el seu propi aliment de la terra. I la natura no patia la seva presència. El sòl es regenerava naturalment any rere any. L'abandonament d'aquest tipus de vida va marcar l'inici d'un cercle viciós que finalment conduiria a la impossibilitat de sobreviure a la Terra.

Falsa pietat

Com indica aquesta expressió, aquesta pietat es basa en una concepció "falsa" de l'amor. Els interessats experimenten un amor unilateral. La seva satisfacció se centra en ells mateixos; aquestes persones estimen Déu i la idea que tenen de Déu, i això els és suficient. Aquesta concepció de l'amor és falsa perquè l'amor es construeix a través d'una trobada l'objectiu de la qual és l'intercanvi i la compartició d'un plaer comú. Per a un creient, és important i indispensable preocupar-se per com Déu els jutja, per no enganyar-se sobre la naturalesa de la seva relació establerta o no amb Déu. Jesús va dir als seus deixebles fidels: "*Us dono la meua pau*". Aquesta no és una pau miraculosa, sinó simplement la conseqüència natural del descans de les ànimes dels escollits, descans obtingut quan la seva consciència no els fa o ja no els fa sentir culpables. I aquest descans és, per tant, el fruit natural de l'obediència a les ordenances del pla salvador definit i realitzat per Déu en Jesucrist. Aquí és quan cal traduir correctament les paraules de la Bíblia. Contràriament al que diuen algunes versions, Pau no va dir: "*Tot el que no és convicció és pecat*", sinó: "*Tot el que no és fe és pecat*". « Convicció » pot referir-se a alguna cosa falsa; al contrari, « fe » es refereix a la paraula escrita de Déu, que no pot ser falsa, concretament en els seus textos originals « *hebreus i grecs* ». Així doncs, es pot entendre que la veritable pietat i la falsa pietat s'identifiquen i es distingeixen entre si per la concepció que cada criatura humana dóna a les Escripures bíbliques.

Sota la inspiració dels dimonis, l'aspecte religiós pot prendre múltiples formes segons les seves invencions; formes que la vida religiosa universal revela arreu de la terra. És per això que, en la seva saviesa, Déu ha gravat un camí únic per conduir el pecador penedit a la seva oferta de salvació que descansa exclusivament en la mort del seu Crist. Perquè aquest mitjà pugui ser presentat als homes fins a la fi del món, va fer escriure el seu pla a la Bíblia. És per això que la salvació descansa en el veritable coneixement d'aquestes Sagrades Escripures,

des de les primeres paraules escrites per Moisès sota el dictat de Déu, fins a les últimes, escrites per l'apòstol Joan, l'esperit del qual va ser captat per Déu, per presentar-li les visions de la seva Revelació anomenada Revelació.

L'home ha d'aprendre a desconfiar dels seus propis pensaments, ja que és incapaç de distingir entre ells els que provenen d'ell mateix, els que provenen de Déu o d'un dels seus àngels i els que provenen de dimonis diabòlics. El nostre cervell està "hackejat", i en aquesta situació, només la Bíblia i els seus ensenyaments ens ofereixen una garantia divina. Com a exemple, des del començament del seu ministeri terrenal, veiem Jesús repel·lint les temptacions del diable citant les Escriptures. Aquest exemple se'ns dona perquè el puguem imitar i entendre que la veritable pietat només es pot basar en la perfecta concordança amb els estàndards de santedat establerts i revelats per tota la Bíblia. Recordeu aquest signe d'unió que va caracteritzar la fe protestant al ^{segle} XVI : "Sola scriptura", una fórmula llatina que significa "només Escriptura". Ha conservat tot el seu valor al llarg del temps i encara, en l'expectativa final del retorn gloriós de Jesucrist, marca la diferència entre la veritable pietat i la falsa.

Homosexualitat

Aquest tema requereix molta atenció. En línia amb el tema anterior, el coneixement del "hacking" del nostre cervell és essencial. Aquells que no tenen aquest coneixement atribueixen tot el que senten a la natura i al seu funcionament, i lògicament, ho normalitzen. Llegeixo a Prov. 29:18: " *On no hi ha visió, el poble pereix; feliç el qui guarda la llei!* ". Sense fe i la seva revelació, l'home occidental modern és incapaç d'imaginar que el que està passant dins seu pot ser causat per una entitat aliena a ell. Com Tomàs, si no veuen, no creuen. I aquí rau el problema, els pensaments i sentiments del nostre cervell no són visibles. Però, el sentiment roman individualment innegable. De la mateixa manera que els pensaments assassins són inspirats pels dimonis en els assassins, les incitacions a creure's una dona per un home o viceversa, un home per una dona, es produeixen i expliquen l'homosexualitat i tota mena de perversions encara més abominables. El terme està fora: " *abominació* ". És la que Déu dona a la Bíblia a les pràctiques que jutja i condemna. En l'antic pacte, el veredicté diví era dut a terme pel poble que lapidava fins a la mort els humans culpables d'aquestes " *abominacions* ". En el nou pacte, Jesús es va fer càrrec personalment del càstig merescut pels pecats comesos contra Déu. " *La venjança és meua, el càstig és meu* ", va dir. Tanmateix, el judici de Déu sobre aquestes coses no ha canviat, i la seva condemna de les abominacions continua fins a la fi del món, ja que declara a Apocalipsi 21:27: " ***Res contaminant no hi entrarà, ni ningú que practiqui abominació o mentides; només hi entraran els qui estan inscrits al llibre de la vida de l'Anyell*** " .

En la ignorància, qualsevol criatura terrenal pot ser enganyada per dimonis invisibles, però aquesta excusa cessa perquè les prohibicions de Déu es revelen i es porten al coneixement dels homes, a través dels escrits de la seva Santa Bíblia. És per això que l'homosexualitat i les seves perversions constitueixen malalties de l'ànima humana que el Totpoderós Jesucrist pot curar, quan la víctima està disposada a convertir-se i obeir totes les seves ordenances. Per a ell, es tracta de

canviar completament d'amo. L'ésser humà està o bé sota la dependència de Déu, o bé sota la del diable o dels seus dimonis. Només té l'opció entre la llibertat en obediència a Déu o l'esclavitud en submissió als dimonis amb la mort com a destí.

En el nou testament, només aquest text de Pau, de Rm. 1:26 a 32, recorda la condemna de les desviacions sexuals per part de Déu: “ *Per tant, Déu els va abandonar a passions vils; perquè fins i tot les seves dones van canviar l'ús natural en allò que és contra natura; i igualment els homes, deixant l'ús natural de la dona, es van cremar en la seva luxúria els uns pels altres, **homes amb homes cometent allò indecent** i rebent en ells mateixos la recompensa mereixedora del seu error. I com que no els agradava tenir Déu en el seu coneixement, Déu els va abandonar a una ment réproba, perquè fessin allò que no és convenient, estant plens de tota injustícia, maldat, cobdícia i malícia; plens d'enveja, assassinat, baralles, engany i malícia; xafarders, calumniadors, impius, arrogants, superbs, fanfarrons, inventors de coses dolentes, desobedients als pares, sense seny, sense fe, sense afecte natural, sense misericòrdia. I coneixent el judici de Déu, que els qui practiquen aquestes coses són dignes de mort, no només les fan, **sinó que complauen en els qui les practiquen*** ” El punt àlgid d'aquestes “ abominacions ” s'assoleix avui dia pel fet que els homosexuals, l'estatus dels quals està legalitzat per les lleis humanes, reclamen públicament la salvació que ofereix Jesucrist. Les societats humanes modernes, que, després d'haver condemnat aquestes coses, avui les legalitzen i les “ aproven ”, s'atreuen la justa ira de Déu. L'aprovació, per tant, comporta greus i terribles conseqüències fins i tot per a aquells que no les practiquen ells mateixos. Tots experimentaran aviat la norma de la seva justa ira. Però aquest tipus d'“ abominacions ” no és l'objectiu principal del judici diví revelat a la seva Apocalipsi, en què el terme “ abominació ” es refereix a les falses religions cristianes que justifiquen, mitjançant la pràctica del diumenge, la glorificació del dia pagà dedicat a la glòria del déu Sol. Aquest tipus d'abominació idòlatra està vinculada, a Ap. 21:27, al terme “ **mentida** ” o, l'absolut contrari de la seva “ **veritat** ”, que designa les normes de les seves lleis i la forma única del seu projecte salvador.

Déu i el plaer

Val la pena assenyalar aquest punt: el plaer va ser creat per Déu per fomentar accions necessàries en el seu pla per a la vida a la Terra. En l'acte sexual, el plaer fomenta la reproducció de les espècies. Això és cert per als humans i els animals. El plaer del gust existeix per fomentar l'alimentació i la reproducció de les nostres cèl·lules vives. La noció de plaer permet als humans entrenar animals que vinculen la realització d'una acció amb el plaer obtingut en forma d'una oferta d'aliment agradable. Déu actua de la mateixa manera amb els seus escollits, als quals va declarar en Jesús, a Mateu 7:7: “ *Demaneu, i us serà donat; busqueu, i trobareu; truqueu, i us serà oberta la porta* ”. “ *Buscar* ” constitueix un esforç, i “ *trobar* ” n'és la recompensa. Aquesta llei del plaer, que s'aplica en tots els àmbits, demostra l'existència del Déu Creador ple d'amor per les seves criatures. L'atzar

per si sol no podria preocupar-se d'oferir plaer als éssers que viuen a la Terra. Per tant, mereixen ser anomenades: criatures terrenals del Déu vivent, i com a tals, li deuen, com a mínim, respecte, honors i glòria. L'adoració i l'amor a la seva persona continuen sent el suplement que només aporten els seus escollits. Com Daniel, segons Dan. 10:12, aquells que " *busquen comprendre* " els misteris proposats en forma de revelacions divines són recompensats obtenint respostes de Déu. La recompensa de l'esforç d'estudi és el coneixement que transforma la nostra personalitat. El que és cert per a l'aliment físic és igualment cert per a l'aliment espiritual. Per això llegim a Mt. 4:4: " *Jesús va respondre: Està escrit: L'home no viurà només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu*". "

Però el plaer està lligat a una apreciació individual estrictament personal. El plaer d'una persona no és necessàriament el plaer d'una altra. A més, cal entendre que el plaer justificat per Déu només es troba en el nivell de vida que ell aprova. El plaer dels escollits no és el dels caiguts. La vida ofereix plaers innocents, però, fruits de la perversió, altres tipus de plaer són prohibits i condemnats per Déu. Aquests són els que els dimonis afavoreixen i fomenten en les ments de les persones rebels; els més nombrosos, representats en multituds.

França dividida i fracturada

Aquesta situació, reconeguda i observada a finals del 2021, s'hauria pogut evitar si els seus líders haguessin sabut aprofitar les lliçons històriques que es relaten a la Bíblia.

La primera lliçó del testimoni de Déu revela la maledicció de les barreges humanes incompatibles. Gènesi 6 relata com els matrimonis que unien persones del campament fidel, els "fills de Déu", amb les "filles dels homes", el campament idòlatra infidel, van resultar en la propagació del mal i, com a càstig, la destrucció completa per les aigües del diluvi.

La segona lliçó ens porta a l'època en què la família de Jacob, o Israel, es va establir a Egipte amb Josep, que s'havia convertit en el gran visir del faraó. Uns dos segles més tard, reunits a Gosen, a la fèrtil regió del Nil, els hebreus van començar a numerar-se molt; més d'un milió d'homes, a més de dones i nens. Aquest creixement va preocupar amb raó el nou faraó, la prudència del qual hem de saludar. Aquest creixement podia desencadenar en qualsevol moment una guerra interna al seu país, Egipte. Aquest faraó es mostraria rebel a Déu, però no era estúpid. Es preocupava pels interessos del seu poble. La convivència dels hebreus i els egipcis havia arribat al seu límit i havia pres la forma d'una terrible maledicció per al poble egipci a collidor.

Una mica més tard, després de les deu plagues dissuasives de Déu, el poble va vagar pel desert durant quaranta anys, al final dels quals Israel es va comprometre a conquerir Canaan, la terra dels gegants, els amorreus, la iniquitat dels quals havia arribat al seu punt àlgid, 400 anys després de l'anunci fet per Déu a Abraham a Gènesi 15:16: " *A la quarta generació tornaran aquí; perquè la iniquitat dels amorreus encara no és completa*". I allà, per tal d'assegurar una tranquil·litat duradora per a Israel, el seu poble, Déu es va comprometre a exterminar els habitants del país abans de l'avanç dels hebreus. Va enviar vespes i

mosques verinoses contra els gegants que van delmar la seva població. L'ordre de Déu donada a Israel era que no deixés mai sobreviure els seus enemics. Per terrible que pugui semblar aquesta ordre a les ànimes sensibles i humanístiques, procedeix de la saviesa divina absoluta del gran Déu creador. Permetre que un enemic visqués sens dubte prepararia el camí per a l'hostilitat entre els seus descendents. I Déu volia estalviar al seu poble aquesta tràgica situació. Israel va desobeir aquest manament diví i finalment en va patir les doloroses conseqüències. Després del pecat dels antediluvians, podeu entendre per què Déu va intentar evitar més barreja humana per protegir el seu poble Israel de les pràctiques religioses idòlatres d'altres pobles completament pagans.

L'advertència de Déu no va servir de res, els matrimonis amb estrangers van portar la ira de Déu sobre un Israel que finalment es va enfonsar en l'apostasia i la idolatria. I la lliçó final la trobem a Jerusalem després del retorn del poble hebreu de la deportació a Babilònia, a Caldea, en una acció atribuïda al sacerdot Esdres; a Esdres 9:1: " *Després que això es va completar, els líders van venir a mi, dient: El poble d'Israel, els sacerdots i els levites no s'han separat dels pobles d'aquests països, **sinó que imiten les seves abominacions**, les dels cananeus, els hitites, els perizites, els jebuseus, els ammonites, els moabites, els egipcis i els amorreus. **Perquè han pres de les seves filles per a ells mateixos i per als seus fills, i han barrejat la raça santa amb els pobles d'aquests països**; i els líders i els magistrats van ser els primers a cometre aquest pecat* ". Per recuperar l'aprovació de Déu, es va prendre una decisió; Esdres 10:3: " *Ara fem un pacte amb el nostre Déu per acomiadar totes aquestes dones i els seus fills, segons el consell del meu senyor i dels qui tremolen els manaments del nostre Déu. I que es faci segons la llei* ". I es va fer; Esdres 10:17: " *El primer dia del primer mes van acabar amb tots els homes que havien pres dones estrangeres* ".

En el seu temps, el profeta Balaam va revelar al rei Balak com, casant les filles del seu poble amb els fills d'Israel, podia corrompre-les i privar-les del suport de Déu. Durant l'era cristiana, aquesta acció es va reproduir a una escala més gran i espiritual. Déu reprèn simbòlicament l'acció de Balaam per il·lustrar l'entrada del paganisme a la religió cristiana a Apocalipsi 2:14: " *Però tinc algunes coses contra tu, perquè tens allà els qui mantenen la doctrina de Balaam, que va ensenyar a Balak a posar una pedra d'ensopegament davant dels fills d'Israel, perquè mengessin coses sacrificades als ídols i cometessin fornicació*". El lloc en qüestió és Roma, " *on és el tron de Satanàs* ", com especifica el versicle 13 anterior; Això és de l'any 538. L'ús de la forma familiar d'adreçament per part de l'Esperit es justifica pel fet que a Roma encara hi ha veritables servents de Jesucrist. Després de Jerusalem, Roma es va convertir en el lloc des del qual Occident va ser cristianitzat en lloc d'evangelitzat. Perquè l'acció va ser liderada per la gent de " *la doctrina de Balaam* " i va ser la religió catòlica romana la que es va estendre i no la veritable fe cristiana.

Per descomptat, França no és Israel, però en donar les seves lliçons a través de l'experiència d'aquest poble hebreu, Déu les ofereix a tot home intel·ligent perquè pugui beneficiar-se'n, sigui quin sigui el seu poble i el seu origen nadiu.

És impossible no adonar-se de com de perjudicial és per a la gent no gaudir d'una bona relació amb Déu. Perquè les conseqüències últimes són la mort i la destrucció.

La lliçó que acabem de veure es basa en els perills de la barreja ètnica, i aquest és principalment el cas de dos països: els EUA i França. França es distingeix pel dret al sol, que atorga automàticament la nacionalitat francesa a qualsevol nen nascut al seu territori i a les seves possessions d'ultramar. El destí tràgic d'aquesta nació es va construir sobre decisions gairebé suïcides: acollir els seus enemics, però també la prohibició de registrar estadístiques sobre la composició de la seva població. El problema, que el faraó temia pel seu Egipte, recaurà sobre França i conduirà a la seva ruïna assassina. A Apocalipsi 11:8, el nom " *Egipte* " donat simbòlicament a la seva capital, París, està doncs ben justificat. Mirant la seva història, aquest país ha estat colpejat per malediccions en cadena. Des que Clovis, el primer rei de França seduït per Roma, es va convertir en partidari dels seus papes; després, al ^{segle XVI}, París va marcar el seu aplego al catolicisme lluitant contra la fe reformada protestant. Després, després de la seva Revolució i la República, es va convertir en una potència colonial. I aquí va ser on es va preparar la seva desgràcia final. Va acabar perdent les seves colònies asiàtiques i les del Magrib. La descolonització va marcar l'inici del seu declivi, però la globalització i els mitjans de comunicació van portar les poblacions africanes i nord-africanes a immigrar a França, tan oberta i acollidora, per aprofitar el seu règim de llibertat i la seva generositat social. Però entre aquestes arribades hi ha musulmans plens de ressentiment envers l'antic colonitzador, i l'enfrontament que va expulsar França del seu país es repetirà aquesta vegada, a la terra de França que Déu els lliurarà. Així, l'Europa de les " *deu banyes* " de Daniel 7:7-24 serà castigada amb una Tercera Guerra Mundial a imatge de Judà, que va ser colpejada per Déu tres vegades, pel rei Nabucodonosor, segons 2 Cròn. 36:5 a 21.

La coexistència de diverses religions monoteistes dins d'una mateixa nació crea problemes a causa de la frustració dels compromisos necessaris per obeir les normes establertes per aquesta nació amfitriona. El dia de descans setmanal per si sol crea dificultats per organitzar el treball, sabent que el dia de descans observat pels cristians és el primer dia, el dels musulmans és el sisè i el dels jueus i els cristians electes és el setè. Tard o d'hora, el musulmà arriba a exigir respecte pel seu dia de descans, el sisè; el jueu fa el mateix per obeir l'ordre imperativa del seu Déu; el país on el primer dia és la norma rebutja aquestes demandes i és un xoc i una confrontació religiosa. Perquè la submissió a una norma oposada a la de la religió practicada crea un sentiment de frustració en el seguidor insatisfet. De fet, la pau aconseguida fins al nostre temps es basava en la manca de consciència d'aquesta frustració. La religió no era la principal preocupació dels immigrants del Magrib; era el treball i els diners per sobreviure el que els obligava a creuar el mar Mediterrani per establir-se a França. Però avui, establerts, nacionalitzats i en nombre més gran, els musulmans se senten cada cop més frustrats i les seves demandes són cada cop més urgents.

Entre les poblacions acollides per França, hi ha persones negres que omplen les esglésies adventistes de París i Lió. Les persones negres han resistit

millor la influència del corrent ateu secular dels blancs occidentals. Sovint animistes en el seu origen, les persones negres sempre han estat conscients de l'existència d'esperits desencarnats i han mantingut relacions amb ells marcades per manifestacions visibles; a més, el sobrenatural els és natural, a diferència dels blancs escèptics o incrèduls. Així se'ls facilita l'apropament al Déu de la veritat.

Nadal

Aquesta presumpta festa cristiana està marcada per uns criteris que només poden fer que sigui odiada pel Déu de la veritat. Basant-vos en l'acumulació de mentides i idolatria, podeu entendre que no exagere en fer aquest judici.

Primer, cal tenir en compte que aquesta festa no va ser organitzada per la voluntat de Déu; la Bíblia no dóna cap precisió per fixar una data per al naixement de Jesús, el Crist de Déu. La raó d'aquest silenci és que Déu dóna importància a la mort de Jesús, no al seu naixement. En organitzar aquesta festa que suposadament celebra el naixement de Jesús, la religió catòlica consolida i justifica la seva representació de Crist en estat de nadó sostingut en braços de Maria, la seva mare que és, ella mateixa, l'objecte de l'adoració principal.

La data escollida per Roma, el 25 de desembre, va ser originalment la del naixement del déu humà Tammuz, fill de la deessa humana Semíramis, esposa del rei de Babel, el famós Nimrod, també molt humà. Tammuz estava representat per la imatge d'un disc solar. La paraula "Nadal" prové del llatí "dies natalis" que significa dia del naixement; el d'aquest Tammuz pagà. Entre els romans, aquest període estava dedicat a les festes Saturnals marcades per pràctiques orgiàstiques. Per complaure els pobles que estimaven celebrar i volien preservar la seva celebració, el catolicisme va canviar el seu motiu. Així, el naixement de Jesús va substituir el de Tammuz o el de les Saturnals. El vincle entre Tammuz i Jesús era el disc solar ja que, per a la Roma papal, Crist és el déu Sol celebrat i adorat el 25 de desembre i el primer dia de la setmana de l'ordre diví es va convertir sobtadament, per decisió humana, en el " **setè dia**". » des del 1981, al diccionari Larousse; aquesta nova norma ha estat imposada per la decisió ISO 8601 de l'Organització Internacional d'Estandardització.

Els Estats Units, mercants i " *mercaders de la terra* " a Apocalipsi 18:11, van crear el personatge mític del Pare Noel. Li van donar la seva aparença i els seus colors, blanc i vermell, que ja caracteritzaven el seu refresc "Coca-Cola". Els Estats Units van donar a aquesta festa la seva aparença i el seu propòsit comercial, renovant el principi d'oferir regals als nens, com van fer els pagans per a Tammuz. Així, la festa que encanta pares i fills a totes les nacions occidentals no és més que una concentració d'accions abominables capaces, només, d'enfadar el Déu de la veritat, Jesucrist. Sabent aquestes coses, els seus escollits farien bé d'abstenir-se de participar-hi.

La Bíblia testimonia la " *llibertat gloriosa dels fills de Déu* ". No ens hem d'equivocar sobre el significat d'aquesta paraula " *llibertat* ", perquè només té sentit per a Déu i els seus elegits en oposició a " *l'esclavitud del pecat* ". Clarament i precisament, la criatura obeeix Déu o el diable. L'obediència a Déu consisteix a aplicar les normes de les seves lleis, i l'obediència al diable consisteix

a desobeir Déu i entrar en disputa amb ell. Si la Bíblia, tanmateix, subratlla l'aparició d'aquesta " *llibertat dels fills de Déu* ", és perquè en Jesucrist, a part de la celebració setmanal del dissabte santificat, totes les altres festes religioses de l'antiga aliança desapareixen. La vida religiosa es simplifica així fins a l'extrem, i els "elegits de Crist" gaudeixen d'una llibertat concreta i molt real. Sense necessitat d'un intermediari terrenal, la vida contínua de cadascun esdevé una forma de culte, i la norma a seguir està escrita a la Bíblia, que, segons Apocalipsi 11:3, constitueix els " *dos testimonis* " del Déu vivent. I sobretot, la relació mantinguda amb Déu ofereix l'ajuda i el consell de Jesucrist que ell porta en l'Esperit Sant a aquells que realment li pertanyen; i això, fins a la fi del món, segons la seva promesa que serà fidelment complerta i honorada.

Com el fals Nadal, l'ús repetit del nom "diumenge" consisteix a justificar el seu caràcter de "dia del Senyor" quan en realitat només és el "dia del diable", i amb més força des del 1981, quan se li va atribuir l'estàndard de " *setè dia* " de les nostres setmanes. Com a "primer dia", el nom "dia del Senyor" es podria justificar històricament com el dia en què Jesús va aparèixer viu i va ressuscitar als seus deixebles. Però aquesta resurrecció no justificava que se celebrés amb un descans setmanal a costa del "sàbat" santificat per Déu. Per testificar el nostre aplego a la veritat establerta per Déu, amb els meus germans i germanes en Crist, hem rebatejat el "diumenge" romà com a "Soldi", cosa que el fa conforme al nom donat en anglès "Sunday" i en alemany "Sonntag". En anomenar aquest dia "Soldi", es pot despertar la curiositat dels interlocutors i oferir l'oportunitat d'una explicació saludable. Cal destacar que el nom "Dia del Senyor", és a dir, "diumenge" traduït del llatí "Dies Domenica", només s'ha imposat a França, "la filla gran" i defensora armada històrica de l'Església Catòlica, a Espanya, Portugal i Itàlia, on porta el nom "Domenica", que significa "Senyor"; a Itàlia, on es troba la Santa Seu Papal, " *el tron de Satanàs* ", ell mateix, la seva inspiració. El punt àlgid de l'arrogància del catolicisme és que en italià, la paraula "Sabato" designa **el sant Sàbat de Déu. que Roma situa en la sisena posició dels dies de la setmana** . En l'estàndard francès, aquesta acció passa desapercebuda perquè la paraula "sabbath" i la seva arrel han estat substituïdes pel nom "Samedi", en què la substitució de la "b" per la "m" fa que el nom "Sabbat" passi desapercebut. Sota aquest nom obscur "Samedi" es pot confondre amb l'anglès "Saturday" que celebra la glòria del déu romà "Saturn".

Els elegits de Crist, Déu de la veritat, han, doncs, en coneixement, de reconsiderar aquests estàndards establerts pel diable i construir la seva relació amb Déu, adoptant, en les seves ments i el seu testimoni, el seu estàndard de temps i el del seu calendari setmanal en què el primer dia de la setmana és un dia profà i fins i tot profanat, és a dir, contaminat, pel paganisme romà com els altres dies de la setmana, tots dedicats a les divinitats astrals romanes. Segons Déu, la setmana comença, doncs, amb el "Soldi", o "fals diumenge", i acaba el setè dia, amb "el Sàbat santificat", per la seva suprema autoritat, per descansar, des del principi de la seva creació del món; el repòs etern del setè mil·lenni profetitzat al final de cada setmana i en el qual només els "elegits de Crist Jesús" entraran a la propera primavera del 2030; la data que estarà marcada pel seu gloriós retorn.

Recordo la forma inicial de la setmana creada i establerta per Déu: dia u, dia dos, dia tres, dia quatre, dia cinc, dia sis i dia setè santificats per al descans i anomenats Sàbat.

Víctima d'una acumulació d'ultratges, Déu va declarar la guerra a la humanitat rebel. A principis del 2020, el president Emmanuel Macron va anunciar al poble francès, amb un to seriós, recalcant-los: "Estem en guerra". Va culpar l'agressió al coronavirus que havia aparegut a la Xina. Però no va entendre que aquesta acció havia estat iniciada per Jesucrist, el Déu totpoderós. Ara és essencial entendre això: amb aquest càstig, Jesús està dient als homes: "La pau a la terra s'ha acabat, definitivament s'ha acabat". I quan porta els homes a crear un virus mortal, és perquè vol aconseguir la mort a les files del camp rebel. A més, cal entendre que, independentment de l'eficàcia tècnica dels medicaments i les vacunes dissenyats per la ciència humana, aquests mitjans humans s'utilitzen per dificultar i reduir els efectes d'un càstig diví. És per això que Déu multiplica les formes dels seus atacs contra els culpables, com indica aquest versicle citat a Ezequiel. 14:21-22-23: *“ Perquè això diu el Senyor Jahvè: Encara que envii contra Jerusalem els meus quatre càstigs terribles, l'espasa, la fam, les bèsties feres i la pesta, per exterminar-ne homes i bèsties,... No obstant això, hi haurà un romanent que s'escaparà, que en sortirà, fills i filles. Mireu, vindran a vosaltres; veureu els seus camins i les seves accions, i sereu consolats per la desgràcia que porto sobre Jerusalem, per tot el que porto sobre ella. Us consolaran, quan vegeu els seus camins i les seves accions; i sabreu que no és sense raó que faig tot el que li faig, diu el Senyor, YaHWÉH »*. Fixeu-vos que en aquest missatge terrorífic que anuncia un extermini, Déu recorda el seu pla salvador que és seleccionar i preservar els humans que li han romàs més fidels. Després de " Jerusalem ", en el seu temps, l'any 70, avui és el torn dels pobles cristians occidentals infidels de ser objectiu de les formidables armes utilitzades per Déu. Durà a terme el seu terrible pla fins al final i implementarà els mitjans per aconseguir-lo. A escala mundial, els habitants de la terra seran finalment exterminats. Després de virus, fam i guerra civil, la guerra nuclear universal reduirà encara més el nombre d'humans supervivents. Aleshores, en el context de les " *set últimes plagues de la ira de Déu* " descrites a Apocalipsi 16, els últims supervivents seran sotmesos a la prova final de fe, que enfrontarà el " Sàbat " amb el "Dia del Sol", el fals "diumenge" romà. L'amenaça de mort que tindrà com a objectiu els elegits de Crist es girarà contra aquells que l'ordenen, quan el Déu que salva intervingui per salvar aquells que l'estimen amb perfecta fidelitat.

Marxant cap al cel

Vaig ser batejat el 1980 i, per tant, vaig complir 40 anys de servei a Jesucrist el 2020. Tanmateix, un flux constant de llum va arribar en forma d'inspiració per nodrir el meu coneixement del significat dels esdeveniments viscuts. A la Bíblia, aquest període de 40 anys va caracteritzar particularment l'experiència de Moisès. Va fugir d'Egipte als 40 anys i va tornar 40 anys després per guiar l'exili del seu poble hebreu. El 2020, va arribar a la seva fi un temps de fe provada, ja que després de dècades de pau i prosperitat donades als pobles

cristians occidentals dominants, Déu va actuar, d'una manera identificable pels seus escollits. El bloqueig econòmic causat pels efectes sobreestimats del Coronavirus Covid-19 constitueix una prova visible d'aquest canvi de comportament del gran Déu creador, ofès, rebutjat i per gairebé tots els homes, menyspreat. Un detall històric que val la pena destacar és que el virus Covid-19 va aparèixer a la Xina sis dies després que els seus líders decidissin modificar la Bíblia, eliminant les cites que no s'ajustaven "a la visió del Partit Comunista Xinès i el seu líder". Un atac així contra la sagrada Paraula escrita de Déu no podia quedar sense resposta. La Covid-19 ho ha expressat.

Després de l'èxode d'Egipte, una llarga **marxa** pel desert esperava el poble hebreu. També per a nosaltres, des del 2020, ha començat **una marxa final** en un context relacional humà que es deteriora i es deteriorarà cada cop més. Ha arribat el moment de la divisió, d'una manera anàloga al que Déu va dir i va fer, segons Zacaries 11:14: "*Llavors vaig trencar el meu segon bastó, Unió, per trencar la germanor entre Judà i Israel*". La referència a "*Judà i Israel*" no és exclusiva, perquè aquests dos noms serveixen de suport als missatges que Déu adreça als seus servents fins a la fi del món. Aquest "*segon*" *El bastó*" revela la conseqüència final de l'hora del judici de Déu sobre les nacions: la separació o desunió dels pobles que condueix a una agressió bèl·lica assassina. Ara bé, aquest "*bastó*" està precedit pel trencament d'un primer "*bastó*" anomenat "*Gràcia*" segons Zacaries 11: "*Vaig prendre el meu bastó de Gràcia i el vaig trencar, per trencar el meu pacte que havia fet amb tots els pobles*". Aquest versicle revela que des del principi del seu projecte creacionista, Déu havia concebut el seu paper com a Messies que havia de salvar els seus elegits pel principi de la "*Gràcia*" oferta i proposada a "*tots els pobles*". Però víctima de la indiferència i el menyspreu humans universals, que li atorguen, com al clergat jueu, el valor de "*trenta sicles de plata*" citats al versicle 12, en el seu projecte, Déu acaba trencant aquest "*bastó*", posant així fi a la seva oferta de "*Gràcia*". Zacaries 11:12: "*Els vaig dir: Si us plau, doneu-me el meu salari; si no, no en doneu cap. I em van pesar trenta peces de plata com a salari*". A part de la seva aplicació al temps del final, el principi de la successió del trencament dels bastos "*gràcia i Unió*" es compleix individualment per a les víctimes que moren en els temps marcats per "*les trompetes*" i les "*plagues de Déu*". En una actualització per al dissabte 18 de desembre de 2021, vaig explicar la importància de la paraula "últim" en l'expressió "**les set últimes plagues de la ira de Déu**". Perquè aquesta aclariment suggereix el vessament d'altres plagues en el temps anterior a la fi col·lectiva del temps de prova. I us recordo que, durant més de 70 anys de pau i prosperitat, les "*plagues*" divines han colpejat constantment la humanitat en forma de malalties modernes més o menys curables: càncer, sida, Alzheimer i altres; a les quals s'afegeixen les morts de víctimes del tabac, l'alcohol i les drogues químiques o naturals que delmen els joves, accidents de trànsit, víctimes d'inundacions, esllavissades, incendis, desastres sísmics i volcànics, tsunamis, sense oblidar els ciclons i tornados que ataquen especialment Amèrica, etc.; totes les coses que resulten de la inobservància de les normes ensenyades en les lleis divines. Recordem com, per satisfer la demanda de carn del poble hebreu, al desert, Déu va portar guatlles. En van menjar tant i de manera tan excessiva que milers van

morir. Els mals hàbits alimentaris que no s'ajusten a les normes establertes per Déu encara causen mort i malalties avui dia. Aplicats a escala global, aquests estàndards alimentaris mortals es poden considerar com a " *plagues* " punitives dissenyades per l'únic Déu creador; la malaltia és la conseqüència inevitable de les transgressions de les lleis naturals establertes en la seva creació terrenal.

En l'anonimat i la separació, els elegits de Jesucrist s'han compromès des del 2020, en el pas final, en el camí cap al cel que s'obrirà per a ells a la primavera del 2030. I tots aquests escrits que presento i reuneixo en aquesta obra, constitueixen, concretament, aquest aliment espiritual indispensable per edificar i construir l'home espiritual en què han d'esdevenir tots els seus elegits. Comprendre el judici de Déu per aprovar-lo i compartir-lo amb ell és l'objectiu d'aquest aliment espiritual. És en l'aprovació i l'apreciació mútues que es construeix la comunió entre Déu i els seus elegits; això, pels mitjans exclusius de la " *Gràcia* " obtinguda per la fe activa, basada només en el nom i els mèrits de Jesucrist.

Aquest punt és fonamental de recordar. Els veritables elegits de Jesucrist no són objectiu de les plagues de Déu, i la seva protecció es basa en la seva obediència a les seves lleis. Déu s'ha compromès a mostrar la diferència en el tracte dels seus elegits i el dels éssers rebels. Però, lògicament, quan el sol s'escalfa massa, els seus elegits exposats senten les cremades igual que els rebels. El tracte dels elegits es diferencia essencialment per la nutrició del seu esperit quan les eleccions dietètiques del cos físic han estat aprovades per Déu. La vida és un tot inseparable, Déu havent creat el cos físic, l'esperit que hi pren vida i l'aliment vegetal, l'ideal del Gènesi, que construeix les cèl·lules físiques que componen el seu cos. El respecte per aquests principis protegeix els elegits contra les malalties perquè la seva immunitat natural s'enforteix. En la veritable fe, no es burla de Déu desobeint les seves lleis i demanant la seva ajuda i socors com fan els falsos religiosos. El camí traçat per Jesucrist és el de la veritat, sempre lògic, simple i just. Al final d'aquest camí beneït per Jesús, després de creuar les últimes proves terrenals, el nostre **caminar** acabarà al regne celestial de Déu, on ell ens ha preparat un lloc segons Joan 14:1 al 4: " *No us deixeu amoïnar. Creieu en Déu i creieu en mi. A casa del meu Pare hi ha moltes mansions. Si no fos així, us ho hauria dit: Me'n vaig a preparar-vos un lloc. I si me'n vaig i us preparo un lloc, tornaré i us acolliré amb mi mateix, perquè on jo sóc, també hi sigueu vosaltres. On jo vaig, sabeu el camí* ". De veritat!

Les fases de la santificació

Aquest text citat per Pau a Hebreus 12:14 revela l'aspecte saludable de la seva importància: « *Busqueu la pau amb tothom i la santedat, sense la qual ningú no veurà el Senyor* ».

Què és la santificació? Pau ens diu a 1 Tes. 4:17: " *Déu no ens ha cridat a la impuresa, sinó a la santedat* ". La " *santificació* " és l'oposat absolut d'" *impuresa* ", per tant, **pureza** .

santificació per si sol resumeix el programa salvador diví que es construeix en diverses etapes o fases. Però ja per comprendre el seu significat i el

seu propòsit, hem de tenir en compte el primer significat que Déu li dóna a Gènesi 2:3, on aquesta **santificació** està vinculada al "**setè dia**" de la seva creació: "**Déu va beneir el setè dia i el va santificar**, perquè en ell va descansar de tota l'obra que havia creat en fer-lo". Aquest versicle és fonamental, perquè és sobre aquesta declaració divina que podem vincular **el dissabte santificat per Déu i el nombre "7"** que, numèricament, designarà la seva "**santificació**" en tota la seva revelació. Com a tal, el dissabte santificat esdevé "**el segell del Déu vivent**" a Ap. 7:2, és a dir, el signe de la seva personalitat divina. Fins avui, des del matí "soldi" del 19 de desembre de 2021, reprenent una interpretació heretada, li havia atribuït el significat del nombre de la plenitud. Tanmateix, aquest terme no apareix en aquest text del Gènesi, a diferència del verb "**santificat**". A més, fins i tot si aquesta plenitud es pot mantenir per a un significat secundari, el significat de **santificació** té prioritat sobre ella. Per tant, vaig fer immediatament aquesta modificació al llarg d'aquesta obra. I ho he de fer, en tots els meus documents, perquè el missatge diví es veu considerablement canviat i enriquit. L'anàlisi de Dan. 8:14 esdevé lluminosa i extremadament lògica i fàcil d'entendre. La seva traducció correcta, que l'Esperit de Crist em va portar a descobrir i restaurar, és: "**Fins a les 23:00, el vespre i el matí i la santedat seran justificades**". El moment de l'entrada en vigor d'aquest decret profètic és la primavera de 1843. En aquell moment, la fe cristiana està representada principalment a Europa per la fe papal romana, la "**ferida mortal**" de la qual (Apocalipsi 13:3) portada per l'ateisme revolucionari francès va ser "**curada**" pel concordat de Napoleó Bonaparte. En el seu nou aspecte humil i submís, la fe catòlica reprèn les seves beatificacions que multipliquen la canonització dels seus "sants" que ofereix per ser adorats pels seus seguidors. Per al veritable Déu, aquesta acció és idòlatra i, per tant, abominable. És per això que, volent "aclarir les coses", és a dir, restaurar l'estàndard de la veritable santedat, Déu proclama aquest decret profètic de Dan. 8:14, en què apareixen les paraules "**justícia i santedat**". La possibilitat d'atribuir "**la justícia**" de Crist i l'estatus de "**sant**" només li pertany a ell. El seu missatge, doncs, ve a impugnar l'"**arrogància**" **papal** denunciada a Dan. 7:8-20 i Ap. 13:5. Així, des de la primavera de 1843, el Crist diví ha reprès la seva autoritat suprema abandonada durant segles de foscor al poder religiós papal romà. Però aquesta restauració només apareix als seus escollits, a qui il·lumina individualment segons el seu amor per la seva veritat. La restauració de totes les seves veritats es realitza llavors en el secret dels seus cors i ments. El món desconeix completament l'existència d'aquests vincles que restableixen el diàleg amb el Déu suprem. La falsa santedat, establerta primer sobre els papes, enganya les multituds. Perquè no tothom qui afirma ser sant és sant, sinó només aquell a qui Jesucrist, el gran Jutge diví, designa com a tal perquè el troba digne d'aquest estatus. Per complir amb aquest estàndard, primer, **la pràctica del Sàbat, la imatge divina i el segell de la santificació**, ha de ser adoptada i observada fidelment pels veritables cristians escollits. És aquesta adopció la que porta Jesús a beneir, particularment, el 1873, la fe adventista **del setè dia** en el missatge adreçat a "**Filadèlfia**", l'Elegit de l'època caracteritzat per un veritable "amor fraternal" significat per aquest nom grec, a Apocalipsi 3:7; i aquests números signifiquen: 3 = perfecció; 7 = santificació.

A 1 Cor. 1:30, les paraules " **justícia i santificació** " s'agrupen i s'atribueixen només al Crist de Déu: " *Ara bé, vosaltres sou d'ell en Crist Jesús, que per part de Déu ha estat fet per a nosaltres saviesa, **justícia, santificació i redempció** ". Només Ell pot, doncs, atribuir i fer que els seus escollits es beneficiïn de la " seva justícia " i la " seva santificació ", és a dir, la seva puresa. I encara és ell, Jesús, qui atribueix aquestes coses sota la imatge de l' **Esperit Sant** segons 2 Tes. 2:13: " *Però nosaltres hem de donar sempre gràcies a Déu per vosaltres, germans estimats pel Senyor, perquè Déu us ha escollit des del principi per a la salvació **mitjançant la santificació de l'Esperit i la fe en la veritat** "* .*

Una primera definició consisteix a dir que **el La santificació** caracteritza la **puresa perfecta** del mateix Esperit Déu, que es confirma a 1 Pere 1:16: " *Sigueu sants **perquè jo sóc sant** "* . Per a les seves criatures distorsionades pel pecat, **la santificació** consistirà a recuperar i reproduir la imatge de Déu en l'esperit del seu cos terrenal. Perquè al principi, en el seu estat de perfecta innocència i puresa, Adam (home) va ser creat a imatge de Déu, segons Gènesi 1:26-27: " *I Déu digué: Fem l'home a la nostra imatge, semblança nostra, i que domini sobre els peixos del mar, i sobre els ocells del cel, i sobre el bestiar, i sobre tota la terra, i sobre totes les bestioles que s'arrosseguen per la terra. Així doncs, Déu va crear l'home a la seva imatge, a imatge de Déu el va crear; home i dona els va crear "* .

De fet, **la santificació** és un procés dissenyat per Déu per obtenir, d'un pecador penedit, un " *testimoni fidel i veritable* " electe. Aquesta explicació es basa en la comprensió del significat que Déu dona a les descripcions amb què es presenta en les 7 eres successives evocades pels noms de les " *set esglésies* " a Apocalipsi 2 i 3. L'altra novetat, que porto en nom de Jesucrist en aquest nou missatge, és entendre que aquestes diferents descripcions revelen l'estàndard del servent que cada era en qüestió ha de produir per a la seva glòria. Això ja s'entenia parcialment, però avui aquest principi és indispensable i prioritari per entendre el pla diví de santificació que obté la salvació eterna. Al principi d'aquest paràgraf, l'expressió " *testimoni fidel i veritable* " revela i designa el servent que Jesús ve a apartar, per tant a santificar, en el moment anomenat " *Laodicea* ". Aquesta era designa, sota la data de 1994, el moment de posar a prova la fe de l'adventisme institucional oficial. Jesús va fixar aquesta data en què volia posar a prova el seu amor per la veritat revelada per la paraula profètica, perquè la seva santificació original es va obtenir mitjançant aquest tipus de prova en l'època dels pioners adventistes. Encara era digna de ser beneïda per ell? En el seu missatge, Déu va profetitzar el que realment es va complir en aquesta data. Trobant, durant dècades, el poble i els seus líders tebis i formalistes, els va " **vomir** " després de 1994. Però en el seu missatge, va anunciar que la seva gràcia i el seu suport serien preservats individualment per aquells que, testificant l'amor per la seva veritat i el seu missatge profètic, es convertiren per a ell i la seva causa en els seus " *testimonis fids i veritables* ". És en aquesta qualitat que, des de 1994, en dissidència, alliberat de la tutela institucional després d'una inhabilitació oficial el 1991, rebo i comunico l'aliment espiritual que ell continua oferint fidelment generosament als seus escollits; aquells que estima. L'evidència és indiscutible, aquest aliment que rebo i presento és l'últim " *testimoni de Jesús* " que encara és i sempre " *l'esperit* "

de la profecia ", segons Ap. 19:10. Aquest aliment entra en mi, i l'església institucional no només ja no rep res de Jesús, sinó que l'insulta, fent una aliança amb aquells que les seves profecies designen com els seus enemics; els servents d'un fals cristianisme utilitzat pel diable per enganyar i perdre les ànimes seduïdes.

Les fases successives de **la santificació** se'ns revelen en el muntatge del seu Apocalipsi. Aquestes fases són, successivament, les de la selecció i la purificació. En aplicació històrica, la de la selecció s'evoca a Apocalipsi 3: **1** , per l'era anomenada " *Sardis* ". Què fa Jesús en aquest moment? Ens ho diu en aquests termes: " *Escriu a l'àngel de l'església de Sardis: Aquestes són les paraules d'aquell que té els set Esperits de Déu i les set estrelles : Conec les teves obres. Sé que ets considerat viu, i que ets mort* ". Aplicant al nombre " *set* " el seu significat principal de **santificació** , Jesús ens diu que en aquesta era anomenada " *Sardis* ", és a dir, des de la primavera de 1843 fins a la tardor de 1844, ve a santificar, pel seu Esperit diví, els seus missatgers que constitueixen i construeixen en el temps el seu Elegit perpetu que esdevindrà, a la llarga, etern. Però lògicament, la prova revela guanyadors i perdedors als quals, retirant la seva santificació, Jesús diu: " *Conec les teves obres. Sé que ets considerat viu i que ets mort* ". És ell, el gran i únic Jutge, qui ho diu. La impugnació del seu judici serà totalment vana i sense cap efecte. Les proves de l'amor a la veritat, construïdes sobre l'expectativa del retorn de Jesucrist el 1843 i el 1844, han produït efectes amb conseqüències definitives definides per nous estàndards d'obediència a les lleis divines abandonades, incloent-hi, en primer lloc, el descans del dissabte del " *setè dia* ", l'adopció del qual constitueix la segona fase de la santificació; una segona fase que és la de la purificació del pecat. L'abandonament dels "soldi" en favor del "sàbat" és, per tant, la d'aquesta purificació sense la qual s'interromp el programa de santificació. Per tant, és imperatiu entendre la naturalesa progressiva de l'obra de santificació perquè, seleccionats per la seva demostració d'amor per l'anunci del retorn de Crist, els cristians afectats practicaven tradicionalment el culte religiós catòlic i protestant dels "soldi", el "Dia del Sol Invicte" de Constantí I. ^{A partir d'} aquesta selecció, havien de ser purificats individualment d'aquest pecat, renunciant a aquest culte en favor del culte del Sàbat al qual la llum de l'Esperit els dirigiria entre 1844 i 1863. Això, per tal de complir el requisit del decret de Dan. 8:14, on correctament traduït, solemnement i peremptòriament d'acord amb la seva suprema autoritat, Déu declara: " *Fins a les 23:00, el vespre i el matí i la santedat seran justificats* ". Aquest missatge, per tant, anunciava la necessitat de dur a terme una obra de santificació necessària a causa de l'abandonament del Sàbat des del 7 de març de 321, data en què l'emperador Constantí el va fer abandonar i substituir pel seu profanat pagà "Dia del Sol Invicte". Segons Dan. 8:14, el 1843, la data del final dels 2.300 anys suggerits, la " *santedat* " necessitava ser " *justificada* ". Això significa que, per als deixebles de Crist, els protestants més pacífics, aquesta justícia obtinguda prèviament es posava en dubte i es reconquistava a partir d'aquesta data de 1843. Aquesta menció de la justificació recorda la importància del judici que Déu emet sobre cada candidat que vol beneficiar-se de la seva oferta de salvació. I aquesta justificació és la resposta que Jesucrist dona als esforços de purificació manifestats per l'ésser

crídat. Perquè després de la justícia de Crist imputada al pecador penedit, ve la lluita de la fe que consisteix per a ell a obtenir la justícia impartida, és a dir, l'abandonament total de la pràctica del pecat, per tal d'assemblar-se a Jesucrist, a qui Déu presenta com el model perfecte a imitar. Conservem, doncs, l'associació de purificació i justificació íntimament lligades: sense purificació, no hi ha justificació. Insisteixo en aquest punt, el valor que es dóna a la fe de cadascú pertany només a Crist i només a ell, però per la seva revelació, va donar als seus deixebles la possibilitat d'entendre què espera d'ells; i per tant, la possibilitat de saber quan són veritablement beneficiaris de la seva justícia.

Amb el missatge de " *Filadèlfia* " presentat a Apocalipsi 3: 7, els elegits purificats es van reunir en una forma institucional estrictament americana entre 1863 i 1873 on, beneïts oficialment i llançats a una missió universal, van entrar en la fase d'una **primera santificació** que el versicle " 7 " d'Apocalipsi 3 confirma. Recordo que aquesta data de 1873 es va establir a Dan. 12:12. Allà, Jesús adreça una beatitud als cristians que encara esperaran el seu retorn, en aquesta data produïda pel càlcul que proposa fer, a partir d'aquesta durada profètica de " *1335 dies* ". Començant el 538, data de l'establiment històric del règim papal romà que va posar *fi al* sacerdocí perpetu de Jesucrist, aquest període va acabar 1335 anys després, el 1873, data en què el dissabte ja havia estat adoptat com a signe de la seva santificació per Jesús.

El 1873, Déu va santificar i beneir l'adventisme del setè dia, una expressió que resumeix les dues veritats inseparables del retorn de Jesucrist i el dissabte santificat, que profetitza l'obtenció de la seva victòria sobre el pecat. Però aquesta només va ser la primera etapa de la història adventista; la del " *seu principi, el seu començament, el seu Alfa* ", com Jesús suggereix fermament a Apocalipsi 1:8 on diu: " **Jo sóc l'Alfa i l'Omega** , diu el Senyor Déu, que és, i que era, i que ha de venir, el Totpoderós ". És per això que a Apocalipsi 3:14, sota el nom de " *Laodicea* ", el significat precís de la qual és "poble jutjat", Jesús evoca la fase final, la fase " *omega* " dels " *cinc mesos* " o 150 anys d'activitats institucionals programades a Apocalipsi 9:5-10. Què significa el número 14 en aquest versicle, si no és una duplicació del número "7"? Aquesta duplicació tanca en la fase final " *omega* " el temps d'aprovació de 150 anys que Jesús va profetitzar a la seva Apocalipsi. El cessament d'aquesta aprovació divina es va justificar per una demostració de manca d'amor per la veritat profètica quan, inspirat per Déu, li vaig presentar entre 1982 i 1991 la possibilitat del retorn de Jesucrist per al 1994, la data obtinguda al final dels 150 anys, o " *cinc mesos* " profetitzats a Apocalipsi 9:5-10.

La història adventista no va acabar el 1994, perquè després d'aquella data, jo, l'adventista menyspreat i oficialment expulsat per la institució el 1991, vaig rebre del cel les explicacions que em van permetre entendre per què Jesús no havia tornat el 1994. Un cop més, però per última vegada, Jesús acabava de llançar un fals anunci per posar a prova la fe adventista al seu primer bastió històric francès, la ciutat de Valence a la Drôme (26). L'experiència va servir com a mostra de la situació de l'adventisme universal. A tot arreu de la terra on està representat, Jesús només va veure formalisme i tradició, ell que exigeix " *zel bullent* " i amor per la seva persona per sobre de tot. Amb el temps, aquesta

apostasia generalitzada es va confirmar el 1995, per l'agrupació de l'adventisme institucional amb els observadors tradicionals dels "soldi" romans contaminats. L'adventisme oficial ha entrat a l'aliança ecumènica.

Aquesta anàlisi acaba de donar significat als números 1; 7; 14. **1 = selecció** ; **7 = primera santificació** ; **14 = segona santificació** . I cal afegir a aquests números el número **21** que, representant **3 vegades 7** , designa **la perfecció de la santificació** que aleshores obté l'estatus de **glorificació** . De fet, el context del capítol 21 de l'Apocalipsi és el de la instal·lació dels elegits que s'han convertit en celestials, a la nova terra regenerats i glorificats per Jesucrist, el nostre gran i totpoderós Déu creador; l'expressió mateixa del "Déu Totpoderós". No és sense raó que se'l disegni com el Déu "tres vegades sant" a causa d'aquest versicle d'Isaïes 6:3: " *Es cridaven els uns als altres, i deien: **Sant** , **sant** , **sant** és Jahvé Totpoderós! Tota la terra és plena de la seva glòria!* ". La imatge i el seu missatge es reprenen a Apocalipsi 4:8: " *Els quatre éssers vivents tenien sis ales cadascun, i estaven plens d'ulls per tot arreu i per dins. No paraven de dir ni dia ni nit: **Sant** , **sant** , **sant** és el Senyor Déu, el Totpoderós, el qui era i el qui és i el qui ha de venir!* ". Aquesta triple santedat, Déu, finalment, la compartirà amb els seus elegits, classificats i seleccionats pel seu judici, justos, perfectes i infal·libles. Perquè el número "3" simbolitza la perfecció, cosa que confirma la dita popular: mai dos sense tres. I la cosa es confirma múltiples vegades en el compliment del programa profetitzat per Déu: 3 deportacions successives a Babilònia, 3 decrets reials per tornar; 3 vegades 2000 anys pel temps del pecat terrenal; 3 papers divins per salvar els pecadors, Déu sent successivament Pare, Fill i Esperit Sant; i 3 experiències adventistes successives el 1843-1844, el 1873 i el 1994 fins al 2030, la data del final de la prova terrenal.

Els números 1, 7, 14 i 21 tenen ara un significat espiritual per a vosaltres, que és en ordre ascendent: la selecció i purificació que obtenen la justificació; la primera santificació; la segona santificació; i la tercera santificació o glorificació. Ara bé, aquesta santificació és la base de l'organització de la primera Pasqua de la història de la humanitat, tal com es va dur a terme per a l'alliberament del poble hebreu esclavitzat pels egipcis. Tornem, doncs, a aquest context i a la forma en què Déu anuncia als hebreus l'organització d'aquesta Pasqua, que designa l'hora en què Déu "passa" per jutjar entre el seu poble i els seus enemics. Aquest pas diví es durà a terme plenament per l'encarnació terrenal del nostre Salvador, Jesucrist. Qui són els seus enemics i qui és el seu poble? La resposta és senzilla i clara. El seu poble l'escolta i l'obeeix; els seus enemics no l'escolten i el desobeeixen. Entre aquestes dues opcions, algunes persones vaguen sense poder comprometre's perquè han reduït tota la divinitat de Jesucrist, que no pot contradir el Déu de l'antiga aliança que ell mateix ja era en persona.

Llegim a Èxode 12:1-2: " *Jahvé va dir a Moisès i Aaron a la terra d'Egipte: 'Aquest mes serà per a vosaltres el principi dels mesos ; serà el primer dels mesos de l'any per a vosaltres* '". És vital i saludable entendre que aquest " vosaltres " no es limita als hebreus d'aquest èxode d'Egipte. Aquest " vosaltres " fa referència a tots els elegits de l'antic i del nou pacte que ha anat arribant a la seva fi des del 1843, a través de l'obra adventista del setè dia, duta a terme pels seus últims representants dissidents, després del 1994. Els elegits del temps de la

fi tenen encara més raons per adherir-se de tot cor a aquesta idea, ja que aquest versicle els aporta una aclariment que determinarà el temps del veritable retorn de Jesucrist. En el moment de l'equinocci de primavera, gravat a la natura de manera perpètua, Déu declara a Moisès que la primavera marca el començament dels mesos de l'any del seu calendari i del seu programa. I insisteix, repetint: "*Serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any*". Déu, per tant, va escollir el dia de primavera per començar i acabar el temps del seu projecte salvador terrenal. Aquesta elecció de Déu és prioritària perquè fa referència a la seva visió i al seu ordre del temps. I aquesta elecció està d'acord amb l'ordre que va establir en el moment de la seva creació del nostre món terrenal. Perquè abans del pecat d'Adam i Eva, sense inclinació, la terra girava sobre el seu eix vertical i, en conseqüència, els dies i les nits tenien el mateix nombre d'hores; 12 hores de nit seguides de 12 hores de dia; que correspon a la norma de l'equinocci de primavera actual. El dia del pecat original, la terra estava inclinada i el temps de 6.000 anys va començar amb una primavera, seguida del primer estiu, després de la primera tardor i el primer hivern. El cicle que havia començat s'havia de repetir 6.000 vegades. Per tant, Jesucrist només pot tornar a principis de la primavera del 2030. Podem fixar i datar el seu retorn per al dimecres 20 de març del 2030.

Tornem al text d'Èxode 12; aquesta vegada, al versicle 3 en què Déu inicia l'organització de la primera Pasqua: "*Parleu a tota l'assemblea d'Israel i digueu-los: El **dia deu d'aquest mes**, **prendran un anyell** per cada família, un anyell per cada casa*". Aquesta festa es basa en el procés de santificació que hem vist. Aquesta fase és la primera, la de la selecció.

Després llegim al versicle 4: "*Serà un anyell sense defecte, mascle d'un any; podeu prendre un anyell o un cabrit*". Aquest requisit diví de puresa es justifica perquè l'anyell o el cabrit escollit simbolitzarà la perfecció de Jesucrist, l'Anyell de Déu sense defecte ni pecat. Trobem en aquest requisit els criteris per al procés de selecció de santificació.

Versicle 5: "*Ho guardareu **fins al dia catorze d'aquest mes**; i tota l'assemblea d'Israel el sacrificarà entre els dos vespres*". Aquesta acció durà a terme la fase de purificació de la santificació que ha començat. Déu ho vincula al número 14, que, com hem vist, designa la doble santificació. L'ensenyament que porta aquesta primera Pasqua es referirà a dues aliances santificades successivament. A més, situada entre el número 7 i el número 21, aquesta Pasqua vinculada al número 14 profetitza la seva realització en Crist, que vindrà entre la creació, on el dissabte santificat està vinculat al número 7, i la fi del món, que es pot definir com l'hora de la perfecció de la santificació o la de la glorificació representada pel número 21. Per respondre a una pregunta que em van fer sobre aquesta elecció de Déu de fer la seva primera Pasqua el ^{dia} 14 en lloc del 7, la resposta apareix en aquest estudi, aquesta elecció està guiada per raons espirituals que van portar Déu a atribuir al número 7 el significat de la santificació del dissabte. Per tant, aquest nombre no pot rebre alhora un altre significat. Però existeix l'estreta relació entre el 7 del Sàbat i el 14 de la Pasqua; el Sàbat profetitza el repòs etern guanyat pel xai del dia 14. Aquests nombres testimonien subtilment la naturalesa inseparable de Crist i el Sàbat. Concretament des del 1843, aquest vincle ha estat confirmat per Jesucrist, mitjançant el seu requisit de

l'observança del Sàbat pels seus elegits. A més, a l'era cristiana, la separació del Sàbat de Jesucrist ha comportat i continuarà comportant terribles conseqüències aconseguides en forma de les " sis primeres trompetes " de l'Apocalipsi, és a dir, successives malediccions assassines. Els nombres continuen parlant, ja que quan sumem el 7 i el 14 obtenim el nombre 21 de la perfecció de la santificació; que es tradueix en el següent missatge: l'obediència al Sàbat (7) combinada amb la gràcia obtinguda a través de la mort (14) de Crist, la seva Pasqua, ofereix als elegits afectats l'estatus de la perfecció de la santificació que Jesús glorificarà (21) en el moment del seu retorn.

A la Pasqua jueva original, Èxode 12:7 evoca la fase de santificació ruixant amb la sang del xai els muntants de les cases: " *Prendran part de la seva sang i la posaran sobre els dos muntants i la llinda de les cases on la menjaran* ". Déu ofereix als hebreus l'oportunitat de manifestar individualment la possibilitat d'obtenir la seva protecció. L'elecció depèn de cada criatura, deixada lliure d'obeir o no l'ordre donada. És a través de la resposta donada lliurement per cada persona que la fase de santificació esdevindrà possible o no. Aquesta és la característica específica de la santificació: es basa en l'elecció individual dels éssers humans deixats lliures fins a la fi del món per buscar-la i obtenir-la. Qualsevol que no ruixés els muntants de les portes de casa seva no estaria protegit en el moment en què la mort divina estava a punt d'arribar i matar el primogènit dels hebreus o egipcis desobedients. En aquesta lliçó, Déu resumeix el pla salvador concebut per a tota la humanitat, davant del qual es col·loquen dues opcions, dos camins: obediència i vida o desobediència i mort. És per això que, fins i tot en Jesucrist, la condició de reconciliació amb Déu passa necessàriament per l'obediència i la producció del fruit del penediment, és a dir, el canvi de conducta dels homes i dones que volen beneficiar-se de la seva gràcia salvadora.

El significat de la Pasqua es revela als versos 12 i 13: " *Aquesta nit passaré per la terra d'Egipte i feriré tots els primogènits de la terra d'Egipte, tant els homes com les bèsties, i executaré judicis contra tots els déus d'Egipte. Jo sóc Jahvè.* " *La sang us serà un senyal a les cases on sigueu; quan jo vegi la sang, **passaré per sobre vostre** , i no hi haurà cap plaga que us destrueixi quan jo colpegi el país d'Egipte.* ". En aquesta explicació, Déu aplica el principi de la justificació per la fe. Allà on veu el signe d'obediència, oferirà el benefici de la justícia eterna de l'Anyell immaculat Jesucrist. Però on el signe d'obediència, l'acte de fe, és absent, aquell que un dia s'oferirà com a " *primogènit* " del pla de salvació, matarà el " *primogènit* " de les famílies rebels. I les primeres víctimes van ser les famílies egípcies en el moment de la primera Pasqua.

A Èxode 12:18, apareix el número 21: " *El primer mes, el dia catorze del mes al vespre, menjareu pa sense llevat **fins al dia vint-i-un al vespre*** ". En el pla de salvació històrica, aquesta festa del pa sense llevat representa la santificació dels elegits des de la mort de Crist (número 14) fins al temps final, quan els elegits arribaran a la perfecció de la santificació (número 21). El pa puja mitjançant un procés de fermentació, una imatge de contaminació i pecat. La prohibició del pa amb llevat, per tant, significava la prohibició d'aquesta contaminació i pecat a la vida dels hebreus fidels i dels veritables sants de Jesucrist.

A Dan. 9:27, el temps de la veritable Pasqua està marcat per " *un pacte d'una setmana amb molts* ". Aquesta setmana es compta en anys i dies reals. En anys, comença amb el baptisme de Jesús, a la tardor de l'any 26 i acaba amb la mort del diaca Esteve a la tardor de l'any 33, una acció rebuda per Déu com un rebuig nacional definitiu del Messies Jesús per part del poble hebreu. Jesús que es va presentar al poble que va demanar i obtenir del procurador romà Ponç Pilat, la seva mort per crucifixió. A mitjan setmana, el 3 d'abril de l'any 30, amb la seva mort expiatòria, Jesús va posar fi al " *sacrifici i ofrena* " d'animals que el simbolitzaven fins a ell. Aquest dimecres 3 d'abril de 2030 es va complir la Pasqua de la mort (número 14) del Messies, donant a la primavera d'aquest any 30 la base per a l'inici dels darrers 2000 anys que condueixen a la fi de les 6000 rotacions de la Terra al voltant del Sol, programades per Déu per seleccionar i finalment salvar els seus elegits en Crist.

Comptat en dies reals, aquesta " *setmana* " de Daniel 9:27 va començar el dia 10 del primer mes i va acabar el dia 17. A la meitat real d'aquesta setmana, és a dir, dimecres 3, 30 i 14 d'abril del mateix primer mes, Jesús va oferir la seva vida i va morir només per la redempció dels pecats dels seus escollits; aquells que jutja dignes de beneficiar-se de la seva oferta de gràcia i que justifica cobrint-los amb la seva perfecta justícia personal. En aquest ensenyament apareixen els números 10, 14 i 17, amb un significat ja vist per al 10 i el 14. Però el 17 porta un missatge coherent amb la situació en qüestió. El número 17 simbolitza el judici d'Apocalipsi 17. En aquesta setmana Déu va jutjar el pecat i el va expiar pels seus escollits. El 6 d'abril del 30, el dia 17 del mes, el dissabte, va acabar la setmana profetitzada. L'endemà, el matí del "soldi", el 7 d'abril, Jesús ressuscitat es va aparèixer als seus escollits. Aquesta resurrecció va reforçar la culpa del poble hebreu incrèdul, però es va concedir un indult fins a la tardor de l'any 33, com va deixar clar la lliçó anterior. Acabem de veure la utilitat dels números 10, 14, 17 i 21, que tots porten lliçons, però no tenen prioritat en la construcció del calendari de l'ordre del temps definit per Déu. Això es basa exclusivament en la seva afirmació a Èxode 12:2 que es veu al principi d'aquest estudi: " ***Aquest mes serà per a vosaltres el principi dels mesos ; serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any*** ". Així, en la continuïtat de l'obra adventista, seguint els esforços per preservar la santificació i la justificació requerides per Crist, els últims escollits seran canviats i glorificats per entrar el dimecres 20 de març de 2030 a la santedat celestial del regne de Déu.

Pau i el descans profetitzat

Aquesta reflexió es basa en aquest versicle d'Hebreus 3:11: " *Per això vaig jurar en la meua ira: 'No entraran al meu repòs!'* ". Guiat per l'Esperit, Pau va entendre que el repòs en qüestió es referia al repòs obtingut a través de la pau de Crist. Aquest raonament era necessari perquè els preocupats per la imprecació divina, els pares, coneixien el repòs del dissabte i el practicaven més o menys fidelment. Era clar que Déu es referia a un repòs espiritual que els escollits cristians troben en el perdó obtingut en Jesucrist. La lògica d'aquest argument era indiscutible i era probable que convencés un jueu de convertir-se a la fe de Crist.

Tanmateix, en el seu temps, uns 4.000 anys després d'Adam, Déu no li va revelar la naturalesa profètica de les nostres setmanes de set dies. Per tant, no va veure el vincle entre el Sàbat setmanal i la victòria de Crist sobre el pecat. Aquest coneixement és un privilegi tardà nostre perquè, abans del nostre temps, hauria estat motiu de desànim per als seus servents. Déu sempre va voler que els seus servents esperessin el retorn de Crist en el seu temps.

Hebreus 4:1: « *Tinguem, doncs, por que, mentre encara hi ha una promesa d'entrar al seu repòs, cap de vosaltres sembli que no l'ha assolit* ».

Dos mil anys després de l'època de Pau, aquest versicle conserva tot el seu valor, sobretot perquè, aquesta vegada, el temps permès per comprometre's a aprofitar l'oferta del Senyor és avui, realment, curt.

mil anys " celestials perduts a Milà

De fet, va ser a la ciutat italiana de Milà on es va construir la traïció a la fe cristiana, que va portar-la a patir els càstigs de les " *set trompetes* " de l'Apocalipsi. Aquest missatge fa referència a l'era " d' *Esmirna* " en què, durant " *deu anys* " sota les terribles persecucions de l'emperador Diocleciana, els elegits de Crist van donar testimoni valent i abnegat per última vegada del seu aplego a la pura veritat de la doctrina de la salvació en Crist. En assenyalar aquesta terrible prova, l'Esperit de Crist dirigeix la nostra atenció a les circumstàncies històriques que la van posar fi.

Després de " *deu anys* " durant els quals Diocleciana va compartir el seu poder amb un, i després dos altres emperadors associats, creant així el règim de la "tetrarquia", Constantí I i fill d'un d'ells, els va combatre i derrotar. Amb motiu de la seva victòria, a la ciutat de Milà, va posar oficialment fi, per decret datat l'any 313, a la persecució dels cristians, i això a tot l'Imperi Romà. Així és com podem trobar a la història la presència d'aquesta última persecució de " *deu anys* ", entre el 303 i el 313. En el seu missatge anomenat " *Esmirna* ", Jesús culpa d'aquesta persecució al diable, Satanàs, confirmant així el seu afecte pels emperadors romans, els veritables autors dels fets. La pau obtinguda va ser apreciada pels pobres màrtirs, però aquesta pau aviat portaria conseqüències tràgiques per a la fe cristiana.

L'any 321, vuit anys més tard, el 7 de març, des de la seva ciutat de Milà, el mateix emperador Constantí I ^{va emetre} un nou decret que feia obligatori el descans setmanal del primer dia. Què va passar entre aquestes dues dates? El diable va assenyalar a l'emperador com de perjudicials i perjudicials eren les eleccions individuals del dia de descans per a la prosperitat de l'imperi. Els cristians descansaven el setè dia pel Sàbat santificat per Déu per a aquest propòsit, i els adoradors del déu astral romà pagà honoraven el "Sol Invictus" romà, o el dia del "Sol Invicte", el primer dia de la setmana divina observat pel mateix emperador pagà. Aquest problema torna a sorgir al llarg del temps, i les restriccions dels dominadors anivellaven aquestes diferències adoptant un únic dia de descans nacional, religiós o no. En la història religiosa, aquest fet va passar desapercebut, perquè el cessament de les persecucions va provocar una proliferació de falses conversions a la fe cristiana. I quan el nombre de falsos

cristians es va convertir en majoritari, la norma constantiniana es va convertir en el model dominant que s'havia d'imposar.

El 538, per decret imperial, Justinià I ^{va donar} al primer papa regnant, l'intrigant Vigili, el domini del cristianisme universal, alhora que bisbe de Roma. El bisbe de Roma, legítimament elegit pel poble, va ser en aquesta ocasió exiliat i substituït. Però us recordo que el títol de bisbe només era el de reconeixement d'un coneixement i comprensió religiosa reals, cosa que no li donava els poders d'un líder. Amb Vigili, la norma va canviar i el que seu a Roma es va convertir en el líder dels altres bisbes i creients de l'imperi. Així, amb el temps, la falsa fe cristiana romana es va convertir en la norma, donant falsa legitimitat al dia del "Sol Invicte", rebatejat des de llavors com a dia del "Senyor", o, en llatí, dies "Domenica" i en francès "diumenge".

La il·legitimitat del "diumenge" romà es fa visible per la pràctica del Sàbat preservat i observat, tradicionalment, en tot moment i en totes circumstàncies, pels jueus dispersos per les nacions de la terra.

Enteneu per què, davant d'aquesta usurpació religiosa, Déu va multiplicar els seus càstigs sobre els humans culpables? El que la història no ha assenyalat, Jesús ho subratlla i ho revela a les seves profecies de Daniel i l'Apocalipsi. Perquè l'actual normalitat religiosa cristiana no és més que falsedat per a Déu. I la humanitat continua pagant el preu, sobretot des del 2020, quan la ira de l'Altíssim va atacar la regió de "Milà"; el mateix lloc on es va escriure el decret del 7 de març de l'any 321, fent que molts dels cridats perdessin el dret a "*jutjar els morts*" durant "*mil anys*", al regne de Déu on només s'entra pel camí de la veritat ensenyat per Jesucrist. El 14 de març de 2020, el flagell diví anomenat Covid-19 va colpejar la ciutat de Bèrgam, situada al nord-est de Milà, exterminant les comunitats religioses dels claustres de la regió i causant 6.000 morts només en aquesta zona. Els habitants de la regió s'han preguntat per què els ha colpejat aquesta tragèdia. La resposta és a les dates: el 14 de març de 2020 va ser la resposta de Déu a la indignació del 7 de març de l'any 321. I per als habitants afectats, ha arribat el moment d'aplicar aquest savi consell de Déu transmès per Salomó, a Ecc. 7:14: "*En el dia de la prosperitat, alegra't, i en el dia de l'adversitat, considera : Déu ha fet totes dues coses, perquè l'home no sàpiga res del que vindrà després d'ell*". La reflexió encoratjada hauria de portar les víctimes a adonar-se que, per la seva banda, Déu no es resigna a acceptar les ultratges que se li han fet. I en el moment escollit per ell, reacciona i expressa la seva justa ira. Tot i que mortals, les conseqüències de les seves plagues constitueixen preciosos senyals d'advertència que adreça als pecadors, però també als seus mateixos escollits. Amb el flagell de la Covid-19, Déu assenyala la seva entrada en acció. Està sorgint d'un silenci que ha permès als humans occidentals oblidar la seva pròpia existència. Així, el seu "despertar" està marcat per poderosos efectes. Però tot i que mortal, el flagell de la Covid-19 no pretén exterminar la humanitat. Sobretot, confirma als càrrecs electes l'aproximació dels esdeveniments profetitzats per a la "*fi dels temps*". I d'aquesta experiència d'una epidèmia mundial emergeixen valuoses lliçons. Aterrides pel risc mortal, les persones s'acusen mútuament, i aquells que es neguen a vacunar-se per diverses raons personals són considerats responsables. Dues posicions perfectament lògiques

s'oposen irreconciliablement. I observem que aquesta oposició és la de la fe religiosa contra la ciència de la salut secular, atea i humanista. Déu ens convida a veure en aquests comportaments el tipus de reaccions que tindran els últims rebels envers els fidels observadors del Sàbat, refractaris i oposats a l'obediència del descans romà del "primer dia" imposat mundialment als supervivents de l'últim conflicte nuclear terrestre. L'interès individual haurà de cedir a l'interès col·lectiu. I en aquest context final, els refractaris seran castigats amb la mort. Però amb el seu gloriós retorn, Jesús girarà la mort contra aquells que la volien donar. En Veritat! I allà, el 2030, per manca de enterradors, els cossos dels últims morts no seran enterrats, sinó que es deixaran com a aliment per als ocells del cel, les aus rapinyaires, entre les quals, a Europa, hi ha els "mils" negres; Aquest terme "Milà" hi troba un tercer paper "macabre" que contrasta bé amb els "mil anys" de judici que són, a partir d'aquesta primavera del 2030, la part dels escollits que van poder escapar de les conseqüències mortals del decret signat el 321 a "Milà" per l'emperador falsament convertit, Constantí I ' anomenat el Gran per tots aquells que Déu jutja massa petits per entrar a la seva eternitat.

"Els treballs d'Hèrcules"

Amb aquesta expressió, em refereixo a l'enorme dificultat que Déu afronta en els nostres temps moderns per recuperar els cors dels éssers humans. Han oblidat la seva existència, confiant només en la seva vista; viuen molt bé sense ell. És cert que tot problema pot tenir causes, i hi ha especialistes per explicar-les. De fet, la humanitat al Nadal del 2021 es troba en el mateix estat que els antediluvians just abans del diluvi. Ja el 1992, vuit persones es van presentar a una segona conferència que vaig impartir en un hotel sobre el tema de "La Revelació de la Setena Hora". De fet, només vuit persones van pujar a l'arca salvadora de Noè. La proclamació de la llum divina que va venir a explicar clarament les profecies ja no interessava a ningú, ni dins de la congregació adventista ni fora d'ella. Des de llavors, aquesta llum no ha fet més que créixer, i alhora, la iniquitat també ha crescut al món. Fins al punt que tots els antics valors estan sent posats en dubte. Sota la pressió psicològica dels atacs virals, el poble francès, tan orgullós dels seus drets humans, s'ha tornat dòcil i manipulable, obeint els nous deures que els imposen els seus líders. Però aquí, de nou, hi ha una explicació: de l'antiga França, només queda el sòl, embrutat per l'ús immoderat de fertilitzants i pesticides químics. Massa tard, s'estan organitzant intents biològics, però com el temps perdut, els errors comesos no es poden mai recuperar. S'ha obert un abisme entre els pobles occidentals d'origen cristià i el Déu Creador. Per renovar el diàleg i la relació, simplement cal interessar-nos-hi de prop, perquè només espera una cosa del pecador: que el busqui. Déu es deixa trobar per tots aquells que el busquen. Tanmateix, què observem? Després de dos anys consecutius de viure amb por a la malaltia i la mort, no sentim cap crit de dolor que pugi a Déu; tota l'esperança reposa en la ciència mèdica. Les esglésies no atribueixen al Totpoderós, a qui se suposa que representen, aquestes plagues víriques que afecten els éssers humans arreu de la terra. I això és una prova que el mal és molt

més feble del que conceben els líders cecs. Si milions d'homes, dones i nens comencessin a morir de sobte, el cel seria assetjat amb pregàries i súpliques. Per tant, el mal no és realment prou gran per despertar una fe adormida o absent.

La fenomenal inèrcia del comportament de les persones explica per què Déu va fer que la restauració de les veritats dogmàtiques cristianes, que calia reconstruir després del llarg i fosc regnat del fals cristianisme catòlic papal, s'estenés durant diversos segles. Durant molts segles, es va produir un "rentat de cervell humà" al món occidental. A més, la impressió gràfica de la veritat bíblica només podia recuperar les ments humanes amb el pas del temps. La Bíblia era cara i rara. Les multituds no hi tenien accés. I l'obra de la Reforma depenia de persones riques i educades. El cas de Pere Valdo el 1170 ho confirma. Deixant de banda el seu cas, el coneixement estava en mans d'aquestes persones riques, possiblement cobdicioses, cruels i corruptes com Joan Calví. La gent comuna s'havia de conformar amb les molles de les coses que sentien. Des del principi, seguint les accions del monjo Martí Luter, el missatge essencial retingut es referia a la salvació per gràcia, en oposició a la salvació per obres inútils, ensenyada per l'església papal. Comparar l'escriptura dels "Deu Manaments de Déu", la Bíblia i la forma reduïda ensenyada pels sacerdots catòlics, va revelar la supressió del segon manament per part de Roma. Prescriueix la prohibició d'adorar i prostrar-se davant les criatures; aquesta forma de culte es deu només a Déu i només a Ell. Aquestes dues veritats eren la base de la fe reformada. Però la inèrcia creada per la pràctica centenària del dia de descans romà va impedir que els reformadors descobrissin la transgressió del Sàbat diví i, sobretot, la seva importància. Així, ignoraven que aquesta transgressió del dia santificat per Déu era la causa de l'enduriment religiós que els feia patir fins al punt de ser condemnats a mort. Per a les persones sense educació i ignorants, els dies que se succeeixen s'assemblen tots, i només sobre la base d'un costum tradicional el diumenge romà es va observar com el "Dia del Senyor". I cal tenir en compte que la manca d'educació i la ignorància no caracteritzen el món contemporani. Tanmateix, en aquesta societat educada, la gent reacciona amb la mateixa indiferència, però amb una culpa intensificada. Cal ser veritablement inspirat per Déu per descobrir la importància del Sàbat. Abans de convertir-me en "adventista", un protestant practicant no batejat, i després d'haver llegit la Bíblia sencera, em va sorprendre que la religió cristiana no hagués conservat el dissabte jueu com a dia de descans setmanal. Aquest estupefacció va ser la base de la meva veritable conversió a Jesucrist. Conèixer els adventistes em va conduir cap al dissabte i al baptisme. La causa de l'estupefacció va desaparèixer així gràcies a la llum adventista. L'estudi de les profecies i les respostes que Déu en Crist em va donar em van qualificar per a l'acció que duc a terme avui per a ell. Un just estupefacció és a l'origen d'aquesta metamorfosi espiritual. Cal molt poc, el que Jesús anomena fe i que il·lustra amb un gra de mostassa, perquè tota la nostra vida es beneficiï de la seva plena llum, fruit de la seva gràcia salvadora. Al ^{segle XVI}, l'amor per Crist que va morir pels nostres pecats era suficient per obtenir la seva gràcia. En aquell temps, Jesús no exigia cap altra "càrrega", com diu a Apocalipsi 2:24: "*A vosaltres, tots els que sou a Tiatira, que no teniu aquesta doctrina, i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com ells les anomenen, us dic que no us poso cap altra càrrega*".

Havíem d'estimar-lo més que la nostra pròpia vida i saber identificar el campament del diable, el seu enemic, i el nostre. Aquests requisits divins encara romanen en el nostre temps final, però ja no tenim l'excusa de la ignorància; des del 1843, i especialment el 2018, les explicacions per a totes les seves revelacions i les situacions del món actual estan disponibles i perfectament explicades.

COM ET DIUS?

Jutges 13:17-18: “ *I Manóah va preguntar a l'àngel de Jahvè: **Quin és el teu nom** , perquè quan la teva paraula es compleixi, et puguem glorificar?* ” *I l'àngel de Jahvè li va dir: “Per què em preguntes pel meu nom? És meravellós .”*

El pare del futur Samsó no va obtenir res més, però la resposta a aquesta pregunta la va donar a Moisès Déu, que se li va aparèixer en forma d'un arbust ardent que cremava però no es consumia. L'experiència es relata a Èxode 3. He estudiat sovint aquest tema, però l'Esperit del Senyor m'ha fet descobrir avui, divendres 31 de desembre de 2021, un aspecte molt important d'aquesta història. Aquesta nova llum es basa en el valor numèric del nom de Déu que els homes havien de designar segons el seu ordre mitjançant el tetragrama " יהוה " compost per quatre lletres de l'alfabet hebreu que són de dreta a esquerra, successivament, el "yod", el valor numèric del qual és 10 perquè ocupa el desè ^{lloc} en aquest alfabet; després ve un primer "He", el valor del qual és 5 per les mateixes raons i que és el nombre simbòlic de l'home; després el "waw", el valor del qual és 6 i nombre simbòlic de l'àngel o del diable; i el nom acaba amb un segon "Ei", que eleva el nombre total de la suma d'aquestes quatre lletres a 26; és a dir, 10 + 5 + 6 + 5. Especifico, 26 és el nombre de lletres de l'alfabet francès, també és el número del departament francès on Déu em va fer néixer i viure. Però també és a la ciutat on visc que va establir la seva primera església adventista després de Suïssa, per difondre la seva llum.

Quan crea, el gran Déu creador no es limita a la matèria que treu del no-res. També és, de manera il·limitada, a l'origen de les ciències matemàtiques que avui fascinen els especialistes que no dubten a declarar que tota la vida s'analitza i es construeix sobre fórmules matemàtiques. No sóc especialista en aquesta ciència, però les aprovo plenament. Simplement lamento que no atribueixin aquesta ciència al seu brillant inventor, el Déu suprem. El meu enfocament dels nombres és purament espiritual i és en l'estudi de la seva "Revelació" que vaig poder descobrir els missatges amagats en els nombres i les xifres. Déu va construir la "Seva Revelació" i la presenta als seus escollits. La seva comprensió es basa en la de les imatges, les lletres i els nombres que la componen. Són tres direccions de pensament complementàries que juntes formen una perfecció harmoniosa que és únicament divina i un concepte tridimensional.

En aquest context de final d'any entre humans de tradició romana, els televisors projecten a la pantalla petita pel·lícules que captiven el públic de nens i adults. I en aquest context, com cada any, la pel·lícula dels "Deu Manaments", rodada amb un pressupost enorme en gran part amortitzat des de la seva primera projecció, acaba de ser oferta una vegada més a la nostra mirada atònita. Perquè

no va ser la preocupació de glorificar la veritat la causa de la seva creació. Els productors americans van entendre l'interès d'explotar a preu de diners aquesta història on el sobrenatural és constant; el cinema permet, mitjançant un hàbil engany, reproduir escenes impressionants i impressionants com l'obertura del Mar Roig davant del poble hebreu acorralat a la costa davant d'aquest mar. La pel·lícula permet passar-s'ho bé, però convido els qui la vegin a oblidar ràpidament la forma presentada per trobar, a la Bíblia, el relat textual de la realització real d'aquesta experiència extraordinària. Des d'Adam i Eva i després de Noè, Déu mai s'ha manifestat tant al costat d'un home, Moisès, amb tant poder, efectes i resultats que donen a la humanitat el testimoni de la seva realitat. Tornaré sobre aquest tema, però primer, torno a aquest nom de Déu que Moisès descobrirà sense haver-li de preguntar: "Com et dius?". Per entendre el comportament de Moisès, hem de recordar del text bíblic el fet que va rebre a la seva ment la influència oposada de dues cultures, la d'Egipte i la dels hebreus, als quals sempre va saber que pertanyia, contràriament a l'escenari de la pel·lícula. Cap misteri sobre el seu origen, la filla del faraó es posa en contacte amb Miriam, la germana gran de Moisès, tan bon punt el descobreixen a la seva cistella flotant al Nil. Millor encara, accepta confiar el nen a la seva mare real, perquè el pugui alletar i criar. Moisès, per tant, sempre va saber que era hebreu i que els hebreus eren "*els seus germans*". Tanmateix, quan va créixer, segons el pacte establert amb la mare adoptiva egípcia, la veritable mare va retornar Moisès a la filla del faraó, que el va cuidar i el va criar "*com un fill*"; és a dir, amb tot l'amor i l'abnegació que havia demostrat en confiar-lo temporalment a la seva veritable família. És precisament perquè coneixia els seus orígens personals que, als quaranta anys, va arribar a matar un egipci que volia matar un dels "*seus germans hebreus*". Moisès es va veure, doncs, dividit entre els seus sentiments d'amor pels seus dos lligams irreconciliables; una mare egípcia digna del seu amor i una mare de la sang hebrea que corria per les seves venes, igualment digna del seu amor. I és precisament el vessament de sang el que el va obligar a prioritzar l'origen de la seva pròpia sang. En la seva educació, Moisès va rebre hebreus i egipcis. Totes aquestes creences contradictòries necessitaven ser classificades i seleccionades. A més, refugiant-se a Madian, Moisès, havent-se convertit en guardià dels ramats del seu sogre Jetró, el madianita, descendent de l'últim matrimoni d'Abraham, descobreix al Sinaí Déu que es manifesta en l'aparença d'un arbust en flames. Aprofito aquesta oportunitat per torçar el coll d'una mentida pública que situa aquest Sinaí al sud de la península egípcia, mentre que el veritable Sinaí es troba prop de Madian, a l'est del braç oriental del Mar Roig, a Aràbia, en un lloc veritablement muntanyós i desèrtic; cosa que confirma Gal. 4:25: "*perquè Agar és el Mont Sinaí a Aràbia, i correspon a l'actual Jerusalem, que està en servitud amb els seus fills*". Detall important, el crim comès per Moisès va ser descobert i li va ser atribuït pel faraó. És, doncs, per escapar d'aquesta ira egípcia que va fugir d'Egipte. L'acció el va portar a confiar en els seus orígens hebreus i així el va preparar per trobar-se veritablement amb el Déu dels seus pares. A la seva ment, Moisès es va fer moltes preguntes sobre aquest Déu invisible i confús. La pregunta "Com et dius?" resumeix totes les seves preguntes mentals no formulades. Aleshores pren diversos significats. A Egipte, el poble de la seva mare adoptiva honorava moltes

divinitats, si no ineficaces, almenys invisibles. Però el Déu dels seus germans era igual d'invisible. A més, confiar en ell, mentre els seus fills eren lliurats a la servitud d'una esclavitud dura i assassina, no parlava a favor seu. Les preguntes que es feia eren les d'un home que buscava comprensió, tan desconcertant era la situació religiosa. "Com pot el veritable Déu lliurar el seu poble a l'odi egipci?"

Destaca en les teves respostes com Déu demostra que coneix i investiga els pensaments secrets dels éssers vius, angelicals o humans.

Des del primer contacte vocal, Déu tranquil·litza Moisès, a qui anomena pel seu nom, i es presenta a ell segons la seva fórmula, com a " *Déu dels seus pares, d'Abraham, d'Isaac i de Jacob* ". La seva creença queda així legitimada. Immediatament després d'aquesta presentació, Déu evoca la situació de patiment del seu poble esclavitzat. Èxode 3:7: " *Jahvè va dir: He vist el patiment del meu poble que és a Egipte, i he sentit el crit dels seus opressors, perquè conec el seu dolor* ". Moisès encara pot estar tranquil·litzat; la inacció de Déu fins a aquest moment tenia, doncs, un sentit. I un propòsit, que revela el següent vers: " *He baixat per alliberar-los de la mà dels egipcis i per fer-los pujar d'aquella terra a una terra bona i espaiosa, a una terra que regalima llet i mel, als llocs dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus* ". Per últim en aquesta llista, Déu anomena els jebuseus, la ciutat de Jebús es va convertir sota el rei David en la capital del poble hebreu anomenada Jerusalem. La zona romandria un enclavament jebuseu fins al seu regnat.

El programa de Déu es revela així clarament a Moisès, que aprèn aleshores que ell mateix guiarà el seu poble en la seva marxa cap a la llibertat divina.

El següent vers diu: « *Moisès va dir a Déu: Aniré als fills d'Israel i els diré: El Déu dels vostres pares m'ha enviat a vosaltres. Però si em pregunten quin és el seu nom, què els respondré?* ». Aquest vers ens porta a adonar-nos que des del seu assentament a Egipte, la família de Jacob havia conservat sobretot un caràcter tribal i que aquesta naturalesa caracteritzava encara més els hebreus reduïts a l'esclavitud. Un esclau no té cap dret, excepte el d'obeir els amos per sobreviure. En aquest context, el compromís religiós col·lectiu ja no és possible i el poble esclavitzat haurà de reaprendre-ho tot; tot el que Abraham va deixar com a testimoni per als seus descendents i el que Déu hi afegirà. El mateix Moisès no va rebre el coneixement del nom del Déu dels seus pares i la seva formació intel·lectual el porta a preguntar-se «amb quin nom» haurà d'anunciar-ho als seus germans hebreus. Fins ara, Déu mai s'ha referit a si mateix pel seu nom. La seva resposta arriba al vers 14: « *Déu va dir a Moisès: "Jo sóc el que sóc".* » I va afegir: « *Així diràs als fills d'Israel: "Aquell qui es diu 'JO SÓC' m'ha enviat a vosaltres* ». De fet, per correspondre al text hebreu, la resposta de Déu és encara més telegràfica: "Jo sóc el que sóc". Però fins i tot aquesta traducció tradicional no transmet amb precisió la resposta real de Déu. Primer, cal tenir en compte que aquesta expressió suggereix una certa irritació en Déu quan es tracta aquest tema. En donar-se un nom, Déu accepta ser comparat amb altres deïtats inventades pel diable i els homes, deïtats que no existeixen fora d'ell. Per tant, la seva irritació està justificada. Tanmateix, decidit a situar-se al nivell de les possibilitats humanes del seu poble, accepta donar-se un nom que sigui "impronunciable" per ningú més que ell mateix. Per entendre aquest missatge, la lectura del text hebreu

I com que sense el seu "yod", però amb l'"Aleph", el nom sant revela Déu com el "Jutge Suprem", no és sorprenent que el llibre de Daniel, un nom que significa "Déu és el meu **Jutge** ", fos escrit per preparar el descobriment del "**judici** " diví revelat en detall a la seva Apocalipsi, la seva santíssima "Revelació". Perquè és en aquesta "Revelació" que Déu revela les claus de tots els seus codis

basats en imatges, paraules i números. El tema de cada capítol està en harmonia amb el número que porta segons el seu significat en el codi xifrat de Déu. El que apareix primer és, és clar, el número 7, que designa la santificació divina i, per extensió, la connexió religiosa establerta, o no, amb ella. Així, oposat al campament del diví "7", trobem el campament romà i els seus "7 caps" d'Apocalipsi 12:3, 13:1 i 17:3. Així, a Apocalipsi 13, la veritable santificació és substituïda temporalment per la falsa santificació del règim papal romà entre 538 i 1798 i per a tots aquells que Déu lliura a les seves tenebres, fins al 2030.

En el nom de Déu, YaHWÉH, la successió de les tres últimes lletres conservades en les dues formes del sant nom, les lletres HWH o, 5 + 6 + 5, resumeixen el programa concebut per Déu, perquè el tema d'Apo. 5 tracta de "Jesucrist, el fill de l'home". Entre els dos "5" que el concerneixen, el número 6 de la lletra "waw" imagina l'aparent victòria temporal del diable, dominant durant molt de temps els pobles terrenals. Però destinat a la derrota i la mort, el diable ja ha estat i finalment serà derrotat per Jesucrist. Això és el que anuncia l'últim "5", amb què acaba el sant nom de Déu. Un cop fetes totes les demostracions necessàries, la victòria divina anunciada serà completa.

En hebreu, la lletra "àlef" és la primera de l'alfabet i la primera paraula formada per aquesta lletra és "ab", que significa pare. El número 1 que la caracteritza és, doncs, símbol de la unitat perfecta del Déu Creador, l'Esperit del Pare de totes les formes de vida. Sense cap sorpresa per a ell, els problemes només van aparèixer a través de la creació de les vides lliures de les seves criatures. Però la solució al problema de la llibertat també ja estava preparada i programada, tindria un nom: Jesucrist. I la successió dels números 1 + 5 + 6 + 5 proclama la vinguda a la terra del Pare (1) que va marxar " com a conqueridor ". (5) i vèncer (5) el diable (6) i els seus pecats. De veritat!

El Camí, la Veritat i la Vida

Jesús ens va deixar aquesta famosa afirmació coneguda per multitud de cristians, a Joan 14:6: " *Jesús li digué: 'Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú arriba al Pare si no és per mi* '". En aquest versicle, Jesús resumeix per a nosaltres tot el pla de salvació que va concebre com a Pare, creador de tota vida. El basa en tres etapes que són successivament 1, **els mitjans** ; 2, **la norma** ; 3, **l'objectiu final** .

És el camí l'objectiu principal? No, però continua sent **el mitjà essencial** per a qualsevol que vulgui assolir l'objectiu final, que és la vida eterna.

És la veritat la meta? No, no més que el camí, però entrar en el seu **estàndard** , la seva conformitat, és indispensable per a qualsevol que vulgui obtenir la meta final de la vida eterna. Entendre aquesta paraula veritat, per tant, esdevé saludable. Sense entrar en detalls que compliquen les coses per al gran plaer del diable, enteneu que la veritat és l'estàndard que Déu dóna a la vida en tots els seus aspectes. La veritat és la seva concepció de les condicions que ofereixen la possibilitat d'una felicitat compartida. I qui qüestiona les seves concepcions de la vida es converteix en pecador i inadequat per viure sota la seva mirada per a l'eternitat. És actuant d'aquesta manera que el primer vis-à-vis Déu es

va desqualificar de viure eternament en la seva presència. Jesús també va dir a Joan 8:32: " *Coneixereu la veritat, i la veritat us alliberarà* ". Volia dir que amb la seva ajuda, obeint la llei divina, els pecadors trobarien en l'obediència a Déu, l'alliberament de l'esclavitud del " **pecat** ", que és " *la transgressió de la llei* " segons 1 Joan 3:4. Per tant, cal entendre bé el significat d'aquesta paraula llibertat, perquè per a Déu la veritable llibertat només existeix en l'obediència als seus conceptes de vida. No hi ha un tercer camí per a l'home que és pecador per herència. Segons Deuteronomi 30:19, Déu li ha posat davant dos camins únics, un dels quals és l'únic que porta a la vida, i l'altre, l'iniqui, que porta de moltes maneres a la perdició i a la mort eterna, és a dir, definitiva; tot l'ésser, cos i esperit, queden definitivament aniquilats.

En aquesta triple associació de " *camí* ", " *veritat* " i " *vida* ", trobem les tres fases del pla santificador de Déu. La santificació dels cridats mitjançant la sang vessada per Jesús, la seva santificació mitjançant l' **estàndard** d'obediència a les lleis i principis aprovats per Déu, i finalment, com a **salari** o **recompensa final** , la santificació de la glorificació dels cridats que, havent assolit l'estatus d'escollits, poden entrar a la vida eterna.

Justificació per la fe oblidada

Jesucrist mateix va fer aquests comentaris parcialment inquietants a Lluç 18:7-8: " *I Déu no farà justícia als seus escollits, que clamen a ell dia i nit, tot i que té paciència amb ells? Us dic que els farà justícia aviat. Però quan vingui el Fill de l'home, trobarà fe a la terra?* " »

No tinc cap dubte que Jesús trobarà fe a la terra quan vingui, i això és perquè al versicle 7 profetitza la injustícia que perseguirà els seus últims escollits. Tanmateix, la pregunta que sorgeix és: en quina qualitat i en quina quantitat? Perquè amb la fe passa el mateix que amb el vi produït per la terra: moltes vinyes i viticultors, però de quina qualitat? Els bons vins són rars i cars, i la veritable fe ho és tant i, per tant, extremadament apreciada per Jesucrist Déu Totpoderós, el seu Consumador. Torno aquí a un tema que s'ha tractat moltes vegades, el de la " **justificació per la fe** " i per fer-lo encara més comprensible, li donaré una altra definició en paral·lel: "justificació per la saviesa", la forma religiosa de la intel·ligència; Això és força legítim, ja que Déu declara a Dan. 12:3: " *I els savis brillaran com la resplendor de l'espai, i els qui han ensenyat la justícia a molts com les estrelles per sempre* ". Perquè resulta que en aquesta paraula "fe" tothom hi posa tot allò que constitueix les seves conviccions personals; que és precisament el que caracteritza la falsa fe, ajudada en això per males traduccions dels textos grecs originals de la Bíblia. Rm. 14:23 és un exemple que es troba a la versió de Louis Segond: " *Però qui dubta del que menja està condemnat, perquè no actua per convicció. Tot allò que no és producte de la convicció és pecat* ". La traducció correcta se'ns ofereix a la versió de JNDarby en la forma: " *però qui dubta, si menja, està condemnat, perquè no actua per principi de fe. Ara, tot allò que no prové del principi de la fe és pecat* ". Ara, la fe és un principi definit únicament per Déu per expressar les seves conviccions divines personals sobre quin hauria de ser el comportament ideal de les seves criatures. I en el cas d'aquest

versicle, la fe prescriu el que és consumible o no a Lev. 11, però l'ideal ja va ser prescrit per Déu des de la fundació del món, a Gènesi 1:29: " *I Déu va dir: Mireu, us he donat tota planta que fa llavor, que hi ha sobre la faç de tota la terra, i tot arbre que té fruit d'arbre que fa llavor; us servirà d'aliment*". » ; No puc expressar quant m'omple d'alegria i satisfacció la meua elecció d'obeir aquest ordre. I la meua salut física i mental són les primeres beneficiàries. La veritable fe abraça tots els valors que Déu aprova i beneeix. Però per fer-ho, un ésser humà ha d'aprendre a conèixer-la, i per aconseguir aquest objectiu, no s'ha d'equivocar sobre els mitjans. Perquè sota l'epígraf de les Sagrades Escriptures, s'ofereixen diverses opcions: les de les diferents versions de les Bibles i la de l'Alcorà. L'elecció de la intel·ligència, la de la veritable fe, és a favor de la Bíblia dels jueus que Déu va crear fent-la escriure al llarg del temps per convertir-la en el repositori dels seus oracles. L'evidència d'aquesta elecció es troba en les mateixes històries bíbliques. Els " *dos testimonis* " bíblics, l'antic i el nou, donen testimoni l'un de l'altre. Històricament són a l'origen de la fe de l'únic Déu. Per tant, no es tracta de creure "en" sinó de creure "en" aquest Déu que només posseeix la immortalitat; que significa creure en la veritat portada i encarnada en la persona divina-humana de Jesucrist. Perquè la creença "en" la seva existència només és conseqüència de la veritable intel·ligència donada als homes elevats per sobre de les bèsties, els animals que, per la seva banda, només han rebut de Déu l'instint d'autoconservació del qual també es beneficia l'home. Tanmateix, el desenvolupament de la seva intel·ligència pot, segons el seu caràcter moral, paradoxalment, privar-lo del benefici d'aquest instint d'autoconservació. L'elecció feta pel diable i la tossuderia de la seva rebel·lió contra Déu n'han donat prova. A diferència dels animals, l'home raona, calcula, dedueix i extreu lliçons de les experiències. I totes les seves facultats intel·lectuals, normalment, l'haurien de portar a entendre que la intel·ligència no pot existir sense un ésser intel·ligent que l'hagi creat. Pot l'atzar crear bon gust? Li importava oferir olors agradables als nassos humans? El pensador Pascal ho va dir, utilitzant la imatge d'una pintura, que necessàriament s'origina en l'obra d'un pintor. Més enllà d'aquest raonament simple i lògic, el pensament humà i diabòlic pot imaginar multitud de conceptes filosòfics tan falsos i mentiders com nocius.

L'anunci inquietant fet per Jesús es confirma avui plenament. I el més remarcable és que totes les últimes llums rebudes del cel acaben a la ment d'un home que viu enmig d'un país on domina l'ateisme: la França republicana, desviada de Déu pels escrits dels seus mestres pensadors rebels, les seves "llums" humanistes. De manera que les últimes veritats, restaurades o noves, ofertes per Jesucrist floreixen en un desert espiritual, en el qual, costat a costat, dos departaments en forma de pulmó porten els números religiosos simbòlics "07" i "26". Tots dos es beneficien del reg del riu Roine, que flueix entre ells de nord a sud. La regió produeix els fruits dels seus nombrosos horts, i al centre hi ha la ciutat de Valence, el primer bastió adventista francès històric, on vaig rebre el baptisme en immersió total als 36 anys. La santedat només es troba on Déu la col·loca, i va ser la seva elecció que el papa Pius VI morís presoner en aquesta ciutat el 1799, per complir el fet profetitzat a Apocalipsi 13:3: " *I vaig veure un dels seus caps com si fos colpejat a mort ; i la seva ferida mortal va ser curada :*

i tot el món es va meravellar de la bèstia ". I va ser de nou la seva elecció que el futur emperador francès Napoleó I s'hi allotgés ' durant el seu entrenament com a oficial d'artilleria; Napoleó I ' "**l' àguila** " d'Apocalipsi 8:13: "*I vaig veure, i vaig sentir una àguila que volava pel mig del cel , dient amb veu forta: Ai, ai, ai dels qui habiten a la terra a causa de les altres veus de la trompeta dels tres àngels que estan a punt de sonar!"* » Qui pot dir que el número «26», el número del nom de Déu «YaHWéH» (YHWH=10+5+6+5) pronunciat per l'home i número del departament de Drôme, no representa res als seus ulls? Però, ai las!, per fer caure "*la bèstia que puja del mar* " a Apocalipsi 13:1, "*bèstia* " que designa la coalició del papat romà amb la monarquia francesa, el seu principal suport armat des del seu primer rei Clovis I ' Déu va invocar la "*bèstia que puja de l'abisme* ", a Apocalipsi 11:7; que designa la Revolució Francesa i el seu ateisme sagnant dels anys del "Terror" 1793-1794. Com havia predit Apocalipsi 13:4, "*la ferida mortal* " de "*la bèstia* " anava a ser "*curada* ", i la fe catòlica, aquesta falsa fe cristiana, va poder desenvolupar i multiplicar els seus seguidors amb més facilitat perquè els inscriu al seu bressol, batejant-los com a "nadons" immediatament després del seu naixement. Dono gràcies a Déu per haver-me estalviat aquesta experiència practicada en la falsa fe catòlica i la falsa fe protestant. Perquè moltes criatures queden atrapades donant a aquest baptisme, tot i que no va ser escollit, un valor real. Els recordo que només els qui creuen i són batejats se salvaran. I la fe és un adult matèria i fruit de saviesa, com va ensenyar Daniel; el "nadó" per tant no està qualificat per demostrar-ho. A més, en convertir-lo en el fruit d'una elecció adulta, Déu fa del baptisme una elecció que compromet i empodera els batejats. Perquè comprometre's amb Déu no està exempt de risc i us recordo després de Jesús i Jaume, els creients seran "*jutjats més severament* " que els no creients. Mt. 23:14: "*Ai de vosaltres, escribes i fariseus, hipòcrites! Perquè devoreu les cases de les vídues i feu llargues oracions per pretext; per això sereu jutjats més severament* " . Jm. 3:1: "*Germans meus, no deixeu que molts de vosaltres us feu mestres, perquè sabeu que serem jutjats més severament* " .

Així, en un desert d'irreligiositat, des del 2018, l'Islam zelós ha vingut a sacsejar la norma atea del poble francès. El concordat signat per Napoleó no havia previst les dificultats derivades d'aquest nou escenari. Perquè en l'època de Napoleó, el concordat tenia com a objectiu establir normes republicanes acceptables i adaptades només per a les religions cristianes catòliques i les protestants, que estaven poc representades a França. Una col·lisió imprevista, com la del Titanic el 1912 contra un iceberg, ha enfrontat la fe fanatitzada de l'Islam amb l'ateisme. En estar aquestes dues representacions extremes separades del gran Déu creador Jesucrist, el gran Jutge dels universos prepara la destrucció de multitud d'ànimes les vides de les quals no són dignes de ser prolongades. Els "*vasos de terrissa* " inútils seran "*trencats* " sense pietat. Però enmig d'aquesta carnisseria, sabrà preservar la integritat dels "*vasos d'honor* " que li pertanyen, perquè li són preciosos i perquè representen la seva glòria. I la glòria de Déu és la veritable fe dels seus elegits, és a dir, la seva perfecta adaptació al model ideal de la seva concepció divina i humana.

Ningú pot dir a quina alçada, individualment, Déu situa, segons el seu judici, el nivell de la seva exigència, però tots ens trobem davant del seu testimoni

bíblic en què tots podem descobrir allò que, als seus ulls, és agradable, bo i perfecte. Qui desplegarà el seu zel per convertir-se en el campió de l'obediència i en el "preferit" del Mestre diví de la fidelitat en l'amor? Aquesta és la lluita de la fe, la veritable fe, en la qual els apòstols de Crist es van comprometre i ens van precedir fins al dia 3 de gener de 2022.

«Justificació per la fe» o «justificació per la saviesa» identifica els objectius de les plagues divines. Són tots aquells que menyspreen o exploten falsament els ensenyaments de la Bíblia, que està representada pels seus « *dos testimonis* » de l'antic i el nou pacte, tal com s'indica a Apocalipsi 11:3; els dos han construït, de manera complementària, el missatge profètic portat als beneïts elegits de Jesucrist, els últims dissidents adventistes del setè dia que es troben zelosos i fidels que esperen el seu gloriós retorn a la primavera del 2030.

"A LES LÀGRIMES, CIUTADANS!"

S'ha acabat el temps de la diversió i el riure despreocupats. Els banquets i les festes sumptuoses eren cosa del passat. I per aconseguir aquest canvi, el gran Déu Creador només va haver d'explotar les seduccions de les noves serps anomenades "ciència" i "cultura" per castigar la societat incrèdula i ingrata o incrèdula seduïda per les seves meravelles i destresa. A Occident, dominat per un capitalisme fred i cínic, el plaer del consum desenfrenat ocupava els pensaments de la gent. Però ara, des de principis del 2020, tot ha canviat. Després de la "SIDA" mortal, l'aparició del contagiós coronavirus, la Covid-19, ha posat fi a la norma de vida habitual, que fins aleshores consistia en sortides i trobades càlides, amistoses o romàntiques. Ara s'imposa el distanciament i, després de patir les conseqüències de múltiples adulteris i innombrables divorcis per egoisme, la unitat familiar dels éssers humans esclata en trossos que s'allunyen els uns dels altres com l'explosió d'una estrella al cosmos. Tanmateix, a França, aquest canvi només es podia aconseguir amb l'arribada al poder d'un jove president, nascut sota la Cinquena República, i aquest detall està ple de conseqüències. El 1958, l'adopció d'aquesta Constitució proposada pel general De Gaulle va ser denunciada com una dictadura disfressada per tota l'oposició política de l'època. Era, de fet, una dictadura, finament organitzada, el dictat s'obtenia amb el suport d'una majoria legislativa al servei del príncep recentment elegit. Malgrat la resistència dels veritables republicans de la Quarta República, es va adoptar la constitució de la Cinquena. Durant molt de temps, en l'època de la seva prosperitat, França no en va patir. No va representar un problema, però mentre els pensaments del poble francès estaven absorbits en diverses formes de consum, els successius presidents han portat el país a decisions i direccions desastroses a llarg termini. I això afecta el nostre temps, en què la necessitat d'acordar-se amb altres nacions europees priva el president de França de l'oportunitat de prendre mesures en benefici del seu país. En una Europa unida, oberta a nombroses fonts d'immigració, les dificultats del món s'estan arrelant i augmenten la càrrega sobre els pobles ja arruïnats per la destrucció de llocs de treball després de la deslocalització intra i extraeuropea. I en aquest context on tots els pobles s'abasteixen de la Xina, d'on també va sorgir, el virus de la Covid-19 està

provocant efectes secundaris imprevistos: desunió entre els que es vacunen i els que no volen ser-ho. Com si les qüestions religioses i polítiques no fossin suficients, ara la vacuna torna a dividir la societat francesa. Realment ho necessitava!

Tothom troba raons per justificar la seva posició. La majoria, a qui anomeno "les ovelles", ignora aquest versicle de la Bíblia citat a Jer. 17:5: " Així diu Jahvè: *Maleït l'home que confia en l'home, que fa de la carn el seu braç i el cor del qual s'allunya de Jahvè!* ". Tots ells estan convençuts pels arguments presentats pels científics i els científics de la salut. Tanmateix, s'equivoquen perquè no tenen en compte l'existència de Déu i s'equivoquen en tots els sentits sobre els veritables valors de la vida. Sé per experiència que amb la màxima voluntat i tota la precaució necessària, sovint he destruït coses que volia reparar. Aquest mateix risc s'aplica a la salut humana. I injectar molècules al cos que aquest mateix no produeix està lluny de ser inofensiu i pot tenir els efectes del verí a més o menys llarg termini. Víctimes de l'assetjament imposat per la governança científica i política, els vacunats culpen de la seva privació de llibertat els que rebutgen la vacuna. Obliden que la situació està creada per les decisions dels que tenen el poder. Però incapaços o sense voler criticar aquest dictat de salut política, i evitant contradir les autoritats, prefereixen dirigir el seu ressentiment contra aquells que no comparteixen la seva opinió. Les ovelles també són covardes i, sobretot, fàcilment manipulables.

Des de l'altra perspectiva, la dels que analitzen i pensen per si mateixos, el problema es veu de manera diferent. La vacuna ara només serveix per obtenir el dret a viure més lliurement. No protegeix al 100% de la Covid, no n'impedeix la contaminació, però redueix el risc de casos agreujats per la morbiditat de l'edat i les malalties causades pels mals hàbits que han aparegut a la vida moderna (tabac, alcohol, drogues, etc.). Malgrat que el 90% de les persones estan vacunades, les persones no vacunades ingressen als hospitals i hi moren. Aquesta situació em recorda el mètode adoptat en l'agricultura ecològica. En una parcel·la sembrada sencera, la gran majoria de la superfície es tracta molt lleugerament amb insecticides orgànics, i una petita part del conjunt no es tracta gens; s'abandona als insectes. I el principi funciona perfectament perquè entre la zona lleugerament tractada i la zona no tractada, els insectes no s'equivoquen. Abandonen la zona tractada i s'afanyen a saciar-se a la zona no tractada. La nostra Covid-19 fa el mateix. Envaeix el cos no vacunat, trobant poques vegades la defensa immunitària natural capaç de neutralitzar-lo. Perquè la humanitat actual viu sota la llei química inventada pels EUA des del 1945 fins avui. De moment, el cos no vacunat l'atrau, però aquesta atracció pot amplificar-se per la seva adaptació gradual als anticossos creats en les persones vacunades. El principi s'ha observat per als antibiòtics, l'eficàcia dels quals s'ha debilitat i, en alguns casos, ja no té cap efecte. En una tossuderia humanista, el president Macron creu que vacunar tot el seu poble pot acabar amb la vida del virus. Sense equivocar-me, afirmo que això és una il·lusió, i això per diverses raons. Suposant que totes les persones estan vacunades, què fa la Covid? Muta i s'adapta als anticossos que la combaten, i reprèn la lluita en una nova forma, encara més agressiva i contagiosa. En aquesta guerra lliurada contra ell, el jove president està sotmès al poder destructiu del gran

Déu Creador, que és l'únic capaç de posar fi al seu flagell actual. Però havent conegut el seu pla, sé que no té cap intenció de fer-ho. Perquè ja, en l'anonimat de la seva invisibilitat, està preparant els següents càstigs. La majoria dels éssers humans són incapaços d'acceptar la idea d'haver entrat en una fase de destrucció progressiva de totes les vides humanes escampades per la terra. La Covid-19, i la seva baixa taxa de mortalitat, només és el signe del començament d'aquesta hecatombe universal programada. On són els drets humans? On són els crims que s'elevan contra el genocidi organitzat per Déu? Us adoneu de quant s'assembla el nostre temps a aquest enfrontament entre el faraó i els seus mags, i Moisès, Aaron i Déu Totpoderós?

Entre els que rebutgen la vacuna, molts confien en la seva salut física, sense saber que és Déu qui utilitza el virus que mata i altera la situació econòmica, social i política de tota la humanitat. Resulta que ni la immunitat natural, ni la millor condició física, ni les vacunes protegeixen contra el judici de Déu. La mort colpejarà qualsevol que no estigui realment protegit per la sang expiatòria de Jesucrist. Després del temps del riure, ara arriba el temps de les llàgrimes, i ja a tot arreu de la terra, les famílies en dol ploren els seus morts que van desaparèixer sobtadament. En temps del faraó, les famílies egípcies van fer el mateix, i al seu torn, els hebreus van plorar els seus morts que van caure durant el pelegrinatge al desert durant 40 anys, i cada vegada Déu els va castigar pels seus pecats. És aquí on he de tornar a aquest criteri, que és tan fonamental per entendre el que estem experimentant. Tots els nostres líders són joves i van créixer a la Cinquena República, cosa que cap dels polítics que s'han succeït ha qüestionat mai. Aquesta dictadura disfressada de democràcia va ser i encara és considerada un model exemplar de democràcia per l'única raó que els nostres successius monarques han permès al poble el dret de gaudir de la seva llibertat, en el plaer i la disbauxa. En aquest clima de despreocupació, els rics podien enriquir-se encara més i els pobres podien provar sort a la loteria i al PMU. La joventut "macroniana" (quasi-anagrama = la meva estupidesa) és, per tant, incapaç de considerar el poder més enllà de la seva forma absoluta d'aquesta Cinquena República. Per a Déu, el número 5 és el de l'home. Marca l'apogeu d'aquesta governança humanista de la França republicana i, en la indiferència general, ha situat el poble francès en les condicions de l'antic règim reialista o de l'imperi, autoritari, però obert i acollidor. El president Chirac va encunyar l'expressió "pensament únic". Aquest va ser el cas durant uns 70 anys després de la Segona Guerra Mundial. El poble, destrossat per l'Alemanya nazi, va romandre servil i dòcil en tots els àmbits, polítics i econòmics, fins als nostres últims dies, quan el jove cap d'estat s'enfronta a problemes incessants i insolubles que el fan irritable i cada cop més agressiu; avui més que ahir però menys que demà, fins que ell mateix sigui trencat i destruït, quan Déu ho consideri oportú. I així mateix, per al poble de França i els del món, el pitjor encara està per venir. Les llàgrimes encara no han acabat de fluir. "A les llàgrimes, ciutadans!" Perquè el comportament orgullós de la joventut governant fa impossible qüestionar les decisions que han pres. Mentre no prenguin consciència de l'acció dirigida per Déu, només poden raonar sobre les seves bases i coneixements científics. L'oposició entre els vacunats i els no vacunats té, doncs, una causa religiosa que és ignorada per ambdós bàndols. El Creador proporciona

així una causa per a la seva obra divisiva i desunificadora. Els pobles per als quals " *la llum només és fosc i la fosc és la seva llum* " són subjectes a un diagnòstic fals a causa de la seva ceguesa total causada per la seva impietat i el seu menyspreu per Déu i les seves poderoses revelacions .

Llegim a Amós 3:6: " *Es toca la trompeta en una ciutat, i el poble no té por? Hi ha maldat en una ciutat, i el Senyor no l'ha fet?* » Aquest vers designa dues coses que preocupen doblement els nostres esdeveniments actuals. La primera fa referència a la " *trompeta* " que aviat sonarà per "sisena" vegada en el projecte revelat per Déu en el seu Apocalipsi, a Apocalipsi 9:13. Sonarà, aquesta vegada, no "en una ciutat", sinó sobre tota Europa i sobre tota la terra. Aquesta explosió de ràbia del Crist crucificat universalment menyspreat s'il·lustra amb les " *quatre banyes de l'altar d'or que és davant de Déu* ". En resposta a aquest menyspreu, allibera els àngels malvats, els dimonis, retinguts segons Apocalipsi 7:1 a 3, des de 1798, i de nou el 1843. Perquè cal entendre que Déu té com a objectiu la guerra religiosa, que no és la causa principal de les dues primeres guerres mundials. Per al tercer, el text diu: " *i dient al sisè àngel que tenia la trompeta: Allibera els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates* ". Aquest alliberament, però, i per tercera vegada, encara és molt parcial, perquè les tres guerres mundials es succeeixen amb un poder destructiu progressiu. Això és degut a que totes són **advertències** adreçades per Déu als pecadors terrenals abans del seu extermini, que només vindrà després del final del temps de gràcia. El nombre de víctimes es redueix, doncs, al " *terç* " dels éssers humans: " *I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, van ser alliberats per matar un terç de la humanitat* ". La segona part del vers d'Amós 3:6 deia: " *Passa la desgràcia en una ciutat sense que Jahvé ho faci?*" "Déu no està obligat a dirigir l'acció ell mateix, ja que n'hi ha prou amb alliberar els àngels malvats perquè es faci mal als homes que la seva ira ataca. Però fixeu-vos amb mi que ell es responsabilitza plenament dels mals que colpegen, segons la seva justícia, els humans que pequen contra les seves lleis, les seves ordenances i el testimoni del seu amor demostrat i magnificat en Jesucrist."

En comparació amb els mals que vindran sobre la humanitat amb aquesta " *sisena trompeta* ", els petits estralls deguts a la Covid-19 són insignificants. Tanmateix, sona i confirma el canvi en el comportament de Déu Totpoderós, els terribles estralls del qual s'intensificaran gradualment, fins a l'extermini final anunciat als seus escollits per a la primavera del 2030. Enteneu-ho bé: ni l'home ni els dimonis tenen el poder de crear vida. Però amb l'ajuda dels dimonis, la ciència humana ha après com la vida pot patir modificacions, intervenint en el genoma dels vius. Els aprenents de bruixot moderns van aplicar aquesta pràctica als cultius alimentaris abans d'aplicar-la als humans. L'èxit aconseguit amb les plantes els va animar a avançar més, i en un deliri dement, van produir als seus laboratoris el monstre que els està matant avui. Són els responsables del flagell els més ben situats per alliberar-ne la humanitat? Sembla que la resposta és sí, segons les decisions preses pels governants cecs i aterrits de tot el planeta. Però Déu i els seus escollits tenen una opinió completament diferent, i és l'única que finalment prevaldrà i s'imposarà a tots els altres.

No dubtem ni per un moment de la genuïna convicció que impulsa i motiva la jove guàrdia presidencial, perquè aquí rau el problema. Com diu la dita, "el camí a l'infern està empedrat de bones intencions", i la història ens ha d'ensenyar que, impulsat pels millors i més socialment motivats motius, per millorar la vida dels pobres, el president François Mitterrand va sacrificar el futur de França per resoldre un problema immediat. Després d'abandonar el sector tèxtil en favor d'Àsia, també va sacrificar la indústria siderúrgica a l'Est, privant així França de la seva independència i, al seu torn, creant un enorme atur al nord i a tot l'est del país. Qualsevol pot cometre un error, però quan qui comet un error és un cap d'estat amb un poder gairebé absolut, les conseqüències per al poble dirigit són terribles i irreversibles. És per això que la selecció dels caps d'estat que arriben al poder, escollits per Déu, il·lumina els seus funcionaris electes sobre el futur que projecta sobre els pobles de la terra i especialment els de l'Occident infidelment cristià, el seu objectiu principal que designa sota el nom simbòlic d'"*Eufrates*" perquè està sota la maledicció del seu patrimoni catòlic romà que anomena a la mateixa imatge, "*Babilònia la Gran*", la institució oficial hereva de Constantí I^{el} Gran, establerta l'any 538. Però sense el suport armat dels reis de França i la seva ciutat París, que Déu anomena simbòlicament "*Sodoma i Egipte*" a Apocalipsi 11:7, aquesta dominació no hauria continuat fins als nostres dies. És per això que Roma, París i Europa s'han convertit en els objectius privilegiats de la ira del Déu Creador Totpoderós, d'acord amb l'itinerari cronològic de la progressió de la Covid-19. Però altres nacions, cristianes o no, no són menys culpables i ja comparteixen la Covid-19 amb elles i tindran la seva part en la destrucció imminent.

Una revelació digital amb implicacions inesperades

Tenim proves que en allò que construeix, Déu deixa poc marge a l'atzar; tota la Bíblia es basa en xifres numèriques revelades i demostrades pel matemàtic rus Yvan Panin. En la meua inspiració d'avui, 7 de gener de 2022, l'Esperit m'ha dirigit cap a una millor comprensió dels esdeveniments del Gènesi; això basant-me en el codi xifrat revelat en els números dels capítols que componen l'Apocalipsi (explicació completa a "**Explica'm Daniel i la Revelació**" pàgines 156-157). Així, reduint en una unitat la data 1656 retinguda fins aleshores com la de l'any del diluvi de les aigües, obtenim la data 1655, el nombre total de la qual és 17, és a dir, el nombre simbòlic del judici diví. I el diluvi va ser, de fet, el primer gran judici realitzat per Déu en tota la història de la humanitat. Però aquesta reducció d'un any sobre les dates construïdes per les genealogies citades al Gènesi aporta altres revelacions sobre el curs dels primers anys de vida d'Adam i Eva. Aquesta reducció d'un any implica els fets següents. Adam i Eva van viure un any sencer, és a dir, 12 mesos, en el seu estat d'innocència i puresa perfecta. Durant aquest any, Eva va gestar i va donar a llum el seu primer fill, Caïn, i el va donar a llum **sense dolor excessiu**. Això explica el significat de les paraules que Déu li adreça a Gènesi 3:16, després del seu pecat: "*A la dona li va dir: **Multiplificaré molt el teu dolor en el part; amb dolor donaràs a llum fills**, i el teu desig serà pel teu marit, i ell dominarà sobre tu*". Va ser només després del pecat

que, aquesta vegada amb dolor, Eva va donar a llum Abel, i ell mateix va ser hereu del pecat, com ho serà Crist, per la seva voluntat redemptora, i els seus deixebles. En aquest cas, Caín és com el primer oposat creat per Déu, el primer àngel perfecte creat anomenat "*Estrella o Estel del Matí*" a Isaïes 14:12: "*Com has caigut del cel, Estel del Matí, filla de l'alba del dia? Tu que trepitjaves les nacions, has estat tallada a terra*". Aquesta versió "Martí" testifica aquest nom "*Estrella del Matí*". En comparar-lo amb el "sol" del nostre sistema, Déu testifica que la creació d'aquest primer àngel li havia portat alegria. Especifico que només les versions de Martí i Jerusalem respecten el nom del text hebreu. Les altres han adoptat la forma "Estrella Brillant" que va donar al diable el nom "Llucifer" en la tradició catòlica i protestant.

Caín és, doncs, profèticament la imatge del diable que matarà el seu germà, Jesús, imatge d'Abel. I després d'ell, el seu odi assassí es dirigirà contra els seus hereus espirituals, és a dir, tots els elegits de Jesucrist. En el seu ensenyament, Jesús va dir del diable a Joan 8:44: "*És un mentider i un assassí des del principi*": "*Vosaltres sou del vostre pare, el diable, i voleu fer els desitjos del vostre pare. Ell va ser un assassí des del principi, i no roman en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan diu una mentida, parla des de la seva pròpia ànima; perquè és un mentider i el pare de la mentida*". Ara, el primer assassinat de la història de la humanitat va ser comès per Caín; la qual cosa confirma la seva imatge del diable. I a causa d'aquest paper profètic que imatge el diable, podem entendre millor per què, després de matar el seu germà Abel, Déu posa un senyal a Caín, perquè ningú el matés. La imatge del diable arriba tan lluny, perquè de fet, el diable tampoc no havia de morir abans de la fi del món, com Caín, gaudeix d'una protecció especial perquè porta dins seu un paper revelador que el converteix en el líder del campament rebel·lat contra l'autoritat de Déu. Així, de la mateixa manera que la prolongació de la vida del diable va permetre el reagrupament de dimonis i humans que s'hi uneixen imitant-lo, la supervivència de Caín va engendrar imitacions com la de Lèmec, l'odiós burleta i escarnecedor, citat a Gènesi 4:23: "*Làmec va dir a les seves dones: Adà i Sil·là, escolteu la meua veu! Esposes de Lèmec, escolteu la meua paraula! He matat un home per la meua ferida i un jove per les meves contusions*". Perquè després de presumir d'aquests crims, burlant-se obertament de Déu, afegeix, al versicle 24: "*Venja Caín set vegades, i Lèmec setanta-set vegades*". Lèmec no només era un criminal, sinó també un fornicador i adúlter, havent pres dues esposes en contra del manament donat per Déu a Gènesi 2:24: "*Per tant, l'home deixarà el seu pare i la seva mare, i s'unirà a la seva dona, i seran una sola carn*".

En aquest capítol 4 del Gènesi, sent el significat del número 4 el caràcter de la universalitat, Déu projecta en imatge la progressió del mal a la terra, que prenent forma en Caín, acabarà, en el moment del retorn en glòria de Jesucrist, per la seva confrontació amb multitud de pobles que presentaran els criteris del primer "Làmec". En la seva descripció, ja trobem la imatge dels éssers humans que viuen en el nostre temps. Fins i tot si no porten el nom de "Làmec", hi trobem la mateixa impietat, el mateix menyspreu per la glòria divina i el mateix gust pel sarcasme i la burla. A aquestes coses, cal afegir que, per a Déu, els últims rebels seran culpables d'haver planejat l'extermini dels últims elegits. Els rebels finalment els

hauran condemnat a morir pel seu rebuig del diumenge catòlic romà i la seva tossuderia a observar fidelment el repòs del dissabte santificat per Déu; la qual cosa confirma encara més la seva connexió amb el "Làmec" que va assassinar els dos homes. Al Gènesi 4, Déu continua profetitzant el futur de la humanitat.

En aquesta nova mirada als inicis de la vida terrenal, sembla que el pecat original comès, primer per Eva i segon per Adam, es va cometre després d'un any de vida perfecta. I el pecat consumat, el temps de 6.000 anys, reservat per al pecat en el pla de Déu, va començar. Un any després de la creació d'Adam i Eva, inclinant-se sobre el seu eix, la terra va ser sotmesa als canvis de les quatre estacions, durant les quals els processos de la vida i la mort s'alternen perpètuament.

La reducció d'un any, a partir dels càlculs establerts fins aleshores, també afecta l'any 1948 atribuït al naixement d'Abraham. Escurçat en un any, esdevé 1947, i aquesta vegada, el nombre de l'any suma el nombre 21, o 3 vegades 7, que designa la perfecció de la santificació. Aquest nombre està més en línia amb el simbolisme diví per marcar el naixement del fundador de les aliances fetes entre Déu i les seves criatures. Perquè en la seva imatge simbòlica, a Romans 11, "*l'arrel de l'olivera domesticada*", descrita per l'apòstol Pau, és ell, Abraham, el pare dels veritables creients a qui Déu realment "*imputa*" la seva justícia en Crist segons Gènesi 15:6: "*Abram va creure en Jahvé, que li ho va imputar com a justícia*".

Aquesta reducció d'un any en els càlculs establerts al Gènesi no té cap impacte en la data final de la primavera del 2030, que continua sent el començament de l'any ²⁰⁰¹ des de la mort de Crist a la Pasqua de l'any 30. L'explicació és molt senzilla d'entendre. Els càlculs de les genealogies del Gènesi són de forma ascendent i ens donen la possibilitat de crear dates acumulant dades numèriques. La construcció és lògica i força certa, però aquesta construcció no es pot continuar fins a la fi del món a causa de l'absència de dades numèriques bíbliques. En sentit contrari, marcant el començament de l'any 4001, la mort de Crist s'estableix sobre la base del nostre calendari fals en el seu any 30 i no és possible utilitzar aquest calendari fals per establir la unió amb el càlcul ascendent ofert al Gènesi. En aquest càlcul fals, basat en la data falsa del naixement de Jesucrist, s'han presentat dates ascendents i descendents, però cap de les dues té en compte el temps real comptat per Déu des del pecat original. A més, la seva mort en Crist el 3 d'abril de 30, fermament establerta en el nostre calendari fals, constitueix el punt de suport de l'últim terç dels sis mil anys reservats per al pecat i la selecció dels escollits trobats per Déu entre els pecadors de tota la terra.

La llei del gran jutge

És obvi que qualsevol judici ha de basar-se en textos legals que, per ser legítims, han de ser coneguts i reconeguts per les persones exposades al judici. Els homes ho han entès bé i, per no ser víctimes d'aquest criteri, han decretat que ningú ha d'ignorar la llei. A les nostres civilitzacions occidentals, les lleis civils tenen prioritat sobre les lleis religioses; i havent caigut en l'apostasia, les grans

institucions cristianes europees van acceptar aquest fet consumat i van aprovar el govern secular imposat per Napoleó I i els líders que el van seguir. Ara, com tothom pot entendre, situar la llei del Déu Creador per sota de les lleis humanes és una elecció suïcida o l'elecció inconscient feta pels no creients. La història dels temps passats testimonia el fet que França ha heretat l'ateisme revolucionari que encara domina en gran mesura les ments del seu poble. La seva indiferència, fins i tot el seu menyspreu per la religió i la seva experiència, ha contaminat molts pobles de la terra. Tanmateix, l'ateisme només pot ser adequat per a éssers humans que es neguen a reflexionar i volen ignorar qüestions inquietants. Havent fet l'elecció contrària, vaig desitjar i obtenir de Déu totes les respostes a les diverses preguntes que se'm van imposar. També en aquest article, presentaré els passos successius que permeten que un recipient buit sigui omplert amb oli sant per l'Esperit de Déu. Però aquesta acció divina es basa en fets concrets, a diferència de les falses religions paganes en què les deïtats imposaven arbitràriament les seves decisions transmeses per mitjans bruixots inspirats pel diable i els seus dimonis associats.

El veritable Déu es distingeix pel fet que no es permet transgredir les seves lleis i principis. Mai fa excepcions per a ningú. Sota la seva autoritat, la llei s'aplica sistemàticament. Però, com s'ha vist més amunt, per ser aplicada, primer s'ha de publicar. Aquest és el paper de la Santa Bíblia, que constitueix, des del Gènesi fins a l'Apocalipsi, la llei divina. Les religions s'equivoquen en reduir la llei divina als seus deu manaments. Perquè, per molt precieuses i importants que siguin realment, no representen la llei divina en si mateixes. Jesús va dir clarament al diable a Mateu 4:4: "*Està escrit: L'home no viurà només de pa, **sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu***". Aquesta va ser la seva resposta al diable que el va incitar a crear el pa. I aquesta "*paraula*" divina és a l'origen de totes les Sagrades Escripures de l'antiga i la nova aliança. Les xifres numèriques que contenen testimonien exclusivament aquesta santedat ultraalta. Els primers cinc llibres, Gènesi, Èxode, Levític, Nombres i Deuteronomi, van ser escrits per Moisès, sota el dictat de Déu, a la Tenda de la Trobada. Per tant, són, únicament, "***paraules de la boca de Déu***". I el codi numèric que les santifica és infalsificable. Les circumstàncies en què es van escriure els altres llibres són diferents, però presents o absents, l'Esperit inspirador de Déu és al seu origen, perquè també estan santificats pel seu codi numèric. Per entendre que les Escripures del nou testament són tan valuoses com les de l'antic, Jesús va dir a Joan 12:48: "*Qui em rebutja i no rep les meves paraules té qui el jutja; **la paraula que he parlat, aquesta mateixa el jutjarà el darrer dia***". Així, la llei divina es va estendre a través dels escrits dels Evangelis i les diverses Epístoles dels escriptors bíblics Pau, Pere, Jaume, Judes i Joan. I en les seves versions gregues originals, el codi numèric diví encara és present.

En tots aquests textos, Déu ha parlat, ha expressat el seu judici, tot el que li queda a l'home és mostrar-se obedient per complaure'l. A 1 Cor. 4:9, Pau va dir: "*Perquè em sembla que Déu ens ha fet a nosaltres, els apòstols, els darrers de tots, condemnats a mort en certa manera, ja que **hem estat fets un espectacle per al món, per als àngels i per als homes***". Què fan aquestes multituds d'ulls invisibles que ens vigilen? Jutgen les nostres obres i el nostre testimoni. I

constitueixen testimonis de Déu que ens observa i ens jutja ell mateix al llarg de la nostra vida a la terra. I cada vegada que això es fa possible, s'estableix una relació entre la criatura i el seu Creador. Aquí de nou, és la llei la que estableix la condició d'aquesta possibilitat, i en les dues aliances successives, el vincle comú és l'obediència. Això depèn de la llum rebuda pels humans. No coneixem la forma en què Déu va presentar la seva llei als antediluvians, però l'estàndard del " *bé i del mal* " era conegut, ja que el judici de Déu va assenyalar per primera vegada la fidelitat del seu servent Enoc; una fidelitat estesa al llarg de tres-cents anys. Déu no va poder resistir-se i va prendre aquest amic fidel amb ell, viu. A l'antiga aliança, les lleis divines estan clarament establertes. Qui les transgredeix esdevé culpable i mereix la segona mort. Però ja, la futura mort expiatòria de Crist pot beneficiar el pecador, mitjançant l'ofrena d'un sacrifici animal que anticipa i prefigura, o profetitza, aquesta mort oferta pels pecats dels elegits. A la nova aliança, El sacrifici animal ha estat substituït per la mort voluntària de Crist i el perdó dels pecats s'obté directament per l'oració del pecador batejat; amb la condició que aquest últim estigui sincerament penedit i contrit per la seva falta contra la llei divina. Veiem que els mitjans per obtenir el perdó evolucionen amb el temps, però la necessitat de perdó és constant, perquè la llei de l'acusació és perpètuament activa. El seu paper no cessarà abans del final col·lectiu i individual del temps de gràcia, que precedeix, per poc, el moment del retorn gloriós de Jesucrist.

Qualsevol que senti parlar d'aquest únic Déu i desitgi entrar en la seva obediència serà conduït pel seu Esperit cap a ell. Siguin quins siguin els seus orígens, la seva raça, la seva religió heretada, Déu el pot apartar d'un destí terrible. I si no ho fa, és perquè la criatura en qüestió no n'és digna. El seu judici infal·lible detecta la intensitat de la sinceritat humana, de manera que no és possible enganyar-lo. Ignorant aquest poder, que només pertany a Déu, els humans el jutgen injust sense adonar-se que li és impossible practicar la injustícia; la justícia és l'estàndard de la seva naturalesa divina.

Per educar i formar el seu estàndard en la vida dels seus elegits, Déu els guia a la seva paraula escrita, la seva santa Bíblia. Sant perquè ell mateix és sant en la perfecció de l'estàndard. Mentre molts escolten les paraules de Jesucrist i aprenen que la salvació ve a través d'ell, pocs entenen la necessitat de llegir tota la Bíblia des del Gènesi fins a l'Apocalipsi. La conseqüència per a ells és no entendre qui és realment Déu. La idea que tenen d'ell és falsa perquè és incompleta. Per tant, he d'assenyalar la manera com els primers cristians d'origen pagà van ser instruïts pels primers deixebles jueus de Jesucrist. La lliçó ens la donen els Actes 15. Es va convocar un concili a Jerusalem a causa del ritu de la circumcisió, que alguns consideraven obligatori per a la salvació. Notem ja que la tendència de l'època no era minimalista. I que, per a aquestes persones, el dissabte estava en la norma ensenyada, ja que no era objecte de disputa per part de cap dels participants d'aquesta assemblea. Dit això, els testimonis de Pau van convèncer de la inutilitat d'aquesta circumcisió, però el més interessant es troba en l'informe donat per Jaume, als versos 13 al 21 que són els següents:

Versicle 13: « *Quan van acabar de parlar, Jaume va respondre i digué: Germans, escolteu-me! »*

On és Pere, el fundador de l'Església de Crist segons l'Església Catòlica Romana? Aquesta mentida papal és clarament evident aquí, ja que Pere és acusat de dissimulació i hipocresia per Pau a Gàlates 2:11-14, i en aquest capítol és l'apòstol Jaume qui presenta el resultat de les discussions del concili.

Versicle 14: « *Simó va explicar com Déu va mirar primer les nacions per escollir d'entre elles un poble per al seu nom* » .

L'elecció va recaure sobre Ur dels caldeus, on vivia Abram.

Versicle 15: « ***I amb això coincideixen les paraules dels profetes: tal com està escrit:*** "

La fe dels primers cristians es basava en la Paraula de Déu, que roman coherent de principi a fi. La frase "***està escrit***", utilitzada per Jesús per resistir les temptacions del diable, roman, al llarg del temps, la norma i la base de la veritable fe, és a dir, de la veritat divina.

Versicle 16: “ *Després tornaré i reconstruiré el tabernacle de David, que ha caigut; i repararé les seves ruïnes i el tornaré a aixecar.* ”

Déu profetitzava els dos fracassos successius de l'antiga aliança santa. El primer va portar Israel a la deportació a Babilònia, a Caldea, d'on havia portat Abram. El segon va col·locar Israel sota el domini de l'ocupació romana. Per tant, és en Crist que Déu repararà les ruïnes i restaurarà el seu Israel, que a partir d'ara serà espiritual; la nació serà destruïda pels romans l'any 70, d'acord amb l'anunci profètic diví de Daniel 9:26.

Versicle 17: « *Perquè la resta de la humanitat busqui el Senyor , i totes les nacions sobre les quals és invocat el meu nom», diu el Senyor, que fa aquestes coses .*

Amb la gràcia de Crist, altres homes poden entrar en la nova aliança proposada per Déu. Aquest versicle parla de "*nacions sobre les quals s'invoca el seu nom*". A l'Orient Mitjà, al voltant d'Israel, la fe en l'únic Déu ja s'havia estès, com demostra l'exemple dels samaritans que l'adoraven al mont Gerizim. Les nacions veïnes també estaven subjectes a la influència religiosa d'aquest primer poble dirigit per l'únic Déu. Però, a l'inrevés, les relacions estretes també van afavorir l'adopció de ritus pagans per part d'alguns jueus.

Vers 18: « *I als quals han estat coneguts des de tota l'eternitat* ».

Aquest vers tracta de les "*coses*" que Déu fa. Ell és qui "*les coneix des de tota l'eternitat*". Les va planejar, les va profetitzar i les va dur a terme.

Versicle 19: « *Per tant, el meu parer és que ningú no hagi de molestar els qui d'entre els gentils es converteixen a Déu* » .

Com que la conversió dels gentils va ser reconeguda com a planificada per Déu, el ritu de la circumcisió, que donava als jueus un signe específic de pertinença al Déu Creador, no té cap raó per ser imposat a la resta de la humanitat, que pot, si ho desitja, entrar en l'aliança de Déu. Pau reforçarà aquesta idea dient a Gàlates 3:28-29: "*No hi ha jueu ni grec, no hi ha esclau ni lliure, no hi ha home ni dona ; perquè tots vosaltres sou un en Crist Jesús*". I si sou de Crist, sou descendència d'Abraham i hereus segons la promesa .

Versicle 20: “ *Però que els escriguin que s'abstinguin de les contaminacions dels ídols, de la immoralitat sexual, d'animals escanyats i de la sang* ”.

L'elecció d'aquests tres criteris és judiciosa perquè en la història d'Israel, Déu va castigar severament aquests tres tipus de pecats. La profanació dels " ídols " recorda el vedell d'or construït per Aaron, la " impuresa " seguia aquesta abominació idòlatra i el consum d'" *animals estrangulats i sang* " fa que els aliments siguin indigestibles i els converteix en verins lents que promouen la mort dels qui els consumeixen.

Versicle 21: " *Perquè Moisès té prediques a cada ciutat des de temps antics, i es llegeix a les sinagogues cada dissabte* ".

Aquest versicle proporciona l'aclariment més important. Confirma la necessitat d'estudiar Moisès, fins i tot per a un convers d'origen pagà. I estudiar Moisès significa començar la Bíblia des del seu principi, amb el llibre del Gènesi. A més, aquest versicle confirma la legitimitat perpètua del sant dissabte de Déu, ja que els primers conversos pagans van ser convidats a descobrir les Escriptures de Moisès a les sinagogues on es llegien cada dissabte.

Us convido a adonar-vos de la sort que teniu de tenir la Santa Bíblia tan a la vostra disposició , aquesta paraula divina que els primers pagans convertits van arribar a "picotejar" a les sinagogues jueves. Perquè hom es podria preguntar com van ser rebudes per certs jueus gelosos del seu privilegi. Però no tenien cap altra opció; els rotlles on estava escrita la paraula divina eren allà mateix. I segons Mateu 15:27, era com " *gossets que mengen les molles del pa que queien de la taula* " que aquests primers cristians zelosos havien de nodrir la seva fe i el seu desig insaciable d'entendre.

En el nostre temps d'apostasia generalitzada, l'aliment espiritual està disponible, però es descuida, i els plats plens ja no es buiden. Els humans s'alimenten de coses inútils i malgasten la paciència que Déu els concedeix. Aquesta observació us hauria d'ajudar a entendre la intensa ira que aviat caurà sobre aquest món desagraït i estúpid.

Seguint les instruccions donades per Jaume, l'Esperit del Déu vivent us guia al primer llibre de Moisès: el Gènesi. Al principi, és una pàgina negra com la tinta i la foscor del no-res. Perquè abans de crear la terra, la nostra dimensió és aquest no-res de foscor total que només els cecs coneixen. I des d'aquest no-res, com un mag, davant la mirada admirada dels seus àngels, Déu presenta un espectacle de glòria indescriptible. A la seva ordre, en aquesta foscor, Déu ordena l'aparició de la terra i apareix en forma d'una enorme bola d'aigua.

El primer capítol del Gènesi és un monòleg del Déu Creador. Ningú més parla. A través de les seves paraules, Déu construeix la llei que donarà i imposarà a la matèria, als animals, i que presenta als éssers humans com a regles per a les seves vides. Pronuncia les primeres paraules que escriuen la seva santa llei destinada a **separar** en dos bàndols, els elegits que viuran eternament i els caiguts que no hauran pogut beneficiar-se de l'ofertament de la gràcia i que, en última instància, desapareixeran per sempre en el no-res del qual Déu els va treure i els va crear.

Déu Pare, Mestre dels nounats espirituals

L'ideal que Déu exigeix és la perfecció perquè ell mateix és perfecte en tots els sentits des dels quals és examinat i jutjat; perfecte en l'amor i perfecte en la justícia. Als seus ulls, nosaltres, les seves criatures, siguin quina sigui la nostra edat, només apareixem com a "nadons" que ho tenen tot per aprendre. És per això que la seva revelació bíblica es construeix sobre la base pedagògica de la vida d'un "nadon".

Des del moment de la concepció, a mesura que s'acosta el seu naixement, el "nadon" no coneix el significat de les paraules que sent del ventre de la seva mare, però ja distingeix entre la veu suau i la veu aspra. De petit, els seus ulls s'obren i descobreix les imatges de la vida, i immediatament, les preguntes que se li presenten, a la seva ment, són: "On sóc? Quin és el significat del que veig?". Per això, als "nadons" adults que són els que busquen respostes en ell, Déu respon al Gènesi 1: "Ets a la terra que vaig crear en sis dies; i ets descendent de la meua criatura humana creada el sisè dia". És sobre aquesta modalitat d'informació que Déu va voler construir el nou naixement dels seus escollits que, com els nadons, necessiten rebre d'ell totes les explicacions que donen sentit a l'existència del bé agradable i del mal que causa sofriment. En un estudi recent, vaig demostrar com el nom de Déu pronunciat per ell mateix portava numèricament el significat de Jutge. Ara, al Gènesi 1, Déu jutja les seves pròpies obres a mesura que passen els dies. El seu primer judici es refereix, al versicle 4, a " *la llum* ", que jutja " *bona* " en comparació amb la " *fosc* " que la precedeix. A més, expressa el seu judici als versicles 10-12-18-21-25-31, en aquests termes: " *Déu va veure que era bo* ". Formula aquest judici des del moment en què va **separar** " *la terra, la terra ferma* " del " *mar* ", les grans aigües. Al llarg de la seva revelació al Gènesi 1, Déu revela la seva preocupació per la puresa, establint **separacions** entre els elements i les espècies vives creades. Les mesclades entre espècies estan prohibides i jutjades per ell com a " *impures* ". El que fa que aquesta **separació sigui** " *bona* " revela el seu judici futur sobre la fe protestant, la " *terra* " simbòlica, **separada** del seu enemic mortal, la fe catòlica, el " *mar* " simbòlic . Tanmateix, tots dos estan destinats a representar, successivament en el temps cronològic, dues " *bèsties* " agressives i irrespectuoses amb la llibertat de consciència que Déu ofereix a l'home. Constitueixen els dos temes d'Apocalipsi 13. Al principi de la seva existència, la " *terra* " protestant es va beneficiar de la benedicció de Déu fins al 1843, cosa que mai va ser el cas del " *mar* " catòlic, que Déu mai va reconèixer com a seu. El " *bon* " judici expressat per Déu es basa en el fet que la terra ferma portarà l'home per a qui es fa la creació terrenal. En aquest tercer dia, el nombre de la perfecció, aquest primer vincle amb el futur Adam fa de la " *terra* " l'habitació i el bressol on la criatura perfecta, l'home, serà creada per sobre de tots els animals, perquè " *creada a imatge de Déu* ".

El tercer judici " *bon* " emès per Déu al versicle 12 fa referència a la creació d'aliments vegetals que també seran l'aliment perfectament adequat per a l'home.

El quart judici " *bo* " tracta, al versicle 18, de la creació de les estrelles lluminoses el quart dia. Déu assaïa, a partir d'aquesta creació, l'apreciació futura de la calor i la llum solar per part de l'home. Sap per endavant quant ho apreciarà quan, després del pecat, l'ataqui el fred de l'hivern. I aprofita la creació

d'aquestes estrelles per convertir-les en símbols portàtils de missatges preciosos per conèixer. La ciència finalment ha guanyat la seva batalla contra l'obscurantisme religiós catòlic, demostrant que la Terra gira al voltant del sol, contràriament al que ensenyava l'església papal romana fosca, diabòlica, mentidera, perseguidora i assassina. I aquesta veritat il·lustra el principi que, com el sol, Déu és al centre de totes les coses, envoltat de les seves criatures com el sol està envoltat pels cinc planetes principals que giren al seu voltant en òrbites molt diferents, en el nostre sistema solar, dels noms donats als dies de la setmana romana. A imatge del mal i la foscor, Déu també va crear la " *lluna* " que, vista des de la Terra, pren la mateixa mida que el cercle solar. Aquesta falsa igualtat profetitza el fals poder aparent del campament del mal que lluitarà contra Déu i el bé durant 6000 anys durant els quals els dies seguiran les nits. La ciència actual ens permet descobrir la veritable relació de les forces oposades; la imatge simbòlica de Déu que es diu " *sol* " és, en realitat, ardent, consumidora i 400 vegades més gran que la " *lluna* ", la imatge simbòlica dels seus enemics religiosos que Jesús va anomenar i denunciar com a " *poders de les tenebres* " sobre els quals el diable regna sobirament. La " *lluna* " no gira sobre el seu propi eix, i quan sorgeix l'oportunitat, com en el cas d'un eclipsi solar, arriba a emmascarar i tapar el " *sol* " de la vista de l'home que viu a la " *terra* ". Això és precisament el que el diable intenta fer a través dels seus agents religiosos terrenals. Les falses religions treballen per ocultar la veritat divina als pecadors, perquè els raigs de la seva llum no els arribin i morin d'anèmia espiritual. Però no són conscients que estan sent activats per dimonis i el diable contra el qual tots afirmen falsament lluitar. I aquesta intoxicació engegadora compleix les paraules de Jesús citades a Mateu 6:23: " *Però si el teu ull és dolent, tot el teu cos estarà ple de tenebres. Per tant, si la llum que hi ha en tu és tenebra, com de gran és aquesta tenebra!*" » Multitud de persones seduïdes i enganyades confonen la falsa llum, proposada pel diable, amb una autèntica llum divina. Ignorants de la intensitat de la veritable llum divina, es conformen amb l'ensenyament religiós que se'ls dona. I si l'amor a la veritat no els desperta, periran en la seva ignorància inconscient. La imatge és reveladora, " *la lluna* " amaga als humans, que viuen a la terra, la part posterior del seu aspecte, perquè en no girar sobre el seu eix, sempre mostra als homes la seva mateixa cara. Les entitats a les quals Déu l'uneix tenen, doncs, religiosament, una misteriosa naturalesa diabòlica que amaguen als éssers humans. Seguint aquest símbol lunar, els elegits descobreixen el judici diví i la identitat dels seus enemics comuns. A Apocalipsi 6:12, « *la lluna sencera* » simbolitza la coalició diabòlica del papat i la monarquia francesa: « *Vaig mirar quan va obrir el sisè segell; i hi va haver un gran terratrèmol, el sol es va tornar negre com una tela de sac de cabell, i la lluna sencera es va tornar com sang* ». Això també passa a Apocalipsi 8:12: « *El quart àngel va tocar la trompeta, i va ser colpejat un terç del sol, i un terç de la lluna, i un terç de les estrelles, de manera que un terç d'elles es va enfosquir, i el dia no va brillar ni un terç de la seva durada, i la nit igualment* ». Aquestes dues accions que van vessar « *la sang* » dels enemics de Déu són les dels dos «Terrors» successius realitzats pels revolucionaris francesos, el 1793 i el 1794, d'un estiu a l'altre. Els escollits saben que la fe cristiana és un camí únic i exclusiu, per això el símbol de la " *lluna* "

sencera " està vinculat a la falsa fe cristiana i no a l'Islam simbolitzat per "una lluna creixent", la il·legitimitat de la qual és lògicament i clarament entesa i admesa per ells.

Entre les estrelles, també hi ha les " *estrelles* " que són sols o planetes. Algunes brillen, altres no, i totes són diferents en aparença i intensitat lluminosa. Són a imatge dels elegits de Crist, també encarregats del paper de " *donar llum a la terra* " segons Gènesi 1:15, i segons la seva aptitud individual donada per Déu a cadascun d'ells. Els elegits són tots diferents però complementaris, com les " *estrelles* ", brillen enmig de la foscor ambiental que domina la vida dels pobles. I Déu confirma aquest simbolisme a Dan. 12:3: " *I els savis brillaran com la resplendor del cel, i els qui convertiran molts a la justícia brillaran com les estrelles per sempre i sempre* "; i a Apocalipsi 12:1: " *I un gran senyal va aparèixer al cel: una dona vestida del sol, amb la lluna sota els seus peus, i **al seu cap una corona de dotze estrelles*** ". La " *corona* " confirma l'Elegit victoriós de Crist. Però compte, "un cop salvat no vol dir sempre salvat". El judici de Déu, el Jutge perpetu de les nostres obres, abandona al diable aquells cridats que no perseveren en la seva veritat. L'exemple es dona a Apocalipsi 12:4: " ***La seva cua arrossegava un terç de les estrelles del cel i les llançava a la terra*** . I el drac es va aturar davant d'una dona que estava a punt de donar a llum, per devorar el seu fill quan hagués donat a llum" . Aquest " *nen* " designa el nou naixement que fa que els cridats per Crist siguin els seus veritables elegits. Aquest resultat, que glorifica Jesús i el seu sacrifici, és l'objectiu principal del diable que treballa per impedir la victòria dels elegits. I en aquest versicle, Déu profetitza que un terç dels cristians seran " *arrossegats* " pel diable per compartir la seva pèrdua final. L'Esperit apunta a la conseqüència de l'abandonament del Sàbat ordenat per l'emperador Constantí I , des del 7 de març de 321. La maledicció resultant va prendre la forma de l'establiment del Papisme el 538. El papisme encarna la " *cua* " simbòlica del drac, que designa el diable

actuant sota l'autoritat dels emperadors romans. Aquí la « *cua* », que designa « *el profeta que ensenya mentides* » a Isaïes 9:14, està vinculada al « *drac* » diabòlic imperial, com confirma Ap. 13:2, dient: « *La bèstia que vaig veure era com un lleopard, i els seus peus eren com els d'un ós, i la seva boca com la boca d'un lleó. I el drac li va donar el seu poder, i el seu tron, i una gran autoritat* ». » Es confirma així la maleïda successió històrica de l'Imperi Romà i del règim papal.

Avançant en els dies de la creació, Déu torna a declarar " *bo* " allò que crea el cinquè dia. Els peixos i tots els animals marins, així com els ocells del cel, són creats i afectats. Aquí de nou, la saviesa de Déu apareix en aquesta creació d'espècies diferents però complementàries, ja que constitueixen els enllaços d'una cadena que les connecta entre si, cadascuna d'elles amb un paper específic a complir en el temps del pecat terrenal. Aquesta cadena serà nutricional, però també funcional, perquè algunes d'aquestes espècies seran responsables de netejar el mar i les aigües de les impureses que produeixen totes les espècies vives. Totes aquelles que Déu prohibirà a l'home, per a l'alimentació, tenen part en aquest paper de neteja de filtres. Els mariscs, els crustacis i els mol·luscs són aquests agents de neteja el consum dels quals posa en perill la vida humana. I gràcies a la seva complementarietat activa, els mars continuaran sent entorns plens de vida animal i vegetal fins a la fi del món, quan, a través de la seva densitat de població

i els excessos tecnològics químics, l'home posarà en perill la supervivència de la fauna marina; quelcom que ja s'està preparant i que ja apareix avui. Els corals estan perdent el seu color i desapareixent a les profunditats del mar.

En aquest mateix 5è^{dia}, Déu encara jutja que és " *bo* " haver creat a la terra animals tan complementaris com els dels mars. Alguns, com els porcs, els senglars, les granotes i les aus rapinyaires, també són netejadors encarregats de reciclar els residus produïts per altres espècies. Amb tota raó, Déu prohibirà el seu consum per part de l'home que s'ha convertit en pecador. En la innombrable varietat d'aquestes espècies animals, Déu triarà entre elles algunes que portaran un missatge simbòlic com la docilitat del xai, imatge de la justícia, la pudor del boc, que esdevé la imatge del pecat, la servitud del bou, la força del lleó, el poder de l'ós, la velocitat del lleopard, una altra imatge del pecat simbolitzada per les seves taques, tots aquests símbols seran utilitzats per Déu en els seus missatges profètics a Dan.7 i 8 i Ap.13:2.

Finalment, el sisè^{dia}, després d'haver creat l'home i la dona i després d'haver prescrit la seva dieta i la dels animals, el judici de Déu s'aixeca per definir, aquesta vegada, " *molt bo* ", el conjunt de l'obra realitzada segons Gènesi 1:31: " *Déu va veure tot el que havia fet, i vet aquí que era molt bo . I hi va haver un vespre i un matí: va ser el sisè dia* ".

Així, Déu va explicar successivament al seu nounat espiritual on és i què l'acompanyarà en la seva vida a la Terra. Aquestes explicacions són suficients per viure, però no responen a una altra pregunta: "Per què i amb quin propòsit em vas crear?"

Déu donarà la seva resposta al Gènesi 2, deixant de banda en aquest capítol 2 el missatge de la **santificació** del " *setè dia* ". Versicle 1: " *Així van ser acabats els cels i la terra, i tot el seu exèrcit* ". Amb aquest vers, Déu confirma la finalització de la part material de la seva creació, que afectava els primers sis dies. En designar les espècies vives amb la paraula " *exèrcit* ", Déu recorda el seu domini com a líder militar que les dirigeix i les guia. El vers 2 diu llavors: " *El setè dia Déu va acabar la seva obra que havia fet; i va descansar el setè dia de tota la seva obra que havia fet* ". Aquesta doble repetició emfatitza un valor al qual Déu atribueix tota la seva glòria. La creació és " *l'obra que ha fet* ", i no permetrà que aquesta acció gloriosa, fruit del seu poder creatiu, li sigui presa permanentment. El " *repòs* " observat per Déu va ser real i perfecte en aquest moment de la seva creació terrenal. Però no duraria gaire, un any com a màxim, abans que Eva i Adam pequessin contra ell al seu torn. I aquest descans era relatiu a aquesta creació terrenal que Déu va crear per resoldre el problema del pecat universal que abans practicava el diable i els seus partidaris angelicals; el pecat que impedia a Déu experimentar un veritable i autèntic " *descans* " perfecte. El " *descans* " del moment era, doncs, temporal i en realitat força imperfecte. És per això que, en " *santificar el setè dia* ", Déu evoca profèticament el " *descans* " perfecte que obtindrà per a ell mateix i els seus elegits quan la seva selecció acabi al final dels 6.000 anys prefigurats pels primers sis dies de la setmana establerts per Déu. A principis del setè mil·lenni, tornarà en el Crist glorificat, per posar fi a la rebel·lió angelical i humana. Tots seran exterminats i només el diable els

sobreviurà durant el setè mil·lenni, aïllat a la terra transformada en un desert; la terra es va convertir en la seva presó durant " *mil anys* " segons Apocalipsi 20:2-3.

Gènesi 2:3: “ **Déu va beneir el setè dia i el va santificar** , perquè en ell va descansar de tota l'obra que havia creat i fet ” .

Aquest ensenyament és el versicle clau de tot el projecte planejat per Déu. Déu ens recorda que ell va " *beneir i santificar el setè dia* " a causa de " *l'obra que va crear fent-lo* ". Per obtenir aquest merescut " *repòs* " perfecte, haurà de construir, en persona, els mitjans legals que li permetran eliminar la rebel·lió universal; aquesta serà " **la seva obra** ". Una " *obra* " que es basarà en la seva " *expiació del pecat* " i la seva demostració d'obediència perfecta en una carn idèntica a la de les seves criatures; coses que ensenya Dan. 9:24. Durant el seu ministeri terrenal, dia rere dia, fins a la seva mort a la creu, Jesucrist va " **treballar** " per vèncer el pecat, per condemnar-lo a desaparèixer definitivament en la vida eterna programada per acollir els seus estimats elegits. Entenem millor per què, en aquest versicle, Déu insisteix tant en " *l'obra que fa* ", perquè l'obra que redimirà els seus elegits serà particularment atroz i difícil de suportar. I només complint aquest deure fins a la seva mort obtindrà la victòria que permetrà el veritable " *repòs* " espiritual final de l'Esperit de Déu i dels seus escollits redimits per la seva sang.

Per a Déu, les paraules tenen un significat precís. El de " *santificació* " és un signe de vida eterna per als escollits per ell, l'únic Jutge, l'única Víctima expiadora, l'únic Advocat dels seus escollits; però també, l'únic Exterminador d'aquells que impedeixen la felicitat divina.

El " *setè dia* " de la seva creació, Déu va vincular a la seva " *santificació del setè dia* " " *les obres* " que anava a dur a terme en Crist, perquè són aquestes " *obres* " victorioses contra el pecat les que faran possible el "repòs" etern, santificat i profetitzat cada cap de setmana, durant 6000 anys, pels seus fidels elegits. Cal tenir en compte, doncs, el fet que el quart dels deu manaments de Déu només pretén recordar " *la santificació del setè dia* " establerta des de la seva creació del món. El dissabte va ser establert no només per als jueus de l'antic testament que encara no existien, sinó per a tots els elegits seleccionats durant els 6000 anys programats per a aquest propòsit, des d'Adam fins als darrers elegits adventistes de les últimes hores de la humanitat.

Covid-19 i pecat

Aquest títol podria ser el d'una fable de Jean Lafontaine, però no ho és. Tanmateix, com les fables d'aquest famós narrador francès, aquest títol és el d'una lliçó moral que el gran Déu Creador dirigeix a la humanitat durant els darrers 10 anys, el compte enrere dels quals va començar a la primavera del 2020.

Així doncs, aquí teniu l'explicació: la Covid és una malaltia que en casos extrems porta a la mort per a aquells que n'estan afectats. Ara bé, el primer punt comú que podem identificar entre el pecat i la Covid és la mort, ja que està escrit a Rm. 6:23: " **Perquè la paga del pecat és la mort** , però el do de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre " .

Segon punt en comú: els sants portadors. Els humans que porten aquest virus no senten cap efecte i, en codejar-se amb els seus semblants, es contaminen mútuament i transmeten inconscientment aquest virus silenciós i invisible. Per la seva banda, el pecat també es transmet per contaminació, per la influència que alguns tenen sobre els altres. Això també és, notem-ho, vàlid per a la veritat del regne del cel, però Jesús va advertir els seus escollits contra " *el llevat dels fariseus* "; " *un llevat d'hipocresia* " segons Lluc 12:1; el pecat que " *deixa tota la massa* " segons Pau a 1 Cor. 5:6: " *La vostra fanfarroneria és incorrecta. No sabeu que una mica de llevat fa llevar tota la massa?* ". Això vol dir que contamina tota la humanitat. L'exemple del pecat de Caín que condueix als de Lèmec confirma, a Gènesi 4, aquesta contaminació i aquesta transmissió hereditària.

El tercer punt en comú és més subtil però no menys evident. El pecat i la Covid es refereixen a l'alè humà. Sabem que els que moren de Covid moren perquè ja no poden respirar; per tant, moren d'asfíxia. I la ciència intenta, quan és possible, compensar aquesta manca mitjançant l'ús de respiradors artificials. Ara bé, el dret a respirar va ser el primer que Déu va donar als éssers humans perquè poguessin convertir-se en éssers vius. La respiració és, doncs, un tema sobre el qual Déu regna sobiranament, i aquest text del Gènesi 2:7 ho confirma: " *I Jahvè Déu va formar l'home de la pols de la terra, i va bufar al seu nas l'alè de vida , i l'home es va convertir en un ésser vivent* ".

Al Salm 39:5, a través de David, Déu ens recorda aquesta veritat important: « *Heus aquí, has fet els meus dies com l'amplada d'un pam, i la meua vida és com res als teus ulls. **Certament, tots els qui s'hi estan drets són com un alè*** ». - **Pausa**. La instrucció de « ***fer una pausa*** » després d'aquestes paraules ens convida a meditar sobre el tema.

I en aquesta reflexió, hem de comprendre que tota la creació es va fer sobre un model pedagògic que ofereix una lliçó. Revela la causa de l'existència del sistema terrestre; tota la seva dimensió terrestre i celestial. L'objectiu que Déu es proposa és resoldre el problema del " *pecat* " creat pel principi de llibertat donat a les seves criatures. La dimensió celestial del regne de Déu està contaminada pel " *pecat* " i totes les seves creacions havien de ser " *purificades* " d'ell. I aquest projecte de **purificació**, Déu el va escriure en la seva creació de l'home, en què la **purificació** de la sang que circula en ell es fa mitjançant la respiració dels seus pulmons. La nostra vida depèn d'aquesta **purificació** que es duu a terme amb cada respiració construïda sobre els seus dos cicles fonamentals successius repetits contínuament de manera perpètua: l'aspiració d'oxigen de l'aire que purifica la sang seguida de l'expulsió del diòxid de carboni que porta la contaminació. A llarg termini, després de la victòria de Crist sobre el " *pecat* ", la vida eterna de tots els supervivents, àngels i homes, serà perfectament pura i, per tant, exempta de tot " *pecat* ". Per tant, hem de destacar la importància fonamental d'aquesta **purificació** que és, de principi a fi, al centre del seu pla de vida universal. Així podeu entendre la justa demanda de Jesucrist de veure els seus escollits trencar amb la pràctica del " *pecat* ", atès que va donar la seva vida perfecta en " *expiació* " per aquells que realment salva, perquè responen positivament a la seva demanda. Així, tant si els éssers humans en són conscients com si no, Déu els diu amb

cadascun dels seus al·le: "Sigueu nets! Rebutgeu el mal! Sigueu nets! Rebutgeu el mal! Sigueu nets! Rebutgeu el mal". Durant el seu ministeri terrenal, Jesús va multiplicar les oportunitats per ensenyar aquesta veritat. Als malalts que va curar miraculosament, va dir, segons Mateu 8:2-3: " *Ho vull; sigueu nets* ": " *I vet aquí que un leprós es va acostar a ell i el va adorar, dient: Senyor, si vols, em pots fer net*". Jesús va estendre la mà, el va tocar i va dir: " **Ho vull; sigues net** ". " **I a l'instant la seva lepra va quedar purificada** . La « lepra » és un símbol d'impuresa, però no és únic. Tota malaltia és resultat del pecat, ja sigui per herència o com a conseqüència de la transgressió dels bons principis de vida definits per Déu. Perquè la malaltia parla: el mal ha parlat. I el mal qualifica el pecat, que apareix en forma de «comorbiditats», com les anomenen els professionals sanitaris.

En dirigir la seva primera plaga contra la respiració dels homes i les dones, ja que els homes estan més preocupats perquè " *dominen* " sobre les dones i, com a tals, assumeixen la responsabilitat del pecat, Déu dóna a la Covid el caràcter d'un càstig final que precedeix altres càstigs més importants, però que, en extrema oposició, s'inverteixen al principi de la creació del món.

Des del principi fins al seu fatal final, la malaltia de la Covid ataca la respiració humana. En primer lloc, les víctimes mortals ja no podien respirar, però en segon lloc, altres humans es veuen obligats a portar una mascareta que redueix la qualitat de la seva respiració. Perquè, per a les autoritats sanitàries, la mascareta ideal és la més hermètica i impermeable. El problema és que per protegir-se de l'exterior, l'individu debilita la purificació de la seva pròpia sang. Per tant, la mascareta ideal no s'ha d'enganxar a la cara, per tal de permetre que el nas expulsi lliurement el diòxid de carboni exhalat i facilitar l'aspiració de l'aire oxigenat inhalat. Amb aquest flagell, Déu ens confirma que, aquesta vegada, el seu objectiu és, efectivament, tota la vida humana; la de les societats abominables que han arribat al nivell d'immoralitat i impietat dels antediluvians de l'època de Noè.

A jutjar per la sincera consternació dels viròlegs més honestos, que admeten que no entenen el funcionament d'aquest virus que només en canvia la naturalesa i el comportament, el Déu creador sí que ha entrat en acció, ell que controla, crea i fa que tot allò que viu mori o visqui. Se'ns adverteix de les conseqüències de l'absència de fe; les multituds ignoraran aquesta explicació, també inacceptable per als líders polítics plens d'orgull i arrogància. Per tant, n'hi ha prou que Jesucrist, el nostre Déu totpoderós, deixi actuar els humans, lliurats a la seva ceguesa voluntària, de manera que, creient curar els seus mals, els promoguin al pitjor. Això és el que fa Déu quan diu al Salm 7:15 a 17 (o 14 a 16) que " *retorna la maldat del malvat sobre el seu propi cap* ": " *Mira, **el malvat** maquina la maldat, concep la iniquitat i no produeix res. Obre un clot i el cava, i cau al clot que ha fet. **La seva iniquitat torna sobre el seu propi cap** , i la seva violència baixa sobre el seu front* " . Així, el càstig del pecat s'expressa amb la retirada de l'al·le que Déu va donar a l'home perquè pogués viure. I les revelacions divines contingudes a Daniel i l'Apocalipsi m'han permès demostrar que aquest pecat castigat fa referència a la transgressió del seu dissabte que tota la terra, fora de l'Israel nacional sense Crist, transgredeix honorant, en el seu lloc, el primer dia adoptat sota el seu nom pagà de "dia del sol invicte" per ordre de l'emperador

Constantí I^{el} Gran. Aquesta grandesa humana es va atrevir a abandonar la pràctica del dissabte santificat per Déu des de la seva creació del món. Així doncs, que qui llegeixi aquest missatge entengui que aquest primer càstig de la Covid és només el primer d'una sèrie que acabarà amb l'extermi complet de la humanitat a la Terra. "Covid i pecat" ens recorden la relació que Déu suggereix entre el temps " *alfa* " i el temps " *omega* ", " *el principi i la fi* ", que cita al pròleg de la seva Revelació a Ap. 1:8: " *Jo sóc l'Alfa i l'Omega, diu el Senyor Déu, el qui és i el qui era i el qui ha de venir, el Totpoderós* ". Ho emfatitza encara més a l'epíleg, a Ap. 22:13: " *Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el primer i el darrer, el principi i la fi* ". En el temps " *Alfa* ", Déu dona l'alè de la vida, en el temps " *Omega* ", el retira. Això és degut a que en el temps " *Alfa* ", els éssers humans pequen i la mort els colpeja fins al temps " *Omega* " en què els pecats afecten, a part dels escollits, tota la humanitat. En aquest nivell intolerable, Déu la colpeja col·lectivament amb la mort per aniquilar-la.

La respiració, una funció vital dels éssers humans, és paradoxalment tractada amb indiferència per la humanitat pecadora. Com pot l'home justificar l'enfosquiment voluntari dels seus pulmons a causa del seu hàbit de fumar, consumir tabac, cànnabis o altres drogues, com l'opi encara més mortal? El cos humà és un embolcall fràgil en què viu un esperit humà que Déu considera responsable de totes les seves accions. És per això que, al final de la història humana, Déu demana comptes als esperits humans corromputs pel mal en multitud, com ja ha fet en moltes ocasions, però ja, condemnant la vida global amb la destrucció universal del diluvi de les aigües en temps de Noè, l'any 1656 des del pecat d'Eva i Adam. En aquesta data, el codi numèric de la gematria divina designa el número 17 del judici diví. I us recordo que, des del 7 de març de 321, han passat 17 segles fins a la primavera del 2020 al calendari de Déu, quan va aparèixer el flagell diví Covid-19, creat en laboratoris humans a la Xina, des d'on es va estendre per colpejar tota la humanitat culpable. Oficialment, la Xina és el poble que adora el " *drac* ", que designa " *el diable* " a Apocalipsi 12:9: " *I el gran drac va ser llançat, la serp antiga, que s'anomena Diable i Satanàs, el qual enganya tot el món; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell* ". El diable és el primer pecador i la primera criatura aixecada per Déu. Resulta que per una elecció feta pel nostre Creador, originalment a Gènesi 10:17, la Xina porta el nom de " *Sin* " i en l'idioma anglès que domina, en força, autoritat i poder comercial, l'última humanitat del pecat, aquesta paraula " *sin* " significa precisament " *pecat* ". Com a resultat, el càstig pel " *pecat* " ha sortit del país típic del " *pecat* ", adorant el " *drac* ", " *el diable* ". Però l'última paraula humana romandrà als EUA, la poderosa expressió d'aquesta llengua anglesa. Encarnaran la culpa última del " *pecat* ", intentant imposar als últims supervivents humans la resta del primer dia heretat de Roma. Així, visiblement, el fruit de l'apostasia protestant, en què ha caigut aquest país des del 1843, apareixerà i encarnarà el paper de l'últim faraó rebel de la història de la humanitat. Ell, al seu torn, se sotmetrà a la llei del Déu Creador totpoderós, que li imposarà a ell i a Roma les " *set últimes plagues de la seva ira* ", la primera de les quals és, curiosament, " *una nafra dolorosa i mortal*", segons Apocalipsi 16:2: " *El primer va anar i va vessar la seva copa sobre la terra, i una nafra dolorosa i dolorosa va caure sobre els*

homes que tenien la marca de la bèstia i que adoraven la seva imatge". »; i l'última, la setena, **acaba** amb una pluja de pedres de calamarsa d'un talent (uns 42 kg) segons Apocalipsi 16:21: « *I una gran calamarsa , del pes d'un talent , va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar Déu a causa de la plaga de la calamarsa, perquè la plaga era molt gran* ». La naturalesa progressiva de l'acció destructiva duta a terme per Déu apareix clarament en la comparació del virus invisible i actiu de la Covid-19, o no, amb l'"*úlcer*a maligna dolorosa ", visible i veritablement mortal en el seu context de la fi del temps de la gràcia i la fi del món. L'última paraula d'aquest capítol 16 dedicat al tema de les " *set últimes plagues de la ira de Déu* " és l'adjectiu " *gran* ". Només Ell representa Déu, el més gran i poderós que acaba tenint l'última paraula sobre tots els seus enemics, i particularment, sobre aquells que l'han desafiat en nom d'una suposada "grandesa" humana; El "diumenge" catòlic, anteriorment el dia del sol, es deu a Constantí I " el Gran" l'any 321, i a Justinià I " el Gran", que va establir per Vigili I ' l'any 538, el règim papal de Roma, els líders del qual reclamen de manera " *impudent* " (Dan. 8:23: " *Al final del seu domini, quan els pecadors siguin consumits, sorgirà un rei **impudent** i astut* ") el títol de "pare santíssim" (Mt. 23:9: " *I no anomeneu pare a ningú a la terra, perquè un sol és el vostre Pare, el que és al cel* "). Sapigueu que els italians ben situats per jutjar-ho anomenen aquest règim religiós "la Màfia Sacra". Així, el "pare santíssim" és en realitat el "padrí santíssim" d'una màfia religiosa. I no és el model del papa Alexandre VI Borja (^{segle XVI}), famós assassí, qui negarà aquesta afirmació.

En aquesta prova final de fe, la santificació original del dissabte separarà, per última vegada, els humans, per santificar i permetre que els elegits sobrevisquin i portin a la mort els partidaris caiguts del diumenge romà, " *la marca de la bèstia* "; és a dir, " *la marca* " de la seva autoritat humana heretada de Constantí I ' i del papa Vigili I i els seus successors fins a l'últim papa en el càrrec.

La llei de talió

La paraula talion té la seva arrel en la paraula llatina "talís" que significa: tal, per tant el sentit de reciprocitat.

La llei del talió no ha desaparegut en el nou pacte perquè les paraules de Crist fossin malinterpretades. Déu s'aferra a aquesta llei i no pretén privar-se'n, ja que és sobre la base d'aquest principi que pot destruir i aniquilar legalment tots els seus enemics. Aquesta llei s'ha d'aplicar durant els set mil anys reservats per al tractament del pecat universal.

Així és com podem entendre que la redempció dels escollits es basa en el principi de la llei del talió: " *donareu vida per vida, Ull per ull, dent per dent...* Al principi, la vida terrenal era tan perfecta que era capaç de durar per sempre. En la seva puresa original, Adam i Eva gaudien d'aquesta possibilitat de viure per sempre, perquè en aquest estat de puresa, tots dos eren " *a imatge de Déu* ". És l'aparició del pecat el que canvia la situació de tota la creació en què l'home perd la seva " *imatge de Déu* ". Havent-se convertit l'home en pecador, Déu el sotmet a la Llei del Retribució aplicable als animals i als altres homes. A l'antiga aliança, la llei sacrificial profetitzava el perdó de Crist, sense eliminar el pecat que encara pesa

virtualment sobre el cap del pecador culpable. A l'antiga aliança, el pecador continua sent un pecador malgrat els ritus religiosos organitzats per Déu. L'home no pot recuperar la *"imatge de Déu"* en aquesta situació i el seu estatus és amb prou feines superior al d'un animal. Quan assassina, mereix la mort prevista pel sisè ^{manament} del Decàleg que diu: " *No mataràs* ". Quan mata accidentalment, ha d'indemnitzar l'ofensor amb la restitució de béns equivalents als perduts, segons el principi de la llei del talió " *vida per vida, ull per ull, dent per dent,...* ". Aquí teniu el text exacte citat a Èxode 21:23 a 25: " *Però si hi ha un accident, donareu vida per vida, ull per ull, dent per dent, mà per mà, peu per peu, cremada per cremada, ferida per ferida, blau per blau* .

Vegem aquesta llei del talió sota l'estatus de la gràcia divina portada per Jesucrist. Déu és l'ofès perquè l'home pecador el desobeeix. La llei del talió l'autoritza a condemnar a mort el culpable, ja que la paga del pecat és la mort. Només que Déu ofereix a l'home l'oportunitat de substituir-se per ell, de patir el seu càstig en lloc seu. Així és com ofereix la vida del seu únic Fill anomenat Jesucrist. I a qui s'imputarà aquesta mort? A aquells que se'n beneficiaran: els seus escollits. L'escollit és, doncs, el veritable assassí de Jesucrist, perquè el seu pecat exigia aquesta mort expiatòria. En aquest procés, Déu perd el seu Fill primogènit, ofert com a sacrifici, però espiritualment, assassinat pels seus escollits. Aquesta mort requereix reparació i substitució del Fill desaparegut. És llavors que l'escollit, beneficiari i culpable d'aquesta mort, s'ofereix a Déu per compensar la pèrdua del seu Fill primogènit. Aquest enfocament treu als escollits salvats els seus drets legals donats a l'home animal i es converteix, voluntàriament, en l'esclau subjecte a la voluntat d'aquell que el redimeix. És, doncs, en aquesta renúncia als seus drets humans, que l'elegit troba en si mateix " *la imatge de Déu* " perduda des del pecat d'Adam i Eva. És interessant observar el fet que a Èxode 21, l'estatus de l'esclau voluntari es cita abans de la norma de la llei del talió. Acabem de veure el vincle que uneix aquests dos subjectes.

L'ensenyament de Crist, doncs, pretenia ensenyar que, en passar sota l'estatus de la seva gràcia, el pecador perdonat ja no tindria dret a exercir els principis de la llei del talió, a diferència d'altres éssers humans que romanien en els seus pecats. Però, per a Déu, aquesta prohibició tampoc s'aplica, i és en nom d'aquesta Llei que els seus elegits jutjaran els morts malvats, durant el setè mil·lenni, al regne de Déu. Perquè la llei del talió representa un principi de justícia que no pot desaparèixer, perquè està gravat en el caràcter mateix del creador, legislador, redemptor, regenerador, just i bo en perfecció.

En la foscor que els encega, els homes separats de Déu pensaven que podien mostrar-se més "bons" que ell renunciant a la pena de mort contra els éssers humans. Així renunciaven a fer una veritable justícia, perquè per la seva banda, la vinguda de Crist no el feia renunciar a exigir la mort dels culpables. La transgressió de la seva llei causarà fins a la fi del món " *el pecat, el salari* del qual és la mort ", segons Rm. 6:23. I l'única manera d'escapar d'aquesta condemna és entrar en la gràcia de Crist. Però allà, per evitar la mort, Déu exigeix un canvi complet de vida; el pecat ha de desaparèixer imperativament, cosa que les lleis humanes no exigeixen ni obtenen. L'assassí rebel supervivent pot, doncs, tornar lliurement a la seva maldat fins a la seva propera condemna per jutges humans. La

conseqüència d'aquesta falsa justícia és que afavoreix el creixement del mal en lloc de reduir-lo. És per això que, mantenint la seva condemna del pecat que castiga amb la mort, Déu demostra tota la seva saviesa, que els antics francesos anomenaven específicament la seva "saviesa", únicament divina. Ofereix als escollits la promesa de la felicitat eterna que realment els podrà oferir perquè haurà organitzat sàviament les condicions que fan possible aquesta felicitat. I per posar aquestes condicions en marxa, el seu projecte s'haurà construït durant els set mil·lennis profetitzats per les nostres setmanes de set dies. En entrar al vuitè mil·lenni, a la renovació de totes les coses, a la nova terra, els escollits compartiran unànimement aquest pensament diví citat pel rei Salomó, a Ecc. 7:8: " *Val més el final d'una cosa que el seu principi; val més un esperit pacient que un esperit altiu* " .

En resum, la Llei de la Retaliació profetitza el pla de salvació que porta els escollits a renunciar als seus drets com a animals humans en favor de Déu, que se'n fa càrrec i se substitueix per ells per fer-los justícia, tal com està escrit a Deuteronomi 32:35: " *Meva és la venjança i el càstig, quan el seu peu ensopegui! Perquè el dia de la seva calamitat és a prop, i el que els espera no trigarà* ". I a Hebreus 10:30: " *Perquè coneixem aquell que va dir: Meva és la venjança, i meu és el càstig! I també: El Senyor jutjarà el seu poble* " .

De fet, l'esclau voluntari no té drets, però té el deure d'obeir el seu Mestre en totes les coses. I Jesús ho va dir clarament a aquells que volen seguir-lo, especificant a cadascun d'ells: " *que es negui a si mateix* ". El versicle complet es cita a Mt. 16:24: " *Llavors Jesús digué als seus deixebles: Si algú vol venir darrere meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi* " .

Alguns detalls útils

La història de l'antic testament va ser escrita per permetre als servents de Déu del nou testament en Crist desxifrar el significat de les imatges, símbols i durades numèriques que l'Esperit utilitza per codificar les seves profecies relatives, a l'era cristiana, al període particularment fosc entre el 538 i el 1798. La seva denúncia de la naturalesa diabòlica del poder terrenal més poderós basada en la coalició del règim religiós papal i la monarquia francesa que l'ha recolzat amb armes i autoritat reial, des que Clodoveu I, ^{el seu} primer rei, va requerir l'ús d'una codificació que emmascara aquesta acusació. Com que les claus principals es troben en aquest antic testament, el desxifrador ha de llegir i deixar-se penetrar per l'estil i el mode de les expressions divines revelades en aquests textos antics i nous. Tanmateix, és important entendre que les claus espirituals més importants han estat ocultades als homes per errors comesos pels traductors d'aquestes Sagrades Escripures. Però Déu coneix aquests errors, i així com va facilitar la divulgació de la Bíblia per il·luminar la fe reformada protestant al ^{segle XVI}, el 1991 em va permetre descobrir molts errors presents en les traduccions del llibre de Daniel.

I Déu va donar a l'any profètic la forma de 12 mesos de 30 dies. Aquest estàndard no és coherent amb la precisió del temps solar, que és uns 365 dies

imprecisos. Però hem de tenir en compte que Israel utilitzava aquest calendari lunar de 12 mesos de 30 dies. Quan va sorgir la situació, els hebreus van afegir un 13è ^{mes} per compensar la diferència en el temps solar. L'any de 360 dies és, per tant, un format ja conegut pels jueus. I com que el cristianisme és l'extensió d'aquesta antiga aliança, els codis divins utilitzats en ambdues aliances són els mateixos. Déu dona així a tota la seva revelació escrita un estàndard unitari perfecte, lògic i coherent. Les veritables trampes que el diable posa als homes es basaran en mentides religioses ensenyades públicament i àmpliament.

La profecia i la història són dues cares de la mateixa moneda. La profecia anuncia la història a través d'imatges i símbols, i en canvi, a través dels seus compliments anotats per múltiples historiadors successius, per aquests testimonis més o menys anònims, la història confirma la interpretació donada a la profecia. Les dues fonts de testimoni religiós i civil se superposen i es confirmen perfectament quan l'obra d'interpretació està dirigida per Déu. I això només esdevé possible si les claus d'interpretació s'extreuen bé del text bíblic inspirat de cap a peus per l'únic Déu creador que ens ha visitat en l'aspecte de Crist, batejat sota el nom de Jesús.

La clau del codi que " *un dia profètic equival a un any real* " es troba a Nombres 14:34 i Ezequiel 4:5-6. En el primer, llegim: " *Així com vas explorar la terra durant quaranta dies, portareu les vostres iniquitats durant quaranta anys, **un any per cada dia** ; i sabreu què és estar sense la meva presència* ". Aquest exemple revela i confirma l'elecció de Déu d'aquest codi, al qual adjunta aquest important missatge: " *i sabreu què és estar sense la meva presència* ". Això significa que el paper dels missatges profètics continua sent l'únic vincle amb Déu quan es retira i roman en silenci. Aquest va ser el cas d'Israel quan van ser deportats a Babilònia, i va ser de nou el que els va passar després del seu rebuig del Messies Jesús. Però a l'era cristiana, l'abandonament del dissabte el 7 de març de l'any 321 va tenir les mateixes conseqüències per als cristians infidels. Déu els va posar sota la dominació tirànica del règim papal despòtic i cruel establert a partir del 538. I això, durant una durada de "1260" anys-dia que va acabar el 1798. L'estàndard lunar d'aquesta durada s'utilitza, doncs, per designar un nombre d'anys solars reals. Per convèncer-vos del valor de les dues dates extremes obtingudes, és a dir, 538 i 1798, n'hi ha prou amb saber que el 538, un poder civil, el de l'emperador bizantí Justinià I ' va instal·lar **el** primer papa que portava el títol de cap universal de l'Església cristiana, i que d'altra banda, el 1798, un altre poder civil, aquesta vegada republicà i francès anomenat "Directori", va enviar el seu representant militar, el general Berthier, a Roma, per **desinstal·lar** el papa Pius VI del seu seient papal. L'oficial el va conduir a la presó de la Ciutadella, a Valence, a la Drôme (26), on va morir de malaltia el 1799. En aquesta ciutat es troba el seu històric bastió adventista francès, on Déu em va fer batejar el 1980. La síntesi dels ensenyaments dels capítols 7 i 8 del llibre Daniel revela per què els cristians van ser lliurats així al despotisme romà. Déu diu a Dan. 8:12: " *L'exèrcit va ser lliurat amb el ~~sacrifici~~-diari a causa del pecat ; i la banya va enderrocar la veritat a terra, i va prosperar en allò que es va proposar fer*". L' *exèrcit* espiritual cristià va ser " *lliurat* " el 538 al papisme romà, el " *pecat* " imputat i denunciat per Déu devia haver-se practicat abans d'aquesta data 538. Aquest raonament ens porta a la

data del 7 de març de 321, en què el repòs del dissabte santificat per Déu doblement, des de la creació i en el quart dels seus deu manaments, va ser transgredit per ordre de l'emperador Constantí I. ^{En} revelar aquestes coses, Déu comparteix amb nosaltres el coneixement del seu judici sobre una acció humana, injusta, indignant i menyspreadora de la seva glòria legítima. Així permet als seus estimats identificar la causa de la seva ira contínua que, a l'era cristiana des del 321, pren la forma de les " *set trompetes consecutives*" de l'Apocalipsi.

La clau de totes les desgràcies que seguiran aquesta odiosa malifeta rau en aquest abandonament del dissabte originalment santificat i ordenat per Déu. Només recentment m'ha estat revelada la raó de la importància que Déu li dona. Per a la majoria dels éssers humans, el dia de descans setmanal és simplement una qüestió d'elecció humana. Però com que el nou pacte continua l'antic pacte diví jueu, els seus seguidors cristians no poden compartir aquest punt de vista. Els veritables seguidors de Jesucrist saben que la seva fe es basa en les declaracions revelades al llarg de la Bíblia, com Jesús va deixar clar a Joan 4:22: " *Vosaltres adoreu el que no sabeu; nosaltres adorem el que sabem, perquè la salvació és dels jueus* ". Només els queda harmonitzar les seves obres amb les coses que Déu ensenya i santifica amb la seva paraula. La santedat és en el dissabte i en Jesucrist; el dissabte només profetitza el gran repòs etern en què només els seus escollits, qüestionats per la prova de la veritat, entraran finalment.

Maria, l'esquer per als idòlatres

Ja he denunciat la trampa que constitueixen les aparicions de la Verge, però avui vinc a reforçar els meus arguments.

Ja el nom Maria, traduït de l'hebreu Myriam, significa: amargor; tot un programa de malediccions imposades per Déu. Per a la mateixa Maria, en el seu anunci, l'àngel li diu, a Lluç 2:35: " *una «L'espasa et traspasarà l'ànima* », profetitzant així l'efecte de la mort de Jesús, el seu fill crucificat. Però la maledicció del rebuig del fill de Maria també serà la causa d'una maledicció definitiva per al fals Israel nacional que Déu havia destruït pels romans l'any 70. La tercera maledicció serà per a la religió catòlica romana idòlatra que caurà a la trampa de Satanàs, que s'apareix als seus seguidors sota l'aspecte i el nom de la «Verge Maria». Mentre espera la seva resurrecció, a la pols de la terra, la veritable Maria no té res a veure amb aquesta estafa religiosa perpetrada amb el seu nom.

Per a la religió catòlica, Jesús és el fill de Maria. Aquesta veritat històrica va ser reconeguda per l'Església Romana Bizantina, que va adoptar el culte idòlatra de Maria al Concili d'Efes l'any 431, és a dir, entre el 321 i el 538. Efes és el presumpte lloc de la tomba de la "Verge Maria", que així contradiu el fals dogma de l'Assumpció (ascensió celestial de la Mare de Déu), adoptat el 1954 pel Papa Pius XII. Els veritablement escollits han notat la distància que Jesús estava disposat a marcar, en diverses ocasions, entre la seva persona divina i la seva família terrenal adoptiva. Els jueus creients, ells mateixos, acollint Jesús com el seu rei, el van designar com a " *fill de David* ". I aquesta és l'única raó de l'elecció divina de Maria, encara verge, i Josep, amb qui s'havia de casar. Tots dos eren descendents de la línia del rei David, a qui Déu havia revelat el seu pla que es

compliria en Jesucrist. La virginitat de la veritable Maria no estava destinada a realitzar un miracle que en realitat només havia de ser conegut per la mateixa Maria. Per als veïns de la família escollida, el naixement de Jesús va ser només un altre naixement, el d'un nen jueu entre d'altres. Però per a Déu i els seus elegits, aquest detall revela el compliment d'un pla de salvació global. Com a verge, Maria només pot donar a llum un fill concebut per Déu sense el més mínim vincle genètic amb la seva mare, hereva del pecat d'Eva i Adam com tots els seus descendents humans. De fet, per compensar la culpa comesa pel primer Adam, Jesús, que rep el títol de "nou o *últim Adam* " segons 1 Corintis 15:45, ha de participar en la prova terrenal amb la mateixa puresa que caracteritzava el primer Adam abans del seu pecat. Així, Jesús va mantenir aquesta puresa perfecta des de la seva concepció fins a la seva mort. Les seves lluites més reals van ser les del Déu Creador, fermament decidit a superar el pecat a costa de grans sofriments, que ell mateix va profetitzar a la seva Santa Bíblia. Va lluitar i finalment va guanyar, resistint les temptacions incessants d'abandonar el seu pla salvador desenvolupat per salvar els seus elegits. No hi havia escassetat de motius per desanimar-se; L'apostasia del poble era immensa, els homes es burlaven i escarnien com avui, i a més, els seus apòstols escollits no entenien els seus ensenyaments. Afortunadament per a nosaltres, pobres pecadors, la seva determinació de guanyar va ser la més forta, i va conquerir el pecat, la mort i el diable, el seu primer adversari.

Des dels 12 anys, entrant a l'edat adulta, Jesús va marcar la distància entre ell i la seva família adoptiva terrenal. Després que Jesús romangués sol al Temple de Jerusalem durant tres dies, Maria el va retreure, evocant la seva preocupació per ell. La resposta de Jesús "va aclarir les coses", ja que va respondre: " *No sabeu que he d'estar en els assumptes del meu Pare ?*". De fet, la resposta divina és mordaç però ben justificada, ja que aquesta família humana només és útil per donar al Salvador homes, justificats i santificats, un estàndard humà, sense el qual no podria, legalment, salvar ningú. Aquesta aparent duresa era necessària per confirmar la divinitat de Jesús que, a part d'aquesta experiència, va ser un fill exemplar, obedient i afectuós amb els seus "pares" terrenals. Durant els tres anys i sis mesos del seu ministeri, Jesús encara volia marcar la seva distància divina de Maria, la seva mare adoptiva, i els seus germans. Aquest punt és important, està escrit a Mt 12,46 a 48:

Versicle 46: « *Mentre Jesús encara parlava a la multitud, la seva mare i els seus germans eren fora i intentaven parlar amb ell* » .

Aquesta és, sens dubte, la seva família terrenal, i a més, en citar " *els seus germans* ", aquest versicle confirma la fi de la virginitat de Maria després del naixement de Jesús.

Versicle 47: « *Algú li va dir: "Mira, la teva mare i els teus germans són fora i volen parlar amb tu"* ».

Versicle 48: " *Però Jesús va respondre a qui li deia: Qui és la meva mare, i qui són els meus germans?* "

En aquesta pregunta, Jesús trenca i es separa de tots els seus vincles familiars terrenals. En això, revela la seva veritable naturalesa divina, portador d'un pla de salvació que proposarà a tota la humanitat escampada per la terra.

Versicle 49: « *I estenent la mà cap als seus deixebles, digué: Mireu la meva mare i els meus germans* » .

Aquest gest de Jesús evita qualsevol malentès de la història. Compara clarament la seva família terrenal i la seva família espiritual, que són els seus deixebles.

Versicle 50: « *Perquè qui fa la voluntat del meu Pare que és al cel, aquest és el meu germà, la meva germana i la meva mare* ».

La lliçó és dura per a la seva família terrenal, però Jesús no és sentimental; les seves paraules ensenyen principis de vida i mort. Indicant el camí de la vida, el defineix dient: " *qui fa la voluntat del meu Pare que és al cel* ". I el que és cert i demostrat per tota la Bíblia és que l'elecció idòlatra d'adorar l'enganyosa i seductora Mare de Déu és fermament condemnada per Déu en el segon dels seus Deu Manaments, que, tot i que van ser suprimits per Roma en l'ensenyament catòlic entre el 321 i el 538, van romandre escrits en totes les versions de la Santa Bíblia. Tothom pot entendre així les causes de les seves guerres religioses lliurades en el passat contra la Bíblia de Déu i els seus fidels partidaris, en temps que li eren favorables; aquells en què el braç secular de la monarquia francesa i els reis estrangers el recolzaven. Perquè, és important no subestimar aquest detall, el seu poder despòtic li va ser arrabassat per la força militar civil i mai, en aquell moment i fins al nostre, ha mostrat cap voluntat de lamentar les seves atrocitats criminals comeses contra Déu i els seus servents humans. És llavors quan s'han d'aplicar els mitjans indicats per Jesús per identificar i jutjar la naturalesa espiritual de les entitats religioses. Va dir a Mateu 7:

Versicle 15: “ *Guardeu-vos dels falsos profetes. Vénen a vosaltres amb pell d'ovelles, però per dins són llops rapaços.* ”

Els " *falsos profetes* " tenen, a Isaïes 9:13-14-15, dos símbols: " *la cua* ", i en condicions especials, " *la canya* ": " *Per tant, Jahvè arrencarà d'Israel el cap i la cua , la branca de palma i la canya , en un sol dia. L'ancià i el magistrat són el cap, i el profeta que ensenya mentides és la cua . Els qui guien aquest poble l'equivoquen, i els qui es deixen guiar es perden* ". Venint als deixebles de Crist, a " *pell d'ovella* ", s'uneixen a l'Elegit de Crist i adopten, només en aparença, l'aparença externa de les persones religioses cristianes. Això, per tal d'actuar com a " *llops voraçs* ", sent el " *llop* " el depredador que mata i devora " *les ovelles* ". En aquesta imatge parabòlica, Jesús anuncia les falses conversions cristianes d'agents que inconscientment serveixen al diable. Perquè n'hi ha prou que no estigui en l'amor de la veritat, perquè Déu els deixi caure sota el domini de Satanàs i els seus dimonis angelicals rebels. Jesús resumeix el futur domini papal sobre el cristianisme universal que els reis terrenals reconeixeran, dient: " *Els qui guien aquest poble els desvien, i els qui es deixen guiar estan perduts*". "Aquest judici diví ja preocupava el clergat jueu del seu temps, però el principi s'havia de reproduir en la fe cristiana que ell va venir a construir i de la qual ell era la " *pedra angular principal* " del seu fonament. Històricament, sabem que al començament de la seva lluita contra la fe cristiana, el diable va actuar perseguint-la, **en guerra oberta** , això durant els temps de dominació imperial de Roma que Apocalipsi 12:3 simbolitza amb la imatge del " **drac** ". Però llavors, el diable va canviar de tàctica i va aplicar allò de " **l'astúcia** " que Dan. 8:25 imputa a Roma: "

A causa de la seva prosperitat i l'èxit de les seves **astúcies**, serà arrogant en el seu cor, destruirà molts que vivien en pau, i s'aixecarà contra el príncep dels prínceps, però serà trencat sense l'esforç de les mans". L'estratègia de l'"astúcia" triomfa sota la imatge de la "cua" a la del "drac" d'Apocalipsi 12:3. I els símbols de l'"astúcia" estan vinculats al "drac", la serp antiga, "astúcia" de Gènesi 3:1, que és el "diable i Satanàs" segons Apocalipsi 12:9. Entrar a l'Església de Crist per destruir-la des de dins consisteix a reproduir la tàctica que va permetre als grecs apoderar-se de la ciutat enemiga, Troia. Els mateixos troians havien portat a la seva ciutat, mentre estava habitada per soldats grecs, el cavall abandonat a la platja per l'exèrcit grec després de la seva partida. Aquest missatge es confirma doblement a Apocalipsi 2:12 pel nom "Pèrgam", que designa el lloc de la Troia històrica i el significat del qual designa l'acte "adulter" que també va ser la causa de la guerra entre els grecs i els troians. I darrere de la imatge d'aquestes referències històriques, Déu designa el seu enemic de l'era cristiana, la Roma papal catòlica i el seu clergat compost per cardenals, bisbes, sacerdots, monjos i "bones germanes" o, segons Jesús Crist, les diverses formes aparents dels "llops voràçs" del diable, els líders dels quals van ser instal·lats successivament al Palau del Laterà, després a Sant Pere de Roma, a la Ciutat del Vaticà.

Versicle 16: « Els coneixereu pels seus fruits. Es cull raïm dels cards o figues dels cards? »

Els "fruits" són als arbres el que les obres són als homes. Jesús designa els "fruits" com a "raïms", que són els de la "vinya" mantinguda per Déu, el "Mestre de la vinya", segons Mt 20,8: "Quan va arribar el vespre, l'amo de la vinya va dir al seu administrador: Crida els treballadors i paga'ls el jornal, començant pels últims fins als primers"; i Mt 21,40: "Quan vingui l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?". Les bones obres realitzades pels veritables servents de Déu es deuen a l'acció que ell realitza en ells. I com les que Jesús va mostrar en el seu ministeri, aquestes obres divines es caracteritzen per la gentilesa, la bondat, però també per una gran fidelitat fervent envers tots els aspectes de la seva veritat que expressa i resumeix la seva voluntat que el versicle 21 d'aquest estudi recordarà. Les "espines i els cards" van ser creats per Déu a causa del pecat original segons Gènesi 3:17-18: "I a Adam li va dir: Perquè has obeït la veu de la teva dona i has menjat de l'arbre que et vaig manar, dient: No en menjaràs; **maleïda és la terra per causa teva** : en menjaràs amb tristesa tots els dies de la teva vida: et produirà **espines i cards**, i menjaràs les plantes del camp". El pecat va portar grans canvis a la creació. Abans del pecat, la terra no produïa res nociu, ni el més mínim verí. L'última frase, "i menjaràs de les plantes del camp", revela el canvi d'estatus de l'home. Creat a imatge de Déu, es converteix en l'home animal en l'estat en què es trobarà el rei Nabucodonosor, estupefacte per Déu, segons Dan. 4:25: "Us expulsaran d'entre els homes, i la vostra habitació serà amb les bèsties del camp, **i menjareu herba com els bous**; sereu xops amb la rosada del cel, i set temps passaran sobre vosaltres, fins que sàpigueu que l'Altíssim governa el regne dels homes i el dona a qui li plau". Aquest càstig va ser causat per l'orgull que caracteritza "les espines, els cards i

els escorpins rebels ", tots símbols dels " *fruits* " que porten els servents del diable.

Versicle 17: « *Tot arbre bo dóna bons fruits, però l'arbre dolent dóna fruits dolents* » .

Jesús ens convida a aplicar aquest principi perfectament lògic per jutjar la naturalesa espiritual d'aquells que afirmen ser els seus seguidors.

Versicle 18: « *Un arbre bo no pot donar fruits dolents, ni un arbre dolent donar fruits bons* » .

Els " *fruits* ", és a dir, les obres realitzades per l'home o una institució religiosa, revelen la seva veritable naturalesa, sense possibilitat d'error. Perquè els " *fruits* " obtinguts per Déu estan clarament establerts en les revelacions de les seves lleis divines escrites a la Santa Bíblia. Tot home es veurà obligat a reconèixer aquest fet quan s'enfronti al judici de Déu. Però l'engany actual del diable es basa en la interpretació que els homes donen al que Déu considera "bo". Com a psicòleg hàbil, el diable ofereix als homes rebels la definició de la paraula "bo" que estimen i prefereixen a la que Déu li dóna a la seva Bíblia. I el que valoren es refereix a "l'amistat dels pobles que evita les guerres destructives de béns i homes". Per a multituds, el "bo" està dins dels estàndards establerts per l'humanisme universal. És per això que, en la seva última disfressa de " *serp* " enganyosa, la religió catòlica defensa aquests valors humanistes, mostrant un menyspreu total per l'estàndard de veritat bíblica establert per Déu a la seva Santa Bíblia. A més, per evitar aquesta confusió, el principi indicat per Jesús significa que on són el seu sant Sàbat i les seves revelacions contínues, hi ha el campament dels seus veritables sants escollits. Però, d'altra banda, on el diumenge romà s'hereta successivament de l'emperador Constantí I ^{el} 321 i del papa Vigili el 538, hi ha el campament del diable, el seu enemic i el dels seus elegits. El "bon fruit" és l'obediència a la voluntat de Déu; el "mal fruit" és la desobediència a aquesta voluntat divina revelada i escrita a la seva santa Bíblia.

Versicle 19: « *Tot arbre que no dóna bon fruit és tallat i llençat al foc* » .

La seducció del diable dels homes rebels només dura un temps. Perquè en tornar en glòria, Jesús salvarà els seus elegits, els quals arrabassarà de la mort que el campament rebel els infligiria. La mistificació religiosa arribarà així a un final sobtat per al campament diabòlic, que el Déu totpoderós Jesucrist destrueix amb el seu alè. Però aquesta destrucció no és l'última, perquè el pla diví consisteix a ressuscitar-los al final del " *setè* " mil·lenni, per al judici final. Aleshores seran llançats vius al " *llac de foc* " per ser destruïts allà en un temps determinat per a cadascun d'ells pel judici dut a terme durant " *mil anys* " per Crist i els seus elegits.

Versicle 20: « *Així doncs, pels seus fruits els coneixereu* » .

El missatge de Crist és simple i contundent. Els seus veritables servents s'identificaran per les obres que realitzin. I els servents del diable també ho faran, malgrat totes les seves pretensions i afirmacions de servir Déu.

Fins ara, ens hem centrat en els mals fruits donats pel clergat jueu i la fe catòlica romana papal. Però a partir de 1843, a causa del decret de Daniel 8:14 que va entrar en vigor en aquella data, la maledicció divina va caure sobre tots els grups religiosos protestants. I per a nosaltres, que vivim els darrers anys de

l'experiència del pecat terrenal, aquesta maledicció universal pren múltiples formes. Els versos següents confirmaran la naturalesa diabòlica de certs falsos seguidors de Crist, catòlics o protestants, i fins i tot, més recentment des de 1994, adventistes del setè dia.

Versicle 21: « *No tothom qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà al Regne del Cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare que és al Cel* » .

En atribuir-los el fet que l'invoquen anomenant-lo " Senyor, Senyor !", Jesús es refereix a moltes persones que afirmen ser salvades per la seva salvació i afirmen servir-lo. La doble repetició de la paraula " Senyor " suggereix que aquest servei es resumeix en aquesta única forma religiosa. Jesús és reconegut com a " Senyor ", però les obres d'obediència a la " voluntat del Pare " són ignorades i absents. En recordar la necessitat de fer la " voluntat del Pare ", Jesús confirma la utilitat de la Bíblia, en la qual aquesta " voluntat " divina es revela de manera exclusiva i infalsificable, des del Gènesi fins a l'Apocalipsi en les seves versions originals hebrea i grega. Entre els salvats i els perduts, la Bíblia, doncs, marcarà la diferència. I en els nostres últims anys, comprendre els missatges profètics codificats d'aquesta Bíblia estreny encara més " el camí " que Jesús havia anomenat " estret ".

Versicle 22: « *Molts em diran aquell dia: "Senyor, Senyor, no hem profetitzat en el teu nom? No hem expulsat dimonis en el teu nom? I hem fet molts miracles en el teu nom?"* »

Aquests servents sorpresos, però, diuen, hauran " profetitzat, expulsat dimonis i fet molts miracles," pel teu nom », el de Jesús.

Versicle 23: « *Aleshores els confessaré: Mai no us he conegut ; aparteu-vos de mi, vosaltres que cometeu la iniquitat* » .

Subratllo aquí la importància de la paraula " **mai** " en la resposta de Jesús, que ens porta a aquesta pregunta legítima: Però, aleshores, qui va fer els miracles i totes aquestes coses? El diable i els seus dimonis, que tenen la capacitat de fer-ho i poden fer qualsevol cosa amb el consentiment de Déu. El que Jesús anomena aquí " iniquitat " consisteix a menysprear i distorsionar la voluntat de Déu, clarament definida a la seva Santa Bíblia i a les seves profecies preparades per al nostre temps i la seva prova final de fe.

Pel que fa a aquestes profecies, admiro la saviesa de Déu, aquesta saviesa divina elevada supremament per sobre de tot allò que anomenem intel·ligència. Perquè va construir les seves revelacions codificades donant-los un aspecte prou vague perquè cada persona pogués interpretar-les de la manera que li convenia individualment, segons la seva opció religiosa. És per aquest mitjà que va poder protegir les seves profecies destinades a il·luminar els seus últims servents en un context de llibertat religiosa favorable. Un missatge massa obvi i massa clar hauria estat destruït per les falses religions. La supressió pura i simple, pel papisme romà, del segon dels deu manaments de Déu que condemnava el seu culte idòlatra, va proporcionar una prova exemplar d'això. I per la seva vaguetat i les seves aparents adaptacions, la profecia va permetre a l'Església Catòlica Romana donar-se el paper de "l'Elegit". Afirmant, a qui vulgui escoltar-lo, el seu missatge "fora de l'església, no hi ha salvació", es presenta com l'única assemblea beneïda per Déu. A l'Apocalipsi, troba a Ap. 12:1 l'oportunitat de donar-se el

paper principal donant a la " *dona amb 12 estrelles al cap* " la imatge de la Mare de Déu a qui serveix i adora. Déu fins i tot ho va facilitar citant el fill mascle que va portar al món donant-lo a llum amb dolor; Maria i el seu Fill Jesús són així aparentment evocats per Déu en benefici de la fe catòlica. Però les aparences enganyen perquè, en el seu codi profètic, Déu dóna a la dona el seu significat d'" *Esposa de Crist* " ja profetitzat al Gènesi 2:18 per la dona formada a partir de l'home, amb aquestes paraules: " *Jahvè Déu va dir: No és bo que l'home estigui sol; li farà una ajuda adequada per a ell* ". Segons el pla de Déu, la dona, la seva Elegida, ha de ser semblant a Crist, a qui portarà la seva ajuda per gloriificar l'obediència a la voluntat divina revelada. En aquest comportament, la dona és veritablement l'Elegida de Crist i aquesta dona victoriosa que Ap. 12:1 ens presenta. I el nen que vindrà al món amb dolors de part designa el fruit de l'obediència portat pels escollits en el seu renaixement en Crist. Perquè, l'ensenyament de Jesús és formal, la reconciliació amb Déu passa només pel nou naixement obtingut successivament i conjuntament per l'aigua i l'Esperit de Déu, segons Joan 3:3-5: " *Jesús li va respondre: En veritat, en veritat t'ho dic, **si un no neix de nou** , no pot veure el Regne de Déu...*". *Jesús va respondre: En veritat, en veritat et dic que si un home no neix d'aigua i d'Esperit, no pot entrar al regne de Déu.* « *Aigua* » designa el baptisme de penediment que dóna sentit al compromís cristià i representa la mort de l'home vell pecador. Després, « *l'Esperit* » designa l'acció divina que es durà a terme en la vida del nou convers. I és allà on els fruits portats pels batejats dividiran tots els conversos de la religió cristiana en les seves múltiples formes en dos bàndols. Els « *fruits* » portats per « *l'Esperit* » seran l'obediència a la « *voluntat del Pare* », i els del diable conduiran a l'obediència al «pare santíssim» papal, i a través d'ell, a l'emperador Constantí I ' i al capdavant de tota la rebel·lió, al mateix diable, en persona.

El baptisme s'ha tornat enganyós, perquè poques persones batejades mostren preocupació per analitzar les seves obres, per trobar conformitat amb la de l'Esperit del Déu vivent. Com a resultat, l'acció de l'Esperit diví es subestima i pren un valor purament teòric. En aquest cas, doncs, només queda el baptisme d'aigua, i fins i tot aquest ha estat devaluat per la falsa fe en substituir la immersió completa del cos de la persona batejada per l'aspersió d'unes gotes d'aigua sobre el seu cap. Així, tota la cerimònia de conversió esdevé vana i morta.

La commovedora imatge d'una dona que porta el seu fill en braços és estrictament humanística i es basa en la sensibilitat, o més precisament en aquest cas, en la sentimentalitat dels éssers humans que no respecten els principis divins. Perquè cal tenir en compte que en Jesucrist, en carn idèntica a la nostra, Déu no va mostrar ni sentimentalitat ni desobediència als seus principis divins. Era sensible al sofriment humà, i sovint l'alleujava fent miracles, però la seva obediència a les seves lleis va ser constant, fins a la seva crucifixió, que va ser necessària per expiar els pecats confessats pels seus elegits.

L'adoració de la "Mare de Déu" testifica contra l'Església Catòlica que només és cristiana en la seva pretensió de ser-ho. En realitat, ella només és l'hereva de Constantí I ' l'emperador idòlatra que va fundar el pecat a causa de la seva confusió entre Crist i el Sol, la seva criatura. S'ha suggerit que va tenir una conversió tardana a la religió cristiana. Això va ser encara més fàcil perquè ell

mateix li havia donat la forma idòlatra del seu origen pagà, ja que amb la seva mare, era adorador del "Sol Invictus", el déu Sol Invicte. La resta del setè dia santificat per Déu va ser la víctima prioritària de la guerra lliurada entre Jesucrist i Satanàs. En reacció a l'abandonament del seu sant Sàbat, Déu va reaccionar i ha provocat i encara provocarà represàlies més evidents que les rares aparicions de la falsa "Mare de Déu". Però la humanitat no ha identificat els càstigs divins i multituds de persones són seduïdes pels missatges i aparicions de la "Mare de Déu". En aquest comportament, aquesta humanitat demostra la justícia del judici revelat per Jesucrist, que va donar al camí que condueix a la salvació l'aspecte d'una " *porta estreta* ", perquè passa pels requisits divins bíblics, i el de la idolatria que condueix a la mort eterna, que pren l'aspecte d'una " *porta ampla i camí ample* " . Mateu 7:13: " *Entreu per la porta estreta. Perquè ampla és la porta i ample és el camí que porta a la perdició, i molts són els qui hi entren* " .

Em queda explicar-vos per què tants éssers humans són seduïts per la imatge de la Mare de Déu. L'explicació prové de l'estàndard que Déu va donar a la seva creació de la vida a la Terra. Va dotar l'home d'una força física superior a la de la dona i, per tant, pot dominar-la físicament. Però a canvi, està fascinat i dominat per la dona, psíquicament, perquè els seus descendents depenen d'ella. I aquest principi afecta tots els éssers humans independentment de la seva religió, raça, poble o tribu, tant si són il·luminats per Déu com si no. És fàcil d'entendre que, separats de Déu, l'home i la dona es veuran impulsats a divinitzar els subjectes que més estimen. L'home divinitzarà la força i també la imatge de la dona que porta el fill que li dona una successió, un descendent i, per descomptat, el fill mascle, hereu de la força, serà afavorit pel mascle. Aquesta prioritat del fill mascle va portar el rei Enric VIII d'Anglaterra a decapitar dues de les seves sis esposes, incapaç per Déu de donar-li un hereu mascle per assegurar la seva successió al tron, excepte un fill (Eduard VI), que va morir als 15 anys. Enric VIII no era conscient que el problema residia en ell i no en les seves esposes. Odiant Martí Luter, aquest maleït fundador de la religió anglicana finalment va morir sense haver obtingut aquesta satisfacció de Déu. Però a tot arreu de la terra, l'absència de l'hereu mascle va causar tragèdies. La segona etapa de la deificació de la dona que dona a llum es remunta a l'època de la Torre de Babel, després que el diluvi d'aigües destruís les vides impies de la terra. Al principi, els supervivents es van dispersar i es van reagrupar en famílies, després en tribus, fins que Nimrod, el rei d'una tribu, va llançar una idea revolucionària. Partint del principi que la unió fa la força, va convèncer els humans de reunir-se en un sol lloc; el seu llenguatge comú afavoria la resolució de problemes relacionals. Déu va reaccionar quan aquesta reunió va prendre la forma d'un repte basat en l'aixecament d'una torre per arribar al cel. En aquella època, el rei Nimrod, la seva esposa Semíramis i el seu fill mascle Tammuz gaudien d'un alt prestigi, reconegut i glorificat per tots els habitants de Babel. De la mateixa manera que el dictador romà Juli Cèsar volia ser deificat a causa de la quasi-adoració d'un gran nombre de romans, el mateix pensament idòlatra va aparèixer abans entre els adoradors del rei Nimrod i els membres de la seva família. En intervenir per separar-los per llengües diferents, per tant estrangeres, Déu va dispersar aquestes poblacions a la terra, però es van endur les seves pràctiques idòlatres d'adorar falses deïtats, entre les quals hi havia

Nimrod, Semíramis i Tammuz. Semíramis i Tammuz estaven representats per la imatge d'una dona que portava el seu fill mascle en braços i era la deessa de la fertilitat, el subjecte del principal afecte de les parelles humanes. La força i la fertilitat han romàs arreu de la terra subjectes deificats sota diferents noms, segons els pobles i la seva llengua tribal o nacional. Des de Babel, aquest culte pagà s'ha estès per tota la terra i fins al nord del continent africà, on regnava amb força la ciutat pagana de Cartago (l'actual Tunis), enemiga contínua dels romans. Abans de convertir-se a l'islam, els pobles del nord d'Àfrica eren, com els de tot el continent europeu, adoradors de les divinitats heretades de Babel. Amb el temps, les semblances entre aquestes divinitats van afavorir les assimilacions i el culte a la força i la fertilitat va poder continuar sota múltiples noms. Aquesta herència pagana ens permetrà entendre com el culte a la Mare de Déu va seduir els pobles europeus falsament cristians i els pobles musulmans. Perquè cristians i musulmans troben en la Mare de Déu la imatge de la fertilitat que els ha seduït al llarg del temps. A finals del segle VI dC, el profeta Mahoma va reconèixer l'únic Déu com a base de les religions monoteistes, a través dels ensenyaments del catolicisme romà, que Déu havia condemnat des del 7 de març de l'any 321. Exaltat per Déu per castigar la fe catòlica, Mahoma es va separar de la influència cristiana bizantina i va fundar, amb una espasa, la seva religió anomenada Islam, un nom que significa submissió. La següent pregunta és: sotmesa, sí, però a qui? El coneixement del pla diví proporciona la resposta que tothom pot trobar.

El sincretisme religiós de les divinitats paganes és, doncs, a l'origen de la confusió i les barreges religioses. Entre els grecs, la força divina s'atribueix al déu dels déus, a qui anomenen Zeus, i a qui els romans anomenen Júpiter.

Cita trobada a Internet sobre les deesses de la fertilitat: En la religió grega, en els períodes arcaic i clàssic, és Demèter qui representa per excel·lència la deessa de la Mare Terra, però també Isis a Egipte, Cíbele abandonada per Diana a Àsia Menor, Astarte a Síria, Astarte a Fenícia, Tanit a Cartago. Sota tots aquests noms, trobem la representació exacta de la "Verge Maria" portant el seu fill Jesús.

A la Bíblia, Déu revela la seva condemna d'aquests cultes idòlatres, i aquesta condemna s'aplica al culte de la Mare de Déu, que no és més que la forma cristiana d'aquestes antigues deïtats de la fertilitat; la forma adaptada per als seguidors de la religió catòlica, però també per als de l'islam. En les religions paganes, el déu del mal no s'oposa al Déu del bé com ensenya la Bíblia. La falsa religió només transfereix a una vida divina inventada els valors afavorits pels mateixos humans. És per això que tots adoren el déu de la força i el déu de la fertilitat per sobre de tots els altres.

En realitat, la força i la fertilitat pertanyen a l'únic Déu Creador, Pare de tot allò que viu. Però, essent el creador de la vida només per la seva paraula, el seu paper no és el d'una mare. Perquè aquest terme mare va ser inventat per ell, només per al temps dels 6000 anys de la procreació de criatures humanes convidades, a la terra, a connectar amb l'únic Déu veritable. I el seu poder creatiu diví il·limitat li va permetre néixer al ventre d'una jove verge utilitzada com a mare de lloguer. El nen Jesús concebut per ella no pertanyia a Maria i ella no s'equivocava en considerar, ella mateixa, que Déu li havia concedit una "gràcia", és a dir, l'honor d'haver estat escollida; la causa d'aquesta elecció era, únicament, la seva

descendència del rei David, perquè les promeses divines escrites fetes a aquest rei fossin complertes i honorades.

La humilitat és la nostra força i la nostra salvació

El gran Déu Creador va declarar a Jaume 4:6 i 1 Pere 5:5 que " *resisteix els orgullosos i dóna gràcia als humils* ". La humilitat comença quan l'home s'adona de la gran debilitat de la seva persona. Mentre no prengui consciència de l'existència del Déu Creador, amb poder i autoritat il·limitats, no pot adonar-se de la seva feblesa en la seva naturalesa humana. Però tot canvia quan obté la prova de la seva realitat viva. Fins i tot llavors, aquesta consciència ha de ser forta i dominant en la seva anàlisi de la vida. La humilitat porta la criatura humana a entendre que només és un recipient de terrissa que Déu ha d'omplir; això requereix d'ell una docilitat com la del bou, al coll del qual Déu posa el seu jou per confiar-li una tasca. Aquest estat d'ànim no és glorificat pel món sense Déu, sinó precisament perquè les seves concepcions dels valors de la vida són en absoluta oposició a les seves. Aparentment extremadament febles, els escollits de Déu es fan forts per la seva força divina, segons que els dóna tot el que els falta. Resistir el diable i els seus agents humans requereix la força de Jesucrist. Les proves de la seva victòria ja han quedat enrere. Ningú té dret a dubtar-ne, perquè els màrtirs de la veritable fe van donar la vida per convèncer-vos-en seguint fidelment l'exemple del gran Mestre de la fe, Crist Salvador. Li va caldre una força de caràcter extraordinària per completar la seva missió. I malgrat les aparences enganyoses, va ser oferint la seva vida a la mort que va glorificar i santificar el seu nom per a l'eternitat. Creient que el castigaven, els jueus i els romans rebels el van elevar a la glòria suprema. Per modernitzar la imatge, l'escollit és una "bústia" vivent en què l'Esperit de Crist diposita de tant en tant les seves cartes d'amor que constitueixen els seus avisos de perills, i la seva llum que il·lumina els seus secrets revelats en la seva paraula bíblica.

Per il·lustrar els seus escollits, Jesús va triar posar com a exemple els nens. No els nens rebels del nostre temps que són fruits de l'esperit republicà contaminat i infinitament pecador, sinó nens savis, obedients i molt atents, perquè busquen el millor model possible. Els pares de l'humanisme deceben, i molt aviat, els seus fills noten i jutgen el seu egoisme i la seva maldat heretada del diable, però encara desconeixen aquesta causa. El nen qüestiona molt perquè ho té tot per aprendre; vol trobar respostes a les seves preguntes. Jesucrist, el nostre Creador, no espera menys d'aquells que vol i pot salvar. Tota la Bíblia encara conté prou misteri per ocupar el nostre temps fins al seu retorn a la primavera del 2030, i com que la idea m'havia passat pel cap, Jesucrist em va creure la paraula, i em porta cada setmana temes d'estudi als quals dóna les seves respostes que intensifiquen la seva llum.

Només els éssers celestials ho veuen, però en un moment en què el món aïllat de Déu està angoixat pels riscos mortals del Coronavirus i les tensions internacionals que susciten temors de guerra, en la pau de la salvació de Crist, els seus estimats s'alimenten amb avidesa del seu ensenyament espiritual celestial. I aquesta font, font d'aigua viva, no s'assecarà. No obstant això, es pot interrompre, però només quan ja no s'aprecia. Però mentre sigui apreciada per qui la rep, pot

continuar. L'exemple és massa bo perquè jo no en pugui donar testimoni. Al final del dissabte del 22 de gener de 2022, mentre ens preparàvem per tancar el dia sant de Déu amb l'oració, un intercanvi final amb Joel, el meu germà en Crist, sobre la tensió en les relacions entre el món occidental i Rússia, em va portar a evocar la profecia de Daniel 11:40-45 que descriu l'estratègia general de l'esperada Tercera Guerra Mundial. Aleshores, la meua ment va ser colpejada per una idea brillant gràcies a la qual la meua interpretació presentada a Daniel 11, al document "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi", es demostra i esdevé indiscutible. Resumeixo el tema aquí per entendre el significat d'aquesta petita joia. Daniel 11 presenta dos "reis" principals que són el "*rei del nord*" i el "*rei del sud*". A la primera part del capítol, aquests dos "reis" designen les antigues dinasties lagides egípcies i selèucides sirianes. A partir del versicle 21, Déu té com a objectiu el selèucida "*rei del nord*" Antíoc IV, perseguidor dels jueus l'any 168 aC. Després, a partir del versicle 36, pren com a objectiu i context l'era cristiana i el papisme perseguidor dels cristians, objecte de les seves principals denúncies a Daniel 7:7 i 8:10 a 12. El canvi de context ens obliga a redistribuir els papers, és a dir, a reinterpretar les identitats dels nous "*reis del nord i del sud*" citats fins al final del capítol. Al versicle 40, l'Esperit escenifica agressions militars que afecten, no dos, sinó tres "reis" que designen: des del versicle 36, l'Europa catòlica papal, organitzada sota l'ègida del Tractat de Roma, objectiu de Déu víctima dels atacs finals, després el nou "*rei del sud*", és a dir, l'Islam guerrer que va sortir de la Meca des del 632, i el nou "*rei del nord*", l'actual Rússia ortodoxa. Un cop fet aquest recordatori necessari, aquí teniu en què consisteix la nova perla del Sàbat del 22 de gener de 2022. La profecia presenta, anomenant-lo clarament aquesta vegada, "*Egipte*", que ha passat al camp occidental des dels Acords de Camp David signats el 1979. Es troba colpejat pel nou "*rei del sud*" islamista guerrer, aliat amb el nou "*rei del nord*" rus. Sent ell mateix considerat "*rei del sud*" al començament de Daniel 11, en l'últim conflicte mundial "*Egipte*" es troba colpejat per aquest nou "*rei del sud*" que colpeja primer l'Europa papal cristiana. **Així doncs, es demostra la prova del canvi de context**. « *Egipte* » no pot ser « *el rei del sud* » que ataca l'Occident cristià, ja que s'ha convertit en el seu aliat i és saquejat pels « *libis i els etiòps* » musulmans que apareixen després del saqueig del « *rei del nord* » rus.

La profecia divina és una fortalesa inexpugnable, només s'hi pot entrar sent convidat i guiat per l'Esperit de Déu. Petit alè humà, no ets capaç de veure res més que el que Déu et deixa veure. Ell posa la mà i un vel encega la nostra intel·ligència. L'exemple que acabo de donar mostra que aixeca el vel quan vol i ho considera oportú. La comprensió de les revelacions divines és sempre extremadament simple i lògica, però fins i tot en aquestes condicions favorables, les intel·ligències humanes no perceben la més simple de les seves subtilitats. Adonar-se d'aquestes coses porta l'home a la veritable humilitat i a l'acceptació de reconèixer que el seu paper és realment el d'una simple "bústia" que es posa a disposició de Déu en Jesucrist. Tanmateix, en aquesta humilitat i en la demostració d'agraïment per les seves revelacions, li esdevé tan preciós que, per justificar-ho, va oferir la seva vida per redimir els seus pecats. I així, al seu retorn en glòria, podrà oferir-li la vida eterna, segons la perfecta justícia del seu pla salvador. La "bústia" o "*servent inútil*" esdevindrà aleshores un àngel que veurà i

parlarà directament amb el Crist fet visible. Perquè segons Lluc 17:10, no hi ha glòria per a qui obeeix, i així només fa el seu deure, segons el que Jesús va dir: "*Així també vosaltres, quan hàgiu fet tot el que us ha estat manat, digueu: Som servents inútils, hem fet el que havíem d'haver fet*".

La humilitat es cultiva i s'ha de protegir, perquè l'orgull que la pot substituir pot aparèixer en situacions d'èxit i admiració per part dels que els envolten. Sent menyspreats i ignorats, els escollits de Crist poden mantenir fàcilment una actitud humil, però al més mínim èxit, el perill de l'orgull és real. Per això és vital que romanguin humils envers aquells que instrueixen. Perquè Déu vetlla i controla l'aparició de l'orgull, que val al diable i als seus dimonis la seva sentència de mort final. I perquè ho paguen car, els àngels del mal coneixen l'eficàcia de l'orgull per perdre una ànima humana i fan tot el possible per exacerbar la tendència orgullosa a les seves ments. Perquè aquesta és una altra raó per justificar la humilitat. Contràriament al que creuen, les persones orgulloses són éssers manipulats. Potser aconseguen no ser manipulades pels éssers humans, tot i que ho dubto, però són, certament, manipulades pels esperits invisibles de Déu o Satanàs, i els seus germans angèlics. Comparant el nostre cervell amb un ordinador, som víctimes de "hackers" espirituals. Des de la distància, som manipulats, ja sigui per Déu pel nostre bé i la nostra vida, o pels dimonis, pel nostre mal i la mort que l'acompanya, des d'aquesta vida terrenal a totes les edats, i en el pitjor dels casos, en el judici final, eternament. L'orgull apareix en el jo interior on creix gradualment com una mala planta sembrada pels dimonis o, simplement, com a fruit de la llibertat completa que Déu ens ha donat. La criatura humana pot obtenir de Déu que il·lumini la seva intel·ligència, però també, en el cas dels orgullosos, que el facin espiritualment cec. Ja quan s'aïlla de Déu, l'home es priva de l'avantatge de poder identificar les causes reals dels esdeveniments que tenen lloc en el seu temps o en els altres; causes que estan ocultes perquè són espirituals. Aquesta és una ceguesa natural mínima que ja és fatal. Però la ceguesa de la ment pot prendre formes extremes, com ara veure enemics en els millors amics; en combat, es pot lluitar contra el propi bàndol, creient que tracten amb enemics. D'aquesta manera, Déu va donar la victòria al seu poble hebreu, que s'havia convertit en el seu Israel. Els seus enemics es mataven entre ells sense que Israel hagués d'intervenir. Així doncs, en una situació tan humana, siguem realment **humils** !

Privada d'aquesta preciosa humilitat, la humanitat, separada de Déu, confia en els seus científics, els seus grans homes, els seus homes erudits, que presumeixen de poder explicar la vida. Té especialistes per a tots els seus diferents camps i matèries, als quals es refereix. Tots s'han beneficiat, creuen, del progrés de la ciència i el coneixement. Però ignoren que aquest creixement tecnològic només és la conseqüència d'una maledicció generalitzada que va afectar tota la humanitat el 1843, una data construïda per la profecia "adventista" de Daniel 8:14. Experimentades principalment als EUA, les proves adventistes del 1843 i el 1844 van marcar aquest país, que només ha crescut en poder i al qual devem l'actual creixement tecnològic. Al seu torn, van seguir el ferrocarril, l'explotació del petroli i l'automòbil amb motor de combustió interna, la làmpada incandescent del Sr. Edison, el cinema, l'aviació civil i militar, la bomba atòmica, els coets

espacials, l'ordinador, Internet i el nostre actual "telèfon intel·ligent" ultra HD. No és aquest " *coneixement* " del qual Déu parla a Daniel 12:4, perquè aquest " *coneixement* " tècnic només permet a l'home construir les màquines destructives que el destruiran. Al contrari, per afavorir la vida dels seus escollits, Déu ofereix " *coneixement* " del seu projecte revelat per les seves profecies: " *Tu, Daniel, guarda aquestes paraules en secret i segella el llibre fins al temps del final* ". ***Aleshores molts el llegiran i el coneixement augmentarà* " .**

En aquest versicle veiem clarament la intenció de Déu de deixar que la fe cristiana s'estanqui fins al " *temps de la fi* ". Ara som en aquest " *temps de la fi* " i, com Déu va profetitzar a Daniel, el " *coneixement* " *ha* " *augmentat* " realment molt des del 1843, encara més entre el 1980 i el 1994, i d'una manera inesperada des del 2018. Només queda que sigui compartit pels escollits escampats entre els pobles de tota la terra; i entre tots els éssers humans, són els més **humils** , d'acord amb el model del Mestre, Jesús el Messies.

També hi ha una humilitat religiosa falsa i enganyosa basada en el fet que la gent reconeix que Déu existeix. Però aquesta humilitat és falsa perquè ignoren la seva existència, en no sotmetre's a la seva voluntat, que no els serveix de res. Els escollits que posseeixen una veritable humilitat no cometem aquest error il·lògic de comportament. Si Déu existeix, atès que també és el Totpoderós, és vital saber com jutja els homes i les seves accions. En aquest coneixement, es revela i es comprèn el paper que dona als fets. Perquè el cervell humà discerneix i analitza els esdeveniments amb gran precisió, la ciència l'ajuda en això, però no pot fer res més. Hem vist com el paper principal del Déu vivent és jutjar contínuament les seves criatures i les seves obres. Per tant, és vital entendre el significat que dona a les notícies que es produeixen dia rere dia. Pobles i famílies estan en dol per accidents que colpegen contínuament tota la humanitat culpable i pecadora. Aquests accidents poden ser causats per la manca de prudència de les víctimes, però el que és cert és que tots aquells que moren d'una altra manera que no sigui per vellesa moren perquè Déu no els va protegir. I si no ho va fer, és perquè aquestes persones no es van humiliar davant la seva gloriosa realitat. Entre ells, els creients volien ignorar el que ell pensava i quin era el seu judici. Déu és el Déu dels vius, no dels morts, i és per tant mentre vivim que hem d'aprendre a conèixer-lo. A Daniel i a l'Apocalipsi, principalment, Déu revela als seus servents més humils el significat que va donar als grans drames que van marcar la història de l'era cristiana. L'Apocalipsi els resumeix amb les " *set trompetes* " i les " *set últimes plagues* " que expressen la justa " *ira de Déu* ". Així, pel que fa a la " *primera trompeta* ", on els historiadors seculars només han assenyalat invasions bàrbares que van calar foc i sang a l'Europa actual entre el 321 i el 538, l'escollit discerneix un primer judici infligit pel Déu Creador ofès, el 321, per l'abandonament del seu santificat dissabte. I les altres sis " *trompetes* " i les " *set últimes plagues* " vénen, successivament, a castigar el mateix pecat. Apocalipsi 15:4 confirma el seu significat dels " *judicis* " divins dient sobre les " *set últimes plagues* ": " *Qui no temerà, Senyor, i no glorificarà el teu nom? Perquè només tu ets sant. I totes les nacions vindran i t'adoraran, perquè els teus judicis s'han manifestat* ". » En aquest vers, la frase " *Perquè només tu ets sant* " es dirigeix contra la falsa santedat religiosa de les religions catòliques romanes, papals i

protestants que els seus " *judicis* " ataquen. L'absència de " *la por* " de Déu " és en qüestió, i és degut a l'orgull i a la falsa **humilitat humana rebel** . De fet, des del 1843, després dels segles foscos del regnat papal, a Apocalipsi 14:7, el missatge del primer àngel convida els elegits a distingir-se de la falsa religió mitjançant una actitud **humil** que condueix a " *la por de Déu* ": " *I va dir amb veu forta: Temeu Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici ; i adoreu aquell que va fer el cel i la terra, el mar i les fonts d'aigües*". "Aquell qui convida els cridats a " *témer -lo*" s'anomena Jesucrist, el Déu Totpoderós, el Creador de tot allò que viu i existeix, visible o invisible. El veritable judici de Déu és terrible i el contrari de les concepcions agradables als homes, perquè divideix la humanitat només en dos bàndols, el dels seus **humils** elegits que la sang de Jesús salva, i tota la resta de la humanitat que ell destrueix i aniquilarà, al final, definitivament, a causa de l'orgull o la falsa **humilitat** dels rics i els pobres, tots rebels i tossuts, com el faraó egipci que va endurir el seu cor fins a la mort que Déu li va donar a les aigües del Mar Roig."

Però l'apreciació de la humilitat i l'orgull només es poden percebre cara a cara, i l'única opinió que compta és, és clar, la del gran Jutge universal. Cal témer que, en jutjar-se a un mateix, es mostri massa complaença. No oblidem, doncs, que Déu no és ni indulgent ni complaent, sinó just, exigent però ple de compassió per aquells que realment fan tot el possible per complaure'l.

Jesús ens dona un exemple d'humilitat que ha d'observar qualsevol que vulgui seguir-lo en el seu camí de veritat. Des d'una perspectiva humana, aquest camí és molt concorregut, perquè són molts els que l'emprenen. I si són tan nombrosos, és perquè l'estàndard cristià que apliquen no està d'acord amb les regles d'humilitat beneïdes per Déu. Molts falsos cristians es distingeixen per la seva ferotge determinació de fer alguna cosa per Jesucrist o per Déu. Aquestes persones competeixen en zel, en va, perquè és l'orgull el que les impulsa. És per denunciar aquesta mena de falsos servents que Jesús especifica a Lluc 14:8 a 11: "(8) *Quan algú et convidi a un casament, no ocupis el primer lloc, per por que algú dels convidats sigui més important que tu, (9) i vingui el qui us ha convidat a tots dos i et digui: "Cedeix el pas a aquest". Aleshores t'averkonyiries d'anar-hi". ocupa el lloc més baix. (10) Però quan et convidin, vés i seu al lloc més baix, així quan vingui el qui t'ha convidat et dirà: "Amic, puja més amunt". Aleshores tindràs honor davant de tots els qui seuen a taula amb tu. (11) Perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, i tothom qui s'humilia serà enaltit* .

És amb aquesta simple afirmació que Jesucrist pot condemnar el món civil i religiós separat d'ell. De fet, en aquesta paràbola, Jesús ens revela la base del seu judici: la humilitat que fa possible la vida eterna amb Déu i els seus sants àngels. L'exemple de les "noces" designa " *el sopar de nocces de l'Anyell* "; el convidat és l'escollit redimit per la seva sang; el qui convida és el Déu Jesucrist. Déu profetitza que el fals zel serà desemmascarat i humiliat.

En la seva experiència, el rei Nabucodonosor també adreça un missatge d'humilitat als elegits. Després d'haver estat estupefacte per Déu durant " *set anys* " a causa del seu " *orgull* ", trencat i humiliat, va prendre consciència de la seva indignitat. No va exigir ell mateix el seu retorn al tron caldeu, ja que ens diu a Dan. 4:36-37: " *En aquell moment la meva raó em va tornar; la glòria del meu*

*regne, la meua majestat i la meua esplendor em van ser restituïdes; **els meus consellers i els meus nobles em van demanar que tornés** ; vaig ser restituït al meu regne, i el meu poder només va augmentar". Ara jo, Nabucodonosor, lloo, exalto i honoro el Rei del cel, les obres del qual són vertaderes i els seus camins rectes, **i ell pot** humiliar els qui caminen amb orgull .*

Si els éssers humans estiguessin més atents al missatge transmès per Jesucrist, amb paraules i obres, molts entendrien que els estàndards de la vida celestial no els són adequats: glorifiquen l'orgull i menyspreen la humilitat; mala sort per a ells perquè Déu glorifica la humilitat i destrueix l'orgull. Tot el seu pla es resumeix en aquest objectiu: classificar els homes, rebutjar els orgullosos i santificar els humils per a l'eternitat. Tothom pot admirar així la saviesa del gran Déu creador que sap que després d'aquesta classificació, la felicitat eterna serà possible i adquirida.

Barreges mortals

Als 30 anys, víctima de l'atur, enmig d'una gran angoixa i pèrdua d'activitat professional, vaig recórrer a la Bíblia, que vaig llegir completament de principi a fi, des del Gènesi 1 fins a l'Apocalipsi 22. Aquesta lectura em va permetre descobrir que sobre tot allò que volia veure realitzat i que anomenava bo, Déu tenia una opinió molt diferent, i ho anomenava dolent. Abans d'aquesta lectura bíblica, jo era humanista i volia veure l'eliminació de les fronteres establertes entre els éssers humans; aquestes fronteres racials i nacionals que separen i impedeixen les relacions fraternals. Tanmateix, a partir del Gènesi 1, vaig descobrir que, en la seva obra creadora, el veritable Déu s'esforça per establir i fixar estàndards de **separació** . Jo estava completament equivocat i ell tenia tota la raó. I la humanitat paga contínuament les conseqüències de no tenir en compte el seu judici savi i perfecte. Perquè tenir en compte la seva opinió és confiar en aquell que **mai no pot** errar en el seu judici sobre les coses i les vides. En escriure aquestes coses, m'adono de com de beneït va ser Israel en ser guiat i liderat per Déu, des del seu èxode d'Egipte. El núvol sagrat els va acompanyar durant els seus viatges pel desert d'Aràbia, però aquest núvol només protegia els seus cossos mortals; la cosa més preciosa era només per a Moisès, amb qui l'Esperit Déu conversava a la tenda de trobada. Sí, no cal veure Déu per creure en ell, ja que la saviesa demostrada en tota la seva revelació bíblica testimonia la seva realitat vivent.

Un cop més, en aquest missatge, testificaré la importància d'aquesta primera declaració divina que és el tema del Gènesi 1, un llibre al qual jo personalment hauria donat el nom de " **separació** ", ja que és el tema de tot el llibre. Per entendre la importància que Déu dóna a aquesta **separació** , hem de tenir en compte que les seves primeres criatures, els àngels, van heretar una vida immortal perquè reflecteixen l'objectiu fonamental que Déu vol obtenir per a l'eternitat. El dret a viure i morir pertany només al Déu Creador i el pot aplicar als àngels i als humans; cosa que farà en el seu temps. La completa llibertat donada a les seves criatures fa possible tot: tant el bé com el mal. Déu ho sabia abans de crear la seva primera contrapart lliure, el seu primer àngel. I la perspectiva de crear vides rebels no el va fer abandonar el seu projecte. Bé, hi haurà rebels i

fidels, així que només haurà de classificar i seleccionar les criatures capaces d'adaptar-se a la seva concepció de la vida. I aquest programa concerneix els àngels i els humans. En adonar-se d'això, Déu ens porta en esperit al seu món espiritual; Ens fa conscients de l'existència d'una altra realitat que ens roman, la terrenal, completament invisible als nostres ulls; però no a les nostres ments. Tot el que ha fet, fa i farà, es basa en la seva intel·ligència suprema. Ha reflexionat, analitzat, compost i realitzat tot el seu programa que pretén aniquilar legalment el mal i els seus partidaris per oferir als seus fidels una vida eterna perfecta de pau i felicitat contínues. Sota aquesta mirada espiritual, la mort, que atorreix la humanitat rebel avui i en tot moment, esdevé l'aliat necessari, indispensable, perquè els escollits obtinguin la vida pacífica i eterna que Déu els vol oferir. La mort és, doncs, més que útil, és, dic, indispensable. Provoca la " **separació** " definitiva, perquè els difunts no tindran mai més l'oportunitat de canviar el seu destí. Els humans o moren en Crist, per la vida eterna, o moren com dimonis, per la seva aniquilació definitiva al final del programa diví. L'elecció és purament binària, com els dos camins que Déu posa davant dels passos dels humans, però també davant d'ells davant dels àngels celestials. I la mort del Crist victoriós ja ha tingut, per a aquests àngels celestials, conseqüències tràgiques per als malvats que han perdut el seu lloc al cel, però meravelloses per als bons que han estat alliberats de les seves males influències; aquest és tot l'ensenyament d'Apocalipsi 12:9 a 12. Aquesta primera purga celestial serà seguida, al seu degut temps, per una purga terrenal final. Aleshores, el pla salvador concebut per Déu es durà a terme perfectament. Per a Déu i els seus escollits d'orígens celestials o terrenals, el repòs de l'esperit haurà estat possible.

Aquesta és la causa de totes aquestes separacions que ordena al Gènesi 1; l'objectiu final és la **separació del " bé i del mal "**, tal com s'ensenya en aquest vers citat a Isaïes 7:15 on es diu de Crist: " *Menjarà mató i mel, fins que sàpiga rebutjar el mal i escollir el bé* ". El que era cert per a Crist és cert per a tots els humans; àngels i homes han hagut d'escollir entre el bé i el mal. I és perquè condemna la barreja del bé i el mal en les seves criatures que Déu demostra la seva preocupació per separar aquestes dues opcions de vida. Al Gènesi, primer **separa** els llocs de la vida celestial dels de la vida terrenal. Així estableix els límits que impediran als homes veure la vida celestial angelical. La terra ha de ser separada del cel i dels seus habitants. Després, en la nostra creació terrenal, el mal pren el nom de foscor i correspon a la nit. Així es **separa** del bé, que està representat per la llum del dia. Ja en aquestes accions, Déu revela que tota la forma que dóna a la seva creació transmet un missatge espiritual que profetitza el seu propòsit de separar el bé del mal. La dimensió terrenal creada rep així el seu significat com a camp de batalla ofert com a demostració als àngels i al món, ja que allà tindrà lloc una guerra entre Déu i Satanàs. Gènesi 1 ens ensenya que allò que Déu separa no s'ha de reunir, sota pena de mort eterna. El cel i la seva atmosfera van ser donats als ocells, no als humans, però impulsats pel pecat, els humans rebels van voler conquerir el poder de volar. Ho van aconseguir, però a quin preu? El de caure en l'esclavitud econòmica que els va portar a una dependència energètica contaminant i mortal per a la seva espècie i totes les espècies que viuen a la terra i als mars. Perquè els avions turístics consumeixen

enormes quantitats de querosè transportat en petroliers gegants que desemboquen al mar i de vegades s'enfonsen, provocant així importants vessaments de petroli a les platges on viuen homes, dones i els seus fills. La separació establerta per Déu ha estat transgredida i ara té les seves conseqüències mortals. Nous "Ícars" moren durant vols amb ales voladores d'alta tecnologia o paracaigudes sofisticats. No es transgredeixen les normes establertes per Déu amb impunitat. Aquests riscos no són compatibles amb la prudència extrema a la qual ens exhorta Jesús. Per tant, continuen sent fruits de la humanitat rebel. En l'extensió del seu missatge de **separació**, lògicament, Déu va voler aplicar aquest principi per protegir el seu poble hebreu; la qual cosa el va portar a prohibir-los casar-se amb estrangers pagans. La seva felicitat en depenia, perquè a través del matrimoni, l'estranger porta a l'Israel santificat per Déu, la seva cultura, la seva religió, tot el seu nivell de vida. I així com el llevat fa pujar tota la massa del pa, la seva presència a l'Israel de Déu posa en perill mortal la vida de tot el poble; una cosa que vol evitar per a aquells que estima.

Des de la mort de Crist i l'ofertament de la seva gràcia a tot l'univers terrestre, els cristians han pensat erròniament que aquesta **separació** de grups ètnics s'havia acabat. Perquè la ignorància o el menyspreu per aquest principi encara comporta les seves desafortunades conseqüències per a totes les nacions modernes que estan renovant l'experiència de "Babel". I cal tenir en compte que la reunificació d'aquells que Déu **va separar** per les llengües es veu afavorida pel llarg període de pau que Déu ha concedit a Europa des del 1945, any en què va acabar la Segona Guerra Mundial. Com més durí aquesta pau, més greus són i seran les seves conseqüències. I a jutjar pels fruits donats, el judici establert per Déu està completament justificat. El nostre món s'ha convertit exactament en allò que Déu volia que el seu Israel nacional evités; un lloc de disbauxa, recerca de plaer, fals amor, odi, robatori i assassinat, al qual s'afegeixen les dissensions religioses concurrents que justificaven les guerres anticolonialistes i la guerra de "Bòsnia" als Balcans. Perquè els humans aïllats de Déu persisteixen a ignorar les causes religioses d'aquestes convivències fetes impossibles perquè no són acceptades pels éssers humans. I si el fruit d'aquestes convivències els és tan insuportable, és per la maledicció que Déu lliga a la transgressió de les seves separacions. Des de Babel, les diferents llengües creades per Déu havien de **separar** els pobles, però avui, tota la terra s'ha convertit en un petit poble on la informació circula en temps real. Però la tecnologia més desenvolupada no treu la vida humana del poder del Déu immortal. I la reunió d'aquells que Déu havia **separat** tindrà, una vegada més, la conseqüència d'incendiar la terra i els seus habitants. La qual cosa em porta a dir: Massa abraçades, massa cremades. El propòsit de la nova aliança era difondre la bona nova de la salvació a tots els pobles de la terra, però no reunir els pobles que Déu havia **separat** per les llengües. És per això que la tràgica experiència que el món està a punt de viure, i que ja viu de forma lleu amb el contagi del Coronavirus, es deu completament al seu menyspreu per la lliçó perpètua que Déu volia donar a la humanitat a través de l'experiència de la "Torre de Babel". El menyspreu mostrat envers Déu ja es trobava en la persona del diable, que ignorava el significat del verb "morir". Creia que podia derrotar el Déu que l'havia creat fins a la mort de Crist, que va

romandre sense pecat. Després de causar la mort de multitud d'éssers humans, va aprendre de Crist que el seu torn de morir estava programat per Déu. La ignorància impudent de les lliçons divines tindrà, doncs, les seves conseqüències per a tots els àngels i els éssers humans rebels.

En el seu temps, el rei Ezequies va cometre l'error de mostrar als seus visitants caldeus les riqueses del seu temple. Com a resultat, però després d'ell, van tornar per apoderar-se d'aquestes coses i de tota la nació. El món occidental, al seu torn, està cometent el mateix error. A través de la televisió i Internet, l'opulència de la vida occidental es mostra davant la mirada envejosa de pobles que encara viuen en la pobresa i la misèria. Com no podem entendre, en aquest cas, el seu desig de venir a gaudir també d'aquesta vida fastuosa que s'exhibeix? La conseqüència d'aquesta tecnologia moderna és provocar onades d'immigració que alteren l'equilibri de la gestió social dels pobles d'aquest Occident ric i desenvolupat. Però sigui quin sigui el nivell d'aquesta riquesa, els costos representats pels nouvinguts es financen a costa dels habitants originals. És llavors que la immigració sense suport esdevé, al seu torn, una causa de conflictes i enfrontaments entre els que aproven i els que disputen aquest tipus d'acollida. El bastó " sindical " es trenca i la **barreja ètnica i religiosa esdevé mortal** . Pel que fa a ella, la França republicana veu destruït el seu lema: llibertat, igualtat, fraternitat. No queda res més que la submissió de l'esclau al seu amo, la desigualtat social i l'adversitat que empeny aquells que no comparteixen les mateixes idees a enfrontar-se. Però, les altres nacions que es van construir sobre el seu model també estan condemnades a viure les mateixes experiències doloroses. I finalment, es confirmarà el proverbi: la raó del més fort és sempre la millor. I aquest "més fort" és el Déu creador que organitza la maledicció per a aquells que no pot beneir.

La **separació** provocada per Déu té com a objectiu seleccionar la fe obedient, ja que l'obediència és l'expressió de la confiança que l'escollit dóna al Déu que ordena i organitza la seva vida. La mort de Crist va donar als cristians una raó més per ser-li fidels i obedients, i en cap cas, el dret a menysprear les seves ordenances i manaments.

El pensament del Senyor em va ser revelat el matí del dilluns 31 de gener de 2022. El tema revelat encara fa referència a la "barreja mortal". A Gènesi 1, l'ordre de la creació adjunt a cada dia segueix una lògica basada en el pensament " *foscor i llum* " que tradueix el missatge " *mort i vida* ". Així doncs, podem observar que Déu crea la vida vegetal el tercer dia abans de crear la llum solar i lunar el quart dia. Aquesta llum afectarà la vida animal creada el cinquè dia. Espiritualment, l'estatus animal no té valor per a Déu, ja que crea els animals només per ser dominats per l'home, a qui crearà, aquesta vegada, " *a la seva imatge* ", el sisè dia. Gènesi 1:26: " *I Déu digué: Fem l'home a la nostra imatge , semblança nostra, i que domini els peixos del mar, els ocells del cel, el bestiar i tota la terra, i totes les bestioles que s'arrosseguen per la terra* " . » Especifico que Déu diu " *a la nostra imatge* " perquè està assistit en la seva creació terrenal pels seus àngels que ja comparteixen amb ell " *la seva imatge* ". Així diu " *fem-ho* " perquè els associa a la seva obra. Per tant, aquest terme plural no es justifica per una santa trinitat, sinó simplement per una associació de l'Esperit Amor Déu amb

els seus estimats àngels fidels. Cal tenir en compte que en aquest vers, Déu dóna a l'home el poder de " *dominar* " " *els rèptils que s'arrosseguen per la terra* ", com " *la serp* ", que tanmateix prendrà el poder dominant sobre ell, quan es deixarà " *dominar* " per ell desobeint Déu, seguint el seu consell diabòlic.

El " *cinquè dia* ", Déu crea la vida animal marina. Ara, el número " *cinc* " és simbòlicament el número de l'home. La vida creada al " *mar* " esdevindrà així símbol de l'home animal en què esdevindrà, quan hagi perdut la seva semblança amb " *la imatge de Déu* ", després del pecat, fins que cobreixi la seva nuesa amb una peça de pell que profetitza l'oferiment diví de la gràcia de Jesucrist.

El " *sisè dia* ", Déu va crear l'home " *a la seva imatge* " a la terra ferma que havia emergit del mar. El número " *sis* " és el número de l'àngel, ja sigui el missatger celestial o terrenal. Aquí designa l'estàndard de la vida celestial que finalment obtindran els redimits de Crist seleccionats a la terra. Les paraules pronunciades per Déu confirmen aquesta idea, ja que diu, parlant als seus àngels: " *Fem l'home a la nostra imatge* ". L'home creat " *a imatge de Déu* " és, per tant, també a imatge de l'àngel celestial. Jesús també va confirmar aquest estàndard angèlic reservat per als seus elegits dient a Mateu 22:30: " *Perquè a la resurrecció ni es casen ni es donen en matrimoni, sinó que són com els àngels de Déu al cel* ". En la seva puresa original, Adam era, per tant, com els àngels de Déu, excepte que no se li permetia veure'ls; Déu havia establert aquesta limitació per a l'home. A diferència del mar, la terra és portadora de vida creada a imatge de Déu. I això prepara el paper que aquestes dues paraules antinòmiques rebran a la profecia de l'Apocalipsi que Déu donarà a l'apòstol Joan. Especifico: per a «la mar», la vida de l'home animal, i per a «la terra», la vida de l'home fet a imatge de Déu, és a dir, la imatge que Jesucrist ve a reconstruir en els seus elegits, a qui salva de la condemna mortal del pecat. Aquells a qui salva han de sotmetre's al baptisme, el model profètic del qual practicaven els sacerdots hebreus. Abans d'entrar al temple, s'havien de rentar a la gran conca d'aigua anomenada «mar». En el baptisme, la immersió de tot el cos simbolitza la mort de l'home animal que reneix en Crist, a imatge de Déu. El « *mar* » rep així clarament el significat de la mort.

En conseqüència, el mar significa la mort i la terra representa la vida. Tanmateix, l'home animal també viu a la terra, que així porta la vida i la mort després del pecat. A la profecia, la terra maleïda per Déu serà, doncs, portadora d'aquestes dues característiques: la mort i la vida. En confirmació, la superfície de la terra contindrà deserts (imatges de la mort) i boscos exuberants (imatges de la vida). Però aquest no és el cas del " *mar* ", que simbolitza només la vida de l'home animal destinat només a morir. A Gènesi 2:9, " *la vida i la mort* " es designen per " *dos arbres* ": " *I de la terra, Déu va fer créixer tot arbre agradable a la vista i bo per menjar, i l'arbre de la vida al mig del jardí, i l'arbre del coneixement del bé i del mal* ". En aquest vers, la paraula " *mort* " se substitueix per " *el coneixement del bé i del mal* "; una expressió que s'adapta perfectament a definir l'*ambigua* "terra" que porta " *la vida i la mort* ".

Sabent que per a Déu, conèixer significa experimentar, aquesta expressió caracteritza particularment bé la fe protestant, en part beneïda i en part maleïda per Déu, des del seu inici. Els benaurats van patir la maldat com l'Anyell de Déu, i els maleïts van tornar amb armes, cop per cop, a les lligues papals catòliques

romanes que els van atacar. Els primers van donar testimoni d'una fe " viva ", els segons d'una fe " morta ". Els missatges de " vida i mort " són fonamentals a l'Apocalipsi. Déu ens en dona la prova a Ap. 3:1: " *Escriu a l'àngel de l'església de Sardis: Aquestes són les coses que diu aquell que té els set Esperits de Déu i les set estrelles: Conec les teves obres, que **es diu que ets viu i que ets mort** " .* Déu justifica aquest missatge imputant al protestantisme experimentat entre 1831 i 1844 un " coneixement del bé i del mal ". Beneït sigui ell, " viscut ", abans de 1843, després d'aquesta data és maleït per Déu i el seu estat espiritual és el de la " mort ". Aquest canvi en l'estatus espiritual de la fe protestant a causa de l'activació del decret diví de Daniel 8:14, fa que els símbols " mar " i " terra " comparteixin el significat de " mort ". A partir de 1843, " la fe viva " és portada pels únics i pocs escollits seleccionats per Jesucrist en les dues proves adventistes de 1843 i 1844, i inicialment només als EUA. En altres nacions, es seleccionaran els escollits, però només després de 1873, d'acord amb els anuncis paral·lels fets a Daniel 12:12 i Apocalipsi 3:7. Així, juntament amb els símbols de " mar i terra ", aquesta fe adventista viva serà representada per " la resta de la dona " a Apocalipsi 12:17: " *I el drac es va enfurismar contra la dona, i va anar a fer la guerra contra la resta de la seva descendència, els qui guarden els manaments de Déu i tenen el testimoni de Jesús* " .

Des del 1843, " el drac " o " el diable " s'ha enfadat amb la fe adventista viva, que es caracteritza per dos criteris inseparables i indispensables: " *aquells que guarden els manaments de Déu i que tenen el testimoni de Jesús* ". Tanmateix, des del 1995, l'adventisme institucional ja no ha estat el dipositari del " *testimoni de Jesús* ". La prova de fe del 1994 basada en el missatge de la " *cinquena trompeta* " li va ser fatal. Escric sobre l'últim " *testimoni de Jesús* " cada setmana en aquest llibre, proporcionant explicacions addicionals sobre els temes que tria il·luminar. I precisament, aquesta condemna de l'adventisme oficial per part de Crist es confirma per la seva aliança antinatural amb el camp de la " *fe morta* ", que " *es considera viva* ", precisament des del 1995. Així ens trobem de nou amb el tema d'aquest article, que tracta de la "barreja mortal". Finalment, l'adventisme oficial va cometre aquesta "barreja mortal", i des del 1843, la fe protestant morta també l'ha comès, fent una aliança amb l'enemic de Déu, la fe catòlica romana papal. La confirmació d'aquestes coses apareixerà a Apocalipsi 13:11-18, en la descripció de " *la bèstia que puja de la terra* " rebent domini en presència de " *la bèstia que puja del mar* ". Com a testimoni d'aquesta profecia, el 2022, els EUA es van convertir predominantment catòlics; de manera que, havent-se format sota el símbol de l'"Anyell " Jesucrist, acabaran el seu temps a la terra parlant en els darrers dies com el diabòlic " drac " catòlic romà. Format per un protestantisme " *mort* " i un catolicisme " *mort* ", l'ordre de "posar a *mort* " o " *matar* " els últims escollits, una acció profetitzada a Apocalipsi 13:15, apareix com un fruit lògic natural del fals cristianisme: " *I tenia poder per donar vida a la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlés i fes que tots els qui no adoren la imatge de la bèstia fossin assassinats* " .

Aquesta última "barreja mortal" de la història humana és en completa oposició a la cura i la importància que Déu dona a les **separacions** revelades en tot el llibre del Gènesi. I de principi a fi, Déu **separa** els qui hereten la " vida "

dels qui hereten la " mort " , els resultats finals dels " dos camins " que ha posat davant dels éssers humans. La importància de **la separació proposada per Déu** es mostra més a fons en aquest versicle d'Hebreus 4:12, sobre la seva Paraula escrita: " *Perquè la paraula de Déu és viva i eficaç, i més tallant que qualsevol espasa de dos talls, penetrant fins a la divisió de l'ànima i l'esperit , de les articulacions i del moll del moll, i discerneix les intencions i els pensaments del cor* ". Jesús també va dir a Mateu 25:32: " *Davant d'ell seran reunides totes les nacions: i ell els separarà els uns dels altres, com un pastor separa les ovelles de les cabres; » les " ovelles " fidels per a la " vida ", i les " cabres " rebels per a la " mort "* .

La vida dona totes les "raons" per creure en Déu

Raó i fe

Les proves de l'existència de Déu són tan nombroses que em temo que només puc citar-ne unes quantes. Perquè, per a tot home, la vida és una mena de miracle, des del seu naixement fins a la seva mort, és legítimament portat a qüestionar-se el sentit de la seva vida. És per això que els pobles de les nacions paganes confiaven en divinitats els cultes de les quals es prolongaven mitjançant llegats religiosos tradicionals. La tradició és bona quan permet el manteniment de la veritable religió, però esdevé mortal quan consisteix a prolongar les falses religions.

A l'Europa Occidental, la tradició dominava les ments humanes sota l'aparença de la "raó", erigida com a tòtem religiós per Maximilien Robespierre, el cap del Comitè de Salvació Pública format durant la Revolució Francesa després de la decapitació del rei Lluís XVI. El seu nom, Maximilien, el converteix en una mena de Papa "Màxim", i el seu nom reflecteix l'aspecte papal de portar la "túnica de Sant Pere". Sota el seu lideratge, França va experimentar un any complet de "Terror" entre el 27 de juliol de 1793 i el 27 de juliol de 1794. "Un any", exactament el dia, profetitzava la norma atea "maxi mil·lèsima" d'un nou "mil·lenni", "màxim", que significa gran, molt gran. La vida d'aquest "anticrist", que va morir el 28 de juliol de 1794, als 35 anys, és idèntica a la de Jesucrist. Un detall significatiu és que la seva boca profana va ser objectiu de Déu, ja que va ser colpejada al "maximiliari" per una bala disparada pel gendarme "Merda". El "tirà" va morir guillotinat enmig d'un dolor insuportable. El seu sinistre ministeri terrenal va acabar el 9 de "Termidor" del calendari revolucionari vigent en aquell moment i fins al 1806. Aquestes semblances amb Crist i el Papa ens ensenyen que la seva acció va ser un càstig organitzat per Déu, el gran Jutge dels humans i els àngels. Aquesta profecia del nom i el nom d'aquest líder del culte de la "raó" s'ha complert, ja que encara domina, aquesta "raó", les ments humanes avui a tot Europa i les seves branques als EUA i Austràlia. La "raó" ha estat molt ajudada pel desenvolupament tecnològic, que també, en paral·lel, ha guanyat i conquerit els pensaments humans. En Jesucrist, Déu havia predit aquestes devastacions a causa de l'avanç de la civilització occidental, dient a Mateu 24:24: " *Perquè sorgiran falsos Crists i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, per tal*

d'enganyar, si fos possible, fins i tot els escollits ". Tanmateix, he de ser honest, Jesús només es va dirigir en aquest versicle a les accions espirituals degudes a falsos Cristos i falsos profetes. I això per una simple raó: per a Déu, el progrés científic no és una excusa vàlida per justificar la incredulitat en ell. Perquè sigui quin sigui el nivell assolit, el coneixement científic seguirà sent incapaç de demostrar que Déu no existeix. I a l'inrevés, per a aquells que volen obtenir-les d'ell, les proves de la seva existència són abundants.

Com que els humans situen la "raó" per sobre de la religió, aquesta raó hauria de produir pensaments "raonables". Tanmateix, això no és així; la "raonabilitat" desapareix quan s'ha d'aplicar a la religió del veritable Déu. Tothom pot veure la quantitat d'esforç que els no creients dedicanen a buscar científicament explicacions per a innombrables coses. Excaven la terra i obren tombes per descobrir proves del passat. Creuen oceans i mars per descobrir rastres d'una civilització o d'una espècie animal extinta. Fins i tot envien coets a l'espai, amb l'esperança de trobar rastres de vida a la Lluna, a Mart i en altres llocs, si és possible. I aquells que són capaços d'aquests esforços per obtenir respostes descuiden les que Déu els ha preparat en les revelacions de la seva Santa Bíblia. No entenen que el seu zel esdevé una causa de culpa més gran envers ell. La "raó" hauria de produir intel·ligència, però es pot anomenar intel·ligent aquells que no donen prioritat al destí etern de les seves pròpies vides? La seva raó és tan morta com la seva fe, perquè la mort ha entrat en ells; ha estat acceptada com a norma de la vida humana, i s'han resignat a aquest principi.

Tot i això, fa dos mil anys, el 2030, un home va morir en una creu i tres dies després va aparèixer viu als seus fidels testimonis; això per ensenyar-los que la mort ha estat conquerida per aquell que dóna la vida eterna. Jesucrist va venir a reconstruir el pensament humà per donar-li el sentit de l'eternitat. L'avantatge dels escollits és immens, perquè la mort ha perdut el seu caràcter irremediable acceptat pel no creient. I submergint la nostra mirada en la Santa Bíblia, aprenem com va aparèixer la mort després del pecat; per tant, té una causa accidental i una durada perpètua, i per tant no eterna. La nostra visió de la vida i el significat que porta canvia, per tant, canvia completament; així passem amb tota la nostra ànima "de la mort a la vida". La consciència de la realitat de Déu ens "**separa**" dels no creients, perquè ara estem convençuts que, en totes les circumstàncies, la mort només colpeja on Déu ho permet. Aquest pensament cristià va portar l'apòstol Pau a comparar la primera mort, l'anomenada natural, amb el son. "*Els qui dormen*", diu a 1 Tes. 4:13, i Dan. 12:2 diu dels morts que "*despertaran*" per a la primera o segona resurrecció segons Apocalipsi 20. Nosaltres, els que creiem en Déu, sabem, com els no creients, que els cossos físics dels morts es descomponen; els dels escollits, com els dels no creients i els no creients ateu. Però el que la Bíblia i Jesucrist ens han ensenyat és que Déu és Esperit i que la veritable vida eterna també és esperit. Jesucrist ho va declarar a través de l'apòstol Pau a 1 Cor. 15:50: "*Això us dic, germans, que la carn i la sang no poden heretar el regne de Déu, ni la corrupció hereta la incorrupció*". Però què és "*la carn*"? Aquesta és només la forma temporal de l'embolcall en què, a la nostra terra, neix i es construeix l'esperit humà mitjançant les experiències de la vida. De dos nadons nascuts a la terra, bessons o no, un podrà viure eternament per la seva fe viva, l'altre no podrà,

a causa de la seva incredulitat. A 1 Cor. 15:29, Pau especifica més endavant: " *Si no, què faran els qui són batejats pels morts? Si els morts no ressusciten gens, per què són batejats per ells?* " Malgrat la unanimitat de l'elecció dels traductors, especifico que la forma " *pels morts* " té el significat: " *a causa dels morts* "; igual que l'impermeable o el paraigua estan fets "per a" la pluja, però no "pel seu benefici", és a dir, "a causa de" i "contra" la pluja. En el text grec, la paraula traduïda per " *per a* " és "superior" i té el doble significat de " *per a* " i " *a causa de* ". Només el sentit comú guia l'elecció, o bé l'Esperit del Senyor Jesús il·lumina o no il·lumina la ment del traductor. Llàstima pels "mormons" que van caure en aquest parany, però la intel·ligència del Senyor vol que el baptisme prengui el seu significat "a causa de la mort" i no "pel seu benefici". Aquest punt és molt important, perquè el moment del baptisme marca precisament per a un electe el seu pas " *de la mort a la vida* ". En extensió del tema anterior, passa del menjar de l'arbre de la " *mort* ", del " *coneixement del bé i del mal* ", al fruit de l'únic " *bé* " perfectament pur i sant de l' "*arbre de la vida* " Jesucrist. La fe en la resurrecció dels morts és fonamentalment una base de la veritable fe. És aquesta creença la que destrueix l'horrible espectre de la "mort" i que només beneficiarà els escollits seleccionats per Jesucrist, el Déu celestial vivent. Aquell que té set de comprendre el veritable significat que Déu dona a les coses troba en ell les respostes a totes les seves preguntes. Per això és angoixant veure els homes esgotant-se en una investigació vana i estèril que no té el poder de fer-los guanyar l'eternitat. Déu ha permès durant molt de temps que els incrèduls construeixin les seves esperances en el progrés de la ciència, però havent arribat gairebé 8 anys abans del seu gran i definitiu retorn gloriós, els imposa els seus càstigs, el propòsit principal dels quals és cridar-los per última vegada al penediment. Un penediment que està ben justificat, ja que han estat culpables d'un menyspreu odiós cap a ell. A més, en negar-se a creure les seves declaracions, fan del Déu de la veritat l'autor de la " *mentida* " que atribueix al " *diable* " i al seu campament. El penediment és, doncs, necessari i encara continua sent individualment possible. Individualment, només, perquè, col·lectivament, ja és massa tard; s'han format i enfortit grups rebels des del 1843 i per a l'adventisme rebel oficial, des del 1994. El Déu vivent roman viu i actiu amb els seus únics escollits que obtenen, a més del pa de cada dia, l'aliment espiritual que " *emana* " de la seva santa paraula profètica escrita a la seva santa Bíblia. Jesús va dir als seus apòstols: " *Mireu, us ho he dit tot per endavant* ". Dono testimoni de l'autenticitat de les seves paraules, perquè tota la nova llum que rebo d'ell il·lumina aquests textos escrits a la santa Bíblia. La història de la fe hi està escrita en la seva totalitat, formada per innumbrables testimonis que concerneixen els 6.000 anys de la selecció divina dels escollits terrenals. Les paraules de Crist només es referien a la vida espiritual, perquè el seu estàndard evoluciona amb el temps, segons el seu programa profetitzat, però als seus ulls continua sent l'únic tema digne del seu interès, malgrat el "progrés" civilitzacional que ha aparegut en els darrers temps. Pel que fa al "progrés", els pobles de la "raó" només han aconseguit progressar per excés en tots els àmbits, i la humanitat submissa ja n'està pagant el preu i continuarà pagant-ne un preu car. Un excés d'asèpsia, paradoxalment, té dues conseqüències oposades: la vida es prolonga, però es fa més fràgil i és víctima de malalties on el paper de les defenses

immunitàries és essencial. De la mateixa manera que un exèrcit mantingut en repòs perd la seva capacitat de combat, la immunitat natural ha d'enfrontar-se constantment als agressors virals i bacterians. Després de caure en l'esclavitud tecnològica, la humanitat és víctima de l'esclavitud digital que regeix la seva forma de vida. El sentit comú es troba en el nostre Déu vivent Jesucrist. Però, per què Déu hauria de protegir aquells que el menyspreen? La seva extrema compassió no arriba tan lluny, i ell continua sent el jutge perfecte " *que retorna a cadascú segons la seva obra* ", tal com va anunciar a Apocalipsi 22:12: " *Mira, vinc aviat, i la meva recompensa és amb mi, per retornar a cadascú segons la seva obra* ". I com que examina els seus cors i les seves ments, Jesucrist no pot errar en el seu judici dels éssers humans. Davant del seu judici, les falses afirmacions de dret a la seva justícia s'esfondren.

Aquí teniu ara l'enumeració de certes realitats que proven l'existència del Déu que es fa visible o invisible, segons la seva voluntat, que beneeix o maleeix, segons l'estàndard que ha fixat per a la seva selecció d'elegits terrenals.

Per important que sigui, la Bíblia i els seus escrits no són el primer, perquè com a prova, l'home exigeix acció. Per tant, fets històrics indiscutibles com l'existència del poble jueu anomenat Israel encapçalen aquesta llista. L'existència del poble jueu és tan important que Déu els utilitza per atreure l'atenció humana cap a la seva persona divina. Amb aquesta finalitat, va fer del caigut Israel nacional, a causa del seu rebuig de Crist, un subjecte de maledicció per a tots els pobles de la terra. Aquesta maledicció es va construir sobre el retorn dels jueus al seu sòl nacional el 1947 després de la mort de 6 milions de jueus als crematoris dels camps de l'Alemanya nazi. Havien dit a Pilat sobre el Crist anomenat Jesús de Natzaret: "Que *la seva sang sigui sobre nosaltres i sobre els nostres fills* ". Déu els havia inspirat amb les paraules d'aquest anunci de la seva maledicció contínua i futura, inclosa la "Shoah", la "solució final" decretada per Adolf Hitler, el líder nazi, com a advertència final de Déu als pobles cristians o jueus infidels escampats per tota la terra. Després d'aquesta lliçó, Déu va concedir a la humanitat occidental un llarg període de pau, favorable al comerç i a l'enriquiment material dels EUA, Europa i les seves branques globals. Això, en un context latent d'amenaçes terroristes internacionals, successivament palestines, després musulmanes, anomenades "islàmiques". Perquè la injustícia patida pels palestins musulmans ha despertat i reavivat la ira dels pobles musulmans contra els antics "croats" occidentals. És, doncs, un veritable crit, fins i tot un udol, el que Déu pronuncia a través d'aquests fruits de malediccions degudes al poble jueu a causa del seu retorn a la seva terra nacional històrica. Les persones que afirmen confiar en la "raó" haurien d'entendre el vincle que connecta la maledicció patida per tota la terra amb el poble jueu, autor i responsable de la seva causa. Però en l'àmbit religiós, com en l'àmbit secular, la raó dificulta l'evidència proporcionada. Les veritats circulen, però mai no s'amplifiquen. En els nostres últims dies, sembla cada cop més que l'estàndard del pensament únic s'oposa a qualsevol idea de qüestionament. Qualsevol reconsideració d'un tema s'interpreta com un pas enrere inacceptable per part de les elits polítiques, econòmiques, sanitàries i, per descomptat, religioses. A més, paradoxalment, aquest comportament internacional dels líders testifica que Déu els està preparant per patir els seus càstigs, que seran

progressius i fins a l'extermi de l'espècie humana a la terra, amb el retorn de Crist Salvador i Venjador. Però, és clar, aquesta prova només està a l'abast dels seus escollits, il·luminats per la seva paraula profètica infal·lible.

Retrocedint en el temps, des del fruit fins al tronc i l'arrel, tenim el testimoni històric de gairebé 2.000 anys de fe cristiana. Tot i que terriblement marcat per un aspecte fosc, aquest període dóna testimoni de l'obra i l'existència de Jesucrist. Però independentment d'aquest testimoni, la "raó" no espera proves més que no ho feia durant l'època de la llei dels sospitosos durant la Revolució Francesa. Qualsevol que contradigui la posició adoptada pels líders nacionals esdevé sospitos, i les masses populars incultes i incrèdules se sotmeten, neutralitzades per la por. Arribem a l'etapa final de l'enduriment del cor del faraó egipci, a qui Déu estava a punt de matar, perquè abans del rei caldeu Baltasar, Déu també l'havia pesat i l'havia trobat deficient en la balança de la seva justícia.

Abans de Jesucrist, trobem l'èxode de la terra d'Egipte i la formació, per part de Déu, de l'Israel nacional jueu. Dia rere dia, les experiències viscudes per aquest poble es registraven per escrit; això s'ha de prendre com a prova de l'existència del Déu alliberador per qualsevol ment anomenada "raonable". Aquest testimoni escrit revela una preocupació per la intel·ligència superior que el poble jueu va ser el primer a demostrar. La continuïtat observada en l'escriptura d'aquestes escriptures durant aproximadament 15 segles distingeix encara més l'experiència d'aquest poble de la d'altres pobles terrenals. Val la pena assenyalar un detall: Déu va obligar el seu poble a ser testimoni dels càstigs que els va imposar. Cap altre poble ho ha fet, perquè separats de Déu, els pobles es lliuren a l'orgull humà, que els impulsa a mantenir una imatge gloriosa de la seva experiència. L'evidència d'aquest comportament es va proporcionar a Egipte, ja que el nom, i tot record del beneït govern de Josep com a gran visir, va ser esborrat pel faraó, hostil al poble hebreu, del registre cultural-històric egipci. I durant els segles de l'era cristiana, els testimonis llegats pels monarques sovint eren embellits en benefici del subjecte implicat. En canvi, la Bíblia dóna testimoni d'una veritat que confirma tant la benedicció com la maledicció; la qual cosa la fa digna de la fe d'escollits veritablement "raonables".

La bellesa de la creació testimonia la preocupació pel bon gust revelada per les coses visibles. Les flors, la seva aparença i les seves fragàncies d'olors agradables, testimonien encara més la delicadesa del Déu Creador. En particular, la primavera, imatge del temps de l'Edèn sense pecat, dóna a la natura el seu aspecte luxós de vida i activitat floral, vegetal i animal. Aquestes coses estan fetes per ser apreciades per una criatura adaptada a aquesta apreciació. La intel·ligència humana no és més que la conseqüència de la del Déu que la va crear. I és en aquest nivell de reflexió que l'home animal es separa de l'home espiritual. L'home animal veu les coses, però no les connecta amb el Déu creador, el seu nivell d'intel·ligència rebutja aquesta evidència, per manca d'intel·ligència o per la lliure elecció d'una voluntat rebel, perquè no vol ni Déu ni Mestre que l'obeeixin, i això particularment a França, des del maig de 1968, on aquesta expressió va ser adoptada com a eslògan pels joves que s'havien rebel·lat contra el vell model de societat.

La Bíblia encara dona testimoni d'innombrables coses, entre les quals hi ha el relat del diluvi que va tenir lloc a la nostra Terra fa només 4.337 anys. Això no és gaire quan sabem que dins d'aquests 4.337 anys hi ha uns 2.000 anys de l'era cristiana. Els tres períodes de 2.000 anys van estar, doncs, marcats per aquestes tres experiències successives: el diluvi, la formació d'Israel, l'experiència cristiana; i cada etapa porta una lliçó divina; les dues primeres ensenyen la mort i la vida. La tercera ve en Crist que separa, per la fe en el seu sacrifici voluntari, els morts dels vius.

És evident que avui, el 2022, les proves presentades ja no tenen cap efecte en les ments humanes. Els 76 anys de pau viscuts des del final de la Segona Guerra Mundial, és a dir, des del 1945, han rentat els cervells humans. La presa del poder per part de la joventut americana i europea ha produït una societat rebel el destí de la qual és assolir el nivell de Sodoma i Gomorra. A Occident, el pensament religiós és tan rebutjat com els esforços de Lot per canviar el mal comportament dels habitants de Sodoma. Al llarg d'aquests 76 anys, de generació en generació, la tendència rebel s'ha enfortit i amplificat. Viure sense Déu ja no planteja cap problema a les ments de les persones nascudes en aquest clima dominat per l'ateisme. Les seves vides són plenes, plenes de múltiples activitats que motiven els seus projectes i esperances. En resum, nascuts sense Déu, no senten cap necessitat d'ell. Plens d'orgull i arrogància a causa dels seus alts coneixements tecnològics i científics, menyspreen l'esperit religiós, que consideren un "dinosaur" de temps passats. Davant d'aquest tipus d'esperit, els elegits ja no poden fer res; qualsevol demostració de veritat esdevé inútil i vana. Per tant, els escollits dels darrers temps no seran mai una multitud que ningú podrà comptar, com Déu va anunciar a Abraham, sinó que sempre seran aquell "petit ramat" estimat i preciós al cor del Déu fidel i vivent.

I a aquells que encara puguin creure que la raó podria protegir la humanitat, us recordo que Déu té la capacitat de sotmetre-la a un poder de ceguesa o il·lusió, com ensenya 2 Tes. 2:10-12: "*I amb tot engany d'injustícia per als qui pereixen, perquè no van ~~rebre~~ l'amor de la veritat, perquè poguessin ser salvats. Per això Déu els envia un fort engany, perquè creguin una mentida, a fi que siguin condemnats tots els qui no van creure la veritat sinó que es van complaure en la injustícia*". "

La salvació de l'home té un preu

Aquest tema de reflexió ens permetrà entendre per què el camí que porta a la vida eterna és, segons Jesús, "*estret i estret*" i poc transitat. Per complicar la comprensió del seu pla salvador, Déu el va fer construir sobre una successió de dos pactes fets entre ell i els humans. Així doncs, hem d'entendre que sense l'acceptació del nou pacte en Crist, la fe religiosa jueva de l'antic pacte és com una simfonia inacabada. Més tard, a l'era cristiana, aquest també serà el cas de la fe protestant que, en no acceptar la restauració del dissabte i de tota la veritat restaurada per Déu, també va romandre com una simfonia inacabada, després que haguessin passat les dates de la primavera de 1843 i la tardor de 1844; això perquè el decret diví citat a Daniel 8:14 va entrar en vigor amb totes les seves

conseqüències, bo per als escollits i terrible per als caiguts: traduït encertadament: " *I em va dir: Fins al vespre i al matí, 2300, i serà justificat, la santedat* ". L'aspecte terrible consisteix en el qüestionament de les condicions de l'oferta de " *justícia* " divina concedida al pecador, al final de la durada citada, és a dir, 1843.

És precisament a Daniel 10:12 que Déu ens presenta la imatge de l'escollit; això, fent que el seu àngel digui a Daniel: " *Em va dir: Daniel, **no tinguis por** ; perquè des del primer dia que vas posar el teu cor a comprendre i a humiliar-te davant del teu Déu , les teves paraules van ser escoltades, i és per les teves paraules que vinc* ". És llegint un vers com aquest que els éssers humans aprenen què espera Déu d'ells. Déu és, per descomptat, invisible, però no és mut, ni sord, ni cec. La seva intenció és revelar qui és als seus escollits, i això, només pel que fa al seu caràcter, ja que continua sent l'Esperit invisible. Fixeu-vos en què elimina la raó per " **témer** -lo": " *perquè des del primer dia que vas posar el teu cor a comprendre i a humiliar-te davant del teu Déu* ". Aquest vers ens ajuda a entendre per què Déu va dirigir als homes el 1843 el missatge del primer àngel d'Apocalipsi 14:7: " *I va dir amb veu forta: **Temeu** Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici; i adoreu aquell que va fer el cel i la terra, el mar i les fonts d'aigües* ". Paradoxalment, Déu exhorta els seus elegits a " **témer**-lo" perquè, mitjançant la restauració de les veritats requerides, ells, com Daniel, ja no tinguin cap motiu per " **témer** -lo". El missatge anunciat per aquest primer àngel s'adreça el 1843, en el moment exacte en què el decret de Daniel 8:14 exigeix que els elegits reproduïxin la imatge del comportament de Daniel. El temps es col·loca llavors sota el signe de la profecia i la diferència entre els elegits i els caiguts es basa en aquest criteri perpetu: " *perquè des del primer dia que vas posar el teu cor a entendre i a humiliar-te davant el teu Déu* ". El requisit per a la restauració de la pràctica del dissabte és visible en l'anunci fet per l'àngel que va dir als cristians, hereus del diumenge catòlic romà: " *i adoreu el qui va fer els cels i la terra, el mar i les fonts d'aigües* "; " *el qui va fer* " és el Déu creador del Gènesi 2:1-2: " *I el setè dia Déu va acabar la seva obra **que havia fet** , i va descansar el setè dia de tota la seva obra **que havia fet** . I Déu va beneir el setè dia i el va santificar, perquè en ell va descansar de tota la seva obra que havia creat **i fet** " . I el text del 4t^{dels} 10 manaments de Déu recorda als homes aquest deure que els exigeix després dels segles foscos del cristianisme romà. Llegim a Èxode 20:11: " *Perquè en sis dies **el Senyor va fer** el cel i la terra, el mar i tot el que hi ha en ells, i va descansar el setè dia. Per tant, el Senyor va beneir el dia del dissabte i el va santificar* ". Així, reproduint el comportament de Daniel, que Déu ha aprovat i beneït des de 1843, tots els veritables elegits es distingeixen dels caiguts que no compleixen aquest estàndard de caràcter. I qui són aquests caiguts? A Apocalipsi 14:8, en el missatge del segon àngel, Déu proporciona la resposta assenyalant "Babilònia la *Gran* ", que diu que ha " *caigut* ". Aquest nom es refereix a l'Església Catòlica Romana papal, però quan va " *caure* "? No el 1843, sinó al ^{segle} XVI^{XVI}, quan va optar per combatre el missatge de la Reforma Protestant. I en aquest comportament d'orgull i menyspreu per la veritat divina, ella és l'exemple de l'oposat absolut de l'humil Daniel. En recuperar l'aprovació total de Déu, els seus elegits obedients i intel·ligents ja no tenen res a **témer** d'ell perquè els estima i els protegeix. En aquest comportament, els escollits recuperen la imatge de Déu*

perduda pel pecat original. La mort, que era el seu salari, i el temor de Déu van ser pagats pel mateix Déu en Jesucrist: el deute està saldat, però algú ho havia de fer absolutament, en nom del principi exigit per la llei divina i que Pau ens recorda dient a Rm. 6:23: " *Perquè el salari del pecat és la mort, però el do de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre* ". Què significa aquest " *do de Déu* "? Això és molt important de tenir en compte, l'oferta de salvació és una iniciativa divina que roman independent de les respostes que els humans li donen. En morir a la creu, Jesús posa davant dels pecadors humans l'opció de fer una aliança amb ell a través de la sang vessada que va saldar el deute degut a la justícia divina ofesa. L'oferta es presenta així davant del pecador, però aquesta oferta no és incondicional, i aquí és on es justifiquen les paraules de Jesús a Apocalipsi 3:18: " *Et consello **que compris de mi** or refinat al foc, perquè siguis ric; i vestits blancs, perquè siguis vestit i no aparegui la vergonya de la teva nuesa; i ungeix-te els ulls amb col·liri, perquè hi vegis*". La salvació presentada com a " *gratuïta* " és, per tant, en realitat, "pagada". Però no amb diners, el preu a pagar és: el canvi en el comportament del cridat que obtindrà, per conformitat amb els requisits divins, l'estatus de l'escollit que ja no ha de témer Déu, sinó que només l'ha d'estimar més cada dia fins al seu darrer alè, o el seu rapte, viu, al cel, en el moment del retorn de Crist, és a dir, a la primavera del 2030. Jesús especifica llavors a Apocalipsi 3:19: " *A tots els qui estimo, els reprenc i els castigo. Per tant, sigues zelós i penedeix-te* ". Aquest zel i el seu fruit de penediment consisteixen a reproduir la imatge de Daniel 10:12: " *No tinguis por, Daniel; perquè des del primer dia que vas posar el teu cor a entendre i a humiliar-te davant el teu Déu, les teves paraules van ser escoltades, i és per les teves paraules que vinc* " .

Dient: " *Reprendo i castigo tots els que estimo* ", Jesús confirma la seva aliança passada amb la fe adventista des del 1843 i el 1873, on el període de "Filadèlfia" li afecta específicament. Però és precisament perquè aquesta institució oficial és seva que jutja que el seu comportament s'ha tornat fred i formalista amb el temps, a "Laodicea", una religió que es transmet per l'esperit de la tradició, com era el cas de l'antiga aliança jueva i el protestantisme entre el ^{segle XVI} i el 1843.

El preu de la salvació és un tema tan important que posa a prova la seva autenticitat totes les falses religions. I sense la seva interpretació adequada, totes són com la simfonia inacabada, o com les històries mentideres que els pares ensenyen als seus fills. Totes les falses religions prometen als seus seguidors el "paradís", o l'"Edèn" de Déu. I aquests seguidors estaran terriblement decebuts perquè no han entès que l'accés al "paradís" té un preu que cap ésser humà podria haver pagat perquè el pecat és heretat per tots al llarg de la història humana. Què pot oferir a Déu un jueu de l'antic pacte per obtenir el "paradís" ja que Jesús va morir, donant la seva vida com a sacrifici expiatori? Sense la sang de Crist, només pot presentar sacrificis d'animals, sobre els quals Hebreus 10:4 especifica: " *perquè és impossible que la sang de toros i cabres tregui els pecats* "; per tant, no hi ha accés al "paradís" sense la sang humana del Crist diví. Al seu torn, durant 16 segles, la fe catòlica va distorsionar el significat del preu de la salvació. Al ^{segle XVI}, va vendre el "paradís" per diners; cosa que va permetre al monjo docent Martí Luter descobrir la seva naturalesa diabòlica. Fins i tot va fer desaparèixer l'oferta gratuïta de Déu ordenant als seus seguidors que es castiguessin amb càstigs

corporals tan injustificats com inútils, flagel·lacions del cos, caminar de genolls... etc. L'oferta de gràcia va ser així suprimida. Després va venir el cas de la fe protestant que va restaurar el principi de la gràcia i el de l'autoritat única de la Bíblia, la santa paraula de Déu. Tanmateix, a la pràctica, aquesta fe reformada només estava mig reformada, d'aquí la seva semblança amb la simfonia inacabada. Perquè, tot i condemnar les mentides catòliques, els protestants encara honraven el fals dia de descans establert per l'emperador romà Constantí I^{des} del 7 de març de 321. En exigir la restauració del veritable dissabte el veritable setè dia, que és el dissabte, la porta al "paradís" es tanca als protestants que no obeeixen aquest requisit diví decretat per ell a Daniel 8:14. Finalment, és el torn de l'adventisme oficial, al qual Jesús recorda el preu de la salvació. Donat l'enorme preu que va pagar personalment per oferir l'entrada al seu "paradís", té dret a exigir als adventistes que vulguin beneficiar-se de la seva oferta el preu pagat per tots els seus veritables elegits al llarg de tots els temps; aquest preu és el comportament que es troba a Daniel: "*perquè des del primer dia que **vas posar el teu cor a entendre i a humiliar-te davant del teu Déu***". Aquest va ser tot el significat que Déu va voler donar a la prova de fe de 1994; una prova de fe basada en la demostració d'interès per la paraula profètica que anunciava als adventistes el retorn de Crist el 1994; això segons la interpretació inspirada que Jesucrist em va donar per organitzar aquesta prova. La fe va demostrar haver estat inconsistent amb els testimonis dels seus pares fundadors provats i seleccionats el 1843 i el 1844 pels falsos anuncis llançats per William Miller, la fe adventista oficial i institucional veu la porta del "paradís" tancada davant d'ella i dels seus membres, la fe dels quals és una simfonia inacabada revelada pel desinterès i la incredulitat; un comportament indigne de salvació. Finalment arriba el torn de l'Islam, que també afirma ser al "paradís" de Déu. Aquí de nou, sense ser reconegut el preu de la salvació donada per Déu, la porta del "paradís" romandrà tancada i inaccessible. Amb l'Islam, Déu no és més que un rei despòtic, arbitrari i tirànic de l'univers. El significat donat al pecat és imprecís, ja que la llei divina bíblica és substituïda per la fe en l'Alcorà, que no presenta els Deu Manaments de Déu i es refereix exclusivament a la fe en el seu senyor de la guerra, Mahoma. Però ja la fe de l'Islam només representa un perill per als cristians no creients que li donen valor davant Déu. Com que la religió de l'Islam no es basa en la mort voluntària del Messies Jesús, els veritables elegits saben que l'accés a la salvació és impossible per als musulmans. Amb l'Islam, els diversos aspectes de les religions que afirmen ser l'únic Déu que, tanmateix, es va revelar només a través del poble jueu, estan tancats.

El preu de la salvació recau en l'aparició del Messies que rep el nom: "Jesús", un nom que significa: Jahvé salva. Aquest nom dona tot el seu significat a la nova aliança que Déu establirà sobre la sang de Crist crucificat. De fet, fins a la seva aparició, els hebreus només coneixien Déu pel seu nom Jahvé, pel qual afirma la seva existència eterna. Però sense Jesucrist, el nom del qual porta l'anunci de la salvació, la relació amb Déu era incompleta i només provisional. És, doncs, reconeixent el Messies Jesucrist que la fe jueva provisional es pot prolongar i obtenir l'aprovació i les benediccions lligades a la fe en el Messies anunciada per Déu, a Dan. 9:24 a 27.

En resum, jueus, catòlics, ortodoxos, anglicans, protestants, adventistes i musulmans estan perduts perquè s'equivoquen sobre el "preu de la salvació", tant el que Déu va pagar en Crist com el que els escollits han de pagar per obtenir la Seva gràcia. És aquest comportament compartit el que els dóna a tots aquesta imatge d'una "simfonia inacabada". I aquest retret de la incompletesa de l'estàndard de la veritat es confirma a Apocalipsi 6:13 pel símbol de les "**figues verdes**" d'aquest versicle: "i les estrelles del cel van caure a la terra, com una figuera llença les seves figues **verdes** quan és sacsejada per un vent fort"; "**verdes**", és a dir, abans d'arribar a la maduresa de la seva maduració. I equivocar-se sobre el preu de la salvació és molt greu, perquè priva el Déu Creador del benefici d'una poderosa demostració d'amor que adreça a totes les seves criatures que viuen al cel i a la terra; els àngels celestials, així com els éssers humans terrenals. Sense conseqüències per als éssers celestials la participació i el judici dels quals va ser dut a terme per Jesús després de la seva resurrecció, la pèrdua de la demostració de l'amor de Déu resulta a la terra en la prolongació de la incredulitat que porta els humans mal educats a la mort eterna, és a dir, definitiva. Ara bé, el terme pacte implica l'esment de clàusules i deures recíprocs de les parts contractants. Com en l'acte del matrimoni, els cònjuges fan compromisos de fidelitat recíproca, en el pacte conclòs amb Déu en Crist, els compromisos s'han de mantenir i honorar fidelment. I aquí, de nou, en cas de transgressió de les clàusules, el divorci separa per sempre els cònjuges desunits. I Déu fa el mateix amb els humans que reclamen la seva salvació i no tenen en compte les seves clàusules especificades per ell en Jesucrist.

Les lliçons divines romanes

Al llarg de la seva revelació profètica, Déu va donar a Roma un paper principal. La raó d'aquesta omnipresència de Roma rau en el paper que jugaria en el seu pla per reduir i aixafar el poder del poble jueu durant el ministeri terrenal de Jesucrist. De fet, sense l'ocupació romana de Jerusalem i tota Judea, el ministeri de Jesús no s'hauria pogut dur a terme amb total llibertat. Durant els tres anys i sis mesos de la seva activitat pública, el clergat jueu va ser emmordassat i se li va impedir que li fessin mal. Però quan va arribar el moment de complir l'última "Pasqua" i l'últim "Dia de l'Expiació", el protector romà es va convertir en el botxí, duent a terme el càstig pel pecat jutjat i condemnat per Déu. En aquest altre paper, Roma només va fer allò que Déu li va donar per fer.

A Apocalipsi 17:10, l'àngel explica a Joan els "*set caps de la bèstia*": "*També són set reis: cinc han caigut, un és, l'altre encara no ha vingut, i quan vingui, ha de quedar-s'hi poc temps*". Aquests "*set reis*" representen set tipus successius de govern experimentats per Roma al llarg de la seva història. Recordo que segons Isaïes 9:14: "*el cap és el magistrat o l'ancià i la cua és el profeta que ensenya mentides*". En el cas de la Roma pagana, "*el cap i la cua*" estaven representats per una sola persona que dirigia el poble. Els set governs romans van ser successivament la monarquia, la república, el consolat, la dictadura, el triumvirat, l'imperi i la tetrarquia (quatre caps governants imperials associats).

Havent experimentat aquests diversos tipus de govern, el model romà ja ha demostrat que el problema dels pobles no rau en la forma del seu govern, sinó únicament en la seva separació del Déu creador suprem. Perquè cap dels models provats va produir el resultat que buscava el poble de Roma. Això és normal, ja que el que és problemàtic és l'home quan està separat de Déu. Cap dels tipus de règims adoptats va aconseguir evitar enfrontaments sagnants entre partidaris oposats. I quan Déu va voler posar a prova la fe cristiana naixent, va ser de nou a Roma i al seu representant imperial més cruel i boig, Neró, a qui va apel·lar. Una mirada a aquest passat de Roma profetitza el destí històric del poble francès. Quan, cansat de les exaccions cruels i injustes dels monarques i del clergat catòlic romà, el poble de França va entrar en Revolució, va creure que s'havia desfet definitivament d'un monstre sanguinari. Però, a partir de 1793, un context bullent i el risc de veure ressorgir la monarquia van portar els revolucionaris a cometre genocidi contra la classe aristocràtica. El monstre sagnant ja no era la monarquia i el seu catolicisme romà, sinó l'acció revolucionària mateixa. En tota la seva història, el riu parisenc anomenat Sena mai havia rebut tanta sang humana. París va oferir llavors una "escena" de massacre sistemàtica als espectadors de la terra i del cel.

El testimoni dels historiadors és molt útil, però com que no poden jutjar els fets a través d'un prisma espiritual, les seves explicacions tenen poca importància. Per aconseguir els seus fins, Déu manipula els homes des del més petit fins al més gran, i aquests petits rierols acaben formant grans rius, després grans rierols, que acaben el seu camí desembocant al mar. Abans d'establir-se definitivament, la república va experimentar recaigudes i breus retorns a la monarquia i l'imperi, tots marcats de manera similar pel vessament de sang humana. I si mirem la història de França, trobem molt després de 1789 la successió de règims experimentats per Roma, la primera república va succeir la monarquia. Aleshores, un dictador anomenat Maximilien Robespierre, esmentat recentment en un article, va prendre el poder de la França sagnant durant un any, fins al dia. Amb Robespierre guillotinat, el Directori Republicà va confiar el poder a un jove cònsol cors, Napoleó Bonaparte. Contra el seu poble cors, que havia estat lliurat recentment a França, es va posar del costat de França i es va guanyar les seves gales com a oficial d'artilleria en batalla. Així es va avançar a la "bona part" sobre la qual aviat regnaria com a emperador, com a amo absolut. Així, només el triumvirat i la tetrarquia van romandre exclusius de Roma. Però aquest no és el punt essencial, que afecta, tant per a Roma com per a França, la recerca d'un govern ideal; que mai no condueix al resultat desitjat.

Si a l'era cristiana, les experiències dels governs francesos van tenir un paper destacat en les seves relacions amb la Roma papal, França no va experimentar res més que Roma, excepte que la seva transició a una república va estar marcada per un rebuig sistemàtic de tota mena de religió. Roma no ho havia fet, i la seva república no va impedir els cultes idòlatres en les seves múltiples formes que practicava el poble romà. A França, l'esperit de l'ateisme és una veritable novetat. Però cal tenir en compte que aquest ateisme nacional només va aparèixer després que la fe apostòlica, model de perfecció, i després la falsa fe catòlica i la veritable i falsa fe protestant, una rere l'altra, haguessin donat el seu

testimoni històric. Després del testimoni de la França atea, el cicle es tanca. Havent estat donades totes les lliçons, Déu va oferir a la humanitat un llarg període de pau religiosa de la qual encara ens beneficiem avui. Aquest llarg període de pau va ser tan necessari com els tres anys i sis mesos del ministeri de Jesucrist. Va ser per promoure la construcció del missatge adventista del setè dia i la seva proclamació per tota la terra. Així, en la pau religiosa, l'adventisme s'ha estès a tots els països on era possible, fins i tot si està representat per molt poques persones. Al seu torn, el 1994, l'adventisme oficial va ser vomitat per Jesucrist però, expulsat per l'organització, vaig rebre la il·luminació adventista donada per Jesucrist i en la pau religiosa que va continuar, vaig compondre cançons, escriure escrits i explicacions i continuo fent-ho en aquest article. Tanmateix, sé que ara, durant els 8 anys que ens separen del retorn de Jesucrist, la pau cessarà i la ruïna caurà sobre la terra i s'endurà amb la mort multitud de persones no il·luminades, perquè Déu no haurà trobat en ells l'amor de la seva veritat. La seva indiferència a la seva veritat fins i tot els haurà portat a afavorir l'establiment de l'Islam, la religió que competeix amb la fe cristiana exclusiva, al seu país. És per això que Déu els lliurarà a les atrocitats perpetrades per musulmans fanàtics. I com que aquest càstig no serà suficient, invocarà la poderosa Rússia ortodoxa, els seus tancs, els seus vaixells, els seus submarins, els seus avions supersònics, els seus míssils hipersònics amb ogives nuclears (l'última innovació) d'acord amb la seva profecia presentada a Daniel 11:40 a 45. El món descobrirà què significa la "ira de Déu". La mort del " *terç dels homes* " d'aquest conflicte, segons Apocalipsi 9:15, serà només l'últim avís abans de l'extermini final que Jesucrist implementarà en el seu gloriós retorn; això, després d'haver sotmès els últims rebels als turments de les seves " *set últimes plagues* " descrites a Apocalipsi 16.

A Apocalipsi 17, l'Esperit diu sobre els " *set reis* " de Roma: " *Aquests són set reis: cinc han caigut, un és, l'altre encara no ha vingut, i quan vingui, ha de romandre poc temps*". " *Cinc han caigut* ": la monarquia, la república, el consolat, la dictadura i el triumvirat (Cras, Pompeu, Cèsar); " *un existeix* ": l'imperi, des que l'emperador Octavi l'anomenava August. Va ser durant el seu regnat que va néixer Jesús, segons Lluc 2:1: " *En aquell temps va sortir un decret de Cèsar August, ordenant un cens de tot el món* ". El setè rei designa la tetrarquia formada per l'associació de quatre emperadors i més precisament de dos emperadors principals anomenats Diocleciana i Maxenci als quals s'uneixen dos altres emperadors anomenats Constanci Clor i Galeri. Déu diu d'aquest govern de quatre que ha de " *romandre poc temps* ". Resulta que la durada d'aquest temps es revela a Apocalipsi 2:10 i la seva durada és de " *deu dies profètics* " o deu anys reals. Aquests " *deu anys* " mereixen ser destacats per l'Esperit, perquè van ser les últimes persecucions atroces que la Roma imperial pagana va infligir als cristians de l'imperi. Però la pau religiosa havia de constituir una maledicció amb conseqüències perpètuas fins al retorn gloriós de Jesucrist, perquè obtinguda l'any 313, a partir del 321, aquesta pau va permetre a Constantí Ier que els falsos cristians, que s'havien fet nombrosos a l'imperi, abandonessin la pràctica del veritable dissabte santificat per Déu. En entrar en pau, la fe cristiana va caure, doncs, en la maledicció divina i així va justificar els successius càstigs de les " *set trompetes* " descrites a Apocalipsi 8, 9 i 11:15. En la nostra era actual, hem vist

com la mentalitat de la societat occidental es transforma completament en uns anys de pau: condemna el que justificava i justifica el que condemnava. La culpa de Constantí, doncs, haurà de ser castigada per Déu, aquesta vegada, primer, per la " 6a trompeta ", i després, després del final del temps de gràcia, per les " ^{set} últimes plagues " i la " setena trompeta " que exterminaran la humanitat rebel culpable a la primavera del 2030.

La profecia especifica sobre " la bèstia " a Apocalipsi 17:11: " *I la bèstia que era i no és, és el vuitè rei, i és dels set, i va a la perdició* ". Aquí de nou, per entendre aquest misteri sobre " la bèstia que puja del mar " al començament del capítol 13, Déu pren com a referència la norma religiosa de la Roma pagana definida pels seus " set reis " o set governs. El vuitè règim experimentat per Roma és el seu govern papal; un govern que es troba sota l'autoritat suprema del papa romà anomenat "Suprem Pontífex", o, en llatí, "Pontifex Maximus". I aquest títol sempre ha existit al llarg de la història de la Roma pagana, des de la monarquia fins a la tetrarquia. L'entitat religiosa de " la bèstia " es troba, doncs, a la història pagana de Roma, però el papat per si sol no constitueix " la bèstia ". Perquè " la bèstia " és produïda per la coalició del poder religiós i el del poble de l'imperi que el recolzen i el protegeixen a través dels seus líders reials i els seus exèrcits. Ara, des de Daniel 7:7, Déu ens ha il·lustrat " la bèstia " i ens ha revelat la seva doble composició: la seva identitat romana a Dan. 8:9, on la Roma pagana és designada pel símbol de la " banya petita " i el poble de suport representat per les " deu banyes " que la Roma pagana va dominar fins a la segona aparició de la " banya petita ", aquesta vegada papal romana l'any 538, a Dan. 7:8. Seguint les dades citades a Dan. 7:24, les " deu banyes " que donen suport al règim papal del vuitè rei ja eren presents a la quarta bèstia que designa l'imperi romà a Dan. 7:7. Per tant, és referint-se a les imatges i dades citades a Daniel 7 que Déu estableix el seu enigma d'Apocalipsi 17:11. Aquí trobem una meravellosa demostració divina del paper complementari que Déu dona a les profecies de Daniel i l'Apocalipsi.

A Apocalipsi 17:11, l'endevinalla proposada, " la bèstia era i no és ", s'analitza en el context definit a Apocalipsi 17:3: " *Em va endur en l'esperit al desert . I vaig veure una dona asseguda sobre una bèstia de color escarlata, plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes* ". Aquest context és el d'una prova de fe simbolitzada per la paraula " **desert** ". Aquest context històric és el del temps final en què " la bèstia " va perdre el seu domini, ja que observem l'absència de diademes o corones als " set caps " romans i a les " deu banyes " dels pobles occidentals. El context històric la presenta esperant el seu càstig final que, sota el nom simbòlic de la " verma " d'Apocalipsi 14:18 a 20, colpejarà els líders religiosos que han enganyat els humans amb els seus falsos ensenyaments. La clau d'aquesta interpretació es dona a Apocalipsi 18:6, on Déu diu a les víctimes dels enganyadors demoníacs: " *Pagueu com ella va pagar, i doblegueu-li segons les seves obres. A la copa que ha vessat, doneu-li el doble* ". Aquest càstig final es compleix després de la gloriosa vinguda de Jesucrist. És el seu retorn el que permet a les víctimes de falsos ensenyaments descobrir la veritable naturalesa espiritual dels seus mestres religiosos, i així la seva justa ira es gira contra els culpables, tal com es va profetitzar a Apocalipsi 16:19: " *I la gran ciutat va ser dividida en tres parts, i les ciutats de les nacions van caure. I la gran Babilònia*

***va venir en memòria davant Déu per donar-li la copa del vi de la ferocitat de la seva ira* ".**

En la coalició que constitueix " *la bèstia* ", el poble té una gran culpa envers Déu. I en aquest sentit, cal recordar el suport permanent del poble de París a la fe catòlica, la seva negativa al rei protestant Enric IV, obligat i obligat a accedir al tron de França, a convertir-se a la fe catòlica romana del poble parisenc. Afegim també la seva ajuda donada a les lligues catòliques del duc de Guisa per massacrar els protestants el dia del sinistre Sant Bartomeu, el 1572. És per això que les famílies nobles i riques, vinculades a la monarquia de l'època, seran víctimes de la guillotina dels revolucionaris parisencs. Per dur a terme aquesta tasca profetitzada a Apocalipsi 2:22-23, Déu va dirigir la gent comuna de París contra la **classe aristocràtica i catòlica**, com el seu rei Lluís XVI i la seva dona, que van morir segons Déu només perquè van heretar aquesta religió catòlica, que ell compara amb una " *prostituta* " en aquest versicle i a Apocalipsi 17: " *Mira, la llançaré en un llit, i els qui cometten adulteri amb ella passaran per una gran tribulació, si no es penedeixen de les seves obres* ". *Faré morir els seus fills; i totes les esglésies sabran que jo sóc el qui examina els rens i els cors, i us recompensaré a cadascun segons les vostres obres* ". En el grec original, és realment " *les seves obres* ", i no " *les seves obres* ". A la llum d'aquests versos, el genocidi dut a terme per la guillotina dels revolucionaris va complir una voluntat divina, ja que Déu diu: " ***Faré morir els seus fills*** ". L'expressió " *morir a mort* " descarta qualsevol interpretació simbòlica de la paraula " *mort* " en l'acció punitiva evocada. I és a través d'ella que Déu " *ferix mortalment* " " *la bèstia* ", la " *ferida mortal* " de la qual havia de ser " *curada* " segons Apocalipsi 13:3: " *I vaig veure un dels seus caps com si estigués ferit de mortalment; i la seva ferida mortal va ser curada. I tot el món estava en admiració darrere la bèstia* ". «En aquest vers, per l'actitud atribuïda a « *la terra* », Déu profetitza el suport admirat que la fe protestant caiguda i infidel aportarà a la fe catòlica romana, després del seu abandonament per part de Déu, després de 1843.»

Per a Déu i els seus escollits, a l'era cristiana, França va substituir el poble romà pagà, i la seva aliança i suport a la causa del catolicisme papal va permetre que la " *bèstia* " prengués forma i dominés amb " *arrogància* " els pobles de la terra, sovint convertits a la fe catòlica per la força i l'amenaça de mort. Tres figures il·lustres i famoses van practicar aquests crims durant el seu regnat: Carlemany, Felip el Bell i Francesc I. El primer va convertir Germània per l'espasa i el segon va cremar a la foguera els templers i el seu líder Jacques de Molay. Pel que fa al tercer, Francesc I ' va obrir les hostilitats contra la fe reformada, els primers protestants. Des del seu primer rei, Clodoveu, ha permès la reproducció del model experimentat per la Roma pagana. Així, Déu pot dir que " *la bèstia és un dels set reis* ", tot i haver aparegut en forma cristiana, després dels " *set* " governs romans.

El versicle d'Apocalipsi 17:7 ens ajuda a entendre millor què és la " *bèstia* ": " *I l'àngel em va dir: 'Per què t'estranyes? Et diré el misteri de la dona i de la bèstia que la porta, que té els set caps i les deu banyes* '". L'Esperit separa " *la dona* ", que es refereix a Roma com a ciutat. Això es confirmarà al versicle 18: " *I la dona que has vist és aquella gran ciutat que regna sobre els reis de la terra* ".

En el passat, ja havia comparat Jerusalem amb una prostituta per la seva infidelitat envers ell. Per exemple, a Isaïes 1:21: " *La ciutat fidel s'ha convertit en una prostituta ! Estava plena de justícia, i la rectitud hi habitava, però ara hi ha assassins!* ". La ciutat de Roma és portada cap a la dominació occidental pel suport de " *la bèstia* ", que al seu torn està formada per una associació de la monarquia i els seus deu regnes simbolitzats pels " *deu banyes* ", amb la religió catòlica romana, que al seu torn està representada pels " *set caps* ". Durant un breu període, basant-me en el significat que Déu li dona a Gènesi 2:2, dono al nombre " *set* " el significat de " **santificació** ", també l'expressió " *set caps* " significa: santa magistratura, ja que la paraula " *cap* " simbolitza " *el magistrat o l'ancià* " a Isaïes 9:14. I sota aquest terme, l'error d'interpretació ja no és possible, designa clarament l'anomenada "santa magistratura" del règim papal que sempre ha estat a Roma, si no momentàniament a França, a Avinyó; inicialment a Roma, al Palau del Laterà, després a la Ciutat del Vaticà, a la Basílica de Sant Pere de Roma. La identificació papal es basa en la identificació de la ubicació geogràfica on es troba, és a dir, Roma a Itàlia. A més, Déu crida la nostra atenció sobre símbols que permeten la identificació d'aquesta ciutat; el detall que es dona al versicle 9 és decisiu: " *Aquí hi ha la intel·ligència que té saviesa. **Els set caps són set muntanyes, sobre les quals seu la dona*** " . No són set muntanyes altes, sinó set petits turons sobre els quals es va construir la ciutat de Roma. Van rebre noms: el Capitoli, el Palatí, el Celi, l'Aventí, el Viminal, l'Esquilí i el Quirinal. Darrere d'aquests noms hi ha la profecia de tota la pretensió pagana romana i després papal.

Capitoli: prové del llatí "caput" que significa "cap".

El Palatí: significa: el palau, la volta.

El Celià: significa: el cel. Allà es troba el Palau del Laterà, on els papes seien davant del Vaticà. Al costat del palau s'alça l'obelisc egipci més gran en resposta al desig de Constantí I ^{el} Gran. El culte al déu "Sol Invicte" queda així confirmat i fermament vinculat al culte papal.

El turó Aventí: significa: Salutació; del llatí "ave". Roma adreçarà aquests "ave" a Maria, la nova Astarte de l'era cristiana.

El Viminal: significa: que produeix vi... *de disbauxa o fornicació* , segons Apocalipsi 17:2: " *Amb ella els reis de la terra van cometre fornicació, i els habitants de la terra es van embriagar amb el vi de la seva fornicació* ".; però també, 2:20-21: " *No obstant això, tinc algunes coses contra tu, perquè permets que aquella dona Jezabel, que es diu profetessa, ensenyi i sedueixi els meus servents **a cometre fornicació** i a menjar coses sacrificades als ídols. Li vaig donar temps per penedir-se, **i no es penedirà de la seva fornicació*** ". És en aquest comportament de negativa a penedir-se que " *Babilònia la Gran va caure* " segons Apocalipsi 14:8 i 18:2, entre el 1170 i el ^{segle} XVI, és a dir, des del testimoni de Pierre Waldo (o Pierre Vaudés) fins al de Martí Luter, el monjo catòlic docent, fundador oficial de la Reforma Protestant.

L'Esquilí: significa: allò que es serveix a les taules. Un signe de riquesa i opulència, però també una al·lusió a la taula del Senyor que el papat afirma servir.

El Quirinal: aquest és el nom d'una pica o llança. És l'arma que equipa els Guàrdies Suïssos del Vaticà. Fins a la pèrdua del suport monàrquic i del poble

francès, el règim papal s'imposava a través de piques i llances, matant els veritables servents del Déu vivent sense cap remordiment de consciència. Igual que, en el seu temps, Jerusalem va matar els profetes que Déu li va enviar. En definitiva, en Crist, Déu va ser tractat de la mateixa manera.

Al cim d'aquests " *set turons* " el paganisme romà va erigir els seus temples, que ja profanaven la ciutat de Roma. Però va ser sota el seu regnat papal que aquests noms es van convertir en " *blasfèmies* " mentideres contra Déu, com diu a Apocalipsi 17:3 i 13:1-5-6.

Contràriament a l'opinió dels homes enganyats per la seva aparent conversió a la religió cristiana, per a Déu, Roma va romandre en el seu mateix estatus espiritual pagà. Aquest és el missatge que emergeix de Daniel, on el mateix símbol " *petita banya* " designa la Roma pagana republicana conqueridora a Daniel 8:9, i la Roma papal, a Daniel 7:8. Els dos estatus s'identifiquen segons si la " *petita banya* " actua en un context situat abans o després que les " *deu banyes* " de l'Imperi Romà prenguessin possessió del seu regne, és a dir, a partir del 395, a la nostra era, data de l'inici de la caiguda de l'Imperi Romà que també és l'inici de la formació de " *deu regnes* " independents a l'Europa Occidental. Aquesta fita és tan important que apareix a Daniel 7:24 i Ap. 17:12: " *Les deu banyes que has vist són deu reis, que encara no han rebut un regne, però que reben autoritat com a reis durant una hora amb la bèstia* ". Aporto importants aclariments a aquest versicle. Déu parla a Joan i és només en el seu temps que les " *deu banyes* " encara no havien rebut el seu regne. Després, la segona part del versicle es centra en el temps de la fi del món fixat a Ap. 17:3 on, segons Ap. 16:13 a 17, en el context de la 6a ^{de} les " *7 últimes plagues de Déu* ", els pobles occidentals comprometen el seu destí nefast sotmetent-se, per última vegada, al signe de l'autoritat papal, el diumenge obligatori, fins al decret final de mort, que tindrà com a objectiu els elegits que van romandre fidels al dissabte santificat per Déu, des del setè dia de la seva creació de la terra i de tota la seva dimensió terrestre i celestial. Però Ap. 13:11 situa tota aquesta acció persecutòria final sota l'autoritat de El protestantisme americà caigut però reconciliat i lligat per un pacte amb la fe catòlica romana. L'engany ara està clarament demostrat i només aquelles ànimes humanes que menyspreen la veritat divina continguda en les seves revelacions profètiques romandran presoneres d'aquesta aparent seducció enganyosa.

Aquesta situació final situarà els supervivents de la Tercera Guerra Mundial en la mateixa situació en què Eva i després Adam es van trobar davant les paraules seductores pronunciades per la serp habitada, inspirada i utilitzada com a mitjà pel diable. Com al Gènesi a l'Edèn de Déu, l'elecció dels " *dos arbres* ", " *l'arbre de la vida* ", imatge de l'obediència en Crist, i " *l'arbre del coneixement del bé i del mal* ", imatge de la desobediència rebel del diable, tindrà conseqüències eternes i definitives de vida o mort.

En la batalla espiritual terrenal definitiva anomenada a Apocalipsi 16:16, " *Armagedon* ", una paraula hebrea que significa muntanya preciosa, l'obediència al Sàbat representarà " *l'arbre de la vida* " i l'obediència al diumenge, profanat des dels seus orígens perquè estava dedicat al déu sol pagà, representarà " *l'arbre del coneixement del bé i del mal* ", el fruit del qual condueix a la mort eterna.

Així, fins al retorn de Crist, que aclarirà la situació religiosa dels éssers humans, la maledicció portada per la religió catòlica donarà els seus fruits mortals sobre tota la humanitat cristiana rebel. No els abandonarà fins a la seva destrucció per l'alè del Déu Creador anomenat amb molts noms, però principalment el de " *Jesucrist* ", que revela el seu aspecte com a Salvador exclusiu dels pecadors peneditos i contrits. També s'ha convertit, des de la seva victòria sobre el diable i el pecat, en l'únic titular del judici universal dels éssers humans i dels àngels celestials. Glòria al seu nom! De veritat!

Si haguessin estat savis i inspirats per Déu, els líders dels pobles terrenals haurien pogut beneficiar-se del testimoni de les experiències de la ciutat de Roma. No s'haurien embarcat en aquesta aventura boja d'unir Europa, condemnada al fracàs a la llarga. Perquè haurien après com Roma va perdre la seva unitat després de ser envaïda per poblacions que havia conquerit. La barreja ètnica és una bomba explosiva la detonació de la qual es retarda, però no s'evita de cap manera; el Déu Totpoderós Jesucrist se n'encarrega i s'encarrega ell mateix de desencadenar l'explosió en el moment que ho decideixi.

Ara crido la vostra atenció sobre el nom « *Babilònia la Gran* », amb què l'Esperit designa la ciutat de Roma perquè no pot esmentar clarament el seu nom. Segons Apocalipsi 17:5, aquest nom amaga « *un misteri* »: « ***Al seu front hi havia escrit un nom, un misteri: Babilònia la gran, la mare de les prostitutes i de les abominacions de la terra*** ». Ja podem notar el fet que aquest nom està escrit « ***al seu front*** », que designa el centre de la seva voluntat i, per tant, el signe de la seva personalitat. En comparació, a Apocalipsi 14:1, al campament de Crist, els seus escollits porten « *al front el nom de Jesús i el nom del seu Pare* »: « *Vaig mirar, i vet aquí que l'Anyell estava dret sobre la muntanya de Sió, i amb ell cent quaranta-quatre mil persones, que **tenien el seu nom i el nom del seu Pare escrits al front*** ». » El nom de Jesús està lligat al del seu Pare perquè la restauració de les veritats divines empresa des del 1843 fa que els Adventistes del Setè Dia escollissin els únics cristians que realment compleixen el criteri definit a Apocalipsi 14:12: « *Aquí teniu la paciència dels sants: aquí teniu els qui guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús* ». Sense l'observança de la pràctica del dissabte requerida des del 1843, aquesta definició no es pot aplicar. Així, les obres produïdes per la fe santifiquen concretament els veritables últims elegits de Jesucrist fins al seu retorn final, divinament glorificat.

Per què és misteriós el nom " *Babilònia la Gran* "? La raó és senzilla d'entendre: perquè la ciutat que portava aquest nom a la Caldea del rei Nabucodonosor ja no existeix, ja que en l'època en què Joan va rebre la seva visió de Déu, ja havia estat completament destruïda i al lloc on havia estat només hi quedaven ruïnes, munts de maons. Això significa que el nom " *Babilònia la Gran* " és atribuït per Déu a Roma per una causa simbòlica. Ja, des de Roma, Pere havia fet una comparació entre la gran ciutat romana i la " *Babilònia* " de l'antiguitat, com ho demostra aquest versicle citat a 1 Pere 5:13: « *L'església dels escollits que és a **Babilònia** us saluda, i també Marc, el meu fill* ».

La segona pregunta que sorgeix és, doncs: per què es dona aquest nom a Roma? La resposta continua sent molt senzilla: perquè la Roma imperial reproduïx poderosament la de la ciutat del rei Nabucodonosor. En temps de Joan,

Roma va atreure innumbrables famílies que venien a aquesta capital buscant prosperitat i una participació en la seva enorme riquesa. En el nostre temps actual, de la mateixa manera, les grans capitals atrauen poblacions pels mateixos motius. Per tant, podem dir que en el nostre temps, les " *Babilònies* " es multipliquen. Però en temps de Joan, Roma, sola, dominava amb orgull tot el seu imperi romà, que cobria tota l'Europa actual excepte Alemanya, així com l'Àsia occidental i tot el nord d'Àfrica. El nom " *Babilònia* " va ser escollit pel rei Nabucodonosor abans de la seva conversió i del seu reconeixement de la glòria del Déu de Daniel. És precisament perquè va expressar en paraules públiques el seu orgull dominant i creador d'aquesta ciutat increïblement bella, que va quedar estupefacte per Déu durant " *set anys* " segons Dan. 4; un detall important a tenir en compte, Déu va profetitzar al rei el seu futur càstig en una visió donada un any abans que la seva boca expressés el seu orgull. El nom « *Babilònia* » està, doncs, especialment vinculat a aquest versicle de Dan. 4:30: « *El rei va parlar i va dir: No és aquesta la gran Babilònia, que he construït per al regne amb el poder del meu poder i per a la glòria de la meva majestat?* ». Els emperadors romans també estaven preocupats per embellir la seva capital, « *la seva residència reial, pel poder del seu poder i per a la glòria de la seva magnificència* ". I l'elecció del nom per part de Nabucodonosor es justificava pel nom de la ciutat anomenada " *Babel* ", en la qual, en aquest mateix lloc, el rei Nimrod va erigir una alta " *torre* " en el seu temps, després del devastador diluvi d'aigües. Com a tipus profètic de les nostres capitals, " *Babel* " tenia la característica específica d'haver estat el primer lloc de reunió de la humanitat postdiluviana. I el nom " *Babel* ", que significa confusió, porta en si mateix l'anunci del fracàs d'aquestes reunions unitàries de la humanitat. Déu s'assegura que el resultat final sigui la confusió, ja sigui per la creació de llengües, en el cas de la primera " *Babel* ", o pels enfrontaments de guerres civils com va ser el cas de la capital romana després del 395.

Si el nom " *Babilònia la Gran* " es refereix a la mateixa ciutat de Roma, en canvi, la resta del nom escrit " *al seu front* ", " ***la mare de les prostitutes i abominacions de la terra*** ", es refereix a la institució religiosa catòlica papal que hi va establir la seva seu dominant. Notem, però, que la Roma pagana de totes les èpoques mereix compartir aquests criteris i aquesta és, de fet, la idea que Déu vol que compartim, perquè per a ell, Roma va romandre en les seves dues fases, pagana i després cristiana, una continuïtat d'abominables pràctiques religioses paganes. Per estar convençut d'aquesta justa visió divina, n'hi ha prou amb comparar les obres produïdes en els seus dos aspectes. En ambdues, hi ha violència, persecució, la condemna a mort de l'oponent a qui el papisme i el seu tribunal de la inquisició donen el nom d'"heretge". L'heretgia consisteix a contradir les paraules i els judicis de Déu? No! No les de Déu, les del papa i el seu clergat religiós que el just Jesucrist no comparteix, i que sempre ha condemnat, des de la seva adopció del repòs del primer dia dedicat a la glòria del "sol invicte" romà imposat per Constantí I ^{el} 7 de març de 321; només 8 anys després del decret de pau religiosa signat per ell a Milà el 313. És per això que ja a Daniel 8:12, " *el pecat* " citat, imputat a Roma, ja es referia a l'abandonament del Sàbat del setè dia en favor del repòs solar del primer dia. Aquesta infidelitat va ser la causa de l'establiment del règim papal establert a Roma a partir del 538. Podem entendre

fàcilment el comportament del Déu creador redemptor. Com que els seus sants prefereixen obeir Roma en lloc de ell, els lliura, per castigar-los, al cruel i perseguidor règim papal, establert precisament a partir del 538. A Daniel 7:25 i Ap. 11:2-3, 12:6-14 i 13:5 anuncia amb valor profètic, d'any, mes i dia, el temps de 1260 anys durant els quals el poder tirànic papal els dominarà. Al final d'aquesta durada, el 1798, el papat perd la seva autoritat oficial, sent el papa Pius VI presoner i detingut a Valence, a la Drôme, on va morir encara detingut l'any següent, el 1799. Tanmateix, la maledicció catòlica continuarà, però el domini i el suport del seu "dia del sol" passa sota l'autoritat de l'Amèrica protestant, que es desenvolupa de manera tradicional i, per tant, roman lligada al seu "fals" "dia del Senyor" heretat del catolicisme papal. Abandonat per Déu des de l'any 1843, aquest protestantisme, que " *es creu que està viu i és mort* ", segons el judici just de Crist revelat a Apocalipsi 3:1, dominarà el govern universal format pels supervivents de la Tercera Guerra Mundial. Patint les últimes plagues de Déu, finalment decidiran exterminar els cristians que van romandre fidels al Sàbat santificat de Déu, però Jesús espera fins a aquest moment per intervenir en nom dels seus contra els últims rebels. Així, els jutges assassins es convertiran en els cadàvers abandonats a la terra a les últimes aus rapinyaires. Tindran menjar per a " *mil anys* ", durant els quals la terra serà desolada i privada de tota vida humana. Per la seva banda, els escollits que van romandre fidels al Sàbat santificat de Déu entraran en el descans sabàtic del setè mil·lenni, per viure en la seguretat celestial del regne de Déu. Allà, treballaran per jutjar els morts malvats i pronunciaran un veredict sobre cada cas examinat. El temps de patiment experimentat durant " *la segona mort* " es fixarà així per a cada persona de manera estrictament individual. Al mateix temps, " *el diable, Satanàs* ", serà presoner a la terra fins al final dels " *mil anys* ", quan, amb tots els rebels ressuscitats, perirà en el foc de la " *segona mort* " del judici final esmentat a Apocalipsi 20:11 a 15. El paper i els fruits de Roma desapareixeran així, aniquilats per a l'eternitat. Roma haurà complert fidelment el seu destí profetitzat pels seus fundadors Ròmul i Rem, l'antic assassí del segon, a imatge del diabòlic Caïn que va matar el seu germà Abel. La tradició atribueix que van ser alletats per una "lloba", en el seu aspecte de " *lloba voraç* ", Roma encara ha honorat el seu nom. Especifiquem també que la paraula llatina "lupa", traduïda com a "lloba", també designa una " *prostituta* ".

Les lliçons divines de Roman encara poden canviar el destí dels éssers humans avui dia, però el temps s'escurça i vuit anys, o més precisament set anys abans del final del període de gràcia col·lectiva i individual, estan disponibles per fixar la seva elecció. I aquest temps és encara més curt per a aquells que moriran a la propera Guerra Mundial; com Déu ha fet saber als seus escollits, a través de Daniel 11:40 a 45 i Apocalipsi 9:15. De veritat!

Les set mentides mortals

Aquí adopto el punt de vista contrari a la famosa expressió heretada en dogma del catolicisme "els set pecats capitals" o, segons Roma: orgull, gula, mandra, luxúria, avarícia, ira i enveja. Si és cert que aquests defectes de caràcter són repressibles i condemnats pel mateix Déu, presentar-los com a pecats capitals

no està justificat. El terme "pecats capitals" debilita els altres tipus de pecats que Déu ha posat en prioritat. I en la seva prioritat, segons Jesucrist, el pecat capital és la blasfèmia, o la mentida, contra l'Esperit Sant de Déu. Per comprendre plenament la seva importància, ja cal saber què constitueix aquest pecat: es tracta d'atribuir al diable l'obra realitzada per Jesucrist. Amb aquesta explicació tot esdevé comprensible. Com que la mort expiatòria de Jesucrist s'ofereix als pecadors terrenals com a únic mitjà per escapar de la mort eterna i obtenir la vida eterna de Déu, atribuir aquest principi al diable equival a eliminar l'única porta a la salvació que ofereix Déu. L'ésser humà que comet aquest pecat es priva de qualsevol possibilitat de ser salvat de la justa condemna divina que pesa sobre ell.

I què passa amb els altres pecats? Diguem ja que, segons Déu i les taules d'aquests deu manaments gravats pel seu dit en taules de pedra, per marcar la seva prioritat sobre totes les altres ordenances, el nombre de pecats mortals és deu, i no set, com ensenya la tradició romana. Perquè el pecat resulta de la transgressió d'aquests deu manaments prioritaris, per tant, veritablement, són "capitals", una paraula presa del llatí "caput" que significa: el cap. I unir els deu manaments de Déu amb el "cap" humà és una realitat perquè al cap de l'home hi ha el seu cervell, el suport dels seus pensaments i la seva voluntat personal. Jaume va comparar, molt divinament, la llei divina amb un mirall, a Jaume 1:23: "*Perquè si algú és oient de la paraula i no executor, és com un home que mira la seva cara natural en un mirall*". Aquesta llei dels deu manaments defineix l'estàndard de la vida eterna en la seva fase encara terrenal. Perquè a l'eternitat, no hi haurà més pare ni mare per honrar. Aquesta llei estableix un estàndard perfecte que cap home terrenal ha satisfet mai des del pecat original d'Eva i Adam. Calia esperar la vinguda de Déu a la terra en Jesucrist per satisfer aquest requisit. És per això que l'ofrena de la seva vida, perfectament justa, per pagar pels pecats dels seus únics fidels elegits, té una eficàcia perfecta. Els pecats dels elegits són, doncs, expiats per Jesucrist, però els dels altres humans romanen sobre els seus caps, i sense obtenir la seva gràcia, els queda reservada la mort eterna, és a dir, l'aniquilació definitiva.

Al principi, la llei condemna a mort el pecador que la transgredeix, i sense penediment i el fruit del penediment, les coses hi romanen. En el cas dels escollits, les coses succeeixen de manera diferent. Com l'anterior, l'escollit descobreix la seva condemna per part de Déu, però veu en la llei divina una forma perfecta a la qual aspira a aconseguir conformar-se. Déu, que el sondeja, coneix el seu desig, i en Jesucrist, es fa càrrec d'ell, per ajudar-lo a canviar, per tal d'assemblar-se tant com sigui possible al seu model: el Déu fet home Jesús.

La Llei dels Deu Manaments, doncs, ens condueix a Jesucrist, però amb l'objectiu d'obtenir d'ell l'ajuda indispensable per assolir l'estàndard perfecte de la llei. I aquesta ajuda indispensable, sota tot el cel i a tota la terra, només està disponible en Jesucrist.

A primera vista, la llei sembla més enllà de les nostres possibilitats humanes. Tanmateix, com que en Crist, l'escollit entra en la condició d'esclau, la llei esdevé assolible. Perquè, responent al manament de Jesús de "*negar-se a si mateix*", la possibilitat de pecar contra aquesta llei desapareix. De fet, qui mor espiritualment ja no experimenta cap desig egoista personal. Així, pot honrar els

últims "sis" manaments pel que fa als seus deures envers el proïsme, i encara més, els quatre primers. Perquè pel que fa als deures envers Déu, guiat per l'amor que sent per ell, l'escollit no té a la seva ànima el més mínim desig de desobeir-lo i fer-lo patir.

Si denuncio aquesta expressió dels "set pecats capitals" avui, és perquè ha envaït la humanitat occidental. Ha entrat a les ments i impedeix que els pecadors vegin els Deu Manaments pels quals Déu els condemna a morir, no una, sinó dues vegades. La religió catòlica romana, que és a l'origen d'aquest dogma, crida l'atenció sobre els seus "set pecats capitals" per tal d'ignorar els seus propis atacs al text dels Deu Manaments formulats per Déu. Els atacs del diable es dirigeixen a l'element principal de la santificació divina. Després de l'abandonament del dissabte del 7 de març de l'any 321, en la versió catòlica, el quart manament diví, que es va convertir en el tercer, ordena la resta del "diumenge" i adaptar els deu manaments a l'estàndard de la seva pràctica, el "segon manament" que prohibeix i condemna els seus cultes d'imatges tallades, simplement i de manera " *impudent i arrogant* " denunciat per Déu a Dan. 7:8 i Ap. 13:5, **ha suprimit** . Però per amagar el seu crim, va crear el manament sobre "l'obra de la carn", per tal de mantenir-los el nombre de "deu". Però a qui li importen els canvis fets en la llei divina per una autoritat humana? Els escollits de Crist i només ells.

Per concloure aquest tema, us recordo que la sang de Crist és eficaç per rentar totes les formes de pecat, sempre que el culpable es penedeixi i mostri la seva sinceritat mitjançant un canvi de conducta que Déu anomena " *el fruit del penediment* ". És aquest " *fruit del penediment* " requerit per Déu el que elimina de la salvació cristiana l'aspecte d'"etiqueta" que el fals cristianisme li ha donat allà on es representa a la terra.

Paus i traïcions mortals

IMPORTANT - IMPORTANT - IMPORTANT

Estic aquí abordant un tema de reflexió extremadament seriosa amb conseqüències.

A tots els països, especialment en temps de guerra, la traïció es castiga amb la mort. Per al govern del cel, això és encara més cert i s'aplica sistemàticament. Primer, Judes Iscariot, un dels dotze apòstols contractats per Jesucrist, el va traïr lliurant-lo als guàrdies del temple el vespre del dimarts 3 d'abril de 1930. Judes simplement volia obligar Jesús a prendre el poder i regnar com a Rei dels jueus. A principis de la setmana Pasqual, el poble jueu l'havia acollit, donant-li glòria en aquesta qualitat. El problema era que cap home en aquell moment tenia una comprensió adequada del paper del Messies profetitzat i esperat. Només Déu tenia aquest coneixement. Superat per un fort remordiment, i sense veure cap sortida per a les seves esperances contradites pels fets, Judes va decidir penjar-se. Després del ministeri terrenal de Jesús, va ser el primer traïdor i va prendre la mort que la seva traïció mereixia.

Després de Judes, Jesús va ser víctima d'una traïció nacional per part de gairebé tot el poble jueu. Cèsar va ser preferit a Jesús, i el lladre assassí Barrabàs al gentil i diví Messies. L'any 70 dC, la traïció nacional va rebre el seu càstig diví a través dels exèrcits romans, tal com havia predit Dan. 9:26.

L'any 321, el 7 de març, a Occident, la fe cristiana va trair Jesucrist obeint l'emperador Constantí, en detriment del Déu Creador que va venir a encarnar-se en la carn de Jesucrist. Aquesta traïció ja va ser castigada per les cinc primeres trompetes revelades a Apocalipsi 8 i 9. Tots aquests càstigs porten la mort a la humanitat, el càstig dels traïdors.

En l'època de la Reforma protestant, la traïció a Crist es basava essencialment en la ignorància de l'època. Els més fidels mantenien la fe fins a la presó, les galeres o la mort. Déu va tenir en compte aquest temps d'ignorància, perquè la foscor religiosa va dominar tot l'Occident cristià des del 321 fins als ^{segles} XII i XVI, marcats successivament per dos proclamadors de la llum divina, Pere Valdo i Martí Luter. La majoria dels altres protestants d'aquesta Reforma, en particular els hugonots de les Cevenes, van reaccionar una mica com Judes, i el seu esperit molt carnal els va empènyer a agafar les armes i combatre el campament del mal amb les seves pròpies armes. Simplement van negligir les instruccions donades per Jesucrist, que va prohibir als seus apòstols utilitzar les armes que els havia demanat que portessin amb ells; això, a l'hora mateixa del seu arrest. Tot i ser molt zelosos i valents, els que van actuar d'aquesta manera no estaven d'acord amb la norma de fe ensenyada per Jesucrist. Passat el temps de les dragonades de Lluís XIV, debilitades les persecucions i expulsada la fe protestant de França i de tots els països dominats per la fe catòlica, la religió catòlica romana papal no tenia competència. Va ser llavors quan Déu va suscitar la Revolució Francesa de 1789 per castigar aquesta religió i el seu suport monàrquic, que va romandre sord i rebel a les invitacions al penediment representades pel missatge de la fe reformada. Que això s'entengui bé. La religió catòlica va ser suscitada per Déu per castigar l'abandonament del dissabte del 7 de març de 321. Segles de foscor es van succeir fins a l'època dels missatges de la Reforma. I aquests missatges ofereixen als hereus de la fe catòlica l'oportunitat de convertir-se veritablement a la veritable religió cristiana, si no a la perfecció de 1844, almenys sobre les bases protestants que donen a la salvació per gràcia i a la Bíblia el lloc fonamental en el seu credo.

A continuació ve una altra traïció, la traïció adventista. Però fixem-nos en la importància del canvi de context. Les traïcions anteriors es van dur a terme en una època de guerres religioses permanents, més o menys intensificades. I en entrar en una època de pau religiosa establerta sobre tots els pobles cristians occidentals, tal com es revela a Apocalipsi 7:1, el paper de la pau prendrà el caràcter d'una maledicció per a la fe en general. Després de les proves de fe experimentades als EUA, el petit i seleccionat grup adventista s'omple de zel pel dissabte, que es va anar adoptant gradualment fins al 1873, quan Jesús va iniciar la seva obra de conversió universal a la fe adventista del setè dia. Sempre que el missatge es lliuri sense ser atenuat, s'aconsegueixen conversions. Perquè aquí estic emfatitzant un missatge important. Amb quin propòsit ens salva Jesús? O encara més clarament, què espera Jesús dels que salva? Molts potser encara no ho han

entès, però els escollits salvats es converteixen en soldats de Crist. Un soldat d'una mena especial, ja que el seu equipament és el casc de la salvació, la cuirassa de la justícia, el cinturó de la veritat, l'espasa de l'Esperit i, per sabates, el zel de l'evangeli. Però com tots els soldats, els de Crist estan compromesos a combatre l'enemic de Déu amb l'armadura de Déu. El cinturó de la veritat suggereix una capacitat de presentar públicament la veritat divina. El combat cos a cos amb l'enemic és defensa i, tan bon punt es presenta l'oportunitat, ofensa. La passivitat en la guerra no serveix de res a ningú. El mateix passa amb la guerra que Jesús lliura contra el campament terrenal del diable. Tothom qui escolta i respon a la seva crida en gràcia ha d'estar convençut que, per febles que siguin, els homes i dones salvats per Jesús s'han de posar sota el seu domini i estar disponibles per ser utilitzats per ell segons les seves necessitats momentànies. Aquests requisits van ser honorats pels pares fundadors de l'adventisme. Però en poc temps, la institució adventista es va burocratitzar, el zel per la veritat es va debilitar per la successió del patrimoni religiós i, ja durant la seva vida, la missatgera del Senyor, Ellen Gould-White, va denunciar l'apostasia de l'Església. Analitzem què va passar. Els pares fundadors van ser seleccionats després de la prova de la seva fe, però els hereus van entrar a l'obra sense que la seva fe fos posada a prova per Déu. Tota l'obra va passar, doncs, sota el domini de persones que no estaven convertides, sinó més simplement convençudes que la religió del seu pare era la millor. L'amor a la veritat no és en qüestió aquí; la reacció es basa en proves aparents, per tant justificades. El fruit obtingut per Déu és mínim, com la tebiesa de Laodicea. I a aquest nivell de fe, la possibilitat de traïció és molt propera. On el zel per la veritat no bull, la traïció es presenta inevitablement. Aquí és on entra en joc l'interès per la pau entre els homes. I aquesta pau és encara més apreciada perquè Déu l'ha establerta en tots els pobles cristians occidentals. La pau promou les relacions internacionals, que promouen el comerç i els viatges internacionals, i l'església oficial de Crist no escapa d'aquesta atracció seductora i agradable. La pau esdevé de sobte l'objectiu de la fe cristiana. La traïció és completa en aquell moment, perquè per la seva banda, Jesús, el Salvador dels seus elegits, va dir: "*No penseu que he vingut a portar pau a la terra; no he vingut a portar pau, sinó espasa*". Aleshores s'adona de la bretxa entre aquestes paraules de Crist i aquesta concepció de pau de la fe oficial. La institució ha abandonat el camí i s'ha desviat; es troba en el camí ample que condueix a través de la pau a la perdició eterna. Perquè en el camí de la veritat traçat per Jesús, els seus veritables elegits lluiten amb l'espasa de l'Esperit contra les mentides difoses pels falsos Crists i els diversos aspectes de la falsa fe.

Per explicar concretament aquesta deriva cap a la traïció, hem d'entendre això: inicialment, l'adventisme proclama l'expectativa del retorn de Crist però ja no té una data per fixar-la; ensenya l'obediència al dissabte i denuncia l'origen diabòlic del diumenge. L'acció dona fruits perquè dona a aquells que escolten aquests missatges bones i saludables raons per respondre a les seves invitacions, que consisteixen a qüestionar el patrimoni religiós transmès per la tradició. Després, en una segona fase, l'interès per la pau pren el relleu. Què fem llavors? Encara ensenyem el dissabte, però evitem criticar l'elecció contrària feta per la religió contrària. S'ha acabat; Crist és traït, només hi haurà unes poques

conversions fugaces, episòdiques i veritablement parcials. L'interlocutor ja no sent el missatge que el va obligar a qüestionar la seva posició religiosa heretada.

Per tant, qui sigueu, i quina sigui la vostra debilitat, recordeu que la conversió al Sàbat diví del veritable "setè dia", que és el "**Dissabte**", només s'obté del vostre proïsme si acompanyeu la seva presentació com a "*segell del Déu vivent*", amb el seu oposat, "*la marca de la bèstia*", que podeu atribuir al "**diumenge**" del catolicisme papal heretat de l'emperador Constantí I i sota el nom de "Sol Invicte"; una acció que ha profanat el primer dia de la setmana i l'ha fet perpètuament indigne de presentar qualsevol tipus de culte al Déu Creador. La mort que Déu atribueix a la resta del primer dia justifica plenament la necessitat d'aquesta identificació precisa. Aquest judici diví ha estat ignorat pels homes durant massa temps. Només ens queden uns quants anys per fer-los descobrir aquestes veritats saludables, perquè la guerra lliurada per Jesucrist no acabarà fins al seu retorn, amb la seva victòria total sobre tots els seus enemics. Però en aquesta guerra, els seus soldats som nosaltres. Nosaltres, que som els seus deixebles cridats a obtenir d'ell l'elecció molt elevada en valor per sobre de les creus de guerra o les creus de la Legió d'Honor dels homes. La nostra recompensa serà molt més gran i eterna.

Un recordatori útil: a l'Apocalipsi, Jesús castiga i denuncia els "covards" i acabem de veure quant interès per la pau els caracteritza.

Déu dóna el bé i el mal

Aquest tema d'estudi és necessari en el nostre temps per dues raons: d'una banda, la fe i l'interès per la veritable religió s'han tornat rars, i d'altra banda, el pensament religiós asiàtic ha penetrat en les ments d'un gran nombre d'occidentals. Per als xinesos, la vida oposa el bé i el mal, el "Ying" i el "Yang", dos conceptes oposats en termes absoluts, però d'igual poder. Sense inspiració divina, aquest pensament, tanmateix, continua sent lògic, ja que a la terra tot té davant seu el seu oposat absolut. I moltes religions paganes reproduïen aquest model on els déus s'enfronten i lluiten entre ells reproduint els defectes dels caràcters humans.

En contrast amb aquest model, la religió de l'únic Déu revelada per l'experiència viscuda del poble hebreu ens ensenya que tot, tota la vida i les formes de vida, deuen la seva existència a aquest únic Déu, il·limitat en tots els dominis imaginables. Oposat a aquest "Totpoderós" "Ying", no hi ha cap "Totpoderós" "Yang", perquè tots dos són en ell. Tanmateix, encara vivim en un context on el mal encara té la seva raó d'existir. Abans que el problema del mal es resolgui completament amb la destrucció i l'aniquilació de tots els enemics de Déu, perquè han escollit seguir el camí del mal, el Déu creador, com a gran jutge universal, infligeix el mal als homes desobedients organitzant les condicions del càstig a la terra. Ningú no li pot imposar la seva voluntat i el campament del "Yang" celestial o terrestre no li pot impedir que compleixi les seves sentències punitives. Així, gràcies a la Bíblia escrita al seu dictat i sota la seva inspiració, la fe en el veritable Déu protegeix els veritables creients de les mentides paganes i del xarlatanisme que els explota. Perquè en la concepció pagana, els éssers

humans intenten guanyar-se el favor de les deïtats hostils i malvades pagant diners. El veritable Déu, però, no es pot comprar, perquè no té cap necessitat que no pugui satisfer. No només no es compra, sinó que també és qui redimeix les ànimes dels seus escollits. I per obtenir-les, va venir a la terra per expiar els seus pecats en lloc seu, amb dolor i lenta agonia. Així va ser crucificat al peu del Gòlgota. I ho recordo perquè és per a ell el tema de la seva glòria, va donar, voluntàriament, la seva vida com a sacrifici d'expiació. Volia advertir els seus apòstols, dient-los a Amós 3:6: " *Es toca la trompeta en una ciutat i la gent no té por? Es produeix una desgràcia en una ciutat i Jahvé no és qui la fa?* " Aquesta pregunta és, de fet, la resposta afirmativa de Déu, pronunciada a través del profeta Amós.

Aquesta abnegació va donar a Jesucrist tot el poder al cel i a la terra segons Mateu 28:18: " *Jesús es va acostar i els va parlar, dient: 'Tot poder m'ha estat donat al cel i a la terra'* ". Ressuscitat, és en la naturalesa de Déu Totpoderós, emmascarat per una aparença humana, que va anunciar aquestes coses als seus estimats apòstols i deixebles. La divinitat perfecta de Crist ja no s'ha de demostrar, sinó que s'ha d'afirmar a tots els seus oponents gelosos i malvats. El veritable creient troba proves perquè les busca on Déu les ha posat: a la seva santa Bíblia i només a ella. Perquè, què valen els testimonis humans en comparació amb els que Déu ha recollit a la seva santa paraula escrita de la Bíblia, sinó només a la Bíblia? Perquè totes les altres escriptures religioses han de ser compatibles amb les seves declaracions divines dictades o inspirades. Déu les ha organitzat per constituir l'estàndard de totes les seves revelacions fins al gloriós retorn de Crist. És per això que tots els meus estudis presentats en aquesta obra, i en altres ja produïdes, es basen en claus donades per la Bíblia.

En Jesucrist, és cert, Déu ha revelat el seu gran amor pels seus escollits i per totes les seves criatures, a qui encara cridarà per diversos mitjans fins al temps de la fi de la gràcia, que s'acosta i que, en aquesta primavera del 2022, ens porta set anys per davant. Però aquest desbordament d'amor no ha d'amagar als nostres ulls el fet que Jesucrist també és capaç de castigar severament i sense pietat la humanitat egoista, rebel, cruel i assassina, perquè ell mateix és l'oposat absolut d'aquests criteris de caràcter. Aquests defectes només es troben a la terra en els éssers humans, i Déu els considera encara més responsables perquè els ha donat la capacitat d'intel·ligència. Molt sovint, els animals maten per menjar, però l'home pot matar pel plaer que en deriva. La seva maldat construeix les seves desgràcies i el sofriment que causen. Per al Déu de l'amor, presenciar aquestes coses és una cosa dolorosa que suporta mentre espera l'hora beneïda en què el mal serà aniquilat per ell. Aquest temps s'acosta, però davant nostre encara han de passar "set anys" d'una cadena de coses horribles al ritme regular d'hores, dies, mesos i anys.

Quan castiga, Déu ho pot fer directament ell mateix, i fins i tot si envia àngels, és ell qui colpeja. Perquè la font del poder és només en ell; tant per crear com per destruir. Tot el que viu i existeix roman sota el seu control permanent. Res no se li escapa, i la seva memòria divina és il·limitada. És únicament per amor als qui li romanen fidels que Déu comparteix les seves accions amb ells: els àngels celestials i els missatgers terrenals només són " *servents inútils* " als quals

confia accions per dur a terme, perquè podria fer-ho tot sol. Ara bé, hi ha dos tipus de mal: els que són fruit de la maldat del diable i els que el Déu bo i just infligeix als infidels i als qui el menyspreen. Déu controla la natura, i cap volcà entra en erupció sense l'autorització de Déu. A l'escala del planeta i de la localitat més petita, dirigeix els vents, crea tempestes, tornados devastadors i engolidors ciclons que posen en acció poders impressionants sobre els quals l'home no pot actuar. Però al costat d'aquestes accions personals directes, Déu també sotmet la humanitat rebel a les malediccions que el diable li infligeix contínuament. Satanàs i els seus dimonis es converteixen així en els auxiliars que difonen el mal en lloc seu. Però les seves accions malvades, inspirades pels homes malvats que les posen en acció, es deuen a la decisió del Déu creador suprem, que per tant continua sent bo, l'únic autor declarat que dóna " *el bé i el mal* ".

Estimar Déu i el proïsme: l'amor de parella

Aquest nou estudi examinarà les diferents situacions i les conseqüències humanes de l'amor a Déu.

En la seva saviesa divina, Déu va trobar les paraules que definien perfectament el problema plantejat, dient per mitjà de Jesucrist, a Mt. 22:36-40: "***Mestre, quin és el gran manament de la Llei?*** Jesús li va respondre: *Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment. Aquest és el primer i el gran manament . I el segon és semblant a aquest : Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. D'aquests dos manaments pengen tota la Llei i els Profetes* " .

Aquesta perfecta definició divina de l'amor, tanmateix, plantejarà problemes en les seves aplicacions en diverses situacions. En aquesta imatge ideal, falta una entitat, el paper nociu de la qual canviarà moltes coses: el del diable o els seus col·legues rebels. Per a una sola persona com jo, entren "en escena" tres entitats: Déu, el diable i l'ésser humà. La seva situació espiritual depèn únicament de la seva pròpia elecció: escolta Déu o escolta el diable. Si estima Déu, segons el manament de Jesús, ja no escolta el diable i té cura de no obeir les seves propostes. El problema es resol llavors fàcilment. Però en el cas d'una parella, ja no són tres, sinó quatre entitats les que estan en acció: Déu, el diable, l'home i la dona.

En el millor dels casos, extremadament rar, tots dos cònjuges humans són del mateix nivell espiritual; tots dos estimen Déu per sobre de tot, i en aquest acord, l'amor i la comprensió són perfectes. Però, com he especificat, aquest cas és molt, molt rar i Jesús també comparteix aquest pensament, ja que ell mateix va declarar, a Lluc 17:34: " *Us dic que aquella nit dues persones estaran en un mateix llit , una serà presa i l'altra deixada* ". És interessant observar que la separació entre la persona escollida i la persona caiguda no s'ha de dur a terme fins al retorn del gloriós Crist. Això significa que poden i han de, en la mesura del possible, romandre junts durant la seva estada a la terra. Però dic: en la mesura del possible, perquè hi ha casos en què això esdevé impossible.

El segon cas més comú és quan tots dos cònjuges serveixen al diable sense saber-ho ni voler-ho, i per tant inconscientment. Paradoxalment, aquí també, la vida de la parella pot prendre una forma aparentment reeixida. L'harmonia és possible perquè, units en l'amor mutu o units en l'egoisme acceptat, els dos cònjuges poden estar d'acord. No obstant això, poden sorgir problemes deguts a aquest egoisme, però sense serietat, perquè els dimonis intentaran promoure l'èxit d'aquest tipus de parella, per frustrar millor Déu. I en els pitjors casos, les disputes poden conduir a l'assassinat. Perquè això és possible per a una relació no protegida per Déu. El judici revelat per Déu em permet posar com a exemple la parella formada per un cònjuge protestant amb un cònjuge catòlic o jueu, ortodox, musulmà o adventista per tradició. Subjecte al mateix estatus espiritual, i sense compromís religiós fanàtic, l'harmonia de la parella continua sent possible i pacífica.

El tercer cas és la parella formada per un cònjuge electe i un cònjuge agnòstic. Per al cònjuge electe, l'avantatge del cònjuge agnòstic és que no està compromès amb una idea específica. Per tant, és transformable. Encara cal que aquest agnosticisme no prengui la forma d'un ateisme militant que correspondria aleshores a la quarta situació esmentada en aquest estudi. Aquí de nou, sense fanatisme dels dos cònjuges, l'acord continua sent possible, però la cohabitació entre dos esperits oposats al de Déu i al del diable dificultarà les coses. Tanmateix, recordo aquí que l'home té totes les possibilitats de resistir el diable i rebutjar-lo, tal com està escrit a Jac. 4:7: "*Sotmeteu-vos, doncs, a Déu; resistiu el diable, i fugirà de vosaltres*". Tanmateix, l'agnòstic no creu en l'existència del diable més que en la de Déu. Per tant, serà difícil i fins i tot impossible resistir-li sense l'ajuda de Déu. Tot reposarà així sobre el cònjuge espiritual, que és conscient de la situació. Per tant, no haurà de canviar res i augmentar la seva atenció i les seves mostres d'amor per la seva parella no espiritual. De manera que, lluny de retreure-li el seu amor per aquest Déu invisible, la parella incrèdula aprecia el seu nou compromís religiós. I en aquest agraïment, el seu cor i la seva ment disponibles poden ser conquerits per l'amor de Déu. Però fins i tot si no és així, la parella pot sobreviure i continuar fins al retorn de Crist, quan Déu els separarà definitivament.

El quart cas és el de la parella formada per un cònjuge electe i un cònjuge caigut espiritualment compromès. En aquest tipus de parella, la confrontació entre Déu i el diable és permanent. En aquest combat cos a cos, l'odi inspirat en el cònjuge sotmès a l'estatus del diable farà impossible qualsevol acostament entre els cònjuges. En aquest cas, els esforços dels escollits seran vans i inútils. Tenim aquí la forma de les relacions anunciades per Jesucrist a Mt. 10:34-35-36: "*No penseu que he vingut a portar pau a la terra; no he vingut a portar pau, sinó espasa. Perquè he vingut a posar l'home en contra del seu pare, i la filla en contra de la seva mare, i la nora en contra de la seva sogra; i els enemics de l'home seran els de casa seva*". I afegeix després d'aquestes paraules al versicle 37: "*Qui estima el pare o la mare més que a mi no és digne de mi, i qui estima el fill o la filla més que a mi no és digne de mi*";

Cal destacar el fet que, en les seves paraules, Jesucrist no esmenta la dona. I la raó per no esmentar-la és que Déu va fer la parella "*una sola carn*" que ha de

lluitar per la seva salvació. Junts, els dos cònjuges han de resistir i romandre units contra les diverses adversitats externes representades pel pare, la mare i els mateixos fills, perquè són individus per dret propi que són, sobretot pels seus dos pares, criatures creades per Déu pel principi de la carn. En l'època de Jesús, la parella de cònjuges es basava en el domini de l'home, l'home i la dona no tenia dret a impugnar aquesta autoritat legitimada per Déu i el seu poble. És per això que, com que la dona tenia el deure de seguir el seu marit, l'elecció religiosa d'aquest últim s'imposava a la seva esposa. En una parella jueva, la fe en Crist no feia impossible la convivència amb el cònjuge no convertit. Us recordo que la relació amb el Déu vivent Jesucrist és de naturalesa espiritual. És experimentada pel cònjuge convertit en el secret del seu cor o més precisament en els seus pensaments íntims. Els primers cristians observaven el dissabte i els principis religiosos jueus heretats dels seus pares. La seva única diferència era que ja no practicaven els ritus relacionats amb els " **sacrificis i les ofrenes** "; això d'acord amb el pla diví adjunt al nou pacte en Crist, tal com es revela a Dan. 9:27: " **Farà un pacte ferm amb molts durant una setmana, i durant la meitat de la setmana farà que cessin els sacrificis i les ofrenes ; els desolats cometran les coses més abominables, fins que la destrucció i allò que s'ha determinat cauen sobre els desolats** " .

Veiem que, a part d'aquesta particularitat, la unió de la parella formada per un convers a Crist i un jueu no convertit, no fanàtic, podria permetre'ls viure junts. L'amor a Déu no s'oposa a l'amor terrenal i carnal dels cònjuges units en una **fidelitat mútua** que és l'única que constitueix el veritable matrimoni. Déu exalta i eleva per sobre de tot aquest principi de fidelitat, entenem doncs que no justifica fàcilment la separació d'una parella, mentre que des del Gènesi, la seva activitat consisteix precisament a separar les coses creades. L'estatus de la parella és el de " *formar una sola carn* ", per tant, en principi, inseparable. I quan es produeix, la separació no ha de provenir de l'elecció del cònjuge espiritual unit a Déu, sinó del que inconscientment està subjecte al diable. Ha de ser el primer a cansar-se d'una vida conflictiva junts. Perquè la parella té vocació de viure junts per compartir un amor recíproc. A la vida moderna, la legalitat de la igualtat matrimonial ha fet que la vida sigui encara més problemàtica per a les parelles. Ja no obligada a seguir les eleccions del seu marit, la dona entra en conflicte amb ell. Les possibilitats de romandre junts fins al retorn de Crist disminueixen, gairebé fins al punt de desaparèixer. Perquè l'oposició entre dos individus no té solució; és per això que en el simbolisme diví el número "dos" és el símbol de la imperfecció. La parella ideal està dirigida per un " *cap* " que ha de ser ell mateix a imatge de " *Crist* " segons Ef. 5:23: " *Perquè el marit és el cap de la dona, com Crist és el cap de l'església, el seu cos, i de la qual ell és el Salvador* ". Aquest versicle subratlla la immensa responsabilitat de l'home, perquè el seu domini li exigeix una contrapartida: ha de comportar-se amb la seva dona com Crist ho fa amb l'Església, la seva Elegida. I si no compleix aquest requisit, la submissió de la seva dona a ell ja no té cap sentit sota el judici de Déu.

Segons el seu judici, Déu sempre exigeix més d'aquells que són il·luminats per ell. El seu coneixement superior el fa encara més responsable envers aquells que no tenen el seu coneixement. És per això que, en cas d'una unió religiosament

conflictiva, el cònjuge il·luminat només hauria de decidir separar els seus cossos quan sigui obligat i constret per la situació creada per l'elecció del cònjuge no il·luminat. Els escollits de Jesucrist no haurien de contrastar el seu amor per Déu amb l'amor terrenal dedicat al seu cònjuge. Aquests dos tipus d'amor són perfectament compatibles i complementaris, ja que si el cel té les seves exigències, la vida carnal també en té les seves. I tenint el seu origen en el mateix Déu Creador, aquests dos amors són igualment legítims. Això significa que els deures espirituals no haurien de perjudicar els deures carnals i viceversa.

Des del principi, a Gènesi 2:24, Déu va profetitzar sobre la necessitat que les parelles s'aïllessin, separant-se dels seus pares: " *Per tant, l'home deixarà el seu pare i la seva mare i s'unirà a la seva dona, i seran una sola carn* ". A la terra, aquest model escollit per Déu pretenia promoure la protecció de la parella formada. Però, en realitat, en dir aquestes coses, Déu estava profetitzant el pla de la seva aliança en Crist amb la seva " *Esposa* " constituïda per l'assemblea dels seus escollits redimits de la vida a la terra. Malauradament, en la seva aplicació humana, aquest ideal perfecte només s'aconseguirà rarament. Els grans escollits de la Bíblia, com Noè, Abraham, Isaac, Moisès i Job, semblen haver tingut èxit en la seva vida de parella, afavorits, és cert, per la vida patriarcal del seu temps. Però l'èxit aconseguit va ser sobretot el fet que les seves esposes havien estat escollides per a ells per Déu, abans que els coneguessin. Aquesta va ser la raó dels seus rars èxits i el cas d'Isaac i Rebeca és particularment revelador.

Davant de diverses adversitats, la supervivència de la parella dependrà de l'amor que uneix dos éssers. I sobre aquest tema, quan sigui possible, ha d'utilitzar totes les armes al seu abast i, particularment, la del plaer carnal que els cònjuges es proporcionen mútuament. Pau va ensenyar sobre aquest tema a 1 Cor. 7:1 a 7. Al versicle 1, evoca el cas ideal de veritable celibat, dient: " *Pel que fa a les coses que m'heu escrit, crec que és bo que l'home no toqui una dona* ". Però després aclareix i diu: " *Tanmateix, per evitar la immoralitat sexual, que cadascú tingui la seva pròpia esposa, i que cada dona tingui el seu propi marit* ". Déu només pot aprovar aquesta idea i, per tant, desaprovar la poligàmia. I Pau especifica més: " *Que el marit pagui a la seva esposa el que li correspon, i que la esposa faci el mateix amb el seu marit*". » Després justifica les seves paraules: « *L'esposa no té autoritat sobre el seu propi cos, però el marit sí; i igualment, el marit no té autoritat sobre el seu propi cos, però l'esposa sí* ». Aquí ofereixo una explicació addicional: el plaer solitari està prohibit perquè distorsiona el pla salvador de Déu: l'Escollida, la " *Esposa* " de Crist, ha d'obtenir el seu plaer només en el seu " *Marit* ", Jesucrist. En transgredir aquest principi carnal, els éssers humans distorsionen el pla de Déu, cosa que castiguen severament, seguint l'exemple de Moisès que va colpejar la roca a Horeb dues vegades, mentre que, profetitzant la mort de Crist, se suposava que la colpejava només una vegada. En comprendre la raó de les demandes de Déu, l'Escollit troba una motivació per tenir-les en compte. Per al Déu Creador, la vida espiritual i la vida carnal són una sola cosa. El que ell exigeix de manera espiritual també ho exigeix en la seva forma carnal terrenal. Pau diu llavors al versicle 5: " *No us priveu els uns dels altres, si no és que us acordeu per un temps, per tal de dedicar-vos a l'oració; i després torneu a reunir-vos, no fos cas que Satanàs us tempti amb la vostra incontinença* ". Però després

aclareix: " *Ho dic amb condescendència, no com un manament* ". Això no és una ordre, sinó un consell savi i il·lustrat. Perquè l'argument té pes, perquè les necessitats físiques i psicològiques no satisfetes en la parella seran buscades per alguns fora de la parella, en l'adulteri condemnat per Déu. Les relacions carnals de la parella no només estan destinades a la procreació. També són útils per fomentar el vincle que uneix els dos cònjuges.

A la llum d'aquests ensenyaments, podem entendre que per zel per Déu, els cridats per Crist cometent greus errors de comportament frustrant, per elecció personal, les necessitats carnals del seu cònjuge. Els homes i les dones casats no estan destinats a comportar-se com a solters. Déu no exigeix això de cap cònjuge terrenal. I l'única cosa que exigeix dels seus cònjuges casats és la seva fidelitat al seu cònjuge. Déu ha dit que aborreix l'adulteri i el condemna carnalment i espiritualment. Així, sense cometre'ls ells mateixos, la persona casada que frustra el seu cònjuge fomenta un possible adulteri futur. Déu, per tant, només pot desaprovar la frustració que provoca aquest adulteri. Com va ensenyar Pau, l'abstinència de la parella ha de ser decidida de mutu acord per tots dos cònjuges; mai per només un d'ells.

Dit això, la vida humana està subjecta a una gran debilitat i tant els escollits com els caiguts cometent errors de comportament. Aquestes faltes comeses pels escollits són perdonades en Crist, que va suportar i expiar els seus pecats. Però la salvació ja no es tracta aquí, el que ve després és la preocupació de tenir el millor èxit possible en el nostre viatge de vida a la terra per tal de glorificar aquest Déu que estimem amb tot el nostre cor. I aquest noble i pietós desig només es pot aconseguir entenent " *el que és bo i agradable a Déu* ", tal com s'ensenya a Ef. 5:10, 1 Tim. 2:3, i de nou a 1 Joan 3:22: " *I tot el que demanem, ho rebem d'ell, perquè guardem els seus manaments i fem el que és agradable als seus ulls* ". Pau resumeix molt bé aquest tema quan diu a Rm. 12:1-2: " *Us prego, doncs, germans, per la misericòrdia de Déu, que presenteu els vostres cossos com a sacrifici viu, sant, agradable a Déu, que és el vostre servei racional*". *I no us conformeu al món d'* aquest, sinó transformeu-vos mitjançant la renovació de la vostra ment, a fi que pugueu comprovar quina *és la bona, agradable i perfecta voluntat de Déu*.

Més que ningú, l'escollit de Crist està impulsat per la naturalesa a prendre decisions egoïstes, ja que la seva salvació depèn de la seva independència de pensament. D'aquí, a imposar les seves decisions amb determinació al cònjuge que les rep en forma de brutalitat, només hi ha un pas fàcilment superable. I aquest tipus de comportament és el resultat d'una manca de consideració pel cònjuge. El que falta en aquest tipus de parella és el coneixement del caràcter del cònjuge. Les parelles es formen per l'atracció física on la passió juga el paper principal. No s'ha d'ignorar que aquesta passió sentida pot ser deguda únicament al diable, un mestre absolut en la matèria, perquè té aquest poder sobre tots els esperits humans no protegits per Déu. Ho he experimentat. Després d'obtenir l'aliança de la parella, Satanàs retira la passió inspirada i llavors només queden dos cònjuges que s'adonaran que no es coneixen. La sorpresa és gran i pot conduir a separacions ràpides. El fracàs degut a aquesta ignorància explica per què, sense voler patir aquest fracàs, en Crist, Déu posa a prova els seus escollits al llarg de la

seva vida a la terra. Al final d'aquesta prova, el coneixement mutu de Déu i del seu escollit arriba a la perfecció requerida. Davant d'aquest exemple, ja a la terra, es pot entendre com el coneixement profund dels cònjuges és decisiu per a la supervivència de la seva parella. Això està subestimat, però la parella que està unida haurà de passar per proves que posaran a prova la seva resiliència, per això un coneixement profund del futur cònjuge és vital i necessari. Però aquesta saviesa només es descobreix en Déu, i les parelles formades, quan no estan prou il·luminades, pateixen les conseqüències de la seva manca de preparació. I el resultat és públicament visible a la societat moderna. Les parelles es formen, es separen, s'insulten i de vegades es destrossen. La gent es torna a casar una segona, fins i tot una tercera, i fins i tot més, vegada, però l'ideal de fidelitat desitjat per Déu ha desaparegut arreu de la terra. Perquè, a més, aquesta fidelitat no té cap valor excepte en ell, que és, en la veritable fe en Jesucrist, tan rar com els matrimonis reeixits.

El coneixement requerit és com la penetració sexual, ja que aquest és el significat que Déu dona al verb " *conèixer* " a Gènesi 4:1: " *Adam **va conèixer** la seva dona Eva; i ella va concebre i va infantar Caín, i va dir: 'He format un home amb l'ajuda de YahWéH* ". Aquest significat que Déu dona al verb " *conèixer* " està, doncs, vinculat a la idea de l'experiència l'objectiu de la qual és convertir-se en un. Si l'acte sexual el realitza físicament, la parella forma en l'acte " *una sola carn* ", és la relació final de l'escollit amb Crist la que és l'aplicació espiritual profetitzada, precisament, per l'acte carnal. L'orgasme que acompanya aquest acte sexual és en si mateix un testimoni de l'estat d'èxtasi en què l'escollit es trobarà en presència del Déu de la seva salvació a l'inici del setè mil·lenni. Però en lloc de durar un moment curt i breu com és el cas a la terra, aquest estat d'èxtasi es perllongarà en presència del Déu sant. I si aquesta presència és eterna, l'èxtasi també ho serà. Puc testificar amb seguretat sobre aquest èxtasi perquè el vaig experimentar durant una visió divina rebuda a la primavera de 1975. A diferència del somni, la visió es viu en un estat de despertar de tots els nostres sentits, i en el meu cas, la vista i l'oïda van tenir el paper principal. El nivell d'èxtasi es va intensificar alhora que un so sostingut comparable al so de l'òrgan s'apoderava de tot el meu cos, que semblava entrar en vibració. Per tant, la visió s'experimenta com la vida real, excepte que el context i les imatges que el constitueixen són escollits i construïts per Déu a la nostra ment, és a dir, al nostre cervell; en la visió Déu pren el control complet del nostre cervell, que aleshores es desconnecta dels nostres òrgans carnals físics.

A Joan 17:19-23, Jesús va pregar per aquesta unitat perfecta pels seus escollits, apòstols i deixebles, que la seva sang, que estava a punt de ser vessada, havia de redimir: " I jo em **santifico** per ells , perquè també ells siguin **santificats** mitjançant la veritat. La glòria que m'has donat, els he donat **perquè siguin u**". **com nosaltres som u , que tots siguin u , com tu, Pare, ets en mi, i jo en tu , que també ells siguin u en nosaltres** , perquè el món cregui que tu m'has enviat. La glòria que m'has donat, jo els he donat, **perquè siguin u , igual que nosaltres som u , jo en ells i tu en mi, perquè siguin perfeccionats en u , i el món conegui que tu m'has enviat i que els has estimat, tal com tu m'has estimat.** Aquest terme " **u** " es cita "set" vegades en aquests quatre versos. Déu vincula el pensament d'unitat

al nombre "set", el significat simbòlic del qual és la santificació, precisament, citat al versicle 19. Aquesta unitat designa la fusió dels esperits dels escollits en l'Esperit de Déu. Com que la vida real és una vida d'esperits, Déu ha posat en la vida terrenal la imatge de la situació de l'esperit humà, que va ser separat de l'Esperit de Déu pel pecat d'Adam i Eva. En Jesucrist, crucificat per expiar els pecats dels escollits, s'obté i es duu a terme la reconciliació d'aquests escollits redimits amb Déu. La unitat per la qual Jesús va pregar es realitza i es compleix plenament. I aquesta unitat realitza concretament l'objectiu de la santificació. L'acte sexual que va profetitzar aquest projecte és molt més gran espiritualment del que els éssers humans podrien imaginar.

De tot cor, espero que aquest testimoni, viscut en la meua carn i el meu esperit, animi l'escollit que el llegeixi.

Quan apareix el nen

L'amor en una parella experimenta transformacions després del naixement d'un fill. Les dues mirades que es van creuar es centren en una tercera entitat, el fill. En la majoria dels casos, el marit surt de l'experiència frustrat perquè l'atenció de la seva dona ara se centra principalment en el fill. I moltes mares excessivament possessives debiliten involuntàriament la seva relació amb el seu marit. Una perspectiva espiritual de la vida pot evitar aquest problema. Tots dos pares simplement han de considerar el fet que el fill que ha estat portat al món només els pertany en petita part; el veritable propietari prioritari d'aquesta nova vida és el Déu Creador. Els pares són només els instruments físics a través dels quals ell porta a la vida terrenal noves existències futures, candidates a l'eternitat ofertes en Jesucrist. Acabem de veure que Jesús, *el "nuvi"* espiritual, va dir: "*Qui estima els seus fills més que a mi, no és digne de mi*". El cònjuge terrenal, privat d'amor i atenció per la mare del fill no nascut, té dret a fer aquestes mateixes observacions. Per a la parella, el fill no té prioritat. Aquesta prioritat actual és el resultat de la perversió de les ments modernes. En l'antiguitat, la mortalitat afectava molt els naixements, i els pares es resignaven a esperar el pitjor, de manera que el vincle amb el fill es reduïa de manera natural.

A Apocalipsi 12, Déu utilitza el simbolisme del "*nen*" que era Jesucrist per il·lustrar el "*nou naixement*" que els seus escollits han d'experimentar mentre són a la terra. Un nou naixement nascut "*d'aigua i Esperit*". En aquesta imatge, "*el nen entra al cel*", i aquesta entrada al regne de Déu només s'aconseguirà a la fi del món, al retorn gloriós de Jesucrist. En aquest simbolisme, "*el nen*" es presenta com l'objectiu final a assolir. Però el que és cert a nivell simbòlic no s'aplica a nivell físic. El nen no ha de donar de cap manera el toc de mort per l'amor de la parella. Amb o sense fill, units en amor i fidelitat, la parella glorifica Déu, i la parella estèril fidel el glorifica tant com la parella procreadora. La procreació i l'esterilitat les decideix el Déu Creador, fins i tot si les explicacions científiques il·luminen en el nostre temps la causa d'aquesta esterilitat. Raquel, l'esposa escollida de Jacob, era estèril, i Déu, tanmateix, li va permetre tenir dos fills. Comprendre i tenir en compte el fet que tots els aspectes de la vida estan organitzats segons la bona voluntat del Déu Creador totpoderós ens permet evitar problemes i molt patiment mental innecessari. La imatge que es dona a Apocalipsi 12 revela el veritable pla salvador del Déu vivent. La vida de Crist és perfecta des

del naixement fins a la mort; mai va pecar. Aquesta vida que s'ofereix per expiar els pecats només dels escollits redimits prové del cel, on portava el nom de " *Miquel, un dels principals prínceps* ", com va dir l'àngel Gabriel a Daniel. La mort de Jesús no va ser l'únic propòsit de la seva vinguda a la terra. Perquè l'objectiu principal de Déu és obtenir la transformació, és a dir, la veritable conversió que fa d'un pecador un escollit. Aquesta elecció s'obté quan el model presentat en Jesús es reproduïx en la vida del deixeble cridat a l'elecció. Tenir en compte aquest requisit diví està reservat només per a la veritable santedat. Així, si no busca aquest estàndard de santificació, " *ningú veurà el Senyor* ", com va dir realment l'apòstol Pau a Hebreus 12:14. Perquè només l'escollit santificat desenvolupa, a través de la seva conversió, en si mateix, " *el nen* " que Déu " *eleva al seu tron* " segons la imatge d'Apocalipsi 12, i aquest " *nen* " ha de reproduir el caràcter i tota la perfecció de Crist. És això impossible? En absolut. Jesús va afirmar que els seus escollits farien i imitarien les seves obres i que fins i tot farien " *obres més grans* ". Jesús ens va ensenyar i ens va mostrar que el cor guanyat per l'amor de Déu ja no pot pecar contra ell, perquè esdevé incapaç de fer mal a qui estima " *amb tot el seu cor, amb tota la seva ànima, amb totes les seves forces i amb tota la seva ment* ", és a dir, segons l'estàndard que ha establert. En aquest estat d'ànim, la llei dels Deu Manaments ja no condemna, sinó que justifica.

En aquesta il·lustració simbòlica, Déu simplement repeteix el significat profètic que va donar a " *la dona* " i " *el nen* " de la seva creació terrenal. És una creació experimental única creada a imatge del seu pla salvador. I sempre és útil recordar que la dimensió terrenal va ser creada per permetre al diable i a tots els rebels celestials i terrenals revelar les conseqüències de la seva maldat, que són el sofriment, la preocupació, la por, la malaltia i la mort. A la terra, l'amor de parella s'enfronta a aquests atacs mentals i físics. I és realment desitjable que el cònjuge escollit que viu en parella recordi que formen una sola carn amb el seu cònjuge de sexe oposat, que ha de ser protegit contra aquesta adversitat visible o invisible; aquest cònjuge encara ha d'estar convençut.

Va ser després de ser víctima del " *pecat* " que " *la dona* " va ser condemnada per Déu a veure " *augmentar els dolors del seu part* ". Aquests " *patiments* " es convertirien, al llarg de la història de l'església cristiana, en la imatge simbòlica de les persecucions infligides als elegits de Crist per la falsa religió cristiana sota inspiració diabòlica, i el seu braç civil secular. És per això que, inspirat per l'Esperit del Pare, Jesús declara a Joan 16:21 a 23: " *Una dona, quan està de part, té tristesa perquè ha arribat la seva hora; però quan ha donat a llum el fill, ja no es recorda del dolor, per l'alegria que un home ha nascut al món* ". Després de presentar aquesta imatge, dona la seva explicació en el següent vers: " *Així doncs, ara també vosaltres teniu tristesa; però us tornaré a veure, i el vostre cor s'alegrarà, i ningú no us prendrà la vostra alegria*". Jesús compara així " *els patiments i la tristesa* " de la vida terrenal amb " *la felicitat, l'alegria perfecta* " que els seus elegits obtindran entrant a la vida celestial eterna. A més, com que els seus escollits s'han convertit, en aquest context, en ell, els pot dir: « ***Aquell dia ja no em demanareu res més . De veritat, de veritat us dic: tot allò que demaneu al Pare, ell us ho donarà en el meu nom*** ». Des que Jesús va pronunciar aquestes paraules, multitud de cristians han estat demanant al Pare, en

« **el seu nom** », tota mena de coses que Déu no necessàriament els dóna. La raó ens la dóna Mt 7,21, on Jesús diu: « *No tothom qui em diu: "Senyor, Senyor", entrarà al regne del cel, sinó només el qui fa la voluntat del meu Pare que és al cel* ». I després que aquests falsos cristians hagin afirmat que les seves obres són en realitat degudes al diable, han « *profetitzat, expulsat dimonis, fet miracles* », totes les coses que diuen que han fet en « **el seu nom** », especifica la causa del seu judici negatiu: « *Llavors els confessaré: Mai us he conegut: aparteu-vos de mi, vosaltres que feu la iniquitat* ». « Iniquitat » és l'oposat absolut de l'equitat, que denota un judici just. Jesús, per tant, retreu a aquests falsos cristians per haver mal jutjat l'oferta de salvació divina i per haver-ne conservat només una interpretació falsa. Per ser encara més clars, diguem que no han abandonat la pràctica del pecat, tot reclamant la gràcia que s'ofereix en " **el seu nom** ", Jesús, l'únic " **nom** " que salva sota tots els cels, segons Actes 4:12: " *I no hi ha salvació en cap altre; perquè no hi ha cap altre nom sota el cel donat als homes, pel qual hàgim de ser salvats* " .

Aquesta última cita bíblica va poder confirmar el vincle que connecta l'assoliment de la salvació, proposada per Déu en nom de Jesucrist, i les condicions en què, sota la imatge del " *fill* " del seu renaixement en la veritat de Crist i en el seu caràcter, l'elegit s'ha de trobar per respondre a la justa exigència del Déu creador, redemptor i regenerador; aquest nou estat és el de la " **santificació** " en què el pecador ja no peca per amor a Déu en Crist. I per justificar no assolir aquesta santificació, l'ésser humà no té excusa perquè precisament en Déu creador, en Jesucrist, Déu ha redimit els pecats dels seus elegits i, en el paper de l'Esperit Sant, Jesucrist posa a disposició dels seus elegits tota la seva ajuda basada en la seva experiència terrenal.

Camins divins i camins humans

Déu va declarar a Isaïes 55:3-11: " *Inclineu l'orella i veniu a mi; escolteu, i la vostra ànima viurà. Faré amb vosaltres **un pacte etern**, per confirmar la meua misericòrdia a **David*** ". Heus aquí, l'he fet testimoni davant dels pobles, líder i governant sobre els pobles .

Déu adreça aquest missatge als seus servents de l'"aliança eterna " liderada pel " *Fill de David* " que rebria el nom de " *Jesús* ", a partir del seu naixement miraculós, a la línia de David, que afectava Josep i Maria, els seus pares oficials, segons la carn, com ho confirma Lluc 2:4: " *Josep també va pujar de Galilea, de la ciutat de Natzaret, a Judea, a la ciutat de David, que s'anomena Betlem, perquè era de la casa i llinatge de David* " .

« *Mira, cridaràs nacions que no coneixes, i nacions que no et coneixen correran cap a tu, per causa del Senyor, el teu Déu, el Sant d'Israel, que et glorifica.* »

L'oferta de salvació als pobles escampats per la terra va ser profetitzada per Déu i només s'havia de complir després de la mort i resurrecció de Jesucrist. Però l'oferta divina havia de ser acceptada i rebuda per certs pobles, i els altres van conservar les seves herències religioses paganes centenàries. A més,

malauradament, tots els pobles cristians que reclamen aquesta religió han estat conquerits per les mentides i el formalisme religiós, de manera que la fe continua oferint-se només de manera individual.

« Busqueu el Senyor mentre es pot trobar; invoqueu-lo mentre és a prop. Que el malvat abandoni el seu camí, i l'home injust els seus pensaments; que torni al Senyor, i ell tindrà misericòrdia d'ell; i al nostre Déu, perquè ell perdonarà .»

Avui, mentre els esdeveniments més terribles estan a punt de colpejar la humanitat, aquest tipus de missatge pren una rellevància divina. En aquest vers, l'evocació del Déu que " perdona " confirma la idea que s'adreça als beneficiaris de la justícia de Crist, la mort voluntària dels quals va obtenir el " perdó " dels pecats profetitzat per la festa del "Yom Kippur" o "Dia de l'Expiació", i específicament a més que aquests beneficiaris són exclusivament els seus redimits, elegits i escollits per ell.

« Perquè els meus pensaments no són els vostres pensaments, ni els vostres camins són els meus camins », diu Jahvé. Com que els cels són més alts que la terra, així són els meus camins més alts que els vostres camins , i els meus pensaments més que els vostres pensaments .

Aquest vers evoca el tema d'aquest estudi: «Camins divins i camins humans».

*« Així com la pluja i la neu baixen del cel i no hi tornen sense regar la terra i fer -la **germinar** , sense donar llavor **al** sembrador i **pa** al menjador, així és la meva **paraula** , que surt de la meua boca: no torna a mi buida, sinó que ha complert el que jo **vull** i **ha dut a terme** el que jo proposo. »*

Ja, segons les paraules expressades en aquest versicle, els camins de Déu estan conduïts a la seva finalització. Sobretot perquè cap poder o voluntat que no sigui la seva no ho pot impedir. En les imatges presentades, Déu compara el pas a la terra del Messies Jesús amb les obres realitzades per " la pluja i la neu ", de manera que Jesús és: **el germen, la llavor, el pa i la Paraula de Déu** . Aquest versicle prepara les paràboles que Jesús ensenyarà durant el seu ministeri terrenal. Testificarà presentant la vida perfecta i després morirà per fer expiació pels pecats. Per aquestes dues coses, ha posat en marxa l'oferta divina de salvació i així complirà el propòsit salvador del projecte de Déu. És per això que va poder dir a la creu " **Tot és acomplert** »; d'acord amb la « **voluntat** » del Déu creador totpoderós. La seva primera vinguda a la terra ha comportat tots els seus efectes.

Sovint sentim a la gent dir: "Els camins de Déu són inscrutables". I aquest pensament consola aquells que estan convençuts d'aquesta situació. Dos versos " semblen " justificar aquest pensament: Salm 139:17: " *Que inscrutables són els teus pensaments, oh Déu! Que nombrosos són!* ". El segon és Prov. 25:2-3: " *És la glòria de Déu amagar una cosa; però la glòria dels reis és investigar una cosa. Els cels són alts, i la terra és profunda, i els cors dels reis són inscrutables* ".

Si el segon vers designa coses que són veritablement impenetrables, el primer, que fa referència als pensaments de Déu, especifica que " semblen " " *inscrutable* ". A primera vista, qui no entra en una relació amb Ell ignora els Seus pensaments. Però aquest no és el cas d'aquell qui ha entrat en el Seu pacte. Els anomenats pensaments " *inscrutables* " esdevenen comprensibles. Perquè la

veritable relació amb Déu s'expressa compartint els propis pensaments amb els Seus servents, tal com està escrit a Amós 3:7: " *Perquè el Senyor, Jahvé, no fa res sense revelar el Seu secret als Seus servents els profetes* ". A la llum d'aquest versicle, sembla clar que, en ser revelat als Seus servents els profetes, el pensament de Déu no és " *inscrutable* ". Tanmateix, només allò que es revela roman " *inscrutable* " segons Deut. 29:29: " *Les coses secretes pertanyen a Jahvé, el nostre Déu; però les coses revelades pertanyen a nosaltres i als nostres fills per sempre, perquè puguem observar totes les paraules d'aquesta llei* " .

Havent rebut explicacions clares de Déu sobre les llums profètiques que havien d'il·luminar la nostra comprensió del judici de Déu, us puc oferir una manera molt senzilla de saber què pensa Déu sobre un tema concret. Només cal escoltar l'opinió que tenen els seus enemics sobre el tema; per regla general, l'opinió de Déu serà exactament la contrària, diametralment oposada.

Déu està en contra de tot allò que aproven; per tant, el sistema és molt senzill d'aplicar. Per tant, és absolutament necessari identificar aquests enemics de Déu. I això és precisament el que ens presenta a les seves profecies de Daniel i Apocalipsi i molts altres llibres de la Bíblia que citen profecies.

Què és una profecia? És la revelació anticipada del judici de Déu sobre accions o entitats que apareixen al llarg dels segles de la història humana. Quan s'identifica el context en estudi, se'ns revela el pensament secret del judici de Déu sobre les entitats en qüestió, en l'era objectiu.

A la base de les profecies dedicades al temps del final, hi ha el llibre de Daniel, un nom que significa, precisament, "el meu jutge és Déu". Ara, des d'aquest primer llibre, Déu ha construït la revelació del seu judici sobre Roma en tota la seva història i la seva falsa conversió a la fe cristiana. Per tant, s'identifica l'enemic predilecte de Déu: la fe catòlica. I des del 1843, el seu segon enemic predilecte és la fe protestant, que legitima la seva herència del diumenge romà tacat per la seva dedicació al "Sol" "diví" dels pagans romans i altres. Sabem que per aixecar una maledicció, Déu requereix l'abandonament del pecat i el fruit del penediment. Així, en no complir aquest requisit, sabem que la religió jueva és per a Jesús, una " *sinagoga de Satanàs* " segons Apocalipsi 2:9: " *Conec la teva tribulació i pobresa (tot i que ets ric), i les calúmnies dels qui es diuen jueus i no ho són, sinó que són una **sinagoga de Satanàs*** " . Aquest judici de Crist es revela clarament, perquè en l'època de Joan, es reconeix oficialment el rebuig nacional del Crist anomenat Jesús de Natzaret. Els símbols que afavoreixen el misteri seran utilitzats per Déu per designar els traïdors de la religió cristiana, perquè les malediccions divines que els afecten s'estendran al llarg d'aproximadament mil set-cents anys d'història que comença en el fatídic any maleït 321. Cal tenir en compte que aquests números semblen ordenar l'inici d'una cursa, de fet, l'inici d'una perpètua prova dolorosa de fe. Durant aquest temps, set malediccions assassines colpegen la humanitat culpable, Apocalipsi 8, 9 i 11 les presenten, sota la imatge de " *set trompetes* " que revelen el seu paper com a advertències successives provocades per la voluntat del Déu ofès.

En aquest moment de la primavera del 2022 que s'acosta, és a dir, 8 anys abans del gloriós retorn de Crist i uns 7 anys abans del final del temps de prova,

les organitzacions religioses colpejades per la maledicció de Déu no s'han penedit i, per tant, conserven un estatus espiritual maleït per Déu.

La notícia del 24 de febrer de 2022 va estar marcada per l'atac a territori ucraïnès per part de les tropes russes. I mentre que els observadors d'aquests esdeveniments només esmenten el tema i el motiu nacionalista de l'enfrontament, ofereixo la meua anàlisi del tema assenyalant que els dos bel·ligerants s'oposen, principalment a la base, per opcions religioses tradicionals heretades durant segles. De fet, l'odi que enfronta aquests dos bàndols és conseqüència d'una oposició centenària entre la fe catòlica i la fe ortodoxa. Però al bàndol ucraïnès, cal afegir la fe jueva, ja que des del 2019 el nou president d'Ucraïna és Volodímir Zelenski, de religió jueva. Així, segons el judici de Jesucrist revelat a Apocalipsi 2:10 i 3:9, " *la sinagoga de Satanàs* " està involucrada en el conflicte i lidera el bàndol catòlic i jueu. Ja he revelat la maledicció que el retorn dels jueus a Palestina ha estat per al món des del 1947. L'element principal de la disputa és la catolicitat d'Ucraïna i el seu judaisme, mal acceptat pels russos, ja que ambdós components han entrat en revolta contra la dominació russa ortodoxa. Això és una generalitat perquè existeixen casos especials en totes les formes, entre els quals les eleccions dels agnòstics. Durant molt de temps, aquest país ucraïnès ha estat format per nacionals russos a l'est i persones adherides a la Polònia catòlica a l'oest. Havent romàs sota la bota russa des del final de la Segona Guerra Mundial, Polònia, en independitzar-se, es va unir al camp de l'Europa Occidental i li va donar un papa prestigiós, Joan Pau II, el nom civil del qual era Karol Wojtyła. I molts jueus polonesos perseguits a Polònia pels "nazis" van trobar refugi a l'oest d'Ucraïna. Aquesta Polònia va ser el "cavall de Troia" que els europeus van portar a la seva aliança. Polònia, recreada entre les dues primeres guerres mundials, va ser responsable de l'atac alemany contra ella perquè maltractava els alemanys que vivien al seu territori; això va marcar l'inici de la Segona Guerra Mundial. Com totes les convivències conflictives, els llargs períodes de pau afavoreixen la barreja de les tres opcions religioses i la seva dispersió pel territori. Però el dia escollit per Déu, la disputa esclata i la situació degenera i esdevé conflictiva fins al punt de lluitar per matar l'adversari. El vencedor pretén controlar el territori en la seva totalitat. La saviesa d'acceptar el compromís i dividir el país en dues zones és rebutjada fanàticament pel camp polonès-ucraïnès. A més, en no tenir cap altra opció, Rússia va intervenir amb tota la seva força militar per donar suport a la causa dels ucraïnesos de parla russa.

A l'arrel dels problemes hi ha l'expansionisme dels Estats Units, organitzadors del camp de l'OTAN (Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord). Després de la guerra de 1939-1945, russos, nord-americans i els seus aliats van acceptar les condicions proposades per la Rússia soviètica, liderada per Stalin. El territori alemany del poble derrotat va ser dividit i es va convertir en la frontera entre el Bloc Oriental i el Bloc Occidental. La lluita entre aquests dos blocs va ser constant. Els Estats Units van lluitar per arrabassar països a Rússia. Van aconseguir el seu objectiu promovent la ruïna econòmica i política de l'URSS, arribant fins i tot a negar-se a vendre blat a una Rússia arruïnada i famolenca. Aprofitant aquesta ruïna i un canvi en la política russa, els països bàltics i Polònia, i el seu odi cap a Rússia, van recuperar la seva independència, i altres països la

van seguir, inclosa Romania. Sota el nom històric de "Guerra dels Balcans", Iugoslàvia, un aliat rus, unificat pel dictador Tito, va esclatar en una guerra nacionalista després de la seva mort entre serbis ortodoxos, Bòsnia musulmana i Croàcia catòlica romana. I aquí, de nou, el motiu de la ira sèrbia contra els albanesos que maltractaven els ciutadans serbis a Kosovo (com els polonesos maltractaven els alemanys) no va ser reconegut pel camp occidental dels EUA i Europa. La força aèria americana va fer ploure milers de bombes sobre el camp serbi i va imposar la partició de Kosovo, preciós per als serbis perquè era el bressol del seu poble. Injustament, Kosovo els va ser arrabassat i donat a la immigració albanesa. Els serbis eren aliats dels russos, debilitats en aquell moment. En aquesta experiència, Europa va prendre partit i va jutjar contra Sèrbia. Els seus tribunals van arrestar el líder serbi Slobodan Milosevic, i va morir a la presó, sospitós d'enverinament. Totes aquestes atrocitats comeses pels EUA i Europa han estat registrades per Rússia, incapaç de defensar els seus aliats. Però la venjança és un plat que es serveix fred, com diu la dita, i l'actual líder molt poderós de l'actual Rússia poderosa i forta ha guardat de totes aquestes injustícies un record amarg i un ressentiment que es transforma, amb el temps, en un profund odi cap a Occident. Aquest odi s'alimenta del seu judici sobre el tipus de societat representada per Occident, que s'ha alliberat de tots els tabús religiosos i presumeix de tots els seus excessos i excés morals i sexuals. Aquest judici personal de Vladimir Putin jugarà un paper important quan hagi de llançar la invasió de les terres occidentals, aixafant la feble resistència armada que se li oposarà. L'experiència d'Ucraïna, el nom de la qual significa frontera, donarà al campament de l'Europa occidental una il·lustració del destí que els reserva. Aquest nom "frontera" profetitza el paper d'aquest territori, el desig del qual d'estar unit al campament de l'OTAN constitueix el creuament del límit del que és suportable per als russos. La gana insaciable del campament de l'OTAN serà castigada i aixafada pels exèrcits russos. La frontera serà recuperada, i els russos desbordaran i envairan tota l'Europa Occidental i fins i tot Israel. Això es profetitza a Dan. 11:40-45, on Rússia és designada com a "*rei del nord*" i les forces musulmanes com a "*rei del sud*". El territori envaït és Europa objectiu de la profecia a causa del seu llinatge papal romà. A Apocalipsi 18:24, Déu diu de Roma, anomenada "*Babilònia la Gran*": "... i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i sants i de tots els que han estat assassinats a la terra". Déu imputa a Roma la responsabilitat de les massacres que han ensangonat la vida occidental. I és molt edificant adonar-se del seu paper en la guerra que enfronta l'actual Europa catòlica i atea, nascuda sota dos "Tractats de Roma", contra Rússia, que ha tornat a ser purament ortodoxa però ja no és comunista. Sota els incentius diabòlics de les visions de la Verge, els pobles catòlics es veuen empesos a convertir els pobles ortodoxos d'Orient. I el paper d'aquesta fe catòlica romana papal és fonamental per explicar les iniciatives preses pel camp occidental, com va ser el cas de la Guerra dels Balcans, on els EUA i Europa es van posar del costat del camp catòlic romà papal croat contra la Sèrbia ortodoxa. La veritable santedat no és més en l'ortodòxia que en el catolicisme o el protestantisme, no més que en l'islam, però les injustícies comeses permeten a Déu fer caure la seva ira destructiva sobre els caps dels culpables. En el moment actual, aquesta ira divina

prendrà formes mai vistes abans per la humanitat, tal com acaba d'expressar el líder rus. S'han desenvolupat armes destructives terribles per dur a terme, sense que els seus usuaris ho sàpiguen, el disseny destructiu del Déu Creador que dóna vida o mort segons la seva justícia perfecta i incorruptible.

En l'escala de culpa religiosa cristiana, tenim a la base l'abandonament del dissabte i l'adopció del diumenge romà en la fe catòlica romana des del 321 fins al 1843 i més enllà, també en la fe ortodoxa, hereva del diumenge catòlic, però també en la fe protestant emigrada als EUA des d'aquella data, 1843, que també la va preservar.

Sense adonar-se del judici de Déu, les autoritats europees estan unànimement compromeses a proporcionar ajuda i assistència al camp catòlic ucraïnès. Acostumades a la seva arrogant dominació econòmica, aquests pobles estan prenent iniciatives que el poble rus i el seu líder poden acceptar legítimament com un compromís de guerra, tenint en compte, com fa Déu, les obres i no les paraules. En una increïble inconsciència, estan multiplicant mesures de gran hostilitat destinades a arruïnar Rússia, donant armes al seu enemic ucraïnès. Així, preparen una ira russa encara més forta perquè Déu l'està provocant per colpejar-los, com proven i revelen Dan. 11:40 a 45 i Ezequiel 38. Si aquest poble tan agressiu conegués el programa preparat per Déu, s'espantarien en descobrir el destí que s'han preparat. A la profecia d'Ezequiel 38, la Rússia actual s'anomena "Gog" i Déu situa una de les seves ciutats, "Togarmà", "als extrems del nord", cosa que confirma el seu nom com a "rei del nord" a Dan. 11:40. A Ezequiel... 38:4 trobem aquesta declaració de Déu: **"Et trauré i et posaré ganxos a les mandíbules ; et trauré, tu i tot el teu exèrcit , cavalls i genets, tots ells magníficament equipats, una gran companyia portant escuts i broquets, tots ells empunyant espases "**; Si l'armament descrit és anacrònic, el principi de la guerra continua sent el mateix; les bales de les metralladores substitueixen les espases i els tancs substitueixen els escuts. El que val la pena destacar és l'expressió " **Et trauré i et posaré ganxos a les mandíbules** ". Aquesta restricció divina contrasta amb la idea que els observadors occidentals actuals atribueixen al líder rus. La necessitat de ser obligat per Déu a anar a la guerra descriu un líder rus que promou la pau i la tranquil·litat per al seu poble. I aquesta aclariment confirma que V. Putin es va veure obligat a actuar per la força, per la determinació fanàtica del campament ucraïnès d'alliberar-se completament de la seva tutela política. V. Putin no es pot atrevir a acceptar la pèrdua de "la seva frontera", reconeguda pel campament occidental des del final de la Segona Guerra Mundial. Tanmateix, els fets confirmen la causa d'aquesta restricció. Ucraïna va entrar en rebel·lió contra Rússia el 2014 enderrocant il·legalment el seu president rus, elegit legalment i legítimament per tot el poble ucraïnès. Abans i després d'aquesta acció, diverses presidències van ser enderrocades a causa de la corrupció. I la decisió final d'unir-se al camp de l'OTAN va ser la mesura massa llunyana, la que va arrencar V. Putin de la seva gestió pacífica del seu país. El diàleg entre Occident i Orient és impossible perquè les mentalitats són tan diferents. Occident, per a qui només importen els diners i la llibertat a costa de la inseguretat pública, no pot entendre l'esperit rus molt conservador, respectuós amb els vells valors humans que prioritzen la seguretat i l'ordre, valors que s'oposen absolutament als de la societat

occidental. Cal tenir en compte que per castigar els més culpables, Déu crida els menys culpables. De la mateixa manera, Déu va cridar al rei pagà Nabucodonosor per castigar la infidelitat del seu poble Israel, que va caure en una apostasia total. I de la mateixa manera, l'Europa immoral serà colpejada per la virtuosa i molt moral Rússia. Les democràcies paguen en inseguretat la conseqüència de la llibertat que concedeixen a tots els corrents de pensament civil i religiós. La laxitud d'aquest tipus de societat afavoreix el desenvolupament del mal. I la llibertat que s'ofereix a tothom permet als rics aprofitar-se d'aquesta llibertat per enriquir-se encara més, mitjançant la corrupció i les trapelleries polítiques. A França, aquesta laxitud ha arribat a tal nivell que la possibilitat de conviure es veu compromesa. La barreja ètnica i religiosa ha preparat una situació explosiva fins al punt que l'entrada a la Tercera Guerra Mundial posarà fi a una situació que s'ha tornat insuportable. A aquest nivell, la guerra resol tots els problemes i recorda als éssers humans els veritables valors espirituals. Perquè s'ha demostrat que només l'entrada a la Segona Guerra Mundial podrà despertar les consciències de certs europeus que poden ser redimits pel Déu de la veritat. Les injustícies que ha patit Rússia han deixat freds els europeus occidentals egoistes, orgullosos i rebels. Així han demostrat la mateixa indiferència envers els assumptes civils i religiosos, mostrant així que el mal és profund i ben arrelat a les seves ànimes.

El final de l'experiment eliminarà primer aquesta Rússia, que Déu utilitzarà primer per aixafar l'Europa catòlica i atea, llibertina i llibertària mitjançant el seu domini. Aparentment, no hauria d'utilitzar primer armes nuclears. El seu poder militar convencional li permet aixafar una Europa feble i desarmada. Però en el punt àlgid del seu domini sobre tota Europa, "des de l'Atlàntic fins als Urals", segons el seu antic pla, l'atac nuclear al seu territori per part dels EUA canviarà la situació de la guerra. Però en la situació de desesperació, terribles massacres de poblacions i exèrcits reduiran la humanitat *en un "terç"* simbòlic, que en realitat pot produir fàcilment moltes més víctimes. Els humans han ignorat que l'ús d'armes nuclears no depèn d'una decisió humana sinó d'una divina. És per això que aquesta arma nuclear s'utilitzarà quan Déu vulgui preparar l'extinció de la humanitat a la Terra.

La prova final de fe afectarà els supervivents d'una terrible massacre. I segons Apocalipsi 9:20-21, el seu estat moral serà idèntic al dels rebels antediluvians, la naturalesa dels quals va ser completament presa pel mal: "*La resta dels homes que no van morir per aquestes plagues no es van penedir de les obres de les seves mans, de manera que no adoraven dimonis ni ídols d'or, plata, llautó, pedra i fusta, que no poden veure, ni sentir, ni caminar. Tampoc es van penedir dels seus assassinats, ni de les seves bruixeries, ni de la seva immoralitat sexual, ni dels seus robatoris*". Al mateix temps, els escollits de Crist que romanguin vius hauran, en canvi, d'encarnar la naturalesa i el comportament de Jesucrist i els seus apòstols. "Els camins de Déu" revelats anuncien una amenaça de mort contra els últims guardadors del dissabte. Aquest atac final al dissabte de Déu revela la identitat del principal instigador i instigador, amagat en la invisibilitat de la seva naturalesa angèlica celestial: Satanàs, aquell que va incitar Eva a menjar de l'arbre prohibit per Déu. Per tant, en una prova final de fe, Déu pretén infligir una derrota final i magistral a Satanàs. La glòria divina brillarà a

través de la fidelitat dels seus últims escollits. Condemnats a mort si es neguen a abandonar la seva observança del dissabte per honorar el diumenge romà, hauran de compensar el pecat d'Eva. I per ajudar-los a mantenir-se fermes davant d'aquesta sentència de mort, la fe individual marcarà la diferència, ja que la profecia ha revelat la intervenció de Jesús en nom seu, abans de l'execució mortal. Així, els últims escollits seran testimonis autèntics de la fe dipositada en la revelació profètica divina donada en nom de Jesucrist. El consell il·luminat i inspirat de l'apòstol Pere prendrà així una importància capital: 2 Pere 1:19: " *I tenim la paraula profètica feta més segura, a la qual feu bé de parar atenció, com a una llum que brilla en un lloc fosc, fins que el dia clareja i l'estel del matí surt als vostres cors;*" sabent primer això, que cap profecia de l'Escriptura no és d'interpretació privada, perquè la profecia no ha vingut mai per voluntat humana, sinó que els homes sants de Déu van parlar mentre eren moguts per l'Esperit Sant

Els camins divins profetitzen la victòria de Déu i dels seus últims escollits, i a la terra, els últims representants de la humanitat rebel són destruïts mitjançant sagnants ajustaments de comptes. La mentida dels mestres és aleshores expiada per la massacre dels seductors religiosos, per les seves nombroses víctimes que ara saben que la salvació està definitivament perduda per a ells.

He notat en les reaccions d'Occident, arran del conflicte entre Rússia i la Ucraïna polonesa, un comportament que demostra una ceguesa mental per part de Déu. De fet, la reacció unànime de castigar Rússia amb sancions financeres i econòmiques i lliuraments d'armes estava justificada per debilitar Rússia amb l'esperança que el poble rus, víctima d'aquest empobriment, s'aixequés contra el seu líder. Però, sorprenentment, a nivell humà, ningú, ni entre els polítics ni entre els periodistes, ha plantejat la idea que el resultat d'aquestes sancions pugui tenir efectes contraris. Els russos que són víctimes de les sancions occidentals poden trobar-hi una raó per unir-se darrere del seu líder nacional i preparar amb odi un desig de venjança que els porti a envair aquest Occident, a castigar els autors d'aquestes sancions que els han arruïnat a tots.

Coneixent per profecia el propòsit perseguit per Déu, puc analitzar el marc de la construcció dels fets i els papers de les entitats implicades.

L'objectiu és la destrucció de l'Europa arrogant i infidel. **El mitjà** d'aquesta destrucció és la ira de Rússia. **La causa** d'aquesta ira russa és la intransigència nacionalista del govern polonès-ucraïnès, que ha atacat el seu territori oriental, el Donbàs, pres per ucraïnesos prorussos. Aquest reagrupament de prorussos es va aconseguir després del derrocament il·legal del president rus d'Ucraïna. La raó de la guerra civil ucraïnesa és religiosa: l'Occident catòlic polonès contra l'Orient rus ortodox. **I, en última instància, la invasió russa d'Europa** va ser motivada pel seu suport i biaix cap a Ucraïna.

També he assenyalat un paràmetre que explica per què l'esdeveniment en qüestió es va convertir en una catàstrofe. És la joventut i, per tant, la inexperiència dels funcionaris del govern. Observo particularment com de variable és el seu judici. Per seduir-los, n'hi ha prou amb dir que es vol unir a Europa. Europa ja ha acollit molts, i el seu aspecte cosmopolita, com el dels EUA, ja li ha portat més problemes que solucions. Però emfatizo, en particular, que Europa, on el

compromís és la regla, vol acollir amb entusiasme aquesta "democràcia" ucraïnesa, que lluita i vol imposar als seus compatriotes i germans prorussos el seu domini exclusiu sobre tot el territori ucraïnès. Això és encara més cert, ja que la Rússia de V. Putin reacciona de la mateixa manera, volent recuperar el bressol del seu poble situat a Kíiv. Però aquest és el comportament il·lògic normal d'una Europa jutjada i objectiu de Déu i la seva gran ira. A aquells que se sorprenguin de veure pobles entrar en guerra civil, us recordo que França ha experimentat aquest tipus de coses en diverses ocasions. I no oblideu la guerra fratricida als EUA anomenada "Guerra Civil Americana".

En el "*temps de la fi*" esmentat a Dan. 11:40, totes les religions monoteistes són colpejades per la maledicció de Déu. Però el grau de culpabilitat augmenta amb el temps, perquè l'evidència de la maledicció de Déu fa que aquells que ignoren el testimoni de la història que els precedeix se sentin encara més culpables. Així, el judaisme va rebutjar el Messies Jesús; després d'ell, la fe catòlica va distorsionar els manaments de Déu i va convertir la fe cristiana en una mera "etiqueta" que, segons ella, obre "les portes" del cel. Des dels seus inicis, la veritable fe protestant va denunciar aquests pecats catòlics, però amb el pas del temps s'ha transformat en una "etiqueta", reproduint els pecats del catolicisme i, com a resultat, la seva culpabilitat és encara més gran. A continuació ve el cas de l'adventisme del setè dia, que té al darrere els exemples catòlics i protestants amb els quals va formar oficialment una aliança fraternal el 1995. Després dels ensenyaments revelats per Jesucrist als seus pioners sobre la fe catòlica, el seu cas és encara més condemnable pel Sant Déu Revelador.

La confrontació entre Rússia i Ucraïna no hauria existit si els antics països del Bloc de l'Est, alliberats pel col·lapse econòmic i polític de Rússia, no haguessin dipositat la seva esperança en el suport militar actiu dels Estats Units. Aquests Estats Units van modelar l'Europa, esquinçada després de la Segona Guerra Mundial, com van considerar oportú, i, des d'Alemanya, la van convertir en el territori estratègic de la seva lluita contra la Rússia soviètica. Si a això hi afegim l'èxit materialista del camp de l'OTAN, es pot entendre el desig dels pobles lligats a la Rússia empobrida d'unir-se a aquest camp seductor i materialment envejable. Però aquests pobles es van equivocar en dipositar la seva esperança en la protecció armada dels Estats Units. Ningú entre els no il·luminats per Déu a través de la profecia de Dan. 11:40-45 podia haver sabut que els Estats Units es negarien a participar militarment en un combat directe contra Rússia. I en la nostra situació actual, des del president Trump, aquesta retirada militar dels Estats Units s'ha demostrat. Els EUA deixen que Europa, aquest "tigre de paper", suporti les conseqüències de l'adhesió a l'OTAN. I així és com Europa s'atreu la ira d'una poderosa Rússia decidida a recuperar la gloriosa dominació soviètica del passat. Però el que el món ignora és que aquest conflicte comença vuit anys abans de la fi del món, i que per aquesta raó, l'ús d'armes nuclears està previst per Déu. És precisament l'enviament de bombes nuclears sobre Rússia per part dels EUA, que va romandre momentàniament en segon pla, el que porta aquesta Rússia, el "*rei del nord*" de Dan. 11:44, a "*exterminar*", al seu torn, "*multituds*" dominades fins aquell moment: "*Li arribaran notícies de l'est i del nord, i sortirà amb gran*

fúria per destruir i exterminar multituds ". I són aquests exterminis els que causaran la mort del " *terç* " simbòlic de la humanitat, en aquest conflicte que mobilitzarà " *200 milions* " de combatents, segons els ensenyaments donats a la " *sisena trompeta* " d'Ap. 9:11 a 21.

Rússia ha observat la presència de grups "nazis" al bàndol d'Ucraïna. No és l'única que els ha notat, ja que en el moment del "cop d'estat" popular que va enderrocar el president rus ucraïnès el 2014, tots els observadors dels mitjans de comunicació europeus també van denunciar aquesta presència "nazi". Però, què és el "nazisme"? Els europeus l'han vinculat al desig d'exterminar els jueus, basant-se en el registre històric decidit el juliol de 1942, precisament un "9 d'Av" temut pels jueus, perquè ja estava marcat per a ells per múltiples malediccions. Però abans d'optar per la "solució final" que efectivament tenia com a objectiu l'extermi dels jueus, la ideologia "nazi" era el nacionalsocialisme. Aquestes dues paraules són seductores, però en l'aplicació de "nazisme", es caracteritzen per l'extremisme més extrem que no accepta cap compromís i mata a qualsevol que no comparteixi el punt de vista del partit. A Alemanya, el nazisme, el partit d'Adolf Hitler, es va revelar a la "Nit dels Ganivets Llargs", quan els ja "SS" "nazis" van executar les falanges de les menys fanàtiques "SA". No hi ha una certa semblança amb la lluita ferotge i destructiva a l'oest d'Ucraïna contra els ucraïnesos del Donbàs, bombardejats cada dia des del 2014?

Per tant, cal reconsiderar la veritable definició de «nazisme».

La Societat dels Monstres

Aquesta societat de monstres és l'últim fruit del "nou món". Va ser possible gràcies a la combinació de dos paràmetres: el temps i la ciència. Un llarg període de pau des del final de la Segona Guerra Mundial ha fomentat tant l'expansió de l'esperit de llibertat com els avenços tecnològics en la ciència i la medicina.

És paradoxal, però això és molt revelador del seu estat espiritual, dels EUA, i per tant, del llunyà Occident, que van néixer pensaments abominables i monstruosos. L'aspecte paradoxal rau en el fet que el president dels EUA posa la mà sobre la Bíblia quan jura servir al seu país. I, tanmateix, en aquest país tan religiós, els drets de la llibertat sacrosanta són privilegiats fins al punt de permetre a tothom el dret d'expressar i ensenyar tota mena de pensaments abominables per al Déu Creador. Tanmateix, en els nostres últims dies, es llancen idees a les xarxes d'Internet que no respecten fronteres ni limitacions. Les idees més esbojarrades i demoníiques arriben així a multitud de persones influenciades i convertides. Fa temps que temo, amb raó, les conseqüències del desenvolupament d'aquesta arma de propaganda que ofereixen els EUA al món. Les nostres societats modernes reproduïxen els pecats dels antediluvians, els de Sodoma i Gomorra, però hi afegeixen els de la nostra era llibertària. L'ateisme, o més simplement, la ruptura establerta entre Déu i els cristians infidels, produeix un qüestionament de les coses que Déu va crear i santificar des de la seva creació del món. Així, el sisè ^{dia}, Déu testifica que va crear l'home, i que va formar a partir

d'una de les seves costelles, la seva versió femenina, la dona. L'ésser humà és, per tant, física i psicològicament un home o una dona. La possibilitat és, doncs, binària. Però en el nostre temps, la ciència ha obtingut els mitjans per modificar la naturalesa sexual mitjançant tractaments hormonals i aquests mètodes químics promouen canvis físics en el cos humà. Alhora, en certs cervells humans no protegits per Déu, els dimonis han inspirat la idea que la seva sexualitat real no és la que presenta la seva aparença física. D'aquí va sorgir la idea de la possibilitat d'escollir el propi sexe. Abans d'aquesta forma extrema, les desviacions degudes als mateixos dimonis van portar els éssers humans a transformar la seva aparença. Aquests anomenats "transvestits" van entrar en el paper del sexe oposat al seu. Però amb la ciència quirúrgica, se'ls van donar noves possibilitats. Així, amb l'ús d'hormones, es pot aconseguir un canvi físic complet. Tanmateix, aquests canvis físics no afecten la ment de l'ésser així canviat. Perquè en realitat, continua sent fonamentalment el que eren en néixer. I si els dimonis retiren o canvien el seu incentiu, el titella humà "transformat" es pot trobar en un estat mental que perd tot el seu rumb. El monstre neix.

Per entendre millor els atractius d'aquestes novetats mentals, hem de comprendre les conseqüències de la quasi domesticació de la ment humana, a través de la tecnologia audiovisual i les relacions virtuals establertes a les xarxes d'internet. La principal culpable dels nostres drames mentals és la tecnologia de la informació, que va aparèixer successivament després de l'electricitat i l'electrònica. Per a les ments humanes, la doble esclavitud d'aquesta tecnologia invasiva de la informació i la de la inspiració constant a la imaginació altament desenvolupada de dimonis celestials invisibles, la situació és tràgica i irremeiable. On pot aturar-se el pensament de les criatures de Déu? No tinc la resposta, però el temps fixat per ell, ara limitat a vuit anys, sens dubte l'aturarà.

De la «solució final» a la «solució final»

Fins avui, 16 de març de 2022, el terme "solució final" ha estat utilitzat per tots els historiadors per referir-se a l'intent dels "nazis" alemanys d'exterminar tots els jueus d'Europa, començant el 1942. Però en aquest document, afegiré un missatge profètic secundari a aquest terme.

Arreu de la terra, els éssers humans busquen les causes dels conflictes que s'estan desenvolupant, però busquen causes humanes. Les anàlisis que presento expressen el judici del Déu vivent, creador de tot el que existeix. A més, cal entendre que les causes de les nostres tragèdies actuals es troben en el passat, lluny del nostre temps. La Bíblia ens permet descobrir què pensava Déu durant els 6.000 anys predits per al pecat terrenal. Les profecies de Daniel i l'Apocalipsi il·luminen complementàriament el judici de Déu durant aproximadament 26 segles, des del 605 aC fins al retorn de Crist a la primavera del 2030. Mentre els

homes examinen i retenen explicacions carnals terrenals, Déu ens presenta el seu punt de vista, que revela causes espirituals. Entre les dues concepcions, l'abisme s'eixampla. La humanitat mai ha deixat d'expiar en la desgràcia el menyspreu que ha mostrat envers la voluntat sobirana i revelada de Déu. Però la vida dels homes és limitada, a diferència de la del Déu etern, i els homes moren i es succeeixen. Els setanta o vuitanta anys de les seves curtes vides no són suficients per si mateixos per entendre la ira de Déu. Un rere l'altre, els homes hereten la maledicció divina, i els seus fills, hereus, reproduïxen les faltes dels seus pares. És, doncs, en el passat, quan Déu va parlar i va escriure les seves lleis, les seves ordenances, els seus manaments i els seus anuncis profètics, que els seus escollits, avui, poden descobrir els motius del seu judici perpetu. Aquest és el cas de la "solució final" que va colpejar els jueus el 1942. I amb aquesta acció, Déu va provocar, poderosament, la resposta que volia donar a les paraules pronunciades pels jueus rebels animats pel clergat jueu ple d'odi cap a Jesucrist decidit a veure'l morir crucificat en lloc del zelota assassí, Barrabàs. Segons Mateu 27:25, van cridar a Ponç Pilat, el procurador romà: "*La seva sang sigui sobre nosaltres i sobre els nostres fills!*" Al llarg dels segles, els "pares" han estat perseguïts, i els seus fills després d'ells. Així van ser escoltats més enllà de la seva esperança. El 1942, els fills d'aquella època van ser colpejats juntament amb els seus pares per la mateixa ira divina encesa per la indignació històrica dels seus pares i per l'enduriment dels seus fills al llarg dels segles.

De fet, aquest esdeveniment que ha sacsejat les societats occidentals tornarà a succeir amb el retorn de Crist, ja que segons Apocalipsi 13:15, es profetitza un intent d'exterminar els últims escollits que van romandre fidels al Sàbat diví: "*I se li va donar poder de donar vida a la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlés i fes que tots els qui no adoren la imatge de la bèstia fossin assassinats*". Això significa que els supervivents rebels que organitzen aquesta segona "solució final" estaran en el mateix estat d'ànim que els "nazis" alemanys de 1942. Un tercer missatge es transmet amb aquesta expressió "solució final". Revela un pla preparat per Déu que va profetitzar càstigs contra els transgressors dels seus pactes. Aquest pla apareix en aquest versicle de Romans 2:9: "*Tribulació i angouxa sobre tota ànima humana que fa el mal, **primer del jueu i també del grec***". ! » En aquest vers, les paraules « **jueu** » i « **grec** » designen els dos pactes successius, l'antic, fet amb el poble hebreu, i el nou, en què el « **grec** » pagà o de qualsevol altre origen, està autoritzat a entrar pel seu reconeixement del sacrifici expiatori realitzat per Jesucrist. Per no haver reconegut el seu Messies enviat per Déu, « **el jueu** » ha patit les « *tribulacions* » perpètuas infligides per Déu, per diverses persecucions humanes. En fer dels « **jueus** » el principal objectiu de la seva ira el 1942, Déu va voler dirigir a tota la humanitat un avís solemne i molt seriós, perquè per la seva infidelitat, el fals cristià, « **el grec** », al seu torn haurà de respondre-li. Aquest és el significat que hem de donar a la «Tercera Guerra Mundial» o « *sisena trompeta* » d'Apocalipsi 9:13, que hem vist desenvolupar-se a les notícies des del 24 de febrer de 2022, començant per l'enfrontament entre Rússia i Ucraïna. Perquè en aquest darrer conflicte, el foc nuclear substituirà els crematoris nazis. L'hostilitat massiva manifestada per les sancions contra Rússia no serà oblidada, i trobem en aquest

comportament sense sentit el motiu que aviat portarà Rússia a posar temporalment tota Europa sota el seu domini.

A França, el president jove, ambiciós però inexpert reacciona com un home d'honor que ajuda el seu veí, a qui veu atacat. Aquestes reaccions es justifiquen per la sobreestimació del valor que Europa dóna a la paraula democràcia. Aquest terme, d'origen grec, significa "ciutat-estat", l'organització del qual pertany a l'elecció dels seus habitants. Segons les formes escollides pel poble, la democràcia pot, doncs, prendre formes molt diferents. És per això que, darrere d'aquesta paraula, trobem organitzacions on es deleguen poders a la direcció d'una comissaria de policia, com és el cas d'Europa Unida. Les eleccions del poble s'ignoren i les decisions preses són adoptades i reconegudes pels càrrecs electes locals que serveixen de coartada per al terme "democràcia". A l'origen d'aquesta reunió, hi ha l'elecció personal dels líders nacionals que van imposar la seva decisió al poble europeu. En aquestes democràcies, l'opinió del poble ja no importa, perquè hi ha en joc interessos econòmics i financers. Com que la situació els era econòmicament favorable, els líders de la UE van sentir una sensació de força i superioritat, i van menysprear Rússia, el seu fracàs i la seva ruïna el 1992. Des de llavors, Rússia ha patit moltes humiliacions, fins i tot veient, a la Guerra dels Balcans, el seu aliat, Sèrbia, bombardejat per avions nord-americans i combatut per forces franceses i britàniques. En aquell moment, l'Occident triomfant va poder imposar la seva llei segons el principi que dóna la victòria al més fort: "la raó del més fort és sempre la millor", diu la fable de Jean de la Fontaine.

El febrer de 2022, després de recuperar-se, Rússia va reconstruir la seva força i el seu poder militar. I, al seu torn, està demostrant a Occident que ha après del seu comportament. Tots aquests esdeveniments tenien com a objectiu conduir a la situació actual. És per això que l'intent d'Ucraïna de trencar els seus llaços amb Rússia constitueix la causa que Déu imagina per l'acció de "*posar un ganxo a les mandíbules*" del líder rus a Ezequiel 38:4: "*Us entrenaré i us posaré un ganxo a les mandíbules; us faré sortir, vosaltres i tot el vostre exèrcit, cavalls i genets, tots ells magníficament vestits, una gran companyia portant escuts i broquetes, tots ells empanyant espases*"; I les reaccions hostils materialitzades per mesures i sancions ruïnoses per a Rússia atrauran la ira russa sobre tots els pobles dels líders europeus unànimes en prendre aquestes sancions, excepte recentment el líder d'Hongria.

És tan envejable el destí d'Europa? Fins a principis del 2020, el seu èxit econòmic podia fer-la atractiva, però després del bloqueig econòmic a causa de les decisions preses per lluitar contra la "pandèmia" del virus de la Covid-19 durant dos anys, Europa ja no es trobava en el mateix estat. A més, aquest bloqueig imposat temporalment emmascarava una veritable ruïna del país: França, víctima de la seva deslocalització i de les importacions de la Xina, que es va convertir en el seu únic proveïdor. També va ser a la ciutat de Wuhan, a la Xina, on el virus de la Covid-19 va aparèixer oficialment per primera vegada; la Xina, el país del "*drac*" o del diable segons Apocalipsi 12:9: "*I el gran drac va ser llançat fora, la serp antiga, anomenada Diable i Satanàs, que enganya tot el món; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell*".

Els europeus van poder unir-se, aprofitant un llarg període de pau concedit per Déu. Però què van fer amb aquest temps de pau? Van intentar, una vegada més, unir-se per ser més forts, com havia fet en el seu temps el poble de Babel sota el rei Nimrod. I el resultat va ser el mateix: aquesta unió va produir un fruit constant d'injustícia contra els pobles i els enemics d'Europa. Com que ja no podia separar els humans per la llengua, Déu va lliurar els culpables a la guerra i la mort, barrejant així la seva sang.

La "solució final" definitiva tindrà dos significats i assoliments perquè si l'extermini decidit pels rebels tindrà com a objectiu els fidels escollits al Sàbat diví, per a Déu, la seva "solució final" consistirà a exterminar tots els rebels terrestres i celestials, excepte Satanàs, que romandrà sol a la terra desolada durant els " *mil anys* " del setè mil·lenni.

Així doncs, el genocidi dels jueus organitzat pels nazis alemanys es va dur a terme per advertir els humans del destí que Déu els té reservat el dia de la seva justa ira.

La Solució Final ha atret la simpatia i la compassió humanes pel poble jueu, que són vistos com a màrtirs, víctimes de la bogeria assassina humana. Aquest comportament, a causa de la seva inconsciència i ignorància espiritual, amaga als seus ulls l'amenaça divina que els afecta personalment.

Per entendre els fets dels darrers dies, hem d'aprendre de l'experiència de l'Alemanya "nazi" del 1930 al 1944. En aquest exemple, veiem com " *una mica de llevat fa llevar tota la massa* ", tal com va ensenyar Pau a 1 Cor. 5:6 i Gal. 5:9, segons Mateu 16:6: " *Jesús els va dir: 'Guardeu-vos del llevat dels fariseus i dels saduceus* ". Jesús va comparar el " llevat " amb els pensaments que enganyen la gent. Una petita minoria pot, per aquest mitjà, enganyar i finalment dominar tot un poble, i això és el que va passar a Alemanya el 1930. L'èxit popular del partit nazi es va aconseguir successivament mitjançant mesures socials favorables, èxit econòmic, la recuperació d'Alemanya i victòries bèl·liques. I aquestes tres causes també van fer que els EUA tinguessin èxit a la Segona Guerra Mundial. Europa els admirava i els envejava, i finalment els volia imitar. Però llavors Déu va intervenir i va bloquejar el somni en la seva infància i desenvolupament. Des del president Trump, els Estats Units s'han anat retirant d'Europa, deixant-la sola per afrontar els problemes de la confrontació russo-ucraïnesa. Així, aviat destruïda per les forces russes, Europa sortirà dels seus problemes arruïnada i devastada. Aleshores, després de l'eliminació de Rússia i les seves forces per les armes nuclears nord-americanes, el camí els estarà obert i dominaran el règim universal format per tots els supervivents de la terra. El paper final dels Estats Units en la "solució final" definitiva ens convida a prestar una atenció especial a aquest poderós país. El poder americà no és tendre i és molt menys humà que el d'Europa. Allà on els seus interessos financers estan en joc, és dur, aspre, bèl·lic i assassí. Els diners són el seu déu i l'èxit comercial la seva deessa. Aquestes deïtats són menys visibles que la seva grandiosa deessa de la "Llibertat" que s'aixeca a la badia de Nova York. Quan Amèrica vol evitar un enfrontament militar, apel·la al principi del boicot, i el president rus acaba d'establir una comparació entre les sancions occidentals i els pogroms nazis infligits als jueus. És cert que abans de 1942, l'odi dels nazis contra els jueus consistia a privar-los dels seus drets com a

ciutadans, se'ls impedia " *comprar i vendre* " com faran els últims "nazis" amb els últims elegits de Jesucrist que van romandre fidels al dissabte santificat per Déu, segons Apocalipsi 13:17: " *i que ningú no pogués comprar ni vendre, sinó qui tinguéss la marca, o el nom de la bèstia, o el número del seu nom* ". Aquest fruit de la maldat és el resultat final de la caiguda espiritual de la fe protestant que es va unir a la primavera de 1843, sota la maledicció de Déu, a la religió catòlica romana, l'ordre dels "jesuïtes" de la qual va ser el model pres per constituir les seccions "SS" del camp "nazi" d'Adolf Hitler, un grup creat sota la instigació de l'ambaixador alemany (al Vaticà) i el ministre d'Afers Exteriors Von Papen (que significa: "del Papa"). Així doncs, no és sorprenent trobar gravades a la fulla dels seus "ganivets llargs" les paraules alemanyes "Gott mit uns", que significa: Déu amb nosaltres. I és, per tant, aquesta aliança de dues religions condemnades per Déu la que reproduirà el model "nazi" de l'Alemanya del 1930 i el 1942. La dominació universal dels EUA es va preparar entre el 1945 i el nostre temps i va poder aprofitar llargs anys de pau per afavorir la gestió "globalista" de l'economia. Esclavitzades per la tecnologia "d'internet" creada pels EUA, les nacions s'han tornat econòmicament i políticament dependents dels judicis americans. I aquesta dominació comercial els permet sotmetre tots els pobles que en depenen als seus boicots i a les seves sancions de prohibicions. Per tant, ja regna sobre tot el món occidental, i la resta hi serà sotmesa a través de la destrucció nuclear de la Tercera Guerra Mundial.

Escollit per Jesucrist, esteu a punt de reviuire l'experiència dels profetes Jeremies, Daniel i Ezequiel, contemporanis del càstig pels pecats de l'Israel jueu-hebreu. El nou Nabucodonosor es diu Vladimir Putin, i és rus. Com el rei caldeu de l'època de Jeremies, Déu l'ha enviat a destruir la impietat occidental, unificada per la seva adoració i veneració per la societat "llibertària" produïda originalment pels EUA i França. El conflicte entre Rússia i Ucraïna només té una causa: l'adoració d'aquest model condemnat per Déu pel nou president ucraïnès, Volodímir Zelenski. És aquesta fascinació pel model de societat occidental la que el va portar a voler unir-s'hi. Tanmateix, la ceguesa de les ments occidentals és tal que presumeixen de valors que Déu condemna, com ara aquest "orgull gai" que atrau la ira de Déu millor que la melmelada atrau les mosques. Però per actuar de manera punitiva, Déu va esperar el moment que va fixar per fer-ho, és a dir, 7 anys abans del final del període de gràcia col·lectiva i individual. Convençuts d'haver establert el millor tipus de societat, els occidentals s'inflamen d'orgull i arrogància, i menyspreen les persones que no comparteixen la seva concepció social. Tanmateix, és de la boca mateixa dels seus oponents que Déu fa sentir els seus retrets. Per boca dels musulmans, denuncia la impietat i la infidelitat, anomenant-los "incrèduls". Per boca del president rus i del seu poble, denuncia la seva societat, que anomena "decadent"; la decadència és el fruit de la perversió dels sentits i les ments que resulten en desviacions sexuals i psíquiques de la moral, la depravació progressiva, ja manifestada entre els revolucionaris francesos entre 1789 i 1798, que la França actual ha heretat fins al punt que Déu va anomenar simbòlicament la seva capital, París, " *Sodoma i Egipte* " a Apocalipsi 11:8; l'expressió mateixa del pecat i la rebel·lió humana contra Déu i els seus valors. Mitjançant un subtil joc de comparació, Déu enllaça en el seu Apocalipsi

la Revolució Francesa i la " sisena trompeta " o Tercera Guerra Mundial. Què significa aquest vincle? Revela als veritables elegits que l'acció comuna d'aquests fets és castigar la impietat cristiana, catòlica per la primera i multireligiosa per la segona, perquè totes les formes de la religió monoteïsta hi són representades i són afectades i principalment objectiu. El 1917, la religió ortodoxa també va ser objectiu de la revolució bolxevic i el seu ateisme. Tots aquests esdeveniments tenien un significat i un paper específics per a Déu que els seus veritables elegits havien de conèixer i compartir amb ell. El privilegi de comprendre aquestes coses és immens i constitueix una prova de gratitud per part de Jesucrist. És d'aquesta manera que la seva revelació profètica mereix el seu nom de " *testimoni de Jesús* " citat a Apocalipsi 1:9, 12:17 i 19:10. La culpa de totes les esglésies cristianes rau en el seu desinterès per aquesta paraula profètica proposada des de 1831, data del primer anunci adventista fet pel profeta William Miller als EUA. Des d'aquesta data, successives revelacions divines han portat els veritables cristians a restaurar la pràctica del dissabte santificat per Déu des del setè dia de la seva creació terrenal. El menyspreu per la paraula profètica ha portat, doncs, totes les religions cristianes a frustrar Déu del seu dret legítim a ser honorat per l'obediència de les seves criatures. A més, havent-les jutjat i condemnat com a vasos fallits, el mestre terrissaire les trencarà i les aniquilarà. Tot i que practica per herència religiosa, o tradicionalment, el descans del Sàbat el dia correcte, el dissabte, la fe adventista va caure sota el judici de Déu per aquest mateix desinterès per les revelacions profètiques divines entre 1873 i definitivament el 1995. De fet, la seva aliança amb el camp catòlic i protestant des del 1995, testimonia en contra seva el seu menyspreu pel judici diví que li va revelar la seva condemna del diumenge romà que aquests dos grups cristians i els ortodoxos tradicionalment honoren. Però la transgressió del sant diví Sàbat és només la punta de l'iceberg del pecat d'aquestes religions perquè, com ensenya Jaume 2:10, " *la transgressió d'un manament fa culpable de tots* ": " *Perquè qui guarda tota la llei, i tanmateix ofèn en un punt, és culpable de tots* ". Pocs homes se n'adonen, però, de fet, la transgressió del Sàbat del quart manament crea la transgressió del primer manament: " *No tindràs altres déus davant meu* ". Ara bé, la desobediència a Déu és la conseqüència de l'obediència al diable, el príncep de les tenebres, Satanàs. No cal dir que en aquest cas també es transgredirà el tercer manament: " *No prendràs el nom de Jahvé, el teu Déu, en va; perquè Jahvé no donarà per innocent aquell qui pren el seu nom en va* ". Els sis últims manaments, l'obediència als quals s'obté amb l'ajuda directa de l'esperit de Jesucrist, no seran respectats més que els anteriors. El catolicisme i l'ortodòxia es distingeixen per la seva transgressió comuna del segon manament perquè la seva idolatria els porta a adorar imatges esculpides o pintades per homes en oposició a la prohibició de Déu de fer-ho: " *No et faràs cap imatge esculpida, ni cap semblança de res que hi hagi dalt al cel, ni a la terra, ni a les aigües sota la terra*". Aquesta transgressió és encara més greu perquè el mateix manament específica i profetitza les conseqüències de la seva transgressió: " *No t'inclinaràs davant d'elles ni les serviràs; perquè jo, Jahvé, el teu Déu, sóc un Déu gelós, que visito la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació dels qui m'odien* ". Però pels seus fidels elegits, Déu profetitza les seves benediccions

eternes: " *i mostrant misericòrdia a milers d'aquells que m'estimen i guarden els meus manaments* " .

En l'era present, Déu fa brillar la seva llum al seu zenit pels seus escollits, i per aquells que ha condemnat, la màxima foscor els caracteritza i els envolta. Així, cadascú ja rep d'ell segons el que es mereix.

En un discurs vibrant i laudatori, el president d'Ucraïna va dir al president dels Estats Units, Joe Biden, i cito: "M'agradaria que dominis el món per imposar la pau". Com tot el camp occidental, Joe Biden és molt sensible a l'adulació, i parafrasejant la faula del corb i la guineu del brillant i subtil Jean de la Fontaine, tradueixo la situació en aquests termes: "A aquestes paraules, sense sentir més alegria, Joe Biden obre la seva bossa i deixa caure" mil milions de dòlars oferts al líder ucraïnès per donar suport a la seva resistència contra Rússia. Jean de la Fontaine va acabar la seva faula dient: "Tot adulador viu a costa del que l'escolta". Per això el donant afalagat ha de ser molt ric. Amèrica no és l'exemple típic de generositat, i quan es mostra generós, és amb l'esperança de treure un gran profit del seu gest. Tanmateix, sabem que està impulsat per un odi crònic cap a Rússia, el seu poderós competidor a l'Est. El seu objectiu és obtenir el monopoli de la dominació econòmica de la terra. Ja ha obtingut de les nacions que totes les monedes terrestres s'indexin al seu dòlar després de l'abandonament del patró or. De fet, la Tercera Guerra Mundial li permetrà aniquilar Rússia i aconseguir el seu objectiu. Joe Biden, després de John Kennedy, també és catòlic i per aquesta raó, només pot afavorir el camp polonès, també catòlic, i la rebel Ucraïna, majoritàriament catòlica a la seva part occidental. Així, les nacions catòliques es troben agrupades sota la bandera americana de les forces de l'OTAN amb la Rússia ortodoxa com a adversari comú. L'adulació sedueix el règim papal a la profecia de Dan. 11:39: " *És amb el déu estranger que actuarà contra les places fortificades, i omplirà d'honor els qui el reconeixen, els farà governants sobre molts, els distribuirà terres com a recompensa* ". Aquest és un comportament típic del camp maleït per Déu que revela la presència de l'orgull, aquest pecat imputat al mateix diable, des de la seva caiguda.

Sent la causa de la guerra que s'està posant en marxa espiritual i volguda per Déu com a càstig per l'abandonament del dissabte des del 7 de març de l'any 321, és fàcil entendre per què Déu va declarar a Dan. 12:10: " *Molts seran purificats, emblanquinats i refinats; els malvats faran maldat i **cap dels malvats no entendrà** , però els qui tenen enteniment entendran* " . L'Esperit diví va confirmar aquest principi dient a Apocalipsi 17:8: " *La bèstia que has vist era, i no és. Ha de pujar de l'abisme sense fons i anar a la destrucció. I els qui habiten a la terra es meravellaran, els noms dels quals no han estat escrits al llibre de la vida des de la fundació del món, quan **vegin la bèstia** ; perquè era, i no és, i encara ha de venir* ". A les notícies, estem presenciant aquest " *sorpriment* " de periodistes, polítics i pobles incrèduls i incrèduls, així com de tot el clergat religiós, per als quals una guerra a Europa s'havia tornat impossible. Especifico que per inspiració divina, he estat esperant aquest conflicte des de 1982, data de la meva primera comprensió del missatge revelat per l'Apocalipsi de Jesucrist. Finalment, pensin el que pensin els humans, el gran Déu creador i legislador estableix el començament de la seva "solució final" en la qual ja multitud d'éssers

humans civils i militars han perit i encara periran pels seus " quatre terribles càstigs " citats a Ezequiel 14:21: " Sí, així diu el Senyor YaHWéH: Encara que envio contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs, l'espasa, la fam, les bèsties feres i la pesta, per exterminar-ne homes i bèsties ", això fins que la terra quedi desolada, devastada i sense habitants humans vius. Havent-se convertit en àngels, els darrers humans vius estaran durant " mil anys " en l'activitat del " **judici dels morts** ", al regne celestial de Déu, amb Jesucrist, d'acord amb l'anunci d'Apocalipsi 11:18: " Les nacions es van enfurir; i ha arribat la teva ira, i ha arribat el moment de jutjar els morts, de recompensar els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, petits i grans, i de destruir els qui destrueixen la terra". "

Després d'aquest judici, arribarà el temps del judici final, la "solució final" definitiva en què, ressuscitats per patir " la segona mort " al "llac de foc ", segons l'aspecte que prengui la terra coberta pel foc subterrani, els més culpables, els perseguidors, jueus, catòlics "cristians", ortodoxos i protestants o adventistes rebels, seran destruïts i aniquilats definitivament.

EXCLUSIVA

Vaig veure en un canal de notícies aquest discurs de V. Putin que em va permetre entendre i explicar per què vincula les societats occidentals amb la ideologia "nazi". Recordo que a totes les plataformes mediàtiques, la gent es pregunta sobre els motius pels quals Vladimir Putin denuncia una Ucraïna "nazi" i, per tant, la necessitat que "desnazifique" aquest país.

Nazi = raça superior – Discurs de V. Putin sobre els oligarques russos establerts a Occident en el luxe i la riquesa. Els oligarques li deuen la seva riquesa, li ho deuen tot: "No jutjo en absolut els que tenen una vil·la a Miami o a la Riviera Francesa, que no poden prescindir del foie gras, les ostres o les anomenades llibertats de gènere. Aquest no és absolutament el problema. El problema és que aquesta gent és **mentalment** allà i no aquí, amb la nostra gent, amb Rússia. **Segons ells, és un signe de pertinença a una casta superior, a una raça superior** ". V. Putin compara l'arrogància occidental amb la dels "nazis" alemanys del 1933. I els fets li donen raó, perquè un dels objectius de la ideologia "nazi" era formar " **una raça humana superior** " anomenada ària. Va trobar en l'expansió capitalista dels EUA aquest estat mental que aixafa i menysprea els que no comparteixen aquesta concepció de l'existència. Després va assenyalar com, sentint-se protegides pel poder militar dels EUA a través del pacte de l'OTAN, les nacions europees s'han mostrat arrogants i injustes envers Rússia i els seus aliats orientals, i en particular, Sèrbia, que va ser bombardejada a la guerra dels Balcans. Va veure com els països del Pacte de Varsòvia abandonaven una Rússia debilitada per unir-se al camp occidental. Finalment, va assenyalar el derrocament del president rus d'Ucraïna el 2014, i des d'aquella data, el bombardeig incessant dels ucraïnesos prorussos concentrats a la regió del Donbàs per part de l'exèrcit ucraïnès; això en un aparent desig de coaccionar-los o exterminar-los. Compara aquesta agressió destructiva amb la que va portar els "nazis" d'Adolf Hitler al poder després de la Nit dels "ganivets llargs", quan van matar els líders de les "SA", com he explicat anteriorment. Per a Vladimir Putin, com per a Déu, l'arbre es jutja pel seu fruit. I si bé a un occidental no se li acudiria que la seva nació es

comportaria com els "nazis", no és el mateix en el camp que pateix aquestes injustícies dia i nit. Déu em va donar aquest discurs de V. Putin com una "perla" reveladora. I aquest darrer documental televisat ha confirmat les meves anàlisis i explicacions anteriors. Per a qualsevol home intel·ligent, el nazisme és sobretot un estat mental que es manifesta per obres. I les societats capitalistes occidentals han demostrat que la vida humana té poc valor quan hi ha interessos financers en joc. A aquestes coses hi afegixo que l'ús de la ciència quirúrgica i mèdica per transformar el gènere sexual dels éssers humans pot semblar una extensió dels experiments duts a terme pel metge nazi Joseph Mengélé, que va aprofitar els cossos dels presoners dels camps d'extermini nazis per dur a terme experiments abominables i cruels.

De la mateixa manera que la majoria del poble alemany no era nazi però va donar suport a l'ascens al poder del nazisme, a Occident, la majoria de persones molt humanistes van donar suport a les potències injustes, cíniques i intransigents dels Balcans i al tracte que va donar a Líbia. Les decisions preses i imposades per la Comissió Europea a les nacions europees són d'aquest tipus. El tribunal de la Haia s'ha donat el dret de jutjar i condemnar les accions dels líders orientals que no reconeixen les normes occidentals. És per això que el gran jutge celestial lliurarà els jutges injustos a les mans de les seves víctimes. L'arrogància occidental serà castigada patint la invasió de la Rússia venjativa, però també les massacres perpetrades pels antics pobles colonitzats de sòl africà i els orientals. L'Europa Occidental arrogant, que exaspera Déu, serà posada de genolls davant els seus enemics, devastada i arruïnada. El canvi de situació arribarà amb la intervenció nuclear dels EUA contra Rússia. I els supervivents hauran d'acceptar els últims estàndards "nazis" proposats i imposats pels actuals vencedors: els EUA.

Desitjós d'escapar de la influència dominant dels EUA, el general de Gaulle va pagar el seu deute de guerra i va aturar la instal·lació de campaments militars americans per tot França. Però va caure en el parany que representava i encara representava l'Alemanya derrotada. La presència nord-americana allà va romandre i la seva influència només va créixer fins que va dominar financerament la Unió Europea. En el seu compromís europeu, França va perdre la seva independència dels EUA en recuperar el seu lloc a l'aliança de l'OTAN. Per tant, és comprensible que una Europa Unida sigui una imatge de la societat americana, afavorida pels EUA en la seva recerca de poder global.

INFORMACIÓ – DESINFORMACIÓ

Dos dies després de l'emissió del discurs de V. Putin sobre els oligarques russos, el mateix canal de notícies que va recordar aquest discurs el va mostrar aquesta vegada en forma de línia de desplaçament. I sorpresa, sorpresa, vaig tornar a trobar el discurs anterior, excepte que l'última frase, que deia "segons ells, és un signe de pertinença a una casta superior, una raça superior", va ser eliminada. El periodista citava aquest discurs per emfatitzar l'esperit nacionalista del president rus, però era necessari ocultar als espectadors la seva acusació de nazisme, que atribueix al camp europeu de l'OTAN.

La situació de la guerra entre Rússia i Ucraïna ja té conseqüències que em permeten confirmar la profecia de Daniel 11:40 a 45. De fet, la principal conseqüència de la sèrie de sancions imposades a Rússia, però també el bloqueig econòmic d'Ucraïna, un important exportador de blat a molts països, inclòs Egipte, produirà una crisi alimentària mundial que serà particularment dramàtica per als països menys desenvolupats. La fam empenyrà així aquestes poblacions africanes a revoltar-se i provocarà onades d'immigració a Europa. La fam, sumada a l'odi civil i religiós dels musulmans contra l'antiga Europa colonial, donarà forma i motivació a l'agressió del " *rei del sud* " esmentat a Dan. 11:40. La revolta ucraïnesa realment només haurà estat el desencadenant de l'odi que portarà Rússia a envair l'Europa Occidental en el moment adequat. Però ja és possible entendre que, contràriament al que durant molt de temps es va presentar com a consol per la ruïna econòmica de França i la seva pèrdua d'independència, és a dir, "la formació d'Europa per evitar la guerra entre les seves nacions", la propera ruïna haurà estat causada per l'admissió de Polònia a Europa. Com ja he dit, l'oposició religiosa és l'arma que utilitza Déu per castigar la infidelitat de l'Europa cristiana. Polònia, que havia romàs sota ocupació russa des del 1945, va obtenir la independència el 1990, portant un desig de venjança contra Rússia. Aquest poble polonès estava assentat a banda i banda de la frontera ucraïnesa. A més, igual que l'Alemanya Occidental va recuperar l'Alemanya Oriental en el moment del col·lapse del camp soviètic, la Polònia catòlica romana europea volia portar la part ucraïnesa del seu poble de nou al camp occidental. Aquesta situació estratègica està encara més justificada, ja que els pobles es defineixen i uneixen tradicionalment per la religió, heretada i transmesa de pare a fill. França va sortir d'aquesta situació adoptant el seu caràcter republicà laic, però és una excepció, i aquesta elecció ha preparat la seva maledicció final, ja que moltes religions potencialment oposades i enemigues s'han desenvolupat al seu sòl. De manera subjacent, els Estats Units catòlics i protestants, l'actual líder dels quals és ell mateix catòlic, han explotat el catolicisme de Polònia per arrabassar les seves zones d'influència a la Rússia ortodoxa. On el Papa troba un motiu religiós, els Estats Units troben un motiu polític com a líder mundial econòmic i polític. I per a Déu, la seva motivació és el càstig col·lectiu d'una humanitat composta per pobles sotmesos a tots els vents de les doctrines religioses, cadascun més culpable que l'anterior.

Els noms de les grans figures que tenen un paper important en la direcció del destí del món ens transmeten missatges ocults molt instructius. Els presidents rus i ucraïnès tenen el mateix nom en rus i polonès, respectivament, Vladimir i Volodymyr, que significa "príncep del món". Resulta que darrere d'aquests dos pobles rus i polonès hi ha una lluita centenària entre la fe ortodoxa russa i la fe catòlica romana polonesa. Han lluitat durant molt de temps per representar la fe cristiana a la terra i, per tant, per dominar el món religiosament. Tots dos, colpejats per la maledicció de Déu, estan liderats per Satanàs, " *el príncep d'aquest món* ", segons Jesucrist. Aleshores, per la seva banda, el nom d'origen polonès del president d'Ucraïna, "Zelensky", no significa que sigui un esquidador zelós, sinó l'adjectiu " *verd* ", el color de la " *mort* " a Apocalipsi 6:8: " *I vaig*

mirar, i vet aquí un cavall verdós". I el nom del qui el muntava era la Mort, i l'Hades el seguia. I els va ser donada autoritat sobre la quarta part de la terra, per matar amb espasa, i amb fam, i amb mort, i amb les bèsties de la terra .

A partir d'això, podem entendre que aquest home valent fins al punt de la imprudència està sent utilitzat per Déu com a esquer per atraure, mitjançant la seva evident seducció, les autoritats occidentals a **la seva** guerra. Ha passat molt de temps des que Les sancions contra Rússia han convertit aquestes empreses en cobel·ligerants de l'adversari ucraïnès. Però tement les possibles conseqüències futures, sense saber que estan profetitzades a Dan. 11:40-45, aquestes autoritats fan veure que creuen en acords futurs desitjables amb Rússia. Així doncs, estem presenciant la construcció d'una situació internacional dramàtica la conseqüència última de la qual serà la destrucció de les nacions i, en gran part, de les seves poblacions.

No busqueu a la terra una nació beneïda per Déu; no n'hi ha cap o ja no n'hi ha cap. Però podeu trobar entre totes les que existeixen, algunes menys maleïdes, però maleïdes tot i així.

SABER ESCOLTAR

La qualitat de la nostra comprensió depèn d'una bona escolta. En un discurs, el savi només reté les paraules que sent, sense extrapolar ni sobreinterpretar el missatge transmès. L'actualitat em permet confirmar aquesta lliçó. Pel que fa a la guerra entre Rússia i Ucraïna, un general rus va fer una declaració en un to lacònic i va anunciar la retirada de les tropes russes de la regió de Kíev, la capital d'Ucraïna. El món mediàtic es va aprofitar d'aquest missatge i, en pocs dies, sorprenentment es va convertir en una promesa de V. Putin de deixar aquesta regió en pau. Tanmateix, segons el general rus, no es va presentar cap missatge de pau, i diria que, al contrari, aquest missatge lacònic va revelar una retirada de tropes sobre el terreny, cosa que podria haver suscitat temors d'un ús massiu de bombardejos aeris. Perquè els russos no bombardegen el lloc on estan estacionats els seus propis combatents. Com es podria haver temut, de fet, uns dies després, es van reprendre els intensius bombardejos aeris. I als canals mediàtics, V. Putin és acusat de ser un mentider, de ser l'home que mai compleix les seves promeses. Però quan va fer V. Putin aquesta promesa? Mai, perquè aquesta promesa es va construir únicament a la ment dels periodistes i especialistes que els acompanyen en la seva inspiració optimista. Tots volen que aquesta guerra acabi tan malament que el seu optimisme preval sobre les paraules i les paraules proclamades escoltades. En fer-ho, els informants es mostren indignes de la seva professió perquè les multituds que els escolten estan mal informades en lloc d'informades. Ja he dit que, al meu entendre i basant-me en les proves, V. Putin adapta la seva estratègia segons el comportament del camp enemic. Obligat per la ferotge resistència dels ucraïnesos, el camp rus s'enfronta a franc tiradors amagats als pisos d'edificis en ruïnes i destripats, a punt d'esfondrar-se. D'aquesta manera, la conquesta de les ciutats esdevé molt difícil i s'aconsegueix a costa de massa soldats morts. A la Guerra dels Balcans, els EUA es van conformar a bombardejar "Belgrad", la capital sèrbia, des d'una altitud de

deu mil metres, sense risc per als seus avions bombarders i les seves tripulacions. I durant la Segona Guerra Mundial, els mateixos russos van aconseguir impedir que les tropes alemanyes s'apoderessin de la ciutat de Stalingrad. Entre les muralles i les ruïnes, l'avanç de les tropes va costar vides humanes i l'exèrcit alemany va experimentar allà el començament de les seves derrotes. Amb aquesta experiència històrica, l'exèrcit rus devia haver previst aquesta dificultat i això demostra que aquest campament rus es va deixar arrossegar per l'escalada, redescobrint sobre el terreny la resistència efectiva dels ucraïnesos a les ciutats. A més, l'ús de la mira telescòpica, abans reservada només als franc tiradors, està molt estès en les armes de repetició modernes. I la conseqüència és una eficàcia terriblement mortal per a ambdós bàndols.

És ben sabut que un ésser humà separat de Déu només escolta el que vol escoltar. Perquè basa el seu judici en els seus sentiments personals. A més, aquest judici personal preval sobre el discurs escoltat. En el pensament d'aquest home, les paraules reben una interpretació pejorativa que desacredita les paraules escoltades. Veig periodistes mostrant el seu odi cap a V. Putin, i la seva opinió és invariablement la mateixa. I les multituds d'oients i espectadors s'alimenten contínuament d'aquest odi occidental. Aquest odi excessiu condueix a la justificació de sancions que aviat seran castigades per una Rússia venjativa.

"La mala escolta" distorsiona els missatges transmesos, tant civils com religiosos. Per tant, no és sorprenent que els responsables d'això siguin, alhora, incapaços de comprendre clarament els requisits religiosos divins formulats autènticament per l'Esperit de Déu al llarg de la seva Santa Bíblia.

Els defectes d'Occident

En línia amb la lliçó anterior, qui no sap escoltar, no sap jutjar-se a si mateix amb rigor i honestat. Així, escoltant els retrets formulats per V. Putin sobre el tipus de societat occidental que descriu per a Déu, " **decadent** ", i que denuncia insistentment les seves transformacions mentals i l'enderrocament dels seus antics valors seculars, neguen aquesta evidència i giren les seves paraules contra ell, arribant a atribuir-li bogeria. Tanmateix, ningú pot discutir que en els darrers anys, l'homosexualitat, considerada durant molt de temps vergonyosa i condemnada, avui està legalitzada, legitimada i prohibida penalment. Escoltem el que Déu ha declarat sobre aquest tema.

La primera lliçó apareix en l'experiència de la destrucció de " *Sodoma i Gomorra* ", després de la visita de dos àngels que " *Lot* ", el nebot d'"*Abraham* ", va portar a casa seva. Practicant l'homosexualitat i la brutalitat, els habitants malvats volien sotmetre els dos visitants a la seva odiosa pràctica sexual, i per escapar de la multitud furiosa, els dos àngels els van cegar. No van veure el foc que va caure del cel en pedres de sofre ardent que els va consumir, juntament amb les dues ciutats malvades de la vall pròspera. Trobem aquest relat a Gènesi 19:1 a 29.

El segon missatge diví es dona als hebreus, el poble de Déu, a Lev. 20:13: " *Si un home jeu amb un home com amb una dona, tots dos han comès una cosa abominable; segurament seran condemnats a mort; la seva sang serà sobre ells* ".

Però aquest cas és només una prohibició entre d'altres esmentades a Lev. 20:1 a 27. I especifico que totes aquestes ordenances conserven el seu valor en el nou pacte. En conseqüència, Déu jutja Occident culpable de practicar moltes abominacions que castiga amb la mort. La mortalitat que colpeja la humanitat en el nostre temps, per virus, malalties, fams o guerres, compleix, per tant, la seva justa sentència. A l'antic pacte, aquest judici ja prenia la forma descrita a Ez. 9:4 a 7:

« El Senyor li digué: "Passa per la ciutat, per la ciutat de Jerusalem, i marca els fronts dels homes que gemeguen i es lamenten per totes les abominacions que es cometen a la ciutat." I els altres digueren, mentre jo sentia: "Passeu per la ciutat darrere seu i colpegeu; que el vostre ull no tingui pietat i no tingueu pietat." » Mateu i destruïu els vells, els joves, les verges, els nens i les dones; però no us acosteu a ningú que tingui la marca; comenceu pel meu santuari. Van començar pels ancians que eren fora de la casa. Els digué: «Profaneu la casa i ompliu els atris de morts! Sortiu!» Van sortir i van atacar la ciutat. »

Els versos 8 a 10 revelen el pensament de Déu que justifica aquesta ira assassina, que només es diferencia per la santedat de Déu de la del rei Herodes, que va ordenar la massacre dels nens de Betlem. La realització d'aquesta destrucció el -586 va ser seguida el +70 per la duta a terme pels romans, amb la mateixa determinació assassina i destructiva per a la ciutat de Jerusalem, els seus habitants i el seu sant temple, confirmant la profecia de Dan. 9:26.

Versos 8 a 10

« Mentre ells atacaven, i jo encara era supervivent, vaig caure de cara a terra i vaig cridar: «Ah, Senyor Jahvè, abocant la teva fúria sobre Jerusalem, destruiràs tot el que queda d'Israel?» Ell em va respondre: «La iniquitat de la casa d'Israel i de Judà és gran i extrema; el país és ple de vessament de sang, i la ciutat és plena d'injustícia; perquè diuen: El Senyor ha abandonat el país, i el Senyor no hi veu». Jo tampoc no tindrè pietat, ni em clemenciaré; faré recaure les seves accions sobre els seus propis caps. »

En especificar que la iniquitat d'Israel és " excessiva ", Déu confirma que la seva paciència és limitada i que la seva oferta de perdó és mesurada.

Que perjudicial i temible és la invisibilitat del Déu vivent en les seves conseqüències. La dita popular diu: "Quan el gat no hi és, els ratolins jugaran". Els ratolins humans són enganyats pels seus ulls, ja que, tot i ser invisibles, el gran "Gat" és realment allà, i per tant és sota la seva mirada que ballen. Aquell que mai no dorm, però que vetlla permanentment per totes les seves creacions, fins i tot coneixia per endavant l'alt nivell d'impietats i abominacions que caracteritzarien la darrera humanitat, i així va poder profetitzar els seus càstigs finals. Després dels dos càstigs anteriors citats, el de la " sisena trompeta " s'acomplirà amb la mateixa fúria i força destructiva amplificada.

Aleshores trobarem la condemna de l'abominable homosexualitat en les paraules de Pau, el fidel testimoni de Jesucrist, a Rm. 1:24 a 32.

" Per això Déu els va abandonar a la impuresa, als desitjos dels seus cors, per deshonrar els seus propis cossos entre ells." que van canviar la veritat de Déu per la mentida i van adorar i servir la criatura en lloc del Creador, que és

beneït per sempre. Amén! Per això, Déu els va abandonar a passions vils: perquè fins i tot les seves dones van canviar l'ús natural per un que és contra natura. I igualment els homes, deixant l'ús natural de la dona, es van cremar en la seva luxúria els uns pels altres, homes amb homes fent allò que és indecent, i rebent en ells mateixos el càstig del seu error que els corresponia. I fins i tot com que no van voler tenir Déu en la seva possessió, Déu els va abandonar a una ment réproba, per fer allò que no és convenient, estant plens de tota injustícia, maldat, cobdícia, malícia; plens d'enveja, assassinat, baralles, engany, malignitat; xafarders, calumniadors, impius, arrogants, superbs, fanfarrons, inventors de coses dolentes, desobedients als pares, sense enteniment, sense fe, sense afecte natural, sense misericòrdia. I tot i que saben el judici de Déu, declarant dignes de mort els qui cometien aquestes coses, no només fan el mateix, sinó que també aproven els qui les fan. »

Des del principi d'aquesta cita, la paraula impuresa fa referència a aquestes desviacions sexuals, i la tornarem a trobar en les coses que Jaume, el germà de Jesús, prescriu en nom dels "dotze apòstols" als nous conversos del paganisme. Aquest ensenyament apareix a Actes 15:19 a 21.

« Per tant, sóc de l'opinió que no s'han de crear dificultats per a aquells pagans que es converteixen a Déu. » Les « dificultats » esmentades es referien a la pràctica de la « circumcisió » de la carn, que per tant no s'imposa als nous cristians d'origen pagà.

" però que els sigui escrit que s'abstinguin de les contaminacions dels ídols, i de la immoralitat sexual, i de les coses estrangulades, i de la sang". " **La immoralitat sexual** " citada en aquest versicle es refereix a la "impuresa" dels comentaris anteriors de Pau. Cal tenir en compte que Jaume també cita la prohibició de menjar " coses estrangulades i sang ", coses que són ordenances de l'antic pacte i que es presenten al llibre del Levític, el tercer llibre escrit per Moisès. Amb aquest nom, s'estableix el vincle amb el vers que segueix, i aquest vincle confirma la continuïtat del pacte diví que no té cap diferència per a l'antic excepte el seu fonament en la sang animal i per al nou, el seu fonament en la sang humana de Jesucrist.

« Perquè Moisès té qui el prediqui a cada ciutat des de fa generacions, ja que es llegeix a les sinagogues cada dissabte. »

Això demostra que les condicions de l'aliança entre Déu i els seus escollits són perpètuas des del seu principi fins al seu final. Excepte que dos terços dels sis mil anys del temps de la proposta de salvació, la sang humana vessada voluntàriament per Jesucrist va arribar a validar els sacrificis animals que el simbolitzaven fins a ell. A través del seu ministeri terrenal, el simbolisme dels antics ritus es va fer comprensible i la humanitat va aprendre que el seu Creador li ofereix la possibilitat de beneficiar-se de la seva salvació oferta per la seva "gràcia". Si el terme "gràcia" apareix sobtadament en Crist, en canvi, la seva aplicació ha estat perpètua des d'Adam fins a l'últim escollit salvat al retorn de Crist però abans del final del temps de "gràcia" que el precedeix.

La salvació per gràcia ha estat injustament contrastada amb la salvació que s'oferia sota l'antic pacte. Així, el pla de Déu ha estat distorsionat, i el pecat ha estat restaurat, portador i causa de les malediccions que el castiguen. No hi ha cap

manament a la Bíblia que hagi sortit de la boca de Déu que sigui legítim menysprear. Déu parla als seus escollits, éssers dotats d'intel·ligència, que ho analitzen tot i retenen el que és bo i just. Les lleis de les festes profètiques van cessar amb el compliment del que van profetitzar; i la sang de Jesús va substituir la sang animal, però tot el demés conserva el seu valor i continua sent digne de ser observat i respectat posant-lo en pràctica. És d'aquesta manera que, restaurant el veritable estàndard de fe, els seus últims escollits glorifiquen el seu Pare celestial, en Jesucrist que torna.

La seducció de la llibertat

Aquesta seducció de la llibertat és l'arrel del conflicte actual entre Ucraïna i Rússia. I el veritable culpable d'aquesta situació és aquest vell país anomenat França. L'atracció de la llibertat s'ha desenvolupat al llarg del temps des de la seva experiència revolucionària entre 1789 i 1798, però també en l'extensió de la seva història fins al nostre temps present. I el punt crucial de l'establiment d'aquesta llibertat republicana va ser portar França a alliberar-se de l'obediència a Déu, les seves ordenances i els seus preceptes. Aquest tema és tan important que Déu ho va profetitzar a Apocalipsi 11:10: " *I per culpa d'ells s'alegraran i s'alegraran, i s'enviaran regals els uns als altres, perquè aquests dos profetes van turmentar els qui habiten a la terra*". » Els " *dos profetes* " són els escrits bíblics dels dos pactes successius en què Déu revela els seus judicis sobre la humanitat. La profecia evoca l'autodafe on aquests escrits religiosos van ser cremats en piles a la Place de la Liberté, ara la Place de la Concorde a París. Tota la nostra societat occidental es va construir sobre l'" *alegria i l'alegria* " citats en aquest vers. I Déu es pot enfurir encara més perquè aquesta alegria es basa en la seva exclusió. L'accés a la llibertat completa ha convertit aquestes nacions modernes en règims de pecat que Déu condemna a la pena de mort. Amb el temps, Déu ha teixit la trama del destí dels pobles. França ha evolucionat de República en República fins a la seva cinquena, ^{on} el president nacional va recuperar el poder quasi monàrquic. Però a nivell moral, ha baixat cada cop més. En els darrers anys del nostre temps, ha perdut la seva influència i és superada i influenciada per les idees esbojarrades que apareixen als EUA i al Canadà; dos altres règims importants de pecat abans de YaHWéH.

A Ucraïna, que s'ha independitzat, el model de llibertat occidental que va aparèixer a França ha despertat en la població meitat polonesa, meitat russa, el desig de celebrar-se al seu torn imitant França, que ha rebutjat els tabús religiosos i ha fixat els límits de les seves pròpies lleis. Així, aprenem que des del 2014, sota els seus successius governs, Ucraïna ha viscut dies feliços; una felicitat desaprovada per Déu. I ignorant el judici de Déu, el jove president Zelenski reproduceix davant dels nostres ulls aquesta gana per una vida occidental lliure de tots els seus tabús. La història només es repeteix, en confirmació d'aquesta declaració del rei Salomó citada a Ecc. 1:9: " *El que ha estat és el que serà, i el que s'ha fet és el que es farà, no hi ha res de nou sota el sol* ".

A Europa, l'oposició entre Orient i Occident es remunta a segles d'història i es basa principalment en la seva separació religiosa; l'Orient havia rebutjat la

dominació papal romana des del ^{segle} XI. A l'Antic Testament, la separació dels pobles va seguir sent l'arma punitiva utilitzada per Déu contra el seu poble de l'aliança quan es demostrava infidel. Els filisteus van jugar aquest paper per a Déu durant l'època dels jutges i els reis d'Israel i Judà. Sota Daniel, aquest paper va ser donat al rei caldeu Nabucodonosor. Després, en temps de Crist, va ser confiat als romans. I a la nostra era del final dels temps, el paper punitiu es dona a la poderosa Rússia. Aquest poble rus també podria haver estat seduït per la llibertat occidental, i en realitat, els joves en particular farien aquesta elecció. Però Déu va posar el poble sota el lideratge d'un home autoritari, i Rússia va trobar, en Vladimir Putin, el president que era el "pare del poble" que Joseph Stalin va ser en el seu temps. Déu va posar en aquest home, originalment corrupte com la majoria dels éssers humans separats d'ell, el seu judici sobre la societat occidental, així com el desig de combatre-la. Inicialment, es va fixar l'objectiu de protegir la seva Rússia, però tota Rússia, perquè mai va acceptar la idea de perdre definitivament els territoris russos que van obtenir la seva independència en el moment del col·lapse del règim soviètic. Amb gran despreocupació, l'Europa Occidental va multiplicar arrogantment les seves humiliacions per la Rússia fallida. Aquest exemple us aclarirà la comprensió: durant una visita a França, un alt funcionari del règim rus anomenat Vladimir Zhirinovsky, particularment agressiu envers Occident, va ser bombardejat amb ous pels periodistes. I per part russa, aquest tipus de notícies no s'obliden. El mateix passa amb els bombardejos americans contra el seu aliat serbi a la guerra dels Balcans; un tema ja esmentat. Rússia, doncs, té múltiples motius per voler venjar el seu honor, trepitjat i menyspreat per Occident, que s'ha tornat arrogant perquè té massa confiança en la protecció de l'escut nuclear nord-americà, principalment.

De fet, els europeus han caigut en el parany que Déu els ha posat al davant. En lloc d'apagar el foc encès per la resistència ucraïnesa, hi han afegit llenya decidint atacar els interessos financers i econòmics russos; en aquest cas incitats per Joe Biden, el líder dels EUA. Mentre que Rússia podria haver-se conformat a recuperar els seus antics territoris, el seu ressentiment contra Occident que la persegueix ara li dona motius per combatre'l directament. I és a través d'aquestes causes terrenals que Déu aconsegueix el seu propòsit espiritual, el seu judici profetitzat en paral·lel i de manera complementària, cosa que fa de l'Europa papal i Israel els dos objectius de la seva ira, a Daniel 11:40 a 45; Ezequiel 38 i 39; Zacaries 14:2; i Ap. 9:13 a 21. És important entendre que, per dividir els homes i conduir-los a lluitar, Déu té separacions degudes a opcions religioses, però també a les que resulten de totes les concepcions que la ment humana pot donar a una organització de la societat. Arreu del món, aquestes divisions mentals es confirmen en la creació de partits polítics, els dos oposats absoluts dels quals eren precisament el capitalisme anglès dels EUA i el comunisme nascut a la Revolució d'Octubre de 1917 a la Rússia ortodoxa i tsarista. Amb V. Putin, Rússia ja no és comunista, però ha continuat sent el competidor odiat pels EUA des del final de la Segona Guerra Mundial. El 1945, per acabar amb l'Alemanya nazi, veient les tropes russes a punt d'arribar a Berlín, els EUA havien iniciat una cursa per arribar a Berlín al mateix temps que ells. I ja als Acords de Ialta del 1945, el general nord-americà George Smith Patton va

proclamar en termes grollers, que no reproduïxo aquí, la necessitat de lluitar contra la Rússia comunista per destruir la seva ideologia col·lectivista marxista, que odiava. Però a més d'aquestes causes de separació, Déu utilitza la substitució de generacions, perquè una joventut arrogant i inexperta posada al poder fa que els errors del passat siguin repetibles a voluntat i després autoritza accions agressives extremes.

El pecat i la veritable fe redefinits

La referència bíblica a 1 Joan 3:4 presenta la següent definició de pecat: " *Perquè el pecat és la transgressió de la llei* ". I " *la llei* " es refereix a tot l'ensenyament contingut a la Bíblia sencera. Aquesta definició és certa, però ja no és adequada per a les ments raonables de la nostra era altament intel·lectual. Per tant, la redefiniré, tenint en compte el gran pla etern que Déu ha preparat per als seus elegits. El pecat resumeix tot allò que separa l'home o l'àngel de Déu. I el que separa les seves criatures d'ell es troba en la lliure concepció de l'estàndard de vida que cadascun aprova, és a dir, en la voluntat de cadascuna de les seves criatures. De manera que, en última instància, el pecat consisteix a no aprovar les decisions preses per Déu.

Una vegada vaig conèixer una persona a qui semblava agradar-li les meves explicacions profètiques i havia testificat fermament la seva fe en el retorn de Crist per a l'any 1994 que li havia donat. Tanmateix, malgrat aquest testimoni per a la glòria de Déu, no va acceptar el meu anunci de la tercera guerra mundial simbolitzada per la " *sisena trompeta* " d'Apocalipsi 9. Com a resultat, un cop passada la data de 1994, va abandonar la fe adventista. Aquesta experiència demostra com Déu no dóna als humans el dret de classificar en les seves revelacions entre el que ens agrada o el que no ens agrada. La classificació condueix a una ruptura inevitable perquè qualsevol ment raonable ho pot entendre, Déu no portarà un esperit rebel a la seva eternitat després d'haver suportat el pecat i les seves conseqüències durant 6000 anys a la terra, això per eliminar-lo definitivament.

Aquesta aprovació absoluta de les obres i lleis divines explica per què el nombre dels elegits està representat a la Bíblia per un « *petit ramat* », « *un romanent* », segons Apocalipsi 12:17.

Aquest requisit diví és lògicament incomprensible per a les ments occidentals modernes nodrides pels pensaments republicans democràtics. Per a l'ésser humà occidental normal, la llei s'adopta per votació subjecta a la regla de la majoria. No hi ha res semblant a això en la forma de vida divina on és Déu qui estableix l'estàndard del bé, és a dir, allò que aprova i beneeix, i el del mal, és a dir, allò que desaprova i condemna a morir o a no sobreviure. Un cantant popular ha assenyalat amb raó el fet que no es pot fer un acord amb Déu com es pot fer amb el diable. Per tant, és amb ple coneixement dels fets que el rebutja i el seu cas és compartit per tots aquells que llegeixen la Bíblia, o afirmen ser-ne seguidors, o afirmen ser seguidors del mateix Déu, sense tenir en compte la revelació dels seus plans.

A més, no és sense raó que Déu revela el que fa als seus veritables elegits perquè les seves revelacions estan reservades exclusivament per a ells. En descobrir els seus plans, els seus elegits els aproven i els aprecien. Per contra, aquells que no li pertanyen no els agradaran i, per tant, es desqualificaran per a l'eternitat que ofereix en Jesucrist. L'autorització per comprendre els seus misteris revelats de manera xifrada constitueix el tresor més bell que un ésser humà pot obtenir en el seu pas per la vida terrenal. I us donaré una bona raó per abandonar-vos amb fe, és a dir, amb perfecta confiança, al nostre Déu, creador de totes les formes de vida i de les coses. Aquesta raó és imparable i incontestable: **ell és perfecte**. Ara bé, per definició, la perfecció no és perfectible, representa el grau suprem en tots els àmbits; perfecte en l'amor, perfecte en la justícia, perfecte en els càstigs i perfecte en les recompenses. L'únic obstacle per a aquesta perfecció és la imperfecció humana, que porta l'home natural i carnal a estimar fer el que Déu anomena mal. En aquest cas, tot el que li queda a l'home és acceptar la seva inadequació amb els valors eterns i celestials, i com a tal, ha d'acceptar el destí de morir en la seva insatisfacció. Perquè no hi haurà lloc a l'eternitat per a un partit contrari. Per tant, en seleccionar-los, Déu jutja cadascun dels seus escollits amb perfecta imparcialitat; no fa excepcions per a ningú i no és culpable de cap favoritisme. Amb aquesta justícia, només pot satisfer de justícia aquells que estimen apassionadament la veritable justícia; la seva.

L'actual guerra entre Rússia i Ucraïna ens porta a prendre posició sota la mirada del Jutge Suprem, que també és l'Ordenador de les massacres humanes que l'acompanyen. Tanmateix, per aprovar aquestes coses terribles, cal aprovar i compartir el judici de Déu i la culpa que atribueix als dos principals bel·ligerants. És en aquest nivell que cal entendre la seva condemna de les religions catòlica i ortodoxa implicades en aquestes batalles. No hi ha una causa justa per als éssers humans que Déu jutja injustos. Com he explicat anteriorment, l'actual guerra té, per a Déu, l'únic propòsit d'implicar els pobles d'Europa Occidental en l'acció. En posar-se del costat del camp ucraïnès contra Rússia, es posicionen com a enemics d'aquesta última. De fet, l'actual guerra obliga la gent a posicionar-se en previsió de la gran confrontació europea i mundial que Déu va profetitzar, per Daniel a Dan. 11:40 a 45, i per Joan a Apocalipsi 9:13 a 21. Estem presenciant la formació i reagrupació dels dos principals camps oposats. Aquestes dues referències tan útils i importants donen a aquesta guerra el motiu del càstig de l'abandonament del dissabte substituït pel diumenge romà des del 7 de març de l'any 321. Tanmateix, haurem d'esperar per veure fins a quin punt arribarà aquest conflicte per descobrir l'altíssima culpabilitat que el diví Senyor Jesucrist atorga a aquesta transgressió del seu sant dissabte. Perquè va profetitzar el descans celestial del setè mil·lenni guanyat, pels seus elegits i per la seva única victòria que va obtenir sobre el pecat i la mort, per la seva encarnació terrenal. La transgressió del dissabte constitueix un atac contra la lluita amarga i dolorosa que va liderar durant el seu ministeri terrenal per salvar els seus elegits; lluitar contra el dissabte és com lluitar contra la recompensa de la seva lluita salvadora de la qual va sortir victoriós. Aquest és el missatge que lliura als seus escollits a través de les imatges simbòliques d'aquest versicle d'Apocalipsi 9:13 on està escrit: "*El sisè àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu des de les quatre banyes de l'altar d'or que és davant Déu*".

Aquesta " veu " prové del poder universal (quatre) (banyes) de la creu simbolitzada per " l'altar "; és per tant la " veu " de Jesucrist. La ira del Crist diví se'ns revela mitjançant l'ordre terrible que la seva boca expressa als versos 14 i 15 que segueixen: " *i dient al sisè àngel que tenia la trompeta: Allibera els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates*". I van ser alliberats els quatre àngels, que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, **per matar un terç de la humanitat**. "Al versicle 14, " el gran riu Eufrates " es refereix a Europa, on avui esclata la guerra. Ja cal notar la semblança entre les paraules Eufrates i Europa, les dues primeres vocals de les quals són coherents amb l'acrònim "EU", que designa, al costat occidental, l'actual Europa Unida. No penseu que podeu atribuir aquest detall a l'atzar; només és una subtil al·lusió concebuda per la ment inventiva i creativa de Déu Totpoderós. Però a més d'aquesta al·lusió, aquest nom " Eufrates " designa l'Europa religiosament dominada pel règim papal catòlic romà simbolitzat per " la prostituta ", " **Babilònia la gran** ", que seu en aquest " riu " designat per " les moltes aigües " a Apocalipsi 17:1: " *Llavors un dels set àngels que tenien les set copes va venir i va parlar amb mi, dient: 'Vine, et mostraré el judici de la gran prostituta que seu sobre moltes aigües'* ". El seu nom es revela al versicle 5: " *I al seu front hi havia un nom escrit: Misteri: Babilònia la gran , la mare de les prostitutes i de les abominacions de la terra* " .

Babilònia " del rei Nabucodonosor revela el paper castigador que Déu va assignar a la Roma papal després de donar el mateix paper al rei Nabucodonosor. Les seves accions van arribar a castigar en tres etapes el culpable Israel jueu condemnat per Déu en els missatges del profeta Jeremies. En l'època de Crist, la Roma imperial també va tenir aquest paper castigador, i després d'ell, aquest paper va ser donat a Roma, en el seu aspecte cristià catòlic papal. A Dan. 8:12, Déu confirma aquest abandonament de la fe cristiana, que s'havia tornat infidel a la cruel dominació papal, a causa del seu abandonament del dissabte del 7 de març de 321; el moment en què l'autoritat de l'emperador Constantí va ser obeïda en detriment del gran Déu Creador, ordenador del dissabte dissabte, l'únic i veritable " *setè dia* " que havia santificat per al descans de Déu i l'home des del començament de la seva creació terrenal. Més clarament, l'obediència a la Roma imperial va portar la fe cristiana a la submissió a l'ordre injust i persecutor de la Roma papal entre 538 i 1798 segons la durada profetitzada a Dan. 7:25, i Ap. 12:6-14; 11:5; 13:2-3. Així es va complir aquest versicle de Daniel 8:12: " **L'exèrcit va ser donat amb el sacrifici diari a causa del pecat ; la banya va enderrocar la veritat a terra, i va prosperar en allò que es va proposar fer**". "Des del 1798, la Roma papal ha perdut la capacitat de perseguir els seus adversaris i competidors, havent perdut principalment el suport monàrquic francès. Però malgrat tot això, els seus dogmes mentiders i idòlatres han continuat sent el que eren quan era recolzada pel braç secular i civil dels reis. Allò que Déu maleeix una vegada roman maleït per sempre. I des del 1843, la seva condemna s'ha estès a la fe protestant mitjançant l'entrada en vigor del seu decret citat i revelat a Dan. 8:14, degudament rectificat: " *I em va dir: Vespre matí dos mil tres-cents; llavors la santedat serà justificada*" El fet que una immensa majoria de la humanitat cristiana desconeixi aquest fet no impedeix que Déu els apliqui el seu judici. És

per això que l'aspecte religiós del món occidental s'ha tornat particularment enganyós, i multituds de persones van a esglésies o temples cada diumenge en va. Perquè només el diable aprecia la seva adoració, perquè Déu ja no els escolta. Ara, si ja no els escolta, és probable que no respongui a les seves pregàries i tothom ho podrà veure, mentre tots pregunten per la pau, Déu els lliura a la guerra més terrible de la història de la humanitat. En l'actitud i la situació espiritual en què es troben, no poden aprovar la realització del seu pla destructiu. I veiem, concretament, la conseqüència d'ignorar les revelacions de les seves profecies i, per tant, la impossibilitat d'aprovar el seu just judici. Així que no us arrisqueu a classificar la Bíblia per la qual Jesucrist us jutja, les ordenances i opinions de Déu que us convenen mentre rebutgeu les que no. La Bíblia és un tot, ho prengueu o ho deixeu, i les aparents contradiccions que s'hi poden trobar sempre resulten de la debilitat del nostre enteniment. Perquè Déu va inventar la subtileza abans que els homes i sense el seu Esperit, la ment humana l'ignora i la malinterpreta totalment. És per això que en les seves expressions, Déu sempre uneix " *saviesa* " a la paraula " *intel·ligència* ", que caracteritza, per la seva banda, l'ésser humà natural i normal en relació amb l'animal.

El diumenge romà va ser adoptat per tots els pobles cristians que junts formen l'actual Europa Unida, però cadascun d'aquests pobles va aportar els seus propis problemes particulars. La Guerra Mundial que esclataria després de la Guerra Russo-Ucraïnesa seria la conseqüència directa d'aquestes experiències combinades. Així, les separacions religioses dels pobles es converteixen en terribles malediccions quan s'uneixen dins de la mateixa organització i quan Déu ho vol. La Guerra Russo-Ucraïnesa té el seu origen en l'adhesió a Europa de pobles que van romandre durant molt de temps entre 1945 i 1990 sota la tutela de la Unió Soviètica Russa. Durant el domini del comunisme ateu, les pràctiques religioses d'aquests països dominats van ser reprimides. A més, en caure el règim soviètic, aquests països i la seva religió van recuperar la independència total, però volien unir-se, dins de l'Europa Unida, a l'OTAN i la seva protecció de l'escut nuclear nord-americà. En entrar a l'Europa Unida, van portar el seu ressentiment cap a la Rússia dominant a la qual estaven sotmesos contra la seva voluntat darrere d'una frontera anomenada durant molt de temps "el Teló d'Acer". L'odi cap a Rússia s'ha convertit en part del seu caràcter, i aquesta duresa de cor compleix en part la imatge del "colos" " *amb peus d'argila i ferro* " de Daniel 2. Avui, dins de l'Europa Unida, aquest " *ferro* " arrossega tota Europa a una escalada bèl·lica donant suport fermament a les sancions que estan arruïnant Rússia. A les notícies de la primera setmana d'abril, el paper de "Txèquia" i "Eslovàquia" és exemplar. Aquests antics països del bloc de l'Est van prendre la iniciativa personal de donar, els primers, els seus tancs de guerra a Ucraïna, i els segons, una arma d'alta tecnologia: el sistema de defensa antiaèria S-300, implicant així tots els pobles d'Europa a través de les seves accions individuals. Anglaterra declara que vol fer el mateix i estem presenciant una desaparició gradual de la por del poble rus. Aquest error serà fatal per a tota Europa, que els EUA abandonaran als russos durant un període de temps conegut només per Déu, però el retorn de Crist previst per a la primavera del 2030 estableix límits. L'esperit de la tradició heretada s'aplica a les religions i continua sent la causa dels

càstigs infligits per Déu. Va ser fatal per al poble jueu i serà igualment fatal per a la falsa fe cristiana marcada a partir del 7 de març de 321 per la maledicció del diumenge romà, el primer dia de la setmana segons Déu, que l'emperador Constantí I i no Déu, havia dedicat al repòs setmanal anomenat "diumenge". Les separacions fetes després d'aquesta data van donar lloc als camins religiosos cristians, catòlics, ortodoxos, anglicans i protestants, però tots són hereus d'aquesta mateixa maledicció. El papisme va pregar a Déu per la conversió al catolicisme de la poderosa Rússia soviètica, però el final del règim soviètic només va reviscolar la fe ortodoxa, que coneix bé els intents romans d'aniquilar-la i substituir-la. Com a resultat, avui, a la Rússia de V. Putin, s'alimenta un odi per la fe catòlica, contra la qual ja va lluitar durant el seu domini de Polònia. Les mentides religioses caracteritzen totes aquestes religions, que Déu enfronta les unes a les altres perquè només la seva veritat pot unir els éssers humans. Però com en el temps del diluvi, els esperits humans fan el mal dia i nit. A més, complint la seva promesa de no tornar-los a ofegar amb les aigües del diluvi, els lliura parcialment (*un terç dels homes* segons Ap. 9:15) a la destrucció per la Gran Guerra que comença i que realment prendrà tota la seva força després que l'adopció de poblacions musulmanes les hagi posat en una situació de guerra interna. Perquè el savi aprèn del passat, com està escrit a Ecc. 1:9: " *El que ha estat és el que serà, i el que s'ha fet és el que es farà, no hi ha res de nou sota el sol* ". I la dita confirma: "les mateixes causes sempre generen els mateixos efectes". L'experiència tan dolorosa de la colonització dels països musulmans ha demostrat la impossibilitat de fer coexistir les religions cristiana i musulmana de manera sostenible. Com a servent de Déu, només puc aprovar el merescut càstig dels pobles que es mostren infidels i despreocupats d'honorar la santa i única revelació divina proposada a tots els éssers humans escampats per la terra perquè puguin ser, individualment, salvats. Per acabar l'estudi d'aquest tema, proposo aquest vers de l'Eclesiastès 9:18 que s'adapta especialment a la nostra situació actual: " **Val més la saviesa que els instruments de guerra; però un sol pecador destrueix molt bé**". **Per tant, els qui donen armes a la Ucraïna rebel són tots "pecadors"** " rebels, tant com els qui l'ataquen.

I per donar autenticitat bíblica a aquest ensenyament sobre l'aprovació de les obres divines pels elegits, us presento aquest versicle d'Apocalipsi 15:3: " *I canten el càntic de Moisès, servent de Déu, i el càntic de l'Anyell, dient: Grans i meravelloses són les teves obres, Senyor Déu Totpoderós! Justes i veritables són els teus camins, oh Rei de les nacions!* " »

Però per temperar i presentar aquest tema sobre els càstigs infligits per Déu, he d'assenyalar que fins al final del temps de la gràcia col·lectiva i individual, aquests càstigs estan justificats per la misericòrdia del nostre Creador. En efecte, així com el sofriment que sent un cos malalt té com a objectiu animar el pacient a posar remei al problema revelat, els càstigs donats per Déu conviden els pecadors al penediment perquè, canviant la seva conducta, siguin agradables a Déu i puguin prolongar la seva vida a la terra, i després d'ella, al cel etern, si la seva preparació arriba al nivell requerit per Déu. Per descomptat, aquesta oferta afecta els supervivents, ja que el càstig mortal provocat per la malaltia o la guerra pren un caràcter definitiu per a aquells que són colpejats per aquesta mort. Però

Déu, que és el Déu dels vius i no dels morts, no es cansa mai d'oferir el seu perdó, fins i tot en el nostre temps colpejat per virus, guerra i, aviat, fam creada pel desordre econòmic mundial causat per les sancions occidentals imposades a Rússia.

Per a l'atenció d'aquells que pensen erròniament que la seva ignorància de les lleis divines i la seva desobediència mitiguen la seva culpa, Déu ha escrit a la seva llei, a Lev. 5:17: " *Quan algú peca fent, **sense saber-ho** , contra un dels manaments de YaHWÉH, coses que no s'han de fer, **serà culpable i serà acusat de la seva iniquitat** "*. És sobre aquest principi que, segons Dan. 8:14, des de la primavera de 1843, la transgressió del dissabte del setè dia s'imputa a tots els cristians que observen el diumenge romà del primer dia; això, **malgrat la seva ignorància** de l'aplicació d'aquest decret promulgat uns 25 segles abans de la data fixada. Perquè per a les lleis divines i les lleis humanes, "ningú no ha d'ignorar la llei", tal com prescrivia el règim republicà de la nostra democràcia francesa.

Després de redefinir el pecat, és fàcil entendre què és la veritable fe, ja que és l'aplicació del comportament que és l'oposat absolut del pecat. Però compte! La paraula " *fe* " s'utilitza en excés. Fora de la veritable religió, el seu ús és injustificat i perjudicial. Perquè aquesta paraula designa exclusivament l'aplicació de l'estàndard definit per Déu en els escrits sagrats de la seva Bíblia. En la traducció bíblica realitzada per Hugues Oltramare, represa per Louis Segond, la paraula " *fe* " va ser substituïda injustament per la paraula convicció en aquest missatge de l'apòstol Pau a Rm. 14:23: " *Però qui dubta del que menja està condemnat, perquè no actua des de la ~~convicció~~-de la fe. Tot el que no és producte d'una ~~convicció~~-de fe és pecat.* " » Així rectificat, aquest missatge de Pau recupera la seva autenticitat perquè diu en un altre lloc, sobre la " *fe* ", a Rm. 10:17: " *Així doncs, la fe ve de sentir, i sentir per la paraula de Crist* " El terme « *fe* » està destinat, doncs, a un ús restringit per definir només aquest estàndard del « *bé i del mal* » revelat a la Bíblia i només en ella. Fora d'aquesta aplicació estricta, per a la falsa « *fe* » o la falsa religió, s'ha d'utilitzar la paraula «creença». A més, per a usos seculars com ara reptes esportius o aventurers, la paraula «convicció» és perfectament adequada. L'apòstol Jaume ens diu, a Jaume 2:17, sobre la « *fe* », que pot ser «viva o morta »; «viva» quan s'ajusta a l'expectativa revelada de Déu i « *morta* » quan no ho fa. La fe viva es construeix sobre la **reciprocitat** de l'amor compartit amb Déu, en Jesucrist exclusivament. Aquest punt és essencial, perquè molts perdran la salvació per no haver retornat a Déu l'amor rebut d'ell. La « *fe* » requereix sensibilitat, però en cap cas sentimentalitat. Estimar Déu i la seva veritat es basa únicament i simplement en una actitud obedient. D'aquesta relació amb Déu, no hem d'esperar sensacions paranormals, perquè la « *pau* » donada per Jesucrist simplement crea a les nostres ments una serenitat pacífica que es construeix pel sentiment del deure complert. Per tant, només s'obté quan aquest deure es compleix veritablement. Les " *paraules* " són enganyoses, per això Déu espera dels seus escollits " *obres* " concretes i demostrades, segons el que Joan, " *l'apòstol a qui Jesús estimava* " més particularment, ens diu a 1 Joan 3:18: " ***Fillets, no estimem de paraula ni amb la llengua, sinó amb obres i de veritat* " .**

CONVÈNCER per tots els mitjans legítims

En aquesta quarta setmana des de la primavera del 2022, la guerra russo-ucraïnesa continua en una escalada perillosa que només confirma el dramàtic resultat important profetitzat per Déu. Els Estats Units de Joe Biden s'estan implicant encara més subministrant armes d'artilleria pesada a Ucraïna. Ucraïna acaba d'enfonsar el vaixell insígnia rus anomenat "Moskva" o "Moscou"; això el 14 d'abril, la data en què el famós "Titanic" es va enfonsar després de xocar contra un iceberg el 1912. El "Moscou" era un vaixell de gran tecnologia, equipat amb llançadors de míssils de gran calibre. S'ha demostrat que l'ús de drons i míssils dirigits amb precisió als seus objectius canvia considerablement les condicions de la guerra. A més, després de la primera ronda de votacions el 10 d'abril, a França, l'elecció del jove president Macron i la presidenta de l'Assemblea Nacional, Marine le Pen, confirma el fet que és realment Déu qui selecciona els guanyadors. Està imposant el mateix escenari als francesos que el 2017, i crec que el resultat de la segona volta mantindrà el jove, ambiciós i inexpert president en el seu paper nociu i destructiu per a tota la nació.

L'Esperit de Déu ha cridat la meua atenció sobre un nou tema espiritual. Es tracta de reflexionar sobre **els mitjans de convèncer**. Veurem que ens privem erròniament d'alguns d'aquests mitjans. Com a servent zelós, jo, com altres, presento la veritat divina citant versos extrets de la Bíblia i, com a tals, irrefutables. Tanmateix, davant d'aquesta evidència veritablement irrefutable, els éssers humans es bloquegen i rebutgen les nostres explicacions. A més, davant d'aquest comportament, pensem que aquesta persona tan insensible a la veritat està perduda per a Déu. Aquest raonament precipitat no és justificable perquè es basa en la nostra gran ignorància dels mecanismes de la vida. A més, hem de portar a la nostra reflexió paràmetres sobre els quals no tenim cap control, perquè només Déu els coneix i els controla. La vida dels éssers humans s'organitza per cadenes de reaccions causades per accions, igual que en la mecànica, els engranatges i les palanques serveixen com a transmissors d'ordres i accions. Aplicat a les relacions humanes, aquest principi organitza acords i desacords. Entre dues paraules intercanviades, el paràmetre del caràcter dels dos interlocutors juga un paper principal. I sense anomenar-ho encara "orgull", el caràcter de l'orgull pot constituir un obstacle momentani. Tots els éssers humans normals mostren orgull quan aconsegueixen el seu projecte. L'orgull és el fruit directe d'una satisfacció de la nostra consciència. Qui aspira a servir Déu amb justícia està naturalment orgullós de servir-lo. En un grau lleugerament superior, l'orgull esdevé perjudicial si la veritable humilitat no el compensa. Així, en sentir la veritat, un ésser podrà rebutjar el que li arriba d'una altra persona, i això encara més si sent menyspreu per qui li parla. Aquest tipus de comportament està molt estès i, des d'una perspectiva humana, la situació sembla insoluble. És llavors quan l'estratègia de l'astúcia pot tenir èxit on falla la confrontació verbal directa.

L'astúcia ha tingut mala reputació des que Déu la va atribuir a la "*serp*" de l'Edèn, utilitzada pel diable. Però precisament, el que era reprobable de l'astúcia a l'Edèn era l'únic objectiu de Satanàs: destruir la humanitat creada per Déu. De fet, Déu va dir de la "*serp*" que era "*el més astut dels animals*", però en aquest sentit, tenia un Mestre: Déu mateix. Perquè hem de comprendre que tota la

seva lluita preparada per derrotar Satanàs i el pecat es basava en l'estratègia de l'astúcia. El diable va quedar atrapat en el parany que Déu li va posar davant i per a ell. Aquest parany és la nostra dimensió terrenal i les vides humanes. Segur del seu fet i de la seva futura victòria en Crist, Déu ho va profetitzar des del principi: "*la llavor de l'home aixafarà el cap de la serp*". En la seva maldat natural, Satanàs va empènyer els homes cap a l'assassinat, la duresa i la violència de tota mena. Per la seva banda, Déu va amagar al diable i als humans l'astuta estratègia amb la qual el derrotaria. 4.000 anys després del pecat, la seva astúcia divina va prendre forma sublim en l'ofrena de la seva vida humana en Crist per a l'expiació dels pecats dels seus escollits, exclusivament aquells dels seus escollits salvats per la seva sang perfectament innocent i justa.

L'astúcia divina pren el nom de "saviesa", que designa la seva altíssima saviesa. L'astúcia és fruit de la saviesa, i Déu va construir el seu pla salvador sobre aquestes dues paraules: saviesa i astúcia. L'astúcia divina es basa en un càlcul mental que anticipa el resultat que produirà una acció. L'exemple típic d'aquesta estratègia apareix en l'experiència del rei Salomó que, preveient la reacció de la mare real del nen en disputa, no dubta a ordenar que el cos del nen sigui tallat en dos. La mare real, en aquest cas, prefereix renunciar al seu fill abans que morir. Després d'aquest exemple donat als homes, Déu actua de la mateixa manera encarnant-se en Jesús. Excepte que aquesta vegada, el nen és assassinat, però la seva mort injusta rebrà la més impensable de les explicacions: va donar la seva vida pels seus escollits. El resultat, calculat per endavant per Déu, apareix llavors: les ànimes dels escollits descobreixen l'immens amor del seu Déu Creador i volen al seu torn pertànyer-li i servir-lo. Així, demostrant el seu amor, Déu obté allò que el diable no pot aconseguir mitjançant la seva violència i maldat.

Déu torna a utilitzar l'astúcia en l'estratègia de les falses expectatives del retorn de Crist, que organitza successivament a la primavera de 1843, a la tardor de 1844 i al 1994. En cadascuna d'aquestes experiències, Déu va calcular conduir els éssers humans a revelar públicament la naturalesa profunda i oculta de la seva fe. La seva estratègia d'astúcia té, doncs, el doble resultat de destacar aquells que són dignes de la seva salvació i aquells que no ho són.

La vida natural ens ofereix exemples com l'astúcia del "cucut" que col·loca el seu ou al niu d'una altra espècie perquè l'incubi i l'alimenti una altra raça d'ocell. Aquest enfocament ens ensenya una lliçó que és desitjable aplicar. De fet, l'home orgullós s'oposa a les idees que se li proposen, la solució és, per tant, portar-lo a fer seves aquestes idees, com si provenguessin d'ell, per decisió pròpia. En aquest enfocament, necessitem la col·laboració de Déu perquè la seva intervenció és indispensable aquí. Només Ell pot treballar al nivell de la consciència humana i tenir èxit quan encara és possible. Per a algú que rebutja decididament la idea mateixa d'haver d'obeir Déu o fins i tot els homes, les possibilitats d'èxit són nul·les o gairebé nul·les. Però per a aquells que estimen el Senyor i el serveixen d'una manera que no s'ajusta a l'estàndard que ell exigeix, el temps i les circumstàncies ens permeten mantenir l'esperança d'un èxit complet.

Al costat dels versos bíblics, hi ha testimonis històrics que poden ser molt eficaços per convèncer creients una mica recalcitrants. Prendre el cas d'una persona que és seguidora de la fe catòlica, fer-li descobrir que el diumenge es va

convertir en el dia de descans per ordre de l'emperador Constantí I, ^{conegut} com "el Gran", des del 7 de març de l'any 321, pot tenir un resultat feliç. Perquè després que aquest coneixement hagi entrat a la ment d'aquesta persona, Déu turmentarà la seva consciència sobre aquest tema. I depenent de la naturalesa profunda de l'individu en qüestió, buscarà la pau amb Déu o es tancarà en el seu rebuig absolut. Una cosa és certa: els servents de Déu han d'esperar positivament contra tota esperança i ser pacients, sabent que allò que es rebutja avui pot, potser, ser acceptat demà. Perquè Déu encara té moltes armes i mitjans que els seus servents humans no dominen.

Mirant enrere, puc veure les conseqüències de les nostres limitacions humanes. La qualitat de les relacions humanes s'ha de nodrir i prioritzar, sabent que l'afecte juga un paper fonamental en les reaccions i els comportaments dels éssers humans. Com Déu va demostrar en Crist, l'amor pot convèncer millor que la duresa de les paraules fredes intercanviades. Cada persona pot, segons les seves pròpies circumstàncies, trobar un mètode per convèncer el seu proïsme que realment és ell qui pren les decisions; un fullet deixat a la vista, un llibre obert per una pàgina, són mitjans que donen als éssers humans l'oportunitat de trobar-se sols davant la seva consciència, sota el judici de Déu.

El mateix Jesucrist va aplicar aquest principi durant el seu ministeri terrenal. Només en particular, Jesús va ser reconegut per l'apòstol Pere, un dels seus dotze apòstols. I ho va fer amb aquestes paraules: "*Simó Pere va respondre: Tu ets el Crist, el Fill de Déu vivent*". Després va prohibir als seus apòstols dir que ell era el "Crist", segons Lluc 9:21: "*Jesús els va manar severament que no ho diguessin a ningú*". i Marc 8:30: "*Jesús els va manar severament que no ho diguessin a ningú*". Però a la gent que va guarir, va ordenar que anessin a testificar al temple de la seva curació miraculosa, segons Mt 1:44: "*i li va dir: Mira de no dir res a ningú; sinó vés i mostra't al sacerdot i ofereix per la teva purificació allò que Moisès va prescriure, com a testimoni per a ells*". Així doncs, l'elecció va quedar a aquells que van escoltar aquests testimonis per treure'n ells mateixos les conclusions lògiques que se'ls van imposar. Segons el principi citat a Mt. 25:29, "... *Perquè a qui té li serà donat, i tindrà en excés; però a qui no té, fins i tot el que té li serà pres*". Jesús dóna al seu escollit, a qui ell mateix va escollir, el privilegi de confirmar el seu autèntic messies per l'Esperit Sant de Déu. La selecció per fe requeria silenci sobre el seu paper com a Messies. Per al gran sacerdot, fins i tot a l'hebreu més humil i pobre, només les obres de Jesús havien de donar testimoni. Per tant, els no creients van fer l'elecció ignorant i agressiva dels no creients i els creients van actuar com a creients, rebent per la boca de Jesús les paraules divines del Déu creador.

Per preparar el compliment de les profecies relatives a la fi dels temps, Déu ha lliurat França al govern d'un jove president, segur de si mateix, cínic i altiu. Només ell encarna el resultat de l'acumulació de diplomes atorgats pels humans. Aquest gran orador té el do de presentar els seus defectes com a qualitats i els seus successius fracassos com a èxits, els seus llargs monòlegs recolzats pels mitjans de comunicació com a "grans debats". De manera que representa un model del líder seductor i aconsegueix seduir un gran nombre d'homes i dones d'origen estranger, i de doble o fins i tot triple nacionalitat, principalment, així

com les elits riques del país. Amb raó s'ha dit d'ell que és "el president dels rics", una cosa lògica per a un antic servent dels banquers més rics.

L'experiència de Roma ha mostrat i testimoniats com es produeix l'evolució del tipus governamental. Després de la república i els cònsols dictatorials, els més rics acaben sotmetent el poble a l'imperialisme, i no és sense raó que, després d'haver ensenyat a la humanitat les seves lliçons, Roma va passar al règim imperial des d'Octavi Cèsar August, just abans de la vinguda a la terra de Jesucrist. Després d'aquestes lliçons, Roma encara havia de jugar un paper final, encara més perjudicial i nociu per a tota la humanitat, però especialment per als pobles occidentals. Aquest nou tipus de seducció i dominació havia de ser religiós i falsament cristià, i va ser aconseguit pel règim papal romà establert en dominació despòtica i cruel entre el 538 i el 1798, d'acord amb els anuncis profètics citats a Daniel 7:25 i Ap. 11, 12 i 13 en les formes " *un temps de temps i mig temps, quaranta-dos mesos, mil dos-cents seixanta dies* " de valor profètic fixat per Déu a Ez. 4:5-6 i Nombres 14:34. El principi dóna al " *dia* " profetitzat el valor d'un " *any* " real .

democràcia teatral

Dir que el desenvolupament de la humanitat es construeix com una gran "hipocresia" a escala global és una veritat que ja suggereix el títol "El Gran Conflicte" que la missatgera adventista de Déu, Ellen Gould-White, va donar a la seva famosa obra.

Les democràcies modernes es basen totes en el model grec original de la ciutat d'Atenes. Us recordo que aquesta paraula democràcia es basa en dues arrels gregues: "Demos", que significa **ciutat** , i "cratos", que significa **estat** . L'origen de la democràcia es basa en la presa de la independència d'una ciutat anomenada Atenes en la nació grega composta en aquell moment per diverses ciutats, inclosa Esparta, que la va combatre. Per tant, ja podem observar que la democràcia va néixer provocant una guerra. Hem de notar la traïció comuna que es fa avui d'aquesta paraula democràcia que representa, segons el que es diu, el govern " del poble pel poble ". Tanmateix, el terme grec "laos", que significa "poble", no entra en absolut en la composició de la paraula democràcia. La segona cosa a destacar és que les nostres democràcies modernes estan representades per nacions i no per ciutats. Aquesta paraula s'ha convertit en la coartada d'una enorme estafa que atrapa, principalment, els pobles occidentals d'origen cristià.

En el nostre sistema republicà francès, tot està organitzat per fer creure a cada ciutadà que tria la forma de govern del seu país. Els mitjans de comunicació s'alimenten d'aquest sistema en particular perquè les regles i les formes del joc democràtic els ocupen i els interessen principalment, igual que els mateixos polítics. El joc de les eleccions els posa en relleu i els dóna una raó per viure i semblar indispensables quan no és així.

La vida moderna està donant pas cada cop més a empreses comercials que organitzen enquestes d'opinió. Els resultats presentats són cada cop més precisos i podrien substituir fàcilment el vot organitzat amb grans despeses per la nació. De fet, el principi del mostreig, utilitzat en un experiment, va ser inventat pel mateix Déu, molt abans que la humanitat el descobrís. I l'aplicació d'aquest principi explica per què els adventistes escampats per tota la terra van ignorar les coses que es van aconseguir a França, a la regió sud i a Valence-sur-Rhône en particular, entre 1980 i 1994. En la història de l'antiga aliança, des de l'època del rei David, la ciutat de Jerusalem, l'antiga Jebús, va assumir un paper dominant sobre totes les altres ciutats. Sota Salomó, Déu hi va construir el seu temple, substituint l'antic tabernacle. La ciutat va ser santificada i ho romandria fins al ministeri terrenal de Crist. La ciutat de Jerusalem per si sola es va convertir en una mostra de tot el poble jueu. La prova de fe la preocupa més que qualsevol altre lloc terrenal. La condemna del rebuig de Crist a Jerusalem serà suficient per si mateixa perquè Déu apliqui el seu judici a tota la nació jueva. Això ja és l'aplicació del mostreig d'una minoria sotmesa a un experiment, perquè és representatiu de tot el poble afectat.

Entre 1980 i 1994, el mateix Déu Creador va despertar a l'Església Adventista del Setè Dia de Valence-sur-Rhône l'esperança del retorn de Crist l'any 1994. A l'origen d'aquesta expectativa, hi havia la revelació per part de Déu dels secrets amagats en les revelacions profètiques dels llibres de Daniel i Apocalipsi, només parcialment entesos per l'organització fins a aquella data de l'any 1980. Després del meu baptisme el 14 de juny de 1980, guiat per l'Esperit, vaig iniciar un estudi en profunditat de l'Apocalipsi de Jesucrist buscant el significat dels símbols al llarg de la Bíblia, i sota la guia invisible de Déu, el missatge va prendre forma; la profecia va ser desxifrada en harmonia amb les dates històriques confirmades per les durades de temps profetitzades. En aquell moment, la data de 1994 em semblava que marcava el final de les experiències religioses terrenals. Els arguments a favor d'aquesta interpretació existien i eren tan nombrosos que Déu va poder condemnar l'organització adventista local i la regió sud de França, que el van rebutjar oficialment eliminant-me el novembre de 1991; és a dir, 3 anys abans de l'observació del no retorn de Jesús. Fidel al seu principi, Déu va portar la seva llum a la comunitat adventista més antiga creada a França. És per això que en aquell moment hi havia, excepcionalment, uns 150 membres adventistes en aquesta petita ciutat de menys de 70.000 habitants. Com Jerusalem en el seu temps, Valence va servir a Déu com a mostra del poble adventista a tot el món, i la prova de fe que va tenir lloc allà va tenir conseqüències que Déu aplica a l'adventisme internacional global. La primera conseqüència del seu just judici és l'entrada de l'adventisme oficial a l'aliança ecumènica on es va unir a les religions catòlica i protestant de l'Europa occidental ja condemnades per Déu; el catolicisme des del seu establiment, i la fe protestant des de 1843, data d'entrada en vigor del decret de Dan. 8:14: " *Fins al vespre i al matí, 2300, i la santedat serà justificada* ". Per a la fe protestant posada a prova entre 1831 i 1844, 1843 va marcar el final de la seva justificació per Jesucrist. El 1994, la mateixa sentència divina va afectar la fe adventista de la institució oficial.

La mostra reflecteix la naturalesa i el caràcter de la societat global que representa. És per això que, entre 1980 i 1994, Déu no va necessitar sotmetre tot el poble adventista a la prova de la fe profètica. A tot arreu, la mateixa somnolència, la mateixa manca d'amor i zel per la veritat divina revelada caracteritzen els hereus de l'adventisme original. La religió adventista s'ha tornat formalista i els qui la representen tenen poc interès a entendre les profecies presentades per Déu; això s'il·lustra a Apocalipsi 3:15 amb l'expressió "*ni fred ni calent, sinó tebi*"; cosa que el porta a "*vomitar -ho*" en aquesta data de 1994 que se'ls va presentar com un parany en què van ser atrapats.

En el nostre panorama electoral actual, els candidats multipliquen els seus esforços en va per intentar canviar els resultats anunciats per les urnes. Perquè les enquestes serioses representen tota la població, i cap xerrameca pot canviar-la. Individualment, cada votant tria o rebutja candidats basant-se en dades invariables, establertes sobre preferències i afinitats. Però la il·lusió democràtica es fa encara més evident quan sabem que Déu intervé personalment en la selecció i elecció del candidat guanyador. Aquest text de Dan. 10:13 revela la importància fonamental del paper dels actors invisibles en aquestes escenes humanes: "*El príncep del regne de Pèrsia em va resistir vint-i-un dies; però vet aquí que Miquel, un dels principals prínceps, va venir en la meua ajuda, i jo vaig romandre allà amb els reis de Pèrsia*". Així, en les nostres lluites polítiques humanes, Déu i el diable s'oposen a la seva influència, i per descomptat, Déu guanya la batalla. Però no s'oposa sistemàticament al diable a qui lliura les ànimes que condemna. I en el cas dels països maleïts, Déu afavoreix la victòria del líder que és més malvat per a la seva nació. Ara, els països formats a la Terra estan tots uniformement colpejats per la seva maledicció. És per això que Déu i el diable treballen junts contra la causa rebel humana global. I tots els líders del món afavoreixen, a través de les seves eleccions i decisions, la confrontació bèl·lica desitjada i decretada pel gran Déu creador, ignorada i menyspreada. Les coses estan prenent forma i ja sentim d'alguns que la Tercera Guerra Mundial ja ha començat a Ucraïna perquè darrere d'ella, els EUA lluiten contra Rússia. A més, quan les armes convencionals hagin permès a Rússia dominar tota l'Europa Occidental arruïnada i aixafada, els EUA seran els primers a atacar amb armes atòmiques el territori de Rússia. És llavors quan el seu líder, "*el rei del nord*" de Dan. 11:44, serà sotmès a aquesta terrible notícia: "*Vindran notícies de l'est i del nord per espantar-lo, i sortirà amb gran fúria per destruir i exterminar multituds*".

Aquests líders, que gaudeixen dels honors que els atorga el seu poble, no poden imaginar que en realitat no són més que titelles manipulats per Déu i Satanàs. Les eleccions populars encenen esperances que mai no es compliran, perquè Déu ha decidit privar el poble de tot èxit. Les ruïnes d'Ucraïna no es restauraran i només precediran les que aviat caracteritzaran totes les nacions de la terra colpejades en diversos llocs per una monstruosa destrucció nuclear.

Quin valor té l'elecció humana si no està aprovada per Déu? En el camp occidental, els humans han fet de la llibertat l'ègida i el signe del seu tipus de societat. Aquest gust per la llibertat es basa en l'alliberament d'una moral que pren formes mai imaginades. En els seus excessos i extravagàncies, la societat

occidental ataca totes les normes establertes per Déu; per tant, la seva decisió de lliurar-les en massa a la destrucció es pot explicar i troba una justificació bíblica.

Ja he esmentat aquest tema, però voldria recordar-vos que la representació completa d'una població no pot ser sistemàticament beneficiosa per a una societat humana. Jesucrist ens va recordar que, a la terra, sempre hi haurà, fins a la fi del món, persones pobres i riques els interessos de les quals són tan diametralment oposats com el dia i la nit; la qual cosa justifica les guerres civils o internacionals. A l'Europa Occidental, finalment es van adoptar i imposar normes, cosa que va portar els governs successivament elegits a aplicar essencialment les mateixes mesures. Com a resultat, l'interès per les eleccions desapareix i el nombre d'abstencions només augmenta amb el temps. Els veritables creients troben en Déu una raó per no donar més importància a aquestes experiències, sabent que ell ho dirigeix tot. Perquè el poder diví s'imposa en totes les formes de govern dels pobles, des de la monarquia fins a la república, cristiana, musulmana o atea.

Per tant, les eleccions no són més que una manera **teatral enganyosa** perquè la gent cregui que controla o pot controlar el seu destí. Per tant, en realitat només són la conseqüència de la seva separació del Déu Creador i Legislador, per qui mostren un menyspreu total fins al punt de no creure en la seva existència. Tanmateix, tot i ser una minoria gairebé invisible, el campament dels elegits de Déu sortirà victoriós sobre tots els seus enemics, i Déu tindrà l'última paraula contra ells.

La incapacitat dels humans per aconseguir un tipus de govern capaç de satisfer tothom es basa en el fet que multituds de persones voten sense cap coneixement particular del tema polític i de les qüestions econòmiques. Alguns voten només en funció de l'aspecte físic del candidat, altres del seu aspecte mental o dels seus diplomes. La suma de totes aquestes expressions electorals només pot ser desfavorable per a tot el país. Comprendre aquesta impossibilitat i aquesta limitació humana ens permet disposar tota la nostra esperança en la gloriosa vinguda del gran Déu dominant, el nom salvador del qual és Jesucrist. Això és encara més necessari, ja que les fases preparatòries de la Tercera Guerra Mundial van començar el dijous 24 de febrer de 2022 a Ucraïna. Les reaccions bel·ligerants dels pobles occidentals permetran aviat la realització del conflicte descrit a Daniel 11:40 a 45. L'estratègia d'aquesta guerra comença amb un enfrontament de l'Islam bèl·lic contra l'Occident agnòstic o falsament cristià. El moment afavorirà llavors la intervenció venjativa de Rússia, humiliada i combatuda econòmicament per l'Europa Occidental agrupada sota l'acrònim UE, que, amb els EUA, pren sancions contra ella i ofereix armes al seu adversari, Ucraïna. Els pobles europeus, plens d'orgull basat en 75 anys de pau i èxit industrial i comercial, s'enfronten brutalment a una situació que ja no consideraven possible. Aquest comportament és el resultat directe del seu desinterès per Déu i els seus missatges profetitzats. A diferència d'ells, jo he estat esperant el compliment d'aquest conflicte des de l'any 1982, en què es va evocar i sentir una forta amenaça de confrontació entre Europa i Rússia per part de tots els que eren vius en aquell moment. El meu descobriment del conflicte de Daniel 11:40 a 45 va coincidir amb l'anunci basat en les profecies de Michel Nostradamus, segons una interpretació proposada pel Sr. Jean de Fontbrune. El

temps i les proves de fe han passat, i ha arribat el moment que aquest drama terrorífic es compleixi d'acord amb el desig revelat de Déu.

En les notícies immediates d'aquesta setmana 5 del temps designat per Déu, Rússia acaba de llançar amb èxit un supermíssil de 200 tones que transporta 10 bombes nuclears amb una potència dues mil vegades superior a la utilitzada a Hiroshima contra el Japó pels EUA. Viatja a una velocitat de 7 km per segon i pot canviar la seva trajectòria durant el seu vol. Sortint de Moscou, arribaria a París en 6 minuts. Encerta el seu objectiu amb una precisió de 10 metres. Rússia, però, no serà la primera a utilitzar aquesta terrible arma anomenada "Sarmat 28" però encertadament sobrenomenada "Satanàs 2". Només ho farà després de ser atacada pels EUA amb armes nuclears. Però aquest anunci presagia el futur reservat als habitants de tota la terra.

A mesura que les posicions dels països s'afermen cada cop més, la confrontació mortal planificada segurament arribarà a bon port. Les amenaces russes es tornen més precises verbalment a la ràdio i la televisió. Per a alguns russos, la Tercera Guerra Mundial ja ha començat, enfrontant la norma occidental contra la norma oriental de Rússia i el bloc oriental. Principalment, les religions catòlica i protestant xoquen amb les religions ortodoxa i musulmana aliades contra l'enemic occidental comú. Però malgrat aquestes amenaces, molts occidentals no creuen en el seu ús, convençuts que cap poble pot utilitzar aquestes armes sense arriscar-se a ser colpejat per les mateixes armes. Però aquest raonament és erroni perquè ignora l'existència de Déu i el seu judici destructiu, anunciat i programat com una certesa profetitzada.

I per acabar amb aquest tema, cal adonar-se que la "gran substitució" denunciada pel candidat Eric Zemmour ja s'ha aconseguit amb l'acollida incessant de refugiats de tots els orígens durant més de cinquanta anys, de manera que la causa nacionalista ja no és en gran part sostenible al país de França. Això explica la impossibilitat del seu partit nacionalista, anomenat successivament "Front Nacional", i després "Agrupació Nacional", d'obtenir la victòria per mitjans electorals legals.

Déu està organitzant el gran reemplaçament

Aquesta gran substitució no és només la causa dels problemes que pateix França, sinó que també és el mitjà que utilitza Déu per debilitar-la.

La meua anàlisi del tema es confirma: el camp proeuropeu ha guanyat les eleccions presidencials; el jove president Emmanuel Macron ha estat reelegit com a president del poble francès. Però la seva victòria és més ajustada que l'anterior. Va prendre nota d'aquest fet i va triomfar una mica més modestament, buscant visiblement tranquil·litzar els votants decebuts per la seva reelecció. Per part meua, no hi ha decepció, ja que estava segur d'aquest resultat. Tanmateix, observo alguna cosa injustificable sobre les xifres donades pels instituts d'enquestes. Com poden els mateixos mètodes permetre'ls atribuir aproximadament un 46% al camp nacionalista el dia abans de la votació, i només un 41,5% immediatament després, abans que es publicuessin les xifres oficials? No hi podria haver hagut una

sobreestimació deliberada a favor de mantenir el risc per tal d'incentivar el vot al president sortint? La democràcia fomenta tantes accions corruptes en llibertat, i per què no, frau electoral ja practicat als EUA... Siguin quines siguin les causes, la situació actual és com Déu la va voler. I segons el seu terrible pla, no es canvia un equip que perd... França i el seu poble.

El gran canvi està organitzat per Déu, i no és la primera vegada que explota aquest mètode. Tot s'explica per l'experiència de l'estada dels hebreus a Egipte. Trobem en aquesta experiència egípcia un factor il·luminador: Déu va afavorir la fertilitat de les dones del poble hebreu, segons Èxode 1:7: "*Els fills d'Israel van ser fecunds i es van multiplicar, van créixer i es van fer cada cop més poderosos. I la terra s'omplia d'ells*". Per a França, aquest factor també va tenir un paper fonamental. Mentre que les famílies immigrants del Magrib acollides des de la llei de reunificació familiar de 1976 es van multiplicar, per principi religiós, alhora la ciència ofería a les dones de França la píndola anticonceptiva, i la taxa de natalitat dels francesos nadius només va disminuir i, alhora, la dels immigrants, es va intensificar. Així, com a Egipte, Déu preparava per a França un greu problema de reposició a causa de la fertilitat. Tornem a llegir a Èxode 1:8: "*Sorgí un nou rei sobre Egipte, que no havia conegut Josep*". Aquí teniu de nou l'explicació dels problemes que van patir els hebreus: el canvi del líder que portava el poder, és a dir, la substitució del govern i, per tant, l'arribada d'un faraó jove i inexpert, que no havia experimentat ni apreciat personalment el govern beneït per Déu de Josep. Parafrasejant aquest vers, dic avui: "sorgí sobre França un president que no havia conegut la glòria de la França independent del general De Gaulle". Perquè l'explicació de la victòria del camp proeuropeu es basa en aquesta inexperiència del passat viscut. Els joves posats al poder des del 2017 van néixer sota el règim europeu, és a dir, sota el símbol "*Eufrates*" que Déu els dóna a Apocalipsi 9:14: "*i dient al sisè àngel que tenia la trompeta: Allibera els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates*". Aquest símbol, per tant, complementa el de les "*deu banyes*" sense "*diademes*", ja sigui a "*les banyes*" o als "*set caps*" romans d'Apocalipsi 17:3. Ara, trobant-nos precisament en els darrers dies-anys de l'estada terrenal, trobem, a 2 Timoteu 3, una descripció detallada del judici que Déu dóna d'aquesta última generació humana, mitjançant el judici espiritual il·luminat de l'apòstol Pau, el seu fidel servent i testimoni.

2 Tim 3:1 Tingues en compte també que en els darrers dies vindran temps perillosos.

2 Tim 3:2 Perquè els homes seran amants d'ells mateixos, amants dels diners, fanfarrons, orgullosos, blasfems, desobedients als pares, desagraïts, impius,

2 Tim 3:3 sense amor, traïdors, calumniadors, sense autocontrol, ferotges, menyspreadors dels qui són bons,

2 Tim 3:4 traïdors, enginyosos, arrogants, amants més del plaer que de Déu,

2 Tim 3:5 tenint una aparença de pietat, però negant-ne el poder. Allunyeu-vos d'aquests.

2 Tim 3:6 I entre aquests hi ha els que s'esmunyen a les cases i s'enduen captives dones ximples carregades de pecats, endudes per diverses passions,

2 Tim 3:7 sempre aprenent i mai capaços d'arribar al coneixement de la veritat.

2 Tim 3:8 Així com Jannes i Jambres es van resistir a Moisès, també aquests resisteixen a la veritat, essent de ment corrupta, réprobs pel que fa a la fe.

2 Tim 3:9 Però no progressaran més enllà; perquè la seva ximpleria serà manifesta a tothom, com ho va ser la d'aquests dos homes .

« 2 Tim 3:12 I tots els qui desitgen viure piadosament en Crist Jesús patiran persecució.

2 Tim 3:13 Però els homes malvats i els enganyadors aniran de pitjor en pitjor, enganyant i sent enganyats .

Aquesta generació va sorgir el maig de 1968, llançant els seus lemes: "Ni Déu ni amo"; "està prohibit prohibir". Les generacions posteriors van ser criades amb aquesta mentalitat, per la qual cosa no és sorprenent que hagin " *avançat cada cop més cap al mal* ", tal com va profetitzar Déu. Però ara ha arribat el moment del càstig final d'advertència abans de l'extermini complet de la raça humana a la terra del pecat.

La gran substitució esmentada per primera vegada pel candidat Eric Zemmour, per tant, no només afecta l'acollida d'immigrants estrangers; s'aconsegueix principalment mitjançant la substitució dels ancians pels joves. I per confirmar aquest fet, Déu ha afavorit la mort dels ancians en l'epidèmia de Covid-19, intensificant així aquesta substitució.

En general, he arribat a entendre que als éssers humans no els agrada el canvi, que representa allò desconegut i els seus riscos. Això és cert tant a nivell religiós com civil. Els homes busquen sobretot la seguretat que atribueixen a allò que dominen perquè ho coneixen, havent-ho viscut. Qualsevol canvi representa un perill als seus ulls. Així doncs, naturalment, es tornen conservadors i donen suport, en contra del seu interès real, a la immobilitat falsament tranquil·litzadora. Quin servent adventista de Crist no ha sentit aquesta frase: "Vaig néixer catòlic i moriré catòlic"? Que estiguin tranquils! Les seves pregàries seran escoltades; moriran catòlics, carregant amb la culpa dels seus pecats i els de la Roma papal que van recolzar.

Una altra raó explica el suport dels joves al pensament proeuropeu. Van néixer europeus i se'ls va presentar Europa com la causa de la pau establerta als seus territoris. El rentat de cervell que van patir els va fer hostils als pensaments nacionalistes que, segons els mateixos mestres, van ser la causa de les guerres europees. El servent il·luminat de Déu sap que això no és així. Les guerres són conseqüència de la maledicció de Déu; resulten únicament del menyspreu que se li mostra. Això es va demostrar durant la vida del rei Salomó. La vida d'Israel va estar marcada per la pau i una prosperitat abundant, això a causa de l'elecció de saviesa del savi Salomó quan Déu li va presentar diverses opcions possibles, inclosa la de la riquesa, que va rebutjar. Aquest pretext d'afavorir la pau ha amagat a aquesta joventut el paper nociu de la UE (Europa Unida) o UE (Unió Europea), els comissaris no elegits de la qual dediquen el seu temps a treballar per destruir les nacions, reduint constantment la seva llibertat d'acció, debilitant els països rics per enriquir millor, explotant-los, els més pobres; els últims a entrar. Els joves no han conegut França, que era la quarta potència ^{mundial}; Només han conegut el que l'Europa Unida ha portat, en poder adquisitiu, al 15è ^{lloc} de 42 nacions europees.

Tampoc han conegut la plena ocupació de la França independent, sinó només el 10% d'atur creat per les deslocalitzacions fomentades per Europa, cap a l'Est, successivament, el Japó, Corea i la Xina, però també, dins de la mateixa Europa, i en països amics privilegiats com el Marroc. En realitat, els francesos han estat traïts per les seves elits polítiques, que han lliurat el seu país a les decisions dels tecnòcrates europeus proeuropeus. Dins d'aquesta Europa, les mateixes normes s'imposen des de Brussel·les i La Haia. Com a resultat, els canvis en els governs d'esquerres i de dretes provoquen la immobilitat d'un "pensament únic" evocat pel president Jacques Chirac durant el seu mandat presidencial. Com a resultat, l'interès per les eleccions internes està disminuint, i l'únic partit que avança és el partit abstencionista, compost per anarquistes utòpics i, potser, persones perspicaces que van entendre, abans que altres, les estafes democràtiques de la Cinquena República lliurades a Europa.

La vida dels "sense Déu" es construeix sobre explicacions falses, però la ment humana ha de trobar explicacions per justificar els seus problemes. En el judici final, quan els rebels siguin colpejats per les últimes plagues de Déu, l'esperit del diable els convencerà que els responsables del seu patiment són aquells que injustament guarden i honoren el Sàbat jueu. Aquest pensament, recolzat i confirmat pels representants de les religions cristianes condemnades per Déu, les masses humanes que sobreviuen després de la Tercera Guerra Mundial aprovaran la persecució dels "últims elegits" de Jesucrist; això, fins al punt de jutjar-los dignes de ser condemnats a mort.

El diable ja havia explotat hàbilment el desastre causat per la Segona Guerra Mundial. En resposta, l'odi al pensament nacionalista va créixer, i el maig de 1968 va prendre forma un pensament universalista. La joventut de l'època tenia la mirada posada en la joventut americana, desbordant d'entusiasme i exuberant al màxim. Els EUA van afavorir primer la joventut, perquè el seu gust per la música moderna i agressiva va fomentar el comerç a través de la venda de discos de vinil premsats en multitud. La cultura americana va nodrir així la joventut europea, que la va prendre com a model. I als EUA, hi ha la ciutat de "Nova York", que, composta per immigrants de tots els països del món, representava particularment el model "Babel" renovat en els darrers dies. I aquesta "Babel" va afavorir el desenvolupament de la idolatria donant als joves cantants, ídols moderns, però no menys nocius que els antics dels pobles pagans de l'antiguitat o de l'Extrem Orient actual.

En la religió, com en el tema civil, és molt difícil arrencar la ment humana dels pensaments que sosté. Tanmateix, existeixen excepcions, afortunadament per la causa divina, i fins i tot en el tema secular, els joves destaquen apreciament les lliçons donades en el passat. Però són una minoria i el gruix del ramat es comporta com ovelles, mentre són conduïdes a la matança. Però ja, la notícia de la guerra oberta a Ucraïna ofereix, als més perspicaces, la possibilitat d'adonar-se que se'ls ha enganyat durant molt de temps, vinculant la pau a la formació d'una Europa Unida. Perquè el suport militar donat a la bel·ligerant Ucraïna, que està armant amb els EUA contra Rússia, testifica que hipòcritament encoratja i afavoreix una guerra al seu territori. I aquesta acció la portarà a involucrar-se cada cop més, fins

a convertir-se en l'objectiu i la presa del poble rus a qui Déu la lliurarà, per ser castigada.

La pau que Déu va oferir als europeus, entre el 1945 i el 2022, no va ser fruit d'una benedicció divina, ni de l'establiment d'acords europeus, sinó un do "enverinat" del gran Jutge diví. Perquè, en aquesta pau, homes i ètnies es van barrejar, preparant per al final una situació de convivència insuportable, tant separen en última instància les ments humanes els costums i les religions. I per intensificar aquestes oposicions, vam veure com la fe musulmana despertava i imposava en les seves pràctiques, a les dones, el port del vel heretat dels costums dels pobles orientals, i als homes, el port de la gel·laba, el burnous de l'Islam tradicional; això, per distingir-se més clarament, per recordar arrogantment als francesos nadius, que l'Islam és ara tan francès com ells.

Així doncs, el jove president és reelegit al seu càrrec, però què pot fer, si no dur a terme les obres nefastes que Déu mateix li inspira?

Comença un nou quinquenni, però l'últim, però no arribarà a la seva conclusió, perquè pel camí, la tragèdia de la intervenció russa l'aturarà. La nació de França es prepara per viure els dos o tres últims anys de la seva existència. I després de l'aixafament rus, arribarà el moment del darrer govern universal que Déu organitzarà per a la prova de fe dels últims supervivents de la terra. Acabarà a la primavera del 2030, amb el gloriós retorn del nostre diví Salvador Jesucrist. De veritat!

El gran pla de Déu s'està complint, i ja podem resseguir la seqüència de les seves fases constructives. El 1843, provocant la prova de fe adventista, Déu va recordar als homes l'estàndard de la fe perfecta, que requereix el retorn de la pràctica del dissabte, que es refereix al veritable setè dia, el dissabte i no el diumenge. Després, el 1914 i el 1939, dues guerres mundials van preparar l'odi al nacionalisme que va portar Occident, el 2022, a oposar-se a Rússia. Tanmateix, aquest odi és cec perquè, paradoxalment, aquesta oposició contra Rússia, considerada "nacionalista", es justifica pel suport donat a la causa "nacionalista" d'Ucraïna. És cert que la primera és religiosament ortodoxa, mentre que la segona està manipulada per la Polònia catòlica romana, com l'Europa del Tractat de Roma. La causa del suport donat a Ucraïna sembla, doncs, ser clarament el desig occidental dels EUA i Europa d'intensificar el model de la seva societat, amb la finalitat de fer-la triomfar sobre tots els pobles de la terra. Excepte que Rússia no ho veu així i ha entès clarament els objectius del pensament occidental; això justifica el seu despertar agressiu armat.

Recordo que aquest pla de Déu només renova el que es va complir per al poble jueu de l'antiga aliança, entre el 605 i el 586. Tres deportacions successives van provocar la destrucció de la nació d'Israel. Cap al final de l'era cristiana, tres guerres mundials han de conduir al mateix resultat i per la mateixa causa, per a l'Europa Unida i l'Europa de l'Est: el pecat comès contra Déu.

He assenyalat dos símbols reveladors que van acompanyar les dues victòries successives del jove president Emmanuel Macron. El vespre de l'inici del seu primer mandat, va triar el Louvre per presentar-se al poble francès; cosa que suggeria una al·lusió a un mandat de cinc anys amb un aspecte monàrquic. El vespre de la seva segona presidència, la seva elecció va recaure sobre el "Camp de

Mart", sent Mart el déu grec de la guerra. Aquest segon mandat de cinc anys el convertirà en un senyor de la guerra, i no en un de menor importància, ja que haurà de gestionar la situació de la Tercera Guerra Mundial, que les seves sancions contra Rússia hauran desencadenat amb els EUA i altres països europeus. Així, la seva victòria presidencial sembla espiritualment justa, ja que és normal que qui inicia la guerra assumeixi les conseqüències que suporta ell mateix i el poble que el va recolzar.

A les notícies d'aquesta setmana, la sisena de la primavera del 2022, s'intensifiquen les reunions diplomàtiques en un intent d'extingir el foc que crema a Ucraïna. El secretari general de l'ONU es reuneix amb els líders rus i ucraïnès. Però, es pot extingir el foc que Déu ha encès?

Aquest dilluns 26 d'abril de 2022 és un dia per recordar. A Alemanya, es va celebrar una reunió de 30 països membres en presència del cap de l'OTAN. Al final de la reunió, es va prendre la decisió de proporcionar a Ucraïna tot l'armament necessari per " **afeblir** " permanentment Rússia. La por primitiva a les seves reaccions desapareix. La mateixa Alemanya proporcionarà una trentena de tancs d'assalt, i els altres països proporcionaran diversos altres equips, inclosos potents canons anomenats "Cèsar" oferts per França. El mateix dia, Rússia va plantejar amenaces de Tercera Guerra Mundial. Cito un testimoni escoltat: "La Tercera Guerra Mundial ha començat a Ucraïna". Per tant, observo que, en donar les seves armes a Ucraïna, els països de l'OTAN s'estan debilitant davant la perspectiva d'una confrontació directa amb Rússia. Així, l'OTAN s'està debilitant a si mateixa en voler debilitar Rússia, i les seves iniciatives acabaran sent contraproductives per a aquests països. Així, Europa serà encara més fàcil d'oferir als seus invasors musulmans i russos.

Al camp occidental, ens basem en la regla aplicada fins ara, que estableix que la culpa del "cobel·ligerant" comença amb l'enviament de soldats al conflicte. El diccionari Larousse en dóna la següent definició: "dit d'un país que està en guerra al mateix temps que un altre contra un enemic comú". El que enganya els nostres contemporanis és aquesta expressió "que està en guerra", perquè fins a aquesta última guerra, l'entrada en guerra es basava en una declaració oficial. Això ara ha estat substituït per declaracions públiques als mitjans de comunicació. La venda d'armes militars sempre ha existit però estava més o menys oculta. Per contra, en el cas d'Ucraïna, amb la informació mediàtica a favor de l'assumpte, els països de l'OTAN anuncien oficialment els tipus d'armes que subministraran i ja estan subministrant a Ucraïna. Cap d'ells sembla prendre's seriosament les amenaces russes ara perquè tots desconeixen el terrible pla que Déu ha concebut per a ells. Però aquesta escalada de paraules i accions conduirà a la pitjor confrontació de la història de la humanitat; perquè per a V. Putin, l'estatus de cobel·ligerant comença amb el suport oficialment donat a Ucraïna, i els pobles occidentals ho aprendran a costa seva. Ucraïna i Rússia són només els detonadors d'aquesta " *sisena trompeta* " de l'Apocalipsi de Jesucrist, o per als profans, de la "Tercera Guerra Mundial", a més, l'última, abans de l'aniquilació total aconseguida per al retorn gloriós de Crist, quan sonarà la " *setena trompeta* ", és a dir, a la primavera del 2030.

Però, dimarts 27 d'abril, Rússia acaba d'imposar sancions contra Polònia i Bulgària, tallant el seu subministrament de gas rus. El país sancionat sanciona avui, i malgrat les reaccions fanfarronades de la Comissió Europea, aquesta decisió suposarà un cop fatal per a les empreses que han traslladat la seva producció a aquests dos països, però especialment a Bulgària, el servei de gas de la qual depèn en un 75% del gas rus. En resposta, tots els països d'Europa occidental veuran com els preus s'enlairen. És llavors quan la gent descontenta i irritada culparà les seves elits per les sancions imposades contra Rússia. Aquesta irritació també apareixerà als països del Magrib i africans, on les fams afectaran les poblacions. Perquè "un terç" de la producció de blat i altres cereals, així com d'oli de gira-sol, era produïda anteriorment per Ucraïna. La "**fam** " és un dels " quatre càstigs terribles " de Déu segons Ezequiel. 14:20: " *Perquè així diu el Senyor Jahvé: Encara que envii contra Jerusalem els meus quatre càstigs terribles, l'espasa, la **fam** , les bèsties feres i la pesta, per exterminar-ne homes i bèsties* ", i Apocalipsi 6:5-6: " *I quan va obrir el tercer segell, vaig sentir el tercer ésser vivent que deia: Vine i mira. I vaig mirar, i vet aquí un cavall negre, i el que hi muntava tenia una balança a la mà. I vaig sentir una veu enmig dels quatre éssers vivents que deia: Una mesura de blat per un denari, i tres mesures d'ordi per un denari; però no feu mal a l'oli ni al vi*". "

La guerra a Ucraïna ha desencadenat la fúria dels EUA i la retirada momentània sobre ells és substituïda per un compromís internacional; això perquè els seus interessos superiors es veuen afectats. No és sense raó que Déu designa aquest país i els seus aliats amb l'expressió " els **mercaders** de la terra ", com a successors dels " **mercaders** " enriquits per la religió catòlica, a Apocalipsi 18:3: "... perquè totes les nacions han begut del vi de la ira de la seva fornicació, i els reis de la terra han comès fornicació amb ella, i els **mercaders** de la terra s'han enriquit amb l'abundància de les seves delícies ". I és per confirmar aquest judici que Déu va fer que l'Islam extremista colpegés les dues torres bessones del "World Trade Center" o "el World Trade Center", el 2001 a Nova York. Rússia s'ha atrevit a trencar el projecte de l'imperialisme capitalista, que pretén que el seu principi de llei de mercat s'adopti a tot el món, que només es pot desenvolupar trencant fronteres o incorporant al seu clan, l'OTAN, nous membres com Polònia, els Estats Bàltics, la República Txeca, Romania, ja membres, i des del 2013, el nou candidat, Ucraïna. Però el comerç només funciona bé en el context de la pau. I la guerra desencadenada només pot arruïnar Rússia, Europa, els mateixos EUA i la resta del món, completament desestabilitzats. És per això que, amb la seva riquesa en joc, els EUA tornen a ser intervencionistes en aquesta guerra a Ucraïna. I amb cada escalada, l'estatus de cobel·ligerant dels ucraïnesos s'enforteix i es fa més clar per als països europeus que l'ajuden i el donen suport obertament, amb paraules i accions; això, malgrat les amenaces russes, que també són cada cop més precises.

La llarga acceptació de les regles quasi monàrquiques de la Cinquena República, que ha governat França des del 1958, es basa en el trauma causat per la Segona Guerra Mundial. Aquest període viscut pels francesos va deixar coses contradictòries en la ment de l'amor per la llibertat i l'amargor de la resignació i la submissió a l'Alemanya nazi. Després d'aquesta dolorosa experiència, el poble

francès va poder acceptar-ho tot, i la insoluble guerra d'Algèria va afavorir l'elecció del general de Gaulle i la seva Constitució nacional de la Cinquena República. Però avui, aquests traumes ja no existeixen entre els joves, perquè la majoria dels líders actuals van néixer després d'aquesta Segona Guerra Mundial, i els últims van néixer dins de la norma europea establerta. Com a resultat, el règim monàrquic autoritari està poc recolzat, i els aspectes perversos d'aquesta Cinquena República són cada cop més evidents. Les eleccions ara només serveixen per eliminar els candidats presidencials o legislatius més odiats. El sistema electoral de dues voltes es pot resumir de la següent manera: a la primera volta, s'escull, a la segona, s'elimina. L'elector es troba així sota l'autoritat d'un líder que no li agrada o fins i tot odia. I les decisions preses per aquesta figura odiada comprometen tota la nació. L'instint de supervivència dels més perspicaços els empeny a desitjar canvis urgents en aquesta Constitució. Va ser denunciada des dels seus inicis com una dictadura, i en el nostre temps, es revela com, de fet, una forma republicana de dictadura. Quan les conseqüències imminents de les sancions preses contra Rússia afecten greument els mitjans de subsistència dels francesos, podem esperar malestar i irritació, fins i tot aixecaments populars. I és clar que el principal factor en aquests canvis de reacció és la **substitució** de generacions humanes.

L'anterior flagell de Déu, anomenat Covid-19, ja ha privat els pobles occidentals, inclosa França, de la seva llibertat, però les sancions imposades contra Rússia posaran en perill el seu poder adquisitiu, abans que vegin la devastació causada per la guerra estendre's per la seva terra.

He de subratllar aquest fet. La Tercera Guerra Mundial no es pot comparar amb les guerres que la van precedir. La diferència entre elles és enorme perquè, a diferència de les altres, és objecte d'una profecia divina, revelada a Apocalipsi 9:13 a 21, sota el signe simbòlic de la " sisena trompeta ", que Déu fa sonar. A més, s'ha d'entendre que en aquesta guerra, el civil és tant l'objectiu de Déu com el militar, i aquest principi ja es confirma en la guerra activada al sòl d'Ucraïna. Al final d'una llarga pau a causa de la seva llarga paciència, Déu demana comptes primer als pobles cristians. Però altres pobles, al seu torn, es veuran arrossegats a enfrontaments destructius; " *la dona, el vell i el nen* " no s'estalviaran d'aquestes destrucció, tal com Déu va ensenyar a Ezequiel 9:5-6-7, donant l'exemple aplicat contra Israel el 586: " *I, davant meu, va dir als altres: Aneu darrere seu a la ciutat i colpegeu; que el vostre ull no perdoni, i no tingueu pietat!*" ***Mateu i destruiu els vells, els joves, les verges, els nens i les dones ; però no us acosteu a ningú que tingui la marca; comenceu pel meu santuari! Van començar pels ancians que eren fora de la casa. Ell els va dir: «Profaneu la casa i ompliu els atris de morts!... Sortiu!* » Van sortir i van atacar la ciutat.**

La " sisena trompeta " i la " sisena " de les " set últimes plaques de Déu ": " Armagedon "

Aquests dos conflictes successius en el temps presenten moltes similituds que poden causar confusió, per això recordo que el primer, la " *sesena trompeta* ", designa la Tercera Guerra Mundial que tot just ha començat en sòl ucraïnès i que

enfronta, per última vegada, les nacions terrestres entre si. El segon, " *la sisena de les set últimes plagues de Déu* », que la segueix, designa la lluita lliurada contra Jesucrist i els seus últims sants escollits pels últims rebels. Al principi, abans del gloriós retorn del Messies, els rebels culpen els guardadors del Sàbat de les plagues divines que els colpegen, i no són conscients que estan perseguint els veritables servents de Jesucrist. Només descobriran el seu error de judici en el moment del seu gloriós retorn, universalment celestial i, per tant, com a tal, inimitable, en ser colpejats per la seva ira divina, segons Apocalipsi 6:15 a 17: « *Els reis de la terra, els grans, els capitans, els rics, els poderosos, tots els esclaus i tots els lliures, es van amagar a les coves i a les roques de les muntanyes, i van dir a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos de la cara d'aquell que seu al tron i de la ira de l'Anyell ; perquè ha arribat el gran dia de la seva ira, i qui es mantindrà dret?* ». En realitat, no hauran de preguntar « *qui es mantindrà dret?* ? », perquè tindran la resposta a l'instant, en veure Jesús salvant i portant-se al cel les mateixes persones que perseguien i preparaven per aniquilar matant-les, segons Apocalipsi 13:15: " *I li va ser donat poder per donar vida a la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlés i fes que tots els qui no adoren la imatge de la bèstia fossin assassinats* ". Aquesta pregunta, " *i qui pot suportar ?* ", només interessa entendre el misteri de la profecia i Déu va donar la seva resposta a Apo.7 on designa els simbòlics " *144.000* " segellats pel " *segell del Déu vivent* ", és a dir, la seva aprovació per l'amor real de la seva veritat que es manifesta concretament per la pràctica del veritable Sàbat, el " *segell* " actiu de Déu, el dissabte, i l'amor de les seves revelacions profètiques, és a dir, el seu " *segell* " espiritual. Aprofito aquesta definició per recordar-vos que " *la sisena trompeta* ", ara activada des del 24 de febrer de 2022, constitueix un judici diví que castiga la transgressió del Sàbat requerit per Déu des de la primavera de 1843, és a dir, al final de la durada dels " *2300 dies* " anys del decret de Dan.8:14, en què Déu diu, en una traducció veritable i bona: " *Fins al vespre-matí, 2300, i la santedat serà justificada* ". Des d'aquella data, 1843, les nacions occidentals s'han desenvolupat sota la maledicció de Déu, i el seu domini i prosperitat no haurien de ser confoses amb benediccions divines. Al contrari, aquesta posteritat ha arribat a fomentar el desapegament de Déu, fins al punt que Occident es caracteritza per l'amor a la riquesa i al benestar. Així satisfetes, les masses humanes ja no senten la necessitat del Déu salvador i, perdent de vista la seva justa condemna dels seus pecats, es desenvolupen com altres espècies animals que viuen a la terra: sense consciència culpable i sense deures a complir envers ell i el seu proïsme.

la confusió entre " *la sisena trompeta* " i " *la sisena de les set últimes plagues de Déu* " que precedeix el retorn de Crist, el venjador i justicier, hem de comprendre i observar les moltes similituds entre aquestes dues accions profetitzades a l'Apocalipsi de Jesucrist. Per a Déu, la raó principal és suggerir als seus escollits que les entitats implicades i interessades en ambdós esdeveniments, és a dir, els protagonistes, són les mateixes. La segona és que la causa també és la mateixa: Déu castiga l'abandonament del veritable Sàbat. La similitud també afecta, òbviament, l'estratègia del desenvolupament de les accions descrites.

Prenc com a base aquesta descripció de la " *sisena plaga* " citada a Apocalipsi 16:13-14: " *I vaig veure tres esperits impurs, semblants a granotes,*

sortir de la boca del drac, de la boca de la bèstia i de la boca del fals profeta. Perquè són esperits de dimonis, que fan miracles, i surten als reis de tota la terra per reunir-los a la batalla d'aquell gran dia del Déu Totpoderós" . Aquesta "sisena plaga " descriu una " reunió " duta a terme per una causa espiritual que associa " el drac " o el diable, " la bèstia " o la religió catòlica, i " el fals profeta " o la religió protestant condemnada per Déu des de 1843. La imatge és, doncs, la d'una gran consulta universal, que pretén excloure i eradicar, definitivament, els honors donats al dissabte, que ha de cessar i desaparèixer, així com els seus fidels observadors, per la imposició del diumenge romà exigít pel campament rebel.

Aquest aspecte general de consulta es troba en els nostres esdeveniments actuals, al camp occidental, en què, en el paper del diable, els EUA estan reunint els països de l'OTAN per a la seva lluita. L'objectiu d'aquesta reunió és aniquilar Rússia, aquest competidor insuportable del règim americà. En última instància, l'aniquilació de Rússia els oferirà la dominació terrestre universal a la qual aspiren. Aquesta lluita, doncs, també per a ells, serà la del "gran dia" de la seva victòria universal. La consulta és propagada, principalment, pel jove cap d'estat ucraïnès, Volodímir Zelenski, les crides del qual són àmpliament difoses i recolzades per canals de televisió especialitzats en notícies contínues. Ell arenga i culpabilitza els líders europeus, per tal d'arrossegat-los a la seva guerra contra Rússia, igual que el diable, a través dels seus dimonis, inspirarà els seus plans contra els càrrecs electes, a les ments dels últims rebels.

Però darrere d'aquest conflicte, que enfronta les potències humanes entre si, hi ha la causa espiritual del menyspreu mostrat envers el dissabte, aquest " **gran dia** " santificat per Déu des de la seva creació del món terrenal.

Hi ha un altre punt típicament americà que cal destacar, comú a ambdues situacions. El trobem pel que fa al context de les " *set últimes plagues de Déu* " en les accions atribuïdes a " *la bèstia que puja de la terra* ", a Apocalipsi 13:15-17: " *I li va ser donat poder per donar vida a la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlés i fes que tots els qui no adoraven la imatge de la bèstia fossin morts. I fa que tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, rebessin una marca a la mà dreta o al front," i que ningú no pogués comprar ni vendre si no tenia la marca, o el nom de la bèstia, o el número del seu nom.* " Aquest últim vers revela la característica autèntica d'aquest nou món americà per al qual el comerç és una arma fonamental, ja que promou o no la riquesa que és el seu únic valor. Millor que tots els altres països, Amèrica va descobrir, després de "l'or de les Muntanyes Rocalloses", que el comerç es pot utilitzar com a element dissuasiu per forçar els països a la seva dominació econòmica tirànica. Primer, va massacrar els veritables nadius americans, després, gràcies a la seva victòria a la Segona Guerra Mundial, va establir les seves normes comercials, adoptant ja el dòlar, la seva moneda nacional, com a patró monetari internacional en lloc del patró or. Més tard, va organitzar el comerç mundial, creant el grup de l'OMC. Durant la guerra de l'Iraq, va posar en acció el seu boicot comercial contra l'Iraq, el seu enemic. Va aplicar el seu embargament comercial contra la Rússia soviètica, contribuint així a la seva ruïna. En el moment que va triar, va autoritzar l'entrada de la Xina a l'OMC, per tal de beneficiar-se, primer, de la deslocalització de la seva producció a aquest país on es va enriquir amb el treball d'una mà d'obra

explotada amb un estatus comparable al dels esclaus. Darrere seu, els països europeus, en primer lloc els anglesos i els alemanys, van actuar de la mateixa manera. El els enormes beneficis obtinguts van desestabilitzar completament la situació econòmica a Europa, i França va quedar arruïnada i va perdre el seu lloc com a 4a potència ^{mundial}, per trobar-se avui en poder adquisitiu en ^{el lloc 15} de 42 països europeus.

Actualment, encara és a través del boicot comercial que ha començat la seva guerra contra Rússia, el seu enemic hereditari. I com que aquesta mesura sembla ineficaç en aquest context, està armant cada cop més Ucraïna, que realment lluita per ella. Les vides dels seus soldats ja no estan amenaçades; els ucraïnesos moren en el seu lloc, per a la glòria i l'enriquiment esperat del seu règim capitalista liberal i llibertari, però sobretot, de la seva insaciable cobdícia. És per això que Rússia acaba d'enviar al món un missatge inequívoc. Dimecres 27 d'abril, el president de l'ONU, Antonio Guterres, es va reunir amb Vladimir Putin, i dijous 28 d'abril va viatjar a Kíiv per reunir-se amb el jove president d'Ucraïna. El vespre d'aquesta visita a Kíiv, es van llançar dos míssils russos contra la ciutat, mentre el cap de l'ONU encara hi era de visita. Un míssil va ser interceptat per la defensa ucraïnesa, però el segon va explotar, esquinçant un edifici i estenent el foc a un altre; aquest estava a 3 km d'on es trobava el cap de l'ONU. Vladimir Putin envia així un missatge de menyspreu i odi cap a aquesta organització en la qual té dret de veto. Així, pren el lideratge dels països hostils a Occident, subordinats als EUA, que, aquest mateix dia, a petició del president Joe Biden, es preparen per alliberar 33.000 milions de dòlars per ajudar Ucraïna a derrotar Rússia. Lliuraran armes pesades i fomentaran públicament la prolongació del conflicte.

Finalment, vaig observar en informes dels mitjans de comunicació com la confiança s'alimenta per si sola. Per a qualsevol que ho escolti, els ucraïnesos, i especialment les dones ucraïneses que parlen als mitjans francesos, estan convençuts que poden derrotar Rússia. Veient aquesta convicció, els EUA estan al seu torn convençuts que Ucraïna pot guanyar. I al seu torn, veient la confiança dels EUA, els ucraïnesos reforcen la seva convicció que poden derrotar Rússia. Aquest principi és il·lusori, i totes aquelles persones que "creuen en el Pare Noel" farien molt millor creure en Déu; perquè només ell és digne de confiança, i a diferència dels que confien en la carn, els que confien en ell no es decebran. Els EUA acusen V. Putin de "depravació". Quina barra! Aquells que legitimen i legalitzen la depravació mental i les perversions sexuals en nom de la llibertat. V. Putin, per la seva banda, lluita i condemna aquestes pràctiques desviades de la societat occidental, que considera "decadents". També l'acusen de "crueltat", oblidant que les seves bombes incendiàries de napalm incendien els boscos de Corea i Vietnam, destruint amb elles poblacions civils i militars. També van oblidar els bombardejos de Sèrbia a la Guerra dels Balcans, on no van filmar ni van comptar els morts que van matar sobre el terreny. En segon lloc, molta gent se sorprèn de les dificultats que Rússia està tenint per derrotar els combatents ucraïnesos. Cal tenir en compte tres coses. La primera és que no s'ha produït un enfrontament entre dos exèrcits equipats amb les mateixes armes convencionals des de la Segona Guerra Mundial. La segona és l'ús de noves armes sofisticades i d'alta precisió que fan que els tancs d'assalt blindats, així com els vaixells i els

avions, siguin terriblement vulnerables. I aquí teniu la tercera raó: durant els vuit anys de la guerra del Donbàs, les tropes ucraïneses van cavar trinxeres i refugis subterranis que facilitaven la defensa, la protecció dels soldats ucraïnesos i la destrucció de l'enemic que apareixia davant seu en terreny obert. Aquesta situació és similar a la guerra de trinxeres de 1914-1918, on una victòria militar per a qualsevol dels dos bàndols semblava impossible. Els alemanys van ser els primers a cansar-se, donant l'avantatge al camp francès i als seus aliats. Però a Ucraïna, quin bàndol es podia cansar de lluitar? Estan tan decidits a derrotar-se mútuament com l'altre, i això no és sorprenent, perquè en aquest comportament, Ucraïna confirma els seus orígens russos. Al començament d'aquesta guerra, també s'ha d'entendre que el líder rus sentia aversió a destruir el seu poble germà i el seu bell i nutritiu país. Esperava una victòria més fàcil basada en una simple amenaça militar, però Déu, el Creador Totpoderós, tenia un altre pla.

D'altra banda, el comportament de les nacions occidentals, gairebé unànimes a l'hora d'imposar sancions contra Rússia i proporcionar armes efectives al seu adversari, reflecteix perfectament l'esperit rebel portat a un nivell molt alt que Déu havia profetitzat per als darrers dies. I en aquest sentit, cal destacar que tots els països que van romandre, durant un temps sota dictadura, es van revolcar en la brutícia, la perversió i la immoralitat en entrar en llibertat. L'exemple d'Espanya és típic d'aquest comportament. Després de la mort del general Franco, el seu dictador, es va alliberar de tots els tabús, i els costums sexuals dels seus habitants van superar el nivell d'altres nacions europees. El descobriment per part d'Ucraïna de la llibertat occidental va produir el mateix resultat. A més, aquest dret a viure com es vulgui es va transformar en zel bèl·lic nacionalista tan bon punt Rússia va voler impedir-li unir-se al camp europeu i a l'aliança militar de l'OTAN.

El cristianisme és jueu o no ho és

Sí, el cristianisme és jueu o no ho és. Aquesta breu frase per si sola resumeix la causa de les malediccions que ara afecten uniformement tots els aspectes oficials de la religió cristiana. La història d'aquest cristianisme és una successió de transformacions amb conseqüències mortals. És per això que aquest tema ha de ser ben entès per tots els escollits de Jesucrist. Perquè no entendre aquestes coses converteix el cridat en un caigut atrapat pel diable.

A Joan 4:20-22, l'intercanvi entre Jesús i la samaritana ens permet entendre la prioritat que Déu dóna a la religió jueva en el seu pla salvador: « *Els nostres pares van adorar en aquesta muntanya, i vosaltres dieu que a Jerusalem és el lloc on s'ha d'adorar*». Jesús li diu: «*Dona, creu-me, arriba l'hora que **no adorareu el Pare ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem** . Vosaltres adoreu allò que no coneixeu; nosaltres adorem allò que sabem, **perquè la salvació ve dels jueus** . »*

El testimoni de la Bíblia confirma l'elecció de Déu de fer construir una casa per a ell mateix al rei Salomó a Jerusalem. Però a part d'aquest lloc, cap altre

lloc terrenal té la vocació de substituir-lo. Ara bé, hi ha molts sol·licitants en religions monoteistes; successivament, Roma, la Meca, Constantinoble, Moscou. I totes aquestes ciutats són il·legítimes quan reclamen la seu de la representació del Déu Creador. Ell va triar Jerusalem i després d'ella, res més, enlloc de tota la superfície de la terra. Quan va dir: "**perquè la salvació ve dels jueus**" ", Jesús va establir una base doctrinal fonamental. Perquè avui, totes aquestes ciutats religioses i les seves religions es troben en la mateixa situació que la dona samaritana, a qui va dir: "*Vosaltres adoreu allò que no coneixeu; " Adorem allò que sabem "*". En aquest verb conèixer, Déu suggereix un coneixement experimental, que només es realitza en un pacte acceptat per Déu mateix i pels homes. Si Déu no l'ha organitzat i acceptat, només és una vana afirmació humana que no porta ningú a la salvació. Les falses religions aprofiten la invisibilitat de Déu per afirmar que el serveixen mentre totes el traeixen. Perquè és d'una manera molt clara que Déu ha construït i revelat el seu estàndard de veritat que condueix a la salvació eterna. Amb aquesta finalitat, va fer un pacte amb Abraham i tota la seva posteritat; cosa que no vol dir que fos suficient ser jueu per ser salvat. Però és, tanmateix, a través de tota la línia dels seus descendents que l'esperança de salvació s'ha transmès de generació en generació. Després dels successius testimonis presentats a les vides dels patriarques Isaac i Jacob, és amb aquest últim, Jacob que esdevé Israel, després d'haver lluitat i resistit contra YaHWéH durant la nit, que es realitzarà la gran demostració del sant pacte. L'èxode d'Egipte és escollit per Déu per confirmar l'autenticitat del seu pacte fet amb Moisès, l'hebreu que es va convertir durant un temps en príncep d'Egipte. El coneixement evocat per Jesús va ser construït per una experiència terrenal única: Déu a la terra enmig del seu poble. I aquest privilegi sovint li va costar car perquè Déu és perfectament pur i sant i l'home perfectament impur i contaminat. Així, on es troba veritablement Déu, el pecat és castigat severament. Però el pecat es defineix com la transgressió de tota la llei divina que es distribueix en els cinc llibres escrits per Moisès sota el dictat de Déu. Aquesta base bíblica és fonamental i qualsevol reivindicació religiosa a l'únic Déu ha de ser confrontada i trobada compatible i conforme amb aquest estàndard únic donat per Déu als humans escampats per tota la superfície de la terra.

El reconeixement de la llei de Moisès constitueix, doncs, el primer nivell de la veritable religió que busca honorar el Déu Creador. Aquesta necessitat constitueix el primer sedàs que eliminarà totes les falses afirmacions de les religions que Déu anomena paganes malgrat les seves pretensions.

En explicar a Moisès la història de la humanitat des dels seus orígens, sent els seus primers representants Adam i Eva, Déu no busca satisfer la seva curiositat. Li presenta els fonaments del seu projecte i li revela, sense que ell entengui, com acabarà el seu projecte salvador. I el final feliç d'aquest projecte serà per a ell i els seus escollits, el guany d'un veritable descans per als esperits alliberats del pecat, perquè els seus escollits hauran estat seleccionats i santificats pel seu judici infal·lible. I aquest descans etern va ser anunciat pel descans del setè dia que va santificar, segons Gènesi 2:3: "*Déu va beneir el setè dia i el va santificar, perquè en ell va descansar de tota l'obra que havia creat i fet*". Però, és clar, aquest descans hauria de ser guanyat pel mateix Déu a costa d'un terrible

sofriment experimentat en la carn de Jesucrist. Però era massa aviat per anomenar Jesucrist, el ministeri i l'acció salvadora del qual s'havien de presentar, al llarg de l'antiga aliança, només en forma de ritus simbòlics, essent Jesús mateix simbolitzat principalment per la imatge de l'anyell pasqual, el moltó jove proporcionat per Déu a Abram perquè pogués ser sacrificat en lloc del seu fill Isaac, nascut de Sara, la seva esposa legítima. L'Islam afirma que aquest fill era Ismael, però l'Escriptura bíblica ho nega, i tothom pot entendre que el fill legítim Isaac tenia prioritat sobre el fill nascut de la serventa egípcia Agar. Entre les dues narracions proposades, la lògica afavoreix la que Moisès va escriure sota el dictat de Déu després d'haver alliberat el seu poble de l'esclavitud d'Egipte, una imatge simbòlica de l'esclavitud del pecat.

El dissabte és per als jueus el signe mateix de la seva pertinença a Déu, cosa que confirma Ez. 20:12-20, de manera que podem entendre que hi estan particularment lligats: *"També els vaig donar els meus dissabtes com a senyal entre jo i ells, perquè sàpiguen que jo sóc Jahvé, que els santifico. ... / ... Santifiqueu els meus dissabtes, i que siguin un senyal entre jo i vosaltres, perquè sàpiguen que jo sóc Jahvé, el vostre Déu"*. Tanmateix, en el pla de Déu, el dissabte només tenia valor en la perspectiva de la victòria obtinguda més tard per Jesucrist. És per això que la benedicció divina atribuïda hereditàriament al poble jueu depenia del seu reconeixement del seu ministeri profetitzat de múltiples maneres al llarg de les Sagrades Escriptures, en llengües profètiques però també i sobretot en el simbolisme de les seves festes i els seus ritus religiosos. El pla religiós de Déu és intel·ligent i coherent. Aquesta intel·ligència i consistència només poden aparèixer a les Escriptures bíbliques, que amb raó s'anomena: la paraula de Déu. En negar-se a reconèixer Jesucrist com el Messies enviat per Déu, el poble jueu va desposseir la seva observança del dissabte del seu significat profètic, que anunciava la seva recompensa per la fe que van demostrar. Però van pecar precisament contra Déu, per manca de fe, en negar-se a reconèixer-lo, i segons el principi ensenyat per Jesús a Mt. 25:29, *"... Perquè a qui té, li serà donat, i tindrà en abundància; però a qui no té, li serà pres fins allò que té"*, els jueus van veure així retirada la benedicció de Déu, i fins i tot la seva fidel observança del dissabte ja no tenia cap valor per a ells.

Aquí és on us heu d'adonar d'això. Els jueus van caure, no pel dissabte, sinó pel seu rebuig de Crist, de manera que el dissabte no és de cap manera responsable de la seva pèrdua. Continua sent, per a aquells que no manquen de fe, el signe d'aquella pertinença a Déu que Ezequiel 20:12-20 confirma. I en el seu pla salvador, Déu no canvia la seva norma religiosa; el model dels elegits continua sent el jueu fidel i observant, obedient als seus preceptes, les seves lleis, les seves ordenances, els seus manaments; totes les coses que Abraham va observar primer per a la seva benedicció, segons Gènesi 26:5. Tanmateix, la realització de la redempció dels pecats dels elegits, a través de Jesucrist, va oferir a Déu la possibilitat d'estendre la proposta de salvació a tots els éssers humans que viuen a la terra. És, de fet, una proposta i no una imposició. La salvació és proposada per Déu sota condicions precises i inevitables. El propòsit de la redempció és l'eradicació del pecat en la vida del beneficiari d'aquesta redempció. Perquè, com podeu entendre, la salvació va ser pagada per Jesús al preu d'un patiment atroz

que requereix l'abandonament total de l'ésser redimit. La veritable salvació és el contrari de la falsa fe reduïda al principi de l'etiqueta. Està escrit a Mt. 16:24: "*Llavors Jesús digué als seus deixebles: Si algú vol venir amb mi, **que es negui a si mateix** , que prengui la seva creu i que em segueixi*". L'abnegació no és una etiqueta, és el fruit d'una lluita interior i exterior obtinguda per l'esperit de sacrifici, la renúncia a tot allò que constitueix un obstacle en el camí santificat de la veritat divina, en el qual, com a model, Jesús va caminar primer.

Sota el fals pretext de desjudaitzar la fe cristiana, l'emperador Constantí I ' conegut com "el Gran", va abandonar la pràctica del veritable dissabte santificat per Déu, substituint-lo pel descans del primer dia de l'ordre diví que la seva religió romana dedicava al déu pagà "sol invicte", en llatí "SOL INVICTUS". No hi havia cap raó perquè Déu desjudés la religió cristiana, ja que tot l'ensenyament construït sobre 16 segles d'història jueva, des del 1500 fins a l'any 30, presentava la norma jueva com la norma exigida per Déu. El veritable resultat d'aquesta transformació doctrinal és que és la fe cristiana la que s'ha tornat romana i pagana, és a dir, el contrari de la conversió exigida per Déu. En l'antic testament, havia condemnat severament les transgressions del seu dissabte setmanal, i repetidament ho retreia als jueus. En el nou testament, apoderat pel testimoni jueu que el precedia, va llançar accions punitives per advertir els creients que la seva maledicció pesava molt sobre ells. Tanmateix, la Bíblia encara no era coneguda per tothom. Va ser guardat i reproduït en secret pels monjos del catolicisme. La humanitat, per tant, estava patint càstigs la causa real dels quals no podia entendre. Aquests múltiples càstigs només rebrien una explicació en els darrers dies, quan els textos de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi serien clarament explicats. És el nostre privilegi avui, ja que Déu em concedeix la gràcia de presentar per a ell i per a vosaltres, totes aquestes precioses revelacions. A la seva Apocalipsi, va anomenar "*trompetes*" aquests càstigs que servien per advertir i cridar l'atenció dels cristians sobre la maledicció d'abandonar el seu sant dissabte. A Dan. 8:12, presenta la seva transgressió, o "*pecat*", com a "*la causa*" de l'abandonament de la fe cristiana al règim papal romà enganyós i perseguidor: "*L'exèrcit va ser lliurat amb el ~~sacerfici~~-diari **a causa del pecat** ; la banya va enderrocar la veritat i va prosperar en els seus esforços*". En aquesta iniciativa, Déu demostra la seva lògica perfectament coherent que fa admirable la seva justícia perfecta. Com que els cristians preferien obeir l'emperador de Roma l'any 321, que fossin lliurats a la Roma papal establerta l'any 538. Déu volia beneir-los i donar-los la seva pau; seria una maledicció per a ells i els perseguiria en el seu nom.

Cal destacar que a Daniel, Déu no revela el paper de la Reforma Protestant. En aquest llibre, només presenta les dues fases principals de la fe cristiana, pura i autèntica fins al 7 de març de 321, i després contaminada pel pecat fins a la primavera de 1843, quan entra en vigor el seu decret citat a Dan. 8:14. Aquesta data és profèticament fixada per Déu per aixecar el misteri relatiu a l'Església Catòlica Romana i denunciar la seva terrible culpabilitat en els sofriments patits pels cristians castigats. En aquesta data, es revela la maledicció del diumenge, el "dia del sol", la desjudaització empresa per Constantí il·lumina la causa dels càstigs de les "*set trompetes*" citades a l'Apocalipsi. Al mateix

temps, la maledicció del diumenge il·lumina el destí que van patir els protestants fidels o infidels, perquè la doctrina reconeguda era imperfecta. I aquesta imperfecció preservada i heretada de la religió catòlica es suggeria en aquesta expressió d'aquest vers d'Ap. 2:25-26: " *A vosaltres, tots els que sou a Tiatira, que no teniu aquesta doctrina, i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com ells les anomenen, us dic: **No us poso cap altra càrrega; " només**, el que teniu, agafeu-ho fins que jo vingui*". En llenguatge senzill, aquest vers tradueix una situació d'excepció deguda a un temps d'ignorància. Perquè Déu no fa una excepció per a ningú en particular perquè el seu requisit és el mateix per a tots els humans. Però aquí, no es tracta d'una excepció de favor individual, és una excepció col·lectiva expressada per l'adverbi " només ". La manca de llum sobre el veritable dissabte justifica aquesta excepció col·lectiva que beneficia els protestants més fidels afectats als ^{segles} XVI, XVII i XVIII. Coneixent bé l'estat d'ànim que la fe protestant manifestarà envers el seu requisit del dissabte aplicat el 1843, Déu ho compara amb una " càrrega ". I he de dir que jo, que l'estimo i l'aprecio, trobo aquesta " càrrega " dolça i lleugera. Perquè el dissabte és una càrrega per a alguns, els rebels, i ales celestials per a altres, els fidels elegits.

Així doncs, la fe cristiana o és jueva o no ho és, i aquest ensenyament és confirmat per l'apòstol Pau a Rm. 2:28-29: " **No és jueu qui ho és externament ; i la circumcisió no és allò que és externament en la carn". Però un jueu és aquell que ho és interiorment ; i la circumcisió és la del cor, segons l'esperit i no segons la lletra. L'elogi d'aquest jueu no prové dels homes, sinó de Déu.** "Incircumcis, reivindico plenament aquesta judaïtat. I heu d'entendre que Déu només salvarà els jueus d'aquesta mena, conformant-se a aquest model que va descriure l'apòstol Pau. Els elegits poden provenir de qualsevol origen, però en Déu estan subjectes als mateixos requisits i es beneficien de les mateixes benediccions divines. El color de la pell no té cap importància, perquè sota aquesta pell flueix una sang vermella que caracteritza el tipus d'Adam, ja que aquest nom hebreu té com a arrel la paraula "Edom" que significa vermell. Pel que fa a l'esperit interior, no té color i el dels homes, de les dones, que Déu selecciona són similars i s'ajusten al pensament que es troba en Jesús; el que Jesús va simbolitzar amb la "vestidura de noces " en la seva paràbola.

El 2022, parlar d'obediència va a contracorrent del pensament humà generalitzat. Però això és especialment cert a la societat occidental, que estima la seva llibertat, perquè altres pobles, no cristians, han romàs sensibles i submisos als deures religiosos. La seva conversió a la veritable fe cristiana és possible sense ser automàtica i general. Però cal entendre que la qualitat de l'ànima per si sola diferencia entre els salvats i els perduts. La divisió en múltiples religions és temporal, i Déu prendrà d'entre tots els pobles de la terra, després de convertir-los al seu estàndard de la veritat de Crist, tots aquells que l'estimen pel que és i ha fet per guanyar-se la salvació. Els llegats religiosos no valen res. La fe que agrada a Déu es construeix sobre el coneixement obtingut estudiant el seu pla salvador revelat a tota la Bíblia. Il·lumina el significat de 6.000 anys de vida humana a la terra. I en aquesta Bíblia, els escollits dels darrers dies troben preciosos textos profètics en què Déu desemmascara i revela la forma de les trampes posades sota l'aparença de falses religions. Quan el pla diví s'entén i es domina

completament, s'aconsegueix una part fonamentalment important de la salvació. És la part intel·lectual d'aquesta salvació la que requereix, després d'ella, fidelitat a Déu cada dia, i fins al darrer dia.

Pau ens ha tornat a donar una imatge de la comprensió de l'estatus del cristià d'origen pagà, és a dir, la majoria dels escollits. A Rm. 11, compara els jueus de raça i els jueus espirituals d'adopció en Crist, mitjançant la imatge de dos tipus de branques d'olivera, la veritable olivera per al jueu de raça i l'ullastre silvestre per al cristià d'origen pagà. Cal retenir dos missatges principals: el primer és l'empelt de les branques de l'ullastre silvestre al tronc i a l'arrel de la veritable olivera; la qual cosa confirma el fet que és realment el pagà qui ha de **judaitzar** i no al revés. El segon adverteix el pagà convertit contra la jactància, donant-se el dret de pecar contra Déu. Als versos 20 al 22, Pau és precís i parlant dels jueus incrèduls, diu: " Això és cert; Van ser tallats per la seva incredulitat, però tu ets ferm per la fe. **No siquis arrogant, sinó temis**; **perquè si Déu no va estalviar les branques naturals, tampoc no t'estalviarà a tu**". Considera, doncs, la bondat i la severitat de Déu: sobre els qui van caure, severitat, però envers tu, la bondat de Déu, si persevereu en la seva bondat; **altrament, també tu seràs tallat** . » Ara, resulta que la fe protestant, i la fe catòlica abans d'ella, s'han glorificat ambdues amb orgull, afirmant ser de Déu, mentre que les seves doctrines estaven marcades pel " pecat " del descans del primer dia, el "dia del sol" adoptat l'any 321. A més, des del 2020, els càstigs divins s'han colpejat i succeït, després de la Covid-19, a les notícies i des del 24 de febrer de 2022, la humanitat, que " **no s'ha de salvar** ", ha anat construint, en escalades, les fases successives de la Tercera Guerra Mundial que constituirà, sota el títol de " *sisena trompeta* ", la sisena vegada que la maledicció divina colpeja els pobles cristians, que transgredeixen el sant Sàbat del setè dia, santificat per Déu des de la primera setmana de la seva creació terrenal.

Qualsevol lector de la Bíblia pot veure que la pràctica del dissabte és un valor establert per Déu en la doctrina de la seva veritat que el poble jueu de l'antic pacte havia d'honorar. De la mateixa manera, la humanitat contemporània es veu obligada a constatar l'abandonament d'aquesta pràctica per part de les esglésies cristianes més representatives com les catòliques, les ortodoxes i les protestants. Aquesta desaparició del veritable dissabte original no pot ser acceptada de manera sostenible pel gran Déu creador i legislador. El decret de Dan. 8:14 preparat per endavant per Déu ha fixat el temps històric de l'exigència del retorn a aquesta pràctica. Davant de totes aquestes dades, l'última prova de fe consisteix a testificar, individualment, de la importància que donem a aquest ordre anticipat, escrit pel profeta Daniel que va rebre de Déu per l'àngel Gabriel, per visió, aquest ensenyament, durant el ^{segle VI} aC.

La doctrina de la fe cristiana considera que la Bíblia és la paraula de Déu. Constitueix per a Déu i els homes l'únic mitjà de donar a conèixer els seus pensaments, el seu judici i els seus plans. Per als seus escollits, el manament donat per Déu fa gairebé sis mil anys sobre el dissabte, o el de la seva restauració escrit al segle VI aC, conserva tot el seu valor i exigeix obediència a la seva criatura. Què en penseu d'això?

L'estatus del protestantisme ha canviat al llarg del temps, començant a la primavera de 1843, quan Déu el va sotmetre a la prova de fe, que fa referència a l'amor per les revelacions profètiques. Per tant, enumeraré i recopilaré tots els textos de Daniel i Apocalipsi que el concerneixen i el descriuen per destacar aquest canvi en el seu estatus espiritual.

A Daniel, els protestants pacífics, fidels i màrtirs perseguits per les monarquies catòliques són anomenats uniformement "*els sants*". La sang de Crist els justifica i els "*santifica*" fins a la primavera de 1843. Com que el protestantisme va sorgir al ^{segle XVI}, només es conservaran els textos relacionats amb aquest període i els períodes posteriors.

Dan.7:21: "*I vaig veure la mateixa banya fent la guerra **contra els sants** i prevalent contra ells*". El papat persegueix els protestants.

Dan. 7:25: "*Pronunciarà paraules contra l'Altíssim, i desgastarà **els sants** de l'Altíssim, i pensarà en canviar els temps i les lleis: i **els sants** seran lliurats a la seva mà per un temps, i temps, i la meitat d'un temps*". El papat va governar durant 1260 anys sobre els catòlics, després sobre els protestants.

Dan.8:13: "*Vaig sentir **un sant** parlar ; i un altre **sant** va dir al qui parlava: Quant de temps durarà la visió sobre el ~~sacerfici diari~~ i sobre el pecat que fa desolació? Quant de temps seran trepitjats el ~~santuari~~ i l'exèrcit?*"

Dan.8:14: "*~~I em va dir: Dos mil tres-cents dies, i després el santuari serà purificat.~~*" ; "*I em va dir fins al vespre i al matí, dos mil tres-cents i **la santedat serà justificada***" Aquesta és la traducció literal del text hebreu que Déu em va revelar per primera vegada en algun moment abans de 1991. Certifico que és exacte i digne de confiança."

Dan.8:24: "*El seu poder serà gran, però no pel seu propi poder; farà estralls i prosperarà, i destruirà els poderosos i **el poble sant***".

Dan. 11:33: "*I els savis d'entre ells instruiran a molts; però alguns cauran per un temps per l'espasa, i per les flames, pel captiveri i pel saqueig*".

Dan.11:34: "***I quan caiguin, seran ajudats una mica , i molts s'uniran a ells en la hipocresia***". Qui són aquests "*sants*" "*hipòcrites*"? Els protestants que van confondre la veritable fe i el compromís polític, prenent les armes, davant dels revolucionaris de 1789, per defensar les seves vides. Aquesta acusació d'hipocresia afectarà la fe establerta per Joan Calví, el fred i cruel ginebríà la doctrina del qual s'estendrà al nou món dels EUA. Aquest judici de Déu, que denuncia la "*hipocresia*", es justifica per la manca de respecte d'aquest versicle: "*Perquè qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però qui perdi la seva vida per mi, la trobarà*". Aquest principi és tan important que tres Evangelis el citen: Mt.16:25; Marc 8:35; Lluc 9:24. I la prohibició de lluitar amb armes va ser ensenyada per Jesús als seus apòstols en el moment de la seva detenció al Jardí de Getsemaní, segons Mt. 26:51-52: "*I vet aquí que un dels qui eren amb Jesús va estendre la mà, va treure l'espasa i va colpejar el servent del gran sacerdot i li va tallar l'orella. Aleshores Jesús li digué: « **Torna l'espasa al seu lloc, perquè tots els qui empunyen l'espasa, per l'espasa periran** »*". » ; vegeu també Joan 18:10-11. Va ser mitjançant l'ús d'aquestes armes, prohibides pels cristians "*hipòcrites*" i desobedients, que els veritablement escollits van ser, en l'època de les draconades de Lluís XIV, "*una mica ajudats*", com especifica aquest vers. Així,

Déu no va apreciar les lluites armades dels hugonots i els camisards a les Cevenes, prop d'Anduze, ni tampoc la representació protestant assassinada a la massacre de Sant Bartomeu el 1572, mentre que el protestantisme caigut els va convertir en els seus herois.

Dan. 11:35: " ***I alguns dels savis cauran, per ser refinats, purificats i emblanquinats, fins al temps de la fi; perquè vindrà encara en el temps fixat.*** "

Ap. 2:19: El període anomenat " *Tiatira* " dels ^{segles XVI, XVII i XVIII} : " *Conec les teves obres, el teu amor, la teva fe, el teu servei fidel, la teva paciència, i les teves últimes obres són més nombroses que les primeres* ". La veritable fe protestant pacífica que accepta el martiri i se sotmet sense queixar-se a la persecució catòlica és beneïda per Jesucrist. Cal destacar un detall subtil en aquest vers: la paraula " ***paciència*** ", perquè Marie Durand, un testimoni pacífic exemplar de la veritable fe per a aquest temps, va ser precisament, entre uns quants altres, tancada durant 38 anys al cim de la "Torre de Constança", a Aigues-Mortes (Eaux mortes), situada al sud de França a la vora del Canal del Roine. A Saint-Jean du Gard, "el museu de la fe" conserva i presenta una pedra on havia gravat la paraula "resistir". Després de 38 anys de resistència pacífica, va ser alliberada i va conservar la vida. Per tant, l'obediència a Crist és ben recompensada. A Ap. 13:10, l'Esperit recorda aquest principi ordenat per Jesucrist: " *El qui porta captiu, anirà captiu; el qui mata amb l'espasa, ha de ser mort amb l'espasa. Aquí rau la paciència i la fe dels sants* " .

Aquest vers mereix una explicació. En la seva acció persecutòria, la fe catòlica monàrquica porta els sants de Jesús al captiveri i mata altres amb l'espasa. La justícia de Déu l'alliberarà al seu torn per ser portat al captiveri i assassinat per la guillotina dels revolucionaris francesos; el cas del rei Lluís XVI. La guillotina fa el paper de " *l'espasa que venja el pacte de Déu* ", com a tercer càstig, a Lev. 26:25: " *Portaré una espasa contra vosaltres, que venjarà el meu pacte; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres, i sereu lliurats a les mans de l'enemic* ". »

Ap. 2:24: "Però ***us dic que a tots els que sou a Tiatira, que no teniu aquesta doctrina i no heu conegut les profunditats de Satanàs, com ells les anomenen*** , no us imposable cap altra càrrega, sinó les coses que hi ha a les profunditats de Satanàs ". Els protestants fidels denuncien les mentides del catolicisme, que anomenen " *les profunditats de Satanàs* ". Cal destacar que en la història de l'era cristiana, la fe catòlica no va ser denunciada com a " *satànica* " fins al ^{segle XII} per Peter Waldo, i després per John Wycliffe al ^{segle XIV} . Però no va prendre una forma oficial i organitzada fins al ^{segle XVI} amb els cartells de Martí Luter a les portes de la catedral d'Augsburg el 1517. És a aquesta denúncia pública que l'obra protestant deu el seu nom. Déu al·ludeix aquí subtilment al seu futur requisit del dissabte a partir de la primavera de 1843; el dissabte que la fe protestant caiguda, jutjada per Déu com a " *hipòcrita* ", segons Dan. 11:34, considerarà com una " *càrrega* " que es negarà a suportar.

Ap. 3:2: El període simbòlicament anomenat " *Sardis* ", que abasta les dues experiències adventistes americanes realitzades a la primavera de 1843 i la tardor de 1844; la fe profètica dels " *sant* " és posada a prova dues vegades: " A

*l'àngel de l'església de Sardis escriu: Això diu el qui té els set esperits de Déu i les set estrelles: Conec les teves obres, que **sembles viu, i ets mort** " .*

Ap. 3:2: " *Vigila i enforçaix les coses que queden, que estan a punt de morir; **perquè no he trobat les teves obres perfectes davant del meu Déu** " .* Jesús es refereix aquí a les obres requerides pel Pare Déu en nom del qual va patir la seva mort expiatòria. En aquest terme " obres " en plural, denuncia el desinterès per les seves revelacions profètiques, pel seu retorn anunciat per al 1843 i el 1844, i pel dissabte del setè dia que la fe protestant ha menyspreat heretant la pràctica dominical catòlica romana. Aquí hem de destacar el requisit de Crist d'" **obres perfectes** " causat pel canvi provocat per l'entrada en vigor del decret de Dan. 8:14; això és en oposició lògica al missatge anterior del segle XVI ^{al XVIII} : " *No us poso cap altra càrrega* ". A l'era " sardena ", la " càrrega " del dissabte es requereix com a " *santetat justificada* " segons Dan. 8:14.

Ap. 6:9: Sota el tema dels " segells ", els " sant " perseguits són designats pel " *cinquè segell* " : "Quan va obrir el ^{cinquè} segell, vaig veure sota l'altar les ànimes dels qui havien estat assassinats per la paraula de Déu i pel testimoni que havien donat ". La menció de la paraula " testimoni ", en grec "marturia", confirma la seva mort com a màrtirs de la fe.

Ap. 6:10: " *I cridaven amb veu forta, dient: Fins quan, Senyor, sant i veritable, no jutjareu i venjareu la nostra sang contra els qui habiten a la terra?* " Aquests sants van acceptar la mort mentre esperaven la " venjança " del Déu que va dir a Deuteronomi 32:35: " *Meva és la venjança i la retribució* ".

Ap. 6:11: " *A cadascun d'ells se'ls va donar una túnica blanca, i se'ls va dir que reposessin una mica més, fins que els seus companys de servei i els seus germans, que havien de ser assassinats com ells, fossin completats*". Aquests màrtirs de la fe caracteritzen els primers cristians citats en l'anomenat període " d'Esmirna " , que es refereix als " *deu dies* " anys de persecució per part de l'emperador Dioclecià i la tetrarquia imperial entre el 303 i el 313. Després d'aquesta terrible persecució infligida per la Roma imperial, l'Esperit profetitzava el futur martiri que serà imposat als " sants " protestants per la Roma papal.

Ap. 6:13: " *I les estrelles del cel van caure a la terra, com una figuera deixa caure les seves figues **prematures quan és sacsejada per un vent fort** " .* Aquesta imatge evoca la fe protestant caiguda perquè, menyspreant les revelacions profètiques divines, no va obeir el canvi imposat el 1843, de manera que, a imatge del fruit de la figuera, va romandre " **verda** ", sense arribar a l'etapa de maduració requerida per Déu, des d'aquella data santíssima de la primavera de 1843, que ell va fixar sobiranament. El període de 1843 en qüestió s'identifica perquè segueix la imatge simbòlica que designa les accions realitzades per la Revolució Francesa il·lustrades pels símbols del " *sol negre com la tela de sac* " i la " *lluna de sang* ". Aquests símbols fan referència, per ordre, a la mort de la Bíblia, els " *dos testimonis* " divins d'Ap. 11:3; i les execucions dels culpables, monàrquics i sacerdots catòlics, dutes a terme per la guillotina dels revolucionaris, en compliment del missatge citat a Apocalipsi 2:22-23: " *Mira , la llançaré en un llit, i els qui cometten adulteri amb ella en una gran tribulació, si no es penedeixen de les seves obres*". *Mataré els seus fills amb la mort; i totes les esglésies sabran que jo sóc el qui examina els pensaments i els cors, i recompensaré a cadascú segons*

les seves obres. "L'estatus dels protestants caiguts no canviarà, col·lectivament, fins al retorn gloriós del Crist diví, quan es comportaran d'acord amb la descripció del següent vers.

Ap. 6:16-17: " *I deien a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos de la cara d'aquell qui seu al tron i de la ira de l'Anyell. Perquè ha arribat el gran dia de la seva ira, i qui podrà resistir? La causa d'aquest terror es dona al Salm 50:6: " I els cels proclamaran la seva justícia, perquè Déu és jutge "*. Apocalipsi 11:19 ho confirma especificant: " *I el temple de Déu es va obrir al cel, i es va veure al seu temple l'arca del seu testament. I hi va haver llamps, veus, trons, terratrèmols i una gran calamarsa "*. I en aquesta arca hi ha el manament del dissabte gravat pel dit de Déu en taules de pedra. El seu atac al dissabte i als seus observants els condemna sense apel·lació. La resposta a la pregunta " *qui pot resistir* " es dona a l'estructura del llibre, al següent capítol 7: Només els " *sant segellats* " pel dissabte i l'amor a la veritat profètica podran resistir. El " *segell* " de Déu " es col·loca a " *la mà* " o acció i al " *front* " o esperit mental. Testimonien de manera complementària l'aprovació divina i reben espiritualment " *el segell del Déu vivent* ".

Després d'aquestes evocacions parcials, l'Esperit dedica tot el tema de la " *cinquena trompeta* " d'Apocalipsi 9:1 a 12 a il·lustrar el protestantisme que ha caigut des de la primavera de 1843. El versicle 11 revela el seu ús "destructiu" de la Bíblia: " *Tenien sobre ells com a rei l'àngel de l'abisme sense fons, el nom del qual en hebreu era Abaddon, i en grec, Apol·lió* ". L'ordre citat és coherent amb el de la construcció de la Bíblia: 1r ^{el} text " *hebreu* ", 2n ^{el} text " *grec* ". Les paraules " *Abaddon i Apol·lió* " signifiquen Destructor; aquest nom caracteritza l'ús bíblic del " *diable* ", " *l'àngel* " que serà presoner durant " *mil anys* " al " *abisme sense fons* ", és a dir, la terra desolada sense habitants humans, a Apocalipsi 20:3. Inspira i empeny els humans a la desobediència que "destrueix" la possibilitat de salvació proposada per Déu.

Aquestes són totes les revelacions proposades per Déu als seus escollits, perquè coneguin el seu judici sobre la religió protestant i no facin així un pacte amb els enemics de Déu, successivament, jueus, catòlics, ortodoxos, protestants i, finalment, des del 1994, adventistes, que van entrar precisament a l'aliança ecumènica dels enemics de Jesucrist des del 1995.

L'estàndard beneït per Déu és el de l'adventisme, que es manté fidel a les primeres revelacions divines que van dividir clarament la fe cristiana en dos bàndols oposats: el bàndol fidel al Sàbat diví i el dels idòlatres que honoren el diumenge pagà romà. Aquestes dues opcions són tan oposades entre si com ho són la benedicció divina i la maledicció, el dia i la nit, la llum i la foscor, la vida i la mort. I entre aquestes dues opcions, heu d'escollir segons la invitació de Déu a Deuteronomi 30:19: " *Avui prenc el cel i la terra com a testimonis contra vosaltres que us he posat davant la vida i la mort, la benedicció i la maledicció. Escolliu la vida, perquè visqueu vosaltres i els vostres descendents*". "

El **judaisme** de la veritable fe es confirma amb la imatge de les " *dotze tribus* ", un símbol amb el qual presenta els únics veritables adventistes del setè dia elegits beneïts des de la primavera de 1843 fins al retorn de Crist a la primavera de 2030. Assenyalo que l'abandonament de la pràctica del veritable

dissabte ha tancat la porta d'accés a la gràcia cristiana als jueus de raça des del 7 de març de 321. Per contra, la seva restauració duta a terme des de la primavera de 1843 ha afavorit la seva conversió i la seva entrada a la fe adventista del setè dia. Aquest ensenyament es revela a Apocalipsi 3:9 en aquests termes: " *Mira, faré que et facin venir d'aquells de la sinagoga de Satanàs, que diuen que són jueus, i no ho són, sinó que menteixen; mira, faré que vinguin i adorin davant dels teus peus, i que sàpiguen que t'he estimat* " .

Compartir rols

No és fàcil separar clarament les obres de Déu de les del diable. El que és més fàcil és atribuir a Déu Creador la voluntat de salvar els pecadors i al diable els intents més extrems de arruïnar-los. Com a Creador de tota la vida i les coses, en les seves accions, Déu no té altres límits que els que s'imposa a si mateix per respecte a la regla de la justícia perfecta. En el camp del diable, el límit és el que Déu imposa. Per tant, hem d'entendre clarament el principi sobre el qual Déu permet que el diable actuï lliurement sense restringir-lo. El diable pot actuar i perseguir fins al punt de matar individualment totes les criatures que no estan protegides per la sang de Jesucrist. Això explica les morts accidentals i els assassinats, i només en part les morts per malaltia. Per la seva banda, Déu es reserva el dret de limitar aquestes morts perquè la vida està organitzada segons el seu pla de tal manera que el diable només és un peó que utilitza segons la seva suprema voluntat. L'experiència de "Job" il·lumina força la situació i ens presenta la trobada entre Déu i Satanàs pel que fa a Job, que representa un fidel adorador de Déu. Tot i ser Totpoderós, Déu va perdre els seus drets divins sobre les seves criatures humanes des del pecat d'Adam i Eva; aquests preferien creure les paraules mentideres de la diabòlica "serp", i des de llavors, és el diable qui s'ha convertit en el príncep governant a la terra. L'objectiu de Déu és, doncs, arrencar al diable i al seu domini unes poques criatures que representaran els seus escollits. Però perquè això sigui possible, l'escollit ha de donar, per si mateix, proves concretes del seu desig de pertànyer a Déu. Aquesta és la demostració que Déu presentarà al diable. Amb aquesta finalitat, Job serà colpejat a la carn per empènyer-lo a fer responsable Déu i així arribar a maleir-lo. Però aquest objectiu és només el que persegueix el diable, perquè Déu coneix les profunditats del cor de Job i n'està segur: Job és per a ell incondicionalment. Així doncs, Déu es prepara per infligir una derrota aclaparadora al diable. Però per aconseguir aquest objectiu, a la terra, el pobre "Job" malgrat la seva immensa riquesa haurà de renunciar a tot: a les seves riqueses i als seus fills. I per coronar l'experiència, una úlcera maligna devorà la seva carn i el farà patir terriblement. Aprofito aquest tema per recordar que en aquesta història sobre Job en la seva intervenció la seva dona l'invita a beneir Déu i a acabar els seus dies i no a maleir-lo. L'error de traducció es deu a una transformació perversa del verb hebreu "barek" que, significat beneir, s'ha convertit amb el temps en el seu extrem oposat, és a dir, maleir en la forma hebrea "berek". A més, la resposta que Job li dona mostra clarament que ella només li aconsella acabar amb la seva vida després d'haver

beneït Déu per una vida plena fins aleshores. En la seva resposta, només respon al suggeriment de suïcidar-se i diu a Job 2:10: " *Però Job li va respondre: 'Parles com una dona ximple. Què! Rebem el bé de Déu, i no rebrem també el mal? En tot això, Job no va pecar amb els seus llavis* ". Fixeu-vos que la invitació a maleir Déu hauria convertit la seva dona, no en una dona ximple, sinó en una dona impia. Job no sap que el diable fa mal als humans, i en la seva ignorància, només coneix Déu, a qui atribueix el poder de fer el bé i el de fer el mal. En això, té raó, i la Bíblia confirma aquest punt de vista dient, a Amós 3:6: " *Es toca una trompeta en una ciutat, i la gent no té por?* " *Passa la desgràcia en una ciutat sense que Jahvè sigui l'autor?* » Tanmateix, en la seva lògica, Job pensava que Déu només podia fer mal a aquells que el menyspreen i el desobeeixen. Sense saber que era objecte d'una demostració de fe en el duel on Déu i el diable s'oposaven, només podia estar preocupat per la seva incomprensió. Però fins i tot sense resposta, va optar per mantenir-se dret i va conservar el seu amor pel seu gran Déu creador. Job no era l'únic a pensar que Déu només colpeja aquells que s'ho mereixen pel seu pecat. És per això que els intercanvis entre Job i els seus visitants continuen sent d'incomprensió mútua. Per als seus amics que simpatitzen amb el seu sofriment, Job devia tenir defectes que el feien culpable davant Déu, en cas contrari no el colpejaria així. I, tanmateix, s'equivoquen sobre ell. Els era difícil entendre que un servent pogués ser colpejat amb el permís de Déu precisament perquè era " *just i irreprotxable* " segons el propi judici de Déu. Amb el pas del temps, la mort del just Jesucrist va aplicar aquest principi, i després d'ell la dels seus fidels deixebles i apòstols. Però la lliçó donada per l'experiència de Job va fer que la nació jueva fos particularment culpable de no entendre per què el just i perfecte Jesús havia de morir crucificat. Abans d'ell, l'experiència de Job havia demostrat que el just pot ser colpejat per a la glòria de Déu. I fixeu-vos, al seu torn, que els jueus van reaccionar com els companys de Job, i Déu ho havia profetitzat quan va dir a Isaïes 53:5: " *Però ell va ser ferit per les nostres transgressions, va ser matxucat per les nostres iniquitats; el càstig que ens va portar la pau va ser sobre ell, i amb les seves llagues som guarits* ". » El cas de Jesús és, tanmateix, una mica diferent del de Job, ja que Jesús mor no només per demostrar una fidelitat perfecta a Déu, sinó també per morir en lloc dels seus redimits del passat, com els jueus fidels i els del futur que seran anomenats cristians, tant si són d'origen jueu com pagà. Després de la mort i resurrecció de Crist Salvador, l'experiència de Job s'aplicarà als cristians, però aquesta vegada, Déu autoritzarà la seva mort perquè després de la resurrecció de Jesús, la mort ja no hauria d'espantar els veritables servents del Déu vivent. No va quedar decebut en la seva expectativa, ja que en multitud els seus redimits van testificar amb valentia donant les seves vides a l'arena romana abans que la ira de Déu caigués sobre Jerusalem i els seus habitants incrèduls l'any 70.

En la divisió de rols, Déu construeix el seu projecte històric i el diable intervé en el seu paper per dur-lo a terme. El gran projecte profetitzat és obra exclusiva de Déu. És per això que aquest projecte es construeix amb una profunditat d'intel·ligència que desperta admiració en aquells que el descobreixen. Tot i que gairebé universalment ignorat pels éssers humans, Déu continua dirigint la humanitat, que duu a terme les etapes del seu projecte. Fins i tot les persones

rebels i incrèduls participen en la realització dels seus designis. Aquell que, segons l'Apocalipsi, es va proposar conquerir, ja assaboreix la seva victòria final. Com un campió d'escacs, pot sacrificar peons, però acabarà la seva partida amb un escac i mat imposat al campament del diable. Cada setmana, el setè dia, santificat com a descans, el dissabte, profetitza el resultat d'aquesta victòria planificada. Els seus fidels servents troben profecies i les claus de les seves explicacions al llarg de la Bíblia. Els temps finals que ens preocupen són principalment el tema de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. Però per a aquells que menyspreen la fe i la Bíblia, Déu porta les seves profecies al seu domini. Per entendre aquest plantejament, cal tenir en compte els exemples donats pel rei Saül, que només obté d'un vident la veritat que Déu vol que senti; un altre exemple, el del profeta corrupte "Balaam", que lliura al rei pagà Barac només els missatges que Déu vol adreçar-li. I al ^{segle XVI} dC, enmig de la profunda foscor que dominava les ments, el profeta Michel Nostradamus va rebre visions que va transmetre en forma de quartetes i altres, entre les quals es van complir visiblement grans esdeveniments. Els altres es compliran amb el temps, i alguns d'aquests anuncis es refereixen a accions per als nostres últims dies.

Recordo en aquest sentit que el 1982, la interpretació del Sr. Jean de Fontbrune va anunciar la Tercera Guerra Mundial per a l'any 1983. La descripció de l'estratègia del desenvolupament de les seves accions era similar a les que Dan. 11:40 a 45 van presentar en la meua anàlisi. Aquestes dues profecies anunciaven el mateix esdeveniment, la conseqüència era imposada, el mateix esperit era al seu origen i en aquest cas era l'Esperit del Déu creador.

Per a la majoria de la gent, les obres de Déu i les obres del diable no es barregen: Déu fa el bé i el diable fa el mal. Aquest judici "sencer" ignora la realitat, que no és tan senzilla. Profetitzar és fer el mal o el bé? La finalitat de la profecia és despertar la por de Déu en l'home. Això és fer el mal o el bé? En les seves paràboles, Jesús ens va ensenyar que va venir a buscar l'ovella perduda. On és aquesta ovella, entre la gent bona o la dolenta? Si s'anomena "perduda", per tant és entre la gent dolenta, els pecadors, els recaptadors d'impostos, i alguns d'entre ells són els futurs elegits de Crist Salvador.

És, doncs, en un estil molt diferent del de la Bíblia que Déu va fer profetitzar el futur per aquest home gens exemplar, Michel Nostradamus. Va elaborar elixirs d'amor, preparacions afrodisíaqes que el van fer apreciar per la noblesa de l'època. A més, com a astròleg, va ser capaç de guanyar-se l'amistat i l'admiració de la Reina Mare Caterina de Mèdici, una fervent seguidora de l'astrologia i la religió catòlica, com justifiquen els seus orígens italians. Mentre la Bíblia es combatia des de la Cort Reial, els esdeveniments detallats de la història humana es desenvolupaven, escrivien i es posaven davant dels ulls dels humans. Aproximadament mil quartetes, difícils d'interpretar, fascinarien la gent al llarg del temps. Però ara estic convençut que aquestes profecies fan referència a accions que es complirien durant la Tercera Guerra Mundial, en diversos llocs de França i Europa. Rebudes a França a Saint-Rémy de Provença, per Nostradamus, França és particularment objectiu d'aquests mil anuncis. Els esdeveniments actuals ens han recordat que França és ara l'única veritable potència militar europea i, tanmateix, és molt feble en comparació amb el potencial del seu enemic, Rússia.

Afegim a aquesta debilitat el fet que haurà d'afrontar l'atac rus al nord i les invasions bàrbares musulmanes i africanes al sud. I aquesta estratègia de guerra es confirma plenament a Dan. 11:40 a 45. He observat el fet que les persones que critiquen l'interès de les profecies de Nostradamus menyspreen de la mateixa manera les profecies de Dan. 11:40 a 45 donades per Déu a la seva Bíblia. Per tant, puc dir que les seves crítiques estan a l'alçada de la seva ignorància espiritual, fins i tot de la seva incredulitat.

Pel que fa a mi, el 1982, les profecies interpretades per Jean de Fontbrune em van fer un servei, confirmant la meua interpretació de Dan. 11:40 a 45. De fet, la interpretació era bona i justa, però el temps predit per al seu compliment encara no havia arribat i encara ho és en el moment present; però cada dia que passa prepara aquest compliment. De fet, em va ser molt útil sentir l'anunci d'una confrontació amb l'Islam, que va ser àmpliament acollida i establerta en sòl francès. El llibre Michel Nostradamus es va convertir en el "èxit de vendes" el 1982, i molta gent estava convençuda de la imminència del temut drama, anunciat per al 1983. A mesura que la situació empitjorava, vaig pensar que veuria aquest compliment el 1993, cosa que va fer lògica la vinguda de Crist el 1994, aquesta data designant l'any 2000 del veritable naixement de Crist. I finalment, Déu va planejar aquest terrible drama per als anys 2022 a 2029, i el seu gloriós retorn per a la primavera del 2030.

La Bíblia revela el judici espiritual de Déu, i les seves profecies de Daniel i Apocalipsi il·luminen aquest judici evocant divisions religioses. Daniel 11:40-45 descriu clarament la fe catòlica europea, la fe musulmana i la fe ortodoxa. En canvi, les profecies de Nostradamus mantenen un aspecte civil, evocant accions però sense fer judicis de valor. Les tres religions són presents en certs quartets dels seus anuncis, però estan designades amb noms i paraules obscures. Nostradamus profetitza nombroses massacres i devastacions en llocs fàcilment identificables. La mort d'Enric II, mort en una justa a cavall, havia estat profetitzada per Michel Nostradamus abans dels esdeveniments. Aquest anunci li va donar un gran renom. I a través d'aquest home, Déu simplement ens va recordar que existia i que ja havia format un pla per a la història de la humanitat. En aquesta acció, va venir a desafiar l'home incrèdul que seguia cegament una tradició religiosa persecutòria heretada. Perquè, la seva demostració d'anunciar el futur va ser, en última instància, dirigir l'ànima sensible cap a la seva Bíblia, ja que és en ella on va posar tota la seva revelació espiritual. El Pescador d'Homes va llançar així una xarxa en aigües impures en un intent de salvar el que es podia salvar. De fet, la semblança entre Nostradamus i Balaam és inquietant, però Balaam era oficialment un profeta hebreu de Déu; cosa que no era el cas de Nostradamus. Però tots dos van demostrar ser incapaços de dir mentides als seus interlocutors. I pel que fa a ell, Nostradamus va anunciar els càstigs divins que amb el temps afectarien els monarques catòlics. Cap al 1555, va anunciar, per Déu, en un quartet, la massacre de Sant Bartomeu que tindria lloc el 1572. El seu paper era anunciar als hereus de la rebel·lió catòlica les tragèdies que els afectarien fins al nostre temps. Però va presentar aquestes tragèdies només de manera civil sense incloure el més mínim judici. Així, el seu paper civil era complementari a la Bíblia, que revela el judici espiritual del pensament del Déu

creador. Però, per la seva banda, Nostradamus profetitza una multitud d'accions que la Bíblia no presenta. A més, Déu sembla dir als seus fidels escollits que es prenen seriosament aquestes profecies del futur: Aquí acaba el paper de la Bíblia i, pel que fa als detalls de les accions, els trobareu als quartets de Nostradamus. Perquè la Bíblia i les profecies de Nostradamus revelen el futur que només Déu coneix, profetitza i fa realitat.

Quin és, doncs, el paper profètic del diable? És limitat, perquè el diable només es pot sotmetre al gran pla de Déu. Actua com a líder del campament malvat, però no pot fer res més que el que Déu l'autoritza a fer. Pot profetitzar el futur individual de persones que Déu no protegeix, i això explica la proliferació d'"endevins", mèdiums que anuncien el futur i marabouts africans, tots els quals són més o menys capaços d'anunciar experiències futures que els dimonis poden organitzar i provocar. Perquè hem d'adonar-nos de quant faciliten les seves vides sempre prolongades el seu coneixement i domini de l'organització de les vides humanes. Mentre Déu no s'hi oposi, poden actuar i fer prediccions. La gent està captivada i es torna dependent d'aquest anunci del futur, però sovint es confonen sobre el gènere, atribuint accions purament demoníques al poder diví. Des que els mags del faraó van actuar abans que Moisès, la màgia negra del diable i la màgia blanca de Déu sempre han xocat, i malauradament per a ells, molts les confonen. En general, les accions màgiques són de naturalesa diabòlica perquè Déu poques vegades utilitza la seva màgia. A diferència del diable, no busca seduir les seves criatures i s'aferra només a aquells que el busquen amb amor i gratitud pel seu sacrifici en Crist.

Els catòlics ara també llegeixen la Bíblia, i quan llegeixen els textos profètics, el diable i el clergat els donen les seves interpretacions. Per als catòlics, " *la bèstia* " és Rússia. Quan era soviètica i atea, l'acusació va ser acceptada fàcilment, però ja no és atea i fins i tot ha recuperat el zel per la seva religió ortodoxa. A través de les visions que va donar mentre apareixia a la imatge de "la Verge", Satanàs va despertar l'interès pel misteri de les profecies portades a Portugal, a "Fàtima". El tercer missatge exigia que la Rússia soviètica es convertís al culte de "la Verge" i al catolicisme. Ara convertida i ortodoxa, el tercer missatge donat ja no té cap raó d'existir. Però la Rússia ortodoxa competeix amb la Roma catòlica, de manera que l'odi romà multiplica les seves intrigues per debilitar-la, i en els esdeveniments actuals, els Estats Units protestants i capitalistes la recolzen en la seva lluita. El papat es va ressentir de la competència d'aquesta fe cristiana oriental, que tenia el seu propi papa, que va prendre el nom de papa. Originalment, el papa seia a Constantinoble, que rivalitzava amb Roma, però més tard la seu ortodoxa es va establir a Moscou. Així, l'odi romà es dirigia contra aquesta capital russa.

Coneix el diable el pla profetitzat per Déu? Si va ser capaç, al principi de la seva rebel·lió contra Déu, de creure que podia obtenir la victòria i fer triomfar les seves idees, en canvi la seva derrota davant Jesucrist li va prendre, en una hora dolorosa per a Jesús, totes les seves il·lusions i esperances. A més, es revela una precisió sobre ell i, segons Apocalipsi 12:12, " ***sap que té poc temps*** " per actuar contra el pla salvador de Déu: " *Per tant, alegreu-vos, cels i els qui hi habiteu! **Ai de la terra i del mar!** Perquè el diable ha baixat cap a vosaltres, amb una gran*

ira, perquè sap que té poc temps". ". La seva ira és la conseqüència de la seva condemna a mort per Déu, que el va derrotar en Jesucrist. I la seva ira és objectiu de " *la terra i el mar* ", que designa tant el planeta on vivim, com també, com a símbol espiritual, la fe protestant i la fe catòlica, que es comporten com a " *bèsties* " agressives envers els veritables elegits de Jesucrist, cadascuna al seu temps. El diable va veure Crist intervenir al final dels primers 4.000 anys de la història de la Terra. Aleshores va poder comprendre el significat que Déu volia donar a la setmana de set dies, una unitat simbòlica dels set mil anys de temps global. El Sàbat va profetitzar la seva derrota i el descans final obtingut per Déu i els seus elegits; per tant, només li quedaven dos mil·lennis per venjar-se contra Déu i els seus elegits. I quan Joan va rebre la Revelació de la Revelació, Satanàs va ser el primer a poder desxifrar-la, però no va guanyar res compartint el seu descobriment amb els éssers humans. Va preferir deixar-los en les seves il·lusions i deixar-los creure que l'eternitat era davant seu. No obstant això, sabent que se li havien donat dos mil anys per actuar, va poder organitzar el seu plans de guerra basats en la proliferació de mentides seductores amb conseqüències doblement mortals. Els pobles bàrbars dels quals formàvem part donaven poca importància a l'educació, a diferència del poble hebreu, els fills del qual van aprendre a llegir i escriure molt aviat. Aquesta educació els permetia identificar els ordres divins i els ordres humans. A Occident, la ignorància i la incapacitat de llegir escrits bíblics autèntics van facilitar que el diable difongués l'adoctrinament mentider propagat des de Roma després de Constantí I, ^{conegut} com el Gran (el gran parany, el gran mentider). La llibertat de consciència i de culte, que va concedir pel seu decret de Milà promulgat el 313, va afavorir les falses conversions cristianes i els debats de protesta que van seguir. La doctrina de la veritat es va ofegar així en una inundació de pensaments llibertaris dels quals el bisbe de Roma es va fer custodi. Així va néixer la fe catòlica romana que esdevindria papal i imposada per la monarquia pel decret de Justinià, signat el 533 però implementat només el 538; ja que fins a aquesta data, Roma estava ocupada pels ostrogots. El 538, el general Belisari els va expulsar i els intrigants Vigili va poder entrar al seu servei papal. Una profecia inspirada pel diable, coneguda com les "profecies de Sant Malaquia", va anunciar la successió de 120 papes a la seu de Roma. Aquest és un exemple de la capacitat del diable, que també pot, a través de falsos sants catòlics i la "Verge" suposadament Maria, mare de Jesús, transmetre les seves profecies a aquells que romanen sota el seu domini mortal.

Els privilegis de la veritable fe

Són molt nombrosos i, en realitat, tots provenen d'un: el de beneficiar-se de la intel·ligència donada per Déu.

En la vida dels càrrecs electes, el primer privilegi és saber que la vida quotidiana és terriblement enganyosa. Per entendre millor aquest engany, cal adonar-se de quant estan atentes a les notícies les societats occidentals modernes: les relacions humanes es basen principalment en els mitjans de comunicació, Internet, la televisió i la ràdio. En tots aquests mitjans, les opinions dels experts es

difonen contínuament. I l'home modern ha de classificar multitud d'opinions contradictòries que s'oposen entre si. A mesura que l'elecció es fa cada cop més difícil fins i tot per als més simples, les ments d'aquestes persones passen d'una idea a una altra sense poder decidir-se.

Els escollits de Crist no cauen en el parany d'il·lusions construïdes sobre aliances tan enganyoses i hipòcrites com fràgils i temporals. Amb tot el poder mediàtic, els acords i tractats són signats per agents polítics. Després, gràcies a un canvi de líder, aquests compromisos es posen en dubte i s'abandonen. I quan observem la història de la humanitat, ens adonem que es va construir sobre desafiaments continus a acords i tractats. Els escollits no s'estranyen per aquestes coses perquè saben que la terra va ser creada per Déu per oferir al diable un domini en el qual està autoritzat a lluitar contra Déu i el seu campament fidel. La pau que busquen els líders polítics és sempre il·lusòria i vana. Perquè la naturalesa de la terra és la guerra entre humans, entre àngels i entre Déu i Satanàs. En l'actualitat, la guerra a Ucraïna ofereix un exemple dramàtic de la incomprensió de l'esdeveniment. Els humans saben explicar la cadena d'esdeveniments que va portar aquest país a la guerra. Però a les seves explicacions els falta el paràmetre principal: Déu. Perquè és sota el seu judici que resideixen les veritables causes de les guerres. I la que ha començat és particularment formidable perquè és l'última. Multitud d'homes, dones, ancians i nens periran i desapareixeran en aquesta tempesta destructiva. Però ignorant Déu i el seu pla, els homes s'equivoquen en el seu raonament, que en realitat només es basa en les seves falses esperances. No hem cantat "Demà serà millor" a les nostres ones? I aquest missatge il·lustra l'increïble aferrament a l'esperança, que, segons la dita, "ens manté vius". L'esperança també existeix entre els elegits, però a diferència de les multituds separades de Déu, la seva esperança no és il·lusòria, perquè el Déu en qui disposen les seves esperances és el Déu Totpoderós que pot dur a terme el seu pla i aconseguir la gloriosa victòria que va profetitzar. Ignorant Déu i el seu imminent pla destructiu, els comentaristes subestimen les amenaces dels russos que utilitzen armes nuclears. Basant-se en el llarg període de pau que ha transcorregut des del final de la Segona Guerra Mundial, volen convèncer-se que ningú a la terra està prou boig per utilitzar aquesta arma, que conduiria a la destrucció de la vida a la terra, a causa de les represàlies dels països equipats amb aquesta arma. Han arribat a creure que l'existència d'aquesta arma atòmica només té un propòsit dissuasiu. I així, les amenaces russes no es prenen seriosament, i els líders europeus i americans s'encoratgen i s'involucren en una escalada d'accions fatals. És cert que les amenaces russes són principalment dissuasives perquè Rússia encara valora la vida, buscant protegir els territoris que, agrupats sota el seu domini, l'han fet rica i poderosa. Així era la regió d'Ucraïna, el seu "graner". Per tant, no vol desaparèixer. I, tanmateix, desapareixerà, perquè els Estats Units no tindran els mateixos escrúpols i moderació. Tots aquells que menyspreen les amenaces russes desconeixen que el veritable perill per a les nacions és americà. Analitzant el seu comportament actual, ja podem entendre per què, quan sigui el moment adequat, no dubtaran a vitrificar el territori rus, fins i tot si això significa veure algunes ciutats americanes també desintegrades per la resposta russa. I les capitals d'Europa també seran colpejades per Rússia, que ha estat derrotada militarment.

De fet, els americans ja no volen participar en combats. Han après lliçons basades en les seves intervencions internacionals en què van perdre molts soldats; s'ha acabat, ja no volen exposar els seus soldats. De fet, la guerra a Ucraïna els dona la raó, perquè sobre el terreny, el soldat té cada cop menys possibilitats de sobreviure. Armes modernes i extremadament precises i l'ús de drons assassins expliquen el resultat observat: el tanc, tot i estar fortament blindat, és vulnerable i cap caça està fora de perill, ni a terra, ni a l'aire, ni al mar ni sota l'aigua. L'armament occidental sofisticat està demostrant la seva eficàcia a Ucraïna contra els exèrcits russos. Però compte, aquest armament arruïna països, perquè és terriblement car. La guerra real pren l'aspecte d'un videojoc. El punt comú entre els dos és la tecnologia informàtica. Els míssils emprenen el vol i incideixen en el seu objectiu, però qui guanya al final? El que pot continuar lluitant contra el que ha esgotat els seus míssils d'atac o de defensa. Estic pensant en com a la Segona Guerra Mundial, a la Batalla de les Ardenes, el comandant americà va prendre la decisió de sacrificar els seus petits tancs "Sherman" per contenir els tancs alemanys el màxim temps possible al camp de batalla, i aquesta decisió va valer la pena, perquè havent esgotat el combustible, les tripulacions alemanyes van abandonar els seus poderosos tancs "Tiger" i van emprendre el camí cap a Alemanya a peu. Així va caure l'última defensa blindada alemanya; el camí cap a Berlín estava obert per als americans i els seus aliats.

Aquest enorme consum d'armes destructives modernes em porta a entendre millor el paper d'aquesta guerra a Ucraïna, que no apareix a la profecia de Daniel 11:40 a 45. El seu propòsit és drenar els recursos de les nacions europees i les privarà de la possibilitat de defensar-se eficaçment quan Rússia les envaeixi, com profetitza Daniel 11:40: "*Al temps del final, el rei del sud l'empènyerà. **I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí**, amb carros i genets, i amb molts vaixells; avançarà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà*". En aquesta fase del conflicte, els exèrcits russos del "*rei del nord*" aixafaran la feble resistència que se li oposarà. I aquesta feble resistència té la seva explicació en l'empobriment general de les nacions de la UE després de la desestabilització econòmica generalitzada causada per les sancions preses contra Rússia. Aquestes decisions defensades per la Comissió Europea costaran molt a les poblacions europees afectades per la ruïna.

En aquest moment, encara hi ha incertesa sobre el "*rei del sud*", a qui identifico amb l'islam venjatiu i bel·ligerant. L'acció que el concerneix en aquest vers ja s'ha dut a terme o s'aconseguirà abans de la invasió russa? La ruïna dels europeus a causa del desastre ucraïnès podria ser l'explicació dels atacs musulmans. Perquè un cop arruïnada, Europa perdrà el seu prestigi i els seus enemics naturals deixaran de témer-la. Ja vulnerable pels seus valors humanistes i la seva fàcil acollida, ho serà encara més un cop arruïnada. I darrere d'Al-Qaeda i Daesh, una mobilització musulmana general podrà combatre el sud d'Europa, és a dir, la Itàlia del Papa, l'Espanya i el Portugal molt catòlics, així com França, "la filla gran de l'Església", objectiu de l'odi religiós.

Els privilegis dels escollits de Jesucrist també afecten el judici emès sobre tot allò que la humanitat anomena "progrés". Etimològicament, la humanitat només progressa, però progressa cap al bé o cap al mal? És el progrés tan positiu

com es diu? L'escollit il·lustrat pot dir clarament que la gent està progressant cap a un nivell d'immoralitat mai abans assolit. Però, què passa amb el progrés tècnic del qual a Occident ens hem tornat tan dependents? Donaré explicacions que demostrin que aquest progrés tècnic està matant els nostres ulls, les nostres orelles, els nostres cossos i les nostres ments.

El progrés ens mata els ulls

Mirar fixament la pantalla d'un televisor o d'un ordinador redueix l'exercici físic dels músculs oculars. El cervell abandona la seva programació original tan bon punt el seu enfocament és substituït per lents correctores fabricades per òptics. El progrés també és la publicació de multitud de llibres, novel·les, la lectura dels quals també fomenta la fixació de la mirada, però el perill és menor que la imatge de l'ordinador perquè, a diferència de la televisió, el llibre és una imatge precisa mentre que la televisió crea una imatge imprecisa construïda artificialment en completa oposició al principi natural de la vida. El nostre cervell només és capaç d'adaptar-se a les imatges naturals de la vida i funciona en molt alta resolució de manera natural sempre que no estigui danyat i atacat per imatges virtuals artificials. En el passat, la televisió de tub de raigs catòdics era particularment destructiva per als nostres ulls; l'emissió d'imatges completament borroses tornava boig el nostre cervell perquè intentava en va enfocar la nitidesa. Però invisibles i molt més perillosos eren els raigs projectats per aquestes pistoles de partícules. Enmig de la pau, els nostres ulls eren bombardejats per projectils que destruïen les nostres retines.

El progrés ens està matant les orelles

Els sons naturals de la vida en el passat no eren gens agressius. El perill més gran era trobar-se en un lloc on es produïa una explosió de pólvora, que era el cas dels artillers. Conscients del risc, sabien com protegir les seves orelles. El xoc d'un llamp també era capaç d'ensordir un ésser humà, però aquests casos eren excepcionals. Amb el desenvolupament de l'electricitat va arribar l'era de l'electrònica i la capacitat d'amplificar la potència del so. Primer es van utilitzar vàlvules, que s'escalfaven molt i reproduïen el so amb compressió natural. Després va arribar l'època del transistor, molt petit i que consumia poca energia. I la ràdio, els magnetòfons i després els gravadors de vídeo es van desenvolupar en l'anomenada tecnologia "analògica". Aquesta va conservar una planificació que limitava la dinàmica sonora obtinguda. Tanmateix, les potències molt elevades reproduïdes per altaveus potents ja podien ensordir gradualment una persona exposada massa a prop d'un altaveu en discoteques o balls públics. La tragèdia va ocórrer amb la difusió generalitzada de la tecnologia digital, que té l'avantatge i el desavantatge de reproduir finalment la dinàmica exacta del so gravat. El que vull dir és que les emissions realitzades segons el principi digital constitueixen canons de soroll. El so ja no es comprimeix i la dinàmica reproduïx els pics més alts de l'espectre sonor. En les emissions de televisió, els pics sonors assalten els nostres timpans, sense que en sentim l'efecte. No es tracta de la potència general del so, sinó de pics que assalten la nostra oïda, perquè el so ja no es comprimeix. Per entendre millor el que dic, podeu escoltar el so de les pel·lícules antigues i comparar-lo amb els efectes dels sons digitals moderns. En les pel·lícules antigues, el so era audible i regular, però ja no és així; amb el digital, passem d'un

xiuxiueig gairebé inaudible a un punt agut que assalta l'oïda. La prova visual del que dic es troba en l'augment constant de l'ús d'audiòfons, venuts a preus d'or o platí, de manera injusta, cobdiciosa i escandalosa. Però, com el tren, el progrés avança, i si no l'agafes, et quedes sol a l'andana de l'estació. Conscients del problema causat pels auriculars, els especialistes han canviat l'estàndard d'impedància del transductor. L'estàndard de resistència de bobina interna de 8 Ohms s'ha abandonat per l'estàndard de 32 Ohms, que redueix la potència sonora dels auriculars. Tanmateix, el problema només era en part la potència, ja que el factor veritablement agressiu era la dinàmica il·limitada.

Les nostres societats occidentals ara es veuen obligades a recórrer a dispositius electrònics, ja que els estats europeus han basat els seus serveis nacionals en l'ús d'Internet, telèfons mòbils o ordinadors. Aquesta elecció deixa els humans occidentals exposats a aparells visuals i auditius per enriquir els especialistes.

El progrés està matant els nostres cossos

El treball urbà ha substituït el treball rural. El sedentarisme de les feines afavoreix l'obesitat, ja que els cossos ja no fan exercici, i es troben en ambients tancats o sota aire condicionat, en postures nocives, asseguts o drets, tot això ja no proporciona al cos humà l'exercici físic a l'aire lliure que l'antiga forma de vida oferia als humans. A més, subjectes a les restriccions de temps, els humans descuiden la qualitat de la seva nutrició. L'entrepà ha substituït l'àpat complet. S'empassa més que no pas es consumeix, i la salut humana en paga el preu. El progrés també significa concentració urbana i la vida estressant que en resulta. A les ciutats, aquesta concentració va acompanyada d'inseguretat, i els mateixos cossos físics són atacats. Paradoxalment, els cossos físics també són víctimes de l'ús indegut de tot tipus de fàrmacs creats pels laboratoris científics. Perquè a Occident, l'ús de medicaments és abusiu: prenem un fàrmac per dormir, un altre per despertar-nos, i durant el dia, les tasses de cafè negre se succeeixen per fer front a l'estrès professional. El progrés mata els cossos a través dels canvis que es fan als aliments. La indústria els refina i els fa menys digeribles per al cos. El blat integral és substituït per farina fina, i l'arròs integral perd la seva cobertura. La química enverina la terra, el fruit de la qual serà consumit per l'home.

El progrés ens mata la ment

Una vella dita diu: "Una ment sana resideix en un cos sa". Aleshores, com pot ser sana la ment si el cos és contaminat i atacat, com acabo d'esmentar? Quan el cos físic és maltractat, la ment humana ja no funciona correctament. La influència mental dels mitjans de comunicació, que envaeixen els pensaments humans, el transformen en un robot, incapaç de pensar per si mateix perquè els mitjans de comunicació el saturen d'explicacions. La manera com l'home modern s'ha convertit en esclau del seu telèfon mòbil o ordinador és un exemple de la seva robotització. I aquí, de nou, en aquest abús, troba un estrès que absorbeix i destrueix la capacitat de pensar; de manera que l'ésser humà prioritza la seva necessitat immediata i ja no pot dedicar temps a la meditació i la reflexió sobre el sentit que ha de donar a la seva vida. La urgència té prioritat, i tot s'accelera, inclòs el flux de les seves paraules. La ment humana vaga, passant d'una situació a una altra, sempre amb pressa, i he de testificar aquí que dec la meva benedicció

espiritual a la meua recerca de Déu que es va veure afavorida per un context d'atur professional. Aquesta aturada imposada per la situació em va ser beneficiosa en el més alt grau. Però la vida occidental no fomenta l'atur i és lògic, perquè la vida a la ciutat té el seu preu, i les despeses a pagar continuen sent les mateixes quan s'està a l'atur, com en l'activitat professional. Els valors que defensen els occidentals s'oposen directament als valors que fomenta Déu. L'èxit professional és per als no creients l'objectiu a assolir per triomfar a la vida. Però en centrar-se només en aquest objectiu, els humans ignoren l'oferta de vida eterna que Déu presenta en Jesucrist. El progrés empeny cap a l'enriquiment i el model típic d'aquest estàndard és l'americà. S'anomena "el somni americà" i consisteix a fer fortuna i alguns han tingut tant èxit en aquest "somni" que ells sols posseeixen més riquesa que nacions senceres. Aquest excés assenyalava la imminència d'un gran judici diví. Perquè aquestes sumes de diners s'utilitzen per fer que els éssers humans siguin cada cop més esclaus dels béns de consum. Els diners ho compren tot: possessions, amor i fins i tot la mort dels enemics.

També devem al progrés el que anomenem les malalties de la civilització. Totes són degudes a les invencions humanes, ja que l'home s'ha tornat capaç, a través de la ciència química, de compondre les molècules de nous materials obtinguts a partir de components derivats del petroli. Els plàstics van néixer i van inundar la vida civilitzada. Les malalties de la civilització són insidioses i ignorades durant molt de temps. Perquè la seva nocivitat només apareix després d'un llarg període d'exposició. Així, després de l'última guerra mundial, els estris domèstics modelats amb l'alumini fos, tan preuat, van ser la causa de múltiples tipus de càncer. El mateix passa amb el mal ús de l'amiant, i els que el van fabricar, els empleats, van ser els primers a pagar el preu elevat. Aquest també és el cas de l'exposició al plom, que causa la malaltia de la intoxicació per plom. El nostre creador no ens va donar les molècules d'aquests materials nocius. I avui ens veiem obligats a reconèixer que els únics materials saludables són la fusta, la pedra, la terracota i fins i tot l'acer inoxidable fet per l'home.

En el passat, abans del desenvolupament tecnològic, la pobresa matava molta gent per manca d'aliments, excés de treball i fatiga, o per manca de calefacció i exposició a una humitat excessiva. Però aquestes causes provocaven una mort ràpida. El desenvolupament de la tecnologia ha substituït aquestes causes per malalties lentes i progressives que són indetectables a curt termini. Però en poques generacions, han pres una forma crònica que els individus transmeten per herència. El genoma humà és, doncs, per a multitud, atacat, transformat i deformat. Els nens neixen cada cop més d'hora amb deficiències visuals i han de portar ulleres, i això és progrés de nou. Els nens que neixen hereten els defectes dels seus pares i ja no tenen dret a la salut perfecta a la qual tenien dret persones innocents abans de les modificacions provocades per la ciència humana. Paradoxalment, la civilització pateix les malalties dels seus excessos en l'atenció asèptica. Els productes de neteja que se suposa que protegeixen causen malalties lentes, a causa de les seves olors i la seva composició química artificial que és insuportable per a les cèl·lules del cos humà. Les cèl·lules de la nostra pell estan protegides i mantingudes naturalment pel fenomen natural que la manté lubricada. I aquesta lubricació natural és essencial

perquè es mantingui flexible. Però l'aigua de la ciutat està carregada de nitrats i residus calcaris agressius. Déu no va donar a l'home aquests productes que no es troben a les fonts de muntanya. L'aigua és víctima de les malalties de la civilització i el nostre cos humà està compost per un 75% d'aigua; això demostra com de greu, avançat i irreversible és el mal que ataca els humans! L'aigua que se suposa que ha de donar vida està enverinada al nivell dels seus nivells freàtics subterranis i els seus verins van ser produïts per l'home, no per Déu.

Compara i entén el que la humanitat ha perdut. Abans de la civilització i la vida urbana, tothom satisfeia la seva necessitat d'aigua obtenint-la gratuïtament excavant un pou a la seva propietat. Avui dia, l'aigua s'ha de pagar, i a un preu cada cop més alt, mentre que la seva qualitat es deteriora dia a dia. A la vida rural, la terra cultivada alimentava les famílies locals, encara gratuïtament. Avui dia, els aliments processats industrialment, tractats químicament, es venen a preus cada cop més alts, a causa de l'acumulació d'intermediaris que s'insereixen al mercat entre productor i consumidor. Aquests intermediaris emmagatzemen els aliments amb els quals especulen, perquè els conserven mentre esperen obtenir el millor preu. Aquests dos exemples mostren com la civilització ha tallat la humanitat de les seves arrels terrenals. La vida senzilla i natural organitzada en contacte amb la natura creada per Déu ha estat abandonada per l'home que, en aquest procés, ha abandonat el seu vincle amb Déu, el seu creador, la paraula del qual és un aliment espiritual indispensable per construir i mantenir la vida. El seu resultat és, per tant, fatal, ha pres la decisió de morir.

Nazis! O nous romans?

Entre els supervivents actuals, els veritables testimonis de la Segona Guerra Mundial s'han tornat rars. I jo mateix vaig néixer al final d'aquella guerra i, per tant, no en tinc cap record viu. Tanmateix, l'Esperit de Déu m'ha donat un interès per les lliçons de la història, en vista del ministeri profètic que he estat duent a terme per a ell i els seus escollits des del 1980. A part dels historiadors professionals, qui pot dir avui què va ser el nazisme? Els joves només tenen sobre aquest tema allò que el rumor públic els ha recordat durant molt de temps i constantment: el nazisme és l'odi als jueus que volien eradicar de la terra. El que els jueus anomenen la "Xoà". Però aquesta definició està lluny de ser completa, fins i tot si està justificada. Perquè la ideologia nazi antijueva va néixer a la ment d'Adolf Hitler i aquesta va ser la seva particularitat a la dècada de 1930 a finals del segle XX. En primer lloc, hem de tenir en compte que el poble jueu va ser maleït per Déu i la Bíblia ho confirma, com diu Pau a Gal. 3:10: "*Perquè tots els qui són de les obres de la llei estan sota la maledicció, perquè està escrit: 'Maleït és tothom qui no guarda totes les coses escrites en el llibre de la llei per fer-les'*". Pau denuncia així aquells que estan tan lligats a les obres de la llei que rebutgen la fe en Crist. És per això que, a l'hora del rebuig, van cridar públicament: "*Que la seva sang sigui sobre nosaltres i sobre els nostres fills!*", segons Mt. 27:25. És estrany, doncs, que Déu els prengui al peu de la lletra, per tal de donar una lliçó severa a les últimes generacions de la humanitat? Perquè aquest pensament i odi

nazi cap als jueus va ser inspirat per Déu en Hitler, de la mateixa manera que va cridar els filisteus contra Israel en l'època dels jutges, el rei Nabucodonosor el 605, 597 i 586, així com els romans l'any 70. El càstig dels jueus incrèduls i rebels és una prerrogativa divina i cap poder humà no ho pot impedir quan Déu ho ha aconseguit. No importa a quins instruments humans confiï aquest paper de justícia perquè el que hem de recordar en aquests càstigs és l'aplicació del judici just de Déu. En els exemples que acabo de presentar, ja podem establir un vincle entre el nazisme de Hitler i les tropes de l'imperialisme romà, ja que la història testifica que en el seu temps, tots dos van colpejar els jueus.

La similitud no s'acaba aquí. En aquestes dues entitats alemanyes i americanes, trobem l'emblema imperial simbòlic representat per l'""àguila". Ambdues tenien el projecte d'obligar, per la força, els altres pobles de la terra a adoptar les seves normes i estàndards de vida. I en aquest nivell de comparació, podem afegir a aquestes dues entitats, el règim republicà imperial de Napoleó I ' que França va imposar amb sang als pobles europeus. I no és sense raó que Adolf Hitler l'admirés. Tots aquests règims imperials van imposar les seves lleis i la seva força perquè estaven profundament convençuts que mantenien l'estàndard de la societat humana ideal. I aquí és on rau la veritable base del pensament "nazi". Això, fins al punt de definir en termes racials, l'estàndard de l'home perfecte: per a Hitler era ari, havia de ser ros, amb ulls blaus, i la forma del seu crani també va ser establerta per científics nazis. Aquest estàndard, doncs, ja definia per a Hitler " **una casta superior, una raça superior** ", segons les paraules de V. Putin; paraules amb les quals defineix la societat occidental actual, en el missatge adreçat als oligarques russos establerts a Occident. Separat durant molt de temps d'aquesta societat occidental, V. Putin l'observava i la jutjava amb un ull crític que els europeus no tenen. Noto a les plataformes mediàtiques la prova mateixa del que denuncia V. Putin: orgull, arrogància, menyspreu i, sobretot, una ignorància perillosa i culpable envers les persones que seran víctimes de persones que els hauran enganyat, volent tranquil·litzar-los sobre les amenaces russes. Perquè una enquesta revela que el 72% dels francesos temen i es prenen seriosament les amenaces nuclears russes i les conseqüències d'una Tercera Guerra Mundial. En contrast amb el 72% de la gent corrent, els generals i els periodistes especialitzats testifiquen que dubten d'aquestes possibilitats. Aquesta situació replica les del 1914 i el 1939, èpoques en què els líders militars, confiats en el seu poder, equipament i eficàcia, pensaven que podien derrotar Alemanya en qüestió de dies o setmanes. I la història confirma com s'equivocaven en sobreestimar la seva força i, sobretot, en subestimar la de l'enemic; és a dir, el que tornen a fer el 2022 pel que fa a Rússia.

Un cop més, els esdeveniments actuals demostren fins a quin punt l'orgull pot cegar la intel·ligència i la perspicàcia humanes. I com que els nazis i els romans compartien les mateixes idees i comportaments, podem considerar l'Occident arrogant i conqueridor com una nova forma d'imperialisme " **romà** " històric. Però sota aquesta imatge, el poble americà dels EUA té un paper fonamentalment dominant. Perquè la nova Europa de la Unió Europea es va construir sobre la seva imatge. I, fa temps que els Estats Units no han amagat les seves ambicions i el seu pla de governar el món. La seva victòria a la Segona

Guerra Mundial els va elevar per sobre de tots els pobles. La Segona Guerra Mundial va permetre als nord-americans adonar-se de com de poderosos eren. I inicialment, els Estats Units van desplegar els seus combatents, els soldats, per assegurar la seva influència als països asiàtics, després a l'Est, successivament a l'Iraq i l'Afganistan. Poderosos a l'aire, al mar i a la terra, van patir revessos i finalment es van retirar. Però des de llavors, altres nacions, més recentment la Xina, han guanyat importància i competeixen amb ells. Rússia, l'adversari odiat durant molt de temps, també s'ha aixecat de la seva caiguda i, per tant, també ha entrat en competència amb ells. El domini americà és, sobretot, econòmic; Només li interessa el mercat i els beneficis que pot aportar. No envaeix militarment cap país per colonitzar-lo i establir-s'hi. I és aquest comportament pacífic el que ha fet que els pobles no s'adonin del perill que representava i encara representa per a ells. Perquè, com l'antiga Roma imperial conqueridora, arrossega els pobles de l'OTAN a la seva guerra contra el seu enemic hereditari, Rússia. Però, per què s'ha convertit en el seu enemic? Per les seves concepcions econòmiques diametralment oposades. El capitalisme, que enriqueix l'home a través de la seva explotació, per als EUA, i el comunisme, que prohibeix aquesta pràctica, per a la Rússia d'estil soviètic. Des de l'era soviètica, Rússia ja no és oficialment comunista, però la seva governança nacional n'ha conservat aspectes.

Per entendre la causa del compromís armat de Rússia contra Ucraïna, hem de tenir en compte tot el que l'OTAN li ha arrabassat des de la partició de Ialta. Amb el temps, la frontera entre Occident i Orient, que passava per Berlín, estava a punt d'acabar al nivell de Bielorússia i Rússia. Rússia va acceptar que l'Alemanya Oriental, Polònia, els Estats Bàltics, la República Txeca, Eslovàquia, Romania i fins i tot Ucraïna haurien de romandre independents i no unir-se al camp de l'OTAN. Òbviament, a Occident, aquesta por a l'OTAN es malinterpreta, ja que la seva societat es considera un model ideal. Occident no pot demostrar objectivitat i és incapaç d'una autocrítica saludable. La comparació amb la societat romana republicana i imperial ens ajuda a entendre el que estem experimentant a Occident. El poble romà va enviar les seves legions, que, mitjançant la força aclaparadora dels seus exèrcits, van imposar la submissió a pobles que anteriorment havien estat lliures i independents. En els 77 anys transcorreguts des de la partició de Ialta, Amèrica i els seus aliats europeus han utilitzat la mateixa pressió militar per guanyar poder i influència a tot el món. Darrere de les seves pròpies fronteres, Putin ha observat aquests fets i ha denunciat el que considera un nou aspecte històric del model nazi alemany. Les brigades nazis de les "SS" eren molt similars a les legions de Roma i, des de llavors, als exèrcits dels soldats americans. La disciplina de ferro era la força de tots. En el cas de les legions romanes, aquells que es comportaven com a covards durant el combat eren llançats sense pietat al buit des de grans altures. V. Putin ha après de la història les decisions preses per Polònia i França per col·laborar amb l'Alemanya nazi abans de la derrota alemanya el 1945. Tampoc ha oblidat com Ucraïna va lluitar contra Rússia al costat dels exèrcits alemanys.

Doncs, quina forma va prendre aquest comportament imperial romà neonazi? El trobem en les conquestes colonials europees, especialment les angleses. França va fer el mateix quan va colonitzar el nord i el centre d'Àfrica,

així com els països asiàtics de Cambodja i Vietnam; tots conquerits per la força de les armes, com van fer els romans.

9 de maig de 1945, 9 de maig de 1950 i 9 de maig de 2022

Aquesta data del 9 de maig de 2022 probablement marcarà la nostra història terrenal. En primer lloc, assenyalo que aquesta data commemora el 77è aniversari de l'aixafament dels nazis alemanys per Rússia. Tanmateix, aquesta commemoració tindrà lloc en un context en què Rússia ha tornat a participar en una operació militar destinada a desnazificar Ucraïna aquesta vegada. Però V. Putin acaba de descobrir, a través del suport donat a Ucraïna, que la Unió Europea s'està posicionant contra ell en aquest conflicte. Per tant, té dret a considerar que aquesta UE també constitueix una causa nazi. S'equivoca en aquest judici? Per respondre a aquesta pregunta, hem d'adoptar un punt de vista veritablement objectiu, sense biaixos. El que no facilita la comprensió de les coses és que Europa i Ucraïna no reivindiquen públicament i obertament la ideologia nazi com ho feien els nazis hitleristes alemanys. Al contrari, el camp occidental ha denunciat constantment aquest nazisme nacionalista alemany i, fins al nostre temps, ha condemnat el genocidi dels jueus. I què passa amb Ucraïna? La llibertat a la qual va entrar el 1995 va afavorir la formació dels grups que es trobaven en aquesta reunió, i entre aquests grups hi ha el grup autoproclamat neonazi del Batalló Azov. Ucraïna no és completament nazi, però hi ha representat oficialment un grup que admira el pensament nazi, i inicialment, aquesta presència autoproclamada nazi va perjudicar la causa ucraïnesa en les seves relacions amb Europa. El 2014, la causa ucraïnesa va enderrocar el president prorus elegit popularment amb l'ajuda del grup nazi. Curiosament, aquest enderrocament brutal i il·legítim va ser recolzat per la Comissió Europea, i les nacions d'Europa van aprovar aquest cop d'estat nacional. Com en qualsevol revolució, la d'Ucraïna té partidaris i oponents: els ucraïnesos catòlics d'origen polonès i els d'origen rus s'oposen als ucraïnesos prorussos del bàndol enderrocat. Aquests últims es retiren al Donbass, on comença la guerra, per resistir l'altre bàndol, decidits a no romandre més a l'aliança russa. Després de vuit anys de guerra ininterrompuda contra els prorussos del Donbass, el jove president expressa el seu desig d'unir-se al camp europeu i a la seva defensa militar del tractat de l'OTAN. Al camp rus, aquesta declaració es rep com una carta de divorci. I la separació situarà, amb la Ucraïna lliure, la representació de les forces de l'OTAN a la proximitat de Rússia, és a dir, al nivell del Donbass. Amb la resclosa de seguretat que Ucraïna era per a Rússia desapareixent, Rússia se sent en perill; el proper objectiu de les conquestes de l'OTAN serà aquesta vegada la mateixa Rússia. V. Putin va reaccionar llavors, disposat a fer qualsevol cosa per evitar que Ucraïna s'unís a l'OTAN, i l'única opció que li quedava era la confrontació armada.

Ara torno a aquesta agrupació d'Europa amb Ucraïna, defensada entre d'altres per un grup autoproclamat nazi. És difícil per a Putin no notar una

assimilació ideològica en aquesta agrupació. Aquí és on els detalls de la història prenen tota la seva importància. El 1944, després de la derrota alemanya, un gran nombre de criminals de guerra de l'Alemanya nazi es van beneficiar de l'ajuda de l'organització sanitària de la Creu Roja per ser exfiltrats d'Alemanya i trobar refugi a Sud-amèrica, Xile i Argentina. La Creu Roja era una organització purament catòlica posada al servei del Papa de l'època. Els nazis alemanys eren tots catòlics devots lleials a l'església del Papa i organitzats segons la norma dels jesuïtes catòlics romans. A l'Europa que es va reconstruir després del 1945, els nazis van assumir posicions polítiques, i ja el 1944, els Estats Units van acollir les mentes brillants dels nazis alemanys. Així doncs, va morir realment el nazisme el 1945? No es va beneficiar, al contrari, del poder dels Estats Units per ressorgir de les seves cendres com un "fènix", el nom d'una ciutat americana? Crec que les meves preguntes són en realitat respostes afirmatives. Però mentre doni suport a la causa dels jueus, ningú l'identificarà com a tal.

Resulta que la data del 9 de maig de 1950 es va convertir en la data de la festa de la creació d'Europa després de la declaració de Robert Schuman, que va decidir unir la producció d'acer i carbó en una aliança comuna. Aquesta decisió es va mantenir com a data de la fundació de l'organització d'Europa el 1985 en una reunió celebrada a Milà. Un nom difícil d'oblidar, ja que va ser allà on es van promulgar els tractats de Constantí I el Gran ' el 313, el que atorga la pau i la llibertat religiosa, i el 321, el que ordena l'adopció del primer dia i l'abandonament del setè santificat per Déu.

Aquesta data del 9 de maig té un valor per a tots dos bàndols potencialment oposats. Què passarà en aquesta data tan particular? Una declaració oficial de guerra adreçada a l'OTAN o, més modestament, a la UE? Espero amb interès les respostes a les notícies. Però, lògicament, l'Europa catòlica romana papal hauria d'estar particularment preocupada, ja que, a Dan. 11:40, el " *rei* " és atacat successivament pel " *rei del sud* " i el " *rei del nord* ". El líder rus ja podria assenyalar al seu poble els països que, per la seva adhesió a la causa d'Ucraïna, que ell anomena "nazi", i la seva participació en la destrucció dels exèrcits russos donant-li les seves armes, estan destinats a ser castigats i colpejats per la seva ira.

La legitimitat dels dos països enfrontats no és la causa principal del conflicte en curs. La causa real no és assenyalada pels observadors dels mitjans de comunicació i els polítics, perquè és espiritual: Ucraïna es troba a la línia on la fe catòlica, al costat occidental, i la fe ortodoxa, al costat oriental, s'oposen. Per a Déu, Ucraïna només és el suport d'un pretext per a una disputa que té com a objectiu final colpejar l'Europa catòlica i destruir la Rússia ortodoxa. Al llarg de la història, Ucraïna s'ha trobat sota dominació polonesa, després sota dominació russa, de manera que estava constantment dividida entre els dos bàndols. A la història d'Israel en l'època del jutge Samsó, una endevinalla proposada per Samsó als filisteus va ser a l'origen de la guerra per la qual Déu els va expulsar del país hebreu.

A la Bíblia, al llibre de Daniel, Déu revela als seus servents la seva condemna de la fe catòlica romana, però també revela a Ezequiel 38-39 el seu pla d'utilitzar Rússia, designada sota el nom de " *Gog* ", per atacar Israel, "el *més bell dels països* ", segons Dan. 11:41, i aquesta profecia es compleix " *al temps del*

final " (v. 40), quan Rússia afirma ser el seu cristianisme ortodox, ai las seves, tan maleïda com la Roma papal, de la qual va heretar el descans setmanal del primer dia establert per Constantí I ^{el} Gran. Un cop més, Déu havia **separat** les opcions catòliques i ortodoxes per confrontar-les entre si en el moment de l'últim càstig d'advertència que ve a castigar el menyspreu donat al seu sant Sàbat del setè dia. Es profetitza sota la imatge simbòlica de la "*sisena trompeta*" a Apocalipsi **9:13** a 21.

El temps de la fi

Aquesta expressió pren una gran importància per als darrers servents de Jesús. En aquell moment, la profecia els il·lumina sobre el pla profetitzat de Déu, i es beneficien del progrés històric per interpretar millor el significat dels esdeveniments viscuts. Sabent que les experiències de l'antiga i la nova aliança es van construir de manera similar, em sembla lògic considerar que "el temps de la fi" de l'antiga aliança va començar amb el càstig de les tres deportacions consecutives a Babilònia; és a dir, el -605, el -597 i el -586. Aleshores, la història del poble jueu va continuar durant més de sis segles en preparació per a l'acollida reservada al Messies anunciat per Daniel 9:24 a 27.

Per a la nova aliança, "*el temps de la fi*" comença, doncs, el 1914 amb la Primera Guerra Mundial, que va acabar el 1918, va ser seguida per la Segona el 1939 i va acabar oficialment el 8 o 9 de maig de 1945.

En aquesta data de 1914, l'objectiu de la ira de Déu s'identifica clarament com l'Europa Occidental. Perquè la Primera Guerra Mundial esclata al seu sòl. El fruit maleït del catolicisme romà és a l'arrel de l'orgull de les corts europees i, per tant, del comportament de l'emperador alemany Guillem II. Un assassinat és a l'origen d'una cadena de reaccions de les nacions implicades. I en aquest moment, les dues nacions que s'enfronten, França i Alemanya, afavoreixen la fe catòlica romana; l'Europa Occidental és, per sobre de tots els altres continents, la seu del seu representant papal situat a Itàlia, a la Ciutat del Vaticà. Derrotada l'11 de novembre de 1918 per França i els seus aliats anglesos i americans, Alemanya vol la seva venjança. I el 1939, poderosament armada, reaviva el conflicte amb accions no recolzades per França i els seus aliats que li declaren la guerra. La superioritat de l'equipament alemany arrossegaria el conflicte fins al 1944, quan el destí d'Alemanya va canviar. Rússia i els americans van capturar Berlín, on Adolf Hitler, el "Führer", s'havia suïcidat. Derrotada des del principi del conflicte, França va acceptar el règim de col·laboració amb l'Alemanya nazi i va participar en l'extermini dels jueus. Això seria criticat. Però havent-se refugiat a Anglaterra, el general de Gaulle va representar l'altra cara de França; la que es negava a resignar-se a la derrota i volia continuar la lluita. Tanmateix, aquesta Segona Guerra Mundial va ser un cop fatal a la seva autoritat. La França colonialista va perdre tot el seu prestigi entre els pobles colonitzats. Així, una rere l'altra, les

colònies asiàtiques, africanes i magrebines entrarien en protesta, i algunes s'alliberarien per la força de les armes. França ja no era temuda; podia ser combatuda i victoriosa. Aquesta conseqüència de la Segona Guerra Mundial és a l'origen de l'agressivitat del " *rei del sud* " citat a Dan. 11:40. La Bíblia no cita en cap altre lloc, per a aquest context del " *temps de la fi* " aquest nom de " *rei del sud* ", però sent el "sud" alhora el d'Europa i Israel, el continent africà és visiblement designat. El " *rei* " papal del versicle 36 és un rei religiós, el catolicisme, el " *rei del sud* " també ho és, i designa l'Islam; religió dels països del nord d'Àfrica colonitzats per França.

Daniel 11:40: La preparació per a la Tercera Guerra Mundial

Una nova comprensió d'aquest tema em porta a rectificar les interpretacions que he presentat fins ara.

Versicle 40: " *I al temps del final, el rei del sud l'atacarà; i el rei del nord vindrà contra ell com un remolí, amb carros, i amb genets, i amb molts vaixells; i vindrà terra endins, i desbordarà com un torrent, i desbordarà .* "

En el " *temps de la fi* ", el 1945, va acabar la Segona Guerra Mundial, l'Alemanya nazi va ser derrotada i els dos bàndols victoriosos, rus i americà, es van dividir Europa al llarg de la línia de Berlín. El suport rus va permetre a França estar del costat dels vencedors. L'acord es va signar a Ialta, a la Crimea russa. A partir d'aquella data, una Europa ferida es va dividir en dos bàndols obertament hostils entre si. L'economia estava en joc: capitalisme americà contra comunisme rus, i els països europeus van ser sotmesos a una o altra d'aquestes dues concepcions econòmiques i polítiques. Però la religió també estava en joc: protestantisme i catolicisme americà contra ortodòxia russa. Va ser llavors quan, aixafats durant un temps per Alemanya, els països colonials, inclosa França, van perdre el seu prestigi i els països colonitzats es van revoltar un darrere l'altre. En reparació del patiment patit pels jueus, Amèrica, que en té un gran nombre al seu país, organitza per votació el retorn dels jueus al seu sòl històric, que després de la seva partida es va convertir en Palestina. Europa està en pau, o gairebé, però la guerra ara enfronta l'Estat jueu contra els palestins. És en aquest moment de la història que sorgeix " *el rei del sud* " d'aquest vers. Els enfrontaments profetitzats contra l'Occident cristià prendran, primer, la forma del segrest d'avions turístics occidentals. Palestina, de religió musulmana, lluita a través de la pirateria, atacant el comerç turístic occidental. Aquests enfrontaments es prolongaran després per les lluites dels Fronts d'Alliberament Nacional colonitzats; Indoxina, Àfrica i, especialment, el Magrib de religió "musulmana", cosa que la converteix en sòcia del camp del " *rei del sud* ". Aquest enfrontament afecta especialment França, que no ha pogut resoldre eficaçment la seva relació amb l'Islam. Però amb els Acords d'Evian, va preparar nous problemes relacionals per a més tard, promovent el desenvolupament d'aquesta religió al seu territori europeu. La seva posició secular li va impedir comprendre el perill que l'Islam representa per a un país cristià, fins i tot en la seva forma agnòstica secular.

L'Esperit resumeix les principals fases de la Tercera Guerra Mundial, perquè la dita popular "mai dos sense tres" és també un principi aplicat per Déu, primer, pel que fa als jueus, el -605, el -597 i el -586, les dates de les tres deportacions successives del poble a Babilònia. Per a Déu, els càstigs pels pecats de l'antiga i la nova aliança han de ser els mateixos i l'organització d'aquests càstigs, idèntica. Des del versicle 36, l'Esperit té com a objectiu l'entitat papal romana, ja denunciada als capítols 7 i 8, principalment. L'objectiu de la seva ira i dels atacs citats és, doncs, Itàlia, on el papat té el seu Estat Vaticà. A Apocalipsi 18:24, Déu declara al respecte: " *i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants i de tots els que han estat assassinats a la terra* ". Per això ocupa el lloc principal en el moment del càstig. Tot i que es refereix a la religió catòlica europea, cal tenir en compte que la profecia es dóna als jueus; que era el mateix Daniel. Això és encara més cert, ja que, en aquest càstig final, també hi està implicat l'estat jueu restaurat. Així, els detalls " *sud i nord* " s'han d'identificar a partir d'aquest estat jueu. I qui trobem al sud d'Israel? Aràbia i la Meca, el lloc d'origen de l'aparició de l'Islam. Qui trobem al nord d'Israel? L'immens territori del país rus. Aquestes dades ens han permès identificar els tres " *reis* " representats en aquest versicle. I l'Esperit els identifica per les seves identitats religioses: per ordre de presentació, el catolicisme romà, l'islam àrab i l'ortodòxia russa. Aquest versicle 40 presenta un resum de les accions que van conduir a la realització d'aquesta Tercera Guerra Mundial, o " *sisena trompeta* " d'Apocalipsi 9:13 a 21. La fricció entre Occident i l'Islam guerrer venjatiu no ha cessat, però des del 24 de febrer de 2022, va començar un inici de les agressions comeses per Rússia amb la seva intervenció contra Ucraïna.

La primera intervenció del 2014 transmet un missatge important, ja que, inicialment, Rússia va annexionar Crimea; una acció que fa referència al Tractat de Ialta, maltractat després de 1945 pel camp occidental dominat pels Estats Units. Els successius avenços de l'OTAN cap a territori rus són les causes de l'entrada de Rússia a la guerra, ja que se sentia cada cop més amenaçada per aquesta OTAN conqueridora. La set de poder dels Estats Units, revelada a Apocalipsi 13:11-18, no demostra que s'equivoqui. A la partició de Ialta, Rússia va prendre sota el seu domini Polònia i els ucraïnesos catòlics d'Occident que havien lluitat al costat dels exèrcits nazis alemanys. Aquests dos països van ser així explotats per Rússia i privats d'una autonomia real. Com a resultat, van conservar odi i ressentiment. És per això que Polònia, alliberada d'aquesta tutela per la caiguda de la Unió Soviètica, va voler unir-se immediatament al camp de l'OTAN, posant-se sota la protecció americana. Havent-se unit a l'OTAN, el seu comportament va animar Ucraïna a voler fer el mateix. Però Rússia no podia acceptar que el seu territori es convertís en una frontera directa amb l'OTAN.

Al versicle 40, la profecia parla del moment en què " *el rei del nord* ", la Rússia ortodoxa, atakarà obertament els països europeus; això serà la conseqüència de les sancions unànimes, o gairebé unànimes, preses pels líders d'Europa i els seus líders nacionals. I cal tenir en compte que Europa es va construir sobre els tractats de "Roma", de manera que les nacions de la UE comparteixen la culpa catòlica romana amb el règim papal romà. De manera que qualsevol atac contra Europa també és un atac contra la fe italiana i catòlica

romana. L'agressió russa contra Europa encara està per davant, però no és gaire lluny, perquè el subministrament d'armes poderoses als ucraïnesos mata soldats russos i destrueix el seu armament, de manera que, fins i tot si pateix un revés militar temporal, Rússia, amenaçada de ruïna, aviat atacarà directament els proveïdors. Només llavors es complirà la segona part del versicle: " *I el rei del nord vindrà sobre ell com un remolí, amb carros i genets, i amb molts vaixells; avançarà terra endins, i s'estendrà com un torrent, i es desbordarà* ". Rússia s'inicia llavors en una gran reconquesta que afecta Israel i Egipte.

Versicle 41: « *Entrarà a la terra gloriosa, i molts seran derrocats; però Edom, Moab i els principals dels fills d'Amon seran alliberats de la seva mà* » .

Després d'evocar la seva agressió contra l'Europa Occidental, l'Esperit anuncia la intervenció russa contra Israel, " *el més bell dels països* ". L'aliança dels nord-americans amb els jueus justifica la lògica d'aquesta agressió. Qüestionant la seva aliança amb Occident i Israel, " *Edom, Moab i el cap dels fills d'Amon* ", que representen l'actual Jordània, el veí musulmà d'Israel, són salvats pels russos.

Versicle 42: « *Estendrà la mà contra els països, i la terra d'Egipte no s'escaparà* » .

Trobar " *Egipte* " envaït per Rússia és coherent amb l'aliança que va fer amb Israel el 1979. Aquesta elecció oportunista es suggereix pel fet que Déu li atribueix un intent d'" *escapar* ", unint-se al seu bàndol, de la ira de les potències occidentals dominants en aquell moment.

Versicle 43: « *Tindrà poder sobre els tresors d'or i plata, i sobre totes les coses precioses d'Egipte; els libis i els etiòps el seguiran* » .

Aquest saqueig atribuït als russos s'ha justificat des de l'atac rus a Ucraïna. La forta resistència que els ucraïnesos hi oposen està consumint el seu equipament militar, vaixells, tancs, avions i els mateixos caces. A més, des del començament d'aquest conflicte, les sancions econòmiques imposades pel camp occidental contra ell han començat a reduir la seva riquesa amb l'objectiu declarat d'arruïnar-lo. El saqueig de la riquesa del camp occidental serà, per tant, la seva resposta per compensar les pèrdues patides. Només avui assenyalo la importància d'aquesta aclaració: " *els libis i els etiòps ho seguiran* ". Els " *libis* " són els pobles musulmans del nord d'Àfrica, mentre que els " *etiòps* " representen els pobles negres de la resta d'Àfrica, la gran majoria dels quals ara també són musulmans. L'aclariment " *ho seguirà* " ens permet reconstruir l'ordre cronològic de les accions profetitzades. Els pobles musulmans només entren en guerra després de l'atac rus contra les nacions europees i Israel. De manera força lògica i oportuna, s'aprofiten del desordre de les nacions del sud de la UE, obligades a combatre dues agressions simultànies. En aquest atac contra l'Àfrica musulmana, França, un antic país colonial, és particularment objectiu dels pobles que va colonitzar. Les seves regions meridionals seran saquejades i les seves poblacions seran parcialment massacrades en diversos llocs profetitzats per Michel Nostradamus. Com diu el versicle 40, el " *rei del nord* " rus envaeix tota Europa i es dedica al saqueig. D'acord amb la seva decisió actual, Amèrica inicialment no intervé per evitar aquesta invasió i permet que Rússia s'estengui per les terres de les nacions europees. Fins a aquest moment, els combatents només utilitzen armes

convencionals. I els països derrotats són sotmesos a saqueig. Rússia està equipada amb armes nuclears potents i terrorífiques, però no vol utilitzar-les, sabent que el seu ús conduiria a un genocidi terrestre. Però al camp americà no hi ha aquests escrúpols i, per aniquilar l'etern enemic rus, primer atomitzaran el seu país.

Versicle 44: « *Les notícies de l'est i del nord el consternaran, i sortirà amb gran fúria per destruir i destruir completament molta gent* » .

Per a Europa, envaïda pels russos, Rússia es troba al seu " est ", i per a Israel, es troba al seu " nord ". Així, l'invasor rus s'assabenta que una terrible tragèdia acaba de colpejar Rússia al seu territori, cosa que, mitjançant aquestes direccions cardinals, s'indica subtilment. Amb Rússia atomitzada, els combatents russos entren en una fúria boja i assassina. Ja no es tracta de saquejar, sinó de " *destruir i exterminar multituds* ", i per fer-ho, al seu torn, utilitzen el seu terrorífic potencial nuclear contra els americans i contra les nacions europees. Així és com es compleix la mort del " *terç de la humanitat* " profetitzada i ordenada per Jesucrist, en el missatge de la " *sisena trompeta* " a Apocalipsi 9:13-14: " *I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any van ser alliberats per matar el terç de la humanitat* ". El versicle 16 d'aquest tema especifica encara més la participació de 200 milions de combatents en aquesta guerra universal definitiva. Llegim: " *El nombre dels genets de l'exèrcit era de dues miríades de miríades: vaig sentir el seu nombre* ". Les ordres de destrucció nuclear ordenades pels líders d'estats, nacions i pobles es profetitzen amb aquesta expressió del versicle 18: " *Un terç de la humanitat va morir per aquestes tres plagues, pel foc, pel fum i pel sofre , que sortia de les seves boques*". Els enfrontaments religiosos es designen amb la paraula " *fum* ", que simbolitza les oracions a Apocalipsi 8:4: " *El fum de l'encens va pujar, amb les oracions dels sants, de la mà de l'àngel davant Déu* ". La fi de les capitals occidentals és, doncs, a prop, imminent. En particular, atacada per la ira de Déu que la va anomenar " *Sodoma i Egipte* " a Apocalipsi 11:7, París serà colpejada i destruïda pel foc nuclear rus.

Versicle 45: « *Plantarà les tendes del seu palau entre els mars, a la muntanya gloriosa i santa, i arribarà a la seva fi, i no hi haurà ningú que l'ajudi* » .

Aquesta vegada, és a Ezequiel 38:22 que trobem la confirmació d'aquesta destrucció de les tropes russes al sòl d'Israel: " *Executaré judicis contra ell amb pesta i amb sang, amb pluja intensa i amb pedres de calamarsa; faré ploure **foc i sofre**". sobre ell i sobre les seves tropes , i sobre els molts pobles que seran amb ell " . Així perseguides fins a Israel pels exèrcits americans i els supervivents europeus, les tropes russes van ser aniquilades allà juntament amb els pobles musulmans que les havien donat suport.*

Aquí acaba la revelació donada per Déu a Daniel 11: Rússia és aniquilada. Però després d'aquesta acció, Daniel 12:1 comença dient: " *En aquell temps s'aixecarà Miquel, el gran príncep que defensa els fills del teu poble; i hi haurà un temps de dificultat, com no n'hi ha hagut des que hi ha hagut una nació fins a aquell mateix temps. En aquell temps, el teu poble serà alliberat, tots els que es trobin inscrits al llibre* ". Ara, entre el temps d'aquest retorn gloriós i l'aniquilació de Rússia que el va precedir, Déu organitza a la terra l'última prova de fe que

pretén separar, per última vegada, els elegits dels caiguts. En aquell moment, els elegits s'hauran convertit en "adventistes" en el sentit que esperen el retorn de Crist a la primavera del 2030, però també han de testificar que són "del setè dia". Amb aquesta finalitat, la seva fe ha de ser posada a prova i demostrada honorant el dissabte, incloent-hi i especialment quan són amenaçats de mort per aquesta obediència a Déu. Aquesta prova és profetitzada per Déu i revelada a Apocalipsi 3:10, amb aquestes paraules: " *Perquè has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la temptació que ha de venir sobre tot el món, per posar a prova els habitants de la terra* " .

El " *temps de la fi* " profetitzat fa referència al " *temps de les nacions* " que són destruïdes per successius atacs divins, virus assassins, fams degudes a bloquejos econòmics causats per guerres i per les armes d'aquestes guerres. Com va declarar Jesús, " *sentir parlar de guerres i rumors de guerres* " no defineix la fi del món, sinó només " *la fi del temps de les nacions* ". Aquesta " *fi de les nacions* " és, doncs, causada per una disminució considerable de la representació de la vida humana a la Terra. Terriblement delmats, els pobles hauran perdut totes les formes de poder i organització. És per això que els supervivents d'aquest últim conflicte atòmic es veuen obligats per la situació a renunciar a la seva identitat nacional i a formar una aliança universal encapçalada per Amèrica, que s'ha mantingut forta.

Amèrica finalment realitzarà el seu somni de domini universal, i el seu règim de " *bèstia que puja de la terra* ", citat a Apocalipsi 13:11, entrarà en acció durant molt poc temps: " *I vaig veure una altra bèstia que pujava de la terra, que tenia dues banyes com un xai, i que parlava com un drac* ". La llei que fa obligatori el descans dominical romà, els fidels escollits al Sàbat diví seran perseguits i víctimes del boicot comercial típicament americà, segons el versicle 17; cal tenir en compte que aquest comportament ja s'aplica contra Rússia i els russos pel camp occidental, inclosa l'anomenada França democràtica i republicana; des del 24 de febrer de 2022: " *i ningú no **podia comprar ni vendre** , si no tenia la marca, el nom de la bèstia o el número del seu nom* ".; això abans de ser condemnat a ser assassinat, segons el versicle 15: " *I tenia poder de donar vida a la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlés i fes que tots els qui no adoraven la imatge de la bèstia **fossin assassinats*** ". Ap. 9:20-21 descriu l'estàndard dels supervivents del genocidi terrenal: " *La resta de la humanitat, que no van morir per aquestes plagues, no es van penedir de les obres de les seves mans, de manera que no adoraven dimonis, ni ídols d'or, plata, llautó, pedra i fusta, que no poden veure, ni sentir, ni caminar; **i no es van penedir dels seus assassinats** , ni de les seves bruixeries, ni de la seva immoralitat sexual, ni dels seus robatoris* " .

El retorn gloriós de Crist posarà fi a les falses esperances i a les falses anàlisis del tema religiós. Els escollits són enduts al cel, els caiguts són exterminats a la terra, massacrant-se els uns als altres i rebutjant la responsabilitat de la pèrdua comuna.

Arribats al final d'aquestes explicacions, he d'afegir aquesta última idea.

Sense qüestionar el valor de la data de 1945, el " *temps de la fi* " pot haver començat ja a la primavera de 1843, a causa de les tres religions esmentades a

Dan. 11:40, les dues religions cristianes eren culpables de faltes molt greus, ja que aquests pecats s'imputen al servei de Jesucrist, i pateixen càstigs en relació amb aquestes faltes. Tot sembla basar-se en aquest principi de justícia divina de la llei del talió, que Déu modifica en la seva aplicació contra la Roma papal a Apocalipsi 18:6: " *Pagueu-li el que ha pagat, i doneu-li el doble segons les seves obres. A la copa on ha vessat, doneu-li el doble* ". Ja no és ull per ull, dent per dent, sinó dos ulls per ull i dues dents per dent. En la seva justícia perfecta, Déu assegura que els càstigs s'apliquin segons el principi de reciprocitat.

Primer, a partir de 1830, França, que més tard es va convertir en la fundadora de la Unió Europea, va prendre possessió de territoris poblats per musulmans; després d'aquesta acció, l'Esperit profetitza la reacció del poble colonitzat: agressió cap a l'antic colonitzador i massacres fins a obtenir la independència requerida: " *el rei del sud s'enfronta a ell* ". Perquè la colonització és una mena de "captivisme " de tot un poble per apropiarse del seu territori. Recordo que quan Déu va voler donar al seu poble Israel, la terra de Canaan, per evitar problemes futurs, es va encarregar de matar tots els seus habitants, organitzant l'extermini, amb les picades de vespes, i els cops, amb l'espasa dels exèrcits jueus. No hi havia de quedar cap habitant viu que pogués intentar venjar aquest genocidi. Però aquesta duresa requerida per a aquesta situació fa tremolar d'horror les ments humanes excessivament humanistes.

De la mateixa manera, dins de l'OTAN, Europa ha explotat amb èxit l'afebliment temporal de la Rússia soviètica per expandir el seu mercat i arruïnar Rússia. Aquesta mala acció ha rebut, en resposta, la reacció armada d'una Rússia ressorgida. Amb totes les seves forces armades, " *el rei del nord descendirà sobre ell*". i *l'inundarà com una tempesta* ."

Al seu torn, Rússia volia aprofitar la seva victòria sobre els nazis per subjugar els pobles polonès i ucraïnès. I en canvi, com a reacció, va patir la ira de l'odi venjatiu d'aquests països... i d'Amèrica, que seria castigada l'última, i exterminada pel mateix Déu.

Una tercera raó fa que la primavera de 1843 sigui el començament del " *temps de la fi* ", també espiritual, ja que aquesta data és escollida per Déu per restablir les veritats distorsionades per l'Església Catòlica Romana. Daniel 8:14 ho consolida, però Daniel 12:11-12 en destaca la importància. I segons Apocalipsi 3:2, en aquest moment, Déu exigeix obres de fe " *perfectes* "; la qual cosa està d'acord amb un requisit adjunt al " *temps de la fi* ".

Una quarta justificació es basa en el despertar evident del desenvolupament tecnològic, que causarà contaminació fins a la fi del món, de manera que també prepara la destrucció de la humanitat.

La paràbola del «fill pròdig»... invertida

Aquesta paràbola del "fill pròdig" ensenyada per Jesucrist és tan coneguda a Occident que s'ha convertit en una expressió simbòlica comuna. Per tant, tornaré a aquesta paràbola, el començament de la qual descriu perfectament la situació que acaba d'afectar Rússia i Ucraïna, immerses en una guerra fratricida a causa del desig d'emancipació d'aquesta jove república dels països de l'Est.

La paràbola original es presenta a Lluc 15:11-32, però sorprenentment, la paraula "pròdig" no hi apareix.

Versicle 11: « *I digué: Un home tenia dos fills* » .

Versicle 12: « *El fill petit digué al seu pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em correspon". I el pare els repartia els seus béns.* »

Versicle 13: « *Pocs dies després, el fill petit va recollir-ho tot i se'n va anar a un país llunyà, **on va malgastar tots els seus béns en la disbauxa.*** »

Aquí acaba la comparació amb la paràbola original, perquè aquesta paràbola donada per Jesucrist volia ensenyar la benedicció divina del "penediment", com indica el versicle 10: " *Igualment, us dic que hi ha alegria en presència dels àngels de Déu per un sol pecador **que es penedeix*** ". Tanmateix, el fill ucraïnès de la nostra realitat va descobrir les alegries de la llibertat total, l'oblit dels tabús religiosos, és a dir, la vida lliberticida ja desenvolupada a les societats del món occidental. Es va apegar tant a aquesta llibertat que, a diferència del fill de la paràbola real, es va girar contra el seu pare, Rússia, en què Ucraïna tenia un paper afavorit molt important.

La vida real actual representa societats amorals amb cors endurits que s'han tornat veritablement incapaços de penediment. I aquesta situació reproduïx la que prevalia just abans del diluvi d'aigües causat per Déu en temps de Noè. En l'agitació deguda a les contínues molèsties dels atacs virals i els conflictes impossibles de guanyar, el pensament occidental pren aspectes feixistes molt inquietants. Però, per què sorprendre's? No acaben produint els mateixos efectes les mateixes causes? I això és encara més fàcilment perquè, amb el temps, els líders són substituïts per joves que no han estat marcats per les doloroses experiències del passat. Al camp rebel occidental, ara només trobem joves d'uns trenta anys, tots nascuts en una època de pau pròspera. I tots ells, privats de la saviesa de Déu, es comporten amb arrogància i com a dictadors, imposant les seves opinions perilloses al seu poble. Cada dia, davant dels nostres ulls i amb un gran suport mediàtic, veiem com s'organitza el conflicte més terrible de tota la història de la humanitat. Per als ancians, dels quals jo sóc un, la cosa es pensava impossible, però això era sense comptar amb la renovació de les generacions governants. I els últims constitueixen els pitjors, dins de la norma. El menyspreu mostrat al gran Déu creador invisible acaba costant a la humanitat el preu de la seva aniquilació progressiva però, tanmateix, profetitzada i segura.

Coneixent la causa de la ruptura del poble ucraïnès amb Rússia, podem entendre per què Déu culpa les nostres societats occidentals per donar suport a l'elecció ucraïnesa. El jove president Zelenski havia declarat públicament als pobles de la UE: "Som com vosaltres". I aquest crit del seu cor és, tristament, la confirmació i l'expressió d'una veritable condemna divina. Perquè aquestes eleccions confirmen el bon sentit d'aquest ensenyament de Proverbis 29:18: " *On no hi ha visió, el poble pereix; feliç el qui guarda la llei!* ". En aquest versicle, la

paraula és " *revelació* o *visió* ". Crec que generalment s'entén malament perquè l'autor diví contrasta "visió" i "la llei". En aquest cas, " *visió* " es refereix a la direcció divina visual tal com era quan Déu conversava amb Moisès. El que Déu vol dir és que, fins i tot sense la seva presència visible, el poble serà beneït si és obedient a les seves lleis. Per tant, aquest versicle exalta la fe del qui obeeix la llei divina en totes les èpoques. Ens permet entendre la causa de l'avanç de la corrupció i les perversions morals a les nostres societats occidentals considerades pels pobles de la terra com a "cristianes" però jutjades per Déu, falsament, com a "cristianes". A Europa, la fe cristiana no es va nodrir de la veritat donada per Jesucrist, l'obra del qual va ser impedida per la presència visible d'un líder terrestre papal des de l'any 538. Avui, tothom pot veure que " *el poble està sense restriccions* " a tota la UE, però només a nivell moral, perquè la llibertat individual dels seus habitants en realitat només es redueix per satisfer imperatius financers, econòmics i polítics. La quasi-imposició del sistema "d'internet", a través del qual es realitzen els pagaments de les compres, està substituint gradualment l'ús de bitllets. De manera que el lideratge econòmic americà pren el control absolut del subjecte i pot, ja, autoritzar o no " *comprar i vendre* ", segons la seva bona voluntat i criteri. Ja, en resposta a la sol·licitud dels EUA, els bancs europeus imposen als seus clients la declaració signada d'un certificat fiscal individual. En cas de denegació, els pagaments ja no es faran. La invenció de la xarxa de comunicació "Internet", originalment d'ús militar, va ser utilitzada per Amèrica com una xarxa que atrapava tots els habitants de la terra. Ara, sota aquesta dependència, pot obtenir-ne tot el que vulgui. Però avui aquesta dependència només afecta els pobles de la UE perquè els EUA encara no dominen tot el planeta Terra. I estem presenciant separacions i reagrupaments dels bàndols que la Guerra Mundial aviat oposarà amb violència i terribles conseqüències. El consumidor ja s'ha convertit en esclau de les organitzacions financeres i ja no pot resistir-s'hi. La nova Atlàntida organitza els seus principis i les seves lleis; obeïm o morim.

Així, el "fill pròdig" ucraïnès del 2022 va ser seduït al seu torn per l'estàndard de llibertat americana, després dels europeus, que van ser seduïts per primera vegada després de la Segona Guerra Mundial. A la badia de Nova York, la presència de l'estàtua d'aquest nom, "Llibertat", confirma el seu destí i la seva vocació. Un rere l'altre, tots els que s'assemblen acaben reunint-se, no per a millor, sinó per a la pitjor confrontació final que ha de reduir el seu nombre en un " *terç* " simbòlic, segons Apocalipsi 9:15.

A França, a les eleccions presidencials, Déu va considerar oportú posar la nació sota la presidència del jove Emmanuel Macron elegit, contra l'opció francesa, **per segona vegada** perquè l'opció contrària afectava, **per segona vegada**, l'encara més odiat "Front Nacional", rebatejat mentrestant "Agrupació Nacional". Al final d'aquest dia 16 de maig de 2022, el jove suposadament arrogant, orgullós i ambiciós, que veu en cada home "un gal refractari", es va assegurar de no ser dominat, escollint, aquesta vegada, com a primera ministra, una dona entre les més fidels i incondicionals del seu partit anomenat "La République en Marche". Amb aquest partit polític, la humanitat està realment en moviment, però no cap a l'èxit i la felicitat esperats.

Però, com que el títol d'aquest article és la paràbola del "fill pròdig", aprofitem-lo per destacar les belles lliçons que va donar Jesucrist. Amb aquesta finalitat, continuem el nostre estudi dels versos 14 i següents.

Versicle 14: « *Quan s'ho hagué gastat tot, hi va haver una gran fam en aquella terra, i va començar a passar necessitat* » .

Versicle 15: « *Va anar a treballar per a un dels habitants del país, que el va enviar als seus camps a cuidar de porcs* » .

Versicle 16: « *Volia satisfer-se de les merles que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava* » .

Versicle 17: « *Llavors, quan va entrar en si, va dir: «Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres, i jo aquí em moro de fam!* »

En aquest exemple proposat per Jesucrist, la reflexió del fill pròdig és una mica oportunista. És per això que hem de donar al " *pa* " que li manca un significat purament espiritual segons el fet que " *l'home ha de viure de tota paraula que surt de la boca de Déu* ".

Versicle 18: « *Em llevaré i aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, **he pecat contra el cel i contra tu*** » .

El pecat comès contra el Pare és, en primer lloc, un pecat comès contra el Cel.

Versicle 19: « *Ja no sóc digne de ser anomenat fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers* » .

Déu ens dona un exemple de veritable penediment. El fill reconeix no només la seva culpa, sinó també la legitimitat de perdre els seus drets com a fill.

Versicle 20: « *I es va aixecar i va anar a trobar el seu pare. Quan encara era lluny, el seu pare el va veure i es va compadir d'ell, va córrer, se li va llançar al coll i el va besar.* »

En el comportament d'aquest Pare, Déu revela el seu propi comportament envers el pecador penedit. El seu amor és tan fort i gran com la seva justícia. I la seva longanimitat envers els pecadors testimonia la seva compassió excepcional.

Versicle 21: « *El fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu, i ja no sóc digne de ser anomenat fill teu"* ».

Versicle 22: " *Però el pare digué als seus criats: Porteu de seguida el vestit més bonic i poseu-li-ho, poseu-li un anell a la mà i sabates als peus* " .

Per al fill pròdig, la sorpresa és gran perquè el seu pare no se li adreça amb cap dels retrets que s'havia dirigit a si mateix. En comptes de retreure'l, l'honora més que a un fill que ha romàs fidel i digne.

Versicle 23: « *Porteu el vedell gras i mateu-lo. Mengem i celebrem-ho.* »

L'organització d'una festa troba la seva explicació en aquests dos verbs "mengem i alegrem-nos". La lliçó s'expressarà al final de la història, però ja aquest verb "alegrem-nos" testimonia l'alegria que sent el Pare celestial; una alegria causada pel penediment d'aquest fill que semblava perdut.

Versicle 24: « *Perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida; estava perdut i ha estat trobat* » . I van començar a alegrar-se.

El principi es confirma: trobar allò perdut aporta una alegria encara més gran que allò que es conserva durant molt de temps. Això ens ensenya que una lesió curada pot aportar més felicitat que estar sa.

Versicle 25: « *El fill gran era al camp. Quan va arribar i s'acostà a la casa, va sentir música i danses* » .

Versicle 26: «*Va cridar un dels criats i li va preguntar què era* » .

Versicle 27: « *Llavors el criat li digué: "El teu germà ha tornat a casa, i com que l'ha trobat bé, el teu pare ha matat el vedell gras."* »

Versicle 28: « *Ell estava enfadat i no volia entrar. El seu pare va sortir i li va suplicar que entrés* » .

Versicle 29: " *Però ell digué al seu pare: Mira, tants anys t'he servit i mai he transgredit el teu manament; però mai no m'has donat un cabrit perquè me n'alegrés amb els meus amics* " .

Versicle 30: " *I quan va venir el teu fill, que devorava els teus béns amb prostitutes, va ser per ell que vas matar el vedell gras!* " »

Versicle 31: « *Fill meu*», li digué el pare, «*tu sempre ets amb mi, i tot el que tinc és teu* ».

Versicle 32: " *Però calia alegrar-se i celebrar, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida; estava perdut i ha estat trobat* " .

En aquesta paràbola, el comportament i el raonament del fill que va romandre fidel a casa del seu pare no són anormals, i només pot quedar sorprès en veure tant d'honor donat a aquell que s'havia comportat indignament. En aquesta lliçó, Déu ens mostra el pes que té l'amor en el seu judici sobre els humans. Aquesta lliçó era particularment adequada per obrir els cors dels jueus formats per la lletra de la llei. L'Antic Testament només funcionava sota el govern de la justícia basada en ordenances divines; l'amor i la compassió no hi apareixien. Aquesta paràbola preparava els cors dels jueus per a la demostració de l'amor incommensurable de Déu per les seves criatures, la feblesa i l'atracció natural pel pecat de les quals coneix bé. En Jesucrist, Déu podrà concedir perdó i honor a tots els pecadors veritablement penedit; això d'acord amb l'ensenyament d'aquesta paràbola.

En el paper del fill fidel, Déu es refereix als jueus de l'antiga aliança, ensenyats per la llei des de l'èxode d'Egipte. El seu estatus de fills primogènits els dona prioritat sobre tots els altres homes fins a Jesucrist. És per això que el Messies va aparèixer a Jerusalem, que el va sentir parlar i testificar i, tanmateix, va acabar fent-lo crucificar a petició del clergat jueu. En aquesta escena, la indignació del fill primogènit caracteritzarà els jueus de l'antiga aliança, que sentiran odi cap als escollits de la nova aliança, seleccionats d'entre els pagans. Perquè, per a aquests jueus, aquesta exigència dels pagans de servir el seu Déu és intolerable i inacceptable. El que la paràbola no diu és que aquest malentès de la compassió divina realitzada en Jesucrist els costarà la pèrdua de la vida eterna, que se suposava que la seva obediència els havia de portar. Però el missatge va ser donat igualment, i Jesús el va fer profetitzar per boca dels jueus als quals va presentar la seva paràbola del " *amo de la vinya i dels vinyaters* ", tal com està escrit a Mt. 21:41: « *Li van respondre: Destruirà miserablement aquests miserables i arrendarà la vinya a altres vinyaters, que li donaran els fruits al temps de la verema.* »

Llibertat, Igualtat, Fraternitat... el mite republicà

Avui, com a soldat de Crist, agafo les armes contra aquest mite de la utopia republicana que constitueix l'antídot contra la veritable fe.

És enganyós perquè alimenta falses esperances. Crea la il·lusió de la imatge de la felicitat, així que vinc a desmuntar-ho i demostrar com constitueix una autèntica estafa que sedueix la majoria de tota l'espècie humana.

És cert que, quan es reuneixen d'aquesta manera, aquestes tres qualitats poden ser un somni. I si s'aconseguís el resultat, l'home aconseguiria una gran felicitat. Malauradament, com totes les ideologies concebudes per homes pecadors, aquesta només produeix el contrari del que pretenia oferir. La llibertat es converteix en cadenes; la igualtat en disparitats abismals; i la fraternitat en lluites perpètuas.

Llibertat.

Amb la diversitat creant molts problemes de convivència, la llibertat esdevé cada cop més estreta. A més, la llibertat és una il·lusió enganyosa perquè la Bíblia ens diu a 2 Pere 2:19: "*Els prometen la llibertat, mentre que ells mateixos són esclaus de la corrupció, perquè allò que els ha vençut és esclau*". I en aquest sentit, tot home, separat pel seu pecat de Déu, és esclau del seu pecat. La llibertat que utilitza per pecar emmascara una terrible condemna divina; per tant, aquesta llibertat és veritablement enganyosa. Però el pecador impenitent es conforma amb aquesta condició i utilitza egoistament la seva llibertat per explotar la del seu proïsme en benefici propi. I aquesta explotació constitueix una estafa per a les víctimes del sistema. La llibertat encara està molt restringida per les condicions de la vida econòmica moderna. El menjar només s'obté amb diners, així com la roba i l'habitatge, aquest sostre essencial per trobar un mínim de protecció a la terra. El creixement de les ciutats a costa del camp ha intensificat el problema. Treballar la terra alimentava molta gent que avui depèn únicament d'un salari i grans magatzems per satisfer les seves necessitats urgents. La llibertat encara és il·lusòria en el sentit que cada ésser humà obeeix la seva naturalesa heretada. Tothom porta gens heretats de les seves famílies ancestrals, i el ros amb ulls blaus mai serà el moreno amb ulls negres. I aquí rau el problema dels criteris de bellesa, el dels gustos i colors dels quals tothom té la seva pròpia concepció, coses que no es poden discutir. Tanmateix, si no es poden discutir, poden fàcilment conduir a discussions i conflictes mortals.

Legalitat

La natura ens dona desigualtat física i psicològica des del naixement. Però, és clar, la ideologia republicana deixa a la ciència i a la medicina quirúrgica la tasca de posar remei a aquestes coses. Afirmar oferir als homes els mateixos drets i s'esforça per combatre la bretxa creada entre els rics i els pobres, els sans i els malalts. Lloem aquests esforços perquè són defensables, però a part d'un principi ideal, quin és el resultat? Els rics promouen el seu enriquiment i els pobres sempre arrossegueu la seva pobresa inseparable. Aquí, observo una primera incompatibilitat entre les paraules "llibertat" i "igualtat", perquè és precisament

per la llibertat que la igualtat es fa impossible. Jesús no va donar als humans cap falsa il·lusió perquè ell mateix va dir a Mt 26,11: " *Perquè sempre tindreu pobres amb vosaltres, però no sempre em tindreu a mi* ". De la mateixa manera, profetitzant els darrers dies, l'Esperit declara a Apocalipsi 13:16: " *I va fer que tots, petits i grans, **rics i pobres** , **lliures i esclaus** , rebessin una marca a la mà dreta o al front* ". Observeu en aquest versicle la presència de persones " **lliures** " i " **esclaus** " per a aquests darrers dies de la història terrenal humana que afecten el nostre temps i els vuit anys que queden per complir. És clar que la igualtat seguirà sent un mite per a tothom, i això encara més a mesura que la maldat dels cors humans només augmenta amb el pas del temps.

La igualtat de drets continua sent un miratge present al desert republicà perquè tothom pot veure que els rics compren el poder, l'advocat molt car i eficient i el consentiment de jutges corruptes. A més, no és sense raó que Jesús va declarar, a Lluc 6:24: " *Però ai de vosaltres, els rics, perquè ja teniu el vostre consol!* " I Jac. 5:1 ho confirma, dient: " *Ara vosaltres, els rics! Ploreu i gemegueu per les desgràcies que us vindran* ". Per tant, no s'aconsegueix la igualtat en matèria de justícia, però la República ofereix igualtat d'oportunitats a tothom, diu. Però, són els cervells iguals per obtenir les mateixes coses pels mateixos mitjans? No, òbviament no. I el problema de la República és que ha optat per afavorir, entre totes les activitats possibles i útils, els éssers més educats. El diploma marca la diferència i la riquesa, que en si mateixa compra el poder. Així es tanca el cercle viciós i, dins de la democràcia republicana, s'estableix una societat governant superior composta per persones riques i altament educades. Amb els anys, aquesta situació reproduïx la societat de privilegis que la democràcia republicana pretenia destruir. A França, la Cinquena República va reproduir una societat de privilegis organitzada sobre un principi molt similar al de l'antiga monarquia. Però el criteri per accedir al poder ara és el coneixement, un diploma obtingut a les escoles de formació de la nació. Així, els polítics empenyen els seus fills per aquest camí polític, i de pare a fill, la nova noblesa estatal es va alternant al capdavant del poder.

El jove Octavi, nebot del dictador Cèsar, havia entès, com el seu oncle, la importància d'obtenir el suport del poble, la plebs romana. Tanmateix, per obtenir el suport popular, el mètode ha continuat sent el mateix: cal oferir-los l'oportunitat de divertir-se, de distreure's i d'empènyer els límits de les causes individuals i col·lectives del plaer. La calma i la llarga pau de 77 anys que han prevalgut fins al nostre temps s'han obtingut per aquests mateixos mitjans. És en el consum de productes creats i contínuament renovats que les societats occidentals s'han tornat pacífiques i dòcils tal com desitjaven les classes dirigents. Mentre els pobres s'embogeixen davant dels canals de televisió i als estadis esportius, aquestes classes dirigents s'organitzen i creen el seu enriquiment individual i col·lectiu. Des del 1976, l'acollida de poblacions d'origen africà, del Nord i del Sud, ha situat en convivència persones de total desigualtat. Les aspiracions d'uns no són compartides per altres, però tots comparteixen el desig d'enriquir-se. Perquè quan es posen en contacte directe amb els rics, els pobres descobreixen l'abast de la seva pobresa, i alguns estan disposats a fer qualsevol cosa per obtenir la riquesa

cobejada. Així, la desigualtat prepara el camí per als enfrontaments entre persones desiguals a la República Francesa.

La germanor

És difícil, si no impossible, aconseguir aquest tercer objectiu republicà, ja per la fallada de les dues qualitats estudiades anteriorment. La fraternitat de la qual parla la República és la de la humanitat global. Ara bé, és bo recordar que des dels primers fills d'Adam i Eva, el gran Caïn va matar el seu germà petit Abel per gelosia. I aquest testimoni per si sol diu que el somni de la fraternitat universal romandrà perpètuament un mite irrealitzable. La paraula fraternitat ens recorda que som germans, però els germans es barallen encara que no sempre es maten entre ells. I quan, a més de l'herència racial, s'hi afegixen diferències religioses, la possibilitat de l'esperada comprensió fraternal desapareix completament. El que alguns consideren sagrat, altres ho consideren profà i sense justificació. I quan el sagrat és atacat pel no creient, la profanació esdevé la causa d'enfrontaments bèl·lics mortals. El no creient no pot entendre la indignació que sent el creient. La barreja ètnica consisteix a barrejar productes altament explosius. Jesucrist va dir a Mateu 28:19-20: "*Aneu, doncs, i feu deixebles de totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. I vet aquí que jo sóc amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món*". El manament era, efectivament, "*fer deixebles de totes les nacions*", però no esclavitzar-los ni colonitzar-los. Els primers missioners van portar així l'Evangeli de la salvació, però darrere d'ells, van venir exèrcits per subjugar injustament els pobles que havien romàs lliures fins aleshores. La colonització va substituir els missioners, i els pobles lliures van ser sotmesos a l'esclavitud de les condicions econòmiques occidentals. Fins i tot després del final de la colonització, aquests pobles van romandre esclaus dels seus nous caps d'estat africans, que egoistament es van quedar per a ells mateixos la riquesa explotada pels antics colonitzadors. Com a resultat, aquests països, subjectes a les lleis econòmiques, no van poder enriquir-se ni tan sols permetre que el seu poble participés dels productes de la seva terra. La negritud va estar dolorosament marcada pel punt àlgid de la desigualtat: l'esclavitud. Files de negres encadenats van ser liderades per traficants d'esclaus musulmans des del Níger fins als seus països. Més tard, els portuguesos, i més tard altres pobles europeus, van fer el mateix, dirigint columnes d'esclaus negres fins als molls dels ports africans, inclòs Ouidah a Benín, on eren carregats, com a bestiar, a les bodegues dels vaixells que subministraven treballadors al Brasil per explotar els camps de canya de sucre i, més tard, per collir cotó al sud dels Estats Units d'Amèrica del Nord. Les persones negres, doncs, han estat marcades per dues experiències diferents depenent de si van ser esclavitzades a Occident o van romandre al seu país sota la colonització. Però, a la nostra era moderna, la consciència fomentada per l'acció mediàtica ha creat la barreja d'aquestes dues experiències i les persones negres en treuen una lliçó idèntica: el mal va ser portat per la gent blanca. Són totes aquestes injustícies practicades davant Déu i els homes les que Jesucrist explota en els nostres últims temps, per provocar odi i guerra. I totes tenen com a causa una explotació flagrant de **la desigualtat natural** que caracteritza la humanitat, segons la voluntat de Déu, des

del principi de la seva història. Tant és així que al final el lema republicà, llibertat, igualtat, fraternitat, s'aplica a una societat d'esclaus, desiguals, hostils i adversaris. El pitjor és que amb la unió que fa la força, aquesta força pren la forma d'una societat governant autoritària propera al feixisme. El dret al pensament i a l'opinió individuals avui és combatut i perseguit per les lleis republicanes. I així com la capacitat de tolerar l'oposició s'afeblirà amb el cop dels flagells de Déu en els darrers dies, la capacitat d'acceptar opinions individuals està disminuint a causa dels conflictes i amenaces que han pesat sobre els pobles de l'OTAN des del 24 de febrer de 2022. El feixisme ha tornat i encara té uns quants bons dies per davant. Sembla que la germanor només es reconeix per aquells que accepten i legitimen els estàndards establerts per aquest nou feixisme col·lectiu americà i europeu; l'amo i el seu servent.

A les mans de Déu Totpoderós

Independentment del nostre estatus espiritual, tots els éssers humans estem en mans de Déu Totpoderós. Tant si som beneïts per Ell com si som maleïts pel Seu judici perfectament just i imparcial, no podem evitar sotmetre'ns al compliment de la Seva inevitable i indestructible voluntat suprema. I aquesta situació també s'aplica a tots els àngels celestials, els bons que van romandre fidels i els malvats que van seguir Satanàs en la seva rebel·lió contra l'únic i sobirà Déu Creador.

Durant molt de temps i fins als nostres temps moderns, l'existència de Déu va ser fàcilment admesa pels éssers humans normals; això, fins al punt, que inspirats pels dimonis, servien falsos déus o els inventaven ells mateixos, perquè la vida testimonia tanta intel·ligència en els seus aspectes visuals i el seu funcionament que l'home, testimoni receptor i beneficiari d'aquestes coses, sabia que ell mateix no era l'autor d'aquesta creació; en conseqüència, intel·ligències ocultes, més poderoses que ell, havien d'estar a l'origen d'aquestes construccions. A més, cal destacar que, malgrat la seva ignorància del veritable Déu creador, van mostrar més intel·ligència que els humans agnòstics o ateus actuals que es conformen amb atribuir construccions extremadament complexes a l'atzar i al que anomenen "natura". Havent observat que l'alçada del terra augmenta amb el pas del temps, conclouen que és possible donar a la terra una existència de milions o milers de milions d'anys. Aleshores, em faig aquesta pregunta, d'on provenen les capes de terra i pedres que cobreixen el nucli central ardent de la Terra? I aquest nucli, com es va formar? Quin era el nivell del terra en el naixement de la Terra?

Afortunadament per a nosaltres, que tenim una fe veritable, no hem d'esperar que els homes ens donin les respostes a aquestes preguntes legítimes. Els humans moderns han inventat la ficció, un terme que designa allò que és fals i imaginat únicament per l'home. Però amb tota la seva capacitat imaginativa, s'han quedat molt lluny de la realitat; ja que la imaginació humana és limitada, mentre que la vida creada per Déu només ho és provisionalment en la seva forma actual. Per sobre de tota ficció, Déu és realment il·limitat, i només necessita manar per crear vida o matèria. I després del final de la història terrenal, quan cessi el setè

mil·lenni celestial, en la renovació de totes les coses, els elegits redimits per Jesucrist seran testimonis amb meravella del poder del seu Déu creador que transformarà sobtadament, a la seva ordre, la vella terra caòtica en un etern idíl·lic Jardí de l'Edèn.

És cert que amb el temps i el mal temps, les pluges i les tempestes violentes arrossegueu masses de terra i fang que arriben a cobrir llocs deserts o habitats. I heu d'entendre que davant d'aquests flagells, els humans es van rendir i es van adaptar a la nova situació imposada pel poder imperios dels fenòmens naturals. Avui dia, l'home modern disposa de màquines poderoses com ara buldòzers capaces d'arrencar pacientment una muntanya sencera. Això no era així en el passat, i els esllavissaments canviaven permanentment l'aspecte del terreny. El cobriment d'uns pocs metres té, doncs, una explicació natural, però les múltiples capes de la terra no. I les pretensioses teories falses ensenyades pels científics que atribueixen a la Terra una existència de milers de milions d'anys només semblaven desviar els éssers humans de la por deguda al Déu Creador revelada per la mateixa Bíblia escrita pels testimonis del poble jueu hebreu.

Feu-vos aquesta pregunta: per què aquests científics no apliquen la seva intel·ligència per intentar comprendre els testimonis inquietants i sorprenents presentats a la Bíblia? Tot i això, hi ha coses en aquestes revelacions que són desafidores; i ja, l'existència d'aquest poble jueu? La seva intel·ligència és, per tant, selectiva, i només la seva voluntat individual i col·lectiva està en joc: trien la ciència en contra de Déu.

Havent fet l'elecció contrària des del meu naixement, perquè vaig tenir la sort beneïda per Déu de néixer en un ambient religiós a causa del zel del meu oncle i la meva tieta per part de pare, d'obediència protestant darbyista, mai he dubtat de l'existència de Déu al llarg de la meua vida, tot i que durant molt de temps vaig ignorar la forma real de la seva veritat doctrinal. Sabia que la font de la seva revelació era la Bíblia i res més que la Bíblia. A més, quan Déu ho va considerar oportú, després d'amargues experiències terrenals, de gran vaig llegir i estudiar tota la Bíblia, aquesta paraula del Déu vivent escrita per als seus elegits.

Aleshores, dirigit cap a la fe adventista, vaig descobrir les respostes a les incoherències que havia observat en la falsa fe cristiana. El paper del dissabte va ser decisiu i les bases de les explicacions profètiques em van convèncer completament. A més, ara estic consternat de veure en aquest món tanta intel·ligència equivocada, desviada del Déu vivent i posada al servei de Satanàs i els seus dimonis. Alhora, mesuro i aprecio cada dia, i més i més, l'altura del meu privilegi que em porta a comprendre el pensament ocult, tot i que revelat, del Déu creador redemptor. És veritat! Jesús salva els seus escollits per la sang vessada a la creu en la qual es va oferir, voluntàriament, com a sacrifici expiatori, i aquesta acció és l'única base de la salvació proposada per Déu. Però, per què va mostrar tanta generositat i compassió? Qui pot dir que ho va fer perquè a qui salva se li permetés continuar pecant, voluntàriament, contra els manaments i les ordenances de Déu? Ningú, és clar, té aquest valor arrogant, i tanmateix, sense dir res, això és exactament el que la falsa fe legitima i legalitza amb les seves obres. Així, la seva culpabilitat fa referència als testimonis del nou pacte, ja que és Pau qui declara, a Rm. 6:1-2-12-15: " *Què direm, doncs? Perseverarem en el pecat, perquè la*

*gràcia abundi? Lluny d'això! Com podrem viure més en ell, havent mort al pecat? .../ ... No deixeu que el pecat regni en el vostre cos mortal, perquè l'obeïu en les seves passions. .../ ... Què, doncs? Pecarem, perquè no estem sota la llei, sinó sota la gràcia? Lluny d'això! » I al versicle 23, Pau ens dona una bona raó per no pecar més voluntàriament: " *Perquè la paga del pecat és la mort, però el do gratuït de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre.* "I aquesta " mort " serà encara més merescuda pels rebels desobedients, perquè en reclamar la seva justícia i la seva salvació, fan de Jesucrist mateix, segons Gal. 2:17, " *el ministre del pecat* ", és a dir, així cometen la pitjor afronta que se li pot fer: " *Però, mentre busquem ser justificats per Crist, si nosaltres mateixos fóssim trobats pecadors, seria Crist un ministre del pecat? Lluny d'això!* ""*

És molt interessant observar que aquest tema del " **pecat** ", contra el qual Pau adverteix els elegits de Crist, apareix principalment a la carta que adreça als romans. Perquè el nostre Occident cristià actual és el descendent d'aquests pobles sotmesos als romans que avui constitueixen la Unió Europea i les seves extensions angleses dels EUA i Austràlia, però també la fe ortodoxa dels països orientals. De fet, aquests avisos de Pau els condemnen a tots, ja que tots honoren l'odiós i fals "dia del Senyor" que va venir, el primer dia, per substituir el setè, santificat per Déu des de la seva creació del món; el seu sant dissabte. No està així justificada la ira divina que ve contra aquestes nacions rebels?

Des del primer dia de la seva creació per Déu, l'home, inicialment modelat en argila per les mans del Creador, ha estat a les seves mans. Abans de donar-li l'aspecte de carn i ossos, Déu el va formar inicialment com el terrissaire forma un recipient d'argila en una roda. Només aquesta revelació estableix els límits de l'estatus de l'home davant del Déu que ho crea tot, ho construeix tot i projecta el pla de les coses que durà a terme en el seu temps. He de testificar aquí quant l'estudi aprofundit de les seves profecies bíbliques ha nodrit la meua fe i m'ha fet descobrir el veritable descans per a l'ànima. Perquè el secret del veritable descans rau a obtenir respostes sobre el significat de les coses i els esdeveniments que veiem tenir lloc, dia rere dia, en la nostra vida contemporània. Mentre els estudiosos busquen respostes en el seu temps, els escollits de Crist troben aquelles que els il·luminen eficaçment en l'estudi dels temps passats; coses revelades en profecies que deixen fred i indiferent el seguidor de la falsa fe. Això ha resumit la fe cristiana en la seva expressió més simple, repetint la resposta citada en aquests versos bíblics de Actes 16:30-31: " *Els va treure i va dir: 'Senyors, què he de fer per ser salvat?' Pau i Siles van respondre: ' **Creieu en el Senyor Jesús, i sereu salvats, vosaltres i la vostra família** ' "* . Però per entendre aquesta breu resposta, hem de parar molta atenció als versos que segueixen, i ja al versicle 32: " ***I van parlar la paraula del Senyor a ell i a tots els qui eren a casa seva*** ". Per a aquesta família pagana que vivia a Filips, Macedònia, la conversió va ser real i sincera, i només necessitaven escoltar " *la paraula del Senyor* " per ser jutjats dignes del baptisme administrat després. Però aquesta conversió els va convertir en persones noves, les vides de les quals serien canviades i transformades pels valors divins als quals obeirien a partir d'aleshores. " *La paraula del Senyor* " els va fer descobrir els manaments i les prohibicions ensenyades per Déu. Aquesta era la

condició perquè se'ls atribuís la salvació de Crist. I ha estat la mateixa al llarg de tots els temps, fins i tot fins al nostre temps.

La paraula profètica dóna repòs a l'ànima perquè ens ofereix la certesa que, malgrat les aparences enganyoses, el món sencer continua sent aquesta argila que Déu modela per salvar o per destruir. En les seves profecies, no ha deixat de proclamar la seva victòria final sobre tots els seus enemics, en particular, a Isaïes 45:23: "*Juro per mi mateix, la veritat surt de la meva boca i la meva paraula no serà revocada: tot genoll s'inclinarà davant meu, tota llengua jurarà per mi*". Pau reprèn aquest versicle a Rm 14:11. Però Déu no es conforma amb anunciar la seva victòria, perquè perquè els seus escollits també siguin victoriosos, en les seves revelacions profètiques, els revela en un retrat compost, mitjançant símbols, la identitat dels seus enemics i els seus. I per sortir victoriós de la lluita de la fe aquesta condició és indispensable. Com a principi, qui pot derrotar l'enemic desconegut? Ningú, ni a la terra ni al cel.

És per això que conèixer la història completa de la fe cristiana és essencial avui dia per entendre la situació religiosa mundial. Abans d'entrar en la fe adventista, havia demanat a un pastor protestant documents que expliquessin la història de la fe cristiana. Així és com vaig aprendre la història de les lluites entre catòlics i protestants. Aleshores, a través de la fe adventista, vaig descobrir el decret de Daniel 8:14, i així vaig poder entendre que la fe protestant havia estat rebutjada al seu torn per Déu, des de la primavera de 1843. La paraula profètica em va il·luminar, em va formar, donant a la meva fe certes esperades. En aquesta experiència, entenc la justificació d'aquests versos de 1 Cor. 2:14 al 16: "*Però l'home natural no rep les coses de l'Esperit de Déu, perquè per a ell són una ximpleria, ni les pot conèixer, perquè s'han de discernir espiritualment*". ***Però l'home espiritual jutja totes les coses, i ell mateix no és jutjat per ningú*** . Perquè qui ha conegut la ment del Senyor, perquè l'instrueixi? ***Però nosaltres tenim la ment de Crist*** .

En la construcció progressiva de les seves profecies, Déu va permetre sàviament que tothom interpretés la base d'aquesta construcció. Els símbols s'identifiquen fàcilment mitjançant explicacions clarament formulades pel profeta Daniel. Això és cert en la successió d'imperis pagans dominants a Daniel 2, Daniel 7 i Daniel 8. Però les revelacions relatives a l'època cristiana requereixen molta més subtileza per part seva. El secret de la comprensió excepcional d'aquests misteris que em va ser donada rau en l'anàlisi sintètica que vaig fer comparant els ensenyaments completament desxifrats que es referien, a cada capítol, als mateixos períodes profetitzats sota diferents símbols. En reunir els ensenyaments prèviament separats, els retrats compostos es van crear mitjançant aquest mètode basat en la complementarietat dels detalls dispersos. Així és com la identificació romana de la "*petita banya*" de Daniel 7 i la de Daniel 8 es va poder obtenir d'una manera convincent i confusa per a la fe catòlica romana papal. L'aspecte misteriós inicial d'aquesta construcció profètica era permetre que la fe catòlica realitzés la seva obra maligna sense ser confosa per una identificació massa precisa i irrefutable. A més, l'Esperit diví va escollir el període de pau religiosa que va seguir a la Revolució Francesa per dirigir les ments dels seus escollits cap a l'estudi d'aquestes profecies especialitzades sobre els temps

cristians fins al "*temps de la fi*". I el seu primer instrument humà va ser l'americà William Miller. La construcció del llibre Apocalipsi, que clarament significa Revelació, es basa en els fonaments definits pel llibre de Daniel, i com que aquest Apocalipsi revela encara més detalls sobre tota l'era cristiana, les subtileses divines són encara més nombroses, de manera que el llibre és aparentment incompreensible; cosa que així allunya i desanima avantatjosament els curiosos mal inspirats i malintencionats.

Avui la meva ment ha estat presa per aquesta imatge del Déu Creador que té totes les coses a les seves mans. I continua modelant perpètuament els esdeveniments de la vida humana, donant-los la forma que va predir en les seves profecies. Aquestes profecies només revelen l'essencial, perquè els seus escollits descobreixen esdeveniments no profetitzats a mesura que passen els dies. Tanmateix, encara estan modelades pel Déu Totpoderós que decideix el seu compliment. Visc a França, en aquest país que encara pot oferir avui el millor que Déu li va portar a Valence-sur-Rhône en forma de les seves revelacions profètiques desxifrades, i el pitjor, l'arrogància LGBT dels perversos sexuals que menyspreen Déu i la religió, o la practiquen en les seves formes més odioses i abominables. Aquest és el fruit final del llegat de l'ateisme nacional i dels lliurepensadors de les seves cinc repúbliques successives. I lògicament, l'última forma és la més excessiva i la més endurida. Els meus cabells grisos i blancs són testimoni d'una experiència atenta contínua de la història francesa entre el final de la Segona Guerra Mundial i el nostre temps. L'obertura de la meva ment per les profecies m'ha permès entendre millor com Déu va preparar les tragèdies que estem experimentant avui. Perquè els dissenys de Déu es construeixen al llarg de segles i globalment al llarg de set mil·lennis. A més, qui menysprea la història passada no té cap possibilitat d'entendre què s'està aconseguint en el seu temps. Prenent la imatge del terrissaire, la preparació del recipient per ser modelat i girat comença amb la recollida d'argila de la natura. Després es treballa, s'estova i es col·loca al torn. De la mateixa manera, van caldre les agressions de les Croades cristianes contra els musulmans establerts a Jerusalem per obtenir un odi durador de l'Islam contra el cristianisme rebel. I aquest odi, despertat i amplificat, pren la forma de les agressions dels musulmans guerrers fonamentalistes contra els països cristians occidentals i contra els països pagans asiàtics. La religió és l'arma suprema que Déu empunya en els moments escollits per ell per castigar la humanitat rebel. El fanatisme religiós és molt més perillós que l'esperit dominant territorial que va caracteritzar les dues primeres Guerres Mundials. És per això que aquest fanatisme religiós tindrà un paper destacat en aquesta Tercera Guerra Mundial, que comença a Ucraïna, i serà terriblement devastadora i destructiva per a les vides militars i civils. En aquest conflicte ucraïnès, les quatre religions rebutjades per Déu ja participen en els combats. El protestantisme nord-americà, associat al catolicisme romà, europeu, polonès i ucraïnès, sense oblidar els jueus, s'oposa a la Rússia ortodoxa, assistida pels txetxens musulmans. I en la propera expansió d'aquest conflicte, els aliats religiosos vindran a donar suport als seus correligionaris, obrint múltiples conflictes locals en altres llocs que no siguin Ucraïna. Però la religió monoteïsta no serà l'única afectada per aquesta guerra. A l'est, l'Índia hindú s'enfrontarà al Pakistan musulmà, i la Xina lluitarà contra el

Japó i l'Índia. La visió d'aquest futur és fàcil de determinar, ja que cadascun d'aquests països té el seu potencial enemic hereditari identificat des de la Segona Guerra Mundial. I per accelerar la destrucció final que precedeix i prepara la fi del món, Déu desperta tots aquests vells odis i rancors que han estat temporalment latents.

Així podeu entendre que, com que tots són a les mans de Déu, el destí dels seus enemics és una causa desesperada. Però aquestes mateixes mans divines protegeixen, dia rere dia, els seus escollits, fins a l'hora del seu rapte al seu regne celestial on, segons la seva promesa, Jesús els ha preparat un lloc per a un període temporal de " *mil anys* ". Aleshores, l'eternitat es viurà a la terra regenerada, la " *nova terra* ".

Aquell qui modela la vida de les seves criatures ha escollit romandre invisible. I en això, revela la seva saviesa excepcional i única, que els antics anomenaven sapiència. De fet, el propòsit de Déu és seleccionar els elegits per acompanyar-lo a l'eternitat. Aquesta selecció requereix una prova de cadascun d'aquests elegits. És per això que, al principi, Déu deixa que les seves criatures vaguin i cometin pecats perquè espera la seva reacció i el resultat de la seva experiència. En la pràctica del pecat, els elegits deriven un sofriment que els porta a témer el pecat i els empeny cap a una bona conducta; el camí del penediment. En canvi, aquells que no són dignes de salvació troben satisfacció en la pràctica del pecat. Aleshores adopten el pecat, que esdevé la norma de la seva vida. En l'estat de sofriment que deuen al pecat, els elegits estan madurs per a la conversió. Déu es pot presentar aleshores a les seves vides i ajudar-los a descobrir les seves veritats salvífiques. Podeu assenyalar que en els seus ensenyaments en paràboles, Jesús va insistir en el principi dels efectes deguts al perdó de Déu. El pecador penedit és el model perfecte de l'escollit estimat pel Totpoderós. I Jesús va resumir aquest ensenyament dient a Lluc 7:47, sobre la dona adúltera: " **Per tant, us dic que els seus pecats, que són molts, li són perdonats, perquè va estimar molt. Però a qui és perdonat poc, estima poc** ". I ho va deixar clar: " **Però a qui és perdonat poc, estima poc** ". I aquesta precisió revela la causa de la seva invisibilitat, perquè si Déu fos visible, pocs gosarien desafiar-lo i contradir-lo com es va atrevir a fer Satanàs, que va veure i servir Déu al principi de la seva existència. Déu va trigar sis mil anys a seleccionar els àngels i els humans dignes de la seva eternitat. I sis mil anys per aconseguir aquest resultat ja és, fins i tot per a ell, molt de temps. Perquè, per salvar uns quants milions d'ànimes, va haver de suportar les insuportables exaccions culpables de milers de milions d'altres que es van succeir a la terra o van ser actius al cel. La paciència de Déu està a l'estàndard de la seva eternitat, és a dir, enorme, però no infinita.

Hi he proporcionat una resposta a aquesta pregunta que sovint es fa: "per què s'amaga Déu, si existeix?" I reprenc aquesta imatge que resumeix la seva resposta: " **perquè és quan el gat és fora que els ratolins juguen** ". I tranquils per la seva invisibilitat, **els ratolins humans han ballat de moltes maneres, revolcant-se a voluntat en els pecats de carn i esperit**, de manera que Déu pot, ara, decidir donar-los la mort, aplicant-los, després de la nació jueva l'any 70, el càstig citat a Ezequiel 14:21: " *Sí, així diu el Senyor, Jahvé: Encara que envio*

contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs, l'espasa, la fam, les bèsties feres i la pesta, per exterminar-ne homes i bèsties , ...".

El Mestre Terrissaire forma vasos d'honor però també vasos creats per a la perdició. Tots dos tenen un paper a complir. Conduir les nacions a la seva ruïna; en els darrers temps, ha posat al poder molts joves i dones que sedueixen i complauen enormement les poblacions. Aquests desconeixen el perill que comporta aquesta elecció, perquè tot i que aparentment intel·ligents i educats, carregats de diplomes i formats en instituts, tots tenen en comú la seva joventut i el seu principal inconvenient ignorat. I la cosa és d'una importància capital que emfatizo amb força i insistència: els joves són inexperts, de manera que tot els sembla possible, inclòs el que és impossible. Perquè només l'experiència de la vida forma en l'home la capacitat d'identificar el possible i l'impossible. És a causa d'aquest principi que a la Bíblia, Déu presenta els " *cabells blancs com una corona d'honor* " sempre que aquests " *cabells* " s'hagin " *tornat blancs* " caminant pel " *camí de la justícia* " traçat per Jesucrist segons Proverbis 16:31: " *Els cabells blancs són una corona d'honor; és en el camí de la justícia que es troben* ". I hem d'entendre aquesta lliçó que es dona a Job 32:7 a 9: " *Em deia a mi mateix: els dies parlaran, la multitud d'anys ensenyarà la saviesa. Però en realitat, en l'home, és l'esperit, l'alè del Totpoderós, el que dona intel·ligència; no és l'edat la que dona saviesa, no és la vellesa la que fa capaç de judici* " . A més, confirmant aquesta opinió inspirada per Déu, veiem vells amb els cabells blancs sent seduïts per un jove arrogant i maldestre a qui li són perdonades totes les faltes i les males decisions. Aquests cabells blancs clarament manquen de saviesa divina perquè donen suport a aquells que preparen la seva destrucció comuna. Però aquí, he de donar una explicació per a aquells que podrien veure injustícia divina en el fet que Déu dona intel·ligència a alguns i no a altres. Déu actua segons aquestes paraules de Jesucrist: " *Perquè a qui té, li serà donat el que té, i a qui no té, li serà tret el que té* ". Allò que es dona és la intel·ligència de la saviesa. Els humans són, des del naixement, portadors de les mateixes possibilitats d'elecció, però és el seu lliure albir el que determina la seva elecció segons la seva personalitat. Així, algú que ja té saviesa dins seu pot veure aquesta saviesa augmentada per Déu. D'altra banda, a algú que menysprea la saviesa, Déu reduirà la seva intel·ligència i el privarà de totes les formes de saviesa. I amb aquesta addició o retirada de saviesa i intel·ligència, Déu mostra que modela les seves criatures com el terrissaire modela l'argila al seu torn.

El "Cap de bufetada"

Aquesta expressió fa referència al nen desobedient que exaspera i torna "boigs" els seus pares. Ja no saben què fer, perquè ho han provat tot: la gentilesa, les reprimendes i finalment la correcció física. I el nen gira la seva mirada rebel cap als seus pares i diu: "Ni tan sols espantat!". Els pares es pregunten: "Com hem arribat a aquest punt?". Però no arriba cap resposta, i senten com si haguessin portat al món un dimoni totalment insensible i indomable. Aquesta és l'experiència de milers o milions de parelles que viuen a Occident, principalment.

I la causa d'aquest problema es pot trobar en una sèrie d'esdeveniments que han tingut lloc des del final de la Segona Guerra Mundial. Ja he tingut l'oportunitat de dir-ho, però el començament d'aquesta deriva es va produir als EUA. Aquí és on va sorgir la joventut en un ambient de lluita racial on es lluitaven grups de clans de les comunitats blanca, negra i hispana, i particularment porto-riquenys. Aquesta violència urbana va prendre la forma de pel·lícules que seduïen la joventut europea com "la fúria de la vida". Al seu torn, Europa va veure com la seva joventut entrava en la violència, el vestit, inspirat en el model americà, era la jaqueta de cuir negra, botes als peus; texans per pantalons i el cinturó amb taques per subjectar-los. El més violent afegit per al combat, la cadena de bicicleta, el puny metàl·lic i l'imprescindible navalla amb obertura automàtica. És difícil de creure que aquesta joventut dels anys 60 (1960) acabés d'escapar del desastre de la Segona Guerra Mundial amb els seus 60 milions de morts. Però l'aspecte mental d'aquesta joventut era profètic perquè mostrava la imatge del final dels temps, en què aquesta violència precedeix i afavoreix el desenvolupament de la Tercera Guerra Mundial. Aquesta violència dels anys seixanta es va desenvolupar en paral·lel amb la música del Rock 'n Roll (Swing and roll), una versió binària brutal de l'estil Jazz creat pels negres. L'èxit d'aquestes novetats va ser, per descomptat, degut a una intensa activitat demoníaca, però també a les invencions d'aquest instrument que conec bé, la guitarra, electrificada i amplificada mitjançant amplificadors cada cop més potents. El ritme i la potència sonora formaven un còctel explosiu que s'apoderava de les multituds i les feia entrar en trànsits individuals i col·lectius. L'ús de drogues va arribar a facilitar i reforçar els efectes i així és com un nou mal va arribar del nou món per estendre's per tota Europa.

Elegit president el 1958, a França, el general de Gaulle es va trobar amb una revolta de joves estudiants el 1968. Una set de llibertat total, gairebé anàrquica, va aparèixer entre els joves i van entrar en una revolució, arrencant les llambordes dels carrers i erigint barricades, es van oposar violentament a les CRS (Forces de Seguretat Republicanes), els protectors de l'ordre i de l'Estat, proclamant i mostrant les seves consignes: "Està prohibit prohibir", "Ni Dieu ni amo". A la dècada de 1960, els joves es van beneficiar del desenvolupament de la ràdio. Les emissores de ràdio privades van emetre la seva música, els seus debats, van difondre les seves idees i, d'aquesta manera, la bretxa entre aquests joves i els seus grans es va fer cada cop més gran; la gent va parlar llavors del "mal dels joves", de "la nova onada", i els pares, cada cop més absorbits per les preocupacions professionals, es van rendir i es van deixar envair i dominar per aquesta onada creixent. Els joves es van beneficiar del fet que ells, més que els seus pares, es van sentir atrets pels nous desenvolupaments creats per la tecnologia. I a mesura que el sistema es beneficiava d'aquests nous clients altament fidels, la joventut es va afavorir cada cop més.

A la dècada del 1960, va succeir quelcom fonamental: l'esperit de protesta. Fins aleshores, els joves havien romàs lligats a les seves famílies, però després van començar a desafiar tots els valors familiars tradicionalment heretats. Els joves només buscaven la companyia d'altres joves, i la bretxa amb les seves famílies es va fer cada cop més gran, per a desesperació dels seus pares. A França,

les guerres colonials van involucrar joves cada cop més hostils al procés. En la seva set de llibertat, la colonització era inconcebible. A més, després de la guerra d'Algèria, els joves francesos van acollir joves immigrants algerians, després tunisians i marroquins. La generació del "no toquis el meu amic" es va desenvolupar sota les presidències de Giscard d'Estaing i François Mitterrand. Perquè una cosa essencial va acompanyar aquesta conquesta de la joventut: el rebuig de Déu i de tota religió.

En aquest canvi de norma, els psiquiatres de tota mena van tenir un paper amplificador extremadament important, perquè ja en aquell moment, la ciència i els seus graduats eren autoritaris. I no trobaven res millor a fer que justificar les demandes de la joventut. Hi estaven d'acord en cada ocasió. Un d'ells, d'origen nord-africà, va justificar la seva violència dient que era un signe de bona salut... Però d'altres van atacar el dret dels pares a disciplinar carnalment els fills desobedients, fins i tot aconseguint la seva prohibició per llei. Des d'una societat sense Déu, no hi ha res de sorprenent en això, però contradir el consell diví només podria produir una situació ingovernable a llarg termini. Per la seva banda, Déu declara, a Prov. 22:15: "*La ximpleria està lligada al cor d'un nen; la vara de la correcció l'allunyarà d'ell*". A Prov. 23:13: "*No neguis la correcció a un nen; si el colpeges amb la vara, no morirà*". I a Prov. 29:15: « *La vara i la reprensió donen saviesa, però un fill abandonat a si mateix deshonra la seva mare* » .

Avui, 24 de maig de 2022, els fills rebels del 1968 estan sent destituïts del poder, substituïts per una nova generació encara més rebel que ells. Els dos principals partits polítics que, sota diversos noms, formaven la França d'avui van ser finalment rebutjats pel vot popular. Però el poble no va trobar un substitut ideal, amb l'elecció entre dos candidats odiats per la meitat de la nació. De fet, el problema no són tant els líders com el poble mateix, ja que estan dividits en múltiples escoles de pensament civil i religions, universalistes i proeuropees o nacionalistes. Com a resultat, cap majoria pot aconseguir unificar la nació. Les opcions purament polítiques estan sent substituïdes per altres d'ideològiques molt més agressives i incompatibles. En el seu judici revelat sobre Israel, abans de lliurar Jerusalem a la destrucció a mans del rei Nabucodonosor, Déu havia pres la imatge d'un bastó anomenat "*unió*" i diu sobre això a Zacaries 11:14 que el va trencar: "*Llavors vaig trencar el meu segon bastó Unió, per trencar la germanor entre Judà i Israel*". La mateixa maledicció colpeja avui el poble francès i la discòrdia gal·la ho demostra.

El 2022, "el cap de bufetada" és a tot arreu, des de la presidència fins al votant indecís i perpètuament insatisfet. És el desenvolupament lògic de la humanitat, que dicta que una malaltia no tractada acaba corrompent tot el cos, el que explica aquesta trista observació. Malauradament per a la humanitat, la llei prohibeix les "bufetades", i un votant va voler aplicar-ne una al president Macron, cosa que li va fer pagar cara. Tanmateix, molta gent va sentir una satisfacció secreta, perquè l'arrogància no promou el suport ni l'apreci. I com no podia rebre el garrot quan la seva concepció del verb governar consisteix en, cito les seves paraules dirigides als seus oponents, "gals refractaris": "Els faré empenyar". La política dels darrers dies ha canviat molt, i els diàlegs intercanviats són durs i insolents, i fins i tot obscurs. La comunicació a les xarxes socials hi té alguna cosa a

veure. Perquè és a la "Xarxa" on, en l'anonimat, s'han establert contactes seductors i mentiders. Als estafadors els encanta, i les ànimes solitàries hi vénen a buscar la seva ànima bessona. Però les paraules es mostren i es difonen amb totes les conseqüències, bones i dolentes, que poden comportar. Després de les normes de la vida, la paraula s'ha alliberat. I la pitjor conseqüència la van portar, el 7 de gener de 2015, els dibuixants de "Charlie Hebdo", l'humor sacríleg dels quals no va ser tolerat pels guerrers musulmans fonamentalistes. Després d'aquesta massacre, volent justificar imatges, una de les quals era, com a mínim, escabrosa, el professor d'història Samuel Paty es va fer decapitar al carrer tan bon punt va sortir de la universitat on ensenyava. Cal aprendre una lliçó d'això, la de la dita: "La paraula és plata, però el silenci és or". Però les dites i els proverbis només ensenyen als savis, no als "caps bufetejats". Els defensors de l'Islam han demostrat i tornaran a demostrar que els caps dels seus enemics no reben bufeteigs... roden. I aquí és on el fill del Senyor Jesucrist ha d'entendre que, en absència de penediment per part dels pecadors occidentals, és Ell, l'amor i la justícia encarnats, qui ordena les accions i les massacres dutes a terme per aquests bel·ligerants adoradors de Mahoma.

El gran Déu separador explota les separacions, i les seves causes són tan nombroses que no li falten opcions, sobre tota la terra, durant uns quants anys més, habitada.

Les notícies americanes del 24 de maig de 2022 ens ofereixen un exemple típic de la seva versió de la "bufetada a la cara". Als 18 anys, Salvador Ramos, armat i perseguit per la policia, va entrar a una escola i va matar 19 nens i dos adults. I un cop més, aquest esdeveniment a Uvalde, Texas, planteja la qüestió de permetre que la gent posseeixi armes. Aquest fet ens remet a l'origen de l'assentament d'uropeus blancs en terres hostils poblades pels veritables i autèntics "americans" falsament anomenats indis. Aquest poble invasor, principalment d'Europa, estava compost per gent sense escrúpols, àvida de riquesa, i d'altres simplement venien a trobar una terra nutritiva. Des del principi, la violència va caracteritzar aquest país. Cada cop més nombrosos, els blancs van delmar els "pelloja", i els bandits robaven els viatgers, desapareixent després dels seus crims a l'immens "Far West". La invenció de l'arma de foc ha facilitat la mort. Disparar a distància és més fàcil que el combat cos a cos. Amèrica ha establert lleis i tribunals, i la societat popular s'ha estalviat així una mica. Però aquest país realment es mereix el seu nom perquè porta dins seu "amargor". Bat tots els rècords mundials pel que fa a inseguretat i estadístiques d'assassinats atroços. Culpar la possessió d'armes és la cosa més fàcil de fer, però els censors no tenen cap altra opció. De fet, tots desconeixen que el seu país ha estat colpejat per la maledicció de Déu d'una manera específica des de la primavera de 1843. Els assassins de nens petits són considerats víctimes de malalties psíquiques i mentals; quan en realitat són simplement els fruits de persones posseïdes per dimonis que Déu està alliberant gradualment. Els psiquiatres persisteixen a ignorar l'existència d'esperits celestials separats de Déu, i si no ho fan, atribueixen les accions observades a malalties. El problema no és l'arma sinó el "cap de plom" que la posseeix i la utilitza per fer tant de mal com sigui possible. Tanmateix, aquest desig de fer mal als éssers humans és a la ment dels dimonis odiosos que

tenen Satanàs com a líder. Com indica Apocalipsi 12:12, des de la victòria de Jesucrist, saben que tenen " *poc temps* ", sent finalment condemnats a morir. Aquest fruit, que crea sofriment i tristesa, testimonia com de perjudicial és el menyspreu per Déu i els seus valors. Però els escollits il·luminats no es deixen enganyar per les interpretacions dels impius. Perquè la profecia els ha advertit del destí terrible i malvat dels seductors EUA. La propera destrucció de la poderosa Rússia i els seus aliats li permetrà dur a terme, contra Déu i els seus fidels escollits, la seva última batalla espiritual universal que Apocalipsi 16:16 anomena " *Armagedon* ". Ho durà a terme sota el títol de " *la bèstia que puja de la terra* ", citada i desenvolupada a Apocalipsi 13:11 a 18.

Així, per manca d'haver rebut en el moment oportú les merescudes "bufetades" o "cops amb varetes", el "slaphead", model americà i més rarament europeu, acaba la seva vida com un abominable assassí de nens i adults. Però existeixen altres versions de "slapheads" a tots els països de la terra. Són fruits de la maledicció divina universal; armats o no. Als països on l'accés a les armes de foc està prohibit o difícil, el ganivet les substitueix. I també hi mor gent, a causa de la maldat i l'esperit violent estès per tota la Terra.

És la tecnologia americana, que estén el seu coneixement arreu del món, la que està darrere de l'enorme desenvolupament dels videojocs. Els éssers humans de totes les edats passen hores en aquests jocs on participen en combats virtuals. L'objectiu és "matar" i "fer explotar" els objectius humans rivals. Aquests jocs s'apoderen tant de les ments d'aquests jugadors que les prenen possessió de manera que, al final, es crea una confusió entre el real i el virtual... Perill... Perill... Perill... per a aquests jugadors i per a tota la societat humana. Perquè aquesta Amèrica ha estat presa com a model per totes les nacions occidentals i trobem entre elles aquests mateixos valors d'èxit, desafiament, lluita i el gust pel joc. Recordeu que a Texas i a tot el "Far Oest", molts homes van morir, simplement per desafiar un pistoler amb reputació de ser molt ràpid. Avui dia els desafiaments continuen als tribunals i s'oposen a poderosos interessos financers. Els desafiaments armats continuen sent una especialitat de la gent comuna, que sempre lluita per oposar-se a una altra comunitat. De fet, el temps ha passat, els cotxes han substituït els cavalls, però res ha canviat als Estats Units; la mentalitat humana ha continuat sent la mateixa.

Negar l'existència de Déu a tota costa

Volent mantenir la seva imatge de societat tolerant ideal, la República no persegueix les religions. Oficialment, qualsevol europeu pot practicar lliurement la religió heretada dels seus orígens. La República no fa distinció entre religions monoteistes i politeistes. Governa el país de França de manera estrictament secular. Tanmateix, la seva preferència és cap a l'agnosticisme i l'ateisme. Aquesta aparent tolerància en realitat amaga una lluita ferotge destinada a destruir la creença en Déu. Les emissions religioses autoritzades només presenten els testimonis de les cinc principals creences religioses: al capdavant, el matí del fals "Dia del Senyor", la fe catòlica romana, la fe protestant, la fe ortodoxa i la religió

jueva, i l'última arribada, l'islam. Així, tenen un breu moment per promoure la seva propaganda cada "diumenge" al matí. Però la resta del temps es dedica al raonament tumultuós dels ateus, polítics i mediàtics. A França, es parla molt, en realitat, per res, però aquestes discussions donen a alguns la il·lusió de la seva utilitat; els ambiciosos i els orgullosos són afalagats i honorats. Amb l'excepció dels musulmans, gairebé totes les persones d'origen cristià francès no parlen de Déu, ni hi pensen. I es fa tot el possible perquè això continuï sent així.

L'exemple de les "Guerres Balcàniques" demostra aquest fet eficaçment. A l'antiga Iugoslàvia, després de la mort del mariscal Tito, que l'havia unificat, els conflictes van separar els grups ètnics que la composen. Hi havia la Sèrbia ortodoxa, la Croàcia catòlica i la Bòsnia musulmana. Tanmateix, malgrat aquestes diferents religions, els comentaristes polítics i mediàtics no volien sentir a parlar de conflictes religiosos. Els odís antics, estrictament religiosos, que ja havien fet que els Ustasha (soldats) croats catòlics lluitessin contra els serbis ortodoxos durant la Segona Guerra Mundial, es van renovar després d'haver conviscut, com a iugoslaus, en pau. Però, no! Per als polítics i periodistes, el problema no era religiós. Aquesta negació de l'obvi necessàriament té una justificació. I sí! Hi ha una explicació que presento aquí: el laïcisme només pot funcionar si el poble roman laic. I per mantenir-lo laic, se li ha d'impedir creure en l'existència de Déu. Tanmateix, reconèixer la naturalesa religiosa d'una guerra pot encoratjar una mirada cap al Déu invisible, perquè per a ell, la finalitat de les guerres és precisament submergir l'home en l'angoixa, de manera que en la desgràcia, comenci a reflexionar sobre les causes de les tragèdies que li afecten. Està escrit a Ecc. 7:14: "*En els bons temps, alegra't, en els mals temps, reflexiona*". Déu sap molt bé que quan la terra cedeix sota els seus peus, els éssers humans de sobte comencen a creure en l'existència de Déu, i sovint, fins i tot en va, en la seva situació desesperada, l'invoquen. És per això que la República tem haver de plantejar el tema religiós. I no és només en el cas de les guerres que actua així. Fa el mateix per a cada atac terrorista perpetrat per l'islam guerrer. Els primers comentaristes suggereixen, sempre que sigui possible, les accions d'un individu desequilibrat, un boig o un fanàtic. La responsabilitat religiosa, per tant, sovint es descarta. A Tolosa, per la mateixa raó, un atac a la fàbrica AZF va ser interpretat per una decisió del president i del govern, transmesa pel prefecte local, com un accident atribuït a la direcció de la fàbrica. Això malgrat el testimoni del RG, el Servei General d'Intel·ligència, posteriorment dissolt pel president Sarkozy. Donar suport al laïcisme requereix constants mentides estatals i desinformació mediàtica.

La guerra oberta a Ucraïna n'és un altre exemple. Els mitjans de comunicació només veuen principalment el xoc entre els nacionalismes ucraïnès i rus. Els testimonis, però, van confirmar que els dos bel·ligerants tenien pràctiques religioses diferents. Però no van presentar aquestes opcions religioses com les principals causes del xoc. I això és una llàstima, perquè les opcions religioses són la causa de l'impediment a la unitat. En el cas d'Ucraïna, és realment una elecció religiosa la que explica per què els russos ucraïnesos s'oposen als russos a Moscou. Es van separar i van deixar de reconèixer el papa Kiril de Moscou com el seu líder espiritual; per tant, la causa de l'adversitat és fonamentalment religiosa. A més, a l'oest d'Ucraïna hi ha ucraïnesos de fe catòlica, relacionats amb la

Polònia catòlica fronterera, i també hi ha comunitats jueves disperses per tota Ucraïna.

Per sobreviure a les disputes religioses, el secularisme es veu obligat a mentir a la població. Però no tot és mentida, ja que és fàcil dirigir els pensaments humans cap a elements no religiosos, com ara el caràcter del president rus, a qui Déu manipula, tal com es revela a Ezequiel 38.

Als platós de televisió especialitzats en notícies contínues, només sento desinformació. Exgenerals ofereixen els seus comentaris, però les seves antigues experiències són completament superades per la situació d'aquesta guerra contemporània. Minúsculs "drons" promouen la destrucció de vaixells, helicòpters, tancs i canons, tant que la imatge que es dona és la de David amb la seva fona, que va matar el gegant filisteu Goliat d'una sola pedra. Només que, en aquesta guerra, no hi ha ni David ni Goliat, sinó dos països decidits a derrotar l'adversari, i Déu no beneeix un més que l'altre, i tot i que ignorat pels comentaristes, és ell qui va construir les causes d'aquest enfrontament. Però us recordo que el seu projecte destructiu va dirigit a Europa, aquest vell enemic que ha honrat el catolicisme, una religió mentidera que ha perseguit els seus profetes i els seus escollits: com abans havia fet en el seu temps la nació jueva culpable i rebel.

Els ulls dels homes són una trampa per a ells, i la causa divina invisible està molt perjudicada. Tot i això, Déu no canviarà aquesta situació perquè per a ell no es tracta d'"obligar" els rebels a reconèixer la seva existència. Allò que el simple sentit comú hauria de crear li és suficient. Tant si creu en Déu com si no, li importa poc; l'home ximple mor igual que el fals creient. Als ulls de Déu, només compten els seus escollits, redimits per la veritable fe. Els sentiments i judicis dels que el menyspreen acaben recaient sobre els seus propis caps.

Aquestes explicacions us ajuden a entendre millor per què els polítics republicans eviten parlar de religió, i continuaran fent-ho fins al seu últim alè. Per a ells, com menys parlem de Déu, millor és el secularisme.

Aquest factor "temps" que ho canvia tot

El temps presenta un problema per a la humanitat perquè produeix conseqüències progressives que creixen tan lentament que passen desapercibudes. Els científics, però, coneixen bé aquest principi des que van experimentar amb una granota submergida en un bany que s'escalfa gradualment fins al punt d'ebullició: mor sense reaccionar a la calor perquè augmenta gradualment. Com demostra el destí final d'aquesta granota, aquest principi té conseqüències mortals. En el camp de l'economia, els humans saben fer càlculs sobre projeccions en el temps. Malauradament per a ells, aquesta precaució esdevé inútil a causa dels canvis sobtats provocats per les crisis i les guerres. Les notícies mundials són testimonis diaris dels trastorns que qüestionen els plans de pau i prosperitat dels pobles, regnes i nacions.

L'or ha estat anomenat un refugi segur per l'estabilitat que ofereix als economistes globals. L'elecció de " l'or " va ser encara més apropiada perquè simbolitza per a Déu " la fe purificada per la prova " a 1 Pere 1:7: " perquè la

prova de La vostra fe, que és més preciosa que l'or, que pereix (encara que sigui provada pel foc), hauria de resultar en lloança, glòria i honor en la revelació de Jesucrist. El dòlar americà que el va substituir és, a diferència de l'or, la promesa d'inestabilitat. I aquesta substitució constitueix un signe revelador de l'estatus espiritual d'Amèrica que situa el seu dòlar, el nou Mammon, en el lloc de la veritable fe que ja no produeix. I constitueix la promesa d'inestabilitat, simplement, perquè el seu valor real depèn de la bona salut de l'economia americana. Quan aquest país disminueix en riquesa, el seu dòlar està sobrevalorat. I llavors només cal un pànic a la borsa perquè tots els valors monetaris s'esfondrin i comencin a fluctuar. Amèrica obté la seva riquesa de l'explotació del seu subsòl, de les seves grans corporacions i de les inversions financeres globals, inclosos els famosos "fons de pensions" que, prestats a tipus d'usura, financen la jubilació dels treballadors i empleats americans, la jubilació de tots els seus treballadors. Així, amb el temps, els canvis de circumstàncies provoquen crisis i fluctuacions monetàries a partir del mateix dòlar. Però, en ser l'estàndard monetari, està protegit i roman intacte; malgrat els seus inconvenients.

En comparació, la fe en Crist, el veritable, és un valor segur que no fluctua amb el temps. Qui l'avalua és etern i n'ha fixat el valor des de la fundació del món; els llibres de la Bíblia ho testifiquen. La fe catòlica romana, establerta el 538 i basada en la base doctrinal imposada per l'emperador romà pagà Constantí I ' mai no ha tingut cap valor per a Déu i la gran i llarga història d'aquesta primera forma de fe cristiana, que preocupava França, era, per tant, per a Déu només una llarga i enganyosa posada en escena dirigida pel diable. La seva obra es va veure facilitada per la indisponibilitat dels escrits bíblics, conservats pels monjos escribes als monestirs. Després de l'Església catòlica, la fe protestant és la imatge típica d'un valor monetari provisional l'avaluació adequada del qual havia de cessar a partir del 1843, data en què el requisit doctrinal perfecte per part de Déu li va treure el valor, que aleshores només preocupava la fe adventista. Aquesta breu i ràpida revisió del temps testifica, doncs, que, pura i perfecta en el temps dels apòstols, amb el temps, successivament, la fe va perdre el seu valor, i després el va retrobar en part i plenament el 1843. Però l'observació així assenyalada mostra que el nombre dels veritables elegits de Jesucrist és, al llarg de la història, la norma d'un petit " *remanent* ".

En la història de França des del final de la Segona Guerra Mundial, el factor temps ha tornat a tenir greus conseqüències. La història de la Cinquena República és la de la nostra "granota", aquest animal impur i verd, al qual l'espectacle de comèdia política satírica "Bébête Show" havia vinculat el president de França, François Mitterrand. Va ser, de fet, l'arribada al poder d'aquest president socialista el 1981 la que va provocar un canvi enorme a França. Va establir un estendard humanista amb la imatge de "la rosa", aquest símbol floral de l'amor. Així responia als desitjos i les demandes de la joventut, que s'havien tornat efervescent. Un vell "savi" va donar així poder i autoritat a joves "bojos". No tenia ni idea d'on portaria aquest enfocament tot el país. Perquè la joventut devora la mà estesa, després el braç i fins i tot tot el cos, i després es devora a si mateixa.

El factor temps ha actuat en contra de França des del 1976, quan va autoritzar la reunificació de les famílies dels seus treballadors immigrants,

principalment d'Algèria, Tunísia i el Marroc. El 1976, una petita minoria, aquesta immigració va ser l'aigua freda en què es va col·locar la nostra "granota" francesa. Però aquesta minoria creixeria i augmentaria fins al punt de convertir-se en un component exigent del poble francès. Aquí, la comparació amb la "granota" arriba a la seva forma final, perquè l'aigua freda s'ha tornat bullent, i crema i mata la "granota" francesa. Entre el principi i el final de la immigració associada al nostre any 2022, han passat 66 anys, durant els quals els freqüents enfrontaments van permetre predir la situació final.

El Partit Socialista volia encarnar un humanisme perfecte i irreprotxable, perquè el passat colonialista de França pesava sobre les consciències. És per això que, per expiar aquesta culpa, va mostrar una gran indulgència envers les malifetes comeses pels ciutadans d'aquesta immigració. Ell mateix va afavorir la lluita contra l'odi racial, fins que aquesta lluita es va revertir i va canviar de bàndol. Però, quan apareixen els últims fruits, ja és massa tard. Massa tard perquè els líders orgullosos reconeguin els seus errors, massa tard per despullar SOS Racisme dels drets que li havien estat atorgats. Perquè, innegablement, el socialisme, separat de Déu, volia guanyar-se l'amor dels estrangers practicant la injustícia. Perquè la indulgència mostrada envers ells només mostrava una debilitat que els incitava a obtenir encara més. El comportament correcte envers els estrangers és aplicar-los les lleis que castiguen i recompensen els ciutadans nadius del país, ni més ni menys. I els primers signes de rebel·lió i mal comportament haurien d'haver estat castigats severament i de manera coneguda, per tal de donar un exemple dissuasiu a tots els estrangers acollits en sòl francès.

La lliçó que cal aprendre és aquesta: l'Islam minoritari és discret i dòcil, però quan esdevé majoritari, canvia i es torna agressiu, exigent i restrictiu, i acaba exigint l'aplicació de la "xària", les normes establertes a l'Alcorà i al patrimoni consuetudinari. A Europa, la pràctica del proselitisme religiós està prohibida, i fins ara, els falsos cristians han respectat aquesta prohibició. Però l'Islam, com la fe cristiana, té vocació de fer prosèlits i convertir els infidels a la religió de Mahoma, i ja han demostrat que les decisions dels infidels no tenen cap efecte sobre ells. És per això que la batalla del laïcisme guanyada contra els cristians es posa en qüestió amb l'Islam, molt menys dòcil i terriblement més bel·ligerant.

Aquesta experiència que està passant el nostre país condemna la vida sense Déu i exalta la glòria de la seva justícia perfecta. Perquè Déu no canvia el seu judici. No l'adapta al subjecte que es jutja. La mateixa llei, les mateixes normes, s'imposen a tots, tant als escollits com als caiguts.

A les cadenes de televisió franceses TF1 i LCI es va presentar una entrevista exclusiva amb el ministre rus Sergei Lavrov. Va expressar tot el que Rússia ha après del comportament del camp occidental de l'OTAN des del 1945. Va denunciar les constants i successives violacions dels acords fets en aquell moment. No sóc rus, però jo mateix he observat aquestes mateixes violacions i empreses arrogants dutes a terme pel camp occidental sota la influència americana. Les havia observat i condemnat, cadascuna al seu moment. Només vaig sentir el representant rus esmentar fets confirmats per la història. Així, amb el pas del temps, l'aigua russa, inicialment freda, s'ha tornat calenta, a punt de bullir. Però els autors d'aquests crims, tot i que de vegades confessen parcialment

la veritat històrica, acusen Rússia de mentir. Demostren així com ha crescut un abisme insalvable entre ells i el significat de la veritat. I es confirma de nou la dita: "Qui vol matar el seu gos l'acusa de ràbia". Com a humanistes bons i ximpls, creuen que el seu deure és donar suport als més febles contra els més forts, als pobres contra els rics, però fins i tot en aquest plantejament, són en completa inconsistència, perquè donen suport, pel que fa a Ucraïna, a tots els valors nacionalistes i d'altra mena, que condemnem i contra els quals lluiten a França i als països europeus. Es defensen els pobres contra els rics, a Europa i als EUA, aquest bastió del capitalisme i del comerç mundial? Segons aquestes persones, V. Putin fa xantatge, però les sancions europees i americanes i el subministrament d'armes als ucraïnesos, què són, si no un xantatge econòmic i militar contra Rússia? Els pobres no tenen necessàriament raó contra els rics i Déu pot justificar un ric i condemnar un pobre si s'ho mereix. La justícia, la veritable justícia, no es basa en postulats ni en idees preconcebudes. Condemna les males accions i justifica les bones. Els trastorns creats pels despertars nacionalistes tumultuosos sovint han estat la causa de guerres terribles. La nostra Europa es va construir sobre coses similars, i la nostra França hi va jugar un paper molt important. Però la unificació de França és un assoliment molt superficial. La França actual és el producte d'una reunió de regions originalment independents. Com podem justificar, "ahora", segons la fórmula de Macron, el suport al nacionalisme ucraïnès i el rebuig del nacionalisme per als corsos?

El mateix malvat ha parat les xarxes en què acaba atrapat. Aquesta és la conseqüència d'un comportament injust que, volent ser més just que Déu, s'enfonsa en la contradicció i la confusió de les quals " *Babel* " va ser el precursor profètic.

Ara que aquestes veritats s'han dit, no oblidem aquesta exhortació de Jesucrist que ens diu, a Rm. 12:18, per boca de Pau: " *Si és possible, en la mesura que depengui de vosaltres, viviu en pau amb tothom* ". No podem obligar els necis a estimar-nos i aprovar el que nosaltres aprovem. Així doncs, aprofitem els savis consells escrits pel rei Salomó, inclosos els de Prov. 23:9: " *No parlis a oïdes d'un neci, perquè menysprearà la saviesa de les teves paraules* ". I també hi ha aquests dos versos aparentment contradictoris a Prov. 26:4-5: " *No responguis a un neci segons la seva ximpleria, perquè tu mateix no siguis com ell. Respon al neci segons la seva ximpleria, perquè no es consideri savi als seus propis ulls* ". "De fet, el que l'Esperit ens diu és que donem testimoni del que és veritat, però no que insistim, innecessàriament, amb aquells que no comparteixen la nostra opinió. La veritat no s'imposa als ximpls, i el nostre coneixement del pla diví no ens va ser donat per revertir la situació espiritual establerta per les nacions de la terra. Els incrèduls i els incrèduls malvats han construït ells mateixos, amb la seva impietat, la situació dramàtica que ha tornat a perseguir-los, avui i fins a la primavera del 2030, en diverses formes.

El factor temps encara reserva moltes sorpreses desagradables per als pobles de la terra. I a França, aquest dissabte 28 de maig, al temple pagà de l'Stade de France a Saint-Denis, va tenir lloc un terrible fiasco per a França. A causa de l'ús d'entrades falsificades impreses, els posseïdors d'entrades autèntiques van ser privats del partit de la temporada. Aquest problema posa de manifest l'extrema

cobdícia que caracteritza el desenvolupament del futbol a l'Europa Occidental. La malversació i el frau en qüestió resulten del preu assolit en la venda d'entrades, de 70 a 690 € per seient, però revendudes en borses especialitzades i al mercat negre per fins a 5.000 €. El frau en qüestió revela una desigualtat que abans havia passat desapercebuda. Però, que escandalós és aquest pic d'opulència indignant per a aquells que arreu del món lluiten per alimentar-se per sobreviure! Aquest és el fruit d'una idolatria que condemna tota aquesta societat davant Déu. En el tumult i el desordre creats, la policia de seguretat va intervenir i així es va evitar el pitjor. Però aprofitant la situació, matons o escòria van atacar els seguidors anglesos i els van robar. I aquesta acció demostra fins on pot portar la cobdícia la humanitat, és a dir, al saqueig. Això, impulsat per la immigració estrangera indòmita i indomable i els visitants estrangers, està tenint lloc just després de l'elecció del president Macron. Però just abans de les eleccions legislatives, aquests actes de saqueig confirmen els riscos denunciats pels partits nacionalistes de la dreta francesa. Així doncs, estem presenciant un nou nivell d'elevació en l'expressió de l'odi que senten cap a França els immigrants de tota Àfrica. I aquest odi només creixerà amb el pas del temps. França s'ha cobert així de vergonya davant els espectadors de televisió de tot el món; un descrèdit portat pel seu jove president, situat temporalment al capdavant d'Europa.

El factor temps es veu de manera molt diferent segons si la fe és present o no en l'ésser humà que l'analitza. Per a l'humà sense fe, allò que el passat ha construït és un assoliment. I dóna a aquest assoliment la possibilitat de continuar en el temps vinent. És per aquest principi que els pobles occidentals, beneficiaris de 77 anys de pau, van pensar que havien assolit un nivell de cultura i experiència que podia garantir la prolongació d'aquesta pau. Però, ben al contrari, l'home de fe sap que la pau només pot ser temporal, quan regna sobre una societat que Déu desaprova i condemna. Però per entendre aquest judici diví, encara cal descobrir-lo a través de l'estudi de les seves revelacions bíbliques. A més, la saviesa heretada de Déu permet a l'home il·luminat dir: Fins ara, la pau ha regnat. Però després d'ella, per molt temps que sigui, tornaran a bufar els vents de la ira de les guerres humanes i només són l'aspecte visual terrenal de la ira del Déu Totpoderós celestial i invisible, és a dir, les proves concretes de la seva maledicció.

El que ha estat és el que serà

El títol d'aquest article està extret d'Eclesiastès 1:9: "*El que ha estat, és el que serà, i el que s'ha fet, és el que es farà; no hi ha res de nou sota el sol*". Només això justifica l'interès de la nostra lectura de la Bíblia, que és, per als veritables creients, la paraula de Déu escrita pels homes, sota dictat o inspiració. En aquesta revelació bíblica, Déu va voler promoure la comprensió dels seus fidels elegits, organitzant els fets històrics, de manera que reproduïssin, en compliment, les mateixes aparences d'una manera òbvia per a les dues aliances,

successivament establertes per ell amb els seus servents. Aquest enfocament té un doble interès. El primer és el de demostrar que els fets realitzats no són producte de l'atzar, sinó d'una intel·ligència divina construïda. El segon és que, llegint l'experiència de l'antiga aliança, els fidels elegits de Crist puguin comprendre clarament el significat dels missatges transmesos per imatges anàlogues sobre fets realitzats en la nova aliança.

Per verificar aquesta explicació, podeu observar, com jo, aquestes similituds de destí acomplertes en les dues aliances.

Ambdues aliances comencen la seva experiència en la unitat nacional o unitat religiosa; les 12 tribus d'Israel, pels antics; els 12 apòstols jueus de Jesucrist, pels nous. En el curs de la seva història, es produeix un cisma religiós; les deu tribus d'Israel se separen de les tribus de Judà i els levites en l'època de Roboam, fill del rei Salomó. En la nova aliança, en el cristianisme fals i infidel, a partir del segle XII ' la fe reformada se separa de la fe catòlica romana. I en ambdues aliances, aquestes separacions no afavoreixen la veritat divina, ni per a les deu tribus d'Israel que decideixen separar-se, ni per a la fe protestant. Sé que presentar la història religiosa d'aquesta manera pot ser sorprenent, però aquest estupefacció es basa únicament en la ignorància del judici emès per Déu sobre aquest protestantisme, que majoritàriament considera "hipòcrita". Perquè, en aquesta època, els veritablement escollits no brillen amb glorioses gestes bèl·liques; simplement accepten patir, sense deixar el seu nom a la posteritat, el destí de màrtirs que Déu els proposa. I això explica per què la humanitat només conserva de la història els grups religiosos més separats de Jesucrist: la fe catòlica romana i el protestantisme calvinista; i això, només a la zona occidental d'Europa designada a Daniel i l'Apocalipsi, pel símbol de les " *deu banyes* ". Als marges d'aquestes dues religions, a l'Orient, l'ortodòxia, que es va separar del catolicisme, emportant-se amb ella el "diumenge" maleït de Constantí I ' és, lògicament, també colpejada per la maledicció de Déu des de 1843, data en què la restauració del sant Sàbat va ser profèticament exigida pel decret diví anticipat de Daniel 8:14.

Després del principi i la separació, la fi de les dues aliances s'aconsegueix mitjançant tres guerres punitives successives; tres deportacions a Babilònia, per a l'antiga aliança, el 605 aC, 597 aC i 586 aC; tres guerres mundials successives per a l'Europa catòlica romana de la nova aliança, el 1914, 1939 i 2022. Us recordo que l'actual guerra a Ucraïna té l'únic propòsit d'involucrar en aquest conflicte les nacions de la UE que continuen sent objectiu de la ira de Jesucrist. No hi ha profecies bíbliques que anunciïn específicament les dues primeres guerres mundials. Però és precisament aquí on l'anunci de les tres deportacions a Babilònia de l'antiga aliança ens il·lumina i ens permet entendre el paper que juguen les dues primeres guerres mundials en el pla de Déu. Igual que amb l'Antic Testament, van advertir els seus escollits del " *temps final* ", de la seva preparació per a una Tercera Guerra Mundial, el paper destructiu de la qual és tan important que Déu ho profetitza de diverses maneres, a Daniel 11:40 a 45, Apocalipsi 9:13 a 21 i Ezequiel 38 i 39. Aquesta triple successió de guerres mundials confirma el significat simbòlic del número "tres" que designa, per a Déu i els seus escollits il·luminats, la perfecció. La identificació de la Tercera Guerra Mundial es basa en el paral·lisme dels ensenyaments de Levític 26 amb el tema de les " *set*

trompetes " d'Apocalipsi 8 i 9. En ambdós pactes, Déu infligeix càstigs **successius** per castigar el menyspreu mostrat envers " **els seus estatuts i els seus manaments** ", segons Lev. 26:14-15-16: " **Però si no m'escolteu i no compliu tots aquests manaments, però si menyspreu els meus estatuts, i si la vostra ànima avorreix els meus judicis , de manera que no compliu tots els meus manaments sinó que trenqueu el meu pacte , " Això és el que us faré . Us enviaré terror, consum i febre, que us faran cansar els ulls i us faran mal l'ànima; semblareu les vostres llavors en va, i els **vostres enemics les devoraran.** ", que a les notícies fa referència al blat ucraïnès robat pels russos. A Levític 26, els càstigs se succeeixen fins al final del capítol. I passa el mateix amb les " **set trompetes** " de l'Apocalipsi; la mateixa reacció divina als creients infidels en ambdós pactes. Déu confirma així la seva declaració a Malachi 3:6: " **Perquè jo sóc Jahvé, no canvio ; i vosaltres, fills de Jacob, no sou consumits** " .**

Déu adreça una altra lliçó als seus servents del temps final: les experiències dels dos pactes es construeixen sobre formes idèntiques, molt similars, perquè l'estàndard de salvació també és el mateix; sempre basat en l'obediència perfecta a la voluntat de Déu; mateixes lleis sanitàries, mateixes lleis morals i mateixos manaments, abans de Crist i després d'ell; només les festes religioses complertes en Crist cessen i desapareixen. I totes aquestes revelacions, modelades les unes sobre les altres, només tenen un objectiu per a Déu: el de convèncer els seus elegits i tots els homes dignes d'aquest terme, que ell és realment l'organitzador de la vida i les seves proves; les dels darrers dies són particularment dures i terribles, per als humans, els animals i tota la natura.

Les tres últimes guerres mundials també comparteixen, amb les tres deportacions de l'antic Israel, la mentalitat rebel i cruel dels seus respectius contemporanis. Aquesta mentalitat es va identificar particularment amb la paraula "nazi" a la Segona Guerra Mundial, però aquest terme només aterreix aquells que van ser marcats permanentment per aquesta guerra centrada a Europa. Adoneu-vos que per a la nova generació situada al poder entre els pobles d'avui, "nazi" només és la fantasia que terroritzava els seus pares, la por ancestral del "pare". A través de la renovació del poble, les experiències del passat es tornen vanes i nul·les. I els nous líders estan disposats a repetir les faltes i els errors del passat. Avui, la joventut ucraïnesa defensa ferotgement el dret del seu nacionalisme bèl·lic cruel i despietat, de la mateixa manera que gairebé tot el poble alemany va donar suport a les guerres empreses pel seu "Führer". I a França i altres nacions europees, amb l'excepció d'Hongria, es dona el mateix suport a la causa ucraïnesa. Els regiments de les "SS" són substituïts pel grup Azov, que supervisa l'exèrcit oficial ucraïnès, igual que les "SS" d'Adolf Hitler supervisaven els oficials de la "Wehrmacht", l'exèrcit regular alemany. Però no us estranyeu que en totes les grans guerres, els homes es distingeixin per un comportament extremista espantós. Va ser el mateix en totes les èpoques dramàtiques. Amençats per la invasió dels exèrcits del rei Nabucodonosor, els jueus van perseguir fins a la mort aquells que, com Jeremies, eren considerats derrotistes i, per tant, perjudicials per a tota la nació. Amb la mateixa determinació i per les mateixes raons, a la "Nit dels Ganivets Llargs", els grups armats "nazis" van assassinar els líders dels grups "SA" considerats massa pacífics i immorals. I reflexionant-hi, aquests

comportaments declaradament extremistes són preferibles, perquè no condueixen a la confusió. Jesús mateix no accepta mitges mesures, ja que demana als adventistes dels darrers dies que siguin " *freds o calents* " a Apocalipsi 3:15-16. Però els nostres periodistes i polítics no identifiquen aquest nacionalisme extremista amb el nazisme, perquè no ataca públicament la causa jueva; i la identificació nazi es fa encara més difícil pel fet que el president ucraïnès és jueu. A més, per als joves que han arribat al poder, el nazisme és ignorat i no representa res més que el record d'una guerra passada i obsoleta. El nou nazisme, per tant, té un futur brillant, ja que està legitimat pels anomenats pobles democràtics. El nazisme ha estat i torna a ser, confirmant així el versicle bíblic: " *el que ha estat és el que serà* ".

La jove nació ucraïnesa ens permet veure totes les conseqüències de la renovació generacional. Volia alliberar-se de les estrictes normes de vida protegides per Rússia, que era molt conservadora i, a més, s'havia tornat religiosa. I en la seva independència, va experimentar, com França en la seva època revolucionària, les dificultats de reconciliar i fer conviure la gent, cadascuna amb la seva pròpia concepció de llibertat. I entre els seus joves, hi havia, com a tot arreu, gent que admirava la violència, la força i el poder que caracteritzaven els grups nazis alemanys el 1939. Però no té sentit mirar tan enrere, perquè és aquest mateix gust pel plaer de dominar i poder matar i degollar legítimament els seus enemics que està a l'origen de les conversions a l'islam extremista radical de joves occidentals blancs. I va ser a França on es va formar l'embrió del grup Daesh, els autors més famosos del qual van ser francesos. Cada vegada que s'independitzen, els pobles descobreixen les mateixes conseqüències de la llibertat i, al seu torn, reproduïxen les experiències violentes ja descobertes per altres pobles abans que ells. I cal tenir en compte que l'experiència dels altres mai es pren com a model. En entrar a la vida, cada home reinventa la seva pròpia experiència, i el que és cert per a la Bíblia menyspreada és igualment cert per a les experiències dels altres. Això explica per què, malgrat la seva llarga experiència de llibertat, França no és una excepció i també pateix les conseqüències de la renovació de la seva jove població. Siguem ben conscients que tot allò nou presenta un risc de perill, perquè la novetat encara és allò desconegut. I això explica per què, a mesura que envellim, els humans es tornen molt conservadors. I aquesta por a la novetat és sens dubte la causa que explica la supervivència de la humanitat fins al nostre temps final. Avui, com que el poder polític ha passat a mans de joves ambiciosos, orgullosos i inexperts, en països on la barreja ètnica i religiosa és la norma, els enfrontaments humans han tornat a ser, no possibles, sinó inevitables. La simpatia dels europeus per Ucraïna es basa en el fet que és víctima d'un atac militar rus. Però el que aquests europeus desconeixen és que en aquesta jove Ucraïna alliberada, estan passant coses que escandalitzarien aquests mateixos europeus. Tanmateix, circulen per Internet testimonis de vídeo i fotogràfics que mostren pràctiques medievals de càstigs públics aplicats contra oponents o membres considerats insuficientment zelosos per la causa d'Ucraïna. Un testimoni presencial va denunciar fins i tot pràctiques típicament nazis contra soldats russos capturats. Però és la guerra la que fomenta aquest desenvolupament de l'odi absolut i les seves cruels atrocitats. Per fomentar la violència humana, el diable

posa a disposició, als prestatges del seu supermercat, nombroses opcions o motivacions; causes religioses, múltiples causes ideològiques, inclosa la del nacionalisme extremista, sovint legítimat però que mortal. També hi ha la dels anarquistes que no volen "ni Déu ni amo" sinó que exigeixen la llibertat total per a tots i cadascun.

Separada de Déu, la humanitat animal viu segons la llei dels animals, que dona raó al més fort. Els febles estan, doncs, obligats a sotmetre's al seu conqueridor, o a morir, o a expatriar-se lluny de l'adversari. Ben conscient d'això, Jean de la Fontaine, contemporani de Lluís XIV, va escriure: "la raó del més fort és sempre la millor"; i aplicat a Déu, "el més fort", aquest lema només pot ser aprovat per tots els seus veritables elegits. En la posició intermèdia hi ha els indecisos, els vacil·lants, els inquietos i els hipòcrites, incapaços d'assumir clarament la seva posició sobre diferents temes. És entre ells on es revelen enormes judicis incoherents, que emmascaren els seus pensaments profunds sota aparences humanistes. En veritat, són covards i no assumeixen plenament les conseqüències de les seves opinions.

Si aprofundim una mica més en les revelacions de la Bíblia, trobem altres similituds en els dos pactes. En particular, el nom de la "*dona Jezabel*", el model original de la qual va ser l'esposa pagana del rei Acab. Llegint el relat d'ella a 1 Reis 16:31 i fins a 2 Reis 9:37, podem entendre com es va convertir en el símbol de l'església papal catòlica romana a l'era cristiana. Ambdues "*Jezabel*" tenen en comú una lluita diabòlica contra els veritables servents de Déu, als quals intenten destruir. I és aquesta acció persecutòria la que va permetre als primers protestants anomenar la seva doctrina romana falsament cristiana i en realitat pagana "*les profunditats de Satanàs*". A més, com que el nom "*Jezabel*" significa "*on és Bel* (o Baal)", Déu acusa subtilment l'església papal de ser en realitat una adoradora del diable, designada amb el nom "*Baal*" o "*Bel*". Per aquest vincle lògic, també podrà donar-li el nom de "*Babilònia la Gran*", ja que, com a nova "*Babel*" animadora de la confusió religiosa, manifesta "*l'orgull i l'arrogància*" castigats en el rei Nabucodonosor, constructor i embellidor de l'antiga ciutat que porta aquest nom. Però en anomenar-la "*Babilònia la Gran*", Déu també denuncia la religió catòlica com a poder pagà, perquè aquest va ser el cas de l'antiga ciutat construïda pel rei Nabucodonosor que va ser, posteriorment, l'única a convertir-se al Déu de Daniel. En oferir la possibilitat als seus seguidors d'adorar múltiples "sants", la religió catòlica pren un aspecte similar a les religions politeistes paganes.

Una altra imatge reproduïda fa referència a l'adventisme establert a partir de 1843, però institucionalitzat només als EUA, el 1863. A Apocalipsi 7, Déu li dona l'aspecte de "*dotze tribus*" que, pel que fa als cristians d'origen pagà del nou pacte basat en els 12 apòstols, no tenen cap vincle carnal real amb les 12 tribus jueves originals. Però prenent aquesta imatge, Déu ens diu que troba després de 1843, en els seus adventistes escollits, classificats i seleccionats per dues proves de fe successives, a la primavera de 1843 i a la tardor de 1844, l'Israel espiritual que el seu amor exigia. Així, després de la desobediència catòlica total i la desobediència protestant parcial, Déu va exigir, per Dan. 8:14, la restauració de

totes les seves veritats doctrinals i les generacions adventistes, trobades dignes per ell, van rebre i restaurar, amb el temps, totes aquestes veritats recordades. Perquè Déu estima molt els seus escollits que estimen molt la seva persona, la seva redempció i les seves lleis. I el seu pla etern és només compartir aquest immens amor amb aquells que l'estimen. Però aquest amor no és només teòric i espiritual, perquè és, lògicament, molt exigent i està en relació directa amb la forma excepcional que ha pres la seva pròpia demostració d'amor. La seva encarnació en Jesucrist requereix una capacitat extraordinària d'abnegació. És per això que el reconeixement dels seus escollits passa per la cerimònia del baptisme, en què se suposa que l'home pecador ha de morir, ressuscitar en Crist i viure en l'estatus d'esclau per a Ell. Déu testifica que troba el seu Escollit en la fe adventista, pel fet que dóna a aquesta última institució fundada el 1863 als EUA el nom d'"Adventista del Setè Dia". Trobem en aquest nom la paraula "Adventista" que confirma la prova de l'expectativa del retorn de Crist que està a l'origen de la seva selecció; una expectativa o "adventus" llatí, profetitzada dues vegades, el 1843 i el 1844. Després, la segona causa de la seva santificació, la menció del " *setè dia* ", confirma la restauració del sant Sàbat diví establert al final de la primera setmana de dies de la creació terrenal pel Déu Creador, el Totpoderós. L'afronta, que va ser la resta del primer dia imposat per l'emperador romà pagà Constantí I "el Gran" des del 7 de març de 321, va ser així eliminada a la tardor de 1844, però només al camp dels "adventistes" que el 1863 es reagruparien oficialment sota el nom institucional de l'església "adventista del setè dia". Una altra expressió escollida per Déu presenta aquest estàndard de fe restaurada en aquests termes a Apocalipsi 14:12: " *Aquí teniu la paciència dels sants: aquí teniu els qui guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús*". Davant d'aquesta definició, la impostura no és possible, perquè els honors donats al "diumenge" romà constitueixen una transgressió del quart manament relatiu al dissabte del setè dia. Per tant, els qui honoren aquest diumenge no compleixen aquest criteri establert per Déu. I quan diu " *els qui guarden els manaments de Déu* ", es refereix al respecte pels deu; no pels nou, ni pels vuit. La restauració del dissabte, exigida a partir de 1843, tenia precisament la intenció d'obtenir aquest respecte per aquest manament que encara transgredeixen els cristians catòlics, ortodoxos i protestants caiguts. Però, el pitjor per a ells és que, des de 1843, aquesta única transgressió fa que la reivindicació dels altres nou manaments de Déu sigui vana i inútil. Això és el que ens ensenya Jaume quan diu, a Jac. 2:10: " *Perquè qui guarda tota la llei i, tanmateix, ofèn en un punt, és culpable de tots* ". Aquesta afirmació requereix una explicació. Qualsevol que transgredeixi el manament del veritable repòs del setè dia no pot afirmar honorar Déu i obeir-lo exclusivament, com exigeix el primer manament, dient als éssers humans: " *No tindreu altres déus davant meu* ". De fet, si el veritable Déu creador exigeix respecte pel repòs del setè dia, l'obediència al repòs del primer dia es fa, doncs, en benefici d'un déu que no sigui Ell mateix, en aquest cas, Satanàs, el líder del campament rebel. I després de la transgressió del primer manament, és el respecte pels deu el que s'esfondra i la reivindicació d'obediència perd aleshores tota legitimitat. Perquè, simbolitzant la seva última església amb el símbol de les " *dotze tribus* ", tothom pot entendre que els deures d'aquest darrer Israel espiritual no són inferiors als del primer. Des que Déu va venir a morir pels

pecats en Crist, les seves demandes sobre els pecadors perdonats no han disminuït, sinó que han augmentat segons Mateu 5:21-22: "**Heu sentit que es va dir als antics** : 'No mataràs'; qui mati serà perillós davant del judici. **Però jo us dic que** tothom qui s'enfada amb el seu germà serà perillós davant del judici; i qui digui al seu germà: 'Raca!' serà perillós davant del concili; i qui li digui: 'Ximple!' serà perillós davant del foc de l'infern " .

El principi " *el que ha estat és el que serà* " també afecta l'aparició de governants dominants marcats per una passió pel teatre i l'escenari. Aquestes persones es transformen en dèspotes capaços d'una gran crueltat; com ara Neró, fill de Mesalina, a qui va portar al poder enverinant l'emperador Claudi i el seu hereu legítim, Britànic. El perill d'aquest gust pel teatre rau en el fet que aquestes figures ja no diferenciaven entre la vida normal i l'escenari. Juguen constantment un paper i només es preocupen de seduir i complaure els que els envolten. Els artistes són perfeccionistes que se senten obligats a anar fins al final en tot el que emprenen. I aquesta necessitat imperiosa va convertir Neró en aquell sinistre i famós carnisser matricida sanguinari, digne de la seva mare. Després d'ell, trobem a la història, a França, el nen que es va convertir en rei als cinc anys, no menys sinistre, Lluís XIV. Trobem en ell tot el que caracteritzava Neró, menys la bogeria. Però el seu desig de complaure i seduir els que l'envoltaven era el mateix. Va representar la seva vida, que es va convertir en el seu escenari. I el seu orgull diabòlic el va portar a comparar-se amb el "sol", el símbol de Déu per als homes que salva. En conseqüència, Déu va sotmetre el seu llarg regnat a unes condicions excepcionalment fredes, fosques i hivernals que testimonien la seva indignació i ira, ja que va perseguir la Bíblia i els seus defensors més que qualsevol altre rei de França; arribant fins i tot a crear el cos punitiu dels "Dracs" per perseguir els protestants a les muntanyes i camps aïllats del país. Tan bon punt va morir, el temps va tornar al seu aspecte normal. I molt més tard, en obrir el seu taüt, el seu cos va aparèixer en bon estat però uniformement negre; el summum de la ironia per al "rei sol". I aquest color negre el relaciona amb el sinistre Neró, el nom original del qual, "Neró", significa negre en llatí i italià. Aquests dos personatges van perseguir els servents del Déu de la veritat, estant ells mateixos al servei de la fosca mentida establerta pel diable. En els nostres temps moderns, als EUA, el president Ronald Reagan també va passar de l'escenari de la vida artística a la presidència del país. Ell també va ser conegut pel seu caràcter autoritari i el seu odi cap a Rússia, soviètica en aquell moment. Aleshores arribem a la nostra època en què el jove president Volodímir Zelenski acaba d'aparèixer a Ucraïna. Ell també ha passat dels escenaris al poder. I en la nostra era de gran informació pública, aquest ascens al poder va ser precedit per un paper presidencial en un drama televisiu anomenat "Servent del poble". Un petit detall profètic important a destacar: al final d'aquesta sèrie, el president dispara a tots els seus col·laboradors polítics amb dues metralladores. Com Neró i Lluís XIV, el jove president, desitja de complaure i seduir, interpreta el seu paper a la vida com ho feia als escenaris, ja "dur" pel que fa a la llicenciatura. Per defensar la llibertat nacional del seu país, es va transformar en un senyor de la guerra, i la seva diabòlica seducció funciona tan bé que gairebé tots els caps d'estat de l'OTAN són seduïts pel seu coratge i els seus discursos i crides incessants. No es desviarà del seu paper i el mantindrà fins

al final, és a dir, fins a la seva mort. La seva naturalesa artística ho exigeix i l'obliga a fer-ho. I una vegada més, l'artista provoca, a través de la seva autoritat i seducció, la mort de milers de soldats i civils, i la devastació del seu país, aixafat sota les bombes i els míssils russos. A França, des del 2017, un jove apassionat per la vida artística que va fer cursos de teatre, Emmanuel Macron, s'ha convertit en president dels francesos, després d'haver-se "reivindicat", abans de la seva elecció, i en les seves pròpies paraules, "la seva inexperiència i immaduresa". Paradoxalment, la seva concepció autoritària i autocràtica del poder va provocar una crisi que va provocar les manifestacions hostils i exigents de les "armilles grogues". Aquestes armilles tenien originalment el paper de promoure la visibilitat dels automobilistes encallats a les carreteres, així com dels conductors de vehicles de dues rodes. Aquesta part dels francesos, víctimes de les decisions econòmiques preses pels líders, van quedar efectivament "a la vora del camí" i les seves "armilles grogues" les van donar a conèixer a tot el poble. Després d'aquests problemes, Déu va entrar en guerra amb les nacions de la terra i les va sotmetre a la por de la malaltia pandèmica pel que no era més que una epidèmia mundial a causa del virus Covid-19. L'economia va quedar així bloquejada durant dos anys, per decisió del jove i pànic president "immadur". I tot just sortint d'aquesta crisi ruïnosa, va esclatar el conflicte entre Ucraïna i Rússia. Al mateix temps, el nostre jove president va assumir la presidència rotatòria de la UE. I sota la seva autoritat i la decisió de la Comissió Europea, Europa va assumir la causa i es va posar del costat d'Ucraïna contra Rússia, subministrant al seu enemic armes que estan matant personal militar i civil rus. Perquè aquest conflicte va començar com una guerra civil, en què el poder va passar a mans del camp catòlic ucraïnès a l'oest d'Ucraïna, influenciat pels seus vincles amb la Polònia catòlica romana, tradicionalment hostil a la religió ortodoxa russa. Constantment alimentat per les armes ofertes, generosament, però no sense interès, pels EUA i els europeus, el conflicte està guanyant en intensitat mortal, i l'aspecte horrible d'una Ucraïna devastada només presenta l'aspecte futur de tota Europa, devastada i destruïda al seu torn per Rússia, enfadada per aquesta ajuda militar i les sancions econòmiques adoptades contra ella. Sí, els artistes, la gent de la indústria de l'entreteniment, són realment persones terriblement perilloses a qui mai s'hauria d'haver confiat el poder polític. Tenen un do natural per seduir les multituds, que es converteixen en espectadors hipnotitzats i manipulats, i tenen un domini formidable de l'art de la parla i el discurs públic. Però, contràriament al que pensen i afirmen, només tenen una influència nociva sobre el seu poble, que els porta a la destrucció. A la paràbola no bíblica de "la carrossa i la mosca", encarnen perfectament el paper que juga la mosca. Mentre els cavalls lluiten per estirar un carruatge carregat fins a un turó, una mosca els assetja i els pica. Havent arribat al cim del turó, els cavalls, esgotats per l'esforç, senten la mosca molesta i nociva dir: "Quina sort que hi fos". Aquestes són les lliçons de la història que la humanitat pecadora no ha après ni ha volgut aprendre, ni ha fet cas. Per tant, es veu portada a reviu els mateixos drames destructius, i ja, dia rere dia, a Ucraïna, la tràgica "escalada" final està en marxa i ha començat. I, tanmateix, Déu havia escrit a la seva Bíblia: "*el que ha estat és el que serà*". A més, els seus escollits que creuen en la seva paraula no s'estranyen ni s'estranyen per les reaparicions dels monstres assassins.

Són els testimonis del Déu que els il·lumina i no fa res sense advertir els seus servents els profetes, tal com ensenya Amós 3:7: " *Perquè el Senyor, Jahvé, no fa res sense revelar el seu secret als seus servents els profetes* ". I, així advertits, res no els pot seduir, segons Mt 24:24: " *Perquè sorgiran falsos Crists i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, **fins al punt de seduir, si fos possible, fins i tot els escollits*** ".

L'amor, segons Déu

Quan l'amor es fa el deure de ser, també, perfectament just, la situació pren una forma complicada que només la saviesa divina podria resoldre.

Quan els éssers humans intenten complir aquesta condició, es troben amb un problema natural, que és el de la seva parcialitat. De fet, cada criatura té un punt de vista personal sobre tot allò que els fa parcials. Els psicòlegs discuteixen l'objectivitat i la subjectivitat de les persones, però l'objectivitat real absoluta no existeix, perquè les nostres opinions estan condicionades per la nostra naturalesa individual completament lliure. Així, els que tenen fe estan condicionats per aquest criteri. I aleshores són incapaços de justificar el raonament dels que no tenen fe. És aquest criteri fonamental el que ens fa, sota la mirada de Déu, com llavors sembrades a la terra, algunes de les quals germinaran i produiran una bona planta, i altres s'assecaran i no germinaran mai, o produiran una planta malalta i insignificant. La nostra naturalesa humana, totalment subjectiva, ens porta a afavorir una de les dues opcions en detriment de l'altra, tan bon punt semblen estar en completa oposició; això és el que caracteritza l'amor i la justícia. Però encara necessitem entendre què significa la paraula justícia, perquè a diferència de la paraula amor, la paraula justícia té dos significats, ja que la seva aplicació consisteix a castigar o perdonar. En el pensament humà, la paraula justícia només es percep en el sentit de càstig; allò que porta el lladre o l'assassí davant els jutges per ser portat a la presó. Aquesta concepció per si sola emmascara l'altre aspecte molt positiu de la justícia que permet a Déu honorar i beneir els seus elegits obedients. La personalitat individual de cada criatura fa impossible el govern humà col·lectiu. Els líders humans són massa imperfectes per poder satisfer les masses humanes compostes per persones molt diferents. I aquesta impossibilitat es tradueix en un qüestionament polític perpetu; la protesta és la norma de la naturalesa humana rebel i capritxosa. La unitat perfecta, per tant, només és possible després d'una selecció i classificació de les ànimes humanes, en què Déu retindrà aquelles que ha trobat moralment conformes al seu model ideal que ha presentat en la persona de Jesucrist. Sense aquesta conformitat, la vida eterna no és possible.

A Apocalipsi 3:19, Jesucrist, " *el Testimoni Fidel* ", diu: " *Jo reprenc i castigo a tots els qui estimo. Per tant, sigues zelós i penedeix-te* ". Jesús dona a tota la humanitat una lliçó que contradiu els filòsofs i psiquiatres moderns. Segons la seva opinió divina, l'amor consisteix a castigar els culpables. Però no tots són castigats per amor, i Déu mateix fa una distinció molt clara entre els qui l'estimen i els qui no l'estimen prou. En aquest versicle, s'adreça als cristians batejats en la

seva última institució en la història de la humanitat: l'Església Adventista del Setè Dia. La gent entra en aquesta església per diverses raons: hereditàries, esdeveniments fortuïts o elecció personal de convicció després d'haver estudiat el tema. I fins i tot en aquest últim cas, l'estudi donarà fruits molt diferents segons la naturalesa individual del sol·licitant; l'estudi pot ser superficial o, al contrari, extremadament profund. És per això que les paraules d'exhortació de Crist s'adrecen a tothom, però només tindran un efecte sobre els seus veritables elegits. Perquè, per beneficiar-se d'aquesta exhortació, cal saber en què consisteixen realment els retrets dirigits pel diví Jesucrist. En l'època en què jo era membre d'aquesta església oficial, vaig sentir i veure un home plorar en la seva predicació i oració. Parlava de la manca d'amor que Jesús retreu a la seva última institució. Però s'equivocava sobre aquesta absència d'amor perquè la va interpretar com a amor fraternal, mentre que Déu li dóna el significat d'amor a la veritat. I la transmissió permanent d'interpretacions profètiques heretades de les teories desenvolupades pels pioners de l'obra, sense que els seus errors siguin corregits, encara avui n'és l'explicació i la justificació. Amb el temps, Déu va esperar un renaixement espiritual que no va arribar i així és com el meu ministeri va trobar la seva raó de ser. Havent entrat a l'església, vaig estudiar les profecies per a Jesucrist, els seus escollits i per a mi mateix. Em va ser donada llum i la profecia parlava clarament i intel·ligiblement. Malgrat aquesta claredat, l'anunci del retorn de Crist el 1994 va ser rebutjat juntament amb tot el missatge; segons la imatge secular: "el nadó va sortir amb l'aigua del bany". I aquesta manca de saviesa, que consistia a classificar abans de llençar, li va ser fatal. Perquè aquesta revelació, que vaig rebre de Crist des del 1982, representava la forma contemporània del seu amor incommensurable. I l'aliança de la dona caiguda amb la caiguda anterior, des del 1995, només ha confirmat el seu "vòmit" per part de l'únic Salvador i Senyor.

L'amor diví és incomparable perquè està per sobre de tot i és l'origen de tot. Considerem quant va costar al Déu Creador planejar satisfer la seva necessitat d'amor. Des de l'eternitat, va viure sol, i podia crear tot el que volia visualment, com l'home pot fer parcialment avui virtualment en una pantalla d'ordinador; tanmateix, amb molta feina, a diferència de Déu, que obté el que crea a l'instant i sense fatiga. En la seva essència d'amor, Déu ja no estava satisfet amb les seves creacions estàtiques; sentia la necessitat d'un amor retornat que les coses no corresponen. La solitud, quan és total, acaba apareixent com una presó, i Déu va començar a no poder-la suportar més. Va ser llavors quan el seu Esperit il·limitat va concebre el seu pla per crear vides lliures davant seu. Però en permetre el retorn de l'amor d'algunes d'aquestes vides lliures, aquesta llibertat tindria l'inconvenient de permetre també la indiferència, fins i tot l'hostilitat, de moltes altres. I aquesta conseqüència ja explica les causes de la coexistència de bones persones i dolentes persones. El bé i el mal havien de coexistir durant un temps el valor total del qual desconexem. Però durant aquest temps Déu podria seleccionar escollits provats d'entre els àngels celestials i després, després d'ells, d'entre les criatures terrenals. Així és com Déu va donar vida al primer àngel, la perfecció original del qual lloa a Ez. 28:12: "*Fill d'home, entona una lamentació pel rei de Tir! Digues-li: Així diu el Senyor Yahwéh: Vas posar el segell de la perfecció, vas ser ple de saviesa, perfecte en bellesa*". Déu compara el seu primer àngel amb

el rei de Tir, de qui fa un antitip similar. Fixem-nos en aquesta precisió: " *Vas posar el segell de la perfecció, vas ser ple de saviesa, perfecte en bellesa* ". Com podia haver estat d'una altra manera? En aquest prototip de la criatura, Déu va posar tot el seu amor, el va crear perfecte i només per elecció personal, completament lliure, aquest àngel perfecte es va convertir més tard en l'enemic de Déu, el diable, el seu adversari anomenat Satanàs. Aquesta fase també és profetitzada per Déu, que diu al versicle 15: " *Vas ser perfecte en els teus camins des del dia que vas ser creat fins que es va trobar la iniquitat en tu* ". La iniquitat que es va trobar, doncs, en Satanàs era la llibertat total que gaudia com totes les criatures de Déu després d'ell. I per tant, és molt important per a Déu que, quan els no creients o els candidats a la salvació ens pregunten dient: Per què existeix el mal? Puguem respondre: "Perquè Déu ha donat a totes les seves criatures completa llibertat. Això és perquè és la condició perquè l'elecció del bé o del mal per part de cadascuna d'elles sigui possible i visible". Recordo que els estàndards del bé i del mal són definits exclusivament per Déu i revelats als terrícoles per la seva santa Bíblia i els seus dos pactes o dos testimonis.

Donada la seva naturalesa divina perfectament il·limitada, Déu va preveure tots els desenvolupaments futurs de la vida lliure que va crear. Sabia, fins i tot abans de crear-lo, que el seu primer àngel perfecte acabaria sent un diable. I que, en conseqüència, la mort final li seria reservada i imposada. Però va guardar aquest coneixement dins de si mateix i es va comportar amb ell segons el seu comportament en aquell moment; multiplicant les marques del seu amor per ell en el temps de la seva perfecció. Però l'experiència del diable confirma el principi del judici de Déu sobre els pecadors, tal com es revela a Ezequiel 18:24 (just abans de discutir el cas de Satanàs a Ezequiel 19:15): " *Si un home just s'allunya de la seva justícia i comet iniquitat, i fa totes les abominacions dels malvats, viurà? Totes les seves justícies seran oblidades, perquè ha comès iniquitat i pecat; per això, morirà* ". » La justícia de Déu, per tant, s'aplica de la mateixa manera als àngels i als homes. I és precisament per explicar la situació que s'aplicava al diable que se'ns dona aquesta explicació.

Un altre versicle revela un principi diví a 1 Pere 4:17: " *Perquè ha arribat l'hora que el judici comenci per la casa de Déu* . I si comença primer per nosaltres, quin serà el final dels qui no obeeixen l'evangeli de Déu? ". A l'escala de tota la seva creació de vida lliure, la primera " *casa de Déu* " és angelical i celestial. Per tant, és aquesta la que serà jutjada primer. Déu manté en secret la seva obra de redempció, que roman completament desconeguda per als seus àngels. A més, és en completa llibertat que es formen els clans perquè els àngels celestials aproven les disputes presentades pel seductor, cap dels àngels. Un cop establerts els campaments, Déu crea la dimensió terrenal i allà crea l'home i els seus descendents maleïts a causa del pecat de desobediència resultant de la prova de fe basada en la prohibició de menjar el fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal; en si mateixa una imatge simbòlica i un suport històric per a la persona del diable rebel. Aquesta vegada, en establir la setmana de set dies, Déu estableix el límit de temps que porta al final del temps global de prova, és a dir, al final de set mil anys. En crear la terra i els seus habitants, homes i dones, Déu revelarà de múltiples maneres simbòliques la seva futura encarnació humana i la seva

redempció dels pecats obtinguda mitjançant l'ofrena a la mort expiatòria de la seva vida perfectament justa. Però aquest missatge roman ignorat pels àngels i els homes. Aquests últims només veuen en els ritus divins coses exigides pel Déu terrible i autoritari a qui és preferible obeir. Però d'altres, s'involucren en el camí del diable i opten per desobeir-lo. Durant els dos primers mil·lennis, tota la humanitat profetitza i confirma la naturalesa rebel natural de la criatura de Déu. Així doncs, profetitzant, al seu torn, el judici d'aquests rebels, Déu va fer que tota la humanitat perís a les aigües del diluvi l'any 1655 des del pecat d'Adam. Però d'acord amb el seu pla general, " *un romanent* " seleccionat per la seva fe obedient va ser salvat i salvat a l'arca construïda per Noè i els seus fills.

Aquest exemple del diluvi testimonia els valors d'amor i justícia de Déu. No és la seva primera demostració, però aquesta pren un caràcter oficial i universal que els fòssils marins, que encara es troben avui dia a terra ferma fins i tot a les muntanyes més altes, proven incontrovertiblement.

Després d'aquesta lliçó universal, arriba la segona, encara més important, al final de l'any 4000 des del pecat d'Adam. És l'hora en què Déu revela la seva mà contra el seu enemic, el diable. Ve en Crist per acceptar el repte i demostrar que l'obediència perfecta salva el pecador que té una fe veritable. Déu no té res més a demostrar al diable, l'enduriment del qual ha conegut des de la seva creació. Però la seva victòria, obtinguda per la seva acceptació de la mort, li permet salvar els pecadors peneditos perquè el requisit de la mort per la transgressió de la llei es satisfà amb la seva mort voluntària. Per salvar multitud de vides humanes, una vida humana normal no hauria pogut ser suficient. Però el Crist crucificat no era només un home; també era Déu, el Creador Totpoderós en qui totes les vides es formen i s'animen.

La mort de Jesucrist demostra sublimment com Déu aconsegueix respectar les exigències de la seva justícia alhora que demostra la força impensable del seu amor. Però, si per als homes de fe comença una nova aliança, al contrari, per als àngels rebels i Satanàs, el seu líder, el judici comença amb la seva expulsió del cel, la primera " *casa de Déu* "; això mentre esperen la mort ara inevitable. Són llançats a la terra i, per tant, perden la possibilitat d'entrar en contacte amb els àngels que van romandre al regne del cel a causa de la seva lliure elecció de romandre fidels a Déu. No cal dir que, confinats a la terra dels humans i sabent-se condemnats a mort, el seu comportament i les seves obres de maldat amplificaran i assoliran nivells d'horror encara més grans que abans de la victòria de Jesucrist. No hi ha res pitjor que els condemnats a mort autoritzats a actuar lliurement. Aquest ensenyament es revela a Apocalipsi 12:7 al 12: " *I hi va haver una guerra al cel. Miquel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar, però no van prevaldre, ni es va trobar més el seu lloc al cel. I el gran drac va ser llançat fora, aquella serp antiga, que s'anomena el Diable i Satanàs, el que enganya tot el món; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell. I vaig sentir una gran veu al cel que deia: Ara ha arribat la salvació, i el poder, i el Regne del nostre Déu, i el poder del seu Crist; perquè ha estat llançat fora l'acusador dels nostres germans, que els acusava davant del nostre Déu dia i nit. I el van vèncer per la sang de l'Anyell i per la paraula del seu testimoni, i no van estimar les seves vides fins a la mort. Per tant , **alegreu-vos**,*

cels, i vosaltres que hi habiteu . Ai de la terra i del mar! Perquè el diable ha baixat cap a vosaltres, amb una gran ira, perquè sap que té poc temps " . Aquesta és la situació que s'aplica a tota la humanitat després de la victòria de Jesucrist. Tanmateix, aquesta llibertat romandrà sota el control i el límit imposat per Déu, tal com ho demostra Apocalipsi 7:3: " *No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que hàgim segellat els servents del nostre Déu als seus fronts " .*

Així és com la "casa de Déu " celestial va ser, primer, jutjada i el temps de gràcia concedit als àngels va acabar. El dels homes no acabarà fins al 2029, abans del retorn de Crist fixat per a la primavera del 2030, en què acabaran els primers sis mil dels set mil anys del projecte diví. Així, amb raó, Jesucrist, havent tornat a ser " *Miquel* " per als seus àngels fidels, pot fomentar la seva alegria i alegria. Per a ells, el risc de perdre's ha acabat. La victòria de Crist, doncs, va tenir enormes conseqüències per a ells, però la seva mort expiatòria mai va justificar la seva selecció. És únicament per la seva lliure elecció que van decidir romandre fidels al Déu amb qui es van codejar sense misteri ni invisibilitat, a diferència dels éssers humans. A la terra, la fe en Crist juga el paper principal en la selecció dels elegits, a causa d'aquesta invisibilitat del Déu Creador. Qui pot explicar per què alguns homes són crèduls i altres només creuen el que veuen, com l'apòstol Tomàs? Les mateixes dades presentades a aquests dos tipus d'éssers humans obtenen resultats diferents; la qual cosa demostra que el factor actiu és, efectivament, la naturalesa individual lliure de cadascun d'ells. I a aquests dos casos s'hi afegeix el del diable i els seus dimonis que van veure Déu i, tanmateix, van triar el camí de la rebel·lió. Vist des d'aquest angle, que bonica i sàvia ens sembla la llibertat donada per Déu! Abans dels científics moderns, Déu va crear el principi de l'experiència i l'observació. I en el seu cas, les coses s'haurien pogut simplificar, ja que, coneixent per endavant els fruits de les seves criatures, Déu podria haver triat crear només els seus futurs elegits en una naturalesa purament angelical. Però aquesta elecció hauria pres una forma arbitrària no conforme amb el seu amor. No volent aparèixer com a tal de cap manera, va assumir la conseqüència mortal de la seva elecció. I en acceptar morir per salvar els seus elegits, es va donar el dret legítim d'eliminar, mitjançant la mort, les criatures angelicals i humanes rebels i caigudes. És per obtenir el suport i l'aprovació d'aquests àngels que Déu obliga totes les seves criatures a revelar concretament la naturalesa de la seva personalitat individual. Cada ànima és única i mereix les mateixes possibilitats que les altres per ser salvada. Encara cal que s'hagi beneficiat d'una bona ensenyança religiosa i que hagi escollit obeir Déu. I quan això no és així, la causa es perd des del principi, o gairebé.

A la terra ara habitada per àngels malvats, la nova aliança comença en un temps de persecució practicada primer pels jueus rebels, després pels romans, als quals ja havien cridat a crucificar el seu Messies. Als seus màrtirs fidels, els seus testimonis, colpejats pel pal, Jesucrist ofereix la "pastanaga" de l'expectativa del seu gloriós retorn. No tenen coneixement del temps fixat per al seu retorn, però tots esperen que es compleixi mentre encara siguin vius. Aquest tipus de precisió es guarda per als elegits del " *temps final* ". Després de les terribles persecucions imposades als cristians elegits per Neró, el diable fet home, emperador dels romans, a finals del segle I, Jesús presenta en una visió a l'apòstol Joan la seva

Revelació profètica coneguda com l'Apocalipsi. Els anglesos l'anomenen "Revelation", és a dir, per la seva traducció, però els pobles llatins han conservat la seva obscura forma original grega "Apocalipsi". Aquestes dues opcions són indicatives de dues experiències espirituals històriques. En el pla de Déu, l'interès i l'estudi d'aquesta profecia es compliran primer als Estats Units protestants i de parla anglesa. És a ells a qui la Revelació de Jesucrist començarà a parlar sota l'aspecte de la fe adventista a partir de 1816; William Miller n'és el primer missatger. Als països llatinoamericans d'Europa marcats per la fe catòlica romana, la Revelació de Jesucrist va romandre només com l'"Apocalipsi" temuda pels seus anuncis de catàstrofes. Així, aquestes dues concepcions humanes testimonien un judici diví que aprova una i condemna l'altra. Aquí de nou, una diferència que fa referència a l'amor de Déu i la seva justícia.

En aquesta "Revelació" supremament important, Jesús presenta en el seu pròleg el tema del seu gloriós retorn: la "pastanaga" es presenta de nou per una durada perpètua. I no ens hauria de sorprendre, perquè l'interès i l'aspiració d'experimentar aquest retorn és una prova constant de l'amor de l'home pel Déu Jesucrist. Esperar aquest gloriós retorn i entrar en la pau eterna és l'esperança de tots els veritablement escollits. I aquells que subestimen el valor d'aquest tema, fan que la seva fe sigui vana, perquè Jesús va acceptar la mort precisament per oferir aquest gloriós retorn a aquells que realment l'estimen. Al llarg de l'era cristiana, al final de la Bíblia, aquest llibre, fins i tot indexifrat, presentava aquesta "pastanaga" oferta a la veritable fe, tan rara com l'or d'Ofir. Però des del 1843, les seves revelacions només han augmentat; perquè des del 1983, i en dissidència des del 1991, l'he desxifrat completament i l'he presentat als convocants adventistes que he pogut conèixer, també l'he posat a disposició en llocs web. I coneixent el tema, us el puc presentar com una forma concreta de l'amor i la justícia de l'únic Déu Altíssim; una prova d'amor ofert i rebut per aquells que ell estima. Només l'amor a la veritat concreta l'amor sentit pel Salvador i Senyor Jesucrist. Aquells que menyspreen aquesta "Revelació" divina estimen Déu només amb paraules, i ell no es conforma amb això.

El càstig pot tenir diversos significats. Venint d'un no creient, pot ser causat pel desig de venjar una irritació i ser només el fruit degut a la ira. Al final del món i durant els seus càstigs d'advertència simbolitzats per les sis primeres "trompetes" d'Apocalipsi 8 i 9, Déu també expressa la seva ira divina contra els pobles rebels. Però quan diu a Apocalipsi 3:16: " *A tots els que estimo, reprenc i castigo* ", el seu càstig pren la forma d'un testimoni del seu amor, és a dir, una prova del seu interès per la persona que està sent castigada. Aquesta és l'única forma positiva de càstig, que no és només ira, sinó sobretot l'expressió d'un desig de canvi de comportament per part del subjecte castigat. Els fills escollits i intel·ligents aprenen a diferenciar entre la reacció guiada per la ira i la resultant d'una simple indignació justificada. Els càstigs infligits per pares afectuosos i amorosos són acceptats i aprovats pels fills que els pateixen. I quan no els entenen com a fills, els entenen a mesura que maduren i es fan grans. Comparat amb l'amor de Déu, lliure de tota malícia, l'amor humà, malauradament, sovint és ple de malícia, i encara més malauradament, l'administració de càstigs massa sovint continua sent una reacció irada. És per això que els éssers humans tenen molt a

aprendre i rebre del Déu perfecte, Totpoderós i invisible, però invisible només als nostres ulls; perquè les nostres ments són perfectament capaces de concebre'l i compartir pensaments amb ell, sobretot perquè els coneix abans que nosaltres; això mentre esperem la seva vinguda quan el veurem amb els nostres ulls, tal com és, en tot el seu poder i glòria divina.

Déu és tan amorós que donar patiment li és molt desagradable, i és per això que aquest tipus d'acció es confia a criatures sense escrúpols i desenfrenades: els àngels malvats. Fer mal als humans i a la natura és el seu únic plaer. Així demostren ser molt útils a Déu, fent que la vida dels qui el menyspreen sigui molt desagradable. I aquesta utilitat justifica la seva existència continuada fins al retorn de Crist a la primavera del 2030. Aleshores podran morir i desaparèixer amb els altres rebels humans, esperant el judici final. Però el líder dels àngels rebels no morirà al retorn de Crist. Déu li ha reservat una vida de solitud absoluta a la terra desolada durant " *mil anys* ". Tot el temps durant el qual els elegits al cel jutjaran els àngels rebels i els homes condemnats a la " *segona mort* ", segons Apocalipsi 20:2 a 4: " *I va agafar el drac, la serp antiga, que és el Diable i Satanàs, i el va lligar durant mil anys*". *I el va llançar a l'abisme sense fons* , *el va tancar i el va segellar perquè no enganyés més les nacions fins que s'acabessin els mil anys; i després d'això havia de ser alliberat per poc temps. I vaig veure trons, i als qui hi seuien se'ls va donar judici* . *I vaig veure les ànimes dels qui van ser decapitats pel testimoni de Jesús i per la paraula de Déu, i els qui no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, ni havien rebut la seva marca al front ni a les mans. I van cobrar vida i van regnar amb Crist mil anys* . En aquest versicle, les " *nacions* " designen els escollits redimits per Jesucrist i sota el nom " *abisme* ", Déu designa la terra desolada, privada de tota vida, havent tornat a ser caòtica com abans de la creació de la vida terrenal, segons Gènesi 1:2: " *La terra era informe i buida; i les tenebres cobrien la faç de l'abisme* , *i l'Esperit de Déu planava sobre la faç de les aigües* " .

L'amor perfecte de Déu finalment serà confirmat per una justícia igualment perfecta. Es presentaran proves dels àngels bons als jutges sants, i tots els malvats seran jutjats perfectament, amb Déu mateix dirigint i supervisant l'examen de cada cas. No hi haurà cap error procedimental ni defecte tècnic en aquest judici; el judici serà segur i divinament just. Les bases legals d'aquest judici estan totes descrites i escrites a la Santa Bíblia, la paraula escrita del Déu vivent. És per això que Jesús va declarar a Joan 12:48: " *Qui em rebutja i no rep les meves paraules té qui el jutja; la paraula que he parlat, aquesta mateixa el jutjarà el darrer dia* ". "

Veritat: un estàndard estrictament diví

S'ha dit i escrit molt sobre " *la veritat* ", però el tema és tan vast que no s'ha esgotat. Per fer-ho, cal ser Déu, l'Esperit del qual és il·limitat, i en aquest cas, el significat que dona a la paraula " *veritat* " probablement també ho és. Però per a les nostres petites ments humanes, terrenals i carnals, és important entendre què

ha quedat al nostre abast. Recordem aquesta pregunta del procurador romà Ponç Pilat i el seu breu intercanvi amb Jesús, a qui estava a punt de fer crucificar.

Per a Ponç Pilat, tot va començar quan els jueus enfadats li van presentar el cas de Jesucrist, segons Joan 18:28: " *Van portar Jesús de casa de Caifàs al tribunal. Era de matí. Ells mateixos no van entrar al tribunal, **per no ser contaminats i poder menjar el sopar pasqual** ". L'esperit inspirador d'aquesta història mostra aquí la hipocresia d'aquest clergat religiós jueu. Segons la lletra de la llei, no es contaminen a si mateixos, sinó que lliurant el just com si fos culpable, fan pitjor que transgredir la llei i revelen els sentiments foscos de les seves ànimes. Aquí comença el primer contacte entre Ponç Pilat, el procurador romà destinat a Jerusalem per l'emperador de Roma, i Jesucrist. Joan 18:29: " *Llavors Pilat va sortir cap a ells i els va dir: Quina acusació porteu contra aquest home?*" . Pagà, sens dubte, però Pilat representa la civilització avançada de l'època i cada cas de criminal ha de ser jutjat i defensat per un advocat. La resposta dels jueus arriba al següent versicle 30: " *Li van respondre: Si no fos **un criminal** , no te l'hauríem entregat* ". Des de l'arribada dels romans, els jueus ja no tenien dret a matar els criminals arrestats per lapidació, i això explica el versicle 30: " *Llavors Pilat els digué: **Preneu-lo vosaltres mateixos i jutgeu-lo segons la vostra llei** " . Els jueus li digueren: "No ens és permès matar ningú " . Aquest versicle revela l'horrible maldat dels jueus rebels perquè la lapidació semblava massa lleu per a aquell que odiaven amb totes les seves forces. El que van anar a Pilat a exigir era la crucifixió, que només els romans practicaven legalment a tot l'imperi. Aquest cas és molt interessant de notar, perquè aquests jueus es mostren ansiosos " *per no contaminar-se* " al versicle 28. Ara bé, la culpa de la qual acusen Jesús és una falta religiosa que, segons la llei jueva, pot ser castigada amb la mort infligida per lapidació pel poble jueu. Aquesta apel·lació al procurador romà no és, per tant, ni legal ni legitimada per la llei divina escrita. La seva causa és, doncs, únicament la maldat hipòcrita de les persones que utilitzen la religió, no per a la glòria de Déu, sinó per satisfer el seu desig de dominar les criatures humanes aprofitant-se del seu títol religiós. Els jueus ens presenten aquí el model que la Roma catòlica papal reproduirà durant "1260" anys de regnat persecutori despòtic, entre el 538 i el 1798. Versicle 31: " *Va ser perquè es complís la paraula de Jesús que havia dit, indicant **amb quina mort havia de morir** " . » Aquesta aclaració confirma el fet que, si hagués estat un impostor, Jesús mereixia, segons la interpretació de la llei, la mort per lapidació. Però Déu explota la maldat jueva rebel per imposar-se com el Messies redemptor, el tipus de mort més horrible d'aquella època: la crucifixió, en què el cos de l'home torturat, suspès per tres claus, es dessagna lentament i s'ofega gradualment en una lenta i dolorosa agonia. Gràcies a les revelacions que van aportar els descobriments de Ron Wyatt el 1982, sabem que el lloc d'aquesta crucifixió dominava l'Arca de l'Aliança amagada en una cova subterrània a pocs metres per sota de la creu. Una esquerda a terra causada pel terratrèmol va permetre que la seva sang caigués sobre el propiciatori de l'Arca. Així, el simbolisme del ritu del "Dia de l'Expiació" que ordenava això es va complir literalment. Per revelar el seu judici contra el pecat, Déu es va imposar a si mateix la més horrible de les morts. Aquest va ser el mitjà***

que va trobar per ensenyar als seus elegits a odiar el pecat com ell s'odia a si mateix.

Joan 18:33-34: " *Pilat va tornar a entrar al pretori, va cridar Jesús i li va dir: "Ets el rei dels jueus?" Jesús va respondre: "Ho dius de tu mateix, o t'ho han dit altres de mi?"* " Aquí hem de recordar que al principi de la setmana, Jesús va ser acollit gloriosament per la multitud de jueus que el proclamaven "Rei dels jueus". Una setmana abans, Jesús havia ressuscitat Llàtzer d'entre els morts, i la multitud pensava que el seu Messies anunciat era entre ells i el glorificava com a "Rei dels jueus". I Jesús no els havia contradit. Joan 12:12: " *L'endemà, una gran multitud que havia vingut a la festa, en sentir que Jesús venia a Jerusalem, van agafar branques de palmeres i van sortir a rebre'l, cridant: "Hosanna!". Beneït sigui el qui ve en nom del Senyor, el Rei d'Israel !* Aquesta multitud va veure en Jesús un nou rei David que expulsaria els romans de la terra d'Israel. I el sofriment patit a causa de l'ocupant romà va justificar el seu entusiasme i alegria. Així, al final dels tres anys i mig del seu ministeri terrenal, el Messies anunciat per Daniel 9:24 a 27 va ser breument reconegut per una part del poble jueu. Però aquest reconeixement no va ser del gust dels líders religiosos dels quals el poble s'havia d'allunyar. Així, van trobar en la llei escrita per Moisès sota el dictat de Déu, el mitjà per acusar-lo de blasfèmia, és a dir, de mentir, perquè afirmava ser " *el rei dels jueus* ", mentre que només presentava una simple aparença humana. Hi va haver, efectivament, molts miracles a favor seu, però van optar per atribuir-los al poder del diable a qui anomenaven " *Bel-Zebul* ". I allà, el seu cas no tenia remei, la seva condemna per part de Déu era definitiva. Jesús, per tant, diu a Pilat a Joan 18:34: " *Dius això de tu mateix, o t'han parlat altres persones de mi?* " Fixeu-vos en com Jesús respon a Pilat amb una pregunta que conté la seva resposta. De fet, com a jutge encarregat de jutjar Jesús, els testimonis generalitzats sobre ell són de gran importància, que té el deure de tenir en compte. Aquesta saviesa divina és admirable i el poderós procurador està desconcertat i inquiet per aquesta tàctica divina, ja que subtilment, la pregunta plantejada per Jesús és una acusació contra ell, contra la seva manca de probitat i el seu enfocament superficial. Si el poble el considera rei, és el poble a qui Pilat ha d'interrogar i no Jesús. La situació l'irrita, però l'home que es troba davant seu mostra una intel·ligència tan misteriosa que el dur i inflexible Pilat s'interessa per ell, com demostra el següent versicle 35: " *Pilat va respondre: Sóc jueu? La teva nació i els grans sacerdots t'han lliurat a mi: què has fet?*" Jesús podria haver respost: "He curat, he cuidat, he estimat, he ressuscitat morts i ara salvaré els meus escollits". Però en canvi, li va dir aquesta veritat sorprenent: " *El meu regne no és d'aquest món*", va respondre Jesús. " *Si el meu regne fos d'aquest món, Els meus servents haurien lluitat per mi perquè no fos lliurat als jueus; però ara el meu regne no és d'aquí* ". En dir " *el meu regne no és d'aquest món* ", Jesús confirma la seva reialesa però elimina totes les seves formes terrenals, i comença un diàleg impossible entre l'home de carn i el Déu celestial, Esperit i creador de totes les formes de vida. En el testimoni de la seva vida, Jesús va demostrar que condemna les formes donades a les diverses reialeses terrenals construïdes, des del seu origen, sobre un model pagà i diabòlic que els jueus havien envejat i volien substituir la presència de Déu. En la seva explicació, Jesús especifica: " *Ara el meu regne no és d'aquí baix* ". I aquesta aclariment, "

ara ", conté l'anunci d'un regne cristià que un dia s'establirà en aquesta terra, " *d'aquí baix* ". Déu ha planejat, efectivament, establir-se a la terra regenerada i glorificada, segons Apocalipsi 21:3: " *I vaig sentir una veu forta des del tron que deia: 'Heus aquí, el tabernacle de Déu és amb els homes, i ell habitarà amb ells, i ells seran el seu poble, i Déu mateix serà amb ells'*". "i Ap. 22. Però sense la mort expiatòria del Messies, res serà possible. És per això que Jesús no invoca els seus àngels molt poderosos perquè l'alliberin de les mans romanes. Per a ell, no ha arribat el moment de reclamar un regne terrenal gestionat temporalment pel diable, " *el príncep d'aquest món* ". És per això que, en les seves paraules, Jesús anomena els seus escollits " *ciutadans del regne del cel* ", no "de la terra". Els "reis de la terra" no tenien res a témer d'ell en el moment del seu arrest, però de nou, amb el temps, la situació canviarà i els jutjarà i els destruirà en els dies assenyalats per a això. Joan 18:36: " *Pilat li va dir: 'Ets rei, doncs?' Jesús va respondre: 'Tu dius que sóc rei. Per això vaig néixer i he vingut al món per donar testimoni de la veritat. Tothom qui és de la veritat escolta la meua veu* ». Jesús mostra un gran respecte pel Pilat romà perquè no és jueu. La idea d'un Déu Esperit únic li és aliena i Jesús li parla amb franquesa sobre coses celestials reals que s'ajusten a la veritat de la situació de la vida celestial i terrenal universal. Aquesta veritat que comparteix amb ell és l'oportunitat de la seva vida o la causa de la seva mort eterna. Pilat hauria d'haver intentat comprendre més profundament el significat de les paraules de Jesús, sobretot perquè no hi trobava cap motiu que el fes digne de mort, com ara el robatori o l'assassinat. El següent versicle revela la seva naturalesa superficial. Joan 18:38: « *Pilat li va dir: "Què és la veritat?" Després de dir això, va sortir de nou cap als jueus i els va dir: "No hi trobo cap culpa"*. Pilat comet l'error de la seva vida aquí. Després de preguntar: " *Què és la veritat?* ", hauria d'haver esperat una resposta de Jesús, però no, la seva pròpia resposta li és suficient, i el tema el deixa perplex perquè no pot donar-li un significat precís. Tornarem sobre aquesta " **veritat** " de la qual Jesús " **va venir a donar testimoni** ", segons les seves pròpies paraules.

Aquest és el final del primer intercanvi entre Pilat i Jesús. I Pilat, acostumat a matar sense pietat els enemics de Roma, no veu Jesús com un enemic d'aquest tipus. Fins i tot veient que les acusacions contra ell són evidentment infundades, intenta salvar-se la vida. I aquí és on els jueus rebels culminen en la seva iniquitat; la seva ignomínia arriba a un punt àlgid d'horror. Joan 18:39-40: " *Però, ja que és costum vostre que us alliberi algú per la Pasqua, voleu que us alliberi el rei dels jueus?" Llavors tots van tornar a cridar, dient: No aquest, sinó Barrabàs. Ara Barrabàs era un lladre*. "Cal tenir en compte que Pilat es refereix a Jesús com a "Rei dels jueus". Pel que fa al poder romà, Pilat va entendre que aquest títol espiritual no representava cap perill per a Roma i el seu imperi. A més, sota inspiració divina, mantindrà aquesta expressió per designar-lo fins i tot a la seva creu, on aquest títol s'escriurà en un rètol en les tres llengües del lloc i l'època: hebreu, grec i llatí. També serà en aquestes tres llengües que, més tard, s'ensenyarà el testimoni diví en nom de Jesucrist. Les ments humanes havien de ser enfosquides per preferir salvar un bandit assassí en lloc del amable i servicial Jesús. Però, paradoxalment, són aquests excessos els que constitueixen el testimoni més poderós a favor de l'autenticitat del seu ministeri diví. Considereu

que va ser un home perfecte, irreprotxable, perquè diví, qui va ser així condemnat i preferit a un assassí per patir la mort de crucifixió; cosa que el converteix en un cas únic en tota la història de la vida terrenal. Tal efusió d'odi popular sense causa no tornarà a passar mai més, excepte contra els elegits de Crist, els pecadors perdonats per la seva sang.

Joan 19:1: " *Llavors Pilat va prendre Jesús i el va fer assotar.* " Pilat va cedir a la petició del poble, però encara pensava que podia calmar la seva fúria contra Jesús sotmetent-lo a un fuet, les tres corretges de cuir del qual tenien ossos o trossos de ferro als extrems que esquinçaven la carn de la víctima. La pràctica permetia un gran nombre de fuetades, i el cos de Crist reproduït al Sant Sant Sant de Torí dona fe de la marca de 120 impactes sagnants causats pels extrems metàl·lics del fuet utilitzat. Pilat va cometre el seu primer error aquí, perquè la seva alta posició li donava tota la legitimitat per preservar la vida innocent de Jesús. Però, com que no tenia fe, temia més la ira del poble que la del veritable Déu amb qui havia parlat sense entendre'l. Com a procurador romà, havia de respondre davant del poderós emperador romà a les mans del qual estava la seva vida. Tement que se'l considerés responsable dels disturbis i la sedició organitzats a Israel, va optar per respondre als jueus concedint-los gradualment la mort del Messies diví.

Joan 19:2: " *Els soldats van teixir una corona d'espines i la van posar al cap, i el van vestir amb un mantell porpra. I quan van arribar a ell* ", els seus homes rudes i cruels, acostumats a vessar sang, no sospitaven que les seves accions eren volgudes i inspirades pel mateix Déu. Perquè en col·locar aquesta "corona d'espines" al seu cap, Jesús es va guanyar i va merèixer el seu títol de Rei dels jueus, i el mantell porpra amb què el van vestir tenia un significat espiritual molt important: rebia a través d'aquest mantell porpra els pecats dels seus escollits, passats i futurs, complint així literalment i simbòlicament el que profetitzava el ritu del "Dia de l'Expiació", mitjançant la imposició dels pecats al cap del boc escollit per portar els pecats al desert, on periria. El " *porpra* " i el " *carmesí* " són els colors simbòlics del "pecat", segons Isaïes 1:18: " *Veniu ara, i raonem junts*", diu Jahvè. «*Encara que els vostres pecats siguin com l'escarlata, seran blancs com la neu; **encara que siguin vermells com el carmesí**, seran com la llana*». El mateix passa amb l'« *escarlata* » segons Apocalipsi 17:4: « *La dona anava vestida **de porpra i escarlata**, i adornada amb or, pedres precioses i perles. A la mà tenia una copa d'or plena d'abominacions i de la brutícia de la seva prostitució* ». El color vermell és el de la sang humana, que s'ha de vessar per expiar el pecat; per tant, el pecat està simbòlicament vinculat a aquest color vermell. Així, una bandera que conté aquest color vermell reclama sense saber-ho la connexió del poble al qual pertany amb el pecat. I tothom pot notar avui que aquest vermell apareix en un gran nombre de països de la Terra.

No es va estalviar res al nostre Salvador, com ho testifica Joan 19:3: " *Van dir: 'Salve, rei dels jueus!' I li van donar bufetades* ". Aquests homes carnals, sense cap connexió amb el veritable Déu ni coneixement de les seves lleis, van trobar en Jesús un tema de cruel diversió. Per entendre aquesta maldat gratuïta, hem de comprendre el que està en joc en la batalla en què Jesús està involucrat. Està exposat a tot allò que podria fer-lo renunciar a dur a terme el projecte

expiatori que encarna en aquesta hora a la terra del pecat. El diable encara es troba esperant que Jesús digui: 'És massa difícil, m'aturaré i aprofitaré el meu poder diví per sortir d'aquesta situació terrible i insuportable'. Però Jesús suporta l'aparent injustícia que el colpeja i resisteix sense dir res. Sap que, com a portador del pecat, la violència que l'aclapara castiga el pecat però no la seva justícia perfecta que li permetrà ressuscitar després de la seva crucifixió. Ell ha de perseverar per salvar, mitjançant aquesta expiació que experimenta en lloc seu, les vides dels seus escollits que l'acompanyaran per tota l'eternitat. I seguint aquesta història, podeu entendre que la fe cristiana no es pot restringir de cap manera a una simple etiqueta i per què Jesús demana als seus escollits que renunciïn a si mateixos i esdevinguin divinament obedients.

Joan 19:4: " *Pilat tornà a sortir i digué als jueus: 'Mireu, us l'he portat fora, perquè sapigueu que no hi trobo cap culpa'* ". En aquest punt, Pilat encara espera que el càstig del fuet sigui suficient per calmar la ira de la multitud jueva reunida. Però aprofita aquest moment per expressar clarament el seu propi judici sobre Jesús: " *No hi trobo cap culpa* ". Així, testifica la perfecta innocència d'aquell la mort del qual es demana injustament. Aquest reconeixement oficial per part del procurador romà, per tant, fa que tota la responsabilitat de la injustícia imminent recaigui sobre el poble jueu i els seus líders religiosos. Tanmateix, en testificar la innocència de Jesús, Pilat assumirà un pecat d'injustícia acceptant la crucifixió del Messies. Tot i que menor que el dels jueus, el pecat d'injustícia serà imputat al procurador, tal com Jesús li suggerirà al versicle 11.

Joan 19:5: " *Jesús, doncs, va sortir a fora, portant la corona d'espines i el mantell porpra. I Pilat els diu: "Aquí teniu l'home!"* ". Aquesta escena és de gran importància. El Messies que apareix està cobert de sang, la sang li taca la cara per les espines de la corona clavades al cap, i amb prou feines es pot posar dret. Pilat presenta el seu Messies al poble jueu d'una manera que Isaïes 53 descriu amb gran precisió:

Isaïes 53:1: « *Qui ha cregut el nostre missatge? Qui ha reconegut el braç de Jahvé?* »

Isaïes 53:2: « *Creixia davant d'ell com una planta tendra, com un brot que brota de terra seca; **no tenia bellesa ni aspecte que ens cridés l'atenció, i la seva forma no ens agradava.*** »

Isaïes 53:3: " *Era menyspreat i rebutjat pels homes, un home de dolors i familiaritzat amb el dolor; i com algú de qui els homes amaguen les seves cares, el menyspreàvem i no el teníem en compte ."*

Isaïes 53:4: " *Certament ell ha portat les nostres penes i ha carregat amb les nostres penes; però nosaltres el vam considerar afligit, colpejat per Déu i afligit.* "

En aquesta vigília de la Pasqua jueva, es va decidir el destí de la nació. Aquell dia, Déu va desemmascarar la seva incredulitat, perquè, advertits per la descripció citada a Isaïes 53, la nació i el seu clergat religiós eren culpables d'un terrible menyspreu per la paraula profètica. I Israel va ser la primera víctima d'aquest menyspreu profètic, que es va retrobar més tard, el 1843, per la fe protestant establerta principalment als EUA.

La presentació de Jesús a la multitud constitueix un moment clau en el pla salvador preparat per Déu. Les ferides, que ja fan que la seva sang flueixi, ja són els signes del càstig pels pecats que porta en lloc dels seus escollits. Jesús es presenta així a la fe dels homes, presents o absents. El significat de les seves ferides s'indica clarament a Isaïes 53:4: " *Tot i això, ell ha portat els nostres dolors i ha carregat amb els nostres dolors; però nosaltres l'hem considerat afligit, colpejat per Déu i afligit* ". Si aquest text no existís, Israel estaria excusat pel seu error, també profetitzat en aquest versicle. Però no és així, i aquest versicle testifica contra la nació jueva, perquè existeix i dóna explicacions ofertes per Déu sobre la missió preparada per al Messies jueu.

Isaïes 53:6: " *Tots nosaltres com ovelles ens hem desviat, cadascú pel seu camí; i Jahvè ha fet recaure sobre ell la iniquitat de tots nosaltres* ." Isaïes ens mostra el Messies a imatge de " *l'Anyell que treu el pecat del món* ", però també del " *Bon Pastor* " que " *dona la seva vida per les seves ovelles* " segons Joan 10:14-15: " *Conec les meves ovelles, i elles em coneixen, així com el Pare em coneix i jo conec el Pare; i jo dono la meva vida per les meves ovelles* ". Però els versos que segueixen completen aquest projecte: Versicle 16: " *I tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat; les he de portar, i escoltaran la meua veu, i hi haurà un sol ramat, un sol pastor* ". Aquest vers demostra que la salvació s'havia de presentar a les nacions gentils i això es va aconseguir mitjançant les condicions establertes pel nou pacte basat en la sang expiatòria del Messies o Crist, anomenat Jesús; un nom que significa: YaHWéH salva. Fixeu-vos en la implicació de la qualificació: " *He de portar-les* ". Demostra que el pla de Déu és portar els gentils a unir-se a l'Israel jueu; i no al revés. Els versos 17 i 18 afegeixen: " *El Pare m'estima, perquè dono la meua vida per poder-la reprendre*". Ningú no me la pren, sinó que jo la dono de mi mateix. ***Tinc el poder de donar-la i tinc el poder de reprendre-la*** , tal com he rebut del meu Pare ". Les aparences enganyaven terriblement; qui hauria pensat que aquest home magolat i desfigurat tenia dins seu " *el poder de donar la seva vida i de reprendre-la* ?" Un lector de la Bíblia coneixent el pla de Déu, i com que aquesta persona no existia, va ser Jesús mateix qui va explicar aquestes coses als seus deixebles i apòstols després de la seva resurrecció.

En el moment d'aquesta presentació de Jesús, Pilat el presenta dient: " *Aquí teniu l'home!* ". El moment és solemne, en el seu aspecte lamentable, Jesús porta i representa el destí de la humanitat considerada digna de la seva eternitat. Es prepara per donar la seva vida amb un dolor extrem, per pagar per la culpa d'Adam i Eva; el pecat que els va fer perdre el dret a viure eternament. I el valor únic de la seva vida personal, exempta de tot pecat, és a dir, perfectament justa, li dóna la possibilitat de salvar, no una ànima, sinó la multitud d'ànimes dels seus escollits. La vida obtinguda per aquesta redempció fa referència a les dues vides successives, la vida terrenal i la vida celestial que durarà eternament. Espiritualment, l'home que es presenta a la multitud jueva és el nou Adam que ve a triomfar on Adam i Eva havien fracassat. La causa del seu fracàs va ser la desobediència a la prohibició de Déu " *de menjar del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal* ". Aquesta vegada el competidor coneix el seu enemic a qui sempre ha sabut resistir. Des del seu naixement, Jesús ha sabut que

va venir a lluitar contra el diable i els seus instruments humans i angèlics. Al principi del seu ministeri, quan va ser temptat en una visió, no es va rendir, es va resistir i va guanyar victoriosament la seva batalla. La que ha de guanyar ara és molt més dura; la mort que l'espera és la més insuportable en termes de dolor. Però des del vespre anterior, al Jardí de Getsemaní, finalment ha pres la seva decisió i anirà fins al final per salvar els seus escollits. Tornem a veure aquesta descripció de Crist presentada a la multitud jueva: " *Jesús va sortir, portant la corona d'espines i el mantell porpra. I Pilat els diu: "Aquí teniu l'home! ""*. El mantell porpra no és la seva pròpia carn; és només una peça de vestir llançada sobre les espatlles que li dóna l'aspecte d'un rei però que alhora simbolitza tots els pecats dels seus escollits confessats sobre la seva persona. En aquest aspecte, Jesús representa l'oposat absolut del que representa la reialesa en la vida dels pecadors. I el més sorprenent per al pensament terrenal és que Jesús es va lliurar voluntàriament per aquesta humiliació i degradació de la seva persona. Quin rei terrenal estaria disposat a fer el mateix? Al llarg del seu ministeri, Jesús es va esforçar per fer descobrir els valors celestials als seus escollits. Finalment, la nit abans d'aquell dia, va rentar els peus dels seus apòstols, capgirant així tots els valors de la moral prevalent a la terra dels humans rebels separats de Déu. Per boca de Pilat, Déu designa el Crist obedient fins a la mort per presentar-lo com el model perfecte d'home segons el seu cor i tots els seus valors.

El segon intercanvi

Joan 19:7-8: « *Els jueus li van respondre: «Nosaltres tenim una llei, i segons la nostra llei ha de morir, perquè s'ha fet Fill de Déu»*. Quan Pilat va sentir això, **la seva por va augmentar** ». Aquesta por s'explica pel fet que Jesús ja ha confirmat el seu títol de " **rei dels jueus** " i, a més, Pilat s'assabenta que afirma ser el " **Fill de Déu** ". Ara, a diferència dels jueus que només creuen en l'únic Déu creador, Ponç Pilat és un home pagà acostumat als ritus dedicats a innumbrables divinitats que els pobles pagans serveixen i temen. La sola idea que una d'aquestes divinitats aparegués al seu camí era suficient per "espantar-lo". Perquè en aquest assumpte, els no creients estaven del costat jueu, no del romà. Simplement, aquests romans no havien estat educats a la manera jueva, i la seva religiositat consistia a servir divinitats especialitzades, com ara Bacus, el déu de la vinya, o Esculapi, el déu serp; tota mena de qualitats i defectes estaven divinitzats, i aquesta oposició observada en l'home tenia així el seu origen en els déus invisibles, perquè per a aquests pagans les imatges eren només suports visuals que representaven les veritables divinitats ocultes.

Pres del pànic, aquesta vegada és Pilat qui s'afanya a interrogar Jesús. Joan 19:9: " *Va tornar a entrar al pretori i li va preguntar a Jesús: ' D'on ets? ' Però Jesús no li va donar cap resposta* ". L'ansietat de Pilat és evident en la pregunta que fa a Jesús: " **D'on ets?** ", no en "Qui ets?". Esperava una resposta com ara: "De l'Olimp, on vaig viure entre els déus", però Jesús roman en silenci i no respon. Més aviat tranquil·litzat per aquest silenci, la irritació de Pilat substitueix la por, i llegim a Joan 19:10: " *Pilat li va dir: 'No parles amb mi? No saps que tinc autoritat per crucificar-te i que tinc autoritat per alliberar-te?'"* . Aquestes són les paraules que condemnaran Ponç Pilat davant Déu, ja que reconeix tenir plena

autoritat per " *crucificar-lo o alliberar-lo* ". Aquestes paraules aterririen qualsevol home normal. I davant d'aquesta amenaça, Pilat sempre havia vist en els qui les sentien comportaments de terror o, al contrari, més rars, d'arrogància. Però Jesús el desconcerta perquè no reacciona ni amb terror ni amb arrogància i amb la seva veu tranquil·la i pacífica li diu la veritat: Joan 19:11: " *Jesús respon: No tindries cap poder contra mi, **si no t'hagués estat donat de dalt** . Per tant, qui em lliuri a tu té un pecat **més gran** "* ". La seva resposta no és arrogant, és simplement lògica i, a més, en evocar " ***el poder donat de dalt*** ", Jesús demostra que ell també creu en el poder diví invisible; quelcom que comparteix l'adorador pagà de les falses divinitats. Però les paraules de Jesús confirmen la condemna de Pilat, ja que ell també comet " *un pecat* " lliurant un innocent a la mort. La culpa dels jueus que van organitzar i exigir aquesta mort, però, és molt més gran; el seu pecat és molt " ***més gran*** ". El pecat és molt " ***més gran*** ", i aquesta culpa es pagarà amb la mort de la nació jueva; la mort de la seva població i la dispersió dels seus supervivents per la terra habitada des de l'any 70 fins al 1948.

Intrigat pel comportament noble i pacífic de Jesús, Pilat només veu en les seves respostes saviesa i una lògica de veritat desconcertant i desarmant. Per primera vegada a la seva vida, veu amb els seus propis ulls un home perfectament innocent a qui els jueus li demanen que crucifiqui. I Joan 19:12 testimonia el seu judici: " *Des de llavors, Pilat va intentar alliberar-lo. Però els jueus van cridar, dient: 'Si l'allibereu, no sou amic del Cèsar. Qui es fa rei es declara contra el Cèsar* '". La por d'aquest Cèsar romà portarà definitivament Pilat a obehir la petició dels jueus en tots els sentits, i Jesús serà portat al peu del Gòlgota per ser-hi crucificat.

D'aquest intercanvi tan important entre Jesús i Pilat, hem de recordar la franquesa extrema d'ambdós oradors. I en un moment en què parlava als jueus en paràboles sovint malenteses, Jesús es va expressar amb un llenguatge perfectament clar en les seves observacions a Pilat. Això, mentre sabia que les seves explicacions no canviarien res en el seu destí mortal, que havia acceptat. I el seu caràcter, sincer i recte, marca una vegada més la seva excepcional personalitat divina. Es manté franc i recte en cada situació i així testifica que és veritablement l'expressió visible de la veritat divina.

És hora de tornar a aquesta afirmació de Jesús dient a Pilat: " *Vaig néixer i he vingut a la terra per donar testimoni de la veritat* ". La Bíblia cita sovint aquesta paraula " *veritat* ", sempre lligada a Déu mateix, a la seva llei, als seus manaments, i aquí en la forma de la realització del seu pla salvador. Aquesta paraula mereix ser situada en absoluta oposició a la mentida que caracteritza el diable i els seus valors, els seus plans i els seus enganys. Però per entendre el veritable significat d'aquesta paraula, hem de descobrir l'obra de l'Esperit de Déu, en què la paraula mentida queda totalment exclosa. El seu pensament i la seva paraula són creatius, i el que aquest pensament o paraula crea està en perfecta conformitat amb el que estava destinat a ser. Déu no tolera la inconsistència perquè és únicament coherent per naturalesa. És per això que, davant la seva cara, els seus plans s'han de dur a terme en perfecta conformitat amb el que estaven destinats a ser a la seva ment. Aquesta distorsió del seu pla va ser pagada cara oficialment i públicament per Moisès, condemnat per Déu a no entrar a la terra de

Canaan. Això és degut a que va colpejar la roca d'Horeb dues vegades, mentre que la segona vegada, l'ordre donada per Déu va ser simplement parlar-li per obtenir l'aigua preciosa sense la qual tota carn mor de deshidratació. Per a Déu, la veritat té aquest requisit i, entenent-lo, els seus escollits tenen cura de respectar aquest principi. Déu aprecia el nostre respecte pel detall quan aquest respecte només té l'objectiu de complaure'l. Els seus escollits es preparen per viure l'eternitat en la seva companyia, i aquesta preparació consisteix a saber què li agrada, què li porta alegria i felicitat. I de principi a fi, la Bíblia testifica que Déu identifica l'amor dels seus escollits amb la seva obediència. Ell és aquest Pare diví a qui els seus fills han d'obeir legítimament i lògicament sense distorsionar ni trair les seves expectatives. La veritat exigeix que els fills de Déu es comportin com ho haurien de fer els fills de Déu, en tota la lògica del seu Pare diví. Déu va declarar: "*per molt que els meus camins s'oposin als vostres camins ...*" L'origen de Déu és la puresa perfecta, però els humans que redimeix a la terra neixen pecadors i, per tant, contaminats pel pecat. Aleshores podem prendre consciència de les enormes transformacions que han de patir les nostres naturaleses terrenals. I aquesta transformació de les nostres naturaleses malvades es fa difícil pel fet que vivim en una atmosfera col·lectiva detestable marcada pel pecat. La humanitat sempre vol més llibertat i això produeix més mal i sofriment. Les religions cristianes oficials es troben en la situació de Ponç Pilat, que no sabia que estava parlant amb Déu. Sense obediència i el desig d'obeir-lo, la fe cristiana no val més que el pitjor del paganisme romà o d'altres, i a més, aquesta base de coneixement la fa encara més culpable. Des de temps immemorials, la veritable fe ha descansat sobre un vincle individual teixit amb aquest Déu revelador, molt exigent en nom de la seva perfecció. El seu projecte etern descansa completament sobre la implementació d'aquesta perfecció. Coneixent els seus requisits, el candidat a la vida eterna ha d'adaptar-s'hi o renunciar-hi.

En la seva revelació, Déu simbolitza "*la veritat*" experimentada pels seus escollits d'origen celestial i terrenal amb la imatge d'un "*mar de vidre tan clar com el cristall*" a Ap. 4:6. Millor que qualsevol paraula, aquesta imatge revela el vincle que connecta "*la veritat i la puresa perfecta*", que són dues qualitats inseparables per a Déu. A Joan 13, sota el nom de "*caritat*" o "*carisma*", Jesús ens dóna una descripció de les qualitats de "*la veritat*" viscudes segons Déu. I aquestes qualitats determinen la possibilitat d'una felicitat col·lectiva de la qual només els escollits es beneficiaran perquè, amb la seva col·laboració, Jesús els haurà transformat a la seva imatge, la del seu caràcter diví.

Déu és Esperit i un esperit pensant il·limitat. En contrast amb ell, l'home depèn dels seus ulls i dels seus cinc sentits; els pensaments dels altres homes es mantenen secrets i misteriosos, perquè no són visibles a l'ull humà. Però si això és impossible per als homes, no ho és per a Déu, per a qui el coneixement comença al nivell del pensament i fins i tot abans que es formi a les ments de les seves criatures. És aquesta situació la que porta Jesús a ensenyar-nos que el pecat comença des de l'aparició de la seva idea a les seves ments. A Mateu 5:27-28, Jesús ens dóna aquest exemple: "*Heu sentit que es va dir: 'No cometràs adulteri'. Però jo us dic que tothom qui mira una dona per desitjar-la ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor*". Això pot sorprendre els homes, però per a Déu, els

pensaments de les seves criatures ja són una expressió de les seves vides. És per això que, a diferència de la pràctica humana, no fa cap distinció entre el mal pensament format a la ment i la seva realització real, és a dir, el pas a l'acció. Jesús va revelar aquesta noció i exhorta els seus escollits a purificar els seus pensaments. La veritat segons Déu es refereix molt més a la puresa del pensament que a la puresa de la carn, a la qual els éssers humans donen la màxima importància. Però a Mateu 15:20, Jesús va ensenyar el contrari, justificant els seus apòstols que no es rentaven les mans abans de menjar, tal com els retreien els fariseus hipòcrites, contaminats per les paraules que sortien dels seus cors. La puresa que importa a Déu és un tot, tant carnal com espiritual. En els seus retrets, Jesús es refereix al fet de rentar el plat externament però descuidant el seu estat intern. Això és, de nou, una conseqüència de la puresa de la veritat posada en pràctica. Per a Déu, l'estat mental val tant com l'estat físic, la cura del qual implica respectar les normes dietètiques i de salut que havia escrit a través de Moisès. La pràctica d'aquestes coses encara constitueix una forma de veritat viscuda requerida per Déu, i així, es pot entendre, la seva concepció de la veritat abasta tots els aspectes de la vida. Creada lliure, la vida de les seves criatures es pren fàcilment llibertats amb aquest estàndard diví de veritat, ja que la vida lliure s'embarca en camins perillosos per a l'ànima i no gaudeix de la seguretat d'un camí forçat com els rails d'un tren. Per tant, Jesús convida els seus escollits a vigilar i anar amb compte perquè el camí és relliscós i sortir-se'n és fàcil i senzill.

La veritat segons Déu també rau en la seva elecció de separació d'espècies. Des del principi de la seva creació, Déu va crear les espècies animals abans de formar l'home a la seva imatge. Les espècies animals no coneixen comportaments perversos; es reproduïxen dins de la seva espècie i no fan el mal. La perversió és un defecte estrictament humà perquè és conseqüència de la intel·ligència humana, que es perverteix tan bon punt dona a llum pensaments malvats, antinaturals i contraris a les normes establertes per Déu. Les desviacions sexuals canvien la veritat viscuda en una mentida viscuda; segons la imatge, el tren ha abandonat els rails que asseguraven la seva seguretat. L'ànima, víctima d'aquest fruit creat per la llibertat, esdevé una estrella errant que es mou sense saber on va. Jesús va venir a rescatar les ànimes de les diverses trampes posades per la llibertat individual dels homes. Ens va presentar l'estàndard diví de la seva veritat, i des d'aquell dia, aquells que escolten i responen a la seva crida "reneixen en la veritat", però en un estatus escollit com a esclau de Déu. Aquesta expressió tan espiritual significa que es consideren morts a les normes d'una vida de pecat i, amb Déu, reconstrueixen les seves vides sobre els valors divins revelats per Jesucrist. Però aquests valors no són nous; els textos de l'antiga aliança ja els han expressat a través de la lletra de la Bíblia, la lletra de la llei escrita per Moisès. El que faltava a aquests testimonis escrits era un model perfecte per a la seva aplicació; i Jesús va arribar a encarnar-lo. Així, " *la veritat* " va prendre una forma humana concreta i visible i també va guanyar eficàcia en la conquesta dels cors dels escollits seleccionats per Déu, a través del nom únic de Jesús i la seva sang vessada al Gòlgota. El mateix Jesús va resumir aquest principi dient de si mateix: " *Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú arriba al Pare si no és per mi* ". Aquest ensenyament el va precedir, ja que, a l'antiga aliança, la veritat divina ja s'ensenyava, i la persona del Crist

crucificat també era present, profèticament, en l'aspecte de l'anyell ofert com a holocaust cada dia, i dues vegades al dia de 24 hores, al vespre i al matí. Aquesta ofrena era "perpètua" i no havia de cessar fins que fos substituït per Jesucrist, la mort del qual va dur a terme l'ofrena " *perpètua* " definitiva. En ell, Déu va condemnar el pecat, i després d'ell, el sacrifici animal es va tornar completament inútil. La seva prolongació no constituïa res més que una prova de rebuig a reconèixer el pla salvador concebut i realitzat per Déu. Després de Jesucrist, l'ofrena de sacrificis d'animals es va convertir en una causa de condemna per part de Déu i la seva maledicció va colpejar així tota la nació jueva rebel, destruïda l'any 70 per les tropes romanes, d'acord amb l'anunci profètic citat a Dan. 9:26: " *I després de seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat i no tindrà successor . El poble d'un governant que vindrà destruirà la ciutat i el santuari". santedat , i la seva fi vindrà com amb una inundació; està decidit que les devastacions duraran fins al final de la guerra .*

El menyspreu mostrat envers la " *veritat* " de Déu sempre ha estat pagat car pels pobles, fins i tot en el nostre temps, on un càstig col·lectiu tot just ha començat, començant a Ucraïna. A partir d'aleshores, l'Occident infidel cristià es troba en la situació del poble jueu, en el context de la seva destrucció progressiva liderada pel rei Nabucodonosor, el V. Putin de l'època.

Jeremies 8:14-15: " *Per què ens quedem quiets? Aplegueu-vos, anem a les ciutats fortificades, i allà siguem destruïts! Perquè el Senyor, el nostre Déu, ens ha destinat a morir ; ens ha fet beure aigua de fel, perquè hem pecat contra el Senyor . Esperàvem la pau, però no hi ha res de bo; un temps de curació, però ara terror. ! »*

Aquest tema de la veritat és vast, i la ruptura amb Déu té immenses conseqüències. Mentre Déu exalta la puresa, la transparència i el caràcter recte i sincer, les poblacions separades d'Ell desenvolupen caràcters completament oposats. Els éssers humans s'han tornat falsos, tortuosos i enganyosos; fan veure que són algú altre que ells mateixos, vivint les seves vides com un paper per assemblar-se al model admirat de l'època. La conseqüència d'aquesta falsedat bàsica generalitzada és la intensificació dels divorcis i les ruptures entre parelles que conviuen sense estar oficialment casades. La raó és senzilla: es casen o conviuen amb algú fins al dia que descobreixen que aquesta persona ja no és la mateixa. Aquesta és la conseqüència inevitable de representar la pròpia vida com un paper, en lloc d'acceptar simplement la nostra veritable naturalesa i personalitat. En la decepció trobada, es generen reaccions violentes. Les relacions humanes modernes basades en l'ús de les xarxes "d'internet" han afavorit enormement aquesta mascarada que amaga la personalitat. I massa sovint decebuts per les seves relacions, els humans es tanquen en si mateixos en una amargor comunicativa. És llavors que han d'adonar-se que aquest fruit detestable de la seva societat es deu únicament al seu menyspreu pel Déu de la veritat, que constitueix un pou insondable de saviesa i coneix, sol, les regles que afavoreixen la felicitat. A la Bíblia, tots els homes que Déu estimava tenien aquesta rectitud i simplicitat naturals que els fan dignes d'amor. No va dir Jesús: " *Feliços els de cor pur, perquè veuran Déu* "? I aquí, he de recordar que la puresa exaltada per Déu

és primerament moral i segonament carnal. Estic aquí corregint l'ordre ensenyat per la falsa fe catòlica, que mai ha deixat d'enganyar els cristians afavorint l'atenció sobre el pecat de la carn. Originalment, va començar a difondre en les ments humanes la idea que el pecat original era de naturalesa sexual, il·lustrada per l'expressió ara popular "mossegar la poma". I us recordo que aquest enfocament es va confirmar amb la duplicació del pecat carnal en la seva versió transformada dels deu manaments de Déu. Això, ja que la seva supressió pura i simple del segon manament el va obligar a inventar-ne un, per substituir-lo. Així, va prendre el tema de la sexualitat, per convertir-lo en el pecat carnal per excel·lència. Tanmateix, heu d'entendre que la seva pràctica d'agenollar-se davant de falsos sants que s'han convertit en esperits celestials que en realitat només són àngels dolents, constitueix un pecat de la carn i l'esperit; ja que es tracta d'una actitud física i mental idòlatra condemnada per Déu en aquest segon manament que no ha desaparegut de les escriptures de la Bíblia i del pensament de Déu; Èxode 20:4 a 6: " *No us fareu cap imatge esculpida, ni cap semblança de res que hi hagi dalt al cel, ni a la terra, ni a l'aigua sota la terra. No us inclinareu davant d'elles ni les servireu; perquè jo, Jahvè, el vostre Déu, sóc un Déu gelós, que visito la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació dels qui m'odien, i que tinc misericòrdia a milers dels qui m'estimen i guarden els meus manaments*". És difícil de creure que els éssers humans s'atreveixin a eliminar un text escrit originalment pel dit de Déu sobre les taules de pedra, però això és el que va fer el poder papal. Tanmateix, aquest engany no canvia res i Déu imputa el pecat i la mort que l'acompanya als transgressors dels seus manaments. És llavors quan hem de comprendre que el trist estat de les nostres societats occidentals es deu als falsos ensenyaments de les nostres falses religions cristianes que, abans que els humans, van prendre una falsa aparença de santedat que Jesucrist denuncia amb gran insistència en la seva Revelació. De fet, a Ap. 9: 1 a 11, on Jesús presenta el tema de la " *cinquena trompeta* " que fa referència a la fe protestant rebutjada i lliurada al diable des de la primavera de 1843, observem l'ús del terme " **com a** " 9 vegades en 11 versos; exemple versicle 8: " *Tenien els cabells **com** els cabells de les dones, i les seves dents eren **com** les dents dels lleons* ". Desxifrat, aquest missatge diu: "tenien una aparença exterior (*cabells*) d'esglésies (*dones*) però eren, paradoxalment, ferotges (*dents*) i fortes (*lleons*)". Aquesta insistència denuncia una aparença falsa i enganyosa que Jesús expressa clarament a Apocalipsi 3:2, dient: " *Passeu per vius i sou morts* ". Però també cal tenir en compte que a Apocalipsi 8:8, l'establiment papal l'any 538 de la " *segona trompeta* " també inclou el terme " **com a** ": " *El segon àngel va tocar la trompeta. I una cosa **semblant** a una gran muntanya cremant va ser llançada al mar; i la tercera part del mar es va convertir en sang* ". I la menció d'aquest terme " **com a** " està encara més justificada perquè la fe catòlica romana papal va ser la primera forma d'usurpació enganyosa i falsa de l'Elegit, l'Església o Assemblea de Crist, en tota la història del cristianisme. Finalment, hem de recordar el fet que aquest fruit de la falsedat enganyosa només apareix a la institució en qüestió després que hagi estat rebutjada per Crist per ser abandonada al diable. A més, us he de recordar que aquest trist destí no ha afectat la institució oficial de la fe "Adventista del Setè Dia" des de l'any 1994, determinat pels

profètics " *cinc mesos* " o 150 anys d'Apocalipsi 9:5-10. Havent-se unit a l'aliança ecumènica maleïda per Déu el 1995, presenta, al seu torn, aquesta falsa aparença denunciada per Jesucrist, el Déu de la Veritat i la transparència.

El meu comentari sobre la notícia del 15 de juny de 2022

Els trucs de l'escapin francès

Les eleccions presidencials han restituït E. Macron durant cinc anys al capdavant de França. En aquest país profèticament maleït per Déu pel seu gust per la llibertat excessiva, l'elecció humana només és el reflex exterior d'una voluntat divina que tothom pot notar, pel fet que, dues vegades seguides, E. Macron va ser elegit, **per defecte**, contra el Front Nacional representat per Marine Le Pen. Per a aquest jove arrogant, arribista i presumptuós, poc importa quants francesos el recolzin; només importa el resultat, és elegit. Ja havia revelat la seva naturalesa injusta, demostrant que li importava poc la desigualtat de la mesura que proposava a les empreses. Segons les seves paraules, aquells "que poguessin" haurien de donar cent euros d'ajuda als seus treballadors pobres, en l'època de les "armilles grogues" víctimes de la crisi econòmica. Llàstima per aquells que no la van rebre. Tenim aquí un bon exemple de la manca de justícia d'aquest personatge. Fins i tot va creure, durant el seu primer mandat, que els vots emesos per ell, rebutjant Marine Le Pen, li eren favorables. I un cop elegit de nou, pensava que tot era una conclusió inevitable. I ara, durant les eleccions legislatives, descobreix que un gran nombre de francesos i franceses no volen donar al seu partit LREM la majoria absoluta. Fins ara, ha aconseguit enganyar i manipular les opinions del poble organitzant sessions televisades que sempre li són favorables, com la farsa dels seus "grans debats" o més aviat "grans monòlegs". Tan astut com un mico o Satanàs, evita situacions incòmodes i intenta desviar l'atenció del poble francès, com ho demostren els fets aconseguits durant aquesta setmana entre les dues rondes de les nostres eleccions legislatives. L'opinió del públic enquestat, havent revelat una posició hostil, el jove president ha descobert que una majoria significativa del poble no l'estima, fins i tot l'odia. Aleshores, què fa? Fugeix de la situació desagradable i organitza un viatge a Romania per reunir-se amb soldats francesos amb base en aquell país, en una base de l'OTAN. En llenguatge militar, practicava una estratègia de diversió, i sabent que tots els mitjans de comunicació centraven la seva atenció en ell, els utilitzava per convèncer els francesos que, com a senyor de la guerra, el seu suport parcialment perdut era necessari. Dit més simplement, "refutava" els francesos i anava a buscar entre els estrangers l'adoració i les marques d'honor que adorava. El poder de decisió és embriagador, i "la gana ve amb el menjar", com diu la dita popular. Perquè era per obtenir aquesta deferència respectuosa i submissa que volia ser el president dels francesos; tot i que ell mateix reconeixia i admetia "la seva inexperiència i immaduresa". El resultat obtingut per les seves habilitats dona fe de les seves paraules. Durant els dos anys de l'atac del virus Covid-19, va bloquejar el funcionament econòmic de la França dòcil i submissa, que va arruïnar, protegint-se amagant-se darrere de les decisions d'una junta sanitària. Quan va esclatar la guerra a Ucraïna, després

d'haver excitat el gegant rus, segons el seu famós principi "al mateix temps", es va posicionar obertament del costat d'Ucraïna, seguint així la posició adoptada per la Comissió Europea. Com que gairebé totes les nacions van seguir l'exemple, es van donar armes per matar russos. Però això no li va impedir creure que podia "ahora" salvaguardar la seva neutralitat parlant amb el líder rus per telèfon. En aquesta ceguesa general, que prové, sobretot, d'un poder d'engany imposat per Déu, hem de notar que armant el seu adversari, França i els seus "socis", o més aviat "competidors" europeus, han aconseguit fer de la poderosa Rússia el seu enemic mortal. El futur molt proper confirmarà aquesta terrible visió de les coses ja profetitzades per Déu. Això és encara més cert perquè avui tothom ja pot veure l'afebliment de les forces ucraïneses i el lent però real avanç conqueridor de les forces russes.

La vida ens reserva sorpreses sorprenents cada dia. Vaig saber que en una declaració pública, quan se li va preguntar sobre la guerra a Ucraïna, el Papa Francesc va repartir la culpa entre l'OTAN i Rússia. Aquesta anàlisi sorprenentment precisa s'explica sens dubte pel fet que aquest Papa té orígens sud-americans; no és un Papa d'origen europeu, o millor, italià, com la majoria dels seus predecessors. Però el que cal destacar és que el Papa no comparteix el punt de vista de Polònia, que és molt catòlica i incondicionalment partidari del seu "bessó siamès" ucraïnès. Tanmateix, encara està lluny de saber i reconèixer que la causa de l'escalada del drama és castigar el seu descans "diumenge", practicat el primer dia de la setmana en l'ordre del temps establert per Déu. Això, en detriment del seu veritable dissabte, ordenat pel seu Quart Manament. Però el seu judici equilibrat demostra la seva intel·ligència personal; cosa que el fa encara més culpable davant Déu.

Sento contínuament als mitjans de comunicació periodistes, polítics i suposats "especialistes" anomenats "consultors" repetint incansablement que França i Europa no estan en guerra amb Rússia. Quina hipocresia abominable! Aquesta gent sap que quan els nostres canons, els nostres tancs, totes les nostres armes maten soldats russos, estem participant en la guerra, però hem de tranquil·litzar el poble per mantenir la seva aprovació. I la millor prova és que aquest suport armat pretén obligar Rússia, massa poderosa per ser aniquilada, a capitular per no poder destruir-la. I la determinació de mantenir la lluita contra ella està causada per la por de ser destruïts algun dia per ella.

La incredulitat i l'arrogància de la societat de consum creada a Occident han tingut una conseqüència que tot just ara es fa evident. Convençuda durant molt de temps que la creació de la UE havia eliminat el risc d'una gran guerra a Europa, França va posar fi al servei militar generalitzat, i tots els líders polítics i militars francesos estaven convençuts que les armes convencionals ja no s'utilitzarien, excepte en petites operacions en territoris fora d'Europa. La conseqüència d'aquesta il·lusió enganyosa és que avui, Europa i els EUA ja no tenen prou d'aquest tipus d'equipament, mentre que preparat per Déu per a aquest propòsit, Rússia ha fabricat un arsenal de milers d'armes antigues i de noves, més efectives i més terribles. Per tant, la seva victòria contra les nacions europees és segura i ja profetitzada per Déu. Clarament, les potències occidentals la van subestimar, i aquest error els serà fatal.

No sentim què pensa cada persona europea o francesa. Però comencen a aparèixer diferències d'opinió sobre la guerra a Ucraïna. A les plataformes mediàtiques, apareixen una rere l'altra persones que són víctimes del principi que "la unió fa la força". Però pel que fa a Europa, la seva força i el seu poder són il·lusoris. Els diners que enriqueixen el món occidental són ineficaços contra les bombes i les bales. I ja tota la nostra Europa presenta l'aspecte d'aquell " *colos amb peus d'argila i ferro* ", que Déu va presentar al profeta Daniel per profetitzar la veritable debilitat del ric món occidental del nostre temps, que precedeix vuit anys el que s'hauria d'anomenar "la fi del món".

Aquests " *peus* " compostos en part d'"*argila* " i en part de " *ferro* " profetitzen característiques binàries oposades que trobem en les composicions polítiques dels països occidentals, el cas més típic dels quals és el dels EUA, on la política es divideix entre el camp "dur" dels republicans i el camp "tou", o més social, dels demòcrates. A França, el mateix fenomen oposa la dreta i l'esquerra i això caracteritza més o menys totes les democràcies occidentals. S'aplica la regla de la majoria, però quan els dos camps són gairebé iguals, com és el cas als EUA, la regla esdevé més difícil d'acceptar i la democràcia mateixa es veu amenaçada; el risc d'enfrontaments violents augmenta perillosament. (Això es confirma amb la derogació de la llei federal que autoritza l'avortament als EUA, de data 24 de juny de 2022.)

Resulta que Europa s'està dividint a causa d'Ucraïna, recolzada per la Polònia catòlica, el símbol de la qual és el " *ferro* ", i el bàndol de la pau, representat per Itàlia i Alemanya, és digne, en aquest cas, del símbol " *argila* ". On hauríem de situar la França d'E. Macron? Segons el seu principi seductor de "camaleó", que el fa inclassificable, la França del Sr. "ahora" es troba en tots dos bàndols. Des que vaig començar a escoltar els seus discursos, he notat la seva capacitat de dir a tothom el que vol sentir. Parla, parla, inventa i diu qualsevol cosa, però tot passa i, finalment, aconsegueix seduir els seus interlocutors, però no tots. En qualsevol cas, sap evitar la confrontació amb els seus adversaris més competents. De fet, no només actua com un "camaleó", sinó que també és tan esquiu com una "anguila". Les notícies del 15 de juny ens donen un bon exemple d'aquesta descripció. En el seu discurs oficial pronunciat a Romania, evocant el problema d'Ucraïna, el president Macron només veu dues possibilitats: la de donar suport a Ucraïna amb subministraments d'armes fins a la seva victòria i, en segon lloc, la de trobar un acord diplomàtic amb Rússia. Increïblement, aquest jove exclou una tercera possibilitat: la que Rússia guanyi la victòria contra Ucraïna, en aquest conflicte. I tothom és encara més ignorant, Rússia inclosa, que també ha de derrotar i aixafar tota Europa, inclosa la França d'E. Macron. Mai el seu nom "Emmanuel", que significa "Déu amb nosaltres", no ha estat tan malinterpretat, perquè és obvi que Déu no és amb ell. Però el títol presidencial i el seu respecte dels francesos cecs li ho permeten tot, podeu entendre per què, a la seva arribada al poder, li vaig donar el nom de "Enterrador" de França; l'últim líder nacional de la seva història d'uns 1.600 anys que així arribarà a la seva fi, en el moment de la " *fi de les nacions* " profetitzada per Déu. La seva visió binària està maleïda i ignora que, per a Déu i els seus escollits, el número dos simbolitza la imperfecció i el número tres, el símbol de la perfecció.

Durant dècades després de la Segona Guerra Mundial, Europa va estar dividida en dos bàndols, i a l'est, la Rússia soviètica es va retirar i es va tancar darrere del seu "Teló d'Acer". Explotada i dominada durant molt de temps per aquest, Polònia hi albergava un odi que avui ressurgeix a la guerra d'Ucraïna. La seva imatge simbòlica de " *ferro* " i la seva duresa actual tenen el seu origen en l'època en què es trobava darrere d'aquest "Teló d'Acer". L'expansió de la UE, per tant, farà que els europeus paguin per la pertinença a les antigues nacions conquerides pels russos. Perquè en unir-se a Europa, van portar amb ells el seu odi cap a Rússia i el seu desig de venjança. Tanmateix, el temps que vindrà finalment vindrà la posició de línia dura defensada pels joves ucraïnesos. Ja que, a la llarga, els EUA destruiran Rússia mitjançant un atac nuclear al seu territori. I, de fet, aquests ucraïnesos tornen a tenir raó en acusar les nacions europees de repetir l'error de "Munic" de la Segona Guerra Mundial, perquè una vegada més, la por i la covardia de les nacions occidentals riques afavoreixen l'expansió del nou conqueridor; aquesta vegada, Rússia. Tanmateix, aquesta por no és il·legítima aquesta vegada, perquè està motivada per l'amenaça russa basada en la seva possessió de terribles armes nuclears. I el sùmmum és que serà destruïda primer per armes nuclears. Però, de fet, és realment por i covardia? Doncs no, perquè la causa real és que les nacions no estan unides malgrat la seva afirmació de ser-ho (ONU). De fet, és Déu qui les ha separat per llengües i interessos personals individuals. I és a causa d'aquests interessos particulars que el compromís col·lectiu espontani es fa impossible, malgrat les aliances i els acords passats. Cal tenir en compte que aquesta és l'última vegada que la separació de les nacions impedeix el seu compromís conjunt en la guerra, perquè la guerra que comença les destruirà a totes. Després d'això, arribarà el moment de l'últim govern universal format pels supervivents de la guerra nuclear.

Des del 1958, França ha estat sota el domini de la Cinquena República . I aquest règim ha preparat la seva destrucció. L'instrument d'aquesta destrucció va ser la creació de la Unió Europea. Doncs, un rere l'altre, els presidents de França han prioritzat les relacions amb els seus homòlegs europeus i han descuidat la protecció dels interessos del poble francès. França ha pagat així amb la seva ruïna econòmica i financera el seu zel ideològic humanista universalista. Volia acollir "tota la misèria del món" i avui acaba compartint aquesta misèria, que només pot intensificar-se. Té poca o cap indústria, depèn de les importacions xineses i asiàtiques i està arruïnada financerament, vivint del seu deute colossal. A més, no està prou armada i, per tant, es torna molt vulnerable als atacs dels seus enemics, molt més nombrosos del que volia, o pretenia, creure.

La guerra a Ucraïna desafia totes les nacions de la terra i els seus líders, i cadascuna pot tenir la seva pròpia resposta sobre aquest tema. Però, una vegada més, Déu ha organitzat les coses de tal manera que la situació sembla sense solució, de la mateixa manera que la que va crear en portar els jueus de tornada a la terra de Palestina el 1948. Però prenent com a model l'ensenyament de Déu donat al profeta Jeremies, que va dir " *que la teva vida sigui el teu botí* " i que va exhortar el poble a no resistir el conqueridor Nabucodonosor, personalment només tinc aquesta pregunta per fer al poble ucraïnès: el desig d'independència de Rússia valia la pena el preu que ja ha pagat el poble ucraïnès; un desastre de

destrucció, mort i sofriment que augmentarà encara més? I més simplement, val la pena morir per la llibertat de nou? Respondre que sí és situar-la al nivell del martiri per Crist; cosa que no li agradaria. Quant de temps més trigaran tots aquests líders suposadament "intel·ligents" a admetre que Rússia és imbatible amb armes convencionals, que posseeix en major quantitat que qualsevol altre poble de la terra? Pel que fa a la seva determinació de guanyar, està al mateix nivell que la d'Ucraïna. Per tant, presenciarem una bona dosi de postures polítiques i militars fins a la inevitable confrontació global. I pel que fa a França i el seu destí, saludo i dono glòria a Jesucrist, la inspiració darrere del nom que va donar E. Macron al seu partit polític presidencial: "La République En Marche"; simplement no li va dir que anava cap a " *l'abisme* ", és a dir, la deshumanització del seu país i, en última instància, de tota la terra. I aquells que s'alegren dels judicis dels crims de guerra aprendran, a costa seva, que només preval la justícia del vencedor.

De fet, a Occident, el problema de la nostra generació és que s'ha tornat incapaç de resignar-se a una gran dificultat insoluble. Això és el resultat de 77 anys de pau i de conquesta de llibertats egoistes per part de societats anomenades "liberals" construïdes sobre el model americà. El nen rebel, el "cap de bufetada" que ja no en rep cap, es torna capritxós i tossut. Però l'olla de fang acaba trencant-se quan xoca amb una olla de ferro.

Els símbols animals s'atribuïen als principals països del món occidental, ja des de Michel Nostradamus. Per a França, el gall; per a Alemanya, el llop; per a Anglaterra, el lleó; per a Amèrica, l'àguila; però sobretot, per a Rússia, l'ós. Ara bé, és poc probable que aquest ós sigui derrotat per cap dels altres animals, ni tan sols per un atac en grup.

En les últimes notícies, aquest dijous 16 de juny, els caps d'estat de França, Alemanya, Itàlia i Romania han viatjat a Kíiv per reunir-se amb el president Zelenski. Es van fer promeses impossibles de complir amb el temps, rellançant la guerra i la falsa esperança d'una victòria ucraïnesa. Perquè el temps d'Europa s'està esgotant, i el seu destructor encara està ple de força i poder, perquè Déu l'ha preparat per a aquesta obra destructiva. En un missatge molt hostil i amenaçador adreçat als líders i europeus que considera, en les seves paraules, "degenerats", l'expresident rus Medvédev (traducció: Ós) va concloure les seves observacions amb aquestes paraules: "el rellotge corre..."; Déu no ho hauria pogut dir millor, però de fet, és ell qui parla i qui inspira aquest avís. Hi haurà nous lliuraments d'armes per a Ucraïna i la vana promesa d'una candidatura europea acceptada i recolzada... etc.

Les ordenances de Déu: veritat i falsedat

Les veritables ordenances de Déu van sortir de la seva boca quan les va dictar a Moisès l'hebreu. Després d'ell, totes les seves revelacions van ser inspirades als seus servents, els profetes, i Déu mateix va organitzar la seva col·lecció a la seva santa Bíblia, la primera aliança de la qual va ser escrita originalment en hebreu i la segona o nova aliança en grec.

Contràriament al que demostra la falsa fe en acció, totes les ordenances de Déu s'han de tenir en compte. Fins i tot quan s'han tornat obsoletes a causa dels estàndards establerts pel context universal de la nova aliança. Descobrir tot el projecte escrit per la voluntat de Déu no és perdre el temps, sinó nodrir la fe. De fet, la fe s'alimenta de la certesa, no del dubte. I aquesta certesa es construeix mitjançant el coneixement del tema religiós. Només així els escollits poden distingir-se dels cridats que, segons Jesús, són molt nombrosos, però en va. Sense un estudi més profund de les dues aliances, l'antiga i la nova aliança prenen l'aspecte de dues religions **en competència**. Però, al judici de Déu, aquesta visió de les coses és falsa, perquè la nova ha vingut a substituir l'antiga que, per tant, ha perdut tota legitimitat i ja no pot salvar ningú per si sola. Però en l'altre sentit, el ministeri de Jesucrist i la salvació que va venir a oferir i dur a terme només prenen sentit en els anuncis d'aquest projecte en les formes simbòliques que va prendre a l'antiga aliança.

L'Evangeli ensenya que Jesucrist és el Salvador, però salvar de què i per què? El Nou Testament diu que és pecat, però què és el pecat? 1 Joan 3:4 dona aquesta resposta: "*Perquè el pecat és la transgressió de la llei*". Bé, però què és la llei? Per als jueus, són els cinc textos sagrats escrits per Moisès i els llibres dels profetes, els llibres històrics, els Salms i el llibre dels Proverbis escrit per Salomó. Malauradament, per a aquesta gent, la llei de Déu no es va aturar aquí, perquè després d'aquests textos, Déu exigeix respecte i observança de tot el que està escrit al Nou Testament. I entre aquests textos hi ha, a Marc 16:16, aquest versicle on Jesús diu: "*Qui cregui i sigui batejat serà salvat, però qui no cregui serà condemnat*". Per a un jueu ja ben instruït, com ho eren els apòstols seleccionats per Jesús, "creure" consistia simplement a reconèixer en la mort de Jesucrist el compliment perfecte del "*sacrifici perpetu*" o "*holocaust perpetu*" durant el qual, prefigurant "*l'anyell que treu els pecats del món*", un "*anyell*" s'oferia en sacrifici perpètuament, cada dia, vespre i matí, és a dir, a la posta i a la sortida del sol. Amb aquest ritu, Déu va mostrar que la justícia obtinguda més tard per Jesús venia perpètuament per oferir la salvació als seus escollits i només a ells. Insisteixo en aquest punt, perquè la falsa fe, com una falla agradable, ha enganyat multitud de persones que pensen que se salvaran, ja que els seus pastors i sacerdots els ho han dit. Multitud confien en el baptisme per ser salvades. Però no han llegit bé el que diu el text i no han entès què vol dir Déu amb "*qui creu*". Intentaré ser el més clar possible, per a Déu, "*creure*" consisteix a obeir. Però obeir tota la llei divina escrita, tant l'antiga com la nova aliança. Això significa que per ser "*el que creurà*", cal haver llegit i entès tota aquesta llei escrita. Els misteris amagats en els ritus ordenats per Déu van donar a la norma de l'antiga aliança una imatge similar a la "*nit*" i la seva "foscor". I quan Jesucrist va començar el seu ministeri, va començar a clarejar l'alba d'un dia assolellat. Aleshores, Jesucrist va morir crucificat, havent-se ofert com a sacrifici, i tres dies i tres nits després, havent ressuscitat, es va aparèixer als seus deixebles. El "*dia*" complet va arribar llavors perquè el "*sol*" espiritual Totpoderós els va explicar com la seva mort era necessària per salvar-los, perquè només ell tenia el poder de validar tots els pecats dels veritables elegits de Déu, seleccionats des d'Adam i Eva. La "*nit*" de l'antiga aliança va ser així succeïda pel "*dia*" assolellat de la

nova. Aquest pla diví de salvació va ser escrit des del primer dia de 24 hores de la creació, en el seu aspecte de successió; primer, " *nit* "; segon, " *dia* ". Aquest dia simbòlic cobreix els 6.000 anys del pla salvador de Déu basat en la proporció de 2/3 de nit i 1/3 de dia, segons la durada de 4.000 anys que condueix a Crist i a la fundació de la seva nova aliança. Però aquesta proporció és la d'un dia a mitjan hivern, que s'anomena l'estació morta. D'aquesta manera, els 6.000 anys de selecció dels elegits en el pla de Déu es col·loquen completament sota el signe de la mort i, per tant, vinculats al temps del pecat que en va ser la causa. Al principi del seu Evangeli, Joan parla de " *la llum que ve a la foscor* ", és a dir, l'estàndard de salvació de la nova aliança que ve a il·luminar l'antiga aliança amb els seus ritus "obscur". Aquesta "nit" havia començat amb el pecat comès per Adam i Eva quan van descobrir que estaven nus. I en la nit espiritual que va caure sobre la humanitat, es va donar un raig d'esperança a la copa pecaminosa quan Déu va sacrificar la primera vida animal per convertir la seva pell en peces de vestir per cobrir la seva nuesa; Aquest va ser el primer signe donat als humans de l'oferta de salvació que vindria en Crist. Després d'aquesta experiència altament simbòlica, va venir una segona d'igual importància, en els primers dies de la creació amb la misteriosa preferència de Déu pel sacrifici d'Abel; el del seu germà Caïn havent estat menyspreat per Déu. La raó d'aquesta preferència només es revela quan, per ordre de Déu, Abram consent a oferir el seu únic fill legítim com a sacrifici. En l'últim moment, el seu fill Isaac és substituït per un jove moltó que Déu dona a Abram per ser sacrificat. És aquesta acció la que il·lumina la preferència de Déu pel sacrifici animal presentat per Abel, perquè aquest sacrifici en què es va vessar sang animal va profetitzar la mort de Crist, "l'Anyell de Déu", prefigurat així triplement per les successives experiències d'Adam i Eva, després d'Abel i Abram, els dos noms dels quals, sense possible coincidència, comencen amb l'hebreu "ab", que significa pare. Abel significa: Pare és Déu; i Abram: pare d'un poble. Després de posar a prova la seva fe i obediència, Déu canviarà el seu nom a Abraham: pare d'una multitud. El misteri d'aquestes tres experiències, doncs, es desenvoluparà però no s'aclarirà en l'ensenyament de l'antiga aliança. Només l'experiència terrenal aconseguida per Jesucrist va venir a donar l'explicació i el significat d'aquestes coses antigues. Els fruits de la terra presentats per Caïn no simbolitzaven res per a Déu; res més que el fruit del treball de la terra. Al contrari, l'animal sacrificat ofert per Abel era simbòlic del pla salvador que Déu ja havia planejat dur a terme en Crist, en el moment escollit per ell per fer-ho. En resum, l'oferta de salvació portada per Jesucrist era en si mateixa la imatge d'un assolellat dia **d'hivern** , perquè el ministeri de la mort continua després d'ell, per als habitants de la terra, fins al seu gloriós retorn. Aquesta mort explica la nostra necessitat de dormir. Algunes persones han anomenat el son, "petita mort". I estaven ben inspirades, perquè la necessitat de dormir és causada per la fatiga que va aparèixer després del pecat. I va ser Déu mateix qui va comparar la " *mort* " amb el son quan va dir a Daniel a través del seu àngel Gabriel, a Dan. 12:2: " *I molts dels qui dormen a la pols de la terra es despertaran, alguns per a la vida eterna, i alguns per a la vergonya i el menyspreu etern*". » Aleshores, reprenent aquest pensament, l'apòstol Pau va escriure al seu torn, a 1 Tes. 4:13: « *No volem que ignoreu, germans, sobre els qui dormen* , perquè no us entristiu com els

altres que no tenen esperança ». Però la comparació de la « mort » amb el son té el seu límit, perquè l'ànima morta, privada de consciència perquè ha tornat al no-res, ja no té la possibilitat de somiar. « *El record d'això és oblidat* », diu Salomó a Eclesiastès 9:5-6: « *Perquè els vius saben que moriran; però els morts no saben res, ni hi ha més recompensa per a ells, **perquè el record d'ells és oblidat** . I el seu amor, i el seu odi, i la seva enveja, ja s'han esvaït; i ja **no tindran més part en res del que es fa sota el sol*** » . "Si aquesta última veritat fos tinguda en compte per la humanitat occidental, ja no veuríem gent parlant, estúpidament i vanament, amb els seus morts que s'han convertit en pols davant de les tombes dels cementiris; i ja no els portarien flors, corones o sumptuosos recobriments de marbre. Pel que fa a les creus col·locades en aquestes tombes, només constitueixen la prova d'una falsa pretensió de salvació que Jesús contradirà el dia del "judici final", despertant-los per patir la "segona mort", el salari final del pecat, del qual han continuat sent portadors."

La fe no es construeix sobre la d'una altra persona, excepte en el seu aspecte d'"etiqueta" que la mata. El que Déu vol dir amb la paraula " **fe** " és un compromís complet i integral de l'ànima dels seus elegits, composta d'un cos de carn i un esperit pensant. Tant el cos com l'esperit pertanyen al Déu Creador i tots dos necessiten el seu aliment específic. I encara és Déu qui ha proveït per a tots dos. A diferència de la falsa fe, la veritable fe creu que " *l'home no viurà només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu* " Mateu 4:4. Ho heu sentit bé! " **Per tota paraula** ", és a dir, tot el que conté la Bíblia, l'antiga i la nova aliança, a la qual cal afegir els dels missatgers que ell continua il·luminant i inspirant a utilitzar-los fins a la fi del món. I des del 1994, aquesta obra que esteu llegint és una d'aquestes. Els meus escrits van ser precedits entre el 1843 i el 1994 pels escrits d'Ellen G. White. Tots dos es van beneficiar de la mateixa inspiració reveladora del nostre diví Senyor Jesucrist.

Tenia 36 anys quan, finalment, vaig trobar, en la fe adventista del setè dia, una raó per ser batejat en el nom de Jesucrist. No vaig ser batejat, per a glòria de Déu, de petit i mai abans havia decidit fer-ho, perquè la fe demostrada pels cristians del meu temps em semblava molt per sota del nivell que Déu tenia dret a exigir als qui salva. El seu propi sacrifici estava molt per sobre de tot. Una petita aclariment necessària, ja estava estudiant l'Apocalipsi abans d'entrar a l'església adventista, però no entenia els seus missatges. En ser introduït al seu requisit del dissabte, tot tenia sentit; el mal fruit tenia la seva explicació: el menyspreu per la seva llei. Un amic cantant que ja m'havia introduït al vegetarianisme es va convertir primer a l'adventisme i em va introduir a través del llibre seminal d'Ellen Gould White: "El Gran Conflicte". Aquest aliment espiritual em va proporcionar els conceptes bàsics, i el meu desig d'entendre em va empènyer a estudiar l'Apocalipsi i el llibre de Daniel molt més profundament, perquè, curiosament, va ser en aquest ordre que es va aconseguir la cosa. I avui entenc el significat; La llum és l'Apocalipsi, i Daniel encara era molt a prop de la foscor. El 1982, els dos llibres van ser desxifrats i el missatge de la " *cinquena trompeta* " d'Apocalipsi 9 va proposar la data de 1994. Això es va obtenir prenent els " *cinc mesos* " profetitzats a Apocalipsi 9:5-10, que designaven 150 anys reals afegits a la data de 1844 (en aquell moment; 1843 després de la correcció). Aquesta addició era

lògica, ja que la divisió dels temes de l'Apocalipsi s'estableix en aquesta data construïda a Dan. 8:14. En aquest tema de les "trompetes", la data de 1843, ara definida, separa Apocalipsi 8 d'Apocalipsi 9; i aquests dos capítols cobreixen en continuïtat tota l'era cristiana, des de l'any 321 quan el "pecat", citat a Dan. 8:12, va ser establert per l'emperador Constantí ¹. Està escrit a Apocalipsi 10:6-7: "... i vaig jurar per aquell que viu per sempre i sempre, que va crear el cel i les coses que hi són, i la terra i les coses que hi són, i el mar i les coses que hi són, **que el temps ja no hi hauria**; però en els dies de la veu del setè àngel, quan comencés a tocar la trompeta, el misteri de Déu s'acabaria, tal com va declarar als seus servents els profetes ". Amb aquestes dades i l'afirmació de Déu **que "el temps ja no hi hauria"**, va ser fàcil per al Senyor convèncer-me que els "150 anys" citats constituïen un període d'espera per al veritable retorn de Jesucrist. I aquest argument em va emmascarar la precisió que, però, no permetia connectar el 1994 amb el retorn de Crist. Per tant, va ser parcialment cegat per Déu que vaig presentar segons la seva voluntat a qui ho volgués sentir que Jesús es preparava per tornar el 1994. Aquesta va ser la causa de la meua irradiació des de l'Església oficial de Valence sur Rhône, a França, a la tardor de 1991. Tanmateix, la data de 1994 havia estat presentada, oficialment, a l'organització que de sobte es va fer responsable, i després culpable, del seu rebuig menyspreador d'una llum autènticament divina. Havent continuat el rebuig fins al 1994, el judici de Déu va caure sobre ella; no per la negativa a creure en el retorn de Crist, tot i que... sinó sobretot per haver menyspreadat la data en què Déu va venir profèticament a provar-la i que així es va convertir en la del seu rebuig i segons Apo. 3:16, del seu "vòmit" per part de Jesucrist: " Així doncs, com que sou tebis, i no sou ni freds ni calents, **us vomitaré** de la meua boca ". Fixeu-vos que només es vomita allò que ja hi ha dins d'un mateix; cosa que confirma la successió de la identitat adventista des del començament del capítol 3: A " Sardis ": " uns quants homes que no han contaminat els seus vestits "; després, " Filadèlfia ", després, " Laodicea ". Fixeu-vos també que la declaració de Crist no pren una forma condicional sinó una forma afirmativa, la que resulta d'una observació d'una situació que no canviarà, la condemna és, per tant, fixa i definitiva.

Entre 1982 i 1991, vaig trobar la fredor denunciada per Jesús en aquest versicle, i només vaig conèixer unes poques persones que van rebre aquest missatge en aquell moment. El 1991, em van unir tres germans, vam organitzar conferències, i allà, de nou, el món incrèdul de Noè em va aparèixer en la seva trista realitat; l'any 1992, cinc conferències per mostrar l'explicació sublim de les profecies divines i cinc fracassos angoixants. A mesura que s'acostava el 1994, sense haver-se complert la Tercera Guerra Mundial o la " sisena trompeta ", vaig entendre que Jesús no vindria el 1994. I havent passat la data, l'Esperit em va permetre comprendre el propòsit diví d'aquest "error" d'interpretació. Per pur respecte a la veritat, s'ha d'entendre que aquesta interpretació no va ser un "error", ja que Déu la va desitjar en aquell precís moment i en aquella forma. De fet, 150 anys després de William Miller, vaig portar i anunciar per a Déu el retorn de Jesucrist per la mateixa raó que ell ho havia fet abans que jo. La seva predicació havia permès filtrar i posar a prova la fe de les diverses esglésies protestants del seu temps. Després d'ell, entre 1982 i 1991, la meua predicació va tenir com a

objectiu la fe adventista, prioritat per rebre la llum de Crist, i l'experiència es va dur a terme al feu adventista més antic de França; a la primera església oficial establerta en aquest país. En la dissidència, amb el temps, es van fer millores constants a aquest darrer missatge adventista. Però va ser a la primavera del 2018 que el Senyor em va il·luminar per donar-me a conèixer l'explicació que justifica l'anunci del seu veritable retorn per a la primavera del 2030. Des d'aquella data, és un tresor que em plau compartir amb alguns germans i germanes. El que semblava impossible de saber ha succeït, en el moment escollit pel Totpoderós en nom de Jesucrist. Però no és sense raó que ens va oferir aquest do diví. Va veure en els nostres comportaments el fruit de la veritable fe nodrida per l'estudi de tota la seva santa Bíblia i les seves misterioses i extraordinàries profecies. A la meua ment, malgrat la seva invisibilitat, Déu té en mi una consistència real, que no es pot tocar sinó només imaginar. La nostra relació es basa en aquest principi: jo penso i ell pensa i dirigeix els meus pensaments com el timó dirigeix un vaixell. Les idees provenen de YaHWeH (número del seu nom = 26) com totes les seves explicacions van romandre sense explicar des de l'època de Daniel, és a dir, el ^{segle} VI aC, és a dir 26 segles abans del nostre temps i al departament de Drôme, el número del qual és 26.

Pel que fa a la nutrició del cos, Déu va definir i establir la seva selecció del que és consumible a Levític 11: el que és net és consumible, el que és impur no ho és. Però aquesta dieta proposada als jueus estava justificada per dues raons. La primera és perquè des del final del diluvi, Déu ha autoritzat l'home a consumir carn animal si es classifica com a pura. La segona és que aquesta autorització es va donar per permetre als jueus menjar, entre altres coses, la carn d'animals que, sacrificats, simbolitzaven el futur "cos" físic i espiritual del Messies Jesús. Xais, moltons, prefiguraven així simbòlicament el principi del Sant Sopar del nou pacte; quelcom manat per Jesús. El pa, símbol del seu cos, i el suc del raïm, símbol de la seva sang, han estat consumits en assemblea solemne pels veritables cristians des de la vigília de la Pasqua, quan Crist la va establir. Però només els adventistes precedeixen aquest àpat espiritual amb la cerimònia del rentat de peus, que recorda l'exigència de Déu d'una humilitat perfecta, que només trobarà en el caràcter i la naturalesa dels seus escollits, però no en tots els cridats. Existeixen falsos pretextos, però Déu jutja els pensaments i els cors. Segons el principi, el cos està fet del que s'alimenta. Menjar el cos de Crist simbòlicament significa, doncs, que la personalitat de Jesús s'ha d'inscriure en nosaltres per aparèixer en la nostra existència. La nostra personalitat i el nostre caràcter **s'han d'**ajustar al seu. Aquestes lliçons ocultes només seran profitoses, és clar, per als fidels veritablement anomenats, jutjats per Déu dignes de l'elecció final; que només apareixerà al final, a la conclusió de l'última prova universal de fe. Perquè, per ser digne de salvació, l'home animal pecador, que tot ésser humà és per herència des del naixement, ha de reconstruir i redescobrir dins seu la imatge del caràcter de Déu; cosa impossible sense l'ajuda de Jesucrist.

Tanmateix, des del 1843, Déu ha intensificat les seves demandes als seus escollits. Els més intel·ligents discerneixen què és bo i preferible, fins i tot quan Déu no ho fa una ordre. Ara, la lectura de tota la Bíblia comença al Gènesi 1 i 2. I allà veiem que, després de ser format per Déu, l'home havia de menjar només

aliments vegans que la natura li oferia generosament sense fatiga. Aquest tipus de dieta estava, doncs, idealment dissenyada per a l'home, la dona i els seus descendents. Com que l'ideal de Déu promou la qualitat de tota la vida, cos i esperit, aquesta elecció dietètica esdevé un autèntic acte de fe, i estigueu segurs que Déu no s'equivoca. Honorar allò que ha declarat " *bo* " només pot ser apreciat i beneït per ell. I si el cos rep un aliment ideal, aleshores l'esperit, tan preciós per discernir la llum divina, serà ell mateix el primer beneficiari. He esmentat les úniques obligacions que Déu imposa com a criteris de fe als escollits de la nova aliança. En Jesucrist, després del baptisme per immersió total del cos, els ritus es restringeixen a la resta del dissabte i al ritu de pas aleatori de la Sagrada Comunió. Crist va alliberar veritablement els seus deixebles de les càrregues dels ritus de l'antiga aliança i els va donar accés a la veritable llibertat.

Després d'aquest exemple de fe veritable que Déu ha beneït manifestament i concretament, abordaré el tema de la falsa fe que ensenya falses ordenances imputades al Déu Creador.

No cal dir que aquesta falsa fe està completament maleïda per Déu. Però enteneu què implica aquesta maledicció. La gent plora pels seus pecats i demana a Déu en oracions fervents que els perdoni. És commovedor, oi? Però aquesta mateixa gent es nega a escoltar explicacions que identifiquin, precisament, els pecats que Déu els imputa. Es pot imaginar res més terrible, per a algú que espera la salvació de Déu, que rebre la seva ira en lloc seu? La idea de ser salvat és agradable per a qualsevol que cregui en l'existència del judici diví. I durant molt de temps, la falsa fe ha portat falsa felicitat a multitud de persones incultes però crèdules. La cúria romana s'ha beneficiat d'això i encara ho fa. Durant la nostra era, la fe cristiana va ser, primer, perseguida en temps dels apòstols per la Roma imperial pagana, després, en segon lloc, perseguida de nou, però aquesta vegada, per la Roma papal catòlica, fins que va ser colpejada, ella mateixa, pels sanguinaris revolucionaris francesos i el seu ateisme el 1793-1794. Aquests esdeveniments ens porten a la primavera de 1843. En aquest moment, a la falsa fe catòlica s'hi va unir la falsa fe protestant i el camp de la falsa fe només va créixer en força i poder; les seves doctrines van ser condemnades definitivament per Déu, perquè posades a prova per l'anunci del retorn de Crist per al 1843 i el 1844, ambdues havien menyspreat el profeta, el seu missatge i Déu que l'havia encarregat. Tanmateix, la llibertat de consciència establerta i reconeguda al món occidental afavoriria la barreja entre la falsa fe cristiana i l'ateisme dels lliurepensadors revolucionaris. El 1994, l'adventisme oficial, provat i " *vomit* ", s'hi va unir al seu torn, i alhora, la societat occidental va canviar la seva moral i els seus valors; la sexualitat lliure va ser reivindicada després de la mini-revolució del maig de 1968 a França. Escenificada i al teatre, l'homosexualitat va ser ridiculitzada i gradualment es va convertir en la norma acceptada. El 2013, el matrimoni entre persones del mateix sexe va ser legalitzat i protegit per la llei francesa, seguint els passos de molts altres països occidentals. Entre el 2013 i el 2022, la protecció de les persones LGBT (lesbianes, gais, bisexuals i trans) per part dels occidentals va provocar el menyspreu del poble rus i del seu líder, V.

Putin. Occident, ara considerat "degenerat" i depravat, s'assembla cada cop més a la ciutat de Sodoma destruïda pel foc del cel, que va caure en forma de pedres de sofre ardents, segons el testimoni bíblic de Gènesi 19:24 i 28: "*I Jahvè va fer ploure sobre Sodoma i Gomorra sofre i foc de part de Jahvè des del cel... Va mirar cap a Sodoma i Gomorra i cap a tota la terra de la plana, i vet aquí **que pujava fum de la terra, com el fum d'un forn***". Aquesta expressió en negreta és represa per Déu al principi del tema de la "*cinquena trompeta*" d'Apocalipsi 9. Déu té diverses raons per a això. Aquest foc del cel ve a destruir la humanitat totalment corrupta i aquest nivell de corrupció es troba a la fi del món a Occident, a causa dels successius rebuigs de Déu per part de les religions protestant i catòlica lliurats al diable des de la data de 1843, que es confirma de nou com a base per al començament de la "*cinquena trompeta*". I d'aquesta manera, la data de 1994 es confirma i legitima al seu torn; el campament abominable rep l'adventisme infidel rebutjat per Déu per compartir el seu terrible destí.

Quin fruit, a part del de Sodoma, podria haver donat la falsa fe? Els mateixos pecats impliquen el mateix càstig en el judici de Déu. I precisament, Amèrica va ser el primer país a reproduir, mitjançant el domini de les armes nuclears, el 1945, i contra el Japó, els efectes destructius del "*foc del cel*" llançat per Déu. Ara, aquesta Amèrica és l'entitat nacional afectada per la fe protestant objectiu de la "*cinquena trompeta*". El missatge diví es fa clar: al seu torn, patirà el foc del cel com ensenya Apocalipsi 20:9: "*I van pujar sobre la faç de la terra i van envoltar el campament dels sants i la ciutat estimada. Però foc va baixar del cel i els va devorar*". I, al seu torn, prendrà l'aspecte de la vall on es trobaven les dues ciutats malvades de Sodoma i Gomorra. En aquest cas, no serà un "*foc com un forn*" sinó, segons l'estàndard d'acció universal, un "*foc com un gran forn*". Recordeu: l'afluïxament de la moral i els canvis a favor de la perversitat moral associats a l'egoisme econòmic constitueixen les proves més òbvies de la naturalesa diabòlica dels pobles nascuts de la fe cristiana. Acaben copiant, i fins i tot superant, la immoralitat dels pobles que han romàs pagans. En el seu Apocalipsi, Jesucrist subratlla la successió de la "*cinquena trompeta*", que així ve després de la Revolució Francesa i el seu ateisme de la "*quarta trompeta*". D'aquesta manera, suggereix la influència de l'ateisme en la fe protestant americana rebutjada el 1843. Així va confirmar i profetitzar l'odiosa barreja de fe religiosa formalista i incredulitat que ara dóna el seu fruit final desastrós per a la fe, i que es troba en ella, sota l'etiqueta de maçoneria, que, com l'aliança ecumènica formada pel catolicisme després d'ella, reuneix en una sola aliança diferents i personals punts de vista religiosos; un supermercat religiós favorable als negocis. I per confirmar-ho, els símbols d'aquesta maçoneria es troben impresos al dòlar, la moneda americana.

La falsa fe o la falsa religió monoteïsta no té en compte els desitjos expressats per Déu en el seu **únic** llibre sagrat, la Bíblia, sinó que inventa ritus que són útils per identificar. Les falses religions es distingeixen per les seves festes religioses. La festa reuneix els seguidors i els alegra. Els vincles fraternals establerts entre persones egoïstes es reforcen així en aquesta única ocasió. Perquè tan bon punt s'acaba la festa, tothom torna a les seves vides personals malvades i als seus pecats. En la religió monoteïsta, s'anima a tots els seguidors a pregar a

l'únic Déu. Però a jutjar per les diferències que els caracteritzen i els separen, aquest únic Déu no sembla tan únic com afirmen aquestes persones "malvades". Perquè la " *iniquitat* " és precisament la culpa que Jesucrist retreu i retreurà als cristians infidels en el seu gloriós retorn, com ell mateix va ensenyar a Mateu 7:23: " *Llavors els diré profanament: 'Mai us vaig conèixer; aparteu-vos de mi, vosaltres que pratiqueu la iniquitat* ". I què és la " *iniquitat* "? Jesús ens dóna l'exemple del jutge injust que dóna justícia a la persona que busca justícia, no perquè se la mereix per la seva innocència, sinó per desfer-se ràpidament d'una càrrega desagradable, un deure professional mal suportat i que es considera dolorós. De fet, li dóna justícia per desfer-se'n, perquè cessin les seves crides insistent. Clarament, aquest jutge no és digne del seu càrrec, i els sacerdots i pastors que traeixen Déu, les seves lleis, les seves normes i tots els seus valors són tan indignes del seu càrrec professional com aquest mal jutge. Quan transgredeixen la llei divina desobeint els seus manaments, cometen " *iniquitat* ", que consisteix a practicar el pecat, després d'una incomprensió de la petició que Déu exigeix. El pretext utilitzat per legitimar la desobediència és sovint la causa d'una pràctica tradicional heretada. Però Déu va condemnar la fe jueva per haver preferit, en primer lloc, els seus ritus tradicionals a l'estàndard dels seus èxits en Crist. Per tant, són inexcusables. Com més educats són els humans, més dotats són per complicar allò que és simple. Al servei dels exèrcits nacionals, l'ordre exigeix obediència en tot moment, i ningú no s'atreveix a qüestionar aquest principi. Però aprofitant la invisibilitat de Déu, les falses religions es permeten tota mena de menyspreu per ell. Les pregàries que se li adrecen romanen així sense ser escoltades i mai respostes. Però, escoltant, els dimonis intenten aconseguir respostes que enforteixin i legitimin la religió mentidera; perquè la falsa fe també requereix el seu aliment; i en absència de llum divina, les respostes miraculoses les substitueixen. I així és com les respostes donades pel diable i els seus dimonis substitueixen la resposta de Déu. Enganyar els humans és la seva única activitat i és perquè actuen d'aquesta manera, envers els infidels, que Déu els ha permès sobreviure fins a la seva gloriosa vinguda.

Em refereixo aquí a la pràctica del dejuni, a la qual la falsa fe atorga un gran valor. Primer assenyalo que Déu només va ordenar aquest ritu al seu poble hebreu i que mai no ha ordenat a altres humans que dejunessin. La pràctica del dejuni pren la seva lògica del pensament humà. L'home pot demostrar al Déu Creador la intensitat d'una petició expressada pel fet que és capaç de privar-se d'aliment fins a la mort, si cal... Escolta què pensa Déu del dejuni; Isaïes 58:3: " *De què ens serveix jejunar, si no ho veieu? Afligir la nostra ànima, si no ho considereu? Mireu, el dia del vostre dejuni satisfeu els vostres propis desitjos i tracteu durament tots els vostres jornalers . 4 Mireu, dejuneu per discutir i per barallar-vos, per colpejar malament amb el puny ; no dejuneu segons aquest dia, perquè la vostra veu es pugui sentir a dalt. 5 És aquest el dejuni que he escollit, un dia perquè l'home afligeixi la seva ànima? Inclinar el cap com un jonc i jeure amb roba de sac i cendra, anomenareu això dejuni, un dia acceptable per a Jahvè? 6 Aquest és el dejuni que he escollit : Desferreu les cadenes de la maldat, deslliureu els cordons de l'esclavitud, deixeu anar lliures els oprimits i que tot jou sigui trencat. 7 Comparteix el teu pa amb els famolencs i porta els sense sostre a*

casa teva. Si veus algú nu, cobreix-lo i no t'allunyes del teu proïsme. 8 Aleshores la teva llum brollarà com el matí, i la teva curació brollarà." ràpidament; la teva justícia anirà davant teu, i la glòria de Jahvé et seguirà. A la seva hora, Jesucrist complirà en la seva perfecció la norma d'aquest dejuni. Aleshores serà imitat pels seus deixebles més fidels. Tanmateix, cal anar amb compte amb una lectura literal d'aquest text, perquè Déu no parla aquí de persones desposseïdes amb un comportament manifestament rebel, que per tant mereixen el seu destí. A més, en un llenguatge simbòlic altament espiritual, la nuesa denota l'absència de la gràcia de Crist, i el menjar es refereix a la veritat bíblica.

El que Déu ens diu aquí és que el dejuni és un plus, que els escollits que complauen poden practicar, per mostrar a Déu que el nodriment del seu esperit és superior al que requereix el seu cos. No cal dir que, fora d'aquest cas, el dejuni religiós ja no té cap sentit. Déu només el pot aprovar si qui el fa ja l'honora amb la seva obediència i el seu amor. I fora d'aquest cas, el dejuni no és més que la coartada d'una actitud religiosa enganyosa i falsa. En aquest altre cas, els creients infidels dejunen en va, com Déu imputa, a Isaïes 58, als jueus " *malvats i barallants* ". I això és en què s'ha convertit l'home occidental, cristià o no. Tanmateix, a nivell de salut, el dejuni té efectes curatius, ja que promou el repòs dels òrgans digestius i, per tant, repara els errors dietètics evitant malalties greus que són difícils o fins i tot impossibles de tractar.

La fe catòlica ha establert les seves festes religioses en les dates de les festes de la seva antiga religió pagana romana. De manera que honorar-les no reconcilia el pecador amb el Déu creador, ofès primer pel seu descans dominical heretat de l'emperador pagà Constantí I i des del 7 de març de l'any 321. La seva adoració a la falsa "Verge" dona lloc a noves festes i són tots aquests ritus els que li donen artificialment un important prestigi religiós universal. Fixem-nos que, a la seva Apocalipsi, Déu compara les seves misses amb " *encanteris* ", a Ap. 18:23: " *la llum de la làmpada no brillarà en tu, ni la veu del nuvi i de la núvia es sentirà en tu, perquè els teus comerciants eren els grans de la terra, perquè **totes les nacions van ser enganyades pels teus encanteris*** " .

Per concloure aquest tema de les ordenances, us crido l'atenció sobre aquest punt. Admireu la superioritat del Déu Creador, que va saber compondre textos legals que conserven perpètuament el seu valor i la seva eficàcia. Davant d'ell, els diputats de les nostres repúbliques creen contínuament noves lleis, derogant textos antics per substituir-los per aquells que s'adapten a la nova majoria presidencial. Creuen que els textos legals poden resoldre tots els problemes i són els únics que continuen creient-ho; els únics, davant de Déu, perquè pel que fa a ell, mai no ho va creure, i ho va demostrar, declarant a 2 Cor. 3:6, per boca de Pau: " *També ens ha fet capaços de ser ministres d'una nova aliança, **no de la lletra**, sinó de l'esperit; **perquè la lletra mata**, però l'esperit dóna vida* ". **Ara, si el ministeri de la mort, gravat amb lletres sobre pedres, va ser gloriós**, de manera que els fills d'Israel no podien mirar fixament el rostre de Moisès a causa de la glòria del seu rostre, tot i que la glòria era fugaç, quant més gloriós serà el ministeri de l'esperit !

Déu ens diu que la lletra mata. I de quina lletra parla? Aquelles que formen el text dels seus Deu Manaments, originalment gravats pel seu dit diví en taules de

pedra que ell mateix va donar a Moisès. Cal entendre el context de l'antiga aliança sota la qual regna la mort. Com els pagans, l'hebreu va heretar el pecat original, que el va fer digne de la mort. En la seva aliança, Déu presenta als hebreus la seva llei, cada manament de la qual és una sentència de mort perquè l'home normal l'ha transgredit i la tornarà a transgredir, fins i tot després d'haver-la après. Aquest punt és essencial per entendre la necessitat imperiosa d'un Salvador, perquè la trobada de l'home amb Déu li fa descobrir que va néixer per morir. I aquest Salvador indispensable vindrà en Jesucrist, però ja és present a l'antiga aliança a través del xai del "*sacrifici perpetu*", com ja he recordat. Si la mort es revela, la possibilitat del perdó del gran Jutge diví ja es presenta també al pecador contrit, amb el cor trencat per deshonrar el seu Déu. Tot està planificat, per obtenir el perdó, sense que ell ho sàpiga, en nom de la justícia de Crist que vindrà en Jesús, ha d'oferir una vida animal com a sacrifici, i si és pobre, una ofrena menys costosa; una vida animal perfectament innocent com serà la vida perfecta, sense cap pecat, de Jesucrist. Així podeu entendre que tots els rituals de l'antiga aliança només tenien valor en la perspectiva de la mort de Jesús, la base de la nova aliança. A més, molt lògicament, després de la mort de Jesús, tots aquests antics ritus religiosos desapareixen, abandonats, si no oblidats. És per això que la sang de Crist va salvar tots els pecadors que va reconèixer com els seus elegits, des d'Adam i Eva.

Després de ser abandonats i lliurats als romans, els jueus es van adonar que Déu ja no els il·luminava; així que van decidir resoldre els seus problemes pel seu compte. I el principal problema a resoldre era no pecar més contra la llei divina. Així és com eminents rabins i escribes van crear el llibre del Talmud; una obra en què intentaven enumerar totes les possibilitats de transgredir la llei, preveient situacions absurdes. Així, per exemple, per augmentar el nombre de passos que es podien fer el dissabte, el viatge s'havia de fer amb els peus en una conca d'aigua... M'aturo aquí. Tenim aquí una conseqüència del seu rebuig de Crist que els va privar de la sàvia inspiració de l'Esperit diví donat en nom d'aquest únic Crist. Perquè per resoldre tots els seus problemes, l'home havia de trobar les solucions en l'Esperit de saviesa del Déu Creador disposat a guiar, conduir i inspirar només els seus estimats elegits. És una certesa, aquesta llei del Talmud és realment 100% humana i deshonra Déu. Això justifica aquests retrets citats a Ezequiel. 22:26 i 36:22: "*Els seus sacerdots violen la meua llei i profanen els meus santuaris, no distingeixen entre el que és sant i el que és profà, no donen a conèixer la diferència entre el que és impur i el que és net, aparteixen els seus ulls dels meus dissabtes, i jo sóc profanat enmig d'ells. .../... Per tant, digues a la casa d'Israel: Així diu el Senyor Jahvé: No faig això per vosaltres, casa d'Israel, **sinó per causa del meu sant nom, que heu profanat entre les nacions on heu anat**.*"

Aquí, assenyalo el principal defecte del dogma del catolicisme romà. Enmig de la nova aliança, ha recreat ritus copiats de l'antiga aliança, fent així nul·la la seva pretensió de servir Déu en nom de Jesucrist. Com a exemple, ofereixo aquest cas. El nen, o l'adult, arriba a confessar els seus pecats al sacerdot que el rep al confessional. Com a càstig, li exigeix que reciti l'"Ave" i el "Pater Noster". La mateixa idea de càstig fa que la mort expiatòria de Crist sigui obsoleta. A més, alguns d'aquests càstigs són corporals i dolorosos, per tant encara

menys legítims. De la mateixa manera, el principi catòlic de la confessió també renova i posa en pràctica el ritu de l'antiga aliança; mentre que des de Jesucrist, la confessió i el perdó dels pecats són únicament seus, perquè només ell té el poder de perdonar els pecats. Cap home és prou just i perfecte per concedir el perdó en nom de Déu. Per la seva victòria sobre el pecat i la mort, Jesús es va guanyar aquest dret exclusiu perquè és Déu. Durant molt de temps, els seguidors del catolicisme van ignorar els ensenyaments dels textos bíblics dels Evangelis, que els convertien en víctimes fàcils de sotmetre a la suposada autoritat dels sacerdots i els papes. A més, en confessar els pecats, el sacerdot prenia autoritat sobre els confessats. Les confessions d'accions vergonyoses el situaven sota la dependència dels sacerdots i de tot el clergat romà. Aquesta acusació contra l'Església Catòlica Romana, Déu la va presentar primer, dient a Apocalipsi 13:6: "*I ella va obrir la boca en blasfèmia contra Déu , per blasfemar el seu nom, i el seu tabernacle , i els qui habiten al cel* "; "*blasfemar* ", és a dir, mentir insultant "*el seu tabernacle* ". On és la mentida? En el fet de recrear allò a què Déu ha posat fi. On és l'insult? En atribuir a Déu la paternitat dels seus cultes idòlatres que el seu segon manament condemna particularment; però de fet, tots són transgredits. Pel que fa als "*qui habiten al cel* ", només hi ha els seus àngels al cel, a prop de Déu, que han romàs fidels i entre ells, el vell Henoc, Moisès, Elies, i des de la mort de Crist, uns quants sants anònims, però això és tot. Perquè tots els altres deixebles i apòstols que han mort veritablement en el Senyor dormen i esperen, en el no-res, ser ressuscitats per Jesucrist, en el seu retorn gloriós; com Maria, germana de Llàtzer, havia expressat tan clarament. És per això que, per a Déu, l'adoració dels sants que canonitza constitueix una mentida enorme, i de nou, un insult, a causa de les normes romanes idòlatres requerides per a la canonització; entre ells, assassins, veritables monstres.

La iniciativa catòlica de restablir a la terra els ritus religiosos del clergat jueu va constituir alhora un ultratge contra Déu i una trampa seductora, terriblement eficaç per atrapar homes superficials i idòlatres. No és sense raó que l'any 70, després de 40 anys simbòlics de la prova de fe concedida als jueus de l'antiga aliança per entrar en la nova aliança, establerta l'any 30 per la mort i resurrecció de Crist, Déu va fer que els romans destruïssin la ciutat i la seva santedat infidel i antiquada; infidel, pel que fa al clergat, i antiquada pel que fa al Temple i els seus ritus religiosos. Aquests ritus havien de cessar a la terra perquè el seu paper profètic s'havia complert. La mirada i la relació amb Déu ara passaven individualment cap al dominador i conqueridor diví que havia tornat celestial: Jesucrist, l'únic intercessor celestial, l'únic capaç i digne de poder perdonar els pecats dels seus elegits que ell mateix selecciona i escull, segons les bases del seu únic judici diví.

L'educació no fa les persones més intel·ligents; només les fa més educades; però més educades amb què? Només amb coses útils per a tasques professionals en la vida secular. Perquè a nivell religiós, l'home no ha evolucionat; fins i tot ha retrocedit molt. El 2022, és el mateix que en l'època de Noè. Us recordo que aquesta experiència del diluvi és un testimoni donat per Déu, de manera que aquells que creuen en aquesta història bíblica, també creuen en el seu pla per a la destrucció global de la humanitat en els darrers dies. Per tant, com en

l'època de Noè, l'home encara es deixa seduir per faules enganyoses d'inspiració pagana diabòlica. La seva creença en la immortalitat de l'ànima el converteix en una víctima fàcil per als esperits demoníacs confinats a la nostra terra i a la nostra dimensió terrestre. Apareixen com a "sants", després com a "Verges" i sedueixen els creients sense coneixements bíblics. Les velles trampes de l'antic paganisme encara funcionen igual de bé amb els homes educats del nostre temps. L'educació, per tant, no ha canviat res. Sí, en el nostre temps, hi ha encara més ateus incrèduls. Però ateus per quant de temps? Fins que les tragèdies destructives no tornin la mirada de les ments humanes al cel. Però aquí, de nou, aquells que no tenen dins seu l'amor a la veritat per ser salvats per Jesucrist seran seduïts per formidables enganys satànics i s'uniran als molts bàndols de la falsa fe.

Maledicció Divina Comprovada

Les seves proves són múltiples, però la humanitat separada de Déu no les pot identificar com a tals, perquè les seves anàlisis de la vida romanen únicament civils i profanes. Les formes religioses encara existeixen, però no serveixen de res, ja que el judici de Déu és ignorat fins i tot per les institucions cristianes; la via cristiana és l'única que se suposa que pot revelar els oracles divins. I així són les coses, però la veu que parla en nom seu es troba en la dissidència de l'adventisme del setè dia, ignorada i menyspreada per la majoria dels que descobreixen la seva existència i els seus missatges. I com que tinc el privilegi de conèixer-les i compartir-les amb un embrió de l'Elegit de Crist, les citaré aquí, començant per les proves recents extretes dels esdeveniments actuals de la nostra vida francesa.

Des del 1958, els francesos van adoptar la constitució de la Cinquena República a causa de les dificultats trobades per la Quarta República per resoldre el problema de la colonització d'Algèria per França. Feia 8 anys que s'estava lliurant una guerra entre l'FLN algerià i l'exèrcit regular francès. Després d'uns 130 anys de colonització, encara no s'havia aconseguit l'assimilació i la fusió dels dos orígens i el que les autoritats franceses desconeixien era que era simplement impossible; això, a causa de la seva religió musulmana tradicionalment heretada, que la converteix en una mena de nacionalitat que vol protegir la seva pràctica religiosa. Aquest fracàs només va profetitzar la que veiem avui, després de la recepció dels musulmans al sòl de la França metropolitana. La reunió de dues societats maleïdes per Déu té com a fruit la guerra, aquest fruit visible de la seva maledicció divina. Però la maledicció de la Cinquena República no s'atura en aquesta guerra. Perquè la Constitució de la Quarta República tenia l'avantatge sobre la Cinquena República de limitar el poder de decisió del govern executiu. Per obtenir el suport dels diputats, les mesures i lleis proposades havien de ser raonables i obtenir el consens de la majoria dels vots. A la Cinquena República, el poble francès es reuneix en una reunió important, primer cada set anys i després cada cinc anys des de Jacques Chirac, per elegir el seu president. No només presideixen; ara governen i fan complir les seves decisions personals a través d'una majoria presidencial de diputats "godillot" que existeixen únicament per a aquest propòsit. Això garanteix que l'aspecte democràtic-republicà sigui present i visible. Entre 1958 i 2017, l'ús

de l'article 49-3 permetia aprovar una mesura tantes vegades com fos necessari. Des del 2017, aquest dret només s'ha autoritzat una vegada a l'any. La conseqüència d'aquesta Cinquena ^{Constitució} és que França s'ha quedat depenent únicament de les decisions preses per vuit presidents consecutius. Vuit homes són responsables del declivi i del desastre econòmic i polític que es pot veure en aquest país avui dia, malgrat el suport dels grups polítics de "dreta" i "esquerra". La causa d'aquest desastre és la recerca de riquesa a qualsevol preu, i per obtenir-la, es van prioritzar les relacions internacionals per tal de promoure el comerç. Malauradament, el comerç va canviar gradualment, i França exportava cada cop menys i importava cada cop més, fins que va esdevenir completament dependent de les importacions xineses i asiàtiques. I la seva energia també és completament importada, més recentment gas rus, i durant més temps, gas algerià. Per la seva banda, la dreta ha intentat fer creure a la gent que és nova canviant-ne el nom diverses vegades, cosa que també van fer l'últim president i l'ex-Front Nacional. Però canviar el nom del pot no canvia el seu contingut, que roman perpètuament igual.

El 2017 i el 2022, Déu va donar als seus càrrecs electes l'oportunitat d'assenyalar la prova de la seva maledicció, que ha afectat França des dels seus inicis. En aquestes dues dates, el jove president Emmanuel Macron es va trobar a la segona volta de les eleccions presidencials enfrontant-se a Marine Le Pen, candidata del FN (Front Nacional), que des de llavors s'havia convertit en el RN (Agrupació Nacional). El mateix escenari amb cinc anys de diferència; encara hi ha alguna cosa a destacar aquí. Quelcom que hauria d'empènyer els éssers humans a qüestionar aquesta curiosa, segons ells, coincidència. Però sé molt bé que la coincidència no n'és la causa, i que només la maledicció divina justifica aquests fets. De fet, què està passant? Entre el 1958 i el 2022, alguns francesos, que van anar augmentant gradualment en nombre, es van adonar que els canvis presidencials i les seves alternances polítiques no van canviar el seu destí. A més, la creació de la Unió Europea els va situar sota les seves directrius, superiors a les de la seva nació. El pensament nacionalista, que durant molt de temps va demonitzar i el seu partit oficial, els partits de la "dreta i l'esquerra", van prendre successivament el poder, romanent subjectes a les decisions dels comissaris i diputats de la UE. Com que qualsevol canvi semblava i encara sembla impossible d'aconseguir, per què votar? És per això que el 52% dels votants per a les eleccions presidencials del 2022, i després el 54% per a les eleccions legislatives de diputats, van decidir "eliminar" el dret a vot i es van abstenir de votar. La casa de França queda així abandonada, lliurada als taurons polítics que "ahora" proclamen el seu desig d'enriquir França i lliurar-la a la competència europea i mundial que la destrueix. L'augment constant de la taxa d'abstenció també té una altra causa. La desaparició dels valors religiosos porta la gent, inclosa França, a creure que ha arribat el moment de la pau universal i que, gràcies als acords internacionals, ja no cal témer el pitjor. És cert que la "Tercera Guerra Mundial" tot just ha començat a Ucraïna, el 24 de febrer de 2022. Però qui es creu aquesta interpretació del que queda per a molts, una guerra que només afecta els ucraïnesos i Rússia? No se'ls diu tot el dia a la ràdio i la televisió que, segons l'opinió il·lustrada dels polítics, subministrar armes a Ucraïna no és un acte de

compromís en aquest conflicte? A través d'aquesta mentida real basada únicament en l'esperança d'aquests polítics i dels periodistes que les difonen, la gent rep una visió distorsionada de la situació als seus països. Això només és una esperança perquè ningú sap fins on pot arribar la paciència del líder rus Vladímir Putin. I darrere de la mostra d'una actitud despreocupada, aquest tema els turmenta i els preocupa. Aquesta gent enganyosa està jugant amb foc, i no amb qualsevol foc; el que Déu encendrà per consumir-los a ells i a les seves obres. Però la maledicció de Déu no és només sobre els líders i els mitjans de comunicació, sinó sobretot sobre la mateixa gent, i reben de Déu els líders maleïts que es mereixen, col·lectivament i individualment.

A més de l'abstenció del 54%, el resultat final de la segona volta de les eleccions legislatives és amarg i dolorós per al bàndol presidencial, que ha perdut la majoria absoluta. Déu ens ha donat una altra prova de la seva maledicció, que està colpejant França i el seu destí. Ha trencat el timó en un moment en què el vaixell França està passant per la tempesta de problemes interns i els causats pels grans conflictes internacionals del món; visiblement per enviar-lo a fons. Així, França, tan fàcil de dirigir fins ara, ja no serà tan fàcil. En el moment en què la gravetat de la situació nacional i internacional augmenta, la possibilitat de liderar França disminueix. I sense desaparèixer completament, aquesta possibilitat esdevindrà molt difícil, com a mínim, perquè les opinions dels grups representats són molt divergents i de vegades oposades en termes absoluts. En descobrir aquest resultat de la votació, als mitjans de comunicació, periodistes i polítics han elaborat molts escenaris per a la reacció del jove president, visiblement rebutjat i odiat per molts votants. Van assenyalar la seva arrogància i de vegades l'anomenaven "Júpiter"; cosa que no és immerescuda, i això després d'haver anomenat François Mitterrand "déu" durant els seus dos mandats presidencials, que constitueixen un altre vincle entre aquestes dues persones. Doncs bé, es van equivocar en pensar que el jove "arrogant" mostraria signes d'humiliació dient que el seu vot de càstig havia estat escoltat i rebut. Vinga! "Júpiter" no es pot rebaixar per reconèixer que està sent castigat pel seu poble! Després d'una absència molt notable, en un discurs de vuit minuts, ferm sobre les seves botes i segur del seu judici infal·lible, "Júpiter" va transferir la responsabilitat del resultat al poble. És culpa seva, perquè no va entendre els interessos i les apostes de França vinculats, per bé o per mal, al destí d'Europa. Per a ell, aquest segon mandat és l'últim possible i no té res a perdre, però encara espera poder guanyar-ho tot. En la incomprensió d'aquesta relació, França experimentarà les seves últimes justes polítiques exacerbades pels nous problemes que sorgiran, al seu territori, a Europa i arreu del món.

Pel que fa als periodistes polítics, he d'assenyalar el seu ús freqüent de l'expressió "els francesos això, els francesos allò". Pel que fa a la taxa d'abstenció, només, però majoritàriament, el 54% de tots els francesos van fer aquesta elecció; i fins i tot llavors, cadascun per una raó personal. Els diputats també repeteixen aquesta expressió completament falsa, perquè el resultat obtingut per la votació no és fruit d'una consulta de tots els francesos, sinó només el resultat de diverses eleccions personals. I us recordo que el resultat obtingut és el que Déu ha afavorit per la seva acció sobre la ment dels homes, sabent que cap d'ells pot escapar-ne.

Així és com s'ha d'entendre la dita: "el poble té els líders que es mereix". A més, com a signe d'una maledicció extrema, Europa i França estan governades per dones que han accedit en massa als càrrecs polítics; Ursula Von Der Leyen, presidenta de la Comissió Europea, i Elizabeth Borne, primera ministra de França i molts altres de la majoria presidencial i altres partits polítics, inclòs el RN. Així, la que, segons Déu, a Gènesi 3:16, havia de ser " *submisa i dominada* " pel seu marit, domina Europa i les nacions de l'Europa occidental: " *Dí a la dona: Augmentaré molt el teu dolor durant el part, donaràs a llum amb dolor, i el teu desig serà pel teu marit, i ell et governarà* ". Segons Gènesi 2:18, ella només era una " *ajudant* ", però es va convertir en una líder i avui domina l'home: " *YaHWéH Déu va dir: No és bo que l'home estigui sol; li faré una ajudant adequada per a ell* " . Resulta que aquesta norma converteix Europa en un objectiu de la ira musulmana universal perquè els musulmans no l'accepten. I, en nom de l'amor, pocs cristians ho entenen, però a la Bíblia, aquestes normes establertes per Déu al principi de la creació són perpètuas. No són opcionals ni estan subjectes a elecció personal, com la d'un àpat a la carta.

L'origen de la maledicció de França rau en la seva pertinença a l'Europa Occidental, situada des del 538 sota la influència religiosa maleïda de la Roma papal. De fet, França, antiga Gàl·lia, és a Daniel 7 una de les " *deu banyes* " situades, en un principi, sota la dominació imperial de Roma representada pel símbol " *banya petita* " a Dan. 8:9. I a Daniel 7, roman sota la maledicció de Roma, però aquesta vegada, sota el seu aspecte religiós cristià papal també simbolitzat per la fórmula " *banya petita* " a Dan. 7:8: " *Vaig considerar les banyes, i vet aquí que una altra banya petita va sortir del mig d'elles, i tres de les primeres banyes van ser arrencades davant d'ella; i vet aquí que tenia ulls com els ulls d'un home, i una boca que parlava amb arrogància*". L'Esperit especifica " *una altra* ", perquè Itàlia ja figura entre les " *deu banyes* ", i aquesta nova " *banya petita* " és, per tant, una onzena " *banya* ". El règim papal romà és, de fet, independent d'Itàlia. Constitueix un estat lliure i independent situat prop de Roma i porta el nom de Ciutat del Vaticà.

La maledicció de França, doncs, es remunta als seus orígens, a la conversió al catolicisme romà papal del seu primer rei del poble franc, anomenat Clovis I. ^{Va} ser aquesta primera submissió monàrquica i nacional al règim papal la que va valer a França el títol de "filla gran de l'església". I aquest suport de "la filla gran" rarament li fallava al llarg de la història de França. Ignorant el judici de Déu, el poble d'aquest poble va legitimar les successions monàrquiques. Tot i això, Déu va donar signes de malediccions. I ja el més important i visible va ser el comportament, la naturalesa injusta i cruel dels líders religiosos i monarques que eren hereus d'aquesta religió anomenada "cristiana". Perquè, tot i així, com podem culpar d'aquesta religió ferotge el gentil i amorós Jesús, que va acabar la seva vida oferint-la voluntàriament com a sacrifici expiatori? Perquè l'amor de Crist no estava amagat, múltiples creus recordaven el seu sacrifici, però la seva vida no va ser imitada. La dels líders va ser fins i tot l'absolutament oposada a la de Crist. No era això una prova clara d'una maledicció? En efecte, n'hi havia una, però la religió s'imposava a persones que no la van triar. És per això que aquest tipus de cristianisme va donar, i encara dóna avui, els fruits de la vida dels pagans. A Joan

10, Jesús va insistir en aquest punt: " *el pastor crida les seves ovelles* ", però d'entre tots, només aquells que " *coneixen* " la seva " *veu* " vénen a ell per seguir-lo.

La persecució dels "templers" va proporcionar una prova més de la maledicció de la França catòlica. El seu rei, Felip el Bell, no era devot, però la seva necessitat de riquesa el va portar a formar una aliança amb el papat per condemnar l'Ordre dels "templers" a mort, i els seus seguidors, inclòs el seu líder, Jacques de Molay, i alguns altres, van ser cremats a la foguera; això, per dues raons molt diferents: per a l'església papal, l'eliminació d'un competidor perillós; i per al rei de França, el saqueig i la confiscació de les riqueses que posseïa l'ordre i els seus seguidors. Què es pot dir? En aquells temps encara molt foscos, l'Ordre dels "templers" estava lluny de ser perfecta, però el que és cert és que no va ser objectiu de la ira de Déu, en la seva profecia de Daniel i l'Apocalipsi, a diferència de l'església papal romana, còmplice del braç secular reial. Fins i tot és permisible pensar que Déu va trobar aquesta terrible acció tan injusta que es va complaure a concedir la maledicció pronunciada per Jacques de Molay des de l'alçada de la seva pira; abans de morir i lliurar el seu esperit a Déu. En les seves paraules, va profetitzar que Déu venjaria la seva mort contra aquells que en portaven la responsabilitat. No va ser fins al ^{segle XVI} que se li va atribuir l'anunci per a l'any en curs de la mort de Felip el Bell, el còmplice del papa Climent V, i de Guillem de Nogaret, l'acusador del rei. I la maledicció anunciada per Jacques de Molay es va complir sobre Felip el Bell i els seus tres fills, perquè els fets es van estendre a la família del rei, les dues nores del qual van ser les heroïnes de dos escàndols sexuals adúlter que van portar els seus dos amants a patir les pitjors atrocitats imaginades en aquell moment, a matar-los. La cosa és tan coneguda a França que el cinema televisiu s'ha apoderat del tema i ha fet una sèrie de televisió amb el significatiu nom "Els reis maleïts". De fet, la maledicció va prendre la forma de l'extinció del llegat de Felip el Bell, i els seus successors van morir tots fins a l'últim. Així, sota la mateixa maledicció, totes les successives dinasties de reis es van succeir: merovingis, carolingis, capets (l'últim va ser Felip el Bell), Valois i, de nou, capets; l'últim rei va ser Carles X.

En l'època de la Reforma protestant, perseguida primer pel rei Francesc I i altres signes de maledicció van colpejar la monarquia catòlica de França, particularment vinculada per matrimoni a la família italiana dels Mèdici. Així, Caterina de Mèdici va veure morir els seus tres fills i hereus un darrere l'altre, veient així complir-se una profecia que Michel Nostradamus li havia presentat. Si a aquestes malediccions hi afegim les epidèmies de plagues terriblement mortals i devastadores, el cens de malediccions divines ja és molt evident i revelador.

Cal destacar que en la seva Revelació profètica força detallada a l'Apocalipsi, Déu només conserva quatre signes principals de la maledicció que va arribar a colpejar l'Europa Occidental des de l'adulteri espiritual comès el 7 de març de 321, és a dir, l'abandonament del seu sant Sàbat en favor del pagà "dia del sol". Va revelar sota el simbolisme de les "quatre" primeres " *trompetes* " successives: les invasions bàrbares del nord d'Europa; l'establiment del règim papal a Roma el 538, les guerres de les religions catòlica i protestant que van començar al segle XII ^{contra} els valdesos del Piemont italià; la fi del poder

persecutori del papat colpejat per la intolerància irreligiosa de l'ateisme lliurepensador dels revolucionaris francesos, a partir de 1793.

La història viscuda fins als nostres dies testifica que sense el coneixement aportat per les profecies de Daniel i l'Apocalipsi, les malediccions divines no s'identifiquen pel que són. I els seus signes només podrien acabar amb una consciència dels pobles que encara haurien de canviar el seu comportament i presentar a Déu el veritable fruit digne i revelador del veritable penediment. Però aquests signes de malediccions només els veuen els seus elegits, i els altres? Per la seva incredulitat, només repeteixen el comportament dels incrèduls que la terra ha portat des del principi; del tipus Caín i encara més de Lèmec, l'assassí burleta "arrogant", ell també, com el papat de Dan. 7:8 i més a prop nostre, el jove president de l'actual França.

Va ser de nou aquesta ignorància del judici diví revelat en les seves profecies la que va permetre a Lluís XIV convertir-se per al seu poble en el famós "rei sol". A França com en altres llocs, havent estat considerada enganyosa la monarquia com un dret diví, el poble comú va recolzar la voluntat reial, fins i tot en les persecucions imposades als hugonots i altres reformadors; alguns ho van fer per deure religiós, altres pel plaer de matar. Perquè Jesucrist havia profetitzat aquestes coses quan va dir a Joan 16:1-2-3: " *Us he dit aquestes coses perquè no us escandalitzin. Us expulsaran de les sinagogues; i s'acosta l'hora que qui us mati pensarà que serveix a Déu. I ho faran perquè no coneixen ni el Pare ni a mi* ". Així és com els escollits convidats a renunciar a la seva fe protestant van ser cremats a la foguera de la Inquisició. Al costat dels seus botxins, monjos religiosos van sostenir una creu davant dels seus ulls, instant-los, fins al seu darrer alè, a unir-se al seu campament, que afirma ser l'única representació de Crist i la seva autoritat. Això és una cosa que Déu contradiu i nega clarament en fer de Roma, en les seves profecies, l'objectiu de la seva ira perpètua.

En oposició absoluta als seus fidels elegits, Jesús ofereix la seva pau. Què significa aquesta pau? Jesús ja diu als qui l'estimen i als qui estima i aprova: No us faig la guerra. Perquè Déu ha estat en guerra contínua des de la rebel·lió del cap dels àngels, i els seus enemics són molt nombrosos; el desig de llibertat ha causat estralls primer al cel i a la terra; on l'última víctima de les notícies és Ucraïna. La pau donada per Jesús no és res miraculós; és només la conseqüència de la tranquil·litat obtinguda per la confiança absoluta en qui ens jutja. La pau donada per Jesús és la garantia d'un estatus d'aprovació. Ofereix la seva pau a tothom com ofereix el seu amor, però com el llançador de la pilota, aquell a qui es fa la proposta l'ha d'aprofitar. Dóna la seva pau perquè, essent amor en tota la seva naturalesa, ofereix el que és. Fent-ho, no se li pot atribuir cap responsabilitat per la negativa o el rebuig per part del seu oposat. Amor és, Amor roman. I els qui no responen a aquest Amor són els únics responsables de la pèrdua de la seva ànima. Creant oposats lliures, aquest Déu Amor ha portat maldat i odi a la seva vida. Després d'haver seleccionat els escollits conformats a la seva naturalesa d'Amor i haver destruït el pecat i els pecadors, tots aquells que han estat marcats per la maldat, Déu trobarà la pau i la puresa perfectes del seu Amor original per a l'eternitat, aquest temps, compartit **només amb els seus** escollits, classificats i seleccionats.

Ucraïna: la imatge d'una paràbola bíblica

Els pobles del món estan actualment centrats en el conflicte entre Ucraïna i Rússia. Per què aquest interès col·lectiu? Perquè aquest conflicte té conseqüències que afecten tothom qui viu arreu del món.

Els europeus occidentals i els nord-americans van pensar que era prudent proporcionar armes a Ucraïna. Amb orgull, fins i tot arrogància, volien donar suport a la causa d'aquest gran país, perquè estava sent atacat per un país, **Rússia**, odiat per Occident, que era encara molt més gran i vast que ell. L'exemple bíblic del jueu David matant el gegant filisteu Goliat amb la seva fona va despertar l'esperança d'un nou miracle. Però, ai las, per a aquells que confiaven en aquesta esperança, les parts en conflicte no són ni David ni Goliat, sinó dues nacions sota la maledicció de Déu. David, per la seva banda, realment tenia Déu amb ell, cosa que no és el cas, ni tan sols per als molts "Emmanuels", el nom dels quals significa: Déu amb nosaltres. En absència d'un miracle, el resultat final és previsible: el més fort destruirà el més feble, d'acord amb la regla produïda i seguida en la societat animal humana.

En l'oposició entre els dos pobles, cadascun afirma el seu poder, i dia a dia, el poder de Rússia es revela com a immensament superior. Els occidentals ho havien oblidat perquè només havien conservat la imatge d'aquest país en ruïnes de l'època del líder Gorbatxov i del president rus Ieltsin. Però no van notar el fet que, tot i estar en ruïnes i feta a miques econòmicament i políticament, aquesta Rússia mai ha deixat de produir armes per defensar-se d'un atac constantment temut d'Occident; de fet, dels EUA. Reunida a miques, en un trist estat de corrupció de la varietat "occidental" o "de Chicago", el jove president Vladimir Putin ha restaurat l'ordre en una situació mafiosa. L'autoritat estricta ha produït els seus efectes, els oligarques russos han estat sotmesos voluntàriament o per la força al nou règim nacional en què la llibertat controlada ha substituït el model comunista de l'era soviètica. Però el que no ha canviat entre els russos és el seu aferrament a la seva nació, que posen per sobre de tot. I mentre Rússia es reconstruïa sobre aquest valor nacional, què passava a Occident? Ben al contrari. Sota la influència americana, el món estava sotmès a l'"economia de mercat". És això una cosa nova? A primera vista, es podria dir que no, perquè fins aleshores el comerç internacional ja existia, però es duia a terme lliurement i sobre la base de la negociació individual, entre el proveïdor i el comprador. Amb el règim americà, el comerç que es duu a terme es basa en contractes i aliances que vinculen els pobles i els obliguen a complir les obligacions. El millor exemple a donar són els acords "GATT" (Acord General sobre Aranzels i Comerç) signats pels europeus i Amèrica. En aquests acords, França estava obligada a comprar una certa quantitat de gra a Amèrica, a costa d'haver de reduir les zones explotades per la seva pròpia producció; això s'anomena posar la terra en guaret. Així, arreu del món, es va organitzar el comerç entre nacions especialitzades en unes poques especialitats de producció, cosa que les feia dependents d'altres països per coses que ja no produïen elles mateixes. Per exemple, després d'haver enfonsat voluntàriament la

seva indústria tèxtil en benefici d'Àsia, França va permetre que es destruís el seu potencial siderúrgic (producció d'acer a l'Orient). Aleshores, a causa de les deslocalitzacions intraeuropees i cap a la Xina, el seu teixit econòmic es va reduir a la seva expressió més simple; la d'un poble que s'havia tornat completament dependent de les seves importacions xineses. Aleshores, el despertar va ser dur i agut; la ruïna va aparèixer cada cop més clarament i concretament, emmascarada però per un deute colossal. Per descomptat, es van crear nous llocs de treball en aquesta adaptació, però quin tipus de llocs de treball eren? Treballs necessaris per mantenir França viva, però no per enriquir-la prou per pagar els seus enormes deutes. La vida local requereix llocs de treball que siguin clarament útils per al funcionament de la vida de les persones, però que no necessàriament augmentin la riquesa nacional que només les exportacions aporten a un país. I aquesta va ser la causa del desastre econòmic que va afectar França i altres països que importen més que no exporten. El balanç econòmic esdevé així negatiu, i el país viu només de préstecs i deute.

Lliurar armes a Ucraïna ja va tenir una conseqüència molt greu. En fer-ho, els països europeus es van posicionar clarament com a enemics de Rússia, i aquest error de judici es pagarà car en el futur. Però els primers mals que es senten són les conseqüències de les sancions econòmiques i financeres imposades contra Rússia. Com que tot el món ha entrat en l'economia de mercat establerta pels EUA, la desestabilització creada per aquestes sancions destrueix les balances comercials aconseguides amb dificultat i molta duplicitat per part dels caps d'estat del món, d'Europa i de França. Per obeir aquesta regla comercial, aquests presidents i reis van haver de renunciar a la seva llibertat i van lliurar els seus països a una dictadura comercial americana. Avui, a causa de les sancions imposades contra Rússia, el desequilibri comercial està causant ruïna i desordre en moltes nacions terrestres que s'han tornat completament dependents del bon estat de prosperitat de les nacions d'Europa Occidental i Amèrica. Les nacions europees estan representades sota el símbol de les " **deu banyes** " maleïdes per Déu a Apocalipsi 17:3: " *Em va endur en l'esperit al desert. I vaig veure una dona asseguda sobre una bèstia de color escarlata, plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes* ". Déu es dirigeix als pobles sobre els quals es parla del seu nom en la persona de Jesucrist. Per tant, en aquest vers, sota la imatge de la " *dona asseguda* ", designa l'església de la religió catòlica romana, cosa que distorsiona l'estàndard de la seva veritat. Està " *asseguda* " a Europa, reunida pels seus esforços diplomàtics internacionals. Perquè els acords d'aquesta reunió s'anomenen "tractats de Roma". I en aquests símbols, la ciutat de Roma s'il·lustra amb el símbol dels " *set caps* ", cosa que es confirma amb l'expressió "ciutat de set turons" que fa molt de temps se li atribuïa.

Després de les sancions, el castell de cartes construït amb grans dificultats i danys s'està ensorrant. Per a Europa i la seva riquesa, el temps s'acaba. La crisi causada per aquesta pèrdua de rumb està escanyant els pobles europeus acostumats a una vida pacífica i pròspera. Els mercats estan en pànic i el preu dels béns no fa més que augmentar. El desequilibri de la situació afecta tant els venedors com els compradors; ningú se'n salva. I a més d'aquest desastre, hi ha la conseqüència de l'elecció d'explotar la tecnologia de la informació, que s'ha

convertit en fonamental en la gestió econòmica, política i social de les nacions riques. Els valors s'estan desplomant. Les empreses d'estil start-up, havent entrat com a paràsits a les economies internes de les nacions, estan fent fallida i cessant les seves activitats. El desordre és, per tant, generalitzat en tots els països que han dominat els altres pobles de la terra a través de la seva riquesa. I si la crisi la senten dolorosament aquests països rics, encara ho és més i té conseqüències immensament mortals per als països pobres que depenien d'aquests països occidentals. Les molles recollides fins ara estan desapareixent i per a aquests països dependents, la ruïna és fatal.

Però en una situació així, les víctimes intenten identificar els responsables de causar el desastre. Occident culpa Rússia, però Rússia assenyala que va ser Occident qui va crear els desequilibris globals imposant-li sancions. I, de fet, va ser Occident qui va sabotejar la balança comercial decidint deixar de comprar el gas i el petroli de Rússia, transportats a Europa a través de costosos gasoductes i oleoductes. Aquest és precisament el problema, a la nostra Europa dirigida per tecnòcrates, tècnics imprudents amb judicis breus i textuais. Acaben de demostrar la seva capacitat de prendre decisions sense preveure les conseqüències per a la mateixa Europa i els països pobres repartits arreu del món. Per crear una situació així, aquests líders europeus han d'estar desproveïts de tota saviesa. Però això és inevitable quan sabem que estan sota la maledicció de Déu. En què es va basar la decisió de sancionar Rússia? En la necessitat de defensar el dret internacional a la llibertat, un dret atacat per Rússia a Ucraïna. Una decisió així és sorprenent per part de líders que s'han deixat encadenar per múltiples i recíproques obligacions imposades dins de la UE. I conscients de la seva debilitat militar, aquests pobles s'estan unint, pensant que així espantaran Rússia. Els gossos, com els llops, borden i udolen en manada. Però els diners, tan útils en temps de pau, no fan fort en combat; no substitueixen els coets i míssils destructius que Rússia posseeix en gran quantitat. A diferència de les nacions europees, les poblacions dels països pobres no són tecnòcrates i raonen simplement basant-se en fets observats. La seva ira i el seu odi es giraran contra els pobles occidentals, a qui consideraran responsables de la seva desgràcia, la seva ruïna i la seva fam.

De la mateixa manera que a França, la fam va empènyer el poble enfurismat al palau del rei Lluís XVI, el sòl europeu veurà la ira africana venir sobre ell, designada a Dan. 11:43 per "*Líbia i Etiòpia* ": "*Prendrà possessió dels tresors d'or i plata, i de totes les coses precioses d'Egipte; els libis i els etiòps aniran darrere seu* ". Això s'aconseguirà en el moment en què Europa patirà l'ocupació russa, que ha vingut a saquejar les riqueses occidentals per compensar els danys patits per les sancions europees.

El compliment dels esdeveniments actuals il·lumina cada cop més aquest programa profetitzat per Déu. De fet, les sancions imposades contra Rússia li han fet perdre molts diners i objectes de valor confiscats pels països occidentals. Què hi podria haver de més lògic i natural que, després d'haver imposat el seu poder a Ucraïna, vingués a Occident per castigar i saquejar les poblacions per venjar-se pels errors patits? Tot s'ha tornat lògic, i el compliment d'aquestes coses està ara immediatament davant nostre, entre avui i l'any 2028, perquè el 2029 serà l'hora del final del temps de gràcia, i la primavera del 2030, l'hora en què Jesucrist

vindrà a treure els seus escollits de la terra i destruir tota la humanitat. La imminent ira africana s'explica actualment pel cessament del subministrament de blat cultivat i produït per Ucraïna, que, per protegir el seu port comercial d'Odessa dels vaixells russos, ha col·locat mines marines explosives a les aigües del "Mar Negre". Com a resultat, el blat ja no es pot lliurar als països compradors pobres, que inevitablement experimentaran fam. Aquí és quan heu de recordar que la "fam" és un dels "quatre càstigs terribles" de YaHWéH, el Déu Totpoderós, segons Ezequiel 14:21: "Perquè així diu el Senyor YaHWéH: Encara que envii contra Jerusalem els meus quatre càstigs terribles, l'espasa, **la fam**, les bèsties feres i la pesta, per tallar-ne homes i bèsties,...". Una altra coincidència, que tampoc és accidental, és que a les Lamentacions de Jeremies el color "negre" està vinculat a la "fam". Llegim a Lam. 4:8-9: "**El seu aspecte és més fosc que el negre**; no es poden reconèixer pels carrers; la seva pell s'enganxa als seus ossos, seca com la fusta". Els qui moren per l'espasa són més feliços que **els qui moren de fam**, que cauen esgotats, privats del fruit dels camps. El "mar negre" ens revela així el secret amagat en el seu nom. Va profetitzar el moment en què s'havia de convertir en la causa d'una terrible mortalitat a causa de la "fam". Juntament amb els morts assassinats per l'« espasa » destructiva de la Tercera Guerra Mundial o la « sisena trompeta » de Déu que, com la « quarta trompeta », arriba, segons Lev. 26:25-26, com una « espasa », per « venjar el pacte » de Déu: « Portaré **una espasa contra vosaltres, que venjarà el meu pacte**; quan us reuniu a les vostres ciutats, **enviaré la pesta** entre vosaltres, i sereu lliurats a les mans de l'enemic. **Quan trenqui el vostre bastó de pa**, deu dones us couran el pa en un forn i us portaran el pa a pes; menjareu, però no quedareu satisfets ». Observem també en aquest vers la menció de tres dels quatre terribles càstigs de Déu, però per ordre: « **espasa, pesta, bastó de pa trencat, fam** ». Recordo que Déu ens suggereix un vincle entre la "quarta i la sisena trompeta", en anomenar el "segon ai" com la "quarta" a Apocalipsi 11:14: "El segon ai ha passat. Veus aquí, el tercer ai ve ràpidament". Això, tot i que aquesta expressió fa referència al "sisè", segons Apocalipsi 9:12-13: "**El primer ai ha passat. Veus aquí, dos ai vénen després d'aquest. El sisè àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu des de les quatre banyes de l'altar d'or que és davant de Déu**". A més, en situar el tema de la Revolució Francesa, anomenada enganyosa "segon ai", just abans de citar la "setena trompeta" com el "tercer ai", el subtil Esperit de Déu confirma encara més el vincle que estableix entre la Revolució Francesa i la Tercera Guerra Mundial. Dutes a terme en contextos històrics molt diferents, el de França per la Revolució i el d'Europa i del món sencer per la Tercera Guerra Mundial, aquestes dues accions arriben a venjar l'aliança de Déu. Cadascun intervé per castigar la humanitat infidel a Jesucrist al final de les dues eres profètiques separades per la data de 1843; la Revolució va venir a castigar la fe catòlica i la Tercera Guerra Mundial ve a castigar les infidelitats individuals o compartides de les religions, catòlica, ortodoxa, protestant, anglicana i adventista.

Per concloure l'estudi d'aquest tema, que fa referència a la Tercera Guerra Mundial, que va començar al territori en disputa entre Ucraïna i Rússia, centrarem la nostra atenció en la història paràbola sobre la "fi del món" de Mateu 13:40-41: "Així com es recull la mala herba i es crema, així passarà a la fi del món".

Trobo extremadament interessant que el líder rus, Vladímir Putin, hagi llançat una guerra per "desnazificar" Ucraïna, perquè aquesta motivació és similar a la idea d'"arrencar la mala herba", ucraïnesa, en el nostre cas actual. El president rus actua segons el seu judici de l'esperit nazi, igual que Déu jutja la mala herba pels seus mals fruits espirituals. Rússia ha pronunciat públicament el seu judici de les societats occidentals que jutja degenerades i corruptes; i Déu jutja la mala herba espiritual pels mateixos motius. Això, de manera que el camp occidental pren el paper de la mala herba a la paràbola; cosa que no és sorprenent en si mateixa. I aquests altres versos reforcen encara més aquesta comparació: versicle 28-29-30: " *Ell els va respondre: Un enemic ha fet això. I els servents li van dir: Voleu que anem a arrencar-la?*" *No, va dir, no fos cas que mentre recolliu la mala herba, arrenqueu el blat amb ella. Deixeu que tots dos creixin junts fins a la collita. I en el temps de la sega diré als segadors: "Recolliu primer el jull i lligueu-lo en feixos per cremar-lo, però recolliu el blat al meu graner"* .

Aquesta por de " *destruir el blat arrencant les males herbes* " també existeix en el president rus, perquè ataca Ucraïna, per tal de preservar, enmig seu, la gent que vol que la victòria de Rússia s'allunyi de les males influències provinents d'Occident, és a dir, que s'alliberi dels pensaments i la moral de les " *males herbes* ". M'atreveixo a aquesta comparació, actuant com ho fa, Vladimir Putin arriba a buscar a Ucraïna el que és als seus ulls i al seu judici "l'ovella perduda", com fa Jesús, pels mateixos motius: els d'arrencar-la de la immoralitat ambiental del lloc on viu. I aquesta motivació del president Putin escapa al raonament dels occidentals que no es veuen com a degenerats, i com a resultat d'això, interpreten com una debilitat russa la lentitud de la conquesta d'Ucraïna. No han entès que sense aquesta motivació, Ucraïna hauria estat conquerida des dels primers dies del *conflicte*. La lentitud presa resulta, únicament, de la preocupació del líder rus, d'estalviar " *el bon gra* " vivent entre la " *julla* ". Si no hagués estat així, hauríem presenciat un genocidi a Ucraïna. De fet, la fi d'Ucraïna és una imatge que profetitza i anuncia l'arribada de la " *fi del món* ". Com Déu, V. Putin ha estat pacient des del cop d'estat popular ucraïnès a la "plaça Maidan" que va enderrocar, entre el 2013 i el 2014, per la força i les armes, el president rus legítimament elegit i establert a Ucraïna. Va ser en aquesta acció que va començar el desordre i l'hostilitat dels ucraïnesos envers Rússia. El 2014, indignat, el president rus va arribar a alliberar la població predominantment russa de Crimea d'Ucraïna. Això ja era un avís per a la fogosa Ucraïna i el seu jove líder, Volodímir Zelenski. Però tan tossuts i tossuts com la " *julla* ", els dos van romandre sords a les amenaces russes. Així, el 24 de febrer de 2022, les crides a Occident, al qual volien unir-se unint-se a l'OTAN, van ser la gota que va fer vessar el got; la que va obligar Rússia a fer la guerra en sòl ucraïnès. Per a V. Putin, el 24 de febrer va ser la data de l'inici de la seva " *collita* " i, com Déu a la fi del món, la seva tasca és " *arrencar les males herbes i cremar-les* "; perquè els seus partidaris russos puguin recuperar la seva llibertat i els valors de la seva antiga nació russa. Com " *el bon gra* ", troben a Rússia el " *graner* " dels seus desitjos i esperances.

Però en aquest context bèl·lic, " *el blat* ", tan important en la paràbola, arriba a tenir un paper extremadament important per a tot el món en el nostre

temps. Mentre els homes lluiten per les reserves de blat per revendre'l, aquest blat es troba bloquejat i no transportat, excepte en petites quantitats. El que encara escapa als éssers humans, degenerats o no, és que l'únic propietari d'aquest blat no és ni Ucraïna, ni Rússia, ni Occident, sinó únicament i sobiranament, Déu. És Ell, el Gloriós, ignorat i menyspreat per tots els pobles de la terra, qui ara ha decidit matar de fam la humanitat, organitzant situacions inextricables i insolubles que atrapen tota la humanitat. Si la Tercera Guerra Mundial no constitueix, en si mateixa, " *la fi del món* ", el que és cert és que la prepara, destruint les nacions i les seves aliances. Perquè segons Apocalipsi 9:13-14-15, " *la collita del món* " s'acompleix quan la ira i la indignació de Jesucrist arriben al seu punt àlgid: " *El sisè àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu des dels quatre corns de l'altar d'or que hi ha davant Déu, que deia al sisè àngel que tenia la trompeta: Deslliga els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates. I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a una hora, un dia, un mes i un any, per matar un terç dels homes* " .

En aquests símbols, la ira de Jesucrist, sortint del " *temple* " celestial, imatge del seu paper d'intercessor pel seu poble, s'identifica amb la mesura mortal que ordena: " *perquè matin un terç dels homes* ". Per tant, després d'aquesta hecatombe, quedaran molt pocs supervivents per viure l'última prova universal de fe en Jesucrist. No es tracta de saber si va existir, sinó de demostrar en acció que totes les seves lliçons hauran estat apreses i posades en pràctica en l'estàndard del camí de la seva veritat. Aleshores, els que seran seleccionats entraran, **però només ells** , a l'eternitat situats al final del camí anomenat Crist.

Del somni a la veritat

Vaig néixer al final de la Segona Guerra Mundial, de la qual no tinc cap record més enllà de les ruïnes causades pels bombardejos americans, que van romandre sinistrament visibles durant uns anys després de la guerra. Des del naixement, tenia dins meu l'amor per la pau que semblava desitjable entre tots els homes. Perquè al final de la guerra, les pel·lícules que mostraven el comportament brutal dels exèrcits alemanys i la terrible "Gestapo" (la policia de l'Alemanya nazi) envers els adults i fins i tot els nens es projectaven sobre llençols blancs estesos en reunions públiques. Així, sense haver-los experimentat, se'm revelaven els horrors de la guerra. La meua necessitat de pau era, doncs, immensa per compensar aquesta terrible influència. La fe darbystiana de la família del meu pare em va ensenyar la història de Jesucrist, revelada als quatre Evangelis. Les magnífiques paràboles ensenyades per Jesús exaltaven la gentilesa i aquesta pau que el meu esperit més necessitava. És cert que, de petit, només ens interessa realment allò que busquem i desitgem. D'aquests Evangelis només vaig retenir aquest immens amor que emanava de Jesucrist, el "Fill de Déu". A mesura que

creixia, allunyant-me temporalment del text bíblic, aquest ideal de pau va romandre en mi, i va ser llavors que vaig començar a " **somniar** " amb una comprensió internacional entre homes de tots els colors i de totes les races; això, per sobre de les seves diferències religioses, pensant que l'amor podia superar i conquerir aquests obstacles. Per tant, d'adolescent era un humanista perfecte, però també un veritable creient. Aleshores, problemes professionals frustrats em van portar a trobar, en la lectura de la Bíblia, el consol que la meua ànima necessitava tant. I així vaig emprendre aquesta lectura, començant pel principi de la Bíblia, el llibre del Gènesi. I aquesta lectura personal, sense influències externes, ha fomentat en mi la consciència de la importància del pecat original comès per Eva, i després per Adam. Tanmateix, quan es tracta de retre comptes per aquest pecat de desobediència, és Adam a qui Déu qüestiona primer, a causa del domini de l'home sobre la dona. Perquè Adam va ser creat primer i Eva va ser formada a partir d'una de les seves " *costelles* ", cosa que significava per a Déu que ella seria una " *ajudant* " col·locada al seu "costat"; una " *ajudant* ", però no una igual a nivell carnal. Si la igualtat hagués estat l'elecció de Déu, l'home hauria tingut per companyia un altre home creat per Déu, com va tenir amb els àngels celestials. És per això que la igualtat entre home i dona que exigeixen els grups feministes és un pecat comès contra l'ordre establert per Déu, des de la seva creació terrenal. Sé bé que aquesta elecció de Déu es basava, abans que cap altra raó, en el seu projecte profètic que feia d'Adam la imatge profètica de Jesucrist i Eva, la del seu Elegit, la seva Assemblea d'ànimes escollides per viure eternament en la seva companyia. Tanmateix, la dona té els mateixos drets que l'home a nivell espiritual, el mateix destí etern se li proposa en Jesucrist. Només es distingeix de l'home per la seva feminitat sexual i a imatge de l'Elegit de Crist, porta, dóna a llum i nodreix els fills de l'home, a imatge de Jesucrist.

El fet que Déu reveli la creació de l'home, prenent com a imatge l'acció de " *formar -lo* " a partir de l'argila de la terra, " *la pols de la terra* ", portava un doble missatge; un fatal i sinistre, i l'altre, l'esperança d'una possibilitat de reforma. Perquè allò que Déu forma, ho pot deformar i destruir, i aquest és tràgicament el destí que li afectarà després del seu pecat; per primera vegada des que va crear lliurement, Déu mata la seva criatura, la mort apareix en absoluta oposició a la vida. No eres res, vas néixer i vas viure, i tornes a ser res; tot això sota la mirada i el judici de Déu. Però, a l'inrevés, com que res no és impossible per a Déu, l'argila treballada pot ser rectificada per ell per eliminar-ne els defectes. El que em semblava tan lògic, però, no era compartit per tothom. Perquè, sorprenentment, els cristians del meu temps creien en la immortalitat de l'ànima ensenyada per aquell filòsof grec pagà anomenat Plató; cosa que la Bíblia contradiu formalment i irrevocablement. El pensament humà i diabòlic d'aquest filòsof no té cabuda en la veritat religiosa del pla de Déu. Aquest cristianisme, doncs, tenia problemes importants en la seva relació amb el gran Déu creador. I ja el paper nociu de la religió catòlica va adquirir un significat lògic per a mi, a més, havia rebutjat la norma presentada pels reformadors protestants. El problema no es va resoldre malgrat tot, perquè els protestants també creuen en aquesta immortalitat de l'ànima.

Així, **després del somni de la pau universal**, la meua lectura de la Bíblia, el llibre de la veritat divina, em va permetre descobrir **la realitat i les seves conseqüències**. Perquè la mort i la maldat tenien una causa: un judici diví. Per a l'home, doncs, no tot era possible, i els seus somnis de pau eren irrealitzables sense Déu. Aquesta era la trista realitat. I vaig continuar, capítol rere capítol, i llibre rere llibre, la meua lectura de tota la Bíblia, descobrint així, en un recorregut per segles i mil·lennis, el sublim pla de Déu. Tot em semblava clar, excepte que les profecies semblaven hermètiques, malgrat els meus esforços per aconseguir comprendre'n el significat. Ara, i des del 1980, puc explicar la causa d'aquest bloqueig: la ignorància de la importància d'abandonar el veritable Sàbat. Com molts, sabia que els jueus descansaven el dissabte i que els cristians honraven el seu descans setmanal, el primer dia, anomenat "diumenge". Com passa amb altres cristians, el diumenge heretat no em va suposar cap problema, però recordo haver expressat el meu estupefacció a la meua mare, cito textualment: com es pot justificar aquest dia de descans diferent quan la fe cristiana és una extensió heretada de la fe jueva? La meua mare no tenia la resposta, però Déu sí, per això em va introduir a la fe adventista l'any 1979. El Déu de la veritat em va fer descobrir que el coneixement de la realitat ens qualifica per a la seva veritat; el pas final per construir la vida eterna.

Ara puc testificar que tot té una explicació que tothom pot descobrir en els valors i normes establerts per Déu. Els malvats poden tramar els seus plans sense que jo ho sàpiga fins al dia que Déu decideixi fer-m'ho saber. Perquè ell està observant, i no ignora tot el que passa en tots els seus universos, les seves dimensions celestials, inclosa la de la nostra terra on els complots i la corrupció es multipliquen fins a l'extrem. És de descans per a l'ànima d'un deixeble estimat saber que tota la maldat a la terra està identificada, registrada a l'espera del judici final.

Alliberat de les meves il·lusions de pau i felicitat universal, estava disposat a descobrir l'aspecte de justícia del gran Déu Creador ofès pels esperits rebels, des de Satanàs fins a l'últim pecador humà. Perquè per a molts, i per a la seva desgràcia, els cristians tenen la imatge de Déu que desitgen i no la seva imatge real. El Déu que la Bíblia revela és tant amor com justícia. Però la seva primera aliança va ser carnal, el seu poble estava compost per creients, no creients i egoistes indiferents, una mostra de la humanitat global. Amb aquest tipus de societat, Déu es va esforçar per mostrar tant el seu amor com la seva justícia punitiva. I cal reconèixer que en aquesta antiga aliança, durant la qual només uns quants reis el van honorar, Déu va haver de resumir especialment el pas a la terra d'aquests nombrosos reis de Judà i Israel, dient de cadascun d'ells: "*Va fer completament el mal, tal com havia fet el seu pare abans que ell, i va morir*". Això explica per què el testimoni de l'antiga aliança és poc apreciat per molts cristians que prefereixen molt més les paraules agradables que surten de la boca de Jesucrist. Però aquí, de nou, s'equivoquen, perquè Jesucrist dirigia les seves paraules a l'atenció dels seus únics veritables servents, o per ser més precisos, dels seus únics veritables esclaus. Així, cal entendre les paraules de les seves beatituds declarades solemnement a Mateu 5, cadascuna de les quals estudiarem en detall. Però abans d'això, vull demostrar la importància de llegir tota la Bíblia des del

principi fins al final. Només les revelacions contingudes en els textos de l'antic testament mostren Déu en accions destructives, donant ordres de " **matar** " " *homes, dones, vells i nens* ". Aquest és el cas, primer, de la humanitat durant el diluvi, i després de Moisès en temps de Josuè, serà el cas de les poblacions que vivien a Canaan. Per a Déu, segons les seves paraules a Abraham, " *la iniquitat dels amorreus havia arribat al seu punt àlgid* ". Tots havien de ser exterminats perquè la seva terra pogués convertir-se en l'Israel de Déu. I finalment, segons Ezequiel 9, van ser " *els homes, les dones, els vells i els nens* " d'Israel els qui van ser colpejats per l'espasa caldea en la tercera intervenció del rei Nabucodonosor, l'any -586. És absolutament necessari conèixer aquests fets per no caure en el parany de la bondat divina única demostrada en Jesucrist. I és encara més necessari, ja que el Déu que va ordenar aquestes massacres va ser el mateix Esperit encarnat en el gentil Jesucrist. Jesús mateix va declarar a Joan 17:3: " *I aquesta és la vida eterna: que et coneguin a tu, l'únic Déu veritable, i a Jesucrist, a qui has enviat* ". Sense el coneixement de les obres ordenades per Déu en l'antic testament, aquest coneixement del " *Déu veritable i de Jesucrist* ", que fa que la " *vida eterna* ", esdevé nul i inexistent. Així, els dos pactes establerts successivament per Déu són els dos plats de la balança del seu judici; es complementen però no s'oposen, ja que junts revelen el caràcter complet del Déu Creador. Cal tenir en compte, però, que Déu, havent-se mort en Crist per pagar el rescat pel pecat, la nova aliança és tant justícia com amor i bondat. Tot el seu ensenyament culmina en el vessament de la sang més preciosa per Déu: la de Jesucrist el Just. Dites i enteses aquestes coses, puc abordar l'estudi d'aquestes magnífiques nou beatituds dedicades per Jesús als seus únics servents fidels, benaurats i sants, els seus veritables elegits, a Mateu 5. He substituït el terme " *benaurat* " pel de " *benaurat* ", que té un significat més espiritual justificat en aquest cas i que designa una autèntica santedat.

Versicle 3: " *Feliços els pobres en esperit, perquè d'ells és el Regne del Cel!* " Persones completament allunyades de Déu s'han atrevit a interpretar aquestes paraules dient: Feliços els ximpls. Però què diu realment Jesús? " *Feliços* " els qui senten dins seu la manca de l'Esperit diví. Ja no veiem molta gent que doni la impressió de preocupar-se per aquesta manca. Personalment, els busco i no els trobo, o només molt rarament. Així doncs, actualment, els beneficiaris d'aquesta benaurança són tan rars com l'or amagat a l'aigua dels rius aurífers o a les venes minerals de les muntanyes. Qualsevol que experimenta la manca de la qual parla Jesús s'esforça per fer tot el possible per obtenir-la, i el primer que cal fer és descobrir què impedeix aquesta comunió amb l'Esperit-Déu. Jo, el 1979, vaig descobrir que era la meua infidelitat al seu dissabte, perquè havia ignorat fins aquell moment que Déu n'havia exigit la restauració des de l'any 1844 en aquell moment (però 1843 després de la rectificació). I aquesta experiència meua revela el judici de Déu, tal com s'ha aplicat a la totalitat del poble que forma el cristianisme. A tots, Déu imputa aquesta transgressió del seu sant Sàbat, renovat als jueus després de la creació, en el quart dels seus deu manaments; i per tant, lògicament i legítimament recordat des de 1843 als seus fidels elegits pel seu decret de Dan. 8:14: " *santetat justificada* ".

Versicle 4: " *Feliços els qui ploren, perquè seran consolats!* " Aquí de nou, els lectors privats de l'Esperit veuen en els seus afligits aquells que són víctimes de la maldat humana i només ells. Però què diu Jesús? Felicitats els qui s'afligeixen per no poder satisfer les exigències de santedat presentades per Déu. Aquesta impossibilitat és la causa de la seva sincera aflicció; la qual cosa justifica, en l'exemple que va ensenyar a Lluc 18:13-14, la preferència de Crist pel pecador perdonat i contrit en contraposició al fariseu just. Preveient l'ajuda que la seva mort li permetria portar-los, Jesús anuncia només als seus escollits el seu consol imminent; que continuarà després del seu retorn al cel, a través del seu ministeri celestial com a "Consolador" anomenat "Esperit Sant".

Versicle 5: " *Feliços els mansos, perquè heretaran la terra!* " Els "mansos" són, segons el diccionari Larousse, aquells que són bons fins al punt de la "feblesa". No crec que Jesús estigui d'acord amb aquesta definició. Perquè l'elecció no requereix "feblesa" sinó una gran força d'ànima capaç de resistir el diable i les seves subtils temptacions. Per a Jesús, el "mansós" és naturalment bo, d'una bondat comparable a la de Déu, que és qualsevol cosa menys "feblesa". És aquesta semblança i perfecta compatibilitat entre les dues bondats, divina i humana, la que permetrà només als elegits de Crist "heretar la terra". Però, en estar subjecta a la justícia, la bondat no pot romandre feble i, per tant, la seva aplicació es redueix i depèn de la intel·ligència. Voldria assenyalar que la bondat humana natural és perfectible, a diferència de la de Déu, que és naturalment perfecta.

Versicle 6: " *Feliços els qui tenen fam i set de justícia, perquè seran satisfets!* " Els tribunals humans són, per naturalesa, incapaços de respondre a aquesta "fam" i "set de justícia"; per tant, no és a ells a qui es refereixen les paraules de Jesús. Jesús anuncia l'obtenció de la "justícia" divina que és desitjable i desitjable perquè és perfecta; capaç de "satisfer" l'ànima famolenta o assedegada. Però a més d'aquest aspecte general de la "justícia", el pecador està amenaçat de mort per la seva pràctica i herència del "pecat". Jesús anuncia així que aquest problema es resoldrà amb la seva imminent mort expiatòria. Es produirà un intercanvi, Jesús portarà els "pecats" dels seus elegits, però torno a especificar, **només dels seus elegits**, als quals imputarà la seva perfecta "justícia", sense cap taca. La necessitat de "justícia" dels seus elegits serà així perfectament satisfeta i seran plenament "satisfets".

7: " *Feliços els misericordiosos, perquè ells obtindran misericòrdia !* " Aquesta paraula misericòrdia suggereix un testimoni de cordialitat en una situació de misèria. Els reis, els poderosos i la majoria dels rics són incapaços de practicar la misericòrdia. La història humana ho demostra: els rics honoren els rics i deixen enrere els pobres per fer front a la seva pobresa. La misericòrdia és una qualitat únicament divina, però gràcies a la reconciliació dels escollits i Déu, que Jesús farà possible mitjançant la seva mort expiatòria, la misericòrdia divina serà implantada en ells. I reconstruïts a imatge de Crist, els seus escollits podran mostrar misericòrdia perquè hauran apreciat aquesta qualitat de Déu en el seu veritable valor. Ell dóna als seus escollits, com a prova de la seva "misericòrdia" envers ells, la mort voluntària de Jesucrist, " *l'Anyell de Déu que treu els pecats del món* ". Qui és més miserable que el pecador condemnat a mort pel seu pecat?

Qui necessita més la misericòrdia de Déu que ell? Un cop més, aquesta beatitud promet i anuncia que el problema es resoldrà.

Versicle 8: "*Feliços els de cor pur, perquè ells veuran Déu!*". En primer lloc, qui sinó Déu pot jutjar la qualitat d'un cor i considerar-lo pur? Ningú. Les falses afirmacions humanes de complir aquest criteri són, per tant, vanes, sense cap valor. Només Déu té la capacitat de jutjar la puresa dels sentiments de les seves criatures, perquè el seu Esperit els "escaneja" millor que un raig làser. Per a Déu, un cor pur és un cor la puresa del qual, és a dir, la veritable sinceritat, reconeix. Aquí de nou, no es tracta de la sinceritat reclamada pels éssers humans, sinó d'allò que Déu autèntica. I per a ell, això és fàcilment demostrable: el cor pur obeeix els seus manaments tan bon punt descobreix la seva existència. El cor pur obeeix la seva consciència i el que la seva intel·ligència li mana fer. Aquest estat permetrà que només els escollits puguin "*veure Déu*" quan torni en Crist per buscar-los i portar-los a la seva eternitat, inicialment durant "mil anys" al cel per jutjar els morts malvats que han estat destruïts, després a la terra regenerada, per a l'eternitat.

Versicle 9: "*Feliços els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu!*". Aquí no ens hem d'equivocar sobre aquesta paraula pau, ja que Jesús també declara als seus deixebles: "*No he vingut a portar pau, sinó espasa ... Mt. 10:34*". La "*pau*" de la qual parla en la seva beatitud és, doncs, especial i de naturalesa divina. Aquest terme "*pau*" té com a oposat absolut la paraula "guerra". I aquest és un punt vital del seu missatge, Jesús ens ensenya que el nostre estat pecaminós ens lliga al diable contra qui Déu està en "guerra". Com a criatura humana, cadascun de nosaltres ha de triar lliurement el seu bàndol, sabent que només hi ha dos bàndols per triar: el de Déu i el de Satanàs. Perquè Déu deixi de fer la guerra contra nosaltres, necessàriament hem de respondre a les seves demandes, entrant al seu campament, ja que la mort de Jesucrist va fer possible aquesta entrada. Però aquí, de nou, compte amb les falses conversions, perquè després del ministeri de Jesús, el diable va canviar de tàctica, i després de l'atac persecutori obert del "*drac*", va entrar, com una "*serp*" seductora, a les esglésies a través de les quals sedueix i enganya les persones que pensen que es converteixen a la fe cristiana, però que no són reconegudes per Déu. Una antiga dita plena de saviesa diu que "només es pot donar allò que s'ha rebut". A més, posada en pràctica, només aquells que realment reben la pau de Déu poden, al seu torn, transmetre-la als altres que són cridats. I aquí, de nou, la selecció la fa Déu, que dona la seva pau, només, als cristians que obeeixen les seves ordenances i tota la seva voluntat revelada. Ara bé, aquest estàndard és el de Jesucrist, el primer "*Fill de Déu*". A més, els seus escollits que li permeten reformar la seva imatge en ells al nivell del seu caràcter, esdevenen al seu torn, per adopció divina, "*fills de Déu*". Només el Pare és capaç de reconèixer la filiació dels seus fills.

Versicle 10: "*Feliços els qui són perseguits per causa de la justícia, perquè d'ells és el Regne del Cel*"! » Amb aquest versicle, Jesús volia donar als seus escollits una motivació per acceptar i suportar les persecucions del diable i els seus agents terrenals que lluiten contra el projecte salvador dirigit i organitzat per Déu. Jesús exalta el model que ell mateix encarnarà primer davant dels seus escollits que l'imitaran per seguir-lo pel camí de la veritat que els ha traçat. Els

escollits de Crist són ben conscients de trobar-se a la terra sota el domini temporal del diable i els seus dimonis. Saben que, en contra de Jesús, s'aplica i domina la llei dels malvats. El regne del cel que se'ls atribueix és un dret sobre el futur victoriós del campament de Déu. Només es pot apreciar amb la veritable fe i Pau té raó de recordar-nos a Rm. 8:24 que " *només amb esperança som salvats* ". Per tant, també amb esperança " *el regne de Déu pertanyerà als qui són perseguits per la justícia* ", ensenyat per Déu, en tota la seva santa Bíblia. Cal tenir en compte que en aquest vers, el beneficiari de la beatitud no ha de retornar els cops que se li donen, sinó que ha de suportar amb paciència i resignació els que se li infligeixen injustament. No podem estimar al seu veritable valor l'acció de cap forma de violència que identifiqui el " *mal arbre i el seu fruit* ".

Versicle 11: " *Feliços sou quan us insultin i us persegueixin i diguin tota mena de mal contra vosaltres falsament, per culpa meva* ". Aquí de nou, el primer home " *beneït* " serà el mateix Jesús, ja que primer serà acusat de tota mena de mal pels jueus per la seva pertinença a Déu. Va ser perseguit i acusat de blasfèmia contra Déu pels jueus i crucificat pels romans. Però en aquest vers, Jesús adverteix als seus fidels escollits que la seva fidelitat els farà guanyar el mateix tracte del campament del diable. Jesús especifica: " *i que tota mena de mal serà dita falsament contra vosaltres* ". La benaurança només beneficiarà els cristians que siguin acusats " *falsament* ", perquè el mal, pres per persecució, també pot venir del mateix Déu i no ser més que un càstig just merescut pel qui el pateix. Aquest és el destí que pateixen els seus enemics que es presenten sota l'etiqueta cristiana. En el nostre temps de gran confusió religiosa, els falsos màrtirs són molt nombrosos i donen falsa legitimitat a moviments religiosos que no en són dignes. La falsa acusació sovint només serà identificada per Déu, tan enganyoses són les aparences per als éssers humans. Però és, de fet, l'únic judici que importa, ja que és impossible enganyar-lo. El dia de la seva victòria final, podrà així atribuir les seves beatituds als escollits que n'han estat veritablement dignes durant els sis mil anys de vida terrenal.

Aquestes nou beatituds declarades per Jesús defineixen perfectament el que sovint anomenava la veritat. Ell mateix va posar en pràctica tots aquests criteris, que per tant té dret a exigir als qui salva. Constitueixen l'estàndard de salvació proposat universalment a tots els éssers humans; il·lustrat pel vestit de noces de la paràbola.

Existeixen a la terra formes enganyoses d'aquestes beatituds que es llegeixen només de manera superficial, carnal i intel·lectual. Tots els valors divins s'interpreten de manera terrenal, i així és com neixen els ordes religiosos caritatius catòlics. L'Església, que durant molt de temps va perseguir la veritat, avui es revesteix amb l'aparença d'exercir la caritat professional per emascarar la seva alta culpabilitat davant Déu. Aquest plantejament enganya certament els homes, però no enganya el Déu Creador que el jutja.

A Joan 17:17: Jesús va dir al Pare: « *Santifica'ls en la teva veritat: la teva paraula és veritat* ». Només el respecte per aquesta veritat o paraula revelada de Déu li permet pregar per la unitat dels seus germans al versicle 21: « *que tots siguin u, com tu, Pare, ets en mi i jo en tu, perquè també ells siguin u en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat* ». Per tant, és fàcil i lògic

entendre que aquesta unitat només es podrà aconseguir en el petit ramat format pels veritables elegits. Però el món avui és enganyat per les falses aliances fetes per les esglésies caigudes que s'agrupen en l'aliança ecumènica organitzada per iniciativa de la fe catòlica romana: el principal enemic de Déu atacat en la seva profecia, a Daniel i l'Apocalipsi. En totes les seves formes i escoles de pensament, la religió protestant va caure en el seu parany després de 1843, com també ho va fer, finalment, la fe adventista, des de 1994.

Els motius de la ràbia

La ira de Déu està lluny de ser injustificada, i per entendre-la millor, n'hi ha prou amb descobrir-ne les causes. Com a exemple del càstig previst per als rebels humans, Déu va deixar a la seva Santa Bíblia el terrible testimoni del diluvi d'aigües que va endur-se fins a la mort tota la humanitat que aleshores vivia a la terra, mantenint només vuit persones amb vida: Noè, la seva dona, els seus tres fills i les seves dones. La humanitat va ser destruïda perquè l'esperit dels homes estava, segons Gènesi 6:5, " *contínuament girat cap al " mal "*"; que assumeix que el bé definit per Déu era conegut i ensenyat, i la prova es troba en el comportament fidel i obedient de Noè. Però en aquell moment, la salvació basada en la mort de Jesucrist ni tan sols s'imaginava. La desobediència ja existia i, malgrat les crides a canvis de comportament reiterades per Enoc, després per Noè, l'enduriment de les ments humanes estava en el seu punt àlgid, sense remei i sense esperança. El nostre gran Déu creador va crear del no-res tot el volum d'aigua necessari per cobrir tota la terra, les muntanyes més altes, el cim més alt de les quals estava cobert per 4,5 metres d'aigua. Aquest és el gran poder del Déu creador que crea del no-res (vegeu Salm 33:9: " *Perquè ell parla, i es fa; ell mana, i és "*) i dóna aparença al que mana que sigui. La nostra terra va ser creada per ell de la mateixa manera, del no-res.

En el moment del gran retorn del nostre Senyor i Salvador Jesucrist, esperat des del 2018 per a la primavera del 2030, la humanitat rebel serà, per la seva banda, enormement més culpable que els antediluvians de Noè, perquè s'haurà negat a tenir en compte tota la llum que va venir i va ser revelada en i per Jesucrist; Evangeli distorsionat, profecies menyspreades, advertències divines ignorades, totes aquestes faltes practicades pels mestres religiosos atreuen sobre ells una ira divina específica. Perquè com més gran és la llum donada per Déu, més el seu menyspreu pels homes els fa dignes d'un càstig més gran. I aquest càstig especial s'anomena a Apocalipsi 14 la " *verema "*, perquè aquells que Jesús " *trepitjarà sota els peus "* són per a ell " ***els raïms de la seva ira*** ". Ja no es tracta d'una mort suau sinó de massacres sagnants. Aquesta " *verema "* té lloc després que els escollits que romanen vius i els que ressuscitaran hagin abandonat la terra per entrar al regne celestial de Déu. Jesús els estalviarà aquest espectacle sagnant. Però, per què tant vessament de sang? Perquè aquells que la van vessar han estat víctimes de les mentides religioses que els presenten els seus falsos pastors. Per què no han sentit aquest avís de l'apòstol Jaume citat a Jaume 3:1: " *Germans meus, no que molts de vosaltres us feu mestres, perquè sabeu que rebrem un*

judici més sever ". Un avís així podria haver canviat el seu destí, però els esperits rebels mai escolten les crides que Déu els fa a través dels seus servents fidels. No només no els escolten, sinó que també es giren contra ells i els persegueixen. Per tant, sigui quina sigui la intensitat del seu càstig futur, estarà àmpliament justificat. El tema d'aquesta " verga " es va desenvolupar al llibre profètic de l'antic testament, a Isaïes 63, on Jesús declara:

Versicle 1: « *Qui és aquest que ve d'Edom, de Bosrà, amb vestits escarlata, amb vestiments resplendents, i s'alça alt en la plenitud del seu poder? He promès la salvació, i puc alliberar-lo* » .

« *Edom* »: Simbòlicament, Déu situa l'acció de la « *verema* » sota el signe d'«*Edom* », originalment la terra d'Esau, l'home que va menysprear el seu dret de naixement espiritual i el va canviar per un plat de « *lenties vermelles* » preparades pel seu germà Jacob. Cal tenir en compte que el nom « *Edom* », que significa vermell, té el mateix significat que el de l'Adam creat per Déu. Aquest color vermell o « *vermell* » caracteritza completament Esau: els seus cabells i els cabells que cobrien el seu cos també eren « *vermells* »; i a l'Apocalipsi, aquest « *vermell* » està vinculat al diable i als agents terrenals que domina i utilitza per lluitar contra Déu i la seva veritat salvadora; el « *cavall vermell* » del « *segon segell* » d' *Apocalipsi* 6:2; el « *drac vermell* » d'Apocalipsi 12:3. Així s'identifica la causa del càstig: el menyspreu humà pel subjecte espiritual, és a dir, el projecte salvador concebut per Déu.

« *Bozrà* »: Llegim a Jer. 49:13: « *Perquè ho juro per mi mateix —diu Jahvè—, que Bosrà esdevindrà una desolació, un oprobí, una devastació i una maledicció, i totes les seves ciutats esdevindran desolacions eternes* ». Aquesta ciutat d'«*Edom* » esdevé així un símbol de la maledicció de Déu; una maledicció que resulta del comportament idòlatra rebel dels seus habitants, també comparada amb els de « *Sodoma i Gomorra* » a Jer. 49:18, on Déu diu sobre « *Edom* »: « *Com Sodoma i Gomorra i les ciutats veïnes, que van ser destruïdes —diu Jahvè—, no serà habitada, ni hi viurà cap home* » .

Aleshores, l'Esperit fixa i defineix el tema bàsic d'aquest capítol, és a dir, el tema del subjecte espiritual menyspreat: la salvació portada exclusivament per Jesucrist que diu: " *Sóc jo qui he promès la salvació, qui tinc el poder d'alliberar* ". Pren l'aparença de l'executor d'una sentència divina que és Déu mateix. En el context d'aquest càstig, aquells que dubtaven de la seva existència, com a mínim, veuen Jesucrist " *orgullós i en la plenitud de la seva força* ". Ja no es tracta d'amor ni de misericòrdia, ha arribat el moment de la " *força* " vinculant contra la qual cap carn ni esperit celestial pot resistir.

Versicle 2: « *Per què són vermells els vostres vestits, i els vostres vestits com els vestits del qui trepitja el cup?* » És aquesta pregunta la que revela i confirma aquí el desenvolupament del tema de la « *verema* » evocat a Apocalipsi 14:18 a 20. Observo que a Apocalipsi 14:15 a 20, en els dos temes successius presentats, « *la collita* » o l'arrabat al cel dels elegits, i « *la verema* », el càstig dels falsos pastors, l'àngel botxí utilitza una « *falç* », la segona especificada com a « *afilada* ». La imatge de la falç dona a l'acció un caràcter definitiu que correspon perfectament a la fi del món marcada pel retorn gloriós de Jesucrist. L'« *àngel* » botxí d'aquests dos temes s'identifica amb Jesucrist a Isaïes 63:1. Els « *vestits*

vermells » vénen després de la paraula « *Edom* », confirmant l'objectiu de la ira de Déu: la sang humana que s'ha de vessar per expiar els pecats que Jesús no va expiar en el seu lloc.

Versicle 3: “ *He trepitjat tot sol el cup, i d'entre els pobles no hi havia ningú amb mi; els he trepitjat en la meua ira, els he aixafat en la meua fúria; la seva sang ha vessat sobre els meus vestits, i he embrutat tots els meus vestits.* ”

El que Jesús diu en aquest versicle és que ell és l'organitzador i ordenador diví d'aquesta massacre, que té com a objectiu principal els falsos pastors, els “ *raïms de la ira* ”. En realitat, l'acció la duen a terme altres homes que han caigut víctimes de les seves mentides religioses. El retorn de Crist i l'arrabament dels seus escollits de la “ *collita* ” han fet caure les màscares, i la cruel realitat s'ha imposat a totes aquestes víctimes enganyades, però encara perdudes. Perquè la paraula de Déu, la seva santa Bíblia, era disponible a tot arreu, i aquells que es perden a si mateixos ho faran amb plena responsabilitat.

En l'expressió « *He trepitjat el cup sol* », discernoixo dos missatges. El primer: Jesús « *sol* » va portar la creu que li va donar la victòria i el dret de destruir els rebels falsament religiosos i no creients. El segon: Després de l'enlairament al cel dels elegits, els « *únics* » homes veritables recreats a imatge de Déu; a la terra, Jesús ja no veu homes, sinó animals caminant sobre els seus dos peus. En aquest càstig final, que marca el final de sis mil anys de rebel·lió humana terrenal, Jesucrist « *venja* » el menyspreu mostrat envers la demostració sublim del seu amor, que ara dóna pas a « *la seva ira i fúria* ».

Versicle 4: “ *Perquè el dia de la venjança era al meu cor, i l'any dels meus redimits ha arribat*”. Així es confirma la motivació de la “ *venjança* ” per part del Crist menyspreat i traït. Però la seva principal expectativa era portar els seus beneïts “ *redimits* ” a la seva eternitat. I l'“*any*” tan esperat arribarà el 2030. És aquesta necessitat de “ *venjança* ” la que s'expressa contra la humanitat culpable mitjançant “ *la seva ira i fúria* ”.

Versicle 5: “ *Vaig mirar, però no hi havia ningú que m'ajudés; em vaig quedar sorprès, però no hi havia ningú que em sostingués; llavors el meu braç em va ajudar, i la meua ira va ser el meu suport* ”.

En aquest vers, Déu evoca la seva solitud ben real davant de totes les seves criatures; parla com a Déu, el Pare, però en evocar el seu “ *braç* ”, al·ludeix a la seva encarnació com a “ *Fill* ” de Déu, en la carn humana de Jesucrist. Aquest mateix terme “ *braç* ” designa Crist a Isaïes 53:1 on el Pare diu: “ *Qui ha cregut el que se'ns ha anunciat? Qui ha reconegut el braç de Jahvé?* ” Profetitza les preguntes que els hebreus incrèduls de l'Israel de l'antiga aliança es faran un dia.

Trobarem les causes d'aquesta fúria en la doctrina religiosa del catolicisme romà papal que les concentra totes; les religions protestants només han conservat per herència alguns dels seus pecats, però ja fatals.

Ja he tingut l'oportunitat de denunciar la seva reproducció dels ritus heretats dels jueus de l'Antiga Aliança; quelcom que comparteix amb el clergat ortodox, tan idòlatra com ell, així com amb el de la religió anglicana. El tema principal del meu estudi d'avui són “les seves misses”. La “missa” catòlica és per a aquesta religió el moment més poderós, el més solemne dels seus ritus. El seu nom és d'origen llatí, “missa”, que significa: enviar fora. Originalment, les

reunions religioses acabaven amb l'expressió llatina: "ite, est missa", que significa: "aneu, és l'enviament fora". Aquesta paraula "missa" va donar lloc a la paraula missió. Personalment, la trobo molt similar a la paraula "messies", que aquest ritu ataca particularment. Ja perquè en el Sant Sopar, establert per Jesús, el paper de la sang simbolitzada pel vi, que tots els seguidors cristians han de beure, és fonamental, ja que és l'element bàsic del nou "aliança" segons l'ensenyament de Jesús descrit a Mt. 26:27-28: " *Després va prendre una copa, i després de donar gràcies, els la va donar, dient: **Beveu-ne tots** ; perquè això és la meua sang **de l'aliança** , que es vessa per molts per al perdó dels pecats* ". Aquest mateix terme " *molts* " fa referència als beneficiaris de l'aliança de Crist citats a Dn. 9:27. Tanmateix, a la missa, només el sacerdot beu el vi que a més a més, com amb els protestants, és alcohòlic, és a dir, tòxic i nociu. El fet és que la missa pretén celebrar, a través de l'Eucaristia, la glòria de la resurrecció de Crist, i aquí, ja, noto aquesta contradicció amb aquestes paraules de Jesús que diu per boca de Pau, a 1 Cor. 11:26: " *Tant sovint com mengeu aquest pa i beveu aquesta copa, proclameu **la mort del Senyor** fins que ell vingui* ". És obvi que Jesús situa el seu Sant Sopar sota la glorificació de " *la seva mort* " i no sota la de la seva resurrecció. A més, la resurrecció de Jesús desapareix en favor de la seva promesa de tornar; així prepara el tema adventista dels darrers dies. D'aquesta falta de respecte fonamental fluïrà la glorificació del "diumenge", una paraula que significa "el dia del Senyor"; la de la seva resurrecció però no la de " *la seva mort* ". La relació amb Déu ja esdevé impossible, però la doctrina catòlica no s'atura aquí; hi ha pitjor. En atribuir-se els poders de Déu, proclama el seu dogma de transsubstanciació pel qual la substància de l'hòstia esdevé miraculosament el veritable cos de Crist. Jesús no hi havia pensat, però per què no renovar el plaer de morir pel pecat? Perquè això és el que l'Eucaristia de la Missa pretén aconseguir. Això s'oposa a aquest text d'Hebreus. 9:27-28: " *I així com està establert que els homes **morin una vegada** , però després ve el judici, **així Crist, que es va oferir una vegada per portar els pecats de molts** , apareixerà una segona vegada sense pecat per a la salvació dels qui l'esperen* ". Davant d'aquesta observació, hem de recordar com el mateix error, en un moment en què les demandes d'aigua del poble l'havien exasperat, Moisès va tornar a la roca d'Horeb, i **en comptes de parlar-li** com Déu li havia dit que fes per a aquesta segona petició, va colpejar la **roca per segona vegada** . Amb aquest error, Moisès acabava de distorsionar el futur paper salvador de Jesucrist simbolitzat per la " *roca* " colpejada. A més, per deixar enrere una severa lliçó com a advertència, Déu el va castigar davant de tot el seu poble impedit-los entrar amb ell a la terra promesa, la terra de Canaan. Pel que fa a la fe catòlica, no va colpejar la " *roca* " dues vegades, sinó milions de vegades, ja que això s'ha repetit en totes les seves masses des de " *mil sis-cents* ". » **anys** d'activitats, a les quals Déu es refereix en la seva « *verema* » dient, a Apocalipsi 14:20: « *I el cup va ser trepitjat fora de la ciutat, i va sortir sang del cup fins a les brides dels cavalls, per una distància de mil sis-cents estadis* ». Recordo que l'expressió « *les brides dels cavalls* » es refereix als pastors religiosos que guien el poble a Jac. 3:3: « *Si posem les brides a la boca dels cavalls perquè ens obeeixin , també governem tot el seu cos* ». Els objectius de la ira divina, o « *raïms de la ira* », són,

per tant, aquells que « *guien* » els grups religiosos que els « *obeeixen* ». Però després d'aquesta obediència vindrà la seva ira assassina.

La veritable religió, la que autoritza la relació entre el pecador humà i Déu, el seu creador i jutge, es basa únicament en l'estat de la seva ment, en la seva sinceritat, que Déu reconeix com a real o no. Les falses religions busquen legitimitat en les pràctiques dels ritus als quals obeeixen els seus seguidors sense reconciliar-se amb Déu. És per això que la seva desil·lusió final prendrà la forma d'una justa ira que expressarà la de Jesucrist, l'únic Déu veritable. De fet, la religió catòlica ha restablert l'esclavitud d'un formalisme ritual que busca emmascarar l'esclavitud contínua del pecat del qual Jesús vol alliberar els seus redimits per permetre'ls beneficiar-se de la seva gloriosa llibertat, obtinguda només en la seva obediència reproduïda per cadascun d'ells. El model de la seva vida terrenal ha de ser el model reproduït pels seus escollits redimits. I l'amor de totes les seves veritats és suficient en si mateix, per reconstruir amb la seva ajuda misericordiosa, l'ànima que esdevindrà digna de la seva salvació eterna.

A Ap. 18, on pateix el càstig de la " *verma* " final, Déu diu d'ella al versicle 5: " *Perquè els seus pecats han arribat fins al cel, i Déu s'ha recordat de les seves iniquitats* ". Són tan nombroses que només puc citar les més òbvies. Però en atribuir-li la imatge d'una torre formada per pecats que s'eleva fins al cel, Déu li dona la naturalesa d'una nova Torre de Babel. La primera, com ella, tenia el propòsit de reunir la humanitat dispersa; la religió catòlica fa el mateix buscant reunir, sota el seu domini, les diverses formes de la religió cristiana. A Babel, la reunió tenia com a objectiu protegir la humanitat del càstig diví. Per a la Roma catòlica, l'esperança il·lusòria és idèntica; compta amb la unitat per conquerir per la força del grup reunit; però no tem els càstigs de Déu, ja que pensa que ell l'aprova i l'inspira. A Ap. 13:2, l'Esperit contradiu la seva afirmació dient: "... *el drac li va donar el seu poder, el seu tron i una gran autoritat* ". En el paper de " *drac* " hi ha "el diable ", segons Apocalipsi 12:9, però també el règim imperial romà que el va precedir, segons Apocalipsi 12:3. De fet, li va " *donar* ", com a relleu de successió, " *el seu tron* "; i a més el seu títol: Summe Pontífex, o en llatí: Pontifex maximus.

Aquest altre pecat, dirigit contra Déu, mereix ser recordat. Jesús declara a Mateu 23:9-10: " ***I no anomeneu pare a ningú a la terra , perquè un de sol és el vostre Pare , el que és al cel. I no us feu anomenar governants , perquè un de sol és el vostre Governant , el Crist*** ". Així, per tal d'enfadar Déu, el diable anomena el Papa catòlic "pare santíssim" i els seus ajudants clerics "pares". També reclamen el títol de "directors de consciència" i es refereixen al Papa com "la seva santedat", cosa que es contradiu a Apocalipsi 15:4: " *Qui no temerà, Senyor, i glorificarà el teu nom? Perquè només tu ets sant* ". Aquest menyspreu pels manaments donats només per Jesús revela la naturalesa diabòlica d'aquesta religió.

Un culte agradable a Déu

Cadascun de nosaltres té el seu propi concepte del que considera agradable, i el nostre Creador no és una excepció a aquest principi. A la seva Santa Bíblia, ens va revelar el que li és agradable anomenant-ho "bo". I lògicament, tot el contrari, allò que li és desagradable s'anomena "mal". Tota la seva revelació divina consisteix a presentar-nos exemples d'aquest "bé" i d'aquest "mal". El bé li porta alegria, mentre que el mal imposa sofriment. Podem entendre fàcilment com se sent perquè ens va crear, éssers humans segons els àngels celestials, a la seva imatge. La nostra semblança amb Déu es limita a aquestes funcionalitats bàsiques, ja que ell és totpoderós, omniscient, omnipresent i il·limitat, i nosaltres, les seves criatures terrenal, som tot el contrari d'aquestes coses. Per tant, una trobada física amb Déu és innecessària, ja que ens ha fet saber el que espera de nosaltres durant els seus dos pactes successius. En la forma del primer pacte, Déu va establir i exposar les normes de les seves regles que conformen la seva llei i, per tant, posa els éssers humans en una prova d'obediència. Obeir no requereix comprensió, i la dolorosa però beneïda prova de fe d'Abraham és el millor exemple que li val el títol de pare dels creients. Aquesta experiència d'Abraham és veritablement reveladora de la norma de comportament que Déu exigeix i busca entre les seves criatures. No va donar cap explicació a Abraham, només li va donar una ordre. I per terrible que fos aquesta ordre, Abraham va obeir Déu sense entendre com Déu podia demanar-li una cosa tan terrible com oferir Isaac, el seu únic fill legítim, com a sacrifici. Portat al món quan tenia cent anys, el naixement d'aquest nen havia estat un do miraculós de Déu, sobretot perquè Sara, la seva esposa legítima, havia estat, fins aleshores, estèril. Per tant, va ser el primer a reaccionar com Job que, després de ser colpejat per Satanàs sense saber per què, va dir a Job 1:21: " *...Nu vaig sortir del ventre de la meva mare, i nu hi tornaré. Jahvé va donar, i Jahvé m'ha pres; beneït sigui el nom de Jahvé!* ". En l'època d'Abraham, la terra portava multitud de vides humanes incapaces de raonar i actuar com ell. La diferència en aquests comportaments es basa en dues coses: la naturalesa personal de Noè i l'experiència de vida pràctica que va tenir escoltant i obeint sempre les seves ordres. Enteneu que Déu va escollir Abram entre tots els seus contemporanis pel seu caràcter dòcil, submís i fidel, excepcional en el seu temps. Abraham va descobrir ràpidament l'amor que Déu li mostrava i es va poder intercanviar una veritable amistat entre ells. Per a Déu, l'obediència d'Abraham i la de Job van ser dos exemples de culte que li van agradar. I més tard, en Jesucrist, Déu va venir a demostrar el culte perfecte i agradable; el model per excel·lència. Durant el seu ministeri terrenal, en Jesús, Déu es va fer tan servent de Déu que va aconseguir emascarar la seva divinitat. De fet, en totes les seves paraules i accions, l'home de carn anomenat Jesús va dirigir la mirada dels seus contemporanis cap al Déu celestial, Pare de tota la vida. Va viure el seu ministeri en perfecta i total abnegació. Tanmateix, la seva divinitat es pot endevinar en la forma de les seves paraules en què sempre parla de si mateix en "tercera persona"... el fill de l'home fa això, el fill de l'home fa allò; Desapareix completament darrere d'aquest "fill de l'home" que també és veritablement "el Fill de Déu". Jesús va resumir el seu ministeri terrenal dient, a Mateu 20:28: " *Així, el Fill de l'home no va venir a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per molts* " .

«Servir i no ser servit i disposat a donar la vida»; aquesta és la definició d'un escollit, la vida del qual prendrà, per a Déu, un caràcter agradable i esdevindrà un culte agradable. La paraula culte pren tot el seu significat aquí, perquè el veritable culte es viu en la continuïtat de la vida que cessa en l'home només quan dorm. Perquè fins i tot durant el seu son, Déu vetlla per ell. És conscient dels seus somnis i de vegades els organitza. I tan bon punt es desperta, comença el culte que es retreu a Déu perquè és aquest temps en plena consciència que dirigeix la seva existència en el camí del bé o del mal. En el culte que va retre Jesucrist, mai es va fer un pas en el camí del mal i és a aquesta qualitat excepcional de culte que devem la possibilitat de ser salvats per ell.

En descobrir la perfecció i l'estàndard del model de Jesucrist, podem identificar fàcilment els cultes que Déu considera desagradables. L'ego, el jo, és omnipresent. I hi ha innumbrables humans que afirmen complaure el seu proïsme però en realitat només busquen el seu propi plaer. És aquest principi el que explica els fracassos de la vida matrimonial. El mateix passa amb les relacions entre pares i fills, i la festa romana del Nadal n'és un bon exemple. El nen és víctima d'una mentida "meravellosa", però els pares obtenen molt de plaer veient les reaccions dels fills enganyats. Què en resulta? Nens capritxosos als quals es deu tot, excepte que a l'altra vida descobreixen que res és gratuït, ni s'obté miraculosament. Els pares els van fer creure en el "Pare Noel", però la vida els imposa la seva dura realitat. Com a resultat d'aquest engany, es tornaran sospitosos i incrèduls. I les seves ànimes es perdran per a Déu. Perquè la fe exigeix allò del que ja no són capaços: credulitat. Perquè l'explicació de la realitat de la vida supera tots els contes inventats pel pensament humà i el dels dimonis. I per comprendre-ho, l'home adult ha de ser capaç d'actuar com el nen a qui se li fa creure en el "Pare Noel". Perquè les proves d'una vida celestial només estan ocultes i són perceptibles en l'esperit i la reflexió mental.

Per la desobediència al pecat, Adam i Eva van practicar la primera forma terrenal de culte desagradable a Déu. I la sentència divina pronunciada va ser la mort precedida d'una vida de sofriment. Així doncs, Déu va fer que l'home descobrís allò que el seu pecat havia provocat en ell; un sofriment que s'estendria fins a la seva mort en Jesucrist. La vida del pecador es va convertir així en l'escola de la vida divina; va aprendre en la seva pròpia vida allò que va imposar al seu Pare celestial.

Els sacrificis oferts per Abel i Caïn testimonien en primer lloc les dues menes de culte que es rebia a Déu: l'agradable i el desagradable. Tanmateix, sense el ministeri de Jesucrist, el judici emès per Déu sobre aquests dos sacrificis és impossible d'entendre. En el pitjor dels casos, sense aquesta llum, el seu judici pren una forma injusta. De fet, només el coneixement del pla salvador realitzat en Jesucrist, "l'Anyell que treu els pecats del món", ens permet entendre per què l'ofrena d'un xai o d'una ovella per part d'Abel va ser rebuda com una forma de culte acceptable per a Déu, per a la qual els fruits de la terra oferts per Caïn no representaven res. Aquesta situació era comparable a la de Job, és a dir, inexplicable per als dos pecadors, però Déu tenia la seva raó per justificar la seva preferència per la sang vessada per l'animal ofert per Abel.

Avui, al juliol de 2022, Déu encara estableix la seva preferència pel culte que li agrada i, alhora, menysprea totes les múltiples formes de culte els estàndards de les quals no li agraden. És per això que la lliçó donada per Abel i Caïn ha portat i portarà fins a l'últim dia de la gràcia, un ensenyament permanent i perpètu sobre el seu judici de la fe religiosa humana. En construir la seva Església, la seva Assemblea d'electes, sobre els ensenyaments entesos pels seus apòstols, Déu va establir l'estàndard de culte que li agrada. Però amb el temps, sota la dominació romana, successivament imperial i papal, el pecat va ser reinstaurat en la religió cristiana des del 7 de març de 321, per l'indigne emperador pagà, Constantí I ^{el} Gran, però només a la terra dels homes pecadors. Des de l'establiment papal romà realitzat a Roma el 538, durant 1260 llargs anys, Déu va permetre que la religió catòlica ensenyés el pecat sota l'etiqueta religiosa cristiana. I el 1798, amb la Revolució Francesa, va posar fi al seu poder despòtic i perseguidor. Va jutjar l'experiència protestant del segle XII ^{al XVIII} tan imperfecta que només hi fa una breu al·lusió a Dan. 11:33-34: " *I els savis d'entre ells instruiran molts. I alguns cauran per un temps per l'espasa i per les flames, pel captiveri i pel saqueig. I quan caiguin, **seran ajudats una mica , i molts s'uniran a ells en la hipocresia** " .* He subratllat en "negreta" aquests dos detalls que són a l'origen del gran culte desagradable que els protestants encara avui rendeixen a Déu. Hem de reunir en aquest vers les paraules " *ajudats una mica* " i " *hipocresia* ". Per què reunir-les? Perquè la primera explica la segona. En el programa de Déu, no hi ha cap provisió d'ajuda per als veritables màrtirs de la fe. Això és el que revela en el missatge que adreça als seus escollits en el moment de les persecucions imposades per Dioclecià i la seva tetrarquia entre el 3030 i el 313, ja que els diu, a Apocalipsi 2:10: " *No tingueu por del que esteu a punt de patir. Mireu, el diable llançarà alguns de vosaltres a la presó, perquè sigueu provats, i tindreu tribulació durant deu dies. Sigueu fidels fins a la mort, i us donaré la corona de la vida* ". No veiem cap ajuda proporcionada per Déu en aquest moment. Però a Apocalipsi 12:16, apareix l'ajuda dels hipòcrites: " *I la terra va ajudar la dona, i la terra va obrir la seva boca i es va empassar el riu que el drac havia llançat de la seva boca*". "La terra" d'aquest vers representa la fe protestant jutjada per Déu com a " *hipòcrita* " a causa de l'ús d'armes i les morts dels combatents catòlics. A la "Guerra de les Religions" que ha començat, Déu distingeix tres bàndols separats que, per tant, són; " *la terra* " o la religió protestant hipòcrita; " *la dona* " o la religió protestant fidel; i " *el riu* " o les lligues catòliques reials. I la història testifica que aquestes guerres de religió es van prolongar i es van dur a terme entre el 1200 i el 1798. Una segona "ajuda" va arribar llavors el 1793-1794 en forma de la guillotina de l'ateisme revolucionari francès. En colpejar fins a la mort la monarquia i la religió catòlica, tal com s'anuncia a Apocalipsi 2:20, Déu dóna prova que jutja la fe catòlica extremadament desagradable i també la dels anomenats protestants " *hipòcrites* ": " *Mira, la llançaré en un llit, i els qui cometen adulteri amb ella en una gran tribulació, si no es penedeixen de les seves obres. Faré que els seus fills siguin condemnats a mort; i totes les esglésies sabran que jo sóc el qui examina les ments i els cors, i us recompensaré a cadascun segons les vostres obres* ". Ara bé, aquesta acció colpeja la religió falsa i hipòcrita, ja que a Levític 26, en analogia

amb la "quarta trompeta" d'Apocalipsi 8:12, Déu dona a aquesta acció l'estàndard de "***l'espasa que ve per venjar el seu pacte***", és a dir, per respondre a la demanda simbòlica de "***venjança***" dels sants d'Apocalipsi 6:9-10: "*Quan va obrir el cinquè segell, vaig veure sota l'altar les ànimes dels que havien estat assassinats per la paraula de Déu i pel testimoni que havien donat. Van cridar amb veu forta, dient: Quant de temps, oh... Senyor, sant i veritable, tardes a jutjar i venjar la nostra sang contra els qui habiten a la terra ?*

Emfatitzo aquest punt perquè la lògica del pla profetitzat de Déu esdevé clara i evident. Déu profetitza 1260 anys per al regnat persecutori de la Roma papal. Però qui aplica la sentència religiosa? La monarquia. És per això que la "***venjança***" exigida per les execucions injustes dels seus sants colpejarà primer aquesta monarquia, principalment per la guillotina dels revolucionaris francesos entre 1793 i 1794. El cap de Lluís XVI, rei de França, va caure per traïció, pels homes, però per "***adulteri***" espiritual, per Déu. L'acció està profetitzada per "***la gran tribulació***" a Apocalipsi 2:22: "*Mira, la llançaré en un llit, i els qui cometten adulteri amb ella en una gran tribulació, si no es penedeixen de les seves obres. Mataré els seus fills amb la mort; i totes les esglésies sabran que jo sóc el qui examina les renes i els cors, i us recompensaré a cadascun segons les vostres obres*". L'expressió "***morir d'una mort***" pot ser sorprenent, però té la seva explicació. Déu vol dir que aquesta "***mort***" profetitzada fa que flueixi la sang humana, perquè és la primera "***mort***" i no la "***segona***", la del judici final, a la qual al·ludeix, dient, aquesta vegada, als mateixos protestants, després de la primavera de 1843, l'era de "***Sardis***", a Apocalipsi 3:2: "*...Conec les teves obres. Sé que et penses que ets viu, i que ets mort*". Així, podeu veure, aquest càstig arriba just abans de la data de 1798, en què acaba el temps persecutori de Roma, amb com a prova, l'arrest del papa Pius VI que va morir l'any següent, el 1799, a la presó de Valence sur Rhône, on visc. I és també sota el nom de "***la bèstia que puja de l'abisme***" que es designa aquesta revolució francesa a Apocalipsi 11:7: "*I quan hagin acabat el seu testimoni, la bèstia que puja de l'abisme farà la guerra contra ells, els vencerà i els matarà*". L'objectiu d'aquesta "***guerra***" és la divina Bíblia sagrada, anomenada "***la meva dos testimonis***", a Apocalipsi 11:3: « *Donaré autoritat als meus dos testimonis, i profetitzaran durant mil dos-cents seixanta dies, vestits de roba de sac* » .

Com a regla general, el culte que desagrada a Déu és aquell que no es basa en l'estudi i la pràctica del que ell ha declarat que li agrada. I tant si és cristiana com si no, aquest tipus de religió és rebutjada i condemnada per ell. I com que Déu té les seves preferències i la seva salvació passa només per Jesucrist, que va dir clarament "***Ningú arriba al Pare si no és per mi***", la seva revelació profètica només es dirigeix a la religió cristiana; la veritable i la falsa, perquè segons Apocalipsi 17:5, la religió catòlica simbolitzada pel nom "***Babilònia la Gran***" és "***mare***" d'altres religions també anomenades "***fornicadors***": "*Al seu front hi havia escrit un nom, un misteri: Babilònia la gran, la mare dels fornicadors i de les abominacions de la terra*". I, per descomptat, aquests "***fornicadors***" són les diverses religions cristianes les identitats protestants de les quals Déu jutja com a "***hipòcrites***".

Aquesta religió cristiana caracteritza el camp occidental que actualment s'oposa a la poderosa Rússia, les amenaces de la qual contra Occident són cada cop més freqüents i precises. Aquesta setmana, Vladimir Putin ha desafiat els occidentals: "Si volen fer la guerra a Rússia, que ho intentin!" I li dec a un periodista que ho ha assenyalat confirmar que el camp occidental representa un "*terç*" de la població humana de la Terra, i que els "dos terços" restants s'hi oposen i són més o menys hostils. Això dóna al "*terç de la humanitat*" que es vol "*matar*" a Apocalipsi 9:15 la identitat cristiana occidental infidel: "*I els quatre àngels que estaven preparats per a una hora, un dia, un mes i un any van ser alliberats per matar un terç de la humanitat*". De fet, aquest camp occidental està compost pels "*deu banyes*" europeus, però també pels seus immensos branques, els EUA, Amèrica del Sud i Austràlia. Aquest "*terç*" no és només simbòlic; en realitat, s'adreça als pobles cristians que, a causa de la seva impietat i els seus cultes particularment desagradables, han de ser imperativament destruïts pel judici de la ira de Jesucrist. Les altres nacions de la terra no apareixen a la revelació donada per Jesucrist, que les ignora completament; cosa que no impedirà que també es destrueixin entre elles. Però l'objectiu de la seva ira continua sent la religió cristiana distorsionada, motiu pel qual l'esclat de la Tercera Guerra Mundial o "*sisena trompeta*" de l'Apocalipsi de Jesucrist va haver de produir-se a Europa com les dues guerres mundials anteriors. La Tercera Guerra Mundial, però, no aniquilarà la població d'aquest campament occidental. Però els seus supervivents només sobreviuran el temps suficient per experimentar la prova final de fe, i desapareixeran quan Jesús vingui a salvar els seus últims escollits supervivents de les seves mans malvades a la primavera del 2030.

El culte que agrada a Déu es basa, doncs, en la simplicitat d'una relació amorosa on les consideracions són recíproques, viscudes en perfecta humilitat i fidelitat demostrades per Jesús. El vincle que es teixeix entre Déu i el seu elegit és invisible i personal com el que unia Déu i Abraham. També cal una abnegació total, ja que qui serveix a Déu no ho fa per ser admirat pels homes perquè, per a ell, només compta l'opinió del Pare diví. A més, la seva fidelitat el converteix en objectiu de l'odi del diable i dels pecadors humans rebels. L'anonimat és, doncs, molt preferible a la notorietat. Segons la dita popular: "per viure feliços, visquem amagats".

El culte dels cristians es va tornar sobtadament desagradable a Déu des del 7 de març de 321, dia en què, per decret imperial, Constantí I^{va} oficialitzar la substitució del descans sabàtic del setè dia pel primer dia dedicat en la seva pròpia religió pagana romana al culte del SOL INVICTUS, el déu sol heretat dels egipcis. El culte al déu sol es va estendre per tot Orient; al Japó, l'imperi del "sol naixent", l'emperador va ser deificat com un fill del déu sol anomenat "Banzai". El sol ofereix tants beneficis als homes que és fàcil per al diable i els seus dimonis empènyer els humans a adorar-lo com una divinitat. I sabent quant desagrada aquesta acció al Déu creador que el va condemnar a mort, oficialment, des de la victòria de Jesucrist, Satanàs va implantar aquest odiós culte pagà en la religió cristiana, a partir d'aleshores condemnada per Déu. Però el problema del Sàbat trencat està emmascarat pel paper fonamental que es dóna a Jesucrist en gairebé totes les denominacions cristianes. L'amor diví que manifesta ens fa oblidar

l'exigència de la seva justícia perfecta perquè l'home només conserva de la seva obra allò que vol conservar: la seva oferta de salvació. Tanmateix, la causa de la maledicció i, per tant, l'acusació que Déu fa contra el cristianisme infidel només apareix en les seves revelacions profètiques presentades de manera subtil i obscura. Aquí és on els cristians, col·lectivament i individualment, cometien el seu primer error: subestimen la importància dels textos profètics, el significat dels quals no comprenen. A més, preveient aquest comportament, Jesucrist va inspirar l'apòstol Pere amb aquest solemne avís citat a 2 Pere 1:19-20-21: "*I tenim la paraula profètica feta més segura, a la qual feu bé de parar atenció, com a una llàntia que brilla en un lloc fosc, fins que clareja el dia i l'estel del matí surt als vostres cors. Sabent primer això, que cap profecia de l'Escriptura és de cap interpretació privada, perquè la profecia mai no va venir per voluntat humana, sinó que els homes sants de Déu van parlar mentre eren portats per l'Esperit Sant*".

Aquest text és admirablement concebut per Déu, ja que exhorta els deixebles de Jesucrist a donar a les profecies tota la importància que mereixen, però a més, ens diu clarament amb quin mètode es poden desxifrar: aquestes profecies concebudes per l'Esperit diví utilitzen un llenguatge paràbolic emprat per aquest mateix Esperit en l'escriptura de tota la Bíblia santíssima, anomenada amb raó: la paraula de Déu. I aquesta paraula de Déu expressa el pensament del seu Esperit.

Fixeu-vos en la importància d'aquest avís citat en un testimoni del nou pacte. No està amagat als llibres de l'antic pacte, sinó que es presenta clarament a tots aquells que afirmen ser del nou pacte: la seva subestimació d'aquest solemne avís, per tant, els fa altament culpables davant Déu Pare i Déu Fill, en nom del qual es presenta. Ara, un altre versicle citat per Pau a 1 Tes. 5:19-20-21 i 22, també és ignorat i menyspreat per ells: "*Perquè la profecia no ha vingut mai per voluntat humana, sinó que els homes sants de Déu van parlar com si fossin portats per l'Esperit Sant. No menyspreu les profecies. Però proveu-ho tot; reteneu-vos del que és bo; absteniu-vos de tota mena de mal*". En la seva saviesa divina, Déu va voler suggerir la relació del tema profètic amb les dues cites de Pere i Pau, atribuint en cada cas els mateixos números dels versos 19-20-21. I a més, la importància de la "*profecia*" es recorda a Apocalipsi 19:10, en aquests termes: "*...perquè el testimoni de Jesús és l'esperit de la profecia*". La comprensió de la profecia permet aleshores a Apocalipsi 20 evocar el seu judici dels malvats, del qual seran acusats durant "*mil anys*"; és a dir, durant el gran Sàbat del setè mil·lenni celestial. I a Apocalipsi 21, són designats per la imatge simbòlica de "*dotze perles*", tan precieuses són als ulls de Déu en Jesucrist. Així veiem que L'Esperit de Déu s'expressa tant amb números com amb paraules i imatges comparatives. L'apòstol Pere, doncs, ens va informar clarament que el desxiframent de les profecies bíbliques només es podia aconseguir a partir de les Sagrades Escriptures. I des del 1982, quan vaig presentar els primers resultats del meu treball als meus germans adventistes del setè dia, s'ha confirmat la demostració de l'autenticitat d'aquest mètode. És per això que, tenint en compte els avisos donats per Déu a tota la seva Bíblia, constitueix una part important del culte que es retreu a Déu, que, en aquest cas, li **agrada**. Aquesta condició

complerta i honorada els santifica. Perquè la veritable santedat es basa en les obres requerides per Déu. És per això que, en els seus judicis dels sants de les set eres, a Apocalipsi 2 i 3, Jesús els diu: " *Conec les vostres obres* ". Així confirma les paraules de Jaume, a Jaume 2:17: " *Així també la fe, si no té obres, és morta en si mateixa* " .

La mort expiatòria de Jesucrist va obrir i va establir els fonaments del nou pacte, al començament del qual l'Esperit diví de Crist va inspirar les Sagrades Escripures als seus nous testimonis. D'aquesta manera, la llei divina es va veure augmentada amb l'addició d'aquests nous testimonis literaris. Ara, reconciliats amb Déu per Jesucrist, els redimits tenen lògicament el deure de posar en pràctica tota la llei divina tal com Jesús abans d'ells havia fet perfectament com a model de l'home perfecte, agradable a Déu. I és per justificar aquesta lògica que l'apòstol Pau va escriure a Rm. 8:7: " **Perquè els pensaments carnals són enemistat contra Déu, perquè no estan subjectes a la llei de Déu , ni tampoc poden estar-ho** ". Per tant, és fàcil entendre que, en canvi, l'obediència " *a la llei de Déu* " en la seva totalitat feta possible en Crist, constitueix l'únic fruit de la veritable " **fe** " acceptada **amb plaer** per Déu.

A Romans 12:1, Pau ens diu: " *Us prego, doncs, germans, per la misericòrdia de Déu, que presenteu els vostres cossos com a sacrifici viu, sant, agradable a Déu, que és el vostre servei racional* ". El culte que agrada a Déu és, per tant, només l'anomenat culte racional, és a dir, un fruit fruit d'una anàlisi simple i lògica de la raó humana.

A Rm. 12:2, Pau també diu: " *No us conformeu a aquest món, sinó transformeu-vos mitjançant la renovació de la vostra ment, per tal que pugueu comprovar quina és la bona, agradable i perfecta voluntat de Déu* ". Que important és aquest versicle! Ens insta a ser intel·ligents mostrant-nos capaços d'adaptar-nos a les estratègies canviants del diable i els seus dimonis. Perquè totes les Escripures bíbliques del nou pacte van ser inspirades i escrites en un context on el diable lluitava obertament contra la fe cristiana a través dels seus agents humans jueus i romans. A més, algunes d'aquestes cites van perdre la seva legitimitat quan el diable va canviar la forma de la seva lluita lluitant contra la fe cristiana actuant dins de l'assemblea cristiana, que és el que Déu revela a la seva profecia de Dan. 7 i tota la seva Revelació. Aquest canvi va començar amb l'establiment del règim papal a Roma l'any 538. Com a exemple d'un versicle que ha perdut la seva validesa, cito 1 Joan 4:2: " *Per això coneixereu l'Esperit de Déu: tot esperit que confessa que Jesucrist ha vingut en carn és de Déu* ". Això era cert en temps de Joan; en el nostre temps ja no és cert; de fet, és completament fals i mortalment enganyós. Perquè totes les religions cristianes que s'han tornat culpables per la seva transgressió del dissabte des del 1843 confessen " *Jesucrist vingut en carn* ". De la mateixa manera, abans del 1843, la fe protestant desarmada, però pacífica i submissa, va ser **provisionalment acceptada** per Déu, com ensenya Apocalipsi 2:24-25: " *A vosaltres, tots els que sou a Tiatira, que no teniu aquesta doctrina i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com diuen, us dic que no us imposito cap altra càrrega ; només que el que teniu, aguanteu-ho fins que jo vingui* ". Però l'entrada en vigor del decret de Daniel 8:14, el 1843, va canviar l'estàndard d'aquesta aprovació divina, i de la nit al dia, a la

primavera del 1843, la seva situació espiritual va canviar; una nova " *càrrega* ", el dissabte santificat des de la fundació del món, va ser requerida per Déu en l'estàndard de la fe cristiana; les institucions van ser rebutjades col·lectivament i abandonades a les seduccions i els fruits del diable i els dimonis que el segueixen i comparteixen el seu destí mortal.

Aquest terme " *càrrega* " demostra que Déu coneix bé el pensament humà. Presentat com una obligació, ja que és el tema del quart dels deu manaments de Déu, el dissabte era considerat i considerat per l'home carnal com una " *càrrega* "; perquè l'home té moltes dificultats amb la idea mateixa d'haver d'obeir, tant a Déu com als altres homes. Ara, Jesucrist volia donar als seus escollits redimits un altre significat a aquest terme " *càrrega* ", perquè l'obediència no és desagradable per a aquells que obeeixen en resposta a l'amor de Déu. Va dir a Mt. 11:28-29-30: " *Veniu a mi tots els qui esteu cansats i carregats, i jo us donaré descans . Preneu el meu jou i apreneu de mi , perquè sóc mansuet i humil de cor; i trobareu descans per a les vostres ànimes. Perquè el meu jou és suau i la meva càrrega és lleugera* ". El que fa que aquesta " *càrrega* " sigui " *lleugera* " és únicament l'estat d'ànim de qui la jutja.

Fixeu-vos, en aquest versicle, en el vincle que connecta l'oferta de " *repòs* " amb l'acceptació de portar " *la càrrega* " de l'obediència a les seves instruccions divines. Jesús va anunciar així com la fe en la seva persona obtindria el gran " *repòs* " del Sàbat del setè mil·lenni profetitzat, fins a la seva segona vinguda el 2030, a través *del "Sàbat"* setmanal de la seva santa llei. És per això que, a diferència de les altres festes establertes a l'antic testament, la pràctica del " *Sàbat* " setmanal conserva en Jesucrist tota la seva legitimitat davant Déu, els homes i els àngels celestials. I en aquesta comprensió única posada en pràctica, el culte dels redimits esdevé veritablement agradable al Déu Creador a qui el presenta, ja que redescobreix la norma practicada pel mateix Jesucrist.

Recordo que aquesta comprensió era la dels apòstols de Jesús, per als quals la pràctica del dissabte no era de cap manera impugnada ni qüestionada. A la primavera de 1843, Déu només va exigir la restauració d'aquesta pràctica injustament abandonada pels cristians, que preferien honorar des del 7 de març de 321 l'emperador Constantí I ' en lloc del gran Déu creador de totes les coses i de tota la vida. Les malediccions de les " *set trompetes* " del seu Apocalipsi són les seves respostes a aquesta elecció odiosa i injusta. I després de la " *sisena* ", les " *set últimes plagues* " d'Apocalipsi 16 vindran a colpejar els últims rebels que queden vius després de la Tercera Guerra Mundial d'aquesta " *sisena trompeta* ".

Per què la humanitat assumeix tants riscos amb el Déu Creador? Senzillament perquè roman invisible als seus ulls. I en absència de respostes visibles per part seva, els esperits humans rebels l'ignoren o fan veure que l'ignoren. No actuen d'aquesta manera envers l'home que veuen, que tanmateix està molt lluny de ser tan formidable. I aquesta elecció de comportament no revela res menys que la seva manca d'intel·ligència. Tant és així que, paradoxalment, les masses humanes són liderades i dirigides per éssers humans desproveïts d'una veritable intel·ligència que seria beneficiosa per a tothom. I la paradoxa rau en el fet que aquests líders són elegits perquè se suposa que són els més intel·ligents dels éssers humans i ja, si més no, els més educats. Per tant, és correcte que Déu

utilitzi la imatge de la " sorra del mar " per designar la humanitat cridada a la salvació però subjecta al diable a Apocalipsi 12:17: " i es va aturar sobre la sorra del mar ". I en aquest cas concret, es tracta de " sorres " canviants en què la mateixa humanitat desapareixerà a causa del diable que la governa. Tant en el domini profà com en el domini espiritual, els homes dipositen la seva confiança en altres homes i així és com tota la humanitat es prepara per enfonsar-se en un gran naufragi universal, perquè no haurà conegut ni tingut en compte aquest vers citat a Jeremies 17:5-6: " Així diu Jahvè: Maleït l'home que confia en l'home, **que fa de la carn el seu braç** i el cor del qual s'allunya de Jahvè!" És com un pobre al desert, i no veu venir el bé; habita als llocs arsents del desert, una terra salada sense habitants" . El "suport " que havia de prendre era, únicament, tota la Santa Bíblia, l'única paraula escrita del Déu vivent, l'únic estàndard de la seva veritat. No és preferible aquest altre destí, descrit als versos 7 i 8?: " Beneït l'home que confia en Jahveh, i l'esperança del qual és Jahveh! És com un arbre plantat vora les aigües, que estén les seves arrels vora els rierols; no percep la calor quan arriba, i la seva fulla roman verda; en l'any de la sequera no tindrà por, i no deixarà de donar fruit " .

Els esdeveniments actuals em porten a declarar que l'optimisme humà és el pitjor de les coses. Perquè l'optimista no té en compte la realitat de la situació que té al davant, a diferència del realista, que sí que ho fa. L'optimista expressa el que desitja, mentre que el realista expressa el que s'aconseguirà; per tant, va reaccionar de manera lògica i intel·ligent. La guerra que enfronta, a través d'Ucraïna, el camp occidental de l'OTAN contra Rússia, ens dóna una demostració d'aquests dos comportaments. Els optimistes esperen la victòria ucraïnesa; els realistes saben que Rússia derrotarà Ucraïna, i els elegits il·luminats per Déu saben que aquesta Rússia envairà i aixafarà les potències europees, tal com Déu va profetitzar a Dan. 11:40 a 45.

El "nen rei" al poder

Aquest nou tema s'ha inspirat en l'opinió de l'assemblea de diputats ucraïnesos durant l'agraïda visita del president del Senat francès, el Sr. Gérard Larcher. Em va sorprendre la immensa representació de joves i això explica perfectament i lògicament el comportament i les decisions preses per les autoritats ucraïneses.

A França, "el nen rei" és una expressió encunyada pels mitjans de comunicació a la dècada del 1970, que encertadament destacava el comportament capritxós dels infants i, alhora, la relaxació de l'autoritat parental. Alhora, psiquiatres i psicòlegs van començar a justificar la llibertat i els drets dels infants, condemnant així els càstigs corporals infligits pels pares que, com a conseqüència, perdien tota autoritat sobre els seus propis fills. Els pares nord-africans, que sempre havien aconseguit obtenir la submissió dels seus fills, es van veure obligats per llei a abandonar el seu mètode dur però eficaç. El cinturó del pare sovint servia de fuet.

Van caldre diversos anys perquè les conseqüències irreversibles d'aquestes decisions de les elits franceses es fessin evidents en forma de joves delinqüents, rebels i hostils. A més del fanatisme religiós, es van formar grups religiosos islamistes que van prendre mesures, matant i decapitant els seus enemics.

El 1981, el govern socialista va intentar complaure els joves i els va concedir la llibertat sexual que exigien. Satisfets, els joves es van involucrar en política per donar suport al lideratge d'aquest president Mitterrand comprensiu.

El 2012, la turbulenta, revolucionària i llibertària joventut del maig del 68 va arribar al poder amb el jove president Nicolas Sarkozy. Immediatament, l'estil de la presidència va canviar i van aparèixer unes grolleres arengues populars, que només van escandalitzar aquells que havien estat apartats del poder per l'edat avançada. Cal dir que amb el desenvolupament d'internet i les xarxes socials, aquest tipus d'intercanvi vocal brutal s'ha convertit en una norma habitual a la qual els "vells" no s'acostumen; perquè els bons vells principis de correcció romanen lligats a la seva naturalesa. Però aquests vells són deixats de banda i desapareixen en les esferes governamentals. Com més temps passa, més joves prenen les regnes del poder. I la influència d'aquesta joventut pren una importància que explica els tràgics esdeveniments que hem començat a descobrir des del 2017.

A les eleccions presidencials del 2017, els antics partits polítics tradicionals, tots dos responsables dels fracassos econòmics i polítics de França, es van destruir mútuament segons el judici popular del país. L'odi i el ressentiment que sentien contra el partit nacionalista francès més antic, el Front Nacional, van donar lloc a aliances formades amb l'únic objectiu de treure "aquest dimoni" del poder. Però Jesucrist, l'organitzador de tota la vida humana, va imposar al poble francès maleït per ell el jove president E. Macron, fins i tot més jove que el president N. Sarkozy, i sobretot, molt més perillós per al país que l'odiat i rebutjat partit Front Nacional. En trobar-se davant del Front Nacional, odiat per tots els altres polítics, el jove arrogant i inexpert va ser preferit i portat al poder; paradoxalment, tot i que elegit, no escollit. De fet, ja no és el poble qui tria el seu líder, és Déu qui imposa la seva elecció. Segons la coneguda dita: "el poble té els líders que es mereix".

Aquí sorgeix la necessitat de definir què és la joventut. Com acabo de dir, la manca d'experiència en qualsevol camp, excepte les xarxes socials i Internet, ja és evident. Perquè la joventut ho té tot per descobrir, i la gent gran pot testificar que aprèn fins al final de la seva vida; és a dir, què li falta a un jove o una jove. La societat qualifica aquesta joventut pels diplomes que ha obtingut. Però què conté la seva educació? Només coses teòriques que són molt difícils d'implementar a la vida pràctica real, governada per les exigències de les grans fortunes industrials, comercials i financeres, imposades per la Comissió Europea. Aquest és el gran avantatge de les persones de mitjana edat: ja han descobert concretament els límits de les coses i són capaces de prendre decisions raonables. Malauradament, amb els joves, això no és així; sobretot en els nostres últims anys, quan s'han tornat particularment rebels i arrogants, vanitosos i plens de si mateixos. Amb aquest tipus de caràcter, ja no és possible reconèixer les males accions. I en lloc d'acceptar humiliar-se i reconèixer els seus errors, el jove líder temperamental s'endinsa més en el seu error, fins al punt de provocar el naufragi nacional de tot

el seu país. En la seva confrontació amb els fets reals, el jove confon els seus desitjos amb la realitat; no sap reconèixer els límits que ha de donar a les seves decisions; tot li sembla possible i no sap identificar les conseqüències de les seves decisions. I quan apareixen, ja és massa tard per tornar enrere, cosa que, a més, per naturalesa, està exclosa. El jove funciona com un cotxe amb cinc marxes però on la marxa enrere no existeix. Incapaç de tornar enrere, ha d'avançar fins que xoca contra un mur; el mur de la inevitable realitat. És per això, m'atreveixo a afirmar, que el poder donat a la joventut només és fruit d'una terrible maledicció de Déu en Jesucrist; que es confirma a Eccl. 10:16: "*Ai de tu, terra que té un rei com un nen, i els prínceps de la qual mengen al matí!*". Aquest és per a ell el mitjà per conduir França a un desastre que la destruirà, i les altres nacions europees objectiu de la seva ira divina.

Des del 1945, Déu ha trigat 77 anys perquè els fills i filles de la generació rebel de la postguerra arribessin al poder a tot el món occidental, i perquè les generacions més grans, que van viure la Segona Guerra Mundial, desapareguessin en el son de la mort. Això és cert per a França, és cert per a Europa, però també per a tots els altres pobles de la terra que no van experimentar aquesta revolució de la seva joventut, que van romandre així submisos i respectuosos amb les seves tradicions. El canvi de comportament observat a Occident no existeix a la resta del món on s'ha preservat la llei patriarcal. Per tant, les mentalitats hi són molt diferents, i els valors morals els separen molt fortament d'Occident. Com ens pot sorprendre en aquest cas un xoc de civilitzacions? Era en preparació i era inevitable. Tanmateix, el que ho va fer possible va ser la naturalesa juvenil dels líders que van arribar al poder arreu.

Al principi d'aquest missatge, he esmentat l'assemblea de diputats ucraïnesos. És evident que el desig de llibertat nacional d'aquest poble ha arribat a un nivell màxim, a causa de la joventut disposada a fer qualsevol cosa per aconseguir el que vol. La camisa de força política russa ja no els convenia, i impulsats per dimonis que només esperaven això, van exigir successivament el derrocament del legítim president rus d'Ucraïna i la seva adhesió a Europa i a l'OTAN dominada pels EUA. A Rússia, darrere del seu virtual "teló d'acer", el president Vladimir Putin va observar els esdeveniments i les derives dels valors morals occidentals. Per a ell, Ucraïna podia romandre independent, però només dins de l'aliança russa. Tanmateix, en exigir la seva adhesió a l'OTAN, Ucraïna trairia el pacte moral que uneix les repúbliques dels països del bloc de l'Est. Tot i que oficialment en pau, Orient i Occident han estat en oposició política i econòmica des del final de la Segona Guerra Mundial el 1945. De fet, amb Ucraïna i sota el suport armat de l'OTAN, la vella "Guerra Freda" s'està escalfant fins a l'esclat general de la Tercera Guerra Mundial.

Trobo en el jove president ucraïnès Volodímir Zelenski tots els trets de caràcter de la joventut, i sobretot aquesta determinació absoluta i aquesta confiança impertorbable en la possibilitat de derrotar Rússia. Aquest judici es deu típicament a la seva joventut, ja que no coneixia la Rússia en guerra. La Rússia que coneixia lentament però segurament es va aixecar d'una humiliant ruïna política i econòmica. I va ser durant aquest temps que Occident i els seus valors van despertar un desig de llibertat entre els pobles de l'Est, unificats pel patrimoni

de tradicions centenàries. En el seu desastre, Rússia va permetre que els Estats Bàltics i Polònia recuperessin la seva independència i s'unís a l'OTAN per posar-se sota l'escut protector dels EUA. Però en aquell moment, la sol·licitud d'Ucraïna va ser rebutjada pel camp occidental. Per tant, va romandre dins del pacte dels països de l'Est units amb Rússia. El 2013, a Ucraïna, una revolució popular va enderrocar el seu president rus, i després de diverses presidències fallides, el jove artista V. Zelenski va ser elegit president el 2019. La seva joventut justificaria tot el seu comportament. Va prendre els seus desitjos per realitat i va voler unir-se a l'OTAN i a la Unió Europea, costi el que costi. Les amenaces de les tropes russes reunides prop de la frontera ucraïnesa a Bielorrússia no van fer res per canviar la seva determinació. I aquesta tossuderia, amb les seves terribles conseqüències, em recorda l'enduriment del cor del faraó durant l'èxode hebreu d'Egipte. I va ser Déu qui li va endurir el cor després de tres negatives a deixar marxar el seu poble d'esclaus. Aquesta tossuderia absoluta tenia un objectiu específic; Déu estava preparant la ruïna d'Egipte. De la mateixa manera, la tossuderia del president Zelenski va preparar la ruïna del camp de l'Europa Occidental al qual volia unir-se i que el va recolzar en la seva guerra contra Rússia. Els joves al poder estan molt decidits a fer complir les seves decisions, fins i tot si tenen conseqüències desastroses. Gairebé tots els joves líders europeus es comporten de la mateixa manera. Sentint-se honorats per la petició d'Ucraïna d'unir-s'hi, arrisquen la seva pròpia seguretat proporcionant armes destinades a matar soldats russos, i imaginem tontament que no tenen res a témer de Rússia, de la qual han fet enemiga. Quina inconsistència! Només veig una explicació per a aquest comportament gairebé unànim: la bogeria dels joves, cegats per l'Esperit de Jesucrist, a qui menyspreen i ignoren completament. I això, sempre amb l'objectiu de provocar la seva destrucció, com si fos per al faraó.

La comparació entre l'èxode dels hebreus i el nostre temps és tan similar que la primera experiència ens dona totes les claus per entendre la segona. Anoto aquests punts comuns: el jove faraó que va arribar al poder no coneixia Josep; els joves, Macron i Zelenski, no van viure la Segona Guerra Mundial ni el poder de l'URSS, la Rússia soviètica. Els fets els van ser relatats, però ells no els van experimentar. Això és cert tant per al faraó com per als nostres joves líders actuals. Tanmateix, aquesta és tota la diferència entre la formació a través de la instrucció i la formació a través de l'experiència viscuda. La primera és només teòrica i no té cap efecte sobre la ment humana, mentre que la segona marca profundament tota l'ànima d'una persona. El faraó que coneixia Josep tenia un motiu personal per apreciar els seus serveis a tot Egipte, ja que el faraó li havia confiat el govern de tot el seu país. Els dons que Déu havia fet a Josep l'havien fet apreciar i honorar. Multitud de vides, incloses les de la seva família hebrea, es van salvar de la fam i només li podien estar agraïdes. Sense aquesta experiència, el jove faraó nou només veu en aquest poble hebreu el perill que el seu gran nombre representa en el seu temps per al seu país i la seva població. De la mateixa manera, els nostres joves líders actuals només han estat informats sobre l'antic poder de la Rússia soviètica; però la seva pròpia experiència només coneix una Rússia menyspreada per l'Occident conqueridor i triomfant. Per als joves, l'afecció a un poble menyspreat no és gratificant, i els més ambiciosos només desitgen

canviar aquesta situació. Per a ells, la solució és, doncs, unir-se al camp occidental ric i lliure, però també pervers i corrupte. I aquestes dues últimes males qualitats s'han trobat, de fet, a la Ucraïna alliberada, que s'ha independitzat de la nació russa; cosa que justifica els acomiadaments de les successives presidències. Davant l'ascens al poder de la joventut al camp occidental, a Rússia, el poder roman durant molt de temps en mans d'un home de l'antic KGB de la Rússia soviètica. Per tant, ens trobem cara a cara amb la inexperiència i l'experiència viscuda. Ja podem entendre que els dos camps mai no podran entendre's, ni compartir el mateix judici. La guerra enfronta el jove ambiciós que pren els seus somnis per realitat contra la tossuderia d'un faraó, i s'enfronta a un vell savi experimentat, tan decidit a guanyar com ell. Aquest vell savi no volia la guerra que destrueix tota la prosperitat i causa moltes morts. Però, observant la perversió de la societat occidental, volia protegir el seu país, del qual Ucraïna havia estat membre associat des de la seva independència. El vell savi no podia imaginar les conseqüències del rejueniment dels líders occidentals. Amb els vells líders, les causes de la ruptura total es van evitar sàviament, i no podia preveure ni per un sol moment que els joves líders europeus serien prou ximpls per desafiar-lo subministrant armes al seu adversari i nou enemic, Ucraïna. Això explica el significat del seu plantejament inicial: "el so de botes i tancs" a la frontera ucraïnesa hauria d'haver estat suficient per calmar les ambicions d'aquest jove. Però el vell savi ignora el paper que Déu li ha preparat per dur a terme el seu pla terrible i purificador. Així, es troba atrapat en una espiral d'escalades bèl·liques que no havia premeditat. Ell durà a terme el pla de Déu fins al final, un pla que ningú a la terra ni al cel pot impedir que es compleixi. Durant molt de temps, he observat com el temps afavoreix l'acceptació dels valors morals canviants, però no m'havia adonat que l'ascens al poder de la joventut governant permetria l'esclat de la Tercera Guerra Mundial. Avui, la demostració s'entén i es fa. Els 77 anys de pau havien de passar perquè els últims testimonis de la Segona Guerra Mundial haguessin desaparegut o ja no tinguessin cap influència en les decisions preses per la joventut governant. I això explica per què, dues vegades seguides, Déu ha imposat a França i a la seva població el jove president E. Macron, típicament orgullós, arrogant, ambiciós i rebel. Així podeu entendre per què, escoltant només la seva inexperiència, la seva naturalesa l'empeny a desafiar la poderosa Rússia, perquè està vivint el seu somni, un món on els homes sempre aconseguixen evitar el pitjor, mitjançant negociacions llargues però efectives. Durant la seva jove vida, no és això el que ha confirmat la història complerta? Deixant de banda Déu i la seva poderosa acció, l'esperit humà s'alimenta d'experiències viscudes. I les dels joves que van arribar al poder només van ser pau i acords diplomàtics. Com podien aquests joves incrèduls, nodrits només pel secularisme, entendre que el Totpoderós, el Déu invisible, utilitza la seva debilitat i els seus defectes per dur a terme el seu projecte destructiu i punitiu? Aquesta comprensió és el privilegi que només es dona a aquells que ell estima, perquè estima les seves obres, que fan viva la seva fe, per tant; un model de fe agradable a Déu.

Des del model del jove nou faraó, a França, un primer "rei-nen" va aparèixer als cinc anys, sota el nom de Lluís XIV. La foscor moral i religiosa del seu regnat va quedar emmascarada per les festes sumptuoses que organitzava al

seu palau de Versalles. Atraïent tots els nobles rics al seu palau per envoltar-lo, es va convertir en "el rei sol", substituint a Versalles el veritable sol que Déu va fer rar i de baixa temperatura durant el seu llarg regnat de 70 anys. Fred, gebre i gel eren al clima mentre el rei es passejava per l'Allée des Glaces, al seu palau, entre dues guerres que van ser costoses i permanents, veritables malediccions per a la població francesa. En aquesta experiència, Déu va dirigir a França un missatge no rebut i no entès. Però aquest missatge pren tot el seu sentit en el nostre temps, on es renova el mateix principi: als trenta anys (cas de Zélensky), un líder no posseeix ni l'experiència viscuda ni la saviesa de la gent gran, tot i que aquesta saviesa no és automàtica, com ho demostra el fogós i bel·ligerant Joe Biden, president dels EUA. Per tant, es pot ser vell i enfadat en un país democràtic. La veritable saviesa és un do de Déu, per tant, només es pot trobar molt rarament, donada la impietat generalitzada del nostre món. No es pot donar a una societat incrèdula i secular que ha expulsat Déu dels seus pensaments. Però això no impedirà que li imposi el seu programa, en què li ha preparat un final trist i terrible. "El nen rei" és una història que acaba malament; el somni impossible acaba en un malson.

Vaig observar una similitud sorprenent en els esdeveniments que van tenir lloc successivament a França el 2017, i després a Ucraïna el 2019, pel que fa a les eleccions de dos joves presidents d'uns quaranta anys. Les seves eleccions van estar marcades per una renovació dels seus diputats, compostos també per una majoria aclaparadora de joves que volien unir-se a l'home que s'ajustava al seu ideal: jove, educat, modern i segur de si mateix. En aquesta elecció, el pensament polític tradicional desapareix, la situació es basa més en la imatge de la groupie que s'uneix al seu ídol. Aquests canvis van ser afavorits per l'exasperació de la gent a causa de fracassos electorals anteriors, tant a França com a Ucraïna.

Una altra similitud és que tots dos presidents es presenten sols, sense el suport d'un partit polític preexistent. I després de la seva victòria electoral, reuneixen els seus seguidors a través d'eleccions parlamentàries. Ni un sol d'aquests diputats fanàtics està disposat a desafiar l'autoritat del seu ídol. Són com clons de les seves personalitats. Estaran d'acord amb ells encara que s'equivoquin. França el 2017 i Ucraïna el 2019 estan sota un règim místic però irreligiós. En aquestes dues dates, el principi polític democràtic occidental tradicional cessa i desapareix, i el poder passa a mans de joves fanàtics amb un poder immens sobre ambdues nacions.

He dibuixat aquest retrat robot dels nostres diputats presidencials francesos:

Són per Europa i més, aspiren a una unió universal. Educats i qualificats, parlen almenys anglès amb fluïdesa i les llengües estrangeres no els molesten. Governant de manera tecnocràtica, els detalls s'ignoren cínicament. Sí, el cinisme és particularment característic d'ells. En un missatge anterior, vaig esmentar la nonchalància del president Macron respecte a la seva proposta d'una prima de 100 euros que es pagués als treballadors, però només per les empreses que van acceptar pagar-la; llàstima per als altres empleats. El cinisme de la declaració és evident. Aquest cinisme també és evident en la reacció dels joves càrrecs electes. Tot i que parcialment contestat per una gran part de l'electorat i recolzat per

menys del 15% del total de votants registrats, com que les taxes d'abstenció del 52% i el 54% a les eleccions presidencials i legislatives no es compten, reaccionen arrogantment reclamant l'alta taxa a la segona volta de les eleccions, una xifra justificada únicament per obtenir el rebuig de l'odiada Asamblea Nacional. I aquest odi demostra que França ja no pertany als veritables francesos; i això fa temps que és així. L'home madur sap tenir en compte les xifres reals que el porten al poder, però la nova joventut ignora aquest criteri i es comporta cínicament com un autòcrata poderosament recolzat. Només compten les seves idees i desitjos, i la Constitució de la Cinquena República^{República} afavoreix aquesta bogeria injusta.

Per emmascarar les seves deficiències, orgullosos de la seva posició, parlen ràpidament, pensant que aquest flux de paraules demostra el seu domini perfecte dels temes en què es basen els seus discursos. Però reproduint els seus discursos a càmera lenta, descobrim errors i mentides que els periodistes entrevistadors ni tan sols noten. Aquest mateix dia, convidat a un canal de notícies de televisió, el nou ponent del govern, Olivier Véran, un autèntic clon del president Macron, en el seu ràpid flux de discurs, va voler tranquil·litzar els francesos sobre l'augment del 3,5% dels preus del lloguer, dient que l'APL (Ajuda Personalitzada a l'Habitatge) també s'incrementaria en la mateixa proporció. I amb la mateixa rapidesa, es va atrevir a concloure que l'augment es cancel·laria així. Sap comptar aquest home? Seria el cas si l'APL cobrés la totalitat del preu del lloguer; però aquesta ajuda només en cobreix una part. El seu missatge era, per tant, fals i enganyós. Però així queda demostrada la naturalesa superficial i cínica d'aquests nous seductors públics. Els periodistes presents, és clar, no van assenyalar res, ni en la seva presència ni després que marxés del plató... Cal dir que no cobren APL, els seus alts sous els fan inútils.

Els joves nous diputats són profundament humanistes i el seu pensament universalista els porta a odiar el nacionalisme que privilegia els veritables francesos. La situació és, doncs, paradoxal, perquè el seu somni universalista que fomenta l'acollida ha de ser finançat únicament pel seu país, els interessos financers del qual han estat destruïts durant molt de temps per la globalització del comerç i les seves múltiples deslocalitzacions a la Xina, principalment, però també internament, a altres nacions de la UE. I els nostres joves polítics cultiven la paradoxa en ple apogeu, perquè odiant el nacionalisme francès, el del seu país, aproven les despeses ruïnoses que s'ofereixen a Ucraïna per la seva lluita, que no és res més que el nacionalisme absolut de la pitjor tossuderia manifestada des del final de la Segona Guerra Mundial. La paradoxa i la inconsistència regnen, doncs, sobre França i perquè s'escapi de la seva destrucció, caldria un miracle que mai arribarà. El que és cert és que l'equip capaç d'acabar-hi ja és al seu lloc. I si aconsegueix, serà gràcies a la Constitució de la Cinquena República^{Francesa}, que molts periodistes polítics ja critiquen per la seva naturalesa excessivament monàrquica; però aquestes reaccions recents només s'adapten al testimoni popular de les últimes eleccions, que no van ser gaire favorables al partit LREM sortint, que tanmateix va ser reelegit per aliances electorals de circumstàncies. La lliçó que en treu d'aquestes coses és que des del 1958, l'inici de la Cinquena República^{República}, el sistema democràtic ha estat utilitzat pels autòcrates, només, per guanyar poder. Després d'això, sobretot des del 2012, el "nen-rei" rebel governa i només imposa

la seva voluntat. Dit això, el tipus de règim que governa és secundari; el principal és la benedicció divina que recau sobre el líder; i aquí rau l'explicació de tots els fracassos observats per a tots els règims, perquè no existeix a tota la terra cap líder beneït per Déu, ni cap poble que ho sigui.

Al poder, els joves volen complaure i seduir la gent comuna. El seu índex de suport depèn d'aquest èxit. A més, el seu govern sembla agradable distribuint xecs d'ajuda, eliminant impostos i aranzels com si la gent llencés pa a ànecs agraïts i queixosos. Però alhora, les seves decisions de tancar l'economia i el país durant dos anys en el context de l'epidèmia de Covid-19 han arruïnat França. Avui, és l'ajuda militar proporcionada a Ucraïna i les sancions imposades contra Rússia les que acabaran amb la nació francesa, sense que mai es pugui recuperar.

Per dur a terme el seu pla destructiu profetitzat, Déu va crear situacions favorables especials a la terra; en particular, l'arribada sobtada al poder d'una joventut arrogant i inexperta. Però, el mitjà que més destaca és la separació de llengües que és a la base de totes les demandes nacionalistes. Així, assesta un cop fatal a l'esperit de " *Babel* " que unia els pobles en " *aliances humanes* ". I malgrat aquestes " *aliances* ", la separació i la guerra tornen i s'imposen. Però, com es mantindrien aquestes " *aliances* "? Quan sabem que Déu va dir a Dan. 2:43: " *Vas veure el ferro barrejat amb argila, perquè amb aliances humanes es barrejaran; però no s'uniran l'un a l'altre, així com el ferro no es barreja amb l'argila* " .

La separació de llengües s'emfatitza a Apocalipsi 10:11: " *I em van dir: 'Has de profetitzar de nou davant de molts pobles, nacions, llengües i reis* ". Aquestes " *llengües* " separen les nacions que han entrat a la UE i justifiquen l'"aliança " superficial revelada per Déu. A diferència de la UE, els EUA estan unificats per la " *llengua* " oficial anglesa del país, però la seva unió ja està amenaçada per la propagació de la " *llengua* " espanyola. Així, des de " *Babel* ", Déu ha posseït aquesta arma formidable per trencar les " *aliances* " humanes: la " *llengua* " parlada, que és el ciment unificador de cada poble. I a tot arreu d'Europa, però especialment a França, la recepció massiva i forçada d'estrangers, que importen la seva " *llengua* ", la seva cultura i la seva religió, ha arribat a matar la unificació, creant causes per a disputes internes addicionals, fins i tot més perilloses que les que s'oposaven als francesos per terra i sang.

Els presidents de la Terceraⁱ la Quarta^{República} van ser elegits a una edat avançada. A la Cinquena aquest encara és el cas dels dos primers presidents: el general de brigada Charles de Gaulle i el financer Georges Pompidou. El tercer, Valéry Giscard d'Estaing, va ser elegit molt més jove, el 1974. Aleshores tenia 48 anys i es va convertir en el president més jove elegit a França des del 1845. En el govern anterior, va ser ministre de Finances i Economia. Les conseqüències de la seva joventut són notables i ja molt perjudicials per al país. En crear les bases de la UE amb Alemanya, va privar França de la seva veritable independència. Volia complaure i va cedir a les demandes lliberticides de la joventut del poble. Va autoritzar l'assentament de famílies de treballadors magribins a França mitjançant la seva llei de reagrupació familiar entre el 1976 i el 8/12/1978, quan va prendre la seva forma actual. La llei va ser introduïda pel primer ministre Jacques Chirac el 1976 per satisfer les demandes del poderós grup de construcció d'habitatges Francis Bouygues, membre del seu partit polític, l'RPR. En aquestes

circumstàncies, l'Islam magribí s'ha establert en gran nombre a França, i continua fins avui. El quart president va ser l'advocat François Mitterrand. Va ser elegit als 65 anys el 1981 i va inaugurar el govern socialista durant dos mandats complets de set anys sota l'ègida de la "rosa", símbol de l'amor. Home de cultura i gran humanista, també va afavorir les demandes lliberticides dels joves. La "rosa" canviaria les mentalitats i promouria la legitimitat de les abominacions sexuals. Sota el seu lideratge, els immigrants magribins estaven més protegits que mai, mentre que les seves accions delinqüents no van fer més que augmentar; i va aparèixer l'expressió "no toquis el meu amic". Nota: per la seva presència i autoritat, va rebre el sobrenom de "dieu" dels periodistes humorístics i el símbol d'una granota verda, ben merescut, ja que la granota està classificada com a impura per Déu. Tanmateix, va ser sota el seu lideratge que els principis divins van ser atacats. Com a cinquè president, Jacques Chirac el va succeir, amb 63 anys, el 1995. Va ser un polític genuí format per l'ENA. Fogós i dur a la seva joventut, amb 63 anys, volia per sobre de tot complaure a tothom. Després d'ell, el sisè president, Nicolas Sarkozy, va ser elegit als 52 anys el 2007. Era advocat d'empresa. Amb ell, França va ser governada per un home d'origen hongarès que, des del 1968, va ser portaveu dels joves partidaris de l'RPR de Jacques Chirac. La seva arribada al poder va marcar, doncs, el moment en què la generació protestatària del maig del 68 va governar el país de França. I la maledicció per a França es va intensificar. A través de les seves opcions polítiques, va privar França de la protecció llibia i va afavorir les conquestes islàmiques a Líbia. El setè president, François Hollande, tot i ser molt francès, va ser elegit als 58 anys el 2012. També era un producte pur de l'ENA (Escola Nacional d'Administració). Amb ell, el partit de la "Rosa" va tornar a governar. I va portar a França el punt àlgid de les abominacions sexuals condemnades per Déu, legalitzant el matrimoni per a tothom, heterossexuals, homosexuals, bisexuals, transsexuals, etc. I el vuitè i últim president actual de França és Emmanuel Macron. Va ser elegit als 39 anys el 2017. Financer del banc Rothschild (com el segon president, Georges Pompidou), va ser assessor del president Hollande i després ministre d'Economia, Indústria i Afers Digitals. Així es va convertir en el president més jove des del 1845. I encarna el somni americà i sedueix la joventut que ell mateix representa. Per establir i desenvolupar una societat digital, està desestabilitzant l'equilibri social francès. Això passa en un moment en què la deslocalització a la Xina està privant els francesos de llocs de treball. Amb despreocupació i cinisme, està imposant canvis inspirats pel seu esperit proeuropeu i universalista. Està arruïnant França tancant les seves operacions durant dos anys a causa de l'epidèmia de Covid-19. Després, ho remata oferint el seu suport armat i financer a Ucraïna. Les sancions adoptades contra Rússia s'estan tornant contra els francesos i altres competidors europeus. França està a punt per ser lliurada als seus enemics.

Segons Ezequiel 2, en què la paraula « *rebels* » apareix sis vegades de deu versos, el temps del final dels pactes divins està marcat per aquest criteri de comportament « *rebel* ». Però en el moment del final de Jerusalem que va precedir la darrera deportació a Babilònia, és a dir, entre el -605 i el -586, cal tenir en compte l'edat dels tres últims reis en el moment en què va començar el seu regnat.

El primer, Joiaquim, tenia 25 anys segons 2 Reis 23:36-37: "**Joiaquim tenia vint-i-cinc anys quan va començar a regnar**, i va regnar onze anys a Jerusalem. La seva mare es deia Zebudda, filla de Pedaià, de Rumà. **Va fer el que és dolent als ulls de Jahvè**, tal com havien fet els seus pares".

El segon, Joaquin, tenia 18 anys segons 2 Reis 24:8-9 (o 8 anys segons 2 Cròniques 36:9, aquesta divergència excepcional va ser, tanmateix, legitimada per Déu per posar a prova la fe): "**Joaquín tenia divuit anys quan va començar a regnar**, i va regnar tres mesos a Jerusalem. El nom de la seva mare era Nehushta, filla d'Elnatan de Jerusalem. **Va fer el que era dolent als ulls de YaHWéH**, tal com havia fet el seu pare".

El tercer, Sedecies, tenia 21 anys segons 2 Reis 24:18-19-20: "**Sedecies tenia vint-i-un anys quan va començar a regnar**, i va regnar onze anys a Jerusalem. El nom de la seva mare era Hamutal, filla de Jeremies de Libnà. **Va fer el que és dolent als ulls de Jahvè**, tal com havia fet Joiaquim. I va succeir a causa de la ira de Jahvè contra Jerusalem i Judà, de manera que els va expulsar de davant seu. **Així doncs, Sedecies es va rebel·lar contra el rei de Babilònia**".

En el nostre temps, el nostre "*Sedequies*" es diu Emmanuel Macron. Ell també està compromentent i compromentent França en una "revolta" bèl·lica contra el nostre "*Nabucodonosor*", Vladimir Putin; president de Rússia, la principal potència nuclear mundial. Com en l'època de Jeremies, Daniel i Ezequiel, amb la UE, França "*fa*" i legalitza el "*mal*", com l'antic Israel en el seu temps, i la naturalesa "*rebel*" de la joventut es posa cada vegada en qüestió. La fi de les nacions és idèntica a la fi de l'antic Israel del Déu vivent. Les mateixes causes engendren els mateixos judicis i càstigs divins.

La lliçó que cal aprendre és que l'ús de l'autoritat és diferent segons l'edat del líder a causa de la construcció progressiva de l'experiència que el forma i el modela. Els presidents que van conèixer el règim de la IV ^{República} van fer un ús moderat dels poders que la V ^{República} els va atorgar. Però aquest últim no va viure aquesta experiència i, a les seves mans, la Constitució pren la forma concreta i real del règim autocràtic establert pel general de Gaulle; la d'una monarquia parlamentària que comporta tots els desavantatges d'un poder absolut, personal, capritxós i rebel. La desgràcia és per al poble objectiu de la justa ira de Déu: la França republicana laica i la Unió Europea del Tractat de Roma, és a dir, la "*bèstia escarlata*" d'Apo. 17:3 sobre la qual està "*assegada*" la Roma catòlica papal; Roma, "la ciutat dels set turons": "*Em va endur en esperit a un desert. I vaig veure una dona assegada sobre una bèstia de color escarlata*, plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes".

En crear la Unió Europea, la unió fa la força, els països europeus s'han tornat confiats i arrogants envers les altres nacions terrestres. Sentint-se protegits per l'escut de l'OTAN, al qual el jove president Sarkozy va portar França, els europeus s'han donat el dret d'intervenir en guerres exteriors i imposar la seva justícia. Aquest és un altre fruit atribuïble a la joventut, que es fa encara més arrogant quan aconsegueix unions. La construcció europea es va veure facilitada per l'elecció del president més jove de la República Francesa des del 1845, Valéry Giscard d'Estaing. Però l'últim president francès, Emmanuel Macron, encara més jove, és encara més arrogant i autoritari. I aquest dret d'intervenir en conflictes

exterior, que s'ha convertit en un hàbit natural a Europa, un dret anomenat "dret d'intervenció humanitària", explica el seu suport actual a Ucraïna i el de les joves autoritats europees. Malauradament per a ells, la poderosa Rússia nuclear no és la feble Sèrbia sobre la qual l'OTAN va obligar a prendre'ls Kosovo i donar-lo als albanesos. La unitat pot ser la força, però també crea perillosament arrogància que porta el ratolí a atacar el gat, i en el nostre cas, el gall gal a irritar l'ós rus.

En resum, tothom pot veure la causa de l'"arrogància" de la joventut: no diferencien entre "voler" i "ser capaç" i no saben quan rendir-se i qüestionar-se. A Dan. 7:8, després de retreure i condemnar el rei Nabucodonosor a Dan. 5:20, Déu imputa "arrogància" al règim papal, i la comparació amb la joventut actual és rica en lliçons. El papat actua amb "arrogància" perquè es creu investit i recolzat per Déu, mentre que el traeix amb la seva desobediència. La joventut actua amb "arrogància" perquè no creu en l'existència de Déu i ignora les seves exigències. Així, la falsa fe i l'ateisme donen el mateix fruit d'"arrogància", que és el fruit de l'orgull humà que la separa de Déu. Ja que ell "resisteix els orgullosos i dóna gràcia als humils" segons 2 Pere 5:5, el missatge del qual està dirigit especialment als joves naturalment "arrogants": "Igualment, **vosaltres, els joves, sotmeteu-vos als ancians. I tots vosaltres, vestiu-vos d'humilitat en les vostres relacions els uns amb els altres. Perquè Déu resisteix els orgullosos, però dóna gràcia als humils**".

Això conclou aquest estudi sobre el tema dels "nens reis" arrogants.

La fi del món: una prova de fe

Al món, les religions monoteistes lluiten per l'autenticitat de la seva representació de Déu a la terra. I a la seva batalla s'afegeixen diverses formes de religions més o menys filosòfiques. Des del 1843, la religió protestant s'ha dividit en múltiples grups independents que la divideixen i creen una confusió perjudicial per a la causa de Crist. El mestre de la divisió és el diable, perquè, per la seva banda, Jesús beneeix en la perfecta unitat de la seva veritat, els seus veritables elegits. Va pregar a la terra per aquesta unitat amb gran insistència segons Joan 17:21-22-23: "**que tots siguin u**, com tu, Pare, ets en mi, i jo en tu, **perquè també ells siguin u en nosaltres**, perquè el món cregui que tu m'has enviat. Jo els he donat la glòria que tu m'has donat, **perquè siguin u com...**" **som un**, jo en ells i tu en mi, **perquè siguin perfectes en u**, i que el món conegui que tu m'has enviat i que els has estimat com tu m'has estimat a mi". Cal tenir en compte que només en aquesta unitat de veritat, d'acord amb el seu model perfecte, el món pot identificar els seus veritables elegits. Des del 1843, la religió protestant dividida ha estat el contrari d'aquests criteris i, a Apocalipsi 9, Jesús denuncia aquesta intoxicació religiosa enganyosa sota el tema de la "**cinquena trompeta**". Les "**trompetes**" són càstigs divins. En què consisteix el càstig d'aquesta "**cinquena trompeta**"? La resposta es dóna als versos 5-6 i 11: "**I no els va ser donat de matar-los, sinó de turmentar-los durant cinc mesos; i el seu turment era com el turment d'un escorpió quan fereix un home**". » Déu descriu les condicions de la "**segona mort**" ja

esmentades al missatge de " *Sardis* " d'Apocalipsi 3:1: " *us considereu vius i **sou morts*** ". El versicle 6 descriu " *la segona mort* ", dient: " *En aquells dies la gent buscarà la mort i no la trobarà; desitjaran morir, i la mort fugirà d'ells* ". I el versicle 11 revela el seu abandonament al diable: " I tenien com a rei sobre ells l'àngel de l'abisme sense fons, el nom del qual en hebreu és Abaddon i en grec és Apol·lion ". "I en posar l'obra del Destructor designat en hebreu i grec, Déu denuncia la traïció a la Bíblia que porta els protestants a ser lliurats al diable: el Destructor Principal. El resultat d'aquesta destrucció de la Bíblia és, doncs, la multiplicació de grups que l'interpreten a la seva manera. És per això que la situació aparent és la d'una aliança hipòcrita, ja que cadascun condemna en la seva ment l'elecció feta per l'altre. Aquí lliuro una nova idea exclusiva que m'ha estat inspirada en aquest moment. Les paraules Abaddon i Apollyon signifiquen, respectivament en hebreu i grec, "Destructor" i "que destrueix". Però això no és tot, perquè la paraula hebrea "Abaddon" està composta de dues arrels hebrees que són: "Ab" que significa "Pare" i "Adon" que significa Senyor; després la paraula grega "Apollyon" està composta de dues arrels gregues que són: "Apo" i "Lyon" o, per "apo", un adverbí que suggereix una distància, una partida o una separació del " *Lleó, de la tribu de Judà* ", segons Apo.5:5: " *I Un dels ancians em va dir: No ploris; vet aquí que **el lleó de la tribu de Judà**, l'arrel de David, ha prevalgut per obrir el llibre i els seus set segells* ". Així, el testimoni bíblic de l'antiga aliança es situa sota l'ègida del Senyor Pare i el de la nova aliança sota l'ègida de la Separació del Lleó de Judà o la partida, el començament del seu testimoni. I aquesta separació es confirma, de fet, ja que Déu va rebutjar primer la nació jueva a causa del seu rebuig del Messies Jesús, " *el lleó de la tribu de Judà* " i el seu testimoni de la nova aliança. Però aquest missatge concerneix, aquesta vegada, la fe protestant que, reconeixent Jesús, menysprea l'antiga aliança, testimoni del "Senyor Pare". També, lògicament, pateix, al seu torn, el rebuig per part de Déu. Aquest descobriment em va portar a buscar el significat profund de la paraula "Apocalipsi". Aquí, de nou, dues arrels gregues componen aquesta paraula. Trobem l'adverbí "apo" associat al verb "calypto" que significa cobrir, amagar. L'adverbí "apo" que el precedeix suggereix la retirada o eliminació del vel o la coberta que amaga, d'aquí el seu significat global: revelació. Amb aquestes noves perles precioses dipositades, per al món observador i víctima, la confusió religiosa és total, tantes i diferents són les propostes..." opcions. Tanmateix, des del 1843, Déu ens ha ofert una manera molt senzilla de separar el campament dels seus falsos enemics cristians: el serveixen i l'adoren el diumenge, el dia de descans establert el 7 de març de l'any 321 per Constantí I, ^{emperador} de les conquestes romanes.

Tot i això, hi ha una manera de fer que tothom estigui d'acord, sempre que tothom estigui d'acord a tenir en compte certs fets obvis. En temps de Salomó, la reputació de la saviesa d'aquest rei dels hebreus va portar la reina de Saba des d'Etiòpia a conèixer-lo en persona. La trobada va ser tan efectiva que va tornar al seu país, adoradora del veritable Déu Creador, com ho demostren les seves paraules en aquest versicle de 1 Reis 10:9: " *Beneït sigui el Senyor, el teu Déu, que t'ha afavorit per posar-te al tron d'Israel! Perquè el Senyor estima Israel per sempre, t'ha fet rei per fer justícia i justícia* ". Aleshores, en temps de Jesús,

L'Esperit va conduir Felip a un camí on va conèixer un eunuc etiop a qui va ensenyar i va batejar en el nom de Jesucrist segons Actes 8:34 a 39: versos 37-38: "*Felip va dir: Si creus amb tot el teu cor, pots*". *L'eunuc va respondre: "Crec que Jesucrist és el Fill de Déu". Va ordenar que el carro s'aturés; i tant Felip com l'eunuc van baixar a l'aigua, i Felip va batejar l'eunuc*". La Bíblia no és només un simple llibre, és sobretot la "paraula de Déu" escrita que ell mateix utilitza directament, poderosament, pel seu Esperit per ensenyar aquells que converteix. L'explicació del petit nombre de persones il·luminades no rau en la limitació de la comprensió de la Bíblia. En el nostre temps, rau en el desinterès real de les masses humanes per la vida invisible, aquest és especialment el cas a Occident, i en l'arrelament de les tradicions heretades a Orient i al Magrib.

Tot i això, hi ha un missatge vital que tota persona en aquesta terra necessita. És el coneixement que Déu ha profetitzat la fi de l'experiència de la vida terrenal. De fet, la principal deficiència humana és la ignorància de la programació de Déu d'aquesta fi del món. Els incrèduls, que no creuen en la lectura literal del relat del Gènesi, escolten els científics que atribueixen a la nostra terra una existència que es remunta a milions i milers de milions d'anys; això és completament fals, però sense fe en Déu, són víctimes del seu propi raonament fals. Però aquesta gent no preveu en absolut la fi del món, i any rere any, els sento fer plans per a l'any 2050 i fins i tot, últimament, per al 2100, quan com a màxim els queden vuit anys de vida; i molt menys per a les futures víctimes de la propera Tercera Guerra Mundial.

Per tant, considero que l'element més important que Déu revela als homes és la seva programació d'una fi del món que posarà fi a tota falsa esperança o falsa interpretació de la vida humana. Com a recompensa oferta als seus veritables, redimits i estimats elegits, Déu va més enllà, ja que havia planejat revelar-los la data d'aquesta fi del món. I per què són els seus estimats? Perquè primer van creure en aquesta fi del món. Qui creu en la fi del món demostra que realment creu en l'existència de Déu, que així el pot beneir amb tota legitimitat; aquesta és la norma de la veritable fe. La resta és una continuïtat lògica: si crec en Déu, crec en el que diu i estudio tot el que ha dit. La majoria apareix en els seus textos profètics. Descobrir que les antigues profecies es van complir perfectament en el seu temps alimenta la confiança en aquells que encara no ho són.

La fi del món apareix, clarament anunciada, a Daniel 2, en l'ensenyament que transmet l'estàtua que profetitza cinc dominacions terrenals fins al retorn de Crist. I l'anunci de la desintegració de tota l'estàtua a causa del xoc de la pedra proclama clarament la fi de la humanitat a la terra. En descobrir aquest ensenyament, l'home aprèn que el temps no li pertany. És Déu i només ell qui el va establir al llarg dels sis mil anys que cobreix la història bíblica. La fi del món és tan lògica com el seu començament. Erecta en un obrir i tancar d'ulls i emergint del no-res, la terra va aparèixer en forma d'una simple bola d'aigua creada en un buit absolut. Durant els següents sis dies, sempre a la seva disposició, la va organitzar fins al sisè dia, quan va formar l'home a la seva imatge. I aquest home era superb, gloriós i perfecte; de cap manera un peix ni un simi. Però a causa del pecat original, la desobediència al manament de Déu, aquesta glòria només va ser fugaç. La mort, el salari del pecat, segons Rm 6,23, va entrar en l'home i en tota la

creació terrenal. Va arribar un diluvi, destruint tota la vida guanyada irrecuperablement pel mal, però a través de Noè i la seva família, el coneixement de Déu i les seves lleis morals i físiques es va transmetre a través del temps i fins a nosaltres.

Hem de ser conscients que la vida humana normal i ordinària no ens permet pensar en una fi del món. Els homes moren i d'altres neixen; als ulls humans el procés sembla il·limitat en el temps. A més, en temps de Noè, conquerits per la mateixa convicció que la vida col·lectiva no tenia límits, els antediluvians no van creure Noè quan va anunciar la vinguda d'un diluvi. També es pot imaginar el riure i el sarcasme d'aquells que el van veure construir un edifici destinat a surar; això sobre un terreny perfectament sec. I la seva mort va ser deguda a una acció miraculosa de Déu, perquè va crear tanta aigua com calia per cobrir les muntanyes més altes de la terra. La fi del món que tenim davant també serà deguda a un poderós miracle, però aquesta vegada, Déu no invocarà l'aigua ni el foc; apareixerà completament visible als seus enemics per lluitar-los i destruir-los ell mateix.

L'anunci de la fi del món és una exclusivitat bíblica divina. En revelar aquest projecte final, Déu obliga els homes i les dones a reconèixer el seu estatus de criatures. Ens diu a tots que les nostres vides es desenvolupen segons un pla que ha programat. I aquest programa es resumeix en el text del dissabte del quart dels seus Deu Manaments segons Èxode 20:8-9: "*Recorda't del dia del dissabte per santificar-lo. Treballaràs sis dies i faràs tota la teva feina*". Com que la setmana està modelada en els sis mil anys del temps humà, a través d'aquest missatge, Déu diu a l'home: "Tens sis mil anys per actuar a la terra, i després vindrà la fi del món". I aquesta fi del món marcarà l'entrada només dels escollits als "*mil anys*" del setè mil·lenni terrestre, que constituirà el gran repòs o gran dissabte per a Déu i els seus escollits redimits per la sang de Jesucrist; els "*mil anys*" citats a Apocalipsi 20.

L'anunci de la fi del món representa, doncs, només per als seus escollits, l'entrada a una felicitat inexpressible, però per als incrèduls és, al contrari, detestable i temut, perquè marcarà el final de la seva vida frívola i cobdiciosa, el final de tots els seus plaers carnals terrenals. És per això que aquest únic tema de la fi del món pot servir de prova per identificar els pensaments secrets dels cors humans.

A mig camí entre el creient i l'incrèdul, alguns volen creure en la possibilitat de la fi **d'un** món, és a dir, la fi d'una norma terrenal que seria substituïda per una altra norma terrenal. Perquè en la falsa fe, multitud creuen en l'establiment del regne de Jesucrist a la terra, enganyades pels textos de les cites que l'anuncien. Això és cert, però hem d'entrar en les subtils revelacions de l'Apocalipsi 20 per entendre que entre el retorn gloriós de Jesucrist i la instal·lació dels elegits a la nova terra, hi ha la inserció dels "mil anys" del judici celestial. Els concursants diran que res especifica que aquest judici es compleixi al cel en aquest capítol 20. Això encara és cert, però aquesta precisió s'indica clarament a Apocalipsi 4:1: "**Després d'això, vaig mirar, i vet aquí que una porta estava oberta al cel. La primera veu que vaig sentir, com de trompeta, que em parlava, va dir: Puja aquí, i et mostraré les coses que han de ser després**". » Seguiu la

guia: El que precedeix aquest missatge va ser l'última era terrenal de l'Església de Crist, designada amb el nom de Laodicea, un nom que significa: judici del poble. Finalment, la fe adventista es posa a prova el 1994 i la benedicció de Jesucrist continua per la fe adventista dissident fins al retorn gloriós de Jesucrist. Així que després d'aquest judici del poble adventista ve, després del retorn de Crist, el judici celestial dels "mil anys" del setè mil·lenni. I en aquest capítol 4, Déu insisteix fortament en la idea " celestial ": " *una porta oberta al cel* " i " *puja aquí* ". Però en A més, al vers següent, són els sants redimits els que es troben " *al cel* ", " *asseguts en trons* ", també esmentats a Apocalipsi 20:4. Així doncs, aquest tema del judici celestial evocat en símbol a Apocalipsi 4 es desenvolupa a Apocalipsi 20:4. Compareu, doncs, aquests dos versos perfectament complementaris:

Ap. 4:4: "I vaig veure vint-i-quatre **trons** al voltant del tron , i als trons vint-i-quatre ancians **asseguts** , vestits amb vestimentes blanques, i als seus caps tenien corones d'or. "

Ap. 20:4: " I vaig veure **trons** , i als qui **hi seuen** se'ls va donar **el poder de jutjar** . I vaig veure les ànimes dels qui van ser decapitats pel testimoni de Jesús i per la paraula de Déu; i els qui no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, ni havien rebut la seva marca al front ni a les mans. I van viure i van regnar amb Crist mil anys ". En aquest versicle trobem l'explicació dels " vint-i-quatre trons " de l'altre versicle i la confirmació del judici celestial: " **poder de jutjar** ". Per al període anterior a 1843: 12 trons: " I vaig veure les ànimes dels qui van ser decapitats pel testimoni de Jesús i per la paraula de Déu ". Per al període posterior a 1843: 12 trons: " i dels qui no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, i els qui no havien rebut la marca al front ni a les mans "; és a dir, en total, "24 trons".

Per entendre la forma que prendrà la fi del món, el reconeixement del judici "celestial" és, doncs, essencial, perquè només aquest confirma la cessació total de tota existència humana a la terra, durant els " *mil anys* " citats; la qual cosa implica una destrucció de tota la vida humana al retorn gloriós de Crist, al final dels primers sis mil anys programats i profetitzats per la successió dels sis dies profans de les nostres setmanes de set dies. La pregunta roman: qui és jutjat pels sants escollits? La resposta es troba a Apocalipsi 11:18: " *Les nacions es van enfurir, i ha arribat la teva ira, i ha arribat el moment de jutjar els morts* , de recompensar els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, petits i grans, i de destruir els qui destrueixen la terra". La resposta és: " **i ha arribat el moment de jutjar els morts** ". Aquests " *morts* " van ser assassinats al retorn de Crist, i segons Apocalipsi 20:5: " *La resta dels morts no van reviure fins que es van acabar els mil anys. Aquesta és la primera resurrecció* ". Aneu amb compte! Aquest versicle conté una trampa perquè l'expressió « *aquesta és la primera resurrecció* » està vinculada al versicle 6 que segueix. Els morts caiguts, per la seva banda, participen en la «segona» « *resurrecció* », ja que la « *primera* » té lloc abans « *dels mil anys* » i la «segona» després « *dels mil anys* ».

És impossible que algú que no creu en la fi del món es prengui seriosament l'anunci de la Tercera Guerra Mundial. Perquè sense aquesta visió objectiva del futur, la guerra mundial es veu amb optimisme, i l'ús d'armes nuclears es

considera pessimista i excessiu. Mentre que algú que creu en la fi del món accepta lògicament l'anunci de l'ús d'aquestes armes terriblement destructives, capaces d'eliminar milions d'éssers humans amb una sola bomba atòmica.

La veritable fe ha d'acceptar i preparar-se per al pitjor, ja que Déu ho va voler i ho va profetitzar. I podeu recordar als cristians que el primer a parlar de "la fi del món" va ser Jesucrist, a Mt. 13:39: " *L'enemic que ho va sembrar és el diable; la collita és la fi del món ; els segadors són els àngels* ". I aquesta collita és el tema d'Ap. 14:15-16: " *I un altre àngel va sortir del temple, cridant amb veu forta al que estava assegut al núvol: 'Llança la teva falç i sega; perquè ha arribat l'hora de segar, perquè la collita de la terra és madura'. I el que estava assegut al núvol va llançar la seva falç a la terra, i la terra va ser segada*". " *L'hora de segar* " és l'hora de " *la fi del món* "; la primavera del 2030.

Per a la fi del món, Déu havia preparat un "aliment" espiritual especial adaptat a aquest context per als seus últims escollits: la seva Revelació profètica bíblica completa. Perquè aquesta Revelació fa referència a la Bíblia des del relat de la creació del Gènesi 1 i 2 fins a Daniel i l'Apocalipsi; Revelacions divines específiques que tinc el privilegi i la responsabilitat de presentar en les meves obres que creixen amb el pas dels dies. He demostrat la importància vital d'aquesta Revelació, sense la qual seríem víctimes dels subtils enganys del diable. I recordo que a Mt. 24:45-46, profetitza l'existència d'un " *aliment* " per al "temps oportú" de la "seva arribada": " *Qui és, doncs, el servent fidel i savi, a qui el seu amo ha posat al capdavant de la seva família per donar-los **menjar en el moment oportú** ? Feliç aquell servent que el seu amo, **quan vingui** , trobi fent-ho!* ". Aquest versicle s'entendria més clarament dient: " *aliment adequat en el moment de la seva arribada* ". Perquè és l'aliment el que s'ha d'adaptar als temps, no al revés. De fet, l'aliment preparat per al retorn de Crist és un aliment ric i altament eficaç, basat en revelacions divines específiques. Ja no és la llet dels Evangelis, i aquells que s'han conformat amb aquesta llet han continuat sent nadons espirituals. I perden la veritable fe i la seva recompensa: la vida eterna.

Déu ha fet que sigui molt més fàcil identificar els seus veritables servents del temps de la fi. De fet! Pot algú afirmar pertànyer al Senyor Jesucrist sense tenir en compte els criteris específics amb què els defineix a Apocalipsi 12:17: " *I el drac es va enfurir contra la dona, i va anar a fer la guerra contra la resta de la descendència de la dona, els qui guarden els manaments de Déu i tenen el testimoni de Jesús*". Primer, els veritables " *sants* " reconeguts per Jesucrist no són perseguidors sinó perseguits. Segon, " *retenen ferm el testimoni de Jesús* " que el diable els vol prendre. I és a Apocalipsi 19:10 que aquest " *testimoni de Jesús* " vitalment essencial s'identifica amb " *l'esperit de la profecia* ": " *I em vaig prostrar davant els seus peus per adorar-lo. I em va dir: 'Mira que no ho facis; sóc el teu company de servei i dels teus germans que tenen el testimoni de Jesús: adora Déu, perquè el testimoni de Jesús és l'esperit de la profecia* '". Aquí, Déu ens dona una imatge del que els seus veritables elegits dels darrers dies no han de fer sota cap circumstància; quelcom que caracteritza precisament el gran enemic de Déu, la fe catòlica romana papal, perquè la "prostració" davant d'una criatura angelical o altra, està prohibida pel segon dels seus deu manaments divins; que va ser precisament suprimit per l'autoritat papal com havia profetitzat el profeta

Daniel, a Dan. 7:25: " *Pronunciarà paraules contra l'Altíssim, i desgastarà els sants de l'Altíssim, i **pensarà en canviar els temps i les lleis**; i els sants seran lliurats a la seva mà durant un temps, temps i mig temps* ". L'única versió vàlida dels deu manaments de Déu és la que se'ns presenta a Èxode 20, a la Santa Bíblia, exclusivament. El text escrit en hebreu mai ha variat i no ha de patir cap canvi com va profetitzar Jesús a Mt. 5:17-18-19: " *No penseu que he vingut a abolir la llei o els profetes. No he vingut a abolir-los, sinó a complir-los. Us dic amb tota veritat que, fins que passin el cel i la terra, no passarà ni una jota ni un sol traç de la llei fins que tot s'hagi complert. Per tant, qui incompleixi un d'aquests manaments més petits i ensenyi a la gent així, serà anomenat el més petit al Regne del Cel; però qui els compleixi i els ensenyi, serà anomenat gran al Regne del Cel* ". El Senyor ho ha dit tot clarament. I en aquests versos, adverteix els cristians desobedients del fals cristianisme de les edats fosques i dels darrers dies. Aneu amb compte! No us deixeu enganyar! Ser jutjat " *petit al Regne del Cel* " significa: massa " *petit* " per entrar-hi.

El dia que el cel va caure sobre els caps dels gals

Només cal una crisi provocada per una guerra perquè es produeixi aquest fenomen, temut pels nostres avantpassats, els gals. Ells ja eren, al meu entendre, una mica profètics. Perquè Déu ja sabia en el seu temps el paper principal que tindria el seu territori durant l'era cristiana.

Hem vist com la crisi actual a França és causada per les decisions autoritàries preses pel jove que ha dirigit França en solitari des del 2017. Si escoltem atentament els seus discursos, notem una inquietant autoconfiança. Durant el seu primer mandat de cinc anys, va confirmar aquesta autoritat, demostrant que només el seu judici és just i digne d'aplicació. Així és com, després de "déu", François Mitterrand, va néixer "Júpiter", o Emmanuel Macron, tal com observaven els periodistes el seu comportament. El cel va caure sobre els caps dels gals a principis del 2020, terroritzant els òrgans de govern amb els mortals atacs epidèmics de la Covid-19. I davant d'aquest flagell contra el qual la ciència era impotent, el jove president va decidir confinar tota la seva nació, imitant el comportament del líder d'Israel. Aquesta decisió es va anunciar precedida d'un discurs presidencial en què E. Macron va dir aquesta frase inoblidable: "Estem en guerra". L'enemic de l'hora no era més que un virus que es va escapar d'un laboratori xinès a la ciutat de Yuhan, que va ser la primera a ser afectada per un gran nombre de morts. El gran problema d'aquest jove president és la seva formació professional original: financer al banc Rothschild. Així doncs, va ser format pel pensament del capitalisme liberal més pur del model americà. En aquest cas, què feia a l'equip del president socialista François Hollande? Aquí és on la situació del socialisme francès es revela enganyosa i paradoxal. En l'època de François Mitterrand, el primer president socialista, el socialisme va obtenir la victòria com a minoria en la seva aliança amb l'important partit comunista. La significativa representació comunista és a l'origen de les mesures socials introduïdes a França des del general De Gaulle. Però durant els dos mandats del president Mitterrand, la proporció de l'aliança d'esquerres es va invertir, tant que

en l'època de la presidència de Hollande el 2012, el socialisme s'havia tornat molt capitalista i molt liberal, com François Mitterrand, advocat de professió civil. Els periodistes van anomenar aquest socialisme "caviar d'esquerres", que deixa poca gana per les qüestions socials. Quan l'esquerra és dreta, els jocs electorals són borrosos i enganyosos per als votants. Però tingueu en compte que, alhora, les lleis autoritzen allò que abans es considerava abominable i prohibit per la societat en conjunt. Aquest és el moment en què el bé s'anomena mal i el mal s'anomena bo; és a dir, tot allò que Déu condemna més altament. Concretament, en nom del dret a la llibertat individual, l'homosexualitat i el matrimoni entre persones del mateix sexe, o el matrimoni per a tothom, es legitimen. Els opositors s'han convertit en minoria i, en qualsevol cas, la Constitució de la Cinquena República es burla dels opositors; l'article 9-43 autoritza l'aprovació per la força de la mesura recolzada pel president. Què podem dir? Hauriem de lamentar-ho? Ni tan sols, i aquí teniu el perquè. L'avantatge d'aquesta llibertat total és afavorir l'acció de cada criatura; una acció basada en la seva lliure elecció. El testimoni col·lectiu es fa així visible i podran assumir la responsabilitat individual de les decisions preses. Recordeu que Déu va crear la terra per obtenir aquesta demostració col·lectiva del mal inspirat pel diable i els seus dimonis. Aquesta llibertat completa era, per tant, necessària. I aquesta vegada va ser amb evidència pública que Déu va poder participar en la seva "guerra" contra l'Occident infidel i corrupte. I la seva primera mesura va prendre la forma de la Covid-19 amb milions de morts a tot el món. Però això només va ser el començament de la "seva guerra". A més, l'afebliment econòmic causat pels bloquejos econòmics deguts a aquest virus jugarà un paper important en el seu segon atac. Preparant una guerra mundial centrada per tercera vegada a Europa, aquest afebliment econòmic lliurarà a Rússia una Europa arruïnada i desarmada. França comparteix la seva maledicció divina amb totes les altres nacions occidentals, ja que tot aquest camp està maleït per Déu a causa del seu patrimoni religiós catòlic romà. Però la "filla gran de l'Església" papal ha estat, amb el temps, la nació "far" de la llibertat a Europa i al món. Però la paradoxa és que aquest poble, campió de la llibertat, mai no ha estat tan poc lliure. I el context dramàtic no afavorirà el seu retorn a la llibertat.

Avui, 14 de juliol, m'he imposat una hora de patiment escoltant atentament les paraules del jove president en una entrevista filmada al Palau de l'Elisi. Patiment, perquè les dues periodistes presents, tot i ser pugnaces sobre certs temes, el deixen dir coses indefensables sense reaccionar. Cito aquest exemple, E. Macron va dir: "No, V. Putin no està tallant el gas per les nostres sancions. Està utilitzant el gas per fer-nos xantatge". Té cervell aquest home? Què és aquest xantatge si no és una sanció russa presa en resposta a les nostres sancions europees? Aquest exemple constitueix una prova inquietant que està convençut per un raonament incomprensible i injustificat; un comportament digne d'un home dement. I la bogeria només és una forma de possessió diabòlica que no es pot dubtar, ni pel que fa a ell personalment, ni per a les poblacions europees: polítics, artistes i tots els periodistes. Per tant, no és sorprenent que cap d'ells no posi en dubte els seus comentaris absurds. La paraula és la seva arma definitiva, i l'imposa en nom de la seva legitimitat com a president elegit pel poble. Es mostra realment incapaç d'admetre un desafiament popular que el preocupa personalment. Fent

veure que ignora aquesta situació, avança majestuós i decidit, monopolitzant el discurs amb una allau d'explicacions que atordeix i adorm els seus interlocutors. Atacat per les mesures injustes que va recolzar pel que fa al seu suport al servei de taxi digital UBER, lluny d'esmenar, justifica la seva elecció, convençut que un treballador esclau val més que un aturat. Si això no és xantatge capitalista, què és? El banc Rothschild només pot aprovar aquesta elecció cínica. Perquè a l'origen del sistema social francès, envejat per molta gent, hi havia una poderosa resistència a aquesta ideologia capitalista. Oferir a Uber l'oportunitat d'enriquir-se amb el treball precari que es dona als francesos aturats equival a donar-li esclaus que enriquiran els EUA on es troba la seva seu corporativa. I aquesta posició d'E. Macron confirma la seva incapacitat per raonar correctament. Realment tenim al capdavant de França un robot humà formatat per l'esperit de lucre del capitalisme més pur, el principi del qual és "l'explotació de l'home per l'home". Tanmateix, davant la pobresa que s'imposa al seu país, escampa ajuda aquí i allà, sense atacar les causes reals d'aquesta pobresa. Perquè les causes són estructurals i van ser establertes molt abans que ell per polítics liberals que, desinteressats per França, no van dubtar a lliurar-la, o més precisament, a vendre-la, a interessos estrangers. Va ser la conseqüència de la globalització del comerç la que va fer que els països més rics i socialment conscients veiessin els seus llocs de treball deslocalitzats a països pobres, on el capitalisme feia treballar els seus nous esclaus pel seu benefici. I és només quan el cel li cau al cap que el gal mitjà, fins i tot el seu president, descobreix la ruïna deguda a aquesta política desastrosa. Però ja és massa tard, la ment del president és incapaç de qüestionar el seu apego a la unió col·lectiva de la UE. França, a més, no té vocació de recuperar-se, sinó al contrari, de beure fins a les escoriacions, la copa de maledicció que Déu li ha preparat.

De moment, el cel que cau sobre els gals encara no està en la seva fase més terrible; el pitjor encara està per venir, i podem entendre que la solidaritat amb aquest desafortunat poble ucraïnès atacat al seu territori està justificada. Però aviat es discutirà aquest suport quan les veritables conseqüències de les sancions imposades als russos siguin dolorosament percebudes pels francesos i tots els europeus mateixos. Perquè això passi, haurem d'esperar una mica més, de fet, només uns mesos. Perquè el pànic es crearà per l'augment sobtat dels preus de l'energia i la limitació de les quantitats disponibles.

La següent fase serà el desordre i la inseguretat causats per la pobresa compartida de manera desigual. I finalment, es produiran lluites internes; les comunitats es giraran les unes contra les altres.

El següent drama serà l'enfrontament bèl·lic contra Rússia, que aprofitarà el context insurreccional establert a França per ocupar-la amb els seus exèrcits.

Finalment, el cel caurà sobre els caps dels gals parisencs en forma d'un núvol nuclear de bolet que es desintegra. Per a París i la seva regió circumdant, el temps s'esgota. La ciutat que Déu anomena simbòlicament "*Sodoma i Egipte*" a Apocalipsi 11:7 acabarà sota el foc del cel, com l'antiga ciutat d'aquest nom. I veritablement, aquell dia, els gals parisencs rebran la ira del Déu del cel sobre els seus caps.

El càstig infligit per Déu és terrible, però és proporcional als ultratges que va patir a mans dels rebels. Van menysprear la prova sublim d'amor que se'ls va

presentar en la mort expiatòria de Jesucrist, que esdevé, en tota la seva divinitat, el seu Jutge i Botxí. Havent estudiat aquest tema, sé com d'enorme i injustificat és el mal fet al Déu Creador. Per això és essencial l'estudi dels escrits de l'antiga aliança, perquè és en aquest context que es revelen les incessants i múltiples rebel·lions de la humanitat i de l'Israel carnal, tot i que Déu vivia entre el seu poble. Com podia haver estat quan es va retirar i es va fer invisible? La nostra societat actual ens retorna la imatge d'aquest Israel liderat per reis, cadascun més rebel que l'anterior. Visible, Déu fa por, però invisible, és ignorat i menyspreat. Els ulls humans es converteixen en obstacles perquè només valoren allò que els seus cinc sentits poden apreciar. Però Déu no és visible en aquests cinc sentits carnals. El sisè sentit és el pensament humà, i és només a través d'aquest pensament, capaç de raonar, calcular i jutjar, que l'home esdevé un animal per sobre de tots els altres. Així doncs, quan aquesta facultat donada per Déu s'utilitza malament, la seva indignació es converteix en justa ira. I cal eliminar el cas desesperançat.

A l'antic testament, Déu va dir de Judà a Zacaries 11:8: "*Vaig destruir els tres pastors en un mes; la meua ànima estava impacient per ells, i la seva ànima també em va detestar*". En el nostre temps, l'extermini és molt més ràpid; a l'hora atòmica, és instantani. Però estiguem segurs que Jesús veu aquest mateix fàstic per si mateix en les nostres societats occidentals actuals. I com que són majoria, els que senten aquest fàstic gestionen i lideren els pobles i les seves societats nacionals. Els que no comparteixen aquest fàstic són massa minoria per poder influir en les decisions preses. A França, l'exemple de la llei del matrimoni per a tothom ha permès constatar l'existència d'una oposició que, per ser massa feble, ha estat menyspreada i ignorada. Quina gran deu ser la indignació, perquè a Ap. 9:13-14-15, posant fi a la seva intercessió celestial, Crist ordena que "*un terç dels homes siguin assassinats*". I el cessament d'aquesta intercessió marca el moment de la fi de les nacions, però encara no el de la humanitat. Tanmateix, per a Déu, el segellament dels elegits s'ha completat, i pot assignar els seus sants àngels a la protecció dels elegits segellats que podran passar sense ser assassinats pel genocidi organitzat per Déu sota el símbol de la seva "*sisena trompeta*". La primera mort infligida al rebel no decideix el seu destí, perquè després dels mil anys del seu judici pels sants elegits, seran ressuscitats i sotmesos a la "*segona mort*" realitzada al "*llac de foc*". És amb aquest "*llac de foc*" esmentat a Apocalipsi 20:14 que Pere compara el diluvi d'aigües a 2 Pere 3:5-6-7: "*Perquè ignoren que per la paraula de Déu els cels existien en el passat, i la terra es va formar d'aigua i en aigua. Per aquestes coses el món d'aleshores, inundat per l'aigua, va perir. Però per la mateixa paraula els cels i la terra d'ara es guarden per al foc per al dia del judici i la destrucció dels homes impius*".

Finalment, per entendre la necessitat d'aquest extermini, cal tenir en compte que Déu va crear la terra amb l'únic propòsit que portés per a l'eternitat el tron del seu poder i el de tots els seus fidels redimits.

Vaig aprendre a l'escola que els nostres avantpassats, els gals, només tenien por d'una cosa: que el cel els caigués sobre el cap. En aquell moment, me'n vaig riure. Avui, crec que aquesta informació tenia un propòsit profètic que prefigurava el seu estat mental final de tipus "Babel". Perquè els gals o francesos

tenen un caràcter rebel, indisciplinat i rebel. A més, la seva creació del primer ateisme nacional de la història terrenal va posar França a l'avantguarda de la lluita contra la veritat divina. I despertant la seva ira, només es pot guanyar de les plagues enviades pel govern celestial diví.

Quins van ser els guanys de la llibertat? Primer, un bany de sang memorable, perquè la llibertat d'una persona no és la d'una altra, i va caldre moltes morts abans de trobar una base per a l'acceptació obtinguda a través del compromís. Però la llibertat mai ha pogut resoldre el problema de compartir la riquesa creada per la nació. Ràpidament, els més rics van recuperar el control de la nació, i les cinc Repúbliques de França van ser provocades per aquesta lluita permanent que enfrontava els rics contra els pobres. Perquè els pobres es van negar a resignar-se a ser explotats pels rics. I actualment, la crisi econòmica, desencadenada per les mesures preses contra Rússia, empitjorarà la situació dels pobres, la justa ira dels quals es despertarà de nou. Gràcies a aquesta crisi, estem descobrint, a França, les conseqüències de les opcions polítiques seguides durant dècades de prosperitat enganyosa. Però qui es va beneficiar d'aquestes opcions? Inversors cobdiciosos d'arreu del món. Com a resultat, les empreses franceses han desaparegut una rere l'altra. I va caldre que França estigués confinada durant dos anys perquè els polítics descobrissin la situació real del seu país. Aquesta descoberta em recorda com, en un programa de televisió, el president Jacques Chirac va expressar la seva sorpresa en veure els joves en un estat d'ànim molt pessimista. No entenia aquesta reacció. I aquest testimoni demostra com les elits polítiques franceses estaven i continuen estant financerament i ideològicament separades del poble francès. Després de la dreta religiosa del general De Gaulle, va venir la dreta empresarial, seguida al seu torn pel socialisme de François Mitterrand, que al seu torn es va transformar ràpidament en l'esquerra del caviar. El mal rau, doncs, fonamentalment en l'egoisme humà que impulsa els rics a voler ser cada cop més rics. I sense diners, el poder està fora de l'abast dels pobres. La injustícia és, doncs, el fruit principal de l'accés a la llibertat.

La demostració feta a França es confirma amb la divisió del món en dos camps principals que es van establir després del final de la Segona Guerra Mundial: a l'Oest, el camp dels rics vencedors de l'OTAN format pels EUA i les nacions de l'Europa Occidental; a l'Est, els pobres governats pel sistema comunista, les nacions situades sota la direcció de la Rússia Soviètica. Aquesta divisió binària va permetre a Déu demostrar que ni el capitalisme ni el comunisme, el seu oposat absolut, eren capaços d'oferir felicitat als éssers humans. Aquesta demostració divina va acabar amb la caiguda de l'URSS cap al 1992. Després d'aquesta caiguda, Rússia s'ha reconstruït lentament des de la presidència de V. Putin. El règim actual ha romàs marcat per l'esperit comunista, tot i que desenvolupat sobre fonaments capitalistes. Aquest també és el cas a la Xina. De manera que les oposicions ja no enfronten el capitalisme al comunisme, sinó els capitalistes nacionalistes entre ells. I és aquest tipus d'oposició nacionalista, que competeix entre si i desitja eliminar l'enemic per dominar el món, la que crea les condicions favorables a una Tercera Guerra Mundial definitiva. I en aquest context, rics i pobres, gals o altres, tindran la impressió que "el cel els cau sobre els caps" a tota la terra habitada. Ja és gran la sorpresa dels

occidentals en descobrir que Rússia és capaç d'enviar 50.000 bombes al dia sobre Ucraïna. Però aquesta capacitat es deu a la preparació constant de Rússia; això d'acord amb el paper que havia de jugar en el pla de justícia de Déu. Però Rússia ignora el pla de Jesús que la concerneix i el seu emmagatzematge d'armes es deu a la por d'un atac dels EUA. Finalment, els nostres gals no s'hauran equivocat tant, ja que al retorn de Crist, " *la setena de les últimes plagues de Déu* " es durà a terme amb una pluja de " **grans** " pedres de " **calamarsa** ", segons Ap. 16:21: " **I una gran calamarsa** , del pes d'un talent, va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar Déu a causa de la plaga de la calamarsa, perquè la plaga era molt gran " .

Havent estat demostrat el fracàs humà, el model perfecte dissenyat per Déu pot oferir de manera reial i gloriosa la felicitat perfecta als elegits redimits que van tenir la intel·ligència per entendre que només ell era capaç d'oferir-la. Però Jesús ens va advertir a Marc 10:23: " *Jesús, mirant al seu voltant, va dir als seus deixebles: Que difícil serà per als qui tenen riqueses entrar al regne de Déu!* ". Però sóc jo qui afegeix després d'ell que aquest camí ja no és accessible als pobres " *rebels* ". Perquè en el judici final, entre els caiguts i els elegits hi ha " **grans** ", els rics, i " **petits** ", els pobres", segons Apocalipsi 20:12: " *I vaig veure els morts, grans i petits , drets davant del tron. Es van obrir llibres. I es va obrir un altre llibre, que és el llibre de la vida*". **I els morts van ser jutjats segons les seves obres** , d'acord amb les coses que estaven escrites en els llibres ". Cal tenir en compte que el judici es basa en " **obres** ", en la fe, que Déu ni tan sols esmenta. La riquesa i la pobresa es jutgen de la mateixa manera, per la mateixa llei bíblica divina, per Jesucrist, el jutge suprem i perfecte.

Us podeu imaginar condicions de vida més meravelloses que aquelles en què Déu, creador de l'univers, esdevé servent dels seus escollits redimits, fins i tot rentant-los els peus bruts per la pols de la terra? I on aquest mateix Déu ofereix la seva vida humana per redimir els pecats d'aquells que l'estimen i estimen tota la seva veritat? Dia a dia, la vida es farà més difícil d'afrontar, tant per als justos com per als injustos, però els justos saben per què s'imposa aquest mal, a diferència dels injustos que l'ignoren.

RELIGIÓ: LA MILLOR I LA PITJOR

La religió és l'única acció que demostra un desig de connectar-nos amb el Déu Creador o, en el cas del paganisme, amb suposades però falses divinitats. Representa el millor de les coses quan és veritable i permet una connexió real amb l'Esperit del Déu vivent, però esdevé el pitjor de les coses quan connecta l'home amb el diable i els seus dimonis perquè practica accions prohibides i condemnades pel veritable Déu. En aquest segon cas, la seva resposta roman invariablement la mateixa: la vida és colpejada per les múltiples formes de la seva maledicció.

El millor de la religió apareix molt rarament a la Bíblia, però l'exemple més bonic és el regnat del rei Salomó, particularment, per la seva elecció de la saviesa, mentre que Déu li va donar completa llibertat d'elecció segons 2 Cròn. 1:7 al 10: " *Durant la nit, Déu es va aparèixer a Salomó i li va dir: Demana què*

vols que et doni". Salomó va respondre a Déu: "Vas mostrar una gran bondat amb el meu pare David, i em vas fer rei en lloc seu. Ara, Jahvé Déu, que es compleixi la teva paraula al meu pare David, perquè m'has fet rei sobre un poble tan nombrós com la pols de la terra! Dóna'm, doncs, saviesa i enteniment, perquè sàpiga caminar davant d'aquest poble! Perquè qui pot jutjar el teu poble, aquest gran poble?" Déu va dir a Salomó: "Com que això és el que tens al cor, i no has demanat riqueses, ni honor, ni la mort dels teus enemics, ni tan sols llarga vida, sinó que has demanat per a tu mateix saviesa i enteniment, perquè puguis jutjar el meu poble sobre el qual t'he fet rei, aleshores et són concedides saviesa i enteniment. També et donaré riqueses," riquesa i honor, com cap rei abans de tu n'ha tingut, ni cap rei després de tu. Aquesta experiència de Salomó sempre m'ha captivat i enlluernat. I Déu deixa clar que en tota la història de la humanitat és única i no es repetirà. La saviesa és, sens dubte, el valor més alt que la vida pot oferir, però només Déu la pot donar, i sabem que ell dóna als qui la tenen; la qual cosa significa que la saviesa es dóna als veritablement savis segons Déu i no segons els estàndards humans. Perquè la humanitat també es dóna savis, però aquests són tan corruptes com la resta de la humanitat, de manera que els seus consells porten al pitjor que es tem. En triar la saviesa i obtenir-la de Déu, Salomó va ser per al seu poble una benedicció materialitzada per un temps excepcional de pau i prosperitat. A través d'ell, tots els pobles riberencs i fronterers es van beneficiar d'aquesta pau i prosperitat: era gairebé el paradís a la terra. Hem de comprendre la importància del zel del rei del Líban que va proporcionar la fusta per a la construcció del temple, la morada erigida per a Déu. Tota la terra i els seus regnes semblaven feliços i desitjosos d'honorar Salomó, reconegut per la seva saviesa divina. I tots, com un sol poble, va participar d'una manera o altra en la construcció d'aquesta casa del veritable Déu, sense haver-se convertit a ell. Però en aquesta experiència, Déu va demostrar que la pau es pot fer possible quan ell vol. Això vol dir que quan desapareix, substituïda per la guerra, també és perquè ell la vol. No podia demostrar millor el seu poder sobre tota la vida. Malauradament, aquesta imatge idíl·lica va canviar amb l'envelliment de Salomó i va pecar abundantment contra Déu, com ho demostra la història d'1 Reis 11, de la qual cito aquí els versos 9 al 13: " *El Senyor es va enfadar amb Salomó perquè el seu cor s'havia apartat del Senyor, el Déu d'Israel, que se li havia aparegut dues vegades. Li havia manat que anés darrere d'altres déus; però Salomó no va guardar els manaments del Senyor. I el Senyor va dir a Salomó: Perquè has fet això, i no has guardat el meu pacte i els meus estatuts que et vaig manar, t'arrenaré el regne i el donaré al teu servent. Només que no ho faré durant la teva vida, per culpa de David, el teu pare. L'arrenaré de la mà del teu fill. Tanmateix, no arrenaré tot el regne; Deixaré una tribu al teu fill, per amor de David, el meu servent, i per amor de Jerusalem, que he escollit* ". Després de Salomó i la seva saviesa, va arribar el temps de la contenció, l'odi i, finalment, la ruptura entre les tribus d'Israel i les de Judà, sobre les quals regnava el rei Roboam. Fixeu-vos que per dur a terme el seu pla de ruptura, Déu fa bel·ligerant el fill de Salomó envers les tribus d'Israel, a qui diu a 1 Reis 12:11: " *Ara el meu pare us va fer pesats amb un jou, però jo us el faré més pesat; el meu pare us va castigar amb fuets, però jo us castigaré amb escorpins* ". Tota la vida de Salomó

és una lliçó que ensenya la benedicció de la saviesa i l'obediència i després la maledicció de la desobediència. En aquests testimonis bíblics, sembla que la seva vida va acabar molt malament i que la seva vellesa no va disminuir per a Déu la importància de les seves últimes infidelitats. A més, com ensenya Ezequiel 18:24, la seva justícia anterior va ser oblidada per Déu i el seu temps a la terra va acabar en una condemna divina mortal: "*Si el just s'allunya de la seva justícia i comet iniquitat, si imita totes les abominacions dels malvats, viurà? Tota la seva justícia serà oblidada, perquè s'ha lliurat a la iniquitat i al pecat; per això, morirà.*"

Com que Déu dirigeix tota la vida, respectant les lliures eleccions de les seves criatures, cada situació estudiada ha de ser estudiada de manera religiosa. És clar que la bona o mala naturalesa religiosa condiona el bon o el mal fruit. I en la història de França, les guerres religioses en què protestants i catòlics van lluitar i es van matar ferotgement, aquest fruit engendrat per les dues religions oposades va ser la guerra i la crueltat. La pau de Crist no va ser ni sobre un ni sobre l'altre d'aquests combatents. A la mateixa època, només va ser sobre aquells la panòpia bèl·lica dels quals era només espiritual i portadora del fruit de la gentilesa pacífica de Crist. En la ceguesa que els ha colpejat des del 1843, els protestants que van romandre fidelment units al repòs dominical romà no han notat la diferència entre el soldat espiritual pacífic i el que mata i pren vides. Però Jesucrist, va notar aquestes coses i coneix els que li pertanyen perquè retenen les seves lliçons.

Per tant, és encara a través de la religió que podem entendre millor les situacions de conflicte dels nostres temps moderns. De fet, per entendre la situació a Ucraïna el 2022, ja hem d'haver entès la Guerra dels Balcans que va tenir lloc del 31 de març de 1991 al 12 de novembre de 2001, és a dir, deu anys de guerra, ja, a les portes de la Unió Europea. A l'origen del problema hi havia la mort del mariscal Tito, dictador d'un règim comunista establert a Iugoslàvia, que estava compost per la Sèrbia ortodoxa, la Croàcia catòlica, la Bòsnia i Hercegovina musulmana i l'Eslovènia catòlica. Aquesta última va obtenir la seva independència, reconeguda per Alemanya, primer, després de la mort del mariscal Tito. Però l'oposició religiosa dels altres bàndols va conduir a la guerra. Una primera lliçó que cal aprendre és entendre que la religió maleïda per Déu engendra la guerra. La pau que va precedir i unificar Iugoslàvia es va deure al règim comunista que va impedir les reivindicacions religioses. A més, aquesta Iugoslàvia era similar a una olla plena d'aigua bullent sostinguda per una tapa representada pel mariscal Tito. A la seva mort, la tapa es va obrir i la naturalesa religiosa dels campaments units es va despertar i va enfrontar les religions entre si. Les religions maleïdes per Déu van recuperar el seu paper nociu per als seus seguidors; la guerra va produir les seves noves morts. Però malauradament per a les poblacions occidentals i els seus exèrcits, que van intervenir com a forces de pau malgrat els bombardejos americans i francesos sobre Sèrbia, els observadors i comentaristes dels mitjans de comunicació i els polítics no van voler veure l'aspecte religiós dels conflictes implicat. Així doncs, no es van aprendre lliçons. Tanmateix, el 24 de febrer de 2022, Rússia va entrar al territori d'Ucraïna amb els seus exèrcits i tancs; immediatament, tothom es va despertar i va entrar en pànic. Un cop més, la guerra va tenir el seu efecte. I per a molts, aquesta guerra té la seva font en aquesta agressió de l'exèrcit rus. Tanmateix, aquesta iniciativa russa

només és una reacció a altres fets que van precedir aquest moment. És per això que proposo una explicació que ens porta a examinar l'origen de la independència d'Ucraïna després del desmembrament de l'URSS el 25 de desembre de 1991. Aquest va ser sens dubte per a Occident el regal de Nadal més bonic que van rebre del cel. I el canvi de la bandera russa que va seguir és molt significatiu; l'estrella, la falç i el martell de la bandera vermella del dirigisme proletari van caure, substituïts per les dues bandes horitzontals de blau i vermell; el blau de les falses religions i el vermell del pecat republicà del poble pecador davant Déu. Més recentment, una petita banda blanca va venir a separar el vermell del blau. Comparativament, a la bandera francesa, els tres colors són de la mateixa mida. I la imponent part blanca confirma el gust francès per una governança de tipus monàrquic, que tanmateix continua emmarcada pel blau religiós i el vermell del pecat republicà popular. Per als occidentals, s'havia girat una pàgina dolorosa i preocupant, el futur semblava esdevenir brillant i pròsper. El risc d'una guerra contra Rússia va desaparèixer; cosa que els va permetre intervenir arrogantment en la guerra dels Balcans que va començar a principis de la primavera del mateix any 1991; l'any que vaig ser expulsat de l'Església Adventista, un any ric en esdeveniments importants. I per a mi, que vaig ensenyar el gloriós retorn de Jesucrist el 1994, aquesta guerra balcànica podria haver derivat en una guerra mundial, excepte que l'agent rus va ser neutralitzat temporalment.

El fet important a tenir en compte és aquest. Quan Ucraïna va obtenir la seva independència el 1991, estava habitada per ortodoxos i ucraïnesos-catòlics de parla russa. Aquí, com a Iugoslàvia, la capa comunista havia ofegat les demandes i afiliacions religioses. Però amb la desaparició, els vells problemes havien de reaparèixer. I això és el que va passar. Però heu d'entendre que el 1991, els drets dels russoparlants i els ucraïnesos eren iguals i igualment legítims. Al principi, aquests drets es van respectar, però amb el pas del temps, el camp catòlic ucraïnès volia dominar els russoparlants i, prenent mesures el 2014, va enderrocar el president russoparlant establert i va proposar imposar l'ucraïnès com a única llengua. Els russoparlants es van oposar a aquests canvis i es van reagrupar a la part oriental del país, a la regió del Donbass. Quin dret té el component catòlic d'ofegar i eliminar la llengua i la cultura religiosa del component russoparlant? No eren presents i iguals en el moment de la independència? Aquesta culpa de la Ucraïna catòlica no és tingut en compte pels polítics i les figures dels mitjans de comunicació occidentals. Tot i això, és precisament a causa d'aquestes accions injustes que s'iniciarà successivament la guerra del Donbàs, que va portar Rússia a annexionar Crimea, i el 24 de febrer de 2022 la guerra o "operació especial" lliurada per Rússia contra la Ucraïna colpista i intolerant.

Sense cap biaix cap al camp rus o ucraïnès, trobo en aquest accés brutal a la dominació dels ucraïnesos decidits a matar físicament el component russoparlant, cosa confirmada per la guerra del Donbàs durant 8 llargs i dolorosos anys, una semblança amb la conquesta del poder pels nazis hitleristes d'Alemanya que van obtenir aquest poder eliminant físicament tots els seus oponents. Però per notar aquesta comparació, cal anomenar-se Vladímir Putin o Samuel, l'home que discerneix les conseqüències de les accions degudes a les falses religions, segons el do espiritual que Déu li va donar.

Per promoure la pau religiosa quan vol, Déu aixeca règims poderosos i autoritaris que emmordassen el zel religiós excessiu, per exemple, el règim republicà romà i després imperial que va saber sotmetre l'agressivitat jueva, i en el seu temps, el règim ateu revolucionari francès que va posar fi al despotisme del catolicisme papal. Però per ser més precisos, l'objectiu de Déu no era oferir la pau que la humanitat rebel i desobedient no mereixia. Així, per posar fi a les atrocitats comeses per la coalició del papat i la monarquia que Apocalipsi 13:1 simbolitza sota l'aspecte de "la bèstia que puja del mar", Déu va aixecar un altre monstre, l'ateisme nacional francès, que designa a Apocalipsi 11:7 com "la bèstia que puja de l'abisme". Podeu entendre que la clau de la interpretació s'amaga en aquestes dues paraules "mar i abisme" citades al Gènesi 1, en ordre invers "abisme" i després "mar" quan la "terra" va ser creada sortint del "mar". El missatge és deliberadament infantil, però ple de subtilesa, perquè Déu pretén la seva comprensió per a un home veritablement senzill i lògic que ha guardat aquests criteris de la infància. I Jesús va advertir que era així segons Mt. 19:14: " *I Jesús va dir: Deixeu que els nens petits vinguin a mi, i no els ho impediui; perquè el Regne del Cel és dels qui són com ells* ". És, doncs, aquesta simplicitat infantil la que em va qualificar per portar les explicacions donades per l'Esperit de Déu en nom de Jesucrist. Perquè aquesta simplicitat és absent entre els pastors formats a les escoles de les institucions religioses oficials. Un germà molt proper fins i tot havia jutjat les meves explicacions "simplistes" i aquest no va ser el seu únic error, per a la seva desgràcia. Sí, el Déu Creador estima la simplicitat i la humilitat en les seves criatures i fa que les seves revelacions siguin accessibles per a ells. Els qui estimen les coses complicades aniran a costa seva, la llum divina no serà rebuda per ells. Així, al Gènesi Déu presenta en imatge, en aquest ordre, les relacions de successió que connecten "l'abisme, la terra i el mar". Però a l'era cristiana l'ordre d'aparició és diferent: "el mar, l'abisme i la terra". Cadascuna d'aquestes paraules pren un significat en la creació. "El mar" és el nou nom donat a les aigües anomenades fins aleshores "abisme" i sota aquest nom abisme Déu va designar la terra coberta d'aigua com en el diluvi, però una terra sense cap vida ni tan sols a l'aigua. L'abisme es dona, doncs, com a referència a l'etapa original de la terra recentment creada. En la profecia, espiritualment, l'abisme serà el nivell del no-res espiritual, per això, a Apocalipsi 17:8, Déu profetitza les successions de les tres "bèsties" que totes tres designen règims intolerants. Heu d'entendre que aquest missatge es concep en la lògica de la situació que prevaldrà entre 1980 i 1991, data en què em van donar aquesta explicació. Déu em diu, a través de l'apòstol Joan: " *La bèstia que has vist era* ", és " *la bèstia que puja del mar* ", que designa la religió catòlica del règim papal romà en coalició amb la monarquia francesa que la va recolzar particularment; " *va ser* " entre 538 i 1798; " *i ja no existeix* " el 1980, quan, batejat, vaig emprendre la tasca de desxifrar la profecia. Ja no existeix perquè " *la bèstia que puja del pou sense fons* " d'Apocalipsi 11:7 la va destruir. La Revolució Francesa i el seu ateisme nacional van guillotinar successivament el rei Lluís XVI i van fer morir el papa Pius VI a la presó de la Ciutadella de la meua ciutat de Valence-sur-Rhône el 1799. "Ha de pujar del pou sense fons i anar a la perdició". Aquesta ascensió del pou sense fons representa la influència de l'ateisme intolerant sobre la religió protestant sota el domini de la qual

reapareixerà l'última intolerància religiosa cristiana. « *I els qui habiten a la terra, els noms dels quals no han estat escrits al llibre de la vida des de la fundació del món, es meravellaran quan vegin la bèstia, perquè era, i no és, i encara ha de ser* ». Les tres fases principals es resumeixen així al final del versicle: « *era, ja no és, i tornarà a aparèixer* ». Resumeixo, doncs: va ser entre el 538 i el 1798, ja no és el 1980, tornarà a aparèixer el 2029, any en què aquesta coalició intolerant protestant i catòlica serà colpejada per « *les set últimes plagues de la ira de Déu* ». Les dues aparicions de les bèsties, és a dir, dues intoleràncies religioses cristianes, concerneixen successivament la fe catòlica, després la fe protestant que Apocalipsi 13 presenta successivament als versos 1 i 11. I assenyala aquesta impressionant subtileza: a Apocalipsi 13, la bèstia que s'aixeca de la terra pren com a suport el versicle 11; que ho enllaça amb Apocalipsi 11, on al versicle 7, Déu presenta " *la bèstia que puja de l'abisme* ". Amb aquest subtil joc de construcció, confirma encara més la seva precisió: " *ha de pujar de l'abisme i anar a la perdició* ". Però en una altra explicació, aquesta expressió pot referir-se a " *la bèstia que puja del mar* ". I en aquest cas, la seva "sortida" des de "l'abisme" pretén confirmar el no-res espiritual de la seva acció i les seves doctrines religioses. De fet, amb aquesta aclariment, Déu situa la religió catòlica al mateix nivell espiritual que l'ateisme francès. Per tant, és normal que porti els seus seguidors " *a la perdició* ". Aquesta interpretació no està exempta d'interès quan sabem que aquesta religió catòlica és el principal objectiu de la ira divina, ja que declara sobre això a Apocalipsi 18:24: "... *i perquè en ella es va trobar la sang de profetes i sants i de tots els que van ser assassinats a la terra*". Tenim aquí el PITJOR de la RELIGIÓ. I a la fi del món, el PITJOR de la RELIGIÓ reapareixerà, dominat aquesta vegada per la fe protestant que " *formarà una imatge a la bèstia* "; la qual cosa significa que el principi d'intolerància s'aplicarà de nou després del final de la Tercera Guerra Mundial per la coalició protestant i catòlica supervivent. He de recordar què constitueix la " *bèstia* ". És la intolerància religiosa que fa possible l'associació del poder civil amb el poder religiós. Les decisions preses per les persones religioses són imposades per les autoritats civils i militars sota diverses formes de coacció; l'última és la mort. En el cas de la " *bèstia que sorgeix de la terra* " protestant, el poder civil no és el dels reis, sinó el dels caps d'estat, líders seculars o religiosos. Aquesta última intolerància "bestial" no durarà gaire, un màxim d'un any, però sota la ira divina que la colpejarà constantment amb les seves últimes plagues, arribarà a un nivell màxim decretant finalment la mort per a aquells que s'oposen al diumenge romà. A través dels contactes foscos de l'espiritisme, que Joan anomena " *l'adoració dels àngels* ", els dimonis acusaran els observadors del dissabte, a qui presentaran com a responsables de les plagues divines. Això és tot el que caldrà perquè la seva sentència de mort sigui adoptada i aprovada col·lectivament. Això és el que diu l'apòstol Pau sobre aquesta " *adoració d'àngels* " a Col. 2:18-19: " *Que ningú, amb pretext d'humilitat i adoració d'àngels, us robí el premi de la vostra raça a voluntat, mentre s'enganya amb visions i s'infla vanament per la seva ment carnal, sense unir-se al Cap, del qual tot el cos, unit i unit per les articulacions i les lligadures, creix amb Déu* ". Aquest cos de Crist és l'Assemblea dels Elegits. I

en aquest ensenyament, Pau adverteix els qui són cridats contra les seduccions de la PITJOR RELIGIÓ seductora i enganyosa.

No hi ha res PITJOR a témer que la falsa RELIGIÓ. Perquè és capaç del pitjor i de vegades d'enganyar les aparences del "millor" que agrada als humanistes. El seu menyspreu per la veritat revelada per Déu la situa sota les decisions del diable. I mentre Déu no aparegui per denunciar i desemascarar la situació, les masses humanes superficials li donen tota la seva confiança.

I aquestes masses humanes no estimen res més que la pau.

Des del 1945, Déu ha donat als europeus una pau relativa, però que ha durat 77 anys, cosa considerable i rara en la història dels pobles. Aquest període es profetitza com el moment en què " *la bèstia ja no hi serà* ", com acabem de veure més amunt. Però aquesta pau no va ser deguda a la construcció de la UE, com durant tant de temps hem sentit dir a europeus convençuts. No, aquesta pau va ser donada per Déu per permetre als rebels occidentals dur a terme les demandes de la seva llibertat, conquerida i legitimada, gradualment però molt ràpidament, des de l'any 1994, en què, al mateix temps, l'Església Adventista del Setè Dia va ser " *vomitada* " per Jesucrist. Els fruits maleïts pel cel s'han intensificat així.

Segons si és certa o falsa, la religió condueix l'ànima humana a la felicitat eterna o a la infelicitat definitiva de l'aniquilació, per tant és correcte atribuir-li: EL MILLOR o EL PITJOR.

La indignació dels incrèduls i els incrèduls

A les ments dels no creients i dels no creients, ha arrelat un estàndard del que és acceptable que evidentment no té en compte l'opinió de Déu, a qui la majoria ni tan sols clama o ja no afirma que existeix, i els qui creuen en la seva existència no tenen en compte els seus desitjos revelats. El pensament humanista domina, i ai de qui no el comparteixi. Des del punt de vista humanista, és necessàriament un fanàtic més o menys perillós, però perillós no obstant això.

Avui, diumenge 17 de juliol de 2022, a França es commemora el 50è aniversari de la batuda jueva del "Vel d'Hiv", nom d'un gran velòdrom cobert de París. Obeint els alemanys, el govern del mariscal Pétain va organitzar la batuda de molts jueus que els havien de ser lliurats. Des del 1942, la "solució final" havia començat i els jueus van ser exterminats massivament als camps de les "SS" establerts a Polònia. Com a resultat, la població alemanya podia ignorar aquesta tragèdia i la responsabilitat recaia únicament en Hitler i el seu partit nazi. I per aquest pensament humanista, la cosa sembla monstruosa i inhumana.

Aquí, deixo aquest pensament humanista i examino aquest tema en relació amb la Bíblia, que expressa totes les revelacions que Déu dona a la humanitat per permetre-li comprendre el significat de les coses i els esdeveniments que s'acompleixen. I el primer que em ve al cap és que el poble jueu no és un poble normal entre d'altres. És l'únic poble que va ser creat per la intervenció directa de Déu a la terra. Va fixar la seva elecció en Abraham, el seu fill Isaac, el seu fill

Jacob que es va convertir en Israel i del qual va fer un poble basat en els seus dotze fills patriarcalcs de dotze tribus. Així doncs, tot el que concerneix aquest poble no és ordinari. Per oferir-los una pàtria, Déu va exterminar homes, dones, ancians i nens que vivien a Canaan. Va ser el primer genocidi diví des del diluvi en temps de Noè. I aquest gran sacrifici de vida atorga a Déu drets especials sobre la vida del seu poble Israel; Això és encara més cert, ja que aquest Israel es va organitzar per constituir un model l'experiència del qual amb Déu havia de servir de lliçó per a les generacions que es succeïrien fins a la fi del món. Hi va haver el temps dels jutges, el dels reis, i tants fracassos que Déu va acabar lliurant el seu poble als pagans caldeus de Babilònia, el rei dels quals Nabucodonosor va convertir a Déu gràcies al testimoni del profeta Daniel. Encara hi va haver moltes morts entre els jueus i només els supervivents van ser conduïts a Babilònia i al seu immens territori. Per als jueus, la mort donada per Déu no és res anormal, res escandalós perquè la mort és el salari que dona al pecat. I aquest poble peca abundantment, per la qual cosa, sovint és colpejat per la mort. Al final de l'antiga aliança, en rebutjar el seu Messies Jesucrist, rebutja la nova aliança proposada per Déu; és un pecat enorme que aquesta vegada condemna tota la nació jueva: ha de desaparèixer. L'any 70, els romans es van fer càrrec de l'assumpte; Jerusalem, el seu temple, la seva santedat levita, van ser destruïdes i el poble en gran part massacrada. Durant l'era cristiana, van ser dispersats entre les nacions i particularment a Espanya, van ser objectiu i molt perseguits. Fins a la guerra de 1939-1945 quan Hitler els va convertir en l'objectiu del seu odi venjatiu. I allà, aquesta vegada, es van organitzar mètodes moderns per asfixiar-los i els seus cadàvers van ser cremats en incineradores, crematoris. El nombre de morts va ser d'uns sis milions d'ànimes. Per descomptat, el que escandalitza l'humanista és veure civils assassinats, perquè a Occident, la guerra mata oficialment, segons les convencions, només soldats, personal militar. Aquí és on cal recordar els càstigs anteriors que només eren càstigs divins. I l'últim no és una excepció, el genocidi organitzat pels nazis va ser dut a terme per homes però sota inspiració divina, perquè Déu volia enviar a tota la humanitat un missatge recordatori que expressés la seva justícia abans de preparar el temps de les últimes proves programades per a la fi del món.

I per a aquells que creuen en Déu, com és aquesta acció més monstruosa que el genocidi dels habitants de Canaan? No havia advertit Déu a Abraham que "els seus descendents heretarien aquesta terra, però la iniquitat dels amorreus que hi vivien encara no havia arribat al seu punt àlgid"? Quatre-cents anys més tard, sí que ho havia fet, i Déu va fer que tots morissin a causa de vespes verinoses i altres malalties mortals. Recordo que aquesta raça humana havia conservat la mida gegantina dels gegants antediluvians. Per tant, Déu tenia una segona raó per eliminar-los. Sense Déu, els petits israelites no tenien cap possibilitat de derrotar-los, i per això Déu es va encarregar de fer-ho. El 1942, va triar el pensament nazi alemany com a instrument de mort. Aquesta història ens remet a la prova de fe a la qual va ser sotmès Israel després del seu èxode d'Egipte. Els incrèduls entre ells es van encogir davant les limitacions humanes, mentre que els veritables creients com Moisès, Josuè i Caleb sabien que amb Déu res és impossible.

Avui, al juliol de 2022 i fins al retorn de Crist previst per a la primavera de 2030, aquesta confiança dipositada en el Déu per a qui res és impossible encara marca una veritable fe que agrada a Déu.

Però el món sense Déu s'indigna per tot allò que contradiu i ataca els seus valors, sense saber que Déu, per la seva banda, els està fent el mateix. Tot i això, en només uns anys els valors del món han canviat molt. Com podem explicar aquests canvis enormes i ràpids? Un cop més, els no creients no tindran la resposta real, però sens dubte ho explicaran dient que s'han tornat cada cop més intel·ligents. No era això el que Satanàs havia suggerit a Eva, momentàniament aïllada i separada del seu marit Adam, per empènyer-la a desobeir el manament de Déu: "No en menjaràs"? I sí, tot allò que no té una explicació humana lògica té la seva explicació en la vida celestial invisible dels àngels malvats; invisible, sí, però molt activa i molt eficaç. Sabent que per a ells, com per a nosaltres, el 2030 marcarà el final de la seva vida celestial, no és difícil entendre que el poc temps que els queda els porta a redoblar els seus esforços per pervertir la humanitat, sobretot quan és "falsament" cristiana; que és el cas de les nacions occidentals.

Les perversions sexuals sempre han estat el criteri que marca el límit del que és suportable per a Déu. Això va ser cert per al Diluvi, com ho va ser per a la fi dels cananeus i per a l'Israel hebreu. Més a prop de casa, els nazis van massacrar els grups homosexuals desviats de les "SA" alemanyes. I en la nostra situació actual, els grups armats txetxens han assumit la missió de fer el mateix, juntament amb Rússia. El seu odi a aquestes pràctiques, que situen l'home per sota de l'animal que no les practica, està animat per l'Esperit de Déu, sant, pur i perfecte. Els primers signes d'un atac del cel contra els habitants de la terra es van fer visibles amb el pànic dels líders polítics davant d'una greu epidèmia de Covid-19. En el seu pànic, la van combatre com una pandèmia amb conseqüències mortals immensament més grans. Van arruïnar les seves economies i les van debilitar mitjançant llargs períodes de confinaments repartits en dos anys, que van començar a principis del 2020, tant que el seu potencial financer es va fondre com la neu al sol. Abans d'això, en una gran despreocupació, una forma de ceguesa, van traslladar innumerable llocs de treball a la Xina, augmentant així l'atur que mata nacions. Aquí és on cal destacar la importància de la construcció de la UE. Abans d'aquesta construcció, la mirada del cap d'estat estava únicament posada en el seu propi país i havia d'establir els equilibris socials i industrials que enriquirien harmoniosament tota la seva nació. En introduir la Xina en el comerç mundial i en traslladar-hi la seva producció, els EUA van ser els primers a obtenir enormes beneficis financers que van seduir inversors de tot el món. Els inversors europeus van desviar les seves inversions d'Europa, que per tant va començar a decaure i empobrir-se. Però això no va ser immediatament visible, perquè els beneficis obtinguts es van consumir en part a Europa. A Europa, on el principi de la deslocalització s'implementava cada cop més a favor de nous països membres escollits entre els més pobres per tal de tenir una mà d'obra cada cop més barata i menys exigent en qüestions socials, la cobdícia regnava suprema en tots els governs i presidències occidentals.

El 2012, França va elegir François Hollande com a president, un home de l'ENA, l'Escola Nacional d'Administració, que no atorga un diploma de moralitat

perquè aquest president no en té cap. Encarna, per si sol, una munió de personatges escènics a través del seu cinisme, el seu engany digne de Scapin de Molière, i infidel, en la seva vida de matrimoni i envers els seus votants; la imatge del traïdor absolut. Aquest home que va dir als seus votants "el meu enemic són les finances" va acabar afavorint doblement les finances. D'una banda, fent obligatòria la protecció sanitària a través de les mútues, que han duplicat l'acció del servei nacionalitzat de la Seguretat Social; duplicant així el cost de la gestió sanitària a França. I d'altra banda, promovent la carrera política del jove financer Emmanuel Macron que va esdevenir president el 2017. Aquest president Hollande és tan remarcable pels seus innombrables defectes de caràcter que el profeta Michel Nostradamus li va dedicar la següent quarteta: la quarteta del segle II número 88:

El circuit del gran fet ruïnós,
El setè nom del cinquè serà,
Un terç més gran que l'estrany bel·ligerant
Mouton Lutèce Aix no garanteix.

Tradueixo aquest quartet de la següent manera:

El circuit : el procés o ruta sostinguda amb repetició.

Del gran fet ruïnós : de la gran acció ruïnosa.

El nom : l'home, el personatge: François Hollande.

Setè : el setè president en el càrrec

Del cinquè serà : del cinquè règim republicà, és a dir, la Cinquena República .
François Hollande (el nom) "estarà" en activitat presidencial.

D'un tercer : la persona més gran del Tercer Món o del Tercer Estat, és a dir, del poble francès. Una persona que no té res a veure amb l'assumpte, segons el diccionari Larousse. Aquesta definició s'adapta perfectament a l'Islam establert en un país originalment cristià.

Més gran : Més honorable i més dominant que la França pervertida.

L'estrany : l'estranger musulmà.

Bel·ligerant : rebel i hostil

Ovella : ovella sacrificada per l'Eid en l'Islam: és a dir, aquella a qui els musulmans tallen el coll. Massacres massives de víctimes de l'ISIS projectades a Internet.

Lutècia : París, la seu reial del nord de França en temps de Nostradamus, és a dir, el centre actual de l'autoritat nacional republicana al Nord.

Ais : Ais de Provença, seu reial del sud de França en temps de Nostradamus, és a dir, centre de l'autoritat nacional republicana del sud.

No garantirà : no podrà protegir. El president François Hollande (el nom) no podrà protegir les víctimes franceses.

El circuit (la ruta o el procés històric seguit) del gran fet ruïnós (de l'acció) (que causa la ruïna); el nom (François Hollande) setè (president) del cinquè (règim republicà), serà (en activitat, és a dir, el responsable). D'una tercera part (tercer món o tercer estat, o tercera persona), més gran (més honorable perquè religiós i dominant), l'estranger bel·ligerant (l'àrab musulmà, o l'Islam guerrer) Ni les ovelles (esgotades per l'Eid en l'Islam) ni Lutècia (París), ni Ais (ciutat de

l'autoritat reial del sud de França) garantiran (Com les "ovelles" lliurades a la mort, les poblacions del nord i del sud de França no estaran protegides dels atacs llançats per l'islamisme fonamentalista: Atacs islamistes del grup califat DAESH: A París, el 7 de gener de 2015, contra els còmics de Charlie Hebdo: 12 morts; i el 13 de novembre de 2015, contra l'Stade de France: 1 mort; contra el Bataclan dansaire i els bars: 130 morts - 413 ferits; a Niça, al sud, el 14 de juliol de 2016: liderat per un islamista, un camió s'endinsa entre la multitud: 86 morts - 458 ferits). La paraula "ovelles", situada abans de "Lutècia i Ais", apunta per aquestes dues ciutats a "aquells que seran **sacrificats** al nord i al sud de França"; per al nord, la cosa està parcialment aconseguida, però per al sud, les massacres encara estan per venir. La ruïna suggereix, doncs, alhora, la ruïna de les devastacions bèl·liques de la nació França, però també la seva ruïna moral, ja que és aquest president escabrós qui va imposar la llei del "matrimoni per a tots", amb el seu suport legislatiu majoritari. L'elecció egoista d'un sol home va ser imposada, com a llei nacional, a tot el poble francès, tot i que un gran nombre de ciutadans s'hi oposaven fermament. Aquesta llei que va venir a justificar i legalitzar alguna cosa considerada una abominació per Déu, havia de justificar, per tant, la ruïna que Déu li farà patir. En aquest quartet, Nostradamus profetitza que França serà colpejada per una gran ruïna a causa del setè president de la Cinquena República. Aquest fet és força excepcional i comporta conseqüències definitives que Déu volia anunciar per endavant. Aquesta ruïna també es profetitza d'una manera més oculta a Apocalipsi 11:7, on, designant París amb el nom de " *Sodoma* ", profetitza la seva destrucció per foc nuclear, la versió moderna del "foc del cel ". Aquest quartet de Nostradamus només confirma el paper del " *rei del sud* " citat a la profecia de Dan. 11:40 a 45. A més, pel que fa a la paraula "circuit", el profeta suggereix la idea de repetició i, per tant, la insistència d'una elecció humanista cega i imprudent que conduirà a la ruïna de tota França. I aquesta insistència apunta directament a la recepció d'aquest estranger bel·ligerant al territori de França; això després que ell mateix l'hagués expulsat del seu país. Perquè França sí que va colonitzar el Magrib, més recentment Algèria, però també Àfrica, el Líban i els països asiàtics dels quals es va haver de retirar amb el temps.

Per tant, és fàcil d'entendre que, lluny d'estovar el seu destí, els humanistes intensifiquen la seva culpa envers Déu multiplicant les seves indignacions, que ell desaprova. Ells, que només són olles de terrissa, ataquen, amb la seva legalització del pecat, el Déu Creador, que és una olla de ferro. És per això que ha multiplicat les formes de les seves revelacions destinades als seus elegits, per fer-los saber que la seva victòria contra tots els seus enemics és segura i programada en el seu pla terrenal. Què poden fer contra els fills de Déu que desaproven les seves odioses i pudents iniciatives? Res més que el que Déu els permetrà. I si Déu ho autoritza, aleshores tot esdevé acceptable i suportable pels seus estimats elegits.

El règim republicà fa temps que imposa les seves lleis als cristians i jueus religiosos. Però des del 1962, l'acollida massiva de l'islam algerià i, més àmpliament, magribí ha plantejat problemes per al laïcisme que França pensava haver resolt. Però els fets mateixos demostren que no és així. L'islam i els seus valors, incompatibles amb els valors republicans, com els del veritable cristianisme diví, estan provocant un xoc de civilitzacions dins del mateix país

francès. L'islam no s'inclina davant la norma laica republicana, i amb raó; el nom islam significa submissió; però submissió a Déu, no a la República Francesa. És per això que, en establir-se a França, els musulmans van arribar a establir els seus valors i només accepten "conviure" amb francesos republicans laics o cristians. Perquè ja la convivència amb els jueus s'ha tornat problemàtica i agressiva, perquè els problemes creats entre Israel i els palestins s'importen a França, on ambdues comunitats són presents. Les reaccions dels musulmans, que es tornen ràpidament violentes quan són atacats, beneficien la llibertat religiosa del país; perquè els líders polítics temen les conseqüències sagnants de les mesures restrictives que se'ls imposarien. Per tant, opten per "posar la qüestió en joc" com fan els futbolistes per calmar les coses. Perquè cap musulmà digne d'aquest nom està disposat a legitimar la pràctica homosexual. I troba en aquesta llei que la legalitza només un subjecte més per menysprear encara més els que ja són per a ells "els gossos, els infidels". Estic convençut que, sense la seva presència a França, les lleis s'haurien tornat encara més coercitives i s'haurien aplicat amb molta més força vinculant. Per a nosaltres, els estimats de Jesucrist, aquesta presència és, doncs, protectora; almenys així és fins avui, però és bo entendre-ho. Un veritable musulmà respecta els qui temen Déu com ells mateixos. El seu enemic són els malvats, els impius, els abominables en els seus pensaments i obres. A més, els veritablement escollits tenen en Jesucrist la protecció suprema que els musulmans no tenen.

Al llarg dels dies, mesos, anys i segles, Déu ha registrat i acumulat en la seva memòria il·limitada totes les indignacions odioses pronunciades per la boca dels malvats, i així pren, per il·lustrar la situació, la imatge d'una "torre" formada per l'acumulació de "pecats", a Apocalipsi 18:5: "*Perquè els seus pecats han arribat fins al cel, i Déu s'ha recordat de les seves iniquitats*". Aquesta "acumulació" de "pecats" ens recorda que Déu no reacciona automàticament cada vegada que es comet un "pecat" greu, però en aquest missatge profètic, ens diu que cap d'ells és oblidat per Ell, i que el càstig arribarà al final, per donar compte de tots els comesos al llarg del temps. Això és cert, col·lectivament, per a l'Església Catòlica Romana papal a la qual es fa referència en aquest vers, però també, individualment, per a cada criatura que ha cobrat vida al cel i a la terra. Però això no s'aplica als veritables elegits, perquè els seus "pecats" involuntaris han estat expiats en el seu lloc per Jesucrist.

Aquesta setena presidència de la Cinquena República Francesa mereixia ser assenyalada per diverses raons, perquè la ruïna va afectar, en primer lloc, el Partit Socialista del president Hollande, el seu antic secretari presentat com a candidat substituït del candidat favorit Dominique Strauss-Kahn, destituït a causa d'un escàndol sexual comès en un hotel de Nova York. Fins al 2012, el Partit Socialista havia rebut el nom d'"esquerra caviar", però a partir del 2012 cal afegir-hi "enjoyeuse", tant va caracteritzar la sexualitat el mandat de cinc anys d'aquest setè president francès; des de les seves sortides secretes en scooter des del Palau de l'Elisi per reunir-se amb la seva nova amant, coses filmades per periodistes, fins a la seva imposició de la llei del matrimoni per a tothom. I finalment, les seves infidelitats, autèntiques traïcions electorals, van matar el seu Partit Socialista, que va perdre definitivament la confiança dels votants: la ruïna es va

observar així clarament a tots els nivells. Així, aprofitant el desordre generalitzat, els votants, que veien el Front Nacional en segon lloc, van optar, per despit, per elegir el jove financer, un exministre de François Hollande que va entendre que no tenia sentit que es representés a la presidència. La ruïna moral sempre precedeix la ruïna econòmica. Això ja era el cas a Europa, entre totes les nacions, la frivolitat dominava i la guerra arribava causant la ruïna a través de la destrucció dels seus bombardejos. Veiem el procés repetint-se; després de la ruïna moral "holandesa", ve la ruïna bèl·lica excitada i provocada per les iniciatives bel·ligerants adoptades contra Rússia, pel jove president Macron i les autoritats europees, després del seu atac a Ucraïna. Així que esperem i vegem què passa després...

Per a la història de França, el paper del Partit Socialista, que va arribar al poder, va ser particularment perjudicial per als veritables francesos d'origen i les llargues línies familiars. La presidència de François Mitterrand i el seu símbol, la "rosa", va ser guanyada per idees "populistes" que portaven l'humanisme a l'extrem. Va ser per aquest mitjà que va poder guanyar els vots comunistes, aleshores molt nombrosos. Aquest animal polític, advocat a la vida civil, va experimentar a la seva vida els compromisos polítics més oposats i extrems: des de l'extrema dreta fins a l'extrema esquerra. Però la religió també provoca grans conversions, i la capacitat de canviar d'opinions és natural per als humans. El drama de la seva presidència es basa menys en ell i la seva personalitat "divina", que en l'arrogància dels seus ministres graduats a l'ENA. Un dels quals es va atrevir a dir als periodistes que l'entrevistaven en un canal de notícies sobre el vot sobre la immigració exigint pel 80% dels francesos, cito textualment: "Els pares saben millor que els fills què és bo per a ells". El 2015, els francesos, així menyspreats, van lamentar els centenars de morts assassinats pels jihadistes del grup islàmic DAESH.

De la mateixa manera, no tinc res en contra dels jueus com a individus, són homes com tots els altres, excepte que religiosament, la Bíblia ens ensenya que van ser maleïts primer per Déu. I aquí, la meua visió sobre ells canvia. Per boca de l'apòstol Pau, ell mateix un jueu autèntic, Déu ens diu a Rm. 10:1 a 4: "*Germans, el desig del meu cor i la meua pregària a Déu per aquests és que siguin salvats. Els dono testimoni que tenen zel per Déu, però sense enteniment. Com que no coneixen la justícia de Déu i busquen establir la seva pròpia justícia, no s'han sotmès a la justícia de Déu . Perquè Crist és la fi de la llei per a la justificació de tots els qui creuen*"; cosa que el porta a dir a Rm. 2:9-10: "*Tribulació i angoixa sobre tota ànima humana que fa el mal, primer el jueu i després el grec! Glòria, honor i pau a tothom qui fa el bé, primer el jueu i després el grec!*" I segons el pla profetitzat per Déu a Daniel 9:24, fer el bé consistia a reconèixer Jesucrist com el Messies enviat per Déu, i fer el mal consistia a rebutjar-lo; i això és el que va fer tota la nació, amb l'excepció dels apòstols i els primers deixebles cridats per Jesucrist. Si l'home hagués obeït el pla diví, ja no hi hauria cap representació jueva particular a la terra, com ensenya Pau de nou a Rm. 3:28-29: "*No hi ha jueu ni grec, no hi ha esclau ni lliure, no hi ha home ni dona; perquè tots vosaltres sou un en Crist Jesús. I si pertanyeu a Crist, sou descendència d'Abraham i hereus segons la promesa*". Com que ell mateix era un jueu genuí, Pau va tenir grans dificultats per expressar la condemna de Déu a la

nació jueva. Per això, ple d'esperança pel seu poble, cita la caiguda d'" **algunes branques** " dels jueus a Rm. 11:17-18: " **Però si algunes de les branques van ser arrencades** , i tu, que ets un olivera silvestre, vas ser empeltat entre elles i vas ser fet participant de l'arrel i de la grossor de l'olivera, no et gloriïs de les branques. Si et glories, sàpigues que tu no portes l'arrel, sinó que l'arrel et porta a tu ". Aleshores Pau dóna una explicació de la situació que jo qüestiono, perquè diu: " **Diràs, doncs: Les branques van ser arrencades perquè jo fos empeltat** ". Això és fals! De fet, no va ser la incredulitat dels jueus la que va permetre la conversió dels pagans; això només va ser el fruit del pla de Déu. I la meua anàlisi, basada en les revelacions de les profecies, emet un veredict de diví molt més agut i sever que el que Pau va expressar per a la seva nació. No obstant això, confirma, clarament, la condemna divina dels jueus " **a causa de la incredulitat** ", dient a Rm. 11:20 a 22: " **És veritat; per la seva incredulitat van ser tallats** , però tu et mantens ferm per la fe. No t'enorgulleixis, sinó temis; perquè si Déu no va salvar les branques naturals, tampoc no t'estalviarà a tu. Considera, doncs, la bondat i la severitat de Déu: severitat amb els qui van caure, però bondat amb tu, si perseveres en la seva bondat; altrament, també seràs tallat ". Aleshores, fixe'u-vos en la importància del " **si** " en aquest versicle 23: " **Igualment ells, si no perseveren en la incredulitat, seran empeltats; perquè Déu és poderós per tornar-los a enredar** ". El poder de Déu no està en qüestió perquè Déu no encega els homes sense que primer rebutgin la seva llum. El seu empelt dependrà només de la seva fe individual, perquè una conversió col·lectiva és impossible. A més, us he d'advertir contra l'optimisme de l'apòstol Pau. És cert que en els darrers dies de l'última prova de fe, individualment, els jueus sincers acabaran reconeixent Jesucrist i l'assemblea dels seus veritables cristians elegits, tal com es profetitza a Apocalipsi 3:9: " **Mira, us faré passar per la sinagoga de Satanàs, que es diuen jueus i no ho són, sinó que menteixen** ; mira, els faré venir i adorar als teus peus, i saber que t'he estimat ". Aquí, almenys, hi ha un judici dels jueus clarament formulat per l'Esperit de Crist. L'última conversió possible arribarà a l'hora en què la pràctica del dissabte serà castigada amb la mort. La fe real es manifestarà llavors concretament pels veritables elegits de tots els orígens religiosos, inclòs el jueu. A Jer. 26:6, Déu va profetitzar: " **Aleshores tractaré aquesta casa com Siló, i faré d'aquesta ciutat un objecte de maledicció per a totes les nacions de la terra** ". Forma concreta d'aquesta " **maledicció** ", la ciutat va ser destruïda per les tropes del rei Nabucodonosor, després de dos anys de setge, el -586. La negativa de Crist va ser pagada i confirmada pel mateix signe, el 70, per l'acció de les tropes romanes de l'emperador Vespasià, segons Dan. 9:26: " **Després de seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat, i no tindrà successor. El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i la santedat del santuari** ", i la seva fi vindrà com per una inundació; està decidit que les devastacions duraran fins al final de la guerra "

El que crea confusió religiosa a la nostra terra és el manteniment d'opcions religioses que Déu condemna, successivament, en la progressió del seu projecte salvador terrenal. El nou pacte va eliminar tota legitimitat perquè l'antic continués. Aleshores, la veritat cristiana dels apòstols hauria d'haver continuat fins al retorn de Crist. Però la dominació falsament cristiana del règim catòlic romà papal va

arribar a confondre aquest programa diví. Això explica la necessitat d'una Reforma que va començar cap al final dels 1260 anys profetitzats del regnat papal, aquesta Reforma havia de ser completada i completada per l'obra adventista fundada a partir de 1843. Per tant, el programa diví només reconeix quatre estatus religiosos oficials successius durant l'era cristiana: el dels jueus, els apòstols, els protestants i els adventistes. Qualsevol continuació després d'aquests relleus és il·legítima. A l'Apocalipsi, l'adventisme final està dirigit sota **el seu inici. beneït**, a Apocalipsi 3:7 i **el seu final maleït**, a Apocalipsi 3:14. És per això que, en el moment del final, els veritables adventistes escollits poden reconèixer-se en els criteris revelats a l'era de "*Filadèlfia*" del començament de la fe "adventista del setè dia" beneïda per Jesucrist, que descriu així els estàndards dels adventistes que podrà salvar en el seu gloriós retorn.

Demostrat bíblicament clarament l'estatus maleït dels jueus, cal adonar-se de com de perjudicial pot arribar a ser la seva acció política per a la humanitat global, i ja en tots els països on se'ls atorga un paper important. Als Estats Units, la seva representació significativa i la seva riquesa van assegurar la reconstrucció de l'Estat d'Israel a la terra dels seus avantpassats, que es va convertir en Palestina. I és a aquest retorn que devem la ira musulmana que es va despertar i desenvolupar contra el món occidental. A França, sota un govern socialista, altres jueus van prendre mesures nocives. El jutge Badinter va abolir la pena de mort, creient-se més just que Déu, que la va instituir; com a resultat, el mal està creixent exponencialment. Un altre jueu, Bernard Kouchner, metge en vida civil, va adoptar el principi d'intervenció humanitària, que així justificava les operacions militars als Balcans. Un altre jueu, Bernard Henri Lévi, va convèncer el president Nicolas Sarkozy de destruir el nostre defensor libi, el coronel Gaddafi. I a les notícies, a Ucraïna, les crides d'ajuda del president Zelensky, també jueu, estan inflamant el poble que està liderant per provocar la Tercera Guerra Mundial. Pel que fa a les malediccions, no podria ser millor. I aquesta notícia em porta de nou al problema actual del poder polític dels joves.

Sabent que l'home es construeix a partir d'experiències viscudes, podem culpar els joves incapaços d'actuar d'una manera diferent a allò que la seva curta experiència vital ha fet d'ells? La joventut que estem presenciant tant a Ucraïna com a França és responsable, però no culpable. La veritable culpabilitat rau en la naturalesa irreligiosa de les nostres societats occidentals. L'explicació també rau en la inevitabilitat del temps, que fa que els joves substitueixin els vells. I els temps moderns han afavorit la ruptura entre els gustos musicals dels joves i els dels vells. El 1930, el bebop i el xarleston ja provocaven la indignació dels vells acostumats al vals. A Ucraïna, el president té l'edat de la seva nació des que es va fer lliure i independent de Rússia. Es va construir sobre aquest pensament d'independència, perquè no va viure l'època en què Ucraïna només era un territori de la poderosa Rússia soviètica; una cosa que Vladimir Putin, per la seva banda, no ha oblidat, havent experimentat dolorosament el fracàs d'aquest pacte soviètic. A França, Emmanuel Macron va néixer a Europa, només ha experimentat aquest context; Això justifica el seu aferrament a la Unió Europea i la seva por d'una França aïllada que, tanmateix, va ser la seva època de glòria i poder. Només

concep la seguretat en la unió que fa la força. Això és cert si aquesta unió s'aplica a països forts, però està lluny de ser el cas d'una Europa purament comercial.

Aquests joves van arribar al poder en temps de pau i ells mateixos no sabien com es comportarien en temps de guerra. I això també és cert per a cadascun de nosaltres, perquè només en una situació tranquil·la descobrim el nostre coratge o la nostra por. És per això que els bons discursos i testimonis donats en temps de pau porten alguns dels seus autors a revelar la seva covardia, només en temps de guerra. La vida reserva enormes sorpreses per al millor i per al pitjor. I la indignació dels éssers humans no ha acabat d'expressar-se, perquè els éssers humans estan indignats contra tot allò que s'oposa als seus valors; i Déu i els seus escollits actuen de la mateixa manera, però pels seus valors celestials.

En aquest missatge, he presentat un quartet del profeta Michel Nostradamus. Sé que alguns servents de Déu poden sentir-se preocupats o fins i tot sorpresos per aquest plantejament. Per tant, he d'explicar aquesta elecció. Primer heu d'entendre que només Déu és capaç d'anunciar el futur amb la precisió que s'evidencia en les profecies presentades per Michel Nostradamus. L'home no era un model de puresa i santedat, però tampoc ho era el profeta Balaam; i Déu els va utilitzar tots dos; cosa que no vol dir que els salvarà. Aquests personatges problemàtics li presentaven l'avantatge d'apropar-se a reis, reines, els grans d'aquest món, i Caterina de Mèdici havia fet de Nostradamus el seu assessor i astròleg, a qui consultava sovint. A més, en la seva època, centrada en la publicació de les seves obres el 1555, la fe cristiana encara era molt fosca, en particular, a causa del menyspreu de molts protestants calvinistes bel·ligerants per les ordres donades pel Líder celestial dels cristians, Jesucrist. Aquests protestants defensaven les seves vides amb les armes, actuant amb la mateixa crueltat que les lligues catòliques. I en aquest cas, la religió equival a un compromís polític secular. No s'ha de subestimar el paper positiu de les profecies de Nostradamus. N'havia pres consciència abans de servir Déu en la fe adventista. I l'interès que les profecies van despertar en mi em va preparar per a aquest servei a Déu. A més, qualsevol ésser humà situat davant l'evidència de l'anunci d'un fet confirmat segles després està obligat a reconèixer l'existència d'un esperit invisible que organitza els esdeveniments. I en aquesta reflexió es construeix la base del que pot produir una veritable fe si qui la dirigeix també és obedient, i no rebel.

A més, aquesta profecia és útil a Déu a nivell estratègic. Perquè volia dirigir el pensament humà sobre la importància donada al naixement de Crist i no a la seva crucifixió; això per tal de reservar per a la seva elit escollida del final dels temps l'exclusivitat de conèixer el veritable moment del seu gloriós retorn. Ara, precisament, al desè^{dels} seus segles, Nostradamus presenta el seu 72è^{quartet} que fomenta la importància de la data del naixement de Crist tal com va ser determinada falsament pel monjo catòlic Dionís el Petit al^{segle VI}. Aquí teniu el text d'aquest quartet:

L'any mil nou-cents noranta-nou i set mesos

Del cel vindrà un gran rei del terror,

Ressuscita el gran rei d'Angoulmois,

Abans i després del regnat de Mart per la felicitat

Reconstrueixo l'estructura d'aquest vers i l'interpreto de la següent manera:

L'any mil nou-cents noranta-nou amb set mesos
 Ressuscitat, el gran rei dels àngels (llatí: angelus),
 El gran rei que espanta (els pecadors) vindrà del cel
 Governar per la felicitat (només dels escollits) abans de Mart i després de
 la guerra (Mart: déu de la guerra).

En aquest quartet, l'any 1999 i 7 mesos confirma els 2000 anys tradicionalment adjunts a l'era de Crist; un estàndard en què vaig confiar durant molt de temps fins al 2018. Per tant, tot sembla cert, excepte el calendari romà utilitzat. Però la durada indicada és d'acord amb el projecte diví construït al llarg de 6000 anys per a la selecció dels elegits. En realitat, el que anuncia aquesta data de 1999 i 7 mesos es complirà realment l'any 2029, és a dir, el 5999, des del pecat original. En aquest dia de glòria i victòria total de Jesucrist, la indignació dels incrèduls i dels incrèduls "espantats" esclatarà per última vegada de les seves boques mentideres. Fins i tot crec que puc dir que els "set mesos" citats marquen l'inici de les " *set últimes plagues de la ira* " del diví Crist Jesús, és a dir, l'hora del final del temps de la gràcia col·lectiva i individual. De fet, aquesta profecia vincula el retorn de Crist amb els set mesos que el precedeixen, cosa que explica l'enigma "abans del març". El veritable retorn de Crist es complirà el 20 de març de 2030, el dia de la primavera, és a dir, "després del març".

Així doncs, podeu apreciar el fet que les profecies de Nostradamus contenen tots els detalls històrics que les profecies de Daniel i l'Apocalipsi no revelen. El paper d'aquests textos profètics bíblics és revelar el judici de Déu, tal com indica el significat del nom Daniel: Déu és el meu jutge. Per la seva banda, Nostradamus revela els drames continus que els judicis de Déu infligeixen a les criatures rebels que jutja. Els dos orígens i tipus de profecies són, per tant, complementaris i no mútuament excloents.

En la seva posició d'astròleg, Nostradamus no pren partit, ni pel catolicisme ni pel protestantisme. Es conforma a dir el que rep. I en la seva carta adreçada a Enric II, rei de França, que no és Enric II, no té por de dir-li, tanmateix, que cap catòlic entrarà al cel. Recordo que la seva gran reputació es basava en l'anunci de la mort d'Enric II, en condicions perfectament descrites per ell un any abans dels esdeveniments. En una justa amistosa, la llança del seu oponent es va trencar, va relliscar i li va penetrar l'ull a través de l'elm daurat del seu casc. Havia escrit al segle I quartet 35:

El jove Lió superarà el vell
 En camps bèl·lics per un duel singular,
 En una gàbia daurada li arrencaran els ulls
 Dues classes una, i després moren d'una mort cruel.

El jove lleó era el comte de Montgomery, un protestant, l'escut familiar i personal del qual era un lleó d'or. El vell denota Enric II. En el torneig, es fan dues classes o atacs; a la tercera o segona, es produeix una tragèdia i Enric II mor d'una mort cruel, lenta i dolorosa.

Aquí teniu un altre drama predit que expressa el judici diví en els seus escrits. Aviat es complirà i, per tant, ens preocupa, particularment, en el nostre temps, quan el tema del gran reemplaçament ha trastocat el tema dels debats de les recents eleccions presidencials. És el quartet 18 del segle I:

Per la discòrdia de la negligència gal·la
 Serà obert el pas a Mahoma,
 La terra i el mar de Senoise estaven amarats de sang,
 El port foceu de veles i vaixells coberts.

Aquests gals són els francesos amb opinions molt diferents que, per tant, sovint estan en discòrdia com els seus avantpassats: els gals. Però afegit, durant els darrers dies, "negligència". Un comportament que la nostra era revela molt clarament i que els ha portat a la ruïna econòmica. I a l'elecció de joves tan inexperts com imprevisibles, orgullosos i tossuts. A les notícies, atrapats en el seu somni humanista universalista, aquesta "negligència" s'aplica al perill que representa la instal·lació de l'Islam en sòl francès on, per tant, "s'ha obert el pas a Mahoma". L'acord impossible amb aquesta comunitat tindrà les conseqüències anunciades en aquest quartet, quan França sigui atacada per Rússia, al sud apareixeran les multituds àrabs armades que arriben en "vaixells que ompliran el port foceu, Marsella" i els combats tindran aquest resultat: "la terra i el mar Sénoise () estaran amarats de sang humana". La "discòrdia i negligència gales" es pagaran, doncs, cara. Aquest lloc, La Seyne-sur-Mer, ha estat marcat com el punt de partida per a la colonització del Magrib. Cal destacar que aquest quartet complementa i confirma el del quartet 88 del segle II, que evoca "l'estranger bel·ligerant".

S'ha dit i escrit molt, a favor i en contra de Nostradamus. El consell bíblic citat a 1 Tes. 5:20-21, ens diu: " *No menyspreu les profecies. Però proveu-ho tot; reteneu-vos del que és bo* ". En aquest examen, el que " *retenc com a bo* " i intel·ligent és que l'incompliment d'una profecia no constitueix una prova que sigui falsa, perquè l'únic criteri que porta a jutjar-la és la data a la qual l'interpret l'adjunta. El que no es compleix avui, o encara no s'ha complert fins avui, encara es pot complir demà o més tard. Pel que fa a la meua feina, vaig haver d'esperar fins al 1996 per entendre que el 1994 no va profetitzar el retorn de Crist, sinó la condemna de la institució adventista que va rebutjar, sense justificar la seva negativa, l'anunci del seu retorn per a aquesta data; perquè la fe en aquest retorn, fins i tot si era errònia, era un acte de fe agradable, esperat i exigit pel Senyor.

La malaptesa dels mal convertits

La intolerància només és legítima envers un mateix, però en cap cas envers els altres. La transgressió d'aquest principi ha estat sovint, legítimament, a l'origen de les reaccions brutals amb què comencen les persecucions aplicades sistemàticament. La causa d'un retorn de la violència sovint es deu a un comportament brutal per part dels servents de Déu, perquè estan mal convertits i apliquen, sense intel·ligència, allò que els servents zelosos de l'antic pacte practicaven per a la glòria de Déu. És en aquest nivell de coses que apareix la necessitat vital de la " *renovació de la ment* ", de la qual va parlar l'apòstol Pau a Rm. 12:2: " *No us conformeu a aquest món, sinó transformeu-vos **mitjançant la***

renovació de la vostra ment , per tal que pugueu comprovar quina és la voluntat de Déu, què és bo, agradable i perfecte ". De fet, els contextos dels dos pactes successius són molt diferents.

En l'antic testament, els servents eren units en una nació que pertanyia a Déu, perquè ell mateix l'havia creada i establerta per a aquest propòsit. Israel era la seva propietat exclusiva, una nació model en què el pecat era il·legítim, només en principi, perquè la realitat era ben diferent. En aquest Israel, els servents zelosos de Déu tenien el dret de destruir els ídols erigits pels idòlatres del país. I els reis d'Israel i Judà eren considerats culpables i responsables d'aquestes coses considerades "abominables " per Déu. És per això que els llibres de les Cròniques i els Reis van ser escrits perquè la memòria d'aquests comportaments infidels es preservés i es pogués ensenyar als servents de Déu fins a la fi del món perquè no practiquessin els seus pecats. Tanmateix, el context de l'antic testament està vinculat a aquest aspecte nacional terrenal i carnal de l'Israel de Déu; això fins al punt d'unir-los per distingir-los d'altres pobles pel signe de la circumcisió de la carn.

En la nova aliança, el context canvia completament. Jesús envia els seus servents " com ovelles entre llops ", segons Mateu 10:16: " Mireu, us envio com ovelles entre llops. Sigueu, doncs, astuts com serps i innocents com coloms ". Ja no viuen dins de la nació que pertanyia exclusivament a Déu; viuen entre les altres nacions paganes o falsament cristianes de la terra. Aleshores, només deuen la seva seguretat i pau a l'ús intel·ligent de la seva llibertat d'acció. En la nova aliança, l'evangelització es basa en el comportament model dels cridats a la salvació. No tenen dret a imposar, a restringir i, encara menys, a destruir ídols pagans. Tanmateix, tenen el deure de presentar als que els envolten un model que s'assembli el màxim possible a Crist, només al nivell de l'obediència. Perquè el servent no és el seu Mestre diví. A la terra, Jesús va actuar no només com a home, sinó també com a divinitat. Per això tenia dret a foragitar els animals dels venedors del temple amb un fuet, cosa que els seus deixebles no tenen dret a fer. La veritable religió es basa en l'autoaprovació, mai en la dels altres. Correspon al pecador contrit i penedit destruir els seus ídols ell mateix i ningú més. Segons Mateu 22:9, l'evangelització ha de romandre únicament una " crida ": " Aneu, doncs, als camins i **convoqueu al banquet de noces tots els** que trobeu ". L'única restricció legítima és la que utilitza el poder de persuasió que posseeix l'amor a la veritat. Aquell en qui es troba aquest amor a la veritat no pot resistir la necessitat d'obeir els manaments de Déu. Les explicacions que ens dona a través de les seves profecies constitueixen una poderosa força vinculant en tots aquells que hi són sensibles. I aquesta és l'única restricció que es pot legitimar en el cridat a l'elecció. La gentilesa i l'argument bíblic són les úniques armes que Déu dona a aquells que el serveixen i volen representar-lo dignament a la terra dels pecadors.

Fins i tot recentment, a l'Iraq, els combatents islamistes van donar exemple del que els veritables fills de Déu en Crist no han de fer. Amb gran zel religiós, van destruir estàtues gegants de dos Budes. Això és permès per als musulmans fonamentalistes, i Déu els utilitza per dur a terme aquesta acció, que els seus escollits en Crist no tenen permís per fer.

Durant les Guerres de Religió, els protestants mal convertits creien que estaven autoritzats a retornar els cops assessats per les lligues catòliques. Així doncs, podem observar el fet que aquestes Guerres de Religió van prendre forma i van continuar a causa de l'escalada mantinguda per les reaccions bèl·liques del camp protestant. En la història del protestantisme, podem identificar dues èpoques successives. I el comportament de tres homes les il·lustra perfectament: el pacifisme de Pierre Valdo (1190) fins a Martí Luter (1521), i la violència del ginebrí Joan Calví (1541-1564). Aquest últim creia que servia Déu amb un zel brutal i fins i tot cruel. Havia oblidat completament el model de gentilesa i pau que Jesús havia presentat com a model a reproduir. Això és el que porta Déu a evocar a Dan. 11:34, aquells que " *s'uniran a ells en hipocresia* "; " *ells* ", sent els veritablement pacífics i amables elegits: " *En el moment que caiguin, seran ajudats una mica, i molts s'uniran a ells per hipocresia* ". L'hipòcrita pretén ser el que no és. I per la causa de Déu, el seu paper és devastador. El seu model es reproduïx a gran escala i acaba emmascarant i fent-nos oblidar l'estàndard de comportament dels veritablement escollits. Tanmateix, el pensament mateix de la Reforma pretén restablir els veritables valors i dogmes del cristianisme apostòlic original. De manera que puc definir l'adventisme establert per Déu, a partir de 1843, com l'última forma d'un protestantisme que ha romàs protestant, perquè el protestantisme oficial, per la seva banda, no ha protestat durant molt de temps; i pitjor encara, s'ha aliat amb el seu enemic religiós, la fe catòlica romana papal, que va romandre culpable dels pecats comesos en l'època de la Reforma; pecats que ha continuat practicant i legitimant, i que mai ha abandonat ni condemnat. És per això que, en unir-se a aquesta aliança des del 1995, la institució oficial " **Adventista del Setè Dia** " **ha testificat inconscientment el seu " vòmit "** per part de Jesucrist, confirmant així les paraules que li va dirigir a Apocalipsi 3:16: " *Així doncs, com que sou tebis, i ni freds ni calents, us vomitaré de la meua boca* ".

Fins al gloriós retorn de Jesucrist, els seus zelosos servents escollits saben que no se senten com a casa en aquesta terra dominada per pecadors malvats. Qualsevol forma de violència els està prohibida perquè la violència recauria sobre ells. " *Ovelles entre llops* ", la seva seguretat rau en la " *prudència* " a la qual Jesús els va exhortar a Mateu 10:16: " *Mireu, us envio com ovelles entre llops. Sigueu, doncs, astuts com serps i innocents com coloms* ". I aquesta " *prudència* " s'encarna en un comportament suau i pacífic que no s'oposa a la difusió i proclamació de la veritat revelada. Moltes persones malvades només s'irriten quan la seva llibertat d'actuar es veu impedida, però poden romandre indiferents a les paraules de veritat que simplement les desafien. Això és especialment cert durant els temps de pau religiosa que ofereix Déu. I ja no és cert quan allibera els dimonis, de manera que la pau religiosa cessa. Tanmateix, des del 24 de febrer de 2022, el context de la guerra, que va començar a Ucraïna, ha influït en les ments dels éssers humans, que s'irritaran cada cop més i seran cada cop menys tolerants. Els dimonis són alliberats. Els servents zelosos de Jesucrist hauran, doncs, de ser extremadament curosos en el seu comportament per no atraure innecessàriament la ira popular contra ells. Recordo aquest consell de l'Esperit ensenyat per Pau, a Rm. 12:18: " *Si és possible, tant com depengui de vosaltres, viviu en pau amb tothom* ". De veritat!

Un altre tipus de malaptesa es basa en creure que l'acumulació d'arguments a favor de la veritat necessàriament convencerà un interlocutor. Això no és absolutament cert perquè res es basa en el principi automàtic. En la vida humana, hi ha molts factors en joc, i principalment la norma del caràcter de l'individu que s'ha de convertir és l'únic factor determinant. I només Déu té coneixement del resultat final; l'home que està al seu servei no té aquest coneixement; només té l'esperança de veure convertir i acceptar la veritat presentada el mestre. És important saber això perquè el mestre no es culpi a si mateix del fracàs observat. Jesús mateix, poderós en la veritat, no va aconseguir convertir tots els que el van sentir parlar o van presenciar els seus miracles. La vida és així: la llibertat total donada per Déu a totes les seves criatures justifica l'èxit d'alguns i el fracàs d'altres; això, presentant-los les mateixes dades de veritat divina. Per a un servent de Déu, el punt crucial és saber discernir el límit de la seva insistència en la seva presentació de la veritat. En principi, qui és convertible reaccionarà ràpidament fent preguntes i demanant explicacions; si no és així, "parleu del temps", perquè aquests seran els únics temes que es podran abordar. Al llarg de la Bíblia, l'aspecte binari del projecte diví es recorda constantment: Déu i Satanàs; " *l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal* ", i això fins a la prova final de la fe que posa en lluita oposada, constantment des del 1843 i el retorn de Crist, " *el segell del Déu vivent* ", el descans del veritable setè dia, dissabte, o diví santificat Sàbat i " *la marca de la bèstia* ", el descans consagrat del primer dia, diumenge, fals Sàbat humà i antic dia del "Sol Invicte", déu romà pagà.

Força de voluntat: tot el problema

S'ha dit del Déu Creador que és el "Verb". I això és cert perquè va crear la vida de totes les seves criatures, posseint-la ell mateix per la seva naturalesa eterna, i que la vida és acció, moviment, en l'espai i el temps. Però, només ell pot dir: "Ho vull i ho aconseguixo". Les seves criatures celestials i terrestres no poden dir el mateix, ja que tots els seus desitjos estan subjectes a la seva voluntat suprema. I si el seu judici queia sobre les seves criatures tan bon punt pecaven contra ell, ningú no podria dubtar de la seva existència. Però la seva saviesa el va portar a una altra opció: la d'amagar-se per deixar les seves criatures terrenals lliures d'actuar, com si no existís. D'aquesta manera, sense cap pressió provinent d'ell mateix, pot jutjar les obres espontànies produïdes per cadascuna d'elles. La naturalesa de cadascuna es revela així. Sorprenentment per a alguns, el pensament és una obra. Déu segueix el nostre pensament com segueix els nostres passos i les nostres iniciatives seculars o religioses. Fins i tot tancant-nos la boca, els nostres pensaments ens acusen o ens justifiquen. Però només Déu els coneix, i com que no és egoista sinó que associa els seus àngels fidels amb el seu judici, porta els éssers humans a formular de manera visible i audible les eleccions dels seus cors. Això explica la importància que dona en les seves revelacions profètiques a les " *obres* " per les quals es revela la fe o l'absència de fe. Les obres s'expressen mitjançant "verbs" que les defineixen amb precisió. Així, positivament, en els seus manaments, Déu diu: " *No tindràs, no faràs, no t'inclinaràs, recorda, guarda*

". En totes les llengües suscidades per Déu després de la rebel·lió de Babel, els verbs expressen de maneres diferents les mateixes accions implementades. Aquest és el tema a meditar que ens recorda aquest punt de semblança que ens connecta sota la mirada de Déu. És per això que, en una frase, el verb és l'element essencial; els altres termes el completen i proporcionen l'escenari. Si els homes es tornessin muts de sobte, res no els distingiria els uns dels altres excepte les seves aparences físiques. I així és com Déu sent les seves criatures, a les quals va donar les nostres diferents llengües.

Només Déu pot dir: "Ho faré i ho obtindré"; però, tanmateix, no de totes les seves criatures, ja que els exigeix una obediència perfecta que només obté dels seus escollits. Les altres criatures el "desobeeixen" i definitivament hauran de "morir". Siguin quins siguin els orígens i les races, al cel i a la terra, aquests dos verbs "desobeir i morir" s'aplicaran a tots els comportaments rebels que no compleixin l'estàndard establert per Déu. La veritat salvadora és una, exclusiva i indiscutible, perquè Déu es va preocupar d'exposar-la clarament a la seva santa Bíblia i en el compliment de les seves profecies en què es profetitza l'obra expiatòria terrenal del seu Messies Jesús. Amb tota aquesta evidència, la no conformitat amb l'expectativa i el requisit de Déu és inexcusable. De manera que tots els que "desobeeixen" hauran de "morir".

L'home natural no aprecia les limitacions de la seva capacitat d'aplicar els verbs "voler" i "poder". "Voler" alguna cosa és possible, però "poder" "obtenir-la" no és necessàriament així. Només Déu, i fins i tot llavors, obtindrà allò que ha volgut. L'experiència humana és molt diferent perquè entre "voler" i "poder", entren en joc molts criteris. Però "voler" és present en tots els esperits vius creats per Déu, i això és el que s'anomena "voluntat". Déu beneeix els "homes de bona voluntat", però el que jutja "bo" és només aquell que aprova pel que requereix. El qualificatiu "bo" s'aplica al verb "voler" de cada voluntat. Abans de Jesucrist, la situació d'un jueu pietós s'expressa així: "Vull" fer bones obres que agradin a Déu, però sol "no puc", o no puc fer-ho prou bé. L'apòstol Pau va expressar això bellament a Rm. 7:14: *"Sabem que la llei és espiritual; però jo sóc carnal, venut al pecat. Perquè no sé què faig. Perquè el que vull, no faig, però el que odio, faig. Ara, si faig el que no vull, entenc que la llei és bona. I ara ja no sóc jo qui ho fa, sinó que el pecat habita en mi. Sé que en mi (és a dir, en la meua carn) no hi ha res de bo. Voler és el que tinc, però fer el bé no és el que puc. Perquè el bé que vull, no el faig, però el mal que no vull, el faig. I si faig el que no vull, ja no sóc jo qui ho fa, sinó que el pecat habita en mi. Així doncs, trobo aquesta llei en mi mateix: quan vull fer el bé, el mal s'aferra a mi."* Perquè em complau en la llei de Déu segons l'home interior; però veig una altra llei en els meus membres, que lluita contra la llei de la meua ment i em porta captiu a la llei del pecat que hi ha en els meus membres. Oh, miserable home que sóc! Qui em deslliurará d'aquest cos de mort?... En aquesta admirable i perfecta construcció del raonament humà, l'Esperit ens diu a través de Pau com de desesperada és la situació del pecador terrenal. Però la resposta en Crist s'evoca després d'aquest versicle: *"Gràcies a Déu per Jesucrist, Senyor nostre!... Així doncs, jo mateix sóc, en la ment, servent de la llei de Déu, i en la carn, servent de la llei del pecat"*. Per tant, un conflicte s'oposa entre elles *"la llei de la carn"* i *"la llei de la ment"*, és a dir, de la

voluntat de l'esperit humà. I és per proporcionar la seva ajuda indispensable que Jesús va venir, d'una banda, a morir per expiar els pecats comesos involuntàriament pels seus elegits, i primer, el pecat original heretat d'Adam i Eva, d'altra banda, ressuscitant per ajudar-los a superar el pecat actiu en els seus cossos de carn. Aquesta ajuda és tan indispensable com l'anterior perquè ofereix, per si sola, la possibilitat d'assolir el nivell de santedat que Déu exigeix als escollits perquè es beneficiïn del perdó en Crist i de la vida eterna que ell ha guanyat per a ells. Per resumir aquest ensenyament, conservo dos verbs "vèncer" i "viure" eternament o "no vèncer" i "morir" en una aniquilació total que és l'únic significat de la primera i la segona mort, segons Déu.

La seva voluntat porta l'home orgullós a acumular riquesa per guanyar-se el respecte i el servei de persones humils i submises; però aquesta gana per les coses terrenals el tanca del cel i del seu futur etern. En aquesta categoria de criatures es troben totes les falses religions, els seus líders i les persones no espirituals, profanes o seculars. Aquesta elecció és particularment honorada i promoguda a les nostres societats occidentals en què, cada cop més, només l'èxit professional s'ha convertit en honorable i exaltat. En grans multituds, les persones que es diuen "cristianes" donen suport a aquests valors mundans, perquè no han notat ni entès les lliçons donades per Jesucrist. Només han conservat una cosa del seu temps a la terra: va morir per portar el meu pecat, i ara el cel m'està obert. Quin error més tràgic i terrible! La mort de Jesús ha emmascarat a les seves ments tota l'exigència dels canvis de valors que ell aprova i aplicarà durant tota l'eternitat. Qualsevol que hagi escoltat la lliçó de Crist sap que l'èxit professional és secundari i que el que més importa és oferir a Déu una submissió exemplar d'acord amb el model representat per Jesús. De què serveix un model, si no és per ser reproduït? No són les creences ni les etiquetes religioses les que separen els humans de Déu, sinó l'estàndard del que aproven i volen implementar. Resumeixo la qüestió dient: és l'estàndard de la seva "voluntat" el que és diferent del de Déu. Perquè cal entendre que per viure amb Déu per a l'eternitat, cal, en primer lloc, estar d'acord amb ell sobre el nivell dels seus valors. Qualsevol persona a qui li agradi elevar-se no compleix els seus criteris, ja que en Jesús, Déu va rentar els peus plens de pols dels seus apòstols, fent-se així, concretament i carnalment, servent dels seus servents. N'hi ha prou amb tenir en compte aquest comportament del Crist diví per entendre a qui Déu tanca el seu cel i a qui l'obre.

El « *testimoni de Jesús* » o « *la fe de Jesús* », expressions citades a l'Apocalipsi, no és només « *l'esperit de la profecia* » esmentat a Ap. 19:10. El testimoni de Jesús és també el testimoni donat a la terra per Jesucrist i, com a tal, constitueix el model que es reproduïx després de Jesús, per Joan i tots els escollits fins a la fi del món. És el mateix per a « *la fe de Jesús* », és a dir, « *la fe* » testificada per Jesucrist, per les seves obres terrenals. En el seu ensenyament, Jesús va venir a mostrar en carn i esperit què han de ser els escollits per entrar en la seva eternitat. És per això que la fe cristiana autèntica va acompanyada de grans canvis de conducta i comprensió de les coses divines, perquè es tracta de posar en pràctica una **preparació autèntica** que té com a objectiu l'aptitud per a l'eternitat celestial. A Ap. 19:7-8 llegim: " *Alegrem-nos i celebrem-ho, i donem-li glòria; perquè les noces de l'Anyell han arribat, i la seva esposa s'ha preparat. A ella li*

va ser concedit vestir-se de lli fi, net i blanc. Perquè el lli fi **són les justícies dels sants** ". En les seves imatges simbòliques, Jesús va donar a aquesta preparació concreta el nom de " **vestit de noces** " de " **l'Anyell** ". Per donar suport a aquesta lliçó, agafo aquesta part de la paràbola de Jesús presentada a Mt. 22:11-14: " *El rei va entrar a veure els qui eren a taula, i va veure allà un home que no duia vestit de noces . I li digué: 'Amic, com has entrat aquí sense vestit de noces?' La boca de l'home es va tancar*". Aleshores el rei va dir als servents: "Lligueu-lo de mans i peus i llanceu-lo a les tenebres de fora; allà hi haurà plors i cruixit de dents. Perquè molts són cridats, però pocs són escollits ". En aquest ensenyament, el "vestit de noces " identifica els elegits i desemascarar els criats. Aquest home que apareix sense el "vestit de noces ", tanmateix, afirma la salvació de Crist. Aquest missatge confirma l'existència de dos tipus de cristians: els uns, els escollits, que són rebuts, i els rebels, els cridats però no els escollits, que són rebutjats. La diferència entre els dos bàndols rau en la sensibilitat espiritual dels éssers humans: el que escolta i respon als requisits revelats per Déu en els seus missatges profètics, que inclouen fonamentalment la restauració de les seves veritats doctrinals des del 1843, i l'altre que ignora aquests requisits profetitzats o es nega a conformar-s'hi.

Entre els elegits i els caiguts, el que marca la diferència és l'estàndard del lliure "albir". Els elegits no dubten a qüestionar el seu llegat espiritual heretat i els seus defectes de caràcter, quan es fa necessari i quan està bíblicament i divinament justificat; això requereix un estudi i un examen profunds. Els caiguts, per mandra o por espiritual injustificada, prefereixen mantenir-se fidels al llegat rebut i practicat durant segles; cauen en el parany del conservadorisme. Malauradament per a ells, la fe depèn sobretot de la " *intel·ligència* ", la més bàsica: l'instint d'autoconservació que Déu va donar fins i tot als animals. Aquest és, de nou, un ensenyament donat per Jesús en la seva paràbola dels talents. El malvat, mal jutjat, amaga el talent rebut i el guarda tal com el va rebre. En canvi, els beneïts elegits el fan fructificar.

Van ser els àngels enviats per Déu els qui van anunciar el naixement del messies esperat als pastors que vetllaven pels seus ramats. Aquesta elecció divina es va justificar pel paper que va jugar el messies, venint ell mateix, com un pastor fidel que ve a pasturar les seves ovelles humanes. El missatge dels àngels deia a Lluc 2:14: " *Glòria a Déu a les altures, i a la terra pau als homes de bona voluntat* ". Aquesta és la versió bíblica de Vigouroux, ben traduïda del grec. Així doncs, per a Déu, hi ha persones de " *bona voluntat* ", aquelles que troben "bones" la seva persona divina i les seves lleis, i persones de "mala voluntat", que no troben res agradable en haver d'obeir-lo. I recordeu que al cel, aquesta mateixa situació ja ha dividit els àngels celestials en dos bàndols, un per a Déu, l'altre per a Satanàs. Ja us veig fent aquesta pregunta: però com podem explicar aquestes eleccions i comportaments tan diferents? La resposta rau en la paraula "llibertat". Però per entendre-ho millor, tornem a l'examen de la naturalesa de Déu. Abans de crear contraparts lliures, viu sol. I en aquesta solitud eterna, la paraula "temps" no té cap significat. Només prendrà sentit quan creï, davant seu, criatures vives i lliures, perquè destinades a ser provades i sedàs, el temps serà comptat per a elles, i per als rebels, comptat enrere. Això serà encara més cert a la terra, quan el pecat

serà castigat amb la mort dels humans: la imatge del rellotge de sorra pren llavors tot el seu sentit i utilitat, perquè aquest temps entre el naixement i la mort, de manera visible i concreta, el temps de la vida flueix com la sorra del rellotge de sorra. Totes les criatures creades per Déu estan dotades de la intel·ligència que els permet sospesar els pros i els contres, davant dels problemes sotmesos a la seva reflexió. L'exemple dels àngels és revelador perquè no es reproduïen i, per tant, no poden atribuir la seva elecció a un do hereditari. És, doncs, clarament l'ús de la seva intel·ligència lliure el que ha portat alguns cap a l'obediència i l'amor a Déu, i altres cap a la rebel·lió i l'expectativa d'un extermini tan justificat com necessari, per a la pau eterna que seguirà el temps de la prova universal.

A la Terra, l'herència genètica es refereix principalment als aspectes físics. Les tendències de caràcter poden ser transmeses pels pares, però la intel·ligència humana continua sent mestra de les seves eleccions. Així és com Déu troba de vegades la veritable fe en els fills d'una parella atea de lliure pensament. D'on prové aquesta fe, en aquest cas? De la intel·ligència personal del nen en qui l'instint d'autoconservació i la gratitud envers Déu o el proïsme funcionen perfectament. N'hi ha prou amb descobrir l'amor de Déu manifestat en la mort expiatòria de Jesucrist, per voler seguir-lo i viure eternament en la seva companyia. Per descomptat, la criatura que només troba plaer a elevar-se per sobre dels altres és incapaç d'experimentar aquest desig dels escollits, i aquesta incapacitat la desqualifica de la vocació celestial; aquesta va ser la tragèdia del diable i de tots els que el van seguir. El cel i la seva felicitat eterna li estan tancats, perquè no porta la "*vestidura de nocces* ", l'esperit de "*bona voluntat* " que afavoreix la submissió a les justes exigències de Déu.

Notícies de finals de juliol de 2022: d'una crisi petroliera a una altra

Entre els joves que han arribat al poder governamental i mediàtic, massa al servei dels primers, pocs tenen l'edat suficient per haver viscut la primera crisi petroliera que va patir França el 1973. Va ser el resultat que els països àrabs descolonitzats van prendre el control total de la gestió del petroli. En un sol mes, els preus del petroli van augmentar un 40%, enriquint no només els països àrabs, sinó també els Estats Units, un productor de petroli molt important. Aquest augment va tenir un efecte dominó en tot el comerç i la indústria. Va ser un moment difícil per als francesos per superar-ho, però amb el temps, la dificultat es va empassar i es va superar. Però aquest any va ser marcat com el primer en què el pressupost de França va ser en dèficit i va començar a endeutar-se i, per tant, a endeutar-se.

Des del 1973, aquest deute ha augmentat cada any. Les condicions comercials globals imposades pels EUA han estat cada cop menys favorables als països rics; França continua sent-hi malgrat un cost social més elevat que en qualsevol altre lloc. L'economia de mercat elimina els impostos establerts entre països de diferents nivells de riquesa. La competència és llavors despietada; quan l'oferta és inferior a la demanda, els preus s'enfilen perquè no hi ha cap fre a la cobdícia en el sistema establert a Occident. El seu domini, recolzat pels EUA,

s'imposa a gairebé tots els països del món, totalment dependents de les normes establertes pel país victoriós de la Segona Guerra Mundial. Fins i tot la Rússia comunista acaba acceptant aquesta norma adoptant el sistema dual capitalista extern i comunista intern. El Japó derrotat s'inclina davant la directiva i Rússia s'ensorra en la ruïna econòmica cap al 1990. Els EUA triomfen i la Xina absorbeix la producció del món occidental en detriment dels treballadors dels països occidentals. Aquesta és l'època feliç dels capitalistes i inversors que obtenen enormes beneficis gràcies a la deslocalització de la producció a la Xina, que esdevé cada cop més rica i cada cop més inevitable i exclusiva. Fins al punt que als EUA, el mercat interior comença a patir aquesta extraordinària competència xinesa. Així és com els EUA van començar a témer la competència xinesa, que ells mateixos van fomentar donant suport a la seva entrada a l'OMC (Organització Mundial del Comerç). Els EUA, els instigadors d'idees, també són sempre els primers a descobrir les conseqüències nocives de les seves decisions. Europa sempre segueix, amb un retard cada cop més curt, les mateixes experiències que les dels EUA. Europa va ser seduïda pel règim capitalista en veure els fruits de la riquesa generats a Alemanya, que va romandre sota la influència política i econòmica dels EUA. França, molt fortament comunista després de la Guerra Mundial, al seu torn va decantar-se cap al liberalisme capitalista i allà també, mandat rere mandat, el socialisme liberal va acabar imposant-se en detriment del Partit Comunista que, el 2022, només és una ombra d'ell mateix. Després de diverses alternances entre l'esquerra socialista liberal i la dreta empresarial igualment liberal, els francesos van acabar rebutjant aquests dos poderosos partits polítics que van perdre tota legitimitat als seus ulls; i no sense motiu. Durant aquestes alternances, França va ser venuda, desmembrada i consumida per inversors escampats per tot el món. Els nostres líders obliden que els diners prestats només aporten diners als prestadors, que repatrien els seus beneficis al seu lloc de residència, és a dir, a tots els països del món on viuen. Altres préstecs fets a tipus d'usura pels fons de pensions americans generen beneficis sumptuosos que financen les jubilacions dels treballadors americans. I les empreses que acceptaven aquests préstecs sovint no es recuperaven. Arruïnats, els fons de pensions els revendien als millors postors, estrangers o, més rarament, francesos. Les empreses es van tornar així cada cop més estrangeres i menys purament franceses. Va ser en aquest estat ja enormement endeutat que França es va veure sotmesa al domini d'un jove que va aprofitar trobar-se a la segona volta de les eleccions contra el Front Nacional francès, que els partits liberals havien treballat incansablement per demonitzar durant molts anys. Tant és així que, amb el nombre creixent de votants nascuts a l'estranger, aquest partit nacionalista va perdre qualsevol possibilitat d'obtenir poder. I per deixar-ho clar, el Déu Creador va reproduir el 2022 la mateixa situació que el 2017. Amb aquest número 17, l'any es va posar sota el signe del judici diví. I l'arribada al poder d'aquest jove sense experiència a la vida real va preparar França per al pitjor, no per al millor. Durant segles, França ha estat en la mira de Déu; el seu suport successiu a la religió catòlica romana papal i després a l'ateisme lliurepensador, l'han convertit en el seu principal objectiu, després de la ciutat de Roma, on té la seu el papat.

El nou jove president era un financer del banc Rothschild, és a dir, si pot compartir les posicions europees completament dirigides per la Comissió Europea, es va posar al servei dels principals financers europeus i mundials. Perquè no us equivoqueu, Europa no va ser creada per a la felicitat del poble, sinó únicament per promoure els intercanvis comercials i financers a tots els territoris dels països units. Els diputats europeus, com a la nostra Cinquena República, només hi són per servir de coartades democràtiques per emmascarar la dictadura dels grans interessos financers que són els únics que es beneficien d'aquesta UE. I per beneficiar-se, se'n beneficien, i han fomentat enormement la deslocalització que ha destruït els nostres llocs de treball industrials a França, principalment perquè el comerç es conforma tant amb vendre el que s'importa com el que es produeix localment, en sòl francès. Això és el que explica l'actual taxa d'atur que, després d'haver augmentat molt durant el confinament a causa de la Covid-19, s'ha reduït amb la recuperació. Malauradament, aquesta observació es veurà ràpidament trencada per la ruïna causada per les sancions imposades contra Rússia des de la seva agressió contra Ucraïna. En el seu camp, el president rus demostra una intel·ligència formidable, tranquil i reflexiu, fa el que anuncia, diu el que farà i treu les conseqüències de les sancions; i anuncia que les mesures occidentals preses contra ell seran contraproductives per a la gent d'aquests països; i els fets li donen tota la raó. Atrapats en el seu propi parany, els mitjans occidentals acusen el president rus de xantatge. Però, no són les seves sancions un xantatge contra Rússia? No són els seus subministraments d'armes al seu enemic més mortals que el xantatge? Sóc conscient que el meu punt de vista és inacceptable i fins i tot insuportable per a les persones que han decidit que tenien raó d'actuar com ho han fet. Però sé que aquestes decisions tenen l'únic objectiu de preparar el seu càstig diví, l'instrument del qual serà la ira assassina de Rússia i els seus aliats musulmans.

Abans que els països europeus poguessin fer-ho, agafant-los desprevinguts, el líder rus va reduir dràsticament els seus subministraments de gas, provocant pànic entre ells. Amb les conseqüències previstes catastròfiques, Europa compta amb els seus amics entre el poble i descobreix que, lluny d'estar aïllada com volia estar, Rússia té el suport de tots els països de l'Est, i que, de fet, és Europa la que es troba aïllada amb els EUA i Austràlia. Es troba enfront dels antics països africans colonitzats, els països musulmans, l'Índia i la Xina, així com alguns països d'Amèrica Central i del Sud. Totalment dependent de l'energia importada, Europa està descobrint el seu punt feble i busca desesperadament proveïdors per substituir Rússia. I per arruïnar-la, està recorrent a països productors encara menys respectables que Rússia; aquesta no és l'última vegada que ha pres decisions incoherents i paradoxals. Existeixen solucions, però seran extremadament costoses i trigaran molt a implementar-se. El temps s'acaba, ja que el tall de gas rus ha acostat bruscament l'hora dels problemes. S'estan intentant campanyes d'encant, però els vells odis les portaran al fracàs, i per als europeus, enormes dificultats financeres i econòmiques minaran completament les seves vides despreocupades i pròsperes. Clarament, la maledicció divina cau principalment sobre Europa. I arreu del món, els partidaris dels dos principals bàndols oposats s'estan reagrupant. Alhora, Rússia planteja l'amenaça de les armes

nuclears, però també Corea del Nord, que no té por d'amenaçar obertament els Estats Units. La Xina, que té previst recuperar l'illa de Taiwan, s'arrisca a una intervenció americana. S'estan produint possibles punts d'inflamació per tot arreu.

I aquest renaixement només és l'expressió de la justificada ira del Senyor Déu Totpoderós Jesucrist, només momentàniament reduït i debilitat durant el seu ministeri terrenal. A més, el temps del Crist crucificat, sagnant, clavat a la creu, s'ha acabat. Des que els seus apòstols el van veure ressuscitat i ben viu, i des del cel, va ajudar els seus veritables servents, els va recolzar en el martiri. Va donar a Occident un llarg temps de pau que només es va utilitzar per intensificar els seus valors cobdiciosos i sensuals en detriment de la fe en ell. El menyspreu que se li té justifica la seva ira divina, però en aquesta hora, no és la seva aparició la que fa por, sinó les seves paraules citades a Apocalipsi 9:13: "*I els quatre àngels van ser alliberats, que estaven preparats per a una hora, un dia, un mes i un any, per matar un terç dels homes*". » Però anunciar la guerra i les seves multituds de morts és inútil si no vinculem aquest anunci a una causa específica. Això és encara més cert, ja que els fets són observats per molts contemporanis que no són necessàriament religiosos. L'avantatge que tinc sobre ells és assenyalar que aquest drama que s'anomena "*sisena trompeta*" troba la seva justificació abans de la realització de la "*primera*" d'aquestes "*sis trompetes*". I aquesta "*primera trompeta*" es va dur a terme per les diverses invasions d'Europa que la van situar a la seva part nord, a foc i sang entre el 375 i principis del ^{segle} V. I allà, cal destacar una sorpresa, els cruels i sanguinaris huns que van venir a terroritzar els pobles de l'Europa central ja eren a la terra d'Ucraïna. Això estableix un vincle entre la "*primera*" i la "*sisena trompeta*". Si a la "*primera*" van actuar personalment contra l'Europa infidel, a la "*sisena*" atrauen la ira russa sobre Europa, que la destruirà amb encara més poder. La causa d'aquestes plagues devastadores es troba el 7 de març del 321, data en què el sant diví Sàbat va ser substituït pel nostre diumenge actual, en aquell moment sota el nom de "dia del sol" venerat per l'emperador Constantí I i ordenant el decret que promulga aquest canvi. Es va establir l'any 330 a Constantinoble, a l'est d'Europa. I va ser el nord d'aquesta zona oriental que els huns van devastar salvatgeament després del 375. La seva associació de Crist amb el seu déu sol es va prendre per una conversió cristiana; però no va ser la veritat de Crist el que va triar honorar; la seva elecció va recaure sobre el seu "déu" solar pagà anomenat "Sol Invictus" en llatí romà, és a dir, el "Sol Invicte" que subtilment va fer adorar als cristians de l'imperi, mitjançant el seu decret que l'imposava com a dia de descans setmanal. Però per a Déu, va ser el començament d'una humiliació que els culpables haurien de pagar amb malediccions que colpejarien sis vegades consecutives, entre el 7 de març de 321 i el 24 de febrer de 2022-2028, els cristians europeus profanats pel descans dedicat a aquest déu pagà. La sisena vegada tot just ha començat el 22 de febrer de 2022 des d'Ucraïna. A més, en aquesta "*sisena trompeta*", segons Dan. 11:40 a 45, els pobles àrabs, saquejadors per vocació, estan en acció seguint l'exèrcit rus. D'aquesta manera, la "*sisena trompeta*" apareix com una renovació de la "*primera*" amb danys nuclears terriblement més significatius i la participació dels antics huns. I això és extremadament important d'entendre: en l'època de les invasions huns, el famós Àtila va afirmar que actuava per ordre de Déu; cosa que

li va valer el sobrenom d'"Àtila, el flagell de Déu". Recordo aquí el seu terrible lema: "On va el meu cavall, l'herba no torna a créixer". Després de la "sisena" i el seu foc nuclear, "l'herba tampoc no tornarà a créixer". Des del meu desxiframent de les " *trompetes* " de l'Apocalipsi, cap al 1982, he pogut demostrar que realment va ser encarregat per Déu per assolar Europa amb el merescut títol de "flagell de Déu". I el paral·lelisme establert amb la " *sisena trompeta* " la converteix en un " sisè " "flagell de Déu" que aquesta vegada recau sobre la "barbàrie" ucraïnesa i russa i sobre els seus líders i aliats. Però els efectes de la qual són, aquesta vegada, a nivell de tota Europa i la resta del món.

Per tant, cal establir i identificar la cadena de culpa que conduirà els pobles europeus al pitjor; en " *causa* ": " *pecat* ", com ens permet entendre Dan.8:12: " *L'exèrcit va ser lliurat amb el sacrifici* (sacerdoci celestial de Crist) *perpetu, a causa del pecat* ; la banya va enderrocar la veritat i va tenir èxit en les seves empreses ". " *A causa del pecat* " de 321, " *l'exèrcit dels sants* " va ser lliurat al règim papal romà, " *la banya* ", el 538. Tot va començar el 7 de març de 321, quan per decret, l'emperador Constantí I ^{va establir} la transgressió del quart dels deu manaments de Déu relatiu al descans del setè dia del Sàbat; la qual cosa porta, avui, a Jesucrist a organitzar, després de cinc plagues anteriors, el conflicte entre Ucraïna i Rússia en la nostra era final. Va organitzar la independència d'Ucraïna el 1991 i, el 2022, la seva sol·licitud d'unir-se a l'OTAN, que Rússia considerava un acte de traïció inacceptable. Va esclatar la guerra, Rússia va entrar en sòl ucraïnès. Les crides d'ajuda d'Ucraïna als europeus van portar la UE al conflicte, i Rússia acabaria devastant Europa, ajudada pels pobles musulmans d'Orient i els pobles musulmans àrabs i africans. Segons Dan. 11:44, Rússia va ser destruïda pel foc nuclear enviat pels EUA. La terra va ser devastada per múltiples destrucció nuclear localitzada en els principals centres urbans i zones militaritzades. D'acord amb l'anunci de Crist: " *un terç* (simbòlic, però probablement molt més) *de la humanitat* " va ser " *assassinat pel foc i el sofre* " de les armes atòmiques. Desprotegits per Déu, les altres nacions paganes es van destruir entre si. Els supervivents estaven preparats per a la prova final de fe terrenal. Molt lògicament, després d'haver estat la " *causa* " dels càstigs de les " *sis trompetes* ", es basarà en la glorificació del " *sant Sàbat de Déu* ", la glòria del qual descansa en el testimoni de fidelitat dels seus sants escollits; fidels fins al punt d'acceptar el risc de mort que pesarà sobre ells. Com a últim recurs, Jesucrist apareixerà per alliberar-los de la mort promulgada pels supervivents rebels. I després del seu rapte al regne del cel, a la terra, els supervivents rebels s'exterminaran en un ajustament de comptes venjatiu. Us he de recordar de nou: per a Déu, contràriament a les convencions humanes, l'objectiu de la seva ira no és només militar; també és civil, perquè totes les criatures humanes vives han de retre comptes del seu comportament envers ell i les seves lleis sagrades divines. Això és el que distingeix aquesta Tercera i última Guerra Mundial de les anteriors, en què van prevaler les convencions humanes i van ser, més o menys, reconegudes i respectades.

Molt aviat, vaig observar el caràcter progressiu i gradualment intensiu de les successions de les " *set trompetes* " de l'Apocalipsi; coses que testimonien la saviesa de Déu:

Primera trompeta : entre el 321 i el 538, l'Europa cristiana, havent-se fet culpable, va ser atacada per perseguidors pagans de **fora** : els bàrbars d'Orient, una estratègia que il·lustra així: Europa "---

Segona trompeta : el 538, es va establir el règim papal; va perseguir, per convertir-los, els pobles pagans **de fora** : entre el 700 i el 1200, els alemanys i els musulmans. Il·lustració: Europa --- »

Tercera Trompeta : Entre els ^{segles XII i XVIII} : El règim papal persegueix els cristians reformats europeus; l'agressió es dirigeix **cap a l'interior** d'Europa. Il·lustració: Europa "---" Europa.

Quarta Trompeta : Entre 1789 i 1798: Déu destrueix el poder del règim papal catòlic romà. Fi de l'agressió religiosa cristiana.

Cinquena trompeta : després de la prova de fe experimentada als EUA el 1843 i el 1844, la religió protestant, hereva del descans dominical romà, va ser lliurada al diable per Jesucrist.

Sisena trompeta : A partir del 24 de febrer de 2022, l'Europa catòlica, encara culpable i infidel, està subjecta a una destrucció parcial; els seus agressors provenen de l'Est i del Sud. Aquest és l'"advertència" final donada per Déu.

Setena Trompeta : Després del final del temps de la gràcia individual i col·lectiva, Jesucrist torna per salvar els seus elegits i destruir tots els rebels terrenals i celestials, excepte Satanàs, ja que ha de romandre presoner durant "mil anys" a la terra desolada, abans de ser aniquilat amb tots els altres rebels ressuscitats per patir el càstig de la " *segona mort* " al "*llac de foc* "; el foc volcànic o magma subterrani que s'estén per tota la terra.

Així doncs, podem seguir el desenvolupament de l'agressivitat del règim papal catòlic romà que, encara no identificat com a diabòlic en el moment de la " *segona trompeta* ", ataca pobles pagans estrangers per convertir-los per la força; una cosa que Déu mai va manar. Després, en el moment de la " *tercera trompeta* ", havent estat denunciada oficialment la seva naturalesa satànica pel monjo-mestre alemany Martí Luter, la seva agressió es dirigeix contra aquells que la desemmascaren: els reformadors protestants. Però entre aquests, segons Dan. 11:34, els més " *hipòcrites* " s'armen i contraataquen. Després de l'acció de la " *quarta trompeta* ", la Revolució Francesa, es tanca el parèntesi sobre la fe catòlica. En el moment de la " *cinquena trompeta* ", el nou objectiu de Déu serà la fe protestant, la Reforma de la qual no s'ha completat; ha quedat només parcial, i Déu no es conforma amb el que només és parcial; sempre exigeix, al final, la perfecció. És per això que el sedàs basat en les proves adventistes americanes permet lliurar al diable aquells que han caigut de les proves i, alhora, completar i portar a la culminació la Reforma a través de la fe adventista del setè dia. Perquè aquest nom per si sol resumeix les dues veritats menyspreades per la fe protestant, hereva del descans dominical romà: l'interès per l'anunci profètic del retorn gloriós del nostre Senyor Jesucrist, i la santificació posada en pràctica pel seu sant Sàbat del setè dia, que profetitza el gran descans del setè mil·lenni que va guanyar, per la seva mort expiatòria, només pels seus fidels escollits.

En el moment de la " *sesena trompeta* ", el 24 de febrer de 2022, per raons diferents o compartides, les religions catòlica, protestant i adventista occidental han estat rebutjades per Déu i, per tant, lliurades al diable i als seus dimonis.

Havent estat observada la imperfecció de la seva fe, tot el que queda a Déu és dirigir-se a elles amb un últim i sever avís que pren, a major escala, la forma de la " *primera trompeta* ": la barbàrie de tots els orígens torna a colpejar l'Europa occidental marcada pel pecat comès per Roma; el seu dia pagà ha arribat per substituir el dissabte santificat pel Déu creador totpoderós. El penediment i el fruit del penediment són ara; en el moment de la " *setena* " *trompeta* », definitivament serà massa tard.

Cada setmana, la televisió nacional francesa promou el culte religiós practicat en allò que el catolicisme ha anomenat: "el Dia del Senyor", que és la traducció de la paraula "diumenge", la versió francesa del nom llatí: "dies dominica". Presentat d'aquesta manera, qui podria sospitar que aquest Senyor és el diable? Perquè des del 1843, el veritable Senyor Déu, Jesucrist, només ha acceptat el culte del dissabte heretat de la pràctica ordenada als jueus. A més, recordo aquí que aquest "Dia del Senyor" només era el dia en què, per primera vegada després del seu enterrament, Jesús va aparèixer ressuscitat als seus apòstols i deixebles. Un començament de la setmana per marcar l'inici d'una aliança, la nova, i res més. A més, el primer dia de la setmana de la creació terrenal, Déu va crear la terra i el principi de " *separació* " entre " *llum i fosc*or "; de manera que aquest " *primer dia* " està unit a la " *fosc*or ", en absoluta oposició al dissabte del " *setè dia* " que, **santificat per Déu** , és la imatge mateixa de la " *llum* " i de la perfecta " *santedat* ". La perfecta santificació dels sants, doncs, està unida a la santificació del descans del setè dia en una lògica perfecta del projecte salvador igualment perfecte concebut per Déu. Qui dona tota la seva ànima al seu Creador no veu cap dificultat insuperable a adaptar la seva vida als requisits del seu Déu. És per això que aquells que s'hi resisteixen i rebutgen aquesta adaptació testimonien contra si mateixos que es neguen a pertànyer-li, cos i esperit, ànima sencera.

Sent aquest tema una qüestió de fe, abordo aquí el problema del clima que s'està tornant cada cop més calorós. Els pagans incrèduls o incrèduls han trobat la seva explicació: la contaminació produïda per l'home. Sense negar l'existència d'aquesta contaminació, recordo que fa dos mil anys, en una barca amb els seus apòstols que van presenciar el fet, Jesús va aturar la tempesta que els amenaçava; per ordre seva, es va calmar, a l'instant. Sense oblidar aquest altre exemple, el del profeta Elies que va fer tornar la pluja per la seva paraula quan va ploure a Déu, segons 1 Reis 17:1: " *Elies el tixbita, dels habitants de Galaad, va dir a Acab: Viu el Senyor, Déu d'Israel, davant del qual estic, que no hi haurà rosada ni pluja aquests anys, excepte per la meua paraula...* " /1 Reis 18:44: « *A la setena vegada va dir: Heus aquí, un petit núvol s'aixeca del mar, com el palmell de la mà d'un home. I Elies va dir: Puja i digues a Acab: Arma't i baixa, que la pluja no t'aturi* ». Per desagradable que sigui, el clima és imposat per Déu, com un flagell que colpeja els pobles que castiga i prepara per destruir. No és Déu el Creador d'aquesta naturalesa en què evolucionem? No és aquesta naturalesa, que ell controla per la seva paraula i el seu pensament, sense la qual cap volcà entra en erupció, cap vent comença a bufar en una direcció o una altra, a les seves mans perquè pugui convertir-la en armes formidables? Qui s'aferra o envia la pluja benèfica o devastadora si no és ell? Buscant en altres llocs les causes dels fenòmens observats, els no creients atribueixen la situació a un escalfament global

gradual causat per l'acumulació de producció de diòxid de carboni pels éssers humans. Però a aquesta teoria, Déu oposa el testimoni històric passat en què, sense tecnologia contaminant, es van experimentar períodes de gran calor a la Terra. I més a prop de nosaltres, com podem explicar l'any sobtat de sequera que va marcar només l'any 1976? I després, el clima va tornar a la normalitat fins als nostres anys 2020. I per eliminar qualsevol dubte sobre aquest tema, recordo que a Apocalipsi 16:8-9, "*la quarta de les set últimes plagues de Déu*" afectarà el "*sol*" i Déu ens diu que en aquest context intensificarà la seva calor. No només escalfarà, sinó que després "**cremarà**" mortalment la carn: "*El quart va vessar la seva copa sobre el sol, i li va ser donat poder de **cremar** els homes amb foc; i els homes van ser **cremats** per una gran calor, i van blasfemar el nom del Déu que té autoritat sobre aquestes plagues*, i no es van penedir per donar-li glòria". Cal tenir en compte que, en aquest context, els rebels incrèduls saben a qui obeeix el sol. Com les "*sis trompetes*" que tenen davant, "*les set últimes plagues de Déu*" són progressivament intensives com les que havia profetitzat per a l'antic pacte a Lev. 26:18, o l'expressió "*set vegades més*" que separa les plagues, ho demostra, ja que ho trobem als versos 21, 24, 28: "*Si, malgrat això, no m'escolteu, us castigaré **set vegades més pels vostres pecats***". "De fet, el número "*set*" designa la santificació de Déu i, per tant, el repòs sabàtic que va adjuntar al setè dia perquè profetitza el dia de la seva victòria sobre tots els seus enemics; aquest setè dia profetitza el setè mil·lenni del seu gran repòs celestial compartit amb els seus redimits, els seus fidels elegits. Així, darrere d'aquest número "*set*" hi ha l'Esperit Déu que ha "*santificat*" el seu dissabte i que castiga la seva transgressió. I la transgressió del sant dissabte diví ja estava en qüestió a l'antic pacte, com demostren aquests versos 34 i 35 de Lev. 26: "***Llavors la terra gaudirà dels seus dissabtes***, mentre romanguí desolada i vosaltres sigueu a la terra dels vostres enemics; ***llavors la terra descansarà i gaudirà dels seus dissabtes***. Mentre romanguí desolada, ***tindrà el repòs que no havia tingut en els vostres dissabtes***, mentre l'habitàveu". "Ja ho he dit abans, però ho repetiré aquí: si hem de trobar una causa per a un escalfament real de la temperatura de l'aire a la Terra, és més en les 2.100 explosions nuclears realitzades en proves des del final de la Segona Guerra Mundial que en les emissions de diòxid de carboni dels nostres vehicles i les nostres indústries modernes. Sobretot perquè el diòxid de carboni es transforma en oxigen per les fulles verdes dels arbres que el consumeixen i, per tant, el transformen per a les nostres necessitats més grans. I tot i que la superfície és molt reduïda, encara hi ha molts boscos a la Terra."

Quant a les accions enganyoses, cito aquest engany religiós que es basa en col·locar una creu a totes les tombes dels occidentals. També us he de recordar, però segons Ezequiel 14, els elegits salvats per Jesucrist han d'estar al nivell de "*Noè, Daniel i Job*". Aquest missatge hauria de posar fi a multitud d'il·lusions i falses esperances; falses perquè infundades i totalment contradites per aquest text d'Ezequiel 14:13-14; 15-16; 17-18: "*Fill d'home, si una nació peca contra mi cometent infidelitat, i jo estenc la mà contra ella, i li trenco el bastó del pa, i hi envio la fam, i en tallo homes i bèsties, i **aquests tres homes, Noè, Daniel i Job**, eren al mig d'ella; **ells salvarien les seves ànimes per la seva justícia, diu el Senyor YaHWéH***". Si jo fes passar bèsties feres per la terra i l'esgotés, i es

convertís en un desert, de manera que ningú no hi pogués passar per culpa d'elles, i aquests tres homes hi fossin , així ho juro com jo viu, diu el Senyor Jahvé, no salvarien ni fills ni filles , sinó que només ells es salvarien , i la terra es convertiria en un desert . O si jo portés una espasa contra aquella terra i digués: "Que una espasa passi per la terra", i en tallés homes i bèsties, i aquests tres homes hi fossin, així ho juro com jo viu, diu el Senyor Jahvé, no salvarien ni fills ni filles , sinó que només ells es salvarien " . I aquest missatge es repeteix tres vegades, revelant la seva importància per a Déu i el seu poble escollit dels darrers dies. Perquè, de fet, les experiències d'aquests tres homes són criteris exigits per Déu al seu últim poble escollit:

Noè: fidelitat en el moment de la separació abans de l'extermini de la humanitat.

Daniel: El testimoni de l'Esperit de Profecia.

Job: La víctima del testimoni de Déu contra Satanàs.

La religió ortodoxa

Les profecies bíbliques centrades en la fi dels temps l'ignoren i no diuen res d'especial sobre la seva doctrina. Tanmateix, les lliçons revelades sobre el cristianisme li són aplicables per diverses raons. I ja, perquè és realment una religió cristiana i perquè la seva separació del cristianisme occidental va tenir lloc després del 321, de manera que va aplicar, a l'Europa de l'Est, el repòs dominical maleït per Déu, establert per l'emperador Constantí I. ^{Les} diferències religioses en comparació amb Roma són, per tant, mínimes i secundàries. Perquè la maledicció del fals dia de repòs s'aplica a totes les religions que no honoren el setè dia santificat per Déu. En conseqüència, el seu nom "ortodox", que significa: "opinió correcta", està contradit pels fets, ja que la seva "justícia" està contradita per la veritat bíblica.

El 1917, a Rússia, una gran revolució popular va enderrocar el tsar i el seu sistema monàrquic, transmès al llarg dels segles. El que va passar a Rússia va ser per les mateixes raons que el que va passar a França. Per a observadors com nosaltres, la lliçó divina aplicada és la mateixa. I fins i tot puc dir que allà on es produeixen revolucions, intervenen contra règims religiosos corruptes no beneïts per Déu. A Mèxic, a Cuba, la causa és sempre la mateixa; la religió que s'ha d'enderrocar continua sent i sempre la religió catòlica. A tot arreu, dona suport al règim dels rics i poderosos, injustos i egoistes. És per això que Déu els fa enderrocar pels revolucionaris. Allò de què no parla la profecia no es diu, perquè Déu apel·la a la nostra intel·ligència. Depèn de nosaltres entendre que les lliçons donades per Déu s'apliquen a tots els homes, tots els règims i totes les religions. El retrat compost de la religió perfecta es revela pel comportament de Jesucrist; és el de la norma exclusiva que obre la salvació i hi condueix.

A Rússia, el règim tsarista era com les nostres monarquies occidentals, fort amb els febles i empalagós amb el clergat, i això per les mateixes raons que els reis occidentals: la por de veure la porta de la salvació celestial tancada davant seu. El principal defecte de tots aquests règims reials era confiar en els

representants religiosos, per establir una bona relació amb el Déu del cel. Van cometre l'error de confiar en l'home i van menysprear els avisos citats a la Bíblia, exclusivament: Jer. 17:5: " *Així diu Jahvé: Maleït l'home que confia en l'home, que fa de la carn el seu braç, i el cor del qual s'allunya de Jahvé!* ". Tots ho haurien d'haver llegit personalment, com a precaució, per assegurar-se de no ser enganyats. Però no havent-ho fet, menyspreaven el Déu creador que ho va inspirar al llarg dels segles. I aquest comportament revelava la importància que donaven a la religió, tot i que paradoxalment, per por i superstició, sovint intentaven evitar oposar-se als papes i als papes. De la mateixa manera que Eva, en separar-se momentàniament d'Adam, va ser seduïda pels arguments del diable, els homes que no llegeixen ells mateixos la paraula de Déu, des del príncep fins al captaire, es deixen seduir per les mentides dites pel clergat religiós, els sacerdots i els pastors. La Bíblia, aquests " *dos testimonis* " de Déu segons Apocalipsi 11:3, és la nostra salvaguarda, la font dels arguments que destrueixen les mentides del diable. Aquesta arma preciosa està a l'abast de tothom; encara cal decidir utilitzar-la. I allà, cada criatura esdevé responsable de la seva elecció amb totes les conseqüències que se'n deriven per a ella.

El règim papal catòlic romà va comprendre ràpidament el perill que la Bíblia representava per a la seva supervivència, tan bon punt, a través de la seva lectura personal directa, els veritables reformadors cridats per Déu van denunciar públicament les seves mentides i la seva usurpació religiosa, i la seva naturalesa diabòlica. Immediatament, es va posar a perseguir els lectors d'aquesta preciosa "paraula de Déu" que els seus propis monjos escribes reproduïen als seus claustres i monestirs. La mort o les galeres eren els riscos que incorria qualsevol posseïdor de la Santa Bíblia. I gràcies a la invenció de la impremta, es va multiplicar, difonent, irreversiblement, la paraula de la veritat de Déu.

A Rússia, la pobresa extrema i la manca d'educació feien que la Bíblia no pogués il·luminar les masses. Si no, la religió ortodoxa va construir els seus ensenyaments sobre les imatges de les seves icones "sagrades"; originalment, un sistema educatiu accessible als no educats, més tard idòlatres perversos. Rússia i les terres de l'Europa de l'Est van portar el nom d'Esclavònia perquè el sistema medieval va persistir allà fins a l'època de l'últim tsar Nicolau II, assassinat amb la seva família pels revolucionaris bolxevics. En aquesta zona d'Europa, els camperols van romandre com a "serfs" sobre els quals dominaven, en cos i ànima, senyors poderosos i rics. Eren autèntics esclaus, d'aquí el nom que es va donar al lloc, Esclavònia. Incapaços de llegir ni escriure, el seu ensenyament religiós era oral i només podia basar-se en imatges, il·lustracions d'escenes històriques testificades a la Bíblia. Només podien confiar en la seva memòria i només retenien allò que les icones creades els presentaven. Això explica l'èxit de l'adopció del comunisme i el seu ateisme nacional establert després de França. Amb la caiguda del règim soviètic, en la llibertat recentment recuperada, la religió ortodoxa i les seves icones es van restablir a la nova Rússia reviscuda per Vladimir Putin.

És important entendre les divisions religioses de l'Europa occidental i oriental. L'any 313, al final de deu anys de persecució imperial romana dels cristians, Constantí va legalitzar la pràctica religiosa cristiana a Roma. Residint a

Milà, l'any 321, va emetre el seu decret ordenant el canvi del dia de descans setmanal. Havent comès el seu crim, va deixar Milà per residir a Bizanci, que, renovada per ell, va prendre el nom de Constantinoble (més tard rebatejada com a Istanbul després de la conquesta turca). Aquesta instal·lació de l'emperador a l'Orient, lluny de Roma, va deixar Roma amb una representació religiosa cristiana exclusiva. Això encara no era prestigi papal, però el simple bisbe de Roma ja es beneficiava sobre els seus iguals escampats per tot l'imperi del prestigi associat a Roma, l'antiga ciutat imperial. Així, l'emperador regnant va deixar Roma per donar pas al futur emperador papal que s'hi establiria el 538 per decret de l'emperador Justinià, que encara residia a l'Europa oriental. Així doncs, podeu entendre com l'autoritat papal va compartir, des del principi, la seva culpa envers Déu amb la zona oriental de l'Europa cristiana, fins que el 1054, un cisma oficial va separar la fe catòlica romana occidental de la fe ortodoxa oriental; els d'Orient s'havien negat a sotmetre's a l'autoritat del Papa romà. En total independència, van reorganitzar un clergat liderat per "papes", però aquests es poden casar i tenir fills, a diferència dels papes occidentals i els seus sacerdots; a més, l'església no imposa el celibat als seus servents. És per això que aquesta ortodoxia practica el "diumenge", anteriorment el dia del sol invicte de l'emperador Constantí. En la seva sortida de Roma, Constantí havia portat el seu fruit maleït a l'Europa de l'Est i des del 1843, quan Déu va exigir la restauració del seu sant dissabte, aquest cristianisme comparteix la culpa de transgredir-lo, igual que el cristianisme catòlic occidental i el protestant.

Orient va pagar car l'establiment papal ordenat per Justinià. La maledicció de Déu, que no obstant això la volia ell mateix, es va manifestar poderosament per epidèmies mortals de pestes i fams, causades per un clima fosc i fred a causa de dues poderoses erupcions volcàniques situades a l'equador, una a Indonèsia anomenada "Krakatoa" i l'altra a l'Amèrica Central, anomenada "Ilopango". A més, la zona oriental d'Europa va ser sotmesa a atacs turcs musulmans i conquestes territorials que justifiquen la presència musulmana a Albània i Bòsnia i Hercegovina, una zona que es va tornar explosiva en el moment de la Guerra dels Balcans als anys noranta; una guerra que sembla a punt de despertar, segons les últimes notícies.

En resum, el cisma pel qual la fe ortodoxa es va separar de la fe catòlica romana no la va beneficiar ni va canviar la seva relació amb Déu, de la mateixa manera que la separació de les deu tribus d'Israel de Judà no va portar cap benedicció divina a aquestes deu tribus.

PARÍS, una ciutat maleïda al llarg del temps

Sí, aquesta ciutat va ser creada per Déu per a un destí calcinat i fatal. En els nostres temps moderns, s'ha convertit en un lloc envejat per innumbrables criatures escampades per la terra per la seva reputació de capital de la terra de la llibertat: França, el país fundador dels drets humans i ciutadans. També s'ha convertit en una terra de refugi on conviuen persones amb llengües estrangeres;

cosa que li dóna una imatge semblant a la Roma italiana dels conqueridors romans pagans abans i després de la nostra era. Roma va conquerir molts pobles, però la seva civilització també va atreure molta gent que compartia els seus valors comercials; cosa que la va fer encara més rica i atractiva.

El millor suggeriment diví del tràgic final reservat a la bella ciutat de París es basa en el nom Sodoma que Déu li imputa a Apocalipsi 11:7: " *I els seus cadàvers jeuran al carrer de la gran ciutat, que espiritualment s'anomena Sodoma i Egipte, on també el nostre Senyor va ser crucificat* ". El final del vers és deliberadament enganyós perquè l'expressió sembla designar Jerusalem, la ciutat on el Senyor Jesús va ser realment crucificat el dimecres 3 d'abril de l'any 30 dC. Tanmateix, segons Apocalipsi 11:3, la ciutat en qüestió es troba al final dels 1260 dies-anys del regnat papal romà persecutori, és a dir, una mica abans de 1798, la data del final d'aquest període profetitzat per Déu. Agrupant aquestes dades, la ciutat de París és el punt de mira i clarament designada com el lloc on la lluita contra la salvació proposada per Jesucrist va assolir el seu nivell més alt. Per entendre millor l'expressió utilitzada per Déu, hem de recordar que Jesús va dir una vegada als seus oients contemporanis, els seus apòstols i deixebles, a Mt. 25:40: « *I el rei els respondrà: "Us ho dic amb tota veritat, tot el que vaau fer a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho vaau fer"* ». » I a Apocalipsi 11:3, Jesús s'identifica amb la Santa Bíblia, la seva paraula divina, que anomena els seus « *dos testimonis* ». I van ser aquests escrits bíblics els que van ser cremats en autodafes a la Plaça Lluís XV, que després es va convertir en la Plaça de la Revolució, i des de Napoleó, en la Plaça de la Concòrdia. Els revolucionaris ja no volien ni el rei ni el Déu, el dret sobirà del qual reclamava. L'ateisme nacional establert es va situar sota el principi de la «raó», tot i que els seus inicis van ser de tot menys raonables. L'odi a l'antic poder va conduir a un genocidi de gairebé tota la classe noble, però el clergat catòlic romà va ser el seu principal objectiu. Els revolucionaris republicans ateus regnaven de manera suprema sobre la capital i a tota França, excepte en sòl de Vendée. I allà, la classe camperola i la classe rica dels senyors explotadors es van trobar unides en la mateixa lluita; tots units en nom del "sagrat cor de Jesús" i dels sacerdots catòlics refractaris. Perquè paradoxalment, aquesta bonica gent només resava a la "Mare de Déu". Els combats van ser atroços en aquesta Vendée, que després va prendre el nom de "Venjada". Però, de fet, la venjança va ser només la de Jesús, que va colpejar tant els Vendéens pel seu catolicisme com els republicans pel seu ateisme. Sabent que aquests últims van ser exaltats per Déu per destruir el poder de la coalició perseguidora de la monarquia i el clergat catòlic romà papal. Un gran nombre d'ànimes van ser així guillotines, ofegades o traspassats per les fulles i les bales dels combatents. Després d'aquests difícils inicis, entre imperis i repúbliques, França finalment va trobar sota la Quarta República un estat de pau i llibertat de consciència que va fer la seva reputació mundial.

Des dels orígens de París

Si les obres de l'ateisme parisenc van donar a Déu la justificació per comparar París amb l'antiga Sodoma, hi ha moltes possibilitats de trobar altres

punts de similitud que connecten aquestes dues ciutats. I aquí, la història ens ensenya que abans de ser anomenada París, aquesta gran ciutat era la petita "Lutetia" en llatí: "Lutetia", el significat revelador de la qual era: pantà pudent. De fet, ja a l'època gal·la, la zona de la conca de París estava fortament regada pel seu gran riu: el Sena. I abandonada als capricis de les estacions, el seu llit es desbordava i les zones apareixien com a pantans fangosos i pudents, propícies a les malalties i a les temudes picades de mosquit. Aquesta gran quantitat d'aigua es devia al relleu pla que caracteritza tota la conca de París. I observo en això una segona semblança amb l'antiga Sodoma de la Bíblia, que també s'aixecava en una plana rica i fèrtil. Recordem que, compartint l'elecció, Lot va triar egoistament la plana i Abraham va afavorir la muntanya en aquest testimoni citat a Gènesi 13:12-13: "*Abram va habitar a la terra de Canaan, i Lot va habitar a les ciutats de la plana, i va plantar les seves tendes fins a Sodoma. La gent de Sodoma era malvada i gran pecadora contra Jahvé.* » Aquesta lliure elecció donada a Lot per Abram ens permet descobrir el seu caràcter egoista i cobdiciós. Malgrat això, el seu aferrament a Déu és sincer, però la seva elecció li farà experimentar un patiment terrible, decepcions, i acabarà fugint d'aquest lloc maleït per Déu, com una tizón arrencada del foc celestial castigador, per ordre donada per dos àngels sants que li van ser enviats.

Podem entendre fàcilment l'atractiu de viure a les planes en lloc de a les muntanyes. A les planes, viatjar és menys cansat i els camps regats asseguren prosperitat i riquesa material; Lot es va sentir atret per aquesta perspectiva. Per la seva banda, en triar les muntanyes, Abram va preservar la seva tranquil·litat, perquè, com que la vida hi era més difícil, poca gent hi aniria a cobejar les seves terres; va donar prioritat en la seva elecció a la seguretat per a ell i el seu poble, compost principalment per pastors.

En contrast amb aquesta sàvia elecció, la plana oferia els mitjans per satisfer tots els desitjos. I en la riquesa, fins al nostre temps, la gent es perverteix, sempre buscant noves sensacions en tots els àmbits, i primer, al nivell de les perversions sexuals de les quals Sodoma s'ha convertit en un estàndard de pràctica sexual contra natura, entre dona i home, dona i dona, i especialment home i home. Així, a París alliberat de tabús i prohibicions bíbliques, aquesta atracció per la perversió del tipus Sodoma es va renovar i els judicis dictats per Déu contra els habitants de l'antiga Sodoma es van aplicar als habitants del París de l'època revolucionària però també del nostre temps del final. Això és degut a que subtilment, l'Esperit de Déu suggereix una renovació d'aquest tipus de situació situant com a "*Segon Ai* ", aquesta situació revolucionària ja simbolitzada per la "*quarta trompeta* ", mentre que el veritable "*segon ai* " es refereix al compliment de la "*sisena trompeta* ". Mitjançant aquesta construcció cerebral suggerida, Déu connecta i denuncia la similitud de la degradació moral dels habitants d'aquestes "*quarta i sisena trompetes* ". Per tant, no és només "el diable qui està en els detalls" i aquells que l'Esperit diví ens suggereix d'aquesta manera subtil i oculta són els més preciosos per als seus elegits, per als quals "*el testimoni de Jesús* " pren un significat concret inimitable. Déu designa París amb la fórmula "*la gran ciutat* ". D'aquesta forma, designa en principi les grans capitals de les nacions que s'estenen enormement en megaciutats sobre grans extensions de terra habitada.

Una altra " *gran ciutat* " també s'esmenta a Apocalipsi 17:18: " *I la dona que vas veure és aquella gran ciutat que regna sobre els reis de la terra* ". Aquesta vegada, aquesta capital és Roma, que Déu designa, al versicle 5, com " *la mare de les prostitutes i de les abominacions de la terra* ". Aquest estatus de " *mare* " apunta amb ella a les seves filles que també són " *prostitutes* ", com ella. I cal destacar que l'Església Catòlica considera oficialment França com la seva " *filla gran* ", que, en confirmació d'aquest vincle, ha agermanat la seva capital París amb Roma; aquesta capital París d'on va provenir el seu suport monàrquic, des del rei merovingi Clodoveu I ' el primer rei dels francs a convertir-se a la fe catòlica romana. Així, proporciona el primer suport armat a la causa del Papa romà, que així li deu les seves victòries contra els seus enemics locals, les famílies llombardes. El regne franc s'unirà així gradualment totalment i es convertirà oficialment a la religió cristiana establerta sobre l'estàndard papal romà. Va ser llavors quan París s'uniria definitivament al catolicisme. Ara, després de veure la traducció de la paraula Lutetia, aquí teniu els orígens del nom "Paris". Una gran tribu celta que responia al nom "Parisii", que significa "els del calder" (confirmant el seu destí final i nefast), va venir a establir-se a Lutetia i el seu nom el va substituir pel de Paris. Aquesta tribu celta era purament pagana i, a través d'un joc de paraules en llatí, el seu nom va prendre el significat: "Per Isis", nom de la deessa d'origen egipci "Isis" de la qual es van convertir en adoradors; una deïtat femenina poderosa i malvada que els efesis de la Bíblia anomenaven "Diana". Així, les religions paganes es van estendre per tota la terra habitada i, per fer-ho, Roma va tenir un paper important. Lluny de lluitar contra les deïtats dels seus enemics, les va adoptar i les va afegir a les que ja coneixia. La religió, per tant, no era un tema de disputa i podem entendre millor per què Déu volia evitar que els humans visquessin junts en un sol lloc, per primera vegada, a Babel. És per això que, a la confusió de les divinitats multiplicades, va respondre amb la separació de les llengües. Però en el moment del reagrupament a Roma, les llengües estrangeres coexistien sota l'autoritat de Roma, que no s'hi oposava. Roma, primer, reclutava els seus soldats legionaris de tots els pobles conquerits adscrits a l'imperi. Els legionaris allistats havien d'aprendre ràpidament les ordres dels comandaments emesos en llatí i la resta era opcional. Un altre punt de semblança entre París i Roma, ambdues organitzen legions compostes per estrangers que es presenten voluntaris. França es distingeix per la seva prestigiosa "legió estrangera". Isis, o Diana, també es representa com una mare que porta el seu fill en braços, i és així que sota aquesta representació, la "Santa Verge" del catolicisme serà fàcilment adoptada pels adoradors de Diana, Isis. Els parisencs podran així adoptar fàcilment la religió proposada per Roma i aviat imposada per ella i el braç secular reial. En l'època del Renaixement, sota Francesc I ' el renaixement evangèlic protestant va arribar a oferir una oportunitat als habitants de París per convertir-se a la fe cristiana romana reformada. Però s'hi van resistir ferotgement, aferrant-se com un penjat a la seva corda a la seva religió catòlica idòlatra. La idolatria mai els ha molestat, a aquest poble idòlatra per tradició. Els parisencs eren i encara són "Per Isis". Odiaven els protestants i van participar en la seva matança a la massacre de Sant Bartomeu de 1572. Aprovaven plenament els assassinats perpetrats per la família Guises, un dels membres de la qual era

cardenal. " *La Bèstia* " revelada a Apocalipsi 13:1 va prendre llavors la seva forma profetitzada; la d'una religió on el poble civil i el component religiós del clergat donaven suport junts al principi de la religió obligatòria per coacció dels cossos i les ments humanes. Tinc una proposta per explicar el nom París, abreujat de Parisis. Déu de vegades utilitza lliçons heretades dels ensenyaments grecs com a suport dels seus missatges, en particular la famosa estratègia del "cavall de Troia", que consisteix a portar els seus soldats a la ciutat, inexpugnable per la força, mitjançant l'astúcia; això fent que l'enemic els porti ell mateix sense que ho sospiti. Aquesta lliçó fa referència a la religió cristiana a l'era de " Pèrgam " , un nom que designa l'adulteri, ja sigui per dues paraules gregues, la transgressió del matrimoni. L'engany grec es va aplicar llavors a la veritable fe cristiana, que va ser víctima del suport aparent de l'emperador Constantí I l'any 313. És aquest engany diabòlic el que va preparar la forma de la religió catòlica que coneixem, hereva del "repòs dominical" imposat el 321 per aquest emperador. Després va ser posada sota el domini del poder papal, oficialment el 538, pel decret de Justinià I i un altre emperador romà. Per a Déu, aquesta acusació d'adulteri espiritual és tan important que la paraula es cita clarament a Apocalipsi 2:22, on es dona com a causa del càstig de la " *gran tribulació* " adjunta als dos compliments successius a les eres de les " *quarta i sisena trompetes* ". Aquest paper fonamental de l'acte d'adulteri justifica encara més el nom Paris, que era el del jove fill grec troià del rei Príam; aquest Paris va haver seduït i portat a Troia la bella Helena, esposa del rei grec Agamèmnon. Aquesta acció va ser a l'origen de la "Guerra de Troia". Però l'experiència va ser finalment castigada amb la mort dels troians idòlatres que van portar dins dels murs de Troia el cavall de fusta, deixat a la platja pels grecs que marxaven. I en aquest cavall de fusta, soldats grecs amagats esperaven la nit en què els troians fossin esgotats per la fatiga, l'alcohol i les celebracions; la ciutat adormida estava indefensa. Aleshores, sortint del cavall, els soldats grecs van obrir les portes de la ciutat a les tropes gregues que havien tornat silenciosament a l'escena. Així, la família reial troiana va morir amb tot el seu poble, i la ciutat va ser cremada i arruïnada per la fúria destructiva dels soldats grecs. Aquest testimoni, heretat d'Homer, un talentós historiador i poeta grec, és molt útil per entendre el comportament dels francesos al llarg de la seva història. Déu profetitza per a França i la seva capital, París, que ella mateixa obligarà els seus enemics a entrar dins dels seus murs, després de la qual cosa la destruiran com els grecs enfadats de la història d'Homer.

Amb el títol simbòlic de " *quarta trompeta* ", la Revolució Francesa va castigar el primer " *adulteri* " comès pel suport reial donat a la religió catòlica romana papal. Sense pa, els parisencs van retreure al rei Lluís XVI que els hagués descuidat, preferint viure al Palau de Versalles en lloc del Louvre de París; i la fugida fallida descoberta a Varennes el va condemnar a mort per traïció. El segon càstig arriba amb la " *sisena trompeta* ", és a dir, la Tercera Guerra Mundial. Aquesta vegada, l'" *adulteri* " condemna totes les religions cristianes, el catolicisme i el protestantisme, l'adventisme oficial i l'ortodòxia, que ja no protesten en absolut, fins al punt de tractar com a iguals la religió de l'islam establerta al seu territori. La culpa de les religions cristianes arriba així al seu punt àlgid, o gairebé, i els genocidis nuclears profetitzats són, per tant, per a Déu i els

seus elegits, perfectament justificats; un final digne del dels troians i els habitants de Jerusalem.

Al llarg de la seva història, París ha destacat per la seva intolerància i suport al règim catòlic dels seus successius reis. Al final de les seves cinc repúbliques, en un comportament completament oposat a l'anterior, es va tornar acollidora i tolerant més enllà del que era normal i prudent. De fet, gradualment, el pensament ateu dels lliurepensadors va arribar a substituir l'adoració religiosa pel catolicisme romà. Tanmateix, per a les cerimònies oficials, encara se li ret honors, però purament per herència tradicional, res més. Ara, per a Déu, honorar l'ateisme o el catolicisme equival al mateix resultat i, per tant, a la mateixa culpa envers ell i la seva veritable religió. El desenvolupament de l'educació humana no ha afavorit el retorn de la veritable fe; ben al contrari, el coneixement s'ha convertit, en si mateix, en una nova divinitat a la qual es dediquen els nous idòlatres de l'era final.

El gran canvi en el comportament parisenc va ser provocat per la dolorosa experiència de la Segona Guerra Mundial, durant la qual París va ser ocupada per soldats alemanys enemics. Alhora, després del seu alliberament, París va descobrir Amèrica i el seu nivell de vida basat en l'èxit material i comercial; aquestes coses es van aconseguir en una atmosfera de pau propícia a l'optimisme. Va ser en aquest context que França va descobrir els grans "mercaders de la terra" esmentats a Apocalipsi 18. I beneficiant-se de 77 anys de pau "mundial", el comerç es va convertir en el valor al qual Occident ho va sacrificar tot. A més, després de les seves últimes guerres colonials, París només volia complaure i atreure turistes per enriquir-se. Es va convertir en el far internacional de la bellesa, el luxe i els plaers prohibits fins que els va justificar tots i els va legalitzar. I allà, el cercle es tancarà recordant els seus orígens, perquè Lutetia o "pantà pudent" ha conservat a París una zona anomenada "el Marais" on s'apleguen i s'aglomeren artistes de tota mena, però també pervertits sexuals amb múltiples morals abominables. Inspirat en la vida de l'Edat Mitjana, l'escriptor Victor Hugo va crear la seva famosa obra "Notre Dame de París". En el seu relat, esmenta l'existència de la "cort dels miracles" composta per lladres, talladors de gola, lladres i dones lliures. La imatge del pantà pudent, doncs, l'ha marcat contínuament. Reconstruïda i embellida pel baró Haussmann, sota Napoleó III, la ciutat es va guanyar la reputació de la ciutat més bella del món, però a nivell moral va romandre igual: les belles residències, els bells edificis no han fet desaparèixer la seva foscor moral condemnada per Déu.

El 2022, el pensament ateu està tan arrelat a les ments humanes que ningú pensa a buscar en Déu les causes de les successives malediccions observades, una rere l'altra: la Covid-19, la guerra d'Ucraïna, la inflació mundial rècord, les crisis energètiques, els riscos de fam a causa dels bloquejos en les exportacions de blat i altres cereals, però també a les males condicions climàtiques, els sòls secs i el desacord entre els EUA i la Xina. Per tant, encara és massa aviat perquè les ments humanes es despertin, i més precisament, per a aquells que s'han de despertar, perquè per a altres, el despertar mai no tindrà lloc.

En conclusió, Déu presenta París com la ciutat rebel per excel·lència. Però aquesta "filla gran" de l'Església Catòlica té moltes germanes que van ser seduïdes

per la seva llibertat; i aquesta seducció va permetre l'organització de la UE, l'èxit de la qual va portar els europeus a creure que l'extensió de la pau es devia a ella. També és amarga la seva sorpresa en veure de sobte esclatar la guerra de nou a Europa, cosa que pensaven que s'havia tornat impossible. Per tant, observo aquesta comparació amb els troians que van patir el seu càstig en el moment en què celebraven la seva aparent i enganyosa victòria. El mateix torna a passar per conquerir i acollir Europa, que ha passat de sis a 27 nacions membres l'estiu del 2004. I és, de fet, el seu èxit el que la va portar a donar suport a la pertinença europea d'Ucraïna, arrencada de l'aliança russa. I una Rússia enfadada posarà fi a totes les seves esperances arrogants destruint el seu poble, els seus soldats i les seves armes. Una última vegada, l'actitud i el govern rebels de París seran la causa de la seva destrucció nuclear final. París, la ciutat rebel, ja no existirà i no tornarà a existir mai més. Tot el que en quedarà serà l'aspecte del "calderó" de la Lutetia original, però aquesta vegada, sense els seus habitants.

La incredulitat i la incredulitat no són legítimes

A mesura que passen els dies i es presenten drames, les il·lusions fermament implantades a les ments dels occidentals comencen a vacil·lar perquè s'enfronten als esdeveniments actuals. Tanmateix, encara no s'ha produït el detonant que els portaria a acceptar qüestionar les seves conviccions i opinions. Tanmateix, la concentració de fracassos patits hauria de portar les ments incrèdules a fer-se la pregunta i buscar l'explicació d'aquesta acumulació de coses en cascada en el món invisible dels esperits, perquè és allà on Déu els espera.

Molts no creients es justifiquen quan jutgen que no fan mal a ningú — ningú visible i carnal, cal dir-ho—. Ara bé, aquí és on comença el seu error de judici, perquè ignorant Déu i les seves ordenances, es perjudiquen a ells mateixos i a Déu, que així és menyspreat. Ja hi ha dues víctimes en aquesta actitud: el no creient i Déu. Per tant, és important entendre que Déu no només condemna la mala acció comesa, sinó també l'absència de pràctica de les bones obres que s'haurien de produir. Per tant, el propi judici individual no té cap valor, perquè només compta l'estàndard del judici de Déu.

Els esperits rebels es manifesten a través de la seva tossuderia, la seva obstinació irracional, fins i tot davant de les proves que ara comencen a abundar. Perquè després de 77 anys de pau i prosperitat relatives, els occidentals es veuen obligats a reconèixer una cadena de desgràcies successives que els estan afectant. Però fidels a la seva naturalesa rebel, "ni tan sols tenen por", estan angoixats, però es mantenen al nivell de l'observació; no hi ha dubte d'anar més enllà. Tot i això, si la seva intel·ligència els permetés, s'adonarien que la situació que es presenta avui només és la conseqüència de les seves múltiples i permanents negatives a atendre els senyals d'alerta que se'ls han presentat al llarg del temps.

Resulta que divendres, 12 d'agost, a Nova York, EUA, el famós escriptor indomusulmà Salman Rushdie va ser apunyalat al coll i a l'abdomen quan estava a punt de parlar en una reunió. L'atacant era una dona musulmana de 24 anys. I així, 33 anys després del seu anunci, es va posar en marxa la fatwa de l'aiatol·là

Khomeini. Durant els darrers 33 anys, el fet de no implementar aquesta fatwa ha fomentat les falses il·lusions dels occidentals incrèduls. Durant tots aquests anys, es van convèncer que els seus valors humanistes podien superar tots els obstacles; l'èxit era només qüestió de temps. I el temps que els va ser favorable semblava donar-los la raó. La convicció creada s'havia tornat així molt forta i, com a resultat, l'esperança va prendre la forma arrogant d'afirmació i confiança en la victòria final. Aquesta convicció va ser encara més forta perquè l'experiència occidental va oferir un bon exemple d'aquest èxit. No s'ha adaptat la fe cristiana a les exigències d'una societat secular? Per què l'Islam no hauria de ser canviant a imatge dels cristians? La pau religiosa europea es va aconseguir mitjançant aquesta acceptació de les normes civils seculars. Però, us assenyalo que aquest raonament oblida una cosa important: és la societat secular la que es va construir sobre el model cristià, i no al revés. La república va ser fermament establerta per les normes del Concordat ordenat per Napoleó I i com a base del seu secularisme, l'emperador va prendre la de la societat cristiana i només ella. Aquest cristianisme era catòlic i protestant i el poder civil secular va imposar pau i tolerància als dos antics bel·ligerants. Però a part d'aquesta obligació de pau, les dues religions no tenien cap compromís a fer, i els seus dogmes i doctrines van romandre completament lliures. Això explica per què el secularisme no ha plantejat cap problema, fins a la seva confrontació moderna amb l'Islam i sobretot des de la seva legalització de les perversions sexuals els autors de les quals estan autoritzats a casar-se, homes amb homes, dones amb dones. El secularisme, per tant, ha adoptat recentment canvis que xoquen amb els valors de les persones religioses cristianes o musulmanes. La situació és, doncs, clara: abans de les seves lleis abominables, el secularisme era compatible amb la fe monoteïsta; des de l'adopció d'aquestes lleis, ja no ho és. L'opció secular només és denunciada pels musulmans i això s'explica per l'apostasia cristiana generalitzada que ha caracteritzat les religions catòlica i protestant des del 1844 i l'adventisme institucional, des del 1994.

En el camp secular, hi ha la convicció que les religions estan destinades a adaptar-se a les noves demandes que sorgeixen amb el progrés. I aquí, de nou, com que els falsos cristians han acceptat comprometre els seus valors cristians, aquest pensament ha estat legitimat i justificat. Malauradament per a ells, l'Islam no té vocació d'adaptar-se a les normes establertes pels "infidels" republicans seculars; la seva organització, sense un líder terrenal suprem, fa que aquesta religió sigui indomable. En l'Islam, que significa "submissió" només a Déu, tothom és lliure de fer el que vulgui sempre que reconegui el profeta Mahoma i l'Alcorà com el seu llibre sagrat. Per tant, és únicament a causa del seu menyspreu pel tema religiós que el camp secular no ha pogut veure o entendre que l'Islam i ell mateix són incompatibles, pel fet mateix dels seus principis oposats; però això també és cert per a la veritable fe cristiana. Tanmateix, l'estàndard de pau ensenyat per Jesús va acabar convertint els cristians en l'estàndard de criatures manipulables i dòcils, i en l'apostasia actual, ho han esdevingut encara més. Els valors de puresa ensenyats per Déu són, doncs, completament ignorats com si mai no s'haguessin ensenyat.

Aquí és on l'Islam és útil a Déu; la seva naturalesa indòmita el converteix en l'element bèl·lic que posa fi a la pau religiosa de les societats occidentals. Per al nostre Creador, hi ha un temps per a cada cosa. Fins que va entrar en joc el seu paper agressiu, entre 1958 i 1995, l'Islam magrebí latent es va establir gradualment a França, i des del 1945, a Alemanya, on s'ha establert una important comunitat turca. I en aquests dos països, el component musulmà s'ha adaptat durant molt de temps a les normes seculars dels països d'acollida. Aquesta docilitat només va ser temporal i deguda a un debilitament momentani de la pràctica de l'Islam. Gradualment, des del 1948, el retorn dels jueus a Israel, que des de llavors s'ha convertit en Palestina, ha provocat una guerra permanent entre jueus i palestins. A tots els països musulmans, aquest retorn, percebut com una injustícia, ha despertat comportaments religiosos i accions bèl·liques extremistes que s'han estès gradualment a les nacions occidentals. La primera nació del pecat s'ha convertit així en la causa d'una maledicció per a totes les nacions occidentals i orientals. El pla de Déu s'ha complert tal com ell pretenia. Totes les condicions favorables a la guerra estan establertes i a punt per colpejar pobles culpables de diversos pecats; per a l'islam i el judaisme, el seu rebuig del Messies Jesús; i per als pobles cristians, el seu menyspreu per Crist i el seu model d'obediència.

La ira de Déu és, doncs, molt gran, fins i tot si només en veiem una petita part en les malediccions actuals. Aquesta ira és encara més gran perquè la humanitat ha rebut innombrables testimonis que han estat rebutjats i menyspreats. No, l'home no és legítim quan tria no creure en l'existència de Déu, tot i que se li deixa lliure de fer aquesta elecció. Però aquesta llibertat no el protegeix de les conseqüències que se li incorren; perquè Déu condemna a mort el culpable que s'atreveix a menysprear-lo. Aquí és on es distingeix la maledicció divina per les formes que prendrà aquesta mort: l'espasa o les bales, les bombes, el foc, l'ofegament, tota mena de morts no naturals.

Déu considera culpable l'home modern per negar-se a escoltar els testimonis del passat: el dels màrtirs de la fe, els últims dels quals daten de fa poc més de dos-cents anys. Són considerats culpables per creure que aquests fidels servents de Déu van donar la vida per res; sense cap raó per fer-ho. Si bé a l'origen d'aquest heroisme hi ha l'experiència de la mort i resurrecció de Jesucrist, imitada primer pels seus apòstols, els testimonis presencials d'aquesta mort per crucifixió i d'aquesta resurrecció. En l'ensenyament secular, les mateixes persones coincideixen a creure moltes coses menys importants sobre testimonis tan dignes dels seus dubtes.

El dubte només és legítim al principi de la reflexió; en cap cas per al seu final. Perquè entre el principi de la reflexió i el seu final, l'home pot construir la seva fe tenint en compte nombroses dades que Déu ofereix a la intel·ligència dels seus escollits que el busquen. Així és com vaig poder descobrir en la meua pròpia experiència que, a més dels paràmetres revelats pels textos dels quatre Evangelis, Déu podia oferir encara més, en els seus missatges profètics que anuncien el futur amb tanta precisió que els fets prenen la força de la realitat viscuda. A més, a causa de la immensa quantitat de dades favorables a la fe posades a disposició de l'incrèdul, la seva incredulitat és altament, i inevitablement, injustificada i condemnada per Déu.

La veritable fe està disponible per a tot home que és veritablement honest amb si mateix i amb el seu proïsme. La veritable honestedat és una força irresistible que no es pot combatre. El que distingeix una persona escollida d'una altra persona és aquesta propensió a obeir la seva pròpia consciència. En canvi, el no creient resisteix la seva consciència, que ofega escollint no tenir en compte els arguments de veritat que rep. Tot i que creat sobre el mateix principi model de vida física i mental, la persona escollida es diferencia de la persona caiguda en què no pot resistir allò que la seva consciència li presenta, bé o mal; el bé i el mal es defineixen únicament pel judici de l'Esperit de Déu. Si no existís, el bé i el mal no es podrien definir. I això és precisament el que està passant a les nostres societats occidentals, que s'han separat completament de Déu. El resultat directe d'aquesta separació és aquesta incapacitat de definir el mal. En no tenir ja el límit establert per Déu, la humanitat pot avançar sense limitacions en els seus excessos i ultratges. I tothom pot notar que el primer signe d'aquesta separació total de Déu va ser l'elecció de legalitzar el matrimoni entre persones del mateix sexe i les seves desviacions condemnades per la mateixa societat fins aleshores.

Em tremoleixo d'horror en pensar que en aquest procés, la societat podria anar encara més enllà i acabar legalitzant les relacions pedòfiles, com ja fan els pobles asiàtics, separats per sempre de Déu. Tot és qüestió del temps que Déu ha donat, però ara sabem que això acabarà a la primavera del 2030, a la terra, per als bons, els justos i els malvats.

Déu ha posat en l'aspecte donat a la natura innumbrables proves que ell la va crear. Els fòssils marins trobats a les muntanyes més altes testimonien la inundació d'aigua revelada per Déu a Moisès. Però amb incredulitat, aquesta natura s'associa amb fantasies evolutives des de Charles Darwin, perquè fins a ell, la natura es considerava una creació divina. Separat de Déu, l'incrèdul és víctima de nombroses teories falses que pretenen tranquil·litzar-lo. Els científics li asseguren que no hi ha cap Déu a témer i que tota la vida evoluciona com la natura mateixa. Veiem que el principi d'adaptació és l'element fonamental d'aquest pensament incrèdul i és a causa d'aquesta opinió que l'incrèdul pensa que són les religions les que s'han d'adaptar a la ciència i no al revés. Excepte que, en el seu pensament, la ciència es priva de les conseqüències de l'existència del Déu Creador a qui devem el miracle permanent de la vida. Científics i creients miren les mateixes coses amb explicacions diferents, i afortunadament, Déu és viu per intervenir i posar fi a aquesta confrontació perpètua, per a la felicitat i la salvació dels seus fidels elegits. Perquè cap autoritat humana és competent per fer-ho en lloc seu. El que és cert és que el principi de Déu és fer que les obres dels malvats recaiguin sobre el seu propi cap, i que en aquest darrer extrem, el seu destí queda segellat definitivament.

Els incrèduls veuen la seva incredulitat encoratjada pels científics que els donen explicacions racionals del que veuen els ulls. Però què veiem d'aquesta naturalesa que ens parla? Només l'aspecte superior de la seva escorça terrestre, que ha experimentat molts canvis al llarg de 6.000 anys terrestres a causa de terratrèmols que han format o deformat muntanyes, planes, en què les aigües de la neu fosa han creat torrents, rius i rierols. La religió no s'oposa a l'observació dels estrats superposats que constitueixen les muntanyes i tots els sòls. Però s'oposa a

les teories que donen a aquestes coses una existència de milions i milers de milions d'anys, perquè Déu ha afirmat el contrari, revelant el seu pla de sis mil anys, des de la seva creació fins al retorn gloriós de Jesucrist. Els estrats visibles testimonien, com a màxim, els darrers centenars de successions d'anys d'aquests gairebé 6.000 anys, i res més; la resta és només fruit de la ment humana inspirada pel diable, sempre treballant per contradir i destruir les veritats divines. Però és precisament per aquesta obra enganyosa que atrapa l'incrèdul que Déu l'ha deixat encara viu, a ell i als seus dimonis rebels.

La inundació d'aigua que va tenir lloc l'any 1655 després del pecat original va donar al subsòl terrestre un aspecte específic i verificable. Perquè hem de comprendre què va comportar aquesta inundació d'aigua, que va cobrir el sòl terrestre durant aproximadament un any. La primera conseqüència va ser la mort de tot el que vivia a la terra en aquell moment. La segona conseqüència va ser l'estovament del sòl i del subsòl de la terra en aquell moment. Els estrats antics estaven barrejats amb diverses petxines i ossos d'animals terrestres i marins morts. És cert que aquest any de la inundació va crear un estrat molt gruixut i únic. A França, prop de Nîmes, les pedreres ofereixen aquest aspecte: al llarg de desenes de metres, la pedra està formada per una compressió de petxines marines més o menys trencades barrejades amb sorra groga; aquesta pedra tan especial s'anomena "travertí"; i Nîmes no és a la vora del mar, sinó a uns quaranta quilòmetres del mar Mediterrani. Aquesta presència de fòssils marins als llocs més alts de terra ferma testifica la realitat de la inundació bíblica. Perquè en el seu relat del Gènesi, Déu revela les fases de la seva creació terrestre i en el moment en què la terra ferma va emergir de la massa d'aigua no hi ha vida ni a terra ni a l'aigua. A més, sense un diluvi, no es pot justificar la presència d'aquests fòssils marins creats a l'aigua després d'aquesta separació de la terra ferma. És per això que cadascun d'aquests fòssils i petxines marines constitueix un testimoni visible, que justifica i confirma l'existència del Déu Esperit invisible, o visible en un aspecte carnal terrestre, tal com va aparèixer en Jesucrist abans i després de la seva resurrecció. En muntanyes joves, com els Alps, els pics i les agulles testimonien un gran caos organitzat per Déu i els estrats de roques bolcades i escampades confirmen la marca dels anys i segles de les successions anuals del temps terrestre. Però res d'aquestes coses autoritza l'home a fer de Déu un mentider perquè res en elles contradiu la realització del seu projecte global de sis mil anys que serà succeït pel gran Sàbat del setè mil·lenni; un temps global construït sobre l'estàndard de la setmana de set dies. I aquesta analogia dona a la resta del dissabte setmanal tot el seu significat gloriós com a recompensa per la victòria obtinguda sobre el pecat, pel nostre Senyor diví i humà, Jesucrist.

L'incrèdul s'equivoca completament en negar l'existència de Déu, perquè la ciència i el coneixement tècnic de la vida i la matèria han avançat. Tot el que l'home descobreix és només allò que Déu va crear primer. Si qui descobreix alguna cosa reclama glòria, quant més encara qui ho va crear tot i tota la vida és digne de la més alta glòria concebible i demostrable. I des dels primers atacs islàmics del GIA el 1995, en sòl francès, els líders francesos han rebut proves del perill que els representa l'extremisme o el fonamentalisme religiós de l'Islam. Havent entès la dificultat de neutralitzar-lo, un rere l'altre, els líders republicans

només han sabut deplorar i observar la progressió del perill. El seu esperit humanista ha estat atrapat pel doble aspecte de l'Islam: alguns musulmans són pacífics, altres són agressius i assassins. Aquesta doble cara ha portat els òrgans de govern a la immobilitat, cosa que ha afavorit l'hiperdesenvolupament dels grups islamistes; això, fins al moment de l'inevitable confrontació final que, a més, és profetitzada per Déu. Perquè Déu no volia amagar als incrèduls francesos el destí que els havia reservat. I contràriament a les profecies bíbliques, codificades bíblicament, per Michel Nostradamus, els va dir al quartet XVIII^{del} segle¹:

"Per la discòrdia de la negligència gal·la
Serà obert el pas a Mahoma,
La terra i el mar de Senoise estaven amarats de sang,
El port focu de veles i vaixells coberts.

L'interès d'aquest quartet és doble, perquè no només anuncia clarament el drama que s'acosta, sinó que a més a més, expressa un judici diví sobre el comportament dels francesos, als quals imputa, no sense raó, un esperit de "discòrdia" i un comportament "negligent" que atribueixo a aquest orgull d'humanisme conqueridor que els ha caracteritzat durant molt de temps, i fins als nostres dies. L'advertència donada va ser molt valuosa, perquè el seu desconeixement és precisament la causa d'aquesta negligència esmentada. També cal destacar que, com els antics gals, per als francesos d'avui, la discòrdia és la conseqüència del desig de llibertat que tothom exigeix, però en una forma i opinió estrictament individuals. I la conseqüència d'aquestes confrontacions d'idees és la immobilitat, la impediment de resoldre eficaçment els problemes plantejats; els "a favor" i els "en contra" es neutralitzen mútuament i, a la llarga, destrueixen la seva nació, facilitant les accions dels seus enemics mortals.

El títol d'aquest missatge cita "incredulos" i "incredulos", la diferència entre els quals cal assenyalar. A la Bíblia, només es parla d'incrèdulitat, perquè aquest terme designa l'absència de fe obedient en els éssers creients. Perquè la incrèdulitat és una raresa que va aparèixer a França durant el desenvolupament de la Revolució Francesa de 1789. Fins a aquesta data, els éssers humans eren tots creients en un o més déus, però tots creien en dominacions divines ocultes; les imatges i estàtues que les representaven eren per als adoradors només els suports visibles dels esperits de divinitats invisibles. És, a més, en aquest punt que es distingeix el culte al veritable Déu. També roman invisible, però prohibeix als seus fidels adorar la més mínima imatge que el representi. La fe en ell es demostra posant en pràctica el seu ensenyament, i això és suficient, perquè el veritable Déu només vol seleccionar elegits redimits intel·ligents i obedients, exactament el contrari del diable i els seus dimonis rebels, que estan condemnats a un indult, primer, com a exemple. Així, Israel va mostrar incrèdulitat negant-se a reconèixer Jesús com el Messies o el Crist diví. Però aquesta no va ser l'única falta comesa per la nació i el seu clergat, perquè Jesús va denunciar els seus molts altres pecats durant el seu ministeri terrenal. Tanmateix, el rebuig del Messies va ser l'últim pecat que tindria una conseqüència definitiva per a l'existència de la nació jueva, destruïda l'any 70 per les tropes romanes per confirmar el judici decretat per Déu.

Per a l'home occidental del nostre temps, és difícil adonar-se que el seu comportament és una anomalia humana, perquè la raresa de la incredulitat s'ha convertit en normal per a gairebé tots els éssers humans occidentals del nostre temps. Però insisteixo en aquest punt, això només s'aplica al camp occidental, hereu de la falsa "il·lustració" ensenyada pels lliurepensadors incrèduls del segle XVIII. Perquè, en canvi, els orientals han continuat sent molt religiosos i fanàticament per a alguns, fins i tot la majoria d'ells. Així, seguint el model de la incredulitat dels francesos, en uns dos segles, tots els occidentals han estat gradualment conquerits pel rebuig del Déu vivent. De manera que com més Déu demostra la seva bondat i el seu amor, més la humanitat, educada per la ciència, el rebutja i el menysprea. A Occident, el 2022, la bondat i l'amor ja no són populars. Però, en canvi, a Orient i Àfrica, les deïtats falses, malvades i cruels són fidelment honorades i servides. La incredulitat occidental ha augmentat considerablement en les últimes dècades, i especialment en l'última dècada, en què els nens ja no reben cap instrucció religiosa a les famílies europees, i especialment a França, on aquesta incredulitat s'ha nacionalitzat per primera vegada a la història de la humanitat. Però fixem-nos que els lliurepensadors del ^{segle XVIII} no van rebutjar el Déu de l'amor i la bondat; van rebutjar els tribunals injustos i cruels de la Inquisició papal i catòlica romana, que afirmaven representar-lo però afavorien el noble ric contra el pobre. I així, en rebutjar el Déu creador, es van donar la deessa "raó" com a divinitat seva, tot i que van donar, amb el seu comportament, l'exemple mateix de la "irracionalitat". Perquè el seu error, les conseqüències del qual continuen fins avui, va ser no diferenciar entre Jesucrist, el Déu dels Evangelis, i l'odiosa i impura falsa santedat papal que afirma falsament el seu títol de "vicari o servent del Fill de Déu". A més, en el seu temps, la fe protestant dels hipòcrites armats, que van retornar cop per cop a les lligues catòliques, va emascarar el testimoni dels veritables elegits, màrtirs dòcils i pacífics. Les Guerres de Religió, esgarrifoses pels horrors comesos en ambdós bàndols, protestant i catòlic, van revelar un Déu creador cruel i bel·ligerant digne d'odi. Però la Bíblia i els seus Evangelis van presentar per a Déu la veritable cara del Déu creador, de manera que el seu rebuig per part dels lliurepensadors testimonia la seva naturalesa rebel i van aprofitar el pretext justificat de les atrocitats comeses pels falsos cristians per rebutjar Déu i l'obediència que li deuen totes les seves criatures. Així mateix, avui, la ciència i les seves explicacions tècniques són només els pretextos darrere dels quals s'amaga el desig indignant de llibertat dels humans que s'han convertit en incrèduls per lliure elecció. Perquè a més de la Bíblia, el testimoni dels màrtirs escrit amb la seva sang és ignorat i menyspreat per una societat rebel que practica el revisionisme davant la cara de Déu; ja que reescriuen la història, esforçant-se per fer desaparèixer les referències religioses històriques. Recordo, des del 1981, l'atribució del lloc del setè dia al "diumenge" romà, el primer dia de la setmana establert per Déu; però també, més recentment, l'eliminació de l'afecció de la nostra era al nom de Jesucrist; quelcom observat des de la creació del calendari cristià establert pel monjo catòlic Dionís el Petit, al ^{segle VI}. El nom de Crist ha de desaparèixer per complaure les comunitats musulmanes, ara nombroses a França, així com la comunitat jueva. El sincretisme del compromís buscat condueix a un cretinisme abjecte i absolut. Però estem a vuit

anys del retorn gloriós del Messies així atacat, i la seva ira contra els culpables serà encara més justificada. La idiotesa governa les ments rebels, ja que les persones educades s'atreveixen a atribuir la intel·ligència i les seves formes complexes només a l'atzar; l'ésser humà és, en la seva composició, per si mateix, un model d'aquesta complexitat creada pel Déu Creador etern, Savi, Intel·ligent, Suprem i Totpoderós.

Segons Proverbis 22:6, Déu havia manat als jueus que ensenyessin les seves lleis als seus fills, perquè quan fossin vells no se n'apartessin: "*Educa un nen en el camí que ha d'anar, i quan sigui vell, no se'n desviarà*". Però avui, havent-se fet vell, el nen incult només pot quedar tancat en la seva incredulitat atea, fruit de la seva ignorància en el tema religiós. I aquest comportament que Déu castiga amb la mort és el fruit rebel tardà de la revolució llibertària de la moral realitzada a França el maig de 1968.

Vida i mort

El dia del judici, Déu presenta dos experiments realitzats successivament al cel i a la terra. El primer testimonia el comportament dels àngels; es col·loca sota el signe de la vida perquè els àngels no moren, ni es reproduïen entre ells. Van ser creats en el nombre desitjat per Déu, d'una vegada per totes. I tots els àngels creats per Déu tenien coneixement de Déu, de les seves lleis i de les seves ordenances, que les seves criatures han d'obeir per crear felicitat compartida. Perquè la felicitat depèn de l'obediència a les normes que s'apliquen a tothom. I, per descomptat, com que aquesta necessitat s'imposa a les criatures destinades pel Creador a ser lliures d'elecció, les ments egoistes només podien desafiar aquesta obediència necessària. I primer, el primer àngel creat va caure en el parany de la seva llibertat. No va ser la manca de coneixement de Déu i de la seva bondat el que va justificar la seva rebel·lió; va ser la seva lliure elecció, la que és fruit del seu caràcter i de tot allò que conforma la seva personalitat. No coneixem el nombre exacte d'àngels creats per Déu, però l'experiència viscuda a la terra testimonia que el nombre de manifestants és molt més gran que el nombre d'escollits, obedients, submisos en l'amor de Déu. Perquè el que és cert per a la terra ho era igualment per a la vida del cel: "*Molts són els cridats, però pocs els escollits*"; d'acord amb el que Jesús va dir a Mateu 22:14. L'interès d'aquesta experiència celestial és demostrar el fruit natural que dóna lliurement cada criatura no subjecta a l'amenaça de la mort. Així, al cel, es van reunir els semblants i es van formar i enfrontar dos grups oposats en termes absoluts. El mal només es podia expressar a través de pensaments i idees, ja que els cossos espirituals estaven protegits contra totes les formes de sofriment físic. Però aquestes decisions preses pels esperits lliures van tenir conseqüències mortals per al campament dels àngels rebels. I és a aquest nivell que entra en joc la necessitat de l'experiència terrenal, perquè només a la terra la maldat rebel prendrà les seves

formes més terribles; els humans són conduïts al pitjor per les inspiracions dels dimonis satànics.

Dels 6.000 anys que Déu va establir per a la seva selecció dels elegits terrenals, 4.000 anys van ser donats als àngels per triar el seu bàndol. Com que la seva condemna final només va arribar en el moment de la victòria de Crist sobre el pecat i la mort, que és el seu salari, i tot i que van romandre vius amb indult, la "segona mort" els estava reservada. Així van aprendre on porta l'esperit de rebel·lió i van sentir a les seves ànimes com de terrible és la mort. Però fins i tot abans d'estar definitivament preocupats per la mort, durant 4.000 anys, van veure què era la mort per als éssers humans i van entendre que la mort era una amenaça divina eficaç per obligar l'home a obeir-lo. Per trencar aquesta eficàcia, van inspirar els humans amb falses creences, totes les quals tenen en comú l'objectiu de tranquil·litzar la humanitat sobre la mort. La gran civilització grega de l'antiguitat va ensenyar als homes, a través del filòsof Plató, que l'ànima humana és immortal. Això és suficient per tranquil·litzar la criatura que ja no es veu a si mateixa com a tal. I, tanmateix, aquesta tranquil·litat es basa només en un raonament estúpid que el que viu una vegada viu per sempre. En realitat, les coses són molt diferents, ja que Déu crea una vida del no-res i res no li impedeix aniquilar aquesta vida, enviant-la de nou al no-res, sense que quedi ni el més mínim rastre de la seva existència momentània.

A la terra, Déu encara experimentava amb diverses condicions de la vida humana: les llargues vides dels gegants, abans del diluvi, i les curtes vides dels seus successors més petits. En ambdues experiències, la mort va continuar turmentant l'esperit dels éssers humans, fent tornar els dòcils a Déu i conduint els rebels cap a les faules mentideres del diable i els seus perseguidors dimonis humans celestials i terrestres. 2000 anys després del pecat d'Adam i Eva, i després del diluvi d'aigües, la posteritat d'Abraham va testificar el seu vincle amb el Déu del cel. El seu paper era preparar la humanitat perquè reconegués el Crist que havia de venir a posar fi al pecat i a la seva conseqüència, la mort. Només que, una vegada més, el diable va entrar en aquest projecte, per donar a aquesta redempció dels elegits, una aplicació molt més àmplia que la que Déu li dona, segons el seu principi: " *hi ha molts cridats però pocs escollits* "; quelcom en què el diable ha aconseguit transformar: " **molts són cridats i tots són escollits** ". En presentar la garantia de salvació a persones que justifiquen la seva pràctica del pecat, el diable aconsegueix el seu objectiu doblement: porta a la mort de criatures humanes i saboteja l'obra redemptora de Déu en Jesucrist. Però per creure en les faules inventades pel diable, l'ésser humà ha d'ignorar el text bíblic o subestimar-lo. I en ambdós casos, la situació és la mateixa per a ell, perquè la Bíblia només té interès si és presa seriosament pel seu lector i rebuda pel seu esperit, com una carta escrita pel seu Déu que l'hi adreça personalment, amb tota intimitat.

Així, durant 4.000 anys, els esperits celestials rebels van sotmetre els esperits humans rebels als capricis i jocs que els inspiraven, portant alguns a adorar el Sol, com els egipcis i tota altra mena de falses divinitats; afegint-hi les relacions amb els esperits dels morts darrere dels quals de vegades es presentaven. I aquest fals testimoni va ser molt eficaç per arrencar la por a la mort de les ments dels éssers humans. Qui pot arrencar d'una ànima ferida el plaer de mantenir amb

els seus estimats difunts una relació que continua en la mort després de la vida? El paganisme va permetre que innumbrables formes religioses paganes mantinguessin aquestes il·lusions seductores. A més, Jesús va venir, revelant el poder i les accions degudes als malvats àngels satànics. Amb aquesta revelació, es podria haver esperat que la humanitat escapés dels sofismes i enganys dels dimonis, però no, això no és el que va passar; va passar el contrari. La rara presència de l'amor a la veritat, que fa que els escollits siguin pocs en nombre, es va confirmar amb l'adopció de normes paganes per part dels cridats per Crist. Perquè la religió dominant sabia com explotar l'amenaça de la mort en benefici propi per a un propòsit oposat al de Déu. De fet, Déu amenaça amb la mort per fer tornar a la seva obediència els esperits humans, naturalment rebels. Però la religió catòlica amenaça amb la mort per obligar els éssers humans a obeir els seus dogmes diabòlics que faran impossible la seva salvació. L'amenaça de la mort és, doncs, present en ambdós bàndols amb finalitats òbviamment diametralment oposades. Un llarg període de desconeixement total del contingut de la Santa Bíblia podria justificar l'èxit d'aquest engany papal catòlic romà. Però al ^{segle XVI}, la producció de la Bíblia, mitjançant impremtes, va permetre la multiplicació de la difusió del text bíblic, portant als homes les veritables paraules pronunciades per Déu. Sentint-se també en perill de ser confosa i rebutjada, l'Església Catòlica va redoblar els seus atacs i persecucions, ja no només amenaçant la mort, sinó administrant-la a multituds que s'hi resistia. Aquí de nou, l'actitud envers la mort va permetre identificar els escollits dels cridats: pocs en nombre, els escollits van patir el martiri i les seves diverses formes, però els cridats, molt més nombrosos, van reaccionar volent salvar les seves pròpies vides. I amb aquesta finalitat, van agafar les armes i van retornar cop per cop als exèrcits catòlics que els atacaven en nom de reis i papes. Així és com un cristianisme enganyós, compost segons Déu de gent "hipòcrita" segons Dan. 11:34, ha sobreviscut fins al nostre temps, on domina des dels EUA, totes les nacions i pobles de la terra. La seva "hipocresia" actual es revela en la seva reivindicació religiosa cristiana i la seva adoració real per Mammon, el déu dels diners, que s'anomena així pel seu nom, el Dòlar. I aquesta religió només és el llegat del calvinisme cruel, nascut i desenvolupat a la ciutat de Ginebra al segle XVI. La seva necessitat vital de riquesa és a l'origen de la seva doctrina capitalista, que li dóna el dret d'explotar els homes i tots els pobles de la terra. I aquí, de nou, la vida humana del seu poble justifica el sacrifici de les vides humanes d'altres pobles. Havent lluitat durant molt de temps per establir el seu poder sobre tota la terra, finalment només ha obtingut el suport de l'Europa Occidental, així com d'alguns altres punts d'importància estratègica a l'Orient, fins al Japó i l'antiga illa xinesa de Formosa, que des de llavors s'ha convertit en Taiwan. A les notícies, una visita d'un polític americà al líder del país acaba de provocar la irritació de la República Popular de la Xina. Aquest fet aïlla encara més els EUA, que es troben sols amb l'Europa Occidental i Austràlia, davant dels molts pobles que durant molt de temps han estat descrits com a "tercer món" per aquest camp explotador dominant. L'operació militar russa a Ucraïna està tenint enormes conseqüències, causades per les reaccions del camp occidental, les sancions del qual contra Rússia són contraproductes. Els aliats d'ambdós camps s'estan reagrupant, i dia a dia s'acosta l'hora en què s'enfrontaran

fins que el " *terç de la humanitat* " pereixi, segons Apocalipsi 9:15. En un discurs recent, el president Macron va parlar d'"una guerra a Europa", vinculant-la a l'agressió russa contra Ucraïna el 24 de febrer de 2022. Això no és exacte, perquè aquesta guerra ferotge va començar el 2014 en forma de guerra civil que va enfrontar ucraïnesos antirussos i propolonesos contra ucraïnesos prorussos que s'havien retirat a la regió del Donbàs. Aquesta fase va ser completament ignorada per Occident, però quan Rússia va entrar en territori ucraïnès el 2022, van reaccionar perquè ells mateixos se sentien amenaçats. Aquest comportament caracteritza tot el camp occidental, que explota els pobles de la terra, però busca egoistament preservar els seus privilegis. Aquesta vegada, ha fracassat, perquè el mateix Occident ha donat a l'assumpte la forma de desestabilitzar tota l'economia mundial. Les conseqüències de les mesures i sancions preses contra Rússia pesen sobre totes les nacions de la terra. I el malestar així estès provoca el despertar de vells odis que van ser ofegats o continguts, de vells ressentiments sentits contra els pobles colonialistes explotadors. En la seva saviesa divina, Déu acaba fent que els malvats recaiguin en la seva pròpia maldat.

En aquesta nova situació, pocs o ningú sap que aquest líder rus, Vladimir Putin, també està subjecte a les directrius del Déu totpoderós que dicta les seves accions. Segons Ezequiel 38, Déu li ha posat " *un anell a la mandíbula* " per involucrar-lo en una guerra preparada i profetitzada per endavant a Dan. 11:40 a 45, és a dir, 26 segles abans del nostre temps. On els occidentals li atribueixen un pla ben preparat, en realitat, Vladimir Putin es deixa guiar per les reaccions del bàndol contrari, tement ell mateix una conflagració universal; la qual cosa confirma el seu desig de donar a la seva acció només la forma d'una operació especial i no d'una guerra.

Davant la mort, els comportaments de les persones es revelen en totes les seves diferències. A Ucraïna, el camp presidencial fomenta la guerra total, demanant un esperit de sacrifici entre els seus combatents, el nombre dels quals disminueix amb el temps. Darrere d'ells hi ha els hipòcrites occidentals americans i europeus que fomenten els combats i les seves morts proporcionant diners i armes, però sobretot no homes que s'arriscarien a morir. Tanmateix, Déu també els ha posat una "sivella a les mandíbules", i es trobaran físicament involucrats en el conflicte que han fomentat materialment. Al capdavant, els EUA pretenen explotar el sacrifici dels combatents ucraïnesos per tal de debilitar tant com sigui possible Rússia, el seu enemic de llarga data, la ruïna del qual ja van provocar conscientment als anys vuitanta. L'imperialisme americà és real; l'àguila és el seu símbol. Apareix al seu escut d'armes i al seu dòlar. Tanmateix, aquest objectiu imperialista només pot tenir èxit destruint els pobles competidors mitjançant l'economia o la guerra. I després d'haver derrotat el Japó i només parcialment Alemanya, en aquesta competició, trobem avui Rússia, l'altra guanyadora d'Alemanya i la Xina; la Xina que Amèrica va introduir a l'Organització Mundial del Comerç per explotar el seu treball esclau. Aquesta Xina rica i poderosa és, doncs, el fruit de les seves obres. I avui, l'esclau competeix amb el seu antic amo, però sobretot fort amb una població de mil quatre-cents milions d'ànimes. L'Índia també s'ha beneficiat de les inversions estrangeres i també s'ha convertit en una gran potència com el seu competidor religiós musulmà, el Pakistan.

La nova situació universal actual ens permet entendre millor el paper del llarg període de pau religiosa que Déu ha donat a les societats occidentals. Aquesta pau de 77 anys ha afavorit l'enriquiment i l'enfortiment del poder militar i econòmic dels antics països colonitzadors. Ja el 1973, la crisi del petroli havia enriquit els països àrabs musulmans en detriment dels poderosos gestors europeus. Les necessitats energètiques vitals dels europeus han omplert les arques d'aquests països àrabs, perquè mentre Europa s'ha beneficiat de l'aigua i la vegetació, Déu no li ha donat petroli, del qual s'ha tornat completament dependent, juntament amb el gas. I aquesta dependència és a tal nivell que la interrupció del seu subministrament només pot causar la seva ruïna completa. Sent aquest risc real, les conseqüències recauran sobre les poblacions acostumades al luxe i la prosperitat. Però, si bé és agradable enriquir-se, és molt difícil suportar empobrir-se. És en aquestes condicions que esclaten i prenen forma les guerres civils internes. Per tant, els enfrontaments mortals s'estan construint dia rere dia per múltiples raons. Això és encara més cert perquè, en imposar temperatures divinament altes als països temperats que provoquen sequeres, nombrosos incendis s'estan produint i consumint milers d'hectàrees de bosc i vegetació seca. La destrucció de la superfície de la Terra està realment en marxa. Però aquest dany ja visible no és res comparat amb el que causaran les armes dissenyades pels homes.

Déu ha posat davant l'home dos camins, imatges de dues opcions: "*la vida i el bé; la mort i el mal*", segons Deuteronomi 30:19. El destí que pateix l'home avui testifica que la seva elecció va ser la de "*la mort i el mal*". Perquè si l'elecció hagués estat la de la vida, el bé dominaria i el mal seria superat pel benestar i els bons pensaments. La vida i la mort hauran estat molt útils en el pla de Déu que va crear totes dues. La vida permet descobrir tot allò que és apreciable; la mort ha permès a Déu reduir el temps d'accions malvades dutes a terme pels rebels malvats. I des del final de la Segona Guerra Mundial el 1945, l'elecció d'eliminar les execucions mortals en la seva concepció de justícia ha estat extremadament reveladora de les ments i els pensaments humans. La seva lluita contra Déu els ha portat a destruir, abolir o distorsionar tot allò que Déu ha ordenat en la seva saviesa. Així han construït societats lliberticides en què el mal segons Déu només podia beneficiar-se i multiplicar-se. A les ones de ràdio i als televisors, entrevistats, els humans observen i deploren l'agreujament de la violència de tota mena, la inseguretat, els robatoris i les violacions, però com podria ser d'una altra manera quan la saviesa divina és ignorada i rebutjada?

Les demostracions divines també afecten els diferents experiments polítics proposats al llarg del temps per règims monàrquics, republicans, capitalistes o, al contrari, comunistes. Així doncs, s'han provat tots els models imaginables de societat, demostrant que cap d'ells era capaç de portar felicitat als homes i les dones. Des del 1945, els EUA i Rússia han adoptat règims completament oposats. A l'egoisme del capitalisme nord-americà, Rússia es va oposar al seu model comunista on el poble compartia la seva pobresa per igual. L'egoisme ja no era un problema, però la nació que havia caigut en l'ateisme nacional, després de França, no podia donar el fruit beneït per Déu. És per això que el repartiment va ser el del sofriment i el "Terror" com França des de l'estiu de 1793 fins a l'estiu de 1794. El

guia nacional Joseph Stalin volia fer feliç el seu poble, però en estar ell mateix separat de Déu, contra qui lluitava, va ser incapaç de fer-ho i es va convertir en el monstre sanguinari fred i impassible que va causar la mort de milions de persones a Sibèria i en altres llocs, ja també a Ucraïna. La Xina comunista, on es venera el "drac", tampoc pot oferir felicitat al seu poble, ni tampoc Corea del Nord, on, però, el jove i nou líder Kim Jong-Un ha aconseguit conquerir els cors del seu poble mentre els exposa a la mort en un compromís bèl·lic contra els seus enemics de l'odiat camp occidental; assenyalem que amb el seu homònim bíblic Kore, aquest país s'oposa completament a la religió cristiana, contra la qual sempre ha lluitat.

A tothom, al camp occidental que vol eradicar la mort i als orientals que l'estimen, en Jesucrist, Déu anuncia una Tercera Guerra Mundial que prendrà als habitants de la terra tota esperança de perllongar-hi la vida de manera sostenible. *El simbòlic "terç de la humanitat "* serà " *assassinat "* i probablement més en nombre real. Aquestes seran les últimes **morts** de la història de la humanitat, però sens dubte seran molt nombroses, ja que el retorn gloriós de Jesucrist marcarà un extermini complet de la vida humana a la terra. Els supervivents poden ser pocs en nombre, però a causa de la fi del temps de la gràcia, Déu ja no permetrà la mort de cap dels seus fidels elegits. És per això que, en la prova final de la fe universal, els últims elegits "només" seran amenaçats de mort pels seus jutges rebels. I els últims "morts" de la història terrenal seran ells: els seus jutges. Així patiran el destí mortal que Haman va destinar al jueu Mardoqueu en l'època de la reina Ester i que ell mateix va patir.

LA REVELACIÓ DE LA SETENA HORA I ELS QUATRE "JOANS"

En un moment en què el drama absolut està a punt de complir-se, us presento aquest testimoni que revela l'evolució de l'experiència seguida del " *testimoni de Jesús "* que fa referència i constitueix la seva revelació profètica per escrit i en compliment. Perquè, com el Déu creador que el va concebre, el projecte de Déu es construeix en una evolució progressiva que és la característica de tot allò que està viu. Aquest versicle de Proverbis 4:18 ho demostra: " *El camí dels justos és com la llum resplendent, que brilla cada cop més fins al dia perfecte "*.

La "Revelació de la Setena Hora" és el nom que es dona a l'última forma de les meves explicacions profètiques proposades a l'Església Adventista oficial, anomenada "Adventista del Setè Dia". Així, amb la progressió del temps, després del dia ve l'hora. Aquest nom "setena hora" està completament justificat, ja que s'ajusta al significat del setè temps de la revelació divina, precisament vinculat a Apocalipsi 3:14 al missatge adreçat als adventistes del període anomenat " *Laodicea "*, un nom grec que significa: judici del poble. La imatge d'un rellotge que marca una successió de set hores és suggerida per la presentació de set missatges a Apocalipsi 2 i 3. La cobertura de tota l'era cristiana d'aquestes "cartes" profètiques es confirma pels noms del primer, setè i últim període: " *Efes "* i "

Laodicea ", que signifiquen, per ordre: Llançament (de l'Església) i Judici del poble (de l'Església).

Aquesta noció d'hora és extremadament important, perquè ja és a un error de concepció de l'hora que la nació jueva deu la seva maledicció en el moment del ministeri de Jesús. L'error jueu consistia en això: els jueus creien estar a l'hora de la "**venjança**" de Déu profetitzada a Isaïes 61:2: mentre que només estaven a la primera hora del projecte diví; el de l'"**any de gràcia**" citat que precedeix l'hora de la "**venjança**" de Déu en el text d'aquesta profecia: Isaïes 61:1-2: "*L'Esperit del Senyor YaHWéH és sobre mi, perquè YaHWéH m'ha ungit per portar bones notícies als humils; m'ha enviat a guarir els cors trencats, a proclamar la llibertat als captius i la llibertat als presoners; a proclamar l'any de gràcia de YaHWéH i el dia de venjança del nostre Déu ; a consolar tots els qui ploren ;*" És per això que, en la seva lectura d'aquest text a la sinagoga de Natzaret, Jesús va aturar la seva lectura després del citat "**any de gràcia**" i va tancar el rotlle bíblic. Més tard, per confirmar la maledicció que estava a punt de caure sobre tota la nació, Jesús va maleir una "*figuera*" qualificada d'"*estèril*" perquè no donava fruit, cosa normal ja que s'especifica en el text que no era la temporada favorable per al fruit de la figuera. I per reforçar i confirmar el just judici de Déu contra aquesta nació jueva, els deixebles de Crist van assenyalar que, després de la maledicció pronunciada contra ella, la figuera s'havia assecat i mort; una imatge del destí nefast de la nació jueva, víctima del seu aferrament irracional a les normes de l'antiga aliança. Al llarg del temps i fins al nostre temps, l'aferrament a la tradició ha impedit constantment als creients rebre amb fe les noves llums presentades per Déu.

Aquesta tràgica lliçó per a la nació jueva es va renovar i complir una primera vegada per a la religió catòlica al ^{segle XVI} i el 1844 per a la religió protestant, i després, finalment, per a l'adventisme institucional oficial el 1994. Entre 1982 i 1991, data del meu acomiadament oficial (novembre de 1991), vaig proposar una nova interpretació sobre les dates atribuïdes a les tres últimes esglésies d'Apocalipsi 3: "*Sardis, Filadèlfia i Laodicea*". Fins aleshores, de manera tradicional, l'adventisme oficial havia vinculat la seva existència al període únic anomenat "*Laodicea*". La institució havia conservat la interpretació dels adventistes que situaven el retorn de Crist, és a dir, la fi del món, l'any 1844. La meua feina consistia a demostrar que aquesta interpretació era falsa, perquè lògicament, la profecia inspirada i escrita cobreix el temps fins al retorn veritable i efectiu de Jesús. Com a resultat, les dates no marcades pel seu veritable retorn concerneixen les eres de Sardis i Filadèlfia i només parcialment, la de Laodicea. La llum, que va venir a il·luminar la meua comprensió de Daniel, em va permetre fixar la data de Sardis el 1844 (1843) i la de Filadèlfia el 1873. Fins al meu ministeri, no es va donar cap explicació per a aquest capítol 12 de Daniel en l'adventisme oficial. En preservar la interpretació profètica dels pioners de l'obra, aquest adventisme oficial es va privar de la comprensió de tres missatges que el concerneixen a les eres "*Sardis, Filadèlfia i Laodicea*". Així, es va equivocar sobre els temps del pla de Déu com la nació jueva abans d'ell. I el pitjor per a ell és que aquest error es paga amb el mateix preu: la maledicció divina i la mort espiritual.

Entre 1980, la data del meu baptisme, i 1994, la data establerta al final dels " *cinc mesos* " profètics o 150 anys reals del missatge de la " *cinquena trompeta* " d'Apocalipsi 9:5-10, una prova de fe va arribar per posar a prova l'adventisme oficial; una prova que dóna ple sentit al missatge que Jesús li adreça a " *Laodicea* "; un missatge que així sanciona el temps del seu vòmit de la institució oficial, però no del moviment adventista que anava a continuar en la dissidència, fora d'ella. Aquestes coses ja han quedat enrere, i cal aprofitar les lliçons que Déu ha donat a través d'aquestes experiències.

La primera lliçó és entendre que les dates construïdes sobre cadenes profètiques establertes per Daniel i l'Apocalipsi no pretenien fixar amb precisió la data del veritable retorn de Jesucrist. Al contrari, Déu va utilitzar aquest motiu per posar a prova la fe dels seus servents el 1843, 1844 i 1994. Va ser només després d'aquestes tres proves històriques successives que Jesús va revelar a aquells que estima i que l'estimen i el serveixen en dissidència, el 2018, la data del seu veritable retorn, la primavera del 2030, que no es basa en cap cadena profètica establerta prèviament. També he d'aclarir que el meu estudi de les profecies mai va estar motivat per la recerca de la data del retorn de Crist. Només el meu desig de comprendre tots els misteris revelats estava en qüestió. I la conseqüència d'aquest estudi va ser el descobriment d'aquest període profètic de " *cinc mesos* " de la " *cinquena trompeta* ", l'ús de la qual, des de la data de 1844, em va imposar la data de 1994. I com va ser el cas de 1844 per als protestants, la data de 1994 està autenticada per Déu i comporta per a l'adventisme tradicional una conseqüència espiritual mortal.

La segona lliçó fa referència a les tres dates profètiques obtingudes, 1844 (en realitat: 1843-1844), 1873 i 1994. Construïdes sobre la mateixa cadena de Daniel 9 i 8 i Apocalipsi 9:5-10, les dates 1844 i 1994 marquen finals dramàtics del pacte diví pel que fa, successivament, als cristians protestants i després als cristians adventistes. Aquestes dues dates estan, doncs, marcades per la maledicció divina. Però basada en la cadena de Daniel 12:12, la data 1873 per si sola marca un missatge de benedicció total que va afectar l'església "Adventista del Setè Dia" quan, havent-se convertit en una institució americana des de 1863, va entrar en una missió de testimoni universal. Aquestes interpretacions ens permeten redescobrir tota la lògica dels missatges profetitzats. Així, a l'era de " *Sardis* " de 1843-1844, Jesús beneeix els adventistes perseverants i fidels, però especifica: " *caminaran amb mi amb vestidures blanques* ". Cal tenir en compte que aquest és el futur, perquè encara no practicaven el dissabte, sinó el diumenge romà heretat, i encara no podien obtenir la plena santificació simbolitzada per aquestes " *vestidures blanques* ". Va ser només entre 1844 i 1863 que el dissabte va ser rebut i adoptat per aquests pioners de l'obra adventista. I va ser adoptant la pràctica del sant dissabte de Déu que van rebre aquestes " *vestidures blanques* " de santificació. El 1873, la santificació total i perfecta dels "Adventistes del Setè Dia" va ser expressada i autenticada per Déu a través del seu missatge adreçat a " *Filadèlfia* ", el significat del qual "amor fraternal" constitueix el fruit portat per l'Esperit. És per això que aquest missatge no conté cap maledicció. Tanmateix, conté un missatge d'advertència, la ignorància del qual costarà a l'adventisme de l'era següent, " *Laodicea* ", el 1994, la seva maledicció i el seu vòmit per part de

Jesucrist: " Vinc aviat. **Agafeu el que teniu, perquè ningú no us prengui la corona** ". Les paraules de Crist tenen un caràcter paradoxal que s'ha d'entendre. En dir " *aferreu-vos al que teniu* ", Jesús no es dirigeix a interpretacions profètiques, sinó a l'actitud de fe i interès demostrada per aquesta paraula profètica pels seus pioners. I la paradoxa rau en el fet que aquest interès consisteix precisament a saber abandonar una explicació heretada que ha esdevingut obsoleta i injustificada, quan es presenta una nova explicació més coherent i justificada; que és el cas que va sorgir per a l'adventisme oficial entre 1982 i 1994. Amb el meu acomiadament oficial el novembre de 1991, la institució "Adventista del Setè Dia" va confirmar i autenticar el seu rebuig de les últimes llums que Jesús li va oferir a través meu. Així, en jutjar malament l'hora, com els jueus abans, la institució adventista va ser víctima del seu propi mal judici contra la "Revelació de la Setena Hora". Aquesta "Setena Hora" va ser la del final de la seva aliança amb Déu en Jesucrist.

Fidel al seu compromís, Jesús va estendre la seva benedicció sobre la meua obra i la "Revelació de la Setena Hora" va rebre una explicació més clara d'ell i, des del 2018, s'hi ha afegit el coneixement de l'any del veritable retorn de Jesucrist i, aquesta vegada, el compliment imminent de la Guerra Mundial de la " *sesena trompeta* " confirmarà el seu retorn per la " *setena trompeta* " a la data de la primavera del 2030.

L'evocació d'aquesta « *sisena trompeta* » em porta ara a explicar el misteri dels «quatre Joans», una expressió citada al títol d'aquest missatge.

El 1989, uns joves adventistes van ser batejats a Valence i immediatament es van interessar pel meu missatge presentat en un document titulat "Daniel i Apocalipsi"; una obra molt completa que explicava aquests dos llibres. Aquest vincle va continuar després de la meua destitució oficial el novembre de 1991, i van voler expressar a la institució el suport que em donaven i el seu desig de ser eliminats al seu torn dels registres oficials de la institució. Un d'aquests germans, Jean-Philippe, va convertir un company de feina anomenat Jean-François i així va ser com amb Jean-Marie, un altre amic de Jean-Philippe, batejat el 1991, amb mi, el meu nom de bateig sent Jean-Claude, ens vam reunir formant els "quatre Joans" esmentats. Un altre germà, el jove Joel (+ Joan) batejat als 13 anys el mateix dia, va estar molt interessat en el meu missatge el mateix dia del seu bateig i després de diverses experiències i temps, es va unir a mi i va aportar el seu suport i la seva fidelitat permanent, així com les seves múltiples habilitats. Després del seu baptisme, per tal de trencar la nostra relació espiritual, el pastor de l'església no va dubtar a involucrar les autoritats policials, però això, en va, gràcies a Déu. Informe d'aquest testimoni perquè constitueix una prova de l'obra directa del Déu que parla a través de símbols. Per què va voler reunir els "quatre Joans"? Pel simbolisme del número quatre: universalitat, i pel significat del nom Joan: **Déu ha donat** . Recordeu que la profecia de l'Apocalipsi ja va ser revelada inicialment a "l'apòstol Joan". Així, per portar oficialment el seu missatge de la "Setena Hora", " **Déu ha va donar** "la seva llum a quatre servents que eren així "quatre apòstols" autenticats per ell en aquell moment. Això, fos quin fos el seu comportament en el futur. Són quatre testimonis oficials donats a la seva obra en el moment del seu llançament. Dos d'ells, Jean-Philippe i Jean-François, són alts i les seves llargues

comes van servir el Senyor amb zel i felicitat, quan vam organitzar cinc conferències públiques repartides al llarg de l'any 1992. Ells, per a cadascun, van distribuir a les bústies 5000 fullets d'invitacions i missatges que denunciaven la traïció del cristianisme catòlic i protestant oficial. Aquest zel demostrat va ser el fruit concret de la certesa de la nostra fe en el retorn de Crist per al 1994 i teníem la mateixa convicció que l'any 1993 veuríem el compliment de l'última o Tercera Guerra Mundial. Cap de nosaltres dubtava d'aquestes coses. El 1991, el vespre del dia en què, abans del meu acomiadament, vaig poder presentar la meua posició al pastor, assistit per tres testimonis adventistes, Mireille, la germana de Jean-Philippe que va participar en aquest testimoni, rebut de Déu en una visió, "una estrella que cau del cel" verticalment, mentre tornava a casa. La "Revelació de la Setena Hora" va ser, doncs, una vegada més autenticada per Déu al nivell de les conseqüències del seu rebuig oficial per part de la institució, i la seva presentació assistida per tres testimonis, Jean-Marie, Jean-Philippe i la seva germana Mireille, va ser conforme amb l'estàndard establert per Déu que va escriure que " *el testimoni de dos homes és veritable* ", com va dir Jesús sobre el seu ministeri i el seu testimoni personal: Joan 8:17: " *Està escrit en la vostra llei que el testimoni de dos homes és veritable* "; ara, érem quatre per testificar de la llum donada per Jesucrist.

Va passar el temps i després del 1994, només quedaven "quatre" de nosaltres per continuar creient en el valor de les nostres dates profètiques, però no va ser fins al 1996 que l'Esperit em va portar a assenyalar la maledicció de la institució adventista, és a dir, el veritable significat del missatge adjunt a la data de 1994. Aquesta data va ser l'última que es va poder establir per les durades profetitzades a Daniel i l'Apocalipsi. Amb el temps, Jean-Marie es va allunyar primer, després la prolongada espera va produir els seus efectes, el grup es va dissoldre, perquè els meus germans ja no acceptaven ni toleraven la ineficàcia de la nostra missió. Jean-Philippe es va dirigir a cristians de diversos grups i particularment als jueus. Jean-François es va llançar a un testimoni personal i, sense rebutjar les meves explicacions, va afegir una nova interpretació que vaig rebutjar al principi perquè el text bíblic no la justificava. I aquí és on aquesta experiència esdevé útil per entendre. Va atribuir a la " *sisena trompeta* " els " *cinc mesos* " profètics de la " *cinquena* ", prenent com a punt de partida la data de 1873 atribuïda a l'era de " *Filadèlfia* ". Pel que fa a la construcció de la profecia, aquest plantejament és totalment injustificat, ja que 1844 no és 1873. Tanmateix, el que la profecia no diu és que res impedeix que Déu triï aquest mateix període de 150 anys reals per complir aquesta " *sisena trompeta* " el 2023. Així recompensa la fe dels adventistes, hereus de la benedicció divina de 1873, que finalment veuen el compliment del drama profetitzat de la Tercera Guerra Mundial que esperaven i pel qual acaba el temps de les nacions, destruïdes per armes modernes terriblement destructives. Així és com, molt recentment, i des del començament de la guerra a Ucraïna, vaig adoptar aquesta possibilitat que fixa la Guerra Mundial l'any 2023. Si la lògica textual no ho justifica, en canvi la lògica espiritual sí que pot establir un vincle entre la benedicció divina i la realització de la " *sisena trompeta* " que constitueix la prova de pertinença al Déu creador revelador, segons el que especifica Apo. 17:8: " *La bèstia que heu vist era, i no és.*

*Ha de pujar del pou sense fons i anar a la perdició. I els qui habiten a la terra, **els noms dels quals no han estat escrits al llibre de la vida des de la fundació del món, s'estranyaran quan vegin la bèstia** , perquè era, i no és, i tornarà a aparèixer "*. La causa de la "sorpresa" és doble: la ignorància del pla de Déu però també la ignorància de la data de la seva realització. I és en aquest nivell que el coneixement d'aquesta data esdevé el signe de la benedicció profètica de Déu per als veritables adventistes dissidents. Són hereus de les benediccions de l'estimada " *Filadèlfia* " de Jesús , mentre viuen després de la rebutjada, tèbia i formalista " *Laodicea* ".

A Apocalipsi 17:8, el terme " **abisme sense fons** " afavoreix la identificació de la " *sisena trompeta* ", que constitueix la segona forma de " *la bèstia que puja del pou sense fons* "; l'original que fa referència al Terror revolucionari francès de la " *quarta trompeta* ". Però, el context del missatge d'Apocalipsi 17:8 també es refereix al retorn de " *la bèstia que puja del mar* " en la forma de " *la bèstia que puja de la terra* ". Per aclarir-ho, us recordo: sota el títol de " *testimoni de Jesús* ", Déu revela als elegits adventistes la vinguda de quatre " *bèsties* " o règims assassins; en ordre cronològic, el primer: " ***la bèstia que puja del mar*** " (coalició del papat i la monarquia catòlica); el segon: " ***la bèstia que puja del pou sense fons*** " (Terror francès i *quarta trompeta*); el tercer, i motiu d'estupor per als adventistes caiguts: " ***la bèstia que puja del pou sense fons*** ": una segona i autèntica forma del " *segon ai* " d'Apocalipsi 9 (Tercera Guerra Mundial: *segon ai* i *sisena trompeta*); el quart: " ***la bèstia que puja de la terra*** " (règim protestant i catòlic de govern universal: *la imatge de la primera bèstia*).

Aprofito aquest missatge per recordar-vos que el pla revelat per Déu és segur i que els seus servents no s'han de deixar influenciar pels revessos actuals que pateix Rússia en aquesta guerra a Ucraïna. Perquè, com els pobles occidentals amb els quals ha establert vincles i relacions comercials, Rússia s'ha acostumat a la pau i al comerç, els dos valors que Occident ha buscat i afavorit durant 77 anys. Els darrers anys viscuts abans del 2018 es van caracteritzar per un èxit aparent. Això explica la relaxació de l'entrenament militar, al món occidental i també a Rússia. Però mentre aquesta Rússia s'ha mantingut en armes convencionals amb poca millora, preferint desenvolupar potents armes nuclears destructives a causa del paper final que Déu li pretén, a Occident, el progrés tècnic ha permès la construcció d'armes sofisticades basades en electrònica i processadors digitals; un avantatge important en termes de precisió, però armes particularment vulnerables a les influències magnètiques del medi ambient. Aquest primer any de combat entre Rússia i Ucraïna ens ha mostrat la increïble eficàcia dels drons observadors i assassins, que desafien la potència dels tancs, els canons i els vaixells. Aquest any també haurà contribuït a l'esgotament de les reserves d'armes tant a Occident com a Rússia, que, malgrat tot, té un arsenal més gran. La compra de drons per part de Rússia als iranians corregeix el desequilibri que la va debilitar temporalment. El líder rus compta amb els efectes de l'hivern per veure debilitar la resistència occidental, que ha decidit privar-se del gas rus. Però l'Occident tossut no es doblegarà malgrat els disturbis causats entre el poble. És per això que Rússia obligarà les nacions occidentals a involucrar-se directament en el conflicte contra

ella; ja sigui atacant-les o obligant-les a atacar-la. El 2023 serà l'any del gran drama occidental, perquè d'escalada en escalada, el pitjor passarà quan domini el campament europeu, com Déu va anunciar a Daniel 11:44, el seu territori rus serà destruït pel foc nuclear dels EUA. I és en una acció desesperada i condemnada que les forces russes restants respondran contra l'enemic occidental de manera nuclear mitjançant els seus submarins i les seves bases ocultes que van romandre operatives. En atribuir-li l'acció d'" *exterminar multituds* ", a Dan. 11:44, Déu confirma el temps marcat per " *exterminar* " la humanitat rebel: " *Vindran notícies de l'est i del nord per espantar-lo, i sortirà amb gran fúria per destruir i exterminar multituds* " .

Contràriament al que es diu als programes de televisió, Rússia no ha planificat res per endavant, perquè des de la caiguda de l'URSS i la seva divisió en repúbliques democràtiques independents, com Occident, ha buscat l'èxit comercial afavorit per la pau amb els pobles; Rússia no tenia cap interès a anar a la guerra contra els seus rics clients occidentals. Des del 2022, la resistència dels exèrcits ucraïnesos, equipats per Occident, ha augmentat gradualment la ira russa. Els fracassos i revessos patits augmenten aquesta ira; la qual cosa confirma les paraules divines que profetitzen l'absència de la seva preparació per a l'agressió bèl·lica ja que, segons la imatge presentada a Ezequiel. 38:4, " *un ganxo posat a les seves mandíbules* ", Déu obliga la Rússia amant de la pau a anar a la guerra contra els seus objectius occidentals: " *T'entrenaré i et posaré un ganxo a les mandíbules; et faré sortir, tu i tot el teu exèrcit, cavalls i genets, tots magníficament vestits, una tropa nombrosa portant l'escut gran i petit, tots empunyant l'espasa*"; I el següent versicle 5 es confirma amb l'agrupació d'aliances que estem presenciant actualment: " *I amb ells els de Pèrsia, Etiòpia i Put, tots portant l'escut i el casc*"; Per a " *Pèrsia* " o Iran, i " *Etiòpia* " o Àfrica Negra, ja està confirmat; queda l'acció de " *Puth* " o Nord d'Àfrica que s'unirà al campament rus pel seu vincle religiós amb Txetxènia, tant musulmana com russa, compromesa al costat de la Rússia cristiana ortodoxa.

La fe s'expressa mitjançant una actitud de confiança total que dipositem en Déu i en els seus anuncis profètics. I l'apòstol Pau va ensenyar a Hebreus 11:6: " *sense fe és impossible agradar a Déu* ": " *I sense fe és impossible agradar-li; perquè qui s'acosta a Déu ha de creure que existeix, i que és recompensador dels qui el busquen diligentment* ". Aquesta fe, per tant, ens pot protegir dels efectes destructius dels fets observats en el futur immediat que poden, momentàniament, semblar anunciar el contrari del que es profetitza. Però l'experiència està organitzada per Déu, segons el seu pla que finalment es compleix amb tota la seva precisió. I el nostre Déu compta amb la demostració de la nostra confiança en ell per ser glorificat davant dels seus enemics que també són nostres. El seu pla per als seus elegits és magnífic i les seves revelacions profètiques són vitals per a aquells del seu campament que encara són vius.

Encara és Déu, i només Ell, qui tria el moment en què s'ha d'entendre o canviar la comprensió de les seves revelacions profetitzades, i és Ell qui permet que les ments dels seus escollits s'adaptin a aquests canvis. És bo entendre això perquè seguim sent en tots els aspectes les seves criatures humils i febles dependents d'Ell en totes les coses.

En l'actualitat, aspectes de la vida s'estan accelerant: tot va més ràpid. La informació s'està estenent per tota la terra en temps real. És per això que la Tercera Guerra Mundial només pot ser ràpida i es pot dur a terme en poc temps d'una manera extremadament destructiva. Els inicis són lents, però els finals són ràpids i aquesta rapidesa també preocupa Déu pel final dels seus pactes. Ho va formular respecte a l'antic pacte i també serà el cas del nou, perquè us recordo que la destrucció de la " sisena trompeta " o Tercera Guerra Mundial és, per al nou pacte, comparable en els seus efectes i la seva motivació divina, al tercer càstig que causa la destrucció de la nació jueva, pel rei caldeu Nabucodonosor i els seus exèrcits, l'any -586.

En aquest conflicte, les aliances de religions condemnades per Déu confirmen la seva maledicció comuna revelada per la Bíblia. I a través de les seves accions que revelen i confirmen el seu estatus espiritual, aquestes religions es desemmascaren i els escollits estan així preparats per no seguir-les en les decisions que adoptaran en el context del govern universal al final, el 2029. Però aquest govern universal es pot organitzar ja el 2024, quan començarà el reagrupament dels supervivents de l'hecatombe universal. La prova de fe, la definitiva, s'organitzarà al final dels set anys que encara tenim per davant.

Torno a cridar la vostra atenció sobre aquest error comès per l'adventisme institucional oficial. Va considerar erròniament que el diumenge romà només assumiria el significat de " *marca de la bèstia* " en el moment de la prova final de la fe. Així, va debilitar l'alta culpabilitat d'aquesta " *marca* " satànica rebel, oblidant que aquest "diumenge" ja ha estat, des del 321, la causa dels càstigs de les cinc primeres " *trompetes* " i seguirà sent la causa dels càstigs mortals de les " *sinesa* i *setena trompetes* " futures. I aquest oblit li costa el seu vòmit per Jesucrist. És per això que, tan bon punt coneguim la veritable naturalesa d'aquest dia i el seu origen, els cridats per Crist han de separar-se de la seva pràctica i adoptar la del veritable dissabte, sense esperar i sense perdre temps. Perquè el temps no canviarà la naturalesa i la condemna divina que concerneix "la resta del primer dia", des de la seva adopció com el "Dia del Sol" pagà, decretat el 7 de març del 321 per l'emperador romà Constantí I, ^{conegut} com "el Gran". Així podeu entendre la justificació de la ira de Jesucrist, ja que com a Déu, creador i legislador, ha patit l'ultratge d'aquest fals dia de descans des d'aquella data i que l'adventisme oficial li exigeix que encara el suporti, des del 1994 fins al seu gloriós retorn, per denunciar la seva veritable naturalesa. Perquè els seus pensaments s'expressen amb les seves accions; des del 1995, les seves bones relacions i la seva aliança amb les religions que honoren aquesta " *marca* " maleïda per Déu ho testifiquen, l'acusen i el condemnen. Però un cop entrat en aquesta aliança rebel, no podrà, ni voldrà, denunciar la naturalesa diabòlica del dia de descans dels seus aliats. Havent-lo abandonat l'Esperit des del 1994, haurà de patir i compartir amb ells la justa ira del Déu vivent, JaHWéH, Miquel, Emmanuel, Jesucrist.

Entre 1983 i 1991, durant una reunió general de la Conferència Adventista del Sud celebrada a Grenoble, Jesús va oferir un cop de mà a l'adventisme en el seu estat d'enfonsament mitjançant una pregunta que em va fer fer davant de tota l'assemblea al pastor que dirigia la reunió i el servei. Aquesta pregunta ja contenia

la resposta i era del tipus que el nen Jesús va fer als 12 anys als ancians i sacerdots jueus del seu temps. Així que li vaig dir al pastor: "Germà, si el dissabte s'ha considerat el segell de Déu des del 1844, no podem dir que el diumenge ha estat la marca de la bèstia des d'aquella data?" Un moment sorprès, el pastor va respondre alguna cosa així com: "Per la manera com presentes les coses, seria difícil dir el contrari". La meua pregunta era una mica inquietant i, tanmateix, després de l'estupor general, malauradament no va produir cap efecte saludable. Tanmateix, aquesta pregunta era una reprimenda a l'adventisme humanista, que buscava principalment establir bones relacions amb aquells que la profecia bíblica revela com a enemics de Déu. Per tant, el rebuig de Jesús a aquest tipus d'adventisme el 1994 està perfectament justificat.

Actualització d'Ucraïna a 24/10/2022

A mesura que passa el temps i les armes modernes que les potències occidentals de l'OTAN han donat a Ucraïna semblen donar-li un avantatge momentani contra els russos, poques veus recorden veritats que pocs volen sentir. De fet, al camp occidental, només ens atenem al fet que Ucraïna, una nació sobirana, va ser atacada al seu territori per Rússia el 24 de febrer de 2022; fa 8 mesos avui. Però les veus objectives, i entre elles els mateixos testimonis ucraïnesos, recorden que la guerra a Ucraïna va començar el 2014, vuit anys abans, durant la qual el camp nacionalista ucraïnès va lluitar sense parar contra el camp ucraïnès prorus retirat a la regió del Donbàs, situada a l'est del país. Tanmateix, els EUA, Alemanya i França van arribar a un acord amb el govern ucraïnès i Rússia el 2014; aquests són els acords "de Minsk". Aquests països occidentals es van comprometre a garantir la seguretat d'Ucraïna, condicionat a un acord amistós amb els prorussos del Donbàs. En lloc de complir el seu compromís, el govern ucraïnès va reprendre la seva guerra el 2015 contra aquests prorussos, que eren tan ucraïnesos com ells. En aquest cas, eren dignes del suport occidental? Va dir el senyor Zelenski la veritat quan va dir a Occident: "Som com vosaltres?" Moralment, és obvi; són fins i tot pitjors que nosaltres, però políticament, Europa exigeix que els seus membres respectin els seus compromisos. Aquest tema ha estat completament ignorat pels responsables occidentals de l'OTAN. Aquí teniu un tema que fa que les posicions d'ambdues parts siguin irreconciliables, però els fets són fets; és Déu qui és jutge i qui ja ha condemnat ambdues parts per raons espirituals de les quals ni tan sols són conscients. Així doncs, la mala fe té el seu lloc legítim en aquest escenari que ve a castigar, precisament, la manca de fe de tots els actors participants, siguin partidaris actius o bel·ligerants.

Després de vuit mesos de guerra, una cosa està clara per a tothom: la guerra ha canviat completament de forma, a causa del progrés tècnic basat en la tecnologia de la informació; canons ultraprecisos i drons controlats a distància contra els quals els tancs i els vaixells queden impotents i es converteixen en objectius vulnerables. Per tant, per a aquest any 2022, tots els escenaris són possibles, inclosa una derrota i retirada de les tropes russes, tot i que improbable a

causa de la seva determinació, que és en gran part tan gran com la dels ucraïnesos. Però sigui quin sigui el resultat, la ira de Rússia contra Occident s'haurà intensificat al màxim; i en conseqüència, el 2023 serà l'any del càstig per a l'Occident excessivament conqueridor i " *arrogant* "; com la " *petita banya* " papal romana de Daniel 7:8, que és la base de totes les seves malediccions.

El meu estudi de la Bíblia i les seves profecies m'ha fet descobrir la importància dels noms que Déu dona a les coses, i resulta que Ucraïna significa: frontera. Per a un país com Rússia, la seva frontera és el tema més sensible; és intocable i no es pot moure sense despertar la ira nacional. Així és com s'han comportat les nacions de tot el món al llarg del temps. Tanmateix, a Occident, des del final de la Segona Guerra Mundial, la ruïna de la destrucció ha canviat profundament la mentalitat dels habitants, i el nacionalisme responsable d'aquesta tragèdia ha estat temut i combatut. Això és el que va afavorir la renúncia a les fronteres nacionals i l'acceptació de la creació de la Unió Europea. D'aquesta manera, els occidentals van perdre de vista el que la paraula "frontera" encara podia representar per al poble rus i els seus socis orientals. Occident hi va renunciar, però Orient la va preservar com un valor intocable, disposat a lluitar per defensar-lo. Occident ha canviat els seus valors, pervertint-se cada cop més, però Orient ha mantingut intactes els seus; romanen coherents amb el que sempre ha estat. Per tant, més enllà de la guerra a Ucraïna, ens trobem davant d'un "xoc de civilitzacions" cada cop més comentat a la televisió. El progrés tècnic ha entrat en molts països, però és incapaç d'unir els éssers humans dividits per les seves religions i costums. Malgrat les aparences, als EUA, un model del gènere, els habitants són molt dividits i racistes. El comerç sembla unir tothom, però la violència enfronta els protestants blancs contra els catòlics hispans, i amb ells, el grup negre ben desenvolupat continua sent víctima o autor de la violència racial. A tot el món, el comerç amaga cada cop més el creixement d'esperits intolerants i fanàtics que els dimonis desfermats per Déu exacerben al màxim. La Tercera Guerra Mundial, que va començar el 24/02/2022, demostra que els interessos comercials són impotents per evitar l'enfrontament bèl·lic de les nacions que s'anomenen "les més civilitzades". Això és després de la Segona Guerra Mundial, que va ser fruit d'un nacionalisme fanàtic. Està demostrat que els presidents actuals reproduïxen les obres dels antics monarques i que l'organització en nacions democràtiques no canvia res: " *el temps de les nacions* " pot, per tant, " *acabar* " oficialment, com va dir i profetitzar el nostre Senyor Jesucrist a Mt. 24:14: " *Aquesta bona nova del regne serà predicada a tot el món per a testimoni a totes les nacions. Aleshores vindrà la fi* "; però també a Ez. 30:3: " *Perquè el dia és a prop, el dia de Jahvé és a prop, un dia fosc: serà el temps de les nacions* " .

Aquest tema és delicat i va a contracorrent del pensament dominant actual, però darrere del seductor actor Volodímir Zelenski s'amaga un personatge molt més inquietant. Aquest judici es basa en un fet real: la seva campanya presidencial va ser finançada per un oligarca ucraïnès que també finança el partit nazi "Azov". I el seu programa incloïa el compromís de destruir la resistència prorusa al Donbàs. Déu es deleix en humiliar els seus enemics portant-los a donar suport a una nova causa nazi. I aquí, de nou, us recordo que, en els seus orígens hitlerians, el nazisme va aconseguir seduir gairebé tot el poble alemany; això va ser fins al

descobrint dels camps d'extermini amb les seves cambres de gas, que van fer tremolar d'horror tota Europa. Però és essencial entendre: abans d'organitzar aquestes destruccions massives del poble jueu, el nazisme seduïa per la fermesa dels seus líders i en temps d'incertesa, els disciplinats pobles nòrdics senten aquesta necessitat d'un líder fort i agut. Abans del model alemany, el feixisme era italià, però el poble no el va apreciar gaire temps. Tanmateix, aquests feixismes sedueixen quan reactiven l'economia i retornen la prosperitat a la gent. El 24 de febrer de 2022, la presidenta de la Comissió Europea, Ursula Von Der Leyen, i Charles Michel, president del Consell Europeu, van agafar per sorpresa els líders de les nacions europees, prenent immediatament partit per Ucraïna, seguint així obedientment l'elecció ja feta pels EUA. Després d'aquesta postura pública, els altres membres només van poder complir aquesta elecció i donar-li suport. Occident no s'havia interessat en el que estava passant a Ucraïna, però aquests fets s'han de tenir en compte per entendre què ha estat passant des del 24 de febrer de 2022.

En el caos del col·lapse de l'URSS, el 1991, es van formar repúbliques. La Polònia alliberada es va posar sota la protecció de l'OTAN. Romania i els estats bàltics van fer el mateix. Ucraïna ja era candidata, però el seu nivell de corrupció va fer impossible la seva adopció. De fet, va néixer en un clima anàrquic que explica per què Ucraïna va ser l'únic país en què un grup nazi va ser reivindicat i representat oficialment i públicament: el grup "Azov". Ucraïna ha honrat i honra durant molt de temps la imatge de Stefan Bandera, un ucraïnès allistat a l'exèrcit alemany de les SS durant la Segona Guerra Mundial. I aquesta oposició entre ucraïnesos catòlics i russos comunistes o ortodoxos ha aparegut sempre que ha sorgit l'oportunitat. La pau temporal només va ser deguda al poder del vencedor actual, rus o polonès. El comportament de la nostra humanitat actual es pot explicar pel fet que no va experimentar els horrors nazis de la Segona Guerra Mundial. I és a causa de la substitució de generacions que les mateixes trampes funcionen en totes les èpoques. El nazisme comença amb el seu joc de seducció i discursos persuasius que uneixen les ments a la seva causa, i en aquest sentit els que fa Zelenski són perfectament efectius. Ordena, pressiona els líders i els pobles que culpa obertament per obtenir la seva ajuda financera i militar. I amb aquest mètode, els atrau i els involucra en la seva lluita. Així doncs, els enemics d'ahir de Hitler donen suport, a costa de les seves pròpies vides, a la nova causa nazi del nostre temps. Aquesta és la conseqüència de la ceguesa de les noves generacions i fins i tot de les antigues que no van experimentar personalment el drama de la Segona Guerra Mundial. Les ments dels occidentals només estan interessades en el comerç i l'èxit materialista. Han menyspreat les lliçons de la història i els perills de les ideologies de la mateixa manera que han menyspreat els llegats religiosos, incloses les revelacions profètiques vitals, nedant en el buit de l'ateisme i vivint només per satisfer les seves fantasies. Així doncs, Déu els ha atrapat a les seves trampes i ara s'enfronten a un conflicte que ja no poden aturar, víctimes de la seva pròpia elecció hipòcrita que han perdut realment qualsevol possibilitat d'actuar lliurement a causa de les igualment hipòcrites "aliances d'homes" de la UE i l'OTAN que els lliguen de peus i mans. És aquí on hem de recordar aquestes paraules donades per Déu a Daniel per a la seva explicació al rei Nabucodonosor,

perquè va ser per al nostre temps que es van revelar; Daniel 2:43: " *Vas veure ferro barrejat amb argila, **perquè amb les aliances dels homes es barrejaran; però no s'uneixen entre si** , així com el ferro no s'uneix a l'argila "*.

Els qui van donar suport a la creació de la UE fa temps que afirmaven que havia ofert i continuaria oferint la pau als europeus. Avui, és Europa qui tria lliurement donar suport i mantenir la guerra. L'Europa Unida no la va impedir, la va provocar, i cal destacar, un petit però important detall, que la principal autoritat responsable d'aquesta elecció és alemanya. La situació actual desfavorable afavoreix la revelació de la veritat: el duo francoalemany només tenia el pensament gal. Després del final de la Segona Guerra Mundial, colonitzada pels EUA capitalistes, Alemanya va utilitzar França per recuperar-se políticament i les seves opcions es van inclinar cap a aquells que eren personalment més rendibles econòmicament. França va buscar el prestigi fins al punt del sacrifici ruïnós, Alemanya, el benefici i l'enriquiment. Durant un temps, tots dos països van aconseguir el que volien, fins al nostre temps en què tots dos compartiran la ruïna i la destrucció. L'escassetat d'energia afavorirà enormement les faccions europees aquest hivern si fa molt fred. Pel que fa a la guerra a Ucraïna, continuarà amb els seus diversos girs, voltes i expansions.

Pel que fa al país de França, qui hauria cregut que el president Macron, enemic del Front Nacional francès o Assemblea, comprometria l'existència de la seva nació per donar suport al nacionalisme ucraïnès frenètic? Quina paradoxa que revela les inconsistències degudes a la maledicció divina que ha colpejat la nació i el seu líder des del seu primer rei, Clodoveu I ' Es veu reduït a recórrer al papa Francesc i als seus bons oficis per intentar obtenir una pau impossible, precisament aquest dia. Però no és conscient que s'adreça al cap de la primera religió terrenal, culpable davant Déu i "primo" responsable de la maledicció que justifica la Tercera Guerra Mundial, el càstig anomenat " *sisena trompeta* " a Apocalipsi 9:13.

Una amenaça plana sobre Ucraïna i Europa a causa de les eleccions a representants del Congrés i el Senat dels Estats Units, que tindran lloc el 8 de novembre durant les eleccions de mig mandat. Si els republicans guanyen, l'ajuda atorgada a Ucraïna per l'actual bàndol presidencial demòcrata s'hauria d'interrompre. I les enquestes apunten a aquest greu escenari per a Europa, que haurà de suportar sola la càrrega de mantenir les necessitats militars d'Ucraïna. Aquí és on Europa sens dubte quedarà dividida als quatre vents del cel: la fi de la bella entesa entre els membres de la UE.

Des del 24 de febrer de 2022, el món occidental ha estat presa d'una seducció satànica que té com a equivalent els orígens de la terra en la seducció d'Eva per la serp utilitzada com a mitjà pel mateix Satanàs. I això no ens hauria de sorprendre, ja que aquesta seducció encarnada en Volodímir Zelenski pretén posar en marxa el conflicte global definitiu de la història de la Terra. Confirmant el títol del prestigiós i preciós llibre escrit per la nostra germana en Crist, Ellen Gould-White, el seu "Gran Controvèrsia", aquesta tragèdia comença la seva culminació amb una dramàtica matança massiva global que va començar en sòl ucraïnès. Al seu origen, un actor, un autèntic còmic que passa del paper d'artista públic al de senyor de la guerra autoritari i seductor, portat al poder per una causa

nazi que ja no commou ningú a l'Occident del 2022 i des del 2014, quan aquesta presència nazi va ser reportada pels periodistes dels mitjans de comunicació. La situació internacional universal passa així de la gran comèdia a la gran tragèdia assassina, del riure a les llàgrimes vessades per la mort de víctimes civils i militars. Perquè us recordo que aquest conflicte és, sobretot, un càstig de Déu que castiga la impietat dels civils, així com la dels militars. I aquest judici afecta tots els bàndols d'antagonistes i els seus partidaris, perquè tots són religiosament culpables davant d'ell. Des de l'expansió dels mitjans de comunicació, els esdeveniments de la vida terrenal són coneguts per tots els habitants de la terra, siguin on siguin, en temps real i immediatesa. Les reaccions populars suscitades redueixen les possibilitats d'acció dels líders dels pobles. La veritat i la mentida es difonen amb el mateix poder i es neutralitzen mútuament, de manera que la humanitat no es beneficia de l'avantatge de la seva transparència. Els líders són víctimes de la pressió mediàtica i prenen les seves decisions polítiques i econòmiques a corre-cuita, i en aquesta acceleració imposada cometen errors irreparables. Aquí, en resum, hi ha els avantatges del que els humans anomenen paradoxalment: progrés.

Però aquest terme "progrés" ens ofereix la possibilitat d'entendre la situació de la humanitat el 2022-2023 perquè l'estat d'ànim dels occidentals ha estat constantment en "progressió" o, en canvi que l'ha transformat gradualment; com a resultat, l'home del nostre temps és molt diferent del de 1945, la data en què la divisió territorial europea va ser organitzada pels països victoriosos. L'home de 1945 estava patriòticament lligat al seu país i a la seva bandera nacional. Les dues primeres guerres mundials havien estat causades per l'expansionisme nacionalista prussià i alemany de l'emperador Guillem II i Adolf Hitler. En aquell moment, la nació era un valor defensat per tothom, perquè l'amenaça d'un atac enemic obligava els ciutadans a afavorir la protecció de les seves fronteres darrere de les quals podien viure en pau i prosperar. En la pau que va seguir, la Segona Guerra Mundial, la relaxació de les relacions internacionals va apropar les nacions i d'aquí va néixer un esperit universalista. A França, particularment, aquest pensament universalista ha estat la causa d'una recuperació del tema dels "drets humans", el significat nacionalista francès original del qual s'ha tornat universalista. Aquest punt és molt important d'entendre perquè, en el seu origen, aquest dogma dels "drets humans" només pretenia restablir la igualtat entre les diferents classes formades a França: nobles, magistrats, comerciants, plebeus, totes aquestes classes estaven subjectes als mateixos drets i deures per la carta dels "drets de l'home i del ciutadà", però només s'aplicava a França i a la França colonialista blanca, encara esclavista en aquesta època revolucionària i fins i tot després. Amb el temps, l'esclavitud va ser condemnada i va ser només després de la revolta estudiantil francesa del maig de 1968 que, en un clima semianàrquic, els "drets humans" francesos es van convertir en "drets humans" universals. L'esquerra política francesa ha adoptat aquesta ideologia, i el pensament universalista ha dominat i ha fet odiar el pensament nacionalista. La humanitat sempre opera en una reacció absolutament oposada, seguint el moviment d'un balancí. Per molt que el pensament nacionalista hagués unit la nació, ara calia odiar-la i afavorir l'acollida d'estrangers en sòl nacional; aquest canvi brutal es

justificava en nom de la carta dels "drets humans". Ens hauria de sorprendre aquest canvi de norma? Gens ni mica, perquè al llarg dels segles i mil·lennis, el pensament dels contemporanis del rei Nimrod, que van erigir la Torre de Babel en un intent d'escapar de les malediccions divines, va ressorgir després del 1968. Al costat de l'eslògan juvenil "està prohibit prohibir" també hi havia aquest inquietant "ni Déu ni Mestre", ja que era l'expressió del pensament dels habitants de Babel. És per això que la recepció massiva d'immigrants de totes les nacions de la terra s'ha convertit en la norma a França, defensada amb ungles i dents contra els oponents nacionalistes. Però compte, el maig de 1968, els estudiants francesos estaven fortament influenciats per la vida americana, on aquesta barreja ètnica universalista ja era visible a la seva prestigiosa ciutat de la costa est: Nova York. Qui podria creure que Déu va castigar Babel per la confusió de les llengües, sense castigar la seva nova i última expressió? La lliçó escrita a la Bíblia fa que els "babelistes" del nostre segle XX se sentin culpables i aquesta culpa rebrà el seu càstig. Però aquesta vegada, Déu no es conformarà a separar els humans per diferents llengües; aquesta vegada, barrejarà la seva sang vessada a la terra de les noves "Babels".

En 77 anys, beneficiant-se de la maledicció divina, Satanàs ha aconseguit transformar la societat occidental de 180°. Avui, dóna suport a allò contra què lluitava ahir i ara condemna allò que donava suport abans del seu "gran canvi", que de fet és als caps de les persones, així com als grups ètnics, pobles, morals, parelles i cossos. A més, amb aquest canvi de comportament, no hauria de sorprendre que quan apareixen nous nazis, no siguin identificats ni temuts, sinó ajudats i rescatats. Afortunadament, la burla no mata, perquè si fos així, tota Europa ja estaria despoblada. De fet, la situació actual dels europeus és la següent: Zelenski els diu "Doneu-me armes i calleu!" i què veiem: els donen armes i callen; les coses es diuen en un llenguatge correcte; us deixo imaginar com sona això en llenguatge groller.

Déu va separar les nacions per la llengua per poder jutjar-les independentment les unes de les altres. Per a ell, cap nació té cap obligació envers una altra. Però totes les nacions són jutjades per ell amb els mateixos requisits i les mateixes lleis, ja que totes tenen obligacions i deures envers ell.

Els esdeveniments actuals em permeten assenyalar un vincle que connecta la Tercera Guerra Mundial o la "sisena trompeta" amb la "quarta trompeta". Recordo que a l'Apocalipsi 11, versicle 14, el terme "segon ai" donat al versicle 7 a la "bèstia que puja de l'abisme sense fons", que designa la quarta trompeta o Revolució Francesa, en realitat designa a l'Apocalipsi 9 la "sisena trompeta".

En les dues "trompetes" que Déu connecta, tenim un efecte de "terratrèmol" citat a Apocalipsi 11:13: " *En aquella hora hi va haver un gran terratrèmol, i la desena part de la ciutat va caure; i en el **terratrèmol van morir set mil homes**, i la resta van quedar espantats i van donar glòria al Déu del cel* ". Ja he explicat aquesta imatge a "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi" i la repeteixo aquí: l'efecte del "terratrèmol" consisteix a enderrocar el poder dominant perquè sigui dominat pels que dominava. Ara, en el desenvolupament de les conseqüències de la guerra que té lloc a Ucraïna, veiem que es forma suport per als dos bàndols oposats. I entre ells, els pobles del Tercer Món, dominats durant

molt de temps per Occident, donen suport a Rússia contra el bàndol occidental dels antics colonitzadors. Així, la " *sisena trompeta* " prendrà la forma de la Revolució Francesa, però aquesta vegada a escala internacional. El suport del Tercer Món prendrà una forma bèl·lica activa que sorprendrà les nacions occidentals, perquè aquest Tercer Món, en el seu desig de venjança, ple de ressentiment, és predominantment musulmà i afecta els antics pobles colonitzats; així es confirmarà l'acció atribuïda al " *rei del sud* " de Daniel 11:40. De la mateixa manera que els "sans-culottes" revolucionaris van enderrocar el rei de França, els pobles magribins i africans enderrocaran els antics colons dominants durant un temps. I els dos esdeveniments comparteixen en comú un clima de "terror" per al camp occidental objectiu de la ira de Déu en Jesucrist. I tot això, perquè els pobles hereus de la religió cristiana persisteixen a honorar el fals dia de descans establert per Roma el 321 i institucionalment el 538, menyspreant així el sant Sàbat del setè dia santificat per Déu des de la seva creació del món fa 6000 anys, el dia de primavera del 2030.

Els vincles de semblança de les " *4a i 6a trompetes* " són nombrosos i molt significatius. Aquesta subtileza que Déu volia compartir només amb els seus últims "fills de la veritat" és rica en lliçons. El paral·lelisme de la " *4a trompeta* " i el " *quart càstig* " de Lev. 26:25 revela el significat que Déu dóna al seu " *càstig* ": la seva " *venjança* " contra aquells que traeixen el seu " *aliança* ": " *Portaré l'espasa contra vosaltres, que venjarà el meu pacte; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres, i sereu lliurats a les mans de l'enemic* ". Es nota que Déu jutja de la mateixa manera l'antic i el nou " *aliança* ", confirmant així el fet que ell " *no canvieu* ", com diu a Malaquias 3:6. En aquest missatge de Levític 26:25, " *l'espasa* " designa la guerra, l'aixecament armat civil o militar, segons el cas. I també hem de notar la similitud de la " *sisena trompeta* " amb la " *primera* ": en ambdós casos, la invasió d'Europa pels pobles del nord-est, l'antic territori dels famosos i temuts huns liderats pel seu líder Àtila que va actuar sota el títol, ara confirmat, de "flagell de Déu". De la mateixa manera que l'última lliçó dirigida per Déu als cristians infidels de l'era que va acabar el 1844 va arribar el 1793-1794 en forma del "Terror" revolucionari francès, per al període que comença el 1844, el càstig mortal arriba des del 24 de febrer de 2022 per la " *sisena trompeta* " que pren la forma de la " *primera* ", i per aquesta semblança, l'Esperit renova la seva acusació contra l'abandonament injustificat del sant Sàbat de la seva llei divina. La " *sisena trompeta* " es basa en dues fases successives: el començament que fa referència a la guerra a Ucraïna, per la qual l'Europa Occidental esdevé enemiga de Rússia, pel seu suport i armament a Ucraïna, la seva enemiga. La segona fase estarà marcada a partir de la primavera del 2023 per una guerra lliurada directament per Rússia contra les nacions europees. Al mateix temps, la resta del món s'inflamarà enfrontant els musulmans orientals i altres partidaris contra el camp occidental: els EUA, Corea del Sud, Japó i Taiwan contra Rússia, la Xina i Corea del Nord, l'Índia contra el Pakistan i altres antagonismes internacionals.

La idea de " *venjança* " és fonamental perquè implica la resposta a una injustícia comesa. Injustícia envers Déu pel que fa al Sàbat, però també injustícia envers els pobles del Tercer Món, explotats, esclavitzats i colonitzats durant molt

de temps per les potències occidentals riques i poderosament armades. La pau que posteriorment es va imposar va ser del país occidental que va guanyar la Segona Guerra Mundial: els EUA mercantils i cobdiciosos, insensibles a la veritable justícia divina. El seu capitalisme fred i impassible es va convertir en la norma, i a través d'ell es va prolongar l'explotació de l'home. És a causa d'aquest despotisme polític i econòmic que els pobles musulmans el van anomenar "el gran Satanàs". I la revelació de Jesucrist confirma la justícia d'aquest judici, sense justificar ni legitimar l'Islam, que nega la mort voluntària del nostre únic i universal Salvador, el diví Senyor Jesucrist.

El tema de la llibertat també connecta les " 4a i 6a trompetes ". Després que els rebels americans aconseguissin la llibertat en la seva lluita contra la monarquia anglesa, aquest tema es va estendre a Europa, començant per França i la seva Revolució, abans de contaminar i conquerir tota l'Europa Occidental, fins a Rússia el 1917. La llibertat ha causat molta sang i és insaciable. És aquesta llibertat la que explica els excessos perversos de la moral occidental, i encara és aquesta llibertat la que va causar l'esclat de la Tercera Guerra Mundial. Va ser, de fet, per un desig de llibertat extrema que Ucraïna va deixar la seva aliança amb Rússia. Certament apreciem la llibertat, però no hem d'oblidar que és una causa de pèrdua per a multituds; Déu l'ha jutjat com un pecat pels seus excessos llibertaris i lliberticides. Als seus ulls, aquest tema de la llibertat és tan important que al·ludeix a aquest ídol erigit com a estàtua **oferta** per França als EUA en aquest vers d'Apocalipsi 11:10: " *I per culpa d'ells els habitants de la terra s'alegraran i s'alegraran, i s'enviaran regals els uns als altres, perquè aquests dos profetes van turmentar els habitants de la terra* " .

Oficialment, a diferència dels francesos de 1793, els americans no rebutjaven Déu ni la seva Santa Bíblia, els seus " *dos testimonis* " o " *dos profetes* ", però el seu cristianisme de tipus calvinista no estava d'acord amb la norma divina. I en afavorir, segons la seva doctrina, el dret a l'enriquiment pres com a signe de benedicció divina, no podia ser beneït per Déu i només podia afavorir els excessos llibertaris, segons el que Déu declara per boca de l'apòstol Pau a 1 Tim. 6:9-10: " *Però els qui volen ser rics cauen en la temptació i en un parany, i en molts desitjos ximpls i perjudicials que submergeixen els homes en la ruïna i la destrucció*". *Perquè l'amor als diners és l'arrel de tots els mals, i alguns, havent-lo tingut, s'han desviat de la fe i s'han traspassat a si mateixos amb molts dolors*. "A França i a tot arreu, l'accés a una llibertat excessiva ha matat la fe, perquè com més s'allibera l'home, més Déu s'allunya d'ell. En realitat, no és l'home qui rebutja Déu; és Déu qui rebutja l'home rebel perquè es mostra indigne del seu amor.

Per a Déu, la veritable " *llibertat* " de les seves criatures es troba en la seva submissió a les seves lleis i principis justos, com ensenya 2 Cor. 3:17: " *Ara el Senyor és l'Esperit; i on hi ha l'Esperit del Senyor, hi ha llibertat* ". I també Gal. 5:1: " *Perquè la llibertat Crist ens ha alliberat. Manteniu-vos fermes, doncs, i no us deixeu enredar de nou amb el jou de l'esclavitud* " .; Ja. 2:12: " *Parleu i actueu com si haguéssiu de ser jutjats per una llei de llibertat* ". Fora d'aquest estàndard de " *llibertat* ", l'home esdevé víctima d'un principi anàrquic que empeny cada cop més els seus límits, als quals només la mort posa fi.

Déu jutja els cors i els pensaments

Com que Déu és invisible, l'incrèdul o la no creient creu que els seus pensaments són inviolables; així és com pot enganyar fàcilment els seus semblants dient-los coses falses. Pot mentir però també dir la veritat sense aprovar-la, i en aquest cas, la veritat mateixa pren el valor d'una mentida per a ell. Mentir és fruit d'una perversió mental. L'home ideal segons Déu no ha de ser deformat per cap perversió mental o física. La rectitud requerida és reaccionar de manera natural i espontània sense càlcul, com l'aigua de la font que surt de la muntanya i segueix el camí més fàcil, sempre cap avall: no calcula sinó que obeeix la llei de la gravetat terrestre, incapaç de resistir-s'hi. Així és com a les zones més baixes, les aigües de les fonts s'uneixen i formen, successivament, rius i rierols. De la mateixa manera que l'aigua no pot tornar a la seva font, l'ànima que agrada a Déu és incapaç de rebel·lar-se contra ell i les seves lleis morals, físiques, químiques i espirituals. Déu coneix els pensaments de les seves criatures, i és per això que les vides dels escollits estan carregades i plenes de riques experiències, mentre que per a l'incrèdul ignorat per Déu, no passa res. És el seu Sant Esperit el que marca la diferència, perquè Jesús ho va dir bé a Mateu 13:12: "*a qui té, li donaran més*"; però qui té què? Fe, res més que fe, però tota. I aquesta petita paraula "fe" representa moltes coses, incloent-hi precisament les reaccions lògiques i simples a les veritats revelades per Déu. Perquè quan s'enfronten a les veritats celestials, els escollits es comporten com la font d'aigua. Es deixa guiar per l'Esperit de Déu, que inspira i construeix les seves reflexions i la seva comprensió dels misteris revelats.

La fe no està lligada al sentimentalismo de la ment humana, ja que allà on Déu la troba, obre la intel·ligència. El fruit de la fe és, doncs, l'obertura de la intel·ligència de l'escollit. Però aquesta intel·ligència donada per Déu s'afegeix a la nostra intel·ligència natural. A més, segons el principi "*a qui té, li serà donat*", qui fa un bon ús de la seva intel·ligència natural obté de Déu un augment d'intel·ligència per a assumptes espirituals, però també terrenals i carnals. Perquè qui Déu il·lumina espiritualment també ha de ser capaç de jutjar les accions realitzades en el seu entorn terrenal. La intel·ligència és, doncs, el do més preciós que Déu pot oferir als qui estima. Específic, als qui estima, perquè només importa el seu judici. Les aparences enganyen perquè molts éssers humans afirmen estimar Déu mentre no són conscients de com els jutja. Com exigeix la vida d'una parella humana, l'amor ha de ser recíproc perquè si només funciona d'una manera, l'amor només és una il·lusió enganyosa. Els creients infidels cometten l'error de no buscar prou la resposta de Déu al seu amor per ell. Déu Creador, font de tota intel·ligència, condemna aquesta manca d'intel·ligència, perquè qui estima de veritat exigeix proves d'un amor retornat. La relació que es construeix amb Déu és similar a la d'un home i una dona cridats a "*formar una sola carn*". I pel que fa a la parella humana, la parella espiritual formada per l'escollit i el seu Déu Creador es manté mitjançant la seva constant preocupació de donar proves de l'amor donat i de l'amor sentit.

Amb raó, a 1 Cor. 13, l'Esperit ensenya una definició múltiple de l'amor, de la caritat o, més precisament, del "carisma" o del "do" de Déu, el més excel·lent, tal com ell l'entén. Descriu què és i què no és, fins i tot denunciant el fals "do" basat en el coneixement estrictament intel·lectual de la veritat, que en aquest cas " *infla l'ànima* " afalagant el seu orgull. En contrast amb aquesta reacció, en el veritablement escollit, el coneixement de la veritat porta alegria, alegria, una gran felicitat rebuda amb tota humilitat.

Al llarg de sis mil anys de vida a la terra, Déu organitza proves successives, totes destinades a posar a prova les ànimes humanes per revelar la seva fe o manca de fe en ell. I en totes les seves proves, desemmascareix els falsos creients i permet que els veritables es distingeixin dels altres. Tot el seu pla està subjecte al pensament col·lectiu, i les proves que crea ofereixen proves als seus elegits celestials i terrenals. Perquè si hagués volgut, Déu hauria pogut permetre que només els elegits visquessin i haver impedit que els caiguts nasquessin. Però el seu pla es basa en l'alegria de compartir, i és per obtenir aquesta alegria que el nostre Pare es va donar fills, la majoria dels quals s'han rebel·lat contra ell, les seves lleis i els seus principis. La selecció dels seus elegits, que es basa en el terrible sacrifici de la seva vida en Jesucrist, ens revela l'abast d'aquest desig de compartir la seva existència amb homòlegs lliures. Aquest pensament és el principal que hem de recordar perquè és al centre de totes les proves que ha organitzat al llarg del temps.

Quan es tracta d'amor, Déu és extremadament i sublimment exigent. Té prioritat sobre qualsevol altre ésser viu. I això justifica les paraules de Crist citades a Mateu 10:37: " *Qui estima el seu fill o la seva filla més que a mi no és digne de mi* ". Per a un home, estimar la seva dona no és un obstacle per al seu amor per Déu, i el mateix passa amb la seva dona. Però la parella terrenal ha d'acordar estimar Déu primer, per sobre del seu amor mutu i, per tant, per sobre de l'amor pels seus fills. Aquests dos amors són complementaris i no oposats. Però el problema sorgeix quan un dels dos membres de la parella priva Déu de la seva prioritat, i malauradament, aquest és el cas de gairebé totes les parelles formades per jueus i cristians a tota la terra. Els escollits són escassos a tota la terra, i les parelles d'escollits són encara més rares. La relació amb Déu és tan individual i tan exigent que difícilment es realitza excepte en les vides aïllades de persones solteres o cònjuges separats. Tanmateix, la situació no és desesperada, perquè les últimes hores de la humanitat esdevindran favorables a la veritable fe per a tots els últims escollits, casats o no. Jesús va confirmar aquest judici individual, dient a Lluc 17:34: " *Si dues persones són al mateix llit, una serà presa i l'altra deixada* ". La fe no es comparteix carnalment, i per tant el judici de cada ànima és estrictament individual.

La prova de fe de 1843-1844 és un model d'aquest tipus; un model veritablement revelador, perquè per primera vegada, aquesta prova va ser profetitzada per Déu a la Bíblia, revelada al profeta Daniel i en el seu temps al profeta Joan, a finals del primer segle de la nostra era cristiana. En les seves profecies, Déu revela totes les conseqüències d'una prova de fe. Una situació fosca esdevé lluminosa, perquè a la llum de les seves revelacions, l'escollit del moment identifica clarament qui està maleït per Déu i qui està beneït. Aquest és el

privilegi de l'elecció divina. Però compte, les proves de fe se succeeixen, i el que es quedi dret a l'últim serà l'únic veritablement escollit per Crist. Al llarg de les nostres vides, el diable posa trampes i paranys per fer-nos caure i perdre la nostra elecció. Això és cert a nivell individual, però també és cert a nivell col·lectiu. Històricament, la fe cristiana apostòlica es va convertir col·lectivament en la religió catòlica romana, per a la seva desgràcia. La seva supremacia i autoritat van testificar la seva maledicció divina; el seu èxit va ser profetitzat per Déu a Daniel com a advertència: Dan. 8:24-25: “ *El seu poder serà gran, però no pel seu propi poder; causarà una gran destrucció, prosperarà en els seus camins i destruirà els poderosos i el poble sant. A causa de la seva prosperitat i l'èxit de les seves astúcies, serà arrogant en el seu cor i destruirà molts que vivien en pau, i s'aixecarà contra el príncep dels prínceps; però serà trencat sense l'esforç de cap mà.* Aquest règim papal romà està profetitzat per a un llarg regnat que abastarà 16 segles de la nostra història europea; 16 segles que acabaran amb el gloriós retorn del nostre poderós Salvador i Senyor, Jesucrist, i és ell qui, en Déu Totpoderós, " *sense l'esforç de cap mà humana*", destruirà el seu líder, el seu clergat, el seu poble i el lloc del seu tron: Roma, la ciutat i l'estat del Vaticà. A Europa, el model de religió cristiana que es va imposar a partir del 538 va ser aquesta norma catòlica en què el diable va instal·lar les antigues formes del paganisme romà. Aquesta denúncia bíblica em permet afirmar que aquesta religió mai ha estat reconeguda per Déu i que aquells que s'hi adhereixen erròniament ho fan a costa de perdre la seva vida eterna. Per confirmar aquest judici diví, al ^{segle XVI}, Déu va suscitar el desafiament bíblic a l'obra de la Reforma. I lluny de penedir-se de les seves obres, la fe catòlica de Roma, que Déu anomena " *Babilònia la Gran* ", es va girar violentament contra els reformadors, i entre ells, els veritables profetes de Déu en aquella època. Els homes viuen i moren; el temps de la seva vida és curt i durant la seva curta existència, la majoria ignora i subestima les coses aconseguides abans que ells. És aquest desinterès pel passat històric el que els porta a ignorar les faltes que Déu imputa a la religió catòlica des del seu establiment el 538. L'avantatge de la profecia inspirada per Déu és trobar en les seves revelacions la identificació de les faltes acumulades per Roma al llarg del temps. De fet, l'establiment del règim papal el 538 és només la conseqüència, o el segon càstig, que Déu infligeix al poble cristià europeu per castigar la seva adopció del "dia del sol" pagà imposat per Constantí I ^{per} substituir el descans del setè dia santificat per Déu des de la seva creació del món. L'home comú dels mortals contemporanis està lluny de preocupar-se per l'origen del dia de descans, transmès de generació en generació des del 7 de març de 321, una data que desconeix totalment. Però per al Déu etern és una altra cosa, la maledicció roman lligada al "dia del sol" rebatejat com a "diumenge" o "Dia del Senyor" i les conseqüències d'aquest greu pecat comès contra ell, la seva glòria i el seu projecte salvador, continuen fins a la fi del món.

Avui tenim el privilegi de tenir la revelació profètica de Déu completament descodificada o desxifrada, fins al punt que la comprensió del Seu judici per al nostre temps és el més clara possible.

La fe catòlica va ser denunciada pels reformadors del ^{segle XVI} i després de la Revolució Francesa i la denominada "Il·lustració", els pensaments filosòfics

dels lliurepensadors, la denúncia del catolicisme va acabar. Per tant, puc dir que la fe protestant es va dissoldre en els pensaments dels lliurepensadors i, a partir d'aleshores, l'humanisme materialista va unir els esperits humans dels tres grups així units i reconciliats en una germanor diabòlica. La cosa va passar desapercebuda, però obrint la meua intel·ligència sobre aquests temes, Déu em va permetre confirmar aquesta anàlisi trobant aquestes coses profetitzades al llibre "Apocalipsi" que bé mereix el seu nom: "Revelació". I així va ser que a "Sardis" a Apocalipsi 3:1, vaig trobar la confirmació de la condemna d'un protestantisme essencialment americà que ja no protestava contra els pecats de Roma el 1843, sinó que honrava el seu diumenge sense vergonya, el signe mateix de la seva autoritat i la seva maledicció.

La maledicció va caure sobre la fe protestant el 1843 després d'un doble judici de Déu que " *escruta les regnes, els cors i els pensaments* " segons 2 Cròn. 28:9, del qual aquí teniu el text complet: " *I tu, Salomó, fill meu, coneix el Déu del teu pare i serveix-lo amb un cor devot i una ment disposada, perquè YaHWéH escruta tots els cors i comprèn **tots els plans** i tots els pensaments. Si el busques, es deixarà trobar per tu; però si l'abandones, et rebutjarà per sempre*". Fixeu-vos en aquesta precisió " **tots els plans** ", que significa que coneix un projecte que apareix a la ment de l'home abans de la seva execució. Entre els protestants, Déu va trobar els fruits de Roma i això sol va ser suficient per maleir-los a tots, però, per salvar el que es podia salvar, va organitzar la prova "adventista" mitjançant la qual, individualment, els protestants podien demostrar el seu amor per Jesús unint-se al projecte del seu retorn profetitzat per a la primavera de 1843 per William Miller, el predicador pagès americà. Unes 30.000 ànimes van creure momentàniament en la possibilitat d'aquest retorn de Crist. Però quan no va arribar en la data anunciada, la fe va decaure després d'aquesta decepció. Alguns, més alleujats que decebuts, van tornar als assumptes terrenals. Però, al·legant un error, l'Esperit va reviscolar l'esperança d'un retorn de Jesucrist per a la tardor de 1844. I allà, per segona vegada, com que Jesús no s'havia presentat, el missatge adventista va ser rebutjat per tots els participants; tots excepte 50 persones. Així, amb l'ajuda de dues proves consecutives, Déu va poder desemmascarar la fe hipòcrita de 30.000 ànimes i es va revelar la fe real de 50 ànimes, sense oblidar els altres protestants i creients cristians que no van participar en cap de les seves crides i despertars profètics.

En aquestes dues expectatives adventistes, Déu buscava l'alegria sentida pel seu retorn en Crist i en tots els cristians protestants americans, dels quals només 30.000 el van esperar durant un temps; només 50 d'ells tenien en ells l'amor a la veritat i van donar el fruit beneït a 1 Cor. 13: " *amor* " o " *carisma* " que " *es regocija en la veritat* ". I per estar entre aquest nombre, l'escollit ha d'acceptar totes les estratègies de Déu, inclosa la del "farol", perquè la cosa és ben coneguda i fins i tot practicada per Déu en aquestes proves adventistes: "cal predicar el fals per conèixer la veritat". Va ser actuant d'aquesta manera que el rei Salomó, ordenant que el nen en disputa fos tallat en dues parts per donar-les a les dues mares contendents, es va fer famós i honorat per la saviesa divina que va rebre de Déu. Déu ja havia dit sobre Israel a Isaïes 29:13: " *El Senyor va dir: 'Aquest poble s'acosta a mi i m'honora amb la boca i amb els llavis, però el seu cor és*

lluny de mi, i la seva por de mi és segons la tradició dels homes ””. Què significa aquest retret? Déu ens diu que, en aquesta condició, la religió jueva no és més valuosa que les religions paganes. Aquest retret, al seu torn, afecta tots els cristians rebutjats després que Déu hagi posat a prova la seva fe al llarg del temps. Després dels protestants el 1843 i el 1844, va ser la fe adventista del setè dia la que al seu torn va ser posada a prova entre el 1982 i el 1991. El 1994, la data del final de l'espera basada en la meua interpretació d'Apocalipsi 9:5-10, el judici de Déu va caure sobre l'organització oficial mundial: “ vomitada ” per Jesucrist, per les mateixes raons que els protestants abans que ells: l'absència de l'amor a la veritat demostrat per les seves obres: el rebuig de la llum profètica.

Menyspreu pels testimonis de la Bíblia

Mentre que els requisits divins establerts sobre la restauració doctrinal de la veritat religiosa profetitzada a Daniel 8:14 dirigeixen les ments dels elegits cap als veritables estàndards de la llei divina, el menyspreu per la Bíblia porta l'incrèdul a carregar-se amb una gran culpa: la ignorància. Al judici dels humans, la ignorància es considera una causa que disminueix el valor de la falta comesa pel culpable; però pel que fa al menyspreu per la Santa Bíblia, per Déu, aquesta culpa no disminueix. La ignorància es deu o bé a l'herència d'una religió pagana, o bé al menyspreu i desinterès dels humans que viuen en l'herència del cristianisme.

El que primer fa sentir culpable l'incrèdul menyspreador és la seva actitud envers els testimonis escrits per homes que volien llegar a la posteritat el testimoni de la seva vida religiosa ple d'experiències fruit de la seva trobada amb Déu, el Sant invisible. Com podria Déu no castigar algú que no vol saber, que no vol saber ni rebre les proves de les seves accions? Perquè la vista no és indispensable per justificar la creença; les accions de Déu són suficients per comprendre que existeix i actua amb un poder il·limitat.

Entre aquests testimonis bíblics, destaco el del rei caldeu Nabucodonosor, la conversió del qual al Déu Creador és un model únic amb una gran autoritat. Aquest gran rei, que va dominar tot l'Orient Mitjà actual, era l'hereu natural d'una religió pagana fins que va descobrir el testimoni dels quatre joves hebreus que van arribar captius a Babilònia amb molts altres. La seva conversió trigaria temps, però des del principi, en exigir proves dels seus poders sobrenaturals als seus savis, ell mateix va demostrar una intel·ligència rara. Ja posseïa un raonament lògic que el faria digne de l'elecció divina quan es va convertir completament al Déu Creador que Daniel i els seus tres companys li van revelar. La vida del rei Nabucodonosor va ser de tot menys ordinària; fins i tot va ser excepcional. Déu el va escollir perquè donés el testimoni més poderós d'Ell entre tots els pecadors humans. El seu poder era absolut i el seu govern era apreciat pel seu poble. Portava dins seu un sentit de justícia i va demostrar que era capaç de colpejar tant els rics com els savis i els pobres, quan ho justificaven les lleis dels caldeus. Els somnis que Déu li va donar van ser explicats per Daniel, i aquests testimonis el van inquietar, però no prou per convertir-lo. Déu, doncs, va utilitzar mesures contundents, cosa que demostra la importància que ell mateix donava a la

conversió i al testimoni d'aquest prestigiós rei, hereu del paganisme. Per castigar-lo i fer-lo conscient del seu orgull, Déu el va estupefactar durant set anys. En aquest estat, on es pensava que era un animal i es comportava com a tal, encara no entenia la lliçó que Déu li estava donant. Però al final dels set anys, el seu esperit humà li va ser restaurat, i va descobrir, per a sorpresa dels que l'envoltaven, el destí que Déu li acabava d'infligir. I la lliçó va donar el seu feliç fruit; llavors es va convertir completament al Déu Creador, l'immens poder del qual va experimentar. Vol dir això que seria suficient que Déu fes passar tots els humans per la mateixa experiència per obtenir la seva conversió? En absolut, perquè Déu va actuar d'aquesta manera envers el rei Nabucodonosor perquè, coneixent la naturalesa de la seva ànima, el va jutjar digne de ser conduït a ell. Però això no és cert per a tots els homes; alguns són irremeiablement rebels, com l'àngel demoníac Satanàs, i cap prova no canviaria la seva naturalesa rebel.

Jesús encara no havia vingut a la terra, però ja la seva divinitat actuava com " *el bon Pastor que busca les seves ovelles perdudes* ", en aquest cas, en l'herència pagana. El rei va confirmar la seva dignitat per l'elecció divina i, en nom del Déu Creador, ens va dirigir aquest magnífic testimoni relatat per Daniel en els seus escrits: Dan. 4:34 a 37: " *Després del temps fixat, jo, Nabucodonosor, vaig alçar els meus ulls al cel, i el meu enteniment va tornar a mi. Vaig beneir l'Altíssim, vaig lloar i glorificar-lo que viu per sempre, el domini del qual és un domini etern, i el regne del qual dura de generació en generació. Tots els habitants de la terra no són res als seus ulls: fa el que li plau amb l'exèrcit del cel i amb els habitants de la terra, i no hi ha ningú que pugui aturar la seva mà o dir-li: Què fas? En aquell moment, el meu enteniment va tornar a mi; la glòria del meu regne, la meua magnificència i la meua esplendor em van ser restituïdes; els meus consellers i els meus nobles em van demanar de tornada; vaig ser restituït al meu regne, i el meu poder només va augmentar". Ara jo, Nabucodonosor, lloo, exalto i honoro el Rei del cel, les obres del qual són vertaderes i els seus camins rectes, i ell pot humiliar els qui caminen amb orgull.*

Per tant, és fàcil d'entendre la importància que Déu dona a aquestes paraules que haurien de convèncer tot home no rebel cap a ell, per a la seva conversió i la seva salvació. També és igualment fàcil d'entendre la culpabilitat altíssima de l'orella que es nega a escoltar aquestes paraules que testimonien l'existència del gran Déu invisible. La negativa a escoltar o a veure constitueix el primer nivell de culpabilitat humana que condemna a la mort eterna i definitiva tots aquells que cometen aquest error de comportament.

Massa éssers humans pensen que es poden protegir amb el pretext de la ignorància, però en terres cristianes on la Bíblia està molt estesa i de vegades s'ofereix gratuïtament, aquest pretext els condemna. Pel que fa als pobles no cristians, tenen el deure de buscar el veritable Déu i no es justifiquen per l'afecció a la seva tradició religiosa. Només la fe cristiana presenta un camí lògic construït sobre el testimoni del poble hebreu, reveladors de l'únic Déu i creador de tot el que és i viu. I tot ésser humà, havent rebut de Déu la intel·ligència que l'eleva per sobre de la bèstia, l'animal, té el deure de raonar lògicament. A la història de Jericó, la prostituta Rahab, hereva del paganisme de la seva nació, va optar per abandonar-lo per unir-se al poble del veritable Déu. Aquest testimoni, encara avui,

fa que tots aquells que no imiten el seu comportament entre els pobles de la terra se sentin culpables. Perquè, de fet, creure en l'existència de Déu i reconèixer que, com a criatura, tot ésser humà és responsable davant d'ell és el primer nivell que condueix a l'elecció. Només després d'aquest primer pas la criatura descobrirà les seves lleis i ordenances que regulen tota la vida dels elegits. La pedagogia espiritual es basa, doncs, en diversos nivells graduals successius i, en tots aquests nivells, l'elecció equivocada resulta en culpa envers Déu: el pagà menysprea la Bíblia i els seus testimonis; l'any 30, el jueu tradicional rebutja el projecte salvador profetitzat i realitzat per Déu en Jesucrist i, en conseqüència, a la seva Revelació, l'Apocalipsi, Jesús l'identifica amb "*la sinagoga de Satanàs*", a Ap. 2:9 i 3:9; l'any 538, el cristià catòlic romà canvia la norma religiosa cristiana i restableix les normes paganes (coses heretades de les normes ortodoxes i anglicanes); el 1843, el protestantisme va justificar el diumenge catòlic; el 1994, l'adventisme va afavorir les relacions humanes amb els enemics de Déu. En totes les seves experiències, els culpables es neguen a tenir en compte la llum divina portada en el seu temps. Altres religions no tenen legitimitat en el pla salvador preparat per Déu i profetitzat pels seus servents profètics només a la Bíblia o en escrits que l'il·luminen.

DÉU: EL MÉS GRAN DELS ESTRATEGES

Perquè ho controla tot, ho organitza tot, Déu és sens dubte el més gran dels estratèges. El seu pla de salvació es basa en una estratègia construïda sobre la reacció del seu o dels seus oponents. Com un jugador d'escacs, prepara les seves partides basant-se en múltiples successions d'eleccions que li permeten derrotar el seu oponent i fer-li "escac i mat". Quan l'home rebel tria desobeir Déu o fins i tot ignorar-lo, només es perjudica a si mateix. Déu permet que l'home el rebutgi, que el desobeeixi, que el menyspreï durant tota la seva vida; en conseqüència, morirà com podria morir un animal, sense esperança. Sí, Déu pot tolerar aquest comportament hostil durant molt de temps, perquè realment només li interessin aquells éssers humans que demostrin ser dignes de la seva elecció, dignes del seu amor, dignes de la vida eterna que continuarà en la seva presència.

L'estrateg diví va organitzar el seu pla de salvació guiant els seus elegits de la foscor a la llum; la qual cosa explica la seva elecció de revelar el seu amor salvador només després de 4.000 anys de foscor. Si la Bíblia presenta la nova aliança com un temps de llibertat, és perquè l'antiga aliança era vista com una esclavitud doctrinal religiosa. Els nombrosos ritus realitzats pels levites al santuari construït pels homes eren feixucs i perillosos per als infractors que faltaven al respecte als detalls prescrits per Déu. I hem de recordar d'aquesta experiència que

Déu va romandre el mateix, després de donar la seva vida com a rescat per la salvació dels seus elegits durant els 6.000 anys del seu programa profetitzat cada setmana pels seus primers sis dies; el setè dia o Sàbat, santificat per Déu, que només afectava els elegits i la seva entrada victoriosa i gloriosa al setè mil·lenni. I aquest tema em porta a assenyalar-vos aquest punt important. Per a Déu, el més seriós no és el culte al "sol" practicat pel culte religiós romà del "diumenge". El que és greu és la falta de respecte pel dia sant que ha santificat des de la creació del món, perquè aquest dia sant se situa al final de la setmana per la seva significació profètica, que és marcar el final del gran pla de salvació preparat pel gran Déu Creador. El càstig infligit a Moisès ens va ensenyar que Déu no és tan intolerant amb res com amb la distorsió del seu pla i els seus projectes per a la terra i els seus habitants. I afirmar que el dia del sol és el dia final elimina tot el significat profètic de la seva organització de la setmana.

Molts pobles van adorar el sol fins al 321, quan Constantí I ^{va fer que} els cristians de l'Imperi Romà adoptessin el primer dia que el celebrava. Déu no va destruir Egipte pel seu culte a "Re", el seu déu sol, sinó per les persecucions imposades al seu poble hebreu. Tots aquests pobles eren pagans tant com és possible, sense cap relació amb Déu. Per tant, l'elecció del seu culte tenia poca importància per a ell. Però quan el 321 els cristians van adoptar el dia del sol, la situació va ser molt diferent perquè aquesta vegada la fe cristiana del poble va comprometre el veritable Déu gloriós, el seu honor va ser atacat i el seu nom es va unir al paganisme. Aquest versicle d'Isaïes 1:13 ens permet entendre la causa de la seva ira i els càstigs de les " *trompetes i les últimes plagues* " que en resultaran: " **No porteu més ofrenes vanes; encens , llunes noves, dissabtes i assemblees són una abominació per a mi ; no veuré iniquitat associada a festes solemnes** ". Aquest és, per descomptat, un versicle de l'antic pacte i els culpables encara diran que només afectava els jueus, però els seus veritables fills que l'estimen saben que no és així. Aquest missatge afecta tant el nou pacte com l'antic. Sabem que l'" **encens** " dels ritus del santuari simbolitzava l'oració d'una dolça olor que puja a Déu en nom del sacrifici de l'anyell Jesucrist. Avui, el 2022 i des del 321 però imperativament des del 1843, les " **assemblees** " organitzades el "dia del sol" estan " **horroritzades** " pel Déu Creador anomenat Jesucrist a la terra. Aquesta pràctica odiosa és, als seus ulls, un " **crim** " que els cristians rebels " **associen** " amb la seva obra de salvació, que es basa en el seu sacrifici en Crist. En citar " **els dissabtes** ", Déu ataca tots els "sàbats", és a dir, totes les festes religioses que ha ordenat o les que els humans han inventat per dedicar-li. Déu no espera de l'home ofrenes ni dies de festa, només exigeix simple obediència al que ha ordenat en Jesucrist. I dels antics preceptes només en queden unes poques coses, però tot el que és, als seus ulls, l'essencial; normes de vida dietètiques i higièniques saludables, respecte pel seu ordre pel que fa al temps i el deure de reflectir en l'amor i la compassió la glòria de la seva naturalesa divina. Ara bé, aquestes coses no són imposades, són escollides pels seus veritables elegits. Això és el que permet a aquests veritables elegits ser fills de pau perquè l'amor no s'obté amb la guerra ni amb la persecució. El fruit de la maldat el porta el fals cristianisme, que utilitza dogmes religiosos per perseguir els febles i dòcils. I primer, els jueus van manifestar aquest fruit de la maldat contra els primers cristians, després d'ells els

romans van actuar de la mateixa manera, fins a la pau astuta i enganyosa concedida per l'emperador Constantí I ' el fals convers que va romandre tota la seva vida adorador del "Sol Invicte" honorat pels seus pares i la seva mare que era suma sacerdotessa d'aquesta divinitat. És a partir d'aquesta herència que el sol i els seus raigs solars apareixen a les imatges sagrades del culte catòlic romà per simbolitzar la glòria de Crist.

En els antics i nous pactes, els escollits són pocs i rars, Déu ho va deixar clar en aquest versicle d'Isaïes que Pau cita a Romans 9:27: " *Isaïes, per la seva banda, clama respecte a Israel: Encara que el nombre dels fills d'Israel sigui com la sorra del mar, **només un romanent se salvarà** "*. » Per tant, pertànyer al poble d'Israel no oferia cap garantia d'elecció divina, i Déu va permetre als seus escollits saber-ho per endavant. És per això que, l'any 538, va donar a la Roma papal una dominació falsament cristiana que va reunir sota la seva autoritat tots els cristians colpejats per la maledicció del "dia del sol" de l'emperador Constantí, i això des del 7 de març de l'any 321. Sota la dominació papal, aquest nom es va canviar pel de "dia del Senyor", en el llatí original "dies dominica", traduït al francès com: diumenge. Tanmateix, en l'idioma anglès utilitzat pels EUA s'ha conservat el nom pagà. I això no és sense raó, perquè és Amèrica la que defensarà el fals dia del Senyor en l'última prova de fe profetitzada per Déu per a l'hora del retorn del gloriós Crist. És comprensible que la clara presència del nom "dia del sol" al seu calendari setmanal, en anglès "Sunday", li eliminarà qualsevol excusa quan Déu recordarà el seu requisit de l'observança del seu sant Sàbat per última vegada. La llengua anglesa testificarà el subterfugi a favor del sant Sàbat i tots aquells que no tinguin en compte aquest fet patiran la justa ira de Déu i seran destruïts per ell.

Amb el temps, perquè sondeja les ments humanes, Déu sempre té la capacitat de jutjar els éssers humans i de saber qui és realment cadascun d'ells. Per tant, la seva justícia s'aplica sense possibilitat d'error a tots. És perquè creia en ell i en el seu poder il·limitat que vaig emprendre l'estudi de les seves profecies, que em van fer descobrir l'admirable i totpoderós estrateg que és. Aquesta paraula estratègia és la més adequada per definir el seu pla salvador perquè té en oposició a ell un únic enemic: el campament rebel i la seva multitud de formes. La responsabilitat d'aquesta rebel·lió multifacètica recau sobre l'àngel caigut anomenat avui Satanàs, perquè va ser, en la història de la vida, la primera criatura culpable de rebel·lió contra Déu. Aquells dels àngels que el van imitar i seguir no són menys culpables, perquè l'elecció de rebel·lar-se va venir d'ells en coneixement de l'amor diví. A la terra, la ignorància de la veritat bíblica, confiscada pels monjos i el clergat catòlics, no va impedir que Déu identifiqués ànimes belles dignes del seu amor. Déu manté aquest tipus de coses en secret, però la publicació de la Santa Bíblia al segle XVI ^{va} canviar la situació. L'observança de les ordenances prescrites es va convertir en l'estàndard d'elecció en aquella època, i enmig d'altres falsificacions bèl·liques, la veritable fe protestant pacífica va poder manifestar-se concretament restaurant Crist al seu paper salvador disminuït en la doctrina catòlica.

Després de nombroses i completament innecessàries massacres, la Revolució Francesa va posar fi al despotisme persecutori del catolicisme romà papal. Com una espasa venjadora, va destruir massivament el campament catòlic

des del monarca francès Lluís XVI fins al papa Pius VI, que va morir a València el 1799, presoner per ordre del Directori republicà. La pau religiosa es va imposar llavors a tot el món cristià occidental. Perquè en oposició, la guerra destructiva va enfrontar totes aquestes nacions de l'Europa occidental contra el règim imperial francès establert per Napoleó ^{Bonaparte}. Les guerres de conquesta territorial es succeïrien, però la religió ja no era el motiu de l'agressió. És en aquest context de pau religiosa que Déu situa el tema d'Apocalipsi 7, un context de pau religiosa occidental en què el 1844 va introduir Joseph Bates, un escollit del judici adventista, a la pràctica del dissabte, abandonada des del 7 de març de 321. Tanmateix, un grup no adventista havia restaurat i adoptat la seva pràctica, i es van agrupar sota el nom de "Baptistes del Setè Dia". Déu, per tant, va utilitzar aquest grup per introduir el dissabte a un d'aquells que la prova de fe adventista havia seleccionat i que així es va mostrar digne de ser santificat per aquest "segell" visible del "Déu vivent" invisible. Aquesta experiència ens ensenya que la pràctica del dissabte acompanyada del menyspreu per la veu profètica no té cap valor per a Déu. Per a la seva felicitat eterna, Joseph Bates tenia tots dos temes al seu favor; el seu amor per la veritat divina estava perfectament demostrat. I així era digne de beneficiar-se de l'amor diví i totes les seves benediccions. Després d'ell, entre 1844 i 1867, altres adventistes també van adoptar la pràctica del dissabte, però cal tenir en compte que tots van ser "adventistes" primer, cosa que significa que van donar un gran interès a les revelacions profètiques que havien anunciat el retorn de Crist successivament per a la primavera de 1843 i la tardor de 1844. És aquesta lliçó la que culparà terriblement els cristians adventistes del setè dia posats a prova al seu torn pel meu anunci del retorn de Crist per al 1994; en no mostrar aquest mateix interès, Jesús els va vomitar i els va abandonar a les aliances diabòliques.

La pau religiosa establerta al voltant del 1800 veuria la realització de guerres, però sobretot les dues primeres Guerres Mundials, respectivament, de 1914-1918 i 1939-1945. Ara bé, aquestes dues guerres, ja molt mortals, van ser els fruits directes de la maledicció de Déu que va colpejar els pobles catòlics i protestants d'Europa. Déu va assenyalar als europeus que no estaven d'acord amb ell, els seus principis i les seves lleis. I cal tenir en compte que aquestes dues guerres tan properes són, en la nova aliança, l'equivalent a les dues primeres deportacions d'Israel a Babilònia, dutes a terme successivament, en temps del rei Joiaquim el 605 aC i en temps del rei Joiaquim, el seu successor, el 597 aC. A la tercera deportació, en temps del rei Sedecies, el 586 aC, Israel ja no existeix com a nació, la ciutat i el temple han estat destruïts, el poble és completament deportat i empresonat a les terres dominades pel rei Nabucodonosor. Molt lògicament, l'equivalent a la nostra era cristiana és la Tercera Guerra Mundial. En ambdues experiències, Déu revela al nivell tres, el límit de la seva paciència envers els culpables i cada vegada la seva ira es revela amb una immensa destrucció de vides humanes i béns terrenals. Per a la Tercera Guerra Mundial que profetitza amb el símbol de la " sisena trompeta ", Jesús emet una ordre assassina a Apocalipsi 9:13 a 15: " *El sisè àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu des de les quatre banyes de l'altar d'or que és davant Déu, que deia al sisè àngel que tenia la trompeta: Allibera els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates*". I **els**

quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any van ser alliberats per matar un terç de la humanitat. » Aquest versicle és interessant perquè cita els « *quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any* » ja presentats a Apocalipsi 7, on Déu estableix la seva llarga pau religiosa: versicles 2-3: « *I vaig veure un altre àngel que pujava des de l'est, amb el segell del Déu vivent; i va cridar amb veu forta als quatre àngels als quals havia estat donat de fer mal a la terra i al mar* », i va dir: *No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que hàgim segellat els servents del nostre Déu al front.* » Com a resultat, podem entendre que, en alliberar aquests « *quatre àngels* » demoníacs el 2022 i el 2023, s'ha completat l'obra de segellar els elegits de Crist; la qual cosa significa que Déu ha seleccionat d'entre tots els que viuen actualment els pocs elegits dignes de la seva salvació. Ja ha jutjat els seus cors i pensaments que esperen només en ell i esperen pacientment l'hora gloriosa de la seva vinguda en Jesucrist, divinitzat i glorificat.

En termes de pau, la que Déu va concedir a l'Europa Occidental entre 1945 i 2022 és excepcional i remarcable. Però quina estratègia s'amaga darrere d'aquesta oferta tan agradable? És doble: té un significat beneït per promoure la compartició de la llum cap als seus escollits i un significat oposat de maledicció per als altres, perquè la llarga pau els permetrà recórrer tot el camí de la perdició. La pau mata la fe, l'home acaba creient que l'ha obtingut per les seves obres, Déu és ignorat, apartada, esborrada dels pensaments humans que veuen el futur etern com a seu. En aquest estat d'ànim, poden donar via lliure a la seva imaginació alimentada per la multitud de dimonis invisibles, però molt actius. És llavors quan reapareixen els fruits ja donats a Sodoma i Gomorra: l'homosexualitat i els seus excessos multigènere condemnats pels pobles rus i musulmà. Per arribar a aquest alt nivell d'impietat, va caldre esperar fins que els últims testimonis presencials de la Segona Guerra Mundial haguessin desaparegut gairebé tots, d'aquí aquest llarg període de pau de 77 anys.

Considereu, doncs, el vostre avantatge, perquè presento en un llenguatge senzill l'estratègia que Déu ha revelat per a aquesta terrible Tercera Guerra Mundial, l'última que tots els falsos cristians identifiquen amb la batalla d'"Armagedon" citada a Apocalipsi 16:16. Al seu torn, s'equivoquen sobre el temps perquè "Armagedon" està precedit per la " *sesena trompeta* " i aquells, molts, que seran assassinats per ella no sobreviuran a aquesta última prova de fe anomenada "Armagedon".

Cada dia escolto les reflexions i anàlisis que fan els anomenats comentaristes "especialistes" als mitjans de comunicació. Només sento paraules que expressen l'esperança de les seves ànimes: la victòria d'Ucraïna i la derrota de Rússia. Aproveiteu el vostre avantatge, perquè a la llum de les revelacions divines, sabeu abans que s'acompleixi la cosa que Rússia derrotarà els seus enemics occidentals, que envairà Israel i Egipte, saquejant les riqueses arqueològiques que tant l'han enriquit. També sabeu que després d'utilitzar la seva força destructiva contra les nacions europees, Déu farà que Rússia sigui destruïda per l'arma nuclear dels EUA. Quin valor tenen, doncs, les opinions d'aquells a qui Déu no il·lumina i inspira? La seva porció serà, fins al seu final, la desil·lusió. Així que gaudiu amb mi del vostre coneixement de l'estratègia divina revelada perquè té el

poder de fer complir tot el que anuncia per profecia i aquells que reben el seu "**segell**" reial mai més seran subjectes a la desil·lusió, "*Perquè el Senyor, YaHWéH, no fa res sense revelar el seu secret als seus servents els profetes*". ", com proclamava Amós 3:7. La desil·lusió serà la part d'aquells que descobreixen el curs de la guerra dia rere dia i que cauen en el parany de situacions momentàniament favorables perquè després d'elles, sorgiran situacions oposades. Però aquest és tot el punt de l'estratègia divina: la situació favorable revela el comportament natural dels éssers humans. L'aparent dominació ucraïnesa durant un temps porta els homes a mostrar el seu suport i aprovació per la seva causa. Rússia, per tant, trobarà en això bones raons per fer morir i patir aquest tipus de persona. L'estratègia divina ha afavorit precisament, en el llarg període de pau establert des del 1945, el col·lapse de la Rússia soviètica, entre els anys 1989 i 1991, però enteneu l'interès d'aquesta caiguda: els EUA s'han tornat arrogants i dominants, revelant la seva veritable naturalesa, així com la de les nacions occidentals aliades que els van donar suport. Amb Rússia debilitada, el camp de l'OTAN va aprofitar la situació per ampliar la seva esfera d'influència a través de la Guerra dels Balcans, el bombardeig de Sèrbia, aliada de Rússia, l'acollida dels països bàltics i Polònia, sense oblidar la guerra lliurada contra l'Iraq sota el fals pretext de l'Iraq preparació per a armes nuclears. I les proves d'aquesta acusació ja es basaven en una interpretació enganyosa de fotos preses per satèl·lits americans. Així, l'Iraq va ser envaït, els seus exèrcits destruïts, el seu líder assassinat i el seu petroli controlat pels Estats Units. Si Rússia no hagués col·lapsat, res d'aquestes coses hauria passat. Però gràcies a aquest col·lapse temporal, va emergir el despotisme del capitalisme americà, revelant un caràcter americà emmascarat en les seves relacions amistoses amb els seus aliats de l'OTAN. Il·luminats per la profecia, els escollits del Senyor saben amb qui tracten. Els Estats Units seran els últims perseguidors de la història de la humanitat. Quan hagin destruït completament Rússia, el seu poder inigualable els permetrà organitzar les vides dels supervivents de l'últim conflicte mundial. "*La bèstia que puja de la terra*" d'Apocalipsi 13:11, durà a terme la seva obra contra els observadors del sant Sàbat de Déu i les sancions preses el 2022 contra Rússia, després que l'Iraq i l'Iran confirmin la duresa de les mesures que són capaços de prendre contra els seus oponents religiosos. Déu els va profetitzar a Apocalipsi 13:17: "**I que ningú no pugui comprar ni vendre, excepte el que tenia la marca, o el nom de la bèstia, o el número del seu nom.**" Totes aquestes coses són profetitzades i anunciades pel gran Déu suprem, en el nom de Jesucrist, uns vint segles abans que es complissin. Per tant, enteneu i adoneu-vos de la importància i la vital importància del coneixement de la seva estratègia.

En la seva saviesa inigualable, Déu sap la importància de tranquil·litzar els seus servents, per això sempre els diu com, **al final**, tindran la victòria amb ell contra els seus enemics. Això el va portar a inspirar aquest vers al savi rei Salomó que el va escriure a Eclesiastès 7:8: "***Val més el final d'una cosa que el seu principi ; val més un esperit pacient que un esperit altiu***". I a aquests criteris, l'escollit afegeix la seva fe, és a dir, la confiança que diposita en les promeses de Déu. És per això que els detalls del desenvolupament dels esdeveniments només

es coneixen en el seu compliment observat dia rere dia, en accions concretes. En altres paraules, una dita popular diu: "Qui riu l'últim, riu millor".

Pel que fa a l'estratègia, he assenyalat diversos exemples en les històries bíbliques en què la destrucció va precedida d'una il·lusió d'alegria exuberant. El primer cas es refereix als soldats egipcis que s'alegren del fet que, en el seu èxode, els hebreus s'havien atrapat mirant cap al mar. Davant la situació, era cert que tots serien massacrats. Tanmateix, va succeir l'imprevist: Déu va obrir el Mar Roig davant del seu poble, i quan els egipcis van entrar al pas obert, el mar es va tancar sobre ells; i van ser ells els qui van morir. En temps de la reina Ester, el governador Aman havia preparat la força per al jueu Mardoqueu, però va ser ell qui va ser penjat. A Dan. 11:29-30-31, per tercera vegada, confiant en la seva victòria imminent, el rei grec selèucida Antíoc IV va llançar un atac contra Egipte l'any 168 aC. Però un llegat romà li va impedir actuar, cosa que el va enfadar molt. Va ser llavors quan va saber que un rumor de la seva mort havia donat lloc a l'alegria pública entre els jueus. Una segona causa de ràbia es va afegir a l'anterior, i en tornar al seu país, el va colpejar amb una persecució dura i excepcionalment sagnant. Déu havia profetitzat aquest esdeveniment a Daniel com una "gran calamitat". La infidelitat del nou pacte també mereixia la seva "gran calamitat", i Jesús ho anuncia en imatge al primer capítol de la seva Revelació. Ja no és grega sinó que pren la forma del "Sol" que es convertiria en la causa de la maledicció dels cristians a partir del 7 de març de 321, quan el primer dia dedicat a ella va substituir el sant Sàbat de Déu. En el moment del sisè càstig per aquesta acció arrogant, la "gran calamitat" és particularment castigada. Avui trobem la successió de la "il·lusió" per al 2022 i del "càstig" per al 2023. Per tant, és normal que a l'hora de la "il·lusió" el futur perseguidor rus pateixi revessos; El que fa l'alegria pública dels comentaristes dels mitjans de comunicació, però no us equivoqueu, el que marca la diferència sobre el terreny a Ucraïna no és el soldat, sinó el canó americà o francès d'alta precisió, sinó també l'ull d'àguila dels satèl·lits dels països occidentals que permeten identificar els objectius russos als quals s'han d'apuntar els trets; de manera que el discurs rus té raó quan diu que és l'OTAN la que lluita contra Rússia. Qui domina ho deu a la tecnologia moderna emprada i són els canons i drons precisos els que obliguen els russos a retirar-se del camp de batalla, en moments, en llocs i momentàniament, abans de girar-se contra els proveïdors d'aquesta alta tecnologia per al gran assalt i invasió dels països de l'Europa Occidental.

L'11 de novembre de 2022, a Ucraïna, per elecció estratègica, l'exèrcit rus es va retirar de la ciutat de Kherson, que ja no era defensable per la manca d'accés a armes i municions. Aquesta ciutat a la riba occidental del riu Dnièper torna així a caure en mans dels ucraïnesos, que aparentment no han estat tots deportats pels russos al seu campament oriental. De fet, a la plaça de Kherson, els habitants favorables a Ucraïna estan exultant; la gent balla i canta al voltant d'un foc. Tanmateix, Rússia no renuncia a aquesta ciutat, i el futur dels seus habitants probablement no serà tan alegre durant gaire temps. Però aquesta demostració d'alegria demostra, una vegada més, que les acusacions fetes contra els russos pels ucraïnesos i els seus aliats occidentals no estan justificades pels fets. Són més

malvats que els mateixos russos? No es diu que qui vol matar el seu gos l'acusa de ràbia?

Aquest 11 de novembre, la República Francesa celebra l'Armistici de 1918 amb tot el seu cerimonial tradicional. Però què pensarien aquells "poilus" que van morir a les trinxeres de Verdun i altres llocs per defensar la independència del seu país, quan després de la seva mort, els supervivents polítics van renunciar a aquesta independència lligant-se les mans, els peus i els caps, per una aliança europea que dicta els seus deures i lleis; i això, per sòrdids interessos comercials i financers? I el pitjor és que avui, Alemanya, dues vegades derrotada, s'ha enriquit, i França, arruïnada. És cert que la guerra assassina a Ucraïna recorda als francesos el valor de tenir un exèrcit que els defensi, cosa que pot justificar l'enquesta segons la qual el 80% d'ells estimen els seus exèrcits i la celebració de l'11 de novembre. Però, no té aquesta celebració un caràcter corporatiu que la fa apreciada especialment pels polítics i exèrcits que desfilen orgullosos en aquest dia, i pels mitjans de comunicació que troben en aquesta ocasió un tema que atrau l'atenció de la gent als seus comentaris?

En veritat, la Tercera Guerra Mundial només té com a objectiu els pobles maleïts per Déu, i els seus fills fidels no són objectiu. En aquesta circumstància, el gentil Jesús deixarà parlar la seva fúria, lliurant els homes a les mans els uns dels altres. Per explicar aquest comportament furiós, hem de comprendre que la seva sublim demostració d'amor és menyspreada, menyspreada, rebutjada o ignorada per gairebé tots els nostres contemporanis. Aquesta actitud només té comparació amb la del poble jueu, els anys 586 i 70. És per això que els rebels injustos i menyspreadors d'avui seran lliurats a la mort per la mateixa ira divina, la mateixa fúria causada per la seva justa indignació.

Per aquests temps terribles, Déu adreça als seus fills fidels aquest missatge d'Isaïes 26:20-21: "**Vés, poble meu, entra a la teva habitació i tanca la porta darrere teu ; amaga't uns instants , fins que passi la ira. Perquè, vet aquí, el Senyor surt del seu lloc per castigar els habitants de la terra per la seva iniquitat ; i la terra revelarà sang; ja no cobrirà més el vessament de sang**". Compareu aquest versicle amb el d'Apocalipsi 9:13-15: "**El sisè àngel va tocar la trompeta, i vaig sentir una veu des de les quatre banyes de l'altar d'or que hi ha davant Déu, i dient al sisè àngel que tenia la trompeta: «Deslliga els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates** » . I els quatre àngels, que estaven preparats per a una hora, un dia, un mes i un any, per matar un terç dels homes, van ser deslligats.

Aquests versos, citats als Salms 2:10-12, ens presenten un aspecte poc conegut i desconegut de Jesucrist: "**Ara, doncs, reis, camineu amb saviesa; jutges de la terra, sigueu instruïts**". Serviu el Senyor amb temor, alegreu-vos amb tremolor. **Beseu el Fill, no fos cas que s'enfadi i perïeu del camí, perquè la seva ira s'encén aviat . Beneïts tots els qui confien en ell!** »

L'experiència de la "solució final" duta a terme pels nazis de Hitler contra els jueus constitueix un missatge de Déu adreçat als seus últims fills fidels. Els va mostrar que és perfectament possible que un règim humà decreti l'extermini d'un poble, una raça o un grup particular; cosa que serà el cas dels últims observadors del Sàbat en l'última prova terrenal de fe. Tanmateix, com que aquesta prova té lloc en el context del final de l'oferiment de la gràcia col·lectiva i individual, els

últims nazis no seran autoritzats per Jesús a dur a terme el seu pla mortal. És la seva intervenció justa i venjativa la que farà que els jutges i botxins de l'hora siguin les víctimes de la seva ira assassina. I els "fills de la fidelitat" entraran a l'eternitat del gran Sàbat del setè mil·lenni, a la primavera del 2030. Tots els altres seran destruïts " *per la resplendor de la seva vinguda* ", el seu "adventus"; això d'acord amb el programa profetitzat a 2 Tes. 2:8: “ *I llavors es revelarà aquell malvat, a qui el Senyor Jesús consumirà amb l'alè de la seva boca i aniquilarà amb la resplendor de la seva vinguda.* ”

Aquí analizo els criteris específics per a la « sisena trompeta » que va tocar Jesucrist.

Aquest conflicte global enfronta pobles ja separats per les seves eleccions religioses. Aleshores, ignorant el pla revelat per Déu i l'apropament de la fi del món, **la gent està convençuda que el moment de les negociacions que posaran fi al conflicte arribarà tard o d'hora** ; tot i que la seva prolongació comença a preocupar-los cada cop més. Aquest conflicte, que comença després d'un llarg període de pau, 77 anys, ja està causat a Ucraïna per una barreja ètnica d'origens ortodoxos russos i catòlics romans polonesos. Imagineu-vos què pot produir la barreja cosmopolita de grups ètnics a França en el moment escollit per Déu! Ja he comparat aquestes recepcions universalistes amb bombes de rellotgeria.

En el front militar, estem descobrint a Ucraïna la importància estratègica dels avenços tecnològics, no només dels drons i els satèl·lits de control, sinó també del telèfon mòbil que equipa els humans directament al lloc on lluiten i l'utilitzen. L'ús dels seus telèfons va causar la mort de soldats russos, ja que el GPS dels seus telèfons mòbils va permetre als EUA i als ucraïnesos localitzar-los i matar-los amb drons assassins o bombardejos molt precisos. Cal abandonar urgentment els hàbits de la vida civil quotidiana perquè aquesta forma de vida compromet la del soldat i la de la seva unitat. En aquest temps de guerra, estem descobrint els avantatges tècnics dels EUA, propietaris de les xarxes telefòniques de tot el món; tots els pobles de la terra utilitzen el seu servei "d'internet" i el seu servei de satèl·lit, sobre el qual només ells tenen un control complet. La guerra convencional té els seus límits. Veiem a Ucraïna que les potències militars es neutralitzen mútuament perquè tenen armes similars a banda i banda. Des d'una perspectiva humana, la guerra pot continuar mentre ambdues parts tinguin soldats i armes. És per això que, en la seva estratègia, Déu ha planejat un empitjorament de la situació, fent que, d'escalada en escalada, els pobles occidentals es trobin directament involucrats en aquesta guerra; això fins que els EUA destrueixin Rússia i els seus aliats amb armes nuclears i les forces russes supervivents i disperses tornin cop per cop amb el seu enorme potencial atòmic, abans de desaparèixer completament. Al final, el just jutge Jesucrist haurà obtingut el resultat profetitzat: " *un terç dels homes hauran mort* ". Perquè aquest terç de l'home afecta tant els civils com els militars, tots dos sent jutjats per Déu. És per això que l'ús d'armes nuclears és essencial per dur a terme el seu sinistre pla.

El que ha estat és el que serà

Déu va inspirar el savi Salomó amb aquest vers citat a Ecc. 1:9: " *El que ha estat és el que serà, i el que s'ha fet és el que es farà; no hi ha res de nou sota el sol* ". Per descomptat, Salomó no podia haver imaginat el progrés tècnic que es va desenvolupar tan ràpidament des de mitjans del ^{segle} XIX . En el seu temps, el coneixement humà era molt limitat i estable. Però, hem d'entendre avui que Déu no parla d'invençions tècniques sinó del que és veritablement permanent, és a dir, el principi de la vida. Perquè, de fet, des d'Adam i Eva, aquest principi de vida situa la criatura que acaba de néixer davant d'aquests dos camins que Déu esmenta; dos camins que es presenten davant seu: l'obediència i la vida; la desobediència i la mort. La criatura neix per exercir aquesta lliure elecció. Però aquesta elecció només es pot fer amb el coneixement de la norma d'aquests dos camins; per tant, un temps d'educació i instrucció és prèviament essencial. Aquest altre vers de Prov. 29:18: " *On no hi ha revelació, el poble pereix; feliç el qui guarda la llei!* ". Sense el coneixement de la revelació divina, l'ànima humana no posa límits a la seva llibertat. I aquest principi es renova en tots els temps i en totes les èpoques, perpètuament. Això és particularment evident en la nostra societat occidental actual, que s'ha alliberat de tota obligació envers Déu amb el pretext que dubta o ja no creu en la seva existència.

Aquesta seducció provocada pel desig de llibertat no és nova perquè va prendre forma en la primera criatura creada per Déu, l'àngel de la llum que, des de la seva rebel·lió, s'ha convertit en el diable i Satanàs. Ara bé, el diable va ser el primer portador de la desviació anomenada mal a causa del seu desig de llibertat. No era malvat, sinó el seu propagador. I després d'ell, multitud de criatures celestials i després terrestres van fer la mateixa elecció per satisfer el seu desig de llibertat. Va ser, doncs, d'aquesta esclavitud al desig de llibertat que l'Esperit va parlar a través de Salomó. Li va ser fàcil profetitzar la renovació de la seva presència al llarg de la història de la vida terrenal. Mentre que la llibertat ens obliga a anar cada cop més lluny, en canvi, Déu diu als seus escollits: "Reforceu! Restringiu la vostra llibertat!" Aquesta restricció pren una forma teòrica escrita a la Bíblia en forma de lleis i ordenances que l'escollit posa en pràctica.

Aquesta elecció voluntària de l'escollit de restringir la seva llibertat s'il·lustra a la lliçó presentada a Èxode 21:5-6: « *Si l'esclau diu: "Estimo el meu amo, la meua dona i els meus fills", no sortiré lliure,* » Aleshores el seu amo el portarà davant Déu i el portarà a la porta o al llindar de la porta. El seu amo li foradarà l'orella amb un punxó, i el servent el servirà per sempre. » Recordeu ja aquest missatge: l'escollit és l'"esclau" de Déu en Jesucrist, per qui va ser redimit. L'escollit tria lliurement convertir-se en " esclau del Mestre " perquè " l' estima ". A la llum d'aquest ensenyament, podeu entendre per què la imposició d'una religió per la força no té sentit, i que tots els que practiquen aquest mètode testifiquen en contra de la seva religió. En aquesta il·lustració cerimonial, Déu colpeja l'"orella" del seu escollit. Pren possessió d'aquesta " orella "; la qual cosa significa que l'escollit ara només l'ha d'escoltar a ell. I aquest interès per l'"orella" humana es justifica pel fet que Eva va cometre el pecat original, perquè va " escoltar " les paraules enganyoses de la " serp " medium, a través de la qual Satanàs, l'àngel rebel caigut, li va parlar. A la Pasqua de l'Èxode d'Egipte, la sang del xai havia de ser esquitxada contra els marcs de les portes de les cases dels hebreus creients i

obedients. De la mateixa manera, la sang dels escollits està connectada, per la seva oïda, a " *la porta, el marc* " de la casa de Déu. Recordem que Jesús va dir a Joan 10:9: " *Jo sóc la porta. Si algú entra per mi, se salvarà, entrarà i sortirà, i trobarà pastura* "; en altres paraules, " *trobarà* " en la vida eterna la veritable felicitat de viure.

La demostració per la qual la terra va ser creada per Déu aviat es completarà en set anys. Així, trobem en aquest període un comportament humà extremadament rebel, fruit de 77 anys de pau i llibertat religiosa. Després de diverses generacions, els nens d'Occident han nascut i s'han criat completament sense l'ensenyament de Déu. Com esponges, s'empassen tots els aspectes perversos dels avenços de la llibertat; totes les coses que el líder de Rússia denuncia i proclama en els seus discursos públics. I aquest tema que diu " *el que ha estat és el que serà* " em va portar a adonar-me del següent. La humanitat sempre ha estat seduïda pel feixisme autoritari. Això ja era el cas a França el 1806, Napoleó I i la seva autoritat van donar glòria a la conquesta de França. Després, cap al 1930, a Itàlia, va passar el mateix amb el règim de "camisa negra" establert per Benito Mussolini. La seva forta personalitat va seduir els italians. De la mateixa manera, després d'ell, el 1933, el règim nazi d'Adolf Hitler, amb els seus grans discursos que emmascaren els seus crims, va seduir els alemanys. I cal destacar que a França, fins i tot en aquell moment, el naixement d'aquest règim nazi no va generar cap preocupació; no més que el nazisme present a Ucraïna el 2014; una presència, tanmateix, remarcada i revelada als mitjans de comunicació, testimonis del "cop d'estat" que va enderrocar l'ordre presidencial legítimament establert. Però, què és el nazisme? La paraula va ser inventada per Adolf Hitler per definir la seva norma governamental, que es basa exclusivament en la força i la persuasió. El nazisme exalta el grup en detriment de l'individu; es vanta de defensar una causa nacionalista, busca la puresa de la seva raça original i les seves característiques físiques i psicològiques. El nou nazisme pot tenir diferències amb l'antic, però comparteix una confiança comuna en la força i la necessitat d'eliminar físicament els oponents. Em vaig trobar pensant que si Adolf Hitler tornés a la vida, es quedaria sorprès en veure, el 2022, els descendents dels que el van combatre i van jutjar els seus companys de les "SS" i els seus ministres al Tribunal de Nuremberg el 1945 donant suport i defensant amb les seves armes el nou nazisme ucraïnès. Cal dir que per als occidentals, el nazisme només està vinculat a la seva agressió contra un altre país, que és el que va fer Hitler contra els Sudets i Polònia. Així doncs, avui dia, per a ells, el nazi és rus. A més, com es pot identificar un nazi quan és de religió jueva quan el nazisme està vinculat principalment a la "Shoah", l'intent d'extermini dels jueus per part de l'Alemanya nazi? Per a mi, la primera persona que ho afirma ja és nazi; el que fa el grup militaritzat "Azov" a Ucraïna. I que el poble ucraïnès consideri aquests nazis com els seus herois no és sorprenent en si mateix, ja que els alemanys van fer el mateix entre 1933 i 1945. Certament, el camp occidental no està en la reivindicació del nazisme com els ucraïnesos d'"Azov" i els ucraïnesos no són tots nazis reivindicats i assumits, però en una situació de guerra, la necessitat de combatents zelosos i eficaços els fa apreciats pel seu poble. En el seu temps, el sanguinari Neró va delectar el seu poble oferint-los espectacles sagnants a les arenes de

Roma i de l'imperi. I el nazisme de Hitler no va ser, de fet, més que un ressorgiment d'aquests règims que s'imposen durant un temps per la força i el poder coercitiu.

Per al fill de Déu que observa aquestes coses, només cal recordar una cosa: que l'aparició d'aquestes potències bèl·liques és volguda i organitzada per Déu perquè les necessita per castigar la humanitat culpable. Quan va voler alliberar Israel de l'ocupació dels filisteus, Déu va organitzar el pretext per a la disputa que va portar Samsó a lluitar contra ells fins a destruir-los. El 2022, va fer el mateix, explotant l'afecció dels occidentals a les seves normes internacionals, que com a vencedors de la Segona Guerra Mundial, els EUA havien adoptat a Occident, intentant imposar-les a la resta de les nacions i pobles de la terra a través dels mitjans oficials de l'ONU. I entre aquestes normes, les del dret dels pobles a l'autodeterminació i la inviolabilitat del seu territori s'han convertit en la causa de la ruïna progressiva de totes les nacions terrenals.

En resum, doncs, mantinc que "*el que ha estat i el que serà*" fa referència al comportament humà rebel que Déu ha hagut de castigar moltes vegades i continuarà castigant fins a l'últim dels seus càstigs.

A 17 de novembre de 2022, la situació per a Rússia no és gaire brillant, ja que no s'ha preparat per a una confrontació militar convencional. És per això que, forçat per l'acceleració dels esdeveniments, concretament la sol·licitud d'Ucraïna d'unir-se al camp de l'OTAN, Vladímir Putin va voler qualificar la seva intervenció d'"operació especial" i no de guerra. A terra, el seu equipament va ser destruït per drons utilitzats pels ucraïnesos, i després les seves reserves de municions i combustible van ser destruïdes al seu torn per canons Caesar i Himars ultraprecisos. Aquesta guerra està matant molta gent, però principalment per bombardejos remots a banda i banda. Els avenços ucraïnesos són principalment el resultat de la retirada dels exèrcits russos privats d'armes i municions. Els avenços russos també es van deure a la retirada ucraïnesa. La pau establerta durant massa temps ha debilitat l'ardor bèl·lic de la Rússia actual. Es desperta com un ós després de mesos d'hibernació i descobreix que el vell equipament bèl·lic està obsolet. Però té el temps i la demografia, o més aviat, els números, al seu costat. El seu nou equipament de drons iranians ja li acaba de permetre destruir un canó Cèsar francès en moviment a 40 km dins de la zona d'Ucraïna controlada per Ucraïna. Aviat podran actuar, al seu torn, com els ucraïnesos. Però per aconseguir aquest resultat, Vladimir Putin haurà de satisfer les necessitats urgents expressades pels seus soldats, pel que fa a equipament d'hivern, municions i armes modernes i efectives, i líders capaços d'organitzar estratègicament les accions de les seves tropes que s'enfronten a una guerra real, no a una simple "operació especial". Perquè les tropes russes han estat víctimes del seu desig de limitar la seva acció des del començament de la seva intervenció en sòl ucraïnès. De fet, Déu ha preparat Rússia per a intervencions importants contra Europa en què les seves armes especials, sobre les quals ha construït la seva especialitat, seran molt efectives i molt mortals. Perquè segons Jesucrist, a l'Europa infidelment cristiana, "*un terç de la humanitat serà assassinada*"; particularment pel menyspreu mostrat pels falsos cristians pel sant Sàbat del veritable setè dia, el dissabte, santificat per Déu des del seu establiment original, al final de la primera setmana

de la creació i subjecte al quart dels deu manaments de la seva llei reial; però també, a causa del seu desinterès mostrat en les seves profecies bíbliques que ell anomena " *testimoni de Jesús* " a Apocalipsi 19:10: " *I em vaig prostrar per adorar-lo; però ell em va dir: 'Mira que no ho facis! Sóc el teu company de servei, i dels teus germans que tenen el testimoni de Jesús. Adora Déu. Perquè el testimoni de Jesús és l'esperit de la profecia* ".

La situació a Europa

La situació actual a Europa es basa en les experiències individuals dels països que la formen des del 1945 fins avui.

Fa temps que veiem Alemanya liderant aquesta Unió Europea. Hi ha diverses explicacions per a això, inclòs el fet que, com el Japó, que va ser derrotat pels EUA a la Segona Guerra Mundial, va rebre el suport d'aquest poderós país econòmic i financer a nivell militar. Es va beneficiar del protectorat americà i, per tant, va poder evitar costos militars elevats; estalvis invertits en el desenvolupament industrial de la nació. Recordo que en el moment de la creació de la Unió Europea, la moneda alemanya, el "marc", era quatre vegades més gran que el nostre "franc" francès. Per tant, va optar per donar a l'euro un valor encara més fort, al voltant de 6,60 francs. Aquest tipus de canvi el beneficiava perquè era ric, però perjudicava un país menys ric com França i altres nacions europees. Es va comprometre plenament amb la globalització del comerç i va començar explotant Portugal, el menys ric dels sis països units al principi, dins d'Europa en el moment de la seva entrada a Europa. Els comissaris europeus van animar els empresaris a traslladar les seves empreses als països europeus menys exigents en impostos. La bretxa es va ampliar així dins de la mateixa Europa, ja que els països moderadament rics van veure com les seves fonts de riquesa es desplaçaven cap a països més pobres. El 1990, la riquesa d'Alemanya li va permetre absorbir el retorn de l'Alemanya Oriental, l'explotació de la qual la va enriquir posteriorment encara més.

Una segona raó que explica la situació econòmica de França i Anglaterra és bàsicament el fet que aquests dos països van construir el seu enriquiment sobre la colonització; de manera que la descolonització els va situar en una posició **d'endeutament** envers els pobles colonitzats. Aquests dos països es van sentir obligats a acollir tota la misèria emigrada de les seves antigues colònies. I dels dos països, França va patir més danys, perquè els seus principis republicans, el seu lema "llibertat, igualtat, fraternitat" i la seva defensa dels drets humans, aplicada universalment per les darreres generacions, van convertir aquesta acollida sistemàtica en una càrrega pesada que la va arruïnar. L'atur entre els nacionals va augmentar encara més a mesura que els homes i les dones entraven en competència en l'activitat professional; a més, en una parella, la majoria de les vegades, des del final de la Segona Guerra Mundial, la mestressa de casa s'ha

tornat rara, preferint o exigint una activitat professional. Per justificar aquesta acollida, es diu a França que els treballadors estrangers no roben les feines franceses perquè ocupen feines que els francesos es neguen a fer. Això és cert, però cedint a aquesta obligació, tota França en paga el preu. Com s'ho fan les nacions que no volen rebre immigració? Els menys educats ocupen aquestes feines poc gratificants, i la nació se'n beneficia i així evita greus desavantatges. Però el fet que una feina tingui un aspecte desagradable no la fa menys indispensable i, com a tal, digna de ser adequadament remunerada.

Déu va separar els pobles per la llengua sense cap motiu? Pot l'home violar aquest principi sense patir desavantatges? En preservar la puresa racial del seu poble Israel, a qui va prohibir el matrimoni amb estrangers, no va donar Déu als humans de tota la terra un model a imitar? Per què la barreja racial i ètnica representa un gran perill? Simplement perquè multitud de dimonis invisibles exploten aquesta situació per convertir-la en un problema. Treballen i s'activen en les ments humanes, esforçant-se per convèncer-les que la diferència és insuportable. Déu els deixa actuar lliurement, i les conseqüències de les seves activitats són només les del menyspreu mostrat envers la norma prescrita per Déu. El racisme inspirat pels dimonis és diabòlic, però el racisme inspirat per Déu només pretén evitar problemes. Els seus escollits són seleccionats d'entre tots els pobles, nacions, llengües i tribus de la terra; per tant, no es poden acusar de "racisme" en el sentit pejoratiu del terme. Darrere del color de la pell o de la llengua hi ha una ànima humana convidada pel Déu celestial a entrar a la glòria d'un cos celestial que el farà idèntic als àngels fidels. És per això que, per als seus escollits, l'aspecte físic no té cap importància. No passa el mateix amb la religió diferent que porta l'emigrant. Arriba a competir amb el pla diví, porta amb si la mort; la primera i " *la segona mort* " encara més formidables perquè comporten conseqüències eternes.

Fins i tot dins d'aquesta Europa, composta per nacions riques i pobres, regna la competència, ja que els anomenats socis competeixen entre ells. I la guerra comercial interna beneficia els més rics i menys desafavorits socialment, que és, una vegada més, Alemanya. A Europa, ocupa el cim d'una piràmide, igual que els EUA a nivell occidental i fins i tot global. Els pobles intermedis són explotats i mantinguts a un nivell inferior. Aquest és el principi de la piràmide. L'Alemanya derrotada va rebre la llet política dels EUA, i per tant no és sorprenent que, com a punta de llança, reproduïxi el seu model a Europa, fins i tot en la seva forma; els seus "Länder" s'assemblen als "estats" que formen els EUA.

Actualment, el compromís d'Alemanya de donar suport a la causa ucraïnesa ha estat decisiu; l'actual president de la Comissió Europea és alemany. Mira, Hitler, el teu tercer "Reich" s'ha convertit en una quarta realitat! Darrere d'Alemanya, les altres nacions europees s'han unit a la seva elecció, amb l'excepció d'Hongria. Qui més s'atreveix a contradir-la? Encara són i sempre els més rics els que imposen les seves eleccions.

Cada poble està marcat per la seva experiència. França ha estat a l'avantguarda de la norma humanista des de la seva Revolució, però us recordo una vegada més que originalment els seus "drets humans" només concernien els

homes francesos, i la seva aplicació universal és recent. Els francesos han assimilat aquesta norma fins al punt que els sembla universal, però això està lluny de ser el cas. En realitat, la seva concepció d'aquests drets és una excepció francesa. Per als EUA, aquests drets no impedeixen l'explotació d'aquest home, i no s'han escapat. La resta de nacions només reconeixen parcialment aquests "drets humans", i alguns països de l'est els contesten completament. Això, al seu torn, converteix aquest dret en una causa de disputa i oposició bèl·lica. Convençuts que ofereixen el model perfecte als éssers humans, els francesos tenen moltes dificultats per acceptar el fet que la seva elecció personal no és compartida per tots els pobles. I aquest comportament es troba a nivell europeu i fins i tot occidental, inclosos Amèrica i Canadà. Els països de l'est s'estan despertant, enriquits i poderosos, i estan donant a conèixer les seves opinions i el seu dret a ser diferents. I és el principi de llibertat, tan estimat pels occidentals, el que els dona aquests drets. Com a resultat, Occident està atrapat pel seu pensament liberal, que s'ha tornat "libertari" i, més greument, "liberticida", presentant, segons el seu model americà, les taxes de criminalitat i les formes d'inseguretat més elevades.

Les dates fixades per YaHWéH

Quan va sorgir la necessitat de crear la humanitat terrenal, el gran Déu Creador Jahvé va preparar una mena de gimcana espiritual per als seus estimats elegits. Les experiències viscudes pels humans al llarg del temps i des del principi van ser relatades per Déu a Moisès, qui les va escriure i les va presentar a les generacions futures en els seus cinc llibres: Gènesi, Èxode, Levític, Nombres, Deuteronomi. Aquest testimoni, donat pel mateix Déu, mereix i exigeix la nostra confiança. I la nostra confiança, espiritualment anomenada "fe", és recompensada perquè aquest testimoni constitueix la font i el mitjà de permetre a les nostres ànimes recórrer el viatge terrenal, sabent d'on venim, on som i on anem. Aquestes tres respostes constitueixen el tríptic del repòs de l'ànima. Els fets visibles, degudament anotats, són terriblement enganyosos, i el camí cap a la vida eterna es construeix sobretot sobre les promeses d'aquest Déu invisible, però omnipresent i omniscient.

En el seu pla, Déu es va apropar a la humanitat en una poderosa naturalesa divina, organitzant l'Èxode del seu poble hebreu, escollit per honorar la seva promesa a Abraham. Va donar prova de la seva omnipotència destruint l'exèrcit dels egipcis esclavitzadors. Després, havent posat fi a aquesta assemblea, arrabassada a l'esclavitud i a la mort, els va ensenyar i els va fer conèixer les seves lleis, les seves ordenances, els seus preceptes. Així, després de presenciar la mort dels soldats egipcis, van aprendre de Déu la terrible experiència dels antediluvians, tots destruïts per les aigües del diluvi. A més, aquests hebreus tenien un coneixement complet de Déu: havien rebut proves del seu amor, la seva protecció i la seva fidelitat constant, pel seu alliberament d'Egipte i també coneixien la seva capacitat per destruir els que se li resisteixen. A partir d'ara, només s'expressaria la seva naturalesa individual: els rebels actuen com a rebels i

els elegits es comporten com a elegits. Passen mesos, anys i segles durant els quals els profetes reben missatges de Déu per inspiració que anuncien en un llenguatge més o menys clar el futur del poble hebreu i el del poble escollit. Separo aquestes dues expressions, perquè us recordo, i això és molt important, que l'Israel carnal no és el poble escollit sinó simplement el poble que descendeix per herència del patriarca Abraham. I Déu volia fer per al seu veritable futur poble escollit, d'aquest poble, un símbol, una imatge distorsionada del veritable poble escollit. Déu va retreure contínuament a l'Israel unit, després a Judà i a les deu tribus d'Israel, per les seves freqüents i permanents rebel·lions; res que correspongui al comportament del veritable poble escollit. I si hem de treure una lliçó de l'experiència viscuda a l'antiga aliança, és que Déu jutja i classifica entre els humans que afirmen ser seus, aquells que jutja dignes de la seva elecció per a la vida eterna. Aquesta visió de l'antiga aliança, també la podem mirar la vida en general. Naixem per ser escollits o caiguts. I la resposta rau en la nostra naturalesa individual.

En escriure la Bíblia, Déu no va buscar respondre a la curiositat humana profana. Va ser escrita per als seus veritables elegits, perquè només ells són guiats per ell, per obtenir-ne un benefici saludable. La nostra era moderna ha afavorit la divulgació de la Bíblia escrita en múltiples idiomes repartits per tota la terra habitada, i malgrat això, la seva lectura és ineficaç per a aquestes multituds perquè la seva naturalesa és rebel. La història ho demostra: al començament de l'era cristiana, la Bíblia era absent i amagada, i ja la fe dels apòstols estava pervertida per la barreja amb tradicions paganes. Quan la Bíblia es va difondre al segle XVI va ser immediatament perseguida juntament amb els que la posseïen i, fins i tot llavors, poques persones van reproduir el pacifisme demostrat per Jesucrist durant el seu temps a la terra. No va dir Jesús a Mt. 22:14: " *Molts són cridats però pocs són escollits* "; que tradueixo com: hi ha molts lectors de la Bíblia però pocs escollits que aprenen d'ella i retenen les lliçons donades per Déu?

La Bíblia està formada per milers de pàgines que són útils de conèixer perquè contenen les respostes als enigmes que apareixen als textos profètics codificats espiritualment. Desxifrar-los és extremadament fàcil, gairebé a l'abast d'un nen, però només ha estat possible per als escollits per Déu, que els reserva per a aquesta tasca. I els seus escollits només entenen allò que ell vol que entenguin en el seu temps i era. Així, la construcció de la revelació de les seves profecies bíbliques pren l'aspecte d'una gimcana en què cada parada està marcada per una veritat contextual lligada al seu temps. I com marquem el temps? Per dates que enllacen les successives eres de la història humana.

Nascut a mitjans del ^{segle XX}, vaig aprendre dels humans occidentals que el nostre càlcul del temps es basava en el presumpte naixement de Crist. Aquest postulat va quedar profundament gravat a la meva ment i a la de tots els meus contemporanis. I només Déu em podia alliberar, segons la seva voluntat, d'aquest raonament. Però no ho va fer abans del moment escollit per ell, perquè jo havia d'afegir la meva pedra a la construcció profètica establerta pel poble adventista, apartada per Déu per a aquest propòsit i aquesta funció de revelar profecies bíbliques; això després de les dues proves de fe de les expectatives del retorn de Crist anunciades successivament per a la primavera de 1843 i la tardor de 1844.

Finalment, tinc una explicació molt clara per donar al paper d'aquestes dues dates autenticades per dos esdeveniments viscuts als Estats Units d'Amèrica del Nord. La primera, 1843, s'estableix com el terme del " 2300 vespre-matí " citat a Daniel 8:14 on està escrit en bona traducció de l'hebreu: " *Fins al 2300 vespre-matí i la santedat seran justificades* ". Segons el versicle 13 anterior, aquesta " *santedat* " designa el poble dels sants mateixos, i a partir de la data definida, comença una obra de restauració de grans veritats que concerneixen el sacerdoci " *perpetu* " intransmissible de Jesucrist i la revelació de la condemna del diumenge per part de Déu, que restaura al seu lloc entre els seus escollits la pràctica del seu sant Sàbat del setè dia. Però subtilment, el Sàbat no rep nom, només s'identifica a través del seu oposat, símbol del pecat, que constitueix el repòs dominical establert per Roma: per l'emperador romà Constantí I ^{el} 7 de març de 321 i pel papa Vigili I ^{el} 538, a Roma alliberat dels ostrogots.

De tots aquests elements es desprèn que el decret de Daniel 8:14 determina la data **de l'inici** d'una acció de restauració de les veritats bíbliques. I aquest inici acabarà al final de la segona prova experimentada el 22 d'octubre de 1844. Ara, recentment he esmentat aquest versicle d'Eclesiastès 7:8: " **Millor és el final d'una cosa que el seu principi** ; millor és un esperit pacient que un esperit altiu " ; que tradueixo com: millor 1844 que 1843. És aquí on hem de revisar l'escala de magnituds i prioritats. Jesús mateix va declarar a Marc 2:27-28: " *Llavors els va dir: El dissabte va ser fet per a l'home, i no l'home per al dissabte, de manera que el Fill de l'home és Senyor també del dissabte* ". Ens diu clarament que en l'escala de valors, Déu situa l'home per sobre del dissabte, però no qualsevol home; només aquell que Déu selecciona per a la vida eterna. Trec la conclusió que Daniel 8:14 atribueix la paraula " *santedat* " com a prioritat als sants escollits redimits per Jesucrist. I els esdeveniments als EUA el 1843 i el 1844 testimonien aquesta prioritat perquè després del 22 d'octubre de 1844, Déu va donar el dissabte com a signe de la seva aprovació als adventistes que havien superat la prova; no el va imposar, el va donar. De fet, actua amb el dissabte com ho va fer amb la gràcia obtinguda per la seva crucifixió. El dissabte va ser fet per a l'home escollit i només té sentit per a ell, igual que Jesús va donar la seva vida per redimir els seus sense demanar-li l'opinió. La iniciativa va ser presa per Déu i atribueix aquestes dues coses inseparables només als escollits que jutja dignes d'elles, com revela a Apocalipsi 3:3 en el missatge lliurat a Sardis. De fet, el dissabte no ha d'amagar ni cobrir l'home pel qual Jesús va morir i va ressuscitar. Per a un Durant molt de temps, hem considerat el dissabte com una ordre, un manament perquè, efectivament, es va presentar en forma de manament, però a qui? A un poble rebel que irritava Déu cada dia fins que els va destruir pels romans l'any 70 dC. L'Israel carnal de l'antiga aliança només era una mostra de tota la humanitat, els trets principals de la qual portava. Darrere del manament, Déu amagava en el seu sant " *segell* " el signe de la recompensa reservada als seus escollits que l'estimen i només esperen en ell, esperant com a dignes "adventistes" el seu veritable retorn, la data exacta de la qual finalment els va donar a conèixer: la primavera del 2030.

Déu sabia que els seus manaments serien rebutjats i menyspreats per tots els éssers rebels. Per tant, l'existència d'aquests manaments només tenia com a

objectiu fer complir legalment i legalment la justa sentència de mort per als humans desobedients, perquè la seva desobediència els fa indignes i inadequats per a la vida eterna viscuda en la seva presència. Tanmateix, subtilment, segons el principi dels oposats, els estàndards dels manaments de Déu agraden enormement als seus escollits perquè revelen el seu caràcter: amant gelós, adorable esposa fidel, i el nostre coneixement del veritable significat del seu sant Sàbat, que profetitza el repòs celestial dels escollits del setè mil·lenni, és el nostre do del cel, el nostre privilegi reservat per al nostre temps final.

Així doncs, la lliçó de Daniel 8:14 està més inscrita en els fets consumats que en el text de Daniel mateix. 1843 és, doncs, només l'hora del començament d'una restauració progressiva de les veritats distorsionades o abandonades en l'ensenyament de la religió catòlica romana. Ara bé, aquest començament no pretén una condemna sinó l'oferta als escollits de distingir-se de la massa de creients per un comportament aprovat per Déu. I el 1843, no es tracta, ni del dissabte santificat per Déu, ni del diumenge romà, sinó només, i això és digne de ser assenyalat, de l'interès mostrat en un anunci profètic que fixa una data per al retorn de Jesucrist. L'elecció feta per Déu per començar la seva prova de creients revela la seva prioritat: els veritablement escollits han d'estimar, per sobre de tot, la idea del seu gloriós retorn i el seu interès demostrat revela, també, alhora, la fe que dipositen en els escrits de la Santa Bíblia. La resposta a aquests dos criteris fa que 1843 sigui una prova de fe. Però només és una primera prova que, seguida de la decepció del no retorn de Jesucrist, encara no condemna definitivament els competidors, tots més o menys decebutos. És per això que, en corregir la data, el profeta de l'hora, William Miller, relança per a Déu una expectativa per al 22 d'octubre de 1844. Sabem des del 2018 que aquesta data de 1844 no és legítima perquè el càlcul defineix clarament la primavera de 1843. Però per a Déu, aquestes dates no són importants pel que fa a la seva precisió, ja que ambdues anuncien un esdeveniment que no es produirà de totes maneres. Només li interessen per l'efecte que produeixen en els cristians desafiats. És per això que, per a Déu, 1844 prendrà un valor espiritual més gran que el de 1843, perquè reforçarà el valor de la prova de fe organitzada en aquestes dues dates i fins i tot marcarà el final de la prova profètica oficial i permetrà finalment la selecció dels elegits dignes. A diferència de 1843, la prova de 1844 comporta conseqüències oficials definitives per als cristians de l'època. I va ser en aquesta tardor de 1844, el 22 d'octubre, que Déu va santificar 50 adventistes dels 30.000 compromesos amb l'esperança del retorn de Crist. Els va santificar, és a dir, els va apartar per a ell mateix, perquè la lectura de les seves ànimes li permetia conèixer la profunditat de la seva sinceritat. I aquest coneixement que només ell tenia, el va compartir amb els seus sants àngels mitjançant les dues proves successives de fe. Els àngels coneixien així el seu judici, però a la terra, els homes no eren conscients del que passava a la vida invisible. Així, així com en la seva bondat Déu va posar una marca a Caín per protegir la seva vida, va donar als seus elegits adventistes el dissabte com a signe de la seva aprovació. Aquest és el veritable paper del dissabte; no és una ordenança, és una recompensa. En aquesta pràctica, cada cap de setmana, Déu es reunirà amb els seus veritables fills que l'estimen i esperen el seu retorn com una certesa. Així els oferirà l'experiència d'una comunió

autèntica en el nom de Jesucrist. El seu Esperit, l'Esperit Sant anunciat per Jesús, els instruirà, els inspirarà, perquè la llum divina els il·lumini i els ompli de joia i alegria. La construcció i la preparació de la vida celestial ja comença a la terra. Déu és sens dubte invisible, però continua sent el Déu vivent, el Totpoderós en paraules i obres.

La separació de 1844 donaria fruits; el 1863, als EUA, es va establir oficialment l'església "Adventista del Setè Dia". Però el pla de Déu revelat a Daniel 12:12 porta un estàndard universal, i per tant la data de 1873 obtinguda al final dels " 1335 dies " - anys d'aquest versicle - definiria la dedicació del missatge adreçat als adventistes de " *Filadèlfia* " a Apocalipsi 3:7. Sota la il·luminació de la ploma inspirada d'Ellen Gould White, l'adventisme es va enriquir amb una llum santificada per Déu en Jesucrist. Els seus nombrosos escrits van aixecar el vel sobre experiències passades totalment desconegudes pels homes. Sempre que va ser possible, l'"Adventisme del Setè Dia" va estar representat, però rarament en gran nombre; cosa que va ser força tranquil·litzadora, ja que hi havia " *molts cridats però pocs escollits* ". Malauradament, aquest nombre oficial encara és massa gran perquè el nombre de membres augmenta per herència en detriment de la veritable fe, que només es revela quan es posa a prova, com el 1843 i el 1844.

Va ser llavors que, el 1980, vaig ser guiat per l'Esperit a l'església "Adventista del Setè Dia". Cinc anys abans, havia estat objecte d'una poderosa visió que va romandre sense explicació bíblica. Aleshores intentava entendre la profecia de l'Apocalipsi, convençut que aquest missatge estrany i obscur amagava una autèntica llum divina. A més, el meu descobriment de les explicacions adventistes va respondre a la meua set de comprensió. Va ser llavors que, aquesta vegada batejat, guiat per Déu, l'Apocalipsi va prendre sentit per a mi i una explicació es va fer lògica pel missatge de Daniel 8:14; el versicle clau de l'experiència adventista de 1843 i 1844. Construïnt taules paral·leles als temes de les Cartes dels Segells i les trompetes, la realització del projecte profetitzat per Déu va aparèixer clara i lògica. L'experiència que vaig viure va confirmar el significat de la visió rebuda el 1975; Déu m'ha santificat per a una obra profètica. Les explicacions donades a les profecies de Daniel i Apocalipsi es van ensenyar a partir de les teories desenvolupades pels pioners de l'obra. Havia passat molt de temps i molts grans esdeveniments van permetre donar un nou significat als textos profètics. Així, el paral·lelisme dels tres temes de l'Apocalipsi em va portar a descobrir i establir la data de 1994 com el final dels " *cinc mesos* " profetitzats a Apocalipsi 9:5-10. La data de 1844, que és a l'Apocalipsi **la frontissa** de dues eres jutjades per Déu, els " *cinc mesos* " o 150 anys reals acaben el 1994. I aquesta data és tan important per a l'adventisme el 1994 com ho va ser el 1844 per als cristians protestants, anglicans i catòlics posats a prova en aquell moment. El 1994, la prova basada en l'anunci del retorn de Crist va resultar tan eficaç per desemmascarar la fe dels hipòcrites com el 1843 i el 1844. Aquestes tres experiències són successives però de creixent importància perquè la llum rebutjada i menyspreada el 1994 és infinitament superior a la del 1843 i el 1844. Amb paciència, Déu va esperar aquesta data per oferir als seus escollits una il·luminació completa de totes les seves profecies de Daniel i Apocalipsi i

l'adventisme tradicional i institucional es va atrevir a menysprear-la i rebutjar-la, confirmant el rebuig per la radiació del portador del missatge. L'oposició sistemàtica a una data que anunciava el retorn de Jesucrist va resultar en la ignorància de totes les explicacions que fan que la profecia fos clara, poderosa i lògica, és a dir, digna de fe. A més, Déu mateix els va rebutjar i els va lliurar al campament dels caiguts ja prèviament provats i jutjats. Per als escollits a la prova de fe de 1994, ja no es tracta de prendre la forma d'una institució; la forma oficial rebutjada va ser, de fet, l'última. La connexió establerta amb el Déu del cel no es basa en una etiqueta; Totes les existents són enganyoses i indueixen a error. La connexió, la veritable, es basa en una comunió d'esperits celestials i terrenals. I quan aquesta comunió és real, el fruit de la llum abunda. Així, segons el principi "*a qui té, li'n dóna*", el 2018, el Senyor em va fer descobrir meravelles que ni tan sols havia pensat, relatives a les subtiletes profètiques de la seva santa i reial llei dels Deu Manaments, i la data del veritable retorn de Crist, prevista per a la primavera del 2030.

Des del 1980, sempre he estat convençut que la història terrenal es va construir al llarg de sis mil anys, només que, prenent com a base de càlcul la data del naixement de Jesucrist i no la de la seva mort, els meus càlculs no van poder reeixir. Això malgrat la rectificació de la data del seu veritable naixement que va tenir lloc sis anys abans de la data que tradicionalment se li atribueix. I aquesta rectificació va fer que la data de 1994 fos l'any 2000 de la nostra era, o, en teoria, l'any 6000 del programa diví. L'error amagat per Déu es referia a l'elecció del naixement i no la de la seva mort, que ja suggeria una bona lectura dels escrits d'Ellen G. White, perquè sovint feia esment dels "sis mil anys", però no havia notat la idea de situar el final dels primers quatre mil anys en el moment de la mort de Jesucrist. I per ser precís i franc, vaig rebutjar aquesta idea que feia retrocedir massa el retorn esperat i esperat del Crist diví glorificat. Però els fets són tossuts i el temps ha avançat i, el 2018, la idea rebutjada finalment es va imposar a la meva ment. En descobrir la data oficial de la mort de Jesús en un calendari jueu, es va entendre la data del seu retorn. Però, de nou, la fe dipositada en la interpretació correcta de Daniel 9:27 justifica el descobriment i l'autenticació de la data del 3 d'abril de 30. De fet, segons Daniel 9:27, Jesús va morir enmig d'una "*setmana*" profètica de set anys, però també de set dies reals. Em va ser suficient, amb el meu company de servei i germà en Crist Joel, trobar en aquest calendari jueu la setmana en què la Pasqua jueva tenia lloc a mitja setmana, és a dir, de dimecres al vespre a dijous al vespre: el 3 d'abril de 30 corresponia perfectament a aquesta configuració. Jesús, per tant, tornarà 2000 anys més tard, a la primavera del 2030, i no per la Pasqua del 2030, que arriba 14 dies més tard; la qual cosa dóna sentit a aquestes paraules de Jesús citades a Mt. 24:22: "*I si aquells dies no fossin escurçats, cap carn no se salvaria; però per amor dels escollits, aquells dies seran escurçats*". Les festes són establertes per Déu sobre la base de valors numerats simbòlicament. El nombre "14" representa el doble del nombre "7", que és el "*segell de Déu*". Però el càlcul global del temps de sis mil anys no es basa en aquest simbolisme, ja que és la imatge profetitzada pels sis dies profans de la setmana. A la llum del coneixement de la forma que ha de prendre la prova final de fe basada en la fidelitat al sant dissabte santificat per Déu,

l'expressió " **però per amor dels escollits, aquells dies seran escurçats** " pren la forma d'una confirmació de la promesa de Jesús d'intervenir per salvar els seus últims escollits, abans que el decret mortal promulgat pels rebels s'apliqui contra ells. De fet, Déu ha gravat en la vida terrenal i celestial el seu programa per a la humanitat, fent que l'any i els sis mil anys comencin amb l'equinocci de primavera que etimològicament significa: primera vegada; aquell que Déu ha escollit per al seu poble veritablement escollit i redimit per la seva mort expiatòria en Jesucrist, " *l'Anyell de Déu que treu els pecats del món* " del qual rescata els seus escollits.

La lliçó que cal aprendre sobre les dates construïdes per profecies sobre nombres escollits per Déu és que només tenen valor en la mesura que marquen esdeveniments espirituals amb conseqüències molt greus i importants. El 1844, la fe protestant, en totes les seves denominacions, va ser condemnada i rebutjada per Déu. La connexió amb ell només és possible a través del camí adventista del setè dia. Però el 1994, al seu torn, l'última institució va ser posada a prova i rebutjada per Déu. I aquesta vegada, la connexió amb Déu només continua sent possible per als adventistes dissidents que testimonien a través de les seves obres un amor real per la veritat revelada pel seu Esperit. Les falses afirmacions religioses s'han tornat totalment inútils. La profecia ha revelat l'estàndard per a aquells que Déu salva i aquells que condemna. Qui coneix les explicacions de Daniel i l'Apocalipsi comparteix amb Déu el coneixement del seu judici: no vol dir Daniel "Déu és el meu jutge"? I Apocalipsi no significa "Revelació"? Junts, aquests dos llibres "revelen" als seus escollits el veritable "Judici" que Déu porta sobre la humanitat i les religions de la terra perquè no s'ajusten al model revelat requerit.

Fins ara només he tractat dates construïdes a partir de 1844, però abans d'aquest temps de restauració de la Seva veritat, a Daniel, Déu permet als Seus escollits descobrir la data del Seu ministeri terrenal mitjançant les " 70 setmanes " esmentades a Daniel 9:24: " *Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teva santa ciutat, per acabar la transgressió, per posar fi als pecats, per fer l'expiació per la iniquitat, per introduir la justícia eterna, per segellar la visió i la profecia, i per ungir el Lloc Santíssim* ". Els detalls que permeten el càlcul es donen al versicle 25 que segueix: " **Saps, doncs, i entén que des del moment en què va sortir la paraula de reconstruir Jerusalem fins a l'Ungit, el Príncep, hi haurà set setmanes i seixanta-dues setmanes, els carrers i les rases seran reconstruïdes, però en temps perillosos** " .

Si Déu no volia amagar la possibilitat d'obtenir la data del ministeri terrenal de Jesús, és a dir, la data de la seva primera vinguda, és per a nosaltres la millor prova de la seva intenció de revelar, també, però només en el moment escollit per ell, el coneixement de la data del seu veritable retorn gloriós. A més, si sou entre els seus escollits, també és a vosaltres que us torna a dir: " **Sabeu això, doncs, i enteneu!** ". Les explicacions són nombroses i ara, sòlidament construïdes.

Dit això, quin és el valor, el paper i el lloc del Sàbat? El seu valor és immens per a Déu i els seus escollits perquè va ser santificat per Déu com el setè dia l'endemà de la creació o formació divina de l'home. Per tant, Jesús tenia raó en dir que el Sàbat va ser fet per a l'home i no al revés. Però precisament si Déu el va fer per a l'home, és perquè vol que sigui observat escrupolosament per les seves

criatures humanes, i el Sàbat serà honrat al llarg de la història de la vida pels homes que entrin en una relació beneïda amb ell. Aquest és el cas de tots els descendents d'Adam, que passen pel seu tercer fill anomenat Set (com el setè santificat) fins a Noè, que al seu torn el transmet als seus descendents. Aleshores, Déu crida Abram per servir-lo i li ensenya les seves lleis, els seus estatuts i els seus manaments, inclòs, és clar, i molt lògicament, el Sàbat. El coneixement i el respecte per l'ordre del temps basat en la setmana de set dies ho demostren. Al seu torn, els seus descendents Isaac i Jacob estendrien aquesta pràctica d'ordenances divines, però després de l'assentament del poble hebreu a Egipte, superat per la corrupció egípcia i finalment sotmès a l'esclavitud egípcia, els hebreus abandonaren completament les normes divines. L'esclau no tenia dret a cap dia de descans i era privat del benefici del descans del setè dia. Tan bon punt van ser alliberats del jou egipci, el poble hebreu va ser conduït per Déu al desert àrid i sec del Mont Sinaí a Aràbia (Gàlates 4:25), i no al sud de la península egípcia com afirma la tradició humana, per presentar la seva llei dels deu manaments i després revelar els orígens de la creació a Moisès en reunions privades. Aquí, heu d'entendre que en aquesta antiga aliança, Israel està constituït i format per una mostra d'humanitat rebel, per a la qual obeir és extremadament desagradable. Sabent amb qui tracta, Déu crea un context terrorífic per a aquesta proclamació pública oficial: transforma el Mont Sinaí en un forn, fa tremolar la terra i fa ressonar l'aire amb el so dels trons enmig dels llamps. El poble que presència aquestes coses està tan terroritzat que demana a Moisès que Déu calli. Amb el quart manament Déu ordena un repòs el setè dia, però malgrat el seu caràcter beneficiós per a aquells que l'observen, el Sàbat és mal rebut pels esperits rebels perquè és manat per Déu; cosa que els dona l'aspecte pesat i pesat d'una " *càrrega* ", un terme que Déu utilitza per designar-la subtilment a Apocalipsi 2:24: " *Però a vosaltres, tots els que sou a Tiatira, que no teniu aquesta doctrina i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com diuen, us dic que no us imposaré cap altra càrrega*". Avui, el mateix odi a l'obediència ha donat lloc, des del maig de 1968, a França, a aquesta consigna de protesta dels estudiants revoltats: "està prohibit prohibir". Per tant, no són ells els que es complauran a obeir Déu, sobretot perquè una de les seves altres consignes és: "ni Déu ni amo". Al contrari, els seus últims escollits que es banyen en la seva meravellosa llum celestial estimen obeir Déu. Perquè l'obediència és l'únic mitjà que tenen a la seva disposició per respondre a l'amor que Déu els mostra en Jesucrist. L'obediència constitueix, per tant, una " *càrrega* " pesada per a tots els esperits rebels, però " *una càrrega dolça i lleugera* " per a aquells que estimen Déu a imatge del testimoni donat per Jesucrist. De manera que aquests manaments divins assumeixen per a ells l'aspecte de sàvies invitacions a emprendre el camí de la veritable felicitat compartida.

A Daniel 8:13, Déu cita per ordre la " **causa** " i les conseqüències " **del pecat** ", que és precisament el que diu el versicle 12 que el precedeix: " *L'exèrcit va ser abandonat amb el ~~sacrifici~~-diari a causa del pecat ; la banya va enderrocar la veritat i va prosperar en allò que feia* ". En citar el " **pecat** " com la " **causa** " de la maledicció, l'Esperit revela l'origen del mal: el 321, l'abandonament de la pràctica del seu sant dissabte, el tema del quart dels seus deu

manaments, la transgressió del qual constitueix precisament, als seus ulls, un "**pecat**" molt greu que porta i, per tant, "**causa**" conseqüències greus i terribles per als cristians culpables d'aquesta transgressió. La primera d'aquestes conseqüències és que es lliuren el 538 al despotisme perseguidor de la "**banya**" papal romana citada en aquest versicle. "*La veritat enderrocada*" fa referència al pla de salvació cristiana, els manaments i les ordenances de Déu; accions que fan impossible la salvació. A Apocalipsi 8, aquest càstig va precedir d'un altre càstig, el primer del tema de les "*trompetes*" que van venir a colpejar l'Occident cristià culpable en forma de les invasions bàrbares de l'Est i del Nord.

A Daniel 8:13, Déu ens diu a través de Daniel: "*Vaig sentir un sant parlar, i un altre sant va dir al que parlava: 'Fins de temps durarà la visió sobre el ~~sacrifici diari~~ i sobre el pecat que fa desolació? Fins de temps seran trepitjades la santedat i l'exèrcit?'*" Us recordo aquí que la paraula "sacrifici" està ratllada, ratllada, perquè és absent del text hebreu original. La seva addició distorsiona el significat del missatge diví i el fa inexplicable. En aquesta escena, Déu té dos sants parlant que reapareixeran a Daniel 12:5 com a homes: "*I jo, Daniel, vaig mirar, i vet aquí que **dos altres homes** estaven drets, un a aquest costat de la riba del riu i l'altre a l'altre.*" La mateixa pregunta la reprenen aquests "**dos homes**" al versicle 6: "*Llavors un d'ells va dir a l'home vestit de lli, que estava dret sobre les aigües del riu: Quan serà la fi d'aquestes meravelles?*" Així, sota dues imatges, Déu il·lustra el temps de la data crucial 1843-1844, el període durant el qual es duu a terme la prova de fe basada en la restauració de la veritat doctrinal de la salvació en Crist; això, amb l'objectiu de restaurar la comprensió que els seus apòstols en tenien. A Daniel 12:11 i 12, l'Esperit cita durades de dies-anys, 1280 i 1335 que, començant el 538, la data de l'eliminació del "diari" de Jesucrist pel papat regnant, construeixen les dues dates 1828 i 1873 que envolten les dates crucials 1843-1844; temps que marquen la transició entre la fe que practica el descans dominical i els primers sants escollits que guarden el Sàbat restaurat, és a dir, els papers que ostenten els "**dos homes**" de la visió de Daniel 12:5. Apareixen separats pel riu assassí, ja que s'anomena Tigris, traducció del nom "*Hiddekel*" citat a Daniel 10:4: "*En el El vint-i-quatre dia del primer mes, jo era a la vora del gran riu que és Hiddekel*". "I aquesta imatge del tigre assassí i devorador d'homes donada a la prova de fe basada en Daniel 8:14 es confirma per la imatge de la caiguda de les estrelles que la va profetitzar als EUA el 1833, complint així l'anunci profètic del "**sisè segell**" a Apocalipsi 6:13: "*i les estrelles del cel van caure a la terra, com quan una figuera llença les seves figues prematures quan és sacsejada per un fort vent*".

El dissabte va ser fet per a l'home i la seva utilitat és temporal i perpètua, lligada al temps de la selecció dels elegits humans. I les figues verdes del vers citat simbolitzen els cristians que han rebutjat, entre altres veritats divines, la pràctica del veritable dissabte; preferint així honorar el diumenge de la tradició catòlica romana en lloc del veritable setè dia santificat per Déu. Hem de distingir el dissabte del setè dia, temporal i limitat en el temps, del que profetitza: el gran dissabte del setè mil·lenni que Déu presenta i profetitza com un setè dia. El setè mil·lenni, però, roman encara lligat al tema del pecat, ja que els sants estaran ocupats al cel jutjant els pecadors morts. Per tant, també té un caràcter temporal.

És només després del " *judici final* " i l'extermini dels caiguts al " *llac de foc de la segona mort* " que començarà el temps etern a la terra renovada i glorificada per Déu, pels seus elegits, on el pecat només romandrà en els seus records; perquè la redempció dels elegits per Jesucrist es preservarà per tota l'eternitat en els records dels beneficiaris; i aquesta serà la millor raó per prolongar eternament el seu amor per la seva persona, tant que a través de la seva dolorosa mort expiatòria, la seva demostració d'amor per ells va ser sublim, incomparable i inoblidable.

El decret de Daniel 8:14 estableix clarament l'inici de la restauració de la veritat distorsionada per Roma. I la data obtinguda, la primavera de 1843, marca el final de la relació provisional, fins a la nova " *càrrega* ", de Déu amb les diferents formes cristianes de protestantisme. En aquesta primavera de 1843, Déu posa fi a les seves aliances anteriors i ofereix als cristians de totes les denominacions una oportunitat igualitària per prolongar la seva relació amb ell. Per obtenir aquest feliç resultat, hauran de respondre als seus nous requisits: zel per la seva veritat i escolta atenta i apassionada de les seves revelacions profètiques, si no, seran rebutjats per ell definitivament el 1844. Aquest qüestionament de la fe protestant és suficient per sorprendre multitud d'homes i dones, però no obstant això va ser anunciat i programat per Déu, per a la primavera de 1843 a Daniel 8:14. Aquesta data de 1843 va ser, doncs, fatal per al protestantisme, que estava sent qüestionat, però d'altra banda, la data de 1844 va marcar el final de la prova i la selecció dels primers adventistes que van rebre la pràctica del dissabte com a signe de la seva pertinença al Déu Creador, després que aquest hagués sotmès la seva fe a la prova. Però la mateixa data també va confirmar el rebuig col·lectiu definitiu de les doctrines protestants que honoren el diumenge establert per Roma.

La mirada celestial

La mirada celestial és l'oposat absolut de la mirada terrenal, i per recolzar aquesta veritat, no veig res millor que aquesta afirmació del Déu vivent citada a Isaïes 55:8-9: " *Perquè els meus pensaments no són els vostres pensaments, ni els vostres camins són els meus camins, diu Jahvé*". *Com que el cel és més alt que la terra, així són els meus camins més alts que els vostres camins, i els meus pensaments més alts que els vostres pensaments.* »

Les diferències s'apliquen en tots els àmbits: l'home és mortal, Déu és immortal, etern; l'home és fal·lible, Déu és infal·lible; l'home és pervers i corruptible, Déu és sant i recte, perfectament incorruptible.

Al cel de Déu, els àngels fidels són un sol cor i una sola ànima, vibrant a l'uníson al ritme donat per l'Esperit Déu etern. En canvi, a la terra, les persones són trampes les unes per les altres. Confien ximplement en la llei dels nombres i acaben caient en la trampa de la força obtinguda a través de la unió. Tota la història terrenal de la humanitat pecadora es basa en el principi presentat per Jean de la Fontaine a les seves faules, tan certes i tan educatives: "el dret del més fort és sempre el millor". I el títol podria ser bíblic: "El llop i l'anyell". Pau ens va advertir contra els " *llops rapaços amb pell d'ovella* " a Mateu 7:15: " *Guardeu-*

vos dels falsos profetes. Vénen a vosaltres amb pell d'ovella, però per dins són llops rapaços". » Aquest avís ve donat per Déu, que coneix tan bé la realitat de les coses. I si aquest consell s'hagués pres més seriosament, multitud d'éssers humans haurien pogut evitar caure en trampes seductores. Per tant, he de cridar la vostra atenció sobre la trampa del sentimentalisme sense condemnar el sentiment dels sentiments. El sentiment d'amor és perfectament legítim entre un marit i una muller i entre una parella i els seus fills; és encara més legítim quan es sent pel nostre Pare celestial, el veritable Pare de les nostres vides.

Quan el sentiment cau en la sentimentalitat que constitueix la seva forma perversa? Quan ens fa cecs i sords a qualsevol altre argument de veritat que expliqui la realitat d'una situació. Aquesta ceguesa espiritual impedeix que el nostre cervell raoni i el nostre instint de supervivència es paralitzi. És llavors que "l'ovella està a punt per ser devorada pel llop". En aquest estat, l'ànima humana ja no es defensa; els dimonis poden prendre'n el control complet. I no cal dir que, quan aquesta ànima humana utilitza drogues o tranquil·litzants més o menys mèdics, la feina d'aquests dimonis es simplifica enormement. Es converteixen en els veritables pilots de l'ànima diabòlicament ocupada i habitada. Però aquí també, aquests dimonis no estan obligats a revelar la seva presència mitjançant un comportament anormal sospitos. Per a molta gent, els diabòlics o demoníacs bavegen, tremolen o criden obscenitats. És cert que durant el ministeri de Jesús a la terra, van sorgir aquests casos, i Jesús els va curar. Però aquests exemples no són exhaustius ni únics; totes les situacions, fins i tot les més tranquil·les i aparentment normals, amaguen una veritable possessió demoníaca. Com a prova, cito el cas de Pere, per la boca del qual, per un moment, el diable va parlar a Crist, dient paraules que van sortir del cor de Pere, ple d'amor per Jesús: només li parla de la seva mort expiatòria, que anuncia: " *Déu no ho vulgui, Senyor! Això no et passarà !*" i Jesús immediatament li diu aquestes terribles paraules per escoltar: " *Aparta't de mi, Satanàs!* "; però tornem a mirar Mt. 16:21 a 23, la seqüència dels esdeveniments: " *Des de llavors, Jesús va començar a fer saber als seus deixebles que havia d'anar a Jerusalem, patir molt per part dels ancians, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, ser mort i ressuscitar el tercer dia*". Fixeu-vos bé en com, en aquesta experiència, trobem l'estratègia utilitzada pel diable amb Eva, la primera pecadora de la història de la humanitat. En aquest versicle, Jesús anuncia el programa salvador del pla de Déu als deixebles reunits que escolten col·lectivament les seves paraules. El versicle que ve ara ens dona una aclariment important: per parlar amb Jesús, Pere el pren a part: " *Pere, havent-lo pres a part, va començar a renyar-lo i va dir: Senyor, que això no et passi*". "Pere deixa parlar el seu cor humà perquè estima Jesús i la idea de veure'l morir l'entristeix; ho rebutja. El diable no ignora els seus sentiments, però els utilitzarà per temptar Jesús per mitjans sentimentals per tal d'empenyar-lo a renunciar a aquesta mort que entristirà els qui l'estimen. Sap que Jesús no és insensible a l'amor que li mostren els seus deixebles. Però Jesús resisteix els seus propis sentiments i entén d'on prové aquesta temptació i reacciona amb promptitud: " *Però Jesús es va girar i va dir a Pere: 'Aparta't de mi, Satanàs! Ets un escàndol per a mi, perquè no penses els pensaments de Déu, sinó els pensaments dels homes*". «Aquesta última frase, subratllada en negreta, revela la situació terrenal on lluiten dos bàndols: el

de Déu i els seus pensaments i el dels homes amb els seus pensaments demoníacs. En realitat, Jesús adreça el seu missatge al diable que el tempta a través de Pere, que el mira i li parla. Jesús hauria d'haver desconfiat dels qui l'estimen més que ningú, però era només ell? No és el mateix per a nosaltres, els seus deixebles i germans dels darrers dies? Per què ens estalviaria el diable? No és el propòsit de la seva vida prolongada a la terra fer que tots els seus deixebles perdin la salvació, si és possible, fins al final? Aquestes preguntes són només respostes afirmatives. Sí, el mateix enemic ronda per devorar-nos com el llop que devora les ovelles, mai satisfet. A la nostra era moderna, el sentimentalisme és a l'arrel dels pensaments i moviments humanistes. Sóc adventista, no humanista perquè sóc deïsta. I la meua elecció és raonada i raonable perquè ningú vol i ha fet tant com Déu per salvar l'home i oferir-li la veritable felicitat eterna. L'humanisme situa l'home per sobre de tots els valors. Ho sento pels humanistes, però per... Jo, el més gran, l'altíssim, és Déu, els "*camins del qual són molt alts per sobre dels camins*" dels humans. M'encanta el concepte d'home que Déu té i el que ens va presentar en Jesucrist, l'Home perfecte, sensible a l'amor dels qui l'estimen i estimen tots els seus valors de justícia, compassió i abnegació; el model únic i perfecte que hem d'imitar.

El domini dels sentiments és el principal problema que caracteritza el campament dels elegits. La primera persona a la Terra que es va enfrontar al problema dels sentiments va ser Adam, i no es va beneficiar de cap lliçó viscuda i experimentada prèviament. Estimava Eva amb un amor apassionat i es sentia incapaç de viure sense ella. L'objectiu de Déu es va aconseguir: en el seu estat fusional, eren realment "*una sola carn*". Però aquest resultat, que voreja el sublim en la seva interpretació profètica de Jesucrist i la seva Església, la seva Elegida, va ser desastrós a nivell humà i la primera demostració que el poder dels sentiments podia conduir a la caiguda d'un ésser humà. Des d'Adam, multitud d'ambdós sexes s'han negat a emprendre el camí de la salvació a causa dels sentiments que els dominaven. Temo el sentimentalisme i la sentimentalisme com la pesta, tan desastrosos són per a l'ànima humana. Sóc sensible, fins al punt de plorar en situacions particularment emocionals, però quan es tracta de la veritat bíblica, sóc dur com una roca i inflexible. Vaig pagar per veure i aprendre, per actuar d'aquesta manera. Vaig veure un germà particularment perfeccionista perdre el suport de Déu a causa del seu caràcter massa i massa sentimental. L'amor, el veritable amor, és el que demostra Jesús: plora quan veu el sofriment, però mai renuncia als seus principis de justícia. I això és el que l'home molt rarament aconsegueix fer. Estimar, tot mantenint-se permanentment just, sense l'ajuda de Déu en Jesucrist, és simplement impossible. Els dimonis tenen un gran avantatge sobre els humans: no són carnals i són asexuals. L'única cosa que comparteixen amb els humans a nivell del seu esperit és el desig de llibertat que els va portar a rebel·lar-se contra Déu i el seu govern. Així doncs, els éssers humans actuen de la mateixa manera, però també són víctimes de les lleis carnals, del desig, de l'enveja, de la luxúria, de la malícia, de la crueltat, de la violència fins i tot de l'assassinat, quan els sembla necessari.

Abans de presentar-se en Jesucrist, Déu havia donat a conèixer l'estàndard de la seva mirada celestial quan va conduir el seu Israel des del sant tabernacle

durant els 40 anys de proves. Va fer regnar la veritable justícia, donant a cadascú segons la seva necessitat, però prohibint l'excés, com ho confirma aquest exemple que es troba a Èxode 16:18-19-20: " *Llavors van mesurar amb l'ómer; qui va recollir més no va tenir res de sobres, i qui va recollir menys no va tenir cap manca. Cadascú va recollir prou per al seu menjar*". Moisès els va dir: «*Que ningú en deixi res fins al matí*». *No van escoltar Moisès, i n'hi va haver alguns que en van deixar fins al matí; però hi van entrar cucs i es va fer pudent. Moisès es va enfadar amb ells* ». Així va donar a la humanitat una valuosa lliçó a nivell individual perquè, guiada pel diable, la humanitat és incapaç de posar-la en pràctica col·lectivament. Tota la infelicitat humana rau en el desig de certs éssers de dominar els seus semblants i augmentar contínuament la seva riquesa; i aquests dominadors, en somnis o en poder actiu, s'enfronten entre ells, fins al punt de lluitar entre ells en guerres costoses en vides i coses materials. La lliçó divina que dóna l'oferta del mannà convida l'escollit a no dormir-se en els llorers. Ha d'aprendre a confiar en Déu en tot, en totes les necessitats, dia rere dia. Qui s'enriqueix s'allunya de Déu perquè confia en allò que posseeix a la terra. En deixar de sentir-se dependent de la generosa bondat de Déu, s'allunya d'ell fins al punt d'oblidar-lo i, en el pitjor dels casos, acaba per no creure més en la seva existència.

Durant el regnat del rei Salomó, la pau donada per Déu va afavorir temporalment la vida del poble que respectava la llei divina. Però després de la mort de Salomó, les disputes es van reprendre fins a la separació d'Israel en dos bàndols. La situació viscuda sota Salomó no s'ha repetit mai, des del seu temps fins al nostre. La separació s'ha convertit en el signe extrem de la maledicció divina. I com a tal, hem de notar les innombrables separacions que podem observar a la nostra societat humana occidental a finals del 2022. Cito, la separació de blocs polítics que s'han tornat bipolars; la separació de famílies i parelles, un augment dels divorcis i el rebuig del matrimoni a favor de la convivència; la separació de religions, tot a causa del dret a la diferència i sobretot a l'egocentrisme, però alhora estem presenciant aliances antinaturals. Home casat amb home, dona amb dona, trio legalitzat, còpula amb animals; nacions amb nacions per aliances que també prenen un aspecte bipolar que es va construir a partir del final de la Segona Guerra Mundial el 1945; blocs oposats d'Orient i Occident. Però algunes d'aquestes barreges ètniques i religioses preparen autèntics drames, tan potencialment explosives són. França, que exalta els valors humanistes, fidel a aquest principi, ha acollit emigrants d'arreu del món al seu territori. Així, conviuen francesos individualistes per als quals la família ja no té cap valor i que adopten tota la moral perversa moderna i antiga, i estrangers conservadors amb valors patriarcals i religiosos tradicionalment heretats de pare a fill durant segles i mil·lennis. Des del 1995, esporàdicament, esdeveniments sagnants perpetrats per musulmans guerrers han vingut, com a mostres, a advertir el país del risc final que representa aquesta barreja incongruent. Però tan sords a aquests avisos com van ser els jueus al llarg de la seva existència, els francesos no van voler canviar; però, podien? No és ja massa tard per tornar enrere? La resposta encara rau en el coneixement de les revelacions divines. La pregunta no es planteja en aquests termes i fins i tot perd la seva raó de ser, perquè Déu va

resoldre la seva caiguda fa molt de temps, i les seves opcions arriscades només confirmen el seu destí final decidit pel Déu de la justícia. Ha acollit, allotjat, alimentat, vestit i educat alguns dels seus futurs botxins.

La mirada celestial s'oposa a la mirada terrenal, que n'és l'enemiga. Perquè fins i tot en temps de pau, entre Déu i els humans, la guerra es prolonga contínuament. És per això que els llargs anys de pau, religiosa des del 1798 i civil des del 1945, han estat enganyosos, fins al punt que la religió s'abandona en gran part i quan encara es manifesta, només és per enganyar els humans sobre el judici de Déu, és a dir, des de la mirada celestial, sobre la vida humana i els seus esdeveniments. Els falsos religiosos no renuncien a afirmar que Déu només dóna pau i el seu testimoni enganya multituds que només desitgen escoltar aquest tipus de missatge. Perquè, ignorant la Bíblia, les seves subtiletes divines i les seves obscures profecies, les víctimes no saben que el 2022, després d'haver "*estès durant molt de temps cada dia els braços cap als pobles rebels*", Jesucrist va iniciar l'inici de l'eliminació de l'espècie humana. Serà progressiva fins al 2030 i serà deguda en part a la guerra nuclear, la fam i les epidèmies mortals, i finalment, a les seves set últimes plagues. Però finalment, després de la primavera del 2030, ja no quedarà ni una sola ànima humana viva a la Terra. Però segons el que s'ha profetitzat, conservarà durant "*mil anys*" com el seu únic habitant, Satanàs, el diable. Serà durant "*mil anys*" la seva presó universal. Però rellegim aquest passatge complet d'Isaïes 65: 1 a 5, tant sembla que afecta el nostre temps: "*He escoltat els qui no preguntaven res, m'he deixat trobar pels qui no em buscaven; he dit: Aquí sóc, aquí sóc! A una nació que no era invocada pel meu nom*". *Cada dia he estès les mans cap a un poble rebel, que camina per un mal camí segons els seus propis pensaments; cap a un poble que em provoca contínuament a la cara, sacrificant en jardins i cremant encens sobre maons; que habiten en tombes i passen la nit en coves, menjant carn de porc i tenint coses impures als seus recipients* ; que diuen: "*Aparteu-vos d'aquí, no us acosteu a mi, perquè sóc sant!*"... *Aquestes coses són com fum a les meves fosses nasals, un foc que crema contínuament. Això és el que he proposat dins meu: lluny de callar, els castigaré,* ...

Així doncs, no us uniu als qui pregunten a Déu per la pau a la terra, perquè més que mai, Jesús està ocupat amb els seus àngels "*per portar a la terra, no pau, sinó una espasa*". La seva justícia menyspreada exigeix multitud de morts i les obtindrà. Com no ho podia fer quan va dir a Isaïes 5:20-24: "***Ai dels qui anomenen el mal bé i el bé mal, que converteixen la foscor en llum i la llum en foscor*** , que converteixen l'amarg en dolç i el dolç en amarg!" *Ai dels qui es consideren savis i tenen la ment intel·ligent! Ai dels qui són valents per beure vi i valents per barrejar begudes fortes; que justifiquen els malvats per obtenir una recompensa i treuen la justícia dels innocents! Per tant, com la llengua de foc devora el rostoll, i com la flama consumeix l'herba seca, així la seva arrel serà com la podridura, i la seva flor s'esvairà com la pols; perquè han menyspreat la llei del Senyor dels exèrcits i han menyspreat la paraula del Sant d'Israel.* »

Al principi d'aquest vers, Déu retreu la confusió feta entre "*el bé i el mal*"; cosa que ens porta de tornada al principi de la creació, el context en què "*el fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal*", prohibit per Déu, va ser menjat

per Eva, i després per Adam. Així van obrir la porta a la mort, que acaba emportant-se tota la humanitat al final del món perquè ella, al seu torn, va menjar aquest fruit prohibit..., tota la humanitat, doncs, mereix la mort, excepte els escollits salvats per la gràcia concedida per Jesucrist. Però aquesta gràcia només beneficia els cridats que ell reconeix com a seus i que així accedeixen a l'estatus espiritual d'escollits.

Jesucrist, el metge dels escollits

Aquest dijous 1 de desembre de ²⁰²², el nostre diví Senyor em va concedir la gràcia de donar explicacions sobre les malalties físiques que fan patir els seus fills. Així ens recorda que ell és, de fet, el Metge suprem; el metge, el coneixement del qual és il·limitat en totes les ciències. I només ell posseeix totes les respostes sobre la vida i els seus principis. Com ens recorda el títol d'aquesta obra, tot i que separats per desenes, centenars i milers de quilòmetres, els elegits de Crist escampats per la terra habitada constitueixen el seu nou Israel, a qui ell condueix dia rere dia cap al seu Canaan celestial. I, així com va treure una gran glòria recordant que durant els seus 40 anys de vagar pel desert d'Aràbia, la malaltia no havia afectat el seu poble, avui, però ja a través dels escrits d'Ellen G. White, ens revela les causes del nostre sofriment.

El 2022, el mal d'esquena s'ha convertit en una malaltia que pateix gairebé tots els éssers humans i, en realitat, aquesta malaltia específica ha existit des de la creació de l'home perquè és resultat de la seva constitució. El cos humà està compost per dos blocs superposats connectats per la columna vertebral: la part inferior és la pelvis, la part superior és la caixa toràcica. Entre aquests dos elements hi ha les vèrtebres "lumbars", que són les més afectades en la nostra existència, tant de dia com de nit. Són les que suporten el pes i els moviments de la caixa toràcica, que es pot inclinar horitzontalment en 360 graus. En estar molt estressades, són les primeres a patir les conseqüències dels nostres moviments. L'únic exemple entre tots els mamífers és que la posició natural de l'home és viure dret. I aquesta actitud requereix un gran control de l'equilibri que es manté mitjançant una adaptació permanent d'aquesta columna vertebral. Curiosament, l'home es fa menys mal durant els dies que a la nit quan dorm estirat a terra o en un llit. Per poder posar remei als nostres mals, hem d'entendre absolutament què els causa. Per què les nostres nits són tan destructives quan pensàvem que trobaríem una reparació benèfica en el son? L'explicació és la següent, es pot resumir en dues paraules: posició i renovació cel·lular. Devem el pitjor i el millor a la renovació de les cèl·lules del nostre cos, depenent de si aquesta renovació de les nostres cèl·lules es produeix en una posició positiva natural de tot el nostre cos o en una posició negativa perjudicial per a tot el nostre cos o una part localitzada específica. Què passa quan ens estirem per dormir? El nostre cos reacciona segons la llei de la gravetat: les zones pesades s'enfonsen al matalàs, després, en dormir, els nostres músculs, els nostres tendons, es relaxen i, pel seu propi pes, la pelvis i la caixa toràcica es corben i les vèrtebres lumbars que les separen afavoreixen aquest arrodoniment de l'esquena. Quan s'està estirat de costat, la part superior de

la unió de dues vèrtebres s'estreny i, per contra, la part inferior s'eixampla. No importaria si la posició es mantingués durant cinc o deu minuts, però les nostres nits de descans duren almenys 6 hores, fins a 8 a 10 hores per a algunes persones que en senten la necessitat. A més, mentre que algunes persones sovint canvien de posició durant la nit, d'altres, com jo, afavoreixen l'hàbit de jeure sobre el costat dret o esquerre; ambdues són igualment perjudicials quan mantenen l'home dependent. Entre les primeres cançons que Déu em va inspirar hi ha "The Chained", en què dic això: "L'hàbit és una llei de la qual no es pot escapar; i quan pensem que ho hem aconseguit, ens domina més que mai". És per això que hem de lluitar i alliberar les nostres vides de la dependència de l'hàbit per moltes raons. Perquè el nostre cervell transforma en hàbit tot allò que es renova amb freqüència. On rau el perill? En el cas del son experimentat en una torsió espinal, aquest perill rau en la renovació cel·lular. El nostre cos renova constantment les seves cèl·lules. Les cèl·lules mortes són drenades i evacuades per la sang, i es formen noves cèl·lules per substituir-les. Aquesta acció permanent, que té lloc sense la nostra consciència, ens recorda que Déu continua creant-nos. Primer va formar l'home, però des del pecat mortal, ha assegurat la renovació de les cèl·lules moribundes en els cossos humans. I aquest miracle es repeteix milers de milions de vegades. Si el nostre cos està en la posició correcta, aquesta renovació només és beneficiosa, però si la posició és incorrecta, les seves conseqüències es tornen desastroses. Què passa quan l'articulació de les nostres vèrtebres es deforma? Entre les vèrtebres hi ha el disc vertebral, que esmorteix el contacte entre dues vèrtebres adjacents. A la part superior constreta quan s'està estirat de costat, la renovació de les cèl·lules del disc és limitada i a la part inferior engrandida, la renovació de les cèl·lules d'aquest disc s'amplifica i el disc s'expandeix, perquè es beneficia d'un espai engrandit. A la nit, la renovació de les cèl·lules transforma lentament però inexorablement una acció beneficiosa en una acció nociva que esdevindrà una causa genuïna de sofriment. Perquè durant el dia patim el mal que es construeix inconscientment durant les nostres nits. I cal tenir en compte que aquesta deformació de l'articulació de les vèrtebres lumbar acaba pessigant el nervi ciàtic que surt de la vèrtebra a través de la medul·la espinal, cosa que provoca dolor a l'esquena i fins a les cames i els peus. I el dolor es nota al costat on el disc lumbar està aixafat. Aleshores, quina és la solució? Depèn de l'home prendre iniciatives per protegir la correcta alineació de les seves vèrtebres. En estar dret o assegut, el suport a la columna vertebral ha de romandre recte i vertical. Cal evitar els sofàs que afavoreixen l'arrodoniment de l'esquena o bé col·locar un coixí ferm i robust col·locat a l'alçada dels ronyons. Antigament, les cadires tenien un respall vertical alt i incòmode que obligava a la persona que s'hi asseguia a donar a la columna vertebral una alineació vertical beneficiosa. Aquesta pràctica ha desaparegut perquè l'home preferia la comoditat destructiva de la relaxació (en tots els àmbits: físic i mental). Però per a la nit, es fa necessària una adaptació. Hem d'evitar que el nostre cos s'arrodoni quan dormim estirats d'un costat. Proposo diversos mètodes que consisteixen a adaptar el llit o el nostre propi cos. Per al llit: col·locar una falca entre el somier i el matalàs a l'alçada de la nostra cintura, entre els malucs i la caixa toràctica perquè el matalàs no s'enfonsi en aquesta zona. També es pot col·locar una tovallola enrotllada o qualsevol altre

producte com ara un corró d'escuma sota el llençol inferior, però en tots els casos, cal evitar qualsevol sensació de dolor que es senti si la falca està mal posicionada. És per això que l'altre mètode consisteix a equipar el propi cos; envoltant-nos la cintura amb lli, una tovallola de felpa o un llençol fins que la cintura tingui la mateixa mida que els malucs i la pelvis. Així, el nostre cos s'enforteix i es manté, i s'evita l'arrodoniment de la columna vertebral. És llavors quan opera el miracle de la vida, cures la teva malaltia mentre dorms, sense medicació, sense cap fàrmac, sense cap fisioterapeuta, quiopràctic o, simplement, un reparador d'ossos. Encara és la renovació de les cèl·lules la que recarregarà el disc lumbar en el seu equilibri correcte en 360 graus. Aquesta renovació de les cèl·lules continua fins al final de la vida humana, és a dir, fins a quin punt la situació creada per la malaltia està lluny de ser desesperada.

La consciència de la importància de la postura adoptada durant el son em va portar a adonar-me de l'existència de moltes altres conseqüències. Considerem que dormim entre una quarta part i un terç de la nostra existència i arribo a dir: "digues-me com dorms i et diré què ets". Es diu que les cèl·lules de tot el nostre cos es renoven completament després de set anys. És al voltant dels 40 anys que apareixen les primeres conseqüències dels mals hàbits practicats des del naixement; i per descomptat, com a regla inevitable, i la causa principal, la postura del cos adoptada durant el son nocturn. Quan s'està estirat de costat, els discs lumbar no són els únics que pateixen danys, el mateix passa amb la nostra cara i els nostres ulls. Durant la nit, el cap descansa sobre un dels seus dos costats sobre el coixí, que recomano gruixut i ferm per compensar els 10 a 15 centímetres que separen el costat de la cara de la vora extrema de l'espatlla; i aquest costat inferior que descansa sobre el coixí s'aixafa durant tot el temps de son; els canvis musculars són operats pel principi de renovació cel·lular; al llarg de dècades, canviem l'aspecte i la morfologia. Els músculs oculars també pateixen aquests canvis i apareixen els primers signes concrets d'aquests canvis: la modificació de la visió a causa de la deformació dels músculs orbitaris. L'ull originalment molt rodó s'ha ovalitzat més o menys. Però aquest mal no té cap remei real i llavors comença l'esclavitud de portar ulleres que només empitjorarà amb el temps. Malgrat els seus desavantatges, dormir estirat de costat té un avantatge per al descans muscular de les cames que només s'obté amb una lleugera flexió d'aquestes; cosa que dormir d'esquena no permet. Però, d'altra banda, dormir d'esquena no causa cap inconvenient per a les vèrtebres lumbar ni els músculs de la cara. Com a regla general, perquè el son sigui realment reparador, la roba de llit s'ha d'adaptar a la forma del cos humà basant-se en el principi de l'ergonomia. El nostre cap no necessita un coixí de plomes ni una escuma massa tova perquè la zona que ha d'estar fermament recolzada és el coll i la nuca, i aquí també recomano utilitzar un llençol d'escuma de densitat ferma o un coixí bastant ferm. Dormir d'esquena és molt beneficiós i causa poques molèsties. Com a regla general, és el canvi de posició corporal l'ideal perquè escapem del condicionament de l'hàbit. I d'aquesta manera, cap part del nostre cos haurà de patir una exposició nociva massa llarga. En aquesta posició, el coixí esdevé inútil tret que sigui modelat i ergonòmic. Tanmateix, per a la comoditat i la protecció del coll, recomano col·locar el gruix d'una tovallola gruixuda enrotllada a la seva alçada.

Hem d'aconseguir dormir, independentment de la posició que adopti el nostre cos. I quan s'apliquen els mitjans que he proposat per solucionar el problema de la columna vertebral arrodonida, el cos pot girar cap a la dreta, l'esquerra o d'esquena, sense cap inconvenient. He exclòs deliberadament el cas de dormir de panxa, perquè en aquesta posició la molèstia afecta els músculs del coll i la nuca. Així prolongada durant la nit, la posició retorçada del cap, a 90 graus, sovint és la causa d'aquest famós "coll rígid" que sent dolorosament en despertar-se qui dorm.

Les adaptacions proposades fins ara tenen més la funció d'evitar el mal d'esquena que de tractar-lo quan ja es nota dolorosament. Curar el problema dolorós requereix un mètode una mica més muscular. I en aquest sentit, els fills del Déu Creador no s'han de deixar infantilitzar pels metges de la ciència mèdica humana. El sentit comú i la intel·ligència que Déu ens dóna valen molt més que les lliçons apreses i repetides pels metges, lloros arrogants i orgullosos. Per a Déu, el primer pas cap a la curació és aturar la causa del dolor, que per tant s'ha d'identificar clarament. Aleshores, per curar el pinçament de l'articulació vertebral, explotarem el principi d'arrodoniment afavorit per la flexibilitat del llit, invertint la posició del cos i accentuant el buit format. Si es nota dolor ciàtic al costat esquerre, cal estirar-se sobre el costat esquerre i fomentar l'arrodoniment de la columna vertebral col·locant un coixí sota la part inferior dels malucs i un altre sota la caixa toràctica. En aquesta posició, les vèrtebres pinçades es veuen forçades a separar-se. En la relaxació muscular absoluta, un alliberament complet de la relaxació, el pes del cos força aquesta obertura. I si cal i està disponible, l'ajuda d'un tercer pot ser molt útil, pressionant amb petites sacsejades la cintura de la persona estirada, la relaxació muscular de la qual és absolutament necessària per no lesionar els tendons i músculs que connecten aquestes vèrtebres. Acabo de descobrir en un documental de televisió el mètode d'un mestre massatgista tailandès que utilitza un mall de fusta amb el qual colpeja els músculs del seu client. Els cops s'esmoreeixen i es donen a una massa de tela ajustada que pren forma cilíndrica mitjançant l'enrotllament d'una corda. La seva explicació és molt convincent. Així provoca als músculs ones de xoc de gran profunditat que desperten l'organisme mitjançant un flux de sang que constitueix la respiració del múscul. El resultat final obtingut va ser més que sorprenent. El pacient que patia es va sentir completament relaxat al final de la sessió i va demostrar la seva major flexibilitat inclinant-se i tocant el terra amb els dits, amb les cames rectes. El massatgista combinava encanteris religiosos pagans dirigits als esperits amb la seva tècnica física, però deixant això de banda, el mètode és digne de ser recordat i practicat. A Orient, la curació es pot aconseguir mitjançant pràctiques brutals no acceptades a Occident. Però aquestes pràctiques brutals demostren la seva eficàcia; Això no sempre és així amb les tècniques occidentals. De fet, necessitem entendre el comportament del nostre cervell, que revela els senyals enviats per tot el cos físic. Sense dolor específic, el cervell sembla inconscient de l'existència del cos, però si es produeix un trauma per xoc o pessigament, els nervis envien un missatge al cervell que assenyala una agressió anormal, que el cervell expressa a través del dolor. El dolor es percep de manera aguda quan la resta del cos es troba en un estat normal de repòs. Però si altres punts també comencen a assenyalar agressió, el dolor inicial es percep de manera debilitada. Tot succeeix segons

aquesta imatge: a la foscor de la nit, una espelma encesa crida l'atenció sobre si mateixa. Però si mil espelmes s'encenen alhora, desapareix en la massa i ja no es percep ni es pot identificar. Això és el que provoca la multiplicació dels cops de mall d'aquest massatgista tailandès sobre tots els punts musculars vitals del cos dels seus pacients. Però no es limita només a aquests cops. Amb el peu, pressiona fermament els músculs durant uns segons i després allibera la pressió. D'aquesta manera, bloqueja i desbloqueja la circulació de la sang, al seu torn, des dels panxells, les cuixes i els músculs de l'esquena fins al coll. Agraeixo aquest enfocament purament mecànic del cos humà, perquè això és el que som: màquines dotades de l'esperit de vida donat per Déu. He experimentat en mi mateix amb aquest cop directe amb un mall de fusta i si el cop no és massa fort, no causa dolor, però sens dubte desperta la circulació de la sang als músculs adormits. I crec que aquest mètode pot ajudar a evitar bloquejos a les artèries i, per tant, problemes circulatoris greus com ara atacs de cor o aneurismes cerebrals. Un detall a aclarir, l'objecte utilitzat pel massatgista tailandès, per esmorteir els cops, es componia de la següent manera: al mig d'un quadrat de tela blanca, recollia herbes aromàtiques com la menta i altres herbes sense moldre-les ni aixafar-les; aixecant les cantonades de la tela es formava una bola, tancada per un cordó que envoltava la tela fins a la part superior. En colpejar aquesta part superior, l'essència de les plantes contingudes a la bola inferior s'escampava per la pell i pels músculs colpejats. El massatge tailandès no és una carícia, sinó una acció brutal, mesurada i controlada que provoca una reacció beneficosa en els músculs tractats i una curació real obtinguda sense cap medicació química. D'aquest testimoni només retinc " *el que és bo* ", tal com Déu ens convida a fer en aquest versicle d'1 Tes. 5:21: " *Però proveu-ho tot; reteneu-vos fermes del que és bo* ". Tot i que aquest versicle es refereix principalment a les " *profecies* ", crec que també es pot aplicar a tot allò que pot ser bo, en tots els aspectes de la vida. Rebutjo les teories religioses tailandeses, però conservo les pràctiques físiques de la seva atenció mèdica. Els dimonis els han donat el benefici del seu ric coneixement de la vida humana, el seu cos i els seus òrgans. El meu interès per aquest mètode es justifica pel fet que, des de fa uns anys, ja he agafat el costum de tractar el meu dolor ciàtic colpejant la zona dolorosa prop de les vèrtebres lumbars.

La segona lliçó de salut d'aquest estudi fa referència a la dieta, i sobre aquest tema, no hem après totes les lliçons que ens ensenya de la Bíblia. Visc a Occident, a França, una regió global que ha estat maleïda per Déu des de l'any 321, oficialment. I els nostres costums i tradicions dietètiques s'han heretat i transmès de generació en generació, durant segles, fins a la nostra era moderna, on trobem l'estàndard de tres àpats al dia: esmorzar, dinar o sopar i sopar o sopar. Aquests tres àpats al dia, que tradicionalment es mengen, són absolutament innecessaris, però a l'Europa rica i pròspera, la gent menja més per plaer que per necessitat. Quan era petit, em van ensenyar proverbis i dites com aquesta: cal menjar per viure, no viure per menjar. Com la majoria de dites de saviesa, aquesta ha estat completament ignorada i oblidada pels éssers humans. És per això que el model correcte no es trobarà entre els homes, sinó només a la Bíblia, a les lliçons divines. Déu ens va presentar aquest model ideal quan va alimentar el seu poble

Israel durant 40 anys al desert. L'aliment prescrit era exclusivament mannà, que tenia un gust, com llegim a Èxode 16:31, " *com un pastís de mel* ": " *La casa d'Israel va anomenar el nom de l'aliment Mannà. Era com la llavor de coriandre; era blanc, i el seu gust era com un pastís de mel* ". El menjar es donava només una vegada al dia després de la rosada del matí. Aquesta lliçó és particularment rellevant per a nosaltres, que ens presentarem a l'elecció celestial, guiats per Déu al seu Canaan celestial. Què ens diu Déu en aquesta experiència? Ens diu que les necessitats calòriques dels éssers humans durant un període de 24 hores es poden satisfer en un sol àpat menjat a primera hora del matí. Adéu als tres àpats que, recomanats pel diable, sobrecarreguen el cos encadenant hores de digestió que se superposen al llarg del dia i fins i tot durant la nit. Quina qualitat de descans pot tenir el son quan el cos continua gestionant el seu procés digestiu durant diverses hores? Una qualitat tan baixa que la necessitat de fàrmacs calmants i soporífers esdevé essencial. Però en despertar-se, el cafè tòxic al seu torn esdevé essencial per mantenir el cos despert i excitat. D'aquesta manera, la màquina humana es veu sotmesa a una cadena cíclica de frenades sobtades i acceleracions sobtades que absorbeixen tota la seva energia i promouen l'estrès; això, fins al xoc final, la crisi nerviosa o l'aneurisma coronari, o altres problemes més o menys fatals d'aquest tipus.

En contrast amb aquests estàndards de vida negatius, Déu mana als seus escollits, pel seu bé comú, que s'acumulin les calories necessàries per a 24 hores, només a primera hora del matí. Els aliments absorbits permetran al cos humà dur a terme totes les seves tasques, totes les seves activitats, durant 24 hores. El cos aprecia aquest principi perquè després de menjar un àpat abundant, els aliments es transformen immediatament en energia, que així estarà disponible fins a l'hora de dormir. L'activitat diürna no interfereix amb la digestió; ambdues estan controlades pel cervell en la seva fase conscient. I quan arriba l'hora de dormir, el cos no necessita menjar, sinó només descans físic i mental. En aquesta fase d'inconsciència, el cervell dóna als òrgans un merescut descans. Un àpat menjat entre les 6 i les 7 del matí es digereix completament cap a la 1 del migdia. Però el cos normalment és capaç de proporcionar l'energia necessària per a les 5 o 6 hores d'activitat que encara queden fins al final de la jornada laboral. I aquest temps es redueix encara més en el cas d'una jornada contínua de 8 hores; l'activitat que començava a les 8 del matí i acaba a les 4 de la tarda. Jo vaig experimentar personalment aquest ritme de treball professionalment el 1976. Alliberat a les 4 de la tarda, tenia així 3 hores per fer la compra i tantes per preparar el meu àpat per al matí següent; després de les quals, podia recuperar-me amb una nit de son molt necessària i merescuda. Aquest règim particular va ser acceptat pel meu empresari perquè treballava sol, sense conseqüències per als altres treballadors. Malauradament, avui dia, els fills de Déu depenen de l'organització de la humanitat maleïda i han de respectar els principis establerts col·lectivament. Tanmateix, l'elecció del mètode dietètic continua sent individual i el model ordenat per Déu, o suggerit per ell, és, per tant, aplicable per qui vulgui fer-ho. A la societat, els models adoptats són els que el diable i els seus dimonis han inspirat en els homes rebels. Són destructius de vides i esperits. Al contrari, Déu ens mostra el que és bo, agradable i perfecte per a nosaltres, i només els seus escollits

ho entenen i ho aproven per al seu bé major, ja en aquesta terra marcada per la maledicció humana. A més, el menyspreu que mostra per la seva selecció d'aliments purs i impurs recau sobre ells en forma de malalties que promouen la seva marxa cap a la mort.

En una lliçó anterior, el versicle de l'Èxode ens va recordar que les necessitats nutricionals de cadascú són individuals i diferents. De fet, en l'espècie humana, només tenim en comú l'aparença general perquè existeixen diferències en totes les àrees externes visibles, però també en els comportaments i reaccions dels nostres òrgans: depenent dels seus gens heretats des del naixement, alguns mengen molt sense que el seu cos se'n beneficiï i per a altres, és el contrari, menjar poc els porta a augmentar de pes, i els casos deguts a les hormones poden justificar l'obesitat. És per aquesta raó que Déu deixa a cadascun dels hebreus la possibilitat de saciar-se de mannà segons la seva necessitat personal fixada per la seva naturalesa. Ell fa el mateix per nosaltres avui, cadascun de nosaltres estableix la quantitat d'aliment que creu que ha de consumir però aquesta lliure elecció per la quantitat no és per la seva qualitat, Déu havent prescrit normes sobre aquest tema que els seus escollits només poden honrar i aplicar amb plaer i confiança.

Hi ha una cosa que marca la diferència entre la curació donada per Déu i la donada pels metges d'aquest món. Déu pot aconseguir una curació perfecta i total, mentre que els homes només pretenen fer desaparèixer el dolor causat per la malaltia. Però per obtenir una curació completa de Déu, exigeix que el malalt posi fi al que li causa danys; i aplica aquest principi tant a la malaltia física com a l'espiritual. Per entendre aquesta necessitat, la imatge de "Penèlope", l'esposa del grec "Ulisses" i del poeta "Homer", és perfectament adequada: desfeia a la nit la bufanda que teixia durant el dia per retardar el matrimoni que el seu poble volia imposar-li; actuava d'aquesta manera perquè encara esperava el retorn d'Ulisses, el seu marit, que havia marxat molts anys abans per participar a la guerra de Troia. Així, si la causa de la malaltia no desapareix del tot, les cures rebudes no queden més que com a successius pal·liatius incapaces de conduir a una curació completa. Havent patit personalment dolor ciàtic en diverses ocasions, recordo d'aquestes experiències que, havent recorregut a manipulacions realitzades amb èxit per correctors d'ossos, cap d'ells va pensar mai a donar-me consells sobre com revertir i eliminar la causa del meu dolor ara crònic. Vaig venir a buscar alleujament, me'l van donar, i res més.

És, doncs, al gran Metge Jesucrist a qui dec la capacitat de comprendre avui que tots els mals són curables si s'eliminen les causes que els provoquen; i només en aquesta condició única.

Reflexionant-hi, puc atribuir la deformació de la meua columna vertebral al somier metàl·lic on dormia esquena contra esquena amb el meu germà gran, estant jo mateix estirat sobre el costat dret, quan era petit. Nit rere nit, el problema va anar acumulant-se fins a prendre una forma crònica quan el disc lumbar es va atrofiar al costat esquerre. Identificar l'origen del problema indica la manera de curar-lo: n'hi ha prou per revertir la situació. I si no ho vaig fer abans, és perquè aquest hàbit, havent-se tornat natural, em semblava que afavoria el son. Aquest raonament va tenir la conseqüència de prolongar i accentuar el problema.

Passa el mateix amb el pecat. Al món del diable, els falsos cristians pensen que poden ser salvats per la sang de Crist continuant practicant el pecat; no és el que diuen, sinó el que fan. El gran Metge de les ànimes no els pot salvar, per tant, com esperen, pensen, amb fe. Però la pràctica continuada del pecat testimonia contra el que anomenen "la seva fe" i els nombrosos textos d'avertència citats a la Santa Bíblia, la Paraula de Déu, en els escrits dels nous i antics pactes, els condemnen a la més cruel de les desil·lusions. Jesucrist va venir a " *posar fi al pecat* " segons Dan. 9:24, no només a " *expiar-lo* ". I " **el pecat** " al qual va posar **fi** és aquell que els seus escollits **abandonen** posant-lo sobre " *l'Anyell de Déu que treu els pecats del món* "; fent expiació només en benefici d'aquests escollits; Aquest és tot l'ensenyament del cerimonial jueu de "Yom Kippur" o "Dia de l'Expiació", el tema revelat en imatge a Lev. 23:16 a 32, i de la Pasqua jueva. El propòsit d'aquest cerimonial escenificat es resumeix en el únic vers de Jeremies 31:34: " *Ja no s'ensenyaran més els uns als altres, ni cadascun el seu germà, dient: Coneixeu YaHWÉH! Perquè tots em coneixeran, des del més petit fins al més gran, diu YaHWÉH; perquè perdonaré la seva iniquitat i no recordaré més el seu pecat* " .; un projecte salvador la realització del qual en Jesucrist es confirma a Hebreus 8:8 a 13. A la llum d'aquest vers, dic als qui pensen que estan salvats "en el seu pecat": com pot Déu " *oblidar* " el vostre " *pecat* ", si encara es practica i roman visible sota la seva justa mirada com a Jutge Suprem? Déu només pot " *oblidar* " allò que ha desaparegut. Aquest és el cas del " *pecat* ", que desapareix només després de ser abandonat per l'ésser humà culpable.

Observo que en aquest versicle, Déu cita " *pecat* " i no " *pecats* ". Això confirma la idea que per a ell, " *pecat* " designa, globalment, una actitud rebel que pot prendre múltiples formes. I aquest pensament l'expressa l'apòstol Jaume quan declara a Jaume 2:10: " *Perquè qui guarda tota la llei, però ofèn en un punt, és culpable de tots* " . Aquest text, per tant, confirma l'exigència de Déu de veure desaparèixer completament la pràctica del " *pecat* ", que és, segons 1 Joan 3:4, " *la transgressió de la llei divina* " en la vida d'aquells que salva en Crist: *Qui peca transgredeix la llei, i el pecat és transgressió de la llei.* "; que designa cada paraula que surt de la boca de Déu en els seus dos pactes successius.

La vida confirma la necessitat d'abandonar la causa del mal en tots els àmbits. Es pot curar un bevedor alcohòlic sense deixar de beure alcohol? Es pot alliberar un fumador de la seva addicció si continua fumant? Aquests dos exemples demostren la necessitat de l'abandonament absolut de les pràctiques que causen el mal. I aquestes cures només s'obtenen mitjançant l'esforç i la lluita contra l'hàbit i la seva dependència. Per obtenir aquesta victòria, la víctima ha de ser perseverant i decidida a guanyar, o capaç de " *negar-se a si mateixa i prendre la seva creu per seguir* " Jesucrist, l'únic gran Metge de cossos i ments víctimes de malalties totes degudes al " *pecat* " heretat d'Adam i practicat per tots els éssers humans després d'ell.

A jutjar pel resultat, el pla de Déu per eliminar el pecat ha fracassat completament. Així és com sembla la situació global al món. Però el pla de Déu mai va tenir la intenció de convertir tota la humanitat per salvar-la. El seu pla salvador només es realitza en les vides dels pocs escollits escampats per tota la terra entre totes les nacions. Ell pot salvar aquests escollits perquè han escoltat,

rebut, entès i acceptat obeir les seves demandes; això els fa dignes de viure en la seva presència, en amor compartit, en l'eternitat que ve i que Ell els dóna.

EL TEMPS DE LA FI

El "*temps de la fi*" s'esmenta diverses vegades al llibre de Daniel, però també al testimoni personal donat pel Senyor Jesucrist. Avui estudiaré els diversos significats que Déu dóna a aquesta expressió, tot i que crec que per a Déu només en té un: per a ell, el "*temps de la fi*" arriba quan s'ha fet tot per arrabassar de la mort les ànimes fidels dignes de ser salvades. Per recolzar aquest raonament, tenim la història dels antediluvians destruïts per les aigües del diluvi. Ara bé, la causa d'aquesta destrucció va ser la impossibilitat de salvar-los malgrat el testimoni donat per Noè i els seus fills. Tota la humanitat de l'època el coneixia i es burlava obertament de la seva construcció de l'arca que el salvaria a ell i a la seva família. Però, a l'hora escollida per Déu, les finestres del cel es van obrir i tota la humanitat va morir ofegada com rates amb tots els animals terrestres escampats per la terra; excepte aquells que van entrar a l'arca per salvar la seva espècie. El testimoni del diluvi és extremadament important perquè amb aquesta acció, Déu va donar als homes la prova de la seva capacitat per destruir la vida que havia creat. Després del diluvi, l'amenaça pesa molt sobre la humanitat rebel i incrèdula, però és molt més que una simple amenaça: és un avís, perquè ha programat per al "*temps de la fi*" un nou extermini al retorn de Jesucrist al començament del setè mil·lenni, però també, al final d'aquest setè mil·lenni després del judici final, pel "*diluvi de foc*" profetitzat a 2 Pere 3:7: "*mentre que, per la mateixa paraula, els cels i la terra actuals estan reservats per al foc fins al dia del judici i la destrucció dels homes impius*". Aquest "*diluvi de foc*" cobrirà la terra amb magma subterrani, que li donarà l'aspecte del "*llac de foc*" esmentat a Apocalipsi 20:14, en què tots els rebels jutjats per Déu i els seus elegits rebran aquest càstig de la "*segona mort*". Aquest extermini per un autèntic "*diluvi de foc*" marcarà el veritable final del projecte salvador terrenal, el temps omega o "Z" en relació amb el principi alfa o "A" que en realitat no és només el de la creació terrenal, sinó que és aquell en què Déu va crear el seu primer oposat lliure, l'àngel anomenat "Estrella del Matí" i que morirà com a "Satanàs" i "diable", l'adversari i enemic de Déu i de tota la humanitat; fins i tot d'allò que li serveix més o menys inconscientment.

A les notícies del febrer del 2022, vam veure que els russos van pintar una gran "Z" blanca als seus vehicles militars. Ningú ha explicat realment aquesta lletra "Z", que no existeix en rus, però que és, de fet, l'última lletra de l'alfabet de les llengües occidentals. Per això crec que aquesta cosa és un signe donat per Déu en benefici dels seus escollits que comparteixen els seus secrets. De fet, el signe és sinistre, ja que anuncia "*la fi*" per a aquest Occident que concentra en si mateix tota la ira de Déu. El color blanc és diví i un signe de puresa: Déu decreta la fi de la dominació dels pobles occidentals que han traït i distorsionat el seu pla de salvació basat en la mort expiatòria de Jesucrist. La "Z" anuncia clarament un missatge relacionat amb el "*temps de la fi*". Aquesta "Z" específicament

occidental revela la lògica de la motivació de l'"operació especial" llançada pels russos contra Ucraïna, a qui retreu precisament la seva aliança amb els països d'Europa Occidental i Amèrica. En denunciar els excessos perversos de la moral occidental, els russos només proclamen amb paraules concretes el pensament del judici de Déu. És obvi que a Occident aquestes acusacions no poden ser escoltades ni justificades, de la mateixa manera que la nació jueva no podia acceptar i reconèixer els justos retrets que Déu li va dirigir a través dels seus profetes, fins al final de la nació, destruïda, perquè havent perdut tota eficàcia, les crides es van tornar inútils; només es va imposar el càstig final.

A Mateu 24:14, Jesús va declarar: "*Aquest evangeli del regne serà predicat a tot el món per a testimoni a totes les nacions. **Aleshores vindrà la fi***" . Com es va predicar l'evangeli del regne arreu del món? La resposta és: a través de la difusió de la Santa Bíblia. Des del moment en què es va imprimir, distribuir i posar a la seva disposició en tots els idiomes, tots els habitants de la terra van ser empoderats davant Déu. La Bíblia, la paraula escrita de Déu, proporciona respostes úniques als justos qüestionaments dels éssers humans; Déu no pot fer res més per ells. L'evangelisme va perdre el seu sentit quan, a les mans dels protestants, la Bíblia i la seva veritat divina van ser distorsionades i traïdes. Però aquesta traïció no va ser l'última, ja que al seu torn, sotmesa a una prova de fe profètica entre 1980 i 1994, la fe de l'adventisme institucional va demostrar el seu menyspreu per l'advertència profètica donada per Déu a la seva Santa Bíblia. I aquesta última traïció és pitjor que les anteriors perquè la llum ha abundat per donar sentit al pla salvador de Déu. El coneixement i la restauració de la pràctica del dissabte han il·luminat les causes del dramàtic patiment a causa de les persecucions religioses imposades per la religió catòlica quan els reis la van recolzar amb la seva força armada. Ara, després d'haver revelat als pioners de l'obra la identificació d'aquesta religió catòlica amb la "*bèstia que puja del mar*" a Apocalipsi 13, al seu torn, successivament, la religió protestant i l'adventisme oficial han fet una aliança amb ella. Això, realment, determina per a Déu la data del començament del "*temps del*" . "*fi*" és el moment en què la traïció humana arriba al seu punt àlgid. I aquesta data és el 1994, ja que els esforços secrets dels adventistes per establir aquesta aliança antinatural van ser revelats oficialment als adventistes a principis de 1995.

Trobarem a Daniel 11 diverses cites del "*temps de la fi*" que, per tant, totes designaran aquest any 1995. Hem d'entendre el pensament del nostre Creador que va compondre la construcció de tota la seva revelació profètica bíblica, que en realitat només pretén per als seus últims escollits del "*temps de la fi*" . "*fi*" . I aquest terme m'obliga a recordar aquest vers on Déu diu a través de Salomó: "*el final d'una cosa és millor que el seu principi*"; és tan lògic: el principi és ple de preguntes en una situació obscura mentre que el "*temps del*" "*fi*" està ple de respostes a totes les preguntes. De fet, tota la profecia només s'havia d'entendre correctament quan tot el que es profetitza s'anava a complir o estava a punt de complir-se. Perquè aquest és el veritable propòsit de tota profecia: és el seu compliment esperat amb fe pels seus servents el que nodreix encara més la seva fe a l'hora en què es compleixen les coses profetitzades. Però només s'espera allò que se sap que s'ha d'esperar; això és impossible per a aquells que

menyspreen les profecies. La profecia és, per als darrers dies de la humanitat, l'única expressió de la veritable fe. Nombroses cites exhorten els candidats a la salvació divina a "vetllar"; que consisteix precisament a rebre i comprendre els anuncis profetitzats per Déu a la seva Santa Bíblia. Qui "vetlla" està esperant i no se sorprèn de l'esdeveniment que espera.

Aquests dos versos de Daniel esmenten "el temps de la fi": Dan. 11:27: "Els dos reis buscaran en els seus cors fer el mal, i a la mateixa taula diran mentides. Però no ho aconseguiran, perquè **la fi no arribarà fins al temps fixat**". El context fa referència a Antíoc IV i al seu nebot Ptolemeu, rei d'Egipte, que són respectivament per a aquest context antic el "rei del nord" i el "rei del sud" a la profecia. La mateixa expressió "perquè **la fi no arribarà fins al temps fixat**" es cita de nou al versicle 35: "Alguns dels savis cauran, perquè siguin refinats, purificats i emblanquinats, **fins al temps de la fi**, perquè **no arribarà fins al temps fixat**". Però aquest temps, el context al qual es refereix aquesta "fi" és el del "**temps de la fi**" que desenvoluparà el versicle 40. L'expressió "**temps fixat**" suggereix un temps o una data construïda per les durades profetitzades en "dia-any" per Déu a les seves profecies. Aquestes dates construïdes estan, doncs, doblement marcades perquè representen per a Déu esdeveniments programats de primordial importància i es revelen als seus escollits. I la que marca el començament del "**temps de la fi**" o 1994, és de la màxima importància, perquè és l'última que la profecia permet construir. Déu dona als seus últims escollits aquest punt de referència que permet interpretar el conflicte descrit als versos 40 a 45 en què el context és el del final de l'evangelització de la fe cristiana. Aquesta vegada, en aquest context final, el "rei del nord" designa Rússia i les repúbliques musulmanes orientals que la recolzen i el "rei del sud" representa les nacions musulmanes situades principalment al sud del mar Mediterrani, els àrabs i els africans. Se l'anomena "rei del sud" per l'origen àrab de la religió de l'Islam nascuda a la Meca a principis del ^{segle VII}. Al vers 27, tot evocant un context antic, Déu adreça a la intenció dels seus últims escollits una al·lusió que també afectarà el "**temps de la fi**", els dos últims "reis del nord i del sud", és a dir, la Rússia cristiana ortodoxa i les nacions musulmanes unides en una aliança antinatural, duen a terme, al seu torn, intercanvis basats en la "**falsedat**" denunciada per l'Esperit en aquest versicle 27. Aquesta al·lusió és l'única revelació d'un judici diví contra la fe ortodoxa, perquè a part d'aquest cas, la profecia de Daniel i l'Apocalipsi ignora l'existència d'aquesta fe cristiana ortodoxa reivindicada i practicada als països de l'Europa de l'Est. La profecia només es dirigeix a la fe catòlica romana i a la fe protestant que neix de la Reforma d'aquesta església catòlica i, finalment, a la seva forma "adventista", forma oficial que acaba "**vomitada**" per Jesucrist. Aquest verb "vomitar" confirma el seu estat beneït original. En canvi, la fe catòlica i la fe protestant no van ser "vomitades" per Jesús, perquè mai va reconèixer la primera i només va acollir provisionalment la segona, a causa de la seva imperfecció doctrinal fins al 1844, data de la prova de la seva fe.

A la llum d'aquestes dades que fan del 1994 la data de l'inici del "**temps del « Fi »**" de Daniel 11:40, l'enfrontament del "**rei del sud**" contra el "**rei**" papal objectiu de la profecia des del versicle 36, té com a objectiu la falsa fe

cristiana de tota l'Europa Occidental; i en aquesta Europa, França, l'única potència militar i «filla gran de l'Església Catòlica, la seva mare».

Envers Déu, França ha de pagar car el seu suport constant a l'Església Catòlica Romana papal. Envers el "*rei del sud*" musulmà, ha de pagar igual de car la seva antiga colonització dels països musulmans de la costa nord d'Àfrica. Així, el 25 de juliol de 1995, trobem un primer atac musulmà assassinat per part del GIA, el grup islamista algerià, que va dur a terme un atac amb bomba en sòl francès a l'estació "Saint-Michel Notre-Dame" del RER B parisenc; Jesucrist, el veritable Saint-Michel, sent el patrocinator d'aquesta acció punitiva contra el culte de la Mare de Déu designat amb el nom de "Notre-Dame". Després d'aquest atac, en van seguir d'altres, perpetrats successivament pel grup Al-Qaeda i el grup Daesh. L'hostilitat musulmana envers la religió cristiana ja no està en dubte; és òbvia. L'11 de setembre de 2001, a Nova York, la destrucció de les dues torres del World Trade Center, colpejades per dos avions de passatgers utilitzats en un atac suïcida de tipus "kamikaze" japonès, va confirmar aquesta oposició odiosa contra tot l'Occident cristià.

La profecia revela dues fases principals d'agressió per part dels enemics d'Europa. La segona fa referència a l'agressió russa que s'està gestant en l'actual guerra a Ucraïna. Déu profetitza així que Europa serà atacada successivament per les nacions musulmanes i, finalment, per les nacions russes de l'Est, que la destruïran en gran mesura.

El "*temps de la fi*" és el temps de la fi de la dominació arrogant de l'Europa Occidental, de la qual van sorgir diverses nacions gegants, els EUA i el Canadà, Austràlia i Sud-amèrica. La prova que Europa és el principal objectiu de la ira de Déu en Jesucrist es troba en el símbol "*Eufrates*" que el designa en el càstig de la "*sisena trompeta*" a Apocalipsi 9:13. I sota aquest símbol "*Eufrates*", Déu apunta al suport europeu donat a la religió papal catòlica **romana**, el nom simbòlic de la qual és precisament "*Babilònia la Gran*", és a dir, el de la ciutat situada al riu "*Eufrates*" dels antics caldeus.

El mateix "*temps de la fi*" constitueix un poderós suport per a la veritable fe dels elegits i una prova concreta de la seva existència. Als camps rebels, ningú creu, ni vol creure, en una veritable "*fi*" del món. Per tant, els pensaments es dirigeixen constantment cap a l'esperança i l'expectativa del temps de les negociacions finals, a través de les quals es donarà un "*final*" *feliç al conflicte actual*. Cal conèixer i compartir veritablement amb Déu el seu pla general revelat per saber que aquestes negociacions mai arribaran. Només els elegits que comparteixen el coneixement dels seus designis saben que la història humana està inscrita entre "*un principi i un final*" que serà feliç per als elegits i mortal per als rebels. I tota aquesta revelació es va construir entre la creació del Gènesi i la revelació final de Crist anomenada "Apocalipsi".

A Daniel 11:44-45, Déu profetitza: "*I notícies de l'est i del nord el preocuparan, i sortirà amb gran fúria per destruir i destruir completament molts*. *I plantarà les tendes del seu palau entre els mars, a la muntanya gloriosa i santa. I arribarà a la seva fi*, i ningú no l'ajudarà". Així, després d'haver "*destruït i destruït completament molts*" a Europa i Amèrica, la poderosa Rússia mateixa serà aniquilada per Amèrica. Les seves tropes seran perseguides i

exterminades a la terra d'Israel. En aquest nivell de destrucció, la humanitat es veurà molt reduïda. A Europa, " *un terç de la humanitat* " haurà estat assassinada, i potser més. Però què passarà amb els pobles no cristians? No es salvaran i s'atacaran mútuament. Perquè tots els pobles de la terra tenen un enemic potencial contra el qual lluitaran i es destruiran completament els uns als altres. Els supervivents seran sotmesos a una prova final de fe basada en les religions cristiana i jueva. Per tant, les nacions paganes haurien d'haver desaparegut; la prova final no els afecta.

No caure víctima de falses il·lusions continua sent el privilegi innegable dels escollits dels darrers dies. Aquesta és la porció que Déu dona als qui estimen la seva veritat i la veritat en totes les coses.

El " *temps de la fi* " encara és aquest: 2 Tim. 3:1 a 7: " **Sabeu també que *en els darrers dies* vindran temps perillosos". Perquè els homes seran amants d'ells mateixos, amants dels diners, fanfarrons, orgullosos, blasfems, desobedients als pares, desagradats, impius, sense amor, sense perdó, calumniadors, sense autocontrol, ferotges, menyspreadors del bé, traïdors, tossuts, enlairats, amants del plaer més que de Déu, tenint una aparença de pietat però negant-ne el poder. Allunyeu-vos d'aquests. Perquè entre ells n'hi ha alguns que s'esmunyeixen a les cases i porten captives dones ximples carregades de pecats, endudes per diverses concupiscències, sempre aprenent i mai capaces d'arribar al coneixement de la veritat. » Quina és la raó d'aquesta trista imatge que descriu el caràcter general dels humans en el « *temps de la fi* »? Als 77 anys de pau obtinguts de Déu després del final de la Segona Guerra Mundial, és a dir, des del 1945. Des d'aquella data, tot Occident s'ha deixat formatar pel poderós vencedor de l'època, l'Amèrica capitalista liberal. Per primera vegada en la història de la humanitat, l'home s'ha convertit en una cosa explotable, una eina d'enriquiment per a una societat organitzada de manera piramidal inspirada pel diable a la maçoneria que regna en aquest país. Els humans s'han convertit, malauradament, en "consumidors". El comerç i la indústria els empenyen a consumir i, per incorporar els més pobres a aquest principi, se'ls ofereixen préstecs de crèdit. Quan aquesta persona pobre està endeutada, ja no té cap altra opció i ha de treballar imperativament en les condicions desavantatjoses que proposen els "empresaris", que té com a arrel la paraula llatina "pater", que significa pare; però aquest nom també és heretat de la paraula "patrici" que designava el protector de les persones més febles entre els romans, i en la qual trobo una semblança de forma i significat amb el verb "pasturar", i qui són aquests "patres" que van a "pasturar"? Les ovelles, és clar, les més febles que són lliurades a l'egoisme i la cobdícia d'aquests nous pastors especials. És en aquest país on el president electe es compromet amb la mà a la Bíblia, que els manaments de Déu seran més atacats, a causa de l'enriquiment fomentat que desperta la cobdícia entre els pobres. Us recordo: aquesta és la concepció religiosa ensenyada pel protestant ginebrà, Joan Calví, per a qui l'enriquiment constitueix una prova de la benedicció de Déu, exactament el contrari del que aprova, com indica aquest versicle de 1 Tim. 6:10: " **Perquè l'amor als diners és una arrel de tots els mals ; i alguns, havent estat posseïts, s'han desviat de la fe i s'han llançat a molts turments**". » ; i Jac.5:1 confirma dient: « Vingueu ara, rics! Ploreu i gemegueu per les desgràcies que us cauran**

sobre ». I per satisfer aquesta cobdícia, la resposta més senzilla per als pobres és el robatori i el crim, l'assassinat atroç. Aquest desastrós model de societat americana s'ha reproduït a tots els països occidentals, però sempre amb un nivell inferior i un retard d'uns quants anys. A causa dels orígens del seu establiment, el poble americà es va construir sobre la multiplicitat ètnica, i els nous emigrants tenien tots els mateixos drets independentment del seu origen. Això és cert en principi, però en realitat, la convivència va prendre una forma racista i els negres, considerats en aquell moment com a esclaus, van patir particularment els excessos dels blancs. Els nadius vermells no van ser tractats millor, ja que van ser gairebé completament exterminats. Va ser a Amèrica del Nord que els drets humans establerts a la França republicana es van desviar del seu significat original, precisament per la seva barreja ètnica, que encara no existia a Europa a aquest nivell, a cap país. Aquests drets humans, que tenien com a objectiu anivellar les classes i abolir els privilegis dels monàrquics i del clergat catòlic romà a França, es van convertir, a Amèrica, en drets internacionals imposats a les nacions terrenals. Els francesos van establir aquesta carta per resoldre un problema nacional, estrictament intern, però, assumit per Amèrica, aquest dret nacional es va convertir en internacional. Influenciats pels EUA, els pobles europeus van adoptar un rere l'altre la concepció americana d'aquests drets. I paradoxalment, és a través dels drets humans que Amèrica vassallitza les nacions que esdevenen "consumidores" dels productes que inventa i que sedueixen els pobles europeus, però no només, perquè el seu model de societat aconsegueix conquerir gairebé totes les nacions de la terra. No és, doncs, casualitat que, a Apocalipsi 18, Jesús citi diverses vegades l'expressió " *mercaders de la terra* ", al·ludint a aquesta naturalesa comercial típicament americana.

La imatge lamentable i terrible que Pau presenta a Timoteu és visible avui dia a totes les nostres societats occidentals. Però el pitjor encara és a Amèrica, on han aparegut "bandes" i on les seves grans ciutats, anomenades civilitzades, tenen taxes de criminalitat molt elevades, molt més altes que a qualsevol país europeu. Fins al punt que, als carrers d'aquestes ciutats, el so incessant de les sirenes dels vehicles policials aclapara el soroll ambiental dels cotxes que circulen un darrere l'altre. Aquestes sirenes han substituït el piular dels ocells que deserten d'aquestes zones inhòspites i perilloses. A tot el país, però especialment en aquestes grans ciutats, el "somni" americà s'està convertint en un malson. I veient aquestes coses, només puc comparar-les amb la situació que va precedir el diluvi en temps de Noè, però també amb la que va caracteritzar Sodoma i Gomorra en temps de Lot i Abraham, una situació d'iniquitat reproduïda per la legalització americana i occidental del "matrimoni gai" i els drets LGBT exigits pel moviment Woke i les lligues feministes "Me too". Així com Lot va ser seduït per la riquesa de Sodoma, situada en una vall fèrtil, els "Lots" del nostre temps són seduïts per l'aparent brillantor dels EUA, una terra on les persones més cobdicioses poden fer realitat el seu somni d'enriquiment; una terra de joc on, sense cap fatiga, el més enganyós guanya segons el principi del joc de cartes anomenat "Pòquer".

El 2022, la " *fi del món* ", Amèrica pot presumir d'haver imposat amb èxit el seu model a totes les nacions europees, excepte la recalcitrant Hongria. Així mateix, amb l'excepció de Polònia, tots els altres països d'origen monàrquic han

adoptat el seu model multiètnic obrint les seves fronteres. Com a resultat, tots pateixen els desavantatges d'aquestes cohabitacions insuportables, però cap pot fer marxa enrere, perquè tots estan emmordassats pel govern supranacional de la Unió Europea, que els manté a ratlla amb les seves subvencions financeres. Les diferents experiències americanes i europees no condueixen al mateix resultat. A diferència d'Amèrica, Europa reuneix antigues monarquies independents, i els avantatges nacionals d'aquesta independència encara els senten nostàlgicament els pobles d'aquestes nacions; això fins al punt de promoure la possibilitat de fracturar la unió aconseguida. Perquè Europa només pot salvar la seva unió sent la més forta, i no és així, perquè en aquest sentit, Amèrica està veritablement unida, si no per a millor, almenys per a pitjor, per dur a terme les obres fatals que Déu li ha preparat i ha revelat als qui l'estimen i l'obeeixen.

El "*temps final*" continua sent el de les últimes deconstruccions, i abans de les dels béns materials que seran destruïts pels bombardejos, vénen les que tenen com a objectiu les coses ensenyades per Déu. Perquè hem vist com el diable ha fet que la gent menyspreï i abandoni el respecte per les lleis sanitàries i el dels deu manaments de Déu des del 321, és a dir, més àmpliament, des de principis del ^{segle} IV. Després, al ^{segle} XVI, l'aparició de la competència dels reformadors protestants va portar l'església papal romana a destruir, per reacció contrària, l'ensenyament de la salvació obtinguda per la gràcia portada només per Jesucrist. Aleshores, el 1844, en el moment en què Déu va exigir la restauració del veritable setè dia del repòs del Sàbat, el campament maleït per Déu el va rebutjar i es va aferrar encara més a justificar el seu diumenge, el primer dia de la setmana divina, heretat sota el títol de "dia del Sol" deïficat des de Constantí I. Finalment, el 2022, sota la instigació venjativa dels joves negres americans que practiquen el racisme antiblanc, les normes establertes pels blancs es posen en dubte, atacant l'ordre sexual establert per Déu des del principi de la seva creació terrenal. Les paraules "dona i home" ja no s'accepten perquè la llibertat reclamada ataca fins i tot aquesta definició establerta pel gran Déu creador. Sota la inspiració dels dimonis, aquests últims rebels volen imposar la llibertat d'escollir el propi gènere sexual; això, a causa dels progressos realitzats per la cirurgia mèdica. Després del "lifting" facial ofert a les dones, va venir l'oferta de reconstrucció de pits i altres parts del cos, incloses les parts sexuals, sense oblidar l'abominable possibilitat que s'oferia als anomenats homes "transsexuals" de fer créixer i augmentar els pits femenins i de crear quirúrgicament una vagina artificial en els homes.

No us equivoqueu! Aquestes coses són sobretot fruit de la lluita del diable i els dimonis contra Déu, i els homes i dones que utilitzen no són més que víctimes inconscients del seu menyspreu per aquest mateix Déu; que és la seva veritable culpa que els fa dignes de la mort eterna, perquè és definitiva.

Els "*temps finals*" també estan marcats per paraules, noms els significats dels quals profetitzen subtilment coses. Aquest és el cas del nom "Renaixement", sota el qual, per al seu segon mandat presidencial, Emmanuel Macron va fer elegir el seu partit LREM, juntament amb el partit "Horitzons" fundat pel seu antic primer ministre Edouard Philippe. En la història francesa, el nom "Renaixement" està vinculat al regnat de "Francesc I". Diverses coses són destacables sobre ell. Va unificar el poble francès imposant la llengua francesa a totes les províncies. Va

iniciar l'hostilitat i la persecució contra els reformadors protestants. Maleït ell mateix, precedeix els "reis maleïts", com la història anomena els tres fills de la reina Caterina de Mèdici, que eren d'origen italià i de fe catòlica romana papal. Els seus tres fills (Enric II, Carles IX, Enric III) van morir sobtadament, un darrere l'altre. Déu no podria haver donat un millor senyal per confirmar la maledicció de la religió catòlica romana. Però què veiem? Aquest partit polític anomenat "Renaixement" es comporta de manera particularment autocràtica, ja que, rebutjant pactar amb els oponents, d'acord amb els principis democràtics, el seu últim govern liderat per una dona utilitza, per votar el pressupost nacional del 2023, deu vegades consecutives (a data de 17-12-2022), l'article 49-3 de la Constitució francesa; un article que permet imposar una llei i que converteix la "5a República" en una autèntica "dictadura" concebuda pel general de Gaulle, aquest gran líder de la República. I amb gran aplom i arrogància, Madame es permet dir al poble francès que no desespera d'obtenir una majoria que els votants li van negar. Per tant, declara, implícitament, que per a ella, l'única manera de governar és tenir una majoria absoluta o exigir l'article 49-3. Però en ambdós casos, l'oposició present a l'Assemblea Nacional només hi és per oferir a aquesta governança i al poble francès l'afirmació enganyosa que encara es troben en un règim republicà democràtic. En realitat, aquesta oposició no és més que una coartada democràtica, ja que la seva opinió és totalment i sistemàticament ignorada pel govern. Això és cert per als diputats de l'oposició del govern francès, però el mateix principi s'aplica a aquest govern autocràtic que està subjecte a les directives imposades pels comissaris europeus a través dels diputats del Parlament Europeu, que també són coartades democràtiques per a la governança europea. Així, veiem que des del 2012, Déu ha posat al poder una joventut autocràtica la missió de la qual és destruir lentament però segurament els principis republicans. La llibertat i els seus drets adquirits pels francesos s'estan reduint dia rere dia per respectar els dels immigrants amb un nombre cada cop més gran de costums, tradicions i religions diferents. La llibertat republicana és, per tant, visiblement llibertidica.

En aquest darrer temps de "Renaixement", es restaura el govern autocràtic i el context bèl·lic ucraïnès afavorirà aquest govern autoritari fins a les hores de destrucció de béns i vides programades per Déu, contra les "*deu banyes*" o deu regnes, alguns dels quals s'han convertit des de llavors en nacions republicanes, però havent retingut com a herència la maledicció de la seva submissió religiosa a Roma; de manera que ja no tenim "tres reis maleïts" sinó "deu" que, simbòlicament, representen a Daniel 7:8 i 24, i Apocalipsi 13:1, els antics regnes que formen les actuals nacions republicanes catòliques i protestants de l'Europa Occidental i les seves poderoses conseqüències dels EUA, Canadà, Austràlia, Amèrica del Sud i Amèrica Central. La fe ortodoxa oriental no és una excepció a aquesta maledicció, ja que va heretar i adoptar la pràctica del diumenge catòlic abans de separar-se de l'església papal romana mitjançant un cisma religiós que ha continuat fins al nostre temps, marcat pel seu odi i destructiu enfrontament bèl·lic. D'aquesta manera, "*el temps de la fi*" es confirma com una època de "Renaixement" on la intolerància religiosa manifestada per Francesc I ^{reapareix} en tota la seva violència, aviat, a tota Europa. Però "els reis maleïts" eren reis de

França, de manera que els del nostre "renaixement final" són principalment els presidents i primers ministres que han governat successivament aquest país des del 1995. De fet, aquestes successions són totes similars, perquè el model establert pel socialista François Mitterrand a partir del 1981, un model caracteritzat per l'humanisme social, continuarà fins al nostre temps; fins i tot ha estat adoptat a nivell europeu. És per això que el seu símbol, basat en "la rosa", la flor de l'amor, encara designa avui el model europeu; cosa que justifica el quartet escrit per Michel Nostradamus, el profeta, que diu: "Pontifex romà, vés amb compte d'acostar-te a la ciutat regada per dos rius; la teva sang hi escopirà, tu i els teus, quan la rosa florirà". Per fugir de l'agressió contra Itàlia, l'actual papa, "Francesc I", vindrà a refugiar-se a Lió. Però perirà en aquest lloc amb els catòlics que l'honoren. Un petit però important detall a tenir en compte: Lió és la ciutat de Maria, la santa verge de la religió catòlica, el culte de la qual és una abominació per a Déu.

Si els reis o presidents maleïts anteriors han preparat la ruïna de França, l'últim dels reis maleïts és l'actual jove president de França, i és sobre ell que recauen les conseqüències de les decisions preses pels seus predecessors. A més, no fa res per revertir la situació i confirma la direcció imposada des de François Mitterrand, el que el seu successor, Jacques Chirac, anomenava "el pensament únic". Què deia aquest "pensament únic"? Deia: "França, obriu-vos i sacrifiqueu la vostra prosperitat a l'altar de la construcció europea. Privatitzeu les vostres empreses nacionalitzades i doneu la benvinguda a tota la misèria del món que us arriba". I es va fer. Si Jacques Chirac va saber resistir-los, en canvi, el seu successor Nicolas Sarkozy va ser seduït pel cant de sirenes del capitalisme americà al qual va lliurar França reincorporant-se a l'aliança de l'OTAN. Va lluitar contra Líbia sota el coronel Gaddafi, que va ser assassinat pels seus enemics, mentre que ell s'havia posicionat com a defensor de França contra els atacs islamistes. Es podria trobar un millor fruit de maledicció? Després d'ell, el president François Hollande va lliurar França al sector financer generalitzant les assegurances privades de les Mutuelles i va imposar a tot el país l'abominació del matrimoni entre persones del mateix sexe de tota mena. I finalment, Emmanuel Macron confirma totes aquestes decisions, arruïnant el seu país amb un bloqueig sanitari de l'economia (Covid-19) i convertint França en un objectiu de la ira russa donant armes modernes altament efectives a Ucraïna, atacada per aquesta Rússia venjativa des del 24 de febrer de 2022. Aquests són els fruits dels nostres "reis maleïts" de l'era del "Renaixement" dels " *fins dels temps* ".

Però pels seus elegits, Déu va donar al nom "Renaixement" un significat molt més positiu, perquè va ser en aquest moment del segle XVI ^{que} la seva reveladora Bíblia Santa va ser impresa, distribuïda i, per tant, posada a disposició dels seus servents protestants. Ha estat, des de llavors, a l'origen del renaixement religiós i la causa del " *renaixement* " espiritual o conversió dels elegits al " *nou naixement* ", fins al nostre temps. Li devem tot i, en particular, les revelacions profètiques que ens fan compartir el pensament del judici del nostre Déu i sense ella, no podríem obeir la seva voluntat, ja que només ella la revela.

Finalment, cal destacar que a la nostra era del "Renaixement", l'actual papa porta el nom de "Francesc I". Cal voler ignorar realment aquest missatge proposat pel gran Déu subtil, en nom de Jesucrist.

Per resumir totes aquestes coses, hi ha efectivament en el nostre temps del " *temps final* ", un "renaixement" de l'agressivitat religiosa degut, aquesta vegada, a l'acció dels àngels malvats, finalment alliberats per Déu (que han estat esperant des de la tardor de 1844 segons Ap. 7:1 a 3), perquè destrueixin i " **maten** " principalment, a l'Europa Occidental designada simbòlicament amb el nom d'" **Eufrates** ", un " **terç dels homes** " igualment simbòlic, segons l'anunci d'Ap. 9:13 a 16: " *El sisè àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu des de les quatre banyes de l'altar d'or que és davant Déu, que deia al sisè àngel que tenia la trompeta: Allibera els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates. I van ser alliberats els quatre àngels, que estaven preparats per a una hora, un dia, un mes i un any, per matar un terç dels homes* ". El nombre de genets a l'exèrcit era dos-cents milions de vegades deu mil: vaig sentir el seu nombre ". L'última frase revela el nombre de combatents en aquesta guerra: dos-cents milions. Aquesta precisió ens permet rebutjar totes les falses interpretacions que s'han donat a aquest conflicte fins al nostre " *temps final* ", és a dir, des del 1995. Però a qui devem aquest retorn de la intolerància religiosa? A una religió que no reconeix la tolerància: l'Islam. I aquesta és la paradoxa de la situació, que es fa incomprendible per a qualsevol que no sigui l'escollit de Déu en Jesucrist. Perquè als ulls dels homes, l'actual principal enemic de Déu, l'objectiu de la seva ira divina, es comporta de la manera més pacífica i humanista de totes les religions de la terra. Les seves faltes són pecats comesos contra Déu, identificables només de manera doctrinal. Però qui a la terra, a part dels seus escollits, està preocupat i preocupat pels atacs fets contra Déu i els seus principis? A Occident, gairebé ningú, i a l'Orient, falten la justícia de Jesucrist i la revelació de la Santa Bíblia; de manera que les indignacions musulmanes, no basades en la veritat de la salvació divina pla, no justifiquen aquells que els demostren i els exhibeixen amb zel, violència i gran soroll.

L'aigua de la vida

En escollir simbolitzar la vida humana amb " **aigua** ", Déu, el nostre Creador, va voler donar a aquells que li pertanyen, els seus esclaus voluntaris, molts ensenyaments útils per rebre i comprendre.

Tots sabem què caracteritza l'" **aigua** " i, a nivell espiritual, Déu ens ha revelat que la terra va ser creada originalment en forma d'una bola d'"aigües". Aquesta veritat primària s'ensenya a Gènesi 1:2: " *La terra era informe i buida, i les tenebres cobrien la faç de l'abisme, i l'Esperit de Déu planava sobre la faç de les aigües* ". Això deu haver estat important perquè es recorda a 2 Pere 3:5: " *Perquè ignoren que els cels existien en temps antics per la paraula de Déu, i que la terra es va formar de l'aigua i per mitjà de l'aigua* ". El següent vers proporciona una primera justificació de la importància de " **l'aigua** ": " *i per aquestes coses el món que existia aleshores, essent submergit per l'aigua, va*

perir " **Aigua** " aquí pren el seu significat més terrible, ja que llavors dóna la mort, la cessació completa de la vida; que no s'estén immediatament a una dimensió celestial o a algun "nirvana" inspirat en els homes pels dimonis celestials. És aquest aspecte definitiu el que fa que la mort sigui tan terrible per als éssers humans; allò que no es va obtenir durant la vida a la terra ho perd per sempre l'ésser humà, home o dona. Hostil en massa a la humanitat, "l'aigua" l'ofega i la fa morir. I a Gènesi 1:9-10, llegim: "I Déu va dir: **Que les aigües que hi ha sota el cel s'apleguin en un sol lloc** , i que aparegui la terra ferma". I així va ser. Déu va anomenar la terra ferma Terra, i la junta de les aigües Mars. I Déu va veure que era bo . Per aconseguir aquesta " reunió de les aigües en un sol lloc ", Déu va fer que la superfície de l'escorça terrestre, que havia estat coberta d'aigua fins aleshores, es buidés. I ja, obeint la llei de la gravetat creada per Déu, l'aigua subjecta a aquesta llei va començar a seguir el camí més fàcil que la va portar a arribar al nivell més baix, el més proper al centre axial del globus terrestre i el més llunyà del cel i de les estrelles solars que Déu crearia el quart dia. I Déu va donar a aquesta " reunió d'aigües " el nom de " mar ". És aquest nivell del " mar " el que serviria de punt de referència perquè els homes establissin i mesuressin l'alçada dels nivells de la terra " sec " anomenada " terra ". Ara, apliquem la definició d'aigua que s'acaba de donar a la humanitat que simbolitza. Això il·lumina el missatge citat en aquest versicle d'Apocalipsi 8:8-9: " *El segon àngel va tocar la trompeta, i una cosa semblant a una gran muntanya cremant va ser llançada al mar ; i una tercera part del mar es va convertir en sang, i un terç de les criatures que hi havia al mar i que tenien vida van morir, i un terç dels vaixells van ser destruïts.* » Precedida de « com », aquesta imatge és altament simbòlica i, per tant, no fa referència al « mar » sobre el qual navegaven les barques o, si més no, només el fa parcialment. De fet, sota aquest símbol « mar », Déu designa la humanitat pagana estesa per tota la terra habitada i, en particular, la que és propera al lloc il·luminat per la seva llum; que designa l'Europa Occidental i l'Orient Mitjà d'on va sortir la seva llum divina i el seu suprem coneixement religiós. Això fa referència a tots els pobles i tribus que vivien a totes les costes del « mar » Mediterrani, al Nord, al Sud i a l'Est, perquè l'Oest d'aquest « mar » encara conservava, en el moment previst, tot el seu misteri. En el pensament de Déu, les vides paganes es reuneixen i es col·loquen així sota el mateix estatus espiritual: el de la seva condemna a la mort eterna, a causa de l'herència del pecat transmesa des d'Adam i Eva. I el que aquests pobles pagans tenen en comú amb « les aigües » és que també ells segueixen els camins més fàcils i naturals que els imposa la llei de l'herència tradicional. Res no és més fàcil per a l'home que conformar-se a les tradicions del seu poble i dels seus pares. La gran majoria de les criatures de Déu obeeixen aquesta llei imperativa de la tradició que causa la seva caiguda. Entre els animals, aquest principi és una normalitat natural i legítima, ja que només obeeixen el principi de "la preservació de la vida"; la majoria només maten per alimentar-se, per una necessitat que s'ha tornat indispensable des que el pecat va entrar a la vida terrenal per culpa de l'home. Però els éssers humans es diferencien dels animals en què Déu els ha dotat d'una intel·ligència superior que s'expressa en la seva capacitat de jutjar, d'escollir, de resistir o cedir, davant de totes les situacions que sorgeixen a la seva vida. Els

compromisos religiosos, incloses les seves formes paganes, confirmen la presència d'aquesta consciència de la seva precarietat, perquè Déu afirma que ha posat al " *cor* " de l'home " *el pensament de l'eternitat* "; cosa que confirma Eccl. 3:11: " *Ell fa que tot sigui bo al seu temps; fins i tot ha posat l'eternitat als seus cors, tot i que cap home no pot comprendre l'obra que Déu fa de principi a fi* ". Aquest pensament és posat per Déu al " *cor* " de l'home, cosa que significa que naturalment li agrada aquest pensament. Aquesta afinitat natural sentida per " *l'eternitat* " és la conseqüència d'una herència tradicional natural transmesa pels gens als éssers humans per Adam i Eva, que la van perdre. Però sota la inspiració i la intensa activitat dels dimonis celestials, els homes han pensat a obtenir aquesta " *eternitat* " per molts mitjans que Déu no reconeix. Aquells que Déu reuneix sota el símbol " *mar* " es troben entre ells. Tots aquests són, de diferents maneres, idòlatres. I d'aquest nombre hi ha " *la muntanya ardent* " o " *Babilònia* ". *la gran* ", la institució papal catòlica romana, quan es va establir el 538 a l'Europa Occidental, a Itàlia, a Roma.

Val la pena assenyalar l'ús en plural de la paraula « *aigües* » en totes les cites divines. En canvi, en l'ús humà, com a matèria, « *aigua* » és singular. Aquesta elecció divina del plural es justifica pel seu significat simbòlic que designa una reunió d'éssers humans. I a Apocalipsi 8:11, es confirma aquesta interpretació: « *El nom d'aquella estrella és Absinthe; i una tercera part de les aigües es va convertir en absinthe, i molts homes van morir a causa de les aigües* , perquè es van tornar amargues ». En aquest vers, Déu dona a « *aigües* » un doble significat, perquè el missatge del seu pla salvador també es compara amb « *l'aigua de la vida* » en les paraules pronunciades per Jesucrist a Apocalipsi 21:6: « *I em va dir: Està fet! Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi. Al qui tingui set, li donaré gratuïtament de la font de l'aigua de la vida* ». »; i de nou, a Apocalipsi 22:17: « *I l'Esperit i l'esposa diuen: Vine. I qui escolta, que digui: Vine. I qui tingui set, que vingui; i qui vulgui, que prengui l'aigua de la vida gratuïtament.* » ; això perquè Déu va dir de Jesús, el primer just, i el seu veritable elegit, a Prov. 10:11: « *La boca del just és una font de vida* , però la violència cobreix la boca dels malvats. » ; de manera similar, a Prov. 13:14: « *La doctrina dels savis és una font de vida* , per apartar-se dels paranys de la mort. » El veritable Evangeli, per tant, també es compara amb una « *font* » de les « *aigües de la vida* ». Quan jutja l'home i l'examina, Déu mira primer la seva ment, aquesta cosa immaterial produïda pel funcionament del nostre cervell. I allà, hi troba els nostres pensaments, les nostres afinitats, els nostres afectes, els nostres amors, les nostres detestacions, és a dir, totes les nostres aspiracions profundes, reals i secretes amagades al coneixement humà, però també als àngels celestials del bé, així com als del mal. Només Déu pot llegir els nostres pensaments silenciosos. Per a ell, l'ànima humana és, doncs, principalment només allò que contenen els seus pensaments. Jesús va cridar l'atenció dels seus apòstols sobre la importància d'aquests pensaments secrets ocults, a Mt. 15:18 a 20: " *Però les coses que surten de la boca surten del cor, i contaminen l'home ...* " *Perquè del cor surten els mals pensaments* , els assassinats, els adulteris, les fornicacions, els robatoris, els falsos testimonis, les calúmnies. Aquestes són les coses que contaminen l'home; però menjar amb les mans brutes no contamina l'home. En l'home, el "

cor " només expressa, a través del ritme del seu batec, les emocions que sent a la "**seva ment**" o, en realitat, al seu cervell. Però què fa bategar exactament els cors dels homes i les dones? L'amor de Déu i les seves veritats o els valors del món rebel? Només Déu sap la resposta i pot respondre a aquesta pregunta que marca la diferència entre els escollits i els rebels; tots dos són capaços d'estimar... però no les mateixes coses, ni les mateixes persones. Així, els pensaments dels escollits s'ompliran d'amor per Déu i la seva veritat doctrinal, així com per les seves profecies, i els dels rebels occidentals s'han omplert d'una adoració abominable de la criatura humana i la seva suposada autoritat religiosa per part del règim papal catòlic romà, l'ensenyament fals del qual es compara en aquest versicle d'Apocalipsi 8:11 amb aquesta beguda alcohòlica tòxica i mortal que constitueix la beguda intoxicant anomenada "*absenta*", feta a partir d'una barreja d'alcohol i extractes de la planta "*absenta*". Al segle ^{XVI}, afectat per la profecia, "el vi d'absenta" molt *amarg* s'utilitzava per tractar, es diu, eficaçment les malalties estomacals. I aquest detall és important, perquè la veritable paraula de Déu es compara amb "*la dolçor*" *mel*" a Apocalipsi 10:9: "*I vaig anar a l'àngel i li vaig dir: Dóna'm el llibret. I ell em va dir: Pren-lo i menja-te'l; i serà amarg al teu ventre, però a la teva boca serà dolç com la mel.*" "Aquest versicle ens revela què constitueix l'"*amargor*" citada al versicle d'Apocalipsi 8:11: l'oposició religiosa perseguida organitzada contra "*la dolçor de la mel*" del veritable Evangeli apostòlic confirmat i restaurat en el temps final dels últims elegits il·luminats per la profecia. Tant com la boca dels elegits expressa la dolçor de l'amor diví, tant la de l'enemic catòlic expressa l'odi, l'amargor i la crueltat inspirats pel diable en els líders i seguidors fanàtics d'aquesta religió, fruit de l'apostasia cristiana. Però demà, aquest fruit també serà el dels protestants i adventistes apòstates "vomits" per Jesucrist. A Apocalipsi 10:9, Déu connecta les "*entranyes*" de l'home, la seu del dolor abdominal físic, amb les persecucions igualment físiques i mentals que les causen. En l'exemple donat, el missatge de veritat, rebut per aquell a qui Joan representa i profetitza, atraurà sobre ell l'odi del diable i dels instruments humans que utilitza. La molèstia i la lluita lliurada contra ell crearan aquests sofriments "*amargs*" al seu cos. Així, en l'"*absenta*" que causa "*amargor*" als "*cors*" dels homes i en l'"*aigua*" revelada que té el "*sabor de la mel*", hi ha dos conceptes religiosos cristians diametralment oposats, com la nit i el dia, la foscor i la llum. Per tant, ambdós conceptes religiosos porten la humanitat a sentir amargor, però el remei proposat s'oposa en termes absoluts. El que Déu proposa té l'avantatge d'oferir als elegits, a les seves "*boques*", un agradable i "*dolç sabor de la mel*". El missatge diví que s'ha d'emportar és que la religió anomenada "*absenta*" és una versió fermentada que competeix amb la pura veritat de l'Evangeli de la salvació originalment ensenyat correctament pels apòstols de Jesucrist. L'"*amargor*" és en si mateixa el fruit de la maldat i la crueltat portades per les lligues catòliques i els tribunals de la inquisició papal romana de l'època del ^{segle XVI} objectiu de la profecia. Els homes estan influenciats per l'ensenyament religiós que reben i el que dóna la religió catòlica romana és de norma pagana; és mortal i com aquest vi anomenat "espiritual", l'ús immoderat del qual té l'efecte d'una droga que ha portat els artistes a morir de manera anormal. bogeria; com ho confirma, entre d'altres, el cas del pintor Van Gogh.

" *aigües* " humanes intoxicades per l'ensenyament de " *l'absenta amarga* " atacaran i mataran altres " *aigües amargues* " que les combatin en nom de l'Evangeli, perquè l'esperit del poble que pren les armes en el camp protestant comparteix, amb el catòlic, la mateixa " *amargor* " i la mateixa crueltat. A la mateixa època de les "Guerres de Religions", els escollits de Déu són conduïts amb més freqüència al captiveri, a les presons o a les galeres dels reis. I altres moren en el Senyor com a autèntics màrtirs de la fe.

La comparació de " *l'aigua* " amb l'home es justifica encara més pel fet que l'home està compost físicament per un 75% d'aigua, cosa que significa que completament deshidratat, un cos humà de 100 kg pesa només 25 kg. És per això que l'home pot passar mesos sense menjar, però no sobreviu a una privació d'aigua d'una setmana i per a alguns es diu que no més de tres dies. " *L'aigua* " és, doncs, un component fonamentalment important de la vida humana. I la seva indispensabilitat la converteix en la imatge perfecta per simbolitzar la paraula divina revelada, segons Mt. 4:4: " *Jesús va respondre: Està escrit: L'home no viurà només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu*". El que és cert per al " *pa* " citat en aquest versicle és encara més cert per a l'" *aigua* " indispensable que ens compon. I la paraula de Déu en Crist és alhora " *pa* " nutritiu per a la fe i " *aigua de la font de la vida* ".

En la seva composició molecular física, l'" *aigua* " està composta de dos gasos principals que són l'hidrogen i l'oxigen: H₂O . A més, el contacte de l'oxigen de l'aigua amb l'oxigen de l'aire promou un desplaçament d'àtoms que explica el procés d'evaporació, que és un fenomen constant que s'amplifica per la calor o el vent. Però aquesta " *aigua* ", que s'evapora dels mars i llacs, és substituïda per aportacions d'aigua que tornen en forma de pluja, torrents de muntanya, rius i rierols. És el mateix per a la humanitat: endudes per la mort, les ànimes humanes difuntes s'evaporen i són substituïdes per nous naixements de criatures humanes. I aquest principi de renovació també és constant, mentre la vida humana continuï a la Terra en les condicions actuals.

És a Dan. 7:2 que la paraula « *mar* » apareix per primera vegada per designar simbòlicament la reunió global de la humanitat pagana en les seves profecies destinades als seus últims elegits: « *Daniel va començar i va dir: Vaig veure en la meva visió nocturna, i vet aquí que els quatre vents del cel lluitaven sobre el gran mar* » . En especificar el « *gran mar* », l'Esperit designa clarament la « *gran* » humanitat prolongada en el temps per successions de grans dominadors fins al temps final que estarà marcat pel retorn de Jesucrist. El versicle 3 que segueix confirma dient: « *I quatre grans bèsties van sortir del mar , diferents l'una de l'altra* ». Les sortides successives d'aquestes bèsties es confirmen per l'ordre numèric de les seves respectives aparicions: « *la primera* »; « *la segona* »; « *la tercera* »; « *la quarta* ».

El missatge que es desprèn d'aquesta comparació de " *la mar* " amb la humanitat sense Déu és terrible. Perquè " *la mar* " està plena de vida animal que viu o mor segons el principi que el més gran es menja el més petit. Per tant, no ens hauria de sorprendre trobar a les societats humanes l'aplicació d'aquest mateix principi fundador: els més rics prosperen explotant les vides dels més pobres. Per compensar i reduir aquest principi de la vida animal, la humanitat ha establert

autoritats de justícia, però com es pot aplicar la justícia si els homes només són capaços de crear lleis injustes? Perquè, com va dir el Sr. Jean de la Fontaine: "la raó del més fort és sempre la millor".

« *L'aigua de la vida* » es refereix a la vida eterna, que continua sent el repte de la lluita de la fe per a aquells cridats que responen positivament a la crida llançada per Déu. Aquesta vida eterna encara avui s'ofereix només en nom de Jesucrist, però també, amb la condició que Jesús estimi i jutgi dignes de la seva salvació, els candidats que reclamen els beneficis de la seva gràcia. Tanmateix, la situació és terriblement i tràgicament enganyosa. La resposta que Déu dona a aquesta reclamació és absent, però fins i tot sense resposta seva, l'esperit humà rebel persisteix i signa; reclama les promeses de Déu, però oblida o es nega a tenir en compte les condicions imposades per Déu per obtenir-les. Tanmateix, des del principi del seu viatge religiós, la seva causa està perduda per endavant, ja sigui per la falsa ensenyança rebuda d'una institució condemnada per Déu, o per la seva incapacitat personal per produir el fruit de la fe agradable al Senyor de la veritat. El risc de perdre la vida eterna és només per a aquells que l'han rebuda com a promesa, perquè el seu comportament ha estat aprovat per Jesucrist. I aquí és on tothom ho ha d'entendre, "on és el Senyor, allà hi ha la seva veritat", "on habita l'Esperit Sant de Jesús, abunden les respostes a les preguntes religioses", i les seves profecies reben totes les explicacions que aclareixen la seva comprensió; això és perquè Déu és viu i no mort; perquè l'esperit viu actua mentre que el mort ja no actua o no. Tot home sincer i digne rep una resposta de Déu durant la seva existència. Déu coneix els noms dels elegits des del principi de la seva creació de vida lliure, per això cap ànima digna de la seva salvació no faltirà a la reunió final dels elegits transmutats que parteixen cap al regne celestial on Jesús els ha " *preparat un lloc* " segons Joan 14; però innumbrables creients il·lusionats experimentaran la desil·lusió més amarga, perquè hauran subestimat les crides rebudes en moments favorables. Ara bé, Déu no transmet aquests avisos directament ell mateix. Per a aquesta tasca, utilitza els seus fidels servents humans i és a través de les seves boques que llança les seves crides. Rebre l'ensenyament de la veritat proposat per Déu requereix, doncs, una veritable humilitat per part dels candidats, perquè han de rebre l'ensenyament presentat i transmès per homes senzills, sense diplomes, sense aparença física seductora; la seva capacitat d'explicar les coses divines és el seu únic criteri d'autenticitat .

En aquest dia 13/12/2022, el Déu de la llum i la veritat, a qui serveixo en nom de Jesucrist, m'ha concedit la immensa gràcia d'una revelació realment excepcional que il·lumina d'una manera insospitada la història del primer dia de la creació de la terra. Aquest missatge sobre " *l'aigua de la vida* " l'ha preparat. És clar i ara demostrat que " *les aigües* " representen pobles, masses humanes vives. El Senyor de la veritat m'acaba de permetre entendre el significat de la forma donada a la seva història de la seva creació que comença amb una bola d'aigües. Aquestes " *aigües* " representen vides, en aquesta imatge, la terra està coberta de vides i aquesta precisió només profetitza l'aspecte que tindrà la nova terra que Déu crearà a partir de la terra actual. Perquè, de fet, a Apocalipsi 21:1 llegim: " *Llavors vaig veure un cel nou i una terra nova ; perquè el primer cel i la primera terra havien passat, i el mar ja no existia* " . El final d'aquest versicle especifica: " *i el*

mar ja no existia ". "Ja no existirà " perquè la vida dels elegits que va profetitzar a Gènesi 1:1-2 la substituirà per cobrir " *la terra nova* ". Així, en el moment en què Déu la va crear, l'actual " *terra* ", coberta al principi per " **les aigües** ", va profetitzar el seu futur estat etern glorificat com una " *terra nova* " que acollirà, després del setè mil·lenni, el tron de Déu i els seus elegits que va redimir i seleccionar a través de Jesucrist, durant els primers 6.000 anys programats per a aquest propòsit.

El relat dels primers dies de la creació citat al Gènesi 1 té, doncs, un abast molt més ampli que el que pretén conèixer l'origen de la terra. Conté, en benefici dels seus últims escollits, una promesa que només es complirà al final de totes les proves i que fa referència a la " *nova terra* " que serà el nou paradís, el nou Edèn, el jardí etern de Déu que serà la porció dels escollits que venceran el pecat com Jesucrist va ser el primer a vèncer-lo. Així, l'aspecte que té la terra, des del principi, profetitza el que tindrà al final, a la renovació de totes les coses. Entenent això, el primer dia, Déu revela el seu pla que consisteix a " *separar la llum de la foscor* ", que caracteritzarà les vides humanes lliures que cobriran la terra durant 6000 anys. I aquest missatge està vinculat al primer dia de la setmana, que serà, durant l'era cristiana, " *la marca de la bèstia* " a l'Apocalipsi de Jesucrist. El primer dia dedicat al descans esdevindrà finalment la " *marca* " del campament de les " *foscors* ". Déu ho profetitza des d'aquest primer dia de la creació. En aquest mateix dia, declara que la seva " *llum* " és " *bona* ", cosa que designa la seva voluntat, les seves revelacions, les seves lleis, els seus manaments, és a dir, totes les formes de la seva veritat que els seus escollits tindran cura d'honrar amb la seva obediència.

El segon dia, Déu separa les " *aigües inferiors* " de les " *aigües superiors* ". Aquí de nou es confirma el destí terrenal del pecat. Les aigües inferiors tenen com a objectiu la humanitat terrenal clavada a terra, a la terra. Les " *aigües superiors* " designen les vides angelicals celestials a les quals els éssers humans no tenen accés. Però la imatge encara profetitza la fi perquè " *la superior* " és el cel en què durant " *mil anys* " les " *aigües superiors* " escollides jutjaran " *les aigües inferiors* ", que designen els rebels que han romàs per sempre a la terra, perquè mai entraran al cel. Aquí de nou, és la separació del campament de la "llum superior" del campament de la "foscor inferior". Ja és clar que aquesta lectura de la història bíblica pren el curs de la història a l'inrevés. De fet, abans que la " *nova terra* " porti els escollits, un s'haurà aconseguit la separació definitiva dels dos bàndols " *llum* " i " *foscor* ".

El tercer dia, la creació ens ensenya que abans d'aquesta separació final, hi haurà hagut una separació a la terra mateixa per raons religioses, que es profetitza amb la separació del " *sec* " anomenat " *terra* " i les " *aigües* " anomenades " *mar* ". Sortint de "l'aigua del mar", la " *terra seca* " profetitza la separació de la fe protestant reformada de la fe de l'Església Catòlica Romana Papal no reformada.

Retrocedint en el temps, el quart dia, Déu crea les estrelles del cel, entre les quals i primer hi ha " *el sol* ", que precisament la vida humana animal maleïda honrarà com una deïtat pagana. I aquí tenim la causa de la maledicció de la religió catòlica romana papal. Perquè precisament en aquest quart dia, Déu confirma

haver creat les estrelles que omplen el nostre cel, i com a tals, no poden ser deïtats. Els qui ho fan només manifesten i mostren un menyspreu total per Déu i la seva revelació bíblica. Per tant, hauran de patir la seva justa ira.

Retrocedint en el temps, el cinquè dia, Déu mana la producció de totes les formes de vida al mar i a l'aire. A l'"aire", Déu crea ocells, una imatge profètica dels àngels celestials, el líder del campament demoníac dels quals s'anomena "*el príncep del poder de l'aire*" a Ef. 2:2. Apocalipsi 18:2 confirmarà aquesta interpretació: "*I va cridar amb veu forta, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia, i s'ha convertit en una morada de dimonis, i en la guarnició de tot esperit impur, i en una gàbia de tot ocell impur i odiós*". Mitjançant la "*producció*" de vida animal escampada al "*mar*", l'Esperit revela el seu judici sobre la fe catòlica romana papal. Perquè domina religiosament la monarquia que la sosté i persegueix per ella, els sants fidels que pertanyen a Jesucrist. En aquest comportament "*abominable*", l'home perd el seu valor com a home i es converteix en un animal per a Déu, cosa que confirma 1 Cor. 2:14: "*Però l'home natural no rep les coses de l'Esperit de Déu, perquè per a ell són una ximpleria, ni les pot conèixer, perquè s'han de discernir espiritualment*". Aquest animal humà és més o menys ferotge i carnívor, i confirma el seu nom: "*la bèstia que puja del mar*" a Apocalipsi 13:1.

Retrocedint més en la història, el tema del sisè dia, trobem primer la creació d'animals terrestres. Aquestes són encara vides animals, i això revela de nou el judici que Déu està emetent aquesta vegada sobre la religió protestant, que la paraula "*terra*" designa simbòlicament. Així podem entendre que els escollits protestants no eren nombrosos, perquè aquells que Déu va salvar entre ells van ser salvats malgrat una gran imperfecció de la veritat doctrinal. I Apocalipsi 2:24 confirma aquest favor diví provisional, dient: "*No us poso cap altra càrrega; només aferreu-vos al que teniu fins que jo vingui*". En general, la fe protestant ha romàs sota la seva maledicció des de 1844, perquè no ha acceptat la demanda de Déu de restaurar la pràctica del seu descans sabàtic del setè dia. Per tant, la fe protestant continua sent inútil per a ell i els seus seguidors també perden el seu estatus humà i reben un estatus animal que Apocalipsi 13:13 confirma anomenant-la la "*bèstia que puja de la terra*".

Aleshores, en aquell mateix sisè dia, Déu crea "*l'home format a la seva imatge*"; cosa que ens impulsa al començament de l'era cristiana, quan Jesucrist, el "*nou Adam*", a la perfecta "*imatge de Déu*", va entrar en el seu ministeri terrenal i el va completar oferint la seva vida perfecta com a sacrifici, per expiar els pecats dels seus únics elegits, que ell selecciona i escull, quan demostren ser dignes de la seva salvació. Col·lectivament, els seus redimits constitueixen la seva "*Esposa*", és a dir, la seva Eva, que va néixer, va ser formada d'ell i per ell rebent el seu Sant Esperit.

I aquesta història acaba amb el final del Gènesi 1. Perquè, al Gènesi 2, hi ha la imatge del setè mil·lenni on ja no es fan separacions, perquè es van fer en el moment del retorn de Jesucrist, al començament d'aquests últims "*mil anys*". Aquest tema és el del Sàbat que profetitza, al final de cada setmana, el gran descans de "*mil anys*" en què Déu i els seus redimits entraran alhora; aquest descans resultant de la destrucció dels rebels celestials i terrestres, tots morts que

jeien a la terra, excepte el líder del campament del mal: Satanàs, el diable que roman sol, aïllat durant " *mil anys* " a la terra desolada que s'ha convertit en la seva presó, esperant el seu extermini en el judici final.

Per a Déu i els seus escollits, el significat d'aquest repòs sabàtic és la cessació del mal; la cessació de tot sofriment físic o mental. I aquesta felicitat perspectiva justificava bé la " *santificació* " del " *setè dia* " per part de Déu.

Aquesta nova lliçó basada en la lectura retrospectiva en el temps em porta a adonar-me de diverses coses. I ja, el fet que aquest enfocament es refereix a la successió dels capítols 7, 8 i 9 del llibre de Daniel, ja que al 7è ' el tema objectiu és el règim papal de Roma; al 8è ' el tema és el relleu de les dues fases successives de la Roma imperial i la Roma papal; i al 9è ' trobem el tema del ministeri terrenal de Jesucrist, el fundador de la religió cristiana objectiu de Déu en tots els seus aspectes, en tota la seva construcció profètica de Daniel i l'Apocalipsi. I ja podíem trobar a Daniel 2:44 el missatge de la promesa divina que fa referència als seus sants redimits: " *En els dies d'aquests reis, el Déu del cel establirà un regne que mai no serà destruït i que no quedarà a altres pobles; trencarà en trossos i aniquilarà tots aquests regnes, i ell mateix romandrà per sempre* ". El final del versicle ja fa referència al nou " *Edèn* " de " *la nova terra* " presentat a Apocalipsi 21 i 22. Serà només en aquest moment de la història humana, és a dir, al final dels 7000 anys programats, que el paradís de Déu prendrà forma i existència. I els homes han de ser sords i tossuts per afirmar i creure el contrari, perquè Jesús va declarar als seus apòstols i als seus sants servents, els seus esclaus voluntaris, a Joan 14:1 a 3: " *No us deixeu pertorbar. Creieu en Déu i creieu en mi. A casa del meu Pare hi ha moltes mansions. Si no fos així, us ho hauria dit. Vaig a preparar-vos un lloc. I si me'n vaig i us preparo un lloc, tornaré i us acolliré amb mi, perquè on jo sóc, també hi sigueu vosaltres.* » Jesús ho va deixar clar, « **Tornaré i us prendré amb mi** », cosa que significa que el conjunt dels escollits no entra al paradís fins que Jesús no torna per endur-se'ls amb ell. El dogma, basat en la interpretació « *avui sereu amb mi al paradís* », s'esfondra, perquè Jesús havia dit: « *avui us dic: sereu amb mi al paradís* »... quan serà creat, és a dir, a la renovació de totes les coses, després del final del setè mil·lenni. Existeixen rares excepcions assenyalades per la Bíblia, i es refereixen successivament als casos d'Henoc, Moisès, Elies i els sants que Déu ressuscita a Jerusalem en el moment mateix de la mort de Jesús. I això és tot. Tots els altres esperen en el son i l'aniquilació de la mort l'hora de la primera resurrecció reservada als sants i la de la segona resurrecció reservada als humans rebels caiguts; les dues resurreccions estan separades per «mil anys» segons Apocalipsi 20:4 a 7.

Aquest estudi proporciona proves que, en crear la terra actual, Déu estava pensant en el seu pla per a una " *terra nova* ". Però la primera forma era portar el pecat, i les aigües del mar que la cobrien portarien la mort als pecadors en el moment del diluvi. La " *primera terra* " fa referència al principi, mentre que la " *terra nova* " apareix, en la seva forma purificada i glorificada, només al final. Ara bé, aquestes paraules " *principi i fi* " donen un nou significat a aquesta expressió que Jesús cita amb força a la seva Revelació, on també apareix en la forma: " *alfa i omega* ", que per tant designen respectivament, en l'ordre citat, la terra original i

la seva renovació final. Llegim a Ap. 20:14: " *I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort, el llac de foc*". "El paper de la mort, que castiga el pecat, cessa, cosa que justifica la desaparició del " mar " assassí a la " terra nova ".

Ara torno a la creació de les estrelles per part de Déu, el quart dia. En aquest moment de la creació, Déu posa davant l'home el seu projecte salvador que es durà a terme al llarg de 7000 anys. L'home, per tant, necessitarà punts de referència per situar-se en el pas del temps. Amb les estrelles i els cossos celestes, li ofereix un rellotge amb un funcionament precís i perpetu indestructible que li permetrà construir un calendari, segons el que l'Esperit declara a Gènesi 1:14: "I Déu va dir: *Que hi hagi llums a l'extensió del cel per separar el dia de la nit; i que serveixin de senyals per a les estacions, els dies i els anys* " .

El fet és que els científics hauran de respondre davant Déu per la seva incredulitat, perquè el funcionament d'aquestes estrelles, el seu moviment, les seves òrbites circulars o el·líptiques, les seves direccions i velocitats de rotació, són molt diferents entre si i no semblen obeir cap llei lògica; cosa que els fa sentir culpables. Perquè aquest aparent caos està organitzat i controlat pel sol pensament del gran Déu creador, el Totpoderós; perquè ell va crear les lleis físiques i químiques observades pels científics humans, però ell mateix no està subjecte a aquestes lleis; cosa que explica els miracles realitzats per Jesucrist i els seus apòstols.

No cal que busquem al cel proves d'aquest funcionament il·lògic, perquè ja afecta la terra on vivim. Aquesta il·logicitat apareix amb el pecat, quan la inclinació de la terra de 23° 26' sobre el seu eix va posar en moviment, durant set mil anys, el principi de les quatre estacions successives. Abans del pecat, l'equador del nostre globus terrestre rebia la llum solar a 90°, és a dir, la màxima calor. I el nostre ^{paral·lel 45} de l'hemisferi nord, on visc, era més càlid que avui. A partir del pecat, la terra va començar a girar al voltant del sol per marcar el cicle anual avançant en una òrbita circular. Però alhora, com si fos obligada per una mà de ferro, gira sobre el seu eix en 24 hores, mantenint el seu eix en una alineació paral·lela constant, mantinguda al llarg del seu cicle solar anual d'aproximadament 365 dies. Aquest manteniment paral·lel és l'explicació de les estacions i cap llei gravitacional no el pot justificar. El testimoni que dóna la natura és, per tant, confús i dramàtic per a les ments científiques i científiques rebels. Aquesta inclinació paral·lela constant crea a banda i banda del sol, en oposició absoluta, és a dir, durant sis mesos, les estacions de primavera i tardor que marquen dos equinoccis (dia i nit iguals) oposats i a mig camí d'aquesta òrbita, l'estiu i l'hivern que marquen dos solsticis (diferència màxima entre el dia i la nit) oposats i invertits. Cal entendre que l'eix de la Terra apunta cap al Sol només pel seu Pol Sud, a l'estiu, per a l'hemisferi Sud, cosa que situa alhora l'hemisferi Nord a l'estació d'hivern; i sis mesos més tard, a l'altre costat del sol, l'ordre s'inverteix. Al començament de les estacions de primavera i tardor, aquest eix de la Terra no apunta cap al sol, sinó que és paral·lel al sol. I al llarg del cicle solar, les estacions dels hemisferis Nord i Sud s'inverteixen. És realment un sistema complex que només es pot explicar perquè Déu ho va voler així. El cicle solar anual comença amb el naixement de la vegetació i acaba amb la seva mort.

Així, profetitza a la humanitat el significat que Déu dona a la seva existència precària perquè momentània. Cada any, la natura esdevé profeta i recorda als humans que " *la mort és la paga del pecat* ", segons Romans 6:23: " *Perquè la paga del pecat és la mort, però el do de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre* " .

Déu va escollir el començament de l'equinocci de primavera com el començament del temps. Ho va ensenyar al seu poble hebreu durant el seu èxode de la terra d'Egipte segons Èxode 12:1-2: " *Jahvè va dir a Moisès i Aaron a la terra d'Egipte: Aquest mes serà per a vosaltres el primer dels mesos; serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any.* » Així doncs, va situar la festa de la Pasqua jueva el ^{dia} 14 de primavera, cosa que la converteix en la festa de l'alliberament del pecat d'Egipte. I és només per confirmar l'oposat absolut de la justícia i el pecat que Déu establirà la festa de "l'expiació del pecat", o en hebreu "Yom Kippur", el setè mes de l'any, és a dir, el màxim interval que la pot separar de la festa de la Pasqua jueva que celebra l'oferta de justícia divina que s'ofereix al pecador, pel perdó dels seus pecats. A més, aquesta festa de Yom Kippur s'havia de prolongar només fins a la primera vinguda del Messies, la mort voluntària del qual la va completar en la seva perfecció, fent-la així, després de Jesús, obsoleta i inútil. De fet, ja tenim, a la Pasqua jueva, la representació del pecat, perquè és el pecat, el que fa necessari el sacrifici expiatori mortal de l'"Anyell de Déu " i l'oferta de la seva justícia eterna perfecta als pecadors sincers penedits que accepta redimir amb la condició que obeeixin Déu.

Així, havent començat a la primavera, el recompte dels set mil anys d'història del pecat terrenal acabarà, donant pas a una primavera renovadora on les " *aigües vives* ", les autèntiques " *aigües de vida* " redimides per la mort expiatòria de Jesucrist, vindran a substituir " *el mar* " a la " *nova terra* " anomenada així, perquè Déu donarà un aspecte gloriós, pur i perfectament sant a la vella terra, sobre la qual " *el foc de la segona mort* " haurà destruït i aniquilat prèviament per sempre els rebels malvats, àngels i humans.

Així doncs, es dona la prova que la història del Gènesi 1 transmet un missatge força literal en la seva lectura creixent del temps, i al contrari, la seva lectura a l'inrevés revela un missatge ocult altament espiritual que en última instància confirma l'ensenyament revelat a la seva Revelació anomenada Apocalipsi.

La preparació dels seus missatges per part de Déu basada en la lectura retrocedida en el temps ens revela la seva intenció de permetre que només els seus servents del " *temps del final* " descobreixin i compreguin les lliçons ensenyades per aquest mitjà. I aquesta explicació es justifica pel fet que, en el pròleg del seu Apocalipsi, l'Esperit captura i transporta la ment de Joan " *al temps del final* ", precisament, al temps del gloriós retorn del nostre Senyor Déu i Mestre Totpoderós, Jesucrist i, com indica aquest versicle, el seu retorn, on torna per endur-se amb ell aquells que la seva sang vessada ha redimit, serà visible a tota la terra i sense cap mena de disputa possible: Ap. 1:7: " *Mira, ve amb els núvols; i tot ull el veurà, i també els qui el van traspasar; i totes les tribus de la terra es lamentaran per ell. Sí. Amén!*" » Entendre: " *els qui el van traspasar* ", és a dir,

els seus enemics de tots els temps que el van combatre perseguint els seus redimits al llarg de la història terrenal.

L'aliança dels mercaders de la terra

Aquesta aliança s'ha anat formant gradualment des del 1945, final de la Segona Guerra Mundial. A l'alta, a Crimea, els vencedors es van repartir Europa i, com a botí i compensació per la guerra, Rússia va annexionar els Estats Bàltics i va ocupar Polònia i la part oriental d'Alemanya; els EUA van prendre després la resta occidental d'Alemanya i van colonitzar les altres nacions de l'Europa Occidental fins a cert punt. I immediatament, llançant el "Pla Marshall", els EUA van invertir molts diners per redreçar la situació a Europa, devastada i arruïnada per quatre anys de guerra. Van donar a aquesta reconstrucció l'estàndard que els agradava, un estàndard que afavoria el comerç i l'enriquiment del seu propi país i, en segon lloc, de les nacions així educades. Les concepcions polítiques i econòmiques, oposades en termes absoluts, van crear un mur de ferro entre el camp capitalista occidental i el camp del nord-est, soviètic, rus, comunista i obertament ateu.

Com que l'Alemanya nazi de Hitler va ser la causa d'aquest conflicte europeu, el nazisme es va convertir universalment en "la bèstia negra", l'objecte d'execració de tots els pobles... o gairebé, almenys en aparença. Perquè algunes persones que van donar suport a aquest nazisme lamentaven la seva caiguda i en guardaven un record nostàlgic; en particular, a les nacions que formaven part de l'aliança de "l'eix", incloent-hi Alemanya, Polònia, Croàcia, Eslovènia, Itàlia i l'Espanya del general Franco, que tanmateix va romandre neutral; Suïssa, també neutral, es va beneficiar enormement de la situació bèl·lica en les seves relacions amb els dos bàndols oposats. Per tant, el nazisme va ser interpretat de manera diferent pels pobles. Al bàndol occidental, i particularment a França, va desencadenar l'odi al nacionalisme, però sobretot es va convertir en la imatge de l'intent d'aniquilar els jueus europeus. Però és important recordar que tan bon punt va acabar la guerra, els EUA van organitzar la fugida de les "grans ments" nazis i les van acollir en sòl americà. Entre aquestes grans ments hi havia el famós Von Braun, a qui els EUA deuen el desenvolupament i els èxits espacials de la seva "NASA". Cal dir que l'home tenia experiència ja que va ser l'inventor dels destructius coets V1 i V2 utilitzats per Alemanya contra Anglaterra i particularment la seva capital, Londres.

Aleshores, què era realment aquest nazisme alemany? Un somni fanàtic de puresa perfecta. Un "somni" perquè era irrealitzable; "fanàtic" perquè la puresa legítima es porta a l'extrem; "de puresa perfecta" perquè la puresa perfecta no és accessible a la humanitat, i l'únic que la va encarnar, Jesucrist, va venir del cel, nascut en el cos d'una jove verge anomenada Maria. Després, també va ser un despertar nacionalista excepcional perquè Hitler tenia el desig de venjar la humiliació de la signatura de l'armistici al final de la Primera Guerra Mundial. En el seu testimoni literari anomenat "Mein Kampf" o "La meua lluita", ja inspirat en l'antisemitisme rus del llibre "Protocols dels Savis de Sió" escrit per policies

ortodoxos extremistes, Hitler no havia amagat res de les seves intencions així revelades al seu poble alemany, però tampoc a les altres nacions de la terra. El drama que s'acostava s'anunciava així. Però com vam arribar a la guerra mundial? Inicialment, Alemanya va amenaçar Txecoslovàquia pels "Sudets", que Alemanya reclamava com a propis. Aquest plantejament va ser repetit el 24 de febrer de 2022 per Rússia sobre Ucraïna. Però què va passar llavors? Quan Hitler va atacar Polònia, Anglaterra i França van declarar oficialment la guerra a Alemanya, i el conflicte es va estendre per abastar tota l'Europa occidental i oriental. Avui, el 2022, amagant-se darrere d'una actitud no cobel·ligerant il·legítima i enganyosa que només s'enganya a si mateixa, el camp occidental lluita contra la Rússia reclamant amb les seves armes modernes; això suggereix un desenvolupament a tot Europa, però també, depenent del context final del nostre temps, un desenvolupament universal.

Vegem ara la història realitzada després del 1945, al camp soviètic rus. Traïda per l'Alemanya nazi amb la qual havia fet un pacte, Rússia va patir per sobre de totes les nacions la ferocitat destructiva dels exèrcits alemanys. A més, el 1945, la seva venjança es va multiplicar per deu i el seu odi al nazisme va arribar al punt àlgid. Però la seva aliança momentània amb Hitler té la seva explicació: van acordar el pla de dividir Polònia i els Estats Bàltics; a més, mentre que Polònia els va acollir, a Rússia, els jueus no eren estimats i ja eren molt perseguits, aquest aspecte del nazisme no constituïa un obstacle. I aquest odi rus als jueus dona a la mateixa Rússia un aspecte nazi heretat i preservat, fins i tot en el nostre temps.

La situació actual és tan confusa que tothom es llença l'etiqueta de "nazi", que substitueix la paraula "diable" per als pobles incrèduls actuals. Es fa difícil jutjar els actors, ja que les demandes dels dos bàndols oposats són tan legítimes. Déu té els mitjans per crear aquest tipus de situació insoluble i en va donar una primera prova amb el problema del poble palestí, víctima del retorn dels jueus a l'antic territori del seu poble: Israel havent estat restaurat al seu antic sòl nacional, des del 1947. I en dona una segona prova avui, el 2022, amb el problema **insoluble** d'Ucraïna i Rússia, que disputen la legitimitat de la possessió del Donbàs.

Davant de totes aquestes afirmacions legítimes, Déu es manté dret, poderós, dret i ferm en la seva legitimitat divina. I les nostres societats actuals, que l'ignoren o el menyspreen, només podrien escandalitzar-se, espantar-se i horroritzar-se en saber que ell mateix va organitzar el genocidi del diluvi i, més tard, el dels amorreus, els habitants de la terra de Canaan. I encara ho estarien més en saber que Déu va organitzar la "Xoà" dels jueus entre 1942 i 1945.

Per això hem d'analitzar sàviament les causes d'aquests diversos tipus de genocidis. I primer, i de manera força legítima, entendre per què Déu organitza assassinats massius dels éssers humans que ha creat. En crear vides angelicals celestials i terrestres lliures, Déu ofereix a aquestes criatures l'oportunitat d'escollir-lo com a Mestre i Senyor. Aquells que no fan aquesta elecció perden tota importància per a ell, perquè no són més que criatures que es beneficien d'un indult de vida abans de morir, aniquilades per sempre. La relació que s'estableix entre Déu i aquells que voluntàriament es converteixen en els seus esclaus pren el

nom de "religió", que significa "lligar" del llatí "religare". La relació que s'estableix amb Déu implica deures i recompenses, i aquests deures apareixen en forma de lleis, preceptes i ordenances; els Deu Manaments de Déu resumeixen els deures essencials dels seus servents. Les recompenses, ja a la terra, són la pau amb Déu per a la ment, la salut per al cos i la protecció divina per a tota l'ànima nodrida per la seva llum. Després, al retorn de Crist, vindrà l'entrada a la dimensió celestial per a l'eternitat.

A l'antic testament, Israel era una congregació carnal basada en l'herència religiosa i nacional. I Déu organitzava la seva protecció religiosa mitjançant prohibicions, inclòs el matrimoni amb un cònjuge estranger. No va ser per una raó racista en el sentit modern que va imposar aquesta prohibició; la justificació era el risc religiós representat per la religió idòlatra del cònjuge estranger. La motivació de Déu per a aquesta prohibició estava justificada pel seu desig de salvar la vida de les seves criatures; a qui hauria de deixar caminar cap a la mort si transgredien les seves prohibicions. El primer Israel, tot i que carnal, de vegades estava format per estrangers que volien entrar al poble de Déu per honorar el veritable Déu. I des de la seva dispersió per totes les nacions de la terra, aquest Israel carnal ha reunit persones de totes les races. Així, és enganyosament comparable amb el veritable Israel de Déu, que és una nació espiritual formada per membres cristians igualment dispersos per tota la terra: la diferència entre aquests dos Israels es basa en la presència o absència de fe en Jesucrist, i particularment en el nostre temps final, del seu " testimoni " que és " l'esperit de la profecia " segons Apocalipsi 19:10.

Així, en diverses ocasions, el Déu que va crear totes les formes de vida, la matèria i les lleis es resigna a destruir en massa criatures que s'han tornat irredimibles.

No és així en les accions humanes en què la motivació és bàsicament l'odi, la detestació de diferents estàndards. Hitler va exaltar la puresa de la raça ària, de la qual va fer una descripció precisa, cabells rossos, ulls blaus, etc. Cal destacar de passada que ell mateix no era ros. En el seu somni, volia transformar tota Alemanya perquè la seva població prenguéss aquesta aparença idealitzada com els clons. La seva dieta vegetariana no li va impedir actuar de manera monstruosa. Però aquí de nou, quan la situació ho requereix, Déu aixeca aquesta mena de monstre útil per dur a terme el seu pla destructiu; això ho confirma Rm. 9:17: " *Perquè l'Escriptura diu al faraó: T'he suscitat per a aquest mateix propòsit, perquè pugui mostrar el meu poder en tu, i perquè el meu nom sigui declarat per tota la terra* " .

Podem jutjar les accions volgudes per Déu? Òbviament que no. Els seus fills fidels han i poden acceptar la idea que Déu també té el deure d'aniquilar vides rebels irredimibles. I ell, que sondeja les ments i els pensaments humans, sap quan la situació és tan desesperada. Perquè tenim darrere nostre 77 anys de pau que han destruït la fe en Déu. I en la multitud actual, innumbrables vides humanes ja són irredimibles. És per això que, oposats als motius divins, trobem innumbrables motius humans que condueixen, des de l'odi fins a l'extermini, a la destrucció d'aquells que ja no són tolerats.

Com hem vist, al camp de Déu, l'ordre es basa en el respecte a les normes establertes per ell. En l'organització mundial, aquest principi també és necessari, però aquí rau el problema: no tothom accepta les normes realment establertes pels EUA sota la coartada de l'ONU. Així, en ambdós camps, occidental i oriental, les normes reconegudes i justificades no són les mateixes, i cadascun reclama la seva legitimitat. Aquesta és tota la tragèdia de la història humana; experimenta canvis perpetus. És cert que debilitada i arruïnada, Rússia el 1991 va acceptar les normes nord-americanes de l'ONU, però des d'aquella data, reviscuda per Vladimir Putin, ha tornat a ser poderosa i nacionalista. Guarda al seu cor el record d'una humiliació nacional marcada per l'establiment d'una gran inseguretat quan el gangsterisme estatal li va imposar un estàndard capitalista. I el poble només ha conservat del model occidental la inseguretat que aquest model els va portar en una situació de ruïna. Sota el règim soviètic, aquesta inseguretat no existia, i passant d'un model a un altre, el poble rus pot jutjar la diferència. La majoria del poble rus dóna prioritat a la seguretat de la seva societat per sobre de la prosperitat. I al camp occidental, l'elecció és inversa, perquè la gent no ha experimentat la ruïna i la inseguretat alhora. A França, on visc, la inseguretat va entrar en una època de gran prosperitat, i la causa d'aquesta inseguretat, des del 1962, ha estat l'establiment de l'Islam a la França metropolitana, accelerat el 1976 per l'adopció de la llei de reagrupació familiar. Com a resultat, la inseguretat no fa més que créixer en aquest país cada cop més empobrit. A mesura que passen els anys, els governs conscients del problema fan veure que l'ignoren mentre ostenten el poder executiu: com els gats, "s'abracen l'esquena" i s'allunyen del tema, silenciant els acusadors preocupats anomenant-los "racistes"; el pitjor mal des de la Segona Guerra Mundial. Tanmateix, el temps passa, la situació empitjora i aviat patirem col·lectivament, de manera molt més dramàtica, les conseqüències d'aquesta "discòrdia i negligència gal·les que van obrir el camí a Mahoma" en paraules del quartet profetitzat per Michel Nostradamus.

En els bàndols oposats, cadascun reclama els seus drets basant-se en les normes que justifica. A Occident, la norma és el dret dels pobles a l'autodeterminació. Però si aquest és el cas, estimats amics occidentals americans i europeus, què vau fer a Corea i Vietnam, a l'Iraq, a Iugoslàvia, a l'Afganistan i, més recentment, a Líbia? Aquest dret és molt perillós perquè autoritza les minories concentrades i agrupades a separar-se i exigir el dret a la independència. El model va ser legitimat per Occident oferint als albanesos el Kosovo serbi, mentre que avui ens oposem a la separació del Donbàs rus d'Ucraïna. Qui decideix la legitimitat de la demanda? Una única resposta en tots els casos: el més fort, el més poderós, el més armat. Les normes i els tractats només són vàlids per a aquells que els accepten mentre esperen que es produeixi un canvi en la situació. Això és el que tot home hauria d'entendre deixant de banda qualsevol falsa il·lusió deguda al testimoni històric dels temps passats. I aquí és precisament on rau el problema. La humanitat actual reacciona com si no tingués passat. Aquesta subestimació del testimoni històric explica el comportament social occidental actual, tant a nivell civil com religiós. El seu únic valor és l'humanisme, i en nom d'aquest nou déu, creu que pot cometre el pitjor sense haver-ne de suportar les conseqüències. Deixeu-me explicar-vos: uneix religions en competència, algunes

de les quals estan impulsades per l'odi cap a les altres, i creu, malgrat tot, que pot evitar els enfrontaments. Però les persones pacífiques són incapaces de fer que les persones agressives siguin pacífiques com elles. El llarg període de pau que hem gaudit a Occident només ha servit per agreujar el problema. A França, la nacionalitat s'ha atorgat a enemics religiosos odiosos i venjatius, el nombre dels quals no ha fet més que créixer amb els anys.

L'humanisme, nascut i desenvolupat a França, va ser adoptat als EUA, però allà va rebre un valor diferent: l'intercanvi comercial i el gust i la recerca del benefici. Aquest és l'estàndard que els EUA han importat a Europa des del 1945. I aquests dos valors no són realment compatibles, però no obstant això és el primer model basat en el ja famós "ahora" que caracteritza el nostre jove president Emmanuel Macron, i que s'ha imposat per al nostre temps a les persones criades en la cultura americana. El nostre president francès és la imatge típica, el model del francès americanitzat, i a la seva imatge, tot un lideratge jove que ocupa els llocs de lideratge de les nostres societats. El "pensament únic" denunciat pel president Jacques Chirac ja era aquest model d'Europa americanitzada. Com a resultat, les fronteres nacionals s'han sacrificat perquè malgrat la supervivència de les nacions separades per les seves llengües, les poblacions occidentals ja no formen un únic "pensament únic", l'únic model legítimat és el del "*mercader de la terra*", ahora humanista. I per respondre a la set d'enriquiment d'aquests "*mercaders*", el poble ha de convertir-se imperativament en consumidor. I els invents tecnològics hi són per excitar la seva cobdícia. És per això que, pensant que tots els pobles de la terra són tan cobdiciosos i consumistes com ells, els occidentals utilitzen el boicot americà per castigar els pobles que resisteixen i s'oposen als seus valors i directives. Els EUA havien utilitzat aquest boicot contra l'Iraq en la seva guerra, avui, el 2022, hem vist el bloc europeu i els EUA adoptar aquest tipus de sancions comercials contra Rússia i aquest testimoni històric actual dóna tot el seu significat a aquesta expressió "*mercaders de la terra*" citada a Apocalipsi 18:3; que demostra que el compliment de les coses profetitzades és a prop, imminent. I això confirma la vinguda de Crist en glòria per a la primavera del 2030. Els "signes dels temps" actuals anuncien el compliment dels últims grans esdeveniments programats per organitzar la fi del món. El conflicte que s'està construint davant dels nostres ulls no oposa les nacions entre si, sinó que oposa i posa en contra els blocs polítics i religiosos que uneixen molts pobles. El xoc dels "Titans" moderns es prepara perquè l'interès del benefici és el problema. Aquests blocs d'Occident, el Nord-est, l'Orient Mitjà i l'Extrem Orient estan en competència política, econòmica i religiosa; les tres raons per lluitar entre si per eliminar la competència. Però no és només la competència la que serà eliminada, sinó una gran part de tota la humanitat. Paradoxalment, és en el moment en què la terra ha arribat a suportar vuit mil milions d'éssers humans que l'extermini de la seva població està en marxa. Es complirà durant els darrers 7 anys que començaran a la primavera del 2023. En la seva profecia, Déu ens va anunciar els esdeveniments que es succeiran; és a dir, segons Apocalipsi 11:18: "*les nacions es van enfurir*", "*la ira de Déu*" es va vessar en forma de les "*set últimes plagues*" d'Apocalipsi 16, després al retorn de Crist, perquè els seus

escollits vindran, segons Apocalipsi 11:18, " *el temps de jutjar els morts* " al cel a les mansions preparades per Jesús.

El privilegi de la veritable fe, beneïda i reconeguda pel Senyor de la glòria, és esperar el compliment de totes aquelles coses que el Seu amor ha fet saber als Seus únics veritables elegits. Aviat tindrem la sensació de viure un veritable malson al qual serem sotmesos sense poder evitar-ho. Però al final d'aquesta espera, la nostra recompensa arriba en el poder del retorn del nostre estimat Déu perquè les Seves promeses es compleixen i la Seva fidelitat és segura i perfecta.

Separada de Déu, la humanitat és capaç de tot, especialment d'autodestrucció. Això passa en un moment en què les persones es tornen incapaces d'escoltar els raonaments dels qui les acusen i s'hi dirigeixen amb retrets justos. Però, per què s'escoltarien els uns als altres si ja han demostrat que no saben escoltar Déu i les seves crides misericordioses? Durant dècades, l'interès comercial ha estat un ciment artificial que donava enganyosa la impressió de comprensió universal, i actualment, aquest vincle es manté durant poc temps. Un cop destruïts o debilitats els valors familiars, només queda aquest vincle comercial entre els humans. Als Estats Units, l'home es valora segons el seu valor en dòlars; cosa que dóna al seu humanisme un estàndard singular. La vella Europa encara resisteix una mica, però el model nord-americà s'afirma cada cop més. L'externalització de llocs de treball a la Xina ha reduït les ofertes de treball a Europa, i particularment a França, a causa de les decisions preses pels líders. Tanmateix, els mateixos líders animen els joves estudiants a deixar la seva empremta lluitant per l'èxit i la riquesa. L'ocupació es tracta, doncs, com bitllets de loteria, on molts paguen però només un cobra el premi. El comerç sempre ha existit a la Terra com a mitjà d'intercanvi de productes i materials. Però sempre ha estat lliure i no organitzat de manera imposada. Els preus comercials s'aconseguien mitjançant la negociació i finalment es conclouien mitjançant un acord entre el venedor i el comprador. La desgràcia va arribar amb la creació de l'OMC, organitzada, és clar, pels Estats Units, els vencedors de la Segona Guerra Mundial, a la qual una Europa arruïnada no es podia oposar. Els Estats Units van adoptar primer la seva moneda, el dòlar, com a estàndard, substituint l'or. Amb l'autoritat de l'OMC, va prendre el control comercial de tot el planeta. Obligats a respectar les seves normes i els seus tribunals comercials, tots els països de la Terra van ser vassallitzats i van passar a dependre de la seva autoritat. Així doncs, sota el testimoni d'aquests fets, sí, els comerciants dels EUA i la seva descendència europea formen junts " *els comerciants de la terra* " esmentats a Apocalipsi 18:3. I la profecia ens diu que estan angoixats en presenciar la destrucció de la ciutat de Roma, " *allunyats per por del seu turment* ", especifica el text; aquesta por està ben justificada. Perquè si Roma és destruïda a causa dels seus falsos ensenyaments religiosos, quin serà el seu destí, aquells que han abandonat la religió protestant heretada per honorar el déu del "comerç"? Jesucrist els diu, com va fer als jueus del seu temps, a Mateu 6:24 i Lluc 16:13 : " *No podeu servir Déu i el mammon* ". I és encara a aquest interès comercial que els EUA deuen el desenvolupament de la religió catòlica romana al seu territori. Amb la ment girada cap al comerç i el seu benefici, es va ignorar el perill de la conquesta dels EUA per la religió catòlica. I aquesta nova situació s'ha convertit en una

normalitat recolzada per l'esperit humanista sempre favorable a acollir els immigrants catòlics hispans de la frontera mexicana. Així, a tota la terra sotmesa a la influència del seu model, s'han ignorat les lliçons divines inscrites en la història i en les seves profecies. El protestantisme i el catolicisme ara són un i, per tant, estaran preparats per lliurar junts, sota l'ègida de " *la bèstia que puja de la terra* " d'Apocalipsi 13:11, la seva última guerra religiosa contra el sant Sàbat de Déu i els seus fidels observadors: " *I vaig veure una altra bèstia que pujava de la terra, i tenia dues banyes com les d'un xai, i parlava com un drac*". *I va exercir tot el poder de la primera bèstia davant d'ella, i va fer que la terra i els seus habitants adoréssin la primera bèstia, la ferida mortal de la qual havia estat curada. I va fer grans senyals, de tal manera que va fer baixar foc del cel sobre la terra davant dels homes. I va enganyar els habitants de la terra per mitjà dels senyals que tenia poder de fer davant la bèstia, dient als habitants de la terra que fessin una imatge de la bèstia que tenia la ferida d'espasa i havia viscut. I li va donar poder de donar vida a la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlés i fes que tots els qui no adoren la imatge de la bèstia fossin morts. I fa que tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, rebin una marca a la mà dreta o al front, i que ningú que tingui la marca, o el nom de la bèstia, o el número del seu nom, no pugui comprar ni vendre. Aquí hi ha la saviesa. Qui tingui enteniment, que compti el número de la bèstia. Perquè és el número d'un home, i el seu número és sis-cents seixanta-sis.* ".

Els " *mercaders de la terra* " només podien acabar la seva existència terrenal com a líders i organitzadors de la darrera persecució de la història terrenal sota el nom simbòlic de la " *bèstia que sorgeix de la terra* ". I l'expressió " *de la terra* " és la signatura que els designa en aquestes dues expressions, com a hereus de la religió protestant, és a dir, el que els EUA eren de la seva construcció històrica. En el vers citat, es fa referència a " *la primera bèstia* ", el nom de la qual és, segons Apocalipsi 13:1, " *la bèstia que sorgeix del mar* " i que designa el règim de coalició del papat catòlic i els deu regnes de l'Europa Occidental. Les paraules clau, " *mar i terra* ", que els diferencien, prenen sentit en la història de la Creació: veiem " *la terra sortint del mar* ", de la mateixa manera que **la fe protestant o fe reformada va sorgir de la religió catòlica romana papal** prenent el nom d'Església Reformada al segle XVI.

El retorn de Jesucrist

Ja anunciar el retorn de Jesucrist implica que ja ha vingut a la terra dels éssers humans. Aquells que no van reconèixer aquesta primera vinguda, com els hereus jueus actuals o qualsevol altra religió, no van poder beneficiar-se de l'oferta de gràcia obtinguda pel seu sacrifici expiatori voluntari. Però fins i tot per a aquestes persones, la situació no està tancada, perquè la fe pot aparèixer fins a l'hora del final col·lectiu i individual del temps programat per Déu per a l'oferta d'aquesta gràcia. En l'últim moment, quan la fe es debatrà públicament, els últims elegits de Crist realitzaran la perfecta harmonia del gran pla salvador concebut pel Déu de la veritat al llarg de tres fases realitzades en el curs de la història humana.

La primera fase fa referència al moment de l'èxode d'Egipte, quan Déu va venir en persona per conduir el seu poble a la llibertat alliberant-los de l'esclavitud egípcia, una imatge de l'esclavitud del pecat que la proclamació dels seus manaments definia clarament. " *Perquè el pecat és la transgressió de la llei* ", segons 1 Joan 3:4. En aquesta experiència, Déu va profetitzar l'objectiu final del seu pla salvador. Organitzarà la salvació dels seus escollits, a qui conduirà, no al Canaan terrenal, sinó al Canaan espiritual celestial, és a dir, al seu regne celestial. L'experiència terrenal d'aquesta primera fase fa referència als hebreus, descendents d'Abraham, i aquesta mostra d'humanitat està composta per homes i dones que no han heretat les qualitats de caràcter del seu patriarca beneït per Déu. Com a resultat, en aquest ramat manca la fe imputada a la justícia, i aprenem que només Caleb i Josuè seran considerats dignes d'entrar a la terra de Canaan que Déu dóna al seu poble experimental com a pàtria nacional. Voldria assenyalar que aquest nombre de dos hebreus beneïts no es refereix a la multitud d'hebreus, sinó als dos en qui Déu va trobar fe i confiança en ell, dels 12 hebreus enviats com a espies a la terra de Canaan. Déu va triar destacar Caleb i Josuè perquè la seva fe es revela pel seu comportament en una prova oficial de fe a la qual van ser sotmesos 12 hebreus que representaven les 12 tribus d'Israel. Ja podem notar que després del cisma produït després de Salomó, trobarem aquests números 2 i 10, és a dir, les tribus de Judà i els levites en un campament i les altres 10 tribus que constitueixen els primers rebels hebreus a l'altre campament. Ja aquest cisma que separava l'Israel de Déu no era un bon presagi per als dos campaments formats. I sabem que les 10 tribus van caure primer en apostasia, seguides poc després per les altres dues tribus que també van acabar en apostasia; fins al punt que la nació va ser lliurada al rei caldeu Nabucodonosor qui, després de destruir Jerusalem i el seu sant temple l'any 586, es va endur els hebreus supervivents restants en captivitat a Babilònia. Heu d'entendre que aquesta experiència de l'antiga aliança només tenia un propòsit pedagògic per a Déu perquè la santedat organitzada en forma de ritus religiosos era només fictícia i teòrica. Tots aquests ritus tenien l'únic propòsit de profetitzar a través de símbols els mitjans pels quals Déu redimiria les ànimes dels seus escollits. Com a resultat, la veritable santedat afectarà la nova aliança que Déu construirà sobre l'obra realitzada en Jesucrist.

La segona fase del projecte salvador, doncs, es refereix a l'establiment de la nova aliança, que només començarà després de la mort i resurrecció de Jesucrist. Perquè durant els tres anys i mig del seu ministeri terrenal, les regles que s'apliquen continuen sent les de l'antiga aliança. Imagineu-vos la dificultat a la qual s'enfronta: durant tres anys i mig, ha de mostrar una perfecta obediència a les lleis i els ritus religiosos de l'antiga aliança, mentre prepara els seus apòstols i deixebles en el seu ensenyament per abandonar aquestes pràctiques rituals quan entrin al temps de la nova aliança, és a dir, després de la seva mort. Aneu amb compte! No tot s'haurà d'abandonar! Sinó només allò que la mort i la resurrecció de Jesucrist han aconseguit perfectament; que només afecta els ritus religiosos festius. I com especifica Daniel 9:27, els ritus religiosos de " *sacrificis i ofrenes* " d'animals cessen, com a prioritat. El sacrifici profetitzat per aquests desafortunats animals ara s'acompleix perfectament amb la mort d'un home sant autènticament

perfecte i a través de la seva perfecció dóna a llum la veritable santedat. Aquesta vegada la santedat ja no és animal, és humana i divina com era la veritable naturalesa del nostre Senyor Jesucrist. L'antiga aliança, la fase profètica, desapareix com una ombra davant la realitat aconseguida per Jesucrist. Hem de ser absolutament conscients de la dificultat que van experimentar els hebreus del seu temps que el van sentir dir: " *Ja heu sentit això ... però jo us dic que ...*". Les paraules que van sentir van sortir de la boca d'un home, senzilles i sense artificis. Aquestes paraules van prendre un aspecte provocador contra l'ordre religiós establert durant uns 1500 o 1600 anys. A més, mentre va ser viu, els seus missatges no van poder convèncer ningú entre els seus oients, inclosos els 12 apòstols que havia escollit com a testimonis de la seva obra. Ho sabia, ja que ho havia fet profetitzar Daniel a Dan. 9;25: " *Després de les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat i no tindrà successor. El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i el santuari, i la seva fi vindrà com amb una inundació; està determinat que les devastacions duraran fins al final de la guerra* ". A causa de la maledicció que ja pesava sobre la religió protestant, en la seva traducció d'aquest vers, Louis Segond va traduir l'hebreu amb l'expressió "i no tindrà successor". Tanmateix, en una nota marginal, va escriure: Literalment: " *ningú ni res per a ell* ". I, per descomptat, és aquesta traducció literal la que hem de conservar, perquè confirma el fet que Déu sabia que, durant la seva vida, Jesús no convenceria ningú; realment ningú. De fet, va ser només a través de la seva resurrecció i la seva aparició entre els seus apòstols i deixebles que la veritable fe va prendre forma i es va desenvolupar. Tots havien de veure per creure, i el cas de Tomàs no va ser únic sinó generalitzat. Aquesta lliçó em permet adonar-me que la veritable fe només pren forma després de veure. La cosa a veure pot ser diferent i prendre, avui, la forma de veure com una llarga construcció profètica revela l'existència de la intel·ligència divina que la va concebre. Aquest descobriment equival a l'aparició de Crist als seus apòstols després de la seva mort perquè produeix la mateixa certesa indiscutible en la ment humana. És molt important entendre això: Déu mai ha exigit a l'home que cregui res sense proves. Aquesta concepció de la fe és completament falsa perquè la veritable fe només es pot construir sobre un element concret convincent. I en adonar-me d'aquestes coses, entenc que els no creients empenyen els seus fills a creure en faules i en el Pare Noel perquè ells mateixos creuen en Déu de la mateixa manera idòlatra injustificada. De manera que el resultat d'aquesta fe construeix una imatge de Déu feta segons la concepció desitjada per l'home i no la de Déu tal com realment és. I aquesta és l'explicació de l'aparició de les multituds de denominacions religioses cristianes, ja que hi ha tantes concepcions diferents de Déu com no creients. Però gràcies a Déu! Pels seus elegits, la seva santa Bíblia dóna d'ell el retrat més exacte, més precís, més veritable i els protegeix contra les concepcions divines mentideres. La veritable fe no es permet imaginar o crear nous dogmes que no siguin conformes amb els escrits de la Bíblia. Es conforma a seguir pas a pas el camí espiritual construït per les profecies que Déu ha inspirat en els seus escollits al llarg de la història. Aquest camí és el camí de la veritat traçat per Jesucrist; és lògic i sempre perfectament coherent.

Al final del seu ministeri, després de la seva resurrecció, Jesús va deixar els seus apòstols i deixebles, ascendint al cel i desapareixent de la seva vista. Llegim a Actes 1:10-11: “ *I mentre miraven fixament al cel mentre ell anava, heus aquí que dos homes vestits de blanc es van presentar al seu costat, i digué: «Homes de Galilea, per què esteu mirant al cel? **Aquest Jesús, que ha estat endut d'entre vosaltres al cel, vindrà de la mateixa manera que l'heu vist anar al cel** .* » Aquesta afirmació celestial escoltada i transmesa pels éssers humans és la base de la nostra fe adventista, ja que aquesta paraula significa advent. I és per viure aquesta experiència excepcional que Déu ens nodreix amb la seva veritat profètica. Treballa constantment en la nostra preparació, per això és necessari i saludable que cadascun de nosaltres mantinguem aquestes coses constantment a la nostra ment. El món i les seves perversions segueixen el seu camí que els porta a la seva perdició, però protegits per una cortina de ferro invisible, nosaltres, els seus escollits que estimem i honorem la seva voluntat, el nostre camí, el seu camí, ens porta a la salvació eterna.

En la tercera fase, Déu prepara la seva trobada amb els seus escollits.

De 1843 a 1844, va organitzar les proves de fe adventistes per donar als seus representants electes una primera forma institucional estrictament americana el 1863. Deu anys més tard, el 1873, va donar a la seva obra una missió universal per tal de donar a conèixer a tots els cristians cridats a conformar-se al seu requisit dogmàtic religiós; els dos temes principals són l'expectativa del retorn de Crist i la restauració del seu sant Sàbat. El 1994, posat a prova al seu torn per una prova de fe basada en l'anunci del retorn de Jesús per al 1994, l'adventisme oficial trobat " *tebi* " i " *nu* " és "vomit" per Jesucrist. L'obra adventista continua de forma dissident pels representants electes que selecciona de l'adventisme i després de la multitud humana on encara es troben anònimament els seus últims representants electes.

A la Terra, la situació empitjora i després de les dues guerres mundials anteriors, començades el 24 de febrer de 2022 a l'Europa de l'Est, esclata un conflicte a Ucraïna atacada per Rússia. Gradualment, el conflicte pren tota una extensió europea i fins i tot mundial i després de l'ús d'armes nuclears, Europa destruïda, Rússia aniquilada, els supervivents es reorganitzen sota la tutela del vencedor americà. En aquest resum només conservo els ensenyaments profetitzats que es dirigeixen exclusivament a les nacions cristianes. No cal dir que les nacions paganes no s'estalvien en aquest programa destructiu liderat per Déu i els dimonis alliberats per a aquesta tasca.

Des de la primavera del 2018, el Déu de la veritat ha donat a conèixer als seus escollits la data exacta del seu retorn, és a dir, la primavera del 2030. I per beneficiar-se d'aquest ensenyament, la fe dels escollits es basa en dues veritats principals que són: la fe en el reconeixement dels 6000 anys coberts per les revelacions divines bíbliques, i el reconeixement del temps de la mort expiatòria de Jesucrist, és a dir, el dimecres 3 d'abril del nostre calendari cristià habitual. Aquest missatge no es basa en la lògica de les proves adventistes anteriors, totes basades en la data estimada del naixement de Jesucrist i havent estat personalment el portador de l'últim missatge relatiu a la data de 1994, puc confirmar aquesta

elecció del naixement de Jesucrist. I aquest raonament va ser recolzat per Jesús fins al 2018. Sobre aquest tema, un quartet profètic de Michel Nostradamus dóna prova que Déu volia animar els homes a prendre el naixement de Jesús com a base dels càlculs profètics. Aquí teniu el text del 72è ^{quartet} del seu ^{Segle X} : " **L'any mil nou-cents noranta-nou set mesos, del cel vindrà un gran rei del terror, per ressuscitar el gran rei d'Angoumois, abans que Mart regni per la felicitat** ". Aquest estil una mica telegràfic queda prou clar per ser interpretat. El profeta anuncia per al mes d'agost (el setè ^{mes}, és a dir, juliol, havent passat) de l'any 1999 la vinguda de Jesucrist, el Rei que ve del cel per espantar els humans, ressuscitant així el gran Rei dels àngels (al·lusió al seu nom Miquel) i així abans i després de Mart, déu grecoromà de la guerra o l'estació de la primavera, el seu regnat establirà (només per als seus escollits) la felicitat. Nostradamus sempre ha profetitzat dates corresponents al nostre calendari habitual. Per tant, no canviaré res a aquest principi. L'objectiu és desxifrar el seu missatge i depèn de mi adaptar-lo al temps real establert per Déu, és a dir, l'any 2029.

La data 1999 assumeix l'any 1999 des del naixement de Crist, estimat falsament sis anys massa tard en el nostre calendari actual i habitual desenvolupat pel monjo catòlic Dionís el Petit. Però oblidem aquests errors que ja no tenen cap importància. En el programa real de Déu, aquesta data 1999 designa l'any 2029 en què acabaran 6000 anys de pecat terrenal. Nostradamus és precís, fixa la data de "l'any 1999 set mesos" com el mes d'agost de 1999. Tanmateix, tot és fals en aquest calendari, no només la data 1999 designa el 2029, sinó que aquest "setè mes" en realitat designa des de la primavera, és a dir, des del 20 de març, 20 o 21 de setembre del calendari real establert per Déu per al seu Israel. Cal tenir en compte que la paraula setembre conté el número set que recorda als homes la seva posició real en l'estàndard de temps basat en les estacions terrenals. Però aquestes subtileses són ignorades per Nostradamus i no entren en la comprensió del seu missatge. Situa el seu anunci sota el tema de la por i sembla que vulgui indicar aquesta data del mes d'agost que segueix al mes de juliol, com aquella en què, des del cel, les obres dels àngels de Déu començaran a " **espantar** " els éssers humans rebels. I aquest anunci es confirma a Apocalipsi 6:15 a 17: " *Els reis de la terra, els grans homes, els capitans de guerra, els rics, els poderosos, tot esclau i tot home lliure, es van amagar a les coves i a les roques de les muntanyes. I deien a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos de la cara d'aquell que seu al tron, i de la ira de l'Anyell: perquè ha arribat el gran dia de la seva ira, i qui podrà resistir-se?* ». Apocalipsi 1:7 també confirma aquesta por per a les " *tribus* " cristianes i jueves infidels : " *Mireu, ve amb els núvols. I tot ull el veurà, fins i tot els qui el van traspasar; i totes les tribus de la terra es lamentaran per ell* . Sí. Amén! «La « **por** » està, doncs, ben confirmada i Apocalipsi 16 presenta « *les set últimes plagues de la ira de Déu* » que provocaran i irritaran, cada cop més, els rebels abans que Jesús aparegui per condemnar-los i destruir-los. L'expressió « *tribus de la terra* » designa subtilment les « *tribus* » espirituals formades per la religió protestant simbolitzada per la paraula « *terra* ». Però aquest nom « *tribu* » es refereix a les dotze tribus d'Israel, és a dir, al poble de Déu al qual totes les religions cristianes rebutjades per ell afirmen pertànyer, i entre totes, l'última, la de l'adventisme oficial. És « *vomitada*

» i rebutjada per Jesucrist perquè ja no està en l'estàndard de santedat dels veritables sants que Apocalipsi 7 representa mitjançant simbòlics « *12 tribus* » que reben com a testimoni de la seva aprovació el « *segell del Déu vivent* ».

La " *por* " anunciada per Nostradamus pot, doncs, abastar el temps situat sota el signe de la " **fi de la gràcia** " oficial , que podria començar l'agost de 2029 amb la caiguda de la primera de les " *set últimes plagues de Déu* ". Colpeja els rebels en forma d'una " *úlcer maligna* " molt dolorosa, similar a la que va afectar els egipcis rebels en el seu temps. Resumeixo la seqüència d'esdeveniments: l'agost de 2029, la llei dels rebels prohibeix el descans del veritable Sàbat santificat per Déu en el seu setè dia, fent obligatori el descans del "diumenge" romà, que l'ha substituït des del 7 de març de 321. Un cop promulgada aquesta llei, al cel, Jesús posa fi definitivament al seu servei com a intercessor; a partir d'ara no hi haurà més conversió per obtenir la salvació per la seva gràcia. I, vestint-se amb la roba de la venjança, envia els seus àngels a colpejar els rebels amb les seves " *set últimes plagues* ". Una nova plaga colpeja els humans rebels cada mes, i aquestes plagues s'afegeixen amb el temps, intensificant l'odi i la ira dels objectius atacats. La " *sisena plaga* " la preparen els mateixos homes rebels. Les consultes entre els dimonis, l'autoritat papal catòlica i l'autoritat protestant americana acorden donar als observadors del Sàbat una data límit per sotmetre's a la llei promulgada, o seran abatuts i exterminats.

Després d'aquest temps de por, Nostradamus profetitza **la felicitat** per a " **abans i després de Mart** ". La nostra esperança es basa en les dades profetitzades i el testimoni històric que ja han establert **la primavera** com el temps de la gloriosa vinguda de Jesucrist. Quin significat hem de donar al nom **Mart** ? Aquesta és tota la qüestió. A la profecia, Apocalipsi 19 presenta el retorn de Crist sota la imatge d'una " *batalla* " lliurada contra " *els reis de la terra* ". Com a tal, "Mart" designa aleshores aquesta guerra, aquesta " *batalla* ", i l'expressió " **abans i després** " pot significar que la vinguda de Jesús porta **felicitat** als seus escollits protegint-los de la mort que estava a punt de colpejar-los, aquest " **abans** " que la seva batalla es giri contra els seus enemics per destruir-los. Però en aquella hora, els escollits ja han anat al cel al regne de Déu. I per a ells, **la felicitat eterna** ha començat i no acabarà mai. Però alhora, la menció del **mes** de " **març** " confirma el temps del retorn de Crist, salvador dels seus estimats elegits, és a dir, el subjecte de la " *setena* " de les " *set últimes plagues* "; que també constitueix el moment del compliment de la " *setena trompeta* " citada a Apocalipsi 11:15. Els elegits que han entrat al cel, a la terra, " *els reis de la terra* " seduïts i enganyats duen a terme per a Déu el càstig de la " *verga* " que consisteix a massacrar els falsos pastors i els falsos mestres de la religió cristiana i jueva, és a dir, els sacerdots i pastors que ensenyaven i justificaven les mentides religioses del catolicisme romà. Tots els habitants de la terra moren llavors sota una pluja d'enormes pedres de calamarsa que cauen i marquen el final de la " *setena* " de les " *set últimes plagues de la ira de Déu* ". Es cita a Apocalipsi 16:21.

De fet, l'expressió " **abans i després de Mart** " transmet un missatge molt important, perquè què significa " **abans i després** "? Senzillament, que el temps de la data fixada per " **després de Mart** ", és a dir, el de la Pasqua del 3 d'abril de 2030, serà " **escurçat** " i retrocedit al dia de **la primavera** , l'abans d'aquest

després que és l'únic punt de referència per al càlcul del temps ordenat per Déu al seu poble Israel a Èxode 12:2: "**Aquest mes serà per a vosaltres el primer dels mesos; serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any** ". I, per la seva banda, Mt. 24:22 confirma la intenció de Jesús d'"**escurçar els temps**" fixats per la lògica de la construcció profètica, és a dir, la Pasqua del 3 d'abril de 2030: "**I, si aquells dies no s'escurcessin, ningú no se salvaria; però, per causa dels elegits, aquells dies seran escurçats**". A Mateu 24, Jesús confon deliberadament la resposta que dona als seus apòstols que li pregunten sobre "**els signes del temps final**". Perquè després de profetitzar les persecucions que afectaran els seus escollits al llarg de l'era cristiana després del llançament de la seva Església, repeteix diverses vegades la seva descripció dels esdeveniments que es compliran al "**temps de la fi**" està clarament definida pel versicle 14: "**Aquesta bona nova del regne serà predicada a tot el món com a testimoni a totes les nacions. Aleshores vindrà la fi**". I en una d'aquestes repeticions, introdueix al versicle 22 aquesta important aclariment adreçada als seus servents del temps de la fi: "**I si aquells dies no fossin escurçats, cap carn no se salvaria; però per causa dels escollits, aquells dies seran escurçats**". Perquè estaran personalment afectats pel decret de mort promulgat pels últims rebels en la història del pecat terrenal. Per la resta, podem comptar amb el poder de Déu per velar la intel·ligència i obligar els rebels a donar importància només a aquesta data de la Pasqua del 3 d'abril de 2030, que és la data lògicament fixada per la culminació dels 2000 anys començats el 3 d'abril de 2030, data de la mort expiatòria del Salvador dels escollits. Qui pot escapar de la ceguesa ordenada per Déu Totpoderós? Cap de les seves criatures i sobretot no els seus enemics. Puc testificar-ho, havent estat personalment sotmès a aquest poder diví quan, segons el seu pla, havia d'estar convençut del retorn de Jesucrist per a l'any 1994, i els arguments a favor d'aquesta esperança no van faltar. A més, quina millor data poden triar per executar els últims escollits que la de l'aniversari de la mort de Jesús? I afegeixo aquest argument que expressa el possible raonament d'aquests rebels malvats: "Com que afirmen esperar el retorn de Jesús el 3 d'abril de 2030, segons el seu càlcul, donem-los fins a aquella data, i si Jesús no ha intervingut per salvar-los, aleshores tindrem tota la legitimitat per matar-los."

És brillant observar com la resposta que Jesús va donar als seus contemporanis va tenir un doble significat per a ells i per a nosaltres. Perquè observem que també per a ells el temps es va escurçar per escapar de la massacre que va afectar els habitants de Jerusalem l'any 70 lliurats als exèrcits romans. Perquè abans de destruir la ciutat, van aixecar el setge i van marxar, i va ser aquesta sortida organitzada per Déu com un temps escurçat el que els va permetre abandonar la ciutat abans que els romans tornessin i massacressin tots els seus habitants i destruïssin la ciutat i el seu sant Temple. A més, a Mt. 24:15 al 20, els anuncis de Jesús els preocupaven especialment: "**Per tant, quan vegeu l'abominació de la desolació, de la qual va parlar el profeta Daniel, dreta al lloc sant, qui llegeixi, que ho entengui! Aleshores, els qui siguin a Judea, que fugin a les muntanyes; Qui sigui a la teulada, que no baixi a prendre res de casa seva, i qui sigui al camp, que no torni enrere a prendre el seu mantell. Ai de les que estiguin embarassades i de les que donin a llum en aquells dies! Pregueu que la**

vostra fugida no sigui a l'hivern ni en dissabte. » En el seu context històric, la urgència era la condició de salvació. En els darrers temps, la situació serà molt diferent perquè les mesures adoptades contra els últims sants es prendran progressivament fins a la decisió final de condemnar a mort els insubmisos considerats injustament responsables de la justa ira de Déu. A més, la salvació dels últims sants dependrà únicament de la intervenció de Jesucrist. En el seu missatge, Jesús cita Daniel en referència a l'anunci de Dan. 9:26-27: "*I després de les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat, i no tindrà successor. El poble d'un governant que vindrà destruirà la ciutat i el santuari, i la seva fi vindrà com amb una inundació; està determinat que les devastacions duraran fins al final de la guerra.* » Després, la primera part del versicle 27 tracta del ministeri del Messies Jesús, el tema principal de la profecia: "*Farà un pacte ferm amb molts durant una setmana, i durant la meitat de la setmana farà que cessin els sacrificis i les ofrenes;*" Aleshores, la segona part del vers torna a centrar-se en les accions "**abominables**" comeses per Roma en les seves dues fases imperials i papals successives: "~~*el desolador cometrà les coses més abominables, fins que la destrucció i allò que s'ha determinat caiguin sobre el desolador.*~~". Aquesta traducció proposada per Louis Segond és incorrecta; aquí teniu la traducció correcta: "*I sota l'ala [hi haurà] les abominacions de la desolació; i fins a una destrucció completa " i serà trencat [d'acord amb] allò que s'ha decretat, a la [terra] desolada "*". El fet d'intercalar el tema del ministeri de Jesús entre les dues evocacions d'accions romanes dona a tot el versicle una seqüència cronològica d'esdeveniments profetitzats. El ministeri de Jesús se situa entre la tardor del 26 i la seva mort, que es compleix el 30 d'abril. Aleshores, com a conseqüència de la incredulitat jueva profetitzada al versicle 26, "*i ningú per a ell "*", la nació és destruïda l'any 70 per les tropes romanes, que destrueixen d'una manera "**abominable**", però per ordre de Déu, el sant Temple de Jerusalem i tot allò que representa "**la santedat**" de l'antic testament, inclòs el clergat jueu, particularment culpable d'aquesta incredulitat, jutjat i condemnat per Déu.

El judici del Nadal idòlatra

Des del començament del meu ministeri profètic, al qual em va cridar el Senyor Déu Jesucrist, he anat de descobriment en descobriment, i amb el temps he arribat a comprendre l'enorme importància que Déu dona **profèticament** a les coses que ha organitzat després de crear-les. De fet, per a ell, tot pren valor profètic perquè en el seu pensament, Déu teixeix múltiples vincles entre el passat, el present i el futur de la vida.

Avui, dono per obert el judici del Nadal Idòlatra. I presentaré aquest judici tal com apareixeria en una sala d'audiència, tal com apareixen a la terra. Cadascun per torns, dos advocats, un per a la fiscalia i un per a la defensa, presentaran els seus arguments als membres del jurat que representeu. Els intercanvis tenen lloc sota la presidència del Déu de la veritat.

Té la paraula la defensa:

«Senyor Senyor, senyors del jurat, la festa és antiga i porta alegria als homes que la celebren i la honoren; porta alegria als nens i als pares.»

Es dona la paraula a la fiscalia:

"El temps no transforma les mentides en veritat i no dona lloc a cap legitimitat; porta alegria als homes i als nens, però entristeix el Déu de la veritat."

Té la paraula la defensa:

"Té el mèrit de recordar el naixement de Jesucrist."

Es dona la paraula a la fiscalia:

"Jesús no va venir a la terra per celebrar el seu naixement, sinó la seva mort expiatòria; ara el record de la seva mort implica en si mateix la necessitat del seu naixement; el seu naixement no dona res a l'home pecador, mentre que la seva mort el pot salvar."

Té la paraula la defensa:

"La celebració, establerta com a tradició anual, obliga la humanitat a recordar la vinguda de Jesús a la Terra."

Es dona la paraula a la fiscalia:

"Jesús no va venir a la terra per obligar ningú a tenir en compte aquesta vinguda. Va venir per demostrar l'amor diví, deixant els éssers humans lliures de tenir-ho en compte o no. Afegeix que, per mantenir la memòria del naixement i la mort de Jesús, Déu va establir des de la creació del món el repòs santificat del veritable setè dia, des de llavors anomenat Sàbat. El quart manament, que el prescriu i el mana, comença precisament amb l'expressió: *Recorda't del dia Sàbat per santificar-lo...* L'obediència a aquest manament, doncs, promou la memòria de l'obra realitzada per Jesucrist; això encara més quan el Sàbat setmanal profetitza el repòs final del setè mil·lenni en què, redimits pel seu sacrifici expiatori, els seus elegits entraran per a l'eternitat."

Té la paraula la defensa:

"El Nadal és un temps de comunió i d'unió entre persones i pobles, i pares i fills."

Es dona la paraula a la fiscalia:

"Quin és el sentit d'aquest curt període de comprensió, ja que la naturalesa malvada dels humans torna a dominar tan bon punt s'acaba la festa, i de vegades fins i tot durant el dinar festiu? Aquest moment de comprensió pren un caràcter hipòcrita il·lusori."

Té la paraula la defensa:

"Aquesta tradició agrada als éssers humans a qui els agrada fer-se regals i als nens els agrada rebre'n."

Es dona la paraula a la fiscalia:

"Durant gairebé 6.000 anys, els humans han gaudit de pecar contra Déu. Això fa que el pecat sigui legítim? I quines són les conseqüències d'aquests intercanvis de regals i quins efectes tenen en els nens? Les ments humanes, inclosos els seus fills, estan, doncs, formatades per a la necessitat i l'expectativa de recompensa. No és així com entrenem els animals domèstics o salvatges? No seria més beneficiós per al seu desenvolupament mental oferir regals en lloc de rebre'ls? En qualsevol cas, això és el que Déu fa per les seves criatures."

Té la paraula la defensa:

"Aquest festival és molt útil perquè promou el comerç i permet que molta gent es pugui guanyar la vida."

Es dona la paraula a la fiscalia:

"Aquest argument és precisament el que fa que aquesta festa sigui particularment desagradable per a Déu. Perquè el Nadal, com totes les festes religioses establertes per la religió catòlica romana papal, constitueix el pretext religiós que enriqueix amb el temps els " *mercaders del temple* " que se'n beneficien. És precisament oferint-los aquests mitjans d'enriquiment que la falsa religió catòlica ha arribat a ser apreciada pels humans occidentals. Vegem en què s'ha convertit aquesta festa durant el ^{segle XX}; els EUA la van aprofitar per crear des de zero el personatge del Pare Noel emmascarat per una barba blanca i vestit amb una capa vermella, segons els colors de la seva famosa beguda, la Coca-Cola; el vermell és precisament el color simbòlic del pecat. A més, què faria Jesús si aparegués avui enmig de les festes de Nadal? Agafaria un fuet i expulsaria de la seva era tots els " *mercaders de la terra* " esmentats a Apocalipsi 18:3 perquè són, en el nostre temps, els nous " *mercaders del temple* " que profanen el tema religiós amb la seva actitud."

Té la paraula la defensa:

"Gràcies, Senyoria, però no tinc cap altre argument."

Per tant, la fiscalia pot continuar:

«La festa de Nadal no té legitimitat religiosa perquè, amb la seva mort, Jesucrist va posar fi a totes les festes religioses de l'antiga aliança i no les va substituir per noves festes. La religió no consisteix a honorar les festes, sinó a honorar el sacrifici de Jesucrist, que consisteix a renovar una relació amorosa amb Déu, el veritable Pare que ens va crear en Adam i Eva, els nostres primers pares carnals. Darrere de la festa de Nadal hi ha una herència pagana que ja existia a la Roma imperial, que anomenava aquest període «la festa de les Saturnals». Celebrava el naixement del sol després del moment del solstici d'hivern. El dia assolellat, reduït al seu temps més curt, començava a reprendre el seu cicle d'augment, i els pagans van col·locar aquestes coses sota el culte de Tammuz, heretat del rei Nimrod en l'època de la « *Torre de Babel* ».» Tammuz era el seu fill, deïficat després de la seva mort, i afirmava haver-se reincorporat al sol. En el nostre temps, la forma d'aquestes antigues festes paganes, caracteritzades per orgies gastronòmiques i sexuals, reapareix amb el seu aspecte generalitzat cada cop menys religiós. L'objectiu que queda és celebrar i gaudir de nous àpats que són completament irrespectuosos amb les normes sanitàries establertes per Déu. Perquè us recordo que la mort de Jesucrist no va convertir la carn de porc, classificada al Levític 11 com a aliment impur, en un aliment net; el mateix passa amb els mariscs i els crustacis, que sovint són la causa d'intoxicacions alimentàries greus, de vegades mortals, perquè com a filtres marins, concentren totes les impureses marines que constitueixen el seu aliment. Encara hi ha un aspecte del Nadal que elimina tota legitimitat. És la seva data, que se suposa que celebra l'aniversari del naixement de Jesús. Tanmateix, resulta que Déu no ha permès als homes establir aquesta data amb precisió. Em sembla legítim veure-hi el seu desig que no se celebri. De fet, tota la humanitat, inclosos els seus últims servents fidels, ha estat víctima d'aquest interès pel naixement de Jesús. Els falsos

cristians volien celebrar-ho, i els seus escollits sempre han pensat que aquesta data de naixement era important en els càlculs profètics. Però què va passar? Aquesta data ignorada va resultar totalment inútil, perquè els càlculs fets a partir de les durades profètiques citades a les profecies de la Bíblia es basen únicament en els esdeveniments que marquen el principi i el final d'aquestes durades. La data del naixement de Jesús va ser, doncs, ignorada i superada sense cap inconvenient; la construcció profètica va ser possible, sense saber-ho, tot i que els punts de referència històrics es basaven en un calendari completament fals establert al ^{segle} VI pel monjo catòlic Dionís el Petit. La terra es va convertir des del principi en una terra de pecat, però avui, al final dels dies, també és la terra de la mentida. Així, reconeixem en ella el retrat del seu veritable pare, el diable, Satanàs, " *un mentider i un assassí des del principi* ", segons les paraules de Jesús a Joan 8:44: " *Vosaltres sou del vostre pare, el diable, i voleu fer els desitjos del vostre pare. Ell era un assassí des del principi i no roman en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell*". Quan diu una mentida, parla de la seva pròpia; perquè és un mentider i el pare d'ella ." Senyoria, senyors del jurat, el meu procés acabarà, doncs, aquí, i persisteixo i signo per declarar el Nadal una festa il·legítima d'idòlatres.

Els jurats que representeu, doncs, només han de jutjar la festa presumpta i provada de culpabilitat. Pel que fa a Déu, el president del tribunal, la va jutjar i condemnar fa molt de temps, però sense impedir que els humans la celebressin; i això també és cert per a innumbrables pecats, males accions i pensaments perversos que permet desenvolupar-se lliurement sense aprovar-los. Només quan arriba el moment de passar comptes, a través dels seus càstigs, la seva ira, llargament reprimida i continguda, es mesura al seu veritable nivell.

En aquesta segona part, us convido a fer una mirada profètica als esdeveniments que marquen el naixement de Jesús. L'Evangeli de Lluc tracta especialment aquest moment del naixement del Salvador dels escollits. Tingueu en compte que aquests esdeveniments estan completament organitzats per Déu, ja que porten missatges profètics extremadament importants, com veureu.

Primer, assenyalo el fet que es va organitzar un cens del poble jueu, l'Israel de Déu. Els arxius romans i jueus registrarien, per tant, aquesta acció i normalment ens permetrien datar l'any del naixement de Jesucrist. Tanmateix, aquest no va ser el cas. I a causa d'una acumulació d'errors, la data oficial escollida va ser distorsionada en sis anys. Jesús va néixer sis anys abans del començament de l'any 1 que se li atribueix al nostre calendari catòlic romà. Aleshores, el cens va provocar una saturació de places lliures a les hostals i hotels escampats per tota la terra d'Israel, tant que Josep i Maria no van poder trobar una habitació per dormir, i va ser en aquesta situació que Maria donaria a llum el seu fill diví, Jesús. En l'últim moment, se'ls va oferir un estable, el lloc que alberga els animals, com a lloc d'allotjament. Discernoixo en aquest fet un terrible anunci profètic que Déu adreça primer al poble jueu, però també a tota la humanitat. Quin és, doncs, el seu missatge? Tot el món està lliurat al diable i el Fill de Déu no hi té cabuda. Serà tractat a la terra com un animal, de fet, " *un xai* " que serà lliurat a la mort, després de multitud de xais sacrificats per profetitzar la seva obra salvadora. En el seu naixement, Jesús no és col·locat en un bressol, sinó al pessebre dels

bous, estirat a la palla; tenim aquí l'anunci que el seu cos serà ofert com a aliment, cosa que confirmarà dient la vigília de la seva mort als seus apòstols, als quals va presentar pa sense llevat: " *això és el meu cos; mengeu-ne tots* ". Déu té tots els motius per afavorir els pastors de Betlem, perquè, en Jesús, esdevindrà el " *Bon Pastor* " suprem. És a aquestes persones de rang inferior que Déu concedeix el privilegi de donar glòria al nadó Messies. En aquesta època de primavera, en nits encara fresques, els pastors probablement parlaven entre ells al voltant d'un foc, quan el cel que els envoltava es va il·luminar amb la llum sobrenatural creada pels sants àngels enviats per Déu. Aquesta llum angelical va venir a testificar el naixement, a la terra, de Jesucrist, " *la llum del món* ". Però ja la impossibilitat de trobar lloc en un hotel profetitzava aquestes paraules de Joan: « *però la foscor no la va vèncer* ». Aquest fosc presagi ja s'havia confirmat des de l'època de Daniel, que havia escrit sobre el « *Messies exterminat* » a Dan. 9:26: «... *ningú per a ell* ». Però immediatament va especificar quina seria la resposta de Déu, davant d'aquesta demostració d'incredulitat rebel: « *El poble d'un governant que vindrà destruirà la ciutat i el santuari, la santedat, i la seva fi vindrà com amb una inundació; està decretat que les devastacions duraran fins al final de la guerra* ». La prova d'incredulitat demostrada l'any 30 va rebre el seu càstig l'any 70 per mans i armes romanes. Aquests 40 anys de retard final recorden els 40 anys d'estada al desert d'Aràbia del naixement nacional d'Israel; els dos marquen així els temps « *Alfa i Omega* » de l'antiga aliança.

L'Evangeli de Mateu complementa el de Lluc, revelant la visita dels mags orientals que van venir a saludar, honorar i fer ofrenes d'" *or, encens i mirra* " al nen Jesús. La sagrada família va viure durant 40 dies a Betlem, però després d'aquest temps de purificació, van marxar cap a Egipte per ordre de Déu, i en tornar van viure a Natzaret, la seva ciutat.

Després dels pastors, el naixement de Jesús va ser honrat pels estrangers orientals, de fet, astròlegs que estaven particularment interessats en fets relacionats amb Israel. Perquè aquest poble intrigava tots els pobles de la terra a causa del seu culte a un únic Déu. Així, com els samaritans del ministeri de Jesús, els homes estrangers envejaven la glòria religiosa dels jueus. Ells també desitjaven servir i honorar el gran Déu creador revelat pels jueus. En realitat, com a creador de tota la vida, Déu es va autoproclamar Rei d'Israel només per despertar l'enveja d'altres pobles esclaus del pecat i de les seves pràctiques paganes idòlatres. Els tres mags o mags practicaven l'astrologia, una ciència que els portava a observar els cels, cosa que els fascinava. I davant d'aquesta immensitat, es va despertar en ells el " *pensament de l'eternitat* ", que van atribuir a l'únic Déu d'Israel. Aquests tres savis, que no eren "reis", se'ns presenten com un precursor de l'entrada dels pagans a la gràcia de Crist, mentre que paradoxalment, els jueus, que eren els dipositaris oficials dels seus oracles i ordenances, anaven a excloure's ells mateixos del seu pacte. Les ofrenes portades al nen Jesús portaven missatges profètics. « *L'or* » profetitzava la fe que aquests pagans, menyspreats pels jueus, li mostrarien. « *L'encens* » profetitzava l'embalsamament del seu cos preparat per romandre, durant « *tres dies i tres nits* », que en realitat eren « *tres nits i tres dies* », a la tomba de Josep d'Arimatea. I « *la mirra* » profetitzava que la seva vida i mort serien percebudes per Déu i tots els seus elegits com « *una*

fragància d'olor dolça » que el convertiria en l'intercessor ideal, perfecte en totes les coses, per fer que les pregàries dels sants escollits peneditos fossin acceptables per al gran Déu Creador, ofesos pels pecats comesos.

Després d'aquesta visita, advertits en somni per Déu, van tornar directament al seu país d'Orient. Per la seva banda, Josep, Maria i Jesús van anar a viure a Egipte per ordre d'un àngel fins a la mort del rei Herodes el Gran. Per tant, no va rebre la resposta que esperava dels Reis Mags. Però segons Mateu 2:16, sabem que " *dos anys* " després d'aquesta visita, va entrar en una fúria assassina que va causar la massacre de tots els nens de " *dos anys o menys* " a la ciutat on va néixer Jesús: Betlem a Judea. Va morir poc després d'aquesta terrible acció, i va ser aquesta data de la seva mort la que el monjo Dionís el Jove va atribuir al naixement de Jesús. Establint el seu calendari sobre la fundació de Roma, en la qual es va equivocar per 4 anys, amb els 2 anys citats a Mateu 16, obtenim els 6 anys d'error total en el nostre calendari habitual. Va fer Déu pagar als habitants de la regió la seva indiferència davant el naixement del seu Messies a través d'aquesta massacre de nens? Més aviat, veig en aquesta acció un fosc presagi que afectarà tota la nació l'any 70, perquè en aquell moment pagarà pel seu rebuig del Messies presentat per Déu. La massacre de nens té com a objectiu profètic la generació de Jesús. Quan mori crucificat als 35 anys i 14 dies, les persones de la seva edat de tota la nació suportaran càrrecs autoritaris, fent-les particularment responsables i culpables de la incredulitat nacional del país. De la mateixa manera, la generació rebel francesa del maig de 1968 es va trobar al càrrec del país de França durant els últims dies de la maledicció.

Després de la visita dels Reis Mags, quaranta dies després del naixement de Jesús, la seva família terrenal el va presentar al temple de Jerusalem. I aquell dia, Jesús va ser reconegut i adorat per dues persones molt grans. L'home pietós Simeó i la profetessa Anna li van retre homenatge al seu torn. Els pares van rebre així una confirmació addicional que Jesús, el seu fill prestat per Déu, era realment el Messies esperat i desitjat pel seu poble Israel. Tanmateix, això no va despertar la nació adormida en els seus ritus tradicionals, i la predicció feta per Simeó a Lluc 2:34 es compliria al peu de la lletra: quan es despertessin al seu voltant, seria per disputar, per a una controvèrsia mortal: " *Simeó els va beneir i digué a la seva mare Maria: 'Mira, aquest infant està destinat a provocar la caiguda i l'aixecament de molts a Israel, i a ser un signe que provocarà contradicció* ".

Ira divina i justa

Per a molta gent, Déu no pot ser subjecte a la ira perquè és amor. Els qui raonen d'aquesta manera s'enganyen a si mateixos, perquè a la Bíblia, Déu sovint parla de la seva ira, però és essencial qualificar-la com a "justa"; ja que sense aquesta qualificació, no es podria reconciliar amb la seva naturalesa de Déu d'amor. Aquestes persones cometem l'error d'interpretar la ira divina segons el model humà. Però obliden que entre ells i Déu hi ha enormes diferències fonamentals, i en primer lloc aquesta: són malvats i Déu és bo. La ira humana és injusta perquè és conseqüència d'un esperit malvat. I, al contrari, la ira de Déu és

justa perquè és bo i veritablement amorós. Quan l'home està frustrat en el seu desig, s'enfada i sent dins seu la necessitat de fer mal als altres que l'envolten, però també a si mateix. Per a Déu, quan està frustrat en l'obediència que se li deu, perquè és el Déu creador a qui tota la vida deu la seva existència, la seva frustració li causa patiment i dolor. El seu patiment es basa en la necessitat d'haver de castigar i causar patiment a les seves criatures. Per fer servir una imatge, Déu és un lleó que només mata per menjar, mentre que l'home malvat és un tigre que mata pel plaer de matar.

Jesús va testificar amb les seves paraules aquest disgust diví que consisteix a colpejar les seves criatures a Lluc 9:54-55: “ *Quan els seus deixebles Jaume i Joan van veure això, van dir: Senyor, vols que manem que baixi foc del cel i els consumeixi, com va fer també Elies?* ” Jesús es girà cap a ells i els renyà dient: « **No sabeu de quin esperit sou . El Fill de l'home no ha vingut a destruir la vida dels homes, sinó a salvar-los** ». I se n'anaren a un altre poble. Aquest exemple ens revela per què la nació jueva rebutjarà el seu Messies. Jaume i Joan són dos homes jueus els esperits dels quals han estat nodrits pel gloriós passat de l'Israel de Déu. Estan orgullosos de pertànyer a aquest poble que Déu va alliberar de l'esclavitud egípcia i també estan orgullosos de conèixer les revelacions fetes a Moisès per Déu. Han rebut amb fe el testimoni sobre la destrucció dels enemics de Déu per " foc del cel ", el cas de Sodoma i Gomorra, i el cas acomplert per Elies, el profeta segons 2 Reis 1:10: " *I Elies va dir al capità de cinquanta: Si sóc un home de Déu, que baixi foc del cel i et consumeixi a tu i als teus cinquanta. I foc va baixar del cel i el va consumir a ell i als seus cinquanta* ". I això es va repetir dues vegades, de manera que Jaume i Joan només estaven testificant la seva fe en Déu i les seves revelacions bíbliques. Tanmateix, com en el cas de Pere, a qui va dir: " *Aparteu-vos de mi, Satanàs!* " ", Jesús va dir a Jaume i Joan: " **No sabeu de quin esperit sou** "; el del diable o un dels seus dimonis o fins i tot el seu propi esperit maligne. I dóna la raó per la qual encara no és hora d'activar el " foc del cel ": " **Perquè el Fill de l'home no va venir a destruir les ànimes dels homes, sinó a salvar-les** ". En el moment del ministeri de Jesús, ningú sabia que el Messies havia vingut entre ells només per morir; que era l'única manera de salvar les seves ànimes. Els seus mateixos apòstols havien d'entendre això només després de la seva resurrecció, després de la realització de la seva mort expiatòria. Però, en la seva resposta, Jesús vincula clarament aquesta impossibilitat d'activar el " foc del cel " amb el moment únic de la seva vinguda a la terra. De fet, aquest ministeri terrenal ve a revelar el Déu d'amor que el Déu de justícia havia amagat a les ments dels homes. El " foc del cel " havia baixat sobre els homes rebels per testificar que Déu pot destruir la vida que ha donat quan és desobedient. Però després de la seva demostració d'amor en Crist, el " foc del cel " ja no caurà, perquè aquest testimoni ja no té cap significat per a ell. Aquest és un criteri molt important que caracteritza el que Déu anomena " *la nova aliança* " i el que la fa " nova " és precisament la seva demostració d'amor només pels seus escollits, perquè només els pot beneficiar.

A partir d'aquesta prova donada del seu amor, com un pescador que llença la xarxa al mar, Déu espera pacientment que la seva xarxa s'ompli de peixos i quan la torni a omplir al seu gust, per a tota la humanitat serà la fi del temps de la

gràcia. L'intercessor diví deixarà d'intercedir, els seus escollits seran custodiats i protegits pels seus àngels sants i fidels; ja no arriscaran res dels humans malvats i dels àngels malvats. Però en aquesta nova situació, Jesús es posarà la seva vestidura de " *venjança* ", que es profetitza a Isaïes 61:2: " *Per proclamar l'any de la gràcia de Jahvé, i el dia de la venjança del nostre Déu; per consolar tots els qui ploren* ". Havent acabat " *l'any* " o el temps " *de gràcia* ", es presenta l'hora de la " *venjança* " i Déu pot expressar tota la seva " **justa** " ira.

L'exemple d'aquesta justa ira és el càstig de « *Babilònia la Gran, la prostituta* » esmentada a Apocalipsi 17 i 18. Aquest tema s'anuncia sota diversos símbols durant aquesta revelació profètica. Aquest primer versicle d'Apocalipsi 10:2 revela les dues causes principals de la ira de Déu en Crist: « *Vaig veure un altre àngel poderós que baixava del cel, vestit amb un núvol; i al seu cap hi havia l'arc de Sant Martí, i la seva cara era com el sol, i els seus peus com columnes de foc* ». La primera d'aquestes dues causes es refereix a l'ús pervers abominable que les persones LGBT han fet de la imatge de l'«*arc de Sant Martí* », que han pres com a símbol universal. Per entendre la « *justa ira* » que això desencadena en Déu, hem de recordar que va donar « *l'arc de Sant Martí* » als homes com a senyal que ja no destruiria els esperits malvats rebels amb un « *diluvi d'aigües* ». Ara, en els dies del " *temps final* ", els darrers rebels s'apoderen d'aquest símbol per representar les seves demandes llibertàries, llibertines, depravades i perverses, jutjades per Déu i els seus elegits com a " **abominables** ". La segona causa és el culte del descans del primer dia de la setmana, que constitueix el diumenge romà, adoptat originalment com el "dia del **sol invicte** " pagà el 7 de març de 321, per ordre i decret de l'emperador Constantí I ' conegut com "el Gran". Cal tenir en compte que " **els seus peus** " són com " **columnes de foc** ", és a dir, segons l'aparença sota la qual Déu havia retingut els exèrcits egipcis, el moment d'obrir un camí perquè el seu poble hebreu creués "el Mar Roig", perquè poguessin passar a Aràbia i trobar-se fora de perill. Però aquí, aquestes " **columnes de foc** " colpejaran els seus dos principals enemics de l'era cristiana **i aquells que fan aliances amb ells** . El versicle 2 ens diu: " *Tenia a la mà un petit llibre obert. Va posar el peu dret sobre el mar i l'esquerre sobre la terra* " ; els seus dos enemics són, per ordre de magnitud i cronològicament: la religió papal i catòlica romana, l'autoritat religiosa del **primer** règim de coalició persecutòria, simbolitzat per " **el mar** "; i en segon lloc, simbolitzat per " **la terra** ", el protestantisme, organitzador de l' **últim** règim de coalició persecutòria. Tant el catolicisme com el protestantisme afirmen la salvació portada per Jesucrist i les seves accions " **abominables** ". » s'atribueixen, doncs, al mateix Jesús; això és el que els converteix en els seus pitjors enemics en la història religiosa. Però Apocalipsi 10:1-2 es centra en el moment del seu retorn, i en aquest moment de venjança, Jesús es presenta amb « **un petit llibre obert** » que designa tota la seva revelació profètica que tots dos han menyspreat. Aquest « *petit llibre* » estava originalment tancat per « **set segells** » segons Apocalipsi 5:1: « *I vaig veure a la mà dreta del que estava assegut al tron un llibre escrit per dins i per darrere, segellat amb set segells* ». Aquests « *segells* » es dessegellen amb el temps i la comprensió dels temes es revela segons Apocalipsi 6. I l'últim, el « *setè* », designa el tema del « *segell del Déu vivent* » d'Apocalipsi 7, o el seu « *sàbat de setè dia* " que l'última

coalició falsament cristiana voldrà destruir i fer desaparèixer completament. Aquests detalls ens permeten entendre fins a quin punt la ira final expressada per Déu estarà justificada. I ho serà encara més, ja que aquests dos falsos cristians prediquen el Déu de l'amor i justifiquen la seva desobediència en nom d'un canvi d'aliança. I en aquesta llum, podem entendre per què a Apocalipsi 6:15 a 17, aquests últims rebels terrenals són presa d'una por terrible quan veuen aparèixer Jesús: " *Els reis de la terra, els grans, els capitans de guerra, els rics, els poderosos, tot esclau i tot home lliure, es van amagar a les coves i a les roques de les muntanyes, i van dir a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos de la cara d'aquell que seu al tron i de la ira de l'Anyell: perquè ha arribat el gran dia de la seva ira, i qui podrà resistir?*" » Apocalipsi 7 proporciona la resposta a aquesta pregunta: només els últims representants vius que queden de l'obra divina, i no de la institució "Adventista del Setè Dia", podran sobreviure, perquè són aprovats per Déu. Aquesta ira divina es profetitza de nou a Apocalipsi 11:18, on cobreix les accions divines realitzades després del final del temps de prova, el tema d'Apocalipsi 15: " *Les nacions estaven irracionals; i ha arribat la teva ira, i ha arribat el moment de jutjar els morts, de recompensar els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, petits i grans, i de destruir els qui destrueixen la terra*". "Aquest versicle és interessant perquè revela l'ordre cronològic de la successió de la Tercera i última "Guerra Mundial", en què " *les nacions estaven enfurismades*". Després arriba el final del temps de prova, marcat per la ira de Déu; " *ira* " expressada per les seves " *set últimes plaques* ". Revelant de nou l'ordre cronològic, primer, Jesús ressuscita els seus escollits morts i amb ells, els escollits que van romandre vius reben un cos celestial incorruptible i ascendeixen al cel on tenen accés per a l'eternitat; aquesta és la seva recompensa i que només concerneix " *els seus servents els profetes, els sants i els qui temen el seu nom* ". Han donat prova d'això obeint els seus manaments i totes les seves ordenances durant la seva vida beneïda per Déu a la terra. En aquesta llista, Déu situa " *els seus servents els profetes* " al capdavant, perquè en " *el temps del final* ", l'amor a la veritat revelat en les seves profecies bíbliques és l'estàndard de la veritable fe i la santedat autèntica. La necessitat de recuperar " *la por de Déu* " es troba en el missatge del primer àngel d'Apocalipsi 14:7: " *I va dir amb veu forta: Temeu Déu i doneu-li glòria,*" *perquè ha arribat l'hora del seu judici; i adoreu aquell que va fer el cel i la terra, el mar i les fonts d'aigües*. "Igual que amb la travessa del Mar Roig, Déu col·loca els seus escollits en absoluta seguretat portant-los al seu regne celestial. No presenciaran les massacres de sacerdots i pastors apòstates. I aquesta fase de " *venjança* " divina es designa, a Apocalipsi 14:18, amb el símbol de la " *verema* ": " *I un altre àngel va sortir de l'altar, que tenia poder sobre el foc, i va parlar amb veu forta al que tenia la falç afilada, dient: Llança la teva falç afilada i verema els raïms de la vinya de la terra, perquè els raïms de la terra són madurs*"; la qual cosa significa que la iniquitat humana ha arribat al seu punt àlgid. Cal tenir en compte que aquesta acció de " *verema* " està vinculada al " *foc* " o a les " *columnes de foc* " *que designen els seus* " *peus* " destructius de Jesús a Apocalipsi 10:1. Aquest temps d'"ira" final dirigida contra les falses religions cristianes apareix de nou a Apocalipsi 16, on es compleix després de la " *setena de les set últimes plaques* ". Segueix el

retorn gloriós de Jesucrist, que posa aquesta acció punitiva a les mans de les víctimes enganyades per falsos..." Ensenyaments religiosos cristians. A Apocalipsi 16:19, Déu diu: " *I la gran ciutat va ser dividida en tres parts, i les ciutats de les nacions van caure. I la gran Babilònia va venir en memòria davant Déu per donar-li la copa del vi de la ferocitat de la seva ira* ". Davant del Crist gloriós fet visible i el seu suport als seus escollits, que estava decidit exterminar, la coalició rebel " *es va dividir en tres parts* "; els " *tres* " que s'havien unit a Apocalipsi 16:13: " *I vaig veure tres esperits impurs, com granotes, que sortien de la boca del drac, i de la boca de la bèstia, i de la boca del fals profeta* ". Sota aquests tres símbols, trobem en l'ordre citat, el diable Satanàs, la religió catòlica, ja simbolitzada per " *el mar* ", i la religió protestant, ja simbolitzada per " *la terra* ".

L'acció d'aquesta " *verga* " es desenvolupa a Apocalipsi 18 i, estant els escollits al cel segurs i ja entrats a l'eternitat, les paraules de Déu s'adrecen a les víctimes de les mentides religioses cristianes que duren a terme per ell el càstig dels seus falsos pastors religiosos. Déu els diu, a Apocalipsi 18:6: " *Pagueu-li el que ha pagat, i doneu-li el doble segons les seves obres. A la copa on ha vessat, vesseu-li el doble* ". Aleshores, podem trobar sorprenent que Déu només colpeixi el seu poble malvat dues vegades més per les seves accions malvades i cruels. Per entendre aquesta limitació, primer hem de tenir en compte que aquesta maldat no es refereix als errors comesos als escollits de Jesucrist, ja que va impedir que l'acció es complís completament. El principal error comes a les víctimes seduïdes i enganyades és, doncs, la pèrdua definitiva de l'esperança de l'eternitat. Escoltant les mentides que pensaven que eren la veritat, la gent pensava que algun dia entrarien en aquesta eternitat celestial o terrenal. Havent perdut la possibilitat de viure eternament, és just que prenguin la vida dels mentiders que els van ensenyar. Però per justificar el doble càstig, la segona dosi s'ha d'atribuir a la ira de Déu, que es justifica pel fet que aquests mentiders, que condemna a mort avui, el priven del plaer d'oferir-los la vida eterna. La doble dosi s'explica per la doble culpa dels falsos mestres envers Déu, en primer lloc, i envers l'home, en segon lloc, però també com a signe de la " **segona mort** " reservada per a ells per al " *judici final* ". Trobem a Apocalipsi 18:8 el càstig per " ***foc*** " profetitzat des d'Apocalipsi 10:1: " *Per tant, les seves plagues vindran en un dia, mort, dol i fam; i serà consumida pel foc* ". Perquè el Senyor Déu és poderós, que l'ha jutjada ". Però després de " *la verema* ", els executors de la sentència divina seran al seu torn destruïts i assassinats per Jesucrist i la seva terrible última plaga: la pluja de " *calamarsa* " amb enormes pedres de calamarsa molt efectives segons Apocalipsi 16:21: " *I una gran calamarsa, del pes d'un talent, va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar Déu a causa de la plaga de la calamarsa, perquè la plaga era molt gran* ." El pes d'un " *talent* " corresponia aproximadament a 42 quilograms entre els romans.

En el judici final, la ira divina es despertarà perquè Déu es trobarà de nou amb els seus escollits en presència dels rebels malvats ressuscitats, només per escoltar i descobrir el judici dels sants i de Jesucrist que els afecta individualment i per patir " *la segona mort al llac de foc* ", tal com s'ensenya a Apocalipsi 19:20: " *I la bèstia va ser presa, i amb ella el fals profeta que havia fet miracles davant*

d'ella, amb els quals va enganyar els qui havien rebut la marca de la bèstia i els qui havien adorat la seva imatge. Tots dos van ser llançats vius al llac que crema amb foc i sofre "; i també a Apocalipsi 20:10: " *I el diable que els havia enganyat va ser llançat al llac de foc i sofre, on hi ha la bèstia i el fals profeta. I seran turmentats dia i nit pels segles dels segles* ". Apocalipsi 20:12 resumeix el principi del judici dels malvats ressuscitats al final del setè mil·lenni anomenat " **mil anys** ". » a Ap. 20:5: « **La resta dels morts no van reviure fins que es van complir els mil anys** . Aquesta és la primera resurrecció. » L'edició d'aquest vers és deliberadament enganyosa. Aquesta precisió subratllada en negreta, que fa referència a la «segona resurrecció» en què participen els rebels condemnats per Déu, apareix com un parèntesi dins del missatge principal que és la « primera resurrecció » reservada, per la seva banda, només als elegits de Jesucrist. Per tant, llegim a Ap. 20:12: « *I vaig veure els morts, petits i grans, drets davant del tron. Es van obrir uns llibres. I es va obrir un altre llibre, que és el llibre de la vida. I els morts van ser jutjats segons les seves obres, a partir de les coses que estaven escrites en els llibres.* » La fi de la ira divina s'evoca amb la destrucció de la mort al versicle 13: « *El mar va lliurar els morts que hi havia, i la mort i l'Hades van lliurar els morts que hi havia; i tothom va ser jutjat segons les seves obres* ». Observeu la interpretació literal de la paraula « mar » i el substantiu « hades », que aquí designa la pols de la terra. El versicle 14 especifica a més: « *I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort, el llac de foc* ». I el tema de la justa ira divina acaba amb el versicle 15: « *I qui no va ser trobat inscrit al llibre de la vida va ser llançat al llac de foc* ». Aquesta última aclaració confirma el fet que Déu ha posat veritablement davant de les eleccions humanes només dos camins oposats en l'extrem absolut: un que condueix a la vida eterna, l'altre a « la segona mort », igualment etern perquè definitiu.

No cal dir que, com a Déu d'Amor, el nostre Creador, el nostre Pare celestial pateix terriblement per haver-se d'enfadar per la naturalesa rebel de la majoria de les criatures que va crear al cel i a la terra. També les ressent enormement perquè en aquesta situació, ell, el Déu totpoderós, pateix i pateix pel fet mateix d'haver donat existència a vides lliures. I quan Déu pateix, com les seves criatures, anhela trobar descans per al seu Esperit. Perquè no oblideu, abans de res, Déu és Esperit; el concepte de cossos celestes i terrestres va ser pensat i creat per ell. I, essent ell mateix absolutament independent de les lleis que crea, pot prendre la forma d'un cos celeste i aparèixer als àngels en l'aspecte de "Miquel" o d'un cos humà com va fer dues vegades; la primera visitant Abraham, acompanyat de dos àngels, per anunciar-li la destrucció de Sodoma i Gomorra, i la segona vegada, encarnant-se en la carn de l'humà anomenat "Jesús". I us recordo que, en prendre aquest nom de « **Jesús** », que significa «Jahvè salva», Déu es va prohibir qualsevol acció punitiva durant el seu ministeri terrenal, però només durant aquest període de tres anys i sis mesos durant els quals va testificar abans de la seva mort. Tanmateix, segons Dan. 9:27, el temps d'aquesta aliança de pau va ser de « set » anys, és a dir, **tota una «setmana** » profètica que va acabar amb la lapidació del diaca Esteve.

Així és com podem entendre per què Déu ja anhelava el descans per a la seva ànima, el seu Esperit Sant o Esperit Sant, en el moment de la creació de la nostra terra. Satanàs, el diable, ja estava conspirant amb els àngels contra ell. Encara vivia en companyia dels àngels i Déu ho confirma dient a Gènesi 3:22: "*Llavors YaHWéH Déu va dir: 'Heus aquí, l'home s'ha tornat com un de nosaltres, per conèixer el bé i el mal. Ara, doncs, prohibim-li que estengui la mà i prengui de l'arbre de la vida i en mengi, i visqui per sempre* '". Aquest "**un de nosaltres**" es referia a Satanàs. La rebel·lió, que es feia cada cop més oberta, entristia Déu i el feia patir. Però el seu sofriment augmentava encara més quan pensava en el sofriment físic que hauria de suportar en Jesucrist, per salvar els seus elegits, a qui la seva mort expiatòria voluntària redimiria. Coneixent el preu que hauria de pagar personalment, la seva inflexibilitat, demostrada en el temps de l'antic pacte i abans d'ell, abans del diluvi de les aigües, està perfectament justificada.

Al seu sofriment personal s'hi va afegir el de les seves criatures seduïdes i enganyades, i per als humans, el dels seus escollits que anaven a ser perseguits. És aquesta càrrega de sofriment que havia de viure durant els 6000 anys de la seva selecció d'elegits terrenals que el va portar a beneir i santificar el setè mil·lenni, al començament del qual, segons el seu pla, a la terra i al cel, la disputa i la rebel·lió cessarien mitjançant la destrucció dels agents rebels. Aquestes coses s'aconseguirien amb el gloriós retorn de Jesucrist; un retorn fet visible per tots els habitants de la terra. No cal dir que crear no provoca cap fatiga al Déu Esperit Creador. És per això que la seva "**santificació**" del "**setè dia**" de la "**setmana**" es justifica, **únicament**, pel seu caràcter profètic que profetitza el "**setè**" mil·lenni de pau universal al cel i a la terra. La pau així obtinguda només serà apreciada pels escollits que encara es trobin vius i aquesta pau serà apreciada encara més per ells perquè, per obtenir-la, hauran hagut de patir física i mentalment, a causa de les persecucions i tribulacions organitzades pels seus enemics celestials i terrestres.

La ira de Déu està, doncs, completament justificada, perquè resulta d'un sentiment d'indignació comprensible, atès que el seu amor demostrat és menyspreat i menyspreat pels no creients i els no creients. Déu va crear l'home a la seva imatge, és a dir, perfecte en el seu origen, però des del pecat, tot i haver perdut aquesta perfecció, encara pot experimentar, com la seva imatge divina, el sentiment d'indignació. I és precisament aquesta indignació la que caracteritza les ànimes dels elegits, com confirma aquest exemple citat a Ezequiel 9:4: "*Llavors Jahvè li va dir: Passa pel mig de la ciutat, pel mig de Jerusalem, i marca els fronts dels homes que sospiren i ploren per totes les abominacions que es cometen enmig d'ella*". Aquest missatge ens revela la veritable naturalesa del "**segell de Déu**", **perquè el dissabte només** n'és l'aspecte "**obra**". El veritable significat del "**segell del Déu vivent**" rau en el sentiment que es sent a la ment dels escollits, ja que en condemnar les obres abominables fetes pels humans rebels, testifiquen, en les seves ments i pensaments, la seva aptitud per viure eternament amb Déu, sota la seva autoritat suprema, misericordiosa i tendra.

En la nostra carn i el nostre esperit humà, sabem apreciar l'obediència dels nostres éssers estimats. Notem allà, agradablement, el signe de la confiança dipositada en nosaltres. I quan aquesta confiança manca, la relació no és

sostenible i, en qualsevol cas, no és agradable. Per tant, tenim l'oportunitat perfecta d'entendre què sent Déu segons si l'obeïm o el desobeïm. Aleshores sabem què desencadena la seva " **justa ira** ". I aquesta és la raó per la qual Jesús va dir als seus apòstols que l'estimaven i l'obeïen en totes les coses, segons Joan 15:14-15: " **Vosaltres sou els meus amics , si feu el que us mando . Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo; però us he dit amics, perquè tot el que he sentit del meu Pare us ho he fet saber** " . I Jesús especifica més endavant, al versicle 16 que segueix, aquesta cosa que s'ha d'entendre: " **No sou vosaltres els qui m'heu escollit ; Però jo us he escollit a vosaltres i us he constituït perquè aneu i doneu fruit, i el vostre fruit duri, de manera que tot allò que demaneu al Pare en el meu nom, ell us ho concedeixi** ». Així serà per a tots els seus elegits fins a la fi del món.

Tres dies i tres nits... com Jonàs

A Mateu 12:40, trobem aquesta expressió profètica citada per Jesucrist: " *Perquè així com Jonàs va estar tres dies i tres nits al ventre de la gran balena, així el Fill de l'home estarà tres dies i tres nits al cor de la terra* ". Amb aquestes paraules, va anunciar el temps total durant el qual, a causa de la seva mort, estaria separat dels seus apòstols i deixebles. Però, de fet, seguint la cronologia dels esdeveniments realitzats, hem de corregir l'expressió " *tres dies i tres nits* " per substituir-la per " *tres nits i tres dies* ". En la seva encarnació terrenal, Jesús va adoptar l'ordre "dia-nit" preferit per la humanitat, però els esdeveniments realitzats van romandre en conformitat amb la forma "nit-dia" establerta per Déu des de la primera setmana de la seva creació terrenal. I aquesta falsa forma enganyarà eficaçment les falses religions cristianes colpejades per la seva maledicció fins al moment de la llum adventista.

Podem veure que la seva comparació amb el Jonàs de la Bíblia es limita al nivell d'aquesta aparent durada de la mort; ja que als ulls dels homes Jonàs també va desaparèixer realment durant " *tres dies i tres nits* ", mentre que va sobreviure, sense que ningú a la terra ho sabés, al ventre d'un peix gros. Però les comparacions acaben aquí, perquè així com Jonàs fugí per desig de no presentar als cruels ninivites l'advertència del Déu vivent, una amenaça de mort, Jesús es mostra zelós en anunciar a l'Israel pecador la possible salvació que s'ofereix en nom de la gràcia divina, en la qual la seva mort expiatòria voluntària servirà de rescat. Dites i enteses aquestes coses, descobrirem que aquest anunci fet per Jesucrist aporta una gran llum al projecte profetitzat per Déu.

Primer, com que hi ha " *tres nits i tres dies* ", la teoria de la Pasqua del divendres, la vigília del dissabte setmanal ensenyat a la religió catòlica romana, perd tota justificació. Però, al contrari, aquestes " *tres nits i tres dies* " confirmen un compliment literal per a la " **meitat de la setmana** " durant la qual el Messies havia de fer " **un pacte ferm amb molts** " segons Dan. 9:27: " **Farà un pacte ferm amb molts durant una setmana , i durant la meitat de la setmana farà que cessin els sacrificis i les ofrenes ; ...** "; el compliment d'aquesta " *setmana* " és, per tant, literal i, a més, espiritualment profètic d'una " *setmana* " de " *set dies* " d'anys

reals. Però les coses no s'aturen aquí, perquè " *un dia són mil anys, i mil anys són un dia* " per a Déu, segons 2 Pere 3:8: " *Però, estimats, no oblideu aquesta cosa, que amb el Senyor un dia és com mil anys, i mil anys són com un dia* "; D'això es desprèn que aquesta setmana de pacte sòlid cobreix els set mil anys sencers de pecat terrenal programat per seleccionar " *molts* " escollits, els noms dels quals van ser escrits al llibre de la vida per Déu, des del principi de l'execució del seu pla salvador. Així, els antediluvians, els postdiluvians, els israelites dels antics i nous pactes i els pagans convertits que van entrar en aquest nou pacte estan preocupats per aquesta salvació universal única obtinguda per la mort expiatòria de Jesucrist.

Fins al ministeri terrenal de Jesucrist, el poble de Déu no tenia ni idea de quant duraria l'experiència terrenal. Durant el seu ministeri messiànic, Jesús va proporcionar detalls que van romandre incompresos, i és només a través de la llum de l'Apocalipsi revelada a Joan que ofereix als seus últims escollits la possibilitat d'entendre que el temps total profetitzat era de set mil anys. I la paraula clau de l'enigma és el període de " ***mil anys*** " citat sis vegades a Apocalipsi 20:2-3-4-5-6-i-7, és a dir, sis vegades més que els "sis mil anys" que precedeixen aquest últim període de " ***mil anys*** ". I aquests "sis mil anys" es confirmen per la història complerta, és a dir, 4.000 anys des de la creació fins al final de l'antic pacte, i 2.000 anys que cobreixen el nou pacte fins al "retorn gloriós de Crist Jesús" esperat pels seus escollits per a la primavera del 2030.

Així, amb el temps, la setmana de set dies va prendre successivament el valor de "set dies reals" de vint-i-quatre hores, després profèticament, de "set anys" i finalment, finalment, de "set mil anys". Lògicament, Déu havia reservat només per als seus últims escollits aquest coneixement dels "set mil anys" del seu pla salvador perquè viuran en el moment del gloriós retorn de Jesucrist, el "Miquel", Cap Suprem dels àngels, segons Apocalipsi 12:7: " *I hi va haver una guerra al cel. Miquel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar* ". El nostre coneixement del temps del pla de Déu ens permetrà comprendre millor el desenvolupament dels fets aconseguits durant les " *tres nits i tres dies* " que cobreixen als ulls dels éssers humans el temps de la desaparició de Jesucrist.

En el sentit profètic espiritual dels anys reals, els " *set* " dies de la "setmana" de Daniel 9:27 cobrien " *set* " anys entre la tardor del 26 i la tardor del 33. Jesús va ser crucificat " *enmig* " d'aquests " *set* " anys, és a dir, el matí de la vigília de la Pasqua a la primavera de l'any 30.

Aquesta " *setmana* " pasqual també pren el significat dels 4000 anys dedicats als dos pactes successius que Déu fa amb els seus elegits redimits a la terra. Perquè l'antic pacte es basa en el pacte que Déu va fer amb Abraham, 2000 anys abans de la mort de Jesucrist, en el moment en què va haver d'oferir el seu únic fill Isaac com a sacrifici; segons Gènesi 22:16 a 18: " *I (Déu) va dir: Per mi mateix ho juro, diu Jahvé! Perquè has fet això, i no m'has retingut el teu fill, el teu únic fill, et beneiré i multiplicaré la teva descendència com les estrelles del cel i com la sorra que hi ha a la vora del mar; i la teva descendència posseirà la porta dels seus enemics. En la teva descendència seran beneïdes totes les nacions de la terra, perquè has obeït la meva veu* ". El número "7" de la " *setmana* ", de

Dan.9:27, porta aleshores el significat de la plenitud de la santificació divina, que és el veritable significat simbòlic del número "7"; això, des de la " *santificació del setè dia* " pel Déu creador, a Gènesi 2:2: " *Déu va beneir el setè dia i el va santificar* ", perquè en ell va descansar de tota l'obra que havia creat en fer-lo ". Aquests 4000 anys es componen així: des d'Abraham i el sacrifici d'Isaac fins a la mort de Jesús tenim 2000 anys, i des de la seva mort fins al seu retorn també tenim 2000 anys; amb una precisió perfecta digna de Déu, el Crist redemptor es va oferir en sacrifici a la " *meitat* " exacta dels dos pactes divins. A Apocalipsi 3, Déu confirma la seva " *santificació* " de l'obra adventista del setè dia, la seva última institució oficial reconeguda per ell al nivell de la doctrina establerta pels seus pioners provats el 1843 i el 1844; això, marcant amb els números "7 i 14", els versos que fan referència al " *principi i al final* " o " *l'alfa i l'omega* " d'aquesta institució, expressions emfatitzades insistentment per Jesús en "el pròleg i l'epíleg" de la seva revelació Apocalipsi. El 1994, noves llums que corregeixen errors són rebutjades i provoquen la caiguda de l'organització institucional universal "Adventista del Setè Dia".

Val a dir que a Gènesi 2:2 i 3, " *la santificació del setè dia* " només es justifica pel " *repòs* " obtingut per Déu; no hi ha cap formulació de cap ordenança donada als primers éssers humans creats i formats per Déu, Adam i Eva, per observar aquest " *repòs* ", tot i que van rebre aquesta ordenança d'ell. La raó és aquesta: en referir-se només al " *repòs* " per a Déu, el missatge confirma el sentit profètic del setè mil·lenni en què **només** la cessació de l'activitat dels pecadors, al cel i a la terra, haurà donat a Déu el " *repòs* " mental i la pau perfecta que el seu amor i la seva naturalesa divina afavoreixen i requereixen. El seu " *repòs* " serà perfecte, quan ja no estigui frustrat per les accions odioses dels seus enemics al cel i a la terra.

En sentit literal, la " *setmana de l'aliança feta amb molts* ", de Dan. 9:27, cobria la " *setmana* " que s'estenia, després del dissabte del 30 de març de l'any 30, des de la posta de sol del primer dia, el nostre diumenge actual, 31 de març, fins al final del dia dissabte del 6 d'abril de 30. Cal tenir en compte que aquesta setmana pasqual es va presentar de la mateixa forma que la de la creació: del primer al setè dia santificat per al repòs de Déu. Això confirma la possibilitat de donar a la paraula " *setmana* " el valor profètic dels set mil anys reservats per Déu per al tractament del pecat, és a dir, des del pecat d'Adam i Eva fins a la " *segona mort* " del judici final que aniquila tots els pecadors al final del setè mil·lenni. Per als elegits en Crist, els primers sis mil anys són decisius, perquè és el moment en què Déu fa la seva selecció dels elegits. És per això que, en el relat de la creació, els primers sis dies s'agrupen al Gènesi 1. I només pel que fa als elegits que han entrat a la vida eterna, el setè dia es cita al Gènesi 2, així separat i apartat, és a dir, " *santificat* ". Recordo aquí de nou que, a causa de la seva imatge del setè mil·lenni on els elegits ja han entrat a la vida eterna, al Gènesi 2, el tema del " *setè dia* " no es tanca amb l'expressió " *hi va haver vespre, hi va haver matí ...* ". A més, la raó es justifica pel fet que no hi haurà " **més nit** " durant aquest setè mil·lenni, com ensenya l'Esperit a Apocalipsi 21:25: " *Les seves portes no es tancaran de dia, perquè **no hi haurà nit allà*** ". "

Jesucrist va ser crucificat a les 9:00 del matí, enmig d'aquesta "**setmana**" particularment santa, el dimecres 3 d'abril de 1930; i va expirar el mateix dia a les 15:00. La seva estada al si de la terra va començar, doncs, amb "**la nit**" del dijous 4 d'abril de 1930. I en evocar aquesta explicació, voldria assenyalar que, havent posat en pràctica aquest versicle de 1 Tes. 5:21: "*Però proveu-ho tot; reteneu-vos fermes allò que és bo*" ;, vaig conservar una interpretació de la Pasqua de Crist revelada en un estudi publicat en una revista publicada amb el nom de "la pura veritat". Tot i que en aquell moment era un nou adventista del setè dia, vaig conservar una explicació presentada per una altra denominació religiosa cristiana, perquè les seves explicacions em semblaven molt convincents, coherents i dignes de la paraula "veritat". En aquell moment, aquest grup religiós encara honorava el veritable dissabte diví, el dissabte, el setè dia de la setmana divina. Per tant, podia rebre la llum de Crist.

Sabem que Jesús **es va aparèixer als seus deixebles i apòstols** , viu i ressuscitat, el 7 d'abril de 1930, a l'alba del "*primer dia*" de la setmana següent a la Pasqua, és a dir, "diumenge", que al nostre grup anomenem "Soldi" per recordar la seva norma pagana; igual que en català, aquest dia s'anomena "Sunday" o "Day of the Sun". Però no es revela res sobre el que realment va passar durant aquestes "*tres nits i tres dies*" coberts pel secret de la tomba. Tanmateix, a la llum dels seus valors profètics en "*anys*" reals i en "*mil anys*", podrem desvetllar aquest secret.

Des de la seva mort fins a la seva resurrecció, trobem "tres dies sencers" com els "tres mil anys" que prendran la forma de dues vegades "*mil anys*" fins al seu retorn gloriós i els darrers "*mil anys*" celestials del setè mil·lenni. Aquest últim està representat pel dissabte del setè dia de la Setmana Santa de Pasqua. Ara, al començament del dissabte del setè mil·lenni, els redimits de Jesucrist ressuscitaran, segons Apocalipsi 20:4: "*I vaig veure trons; i als qui s'hi asseguen se'ls va donar autoritat per jutjar. I vaig veure les ànimes dels qui havien estat decapitats pel testimoni de Jesús i per la paraula de Déu, i dels qui no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, ni havien rebut la seva marca al front i a les mans. Van cobrar vida i van regnar amb Crist durant mil anys*". Des del seu començament, aquest dissabte, símbol d'aquests darrers "*mil anys*" del setè mil·lenni, ha estat posat sota el signe de la vida redescoberta. Jesús, per tant, no tenia cap raó per ser retingut per la mort, en la inconsciència, en aquest darrer dissabte de la setmana Pasqual. Com que el dissabte és la imatge del repòs de Déu i dels seus elegits que reuneix, els vius i els morts en Crist, Jesús va ressuscitar, com havia dit abans de la seva mort als seus deixebles, però ho va fer **al començament** d'aquest dissabte setmanal de la setmana pasqual, per trobar la companyia agradable i amorosa dels seus àngels que van romandre fidels. Per tant, només va romandre realment mort al sepulcre durant "dos dies sencers", tal com oficia després de la seva mort al cel, separat dels homes durant "dos mil anys" fins a la seva vinguda triomfal, venjador per arrabassar de la mort els seus últims fidels elegits que van romandre vius.

En aquesta santíssima setmana pasqual, es va presentar un dissabte excepcional vinculat a la festa de la Pasqua des del vespre en què Jesús va entrar al sepulcre. Va venir a confirmar el vincle que connecta el sacrifici expiatori de

Crist amb la resurrecció dels sants del setè mil·lenni celestial que rebran la vida eterna, és a dir, des de l'hora en què el pecat va ser expiat per Jesucrist i el moment en què oferirà la vida eterna als seus escollits; això després del final del temps de gràcia que posarà fi definitivament a l'oferta de salvació. Per als pecadors no convertits als requisits divins, llavors serà massa tard.

De fet, dels " **dos mil anys** " que van conduir al seu retorn, 16 segles van estar marcats pel domini de les fosques religions cristianes; cosa que situa aquests " **dos mil anys** ", en la majoria, sota l'aspecte d'una mort espiritual, i més particularment, " *setze segles*" suggerits per la paraula " *estadis* " i el sentit de temps donat a la paraula " *extensió* " en aquest versicle d'Apocalipsi 14:20: " *I el cup va ser trepitjat fora de la ciutat, i va sortir sang del cup, fins i tot a les brides dels cavalls, per l'extensió de mil sis-cents estadis* ". Aquest període de " *setze* " segles o " *etapes* " abasta des del segle IV, el temps de l'apostasia catòlica i l'apostasia protestant, és a dir, els mestres religiosos sobre els quals roman la ira de Jesucrist, segons la imatge indicada per aquest versicle de Jac. 3:1 al 3: " ***Germans meus, que no us feu mestres molts de vosaltres, perquè sabeu que serem jutjats més severament*** ". Tots ensopeguem de moltes maneres. Si algú no ensopega en paraula, és un home perfecte, capaç de frenar tot el seu cos. Si posem fres a la boca dels cavalls perquè ens obeeixin, també controlem tot el seu cos. »

En el càstig de la " *vergadura* " , l'" **ensenyament** " **religiós** és la causa principal. És acusant-la d'" **ensenyar als seus servents** " que Jesús revela la identitat catòlica romana de " *la dona Jezabel* ", a Apocalipsi 2:20: " *No obstant això, tinc algunes coses contra tu, perquè permets que la dona Jezabel, que es diu profetessa, ensenyi i sedueixi els meus servents perquè cometin immoralitat sexual i mengin coses sacrificades als ídols* ". Així, advertits del mal fet per la religió catòlica romana papal, els seus servents de la Reforma, al seu torn, esdevindran altament culpables de les mateixes acusacions a partir de 1844, quan preferiran honrar el descans dominical catòlic al descans del dissabte santificat per Déu des de la seva creació del món. Tanmateix, la prova de fe de 1844 es basava de manera molt més subtil i lògica en una demostració d'interès per la seva paraula profètica bíblica i, el 1844 i el 1994, els protestants i adventistes que van oblidar que Jesús només justifica la santedat de la fe jutjada digna per ell, van ser rebutjats i lliurats al diable i al seu catolicisme romà.

En revelar l'origen protestant de l'autoritat de " *la bèstia que puja de la terra* " d'Apocalipsi 13:11, Déu confirma la caiguda i l'apostasia des del 1844 de la religió reformada i deformada. Com a resultat d'aquesta caiguda, acaba reproduint el comportament persecutori del règim papal romà quan era recolzat per monarquies cegues i submises. Unides per l'anomenada aliança ecumènica, les dues religions oposades col·laboraran per imposar durament l'obligació d'honorar el diumenge com a únic dia de descans setmanal. Però els escollits, il·luminats per Jesucrist, sabran resistir fins a la seva alliberació obtinguda pel seu retorn poderós i gloriós.

Així, només els sants àngels van assistir a la resurrecció de Jesucrist el vespre del divendres 5 d'abril, és a dir, al començament del dissabte del 6 d'abril; això, mentre la pesada pedra rodona continuava mantenint tancat l'accés a la

tomba, que estava custodiada per dos guàrdies romans assignats a aquesta tasca a petició dels líders religiosos jueus. Us podeu imaginar l'alegria dels àngels en trobar viu el seu líder diví "Miquel". Sens dubte, va ser tan gran com la de les dues Maries, de Joan i de Pere, que el van tornar a veure només el matí del primer dia de la nova setmana que seguia la setmana de Pasqua. Va ser per aquesta humanitat naturalment cega per Déu que els "dos mil anys" de l'aliança cristiana o nova aliança estaven a punt de començar. Tenien davant seu els últims "tres mil" anys dels "set mil" del projecte terrenal relacionat amb el pecat i el seu càstig final. I mentre escric aquestes coses, s'acosta la primavera del 2023, que ens situarà set anys abans de l'entrada en aquest setè mil·lenni; la qual cosa significa que, des del pecat d'Adam i Eva, entrarem a l'any 5994 dels 6000 anys durant els quals Déu va dur a terme la selecció de tots els seus escollits redimits a la terra.

També observo aquest detall que profetitza la maledicció del calendari establert per Roma. Mentre que els números dels dies d'aquesta setmana pasqual obeeixen l'estàndard diví establert a la creació, és a dir, des del primer dia fins al setè dia del Sàbat, els números del calendari romà aplicats a aquests dies obeeixen l'estàndard de l'apostasia actual que dona al primer dia el valor de "setè dia"; ja que aquest primer dia en què Jesús va aparèixer viu als seus deixebles va ser el primer dia o diumenge actual del "7", el 30 d'abril. Per entendre-ho bé, l'atribució del número "7" al primer ^{dia} de la setmana profetitza el seu estatus de "setè dia" adoptat des de l'any 1981 a l'Europa Occidental; una acció que afavorirà la seva imposició pel règim apòstata universal que l'imposarà legalment per marcar el final del temps de gràcia col·lectiva i individual.

Reprendo i castigo tots els que estimo.

En abordar aquest tema, he de recordar-vos que en nom de l'interès nacional col·lectiu i, de vegades, d'interessos molt privats en l'àmbit profà, les nacions de la terra s'autoritzen a castigar més o menys severament les faltes i els crims comesos entre elles per cada home, cada dona, cada persona gran i, de vegades, cada nen. Per tant, no veig cap raó que justifiqui que el gran Déu Creador no actuï de la mateixa manera. Això, sobretot perquè, a diferència de les nacions que s'aprofiten dels individus, Déu es va encarnar en la persona de Jesucrist per venir a la terra a redimir, per la mort voluntària de la seva vida exemplar perfecta, les ànimes humanes sensibles a la seva aproximació, l'estatus mortal de les quals pot canviar en un estat etern. Aquest és l'únic significat que hem de donar a la paraula "elecció", que és l'estatus dels seus "elegits", és a dir, el dels companys que selecciona per viure en la seva companyia durant l'eternitat que ve i que ara ens porta 7 anys i uns 3 mesos per davant. El dret de castigar Jesucrist està encara més justificat, ja que ell mateix va ser atroçment torturat, per obtenir tant la salvació dels seus escollits, els pecats dels quals va expiar contra Déu, com també el dret legítim de destruir, sense pietat, els humans que mostren un comportament rebel idèntic al demostrat per l'àngel rebel, "*el diable i Satanàs*", i els seus sequaços angelicals, en la vida celestial i a la terra. Perquè després de la seva victòria sobre el pecat i la mort, Jesús els va prohibir viure al cel i els va

confinar a la dimensió terrenal. Els sofriments que va patir Jesús van ser horribles i van assolir el nivell més alt possible de l'època romana; la seva crucifixió va ser precedida per una flagel·lació amb un fuet fet de tres corretges de cuir amb elements de ferro units als extrems per esquinçar la carn de la persona torturada. A la mortalla de Torí, Déu va deixar una imatge del rastre de cent vint cops infligits al cos de Jesucrist. La nit del seu arrest, no va poder dormir, sent dirigit a les diverses autoritats jueves i romanes de l'època per obtenir la decisió de condemnar-lo a mort. Va ser, doncs, després d'una nit cansada que va ser flagellat i després col·locat a la creu a les 9 del matí. La seva agonia va durar 6 hores, cosa que va ser curta per al temps, però la flagel·lació que va patir va afavorir aquest escurçament del seu temps de patiment. D'altra banda, Jesús va patir enormement per sentir-se abandonat per Déu. Ho va expressar dient: " *Déu meu! Déu meu! Per què m'has abandonat?* ". En el seu delirant dolor, Jesús va oblidar momentàniament per què havia de ser " *abandonat* " pel Pare. La resposta de Déu a la pregunta plantejada per Jesús és senzilla: "Perquè des del vostre arrest, portant només els pecats dels meus escollits, els salveu, però us heu convertit en la imatge del pecat que la meva santedat aborreix i no pot veure sense experimentar un sentiment de repulsió". I en un últim alè on recupera la lucidesa, acaba dient: " *Pare, a les vostres mans encomano el meu esperit. Tot s'ha acabat* ". Dites aquestes coses i ben enteses, busquem el versicle en què Jesús diu als seus escollits: « *Jo reprenc i castigo a tots els qui estimo* ».

Aquesta afirmació la fa Jesucrist a Apocalipsi 3:19: " *A tots els qui estimo, els reprenc i els castigo. Sigues, doncs, zelós i penedeix-te* ". Aquesta aclariment confirma que l'organització religiosa a la qual parla ha estat reconeguda per ell, fins al moment en què, segons el versicle 16, està a punt de " vomitar -la": " *Així doncs, com que sou tebis, i ni freds ni calents, us vomitaré de la meva boca* ". **Aquesta aclariment és útil perquè confirma el vincle d'identitat amb el missatge anterior** que fa referència a la fase de l'inici de l'"Adventisme del Setè Dia" simbolitzat per "l'amor fraternal" tal com s'expressa en el seu nom simbòlic " **Filadèlfia** ". Així, l'"Adventisme del Setè Dia" comença en l'"amor fraternal" del nom " **Filadèlfia** " i acaba tristament i espiritualment, mortalment, en la fase del "judici del poble" o del "poble jutjat" simbolitzat pel nom " **Laodicea** ". Fixem-nos que Jesús va advertir l'organització oficial contra el risc que li " *se'ls treguin la corona* ". L'advertència no va ser en va sinó ben justificada, ja que " vomitada " a " **Laodicea** ", " *la corona* " es perd efectivament per la institució que, com a " *servent infidel* ", Jesús diu " **nu** ", és a dir, sense la vestidura de la seva " **justícia eterna** " obtinguda pel seu sacrifici segons Dan. 9:24: " *Setanta setmanes han estat determinades sobre el teu poble i sobre la teva ciutat santa, per a per posar fi a les transgressions i posar fi als pecats , per per expiar la iniquitat i portar la justícia eterna , per segellar la visió i la profecia, i per ungir el Sant dels Sants* ". Aquest versicle revela als escollits el propòsit que Déu dona al seu ministeri salvador realitzat en Jesucrist. Per aconseguir aquest resultat, els porta el nou naixement, és a dir, la possibilitat de transformar concretament el seu estat natural com a pecadors en el d'éssers purs i sants, sans de cos i ment. Veieu doncs que la veritable fe no és una etiqueta; és un canvi concret de comportament i naturalesa; aquest canvi està motivat per l'amor a Déu i el seu concepte de vida. En

aconseguir aquest resultat, Déu justifica tots els seus sofriments suportats en Jesucrist, així com els que el fan patir mentalment durant els sis mil anys de pecats practicats sota la seva mirada per éssers humans i àngels malvats.

La divisió de l'Apocalipsi en capítols i versos està justificada per Déu per raons espirituals específiques: els nombres tenen significats espirituals tan importants com les paraules i els noms. El pensament diví abasta i controla tot el que existeix i està organitzat al cel i a la terra. Això també afecta la creació de llengües, i sabent que el francès seria la llengua a través de la qual portaria les explicacions finals de les seves profecies de Daniel i l'Apocalipsi, apareixen jocs mentals basats en l'expressió fonètica en la llengua francesa, per exemple: Luter i " *la terra* ", que tots dos afecten la fe reformada, oficialment, el 1517.

L'expressió " *Et vomitaré de la meva boca* " és subtil i enganyosa perquè aquest verb conjugat en futur segueix l'observació de " *tiebesa* " evocada en present d'indicatiu. Per descomptat, podem veure una cadena lògica de causa i conseqüència, però aquest futur suggereix sobretot el moment tràgic de la prova final de la fe. Serà en aquest moment que la fe adventista necessitarà molt el suport i tota la benedicció de Jesús. I serà en aquesta hora decisiva que Jesús rebutjarà la seva ajuda als creients adventistes, el comportament dels quals es jutja " *tebi* " però també " *miserable, miserable, pobre, cec i nu* ". En aquest missatge de " *Laodicea* ", Jesús cancel·la la promesa feta a " *Filadèlfia* "; una promesa citada a Apocalipsi 3:10: " *Perquè has guardat la paraula de la meva paciència, jo et guardaré també de l'hora de la temptació que vindrà sobre tot el món, per posar a prova els qui habiten a la terra* ". La promesa de Jesús era condicional. Per preservar-lo, l'adventisme oficial havia de " *mantenir la paraula de perseverança en el seu nom* ", i en el moment en què el va posar a prova, entre 1982 i 1994, això ja no era així. En no trobar ja a l'era " *Laodiceana* " la qualitat de fe observada a l'era " *Filadèlfia* ", Jesús pot amb tota justícia cancel·lar la promesa que preocupava els adventistes de l'època del llançament de l'adventisme oficial del setè dia. Aquesta serà la forma en què es durà a terme concretament el seu vòmit. Però els elegits il·luminats ja poden notar un signe d'aquest vòmit espiritual fet visible per l'entrada de l'adventisme oficial a l'aliança protestant condemnada des de 1843 i 1844; això, des de principis de l'any 1995, és a dir, l'any següent a la caiguda de la prova de fe de 1994.

En la seva Revelació de l'Apocalipsi, i ja en Daniel, Déu confirma la seva relació amb els seus veritables servents, fins i tot si només són reconeguts momentàniament abans de la seva caiguda i apostasia, pel fet que s'adreça a ells directament. S'adreça a ells informalment com un amic parla al seu amic. Tenint en compte aquesta regla, podem seguir el seu judici sobre la religió cristiana al llarg dels dos mil anys de la seva era. Així, Jesús s'adreça informalment als seus servents a l'era " *d'Efes* ", però es refereix a la seva enemiga Roma amb el nom dels " *nicolites* ", les obres dels quals condemna; aquest nom " *nicolites* " significa poble victoriós, és a dir, el poble que fa de la Victòria una divinitat pagana venerada. També s'adreça informalment, i sobretot, a aquells que són terriblement perseguits a causa del seu nom entre el 303 i el 313, a l'era " *d'Esmirna* ", en què la seva enemiga Roma és citada com " *el diable* "; en aquest mateix missatge, Jesús afirma la seva condemna dels jueus rebels que " *calumnien* " els cristians

fidels i que anomena obertament " *la sinagoga de Satanàs* ". Després, a l'era de " *Pèrgam* " , s'adreça als seus últims servents fidels que resisteixen l'ensenyament romà, heretat de Constantí I i l'ensenyament religiós catòlic que s'imposa per la força i el suport de l'emperador Justinià. I de nou, en aquest missatge, designa el seu enemic perpetu, Roma, a la qual atribueix aquesta vegada el " *tron de Satanàs* " i " *la doctrina dels nicolaïtes* "; amb el canvi d'era, les " *obres dels nicolaïtes* " de l'era d'" *Efes* " s'han convertit a l'era de " *Pèrgam* " en " *la doctrina dels nicolaïtes* "; això confirma l'aparent conversió de Roma a la religió cristiana. Però Jesús no ho reconeix i no hi parla directament.

Després de llargs segles de foscor, durant l'era de " *Tiatira* ", va trobar, il·luminat per la Bíblia impresa i difosa, interlocutors considerats imperfectes, però tanmateix dignes de la seva salvació en certs fidels servents de l'època de la Reforma protestant, els primers dels quals van ser els valdesos convertits per Pierre Vaudés, anomenat Valdo, on, a partir de 1170, es van distingir dels seus successors per una perfecta comprensió teològica i doctrinal. La Reforma va arribar al seu punt àlgid amb les declaracions públiques fetes pel monjo mestre alemany Martí Luter el 1517. Però, el calvinisme protestant, imatge cruel del catolicisme, va triomfar i es va imposar establint-se als EUA recentment descoberts. Malgrat l'apostasia massiva de la fe protestant, Jesús va trobar enmig de les persecucions catòliques alguns veritables servents que va jutjar dignes del seu amor i de la seva justícia eterna. Aquestes ànimes salvades són rescatades de la condemna del pecat d'una manera " **excepcional** ", que Jesús subratlla dient a Apocalipsi 2:24: " *Però a vosaltres, tots els que sou a Tiatira, que no teniu aquesta doctrina, i no heu conegut les profunditats de Satanàs, com diuen, us dic que **no us imposito cap altra càrrega*** " ; però especifica per confirmar aquesta excepció: " **només el que teniu, agafeu-ho fins que jo vingui** " .

Aquesta aclariment, donada per Jesús, mereix un desenvolupament vital. Tota persona intel·ligent i raonable pot entendre que el Déu Creador totpoderós no es pot conformar amb una obediència parcial a tot el seu ideal legal. Allò que s'accepta **provisionalment** , per tant, passarà per un desafiament inevitable i previsible. La " **càrrega** " ajornada es referia a l'observança del veritable Sàbat, el dissabte, el veritable setè dia de l'ordre setmanal de Déu. Però dient: " *Només el que teniu, agafeu-ho fins que jo vingui* ", Jesús volia confirmar la seva benedicció pel lema adoptat pels veritables protestants: en llatí, "sola scriptura", o en anglès, "només Escriptura". Recolza aquest judici i anima els seus servents a mantenir-se fermes i resoltos en aquesta concepció de la fe fins al seu retorn. I ja el 1843 i el 1844, organitzant les seves proves de fe adventistes, va donar als seus servents protestants americans d'aquella època l'oportunitat de demostrar que la seva fe encara es basava en el principi de "només Escriptura". Però havia passat temps des de Luter, i la fe s'havia tornat morta i sense suport. Així, de 30.000 adventistes compromesos a esperar el retorn de Jesús el 22 d'octubre de 1844, només 50 van ser rebuts i jutjats dignes per Déu d'entrar en la santedat del seu dissabte, un signe profètic de la seva recompensa en el setè mil·lenni. Es convertirien en els pioners fundadors de l'església "Adventista del Setè Dia" establerta als EUA el 1873. Aquests resultats, revelats per Jesucrist a la seva serventa d'aleshores, Ellen G. White, encara demostren avui l'alçada de l'exigència de Déu com a estàndard de

fe. Els escollits de Crist, els veritables, es mostren sensibles a aquesta revelació, però en el temps del final i de manera creixent des de 1844, les religions cristianes reclamen herències de les quals es mostren totalment indignes. I en particular, en primer lloc, la poderosíssima religió catòlica reclama l'herència de Sant Pere, de manera enganyosa i injusta, perquè Pere, el servent zelós de Jesucrist, mai va ser durant la seva vida "cap" de l'església cristiana "perquè en el seu temps, l'Església dels veritablement escollits només reconeixia un " *cap* ": Jesucrist; cosa que Pau confirma, a Ef. 5:23: " *perquè el marit és el cap de la dona, com Crist és el cap de l'església, que és el seu cos, de la qual ell és el Salvador* " .

En entrar a Apocalipsi 3, la nostra visió general i el nostre avenç en l'era cristiana ens porten al 1843 i al 1844, les dues dates de les dues proves de fe adventistes successives de l'època. Us recordo de nou que si la primavera de 1843 determina l'inici de la prova, la data del 23 d'octubre de 1844 fixa el final d'aquestes proves de fe adventistes. És, per tant, en aquesta data de 1844, que Jesús revela el seu judici sobre els participants i pronuncia el seu veredictum suprem contra aquells que no van superar la prova sotmesa. Organitzades als EUA, les dues proves es referien principalment als cristians de fe protestant, per la qual cosa és a ells que, tal com va profetitzar el " *servent malvat i infidel* " en les seves paràboles, Jesús s'adreça d'una forma familiar que ja no és amable, dient-li: " **Ets considerat viu i ets mort** ". Després d'aquest missatge de " *Pèrgam* ", la fe protestant mai més serà dirigida informalment, serà tractada com l'Església Catòlica Romana. Tanmateix, la fe cristiana autenticada per Jesús no desapareix completament; es va prolongar per les benediccions dels victoriosos de les dues proves, és a dir, les 50 persones revelades per Jesucrist a la seva serventa Ellen G. White. I des d'aquest moment fins al retorn de Crist, **només la fe adventista es beneficiarà de la recepció de la llum divina proposada per Jesucrist** . Per descomptat, aquests judicis divins són ignorats per les multituds humanes, a la terra, les religions rebutjades es multipliquen i donen a la religió cristiana l'aspecte d'una confusió del tipus " *Babel* " en què parlem entre nosaltres, ens enganyem, ens seduïm, en la hipocresia més perfecta.

Com que els comportaments humans es reproduïen en totes les èpoques segons el pas del temps, la darrera institució adventista del setè dia no podia escapar d'aquesta regla sistemàtica. Posada a prova entre 1982 i 1994 al nivell de la seva fe adventista i el criteri protestant "només les Escriptures", va fracassar i va ser " *vomitada* " per Jesucrist, com la fe protestant abans d'ella el 1844. La pau humanista recolzada per falses religions cristianes i republicans i demòcrates incrèduls va seduir els adventistes sensibles a aquests valors humanistes. Com les religions que la van precedir, la fe adventista s'ha tornat tradicional i sense vida, cosa que Jesús anomena la " *tiebiesa* " que el porta a " *vomitar* -la". Però només pot " *vomitar* " a l'era " *de Laodicea* " allò que prèviament ha "empassat" és "reconegut"; això caracteritza l'adventisme beneït de l'era " *de Filadèlfia* ". I paradoxalment, com que la pau a la terra ha matat la veritable fe, la situació de la guerra mundial que s'està consolidant afavorirà el seu despertar i les veritables conversions. La pau adorm la gent, però la guerra desperta els homes alliberant-los de les trampes seductores del consum de béns materials. Davant del risc de mort, els veritables valors recuperen l'interès, i l'existència de Déu Totpoderós

esdevé una vegada més el suport de la fe i l'esperança de salvació per a l'home mortal. No tots reaccionaran segons aquest escenari, però els últims elegits convertits actuaran d'aquesta manera per a la salvació eterna de les seves ànimes i la glòria del Déu de la veritat, el Totpoderós revelat en la persona de Jesucrist. Des de 1994, més que mai, l'Església, l'Escollida de Crist, està escampada per tota la terra habitada. L'últim Israel espiritual és invisible i anònim, perquè ja no està representada institucionalment. El paper de la institució s'ha acabat i ha estat substituït per la fe provada dels adventistes dissidents que " *s'aferren* " al darrer " *testimoni de Jesús* ". Això encara roman, segons Apocalipsi 19:10, " *l'esperit de la profecia* ". El Déu que els reconeix i els reuneix espiritualment en la seva benedicció, és l'Esperit Sant que jutja i inspira els seus esperits, revelant-los els secrets de la seva santedat per tal d'autenticar la seva " **santificació** ". » que només ens permetrà veure Déu i viure en la seva companyia més santa, tal com ens insta Pau a fer, dient a Hebreus 12:14: « *Busqueu la pau amb tothom i la santedat, sense la qual ningú no veurà el Senyor* ». El final d'aquest versicle testimonia la importància vital d'aquesta « **santificació** » requerida per Déu, **expressada concretament** en el nostre temps, per l'amor a la veritat de les revelacions profètiques bíbliques presentades per Déu en el nom de Jesucrist.

En la seva Revelació bíblica, Déu ignora completament la religió de l'Islam, cosa que significa que no la reconeix en absolut. El seu pla de salvació, vàlid per a cada home, dona, nen o ancià que visqui a qualsevol lloc de la terra, passa per i es basa únicament en l'obra de redempció duta a terme per ell mateix sota el nom de Jesucrist. Actes 4:12 ho confirma dient: " *I no hi ha salvació en cap altre, perquè no hi ha cap altre nom sota el cel donat als homes pel qual puguem ser salvats* ". La salvació divina, per tant, passa únicament per Jesucrist crucificat i ressuscitat, i qualsevol afirmació contrària és, per tant, falsa i mortal per als seduïts i enganyats.

En les seves Revelacions de Daniel i l'Apocalipsi, Déu ens va ensenyar a identificar les doctrines religioses cristianes que li agraden, no li agraden o ja no li agraden. Quan diu: " *Jo reprendo i castigo tots els que estimo* ", Jesús revela el seu amor com a Pare que s'encarrega d'educar els seus fills. Arrancant-los del pecat i de la vida de pecat, com a arbustos de fruita fràgils, els poda per transformar el seu aspecte espiritual, que és el fruit desitjat per Déu segons l'estàndard que vol obtenir. Però què passa amb aquells que no li agraden o ja no li agraden? Els ignora i no busca transformar-los, perquè respecta la seva elecció per la seva desgràcia. Això no impedirà que siguin castigats pel seu menyspreu i indiferència, i encara més, pel seu desig de desobeir. Però aquest tipus de càstig sovint arriba a donar una mort definitiva, perquè la prolongació de la seva vida seria, per a aquests rebels, incapaç de conduir-los al penediment necessari. Aquest tipus de càstig va afectar durament la fe catòlica representada el 1789 pel clergat catòlic i el règim monàrquic de Lluís XVI. Aquest pobre rei, més aviat pacífic, es va convertir en el boc expiatori sobre el qual van recaure les faltes i els pecats de tots els seus predecessors; precisament, sobre el seu cap decapitat a causa d'aquesta culpa que consistia simplement en donar suport a una falsa religió cristiana. Aquesta execució va tenir lloc el 21 de gener de 1793, és a dir, 258 anys després del 21 de gener de 1535, on al mateix lloc el molt catòlic rei Francesc I^{va}

^{fer} arrestar els primers màrtirs protestants a Meaux. La causa d'aquestes execucions va ser la negativa a participar a la missa catòlica. I al mateix temps, el cap papal d'aquesta falsa església va morir a la presó de la meua ciutat de Valence, França, el 1799. En la decapitació gairebé mecànica organitzada durant un any, del 27 de juliol de 1793 al 27 de juliol de 1794, van caure milers de caps catòlics de sacerdots i aristòcrates monàrquics. Amb aquest tipus de matança, Déu va revelar la seva condemna dels pensaments religiosos formats pel model del catolicisme romà. El cap separat del cos ja no pot pensar, i Déu s'allibera d'una molèstia contínua causada per individus rebels que distorsionen la seva imatge divina i, afirmant ser seu, el defineixen com un Déu arbitrari, inconstant i injust. Tot el contrari de la seva veritable naturalesa, ja que és pacient, amorós, misericordiós i capaç de la més alta abnegació, com va testificar a través del seu ministeri salvador en Jesucrist. Com a signe de la maledicció que continuava pesant sobre les falses religions cristianes occidentals, Déu va organitzar guerres, però sobretot la Primera i la Segona Guerra Mundial, respectivament per ordre, el 1914 i el 1939. Aquestes guerres no són objecte d'una revelació divina bíblica, però la ment humana il·luminada pot discernir una reproducció de les tres deportacions del poble jueu a Babilònia. I lògicament, la tercera deportació amb terribles conseqüències per a la nació jueva momentàniament destruïda troba el seu tipus en la realització de la Tercera Guerra Mundial que va començar oposant Rússia a Ucraïna des del 24 de febrer de 2022. En anunciar la mort del "*terç dels homes*" que viuen a l'Europa Occidental en aquest conflicte del tercer món, Déu organitza de nou una matança en massa per castigar aquesta vegada, no només la religió catòlica, sinó també la religió protestant, l'anglicana, l'ortodoxa, la religió jueva, aquesta última, l'adventista, però també el seu enemic permanent, l'islam. Tots jutjats culpables per Déu, el mateix càstig els ataca i els porta a destruir-se mútuament per deixar amb vida només una petita mostra representativa dels escollits i els caiguts de les religions cristianes. Tot el que Déu organitza té sentit i una justificació. L'experiència terrenal humana està organitzada i supervisada per l'ésser que representa la font infinita de la intel·ligència. Per tant, a la llum de totes les seves revelacions, el pla salvador que va concebre i va dur a terme esdevé clar i comprensible. Però per dominar aquest tema, l'home s'ha de nodrir contínuament amb ell. Com en els assumptes seculars, el domini en l'àmbit religiós requereix un compromís profund i complet de tota l'ànima humana; per tant, les persones superficials i artificials no són aptes per obtenir de Déu la seva elecció per a la seva eternitat.

Des del 1995 i en els anys previs al 24 de febrer, l'anomenat islam "fonamentalista", representat per grups "islamistes" armats, ha lliurat una guerra religiosa contra l'Occident catòlic, autor de les croades contra els musulmans establerts a Palestina i Jerusalem a l'Edat Mitjana. Aquests antics rancors es van veure reforçats per l'era de colonització del sòl del nord i centre d'Àfrica, i de tota Àfrica. Els líders occidentals han oblidat fàcilment la seva culpa, però les víctimes d'aquestes colonitzacions han conservat un rancor tenaç i un desig de venjança insatisfet. Déu troba en aquests grups ètnics i pobles anteriorment colonitzats instruments ben preparats per venjar el seu honor, trepitjat i menyspreat per l'Occident rebel i pervers incrèdul.

A principis del 2023, es prepara i s'acosta el càstig d'aquells que Jesús ja no estima o no ha estimat mai. Al camp rus, la religió de l'islam està àmpliament representada, i una comprensió tan injustificada com sorprenent uneix la fe cristiana ortodoxa i la fe musulmana lligada a la seva identitat russa. Les hordes bàrbares de l'antiguitat reapareixeran per renovar el càstig dels europeus culpables d'incredulitat i perversió. Els homes, per tant, es venjaran venjant Déu, després de la qual cosa moriran al seu torn sense esperança de salvació o amb una esperança enganyosa.

Durant les vacances, un greu incident acaba de confirmar el tràgic destí de França i la seva capital, París. Mentre visitaven el Donbàs, a la regió de Donetsk, amb dos camarades russos, uns oligarques del govern rus van ser víctimes d'un bombardeig ucraïnès llançat per un canó Cèsar donat per França a Ucraïna. Dos d'aquests oligarques van morir i el tercer, que va sobreviure a l'acció, va resultar ferit. Es van extreure i retirar mostres del projectil disparat del seu cos. L'examen d'aquests fragments confirma l'ús d'un projectil francès disparat per un canó Cèsar. Com a resultat, aquest supervivent, anomenat Dmitri Rogovin, va decidir enviar un fragment extret del seu cos al Palau de l'Elisi a l'atenció del president francès Emmanuel Macron. Aquesta acció culpa directament França, i no hi ha dubte que el desig de venjança d'aquest home i del seu poble es veurà satisfet. Així, dia a dia, es confirma el pla de Déu de destruir París, la capital que ha fet de la llibertat la seva divinitat compartida amb el poble americà, però també amb els pobles units en l'aliança europea.

Completament cecs al tema de la seva victòria, els europeus occidentals, els australians i els aliats d'Amèrica a través del pacte de l'OTAN es tornen cada cop més arrogants i ansiosos per derrotar el bàndol rus. I no us equivoqueu, la debilitat actual de l'exèrcit rus, compromès fins a principis del 2023, no és representativa de la força de la qual és capaç aquest país. Principalment perquè Vladimir Putin volia donar a la seva intervenció el caràcter mínim d'una "operació especial". Buscant evitar mobilitzacions massives de la població russa, va recórrer a mercenaris, però no és l'únic que actua d'aquesta manera, perquè les mateixes potències occidentals estan utilitzant Ucraïna com a mercenaris que lluiten per la glòria d'Occident i els seus valors, que Déu mateix considera perversos i abominables. En proporcionar ajuda militar i armes cada cop més poderoses, Occident està afegint llenya al foc, quan la situació requereix aigua. Com a resultat, l'"operació especial" acabarà en una veritable "Guerra Mundial" i Occident descobrirà amb terror el poder dels exèrcits russos, quan entrin als seus territoris per saquejar-los i devastar-los; Això, abans que comenci la destrucció de la vida a una escala mai vista, quan els EUA destruiran el territori de Rússia amb armes nuclears, perquè si els russos dubten a utilitzar-les en la seva guerra, davant l'augment del poder de conquerir Rússia, els EUA ja no tindran l'opció ni els escrúpols per no fer-ho. I d'aquesta manera, l'ús d'armes atòmiques donarà a Crist humiliat la mort del " **terç** " de les poblacions occidentals infidelment cristianes, i a la resta del món, moltes més víctimes entre els pobles pagans orientals. No hem de perdre de vista el fet que la humanitat haurà de desaparèixer completament a la nostra terra el dia del gloriós i venjatiu retorn de Jesucrist. Els " *mil anys* " profetitzats a Apocalipsi 20 van generar falsament esperances d'un mil·lenni

terrenal anomenat edat d'or. Això no serà així, perquè durant aquests " *mil anys* " la terra completament desolada no tindrà ningú més que Satanàs, el diable; s'haurà convertit en la seva presó, el seu corredor de la mort, esperant el judici final on serà executat amb tots els altres rebels, àngels i humans condemnats.

Després de les decapitacions de les autoritats revolucionàries rebels el 1793 i el 1794, els grups armats islamistes també van practicar la decapitació dels seus presoners. Com en l'època dels revolucionaris, aquest tipus d'assassinat porta el mateix missatge de Déu. Les primeres víctimes van ser set sacerdots catòlics segrestats i decapitats a Algèria pel grup GIA: el Grup Islàmic Algerià. Després de les accions dutes a terme contra Occident i el "Gran Satanàs" americà per "Al-Qaeda", les decapitacions massives es van convertir en el segell distintiu del Califat ISIS. Aquestes accions testimonien que Déu realment no canvia: abat els caps que honoren allò que ell odia i que detesten allò que ell eleva al més alt nivell de santedat, és a dir, tota la seva veritat, les seves ordenances, els seus manaments i les seves profecies.

Distorsionats per la seva naturalesa incrèdula massivament estesa, els occidentals no entenen el retorn de la religió al poble rus. Han oblidat les lliçons donades per l'experiència dels seus "pares", que, després del sagnant règim revolucionari francès, van tornar a buscar l'ajuda del pensament religiós, com l'Esperit recorda citant-ho en aquests versos d'Apocalipsi 11:13: " *I en aquella hora hi va haver un gran terratrèmol, i una desena part de la ciutat va caure; i en el terratrèmol van morir set mil homes, i la resta van tenir por i van donar glòria al Déu del cel* " . » L'expressió " *En aquella hora* " es refereix particularment al temps dels dos grans "Terrors" experimentats del 27 de juliol de 1793 al 27 de juliol de 1794. Aleshores, Déu compara els efectes d'aquesta Revolució Nacional Francesa amb un " *gran terratrèmol* " que profèticament ho va anunciar amb el que va colpejar la ciutat catòlica de Portugal, Lisboa, el 1755. Però aquest terratrèmol també és el símbol d'aquesta Revolució a Apocalipsi 12:16: " *I la terra va ajudar la dona, i la terra va obrir la seva boca i es va empassar el riu que el drac havia llançat de la seva boca* ". Al desert, després de l'èxode d'Egipte, els rebels " *Corè, Datan i Abiram* " també van ser engolits i engolits per la terra que " *va obrir la seva boca* " o, les seves faltes, segons Nombres. 16:19 a 33: " *I Corè va convocar tota l'assemblea contra Moisès i Aaron, a l'entrada de la tenda de trobada. Aleshores la glòria de Jahvè va aparèixer a tota l'assemblea. I Jahvè va parlar a Moisès i Aaron, dient: Separeu-vos d'entre aquesta assemblea, perquè els consumeixi en un moment.../... Jahvè va parlar a Moisès, dient: Parla a l'assemblea i digues: Retireu-vos de la morada de Corè, Datan i Abiram per tot arreu. .../... Moisès va dir: Per això sabreu que Jahvè m'ha enviat a fer totes aquestes coses, i que no ho he fet pel meu compte. Si aquest poble mor com moren tots els homes, si pateixen el destí de tots els homes, Jahvè no m'ha enviat; però si Jahvè fa alguna cosa increïble, i la terra obre la boca per engolir-los amb tot el que tenen, i baixen vius a la tomba , llavors sabreu que aquest poble ha menyspreat Jahvè. Quan va acabar de dir totes aquestes paraules, la terra que hi havia sota..." els va obrir. La terra va obrir la boca i se'ls va engolir, a ells i a les seves cases, amb tots els homes de Corè i totes les seves pertinences. Van baixar vius a la tomba , ells i tot el que tenien; i la terra els va cobrir, i van desaparèixer*

del mig de l'assemblea. "Ja, la precisió" va baixar viu "profetitzat" la segona mort del llac de foc "reservada als grans culpables religiosos cristians simbolitzats a Apocalipsi 19:20 per "la bèstia i el fals profeta". Aprofito aquest últim versicle per confirmar que a Apocalipsi 20:14, "la morada dels morts" es refereix a la terra i la seva pols que hi ha sota els nostres peus: "I la mort i **la morada dels morts** van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort, el llac de foc". En aquest context històric, "**la terra va obrir la boca**" realment, però aquesta acció va preparar una lliçó espiritual que Déu vol atribuir a la religió catòlica romana objectiu de la seva ira per mitjà dels furiosos revolucionaris de 1789 a 1798, és a dir, al final dels "1260 dies" del regnat catòlic papal, tal com s'especifica en el muntatge cronològic profetitzat a Apocalipsi 11:3 i 7: "Donaré als **meus dos testimonis** el poder de profetitzar, **vestits de sac**, durant mil **dos-cents seixanta dies** ... /... Quan hagin acabat el seu testimoni, **la bèstia que puja de l'abisme** farà la guerra contra ells, els vencerà i els matarà. I els seus cadàvers jeuran al **carrer de la gran ciutat**, que espiritualment s'anomena **Sodoma i Egipte**, **on també el nostre Senyor va ser crucificat**". Aquests versos mereixen ser estudiats més a fons perquè la seva revelació pren una importància vital en el nostre temps. Els "dos testimonis" designen la Bíblia, la santa Paraula escrita de Déu. La Bíblia va ser, de fet, ignorada i retirada de la lectura de l'home comú, perquè era... amagat en claustres religiosos catòlics on els monjos el reproduïen a mà. L'expressió "vestits de roba de sac" al·ludeix a la pràctica dels jueus, quan volien mostrar a Déu la seva aflicció. La Santa Bíblia va ser, de fet, perseguida i afligida, quan va ser impresa i distribuïda per venedors protestants exposats, ells mateixos, a l'amenaça de mort, empresonament o les galeres del rei. Després d'aquest temps de predicació dolorosa, sota el nom simbòlic de "bèstia que sorgeix de l'abisme", l'ateisme revolucionari francès va intentar fer desaparèixer tots els escrits religiosos, en primer lloc la Santa Bíblia; tot sent consumit en focs encesos a la gran i prestigiosa plaça de París, anomenada en aquell moment "Place de la Révolution"; aquesta, després d'haver estat anomenada "Place Louis 15". Després, des de Napoleó, es va convertir en la "Place de la Concorde"; és a dir, tants noms com experiències. Que Déu arribés a donar-li simbòlicament els noms de "Sodoma i Egipte" no és sorprenent quan sabem que, creient haver-se alliberat de l'amenaça divina, els seus ciutadans ja no tenien límits en el seu comportament sexual i la pràctica de la sodomia, jutjada abominable per Déu, es va convertir, com en la nostra última era, en una norma natural, legitimada i, avui, legalitzada. No s'havia produït cap rebel·lió similar des de la del faraó d'"Egipte" en temps de Moisès. De manera que París es va convertir, per a Déu i els seus veritables elegits, en la imatge real i actualitzada del "pecat d'Egipte". Aleshores, Déu ens dona una precisió desconcertant. Diu: "**el mateix lloc on el seu Senyor va ser crucificat**". Aquestes paraules semblen referir-se a Jerusalem a primera vista. Però és París, perquè l'expressió "el seu Senyor" designa un poble cristià, cosa que mai va ser el cas de Jerusalem. L'explicació d'aquesta expressió és la següent: Crist va cometre la "crucifixió" per "posar fi al pecat" segons Dan. 9:24. Ara, en restablir el "pecat" que representa la seva lluita contra Jesucrist, el poble de París, fins aleshores partidaris permanents de la religió catòlica, va "crucificar" Jesús de nou. I això és el que

encara fan en els nostres últims temps, justificant abominacions i les pitjors perversions sexuals i mentals. És per això que França sempre està a l'avantguarda de les iniciatives que preparen la seva destrucció. El tema del "càstig" en aquest estudi li afecta en particular pel seu paper exemplar i nociu que les nacions occidentals han intentat reproduir una rere l'altra. Els seus textos de "Drets Humans" s'han convertit en la base de les lleis occidentals. I tot i que menor en nombre i poder, pel seu paper històric, França és el principal objectiu de la ira divina després de Roma però abans dels EUA, que només són una conseqüència d'Europa maleïda pel diví Jesucrist. Per analogia amb els càstigs profetitzats per a Israel a Levític 26, el del versicle 25 correspon a l'acció de " *la bèstia que puja de l'abisme* ", la " *bèstia* " atea revolucionària : " *Portaré una espasa contra vosaltres, que venjarà el meu pacte; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres, i sereu lliurats a les mans de l'enemic* ". Però a l'era cristiana, Déu va haver de renovar l'aplicació d'aquest càstig dues vegades. La primera fa referència a la " *quarta trompeta* " d'Apocalipsi 8:12, que entre 1789 i 1798 marca el final del regnat del catolicisme papal, l'enemic de Déu. Després d'això, com a signe de temps, entre 1798 i 1844, l'" *àguila* " imperial de Napoleó¹ va dominar les guerres europees, d'acord amb l'ensenyament donat a Apocalipsi 8:13: " *Vaig mirar, i vaig sentir una àguila que volava pel mig del cel, dient amb veu forta: Ai, ai, ai dels habitants de la terra, a causa de les altres veus de la trompeta dels tres àngels que estan a punt de tocar!* ". I darrere d'aquest signe, el 1844, ve la data crucial preparada per Déu a Daniel 8:14, per marcar el començament del començament del " *temps de la fi* ". I és per això que, a Daniel 11:40, el començament del veritable " *temps de la fi* " està marcat per una guerra a la qual Déu dona el mateix paper que a la Revolució Francesa. És per demostrar aquest vincle que organitza una confusió entre " *la quarta i la sisena trompeta* ", atribuint a la " *quarta trompeta* " de l'Apocalipsi 11 el nom de " *segon ai* ", que en realitat fa referència a la " *sisena trompeta* " de l'Apocalipsi 9. La conseqüència d'aquesta subtileza és que podem entendre que Déu ha donat des del 24 de febrer de 2022 a Rússia la mateixa missió "sagnant" que va donar entre 1793 i 1794 als revolucionaris francesos, sota el títol d'" *espasa que ve a venjar la seva aliança* " segons Lev. 26:25. França i Rússia tenen en comú haver experimentat la gran Revolució del seu poble; per a Rússia va ser el 1917 l'any en què va enderrocar i executar el seu tsar Nicolau II i tota la seva família, inclosos el seu fill i les seves filles. De la mateixa manera, el 1793, a França, Lluís XVI va ser guillotinat i la seva dona al seu torn uns mesos més tard. Així podem entendre que Déu atribueix a aquestes dues execucions oficials la mateixa causa: **la religió culpable** ; cosa que posa en un nivell d'igualtat perjudicial, la fe catòlica romana i l'ortodòxia russa; que ja s'enfronten a Ucraïna i aviat a tot Europa i al món. La culpa que ambdós bàndols tenen fa referència al descans dominical heretat, successivament, de Constantí I^{des} del 7 de març de 321 i de Justinià I^{des de} l'any 538 del nostre fals calendari catòlic romà. Què valen, doncs, les conversions religioses russes? De vegades poden ser sinceres, però no seran beneïdes per Déu mentre no es restauri la veritat sobre la pràctica del dissabte. El poble rus va heretar una naturalesa idòlatra de Roma abans del cisma que el va separar del catolicisme occidental; d'aquí el seu afecció a les icones sagrades. Però els dos culpables són molt

similars, i la seva competència explica en gran mesura el seu desacord; la pompa juga un paper important per a tots dos, però és sobretot l'oposició del Papa i els papes la que manté la divisió.

Actualment regna a Occident un clima tens, gairebé insurreccional. Perquè les ments humanes s'estan tornant cada cop més " *rebels i egoistes* ", fins al punt que les normes democràtiques són cada cop menys recolzades i respectades. Al mateix temps, els béns materials que estimem són cada cop més cars i menys accessibles. Per tant, la gent està cada cop més frustrada i irritable. En aquest món occidental, un gran perill colpejarà els seus pobles rebels, perquè a cada país trobem divisions que enfronten el 50% de la població contra la seva oposició. El risc de grans guerres civils es fa evident i, per tant, és imminent. A això s'hi afegeix la conseqüència d'haver creat herois malvats, rebels i horribles al cinema, com la pel·lícula "El Padrí", que honora la màfia siciliana establerta a Amèrica. El mentider és honorat i es converteix en un model reproduït a gran escala. Però en una societat acostumada a les mentides, en qui pot confiar, i en qui?

Legitimitats veritables i falses

No hi ha res més difícil per a una criatura del Déu Creador que reconèixer la seva mala acció. En aquest exercici, el diable, l'àngel de la llum, la primera criatura creada, va fallar. Per satisfer aquesta necessitat, cal ser veritablement humil, i fins i tot allà, l'orgull substitueix l'arrogància completa i dificulta la cosa. Tanmateix, aquesta capacitat de reconèixer la pròpia mala acció és requerida per Déu, ja que exigeix l'estàndard de la perfecta humilitat a aquells amb qui compartirà la seva eternitat. I allà, sense necessitat d'enganyar-se, sondeja i coneix completament els pensaments i el caràcter de cada candidat i de tot el que viu al cel i a la terra. Condemna l'orgull que es troba en Satanàs i la multitud d'àngels malvats que comparteixen la seva opinió i caràcter. I a la terra, la mateixa llibertat produeix els mateixos efectes, fins al punt que tota la humanitat, o gairebé, també comparteix els pensaments i el caràcter de Satanàs. I enmig d'aquesta multitud, Déu selecciona uns quants escollits tan rars com l'or o les pedres precioses trobades enterrades en algunes vetes de la terra i traïdes per ser portades a la superfície a costa d'una gran fatiga i grans perills accidentals i mortals. L'ànima per la qual Jesús va acceptar patir com a màrtir voluntari per salvar-la és per a ell en aquesta imatge; com ensenya a Apocalipsi 21:19 a 21: " *Els fonaments de la muralla de la ciutat estaven adornats amb tota mena de pedres precioses: el primer fonament era jaspi, el segon safir, el tercer calcedònia, el quart maragda, el cinquè sardònix, el sisè sardi, el setè crisòlit, el vuitè beril, el novè topazi, el desè crisopras, l'onzè jacint, el dotzè ametista. Les dotze portes eren dotze perles; cada porta era d'una sola perla. El carrer de la ciutat era d'or pur, com vidre transparent* ". Així és com Déu jutja els seus escollits i si la cosa s'entengués malament encara hi hauria aquest altre vers: Zacaries 2:8: " *Perquè així diu Jahvé dels exèrcits: Després d'això, vindrà la glòria! M'ha enviat a les nacions que us han saquejat; perquè qui us toca toca la nineta del seu ull* " . A imatge de

l'Apocalipsi, la divisió de les dues fases de l'era cristiana justifica la diferència en els símbols que representen els escollits. uns: els que són seleccionats abans de 1844 són representats per "*pedres precioses*" que requereixen un tall per lliurar-les i revelar la seva admirable bellesa. Però a causa de la mateixa importància que dóna al Sàbat, finalment restaurat, Déu dóna als que salva després de 1844 l'aspecte de la "*perla*" que no requereix cap treball humà per revelar la seva bellesa. Naturalment, tots els escollits gaudeixen del mateix amor de Déu, però aquest gran Jutge Suprem ens revela quant el delecten i el satisfan la restauració del seu sant Sàbat i l'amor ple de la seva veritat. En la seva paràbola, Jesús compara la veritat de la salvació amb una "*perla*" de gran preu. Així, el símbol de la "*perla*", que il·lustra la concepció de la fe dels últims escollits, mostra que el "*pecat*" que havia existit durant "*1260*" anys entre l'era apostòlica doctrinalment perfecta i el final s'ha eliminat completament. El propòsit pel qual Jesús va venir a patir a la terra s'ha aconseguit; segons Dan. 9:24: "*... per posar fi al pecat*". En les seves vides, els últims escollits han "*fet fi al pecat*". En canvi, el símbol de les "*pedres precioses*" que s'han de tallar revelava la presència parcial del pecat romà, apuntant així a la pràctica del repòs dominical el primer dia heretat de les dues Romes: l'imperial de Constantí I¹ la papal de Vigili I^{sota} l'emperador Justinià I. ^{Recordatori}: Vigili¹ no va ser el primer bisbe de Roma, sinó el primer papa en títol i poder temporal. Déu va confirmar així la naturalesa excepcional de la salvació oferta, provisionalment, als elegits de la Reforma imperfecta del segle XVI ^{segons} Apocalipsi 2:24: "*A vosaltres, tots els que sou a Tiatira, que no teniu aquesta doctrina, i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com les anomenen, us dic: no us poso cap altra càrrega*".

El campament de Déu deriva la seva **legitimitat** del fet que Déu és el creador de totes les coses i de tota la vida. Per tant, és **legítim** que la seva concepció dels estàndards donats a l'existència sigui reconeguda per totes les seves criatures. I això és el que finalment obté dels seus escollits, als quals ajuda a perfeccionar durant el seu viatge terrenal. Qui és més digne d'honor i adoració que aquest Déu d'Amor i Justícia, que és l'únic que defensa la veritable igualtat per a tots els seus escollits? El que els ofereix és inigualable i incomparable, ja que posa el segell de la perfecció en cada tema imaginable o abordat. Per tant, té, per naturalesa, el dret a **la legitimitat** en totes les coses.

En el camp de l'adversari, el diable, en absència d'una **legitimitat** justa i natural, es crea una **falsa legitimitat** que es basarà únicament en el nombre i la força dels qui la recolzen. En aquest camp, s'agrupen éssers orgullosos i arrogants, incapaços de reconèixer individualment els seus errors, per la qual cosa, col·lectivament, es mostren encara menys capaços de fer-ho, però el nombre fa la unitat i la unitat fa la força; i aquesta força permet imposar una **falsa legitimitat** a les masses humanes manipulades fins a l'extrem.

Després de la creació de l'home, Déu no va ordenar el nomenament d'un líder fins al diluvi en temps de Noè. Però sota la inspiració del diable, els éssers humans van adoptar el principi de confiar en un líder escollit d'entre ells. **Legítimament**, el més gran tenia una mena de dret natural que Déu va confirmar més tard en els seus pactes. Però al campament del diable, aquest líder es convertia en un rei que podia transmetre el seu domini als seus descendents; de

manera que aquest poder només augmentava, igual que la riquesa del rei i els seus hereus. He de recordar aquí la posició de Déu sobre aquestes coses. Visiblement no estava a favor del govern d'aquests reis, ja que en fer-se càrrec i organitzar el seu poble Israel, no els va donar cap rei, sinó només un guia, Moisès i després d'ell, Josuè, perquè fossin els pastors del seu ramat. I organitzant el seu Israel d'aquesta manera, Déu va aplicar un estàndard celestial que serà el que continuarà, només per als escollits, en l'eternitat portada per Jesucrist. Recordo que, en el seu testimoni personal directe, va posar en pràctica concreta aquesta llei del cel que es basa en l'abnegació completa dels éssers vius. Jesucrist, el gran " *Rei de reis i Senyor de senyors* " d'Ap. 19:16 (*tenia escrit al seu mantell i a la cuixa un nom: Rei de reis i Senyor de senyors*), va voler rentar els peus dels seus deixebles, el dia abans de la seva mort, per tal de donar un exemple d'aquesta llei celestial, oposada en termes absoluts als estàndards de les lleis humanes terrenals. Al cel tot és gratuït, per tant no existeix el valor de mercat, ni tampoc els beneficis ni els interessos. Això permet a les criatures celestials viure en perfecta igualtat de drets i poder. A Dan. 10:13: " **Miquel** ", que és Déu en forma d'àngel, és anomenat " **un dels principals prínceps** ": " *El príncep del regne de Pèrsia em va resistir vint-i-un dies; però vet aquí que Miquel, un dels principals prínceps, va venir en ajuda meua, i jo vaig romandre allà amb els reis de Pèrsia* ". A la terra, va ser només després de múltiples rebel·lions que aquest poble d'Israel va exigir a Déu el dret a ser governat per un rei " *com les altres nacions* " paganes de la terra. Traduïda en llenguatge planer, aquesta petició significava: "Déu, desapareix i deixa'ns entre els homes!" Aquest primer rebuig de Déu profetitzava el futur rebuig del Messies Jesús, per part dels descendents carnals d'aquest poble. Entenent clarament la situació, Déu va cedir i va respondre favorablement a aquesta demanda humana. Però el preu a pagar estava inclòs en el contracte, ja que advertia a Israel que el seu rei tindria els mateixos drets que els d'altres pobles pagans que feien que els seus pobles fossin tractats durament com a esclaus. I l'esclavitud voluntària dels hebreus va començar, fins a la seva finalització sota el tirà Herodes el Gran, en el moment del naixement de Jesucrist per a la seva missió terrenal.

Aquesta reflexió sobre **la legitimitat** ens pot ajudar a entendre els esdeveniments mundials que estan tenint lloc actualment a principis del 2023. I, en primer lloc, prendre consciència de l'origen del nostre patrimoni. Nosaltres, els que vivim a l'Europa Occidental, hem heretat una **falsa legitimitat** ; des del principi, aquesta **falsa legitimitat monàrquica** d'inspiració pagana que va fer de Clovis I ^{el} primer rei dels francs. Aquest rei pagà va ser seduït per la falsa fe cristiana, de manera que el seu compromís cristià també va ser fals i enganyós. Va tenir la desgràcia de ser convertit l'any 496 pels enviats de Roma que van trobar en ell un defensor secular de la seva autoritat. Així, recolzada per un poder militar ben armat, la religió proposada pel bisbe de Roma en la marxa cap al poder papal, va rebre una altra **falsa legitimitat entre els humans** . Perquè, ai las per a tots nosaltres, des del 7 de març de 321, aquesta fe cristiana havia estat intoxicada i es va convertir en un verí mortal, a causa de l'adopció del descans del primer dia imposat per l'emperador Constantí I ⁱ dedicat per ell i els adoradors pagans al culte del "dia del Sol Invicte". I la conseqüència d'aquesta adopció va ser que el suposat representant de Jesucrist no era res més que un règim enganyós i seductor del

pecat. Aquests fonaments establerts en aquell moment són a l'origen de tota la **falsa legitimitat religiosa** reclamada pel règim papal catòlic romà fins al nostre temps actual.

Després d'enderrocar la monarquia en un bany de sang, la França republicana es va tornar a donar **legitimitat democràtica** ; basada, una vegada més, en els números, que sempre guanyen contra els seus oponents. Alguns somiant amb la igualtat, altres volent preservar els seus privilegis i avantatges, la França republicana va intentar trobar el seu model, passant per cinc repúbliques. Sota la Tercera República, els rics terratinents van fomentar les iniciatives de colonització obtingudes gràcies al suport militar del país, que així es va tornar encara més ric i pròsper. I aquí, de nou, el poble francès es va donar una **falsa legitimitat** donant-se el dret de colonitzar altres pobles estrangers amb religions i costums diferents; preparant-se així per a problemes terribles. Perquè allà, França va caure en el parany del seu menyspreu religiós, perquè no es va adonar que la fe cristiana d'un gran nombre dels seus ciutadans no era compatible ni amb l'islam nord-africà ni amb les religions paganes asiàtiques de les seves colònies. A més, aquestes incompatibilitats han produït, a més o menys llarg termini, la ruptura previsible, des d'una perspectiva espiritual. La colonització havia portat França al rang envejat de quarta potència mundial, darrere dels EUA, la Rússia soviètica i Anglaterra; La descolonització i l'acollida humanista i social l'han arruïnat lentament i ara ocupa el 15è lloc ^{entre} les nacions europees. Què representa França el 2023? Ja no representa França, sinó un pensament humanista europeu únic, és a dir, proeuropeu. Un signe clar va ser l'abandonament del franc, com a moneda nacional, en detriment de l'euro. No somiem més, França és morta i Europa viu. Déu ho va organitzar, per tal de reunir en un mateix campament, els llegats de les " *deu banyes* " col·locades sota la maledicció de l'"onzena " o " *petita banya* " de Dan. 7:7-8 i 24-25. El gener de 2023, el president de França, Emmanuel Macron, a qui alguns russos irritats anomenen "Emmanuel Hitler" a les notícies, sembla ser la figura principal del cos europeu, simplement perquè, fins i tot arruïnada, França continua sent l'única potència militar a Europa; això és encara més cert des que Anglaterra va abandonar la Unió Europea. Tanmateix, aquesta potència militar francesa és tot relativa; Era suficient per colonitzar pobles del Tercer Món, però gens capaç d'enfrontar-se a una potència com Rússia. No obstant això, des que va donar suport oficialment a la causa ucraïnesa, França ha continuat irritant Rússia amb les seves ofertes d'armes al seu enemic. I a les notícies d'avui, sento els mitjans russos parlant del desig d'atacar França, d'enviar-li un míssil per donar exemple i calmar la resta de nacions europees que també han participat en una mena de competició; és una competició per veure qui armarà millor Ucraïna.

Per entendre com hem arribat a aquest punt, hem de tenir en compte el dret a la **falsa legitimitat** que els éssers humans hereten des del naixement, perquè està condicionat pel clima polític que descobreixen en entrar a la vida. Els éssers humans mai no estan inclinats a qüestionar la **legitimitat** dels drets que es donen a si mateixos. Hereten aquesta **legitimitat** que forma part d'ells. Per tant, hem de fer un pas enrere de la vida humana i de nosaltres mateixos per descobrir l'existència d' **una falsa legitimitat** . De fet, com més miro cap al cel, com més escolto els seus missatges, més m'adono de quant l'ordre terrenal es basa en oposicions de

drets **il·legítims** . Cada vegada, qui guanya, guanya per la seva força, i aquesta força **legítima** , **falsament** , el seu dret a imposar-se als més febles que ell.

Al costat d'aquestes oposicions de poders terrenals, Déu intervé per dur a terme els seus plans. Ara, us recordo que, dividint els humans en llengües estrangeres a " *Babel* ", fa poc més de 4000 anys, Déu va voler separar els pobles per poder jutjar-los i castigar-los independentment els uns dels altres. Aquests càstigs eren naturals: sequeres i onades de calor, o al contrari, grans inundacions, tempestes i ciclons devastadors, tsunamis, terratrèmols, erupcions volcàniques, fred glacial, devastació per llagostes. No li van faltar maneres de fer mal a les seves criatures rebels. Tanmateix, en els nostres temps finals, amb el desenvolupament tecnològic en joc, tota la terra s'ha convertit en un poble, tothom seguint al seu telèfon intel·ligent, PC o televisió les notícies del món, en directe, en temps real; de la qual cosa també em beneficia.

Les **falses legitimitats** s'han agrupat en dos bàndols per enfrontar-se i permetre que la guerra " *mati un terç dels homes* " segons el desig de Déu en Jesucrist revelat a Apocalipsi 9:15: " *I els quatre àngels que estaven preparats per a una hora, un dia, un mes i un any van ser alliberats per matar un terç dels homes* " . Tanmateix, la guerra entre Ucraïna i Rússia és causada directament per l'oposició de dues **legitimitats** que es van construir sobre un camí de maledicció divina. Aquestes dues **falses legitimitats** , per tant, només podrien conduir els dos bàndols afectats a la guerra. I no hi ha ningú a la terra que tingui l'autoritat i la saviesa per arbitrar les dues reivindicacions contradictòries. Déu ens ha donat, amb l'exemple de la situació creada pel retorn dels jueus a terra palestina des del 1947, la prova de la seva capacitat per crear situacions conflictives insolubles. Avui, ho torna a fer, i al bàndol de Rússia i els països de l'Orient, hi ha un rebuig dels valors occidentals, el poder actual dels quals es va establir per la força, colonitzant temporalment pobles d'Àfrica, Àsia i l'Orient Mitjà. Després de la victòria dels EUA, els vencedors de la Segona Guerra Mundial s'havien repartit el món i els seus pobles; almenys, pel que fa a la seva influència política i econòmica. Subtilment, els EUA van tenir cura d'evitar donar al seu enfocament la forma odiada de colonització. Simplement volien situar els pobles en una actitud de cooperació econòmica basada en l'acceptació de les normes establertes pel capitalisme angloamericà. La terra no els interessava; només els interessaven les finances. Però per obtenir aquesta submissió, no van dubtar a provocar guerres assassines, revoltes, aixecaments, destinats a col·locar líders favorables al seu capitalisme en països recalcitrants. Això en nom d'una **falsa legitimitat** .

El jove president E. Macron va heretar des del seu naixement el concepte de la **legitimitat** dels drets que la seva nació, França, s'havia atorgat en aquell moment. Va créixer en un context on aquests drets fonamentals eren la regla absoluta, i és cert que mai se li va acudir jutjar o qüestionar la **legitimitat** reconeguda i adoptada per França i la seva població. Tanmateix, només cal revisar la història per entendre com la llei nacional ha derivat perversament, buscant imposar-se a través de la guerra a altres pobles. Tanmateix, he de reconèixer que la França revolucionària estava atrapada en ser ella mateixa objecte d'atac d'altres monarquies europees. Però en aquell moment, bloquejar els atacs dels enemics no era suficient, i això és el que el camp occidental exigeix avui a Ucraïna. Amb el

conflicte donant la victòria als republicans francesos a Valmy, la guerra hauria d'haver acabat allà. Però Àustria, el país d'origen de la reina francesa executada Maria Antonieta, encara s'enfrontava a la república francesa i Napoleó I va aconseguir ^{temporalment} la victòria sobre les monarquies europees; el temps just per introduir la llibertat republicana al poble d'aquestes monarquies derrotades. Així és com l'ideal republicà va conquerir les ments a Europa, segons el model produït per França. Ara, per a Déu, aquest model és el d'un règim de "**pecat**" legalitzat i legitimat, simbolitzat pel color "**escarlata**" de la "**bèstia**" republicana del temps final presentada a Apocalipsi 17:3: "*Em va endur en l'esperit a un desert. I vaig veure una dona asseguda sobre una bèstia de color escarlata, plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes*". França, per tant, seguirà sent el principal objectiu de la ira divina fins al càstig final que Rússia li infligirà. Perquè les amenaces verbals que apareixen als mitjans de comunicació russos només confirmen la condemna i la destrucció de París, la capital de França, on, al llarg dels segles, des del Louvre fins al Palau de l'Elisi, l'actual seu presidencial, s'han pres totes les decisions nacionals dirigides contra Déu o altres pobles. Perquè Déu només reconeix una **legitimitat**: la seva.

En termes de **legitimitat**, per a la vida creada per Déu, la cosa es resumeix amb aquesta famosa expressió extreta d'una faula de Monsieur Jean de la Fontaine: "La raó del més fort és sempre la millor". I afortunadament per als seus escollits, el més fort és el Déu creador, també és el més fidel, el més just i el més amorós. Jesús "**va sortir conquerint i a conquerir**" segons Ap. 6:2: "*Vaig mirar, i vet aquí un cavall blanc. I el que hi anava muntat tenia un arc; i li van donar una corona, i va sortir conquerint i a conquerir*". En el seu ministeri terrenal, va conquerir, successivament, per la seva vida perfecta, "**el diable**", i per la seva mort voluntària, "**el pecat**". Tot el que li queda és destruir els "**pecadors**" que constitueixen les multituds humanes repartides per la terra. Els destruirà en part per la guerra i la resta dels supervivents seran destruïts al seu poderós i gloriós retorn. Després dels "*mil anys*" del setè mil·lenni, durant els quals, al cel, els escollits redimits jutjaran els humans i els àngels més culpables, els ressuscitarà en una segona "*resurrecció*", de manera que patiran l'aniquilació de la "*segona mort*" al "*llac de foc*" format per la terra coberta amb el magma subterrani actual, que es veu de tant en tant en fluxos volcànics. Així periran tots aquells que han pensat, aprovat, recolzat la "**mentida**", el "**pare de la qual és el diable**" segons Joan 8:44: "*Vosaltres sou del vostre pare, el diable, i voleu fer els desitjos del vostre pare. Ell era un assassí des del principi i no roman en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan diu una mentida, parla des del seu propi nom; perquè és un mentider i el pare d'ella*". Finalment, Jesucrist declara a Apocalipsi 22:15: "*Fora els gossos, els bruixots, els immorals sexuals, els assassins, els idòlatres i tot aquell que estima i practica la mentida!*" "Aquells que condemna han viscut tots sota **falses legitimitats**, és a dir, en '**pecat**'".

Aquest tema de les "**mentides**" és de gran importància en la nostra actualitat, perquè el camp occidental presenta constantment el líder de Rússia, Vladimir Putin, com un "**mentider**" natural. Però què està passant realment? El Sr. Putin està fent amenaces a Occident i especifica que "no està fent un farol". Aleshores, on és la "**mentida**"? El problema és al camp occidental, tan acostumat

a les mentides polítiques que les seves poblacions i els seus líders polítics i mediàtics pensen que el líder rus s'hi assembla, segons la vella dita: "jutgem els altres per nosaltres mateixos". Perquè, qui honra els presidents mentiders que enganyen els seus votants? No són els francesos, on el " *mentider* " més gran fins a la seva època va ser Jacques Chirac, anomenat pels mitjans de comunicació "Supermentider"? I després d'ell, no va ser elegit el president Hollande sobre la base de la seva declaració: "el meu enemic són les finances"? Mentre que va triar Emmanuel Macron, un financer del banc Rothschild, com a assessor i ministre, i posteriorment va imposar el sistema d'assegurança mèdica de les mútues d'assegurances, que va duplicar el cost de gestió ja cobert pel servei nacionalitzat de la "seguretat social". Així doncs, sí, el campament de la " *mentida* " és efectivament aquest Occident simbolitzat des de Daniel 2 i 7 pels símbols dels " *deu dits dels peus* " i les " *deu banyes* " que Déu ara vol colpejar fort organitzant el compliment de la " *sesena trompeta* " del seu Apocalipsi, és a dir, el tema sota el qual Apocalipsi 6:11 simbolitza la Tercera Guerra Mundial iniciada des del 24 de febrer de 2022 a Ucraïna.

Als països principalment implicats en aquesta guerra, l'estàndard de **legitimitat** l'estableix cadascun d'ells segons el seu ateisme, la seva religió i els seus costums. Occident es situa sota l'estàndard establert pels EUA i els acords regeixen les normes imposades a la guerra mateixa. A l'Est i als països vinculats a Rússia, aquestes normes occidentals no són reconegudes i les seves guerres no tenen normes. Així, els occidentals estan molt sorpresos de veure Rússia enviar el grup armat privat anomenat "Wagner" al combat. Rússia volia limitar la participació dels seus joves reclutes. Però des del 24 de febrer de 2022, els occidentals han estat utilitzant combatents ucraïnesos com a mercenaris subministrats amb armes i pagats pel capital occidental. I a principis de l'any 2023 del calendari fals, les coses estan canviant, perquè Rússia ara s'està mobilitzant massivament, en preparació per a ofensives severes que aviat es duran a terme contra l'exèrcit ucraïnès. Per a Occident, ja massa compromès amb la seva ajuda i les armes lliurades als ucraïnesos, ara és massa tard per tornar enrere...

Ara abordo una altra **il·legitimitat** que fa referència a la pràctica d'"utilitzar el "vous" formal quan un individu parla amb un altre individu. Això pot semblar benigne, però no ho és. Perquè, al contrari, tenim aquí un signe que revela l'"*orgull* " de tota la societat occidental contemporània. Ara, Déu ha declarat solemnement el seu detestació per l'"*orgull* ", que va ser la causa de la caiguda del primer àngel creat per ell. Aquest versicle de 1 Pere 5:5, recollit a Jaume 4:6, expressa un pensament diví fonamental: " *Igualment, vosaltres, els més joves, sigueu subjectes als ancians. I tots vosaltres, en les vostres interaccions els uns amb els altres, vestiu-vos d'humilitat; perquè Déu resisteix els orgullosos , però dóna gràcia als humils*". "Aquesta descripció del caràcter beneït per Déu és el contrari dels valors establerts per l'Església Catòlica Romana papal. I sí! Encara és d'ella que s'hereta l'orgull que es manifesta actualment. Recordo que el règim papal va ser obtingut per primera vegada per un intrigant anomenat Vigilius. Va obtenir aquest títol a causa de les seves relacions íntimes amb la prostituta anomenada Teodora, amb qui es va ^{casar l'emperador Justinià I.} Així, codejant-se amb els grans i poderosos, el règim papal compartia el seu gust pel

benestar material, la comoditat i la riquesa. Però és realment a l'associació de Lluís XIV i els seus sacerdots, bisbes i cardenals traïdors que devem la nostra pràctica actual del "vous" (adreça formal). Aquest rei despòtic, l'orgull i la megalomania del qual van superar tots els altres regnats de la història terrenal, va ser un fervent defensor de la religió catòlica. I va ser ell qui, en els seus edictes, va ser el primer a expressar-se, personalment, dient: "Nosaltres, Lluís, catorzè del nom, nosaltres...". I això podria haver justificat la legió de dimonis que vivien en ell, però era precisament sobre la seva pròpia persona que utilitzava aquest terme "nous". Fins a aquell moment..." En aquell temps, en llengua francesa, cada francès tenia a la seva disposició tres formes per al singular, "je, tu, il ou elle", i tres formes per al plural, "nous, vous, ils ou elles". I en perfecta lògica, fins i tot per adreçar-se a un rei, s'utilitzava el "tutoiement". A la Bíblia, veiem Daniel dirigint-se al gran i poderós rei Nabucodonosor amb el familiar "tu", igualment Pau dirigint-se al rei Herodes Agripa amb el familiar "tu" i ningú va trobar defectes en aquesta pràctica. Per tant, era necessari que un nen de 5 anys arribés al tron de França perquè l'orgull excessiu s'apoderés de les ments humanes, i primer, és clar, les dels rics, els rics, els poderosos, aquells que Déu anomena "*els grans*". Així, subjugant els reis del seu temps, pel seu luxe, la seva pompa, els seus sumptuosos banquets organitzats al seu palau construït a Versalles, el rei Lluís XIV va ser imitat i reproduït en tots els altres regnes del seu temps. Així, en llengua anglesa, el terme "thou" que expressava el nostre "tu" va ser gradualment abandonat a favor del únic terme "vosaltres" que, originalment, designava només el nostre "vosaltres". Per a Déu, aquest "vosaltres" injustificat, i únicament justificat pel motiu de l'orgull, és tan odiat i insuportable per ell, que, quan per ordre seva, el càstig de la Revolució Francesa va caure sobre tota l'aristocràcia, el primer que van fer aquests rebels va ser substituir el "vosaltres" pel "tu" (en forma d'interpel·lació). Aquesta obra, practicada pels revolucionaris, va ser realment volguda i organitzada per Déu, perquè als seus ulls, l'orgull de les seves criatures és el pitjor dels seus mals; ja que per a la criatura orgullosa, la vida eterna sota el govern de Déu és impossible.

No em faig il·lusions sobre que el món abandona aquesta pràctica d'utilitzar el "vosaltres" formal, però adreço aquest missatge en nom de Déu als seus veritables fills que realment desitgen complaure'l, per tal de respondre al seu amor. Individualment, diem "tu" quan ens dirigim al totpoderós Déu Creador. Es pot donar més honor a les seves criatures que a si mateix anomenant amb un terme plural l'individu amb el caràcter i la naturalesa del singular? L'ús del "vosaltres" formal a un sol individu és una perversió mental, i el pretext d'aquest ús per raons de cortesia és **il·legítim** i infundat. L'ús del "tu" informal no impedeix la cortesia, igual que el "vosaltres" formal no impedeix la grolleria i els insults. L'ús del "vosaltres" formal és un signe de superioritat heretat de l'aristocràcia, i en algunes famílies aristocràtiques, els fills apliquen el "vosaltres" formal quan s'adrecen als seus pares; quina deriva més perversa! Tot això, perquè els sacerdots ignorats per Déu van ensenyar als seus pares a dir "vosaltres" al Déu del cel. En el nostre temps actual, la paraula "Monsieur" és tan **il·legítima** com el formal "vous", perquè és la forma abreujada de l'expressió "my seigneur". Aquí, de nou, aquest terme ens transporta a l'època de Lluís XIV, perquè el nom

"Monsieur" designava particularment el seu germà petit, Felip d'Orléans, que tenia tanta afinitat amb els seus "mignons" com el seu germà, el rei, tenia amb les seves nombroses cortesanes. L'observació d'aquestes coses testimonia la veritable situació del concepte de la vida moderna avui: en l'època de la Cinquena ^{República}, tot allò que la Primera ^{República} va destruir i va abandonar judiciosament i justament va ser reconstruït i restaurat. Així doncs, recordo que, per la seva banda, el nostre Déu Creador, amb raó i justícia, també exigeix que els seus veritables fills produeixin el fruit de la veritable fe, obeint el seu desig de restaurar tots els seus valors divins. Entre aquests, el repòs del dissabte és només un aspecte doctrinal i un signe de la seva aprovació que, tanmateix, pot conservar, fins a l'última prova de fe, un caràcter encara enganyós. Perquè des del 1994, la resta del veritable Sàbat, el dissabte, ha tingut el paper de " *segell de Déu* ", només per a aquells que manifesten amor per les seves últimes revelacions profètiques.

Entre els cridats per Déu, aquells que, com jo, van néixer a França o a l'Europa Occidental, han d'entendre que tots hem heretat valors que Déu no aprova. Hem estat formats pel nostre entorn social, i ara tenim el deure de jutjar aquesta herència, per tal de produir, a les nostres ments, el pensament d'un judici compartit amb Déu; perquè ell és l'Esperit Sant que examina els nostres pensaments i cors. Déu rebutja i rebutja les ments que desafien la saviesa i la justícia dels seus pensaments; per tant, l'adhesió perfecta a la seva opinió és totalment necessària per a ell per entrar a la seva eternitat. En la construcció del que hem esdevingut, el cinema ha jugat el paper principal. Pel·lícules de pirates, com "Els tres mosqueters", ens feien somiar, però també, insidiosament, ens feien acceptar les normes dels règims despòtics de les monarquies aprovades i dirigides pel papisme romà. A França, el període de la Reforma va començar en l'època anomenada "el Renaixement". Déu va triar sàviament el nom que havia de portar. Perquè l'arribada de la veritable llum de la Bíblia, en aquell moment del ^{segle XVI}, però històricament des del ^{segle XII}, va crear precisament la possibilitat de trobar la salvació que Déu ofereix per gràcia en nom de Jesucrist, és a dir, el " *nou naixement* ". Els humans incrèduls atribueixen aquest nom, en aquell moment, a raons culturals. I aquí, de nou, aquest renaixement cultural es deu al matrimoni de Francesc I ^{amb} la molt catòlica italiana, Maria de Mèdici. Va ser en aquesta trobada que el rei de França va descobrir l'estil de vida refinat que ja caracteritzava la Itàlia del seu temps. A Roma, pintors i escultors talentosos van adornar els carrers i palaus d'Itàlia amb les seves prestigioses obres. Així és com el famós Leonardo da Vinci va arribar a pintar per al rei de França establint-se en aquest país. La seducció catòlica italiana va arribar llavors al seu punt àlgid a França. I l'admiració per les obres culturals va fomentar l'apreciació de la religió italiana: el catolicisme romà papal, ja ben recolzat, es va beneficiar encara més. Però darrere de l'aparent aparença d'una societat refinada, el model italià importat i adoptat va portar la seva naturalesa de crim organitzat; quelcom que va caracteritzar el ministeri papal d'Alexandre VI, nascut Borja, que va fer matar les seves víctimes pel seu fill Cèsar, nomenat cardenal pel seu pare. Aquest model establert a França, just en el moment en què la llum bíblica va arribar a desafiar el valor de la religió catòlica, **falsa i il·legítima**, no es van poder evitar les persecucions mortals dels veritables profetes de Déu. I així, a causa de certs protestants mal convertits,

lluites sagnants van oposar les lligues catòliques als combatents hugonots protestants. De totes aquestes coses terribles, tenim el testimoni històric de les "Guerres de Religions", el tema i l'assumpte de la " **tercera trompeta** " d'Apocalipsi 8:10 i 11. I va ser precisament el 1572 que el crim i la perfídia van assolir un punt àlgid d'horror amb la massacre del "dia de Sant Bartomeu", on convidats a París al Louvre per celebrar el compromís del futur rei Enric IV amb la princesa Margarida anomenada "Margot", els líders protestants van ser massacrats per les lligues catòliques dels Guisa i els parisencs, al tocsin de mitjanit: "l'hora del crim". Però alhora, aquest fet revela el judici de Déu sobre el protestantisme armat de l'època, reivindicava la fe reformada però ho feia amb armes a la mà, cosa que Jesús va prohibir formalment als seus veritables elegits la mateixa nit de la seva detenció pels guàrdies jueus, abans d'oferir la seva vida com a sacrifici d'expiació per ells. I a tots nosaltres continua dient: " *La venjança i el càstig són meus!* "; no ens està permès venjar-nos. En el moment escollit per ell, confia aquesta tasca punitiva a les víctimes caigudes, seduïdes i enganyades per mentides religioses.

L'única VERITAT

A mesura que les nostres societats occidentals s'uneixen i es reuneixen en nom de compartir un "pensament únic" construït sobre el llegat del model republicà i del règim democràtic, davant seu hi ha l'únic Déu de la VERITAT, el model de pensament del qual també és "únic". El tema que desenvolupo aquí fa referència a un aspecte de la VERITAT odiat per la falsa fe que s'aplega en l'aliança ecumènica. En aquesta aliança, no hi ha res que sigui més odiat i combatut que l'home que afirma tenir tota la VERITAT. I ja, en el seu temps, el nostre Senyor Jesucrist era odiat pel clergat jueu per la seva capacitat de donar respostes a totes les coses. És per això que els fills de Déu del nostre temps es distingeixen dels del diable pel fet que atribueixen a l'únic Déu Creador un pensament únic i únic. Perquè Déu no ho pensa tot i el seu contrari, com podrien fer creure les afirmacions de benediccions de totes aquestes doctrines religioses oposades entre si. Al llarg de la Bíblia, Déu testimonia un pensament constant i immutable: aprova o culpa i condemna.

Com a regla general, els éssers humans tenen el dret legítim de tenir opinions sobre temes i coses de l'àmbit secular. I, com ensenya amb raó aquella antiga dita francesa: "els gustos i els colors no es discuteixen"; però aquest principi s'aplica, només, a les coses seculares. Per al subjecte religiós, és tot el contrari, perquè no es discuteix el pensament únic de l'únic Déu. Déu roman constantment en el mateix judici de les coses i els valors morals. I heu de comprendre que quan expresseu una opinió sobre un tema religiós, no només esteu expressant la vostra opinió, sinó que esteu implicant el Déu Creador que jutja aquestes coses ell mateix atribuint-li els vostres propis pensaments. Ara bé, no hi ha res que Déu odii més que que se li atribueixin pensaments que no comparteix i no aprova. Ben al contrari, si li pertanyeu, els vostres pensaments

són seus, ell els comparteix i els inspira, i per tant, amb raó, els pot beneir. Jesús va pregar per la comunió dels seus escollits, " *perquè siguin u* ", segons Joan 17:21-22: " *que tots siguin u, com tu, Pare, ets en mi, i jo en tu, perquè també ells siguin u en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat. La glòria que m'has donat, jo els he donat, perquè siguin u com nosaltres som u,...* ". Jesús afegeix i especifica de nou al versicle 24: " *Pare, vull que els qui m'has donat siguin amb mi on jo sóc, perquè vegin la meva glòria, la glòria que m'has donat, perquè m'has estimat abans de la fundació del món* ". Ara retallo aquest versicle tan important en el seu ensenyament, Jesús diu: " **Pare, vull que els qui m'has donat siguin amb mi on jo sóc** ". Els escollits seran, efectivament, trets de la terra i posats en presència de Jesús en el moment de la " *primera resurrecció* ", però això només s'aconseguirà amb la condició que la "unitat" sigui real i d'acord amb el pensament diví. Aquest ensenyament és molt lluny de la idea suggerida per les innombrables creus de fusta, pedra, ferro o marbre que hi ha a tots els cementiris. Totes aquestes creus confirmen el valor d'"etiqueta" que la falsa religió dona a la fe cristiana. Aquestes nombroses creus només confirmen l'aspecte de "supermercat" que aquesta falsa religió atribueix a l'elecció del Déu Creador. Així podeu entendre les raons de la seva ira ardent que arriba a castigar els pecadors durant els darrers 10 anys del final dels sis mil anys de pecat que han posat i encara posen a prova la seva paciència. De la mateixa manera que els homes no poden suportar que semblin el que no són, Déu condemna i castiga amb la mort eterna, o definitiva, aquells que li atribueixen accions i pensaments que no són seus.

LA VERITAT no és només una paraula, és sobretot una persona, una entitat única, que defineix el pensament i el judici del Déu Creador. És per això que la doctrina de la "Trinitat" és fruit d'una apostasia religiosa quan defineix Déu com a "tres persones", mentre que Déu expressa la seva unitat revelada en el seu pla de salvació. Perquè la "Trinitat" "del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant" recorda als elegits els tres papers successius de l'únic Déu en la realització d'aquest pla de salvació. Sota el nom de " **Pare** ", Jesús va recordar el Déu de l'antiga aliança, és a dir, el Déu creador i legislador, l'ordenador dels seus deu manaments i de totes les ordenances i preceptes d'aquesta antiga aliança. Amb el nom del " **Fill** ", Jesús va recordar als elegits que la seva salvació s'obtenia únicament per ell, per la seva mort voluntària, el seu sacrifici expiatori ofert per la redempció del seu pecat. Després, amb el nom d'" **Esperit Sant** ", va anunciar el paper que ell, Jesús, exerciria actuant en nom dels seus elegits, després de la seva mort i resurrecció. Hi ha acció de tres persones? No! Perquè el mateix esperit de Déu dirigeix aquestes tres accions. Aquesta aclaració és molt important: Déu és esperit i només pot ser en realitat i en naturalesa perfectament Sant i Esperit. El que fa una persona és només el seu esperit. La seva aparença pot ser indistintament celestial o terrenal, però cada criatura de Déu és jutjada com a esperit. Per tant, les aparences físiques no compten per al gran Jutge perquè jutja els pensaments i els cors, és a dir, les eleccions de les coses estimades per les seves criatures. Successivament, Déu es va presentar als àngels en l'aspecte de l'àngel "Miquel", després als éssers humans, en l'aspecte de l'home anomenat "Jesús de Natzaret". Així, " *Miquel* " va deixar els seus àngels celestials per néixer en el cos de la jove

verge Maria, miraculosament, sota el nom de " *Jesús* ". " *Miquel i Jesús* " són, doncs, un i el mateix esperit diví. Dues formes en què l'Esperit, el Déu Creador, es revela a les seves criatures. Aquell que crea la vida i els aspectes que li dona pot, així, prendre l'aspecte que vol quan vol. Aquesta lògica escapa als musulmans que es neguen a creure en la divinitat de Jesucrist perquè només veuen en ell l'aspecte de l'home. Però durant el seu ministeri terrenal, Jesús només es referia al Pare que es va amagar en ell. La fe es basa en l'acceptació de l'existència del Déu Creador per a qui res és impossible. I és així que, negant l'existència d'aquesta impossibilitat divina, la falsa fe es desemmascareix i es revela pel que realment és.

D'acord amb aquesta idea, el fals cristianisme no produeix el canvi en el comportament dels seus seguidors que el Déu Creador requereix dels seus veritables elegits, als quals salva mitjançant la mort de Jesucrist. A més, el seu desinterès per la Paraula de Déu i les seves profecies el manté en la ignorància de la seva intenció d'exigir als seus elegits una culminació completa de la Reforma empresa als ^{segles XV i} XVI ; això, des de l'any 1843 establert a Dan. 8:14. Aquest resultat és conseqüència directa de la seva concepció errònia sobre el caràcter de Déu i les seves possibilitats il·limitades. No entenen la necessitat absoluta del canvi d'estatus obtingut per un canvi concret en el caràcter mental del cridat per Crist; un canvi complet que Jesús anomena el " *nou naixement* ". La falsa fe presenta la fe com un principi teòric basat en la creença que Déu existeix i que va venir en Crist per expiar els pecats dels que creuen en aquesta acció divina. La redacció és correcta, però el que falta és el que implica aquesta oferta de salvació: el canvi concret que transforma un pecador desobedient en un elegit obedient, sant i fidel envers Déu i les seves ordenances.

Troblem a l'Apocalipsi, la seva revelació divina, les coses que Déu retreu als seus servents i les que imputa a la falsa religió, que, com l'Església Catòlica Romana, reclama poder temporal, trencant així amb la norma establerta per Jesucrist que va dir clarament al procurador romà Ponç Pilat, a Joan 18:36: " ***El meu regne no és d'aquest món***", va respondre Jesús. " ***Si el meu regne fos d'aquest món, els meus servents haurien lluitat per mi, perquè no fos lliurat als jueus; però ara el meu regne no és d'aquí***". El seu " *regne* " per tant no té un caràcter temporal, no reclama drets en el domini civil secular, sinó només en el domini religiós espiritual. Fins al seu retorn gloriós, Jesús deixa al diable i als seus representants terrenals el domini i el poder de governar les coses terrenals. Va confirmar aquesta lliçó dient als jueus a Marc 12:17: " ***Llavors els va dir: 'Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu'***". I estaven meravellats d'ell. La " *sorpresa* " assenyalada era causada pel fet que els jueus esperaven veure Jesús destruir el poder romà establert a Israel. Aquesta " *sorpresa* " es convertiria ràpidament en decepció i, per als més decebuts, en odi contra Jesús, perquè no els va alliberar de la dura i cruel ocupació dels soldats romans.

Les retretes que Jesús adreça als seus servents proven que exigeix dels qui salva un comportament sant que ha de substituir el dels éssers pecadors. Tot i que les retretes citades concerneixen els seus servents durant l'època de l'era cristiana, les podem recollir com una lliçó completa adreçada a tots els seus escollits de tots els temps.

Llegim a Apocalipsi 2:4: " *No obstant això, tinc algunes coses contra tu: que has deixat el teu primer amor* ". Jesús fa aquí un retret que afecta gairebé tots els cristians que són víctimes del pas del temps. Perquè el moment del baptisme, un temps d'alegria i entusiasme per a aquells que el demanen com a adults, dona pas a la rutina i l'hàbit que fan que la fe sigui formalista i tèbia. Aquest debilitament del compromís dels cridats causarà la seva pèrdua eterna, com l'amenaça del versicle 5, que segueix l'ensenyament: " *Recorda, doncs, d'on has caigut i penedeix-te i fes les primeres obres; si no, vindré a tu i tauré el teu canelobre del seu lloc, si no et penedeixes* ". Aquesta lliçó sobre " *deixar el teu primer amor* " s'aplicarà a Apocalipsi 3:7 i 14; les dues eres del principi i el final de l'església oficial i institucional de l'Adventisme del Setè Dia, és a dir, les eres anomenades " *Filadèlfia i Laodicea* ". El " *primer amor* " fa referència a la beneïda era de " *Filadèlfia* " de l'any 1873, segons Dan. 12:12, i " *l'abandonament d'aquest primer amor* " s'aplica a l'era final de " *Laodicea* " el 1994, un any definit com el final dels " *cinc mesos* " o 150 anys del període donat per Déu a la seva última església institucional, a Ap. 9:5-10, per jutjar el valor de la seva fe que, jutjada " *tèbia* ", el porta a lliurar-la al campament dels " *falsos profetes* " del cristianisme universal.

Els contextos històrics d'aquests dos períodes de l'era cristiana situen l'època d'" *Efes* " en una època de cruels persecucions a causa de l'emperador romà de l'època, Domicià. En canvi, l'època del final de " *Filadèlfia i Laodicea* " es caracteritza per la pau religiosa. Cal destacar que la guerra religiosa es va reprendre el 1995, tan bon punt " *Laodicea* " va ser " *vomitada* " per Jesucrist, és a dir, el 1994. L'oposició religiosa que es va manifestar llavors era musulmana. I en aquest moment, regnava la pau entre els enemics catòlics i protestants reconciliats per la seva aliança ecumènica, units per la falsa fe adventista, oficialment, el 1995. La pau, per tant, no va afavorir la fe; al contrari, la va matar. Aquí és on podem entendre que el valor de la fe no depèn del context de l'època. La persecució o la pau no canvien el resultat, perquè la fe depèn de la naturalesa individual dels éssers humans. Som el que som, i Déu ho sap des de la seva creació del món. Per a ell, no hi ha sorpreses; la sorpresa és només per a nosaltres, les seves criatures, que descobrim el nostre destí individual, dia rere dia.

Déu selecciona els seus escollits segons la seva capacitat de ser fidels i zelosos, és a dir, " *ardits* " de manera permanent i perpètua. Al seu judici, el cas de " *Laodicea* " és pitjor, molt més greu, que el de l'època d'" *Efes* ", en què Jesús reconeix l'estàndard de la seva veritat doctrinal, als versos 2 i 3: " *Conec les teves obres, el teu treball i la teva perseverança, que no pots suportar els malvats; que has posat a prova els qui es diuen apòstols i no ho són, i **els has trobat mentiders**; que tinguis perseverança, que hagis patit pel meu nom i no t'hagis cansat* ". No és el mateix en l'època " *de Laodicea* ", on diu al seu servent institucional oficial, a Apocalipsi 3:17: " *Perquè dius: Sóc ric i m'he enriquit i no necessito res; i **no saps que ets miserable, miserable, pobre, cec i nu*** ". Aquestes expressions condemnen i qüestionen tot el patrimoni doctrinal de l'adventisme institucional oficial universal, que, en anomenar-lo " *nu* ", Jesús confirma la seva negativa a imputar-li la " *manta* " de la seva " *justícia eterna* ".

Ja he assenyalat les diferències en les obres que va assenyalar Jesucrist, obres que atribueix a l'adventisme primerenc i tardà de les èpoques de "*Filadèlfia i Laodicea*". Els dos missatges són absolutament oposats. Sens dubte us preguntareu i voldreu entendre per què i com l'ensenyament donat per Déu a l'era de "*Filadèlfia*" pot ser tan impugnat per Jesús a l'era de "*Laodicea*". I aquesta explicació és legítima i necessària. La principal causa del canvi assenyalat rau en el comportament dels adventistes pel que fa a l'interès donat a la paraula profètica, perquè aquest tema ha esdevingut fonamentalment important des de la data de 1844, en què, només en què, "la veritable" *santedat* "estimada per Déu obté la protecció de la seva "*justícia eterna*"; que Daniel 8:44 expressa en aquests termes: "***Fins a dos mil tres-cents vespres i matins i la santedat serà justificada***"; aquesta és la veritable i autèntica bona traducció d'aquest versicle segons el text hebreu original. Per tant, ja s'assenyala que l'adventisme oficial s'ha construït, des del seu inici, sobre una falsa traducció d'aquest versicle que constitueix la plataforma de tot el seu ensenyament doctrinal. L'adventisme oficial només ha reconegut la falsa traducció proposada fins ara en les diferents versions de les traduccions de la Bíblia, és a dir: "***Fins a dos mil tres-cents vespres i matins i el santuari serà purificat***". Tanmateix, en el text hebreu, no es tracta d'un "***santuari purificat***", sinó de "***santedat justificada***". A més, sobre aquesta falsa base del "***santuari purificat***", l'adventisme ha construït el seu dogma del judici anomenat "investigador" malinterpretant les imatges presentades a Daniel 7:9-10: "*Vaig mirar mentre es col·locaven trons. I l'Ancià de Dies s'hi assegué. El seu vestit era blanc com la neu, i els cabells del seu cap com llana pura; el seu tron era com flames de foc, i les rodes com foc ardent. Un riu de foc sortia i brollava de la seva presència. Milers de milers el servien, i deu mil vegades deu estaven davant d'ell. Els jutges es van asseure, i els llibres van ser oberts*". En aquest vers, la frase "*Un riu de foc sortia i brollava de la seva presència*" es refereix al judici dels malvats ressuscitats per a la segona ^{resurrecció}, en contraposició a la frase d'Apocalipsi 22:1, "*I em va mostrar un riu clar d'aigua de vida, com cristall, que sortia del tron de Déu i de l'Anyell*", que il·lustra el judici de Déu dels seus sants redimits a la "*nova terra*". "*Un riu d'aigua de vida*" substitueix el destructiu "*riu de foc*". "***L'obertura dels llibres***" es va interpretar com una acció celestial duta a terme per Jesús a partir de 1844, mentre que profetitza l'acció dels sants que jutjaran els malvats caiguts durant el "setè mil·lenni" que s'acosta i començarà, en el moment del gran i veritable retorn de Jesucrist, a la primavera del 2030. L'adventisme oficial va acumular i ensenyar així, fins al seu judici per Déu, el 1994, la normalització d'interpretacions profètiques errònies imposades, pel mateix Déu, fins al moment de la seva plena llum que va arribar entre 1980 i 1991, any en què la seva negativa a creure en la possibilitat del retorn de Crist el 1994, el va condemnar a ser "***vomit***" o abandonat per Jesucrist.

Així com Déu va donar com a exemple la culpa de Moisès que va distorsionar el pla de salvació profetitzat per Déu, colpejant per "segona vegada" la "roca d'Horeb" i perdent així el dret d'entrar al Canaan terrenal, Déu castiga amb la prohibició d'entrar al seu Canaan celestial, l'adventisme oficial que volia privilegiar els seus errors en lloc de les belles veritats que jo li vaig presentar en

nom seu. Déu no canvia; el seu judici i els seus requisits romanen eternament els mateixos.

La desigualtat de gènere en les parelles a la humanitat

Us recordo que les afirmacions fetes en aquest document no expressen un simple judici humà, sinó que, tenint les seves fonts a la Santa Bíblia, revelen clarament el judici de Déu Totpoderós, el nostre Creador.

Podrem veure com aquest judici diví és atacat i trepitjat per una societat moderna marcada per un esperit rebel que està arribant al seu punt àlgid. Perquè en l'època de les reivindicacions feministes dels grups "MLF", les "Femen ucraïneses", "Me too", etc., i els grups "LGBT", el judici de Déu és visiblement ignorat i menyspreat per multitud d'homes, dones, ancians i nens destinats, per la seva elecció de valors, a morir de maneres diferents, fins a l'últim.

En temes anteriors, he recordat aquest versicle tan important de Jaume 4:6 i 1Pere 5:5, on Déu declara: que "*resisteix els orgullosos i dóna gràcia als humils*". La necessitat d'aquesta **humilitat** serà, per tant, particularment requerida per Déu, per part de les dones, a causa de l'estatus d'"**ajudant**" per a l'home, que li va donar fins i tot abans que fos formada d'una de les costelles d'Adam, el primer home format a la seva imatge. Déu ho confirma a Gènesi 2:18: "*Jahvè Déu va dir: No és bo que l'home estigui sol; li farà una ajuda adequada per a ell*". Aquest estatus d'"**ajudant**" no fa que la dona casada sigui igual a l'home. Déu dóna vida a la dona perquè pugui ajudar i donar a llum els fills de l'home, el seu marit. Aquest és clarament un paper de servent. Però aquest terme no té res de degradant, ja que Jesús mateix es va fer servent dels seus apòstols i deixebles, arribant fins i tot a rentar-los els peus bruts de pols.

Tanmateix, he de dir de seguida que aquest estudi només tracta de l'estatus de les dones en el seu paper d'esposes. Perquè en un estat de soltera o viduïtat, el seu estatus és estrictament igual al dels homes, ja que Déu les va crear com a dones únicament per a condicions terrenals. Salvades per Jesucrist, en la seva eternitat, serà com els homes, havent-se convertit en un àngel entre altres àngels, tots asexuals. A la terra, les dones no tenen cap raó per ser considerades la criada de tota la feina per als homes. El maltractament de les dones és un abús pervers per part dels homes de l'espècie humana. A més, poden entendre per què, cansades de patir la llei dominant dels homes, el gènere femení es revolta i no injustament. L'examen del tema que segueix, per tant, només tracta de l'estatus de les dones com a esposa de l'home que estima i que l'estima; les dues, vivint juntes, en fidelitat mútua, que constitueix la base del veritable matrimoni davant Déu. La resta, les cerimònies i les convencions oficials, són cosa dels humans per raons civils.

L'home modern ha d'entendre que l'estàndard diví s'aplica doblement als sentits espiritual i literal. Perquè un no exclou l'altre, sinó que, al contrari, tots dos honoren el Déu que organitza el pla de salvació per a la vida humana creada. En el sentit espiritual, "*home*" representa i profetitza Jesucrist i "*dona*" fa el mateix

respecte a l'Església que serà la reunió dels escollits que el seu sacrifici expiatori redimirà. Aquesta lliçó va ser entesa i revelada per l'apòstol Pau a Ef. 5:22-23: "*Esposes, sotmeteu-vos als vostres marits com al Senyor. **Perquè el marit és el cap de la dona , així com Crist és el cap de l'església , el seu cos i el Salvador d'ella***". Fixeu-vos que Pau no diu "**home**", sinó "**marit**", cosa que confirma la meua explicació anterior, segons la qual l'estatus que Déu dóna a la dona només la concerneix com a "*esposa*" del seu "*marit*". De fet, Pau podria haver dit: "perquè el marit és cap de la seva dona". Però l'abast de les seves paraules també és espiritual, i en aquest cas la forma que va triar és més adequada per designar Crist i l'Església, que és única: ella és l'Escollida, per tant "la dona".

Abans d'anar més enllà, voldria assenyalar que aquestes paraules escrites per l'apòstol Pau, com els meus propis escrits, s'adrecen als elegits de Jesucrist, és a dir, a homes i dones plens d'amor per la seva persona i la seva veritat, persones capaces de comprendre la veritable justícia pensada per Déu. Ara bé, el que Pau ens diu constitueix un ideal de fe humana que és la norma divina requerida per a la salvació eterna. La comparació amb "*Crist i l'Església*" només s'aplica al cas en què els dos cònjuges són elegits redimits per Jesucrist; i aquest cas és extremadament rar, si és que encara existeix avui... Els manifestants seran, doncs, molt nombrosos, però no és a ells a qui s'adrecen els meus escrits. El filtre que permet l'adhesió a aquest judici diví és l'amor, el veritable, l'amor pur a la veritat, i el seu testimoni concret que l'acompanya i el demostra, és la perfecta humilitat. La presència del més mínim orgull, doncs, farà que els cridats siguin incapaces d'obtenir l'estatus d'elecció. Tanmateix, l'elecció només s'obté en la veritable "*santificació*", i qui decideix, amb tota justícia, si "*santificar*" o no la seva criatura esclavitzada del pecat, és Déu i només Ell. Seguim, doncs, les paraules de l'apòstol Pau: versicle 24: "*Així com l'església se sotmet a Crist, **així també les esposes s'han de sotmetre als seus marits en tot***". Aquí, l'Esperit confirma la validació del principi per al sentit espiritual i la seva aplicació literal, perquè Déu és un Déu d'ordre, i l'ordre només s'obté mitjançant l'acceptació de la disciplina i el principi d'obediència. Però, per obtenir aquest resultat, l'amor ha d'actuar al cor de l'home casat o no, i Déu el trobarà als cors dels veritablement escollits: versicle 25: "*Marits, estimeu les vostres esposes, com Crist va estimar l'església i es va lliurar per ella*". Aquí, l'Esperit revela la condició indispensable perquè es compleixi el seu ideal de la relació marit-esposa. Aquest versicle no autoritza de cap manera l'home a violar la seva esposa, o una altra dona. Fins i tot en el contracte matrimonial tradicional francès occidental, s'afirma que "els dos cònjuges es deuen assistència, fidelitat i solidaritat, i això, fins que la mort els separi"; Déu, per tant, només pot aprovar aquesta clàusula de matrimoni civil o matrimoni religiós. I donant com a exemple la manera com Crist va donar la seva vida per oferir la vida eterna a la seva Església, la seva Elegida, la seva Esposa, fa que l'home assumeixi una gran part de la responsabilitat en la seva relació amb la seva esposa. Però pot passar que l'amor de l'home, fins i tot si és irreprotxable o gairebé, sigui ineficax i no aconsegueixi l'objectiu ideal desitjat per Déu. Aquest és el cas quan la dona és "*controvertida*", com diu el proverbi citat a Proverbis 21:9: "*Val més viure en un racó de terrat que compartir la casa d'una dona contenciosa*". A més, en el pitjor dels casos, el matrimoni uneix una dona "

controvertida " amb un home incapaç d'estimar com Jesús estimava l'Església, i aquest tipus de situació explica l'augment del nombre de persones solteres a la nostra societat occidental contemporània. I en altres llocs del món, sense l'ajuda de Jesucrist, les dones són tractades com a esclaves per marits injustos i de vegades molt brutals, torturadors. Pau també diu als versos 26-27: "... *per santificar-la amb la paraula, havent-la purificat amb el bany de l'aigua, per presentar-la davant seu en glòria, sense taca, sense arruga ni res semblant, sinó santa i sense defecte* ". L'Esperit defineix clarament el seu pla de salvació aquí; el resumeix en aquests dos versos que suggereixen, successivament, les dues fases de " *purificació* " i " *santificació* ". El " *bateig* " **imputa** la justícia de Crist, però l'abandonament de la pràctica del pecat, que concretament la fa " *sense taca* ", realitza l'etapa de " *santificació* " requerida per Déu per part dels escollits que salva. Déu especifica encara més el seu pensament als versos 27 a 30: " **Així doncs, els marits han d'estimar les seves dones com els seus propis cossos** . Qui estima la seva dona s'estima a si mateix. Per això l'home deixarà el seu pare i la seva mare i s'unirà a la seva dona, i els dos seran una sola carn. Aquest és un gran misteri; ho dic en relació amb Crist i l'església. A la llum d'aquestes paraules, la dona casada és la primera persona que el seu marit ha de guanyar a l'evangelí de Déu; la primera que ha d'esforçar-se per convertir perquè ella sigui salvada. Però la situació és certa a l'inrevés, si és el marit qui ha de ser convertit a la salvació de Crist. Aquest misteri ara és entès i ben il·luminat per Déu en els meus escrits. La relació entre la realitat i el significat profètic dels símbols es defineix i s'interpreta correctament. A la llum d'això, Déu és glorificat i la humanitat és humiliada, perquè només ella té la responsabilitat dels seus fracassos. En Jesucrist, Déu li ha presentat de manera concreta un model exemplar la perfecció del qual condemna la imperfecció humana. Les " *pedres* " vulgars el van rebutjar i les " *pedres precioses i perles* " el van rebre. Versicle 33 tanca el tema: " *Finalment, que cadascú de vosaltres **estimi** la seva dona com a si mateix, i que la dona **respecti** el seu marit* ". I aquest últim vers confirma encara més la desigualtat entre l'home i la dona: " *Finalment, que cadascú de vosaltres **estimi** la seva dona com a si mateix, i que la dona **respecti** el seu marit* ". Dirigint-se estrictament a l'aplicació carnal del missatge, Pau exhorta l'home a " **estimar** la seva dona " i a la dona li diu que " **respecti** el seu marit ". Ara bé, " *estimar* " és el deure del més fort, i " *respectar* " és el del més feble. La "debilitat" de la dona és una cosa natural que no és de cap manera degradant ni vergonyosa. Aquesta "debilitat" només imposa a l'home deures de suport i protecció envers la seva dona, perquè Déu el va crear "fort" en la seva naturalesa.

En els personatges bíblics trobem escollits que s'ajusten al model exigít per Déu, incloent-hi Abraham, a qui la seva esposa Sara anomenava " **el seu senyor** " **segons** 1 Pere 3:5-6: " *Així s'adornaven en el passat les dones santes que esperaven en Déu, sotmetent-se als seus propis marits, com Sara, que obeïa Abraham i l'anomenava senyor* . Vosaltres vau esdevenir filles seves, fent el bé i sense deixar-vos turmentar per cap por " .

En una cerca, he trobat aquest versicle de Gènesi 24:36: " *Sara, la dona del meu amo, va donar un fill al meu amo a la seva vellesa; i ell li va donar tot el que tenia* ". Podem veure fins a quin punt l'experiència viscuda per Isaac

profetitza la de Jesucrist. Abraham interpreta en aquest versicle el paper de Déu que profetitza el naixement tardà de Crist Jesús, a la seva vellesa, és a dir, després de gairebé 4000 anys des del pecat d'Adam i Eva. I Déu donarà al Crist victoriós, el seu " *Fill* ", també, " *tot el que posseeix* ". A Joan 5:22, Jesús confirma això: " *El Pare no jutja ningú, sinó que ha confiat tot el judici al Fill ...*". Hi ha un " *Senyor* ", però molts " *senyors* ", com ho indica el títol que Déu es dona a si mateix en Crist, " *Rei de reis i Senyor de senyors* ", a Apocalipsi 19:16: " *Duia a la seva túnica i a la cuixa un nom escrit: Rei de reis i Senyor de senyors* ". El terme " *senyor* " és laudatori perquè originalment designava el ric i fort que defensa els pobres i els febles. Però la maldat natural intensificada per la falsa religió cristiana ha reclamat indignament aquest noble títol. Tanmateix, el veritable model del " **senyor** " sempre és discernible en la persona divina del nostre Déu creador revelada per Jesucrist. L'expressió " *Senyor de senyors* " es refereix a Déu a Deut. 10:17 a 19: " *Perquè Jahvé, el vostre Déu, és el Déu dels déus, el Senyor dels senyors, el Déu gran, el poderós i el terrible, que no fa distinció de persones ni accepta recompenses, que fa justícia a l'orfe i a la vídua, que estima l'estranger i li dona menjar i vestit. Estimaràs l'estranger, perquè vau ser estrangers a la terra d'Egipte*". Aquest " *amor* " a l'"estranger" es limitarà a acollir-lo en un nombre raonable, perquè al contrari, excepte els qui es converteixen al veritable Déu, el matrimoni de l'estranger amb l'hebreu ha romàs prohibit per Déu. Però aquest versicle defineix perfectament la naturalesa moral d'un veritable " *senyor* " segons Déu.

La humanitat ha perdut molt ignorant Déu i els seus veritables valors, i aquesta és la causa de tots els seus fracassos. El llarg període de pau concedit per Déu entre el 1945 i el 2022 va permetre als homes i dones de les societats occidentals dominants suportar les conseqüències dels seus defectes en la mesura que fos possible; culpes i pecats per Déu. L'egoisme, la desconfiança, la cobdícia i la violència sabotegen la possibilitat d'una vida harmoniosa. El matrimoni espanta tant els homes com les dones, i cada cop més tothom prefereix mantenir la seva llibertat.

En l'àmbit econòmic, els humans sense Déu veuen la competència com una cosa positiva. Hauria de promoure costos més baixos, però en realitat, només augmenta el nombre d'explotadors que acaben acceptant promoure preus de venda més alts en detriment dels consumidors. De fet, la humanitat no necessita competència, sinó complementarietat. Per viure en multitud, els éssers humans aporten els uns als altres talents complementaris que són útils per a tothom. Cada ésser humà depèn dels talents rebuts pels altres, i això és el que fa que multiplicar el nombre de les seves criatures sigui beneficiós, per a Déu mateix, però també per a les vides que crea. En primer lloc, la vida espiritual i l'obra organitzada per Déu es basen en els talents específics que dona als seus servents fidels, els seus esclaus voluntaris. La complementarietat és la força de la construcció de la veritat, la font de la seva edificació.

La Bíblia proporciona proves suficients de la importància que Déu atorga a aquesta complementarietat, particularment a través dels testimonis dels quatre Evangelis de la Nova Aliança. Però després d'ells, l'Apocalipsi, obscurament anomenada "Apocalipsi", està completament basada en aquest principi de

complementarietat. Les dues aliances successives també tenen un propòsit educatiu complementari, i també ho fan les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. I primer, en la seva concepció, l'home és el producte d'una complementarietat de tots els òrgans i membres que el constitueixen; això és així que tota la vida està dissenyada per Déu per funcionar segons el principi de complementarietat. A 1 Cor. 12:17, l'Esperit ens diu a través de Pau: " *L'ull no pot dir a la mà: 'No et necessito', ni el cap als peus: 'No us necessito'.*" I aquesta observació defineix la vida com una posada en comú de recursos, que el "comunisme" polític ha distorsionat i destruït, perquè Déu va ser rebutjat i absent. Els talents rebuts per cada persona tenen un paper complementari, no es poden elevar un per sobre de l'altre i no justifiquen cap privilegi superior. La vida segons Déu és perfectament igualitària i les desigualtats actuals dels sexes només s'estableixen provisionalment per al temps del pecat terrenal. Perquè, darrere de l'aspecte carnal diferent de la dona, hi ha l'esperit d'una vida que, si és redimida per la sang de Crist, esdevindrà, com la dels homes igualment redimits, un ésser celestial asexual a imatge dels àngels celestials, segons el que Jesús diu a Mateu 22:30: " *Perquè en la resurrecció no es casaran ni es donaran en matrimoni, sinó que seran com els àngels de Déu al cel* " .

En competir amb el sexe masculí, les dones han ocupat feines destinades als homes. I, alhora, han deixat la cura de criar els seus fills a desconeguts. Aquests nens criats per dides o agències especialitzades no s'han beneficiat de l'amor i la gentilesa de les seves mares, ni de les seves justes i útils repreensions i càstigs. Els canvis en els bons principis fonamentals han provocat canvis en la naturalesa dels nens frustrats pel suport de les seves mares. Els efectes són generalitzats, donant lloc a la defensa dels drets individuals, però sempre hi ha excepcions, perquè independentment d'aquests principis generals, la naturalesa profunda de l'ésser humà marcarà la diferència. Aquells que van mancar d'amor a la infància poden trobar-lo en Déu a través de Jesucrist i ser, a través d'ell, realitzats en la seva necessitat. **Cal destacar que la humanitat, havent entrat a la modernitat, ha sacrificat el principi i el final de l'existència a l'altar de l'egoisme. El principi, deixant els nens petits en guarderies, i el final, col·locant els pares grans en llars d'infants especialitzades com ara "EPHAD". Això és per obeir els imperatius d'una elecció social qüestionable on l'activitat professional absorbeix el temps de les persones. I l'egoisme és el culpable, perquè aquests abandonaments són conseqüència de l'interès que els homes i dones casats donen a la seva activitat professional. Algunes parelles escullen sàviament la solució que un o altre deixi de treballar per tenir cura dels fills, i la mateixa naturalesa dóna preferència a la mare que els cria i els cuida. Mentre que el sentit comú diu que cal menjar i treballar per viure, la perversió del temps apareix en què les parelles casades viuen per treballar i menjar. La vida moderna desvincula els humans dels veritables valors de la vida, fomenta l'enriquiment material i el plaer del consum. Així, la necessitat de diners es fa cada cop més gran i les coses per comprar cada cop més cares. Però aquest canvi també és conseqüència del canvi en el tipus de vida que, abans vivia al camp en granges que proporcionaven una bona part de les necessitats nutricionals, s'ha trobat des de l'era industrial, cap al 1850, concentrada a les ciutats on tot s'ha de comprar, des del menjar fins al plaer de l'entreteniment.**

A la Bíblia, Déu no va ordenar la forma de la cerimònia matrimonial, que s'organitzava, de maneres diferents, entre els pobles de la terra. Aquestes cerimònies tenen en comú el caràcter d'alegria i celebració compartides amb les famílies i els amics dels cònjuges. El pensament de Déu sobre el matrimoni es revela, tardanament, a la "Nova Aliança", mitjançant la cerimònia del baptisme ordenada per Jesucrist. Recordo que el baptisme només afecta els éssers humans prou grans per prendre una decisió seriosa que compromet el seu futur etern. En el seu estat d'adults o adolescents més grans, els batejats fan una aliança eterna amb Déu; una aliança, és a dir, un matrimoni. Entren, individualment, en una comunitat dels escollits que l'Esperit anomena "***l'Esposa***" a Apocalipsi 19:7-8: "*Alegrem-nos i exultem, i donem-li glòria; perquè ja són vingudes les noces de l'Anyell, i la seva esposa s'ha preparat. A ella li va ser concedit que es vestís de lli fi, net i blanc. Perquè el lli fi és la justícia dels sants*". Al llarg de la Bíblia, podem trobar el requisit de Déu de "***fidelitat***"; aquesta necessitat es recorda constantment fins i tot a l'Apocalipsi. A Apocalipsi 2:10: "*No tingueu por del que esteu a punt de patir. Mireu, el diable llançarà alguns de vosaltres a la presó, perquè sigueu provats; i tindreu tribulació durant deu dies*". ***Sigues fidel fins a la mort***, i et donaré la corona de la vida"; a Ap. 2:19: "*Conec les teves obres, el teu amor, la teva fe, la teva fidelitat, la teva paciència, i que les darreres obres són més grans que les primeres*"; a Ap. 3:14: "*I a l'àngel de l'església de Laodicea escriu: Aquestes coses diu l'Amén, el testimoni fidel i veritable, el principi de la creació de Déu*". En aquesta tercera menció, Jesús es presenta com a "***testimoni fidel i veritable***". Així, associa la "***fidelitat***" amb la "***veritat***", que, en l'última era, pren l'aspecte brillant d'una gran llum que ha vingut a il·luminar la comprensió dels últims elegits; com a resultat, les profecies s'entenen perfectament i el gran pla salvador de Déu s'il·lumina plenament. Aquestes paraules "***fidelitat i veritat***" constitueixen la condició per mantenir l'aliança eterna feta amb Déu en Jesucrist. El retorn de Jesús es compara amb el "***retorn de l'Espòs***" a "*la paràbola de les deu verges*". Què demana "*l'Espòs*" a la seva Esposa? La seva "***fidelitat***" en la "***veritat***". Aquesta petició legítima la seva aplicació en els matrimonis dels éssers humans. Per grans i solemnes que siguin, les cerimònies de casament terrenals són enganyoses i condemnades al fracàs en la majoria dels casos, perquè Déu no és l'organitzador de la trobada dels esposos. I la causa d'aquests fracassos serà sovint "***la infidelitat i la mentida***", els dos fruits del diable que dominen les criatures no protegides per Déu en Jesucrist.

En resum, la "***fidelitat***" pot conduir a l'èxit de la unió d'una parella, però només la "***fidelitat***" en la "***veritat***" de Crist permet una unió amb Déu, per a la vida eterna. Però, com podria una humanitat superada per l'esperit de rebel·lió i egoisme tornar-se sensible al deure d'estimar i practicar la "***fidelitat***" en la "***veritat***"? Col·lectivament, ja és massa tard, però individualment, això continua sent possible, esperat i esperat fins al final de la gràcia, per Déu en Jesucrist.

En el cas que un dels dos cònjuges de la parella no obtingui la santificació divina, per al que és santificat, la fidelitat a Déu té prioritat. Aquesta prioritat només afecta l'aspecte religiós i la forma que Déu requereix per a la seva pràctica concreta. A més, la lluita del bé contra el mal i del mal contra el bé pot conduir a persecucions viscudes dins de parelles mal unides o separades. És aquest tipus de

cas el que porta Jesucrist a declarar què passarà quan torni a prendre els seus escollits, a Lluc 17:34: " *Us dic que aquella nit dos seran en un llit, un serà pres i l'altre deixat* ". " *Aquella nit* ", la validesa de la fe marcarà la diferència. Però aquest exemple demostra que Déu no s'oposa a una vida en comú on la concepció de la fe no es comparteix unànimement; això és encara més cert ja que, la majoria de les vegades, la parella estava unida abans de la veritable conversió religiosa del marit o la muller. D'altra banda, com a regla general, Déu convida els seus fidels elegits a buscar la pau i a fugir de les situacions conflictives i, en aquest cas, una bona separació acceptada per tots dos cònjuges és molt millor que una mala unió. Però l'exemple donat per Jesús també ens diu que el cònjuge santificat volia respectar i honorar l'estatus que Déu li havia donat; ja fos home o dona. Aquest respecte per l'estatus establert per Déu, per a l'home, la dona i els animals, des de la creació del món, és fruit de la veritable fe que Déu aprova, beneeix i santifica. En la mesura que està ordenada per Déu, la desigualtat només pot ser acceptada pels seus veritables elegits. Perquè, de fet, l'única igualtat que Déu dóna a l'home i la dona és precisament el deure d'acceptar la desigualtat; pel que fa als seus veritables elegits, homes o dones, als quals pot salvar, perquè es mostren dignes d'ella i això és un signe concret de veritable fe i veritable religió. No va ser Jesús víctima de molt més que desigualtat? Els qui el segueixen també han d'acceptar portar "la seva creu".

Tanmateix, és bo saber que Déu imposa la desigualtat als seus escollits només durant la seva estada a la terra del pecat. Perquè Jesús ho va demostrar concretament en les seves obres i comportament a la terra: per a l'eternitat, segons la llei del cel, el més gran es farà servent de tots.

Europa i el nou «Àtila»

«On va el meu cavall, l'herba no torna a créixer»; aquest era el lema d'aquest líder dels huns que va venir a atacar l'Europa romana infidelment cristiana, com la « *primera trompeta* » a Apocalipsi 8:7: « *El primer va tocar la trompeta, i hi va haver calamarsa i foc barrejats amb sang, i van ser llançats a la terra; i un terç de la terra va ser cremat, i un terç dels arbres van ser cremats, i tota l'herba verda va ser cremada* ». Entre el 375 i el 538, altres líders bàrbars van llançar atacs contra les províncies de l'Imperi Romà a l'actual Europa Occidental. Però el que interessa als «fills i filles de Déu» és que només «Àtila» va rebre el nom de «flagell de Déu». Ell mateix va confirmar que va llançar aquests atacs per ordre de Déu; cosa que la « *primera trompeta* » confirma i autèntica. I recordo que l'acció d'aquest «flagell de Déu» tenia com a objectiu castigar l'abandonament del veritable Sàbat jueu; abandonament ordenat per l'emperador romà Constantí I^{des} del 7 de març de l'any 321. Aquesta data, amb xifres decreixents, sembla marcar l'inici de la maledicció del " **pecat** ", les conseqüències del qual continuaran fins a la fi del món, que estarà marcada pel retorn gloriós de Jesucrist a la primavera del 2030.

Des del 24 de febrer de 2022, un nou "Àtila" ha vingut a renovar l'acció del primer del nom, a dur a terme l'acció de la " *sisena trompeta* " d'Apocalipsi

9:11 a 21; això, per la mateixa raó que l'anterior. I la seva acció ha de ser encara més gran, ja que ve a castigar, per Déu, la indiferència religiosa mostrada per les quatre " *trompetes* " intermèdies, és a dir, quatre malediccions infligides com a advertències simbolitzades per la paraula " *trompeta* ". La culpa del " *pecat* " s'ha intensificat; això, malgrat la missió de la Reforma Protestant i les proves de fe adventistes de 1843, 1844 i 1994. Impugnada i combatuda, la llum donada per Déu no ha estat rebuda i les paraules de Joan 1:5 es renoven: " *La llum brilla en la foscor, i la foscor no l'ha abastada* ". La justa ira de Déu va ser així provocada per aquells que afirmen ser els seus seguidors; com a l'antic pacte. L'adventisme del setè dia, l'última forma institucional del seu Elegit, es va unir al camp dels culpables en ser vomitat per Jesucrist el 1994. Amb el camp dels culpables així complet, el 24 de febrer de 2022, Déu va llançar la missió punitiva del nou "Àtila". I a jutjar per les imatges difoses pels mitjans de comunicació, el lema del primer Àtila li escau perfectament. Però els occidentals es tranquil·litzen falsament pensant que la tragèdia només afecta Ucraïna, que està sent gradualment destruïda i devastada. Ignoren el que Jesús va revelar als seus únics veritables servents en les seves profecies bíbliques: són ells, els Els occidentals, que són el principal objectiu d'aquesta ira divina destructiva. El deute a pagar és pesat: primer, l'abandonament del dissabte santificat per Déu des de la fundació del món i recordat als hebreus pel text del 4t ^{dels} 10 manaments sobirans; després, la tossuderia a donar suport a la religió catòlica romana papal i la pràctica del seu diumenge d'origen pagà; després d'haver-se " *empassat aquests camells* ", " *s'empassen* " de nou " *els mosquits* ", és a dir, no tenen en compte totes les ordenances sanitàries i dietètiques, però, secundàries en l'ensenyament diví. Qui és aquest nou "Àtila"? És Rússia i aquesta vegada el nom del seu líder no importa, tant si és l'actual president al poder durant 23 anys, Vladimir Putin, com un successor, no importa, perquè la missió divina s'ha de complir i es complirà exactament com Déu vol i ho ha fet saber. Ve a complir la missió del " *rei del nord* " de Daniel 11:40 a 45 confirmada a " *Gog* " a Ezequiel 38. Ha d'envair i destruir l'Europa Occidental abans que ell mateix. és destruït pels atacs nuclears americans.

El meu país, França, ha tingut una relació tumultuosa amb Rússia. Després de la derrota de Napoleó I ^{el} 1812, els russos van envair París el 1814, i va ser durant aquesta estada a la capital francesa que es va adoptar la paraula "bistrot", que significa "ràpidament" en rus, per referir-se a les tavernes que volien servir els seus clients ràpidament. Originalment, la paraula "bistrot" va ser encarregada pels russos que saquejaven les propietats dels parisencs. Els russos apreciaven molt la cultura francesa i el seu refinament, i és a aquest apreci i admiració que la ciutat de París deu la seva supervivència. França ha pogut continuar seduint i influint en el món a través dels seus autors, els escrits dels quals s'han llegit en moltes llengües. Han fet la reputació de França: el primer país alliberat de la monarquia, la religió catòlica romana i l'autoritat celestial de Déu.

Sota la Quarta ⁱ la Cinquena ^{Repúbliques}, les relacions entre França i Rússia eren oficialment corteses i bones; ambdós països havien patit el poder assassí de l'Alemanya nazi. Però el preu pagat va ser molt diferent, el de Rússia va ser immens, considerable, milions d'ànimes civils i militars assassinades per

l'ofensiva alemanya. A més, el 1945, la venjança de Rússia va ser terrible i Berlín completament destruïda, com "Mariupol" a Ucraïna, el 2022. És cert que Déu no es decebrà per l'acció russa. Devastarà i exposarà l'orgullosa "Europa" que no deixa d'irritar-lo. D'aquí a un mes, serà l'aniversari d'aquesta " sisena trompeta " que va entrar en la seva fase preparatòria des del 24 de febrer de 2022. Perquè els fabricants de bombes ho saben bé; per detonar una bomba, cal encendre **una metxa** ; aquest és el paper de la guerra lliurada a Ucraïna. En els darrers dies, hem vist Polònia torçar el braç de la decisió alemanya d'obtenir la seva autorització per lliurar tancs alemanys "Leopard" a Ucraïna. I ja podem veure la trampa que constitueix l'aliança de l'OTAN. Cada membre tem trobar-se aïllat, convençut que la seva aliança els protegeix, i el país que obliga a prendre la decisió són els Estats Units, el suport dels quals és fonamental per a Alemanya. Tot funciona com un joc de construcció les peces muntades del qual són interdependents entre si; tot plegat depèn de la decisió americana. És per això que, a les notícies, la lluita contra Ucraïna, mercenari dels EUA, arrossega tots els occidentals a una guerra lliurada contra Rússia, el potencial enemic permanent dels EUA des del 1945. Aquest últim compleix així el desig del general "Patton", que odiava els russos i volia lluitar contra ells des del 1945, l'any de la seva mort, oficialment, accidental.

Jean de la Fontaine va deixar la faula de la granota que volia fer-se tan gran com el bou: va morir esclatant; Europa farà el mateix. Perquè Europa originalment estava formada per només sis països, i d'adhesió en adhesió, ara inclou 27 països o nacions. Anglaterra ha abandonat Europa i ha recuperat la seva independència total, però abans de marxar es va beneficiar de les mesures privilegiades que li van concedir els líders europeus. La seva insularitat, la seva moneda que continua sent nacional, els seus llocs comercials orientats establerts a l'Índia i Hong Kong, van afavorir el seu comerç i el seu enriquiment. Al mateix temps, França, que va perdre les seves colònies, va traslladar els seus llocs de treball a Romania, a Europa i després a la República Popular de la Xina. Com a resultat, ja no va crear prou riquesa i va decaure. Alemanya va aprofitar l'escut armat dels EUA i va prendre el lideratge a Europa com el país europeu més ric. Així va empassar-se el cost de l'annexió de l'Alemanya Oriental, que havia romàs sota ocupació russa des del 1945 fins al 1989. Fins aleshores, Europa estava formada principalment per països que representaven el territori dels deu regnes occidentals o " *deu banyes* " profetitzades des de Dan. 7:7: " *Després d'això, vaig veure en les visions nocturnes, i vet aquí que hi havia una quarta bèstia, temible i espantosa i forta incommensurablement; tenia unes grans dents de ferro; devorava, esmicolava i trepitjava el que quedava; era diferent de totes les bèsties anteriors, i tenia deu banyes* " . Les accions descrites en aquest versicle es referien principalment a les atribuïdes a l'Imperi Romà. Però la història confirma que aquest poder europeu va continuar al llarg del temps, després de l'Imperi Romà, a través de l'imperi espiritual del règim papal romà establert el 538 a la seu de Roma. La Revolució Francesa va venir, perquè Déu pogués posar fi a aquests regnats despòtics de la monarquia i el papisme el 1798, és a dir, el final dels 1260 dies-anys profetitzats a Dan. 7:25: " *Pronunciarà paraules contra l'Altíssim, oprimirà els sants de l'Altíssim, i pensarà en canviar els temps i les lleis; i els sants seran lliurats a la seva mà durant un temps, temps i mig temps* ". En aquest

vers, els 1260 dies es presenten en la forma: un any, dos anys i mig any, és a dir, 360 dies + 720 dies + 180 dies = 1260 dies d'anys reals. Després de la recepció de l'Alemanya Oriental, al seu torn Polònia, alliberada per Rússia, va trucar a la porta d'Europa que després, per a la seva futura desgràcia, la va acollir cordialment. Perquè en entrar a l'Europa Unida, Polònia hi va portar el seu odi cap a Rússia; un odi que estava ben justificat, a més, perquè, després de grans massacres durant la Segona Guerra Mundial, va ser terriblement explotada ocupant Rússia, i la seva riquesa, el seu bestiar, totes les seves produccions, van ser confiscades i distribuïdes entre les nacions soviètiques russes.

Cal dir que aquesta maledicció no era immerescuda perquè, en aquest país catolitzat, el missatge adventista va ser perseguit brutalment entre 1919 i 1939. Els creients adventistes van ser assassinats, i el règim catòlic polonès no va acceptar cap competència religiosa. Aquí trobem una bona raó perquè Polònia es converteixi en una trampa per a la maledicció de totes les altres nacions cristianes fins al retorn de Jesucrist. I la trampa funciona encara millor perquè Polònia va donar el cristianisme catòlic al papa Joan Pau II, el gran seductor de pobles.

Per als països europeus originals, cada nova arribada va comportar la concessió de nova ajuda financera als països nouvinguts més pobres. Les subvencions pagades a aquests nous membres van ser finançades pels antics membres d'aquesta Europa "granota". Els antics membres es van empobrir i els nouvinguts es van enriquir. I en aquesta situació, només les més riques i cobdicioses d'aquestes nacions europees es van beneficiar d'aquesta ampliació europea traslladant la seva producció als països on la mà d'obra era la més barata; primer dins d'Europa i després fora, a l'Est i a la Xina; i Alemanya va ser la primera a voler aprofitar els guanys inesperats afavorits pel dirigisme europeu: la Comissió Europea establerta a Brussel·les.

Cal destacar que els Estats Units estan darrere de l'entrada de la Xina a l'OMC, l'Organització Mundial del Comerç. Per tant, ha afavorit el seu enriquiment, en detriment seu i del d'Europa i els seus aliats de l'OTAN, que han traslladat la principal producció industrial de les seves nacions a la Xina. Tant és així que avui apareix com la major amenaça per al camp occidental amb les seves bombes nuclears, míssils, coets, satèl·lits, tancs de guerra, drons i, sobretot, **la seva població de mil quatre-cents milions d'habitants**. Per tant, pot preocupar encara més els EUA, ja que no amaguen el seu pla de reconquerir l'illa de Formosa, que s'ha convertit en el Taiwan amic dels EUA. La maledicció de Déu que colpeja el camp occidental apareix així clarament, ja que les futures víctimes han finançat elles mateixes l'ascens al poder dels seus futurs enemics, russos i xinesos, però també musulmans, àrabs, turcs, iranians, pakistanesos, etc.

Entre 1945 i 1990, la Polònia catòlica romana estava sota el domini de la Rússia soviètica atea. Polònia va ser alliberada quan un papa la representava a la seu de Roma: Karol Wojtyła o Joan Pau II. La fe catòlica va guanyar així popularitat i suport nacional, i com a resultat, l'odi a la religió ortodoxa russa a causa de l'antiga colonització es va intensificar. El cuc havia entrat al fruit, o com va dir Jesús una vegada, " *el llevat* " de l'odi contra els russos va entrar a la "massa" europea, i a poc a poc, encoratjant la independència d'Ucraïna, les nacions vingudes de l'Orient van aconseguir omplir totes les nacions europees

d'odi contra Rússia. Perquè l'arma suprema de Déu és la religió. És, per a ell, el millor mitjà d'enfrontar els pobles que no l'obeeixen els uns contra els altres, fins que, a través de la guerra, es maten entre ells.

A França, als telenotícies, sento intercanvis patètics on els que parlen volen creure en la possibilitat de derrotar Rússia. Ja no estem en el realisme sinó en l'anomenat mètode Coué, que requereix que allò que es repeteix es converteixi en realitat. Abans de totes les guerres, i en tot moment, els humans expressen la seva esperança abans de ser confrontats amb la dura realitat. Això encara era el cas abans d'aquesta última i terrible Guerra Mundial. I amb el subministrament de tancs pesants, l'evidència de l'espiral i l'escalada infernal apareix cada cop més clarament. Els més tossuts es tranquil·litzen amb el fet que Rússia encara no ha reaccionat contra Occident de manera bèl·lica. Però aquesta gent ximple oblida que s'ha creuat la línia vermella i que Rússia no està obligada a dir-ho als seus enemics. Tot passarà al seu moment; Rússia, ja ocupada amb Ucraïna, no busca lluitar contra les tropes occidentals. Només ho farà després d'haver resolt el problema d'Ucraïna a la seva manera. També observo en aquests informes que quan analitzen les declaracions fetes pels russos, els comentaristes no es qüestionen si el que es diu és **cert o fals**. Tot i això, això és l'únic que s'ha de recordar en un discurs. Els periodistes testifiquen així contra si mateixos una manca vital d'imparcialitat; són esbiaixats i han pres partit per Ucraïna contra Rússia, i els oients i espectadors que els escolten són víctimes de la seva propaganda. En estar tots objectiu de la ira de Déu, aquesta ceguesa generalitzada els porta a afavorir l'escalada bèl·lica que vindrà a destruir-los. Rússia no és legítima en la seva agressió contra la Ucraïna lliure i independent, però des que la terra ha donat a llum homes i dones, el més fort ha imposat la seva llei als més febles. I en el món occidental separat de Déu, hem començat a somiar amb un ordre definitivament establert, destinat a ser reconegut per tots els pobles de la terra. Però entre el somni i la realitat, hi ha un abisme. Així es durà a terme plenament el projecte destructiu que Déu anomena la seva "**sisena trompeta**", amb la qual posa fi al "**temps de les nacions**"; i després, la "**setena trompeta**" **aniquilarà els últims** rebels "**supervivents**" amb el gloriós retorn del nostre diví Senyor i Mestre, Jesucrist, àlies Miquel, a la primavera del 2030, és a dir, 2000 anys - 14 dies després de la seva crucifixió a la Pasqua de l'any 30.

Així, amb aquestes dues últimes "**trompetes**" arriben dos "**Àtles**" darrere dels quals "l'herba no tornarà a créixer". La primera és terrenal; la segona és celestial i divina. Amb la primera, la destrucció es durà a terme mitjançant bombes nuclears, i en aquest sentit, he d'aclarir que, encara no sent adventista, ja en la meua lectura d'Apocalipsi 13:13, l'Esperit de Déu em va permetre entendre que l'actor de les accions citades eren els Estats Units d'Amèrica: "*Ella va fer grans meravelles, fins i tot fent baixar foc del cel sobre la terra a la vista dels homes*". Aquest "*foc del cel*" es va utilitzar contra el Japó sobre les dues ciutats d'Hiroshima i Nagasaki i va oferir als Estats Units la victòria i la dominació terrenal. Però aquesta dominació no va poder ser completa a causa de la permanent oposició política i econòmica de Rússia. Per tant, aquest problema es resoldrà quan els Estats Units destrueixin el territori rus. Però malauradament per a l'Europa Occidental, aquesta decisió la prendran els americans abans o després

que els russos hagin devastat i destruït Europa i les seves capitals, incloent-hi en particular París, que Déu designa com a objectiu privilegiat de la seva ira com la primera nació atea de la història de la humanitat, després d'haver estat el primer partidari militar del seu enemic, la religió catòlica romana papal. Aquesta lliçó apareix a Apocalipsi 11:7, on Déu designa París sota els noms simbòlics de "**Sodoma i Egipte**", és a dir, la imatge típica de l'**abominació sexual** que Déu castiga amb "*foc del cel*" en el temps d'Abraham i el del **pecat**: "*I els seus cadàvers seran al carrer de la gran ciutat, que s'anomena espiritualment Sodoma i Egipte*", on també el nostre Senyor va ser crucificat".

Em queda explicar-vos com es van preparar gradualment les reaccions actuals dels països de l'Europa occidental. Les dues primeres guerres mundials ja tenien causes nacionalistes i desitjos d'expansió per part dels successius dominadors, per a la primera guerra de 1914-1918, l'emperador alemany Guillem II i per a la segona, el canceller alemany Adolf Hitler. Després d'aquesta segona guerra, les nacions europees encara independents tenien la mirada posada en tot el món i els líders eren conscients i respectaven les diferències i opinions de cada poble, de cada grup ètnic representat a la Terra. Aleshores, el vencedor americà va organitzar el pacte de l'OTAN, oferint així la seva protecció als països membres amb la condició que acceptessin complir les seves lleis comercials i principis culturals. En entrar en aquesta protecció, els països membres van entrar en una bombolla protegida i van perdre de vista el dret a la independència total dels altres països que poblen la Terra. Any rere any, l'autoritat de l'OTAN s'ha afirmat, arribant fins i tot a donar-se el dret d'intervenir en països que no són membres del seu pacte. Així doncs, fent el paper de rectificador, com a policia del món, aquesta OTAN ha intervingut per "resoldre conflictes", però en realitat per imposar la seva autoritat. Així, l'OTAN ha reconstituït la dominació autoritària de l'antiga Roma republicana, que va enviar les seves legions armades a intervenir successivament cap al seu "**sud**" lluitant contra Cartago, després cap al seu "**est**" colonitzant Grècia i colonitzant Palestina, "**la més bella de les terres**", segons l'ensenyament profetitzat a Dan. 8:9: "*D'un d'ells va sortir una banya petita, que va créixer molt més cap al sud, i cap a l'est, i cap a la més bella de les terres*". Avui, les nacions membres de l'OTAN no entenen que Rússia i molts altres pobles i nacions de la terra no accepten la cultura i l'autoritat d'aquesta OTAN occidental. No més del que els romans van acceptar reconèixer el dret a la independència dels pobles que van conquerir, inclosos els gals i Anglaterra. Déu va parlar una segona trampa als pobles cristians infidels mitjançant la construcció de l'aliança europea. Li devem la imposició d'un pensament únic, formatat segons el model aprovat pels EUA. I la necessitat actual d'Alemanya de l'acord i el compromís americà de subministrar els seus propis tancs "Leopard" a Ucraïna és la millor prova d'això. Els EUA han aconseguit convertir els països europeus en vassalls servils, obedients només a la seva voluntat. Això ja confirma l'imminent compliment del seu paper com a "*bèstia que puja de la terra*", segons Apocalipsi 13:11: "*I vaig veure una altra bèstia que pujava del terra, i tenia dues banyes com un xai, i parlava com un drac*". «Aquesta «bèstia», encarnada pel protestantisme apòstata americà, que s'ha convertit en el perseguidor dels seus oponents, té el projecte d'imitar la «primera bèstia que puja del mar»; per tant, podem atribuir-li aquest

text que expressa al versicle 4 el pensament dels seus defensors: « *I adoraven el drac, perquè havia donat autoritat a la bèstia; i adoraven la bèstia, dient: Qui és com la bèstia, i qui pot fer la guerra contra ella?* ». Adaptat a la nostra situació actual, aquest versicle esdevé: « **Qui és aquesta Rússia que s'atreveix a lluitar contra la bèstia?** ». Abans que Rússia, l'Iraq, Sèrbia i Líbia paguessin el preu d'oposar-se a la « bèstia » de l'OTAN construïda pels EUA. Aquesta vegada, és el torn dels membres de l'OTAN de pagar per l'abús d'autoritat per part del seu anomenat règim «democràtic». Déu ha confiat aquesta tasca a Rússia, que ha romàs lliure i independent... i molt poderosa, en nombre i armes nuclears, per exercir aquest paper com l'últim «Àtila» humà a la Terra.

Mentre espera el pitjor, per la seva banda, el jove president d'Ucraïna Volodímir Zelenski, tot i ser jueu, posa perfectament en pràctica aquest missatge expressat per Jesucrist: " *Demaneu i us serà donat* ". Així fa una captura miraculosa i obté del camp occidental finances, uniformes de combat, municions, entrenament militar, míssils, canons, des del 6 de febrer, promesa de lliurament de tancs pesants i avui exigeix avions, aviat vaixells, i per què no bombes atòmiques?

En ambdós bàndols oposats, el conflicte a Ucraïna es compara amb la Segona Guerra Mundial. En el bàndol rus, l'arribada dels tancs Leopard alemanys a terra reviu els records de la invasió dels Panzers amb la creu nazi alemanya, i en el bàndol europeu, l'agressió russa contra Ucraïna es compara amb els successius atacs ordenats per Adolf Hitler. És cert que tenen moltes coses en comú, en primer lloc el fet que tots dos actuen sense saber que Déu els utilitza per castigar la infidelitat cristiana occidental. En segon lloc, en ambdós casos —els Sudets, Polònia i, en els nostres dies, Ucraïna— es reclamen terres perdudes que s'han de recuperar. Però les naturaleses dels dos líders són molt diferents i oposades; igual que Hitler estava enfadat i cridava, Putin és tranquil i reflexiu, decidit i pacient. És per això que l'inici de la guerra no es pot atribuir únicament a l'home que actua. Per sobre d'ells hi ha Déu, i només és una obra divina la que aconsegueixen amb els seus caràcters oposats. Trobem prova d'això en aquest text d'Ezequiel 38:4 on Déu diu al líder de Rússia: " ***Et trauré i et posaré ganxos a les mandíbules; et trauré*** , tu i tot el teu exèrcit, cavalls i genets, tots ells magníficament vestits, una nombrosa companyia portant escut i broquetes, tots ells empuyant espases "; el context d'aquesta acció es defineix pel retorn dels jueus a la terra d'Israel segons el versicle 8: " ***Després de molts dies seràs al seu cap; al final dels anys marxaràs contra la terra els habitants de la qual, havent escapat de l'espasa, s'hauran reunit d'entre molts pobles a les muntanyes d'Israel***". *deserts des de fa temps ; retirats d'entre els pobles, tots estaran segurs a les seves llars* .

Els jueus i la vinguda del Messies

És útil i molt interessant entendre la interpretació que els jueus podien donar a la seva lectura de Daniel 11, durant l'antiga aliança. Perquè en l'època de Daniel, els jueus ja esperaven la vinguda del Messies i per a ells aquesta vinguda era única i definitiva. De fet, era necessari que Jesús es deixés crucificar perquè el coneixement de la seva segona vinguda per al seu gloriós retorn pogués ser revelat

per ell als seus servents cristians. Veurem que Déu havia amagat efectivament aquesta doble vinguda.

La progressió del capítol 11 de Daniel ens porta al versicle 21, que tracta del regnat del rei selèucida grec Antíoc IV Epífanes. Continuant el text, al versicle 30, la profecia evoca la dura persecució que va infligir al poble jueu l'any 168 aC: "*Vaixells de Kittim vindran contra ell; desanimat, es girarà enrere. Aleshores, furiós contra la santa aliança, no romandrà inactiu; en tornar, posarà la mirada en aquells que han abandonat la santa aliança. Apareixeran exèrcits a la seva ordre; profanaran el santuari, la fortalesa, faran cessar el sacrifici continu i establiran l'abominació de la desolació*". Ignorant les subtileses divines que situen la successió papal després de l'evocació d'aquest rei, els jueus de l'època van interpretar la "resurrecció de Miquel" al final del capítol com l'anunci de l'única vinguda del Messies que les Escripures els anunciaven. I us recordo que ningú abans de mi ha estat il·luminat per l'Esperit de Déu per entendre la subtilesa del muntatge profètic que es basa en el paral·lelisme dels ensenyaments dels capítols 2, 7 i 8 del llibre de Daniel. Les taules que he produït fan evident aquesta interpretació bíblica exclusiva. Havent-se complert aquestes coses després de 1980, podem entendre que els jueus no podien haver conegut l'existència d'aquestes subtileses al principi. Això és encara més cert perquè, segons les paraules de Déu adreçades a Daniel per l'àngel Gabriel, la comprensió del seu llibre es va guardar i reservar per al temps del final segons Dan. 12:9: "*Ell va respondre: Vés-te'n, Daniel, perquè aquestes paraules es mantenen secretes i segellades fins al temps del final*". I per confirmar aquesta elecció de Déu, el llibre de Daniel va ser classificat i col·locat a la Bíblia dels Hebreus, la Torà, amb els llibres històrics, mentre que el seu contingut mereixia ser unit als llibres profètics com ara Isaïes, Jeremies... etc. Va ser necessari que el mateix Jesús esmentés el nom de Daniel anomenant-lo "profeta", perquè aquest llibre trobés el seu lloc amb els dels altres profetes de la història bíblica, i això, només a les versions cristianes de la Bíblia. Perquè, de fet, Jesús va declarar a Mt. 24:15: "*Per tant, quan vegeu l'abominació de la desolació, de la qual va parlar el profeta Daniel, dreta al lloc sant, -que el lector entengui! -*". Vaig aprendre com l'elecció de paraules i expressions utilitzades a la Bíblia és precisa i reveladora. I en aquestes paraules pronunciades per Jesucrist, noto l'expressió "*que el lector entengui!*"; i aquestes paraules es repeteixen a Ap. 1:3: "*Feliç el qui llegeix i els qui escolten les paraules de la profecia i guarden les coses que hi ha escrites! Perquè el temps és a prop*". Òbviament, les paraules de Jesús anaven més enllà dels seus apòstols i els seus deixebles contemporanis al meu ministeri profètic programat per al temps final. I en el moment de la realització d'aquest ministeri, Jesús em va dedicar aquesta "beatitud": "Feliç el qui llegeix". I puc testificar aquesta felicitat que em dóna permetent-me entendre totes les subtileses amagades en la seva Revelació profètica bíblica. Com a resultat d'aquesta llum que m'ha donat, estic "*feliç*" d'oferir i compartir aquest missatge diví a "*els qui escolten*" i així poden concretament "*guardar*" els ensenyaments de la veritat bíblica divina.

El llibre de Daniel només va començar a ser interessant quan, el 1816, William Miller, el profeta, hi va trobar la base per al seu anunci profètic que Jesucrist tornaria a la primavera de 1843, i després a la tardor de 1844. Fins a

aquesta primera data, 1816, aquest llibre va ser ignorat per jueus i cristians al seu torn. I des d'aquella data, tal com Déu havia profetitzat a Daniel, el coneixement del seu ensenyament ha " **augmentat** " gradualment. Llegim a Dan. 12:4: " *Tu, Daniel, guarda aquestes paraules en secret i segella el llibre **fins al temps del final** . Aleshores molts el llegiran, i el coneixement augmentarà* " . Això ens permet entendre que el text bíblic ens presenta diversos " **temps finals** " per tal de confondre la comprensió del seu missatge. El primer " **temps de la fi** " fa referència al regnat del rei perseguidor Antíoc IV Epífanes cap al -175, a Dan.11:27: " *Els dos reis buscaran en els seus cors fer el mal, i a la mateixa taula diran mentides. Però no ho aconseguiran, perquè **la fi** no arribarà fins al temps fixat* ". El segon " **temps de la fi** " sembla que encara preocupa aquest rei grec, però ja evoca una generalitat que fa referència a la fe cristiana del Nou Testament: versicle " *Alguns dels savis cauran, perquè siguin refinats, purificats i emblanquinats , fins al temps de la fi, perquè no arribarà fins al temps fixat* " . Amb aquest doble significat, aquest versicle afafeix enganyosa la idea de la prolongació de l'objectiu del regnat del rei grec. Això portarà els jueus a interpretar l'ascens de Miquel com una única i única vinguda del Messies esperat. Un tercer " **temps final** " té com a objectiu el ministeri històric dut a terme per William Miller, fundador del moviment "adventista", entre 1816 i 1844. Un tercer " **temps final** " fa referència al temps del meu ministeri dut a terme entre 1980 i 2030. Aquest cop, es cita clarament a Dan. 11:40: " ***I al temps del final** el rei del sud l'empenyà. I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí, amb carros, i amb genets, i amb molts vaixells; i vindrà terra endins, i desbordarà com un torrent, i desbordarà* ". I com a prova d'aquesta interpretació, trobem al versicle 42 Egipte al campament occidental colpejat pel rei rus del nord: " *Estendrà la seva mà contra els països, i la terra d'Egipte no s'escaparà* ". "I la cosa només va esdevenir coherent amb aquest anunci profètic el 1979, la data en què Egipte va fer una aliança amb Israel i els seus aliats occidentals, als EUA, a "Camp David". La profecia, doncs, només es va tornar interpretable des de l'any anterior al del meu baptisme per la institució adventista del setè dia de Valence sur Rhône, a França.

Les veritats fermament establertes en el text bíblic original, hebreu i grec, posen en qüestió molts ensenyaments heretats tradicionalment. De manera que Jesús pot dir del llegat adventista de 1844 que ja no té valor en el seu missatge adreçat a la seva Església per a l'era "laodiceana" segons Apocalipsi 3:17: " *Perquè dius: **Sóc ric i m'he enriquit , i no necessito res ; i no saps que ets miserable, miserable, pobre, cec i nu** ...* ". Si l'última institució creada per Jesucrist es troba en un estat espiritual tan gran, quant més ho serà per als jueus de l'Antic Testament, a qui Jesús designa obertament com " *la sinagoga de Satanàs* " a Apocalipsi 2:9: " *Conec la teva tribulació i pobresa (tot i que ets ric), i la calúmnia dels **qui es diuen jueus i no ho són** , sinó que són una sinagoga de Satanàs* " . i 3:9: « *Mira, faré que **els de la sinagoga de Satanàs** siguin els que es diuen jueus i no ho són , sinó que menteixen; mira, els faré venir i adorar als teus peus, i saber que t'he estimat* ». Anoto, de passada, aquesta doble referència al número 9 que tem els jueus a causa del 9 Av que sovint estava marcat per a ells per esdeveniments dramàtics catastròfics per a la seva nació i el seu grup ètnic.

Aquesta reflexió preliminar ens permet entendre millor l'estatus espiritual que Déu va poder donar a la seva antiga o primera Aliança en què tot el seu pla salvador es presentava només en formes simbòliques. I a falta d'explicacions sobre el significat donat a aquests símbols, els jueus de l'antiga Aliança creien falsament que els seus ritus religiosos estaven destinats a ser practicats perpètuament a la terra. Tanmateix, avui sabem, i des de l'època dels apòstols de Jesucrist, que aquests ritus jueus només eren ombres de la realitat acomplerta en ell sol: Jesucrist. A partir d'aquesta observació, entendrem millor aquest versicle que els afecta a Isaïes 9:2: "**El poble que caminava en la foscor ha vist una gran llum; sobre els qui habitaven a la terra de l'ombra de la mort, una llum ha brillat**". Aquest versicle profetitza la primera vinguda de Crist que va declarar "**Jo sóc la llum**" a Joan 8:12: "**Jesús els va tornar a parlar, dient: Jo sóc la llum del món; el qui em segueix no caminarà en la foscor, sinó que tindrà la llum de la vida**". Aquest versicle confirma el pas "**de la foscor a la llum**" dels seus elegits; que s'aconsegueix mitjançant el canvi de l'Aliança divina; el Nou està construït sobre la seva expiació dels pecats dels seus elegits només, els altres no elegits redimits, els no creients i els no creients, hauran de pagar amb la seva "**mort**" el "**pagament del pecat**" d'acord amb aquest versicle de Romans 6:23: "**Perquè el paga del pecat és la mort; però el do gratuït de Déu és la vida eterna en Jesucrist, Senyor nostre**".

A causa del valor que donaven als sacrificis d'animals, que eren purament simbòlics per a ell, Déu va fer profetitzar a Daniel a Dan. 9:27 el cessament oficial dels ritus sacrificials del culte hebreu: "**Farà un pacte ferm amb molts durant una setmana, i durant la meitat de la setmana farà que cessin els sacrificis i les ofrenes; el desolador cometrà les coses més abominables, fins que la destrucció i allò que s'ha determinat caiguin sobre el desolador**". Els fonaments de la norma del Nou Testament van ser així escrits i profetitzats bíblicament de manera ferma i oficial.

Incapaç d'imaginar el veritable programa salvador concebut per Déu, el símbol es considerava una realitat i un objectiu final. Cal dir que Déu no els va facilitar la comprensió del seu pla salvador, que els va amagar curosament. La salvació basada en l'expiació voluntària de Crist va ser gelosament mantinguda en secret per Déu, perquè constituïa l'element clau de la lluita que va liderar contra el campament del diable. Això em porta a revisar, per exemple, la interpretació que es va donar a aquesta cita de Jesús sobre Abraham, a Joan 8:56: "**El vostre pare Abraham es va alegrar de veure el meu dia; el va veure i es va alegrar**". Què significa "**el meu dia**" en aquest versicle, i què va "**veure**" Abraham per "**alegrar-se**"? Aquesta paraula "**dia**" escollida per Jesús designava el seu "**dia de glòria**", el del seu triomf final en què el mateix Abraham ressuscitaria per obtenir la seva recompensa: la vida eterna. De fet, el Senyor sempre és molt precís en la seva elecció de paraules. Així, a Isaïes 61:1-3, les seves accions per a les seves dues vingudes es profetitzen amb aquestes paraules: "**L'Esperit del Senyor Jahvé és sobre mi, perquè Jahvé m'ha ungut per portar bones notícies als humils; m'ha enviat a guarir els cors trencats, a proclamar la llibertat als captius i la llibertat als presoners; a proclamar l'any acceptable de Jahvé i el dia de venjança del nostre Déu; a consolar tots els qui ploren; a concedir als qui ploren a Sió, per**

donar-los bellesa en lloc de cendres, oli d'alegria en lloc de dol, mantell de lloança en lloc d'esperit de tristesa, perquè siguin anomenats arbres de justícia, una plantació de Jahvé, per ser glorificats per ell. » L'estructura d'aquests tres versos revela successivament les accions realitzades per Jesús per a la seva primera vinguda, després d'haver evocat les paraules « *dia de venjança* », el tercer vers profetitza les seves accions per a la seva segona vinguda visible pels éssers humans. Defineix aquest « *dia* » com un « *dia de* » venjança «contra els seus enemics, perseguïdors dels seus escollits. Després profetitza la glorificació dels seus redimits, vius i ressuscitats, glorificats per la seva recepció d'un cos celestial. Podem observar en el primer vers la menció de « **bona nova** », que és el significat de la paraula Evangeli citada a la Nova Aliança per designar l'obra salvadora de Jesucrist. Les accions de Jesús es van dur a terme literalment i espiritualment, perquè les seves curacions es van dirigir tant a la malaltia física com al pecat que manté captives les ànimes dels seus escollits. Va curar ambdues menes de malalties, però va donar més valor a la seva acció espiritual que, alliberant del diable i del pecat, va portar la vida eterna als seus escollits.

La forma de coneixement que Déu ha donat als seus escollits al llarg del temps és de poca importància. La raó de la seva selecció sempre ha estat només l'amor que tenien pel seu Creador. És perquè estimava el Déu vivent que el vell Henoc va voler caminar amb ell, fidelment, durant els 300 anys de la seva vida terrenal. I després d'ell, Noè, i després d'ell Abraham, Elies, Job, Daniel... i tots aquells els noms dels quals van ser escrits per Déu al seu llibre de la vida. Tots ells estimaven bojamment Déu, la seva veritat, les seves lleis, les seves ordenances, els seus manaments i el seu concepte de felicitat, que només es pot realitzar en caràcters formats a la seva imatge revelada en Jesucrist: abnegació, sentit de servei i sacrifici, sentit de compartir i acceptació de la disciplina encarnada per l'obediència perfecta a totes les seves ordenances.

La comprensió de la veritat divina no depèn de l'home, sinó només de Déu. Jesús diu, a Apocalipsi 3:7: " *A l'àngel de l'església de Filadèlfia, escriu-li: Això diu el Sant, el Veritable, que té la clau de David, **que obre i ningú tanca** , i **tanca i ningú obre** " : Cita aquest versicle d'Isaïes 22:22: " *Posaré sobre la seva espatlla la clau de la casa de David; **quan ell obri, ningú tancarà ; i quan ell tanqui, ningú obrirà** " . Darrere de la imatge de " **la clau de David** " hi ha el principi de la intel·ligència espiritual que Déu tanca o obre a voluntat en les seves criatures. En presentar aquesta " **clau** " com col·locada a l'" **espatlla** " del Messies anunciat, Déu també al·ludeix a la creu, o al "patibulum", que Jesús va portar a l'espatlla fins que la seva debilitat ja no li ho va permetre. Aleshores va ser substituït i Simó de Cirene el va portar per a ell fins al peu del Gòlgota, on va ser crucificat. « **La clau de David** » reuneix a la seva imatge la salvació obtinguda per la gràcia i l'obertura de la intel·ligència dels veritables elegits seleccionats per Déu. Aquesta « **clau** » també permet «l'accés» al regne celestial preparat per Déu per als elegits que salvarà. Seran trets de la terra el dia de la seva gloriosa vinguda, per entrar aquell dia a l'eternitat de la vida celestial.**

Com que Déu només dona la seva llum espiritual per compartir-la amb els seus escollits, aquells que la comparteixen amb ell són divinament honorats i aquest privilegi constitueix el " **testimoni de Jesucrist** " inimitable, únic i oficial.

Com que Déu només va trobar dos ancians, un home i una dona, Simeó i Anna, dignes de reconèixer en el nen Jesús el seu Messies redemptor, és lògic que la resta dels jueus, jutjats indignes d'aquest honor per Déu, donessin una interpretació falsa a les Escriptures. Així, aquest admirable i sant capítol d'Isaïes 53, on Déu revela amb força claredat la missió sofrent del seu Messies Jesús, va ser i continua sent distorsionat pels jueus que es col·loquen en el paper del que és injustament perseguit i sacrificat. El seu raonament tenia sentit. No eren ells els membres de l'únic poble escollit per Déu per representar el seu Israel entre totes les nacions de la terra? Aquest poble, per tant, es veia a si mateix com a màrtirs sacrificats per expiar els pecats de tota la humanitat. Podem entendre llavors la seva dificultat per reconèixer, en l'"Anyell de Déu" anomenat Jesús, el gloriós i poderós Messies que esperaven per alliberar-los del domini dels romans durs i cruels que ocupaven la seva terra nacional.

Insisteixo en la importància d'aquesta cosa que ha de ser ben entesa i rebuda. No és anormal que els misteris profetitzats no siguin entesos pels éssers humans. Perquè aquesta comprensió la dóna Déu només als homes que ell mateix tria per il·luminar-los com a servents profetes i hem vist a Apocalipsi 1:3 que la seva llum entra a la humanitat a través d'un sol home que l'Esperit designa com "*el que llegeix*". És des d'aquesta persona il·luminada que Déu estendrà la seva llum comunicant-la als seus altres servents assedegats que vigilen i esperen l'arribada de les respostes que volen obtenir d'ell. Hi ha, és clar, un límit a les respostes divines que només es concedeixen per a coses que ell consent a revelar; més enllà d'aquest límit, Déu guarda els seus secrets. És a Isaïes 29:11 que l'Esperit ens permet entendre que dóna en missatge profètic al verb llegir el significat de desxifrar i entendre clarament el que la seva voluntat codifica per una base purament i estrictament bíblica, cosa que fa del meu missatge desxifrat una herència beneïda de la fe protestant autor de l'expressió "Escriptura i només Escriptura". Això és el que diu Isaïes 29:11 a 14: "*Tota la revelació és per a vosaltres com les paraules d'un llibre segellat que es dóna a un home que sap llegir, dient: Llegeix això! I ell respon: No puc, perquè està segellat; o com un llibre que es dóna a un home que no sap llegir, dient: Llegeix això! I ell respon: No sé llegir* ». Déu denuncia llavors el fals amor que se li mostra, que justifica aquesta incapacitat per comprendre els seus misteris revelats: « *El Senyor va dir: Quan aquest poble s'acosta a mi, m'honra amb la boca i amb els llavis, però el seu cor és lluny de mi, i la por que tenen de mi és només un precepte de la tradició humana. Per tant, tornaré a atacar aquest poble amb senyals i meravelles; i la saviesa dels seus savis perirà, i la intel·ligència dels seus prudents desapareixerà* ».

Per tant, pel nom de Jesucrist, que el Déu vivent sigui lloat i exaltat pel seu do més preciós: la seva saviesa o saviesa divina!

Confusió romana

Roma, Roma i Roma! Potser penseu que estic obsessionat amb ella, i ho estic, però per entendre què vull dir, mireu el que Déu diu sobre ella a Apocalipsi

18:23-24: " *No brillarà en tu la llum d'una llàntia, ni se sentirà en tu la veu del nuvi i la núvia ; perquè els vostres comerciants eren els grans homes de la terra, i totes les nacions van ser enganyades per les vostres bruixeries; i es va trobar en **ella** la sang dels profetes i dels sants i de tots els qui han estat assassinats a la terra* ". Fixeu-vos primer en l'última frase d'aquest missatge: " i es va trobar en **ella** la sang dels profetes i dels sants i de tots els qui han estat assassinats a la terra " . I el més sorprenent és que aquesta acusació està completament justificada. Així que enteneu que davant meu el Totpoderós ha fixat el seu Esperit diví contra "ella". I us explicaré com aquesta acusació està perfectament justificada.

Roma va néixer oficialment el 753 aC. Va ser una monarquia fins al 510 aC. En aquell moment, una revolució va enderrocar la monarquia per establir la República. I aquí trobem un punt en comú amb la història de França, que va ser governada per la monarquia fins al 1789 i el 1992, any de la seva proclamació de la República. Després d'intentar successivament diversos tipus de govern, el consolat, la dictadura, el triumvirat, es va convertir en imperial en el moment del naixement de Jesucrist; el seu primer emperador va ser Cèsar August de la família extremadament rica Juli, sent el seu oncle el famós Juli Cèsar, assassinat per una conspiració de senadors republicans. Aquesta dominació imperial romana es va imposar a tots els pobles derrotats i conquerits. Les lleis i la cultura romanes es van imposar a tots els habitants de l'imperi. Deixant a tothom una àmplia elecció de culte religiós, el diable que va inspirar aquest poder romà va atreure la ira del poble contra el grup religiós dels primers cristians acusats d'haver incendiat Roma quan l'instigador d'aquesta acció no va ser altre que el mateix emperador demoníac Neró. Trobem aquí la primera forma de "calúmnies" dirigides contra el poble de Jesucrist; calúmnies que Déu imputa als jueus de la "sinagoga de Satanàs", la gelosia i la maldat dels quals els van portar a organitzar-se contra l'Església de Crist, acusacions mentideres que van acabar donant fruits amargs als servents de Déu en Jesús. Per divertir i apaivagar la ira del poble, Neró els va fer devorar vius per bèsties ferotges a la seva arena del Coliseu, a la sagnant Roma. Roma ja havia crucificat el cap de l'Església de Déu, Jesucrist, el 3 d'abril de 30, i molts altres després d'ell. I entre el 65 i el 68, a la mateixa Roma, la nova comunitat de sants va patir morts massives a mans dels romans. Fixeu-vos, ja, que aquests fets justifiquen l'afirmació feta per Jesús a Apocalipsi 18:24: " i perquè en **ella es va trobar** la sang de profetes i sants i de tots els que han estat sacrificats a la terra ". Però aquestes coses només afectaven les accions de Roma, que recentment s'havia convertit en imperial.

Amb el temps, l'Imperi Romà va perdre la seva unitat i el seu poder a partir del 395. Des del 313, l'imperi ha estat governat per Constantí I ^{el} Gran. Va preferir viure a Constantinoble, l'antiga Bizanci presa als turcs, que ell havia embellit i ampliat. A la mateixa Roma, la fe cristiana legalitzada per l'emperador va dividir més que no pas unir, perquè des del 321, l'abandonament del Sàbat santificat per Déu, per ordre i decret imperial, va situar aquest cristianisme en una situació de pecat contra Déu. El fruit de la maledicció va prendre llavors la forma de desunió i oposició. Les disputes doctrinals van enfrontar la gent. La gran majoria dels nous falsos cristians "convertits" van obeir el decret imperial i van fer

del primer dia de la setmana, consagrat pels pagans al seu culte al "venerable Sol invicte", el dia de descans religiós setmanal. Va ser en aquest temps de llibertat religiosa que va néixer i va guanyar poder la doctrina catòlica romana, que encara no era papal. A tot l'imperi, les comunitats cristianes van nomenar un líder local reconegut pels seus coneixements i capacitat per justificar la seva fe com a "bisbe". I tots aquests bisbes es reunien per confrontar les seves opinions. Però ja el bisbe de Roma gaudia d'un prestigi superior perquè practicava la seva fe a la prestigiosa ciutat de Roma, l'antiga ciutat imperial que governava tot l'imperi. Per tant, era aquesta seu de l'autoritat romana la que donaria la supremacia natural a la concepció religiosa reconeguda en aquesta ciutat: Roma.

En aquell moment, quan ja estava colpejada per la maledicció del pagà "dia del sol", aquesta religió catòlica romana va obtenir el suport del primer rei dels francs, el mateix Clodoveu convertit al catolicisme per la seva esposa Clotilde. En el seu zel religiós, va donar el seu suport militar a la causa del bisbe de Roma i vindria a Roma per defensar-lo contra els seus enemics locals, els llombards. És a aquesta ajuda, que li va ser oferta per primera vegada, que França deu el seu sobrenom de "filla gran de l'església". I aquest títol, que tothom coneix, justifica la revelació de Déu que ens parla de Roma, que simbolitza amb el nom de " **Babilònia la Gran** ", a Apocalipsi 17:5: " *Al seu front hi havia escrit un nom, un misteri : Babilònia la gran , la mare de les prostitutes i abominacions de la terra*". Aquest " **misteri** " és el de la " *iniquitat* " segons 2 Tes. 2:17: " *Perquè el misteri de la iniquitat ja està en acció; només qui encara el té ha de ser endut* ". Si Déu anomena l'Església Catòlica Romana "mare de les prostitutes", les seves prostitutes són les seves filles, i hem de ser capaços d'identificar-les perquè són les que donen a la religió el seu aspecte de "confusió" religiosa. Per tant, tornaré a aquest tema aviat.

Segona fase: la Roma papal.

Entre el 533 i el 538, Roma estava sota l'ocupació dels ostrogots. En aquest moment, el maquinador Vigili, amic de Teodora, la nova esposa de l'emperador Justinià I ' volia obtenir el govern religiós de l'imperi i unificar la religió mitjançant una disciplina imposada a tot l'imperi a tots els seus habitants. Aquesta manera de posar fi a les disputes entre les diferents oposicions religioses va seduir l'emperador Justinià, que va cedir a la seva petició. Un decret el va convertir en líder papal amb poder temporal; això va constituir una gran novetat per a la fe cristiana, que havia romàs lliure i tolerant fins aleshores. És aquesta falsa religió cristiana la que Déu prendrà a partir d'ara com a objectiu permanent de la seva guerra, concretada pels càstigs de set plagues principals i primeres anomenades "trompetes"; les sis primeres es presenten a Apocalipsi 8 i 9, i l'última, la "setena", es revela a Apocalipsi 11:15. Déu li adreça els seus retrets a Dan. 7:8 a 26. Recordeu especialment aquest versicle 25, perquè conté l'essència de la seva culpa: " *Pronunciarà paraules contra l'Altíssim, desgastarà els sants de l'Altíssim i pensarà en canviar els temps i les lleis; i els sants seran lliurats a les seves mans durant un temps, temps i la meitat d'un temps* " .

Fins a la Revolució Francesa, aquesta enemiga religiosa de Déu, emmascarada per la seva aparença enganyosa o etiqueta cristiana, va ser protegida

i recolzada pel poder militar dels monarques francesos, guanyant-se així el sobrenom de "filla gran de l'església".

Examinem ara les " *filles immodestes* " d'aquesta " *mare immodesta* " romana . Aquestes " *filles* " són grups religiosos que, tot i que es van separar d'ella al llarg de la seva història, han conservat signes de la seva autoritat. I la primera religió cristiana que trenca la seva connexió amb ella és avui aquesta religió ortodoxa, que, tanmateix, ha heretat totes les malediccions que van colpejar Roma en el moment de la seva separació. Comparant la seva doctrina religiosa, podem veure que són idèntiques; la primera " *filla* " és a imatge de la seva " *mare* "; la mateixa pràctica de descans el "dia del sol", rebatejat diumenge, els mateixos cultes idòlatres girats cap als sants "morts"; sembla clarament que la causa de la separació només va ser una disputa entre líders. Els ortodoxos no volien sotmetre's a la tutela espiritual i temporal del Papa romà. Però, tanmateix, van establir un líder ortodox anomenat Papa i fins i tot diversos, cosa que s'oposa a la veritable doctrina que fa de " **Jesucrist l'únic cap de la seva Església** ", que només es refereix a la reunió espiritual dels seus veritables elegits, cosa que explica la diferència. Des del ^{segle XI} fins avui, la ruptura entre la fe occidental i la fe oriental ha estat total. Les dues religions encara es consideren enemigues i oposen el camp occidental a Rússia. Però l'ortodòxia és una còpia exacta del seu model catòlic. Ambdues reproduïxen el model oriental pagà dels bonzes que viuen en comunitats tancades en monestirs. Les invocacions i les repeticions d'oracions també els caracteritzen. Els bonzes fins i tot utilitzen "rodes d'oració" per substituir les seves oracions. I coneixent el seu estatus de colpejats per la maledicció divina, les oracions catòliques i ortodoxes tenen tant efecte com aquests "molins pagans" amb Déu.

Segona fase: la fe anglicana

Durant el ^{segle XVI}, una segona " *filla* " es va separar. Aquesta era la religió anglicana. I aquí, de nou, l'objectiu era alliberar-se de la tutela del Papa, però aquesta vegada, per una raó encara menys legítima, ja que l'autor d'aquesta acció, Enric VIII, va provocar la seva ruptura, perquè el Papa no va acceptar justificar el seu divorci de la seva legítima esposa, l'espanyola Caterina d'Aragó, perquè volia casar-se amb la jove i atractiva Anna Bolena. Arribem aquí al cim de l'abominació. Imagineu-vos com Déu pot jutjar una religió creada per justificar l'adulteri pel rei anglès! Però sota la coacció i la por del poder reial i els seus botxins, les masses populars no van tenir cap opció, ni la capacitat de jutjar la situació, i amb el temps, l'anglicanisme va arribar a augmentar la " **confusió de la religió romana** ". Perquè, a part del rebuig de l'autoritat papal, la religió anglicana també és una còpia exacta del model catòlic romà. Nomena bisbes i un arquebisbe, cap de l'anglicanisme, i honra, com a " *la seva mare i germanes* ", la falsa "divina" Maria, mare de Crist Jesús. I voldria assenyalar que l'anglicanisme va perseguir els cristians de la fe protestant reformada amb la qual avui dia s'assimila erròniament, fins i tot expulsant-los d'Anglaterra i obligant-los a exiliar-se a Amèrica a bord del famós vaixell Mayflower.

Oficialment, des del mateix segle XVI, però en realitat, des del XII, el descobriment del text bíblic va ser a l'origen de la veritable doctrina de la fe cristiana apostòlica i la perfecció de la seva aplicació va caracteritzar la fe dels

valdesos que s'havien refugiat al Piemont italià. Lògicament, l'obra de Reforma doctrinal va prendre el nom de fe reformada o fe protestant. Però al segle XVI, la perfecció valdesa havia desaparegut i la Reforma ensenyada pel monjo alemany Martí Luter no va restaurar el dissabte com havia fet abans d'ell Pere Vaudès, anomenat Waldo, ja el 1170. En preservar el descans setmanal del fals "Dia del Senyor" establert per Roma, la religió protestant va seguir sent una " *filla immodesta* " de la seva " *mare* " romana . La religió protestant es va estendre sota múltiples denominacions construïdes sobre líders, inclòs el ginebrin Joan Calví, del qual va néixer el calvinisme dominant als EUA. Totes aquestes diferents denominacions han afavorit i intensificat la " **confusió romana** ". Perquè, amb el suport de Déu fins al 1843, més enllà d'aquesta data, el requisit de Déu de la restauració teològica i pràctica del seu sant Sàbat del veritable setè dia, les va convertir en les dignes " *filles* " de la seva " *mare* " romana . A Apocalipsi 2:24-25, Déu adreça un missatge en què evoca una imperfecció doctrinal de la seva pràctica religiosa, al·ludint així a la transgressió del seu veritable Sàbat sempre practicat pels jueus, en tots els temps i llocs. Jesús declara: " *A tots els que sou a Tiatira, que no rebeu aquesta doctrina i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com les anomenen, us dic: **no us poso cap altra càrrega** ; **només** el que teniu, agafeu-ho fins que jo vingui* ". Dient " *fins que jo vingui* ", Jesucrist confirma l'entrada imminent en un temps en què l'expectativa del seu retorn esdevindrà una qüestió de vida o mort espiritual. És participant en el renaixement "adventista", nom pres del llatí "adventus" que significa vinguda, entre 1843 i 1844 que, en comptes de tornar, Jesús entra en contacte espiritual amb els elegits que selecciona en aquestes dues proves successives de fe on els elegits demostren la seva dignitat per l'amor que senten per les veritats profètiques proposades per Déu a la seva santa Bíblia. En aquest contacte beneït, Jesús els dirigeix cap a la restauració de la pràctica del repòs del dissabte " *santificat* " per Déu des de la seva creació del món segons Gènesi 2:1 a 3, i recordat pel quart d'aquests deu manaments al poble hebreu de l'antiga aliança. En aquesta experiència, el dissabte recupera el significat de signe d'aprovació divina que la Bíblia li dona a Ezequiel. 20:12 i 20: " *També els vaig donar els meus dissabtes **com a senyal entre jo i ells** , perquè sàpiguen que jo sóc Jahvé, que els santifico.../... Santifiqueu els meus dissabtes, i **que siguin un senyal entre jo i tu** , perquè sàpiguen que jo sóc Jahvé, el vostre Déu* ". És important entendre que el nostre desig d'honorar el seu " *Sàbat* " és únicament obra de l'Esperit Sant que és actiu en nosaltres. Déu ens examina i ens coneix perfectament i és ell qui ens dirigeix cap a la seva veritat i les persones que la porten per a ell, perquè els ha escollit per ser els seus dipositaris. És a causa d'aquest paper com a signe de la seva aprovació divina que " *el Sàbat* " donat per Déu constitueix un signe extern de la seva santificació dels seus veritables cridats en vista de la seva elecció final. Però perquè el Sàbat assumeixi aquest significat de santificació, el cridat ha de demostrar-ne ser digne. És allà on l'amor a la veritat bíblica divina, i especialment a la veritat profètica, afavoreix l'elecció del cridat. I com que aquest amor total és rar, Jesús va dir a Mateu 22:14: " *Perquè molts són cridats, però pocs són escollits* ". A Apocalipsi 9:1 a 12, sota el símbol de la seva " *cinquena trompeta* ", Jesús imagina la profusió de formes de protestantisme universal des de la seva seu mundial situada als EUA, comparant la seva acció

amb "un fum embriagador ", al versicle 2: " *I ella va obrir el pou sense fons. I va pujar fum del pou, com el fum d'un gran forn; i el sol i l'aire es van enfosquir a causa del fum del pou* ". Si Déu mateix no hagués proporcionat el codi de transcripció per a aquestes imatges, el missatge seria indesxifrable. Però ell ho dóna, en aquest mateix llibre de l'Apocalipsi, el " **fum** " simbolitza " *les oracions dels sants* ", el " **sol** ", la llum veritable i " **l'aire** ", l'àrea d'activitat del diable i els seus dimonis, segons el que està escrit a Ef. 2:1-2: " *Éreu morts en els vostres transgressions i pecats, en què abans caminàveu, segons el curs d'aquest món, segons el príncep del poder de l'aire* , l'esperit que ara obra en els fills de la desobediència ". Els tres símbols reunits revelen que les oracions protestants inspirades pel diable omplen " **l'aire** ", l'element celestial de la terra en què amb els seus dimonis evoluciona i és actiu per dominar les ments de tots els habitants de la terra; els veritables elegits de Crist, excepte perquè Jesús els protegeix. I aquest missatge es confirmarà al versicle 11 d'Apocalipsi 9, on llegim: " *I tenien com a rei sobre ells l'àngel de l'abisme* , el nom del qual **en hebreu era Abaddon, i en grec era Apol·lió** ". No repetiré aquí l'estudi vers per vers ja realitzat i presentat a l'obra " **Explica'm Daniel i l'Apocalipsi** ". Recordo aquí alguns arguments de veritat particularment precisos i confusos per als temes designats. En aquest versicle 11, Déu confirma haver lliurat, des del 1843, el protestantisme universal al diable, el futur " *àngel de l'abisme* ", és a dir, Satanàs serà, segons Apocalipsi 20:2-3, lligat " *durant mil anys* " a la terra desolada que recuperarà el seu nom " *abisme* " perquè després del retorn gloriós de Jesucrist, tornarà a ser desolada, sense cap forma de vida, com ho va ser el " *primer dia* " de la Creació, segons Gènesi 1:2. I els noms de "Destructor" que Déu li dóna " *en hebreu i en grec* " suggereixen l'ús destructiu, injust i distorsionat de tota la Bíblia escrita " *en hebreu* " per a l'antic testament i " *en grec* " per al Nou Testament; això, segons la inspiració que el diable i els seus dimonis han estat donant als protestants abandonats per Déu des de 1843, data d'entrada en vigor del decret de Daniel 8:14.

Les " *filles impures* " de la " *mare* " catòlica romana són tan nombroses que no puc enumerar-les totes, però Déu ens ho ha posat fàcil, ja que n'hi ha prou amb saber que el repòs setmanal practicat i justificat és el diumenge romà per saber que es troben entre les religions afectades per la seva maledicció. Aleshores, on es practica el dissabte, s'ha de demostrar amor a la veritat. Perquè la pràctica del dissabte només es pot justificar per la mera herència religiosa, de manera que, sense amor per la veritat profètica de la Bíblia, el dissabte practicat no té més valor que la pràctica del diumenge romà. I aquesta situació és la dels jueus segons la carn i la nació des de l'any 30 i la de la institució universal anomenada "Adventista del Setè Dia", des de l'any 1994. Va ser beneïda des del seu establiment el 1863 als EUA, i segons Apo. 3:16 " *vomit* " per Jesucrist, el 1994, després de l'observació feta per Jesucrist que va posar a prova la seva fe profètica, amb l'anunci del seu retorn per al 1994, a l'església adventista de Valence sur Rhône, a França. Així, en aquest primer bastió històric francès de l'adventisme del setè dia en aquest país, els líders religiosos van assumir el risc de formalitzar el seu rebuig a l'anunci que els vaig presentar des de l'any 1991, al final del qual van apartar dels seus membres el servent inspirat de Jesucrist que sóc i demostro en

aquestes pàgines que escric; treballant en la seva llum creixent i el seu servei des de 1980.

Quarta fase: adventisme institucional.

Des del 1994, s'ha convertit en "una de les filles de Babilònia la Gran" en unir-se a la federació protestant. I aquest error mereix ser ben argumentat.

Per entendre-ho millor, hem de recordar que a l'antic testament, Déu va reprendre severament Israel per la seva aliança temporal amb Egipte, un tipus i símbol de pecat. Aquesta reprimenda constitueix un avís solemne adreçat als humans perquè no repeteixin aquest greu error que castiga amb la seva maledicció i el seu rebuig. Tanmateix, en gran silenci, les negociacions amb les autoritats protestants van tenir èxit i no va ser fins a principis de 1995 que els funcionaris adventistes van anunciar la unió de l'adventisme del setè dia a la Federació Mundial Protestant. Els pastors i els seus presidents regionals van ignorar el contingut exacte i precís de les Revelacions divines de Daniel i Apocalipsi en què, precisament, Déu revela el seu judici sobre la fe protestant i a les quals declara des del 23 d'octubre de 1844, data del final de la segona expectativa del retorn de Jesús, segons Apocalipsi 3:1: "*Ets considerat viu i ets mort*", especificant, "*perquè no he trobat les teves obres perfectes davant del meu Déu*". Així, en entrar en l'aliança protestant ja aliada amb la fe catòlica ecumènica, l'adventisme caigut ha fet una aliança amb la mort.

Havent-me convertit en adventista des del dissabte del 14 de juny de 1980, vaig heretar les interpretacions tradicionals transmeses per la serventa del Senyor Ellen Gould White. Però les seves explicacions profètiques eren les que Jesús volia donar provisionalment mentre esperava el temps final de la gran llum. I encara avui em ve de gust qüestionar la interpretació dels tres missatges citats a Apocalipsi 14:7-8-9 i 10. Tradicionalment, aquests missatges estaven vinculats als dos anuncis del retorn de Crist per a les dates de la primavera de 1843 i el 22 d'octubre de 1844. Però podeu veure que els missatges del primer i el segon àngel no es refereixen al retorn de Jesucrist. La interpretació que dono a aquests dos missatges i fins i tot avui al tercer, és molt més lògica. De fet, els àngels es "seguixen" mútuament en un sentit espiritual de relació entre els missatges donats. El segon presenta les conseqüències del primer, i el tercer, les conseqüències del segon. Estic desenvolupant el meu pensament: el primer missatge assenyalava l'inici d'un judici de Déu sobre la fe cristiana tal com la practicaven els protestants el 1844: "*Va dir amb veu forta: Temeu Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici; i adoreu aquell que va fer el cel i la terra, el mar i les fonts de les aigües*". En el seu missatge, aquest àngel designa la pràctica del dissabte que, precisament en el text del quart dels Deu Manaments, té com a objectiu "*donar glòria*" al gran Déu creador segons Èxode 20:11: "*Perquè en sis dies Jahvé va fer el cel i la terra, el mar i tot el que hi ha en ells, i va descansar el setè dia; per tant, Jahvé va beneir el dia del dissabte i el va santificar*".

La demanda de restauració del seu sant Sàbat es tradueix en la designació de l'Església Catòlica Romana, que va legitimar el seu abandonament des del 7 de març de 321 i el 538, data en què es va convertir en papal. És per això que el segon àngel la designa dient sobre ella: "*I un altre, un segon àngel va seguir, dient: Babilònia, la gran, ha caigut, perquè ha fet beure totes les nacions del vi*

de la ira de la seva fornicació!". » En aquest vers, les nacions que han estat obligades a beure el vi de la ira de la seva fornicació es refereixen a les nacions catòliques, però també a les nacions protestants que honoren i practiquen el seu primer dia de descans, l'antic "dia del sol invicte" contaminat pel culte pagà. La culpa és tan greu i mortal que un tercer àngel els segueix per presentar aquest missatge: "*I un altre, un tercer àngel, els va seguir, dient amb veu forta: Si algú adora la bèstia i la seva imatge, i rep la seva marca al front o a la mà, beurà del vi de la ira de Déu, que s'aboca sense barreja a la copa de la seva indignació, i serà turmentat amb foc i sofre en presència dels sants àngels i en presència de l'Anyell*". Aleshores, hem de treure totes les conseqüències d'aquest avís que Déu adreça als protestants, però també als mateixos adventistes, especificant en aquest vers "***ell també beurà***". En aquest missatge podeu trobar un avís i la conseqüència del seu menyspreu. És per això que avui em veig obligat a connectar el missatge d'aquest tercer àngel amb la prova de la fe adventista de l'any 1994, en què l'adventisme va perdre la gràcia de Crist que el va designar "nu". I el seu aferrament a la federació protestant li fa prendre una marca d'autoritat romana que el situa en la situació poc envejable de víctima destinada a patir la segona mort al llac de foc; d'acord amb l'advertència lliurada pel missatge del tercer àngel. En el seu missatge, l'àngel presenta l'acció de prendre una marca utilitzant aquest verb en present, que afecta la fe protestant de 1843 i 1844 i l'adventisme oficial, des de principis de l'any 1995, data de la seva aliança amb la federació protestant ja condemnada per la seva obediència a l'autoritat catòlica romana. Aquesta aplicació del missatge del tercer àngel a l'adventisme vomitat no exclou, però, la seva aplicació al context final del govern universal que intentarà obligar tots els supervivents de la Tercera Guerra Mundial Nuclear a honrar el diumenge romà. Els adventistes tradicionalment coneixien l'anunci d'aquesta prova final de fe adjunta a la llei que feia obligatori el descans dominical, però no eren conscients que l'advertència del tercer àngel els condemnaria primer, ja el 1995, és a dir, després de la prova de fe completada el 1994.

Comparem les experiències. El 1843 i el 1844, els burletes i els indiferents van saber esperar, amb saviesa i por, que passessin les dates anunciades per condemnar i burlar-se obertament de la credulitat dels adventistes del primer dia, ja que encara no es tractava del dissabte, sinó només de l'anticipació del gloriós retorn de Jesucrist. Quan van passar les dates, els veritables adventistes van ser expulsats i rebutjats pels membres de les seves esglésies, i Déu els va reunir per formar, després de la seva adopció del seu sant dissabte, la seva Església Adventista del Setè Dia. Al contrari, en la prova de fe basada en l'expectativa del retorn de Crist el 1994, l'adventisme tebi i formalista no va esperar que passés la data de 1994 abans de condemnar i rebutjar el missatge de Déu, perquè a finals de 1991, tres anys sencers abans de la data presentada, va optar per expurgar el missatger, confirmant el seu rebuig definitiu del missatge profetitzat. I aquí, de nou, el missatge de Jesús a Laodicea presenta la seva resposta a aquest comportament odiós. Aquí de nou, utilitza els temps present i futur per als seus verbs, que expressen successivament la causa i la seva conseqüència: « *Així doncs, com que sou tebis, i ni freds ni calents, us vomitaré de la meua boca* ». Tanmateix, l'observació es va fer a finals de 1991 i la conseqüència, el vòmit de

Jesús, vindrà tres anys més tard, a principis de 1995. Aquest vòmit es confirma llavors per l'adhesió de l'adventisme oficial al camp protestant anomenat « morts » per Jesucrist des de 1844, a Apocalipsi 3:1: « *Escriu a l'àngel de l'església de Sardis: Aquestes són les paraules del qui té els set Esperits de Déu i les set estrelles: Conec les teves obres. Sé que es diu que ets viu, i que ets mort* ». ».

L'adventisme oficial no ha pogut aprendre totes les lliçons donades per les revelacions rebudes i transmeses per la nostra germana Ellen Gould-White. En la seva interpretació dels missatges dels tres àngels, va especificar pel que fa al comportament dels humans envers els anuncis adventistes fets per William Miller, que **Jesús va donar als seus àngels l'ordre de no tractar més amb els cristians que rebutjaven i menyspreaven els anuncis proclamats pel seu missatger** . El mateix judici va caure sobre l'adventisme oficial el 1995, per la mateixa raó. I ja aquest missatge transmès per Ellen Gould-White en els seus escrits va confirmar la meua comprensió del ja molt comprensible declivi del camp protestant, pel requisit diví del dissabte des del 1843 i el 1844. Però per aconseguir aquestes coses, havíem de donar-los tot el nostre cor i ànima, molt de temps i perseverança. Però també calia ser escollits i guiats per Jesucrist o el seu àngel Gabriel, el nostre company de servei que també mostra una completa abnegació en el seu servei a Déu en Jesucrist.

En els 2000 anys previs a la seva gloriosa segona vinguda, Jesucrist va experimentar la felicitat en la seva relació amb els seus redimits només en les eres apostòlica i adventista, i la causa d'aquesta felicitat és fàcil d'identificar: en ambdues eres, els seus fidels servents van guardar i honrar el seu sant Sàbat. És per això que tota la seva Revelació profètica es basa en aquests dos fonaments: de l'any 30 al 321, o 291 anys, i de l'any 1844 al 2030, o 186 anys. Aquestes són dues eres en què el seu " sacerdoti celestial **etern** " i l'observança del seu Sàbat, santificat des de la fundació del món, van ser i són reconeguts i honorats pels seus redimits. A més, aquests dos períodes constitueixen les " portes " i els " fonaments " de la " Nova Jerusalem ", la imatge simbòlica de l'Elegit redimit, a Apocalipsi 21:12 i 14: " *I tenia una muralla gran i alta, i tenia dotze portes, i a les portes dotze àngels, i noms escrits, els noms de les **dotze tribus dels fills d'Israel** : .../...La muralla de la ciutat tenia dotze fonaments, i sobre ells els dotze noms dels **dotze apòstols de l'Anyell** " . Entre aquests dos períodes, l'usurpador papal va desviar cap a si mateix els honors i les pregàries dels creients catòlics i d'una gran majoria de protestants que Déu va jutjar " **hipòcrites** " a Dan. 11:34: " *I quan caiguin, seran ajudats una mica, i molts s'uniran a ells en hipocresia* ". » Per tant, tota l'Apocalipsi s'ha d'analitzar sota els estàndards doctrinals aplicats en aquestes dues èpoques, perquè entre les dues, el règim del " **pecat** " estigmatitzat i denunciat per Déu a Dan. 8:12 va arribar a dominar la religió cristiana: " **L'exèrcit va ser alliberat amb el sacrifici ~~perpetu~~, a causa del pecat ; la banya va enderrocar la veritat i va prosperar en les seves empreses** ". La paraula "sacrifici" no es cita al text hebreu original. Afegida injustament, distorsiona el significat del missatge i suggereix el context de l'antic pacte mentre que Déu ataca amb el seu missatge l'era cristiana del Nou Pacte.*

En el moment de la restauració del dissabte, és a dir, a partir de 1844, segons Apocalipsi 7:2, Déu va emprendre la seva obra de " **segellar** " els seus

veritables elegits que van descobrir, en oposició al "**segell del Déu vivent**" del dissabte, que el diumenge constituïa la principal "**marca de la bèstia**" citada a Apocalipsi 13:15: "*I va fer que tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, rebessin una marca a la mà dreta o al front*". Fixeu-vos en aquesta precisió, el text no diu "*la marca*" sinó "**una marca**"; la qual cosa suggereix que aquesta "**marca**" pot prendre diverses formes concretes, però totes representen un signe d'autoritat religiosa romana i papal. En aquest sentit, el repòs del primer dia establert per Constantí és "*una marca*", l'adoració de Maria és "*una marca*", l'adoració dels sants és "*una marca*", la missa catòlica és "*una marca*"... etc. Això justifica la condemna de l'adventisme oficial que rebutja la llum divina el 1991 i fa aliança amb la fe protestant maleïda a causa del seu respecte pel dia de repòs romà; la qual cosa porta l'adventisme oficial a prendre, ell mateix, "*a la mà i al front una marca*" de l'autoritat romana; "*a la mà*" com a obra i "*al front*" com a signe de la seva pròpia voluntat i elecció personal responsable.

Fins al retorn gloriós de Jesucrist, l'observança i l'observança del "**repòs del setè dia santificat**" per Déu, a Gènesi 2:2-3, constitueix, en la profecia, "**el segell del Déu vivent**", però la Bíblia dona un significat complementari a aquest "**segell de Déu**". Llegim a 2 Tim. 2:19: "... Tanmateix, el sòlid fonament de Déu roman dret, **tenint aquest segell : El Senyor coneix els qui són seus ; i: Qui nomeni el nom del Senyor, que s'aparti de la iniquitat**".

Després d'aquestes explicacions, la "**confusió romana**" esdevé transparent com el cristall. El "**misteri de la iniquitat**" queda clarament identificat.

En camí cap a la seva governança global

El diumenge 7 de desembre de 1941, a les 10 del matí, hora escollida per al culte religiós protestant, el Japó va llançar un atac aeri contra la base americana de Pearl Harbor, a l'oceà Pacífic. Un cop llançat aquest atac, el Japó va declarar oficialment la guerra als Estats Units, violant les normes convencionals adoptades per la Societat de Nacions, organitzada per Occident.

Els americans van rebre l'ajuda de científics jueus que havien fugit d'Alemanya abans de l'inici de la Segona Guerra Mundial per ajudar els japonesos en el seu desenvolupament. El 6 i el 9 d'agost de 1945, es van llançar dues bombes nuclears sobre Hiroshima i Nagasaki, obligant els japonesos a reconèixer la victòria americana. Bons prínceps, els EUA ajudarien el Japó a recuperar-se oferint-li el seu protectorat; la colonització americana de les ments havia començat. Però per entendre com hem arribat aquí, hem de tornar al 1944. El 6 de juny d'aquell any, 1944, el campament aliat occidental va desembarcar a Normandia, a les platges del nord de França. Els russos van entrar a Berlín el 2 de maig de 1945, i els americans van entrar al seu torn dos mesos després. Els líders nazis van ser arrestats i jutjats i penjats pel campament victoriós després dels sensacionals judicis de Nuremberg, que van començar el 20 de novembre de 1945

i van acabar l'1 d'octubre ^{de} 1946. Però tan bon punt van entrar a Berlín, els americans van evacuar els "cervells grisos" del campament nazi alemany.

Així doncs, els Estats Units tenen, amb el Japó, un terreny de producció industrial molt rendible, i s'obtenen enormes beneficis amb la reubicació d'empreses americanes a aquest país. Els Estats Units es beneficiaran dels coneixements del famós físic Von Braun, que va desenvolupar els míssils alemanys V1 i V2 que van destruir Londres. I tots els avenços espacials reeixits de la NASA es deuen a ell.

A Europa, la guerra havia causat molta devastació, i sempre els bons prínceps, els EUA van ajudar a la seva recuperació. Van organitzar el Pla "Marshall" i van invertir molts diners per ajudar els pobles europeus del camp occidental, només perquè, des de la partició de Ialta, el camp rus havia ocupat Polònia i l'Alemanya Oriental fins a Berlín. La poderosa maquinària industrial i química d'Amèrica s'havia posat en marxa, i l'ús del DDT va augmentar els rendiments dels cultius destruint els plagues i els insectes que atacaven els productes de la terra. La venda d'aquest producte americà va enriquir encara més Amèrica. Però a França, el general de Gaulle, el líder del país, va veure aquesta nova forma de colonització amb sospita, perquè des del final de la guerra, els exèrcits americans havien estat estacionats per tota l'Europa Occidental. I a costa de liquidar un pesat deute de guerra, finalment va obtenir la seva sortida de sol francès. L'esperit republicà portaria els francesos a destituir aquest líder militar del poder. Però França no és immune a la influència americana que la seva joventut admira i pren com a model. I aquí, a tota l'Europa Occidental, tenim una nova colonització de les ments humanes.

Al món, una lluita per la influència enfronta ara dos blocs oposats en tots els àmbits: polític, econòmic i religiós: el capitalisme americà contra el comunisme soviètic rus; la religió protestant americana contra l'ateisme del poble rus. El "Teló d'Acer" separa els dos bàndols, que s'odien mútuament. Entre aquests dos gegants, els europeus estan dividits sobre l'un o l'altre, fins i tot dins de les mateixes nacions. Tots dos dominen l'arma atòmica de la dissuasió suprema. I les nacions s'estan reconstruint en una forma bipolar, com les dues grans potències.

França va perdre les seves colònies i el retorn al poder del general de Gaulle el 1958 va situar el país sota una nova Constitució: la seva Cinquena República. Aquest líder militar necessitava un poder absolut i va ser tan astut que va dissenyar una Constitució que li assegurava el poder autocràtic tot conservant formes republicanes democràtiques. La Cambra de Diputats va perdre el seu poder d'influència, que ara pertanyia únicament al president i a la seva delegació majoritària, que al seu torn obeïa el govern format pel seu primer ministre. Ocupat per consumir cada cop més, aquest nou règim no molestava els francesos, que estaven poc interessats en les preocupacions polítiques. Però la política marca les direccions econòmiques, i any rere any, els rics financers i els grans industrials organitzaven la vida econòmica segons els seus interessos i beneficis. D'aquí va néixer la idea de crear una Europa unida, inicialment estrictament comercial; en forma de "mercat comú". França confiava en Alemanya, que era igual d'exigent que ella, però a diferència de França, Alemanya va romandre sota protectorat

americà. I finalment, va ser gràcies a Europa que França es va reincorporar a l'organització americana OTAN, de la qual el general de Gaulle l'havia tret. Aquest retorn va ser escollit per un sol home, el president Nicolas Sarkozy. La reincorporació va ser confirmada el 3 i 4 d'abril de 2009. És en aquesta acció que es pot adonar de la maledicció que constitueix aquesta Constitució de la Cinquena República. Tota la nació veu el seu destí compromès, per bé o per mal, a la decisió d'un sol home. I el pitjor per al país de França és que Déu l'ha maleït des del seu primer rei, Clovis, rei dels francs. Les decisions preses pels seus líders només poden conduir a la catàstrofe i la destrucció. Però Déu li dona temps i ja li ha estalviat la ruïna durant la Segona Guerra Mundial i el seu judici per col·lusió amb l'Alemanya nazi. La raó d'aquesta protecció es troba en aquestes línies que encara estic escrivint avui. És a Valence sur Rhône que Déu va escollir portar la seva última i poderosa revelació profètica i l'elecció d'aquest lloc es basa en els fets següents: a Valence, el seu enemic d'aleshores, el papa Pius VI, arrestat el 1798 (final dels 1260 anys del regnat papal segons Dan 7:25) va morir a la presó de la Ciutadella el 1799. A la catedral d'aquesta ciutat hi ha una estela on es conservava el seu cor. Ara, la mort d'aquest papa també és un compliment d'aquesta profecia d'Apocalipsi 13:3: "*I vaig veure un dels seus caps com si hagués estat ferit de mort; i la seva ferida mortal va ser curada. I tot el món es va meravellar de la bèstia*". De fet, el papa Pius VI era el "*cap*" religiós de la "*bèstia*" que junts constituïen el poder religiós i el poder monàrquic civil; l'altre "*cap*" d'aquest règim, el de Lluís XVI, havia caigut el 21 de gener de 1793, tallat per la guillotina dels revolucionaris francesos. Després, encara a Valence, trobem l'estada del jove oficial d'artilleria Bonaparte Napoleó que es convertiria el 1804 en l'emperador dels francesos, Napoleó I. Déu el designa amb la imatge d'una "*àguila*" que caracteritzava l'estil imperial, a Apocalipsi 8:13: "*Vaig mirar, i vaig sentir una àguila que volava pel mig del cel, dient amb veu forta: Ai, ai, ai dels habitants de la terra, a causa de les altres veus de la trompeta dels tres àngels que estan a punt de sonar!*" Això va valer al seu fill el sobrenom d'"**aguiló**". Valence, doncs, està, una vegada més, vinculat a la profecia, i segons aquest vers, per anunciar les "*tres*" últimes "*trompetes*" presentades, successivament, a Apocalipsi 9, per al 5è i el 6è i a Apocalipsi 11:15, per al 7è i coses que he identificat, interpretat i explicat en la meua obra "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi". I si aquesta llum va ser portada a Valence, és pel fet que hi trobem la institució adventista del setè dia més antiga de França; la primera que s'hi va establir després de Suïssa. I és allà on vaig demanar i rebre el baptisme de Jesucrist. Aquestes tres raons justifiquen l'elecció de Déu de portar la seva llum a aquesta ciutat de França. I la naturalesa excepcional de la seva història es confirma encara més pel fet que a Valence, la guillotina dels revolucionaris no va fer caure cap cap; a diferència de totes les altres ciutats de França en aquell moment. És, doncs, en virtut d'aquesta elecció divina que porto llum al que és obscur i... ignorat; d'acord amb el que està escrit a Amós 3:7: "*Perquè el Senyor, Jahvé, no fa res sense revelar el seu secret als seus servents els profetes*". Així, "*el testimoni de Jesús*" pren, a través d'aquests escrits, una forma concreta, edificant i salvadora.

Parlar d'imperialisme, renovat a França per Napoleó I i ens connecta amb l'imperialisme americà contemporani. Perquè els EUA també cobegen aquest lloc

supremament elevat per sobre de tots els dominadors de la terra. Després d'haver lliurat successives guerres infructuoses contra Corea del Nord i Vietnam, ambdues recolzades pels bàndols soviètic, rus i xinès; els americans van fracassar de nou contra l'Iraq, després contra l'Afganistan musulmà. Els americans es van retirar en si mateixos i, sota la presidència de Trump, van voler acabar amb el seu paper de policies mundials; cosa que ja era, sense dir-ho, una admissió de culpa. Però no, només per raons de cost financer aquest intervencionisme americà havia d'acabar. Amb la competència de Rússia i la Xina, que havien entrat al capitalisme internacional, les possibilitats d'aconseguir la dominació mundial es van reduir. Però ara, gràcies a un canvi de president, l'agressió de Rússia contra Ucraïna l'obliga a reprendre el seu paper de policia del món. El president demòcrata Joe Biden té interès per Europa i vol mantenir el seu "lideratge", la seva colonització de les ments dels pobles que s'han unit a l'OTAN. I quan, atacada per Rússia, Ucraïna expressa el seu desig d'unir-se a l'OTAN, Amèrica només pot acudir en la seva ajuda. Però, de moment, vol evitar a tota costa una confrontació directa amb la Rússia, que té armes nuclears. Per tant, es limita a subministrar armes a Ucraïna, que sempre n'exigeix més, i sempre n'exigirà més, a causa del poder del país rus que lluita contra ella.

Sota el poder de Déu, els europeus s'estan veient empesos a una escalada bèl·lica per les decisions dels seus líders, que responen a la història i les experiències del seu país. Les relacions internacionals els donen cada cop més poder, i aquesta característica moderna actual és revelada per Déu en el seu missatge altament codificat de la "**sesena trompeta**", el tema d'Apocalipsi 9, als versos 17 a 19: "*I vaig veure els cavalls en la visió, i els qui hi muntaven, amb cuirasses de foc, jacint i sofre. Els caps dels cavalls eren com els caps dels lleons, i de les seves boques sortia foc, fum i sofre*". Aquest missatge, que d'altra banda és completament incomprensible, ja no és cert. Per entendre-ho, simplement cal substituir la paraula "cavalls" per grup o tropa, segons Jaume 3:3; "els qui hi muntaven" per líders militars; la paraula "cuirasses" per justícia i protecció. La paraula "jacint" és, simbòlicament, la flor del déu Sol Apol·lo, i el seu origen és Turquia, Síria i el Líban; la paraula «caps», substituïda per magistrats o governants, segons Isaïes 9:14; la paraula «lleó», per força, segons Jutges 14:18; la paraula «boques», per paraula, és a dir, ordres, decisions i oracions; la paraula «foc», per destrucció; la paraula «fum», per oració, segons Ap. 8:4, però també intoxicació, obscuració, segons Ap. 9:2; la paraula «sofre», per nuclear, o «foc del cel» segons Ap. 13:13, o foc volcànic subterrani, el magma del «llac de foc i sofre» segons Ap. 20:15, és a dir, l'infern mític del catolicisme i els grecs. I el versicle 18 confirma i resumeix, dient: «*Per aquestes tres plagues un terç de la humanitat va ser assassinada, pel foc, pel fum i pel sofre, que sortia de les seves boques*». El versicle 19 proporciona explicacions que estableixen les relacions entre aquests símbols. Prenent el punt de vista oposat als analistes civils, Déu confirma la causa espiritual dels enfrontaments esmentats: "*Perquè el poder dels cavalls era a les seves boques i a les seves cues; les seves cues eren com serps amb caps, i amb elles feien mal*". En aquest versicle, el nou símbol citat, la paraula "cua", designa "el profeta que ensenya mentides", segons Isaïes 9:14; i la paraula "serp" designa la "serp" "astuta" i seductora utilitzada com a mitjà

pel diable per parlar a Eva per tal de seduir-la amb les seves mentides, a Gènesi 3:1. Traduït i reconstruït, aquest missatge significa: " **perquè el poder dels exèrcits era en la seva parla i els seus falsos profetes que ensenyaven mentides; els seus falsos profetes eren enganyadors astuts que enganyaven magistrats i governants, i va ser a través d'aquests magistrats i governants que els falsos profetes van fer mal** ". Déu aquí només confirma aquestes acusacions contra les falses religions cristianes i musulmanes implicades en aquesta Guerra Mundial centrada a l'Europa Occidental. Quant al mal que es fa, el versicle 18 ho ha resumit en aquests termes: " *Un terç de la humanitat va morir per aquestes tres plagues: pel foc, pel fum i pel sofre que sortien de les seves boques* ". La falsa creença produeix en aquesta guerra " *foc* ", destrucció física; " *fum* ", destrucció espiritual; " *sofre* ", destrucció nuclear i la " *segona mort* " al " *llac de foc* "; totes les coses ordenades per les " *boques* " dels poderosos caps d'estat.

En aquests missatges de la " **sisena trompeta** ", trobem els símbols citats en el de la " **cinquena trompeta** ". Així doncs, es confirma el vincle espiritual que els connecta. Explicació: Des del 1844, Déu ha donat 150 anys, simbolitzats pels " *cinc mesos* " d'Apocalipsi 9:5-10, als falsos profetes cristians protestants, anglicans i ortodoxos, per conduir els habitants de la terra a la seva caiguda. Al final d'aquests 150 anys, el gener de 1995, l'adventisme oficial del setè dia s'hi va unir, de manera que el nombre dels caiguts era complet. Després d'uns anys, el 2022, Déu activa la " **sisena trompeta** ". Allibera els àngels malvats i la guerra comença a Europa amb l'agressió russa a Ucraïna, a l'espera de l'extensió d'aquesta Tercera Guerra Mundial a totes les nacions europees i a les altres nacions importants del món.

En la preparació d'aquest estudi, vaig descobrir el significat de la paraula " *jacint* ", citada a Apocalipsi 9:17. Aquest nom designa simbòlicament la flor del déu grec del Sol Apol·lo, o déu grec de la Llum. Aquest significat el relaciona amb l'àngel destructor anomenat " *Apol·lió* ", o Apol·lo, a la " **cinquena trompeta** " del versicle 11: " *I tenien sobre ells com a rei l'àngel de l'abisme sense fons, el nom del qual en hebreu era Abaddon, i en grec era Apol·lió* ". Darrere d'aquest nom, Déu designa el diable, l'inspirador del culte pagà del déu Sol. Però les paraules " *hebreu i grec* " designen la Bíblia, que està escrita com la Llum de Déu. Per tant, culpa tant de l'ús destructiu de la Bíblia com de la destrucció comesa a la Tercera Guerra Mundial a la religió cristiana, que honra l'antic "Dia del Sol" establert per l'emperador romà Constantí I^{el} Gran el 7 de març de l'any 321. El gran pla de Déu s'està complint així davant dels nostres ulls. I després de 150 anys de pau planejada per a les religions cristianes, la destrucció física dels culpables està en marxa amb l'alliberament dels àngels malvats " *preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any* " des del començament del segellament dels escollits d'Apocalipsi 7:2-3. Aquesta expressió designa " *l'hora* " escollida pel Déu Creador en l'estàndard del seu càlcul del temps, que qüestiona les dates fixades pel fals calendari dels homes: " *I vaig veure un altre àngel que pujava des de l'est, que tenia el segell del Déu vivent; va cridar amb veu forta als quatre àngels als quals se'ls va donar de fer mal a la terra i al mar, i va dir: "No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que hàgim segellat els servents del nostre*

Déu als seus fronts". Què significa el final del segellament dels elegits? Primer, cal tenir en compte que aquest temps de segellament acaba quan comença la Guerra. Segon, l'entrada en guerra significa que el nombre dels elegits està complet i que a partir d'aquell moment, els nous naixements no podran beneficiar-se de l'oferta de salvació. La humanitat entra aleshores en el procés de la seva destrucció progressiva, que serà total al retorn de Jesucrist.

Hem de recordar el paper fonamental de la reacció dels Estats Units en la justificació de l'escalada de la guerra que està portant la humanitat europea a perdre simbòlicament " *un terç del poble* " que la componen. I aquesta escalada contínua de les armes d'Ucraïna està portant la guerra a prendre una forma nuclear definitiva, extremadament destructiva de vides, propietats i territoris prohibits a causa de la radioactivitat del sòl.

Havent-nos assabentat de l'anunci d'aquest judici de Déu, podem trobar concretament aquestes coses en la situació global actual. Als EUA, el cap d'estat Joe Biden és president catòlic romà d'un país oficialment protestant calvinista; davant seu, el líder rus Vladimir Putin és cristià ortodox; el cap d'estat d'Ucraïna, Volodímir Zelenski, és jueu, d'origen rus i es diu polonès. Polònia, el seu principal partidari, és catòlica romana; Anglaterra és anglicana; França, oficialment agnòstica, està formada per una barreja religiosa d'ateisme, cristianisme catòlic i protestant, i islam. Però la llista no és exhaustiva, perquè seria més fàcil dir quina religió no hi és, atès que ha acollit persones de totes les nacions de la terra al seu territori i territoris d'ultramar.

Mentre observo el que està passant, veig líders en pànic, buscant patèticament una solució, sentint-se atrapats en una trampa que s'està tancant inexorablement sobre ells. Aquesta trampa els va ser parada pel gran Déu Creador, que pretén fer-los expiar el seu menyspreu per la seva llum bíblica, les seves lleis i la seva persona, malgrat el testimoni d'amor que els va oferir a través del sacrifici mortal de la seva vida en Jesucrist. La situació és inextricable, insoluble, perquè se'ls imposen dues opcions oposades: donar suport a Ucraïna i exposar-se a la venjança russa o negar-se a ajudar Ucraïna i semblar egoistes, individualistes i sense cor, i traïdors, davant d'aquells que donen suport a l'ajuda a Ucraïna. L'esquizofrènia s'està apoderant, i sento el president de França, Emmanuel Macron, fent comentaris sense sentit repetits a cor pels partidaris del seu govern. Així, presenta, per tranquil·litzar els francesos, tres condicions per donar avions a Ucraïna. Però, en estar tots cegats per Déu, no s'adonen que aquestes tres condicions ja han estat transgredides i contradites pels fets: 1- Utilitat per a Ucraïna : útil que sigui destruïda cada cop més pels bombardejos russos; 2- Sense escalada : hi ha hagut una escalada contínua des del 24 de febrer de 2022. Rússia intensifica els seus atacs i mobilitza cada cop més combatents; 3- Sense debilitar França : qualsevol oferta d'armes i despesa militar té un cost per a França i l'afebleix, sense oblidar la venjança russa que li caurà al damunt.

L'encegament de les ments per part de Déu segueix la colonització de les ments europees pels nord-americans. Per a Amèrica, s'acosta el moment d'aconseguir el seu objectiu de dominació, però no n'és conscient. Perquè tots els actors globals desconeixen el pla preparat pel gran Déu Creador. Aquest privilegi es guarda i es reserva per als seus fills fidels i perseverants. Això ja ens permet

veure la diferència que Déu fa entre " *els qui el serveixen i els qui no* ". Però la veritable diferència final entre els dos serà la de la vida i la mort.

En el paper de la seductora " *serp* ", el jove actor-president d'Ucraïna interpreta el paper principal. En tota la història de la humanitat, mai un sol home ha seduït tants caps d'estat fent-los sentir públicament culpables. I el secret del seu èxit rau en la dependència d'aquestes nacions unides a l'OTAN, que les vassallitza i les obliga a seguir obedientment les decisions americanes. Aquesta dominació americana actual de les ments europees dóna una idea del pes que tindrà en el seu règim universal de " *bèstia* " programat a Apocalipsi 13:11. Els "policies" de la terra, els nous romans, es convertiran aleshores en els principals " *caps* " que imposaran les seves idees a tots els supervivents de la gran destrucció bèl·lica. I nosaltres, els servents de Déu, serem els objectius de la ira dels éssers caiguts colpejats per les " *set últimes plagues de Déu* " descrites a Apocalipsi 16. Això, fins a tal punt, que la nostra mort serà decretada, d'acord amb l'anunci d'Apocalipsi 13:15. I l'única precisió que Déu ens dóna sobre la seva intervenció per salvar-nos, **en l'últim extrem**, es basa en el nom " **Benjamí** " que dóna a la dotzena de les " *dotze tribus segellades* " pel seu " *segell* " a Apocalipsi 7:8: " *de la tribu de Zabuló, dotze mil; de la tribu de Josep, dotze mil; de la tribu de Benjamí, dotze mil segellats* ". Darrere d'aquest nom " **Benjamí** " hi ha aquest missatge sobre el qual s'ha de construir tota la confiança i la fe dels últims escollits: Gènesi 35:18: " *I quan estava a punt d'entregar l'ànima, perquè s'estava morint, li va posar el nom Ben-Oni; però el seu pare li va posar el nom Benjamí* ". En aquesta imatge trobem la situació final, aparentment desesperada, dels escollits condemnats a mort. Però Déu, " **el Pare** ", intervé i canvia el destí dels seus fills fidels; de " *Ben-Oni* " que significa "fill del meu dolor", els canvia a "fill del meu dret", traducció del nom " **Benjamí** "; el costat " **dret** " de la " **benedicció** " divina donada als escollits, segons Mt. 25:32 a 34: " *Totes les nacions seran reunides davant d'ell. Ell els separarà els uns dels altres, com el pastor separa les ovelles de les cabres; i posarà les ovelles a la seva dreta i les cabres a la seva esquerra. Aleshores el Rei dirà als de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare, preneu possessió del Regne preparat per a vosaltres des de la fundació del món* " .

Jo, que vaig néixer al final de la Segona Guerra Mundial, mesuro quant té conseqüències dramàtiques avui el llarg període de pau donat per Déu, entre el 1945 i el 2022, ja que les persones d'una època per governar són joves, perquè molts d'ells van néixer en un context de " **pau i seguretat** " garantida per la Unió Europea i fermament establerta en les ments humanes. De manera que aquestes paraules de Pau citades a 1 Tes. 5:3 es compleixen una primera vegada avui, la segona pel que fa al govern universal del temps del retorn gloriós de Jesucrist: " *Quan la gent digui: ' Pau i seguretat !'* " Aleshores, una destrucció sobtada els vindrà al damunt, com els dolors del part sobre una dona embarassada, i no s'escaparan ». La guerra, la de debò, era per a ells només un record dels seus pares, igual que els seus pares havien crescut escoltant els seus pares explicar les terribles experiències de la Primera Guerra Mundial de 1914-1918. Cada generació tenia el record de la seva guerra; la d'avui no. I aquesta és també la causa de les reaccions arrogants, imprudents i bel·ligerants dels nostres joves

líders actuals. També hem d'entendre que Déu va preparar la Tercera Guerra Mundial des del final de la Segona. **Perquè la Tercera va començar amb el qüestionament de la partició de Ialta el 1945. Rússia va deixar que diversos països abandonessin la seva aliança, Polònia, els països bàltics, Txecoslovàquia, Romania, però Ucraïna... la seva frontera era un país de més**

A Occident, pres per la incredulitat i la incredulitat, l'anunci d'una guerra nuclear s'ha tornat increïble. És per això que multitud moriran sense haver conegut la causa espiritual divina de la guerra que està causant la seva desaparició.

Per als occidentals, la decisió d'armar Ucraïna pren la forma: cara, guanyo jo, creu, perds. Això és el que veig: Ucraïna té l'avantatge, ajudem-la a guanyar; Ucraïna perd l'avantatge, ajudem-la a evitar la derrota. Mentre denuncio i recordo la inexperiència i la immaduresa que va al·legar el mateix president Macron, abans de la seva primera elecció, m'assabento que una líder russa està comentant les declaracions del nostre president francès que va dir que enviar armes pesades no constitueix una escalada de la guerra. Diu d'ell: "aquestes no són paraules d'un adult". Els límits de la immaduresa comencen a aparèixer i els primers a descobrir-ho són els nous enemics russos; per la seva banda, els francesos, no veuen res. Per tant, ja és massa tard; la justícia del Déu vivent està "en **marxa** " per destruir aquells que no són dignes de la vida.

En el transcurs d'aquest estudi, l'Esperit m'ha conduït a noves interpretacions del símbol " *sol* " citat diverses vegades a l'Apocalipsi. Apareix primer a Apocalipsi 1:16: " *Tenia a la mà dreta set estrelles, i de la seva boca sortia una espasa afilada de dos talls; i el seu rostre era com el sol que resplendeix en la seva força* ". I la seva definició com a símbol del déu grec de la llum, " *Apol·lo* ", enriqueix les meves explicacions anteriors. Es confirma la visió de la gran calamitat anunciada a Daniel a Dan. 10:1. Aquí, en aquest context cristià, el " *llampec* " del déu grec Zeus, o el Júpiter romà de Daniel, és substituït pel " *sol* " " *Apol·lo* ", la causa de tota la maledicció que ha assolat el fals cristianisme des del 7 de març de l'any 321 fins al retorn de Crist. En completa oposició al seu símbol de la veritable llum divina, aquest " *sol* " designa el culte solar pagà que històricament va arribar al seu punt àlgid amb el regnat del rei de França, Lluís XIV, anomenat el "rei sol". A més, a Apocalipsi 8:12, el " *sol com una tela de sac de cabells* " enfosquit apunta directament a la monarquia i a la religió catòlica romana papal recolzada i practicada per aquest rei despòtic, perseguidor de la veritable fe reformada i amb ella, la Bíblia mateixa, la veritable llum divina. De la mateixa manera, a Apocalipsi 8:12, la " *tercera part del sol colpejat* " pels revolucionaris francesos fa referència a aquests mateixos objectius monàrquics catòlics. Però tot el vers també suggereix un atac dels revolucionaris contra l'ordre diví del temps, tal com està escrit a Gènesi 1:14, sobre les " *estrelles i els cels* ": "I Déu va dir: Que hi hagi llums al firmament del cel per separar el dia de la nit, i que serveixin per a signes i estacions, i dies i anys; i que serveixin per a estacions, i dies i anys ". » Ara, per primera vegada en la història de la humanitat, els revolucionaris francesos volien establir un calendari especial substituint la setmana divina de set dies per setmanes de deu dies. Però l'ordre de

la setmana divina es va restaurar després d'aquest temps revolucionari. Déu frustra tots els intents humans de destruir l'ordre del temps establert per ell. I aquests intents confirmen aquest versicle fonamental de la profecia, Dan. 7:25, perquè revela un pla concebut per Satanàs, el diable, l'enemic de Déu i els seus elegits: "*Pronunciarà paraules contra l'Altíssim i desgastarà els sants de l'Altíssim, i **pensarà en canviar els temps i les lleis** ; i els sants seran lliurats a la seva mà durant un temps, temps i mig temps*". No obstant això, civilment, i des del 1981, a França, ha aconseguit que el nom "setè dia" s'atribueixi al "primer dia" del temps fixat per Déu, cosa que la Xina, i a Europa els països bàltics, ja havien practicat durant segles, i va aconseguir situar el començament del dia a mitjanit. El començament de l'any es va situar al començament de la temporada "d'hivern" des de l'any 1564 quan aquesta norma va ser imposada pel Concili del Rosselló, a França, en presència de la reina Caterina de Mèdici. La mesura va ser generalitzada pel papa Gregori XIII el 1582. L'atac del temps és, doncs, observable i anotat. Es confirma la implicació dels tres reis maleïts per la profecia de Miquel Nostradamus, en aquestes modificacions del temps diví, ja que aquesta última mesura va ser exigida per Carles IX, que va morir als 23 anys, colpejat per Déu.

Un esdeveniment es va complir el 1986 com a advertència profètica. Aquest va ser l'accident nuclear a la central elèctrica **de Txernòbil** a Ucraïna. El nom **Txernòbil** significa "**absinthe**" o herbes "**amargues**", i en dues paraules, el nom significa: **blanc negre**, una imatge d'oposició absoluta de gènere, "*nit i dia; foscor i llum*" Gènesi 1:4-5. L'accident va profetitzar que Ucraïna donaria fruits que serien "**amargs**" per als occidentals; "**amargs**" com el fruit de la fe catòlica romana que Déu va comparar amb "**absinthe**" **en el** missatge de la "**tercera trompeta**" a Apocalipsi 8:11: "*El nom d'aquella estrella és **Absinthe** ; i una tercera part de les aigües es van convertir en **absinthe** , i molta gent va morir a causa de les aigües, perquè es van tornar **amargues*** ". Ara, en la guerra actual, Polònia, el feu del catolicisme romà des que el papa polonès Joan Pau II va guanyar-se el favor popular durant el seu pontificat de 26 anys (26: el nombre del nom de Déu: YaHWéH), és el primer país a donar suport als ucraïnesos i el més zelós a l'hora de fer la guerra a Rússia, l'obstacle que arrossega les nacions europees cap a la ruïna anunciada. I Polònia gaudeix del suport i l'aprovació de diversos petits països veïns, tots zelosos per la fe catòlica.

Occident està a punt de descobrir que és més fàcil signar acords comercials i aliances polítiques que aconseguir que les ments humanes s'adhereixin als mateixos valors morals, polítics, econòmics o religiosos.

L'Elegit i la Llei Divina

A Deuteronomi 6:5, el nostre Senyor va declarar a través de Moisès, el seu servent i guia d'Israel: "*Escolta, Israel! Jahvé, el nostre Déu, és l'únic Jahvé. **Estimaràs Jahvé, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb totes les teves forces*** ". Més tard, segons Mateu 22:26-40, quan li van preguntar: "*Mestre, quin és el manament més gran de la llei?*", Jesús va

respondre: " *Jesús li va respondre: ' **Estimaràs** el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment. Aquest és el primer i el més gran manament . I el segon és semblant a aquest: ' **Estimaràs** el teu proïsme com a tu mateix*'. D'aquests dos manaments pengen tota la Llei i els Profetes " .

El primer que cal destacar és el manament « **estimaràs** », que és comú i present en aquests tres manaments. El segon és que, posant les mateixes paraules a la boca de Moisès i Jesús, Déu dona a Moisès una imatge profètica de Jesucrist; quelcom que el mateix Moisès va confirmar, dient sobre Jesús, el Messies que havia de venir, a Deuteronomi 18:15: « Jahvè, el vostre Déu, us farà sorgir *d'entre vosaltres, d'entre els vostres germans, **un profeta com jo** ; l'escoltareu!* ». Moisès i Jesús van ser profetes i guies de Déu per conduir Israel cap a la veritat divina. Però en les seves afirmacions, Jesús dona a la veritat divina una definició precisa i fonamental: « **estimaràs** ». La presenta en forma de manament. Tanmateix, la nostra intel·ligència humana és suficient per entendre que l'amor i la capacitat d'estimar no depenen d'un ordre, sinó d'un do natural. L'home està fet així, en la seva llibertat, estima o no estima les coses o les persones. Quin és, doncs, el propòsit que Déu dona a aquest tipus de manament? La resposta és senzilla: revela als seus futurs elegits quina és la seva pròpia naturalesa: l'Amor; però un Amor perfecte capaç de continuar eternament. A partir d'aleshores, és fàcil entendre que totes les seves ordenances s'adrecen només a aquells que l'estimen, de manera que en la seva obediència justificada per l'amor i la confiança absoluta que tenen en ell, puguin beneficiar-se de tots els avantatges del seu coneixement perfecte de les condicions que només poden crear la veritable felicitat.

La Bíblia està plena de pàgines on Déu presenta les seves lleis. I sembla que totes aquestes lleis són justes i tenen com a objectiu preservar la salut física i mental de la seva criatura humana. Això és el que porta l'apòstol Jaume a parlar de la " *lleï de la llibertat* " a Jaume 2:12: " *Parleu i actueu com si haguéssiu de ser jutjats per la lleï de la llibertat* ". Parlar d'una " *lleï de llibertat* ", expressada per múltiples " *manaments i ordenances* ", constitueix una paradoxa que pot sorprendre els éssers simples que naturalment tenen la reacció de considerar les ordres com a " **càrregues** " pesades i desagradables. A més, hem d'entendre que aquestes ordenances no els concerneixen realment, perquè Déu sap per endavant com reaccionaran aquells que no l'estimen prou a les seves ordenances i manaments. I com que aquestes coses realment només concerneixen els seus escollits, és només per a ells que les lleis divines representen la " *lleï de la llibertat* ". Com podem explicar aquesta lògica? Molt simplement, de nou: a la ment de l'Elegit col·lectiu, **el desig d'obeir es fusiona amb el deure d'obeir** , de manera que el manament ja no és un. L'Elegit no necessita obligar-se a obeir Déu, ja que ho fa pel desig de complaure'l.

Quan entenem aquestes coses, ens adonem de com de vana i inútil és la falsa religió. Perquè per la seva pròpia naturalesa, qualsevol cosa falsa no té cap possibilitat d'aconseguir una relació amb el Déu de la veritat. Vana és l'evangelització forçada, vana és el fals adoctrinament, vanes són les formes

religioses establertes pels homes, vanes són les religions de falses deïtats, i vanes són tots els intents d'imposar una religió per la força als cossos i les ments, fins i tot si es tracta del veritable Déu Creador. A través de Moisès i Jesús, que tots dos van dir: " **Estimaràs** ", Déu va posar " **l'amor** " com l'única condició que permet comunicar-se amb Ell. Per tant, com a conseqüència d'aquesta regla absoluta, tots aquells que no compleixen aquest estàndard no compten per a Ell. Els nombres no tenen importància als seus ulls perquè Ell busca i exigeix la qualitat de l'ànima. O bé està dins de la seva norma i la reté per a la seva eternitat, o no ho està, i roman als seus ulls només un " **alè** " momentani que passa i desapareix, com el seu Esperit li va fer dir al Salm 144:4: " *L'home és com un **alè**, els seus dies són com una ombra que passa* " .

A 1 Corintis 13, l'apòstol Pau lloa l'" **amor** " segons la comprensió de Déu. Traduït com a " *caritat* " o " *amor* ", la paraula grega original designa carisma o do. I és cert que el do més excel·lent que Jesús va confirmar és el do de l'amor, el do de conèixer i poder estimar Déu i el nostre proïsme. Pau, per tant, pinta un retrat compost de l'escollit estimat i escollit per Déu. I una cosa és certa: qui estima veritablement Déu no discuteix la seva obediència i no discuteix amb ell. La disputa, que substitueix la discussió, és fruit d'éssers rebels, per als quals el primer àngel perfecte es va convertir en model, amb el pas del temps.

Així podrem entendre millor la imatge del " *mestre* " que Pau dona a la llei divina a Gal. 3:24-25: " *Així doncs, la llei es va convertir en la nostra mestra per portar-nos a Crist, a fi que fóssim justificats per la fe*". Ara que ha arribat la fe, ja no estem sota aquell mestre ". Què és un " *mestre* "? Entre els grecs, aquesta paraula designava una persona responsable d'acompanyar un nen a l'escola. No era el mestre en si mateix, sinó un servent responsable de conduir el nen al lloc de la seva escola. Això li dona un paper intermedi que no és el paper principal. I aquest paper inferior és assignat per l'Esperit a la llei escrita. La seva utilitat és, doncs, veritablement provisional i, tanmateix, necessària, pel fet que l'ésser humà creat no coneix Déu i ignora la seva existència i el seu caràcter. La llei li fa descobrir el seu amor i les atencions benèvols que Déu li mostra. I, en la seva lluita contra el líder dels manifestants, que es va convertir en Satanàs o en el diable, Déu revelarà en Jesucrist i l'ofrena voluntària de la seva vida crucificada per pagar pels pecats dels seus elegits, només ells, l'immens amor amb què és capaç de compartir amb aquells que salvarà d'aquesta manera. És llavors que podem entendre que les paraules " **fe i amor** " constitueixen l'objectiu final del pla salvador de Déu, ja que la llei divina guia els elegits com un " **pedagog** " envers aquestes dues paraules que concerneixen i designen la norma " **amor** " definida per Déu. El més sorprenent és adonar-se que Déu, autor de la llei, és l'ésser menys legalista de tots els que viuen o han viscut. Perquè, quan es practica, l'amor perfecte fa que la llei sigui inútil. I Déu ens va donar la prova d'això permetent que David mengés pa de la proposició santificat per al culte diví quan, perseguit pel rei Saül, va entrar al Temple i va menjar aquests pans per satisfer la seva gana; quelcom que Jesús recorda a Mt. 12:3-4: " *Però Jesús els va respondre: No heu llegit què va fer David, quan va tenir gana, ell i els qui*

eren amb ell, com va entrar a la casa de Déu i va menjar el pa de la proposició, **que no li era lícit menjar ni a ell ni als qui eren amb ell, sinó només als sacerdots?**" Déu va mostrar en aquesta experiència que, per a ell, els qui li són fidels són més importants que les regles de les seves lleis, que només tenen un caràcter provisional lligat a les condicions dels 6.000 anys reservats per al "**pecat**" dels éssers celestials i terrestres. Però en contrast amb aquesta excepció que l'amor justifica, Déu també va donar exemples de la destrucció de les vides de les criatures humanes rebels. I això, des del començament de l'èxode d'Egipte, durant la marxa d'Israel pel desert. "**Corè, Datan i Abiram**" van baixar vius a terra oberta sota els seus peus, perquè eren idòlatres i disputaven l'autoritat que Déu havia donat a Moisès. Déu va donar, en aquestes circumstàncies, una prova concreta de la manera com jutja els qui el serveixen i els qui no el serveixen, i disputen el seu deure d'obeir-lo.

La vigília de la Pasqua, Jesús va declarar obertament als seus dotze apòstols que un d'ells era un dimoni; no el va anomenar, però sabia que era Judes i fins i tot li va dir a ell en particular: "*El que has de fer, fes-ho de pressa!*". El que havia de fer era útil per dur a terme el pla de salvació, ja que Jesús va venir a la terra dels homes per morir voluntàriament com a sacrifici expiatori pels pecats dels seus elegits. Però els altres apòstols desconeixien la naturalesa demoníaca de Judes, que aparentment servia a Jesús com ells. I aquest personatge de Judes és molt interessant perquè ell sol representa multitud de falsos creients. Judes simplement volia obligar el seu Mestre a comprometre's oficialment amb el seu domini com a rei dels jueus. En veure que les coses no avançaven prou ràpid per al seu gust, va voler obligar Jesús a actuar. Tanmateix, ignorava completament el veritable pla de salvació de Déu. En el moment en què va actuar venent Jesús, els altres apòstols estaven en la mateixa ignorància d'aquest pla salvador, però a diferència de Judes, no van intentar obligar Jesús a obeir el seu desig. I aquí rau tota la diferència entre Judes, el caigut, i els altres onze apòstols escollits. Víctimes de segles de falsos prejudicis, els apòstols pensaven que el Messies seria un rei com David, amb qui les Escripures profètiques el comparaven. I malgrat les explicacions clarament donades, no van entendre les seves paraules. Només després de la seva mort i resurrecció, davant l'evidència, entendrien el pla diví de salvació donat per gràcia en nom de l'expiació feta per l'home diví perfecte, ofert com un sacrifici perfecte per obtenir una redempció perfecta pels pecats dels seus escollits. Per la seva banda, en veure Jesús crucificat i mort a la creu, Judes va veure esfondrar-se tots els seus somnis de glòria dominant que esperava obtenir al servei del rei Jesús. La seva desesperació el va portar al suïcidi. Així doncs, podem entendre que Judes no estimava Jesús tot i que el servia, i Jesús fins i tot sabia que era un lladre, però li va confiar el tresor del seu grup. En Judes, Déu ens dóna una imatge profètica d'aquest fals cristianisme catòlic romà que es va convertir en papal l'any 538. L'amor als diners i a les riqueses és la base de tota la seva organització. Ja que el primer papa amb títol i poder temporal va ser un intrigant anomenat Vigili. Com un lladre, va entrar en un servei presentat oficialment com a subjecte del Senyor Jesucrist. Però en aquest servei, va establir formes i ritus presos dels pagans i en part dels jueus.

La construcció de l'ordre religiós catòlic, amb les seves jerarquies i clergat, no va ser legítima, perquè després de la mort de Jesús i la seva resurrecció, havent-se obtingut la redempció dels pecats dels elegits, l'ordre religiós institucional era inútil i per confirmar-ho, Déu va fer destruir Jerusalem i el seu sant temple pels romans l'any 70, i la profecia de Dan. 9:26 ho confirma: "*Després de les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat, i no tindrà ningú per a ell, ~~cap successor~~. El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i el santuari, i la seva fi vindrà com per una inundació; està determinat que les devastacions duraran fins al final de la guerra*". La causa d'aquest càstig s'anuncia en aquest mateix vers: "*no tindrà ningú per a ell*" i és la traducció literal del text hebreu que Louis Segond proposa en un comentari col·locat al marge en la seva versió de la Bíblia. Fins i tot avui, malgrat les multituds que afirmen ser els seus seguidors, Déu troba molt poques persones que estiguin per a ell. Perquè ser per a ell és estimar-lo, i estimar-lo de veritat, com els seus onze apòstols el van estimar de veritat, desesperats per la seva mort. El van estimar de veritat i ho van demostrar sotmetent-se en totes les coses a la seva santa voluntat. I quan no van entendre el que estava passant, van patir terriblement fins que la seva resurrecció els va retornar l'alegria i la felicitat. Ara eren lliures, alliberats i il·luminats, i van romandre al servei del seu estimat Mestre fins al final de les seves vides, completades en el martiri consentit i acceptat. L'Església de Crist és lliure de tota forma institucional, perquè la història ha demostrat que la forma institucional és una camisa de força que confina la veritat divina i n'impedeix el creixement, oposant-se sempre a les noves llums donades per l'Esperit diví en Jesucrist. De manera que la humanitat encara avui està composta per aquests dos models de vida humana oposats en termes absoluts, el dels caiguts com Judes i el dels elegits com els onze apòstols de la primera hora. **Els Judes volen utilitzar Déu mentre que els elegits en realitat el serveixen com a esclaus voluntaris que renuncien a la seva pròpia voluntat**. Per això trobem els Judes units en el camp de l'anomenada aliança ecumènica, aliança d'aquells que Déu va profetitzar sota el nom d'" **hipòcrites** " a Dan. 11:34: "*En el temps que caiguin, seran ajudats una mica, i molts s'uniran a ells en hipocresia*". En aquests " **hipòcrites** ", Déu reuneix totes les institucions religioses cristianes formades des del 7 de març de 321 fins al nostre temps de preparació per a la fi del món. Tots tenen en comú la culpa d'haver rebutjat la llum divina en el seu temps i el seu menyspreu per la paraula profètica els va portar a ignorar que aquestes profecies permetien identificar-los. A més, tot el que els queda a tots els Judes és patir el just càstig de Déu en Jesucrist. I pels seus veritables elegits, conformats a la imatge dels onze apòstols, Jesús els mantindrà sota la seva protecció benèvola i fidel fins al seu retorn venjatiu poderós i gloriós, després del qual els conduirà al seu regne, on els ha "*preparat un lloc*", segons Joan 14:1 a 4: "*No us turbeu el cor. Creieu en Déu i creieu en mi. A casa del meu Pare hi ha moltes mansions. Si no fos així, us ho hauria dit. Me'n vaig a preparar-vos un lloc. I si me'n vaig i us preparo un lloc, tornaré i us acolliré amb mi mateix, perquè on jo sóc, també hi sigueu vosaltres*".

Sabeu on vaig i coneixeu el camí. Aquest " camí " va ser el model de la seva vida perfecta i exemplar.

Enganyant-se a si mateixos i enganyant-se a si mateixos, multitud de Judes afirmen que la salvació de Jesucrist, però aquestes persones haurien de beneficiar-se de la lliçó que Jesús va donar a Joan 8 en el seu intercanvi amb els jueus fariseus. Versicles 39-44: " Ells li van respondre: 'Abraham és el nostre pare'. Jesús els va dir: 'Si fóssiu fills d'Abraham, faríeu les obres d'Abraham'. Però ara busqueu matar-me, un home que us he dit la veritat, que he sentit de Déu. Abraham no va fer això. Vosaltres feu les obres del vostre pare. Ells li van dir: «No som bastards; només tenim un Pare, Déu». Jesús els va respondre: «Si Déu fos el vostre Pare, m'estimaríeu, perquè jo he sortit de Déu i vinc de Déu. No he vingut per mi mateix, sinó que ell m'ha enviat. Per què no enteneu el que dic? Perquè no podeu escoltar les meves paraules. Vosaltres sou del vostre pare, el diable, i voleu fer els desitjos del vostre pare. Ell era un assassí des del principi i no roman en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan diu mentida, parla des del seu propi punt de vista, perquè és un mentider i el pare de la mentida. I perquè dic la veritat, no em creieu » .

Si Jesús es presentés davant dels nous Judes, presenciariem el mateix diàleg entre els justos il·luminats i els rebels sords. En adonar-se de la lliçó que va ensenyar a través d'aquesta experiència amb els jueus, Jesús ens va ensenyar a no jutjar la religió pel seu nom o la seva afirmació, sinó únicament pel seu fruit, és a dir, la seva conformitat amb el model revelat en i per Jesucrist, el model diví perfecte.

Fets històrics altament profètics

Des del 6 de febrer de 2023, s'han complert esdeveniments històrics d'alt valor profètic. Són, successivament, els terratrèmols de gran magnitud que acaben de colpejar la frontera entre Turquia i Síria. I dimecres 8 de febrer, el president d'Ucraïna, Volodímir Zelenski, va viatjar successivament a Anglaterra, després a França, on es va reunir amb el canceller alemany Olaf Scholz i el president francès Emmanuel Macron. L'endemà al matí, els tres homes van anar a Brussel·les per reunir-se amb l'assemblea de diputats europeus. Allà, el president d'Ucraïna va renovar les seves crides i agraïments als diputats presents. Però vaig notar com d'esparsa era l'assemblea. Tots els amics d'Ucraïna hi eren, però els altres eren absents. I la foto d'aquesta assemblea testimoniava el fet que la qüestió ucraïnesa podria convertir-se en una causa de ruptura dins de la Unió Europea.

El 6 de febrer, Turquia va ser afectada per un potent terratrèmol que va assolir una magnitud de 7,8 a l'escala de Richter, que té un total de 9. Altres tremolors van seguir el primer, provocant un nombre creixent de víctimes, i avui, 18 de febrer, el nombre de morts s'estima en més de 44.000, que probablement augmentarà a 60.000 o més. Aquesta regió està acostumada als terratrèmols, però trobant-nos en menys de dos mesos, set anys des del retorn de Crist, aquests esdeveniments actuals prenen un caràcter profètic. Perquè la zona afectada pel

terratrèmol està vorejada i travessada pel " riu *Eufrates* ". Ara, a la seva Apocalipsi, Jesucrist esmenta aquest nom dues vegades, al qual dóna el significat simbòlic d'un poble situat sota el domini del catolicisme romà papal, és a dir, Europa i els EUA, que són una conseqüència d'aquesta Europa occidental. Comparant les imatges que ofereix la profecia, Europa i les seves branques del Canadà, els EUA i Austràlia constitueixen juntes la representació final de les "**deu banyes**" profetitzades a Dan. 7:7 i Ap. 17:3: "*Em va endur en l'Esperit a un desert . I vaig veure una dona asseguda sobre una bèstia de color escarlata, plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes* ". En aquesta descripció, Déu il·lustra tot el campament occidental situat en un temps de prova simbolitzat per la paraula "**desert**".

La primera prova que se li imposa és el càstig de la « **sisena trompeta** » segons Apocalipsi 9:14, on aquest campament es va sotmetre a « **Babilònia la gran** » o, Roma, s'anomena simbòlicament « **Eufrates** »: « *i dient al sisè àngel que tenia la trompeta : Deslliga els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates* ». Per a Déu, aquest campament occidental recrea la norma de l'antiga Roma imperial, però aquesta vegada es basa en el poder militar dels EUA, les noves legions de la nova Roma. Perquè, per molt poderosos que siguin, els EUA són les víctimes inconscients del diumenge romà heretat, preservat i honorat pels grups protestants. Aquesta primera prova ens afecta de prop, ja que s'està posant en marxa en els nostres esdeveniments actuals, com a conseqüència de l'escalada bèl·lica del suport donat a Ucraïna. El preu a pagar per aquesta prova és gran: « *I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any van ser deslligats perquè poguessin matar un terç dels homes* ».

La segona prova que se li prepara es presentarà sota el símbol de la "**sisena de les set últimes plagues de Déu**", a Apocalipsi 16:12, on el campament dels nous romans encara es simbolitza sota el nom d'" **Eufrates** ": "*El sisè va vessar la seva copa sobre el gran riu, l' Eufates . I les seves aigües es van assecar, perquè es preparés el camí dels reis que venien de l'est* ". Hem de notar el propòsit que Déu dóna a aquesta "**sisena de les set últimes plagues de la seva ira**". Evoca els preparatius per a la batalla d'" **Armagedon** ", és a dir, la prova del decret de mort promulgat contra els fidels observadors del Sàbat diví.

En la superficialitat del seu estudi d'aquest tema de l'Apocalipsi, els falsos cristians s'equivoquen sobre "**l'Armagedon**" i l'interpreten com la Tercera Guerra Mundial de la "**sisena trompeta**". I Déu juga amb aquesta confusió, donant a la preparació de la Tercera Guerra Mundial formes idèntiques a les que evocuen la preparació del veritable "**Armagedon**". És per això que puc trobar en el relat del veritable "**Armagedon**" una descripció dels fets que s'estan complint davant dels nostres ulls en l'actualitat per a l'organització de la Tercera Guerra Mundial.

Així doncs, prenguem Apocalipsi 16:12: "**El sisè àngel** va vessar la seva copa sobre el gran riu **Eufates** , i la seva aigua es va assecar, perquè es preparés el camí dels reis que venien de l'est ". És fàcil interpretar aquests fets com a complerts pel terratrèmol actual que està colpejant la zona del començament del riu Eufates, a la frontera entre Turquia i Síria. Però aquest no és el cas perquè les plagues descrites a Apocalipsi 16 són les "**últimes plagues**" segons Apocalipsi 15:1: "*I vaig veure un altre senyal al cel, gran i meravellós:*

set àngels que tenien **les set plagues**, **les últimes plagues**, perquè en elles s'ha completat la ira de Déu ". Cal tenir en compte que sense aquesta precisió " **les últimes** " donada per Déu, la confusió entre les plagues de les " **trompetes i les últimes plagues** " d'Apocalipsi 16 seria possible i fins i tot legítima. Però les relacions entre les primeres plagues i les últimes reflecteixen les revelacions que comparteixen. Així, l'" **asseccament de les aigües de l'Eufrates** " pot representar l'anunci de la desaparició parcial, és a dir, del " **tercer** " ", del poble europeu simbolitzat per la paraula " **aigua** ". I aquesta interpretació crea un vincle entre la Guerra Mundial europea i l'última batalla anomenada " **Armagedon** " liderada pels " **supervivents** " del campament de l'Europa Occidental contra els escollits que van romandre fidels al sant Sàbat de Déu.

És per això que la Tercera Guerra Mundial també es prepara amb un cop diví de Turquia al mateix nivell del riu " **Eufrates** ", que és la font de riquesa de Síria i l'Iraq. Per a aquests països musulmans, seguirà una tràgica ruïna econòmica, que coagularà els odis religiosos i afavorirà el reagrupament de les forces de l'Islam universalment estès. Així, prendran l'aspecte d'aquests " **reis d'Orient** " per lluitar amb les forces russes, els exèrcits i els pobles occidentals. I cal destacar que el lloc afectat pel terratrèmol correspon a la zona on es troba la ciutat d'Antioquia, on els deixebles de Jesucrist van rebre el nom de "cristians" per primera vegada. Per tant, podem veure en la tragèdia que afecta Turquia un càstig imposat per Jesucrist contra l'Islam, que va venir a substituir i eradicar la fe cristiana en aquest bressol del cristianisme. Conclouo amb aquesta reflexió.

Les similituds no acaben aquí; continuen a Apocalipsi 16:13 i 14: " *I vaig veure tres esperits impurs, semblants a granotes, que sortien de la boca del drac, de la boca de la bèstia i de la boca del fals profeta. Perquè són esperits de dimonis, que fan miracles, i surten als reis de la terra i de tot el món, per **reunir-los** a la batalla d'aquell gran dia del Déu Totpoderós* ". Aquí, de nou, en aquesta descripció, és fàcil veure la imatge dels missatges de crides llançades pel president d'Ucraïna a tots els caps d'estat del món i del campament occidental en particular, i per tant la seva visita, els dies 8 i 9 de febrer, a Anglaterra, França i Brussel·les. Una crida tan seductora destinada a " **reunir** " els pobles contra Rússia és nova i excepcional. Sent la finalitat d'aquesta reunió la " **batalla del gran dia del Déu Totpoderós** ", és fàcil donar a aquesta " **batalla** " el compliment de la Tercera Guerra Mundial. Però aquestes són només semblances enganyoses de dos èxits successius separats en el temps pel final del temps de gràcia. Però aquestes imatges en mirall de la Revelació divina no tenen l'únic propòsit d'enganyar els incrèduls superficials, Déu ens dona amb això una lliçó en què ens diu que els càstigs de la " **sisena trompeta i la sisena de les últimes plagues** " castiguen la mateixa falta comesa contra el seu " **gran dia** ", el que va santificar amb un propòsit profètic, el " **setè dia** " de la seva creació terrenal. I sota el títol de " **gran dia del Déu totpoderós** ", els culpables han de fer front al poder totpoderós d'aquest Déu creador únic. És ell qui els lliura a la guerra nuclear que ve i serà ell qui destruirà els seus supervivents durant el seu gloriós retorn, a la primavera del 2030, per a la veritable batalla de l'" **Armagedon** ".

Cal destacar que el president d'Ucraïna adapta el seu comportament segons les persones a qui s'adreça. Entén que a França, els diputats francesos no

representen res perquè el poder executiu recau únicament en mans del seu president. Per tant, no va perdre el temps reunint-se amb els diputats francesos; només va passar temps amb el president autocràtic que ho decideix tot.

Les connexions espirituals establertes entre els nostres esdeveniments actuals i els esdeveniments finals del temps de les últimes plagues profetitzen les dates d'aquests esdeveniments finals. Així, el 6 de febrer de 2030, els rebels es consultaran entre ells per adoptar, per a la llei dominical establerta des del final del temps de gràcia, un decret de mort contra els observadors del Sàbat que es resisteixen a l'obligació d'honorar el primer dia de descans imposat per Roma des de l'emperador Constantí el Gran, el 7 de març de 321. Els nostres esdeveniments actuals són, per tant, veritablement profètics.

Aprofito aquest missatge, que recorda que la causa dels càstigs de Déu és la transgressió del seu gran i sant " *setè dia* " anomenat " *Sàbat* ", per denunciar els atacs humans contra l'ordre del temps establert per Déu. I els atacs són antics, ja que els jueus que van romandre sota l'antic pacte ja es van permetre adoptar, al costat del calendari religiós ordenat per Déu, un calendari civil diferent i extremadament oposat. Segons Èxode 12:1-2, i segons l'ordre del temps establert per Déu, l'any comença a principis de primavera, mentre que l'any civil jueu comença a principis de tardor. Tanmateix, no trobem cap ensenyament a les Sagrades Escripures destinat a establir un calendari civil. I això per la senzilla raó que en crear Israel, Déu va donar a aquest poble una vocació religiosa. La iniciativa, doncs, no va ser seva, però aquesta elecció dels jueus va prendre un significat profètic molt real. Perquè Déu afavoreix la vida amb la primavera, mentre que els jueus afavoreixen la mort amb la tardor, anomenada "l'estació morta", en què el desè dia, Déu havia col·locat la seva festa de Yom Kippur que celebrava la fi del pecat. La tardor, per tant, reuneix els temes del pecat i la mort, que és el seu salari segons Romans 6:23. Aquells que adopten la tardor com a començament de l'any profetitzen que viuran i moriran en el seu pecat. Així podem entendre que l'adopció d'aquest calendari civil duta a terme a principis del segle IV de la nostra era cristiana va ser inspirada per Déu per confirmar el nou estatus de pecadors del poble jueu; que Daniel 8:23 confirma: " *Al final del seu domini, quan els pecadors siguin consumits* , sorgirà un rei impudent i astut ". En contrast absolut, els elegits honoren la primavera en què el ^{dia 14}, Jesucrist, l'Anyell de Déu, els ofereix la seva justícia eterna. Com a resultat, no patiran " *la segona mort* ", sinó que viuran eternament en la justícia de Déu.

L'expressió "Déu Totpoderós" proclama que Déu organitza tot en la vida de les seves criatures en bé i mal. El seu estàndard de bé està reservat per als seus escollits, seleccionats pel seu amor per ell. El seu estàndard de mal és la porció d'aquells que rebutja i lliura a Satanàs i els seus dimonis, les obres dels quals ha preparat, segons els seus plans fins a la seva aniquilació final i total.

És el seu poder i la seva intel·ligència, ambdós il·limitats, els que permeten al gran Déu Creador organitzar avui la construcció de la Tercera Guerra Mundial mitjançant esdeveniments que profetitzen i daten els esdeveniments que afectaran l'última prova de fe. En aquest context final, pres com a objectiu de la irritació de les nacions caigudes, els darrers representants del veritable

Adventisme del Setè Dia tindran l'oportunitat de demostrar concretament la confiança en Déu que els haurà donat el coneixement de les profecies revelades. Això serà per a Déu en Jesucrist el subjecte de gran glòria contra el diable i els seus aliats celestials i humans.

Vaig anotar a la data local del terratrèmol que va tenir lloc a Turquia el 6 de febrer a les 4:17 del matí el significat dels següents números: 6, 2, 4, 17: 6a ^{trompeta} ; imperfecció; universal; judici. El mateix esdeveniment està vinculat en hora UTC a la 1:17 del matí. El número 17 confirma encara més la paraula "judici".

Amb el temps, l'Europa original de les 6 nacions occidentals catòliques va acollir altres països, fins al punt d'aplegar-ne, avui, 27. Aquesta ampliació es va obtenir amb l'entrada dels països orientals que van romandre durant molt de temps sota el govern i la política comunista russa. Van venir a buscar la protecció i la prosperitat del capitalisme americà protegint 5 nacions de les 6 originals; França s'havia exclòs temporalment. Però què hi hauran trobat? La maledicció divina que ha colpejat aquesta Europa des de l'any 321. I lluny de gaudir-hi de pau, aquests països orientals hauran portat a Europa la guerra i, la més tràgica, la Tercera Guerra Mundial nuclear. L'Europa catòlica romana, protestant i anglicana dels "**set caps i deu banyes**" i les seves poderoses branques compartiran la ira divina amb els altres pobles de la terra, cristians ortodoxos, jueus, musulmans, hindús, budistes, sintoistes i altres, tots condemnats pel veritable Déu pel seu paganisme hereditari.

La inversió humana dels valors divins

A la Bíblia, a Isaïes 5:20, trobem aquesta imprecació divina: "*Ai dels qui diuen que el mal és bo i el bé és mal, que converteixen la foscor en llum i la llum en foscor, que converteixen l'amarg en dolç i el dolç en amarg!*" Aquest és un cas típic de la inversió dels valors divins que atrau la maledicció i la ira de Déu sobre els qui actuen d'aquesta manera. Ara bé, aquest comportament caracteritza particularment la humanitat del nostre temps, que és un preludi de la fi del món.

En aquest estudi, desmuntaré i demostraré les causes que expliquen per què hem arribat a aquest punt.

La raó principal és la incredulitat que justifica l'ateisme, però també la incredulitat que preocupa aquells que construeixen la seva religió "a la carta" segons els seus propis desitjos. El problema amb aquestes persones és que romanen limitades per la seva incapacitat de prendre cap altre model que no sigui el mateix ésser humà. Nosaltres, els que creiem i creiem en Déu, sabem que va crear l'ésser humà limitant les seves possibilitats. Com a resultat, el raonament humà gira en un cercle viciós extremadament limitat. La seva ment constata l'existència de lleis morals, físiques i químiques que el seu esperit rebel l'empeny a eludir i superar. Les lleis assenyalades el remetent a la seva naturalesa limitada,

de manera que tant el mal com el bé es consideren coses naturals. I si aquestes coses són naturals, ja no són condemnables als seus ulls. En prendre el seu propi raonament com a base de les seves reflexions, l'ésser humà es condemna a morir en els seus pecats, sense poder beneficiar-se de la gràcia divina que Déu ofereix gratuïtament en Jesucrist.

Què és l'home? La Bíblia respon: " *un alè* ". Però és sobretot l'espècie vivent superior que Déu va crear originalment " *a la seva imatge* " a la terra venuda al pecat. A la terra, és un element vital per a l'home; és " *l'aire* " que omple els seus pulmons amb cada alè. A la Bíblia, la paraula hebrea " *ruah* " designa indistintament l'esperit o el vent, és a dir, l'alè. Està escrit sobre el diable que és " *el príncep del poder de l'aire* " . " *El príncep* " però no " *el rei* ", perquè el veritable " *rei* " de " *l'aire* " és el mateix Déu creador; ell, el " *Rei de reis i Senyor de senyors* " . Déu, per tant, es compara amb " *l'aire* " que omple tota l'atmosfera de la terra. I aquesta imatge confirma la seva naturalesa " *Esperit* ". El seu Esperit és a tot arreu, supervisant i controlant tot en totes les dimensions, és a dir, els conceptes de les creacions que va crear.

A la Terra, l'home atribueix l'existència de la seva ment al funcionament del seu cervell. Això només és parcialment cert. Perquè en la seva condició humana, la consciència de la seva existència depèn efectivament del seu cervell, però aquest només és el registrador de múltiples dades que emmagatzema a la seva memòria. I és només a la Terra que aquesta memòria depèn d'un cervell. Ara bé, el cervell és només un òrgan motor creat per l'Esperit Déu. De manera que la vida no depèn del cervell sinó de la poderosa voluntat de Déu que va crear l'home. És el mateix per a tots els nostres òrgans; van ser imaginats pel pensament de l'Esperit Déu. I obeeixen a les limitacions que Déu els va donar.

El veritable estàndard de vida s'amaga en les possibilitats il·limitades de l'Esperit de Déu. Res és impossible per a Ell, ja que Ell estableix les regles, les lleis, les possibilitats i les impossibilitats assignades a les vides de les Seves criatures de maneres específiques per a cada dimensió creada.

L'Esperit de Déu és el teixit en què teixeix els seus plans i els dona existència. Jesús va insistir a recordar-nos a Joan 4:24 que " *Déu és Esperit* ", perquè els éssers humans donen massa importància al cos i als seus òrgans que governen els seus cinc sentits. Així, a Joan 14:8 a 11, Felip diu a Jesús: " *Mostra'ns el Pare* ". Jesús li diu: " *Fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no m'has conegut, Felip? Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare; com pots dir: 'Mostra'ns el Pare'?* " No creieu que jo estic en el Pare i el Pare en mi? Les paraules que jo us dic, no les dic per mi mateix; i el Pare que habita en mi, ell fa les obres. Creieu-me que jo estic en el Pare i el Pare en mi; almenys creieu per les obres. Enmig dels seus dotze apòstols, en Jesucrist, el Pare va manifestar el seu Esperit. I així podem entendre la lliçó donada per Jesucrist que era Déu en un cos humà. Els escollits han d'aprendre a conèixer Déu en esperit i a donar menys importància a l'aparença que pot prendre el seu cos. Perquè és l'Esperit diví qui va imaginar i va crear el concepte del cos. Aquest terme no tenia cap interès quan estava sol sense cap oposat de vida lliure. L'esperit de Déu és il·limitat a diferència de l'aparença d'un cos que el defineix i el limita als ulls del seu oposat. L'Esperit de Déu habitava en el cos celeste anomenat Miquel, i després en el cos

terrenal de Jesucrist, però en totes les seves representacions, Déu es mostra només parcialment. El seu Esperit és insondable, com diu la Bíblia, i només és comprès per ell mateix. Per descriure el seu Esperit, les paraules "gran o petit" perden el seu sentit, perquè la mida de les coses només s'aplica a les seves creacions de vida i matèria. No obstant això, ell és el més gran en el sentit dels valors que aprova perquè són sublimment perfectes, i perquè és l'únic creador de tot el que existeix.

La nostra dimensió terrestre testimonia les possibilitats il·limitades de les creacions divines. Així, a tota la Terra, les mateixes lleis s'apliquen a tot arreu en tota la seva superfície i en el volum de la seva atmosfera. Però en contrast amb aquesta unanimitat de condicions terrestres, al cel, al cosmos interestel·lar, passen coses increïbles; les estrelles obeeixen regles individuals que no s'apliquen a totes les estrelles, planetes, forats negres del nostre cel. Algunes s'atreuen, d'altres es repel·leixen, giren sobre si mateixes o no en temps diversos, i Déu testimonia així que ell és realment el creador de tota mena i forma de llei que ha imposat al cel i a la terra a totes les seves creacions.

Rebel·lar-se contra aquest poder, aquest poder infinit, demostra una terrible manca d'intel·ligència. Però és cert que l'orgull encega i redueix les capacitats de raonament dels éssers humans, i fins i tot abans d'ells, les del diable i els seus dimonis celestials. L'home té la sort de poder beneficiar-se de l'experiència rebel dels àngels malvats que van ser condemnats definitivament a morir per la victòria de Jesucrist sobre el pecat. L'eternitat que van perdre encara està disponible per a tots aquells homes que realment raonen intel·ligentment. I la reflexió val la pena perquè l'estudi del tema ens permet descobrir la naturalesa amorosa del veritable Déu. Ja no es tracta de reflexos de supervivència sinó del desig de compartir amb ell una felicitat perfecta única i inimitable per a l'eternitat.

La comunió amb Déu és possible permanentment, perquè ell mateix està disponible les 24 hores del dia; no accepta cites, sinó que sempre està disposat a combregar a qualsevol hora amb aquells que l'estimen. Ho he dit sovint i ho repeteixo aquí: la realitat divina supera tota ficció imaginada per l'home. I això per la senzilla raó que aquesta imaginació humana és limitada mentre que la de Déu no té límits.

És per això que mirar a Déu ens permet redreçar l'ordre dels valors divins pervertit per la referència al model humà. Sempre he estat conscient de l'existència del Déu totpoderós i sabia que res no li era impossible. És per això que sabia que tenia totes les respostes a les meves preguntes i, al llarg dels anys i les experiències, ha respost més enllà de totes les meves expectatives. A més, és una gran alegria per a mi deixar que m'instrueixi des del matí entre el son i el despertar complet. Aleshores m'afanyo a escriure els ensenyaments rebuts per compartir-los amb vosaltres.

A la Bíblia, Déu ens diu que crea les coses a través de la seva paraula. Això és degut a que el seu missatge s'adreça als seus homòlegs terrenals que han d' **escoltar** les seves revelacions. Però en realitat, les seves creacions són produïdes pel seu pensament creatiu, i la importància que es dona a la seva paraula pretén presentar-lo com el donant d'ordres. Aquell a qui els éssers humans han d'obeir per a la seva seguretat i felicitat. I és, en última instància, a través de la seva paraula escrita que l'Esperit Déu revela el seu pla de salvació als seus

escollits. És per això que la Bíblia mereix bé el seu nom de "paraula de Déu", que revela els seus pensaments secrets i els seus judicis sobre les seves criatures celestials i terrenals.

La revelació de la Bíblia era absolutament necessària perquè, sense ella, la Creació ofereix trampes irresistibles als incrèduls. Però a causa de l'existència d'aquesta Bíblia, en què Déu va revelar els orígens de la Terra i les vides que porta, no tenen excusa i són condemnats per Déu per la seva elecció de desestimar les seves revelacions. Deixant de banda Déu i les seves precisions, els científics troben estrelles i galàxies al cel que estan distants entre si, i aquestes distàncies es mesuren en centenars i milions d'anys llum. Per tant, atribueixen aquests estàndards gegantins a l'edat de la nostra Terra i es perden en xifres de milions o milers de milions d'anys sense poder ser precisos. Perquè saben que no poden provar res i que les seves explicacions no són més que hipòtesis completament indemostrables. Tot això és perquè no tenen en compte l'existència del Déu Creador que crea **en un instant** coses separades per centenars i milions d'anys llum. Però aquesta posició és només la conseqüència d'una negativa rebel a reconèixer el seu estatus de criatures que han de retre comptes al seu Creador, i ja com a tals, donar-li glòria i honor; el que Déu exigeix i ens recorda, el 1844, a través de la veu del " *primer àngel* ", a Apocalipsi 14:7: " *I va dir amb veu forta: Temeu Déu i doneu-li glòria , perquè ha arribat l'hora del seu judici; i adoreu aquell que va fer el cel i la terra, el mar i les fonts de les aigües* " . Les seves teories fumejants només atrapen les persones que, com elles, busquen escapar del deure religiós. Els veritablement escollits no cauen en aquest tipus de parany i troben en les revelacions divines tota la seguretat que falta a l'altre bàndol. Respectar els valors divins qüestionant els valors humans condueix els escollits a la veritable felicitat i a la pau autèntica amb Déu en Jesucrist; l'elecció correcta per a les seves ànimes.

El mal que es practica avui a la nostra societat occidental no és nou, ja que Déu ja l'ha censurat amb càstigs terribles diverses vegades. La primera es va expressar amb les aigües mortals del diluvi. El segon va colpejar les dues ciutats pròsperes de la vall del Jordà, Sodoma i Gomorra, on Lot, nebot d'Abraham, havia volgut establir-se, per una pluja de pedres de sofre ardents que Déu va fer caure del cel. Déu el va fer marxar, per salvar-li la vida, a l'últim moment, donant-nos així una imatge profètica que afectarà l'arrabat dels últims elegits abans que " *la setena de les set últimes plagues* " arribi en la mateixa forma per destruir les últimes vides terrenals rebels, després del gloriós retorn de Jesucrist. La tercera vegada es va complir, segons la imatge comparativa que es dona a Lev. 26:25: " *Portaré una espasa contra vosaltres, que venjarà el meu pacte ; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres, i sereu lliurats a les mans de l'enemic* ". A l'era cristiana, aquest càstig es renova amb l'"*espasa venjadora* " de la guillotina dels revolucionaris francesos durant un any sencer, del 27 de juliol de 1793 al 27 de juliol de 1794; és a dir, 200 anys abans de l'última data profètica proposada per Déu a la seva Bíblia. L'any designat, 1994, va marcar, per tant, el final dels " *cinc mesos* " profètics d'Apocalipsi 9:5-10 o 150 anys reals que van posar fi a la seva aliança amb l'adventisme institucional oficial del setè dia. Després d'aquesta data, el mal havia de prendre un aspecte encara més horrible, a

França, sota la presidència de François Hollande, per l'autoritat del qual, totes les formes de mal censurades per Déu van ser legalitzades. És en aquesta legalització oficial que la humanitat porta al seu paroxisme el principi esmentat al principi de l'estudi d'aquest capítol, és a dir, allò que condemna aquest vers d'Isaïes 5:20: "***Ai dels qui anomenen el mal bé, i el bé mal, que posen la foscor en llum, i la llum en foscor, que posen l'amarg en dolç, i el dolç en amarg!***" Però, no m'equivoco, Déu anuncia que "***ai***" castiga aquest tipus de coses? Doncs sí, ho fa i segons Apocalipsi 8:13, és precisament sota el títol de "***segon ai***" que arriba la "***sisena trompeta***" o Tercera Guerra Mundial d'Apocalipsi 9:13 a 21. I l'Esperit volia emfatitzar la importància de la cosa dient a Apocalipsi 9:12: "***El primer ai ha passat. Heus aquí, n'hi ha dos més després d'aquest***". Cal entendre que el 1994, el mal encara no estava al nivell elevat que havia assolit sota la presidència d'Hollande a França, però també a tots els altres països occidentals que van legalitzar, abans de França, el matrimoni oficial d'homosexuals i altres persones LGBT. El "***segon ai***" de la "***sesena trompeta***" s'està produint davant dels nostres ulls a causa del disgust que el poble de Rússia i el seu líder Vladimir Putin senten envers la moral decadent i abominable dels pobles occidentals. **Perquè aquesta és la causa principal de la negativa del líder rus a deixar que Ucraïna s'uneixi a aquest camp occidental que justifica el que Déu considera abominable**. És realment una gran paradoxa que aquest país ateu durant molt de temps s'aixequi així escandalitzat per l'abominació. Però és precisament aquesta ruptura temporal de la relació amb Déu la que afavoreix un retorn religiós en aquesta Rússia separada durant molt de temps d'Occident per murs i un significatiu "teló d'acer" simbòlic. Aquest procés de retorn a Déu ja ha caracteritzat el comportament dels "***supervivents***" de la "***quarta trompeta***" anomenada "***la bèstia que puja de l'abisme sense fons***", tal com indica i confirma Apocalipsi 11:13: "***En aquella hora hi va haver un gran terratrèmol, i una desena part de la ciutat va caure; i en el terratrèmol van morir set mil homes, i la resta es van espantar i van donar glòria al Déu del cel***". I per indicar al seu profeta que l'hecatombe d'aquesta situació espiritual i històrica de 1793-1794 es repetirà en el context històric de la "***sisena trompeta***", Déu dona a l'evocació d'aquesta "***quarta trompeta***" el nom de "***segon ai***" de la "***sisena trompeta***"; Apocalipsi 11:14: "***El segon ai ha passat; vet aquí, el tercer ai ve ràpidament***". I el que ens permet no confondre els dos compliments és precisament el comportament dels "***supervivents***" dels dos càstigs històrics divins. Perquè, a diferència dels de 1794, els que "***sobreviuen***" després de la "***sesena trompeta***" "***ja no es penedeixen***", segons Apocalipsi 9:20-21: "***La resta dels homes que no van morir per aquestes plaques no es van penedir de les obres de les seves mans, de manera que no adoraven dimonis i ídols d'or, plata, llautó, pedra i fusta, que no poden veure, ni sentir, ni caminar; i no es van penedir dels seus assassinats, ni de les seves bruixeries, ni de la seva immoralitat sexual, ni dels seus robatoris***".

Un altre punt que caracteritza els dos càstigs de 1793 i 2023 en comú, perquè Déu compta el nombre de víctimes mortes: el 1793-1794 segons Apocalipsi 11:13: "***En aquella hora hi va haver un gran terratrèmol, i una desena part de la ciutat va caure ; set mil homes van morir en el terratrèmol , i***

la resta van tenir por i van donar glòria al Déu del cel " . I el 2022-2023, segons Apocalipsi 9:15: " I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, van ser alliberats per matar un terç dels homes " . El context nacional francès de la " quarta trompeta " esdevé un context europeu internacional en la " sisena trompeta " i aquesta vegada, és " un terç " de la població europea la que és morta.

Havent arribat al temps de la fi, els elegits de Jesucrist poden entendre que ell els salva, no només pel seu sacrifici expiatori a favor seu, sinó també per la llum profètica que il·lumina la seva comprensió dels esdeveniments que estan tenint lloc en el seu temps. Aquesta comprensió és veritablement el fruit del "**testimoni**" **autèntic de Jesús** , és a dir, "**el testimoni**" que reben del Déu de la veritat, el Déu Vivent que els estima i els salva protegint-los del mal degut a les mentides.

Competència i complementarietat

Aquestes dues paraules, "**competència i complementarietat**", resumeixen per si soles els principis oposats de la vida que recolzen el diable i el gran Déu creador.

L'elecció del diable és la que s'aplica a la terra, que ha estat sota el seu control durant gairebé sis mil anys. Segons aquest principi, la competència estimula el desenvolupament d'iniciatives, i en la competència hi ha guanyadors i perdedors. L'objectiu és superar l'altre competidor fins a la seva eliminació. Perquè l'objectiu final de la competència és obtenir un monopoli. I segons el proverbi, "la fi requereix els mitjans", qui vol guanyar a tota costa no es prohibeix cap mitjà. El principi de la competència afavoreix el desenvolupament de la immoralitat. En els nostres temps moderns, aquesta competència està en certa manera controlada per les normes establertes pels tribunals occidentals, i principalment americans. Però res dura gaire, i aquestes regles canvien segons els desitjos dels actuals vencedors. Des del 1990, a Occident, hem vist com els valors canvien, passant de la censura a la llibertat sexual més desenfrenada i perversa. A més, els escollits de Crist van ser advertits per ell que no s'havien de deixar enganyar per les normes dels valors del seu temps; avui en pau, però demà en guerra; avui lliures i demà esclaus d'un règim universal despòtic. Per això hem d'arrencar-nos del nostre context contemporani i mirar enrere a la història humana feta de guerres incessants. Els nostres 77 anys de pau occidental van ser excepcionalment donats per Déu per raons estratègiques, però tan bon punt s'acabin, la naturalesa dura i autoritària tornarà a ser la norma d'existència per als darrers humans que queden vius després de l'hecatombe duta a terme per les armes nuclears de la Tercera Guerra Mundial o la " sisena trompeta " d'Apo. 9.

En el passat i fins als nostres dies, la competició ha portat els homes a desafiar-se entre ells en jocs organitzats o, sovint, en duels mortals. La competició era la força motriu de la vida a l'Imperi Romà. Per pujar l'escala cap a la dominació, els més decidits no dubten a recórrer a l'eliminació física dels

competidors, mitjançant l'assassinat per qualsevol mitjà. A més, al llarg del temps, la competició ha generat sofriment, crits de desesperació i llàgrimes inconsolables per a la humanitat. La competició s'afavoreix pel principi de la recompensa que beneficia el guanyador, i en una injustícia total, aquesta recompensa és variable i pot assolir altures exorbitants. A l'antiguitat, la riquesa només era possible per als reis, els grans, les herències dels quals, transmeses de generació en generació, només creixien, tret que un esdeveniment brutal posés fi a aquest descens.

En el nostre temps, el principi de la competència per si sol explica el funcionament de la societat americana als EUA. I en una ceguesa moral total, la majoria dels nord-americans troben normal que un president d'empresa s'enriqueixi pel seu compte que països sencers de la resta del món. I si aquesta situació persisteix sense escandalitzar massa els éssers humans, és perquè la possibilitat d'enriquir-se s'ofereix a tothom, i gairebé tots somien aprofitar aquesta oferta. La competència provoca gelosia perquè uneix i posa en competència els pobres i els rics. I el món del diable està organitzat de tal manera que els diners són una necessitat vital perquè ho compren tot: menjar, roba, habitatge, plaer i poder polític. Va ser a través de la seva enorme riquesa familiar que el nebot de Juli Cèsar, el jove Octavi, va comprar el suport de la plebs romana i es va convertir en el primer emperador romà de la història amb el nom de Cèsar August (il·lustre). Durant l'Edat Mitjana, la competència va enfrontar els senyors locals entre si, i el senyor derrotat es va convertir en vassall del vencedor, perdent una part important de les seves propietats, que van anar al vencedor. Va ser de nou la competència, no recolzada per l'Església Catòlica Romana, la que va causar les guerres religioses que van marcar l'era de la impressió mecanitzada de la Bíblia.

Havent observat els desavantatges de la competència, és fàcil entendre que per obtenir la veritable felicitat, aquest principi de competència ha de desaparèixer completament. I el principi de vida que el substituirà és el de la complementarietat que s'aplica a tot, humans, animals, plantes, arbres, verdures, fruites, etc. Però també i sobretot, la Santa Bíblia, el principi essencial de la qual és precisament aquesta **complementarietat** des del seu primer llibre anomenat Gènesi fins a l'últim anomenat Apocalipsi.

En construir la Bíblia sobre aquest principi de **complementarietat**, Déu no només ens revela la història de la història religiosa humana, sinó que ens revela, principalment, el principi impulsor sobre el qual construirà la felicitat perfecta dels seus escollits i dels seus àngels per a l'eternitat. La diferència que aporta l'altre és un plus beneficiós per a tota la comunitat. I com que la recompensa ja no hi és, la contribució d'una personalitat diferent és completament positiva. La imatge d'una cadena de bicicleta il·lustra la situació d'una societat construïda sobre el model **complementari**. Els enllaços que formen aquesta cadena són perfectament iguals. La vida segons Déu condueix a la mateixa igualtat de drets, fins i tot si les tasques i l'ordre jeràrquic són diferents. L'eternitat, per tant, només és desitjable per a les persones que troben plaer en aquest compartir **complementari**. És per això que Déu mai ha intentat obtenir l'adhesió de totes les seves criatures al seu estàndard. Sap, en primer lloc, que convèncer-les a totes és impossible i està plenament satisfet de seleccionar amb el temps els

escollits que tenen el perfil adequat per al seu estàndard de salvació i les condicions de la vida celestial eterna.

Al llarg de les seves pàgines, la Bíblia ens introdueix a les experiències terrenals dels servents de Déu. El nostre coneixement de Déu comença amb la nostra lectura de la Bíblia a Gènesi 1 i 2. I en aquests versos, aprenem què Déu aprova o condemna: aprova la llum i condemna la foscor, símbols del bé i del mal. A Gènesi 2 llegim: " *I Déu va beneir el **setè dia** i el va santificar* ". És allà, en aquestes paraules, que aprenem la importància que té el descans del " **setè dia** " per a ell, i també per als seus veritables elegits que comparteixen els seus gustos i valors. És per això que, després del recordatori d'aquesta importància a causa de la seva presentació com el quart dels Deu Manaments de Déu, la paraula dissabte mai no s'esmentarà a les seves profecies de Daniel i Apocalipsi. La seva identificació, amb el " *segell del Déu vivent* " d'Ap. 7:2, es basa en un acte de fe, que depèn del coneixement de Déu. I aquest principi confirma l'afirmació de Jesucrist, que va dir: " *I aquesta és la vida eterna: que et coneguin a tu, l'únic Déu veritable, i a Jesucrist, a qui has enviat* ". De la mateixa manera, en aquestes profecies, el " **pecat** " no s'identifica perquè no s'esmenta la paraula "dia del sol", i la seva identificació també depèn de la fe, que coneix Déu o no el coneix. La profecia divina no esmenta les coses en un llenguatge clar; només les suggereix, i és l'Esperit de Jesucrist qui dóna als lectors que l'estudien la convicció de la interpretació o no la dóna, segons si els jutja dignes o no. El nostre coneixement de Déu augmenta amb el temps i les experiències revelades. Ja al Gènesi 3, aprenem que les amenaces presentades per Déu no s'han de prendre a la lleugera, ja que la desobediència d'Eva, i més tard d'Adam, va ser castigada amb la mort, tal com Déu havia dit a Adam. De la mateixa manera, la vinguda del diluvi d'aigua el 1655 després del pecat va confirmar aquesta necessitat d'obeir la seva paraula sota pena de genocidi humà. Els quaranta anys durant els quals Déu va alimentar el seu poble al desert van confirmar encara més la seva capacitat de fer-los viure o morir. Després, a través de jutges i reis, la mateixa lliçó es va renovar al llarg de l'antiga aliança. Aleshores, Israel beneït per Déu va entrar a la nova aliança basada en la sang vessada per Jesucrist. En aquest punt de la història, es van complir les paraules de Crist: " **Tot s'ha complert** ". La reconciliació de Déu amb els elegits pecadors es va fer possible, i a mesura que renunciaven al pecat, l'ofrena de sang justa va donar concretament el seu fruit de gràcia divina a les seves vides. Jesús els va rentar literalment i espiritualment dels seus pecats. Malauradament, amb el temps, el 7 de març de l'any 321, la joia de Déu, la seva perla de gran preu, el seu sagrat Sàbat, va ser abandonada per un decret imperial romà ordenat per l'emperador Constantí I ^{el} Gran. Com a resultat, les malediccions del càstig diví continuarien fins a la fi del món, al retorn de Jesucrist. Però Déu havia profetitzat la seva intenció de restaurar la seva veritat, si no sobre tota la terra del pecat, al principi, en la fe adventista del setè dia que va ser restaurada oficialment pel decret de Daniel 8:14 que fixa la data d'aquesta restauració a la primavera de l'any 1843. Però en aquest moment, aquesta restauració encara no s'ha realitzat literalment, però ja condemna la pràctica del diumenge romà observat fins a aquesta primavera de 1843. El dissabte serà practicat pels escollits seleccionats

només després del final de la segona prova adventista del 22 d'octubre de 1844, és a dir a partir del 23 d'octubre de 1844.

Al mateix temps que exigia la restauració de la pràctica del seu sant Sàbat del setè dia, des de la primavera de 1843 i la tardor de 1844, Déu va començar a portar als seus elegits la seva gran Revelació. Què de nou podia aportar, després del ministeri terrenal de Jesucrist? Només la revelació de l'existència del "**pecat**" que el diable havia restablert a l'Església cristiana, després d'aquest ministeri de Jesucrist. I per portar aquesta revelació concretament, Déu la va fer descansar sobre dos llibres profètics, Daniel a l'antiga aliança i l'Apocalipsi a la nova aliança. I aquí, de nou, és impossible donar més importància a un o altre d'aquests dos llibres, perquè són incontestablement **complementaris**. Sense Daniel, l'Apocalipsi és incompreensible, i sense la Revelació donada a Joan, Daniel roman imprecís i misteriós. Daniel proporciona molts menys detalls que l'Apocalipsi, però aquesta manca de quantitat es compensa amb la qualitat de la seva revelació, perquè ens presenta les bases essencials per entendre el judici que Déu emet sobre les religions jueva i cristiana. Per a la religió cristiana, aquestes bases es resumeixen de manera molt senzilla de la següent manera: Dan. 8:12: "*l'exèrcit va ser lliurat amb el perpetu a causa del **pecat***"; quan? El 538; data de l'establiment del "**pecat**": 7 de març de 321. El temps d'aquest abandonament a l'església romana és de 1260 dies-anys presentats en la forma "*un temps, temps i mig temps*" a Dan. 7:25: "*Pronunciarà paraules contra l'Altíssim, oprimirà els sants de l'Altíssim, i pensarà en canviar els temps i la llei; i els sants seran lliurats a les seves mans **durant un temps, temps i mig temps***". » La mateixa durada de temps es presenta com a "**quaranta-dos mesos**" i "**1260 dies**" a Apocalipsi 11:2-3: "*Però l'atri exterior del temple, deixa'l fora i no el mesuris; perquè ha estat donat als gentils, i trepitjaran la ciutat santa **durant quaranta-dos mesos**. I donaré autoritat als meus dos testimonis, vestits de sac, i profetitzaran **durant mil dos-cents seixanta dies***".

Després d'aquests 1260 anys reals dels regnats persecutoris dels papes romans i les monarquies europees, a Daniel 8:14, Déu estableix l'any en què començarà la revelació del seu judici. Això és possible gràcies a la selecció dels elegits, la fe dels quals es posa a prova fins al punt que Déu els declara "**dignes**" a Apocalipsi 3:4: "*Tot i això, teniu uns quants homes a Sardes que no han contaminat els seus vestits; caminaran amb mi vestits de blanc, **perquè són dignes***". Sobre quina base els jutja Déu dignes? A diferència de multitud de falsos cristians tradicionalistes, els elegits de Déu es distingeixen per la coherència del seu comportament d'acord amb les seves paraules. Reclamen la salvació de Jesucrist i Déu els autentica perquè es preocupen d'obeir-lo i dóna una importància vital a les seves revelacions bíbliques profètiques. Les profecies divines van ser escrites a la Bíblia, però només són comprensibles quan el seu Sant Esperit il·lumina les ments dels seus elegits. Aquestes persones, que per naturalesa només desitgen fer i complir la seva voluntat divina, descobreixen que és Déu mateix qui, coneixent la seva naturalesa profunda i veritable, els ha guiat i conduït cap a la seva obediència. Segons la imatge bíblica, no és l'ovella la que busca el seu amo, sinó el contrari: és "*el bon pastor*" que "*vé a buscar les seves ovelles perdudes*". I Jesús va afegir: "*Les meves ovelles coneixen la meva veu; jo*

les crido i em segueixen ". Aquest tema em porta a parlar de la conversió de Pau. Va ser possible perquè Pau estimava sincerament la veritat revelada al seu poble, Israel, a qui Déu havia fet custodi dels seus oracles. Estava animat cegament per un zel sincer, a diferència d'altres jueus enganyosos i calculadors, com el gran sacerdot Caifàs o Judes. Déu, que examina les ments, els cors i els esperits, coneixia perfectament la seva veritable naturalesa. Per tant, el va obligar mitjançant una visió engegadora a convertir-se i servir-lo. Pau és el cas típic de l'"*ovella perduda* " que Jesús ve a rescatar del campament del diable perquè n'és digna.

Com la veritat divina, els elegits són persones senzilles i, sobretot, molt lògiques. Per ser entesa, la revelació divina no requereix cap educació superior, perquè les coses revelades són accessibles als homes més simples, ja que Déu els ha donat la intel·ligència.

Així, després de la gran llum rebuda en Jesús pels seus primers apòstols, segles de foscor espiritual van dominar la vida humana fins al retorn de la llum que va venir després de la prova de fe "adventista" a la tardor de 1844. Això només va ser el començament del retorn de la llum divina, però es van restaurar els elements essencials: la pràctica del veritable repòs del Sàbat del setè dia i la consciència de la importància de la revelació profètica de la Bíblia, que confirma l'anunci del retorn gloriós final de Jesucrist. Les interpretacions de les profecies encara eren falses i provisionals, però l'actitud dels servents de Déu era digna de la salvació de Crist. Com que examina els cors i els pensaments, Déu selecciona els seus elegits segons criteris de veritat que toquen la naturalesa dels éssers humans. La veritable comprensió dels misteris revelats depèn només del temps, perquè s'aconsegueix gradualment i arriba al seu punt àlgid només en els darrers dies dels sis mil anys de la selecció dels elegits del projecte diví.

El "**pecat** " revelat a Dan. 8:12 és el vincle que connecta les imatges d'Europa il·lustrades a l'Apocalipsi pels símbols "**deu banyes i set caps**" . Aquest simbolisme de les "**deu banyes** ", citat per primera vegada a Dan. 7:7, és el blanc de Déu, a l'Apocalipsi, en tres èpoques diferents identificables per l'absència o presència de "**diademes** " col·locades sobre "**els caps** " o sobre "**les banyes** ". I en aquest enfocament, Déu torna a apel·lar al principi de **complementarietat** . Així, quan aquestes "**diademes** " són sobre els "**set caps** " a Ap. 12:3, Europa és el blanc de la seva fase imperial romana; la qual cosa evoca les persecucions dels primers cristians, fins a la pau enganyosa i enganyosa establerta per l'emperador Constantí, l'ordenador de l'abandonament del Sàbat diví el 7 de març de 321. Va ser llavors quan es va establir aquest "**pecat** " denunciat per Déu a Dan. 8:12. Però va ser emmascarat per l'adopció del "dia del sol" que el va substituir el primer dia de la setmana. I és així que amb aquesta substitució del sant diví Sàbat, el "dia del sol" honorat pels pagans romans, el primer dia de la setmana divina, es va convertir en "**la marca** " de l'autoritat romana en oposició al Sàbat que constitueix, en si mateix, " el **segell reial del Déu vivent** ". Heu d'adonar-vos de quant es va sentir això com una traïció i una afronta per part del Déu Creador, i com a resultat, la gràcia de Crist ja no podia ser obtinguda pels pecadors que cometien un pecat voluntari. Perquè les paraules "**setè i primer** " **van fer que els culpables fossin aquells que van legitimar el canvi provocat per aquest**

emperador romà. Però el canvi en el dia de descans setmanal va ser ben preparat pel cessament dels " deu " anys de terrible persecució, profetitzada a Apocalipsi 2:10, perpetrada per l'emperador romà Dioclecià i els seus emperadors associats en la seva tetrarquia, entre el 303 i el 313. Ordenada per Constantí, la cessació de les persecucions va afavorir el desenvolupament de la religió cristiana, i en massa, les persones no convertides van ser batejades, per tal d'entrar a la nova religió protegida pel mateix emperador. Totes aquestes conversions superficials van acceptar el canvi en el dia de descans sense cap problema. Perquè en aquell moment, els escollits, els veritables, capaços de resistència, eren tan pocs en nombre com en qualsevol altra època, fins a la nostra. Amb l'adopció del primer dia de descans, presenciem la formació original de la religió catòlica romana. Com el cuc és en el fruit, **la "marca"** diabòlica ha entrat en la doctrina i la pràctica religiosa cristiana, i per a la perpetuïtat terrenal, fins al retorn gloriós de Jesucrist.

Subtilment, a Apocalipsi 13:1, les "**diademes**" es mouen dels "**set caps**" a les "**deu banyes**". L'Esperit indica així que **l'Europa de les monarquies** està dirigida en el context de la seva submissió al règim papal romà establert des del 538 fins al 1798, és a dir, el que Dan. 8:24 va profetitzar dient: "**Les deu banyes són deu reis que sorgiran d'aquest regne. Després d'ells en sorgirà un altre, serà diferent del primer, i sotmetrà tres reis**". Per tant, és aquest altre "**rei**" de Daniel qui és designat amb el símbol dels "**set caps**" a l'Apocalipsi. En aquest versicle, hem de destacar la importància de la precisió "**serà diferent del primer**" perquè aquesta "**diferència**" és el seu poder religiós papal. Així, contràriament a les afirmacions de l'església papal romana, els papes no són successors de l'apòstol Pere, ja que Déu situa l'aparició del règim papal després del desmembrament de l'Imperi Romà; que es va dur a terme a partir de l'any 395. El vincle que connecta aquesta era de l'Europa de les "**deu banyes**" continua sent el "**pecat**" establert per l'emperador Constantí. Però aquesta vegada, el "dia del sol" és imposat per una organització religiosa, i a més, ha estat rebatejat com a "dia del Senyor" o, en llatí, "Dies Domenica" i en francès: "diumenge". Del nostre coneixement d'aquests fets, el valor de la nostra fe dependrà de la nostra reacció. Estem indignats, atordits, desafiats, sorpresos, commocionats, indignats o ens deixa freds i indiferents? Qui va patir l'afronta no és qualsevol. Aquest és el gran Déu, creador de tota la vida, coses, lleis o principis, i el preu a pagar és proporcional a la seva omnipotència. Tant si és conscient del problema com si no, tota la humanitat està pagant les conseqüències d'aquesta lesa majestat divina a través de múltiples malediccions incessants que la colpegen de moltes maneres: erupcions volcàniques, terratrèmols, tsunamis, ciclons devastadors, invasions d'insectes destructius, inundacions, calamarsa i guerres mortals, etc. A la culpa de l'emperador Constantí, el papat romà va afegir l' "**arrogància**" que li imputa Dan. 7:8 i 20, en atrevir-se a transformar el text original dels deu manaments de Déu, arribant fins i tot a atrevir-se a suprimir el text del segon manament, pel qual Déu prohibeix la prosternació davant imatges esculpides de qualsevol criatura terrestre o celestial. Ignorant aquesta prohibició divina, multitud de persones es prostren davant imatges de sants canonitzats per la mateixa Església Catòlica Romana Papal, cometent així religiosament abominacions pietoses. Amb el temps, els

humans reproduïen els mateixos comportaments, fins i tot si el context històric canvia. Però en el nostre temps, la llarga pau estesa fins a l'any 2022 ha accentuat el fenomen. Déu i els seus principis són ignorats i menyspreats injustament i odiosament. L'Església Papal va formalitzar així la forma pagana donada al cristianisme des de l'any 321. I quan, entre 1170 i 1789, la veritat divina es va difondre a través de la Bíblia, va perseguir fins a la mort els profetes protestants de Déu i la mateixa Bíblia, la lectura de la qual estava prohibida; els delinqüents s'exposaven a la mort, l'empresonament o les galeres del rei.

Per posar fi a aquesta dominació abominable, Déu va suscitar la Revolució Francesa i la seva massacre venjativa, prenent com a víctimes els principals culpables: la monarquia i el clergat del catolicisme romà, inclòs el papa Pius VI, que va morir a la presó de Valence, a la Drôme, el 1799. La pau religiosa establerta per Déu després d'aquestes massacres havia d'afavorir la restauració de la seva veritat doctrinal. Va ser, doncs, en aquest temps de pau religiosa que es van poder dur a terme els judicis adventistes de 1843 i 1844. Però a part dels escollits seleccionats en aquestes proves de fe profètica, la pau va afavorir especialment el desenvolupament del pensament lliure i l'ateisme format a les ments dels revolucionaris francesos. I aquest model es va estendre a totes les nacions occidentals d'Europa, mitjançant les guerres liderades per Napoleó I 'l'emperador de França. La situació només podia empitjorar amb el temps, fins al "**temps de la fi**" profetitzat a Dan. 11:40: "**Al temps de la fi**, el rei del sud l'atacarà. I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí, amb carros, genets i molts vaixells; vindrà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà". Aquest "**temps de la fi**" es produeix al final del temps del segellament dels elegits segons Apocalipsi 7:3: "**No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que hàgim segellat els servents del nostre Déu als seus fronts**". Un càstig final d'advertència, comparat amb el genocidi francès de 1793-1794, arriba llavors per colpejar l'Europa i el món culpables.

L'última era d'Europa es designa per l'absència total de "**diademes**" a les "**deu banyes**" i els "**set caps**" com la imatge d'Apocalipsi 17:3: "**Em va endur en l'Esperit al desert. I vaig veure una dona asseguda sobre una bèstia de color escarlata**, plena de noms de **blasfèmia**, que tenia **set caps i deu banyes**". La desaparició de les "**diademes**" a les "**deu banyes**" significa que l'Esperit té com a objectiu Europa en una època en què les monarquies han estat substituïdes principalment per règims republicans. Però de l'era anterior aquestes nacions republicanes han conservat les "**blasfèmies**" lligades als "**set caps**", és a dir, lligades a la ciutat papal romana. De la mateixa manera, la nova bèstia "**escarlata**" porta el color associat amb el règim papal catòlic romà anomenat "**Babilònia la Gran**" a Apocalipsi 17:4: "**La dona anava vestida de porpra i escarlata**, i guarnida amb or, pedres precioses i perles. Tenia una copa d'or a la mà plena d'abominacions i de la brutícia de la seva fornicació". I "**escarlata**" és, com el "carmesí" i el "**porpra**", el color del "**pecat**" segons Isaïes 1:18: "**Veniu, doncs, i raonem!**", diu Jahvè. "**Encara que els vostres pecats siguin com l'escarlata**, seran blancs com la neu; **encara que siguin vermells com el carmesí**, seran com la llana". Un "**mantell**" vermell **escarlata** simbolitzava el "**pecat**" que va ser imposat a Jesús a Mateu 27:28: "**I el van despullar dels seus vestits i li van posar**

un mantell **escarlata** ". Però aquest " **mantell escarlata** " també el va confirmar com a " **rei dels jueus** "; l'" **escarlata** " també és un signe de reialesa.

Aquesta imatge que es dona a Apocalipsi 17:3 és la del nostre campament occidental, que comparteix en comú el patrimoni religiós de l'església papal romana. **Aquesta compartició preocupa també les nacions protestants hereves del primer dia de descans ensenyat per l'església romana. Però també és la imatge de l'últim govern universal** que serà format i establert pels rebels supervivents de la Tercera Guerra Mundial. Aquest últim règim autoritari terrestre està simbolitzat a Apocalipsi 13:11 per la " **bèstia que puja de la terra** ". Apareix, amb el **temps** , després de la " **primera bèstia** " que, ella mateixa, " **va pujar del mar** " a Apocalipsi 13:1. En aquesta successió " **mar terra** ", Déu profetitza les successives dominacions, catòlica romana, després protestant americana, segons la imatge proposada a Gènesi 1:9-10: "I Déu va dir: *Que les aigües que hi ha sota el cel s'apleguin en un sol lloc, i que aparegui la terra seca. I així va ser. Déu va anomenar la **terra seca Terra** , i l'aplegament de les aigües va anomenar **Mars** . I Déu va veure que era bo* ".

La naturalesa **complementària** del muntatge profètic es demostra mitjançant successives revisades de l'era cristiana des de diferents perspectives, i totes aquestes revisades se superposen per formar els missatges **complementaris** revelats per Déu. La importància de la profecia només pot esdevenir evident per a alguns dels escollits quan vegin proves convincentes de les interpretacions que se'ls proposen. Us recordo que per a alguns serà massa tard quan la profecia es compleixi, ja que Déu declara a Ezequiel. 33:33: " **Quan aquestes coses passin, i vet aquí que passin! Sabran que hi havia un profeta entre ells** ". Ho sabran, sí, però massa tard, perquè aquest missatge es refereix a aquells a qui Déu diu al seu profeta, al versicle 32 anterior: " **Vet aquí que ets per a ells com un cantant agradable, amb una veu bonica i hàbil en la música. Escolten les teves paraules, però no les posen en pràctica** " . Conec bé aquest versicle, ja que va ser presentat per l'Esperit a algú que em preguntava sobre això. Els contextos canvien, però el comportament humà rebel continua en la incredulitat. No, per agradar a Déu, l'home no ha d'esperar el compliment de les coses profetitzades, ha de creure en el seu compliment abans de tenir la prova provada. La fe és una confiança donada per endavant al Déu revelador. I quan arriba el compliment de les coses, Déu només conserva la manca de fe mostrada anteriorment pels incrèduls o, al contrari, la fe observada en els seus veritables elegits. És per això que les proves que ofereixen als elegits les profecies no es refereixen al seu compliment, sinó que apareixen en el descobriment i la comprensió de les subtileses que Déu demostra en la seva disposició profètica. Aquesta és la prova que Déu considera agradable, perquè els seus elegits descobreixen i admiren la saviesa i la intel·ligència infinites i il·limitades de la seva divinitat. Comprendre la profecia bíblica constitueix l'atorgament d'un diploma espiritual que Déu ofereix a l'escollit que se'n demostra digne. Perquè les profecies bíbliques condensen i reproduïxen els ensenyaments proporcionats per tota la Bíblia, des del Gènesi fins a l'Apocalipsi. És aquest estudi profètic el que ens permet afirmar que tots els llibres que formen la Bíblia són l'expressió de la inspiració de l'únic Esperit Déu que ens va visitar amagat en un cos humà en Jesucrist.

De la petita llum a la gran llum

Amb raó i utilitat donem importància a les dates 1843 i 1844 dels dos primers judicis adventistes. Però ja és hora de saber que la data de 1994 va estar marcada per una glòria més gran que aquestes dues dates. I això malgrat el caràcter d'aquesta experiència espiritual ofegada i ignorada pels adventistes estesos arreu del món. Tanmateix, és en aquesta data de 1994 que Déu va presentar la gran llum profetitzada en la primera visió que va donar a la seva profetessa Ellen Gould White i que ella relata i descriu a la seva obra "Primers escrits". Aquesta gran llum és digna d'aquesta qualificació, perquè a diferència de l'anterior establerta entre 1844 i 1873, és definitiva i mai es posarà en dubte. La seva importància es confirma pel fet que Déu nega el valor de l'herència adventista original dient en el seu missatge a " **Laodicea** ", el nom de l'última era de l'adventisme institucional oficial, a Apocalipsi 3:17-18: " *Com que dius: 'Sóc ric i m'he enriquit i no necessito res', i no saps que ets miserable, miserable, pobre, cec i nu, et aconsello que em compris or provat al foc, perquè siguis ric; i vestits blancs* , perquè siguis vestit i no es vegi la vergonya de la teva nuesa; i ungeix-te els ulls amb col·liri, perquè hi vegis ". » En aquest versicle, la necessitat d'obtenir de Jesucrist " **vestits blancs** " confirma el qüestionament de l'estatus dels pioners de l'adventisme que Déu s'adreça i designa a Apocalipsi 3:4, dient sobre ells aquestes paraules de benedicció: " *Tanmateix, tens a Sardis uns quants homes que no han contaminat els seus vestits; caminaran amb mi amb vestits blancs* , perquè són dignes " . Òbviament, aquesta dignitat s'ha perdut i la necessitat de qüestionar el patrimoni doctrinal de la tradició adventista és evident i recolzada. I això, encara més, ja que el versicle fundacional de l'adventisme, Daniel 8:14, ha de ser completament retraduït. L'antiga traducció " *Fins a dos mil tres-cents vespres i matins, el santuari serà purificat* " esdevé, segons el text hebreu: " **Fins al vespre i al matí dos mil tres-cents; i la santedat serà justificada** ". No es tracta d'una simple neteja, sinó d'una retraducció completa. I aquesta vegada, el missatge té l'avantatge de fer-se clar i comprensible, perquè ja no es tracta d'un santuari celestial per ser purificat, sinó de la " **santetat** " divina i humana per ser " **justificats** " per la " **justícia eterna** " portada per Jesucrist, segons Dan. 9:24: " *Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teva ciutat santa, per acabar les transgressions i posar fi als pecats, per fer la reconciliació per la iniquitat i introduir la justícia eterna* , per segellar la visió i la profecia, i per ungir el Sant dels Sants " . El missatge de Dan. 8:14 esdevé lògic i coherent, ja que apareix després de les acusacions que Déu fa contra el fals cristianisme, hereu de les abominacions catòliques romanes citades al versicle 13 que el precedeix: " *Vaig sentir un sant parlar, i un altre sant va dir al que parlava: Quant de temps durarà la visió sobre el sacrifici diari i sobre el pecat desolat? Quant de temps seran ~~trepitjats el santuari~~, la santedat i l'exèrcit ?* ". A partir de la primavera de 1843, final dels 2300 vespres-matins que comencen a la primavera de l'any 458, Déu tanca la porta de la seva gràcia a aquest fals cristianisme que afecta totes les religions cristianes oficials que practiquen la resta

del primer dia romà. La selecció dels elegits adventistes pot, doncs, començar a partir d'aquesta primavera de 1843, i aquest és el propòsit dels dos falsos anuncis del retorn de Jesucrist per a les dates de la primavera de 1843 primer, després per al 22 d'octubre de 1844. Per a Déu no importa que Jesús no vingui en aquestes dues dates, per a ell, l'única cosa que importa és la manera com aquests anuncis són rebuts pels candidats a la prova de fe. I allà, els deixebles de Descartes són automàticament desqualificats, perquè el raonament de Déu no té res de cartesià sinó que és extremadament subtil. Perquè per a ell, allò que és fals, fa el paper de veritat, durant un temps limitat de prova. La falsedat que fa servir Déu no és una mentida, perquè Déu la fa servir per salvar els seus escollits, a diferència del diable que fa servir la falsedat de les seves mentides per destruir les ànimes humanes.

Pel que fa a la comprensió profètica, la petita llum de 1844, anomenada simbòlicament "**el crit de mitjanit**" segons "**la paràbola de les deu verges**", ja no té res a comparar amb la gran. De fet, el 1994, la llum portada per Déu va arribar a il·luminar completament els 12 capítols del llibre de Daniel i els 22 capítols del llibre de l'Apocalipsi. No va ser fins al 2018 que noves llums em van portar a estudiar i compartir les perles profètiques amagades al llibre del Gènesi. Va ser en aquesta mateixa data que l'Esperit em va permetre descobrir l'existència d'un missatge profètic contingut en el text original dels deu manaments de Déu. I va ser de nou a la primavera d'aquest any 2018 que l'explicació que porta a fixar el retorn de Jesucrist per a la primavera del 2030 em va ser revelada, i al meu germà en Crist Joel, que em recolza i m'ajuda eficaçment gràcies als dons i a l'excel·lent memòria històrica que Déu li va donar.

Des del 1982 he estat esperant que es compleixi la Tercera Guerra Mundial, que s'ha estat preparant per començar a Ucraïna des del 24 de febrer de 2022. I finalment la veig arribar. No és que tingués pressa per entrar en aquest context terrorífic, sinó perquè sabia que l'esdeveniment era inevitable, perquè ho havia profetitzat Déu Creador. Aquesta etapa terrible estava davant meu, i després d'ella, la encara més terrible, la prova final de la fe en què es dictarà un decret de mort contra tots els observadors del sant Sàbat de Déu. I al final d'aquesta prova, finalment, l'alliberament portat pel gloriós i diví Jesucrist.

El creixement constant de la llum divina també ha augmentat el meu coneixement de Déu, i he pogut adonar-me de quant la seva veritable imatge és ignorada pels habitants de la terra i, sobretot, vergonya per a ells, pels cristians fins als Adventistes del Setè Dia, abandonats per Déu des de 1994. Amb el temps i la tecnologia, la terra s'ha convertit en un petit poble on tothom descobreix l'existència i els costums dels altres. Com a resultat d'aquests intercanvis internacionals, es desenvolupa un tipus humà internacional per tota la terra. Els mateixos gustos pel consum, el mateix interès per la tecnologia i el seu progrés, els mateixos tipus de menjar i beguda, i també, i sobretot, la mateixa falsa concepció del Déu creador. A la Xina, el país que adora el gran Drac, el "yíng i el yang" representen els principis oposats del bé i del mal. Les forces són iguals, i el guanyador de vegades és un, de vegades l'altre. Aquestes filosofies han penetrat a la nostra societat occidental. I això s'ha fet encara més fàcil perquè la religió

catòlica romana ha presentat durant molt de temps la fe cristiana sota aquest principi: Déu és el déu del bé, Satanàs el diable és el déu del mal. Seria més exacte dir: Déu és la veritat, Satanàs el diable és el mentider i la mentida. Tot això perquè Déu de vegades fa mal als homes rebels i als àngels dolents. De la mateixa manera, a l'inrevés, per seduir les seves víctimes, Satanàs els pot fer el bé de tant en tant. Però el temps del "sèrrum" s'ha acabat; ara hem d'alliberar-nos dels falsos prejudicis transmesos per les tradicions religioses humanes. No, no hi ha un Déu del bé i un déu del mal com ho conceben multituds d'occidentals amb els orientals xinesos o hindús. La situació real és molt diferent, perquè només hi ha un Déu, l'Esperit Creador, que dona el bé o el mal. Quan infligeix el mal, ho pot fer directament ell mateix a través de la natura, o pot confiar l'acció al diable i als seus dimonis. Però ell i només ell ho decideix tot. Els dimonis ja han demostrat que no poden resistir el poder del Déu Creador encarnat en Jesucrist. El temen i se sotmeten a la seva autoritat. El camp del bé i el del mal, per tant, no són absolutament iguals. Però aquesta falsa concepció de les coses persisteix perquè els homes són víctimes de la seva ignorància bíblica i de la influència de falses filosofies estrangeres.

Com a resum final del meu coneixement de la profecia bíblica, observo similituds entre les eres fixades per la divisió del temps profètic. La divisió principal se centra en la data de 1844. Per tant, tenim una era entre l'era apostòlica i el 1844, i una era entre el 1844 i el retorn de Jesucrist. Ara bé, aquestes dues eres segueixen la mateixa doble experiència. Comencen en un temps de llum, passen per un temps de dominació de les tenebres i la llum divina torna per reparar els errors doctrinals adoptats. Desenvolupo aquesta idea per a l'era situada abans del 1844. Comença a la llum apostòlica doctrinalment pura i perfecta, després passa entre el 538 i el 1798 per un temps de profunda foscor, però per la Reforma del segle XVI la llum bíblica restaura les veritats evangèliques com la salvació donada per la gràcia i la fe basades només en les Escripures bíbliques. Per al període posterior al 1844: les proves adventistes produeixen la fe adventista del setè dia zelosa per la veritat divina; la fe adventista reproduïx la fe perfecta dels apòstols. Amb el temps, l'adventisme es torna mundà i perd el seu amor per la veritat, i la foscor el domina fins al 1994, quan Déu suscita una nova esperança adventista per al retorn de Jesucrist. La gran llum profètica que acompanya aquesta esperança és rebutjada i menyspreada malgrat l'advertència donada per Déu a I Tes. 5:19-20-21: " *No apagueu l'Esperit. No menyspreu les profecies. Però proveu-ho tot; reteneu-vos al que és bo;* " I en aquesta prova de fe, Déu selecciona els seus últims escollits, portadors de la seva gran i inimitable llum. A l'era adventista, la data de 1994 és, doncs, comparable a la del segle XVI. Així podem entendre millor com el 1844, Déu restableix els comptadors a zero. El seu requisit del veritable dissabte del setè dia estableix nous fonaments que condicionen l'obtenció de la salvació. La gràcia ara s'obté amb la condició que el cridat demostrï ser digne d'elecció pel seu amor a la veritat bíblica profètica. El coneixement del Sàbat adoptat progressivament reproduïx, mitjançant el símbol de les " *dotze tribus* " d'Apocalipsi 7, una etapa inicial de plena il·luminació comparable a l'època dels " *dotze apòstols* ". Així, la successió de les dues eres justifica l'evocació dels " **24 ancians** " d'Apocalipsi 4:4: " *Al voltant del tron vaig*

veure **vint-i-quatre...** " **trons** , i sobre ells **vint-i-quatre ancians** asseguts, vestits amb vestimentes blanques, i als seus caps corones d'or . Aquests " **ancians** " estan " **asseguts** " perquè han obtingut la victòria com Crist abans d'ells, a qui Déu diu, profèticament, al Salm 110:1: " *Un Salm de David. Jahvé diu al meu Senyor: **Seu** a la meva dreta, fins que faci dels teus enemics el teu escambell dels peus* " .

Des del 1844 fins a l'actualitat, la fe cristiana no combatent s'ha tornat tèbia, formalista, tradicional i, per tant, molt superficial. Ara, al capítol anterior, vaig citar aquest versicle on Jesús va dir: "Aquesta **és la vida eterna, que us coneguin**". tu, l'únic Déu veritable, i Jesucrist, qui has enviat ". Ara, a Gènesi 4:1, l'Esperit ens diu: " **Adam va conèixer** Eva, la seva dona; ella va concebre i va infantar Caín i va dir: *He format un home amb l'ajuda de Jahvé* " . En aquest vers, el verb " **conèixer** " pren una forma sexual que demostra que Déu en cap cas es pot conformar amb una relació superficial, perquè exigeix dels seus veritables elegits una comunió profunda, sincera i màxima; cosa que desqualifica les religions cristianes tradicionalistes.

Durant molt de temps, i fins al rebuig de Déu de l'adventisme institucional, els seus teòlegs es van equivocar en la seva interpretació dels retrets que Jesús adreça als seus servents en el seu missatge de " **Laodicea** ". Sempre van interpretar la seva " **tiebiesa** " com una manca d'amor fraternal, particularment assenyalat com a signe de benedicció, en el missatge de " **Filadèlfia** ", el nom de la qual significa precisament: amor fraternal. On és doncs el seu error? Es basa en el fet que Jesús no pot retreure a la seva Elegida la manca d'amor fraternal, perquè aquest fruit no depèn d'ella, ja que l'amor fraternal és un do de Déu: ell el dona o no el dona. D'altra banda, l'Elegida té la responsabilitat del que impedeix a Déu fer-la donar aquest fruit d'amor fraternal. També és una manca d'amor, però més espiritualment, una manca d'amor per la veritat profètica divina que Jesucrist reclama com el " **camí** ", que per **la veritat** porta a **la vida eterna** ", segons Joan 14:6. Eliminem aquesta " **veritat** ", que és el cas de l'Elegit de " **Laodicea** "; El « **camí** » s'interromp i ja no condueix a la « **vida eterna** ». En aquesta expressió, « **la veritat** » pren una importància cabdal, ja que és aquesta la que connecta « **el camí a la vida eterna** ».

No oblidem, en confirmació, aquesta altra cita, sovint mal traduïda, on la paraula «fidelitat» substitueix la paraula « **veritat**». » original: « **la veritat de Jahvè roman per sempre** », segons Salm 117:2.

El que l'adventisme oficial no ha entès és que el missatge formulat per Jesucrist es basa en una experiència específica que no és una generalitat. En circumstàncies històriques específiques, és a dir, entre 1980 i 1991, per Déu en Crist, vaig presentar als líders locals del bastió adventista de Valence a la Drôme, a França, la llum de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi perfectament i integralment desxifrades pels únics mitjans de la Bíblia, els ensenyaments dispersos de la qual proporcionen totes les respostes i explicacions. I com que aquesta llum anava acompanyada d'un anunci del retorn de Crist per a l'any 1994, el missatge va ser rebutjat i el seu missatger, és a dir, la meua humil i senzilla persona, va ser expulsat oficialment de la institució, però no el 1994, quan els fets m'haurien demostrat que estava equivocat, sinó sense esperar aquesta data, de la

tardor de l'any 1991; cosa que és encara més injustificada i, per tant, supremament condemnable pel Déu just i bo. Perquè, us recordo, el 1843 i el 1844, va ser precisament mitjançant dos falsos anuncis del retorn de Crist que Déu va posar a prova la fe dels cristians d'aquells temps. I per què aquests falsos anuncis? Deixar de banda, o santificar, els seus veritables elegits de l'època. El veritable o el fals només tenia un objectiu: revelar la naturalesa espiritual profunda i real que cada cristià amaga dins seu. Aquestes experiències adventistes són similars al càlcul del raonament inspirat per Déu al savi Salomó en el cas del nen disputat per dues mares. En ordenar que el nen fos tallat en dues parts, Salomó sabia que la seva ordre no s'hauria de complir, perquè la veritable mare preferiria perdre el seu fill abans que veure'l morir. De la mateixa manera, Déu sabia que Jesús no vindria el 1843, ni el 1844, ni el 1994, sinó que cada vegada, en la massa fosca de falsos cristians hipòcrites d'aquells temps, com les estrelles del cel fosc, les naturaleses invisibles dels seus veritables elegits brillarien amb força. I va obtenir el 1844 el que volia obtenir: una assemblea d'electes, però elegits només per poc temps, fins que la foscor satànica la va controlar i dominar, tant que Déu es va veure obligat a abandonar-la al camp del mal, el 1994. I des de principis de 1995, l'aliança oficial de l'adventisme amb la federació protestant va consagrar concretament aquest abandonament, convertint-se l'església adventista en una assemblea de poble caigut. En les paraules de Jesucrist, va ser llavors " **vomitada** " per ell. I aquesta elecció del verb "vomitar" és rica en lliçons. Perquè qui vomita sent nàusees. En aquesta imatge, l'amor de Jesucrist rebutja amb disgust els cridats indignes que el menyspreen.

La descendència d'Abraham

Aquest tema ha estat molt tractat pels cristians des de l'apòstol Pau fins als nostres dies, però avui us convido a descobrir aspectes nous i originals d'aquest tema de reflexió.

No discuteixo l'explicació de Pau que la descendència d'Abraham és Crist. Demostraré que en realitat hi ha dos tipus de descendència d'Abraham: una és carnal i l'altra és espiritual.

Literalment, la primera descendència d'Abraham fa referència al seu fill Isaac. I el següent estudi mostrarà que la successió dels descendents d'Abraham reproduïx una forma anàloga a l'experiència viscuda per Adam. Això consisteix a fer del mateix Abraham un nou Adam. Seguim aquestes etapes de la seva descendència.

El seu fill Isaac neix com a Crist d'un miracle realitzat per Déu.

El seu fill Isaac és maltractat pel seu germà Ismael, igual com Crist serà maltractat pels seus germans jueus.

El seu fill Isaac consent a ser sacrificat a l'altar erigit pel seu pare en obediència al manament de Déu. De la mateixa manera, Jesucrist consent a oferir la seva vida en obediència al manament del Pare.

De fet, Isaac pren com a esposa la que Déu tria per a ell. De la mateixa manera, Jesucrist tindrà com a esposa la seva Elegida, formada a partir de la reunió dels seus escollits redimits per la seva sang vessada a la creu. I aquesta "núvia" espiritual està composta d'escollits que són escollits per Déu.

Aquesta comparació amb Crist també funciona amb Adam, el primer home creat per Déu a imatge de Crist.

Adam tampoc va escollir la seva dona, va ser Déu qui li la va donar.

Adam va engendrar dos fills, Caín i Abel, i Abraham va engendrar dos fills, Ismael, el fill il·legítim, i Isaac, el fill legítim.

Caín mata el seu germà Abel per gelosia; de la mateixa manera, Ismael està gelós d'Isaac, el fill legítim i hereu, i el maltracta.

Per substituir Abel, que havia estat assassinat pel seu germà Caín, Déu va donar a Adam un nou fill anomenat "Set". De la mateixa manera, els dos fills d'Isaac eren oposats: Esaú era carnal, Jacob era espiritual. Jacob es va sentir amenaçat de mort per la trampa que havia fet al seu germà per prendre-li el dret de primogenitura per al seu propi benefici. No va ser Esaú qui va lluitar contra ell, sinó Déu mateix, i al final de la lluita, Déu el va matar espiritualment canviant-li el nom d'Israel. Sota aquest nou nom, Israel era comparable a Set, el tercer fill d'Adam, que també era molt espiritual i beneït per Déu.

Set produirà descendència de " **fills de Déu** " fins a la barreja dels matrimonis dels últims descendents amb les " **filles dels homes** " segons Gènesi 6:2. De la mateixa manera, Israel produirà dotze fills que es convertiran en els patriarques fundadors de les dotze tribus de l'Israel carnal de l'antic pacte condemnat a la llarga per Déu per les seves aliances antinaturals, els seus pactes amb els seus enemics i el seu rebuig del messies Jesús.

L'apostasia dels fills de Set és castigada per les aigües del diluvi. De la mateixa manera, l'apostasia final de l'Israel carnal és castigada per la seva mort nacional, després del rebuig del seu messies.

Aquesta demostració prova que, a través d'Isaac, Déu va emprendre una nova construcció humana que va prendre la forma de l'Israel de l'antiga aliança en què va néixer Crist, redemptor dels pecats dels seus escollits.

Ara, la gran lliçó d'aquesta demostració és entendre com aquesta antiga aliança va ser programada per desaparèixer perquè va ser substituïda per la nova aliança. I això em porta a assenyalar aquestes coses.

Qui era Abraham? Un home entre tots els pecadors que poblaven la terra en el seu temps. Va viure a Ur dels Caldeus entre gent corrupta i pecadora davant Déu. Però Déu el va arrabassar del seu entorn per beneir-lo perquè era digne. I en aquest punt de la història terrenal, Abraham és el pare espiritual dels veritables creients, la imatge dels elegits que la sang de Crist redimirà i vindrà a redimir d'entre tots els pecadors de la terra. Per tant, és essencial recordar que abans de ser el fundador d'una posteritat que prendrà la forma de l'Israel carnal, Abraham és la imatge dels elegits seleccionats d'entre els pobles pagans. Ignorants durant molt de temps de la història d'Abraham, les nacions paganes van ignorar el veritable programa salvador planejat per Déu. Cal dir que, gelosos del seu privilegi, els jueus no eren i encara no són partícips. La gelosia dels "**jueus de la sinagoga de Satanàs**" és recordada per Jesucrist a la seva Apocalipsi, a Ap. 2:9 i 3:9. L'oferta cristiana de salvació proposada als pagans els irritava terriblement i lluitaven contra aquesta nova competència amb mètodes odiosos, l'objectiu dels quals era fer-los morir, com Jesucrist, el seu Mestre, abans que ells.

Ara que aquestes coses i aquesta antiga aliança han quedat enrere, podem apreciar plenament el veritable pla salvador que Déu ha preparat per a tots els seus escollits. Perquè malgrat les seves aparences o les seves llengües, els escollits són seleccionats de tota la terra, únicament sobre la base del seu amor per la veritat de Déu i la veritat profana, perquè en totes les seves formes, la mentida és odiosa; això pel fet que sempre causa patiment a algú. És fàcil que un ésser humà enganyi un altre, però enganyar Déu és impossible. És per això que, en el seu estàndard de salvació eterna, la "**mentida**" ja no té el seu lloc, com Jesús ens recorda a Apocalipsi 22:15: "**Fora gossos, bruixots, fornicadors, assassins, idòlatres i tot aquell que estima i fa la mentida!**"

Per a Déu, no hi ha mentides petites o grans, només hi ha mentides, fruit de l'esperit diabòlic de Satanàs i els seus dimonis condemnats a mort per Déu. És per això que en absoluta oposició, exalta la puresa, la perfecta transparència del caràcter requerit pels seus elegits prenent la imatge del "**cristall**", a Apocalipsi 22:1: "**I em va mostrar un riu d'aigua de vida, clar com el cristall, que sortia del tron de Déu i de l'Anyell**". Què ens diu Déu en aquesta imatge? Traducció: i em va mostrar un poble viu, el caràcter clar com el cristall estava d'acord amb el judici (*tron*) de Déu en Jesucrist, que el va construir i produir.

Al llarg dels segles i mil·lennis, l'existència de l'Israel carnal ha alentit però no ha impedit que els pagans entrin al poble de Déu. Rahab, la prostituta de Jericó, en va ser un exemple principal. Rut, la vídua d'origen estranger, n'és un altre. Déu mai va impedir que un pagà considerat digne de la seva salvació entrés

al seu poble. Però és cert que no va ser fins a la mort i resurrecció de Crist que van abraçar la veritat en massa.

En resum de la revelació bíblica, la història situada sota el signe de l'antiga aliança es presenta com una experiència concreta de vida situada sota la norma de les lleis divines entre parèntesis entre les dues fases de salvació presentades als pagans. Déu ens ofereix aquesta experiència com a exemple, per fer-nos saber, essencialment, allò que no hem de repetir absolutament. Perquè en aquesta experiència, els bons models a imitar són molt rars. I en la majoria, són sobretot les faltes, els errors de judici i les accions rebels les que se'ns presenten, de manera que es revela la condemna divina d'aquestes coses. Els veritablement escollits no produiran aquestes faltes, perquè la seva naturalesa obedient els protegeix. El seu amor per Déu i la seva veritat és la seva armadura i la seva cuirassa, perquè no senten cap plaer a fer mal al Déu que estimen amb tota la seva ànima.

Aquest estudi ens ajuda a entendre millor per què, quan Jesús es va presentar davant d'ells, els jueus afirmaven ser descendents d'Abraham. Havien oblidat completament que el mateix Abraham era des del principi un simple pagà. La seva concepció carnal del seu Israel els havia portat amb orgull a considerar els pagans com a " *pedres* " comunes sense ànima. I coneixent els seus pensaments secrets, Jesús va profetitzar la conversió dels pagans dient-los, a Mateu 3:9: " *I no penseu que us podeu dir: 'Tenim Abraham per pare!' Perquè us dic que Déu és capaç de fer fills a Abraham amb aquestes **pedres** "*. I això és precisament el que estava a punt de fer.

Massa lligat al seu judaisme, Pau no comprenia aquest origen pagà del projecte diví de salvació, però el seu ensenyament de Rm. 11 recorda les lliçons essencials; en particular el risc que els pagans convertits reproduïssin les faltes de la incredulitat jueva; que resultaria d'un menyspreu per l'advertència bíblica i històrica pagada cara pels jueus exclosos de la salvació. Malauradament, els avisos són sistemàticament ignorats pels éssers humans que són naturalment rebels i orgullosos, o més simplement, indiferents. La desobediència dels no creients i els no creients no és, per tant, una sorpresa, però continua sent objecte d'una observació que justifica, a llarg termini, el judici de Déu i el seu càstig mortal.

En Abraham, Déu crea, doncs, en paral·lel amb els descendents d'Adam, una nova humanitat en la qual té previst "revelar-se". I aquest verb "revelar" per si sol ja resumeix tot el seu programa, ja que la revelació bíblica global acaba precisament amb la seva gran Revelació profètica anomenada Revelació, que significa: Revelació. I el primer versicle del capítol 1 confirma el seu paper: " ***La Revelació de Jesucrist, que Déu li va donar per mostrar als seus servents coses que han de succeir aviat, i que va donar a conèixer enviant el seu àngel al seu servent Joan* "** . Però compte, aquesta Revelació només és l'extensió de la seva gran Revelació en Jesucrist. Aquesta última profecia és útil per als seus servents que el van reconèixer en Jesucrist. La culminació de la revelació de Déu va ser, doncs, la de la seva encarnació en la carn divina i humana anomenada Jesús de Natzaret. Perquè malgrat tota la seva aparença i la seva conformitat amb el model humà normal, aquest cos estava marcat per Déu per una particularitat a nivell del

seu genoma. El descobriment de l'arca que portava la seva sang per Ron Wyatt va permetre saber que el de Jesús tenia 23 cromosomes X i un únic cromosoma Y. A part d'aquesta particularitat, el cos de Jesucrist era com el nostre: la mateixa aptitud a patir, per fam, set o contusions carnals físiques. Déu va venir a revelar el seu caràcter amorós que el seu aspecte diví terrorífic emmascarava parcialment a l'antiga aliança. Tanmateix, ja manifestava poderosament el seu amor per les seves criatures, però en enfrontar-se a humans rebels, sovint havia de castigar i castigar. Moisès, Caleb i Josuè van percebre i respondre a aquest amor diví. De manera que van representar en el seu temps els rars elegits que Jesús pot reconèixer avui com a fills seus per la seva obediència deguda a l'amor que li senten. Es fa evident, doncs, que per la seva banda, Déu no ha canviat, ni en Esperit ni en Veritat, ni en caràcter, ni en reacció punitiva, perquè en les paraules de Jesucrist trobem totes aquestes coses: tendresa envers els qui l'estimen i severes advertències envers els seus enemics.

La Revelació de Déu es basava, doncs, en la seva encarnació en la carn i l'esperit de Jesucrist. Aprenem a Gènesi 4:26 que el nom de Déu, Jahvé, només es va evocar des del moment en què Set, el tercer fill d'Adam, va engendrar el seu fill Enoix: " Set també va tenir un fill, i li va posar el nom d'Enoix. Aleshores la gent va començar a invocar el nom de Jahvé ". Això confirma el vincle paral·lel revelat anteriorment amb el naixement de Jacob substituït per Israel, que així pren la forma d'un tercer fill d'Isaac. I aquest nom "Jahvé" és en si mateix revelador del pla de Déu de revelar-se. Perquè, la traducció correcta d'aquesta paraula és un verb que s'ha de conjugar tant en present com sobretot en futur, que aleshores es tradueix com: Ell és i es revelarà, o revelarà el que és. Aquest nom que Déu es va donar a si mateix des de l'època de Set, doncs, portava un missatge del qual les religions jueva i cristiana es van privar; els jueus no el van pronunciar, ja que els falsos cristians l'han canviat pel nom "Etern". Perquè, per a Déu, el seu projecte de revelar la seva naturalesa d'amor i justícia era més important que convèncer els éssers humans de la seva eternitat. La falsa fe, per tant, ha frustrat constantment el Déu creador en negar-se a pronunciar el seu veritable nom. I entenc, avui, per què em veig impulsat personalment a rectificar aquest error en tots els meus escrits. Déu té un nom: YaHWÉH, el nombre del qual és: 26; Yod=10, Heth=5, Wav=6, Heth=5. Resulta que el departament de Drôme on visc també porta el número 26. I vaig trobar a Levític 26 les claus per interpretar les " *trompetes* " de l'Apocalipsi. Però hi ha encara més per descobrir, que quan Déu mateix pronuncia el seu nom, no diu; ell serà, però jo seré, o si no, revelaré el que sóc. I en hebreu, l'escriptura del seu nom canvia i esdevé: AHWH, el nombre del qual és llavors 17: Aleph = 1, Heth = 5, Wav = 6, Heth = 5; és a dir, el nombre simbòlic del "judici", segons Apo.17. I aquest nombre 17 està format per un 1 i un 7, és a dir, dos nombres que caracteritzen Déu = 1, creador = 7. Però 17 també és 10 + 7, 10 = la llei dels deu manaments + 7 Déu creador; aquí de nou, els estàndards de la justícia divina. Res del que toca Déu és degut a l'atzar, sinó que al contrari tot està calculat, pensat i organitzat per l'Esperit il·limitat del Déu totpoderós. Però compte, l'aplicació del xifratge de lletres només s'aplica a les llengües on aquest principi normalment existeix, és a dir, l'hebreu, el grec i el llatí.

Per tant, hem de recordar que Déu ha anunciat dues vegades la seva intenció de revelar el seu caràcter i la seva naturalesa. I cada vegada, ha presentat aquest anunci al llinatge que portava la seva benedicció, el de Set, a qui Gènesi 6:2 designa com a " **fill de Déu** ", i al llinatge d'Israel, que Déu va fer el seu poble per a la seva demostració històrica, pedagògica i universal. Era, fins al seu rebuig de Jesucrist, el " **poble de Déu** ", també molt sovint anomenat " **els fills d'Israel** ", un nom que recorda la promesa divina feta al seu patriarca " **Israel** ". Però aquest nom els vincula a l'herència religiosa tradicional i carnal; la qual cosa suggereix una durada provisional. L'establiment de la nova aliança confirmarà aquest caràcter temporal de l'antiga aliança.

Havent estat destruïda la línia de Set per les aigües del diluvi, la línia d'Israel ve a substituir-la i estendre-la. La mort col·lectiva provocada pel diluvi deixa en la història un avís diví solemne i terrible. Però el propòsit principal de Déu és salvar els elegits mitjançant la seva encarnació en Jesucrist, i això es realitzarà en la línia construïda sobre Israel, nascut Jacob, fill d'Isaac, fill d'Abraham.

Roma Perpètua

En aquesta presentació, recordo que Roma no és "la ciutat eterna" que els seus adoradors li atribueixen, sinó una ciutat la vida de la qual haurà estat llarga però només perpètua. També té el privilegi de veure la seva destrucció anunciada i descrita per Déu en les seves revelacions profètiques de Daniel i Apocalipsi. Llegim a Apocalipsi 17:16-17: " *Les deu banyes que has vist i la bèstia odian la prostituta, la despullaran, menjaran la seva carn i la consumiran amb foc. Perquè Déu ha posat en els seus cors dur a terme el seu propòsit i dur a terme un propòsit, i donar el seu regne a la bèstia, fins que es compleixin les paraules de Déu* ". Després, Apocalipsi 18 està completament dedicat a la descripció de l'execució del judici diví. Jesucrist va dir a les víctimes de les seves mentides i persecucions religioses històricament famoses: Apocalipsi 18:6-8: " *Pagueu-li com ha pagat, i doneu-li el doble segons les seves obres. A la copa on ha vessat, doneu-li el doble*". Tant com s'ha glorificat a si mateixa i ha viscut en el luxe, doneu-li tant turment i dol. Perquè diu en el seu cor: "Sec reina, no sóc vídua **i no veuré dol**". Per tant, les seves plagues vindran en un sol dia: mort, dol i fam; i serà consumida pel foc. Perquè poderós és el Senyor Déu que l'ha jutjada ". En aquest vers, Déu subratlla la seva afirmació de ser una "ciutat eterna": " *No veuré dol* ". El seu càstig vindrà després del gloriós retorn de Jesucrist, que revela a les seves víctimes seduïdes i enganyades la seva veritable naturalesa maligna.

La primera prova d'aquest missatge, que Déu ens adreça sobre el caràcter perpetu del tipus de dominació de Roma, es basa en el seu paper com a " *quart* " i últim imperi de les successions terrenals anunciades a Dan. 2, per la imatge de " *l'estàtua* ", i a Dan. 7, on l'Imperi Romà també és designat pel " *quart* " i últim " *animal* ". En aquests dos capítols, l'Imperi Romà es presenta com l'últim imperi dominant universal.

La nostra visió i anàlisi humanes són molt breus, a diferència de les de Déu, que abasten esdeveniments fins i més enllà de la fi del món. I aquesta diferència afecta la nostra perspectiva històrica sobre Roma. Els historiadors ens ensenyen que l'Imperi Romà es va dividir i es va desmembrar a partir de l'any 395, sota Teodosi. És cert que Roma va perdre la seva forma imperial, però el seu esperit romà es va estendre per tota l'Europa occidental i oriental, és a dir, a tot arreu on es va establir la civilització romana, voluntàriament o per la força. Això és tan cert que la dita ens recorda: "Tots els camins porten a Roma". Això és degut a que totes les legions romanes conqueridores van abandonar Roma i van construir carreteres que conduïen a tots els països conquerits i colonitzats. El règim imperial va succeir les diverses formes del règim republicà romà, que ja portava en si el caràcter imperialista que estigmatitza la civilització romana. Déu li va donar " **ferro** " com a símbol. I aquest símbol li escau bé, perquè reproduceix la duresa en la disciplina imposada als soldats mercenaris contractats, però també en el seu equipament, el pit i les espatlles dels quals estan protegits per una armadura de " **ferro** " i cuir gruixut. Les espases de bronze, massa fràgils, són substituïdes per glaives romanes, espases curtes de doble tall però que posseeixen la duresa i la resistència del " **ferro** ". Els romans innoven en l'art de la guerra gràcies a una enginyosa explotació de la disciplina: les legions prenen aspectes inesperats pels seus enemics en combat: els romans formen un cercle, i el grup pren l'aspecte d'una tortuga la closca de la qual està formada per alts escuts protectors. Davant d'ells, els seus adversaris es llancen a l'atac en gran desordre sense cohesió col·lectiva. I la tàctica romana aconsegueix la victòria, augmentant així contínuament el poder de Roma. I aquest poder només pot créixer ja que, després de la victòria, Roma contracta mercenaris de l'exèrcit del país derrotat, per tal de conquerir nous territoris. La victòria sobre els jueus de Masada demostra la tenacitat dels romans. No van dubtar a aixecar una rampa fins que van arribar al cim de la roca a l'altiplà on el rei Herodes havia construït una fortalesa en la qual s'havien retirat i establert els primers rebels jueus. La paciència i la determinació absoluta van caracteritzar l'exèrcit del poble romà i els van fer victoriosos. És per això que, a Apocalipsi 2:6 i 15, Déu designa el poble romà amb el nom de " **nicolites** ", una paraula construïda a partir de dos termes grecs: "Nike": nom de la divinitat de la Victòria personificada i "Laos", que significa poble. El desig de victòria és el signe identificatiu de la civilització romana. Apocalipsi 2:6: " *Tens això, que avorreixes les obres dels **nicolaites** , obres que jo també avorreixo* ". Apocalipsi 2:15: " *Igualment, també tens altres que sostenen la doctrina dels **nicolaites*** ". Cal destacar que des de l'evangelització de Roma i la seva dominació papal, les " *obres dels nicolaites* " s'han convertit en una " *doctrina* " religiosa falsament cristiana .

Tot el que acabo de descriure és la norma de l'imperialisme romà. I llavors és possible que entenguem millor el que Déu volia dir-nos sobre Roma, el caràcter de la qual havia de durar fins a la fi del món. Aquest caràcter romà imprimeix a Occident un tipus de civilització l'esperit imperialista de la qual no desapareixerà mai fins a la fi del món. Com Roma abans, l'Europa Occidental experimentarà amb diversos tipus de governs seguint el mateix procés: Monarquies, Repúbliques, Dictadures i imperialisme. No necessàriament en aquest ordre, ja

que després de la monarquia, sota Carlemany, l'Europa Occidental té, momentàniament, un emperador. En trobarà d'altres, amb Carles V, Napoleó I i després Napoleó III, abans que a França, la República s'estableixi definitivament.

Però el patrimoni d'Europa és la seva civilització d'estil romà. Roma es va imposar a través del seu geni per a la invenció i la seva capacitat de fer de la seva visió de la vida un model cultural, fora del qual qualsevol altre model es qualifica pejorativament de bàrbar. I aquest estat d'ànim ha persistit entre la majoria dels habitants de l'Europa Occidental. Davant els nostres ulls, avui, s'aplica a Rússia i als pobles de l'Orient menyspreats per l'orgull occidental.

A més, aquest model menyspreador, "**arrogant**" i orgullós s'ha beneficiat del suport espiritual del primer papa del catolicisme universal situat a la seva seu pontifícia a Roma; això des de l'any 538. Qui pensaria en qüestionar un tipus de civilització aprovada pel presumpte representant de Déu a la Terra?

Quin era, doncs, el patró de vida dels bàrbars? Un tipus de vida tribal en què la divisió era molt gran a causa de la individualitat dels membres dels pobles. Però aquest individualisme estava lligat a l'afecció a la llibertat de cadascun. L'ús de la força s'utilitzava per a la defensa, tribu contra tribu, família contra família, individu contra individu. Però el desig de dominar tots els pobles no era present a la ment dels bàrbars. Els bàrbars, com els romans, eren pagans els cultes dels quals eren condemnats pel Déu Creador. I tots dos podien ser utilitzats per ell com a instruments de la seva maledicció. I Déu va fixar la seva elecció en la ciutat de Roma, per manifestar, a través d'ella, els fruits de les seves malediccions contra la infidelitat i la incredulitat del seu poble. Prioritaris en totes les coses, els jueus van ser l'objectiu de les crueltats romanes i Jesucrist va ser crucificat per aquests instruments de la justa ira divina que castiga el pecat.

Al llarg dels segles, Europa ha conservat, en tots els seus pobles, el caràcter romà bel·ligerant i conqueridor. Les guerres han enfrontat constantment els regnes europeus entre si, després el desig de conquesta ha atacat terres estrangeres i, en primer lloc, els països musulmans establerts a Palestina als llocs sants del cristianisme. La falsa fe cristiana, que constitueix el catolicisme romà papal, ha ordenat "croades" totalment injustificades, ja que aquestes terres santes van ser lliurades als pagans romans per la voluntat de Déu, com ensenya Dan. 9:26: "*I després de seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat i no tindrà successor. El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i el santuari, la santedat, i la seva fi arribarà com amb una inundació; està decidit que les devastacions duraran fins al final de la guerra*".

Les agressions occidentals de les "Croades" mai seran oblidades pels pobles musulmans que encara conserven avui un ressentiment i un desig de venjança contra l'anomenat Occident "cristià". Aquesta acció de les "Croades" és un signe distintiu de la civilització romana conqueridora. L'oportunitat de venjança es donarà a aquests pobles atacats, en el context de la Tercera Guerra Mundial, l'objectiu principal de la qual és precisament l'Europa Occidental. En el tema de les "**trompetes**", l'agressió dels països estrangers mediterranis caracteritza l'establiment papal de la "**segona trompeta**": Ap. 8:8-9: "*El segon àngel va tocar la trompeta, i una cosa semblant a una gran muntanya cremant en foc va ser llançada **al mar**; i una tercera part del mar es va convertir en sang, i*

*una tercera part de les criatures que eren **al mar** i tenien vida van morir, i una tercera part dels **vaixells** van ser destruïts "* . La repetició de "**al mar**" confirma l'establiment de "**la bèstia que puja del mar**" d'Ap. 13:1. Però, igualment, literalment, la paraula "**vaixells**" es dirigeix a la zona mediterrània, l'Orient de la qual ja era musulmà. Tanmateix, més enllà del mar Mediterrani, aquesta paraula "**vaixells**" també es dirigeix a les últimes conquestes occidentals del continent sud-americà, dividit pel papat entre Espanya i Portugal. Aquesta expansió de la religió catòlica encara era profetitzada per Déu com una acció de la civilització romana. Malgrat les aparences, l'imperialisme romà ha continuat així fins als nostres dies. Aquest camp occidental reuneix nacions de diverses mides i importància, però, innegablement, qui el domina avui ho pot fer per la demostració... del seu poder bèl·lic segons un principi molt romà. Avui, per obtenir el suport del poble, els EUA es presenten com a defensors de la llibertat. Però la llibertat que volen defensar és només la que els autoritza a explotar els pobles de la terra i, en primer lloc, els que els donen suport. En el seu temps, la Roma republicana i la Roma imperial no pensaven i actuaven de manera diferent. Roma tenia el seu Capitoli, i als Estats Units, Washington també té el seu Capitoli. A Roma, dictadors i emperadors s'esforçaven per seduir el poble romà; a través dels seus discursos, Joe Biden fa el mateix avui, 21 de febrer, a Polònia, el seu nou bastió euroamericà. La seducció funciona perquè els polonesos finalment estan obtenint el suport oficial americà que buscaven unint-se a l'aliança de l'OTAN. Però aquest acostament amb Rússia, que constitueix un avenç cap al seu territori, dona plenament raó a Vladimir Putin, que denuncia constantment l'avanç de l'OTAN cap a la seva Rússia. La subtileza de l'avanç d'Occident cap a Rússia rau en el fet que no resulta d'una invasió militar directa per part dels països de l'OTAN, que simplement afirmen estar ajudant Ucraïna a defensar la seva llibertat nacional. I la pitjor part és que és veritat. Perquè va ser Ucraïna qui va trucar a la porta de l'OTAN, i no al revés, almenys en aparença.

Durant l'era cristiana, el regnat de Carlemany, emperador de la Gàl·lia i del Sacre Imperi Romanogermànic, va representar particularment el model per a l'antic Imperi Romà. Animat pel papisme diabòlic, va imposar el catolicisme amb l'espasa de ferro. Els teutons germànics havien d'acceptar el baptisme o morir. La Paraula de Déu es va convertir així en una espasa de ferro i acer que mata i talla caps. La culpa del règim papal romà va assolir així un pic d'horror i abominació. I en aquest context i després d'ell, comparo les situacions. El Senat de l'Imperi Romà va ordenar i finançar les guerres de conquesta. A l'era cristiana, el règim papal substitueix el Senat Romà i és aquest règim el que ordena als regnes vassalls conquerir pobles i sotmetre'ls a la seva religió catòlica romana. Llegim a Dan. 11:39: "*És amb el déu estranger que actuarà contra les places fortificades; i honrarà els qui el reconeixen, els farà governants sobre molts, els distribuirà terres com a recompensa*" . Aquest "*déu estranger*" es refereix al diable, l'existència del qual és revelada pel poble jueu "*estranger*" a Roma. I Déu revela l'estratègia ideada pel diable per obtenir el suport del poble per al règim papal. Així denuncia l'estratègia de l'astúcia i la seducció i així ens revela la veritable naturalesa del principi denunciat que caracteritza tota la civilització occidental: "*i honrarà els qui el reconeixen, els farà governants sobre molts, els distribuirà*

terres com a recompensa ". Aquestes coses eren cobejades i esperades pel traïdor Judes, però Déu no va respondre a la seva esperança; així la seva gran desesperació el va portar a penjar-se. Però el que Judes volia, el papisme el va posar en un pedestal i el va convertir en un valor típicament occidental. La divisió de les terres del continent sud-americà es confirma al final del vers: " *Els distribuirà terres com a recompensa* ". Aquest poder temporal caracteritza perfectament el papal romà. règim. El principi també afecta el títol imperial atorgat pel papisme als reis que van augmentar el seu poder. Les conquestes proporcionen terres al conqueridor, i les conversions forçades dels pobles conquerits augmenten el poder del règim papal catòlic a Roma.

És interessant observar que aquest poder de distribuir terres precedeix l'anunci de la "Tercera Guerra Mundial" que es fa al versicle 40 que segueix: " *Al temps del final, el rei del sud l' empenyà . I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí, amb carros i genets, i amb molts vaixells; avançarà terra endins, s'estendrà com un torrent i s'omplirà* ". Aquest versicle presenta tres reis: el rei papal, " *ell* "; el " *rei del sud* " musulmà i africà ; i el " *rei del nord* " rus. Ara bé, les relacions d'aquests tres reis es referien a conquestes de terres que els oposaven en guerres sagnants. La "Tercera Guerra Mundial" combina tots els odis acumulats al llarg del temps. Perquè aquests tres reis designen tres religions oposades que competeixen irreconciliablement: l'anomenat catolicisme cristià, el cristianisme ortodox i l'islam. I ja en el primer any de la guerra a Ucraïna, el motiu es refereix a una reclamació de "terra" per part de la Rússia ortodoxa. En un discurs final, el líder rus parla de "terres històriques". Els EUA i la Polònia catòlica estan armant Ucraïna, i els musulmans txetxens lluiten al costat de la Rússia ortodoxa. On és, doncs, el " *déu estranger* " en aquesta guerra? En els tres bàndols la ruïna final dels quals és profetitzada per Jesús a Mateu 12:25-26: " *Jesús coneixia els seus pensaments i els digué: 'Tot regne dividit contra si mateix queda desolat, i tota ciutat o casa dividida contra si mateixa no es mantindrà. Si Satanàs expulsa Satanàs, està dividit contra si mateix; com es mantindrà, doncs, el seu regne?'* "

Observo que els nord-americans estan tan convençuts de ser els millors amics del món que aquest sentiment domina el seu llenguatge en tots els seus discursos. Presenta com a idees recolzades per la comunitat mundial, opinions reconegudes i recolzades només pels pobles de l'OTAN, i fins i tot no per tots. I aquest comportament és la conseqüència d'un llarg procés. Victoriosos a la Segona Guerra Mundial, van organitzar, en primer lloc, les relacions globals segons el seu únic desig i model. L'ONU té la seu als EUA; substituint el patró or, el dòlar, la moneda americana s'ha convertit en el valor estàndard mundial; els tribunals nord-americans tenen prioritat en la resolució dels problemes comercials internacionals; qualsevol que s'oposi als EUA està subjecte a sancions econòmiques. Els acords comercials del GATT exigien que els "socis" europeus comprassin, en quantitats fixes, gra i altres productes americans. Aquest és el model de llibertat que defensen els EUA. Actua el gangsterisme mafiós de manera diferent? Sabent que, seduïda per aquest model, Europa l'està reconstruint a casa seva, podem entendre com de just i merescut és el judici diví que l'ha vingut a colpejar.

En el nostre temps, el règim papal treballa en secret per defensar els seus interessos, però ja no té el domini que les monarquies reconeixien. No obstant això, amb el temps, la religió catòlica ha crescut enormement als Estats Units, oficialment en terres protestants. Això es deu a successions significatives d'immigració hispana, que s'estan convertint en gairebé majoritària als estats del Sud. A més, sota la presidència catòlica de Joe Biden, els Estats Units estan substituint el papat i l'antic Senat romà per ordenar i fomentar la conquesta de noves terres preses al camp rus o que van romandre neutrals fins al nostre temps. Com l'antic Senat, el nou i els seus aliats europeus financen la Guerra i els combatents mercenaris disposats a morir per la llibertat del concepte americà i de tot el camp occidental.

Els orígens de Roma: Els homes llop

Per comprendre completament la naturalesa dels romans, hem de tenir en compte la història de l'origen de Roma. Potser ens sorprendrà, però com que res és impossible per a Déu, que va fer parlar la serp d'Eva i l'ase de Balaam, podem creure en l'autenticitat del seu testimoni històric. Roma va ser fundada l'any 753 aC en el nostre calendari oficial, per dos bessons nodrits amb la llet d'una lloba; els seus noms eren Ròmul i Rem. **Ja, en aquesta experiència original, podem trobar la font d'una humanitat hereva de la ferocitat carnívora del llop , aquesta bèstia tan agressiva i perillosa, el caràcter disciplinat de la qual cal destacar .** Els llops viuen en clans amb respecte pel líder dels llops. Ell menja primer i quan està satisfet, els altres llops poden menjar al seu torn. El principi de la reialesa es basa en aquesta llei dels llops i podem entendre així que Déu desitjava per al seu Israel un altre model d'organització, però en la seva maledicció, els hebreus preferien un rei, malgrat tots els desavantatges que representava aquesta elecció. Els llops cacen en manades de manera organitzada i disciplinada. Enemic depredador de les ovelles, en l'atac dut a terme contra un ramat, alguns llops fan de guaita, mentre que d'altres avancen silenciosament arrossegant-se de panxa per terra fins al moment en què s'acosten prou a les ovelles, hi salten a sobre i les " *massacren* ". Al llarg de la seva història, els guerrers romans reproduiran aquest tipus de comportament de llops voraçs i obtindran grans victòries. Conqueriran colònies que els portaran a la dominació imperial. Des del principi, Roma s'ha marcat per dues coses: en llatí, la paraula "lupa", que significa lloba, també designa una "prostituta", i com a fill del " *diable* ", " *un assassí des del principi* ", segons Jesús, **Ròmul** va matar el seu germà Rem, igual que el líder dels llops mata un llop rival. Va ser, doncs, el primer rei de Roma i es diu que era bel·ligerant i odiat. Val a dir que l'últim emperador romà d'Occident, deposat pel rei hèrul Odoacre l'any 476, es deia **Ròmul** August. És, doncs, a la seva herència del caràcter dels llops que Roma deu l'aspecte disciplinat i estructurat de les seves tàctiques i estratègies de guerra. Cap altre poble va demostrar tanta disciplina i organització abans dels romans. I la duresa de la llei animal dels llops es trobava en la màxima de les legions romanes: "La llei és dura, però la llei és la llei", en llatí: "DVRA LEX SED LEX". De la mateixa manera que els llops " *mascaren* " les ovelles, llegim a Apocalipsi 18:24: "... **i perquè la**

sang dels profetes i dels sants i de tots els que han estat assassinats a la terra es va trobar en ella ". Déu atribueix a Roma " la sang de tots els que han estat assassinats a la terra ", com les ovelles " mascarades " per " llops rapaços ". Aquells contra els quals Jesús adverteix els seus elegits a Mt 7:15: " **Guardeu-vos dels falsos profetes. Vénen a vosaltres amb pell d'ovelles, però per dins són llops rapaços " .**

Els llops demostren una gran intel·ligència en atacar només éssers febles que poden superar i matar fàcilment, sense arriscar les seves pròpies vides. Fugen de la presència de l'home, a qui temen, però poden atacar-lo si es troben en una situació avantatjosa. Però mai ataquen animals forts i vigorosos. Aquesta descripció encara caracteritza el règim romà construït sobre cadenes d'intriga, engany, trampa i assassinat; totes coses que també caracteritzen i expliquen l'èxit i l'èxit del règim papal romà entre els reis de tots els països occidentals, com profetitzava Dan. 8:24-25: " *El seu poder augmentarà, però no pel seu propi poder; causarà estralls increïbles, **prosperarà en els seus esforços** , destruirà els poderosos i el poble sant. **A causa de la seva prosperitat i l'èxit de les seves astúcies** , **serà arrogant en el seu cor i destruirà molts que vivien en pau** , i s'aixecarà contra el príncep dels prínceps; però serà trencat sense l'esforç de cap mà* " . Les " **ovelles** " de Jesús, " **esclafades** ", són en aquest vers " **molts que vivien en pau** " .

Així, Roma és a l'origen d'una raça d'homes llop, la naturalesa ferotge dels quals s'ha transmès de segle en segle fins a l'actualitat, des de l'any 753. Però avui, la influència d'aquest caràcter romà ha transformat tots els pobles que van heretar les seves mentides religioses en llops voraçs, com ell. I Déu ens revela així l'explicació del comportament ferotge i cruel de la nostra humanitat occidental, bel·ligerant, arrogant i orgullosa. Perquè és aquesta Roma papal insaciable la que té la responsabilitat de les agressions d'altres pobles de l'Est o del Sud, i són aquestes agressions les que els han transformat al seu torn en bèsties ferotges. Aquesta transmissió del caràcter romà s'ensenya en aquesta imatge de la " **tercera trompeta** " a Apocalipsi 8:10-11: " *El tercer àngel va tocar la trompeta, i va caure del cel una gran estrella, cremant com una torxa , i va caure sobre un terç dels rius i sobre les fonts d'aigües". El nom d'aquella estrella és Absinthe ; i una tercera part de les aigües es va convertir en absinthe , i molts homes van morir a causa de les aigües, perquè es van tornar amargues* .

Aquí presento la lògica de la seqüència de " *trompetes* " .

La " *primera trompeta* " evoca les invasions bàrbares que van causar la caiguda de l'Imperi Romà. És la resposta de Déu a l'abandonament del respecte pel seu descans sabàtic del setè dia, datada el 7 de març de l'any 321. La Gàl·lia va experimentar un canvi enorme, les tribus celtes que la poblaven van ser substituïdes o conquerides per: al nord-est, els francs de l'actual Bèlgica; al sud-oest, i fins al Loira, pels visigots de l'est del Mar Negre i assentats a Hispània; i al sud-est, pels gal·loromans, o gals, que van adoptar el tipus de civilització de Roma. Al centre-est, el regne germànic dels burgundis, que avui es refereix a l'actual Borgonya. Gradualment, el regne dels francs s'estendrà per tot el país i la conversió del seu rei Clodoveu I ^a la fe catòlica romana afavorirà, mitjançant el suport civil militar inicial, el reconeixement i la supremacia del bisbe de Roma

que es convertirà, el 538, en el primer papa del règim papal romà. Però tres països s'oposen al bisbe de Roma. Són successivament derrotats i convertits per la força per sotmetre's a l'autoritat d'aquesta religió catòlica romana. Primer, el 535, els vàndals de la religió ariana, enemics ferotges del catolicisme, són aixafats; segon, els ostrogots arrians instal·lats a Roma són derrotats pel general Belisari enviat per Justinià I ^{entre} el 533 i el 538; i tercer, el 565, els hèruls, altres arrians, són derrotats al seu torn. Amb Roma alliberada, el primer papa regnant, l'intrigant Vigili, pot seure al Palau del Laterà de Roma. I aquesta acció compleix l'anunci de la "**segona trompeta**" d'Apocalipsi 8:8-9: "*El segon àngel va tocar la trompeta, i una cosa semblant a una gran muntanya cremant en foc va ser llançada al mar ; i una tercera part del mar es va convertir en sang, i una tercera part de les criatures del mar, que tenien vida, van morir, i una tercera part dels vaixells van ser destruïts*". Déu compara l'establiment del règim papal catòlic romà amb "**una gran muntanya cremant en foc llançada al mar**", "**el mar**", que simbolitza la humanitat. Podem entendre que "**el mar**", és a dir, la humanitat, al seu torn "**s'incendiarà**". Històricament, això s'aconseguirà mitjançant l'agressió religiosa de les conversions forçades i les croades lliurades contra l'Orient musulmà. En aquesta descripció apareix la paraula "**gran**", que crea un vincle amb "**Babilònia la gran**" a Apocalipsi 17:5: "*Al seu front hi havia un nom escrit, un misteri : Babilònia la gran , la mare de les prostitutes i de les abominacions de la terra*". Però avui, aquest nom, "**Babilònia la gran**", ja no és "**un misteri**" perquè la profecia il·luminada l'ha aclarit i eliminat. De fet, el misteri era el de la "**iniquitat**" profetitzada a 2 Tes. 2:3 a 7: "*Que ningú us enganyi de cap manera. Perquè aquell dia no ha d'arribar sense que primer vingui l'apostasia i es reveli l'home del pecat , el fill de la perdició, el qui s'oposa i s'exalta per sobre de tot el que s'anomena Déu o que és adorat, fins a seure al temple de Déu, fent-se passar per Déu*". No us recordeu que quan encara era amb vosaltres us deia aquestes coses? I ara sabeu què ho impedeix, perquè no aparegui fins al seu moment. **Perquè el misteri de la iniquitat ja està en acció** ; només qui encara el reté ha de ser endut. **I llavors es revelarà aquell malvat** , a qui el Senyor Jesús consumirà amb l'alè de la seva boca i destruirà amb la resplendor de la seva vinguda . Pau va ser advertit per Déu de la vinguda de l'apostasia establerta pel règim papal de Roma. Perquè qui és designat per "**l'home del pecat, el fill de la perdició, l'opositor que s'exalta per sobre de tot el que s'anomena Déu o que és adorat, de manera que s'asseu al temple de Déu, mostrant-se Déu**"? Aquest "**malvat**" només pot designar, segons la Bíblia, el règim papal romà profetitzat a Dan. 7:8: "*Vaig considerar les banyes, i vet aquí que una altra petita banya va sortir d'entre elles, i davant d'ella tres de les primeres banyes van ser arrencades; i vet aquí que tenia ulls com els ulls d'un home, i una boca que parlava grans coses*".

A la "**tercera trompeta**", una batalla oposa dos clans d'homes llop, el clan dels llops catòlics contra els llops protestants. I per explicar la causa d'aquesta batalla, Déu ens diu a Apocalipsi 11:3: "*Donaré als meus dos testimonis el poder de profetitzar, vestits de roba de sac , durant mil dos-cents seixanta dies*". Aquests "**dos testimonis**" són les sagrades escriptures bíbliques de l'antic i el nou pacte. Déu profetitza l'odi catòlic a les revelacions de la Bíblia. L'església romana prefereix el seu "missal". Tanmateix, amb la invenció de la impremta al ^{segle} XVI, la

Bíblia és difosa i llegida per homes corrents. En llegir-la, descobreixen l'engany i les mentides de la religió catòlica romana sobre les condicions reals per obtenir la salvació divina. Descobreixen que la salvació per la gràcia divina gratuïta és venuda per l'església de Roma. Amb raó, indignats, denuncien les mentides catòliques amb protestes. Desemmascarat, el règim papal va reaccionar amb ira i crueltat contra aquests "protestants". Va despertar contra ells la persecució bèl·lica de reis i poderosos, i particularment a França, on els reis catòlics, successors de Francesc I, ^{defensaven} aquesta religió papal. El suport va arribar al seu punt àlgid sota Lluís XIV, qui, defensant la causa de les tenebres, es comparava amb el sol. Va ser aquesta publicació dels " *dos testimonis* " bíblics la que va permetre als protestants de l'era de " *Tiatira* " associar les " **profunditats de Satanàs** " amb la religió catòlica dominant del seu temps; Ap. 2:24: " *A vosaltres, tots **els que sou a Tiatira** , que no teniu aquesta doctrina, i que no heu conegut **les profunditats de Satanàs, com les anomenen** , us dic que no us imposaré cap altra càrrega* ". Així, el judici just de Déu fa dels jueus " *la sinagoga de Satanàs* " i de la doctrina catòlica falsament cristiana, " *les profunditats de Satanàs* ". I aquesta expressió al·ludeix a les amenaces catòliques del càstig de "l'infern", en què, precisament, Déu prepara un lloc per al Judici Final, mentre que segons Jesús, es prepara un lloc per als seus elegits a la seva casa celestial.

El 1755, el "terratrèmol" de Lisboa va profetitzar el "terratrèmol" espiritual del genocidi de l'aristocràcia francesa el 1793-1794. El 1780, el "dia fosc" de 24 hores va profetitzar la fi del testimoni bíblic dels " *dos testimonis* " anunciats a Apocalipsi 11:7: " **Quan hagin acabat el seu testimoni** , la bèstia que puja de l'abisme sense fons els farà la guerra, els vencerà i els matarà " . Aquesta precisió és important: " **Quan hagin acabat el seu testimoni** ". Per a Déu, la Bíblia, la seva paraula escrita, està disponible; la seva publicació ofereix a cada home i dona l'oportunitat d'escoltar la veritat construïda i revelada per ell en tots els seus llibres. A més, la seva publicació ha obligat el seu enemic catòlic a reaccionar violentament, revelant així a tothom la seva naturalesa diabòlica. El seu paper revelador s'ha completat momentàniament i ha arribat el moment de castigar aquesta religió diabòlica. L'executor d'aquesta sentència divina serà el règim republicà revolucionari francès, que donarà el cop final i posarà fi a les atrocitats comeses per les monarquies franceses i estrangeres associades al règim papal catòlic romà. Els llops catòlics moriran sota la guillotina a França des del juliol de 1793 fins al juliol de 1794. Però, per aconseguir aquest resultat, cal apel·lar a un mal encara més gran: l'ateisme i el lliure pensament. En imatge simbòlica, " *la bèstia que puja del mar* " només pot ser destruïda per " *la bèstia que puja del pou sense fons* ", com Déu l'anomena a Apocalipsi 11:7: " **Quan hagin acabat el seu testimoni, la bèstia que puja del pou sense fons farà la guerra contra ells, els vencerà i els matarà** ". I el pitjor és que l'ateisme " **matarà** " la fe en la Bíblia permanentment, fins a la fi del món. Ara, a la història de la creació, " *el profund* " es refereix a " *l'aigua* " abans de rebre el nom de " *mar* " i portar el més mínim signe de vida. D'aquesta manera, Déu presenta l'ateisme com una retirada religiosa de la religió catòlica. Era un mal, sí, però un mal necessari per castigar la culpa compartida de la monarquia i el clergat catòlic romà. Un do del cel, el meu descobriment dels missatges paral·lels de Levític 26 i les primeres

" sis " " **trompetes** " de l'Apocalipsi dóna a aquesta " **quarta trompeta** " o quart càstig diví, d'Apocalipsi 8:12, el paper d'una " *espasa que venjarà el pacte diví* "; Lev. 26:23-26: " *Si aquests càstigs no us corregeixen, i si em resistiu, jo també us resistiré i us colpejaré set vegades més pels vostres pecats. **Portaré contra vosaltres l'espasa que venjarà el meu pacte** ; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres, i sereu lliurats a la mà de l'enemic. **Quan trenqui el vostre bastó de pa , deu dones couran el vostre pa en un forn i us portaran el pa a pes ; menjareu, però no quedareu satisfets** " . » És en aquests versos que Déu profetitza, per a una aplicació literal per a l'Israel de l'antiga aliança, una aplicació espiritual per al context de la nova aliança. Així, a causa del mateix disgust mostrat per la veritat bíblica divina, Déu provoca un genocidi aristocràtic mitjançant la guillotina, que arriba com una " *espasa* " per " *venjar la santa aliança* " traïda i perseguida. Però aquest vers també anuncia la fi del testimoni bíblic i les seves conseqüències per a les religions cristianes. La Bíblia es presenta com el "bastó del pa trencat" per Déu. I l'apostasia general que en resultarà s'imagina amb el missatge " *deu dones us couran el pa en un forn* ". Aquestes " **deu dones** " són les esglésies protestants de la paràbola de les " **deu verges** " que treballaran en el " **forn** " catòlic romà fins al començament del judici de 1844. I el seu abandonament per part de Déu tindrà la conseqüència espiritual: " **menjareu, i no quedareu satisfets** ".*

A Ap. 8:12: « *l'espasa que venja l'aliança* » ve a « **colpejar** » els culpables: « *El quart àngel va tocar la trompeta. I un terç del sol va ser colpejat , i un terç de la lluna, i un terç de les estrelles, de manera que un terç d'elles es va enfosquir, i el dia no va brillar durant un terç de la seva durada, i la nit igualment* » . Observeu la presència del verb « **colpejar** », que confirma el vincle amb el càstig de Levític 26. Aleshores, aquest vers ens dóna el seu significat dient: « *el dia no va brillar durant un terç de la seva durada, i la nit igualment* ». Aquesta aclariment indica que el campament del bé i el del mal pateixen per igual les conseqüències del genocidi organitzat pels revolucionaris francesos. En una visió rebuda per Josep, Israel, el seu pare, va donar una interpretació del « *sol, la lluna i les estrelles* » a Gn. 37:9-10: « *I va somiar encara un altre somni, i el va explicar als seus germans. Va dir: «He tingut un altre somni!». I vet aquí que el sol, la lluna i onze estrelles em van adorar». Ho va explicar al seu pare i als seus germans. El seu pare el va renyar i li va dir: «Quin és aquest somni que has tingut? **Hem de venir la teva mare, jo i els teus germans a adorar-te a terra?** » . Segons aquesta interpretació, « *el sol* » és la imatge simbòlica de Déu, « **el Pare** », « *la lluna* », la de la dona del pecat, « *la gran Babilònia, la mare de les prostitutes de la terra* », segons Apocalipsi 17:5. Les « *estrelles* » són els fills tant dels catòlics practicants com dels protestants als quals Déu diu: « **Menjareu i no us saciareu** ».*

Hem d'entendre que després del genocidi aristocràtic, la humanitat es troba en un estat pitjor que abans d'aquesta acció. Els homes llop prenen l'aparença d'ovelles, però només en una aparença enganyosa que Déu revela en el seu missatge de la " **cinquena trompeta** " en què els designa com a " **falsos profetes** " simbolitzats per la paraula " **cua** ", segons Isaïes 9:14: " *L'ancià i el magistrat són el cap, i el profeta que ensenya mentides és la cua* " . Aquesta " **cua** " és la dels "

escorpins " que els designen com a "**rebels**" segons Ezequiel 2:6: "*I tu, fill d'home, no tinguís por d'ells, ni tinguís por de les seves paraules; perquè hi ha amb tu espines i bardisses, i habites entre escorpins : no tinguís por de les seves paraules ni et consternis davant les seves cares, perquè són una casa rebel*". ". Déu multiplica les imatges amb què presenta el seu judici dels rebels religiosos cristians. I revela a Apocalipsi 9:11 la raó per la qual la seva lectura de la Bíblia no els satisfà o ja no els satisfà: "*Tenen sobre ells un rei, l'àngel de l'abisme sense fons, el nom del qual en hebreu és Abaddon, i en grec el seu nom és Apol·lió*". A causa de la seva multitud, Déu els compara amb les "**llagostes**", l'insecte nociu que devasta i destrueix els cultius agrícoles humans. Aquestes "**llagostes**" simbòliques perjudiquen, espiritualment, la causa de la seva veritat. I això s'explica fàcilment ja que, substituint Jesucrist, des del 1844 pel protestantisme i el 1994, per l'adventisme "**vomit**", el diable s'ha convertit en el seu rei i, com a tal, inspira la seva lectura de la Bíblia escrita "**en hebreu i grec**".

Des del 1799, el món cristià ha estat en pau religiosa, però què va passar amb els homes llop d'abans d'aquesta data? Segons Apocalipsi 9:8, es van convertir en bèsties salvatges emmascarades per les aparences enganyoses de les esglésies cristianes: "*i tenien cabells com els cabells de les dones , i les seves dents eren com les dents dels lleons*".

Les màscares enganyoses cauen quan el context bèl·lic de la "**sisena trompeta**" revela la seva veritable naturalesa: la de "**lleons** amb **dents** afilades". Aquesta vegada, Déu permet que els "**falsos profetes**" cristians "**maten**" literalment criatures humanes; quelcom que estava prohibit durant els "**cinc mesos**" o 150 anys de la "**cinquena trompeta**" segons Apocalipsi 9:5: "*I no els va ser donat que els matessin , sinó que fossin turmentats cinc mesos: i el seu turment era com el turment d'un escorpió quan fereix un home*". La presentació de l'assumpte és enganyosa i subtil. El "**turment**" serà causat per la "**segona mort del llac de foc**" i només arribarà a l'hora del judici final, segons Apocalipsi 20:14: "*I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort, el llac de foc*". Perquè és només el mitjà per caure sota aquesta condemna final que es dona als "**falsos profetes**" durant 150 anys multiplicant el nombre de membres de les esglésies fins que, unit per últim per l'adventisme oficial "**vomit**" al final d'aquesta durada, el 1994, el nombre de "**falsos profetes**" estigui complet.

L'ordre de "**matar un terç de la humanitat**" a l'Europa catòlica romana o atea de lliure pensament prové directament del cel, de la boca de Déu en Jesucrist segons Apocalipsi 9:13-15: "*El sisè àngel va tocar la trompeta, i vaig sentir una veu des de les quatre banyes de l'altar d'or que és davant Déu , dient al sisè àngel que tenia la trompeta: Deslliga els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates . I els quatre àngels van ser deslligats , que estaven preparats per a una hora, un dia, un mes i un any, perquè matessin un terç de la humanitat*". L'objectiu de la "**matança**" és "**el gran riu Eufrates**", o, traduït, el gran poble d'Europa situat sota la maledicció de la religió catòlica de l'església papal anomenada "**Babilònia la Gran**" a Apocalipsi 17:5. Després dels homes llop, els homes lleó es mataran entre ells a causa del menyspreu mostrat cap al Déu Creador, el seu sant Sàbat del setè dia i la seva santa llei revelada per tota la Bíblia.

El nom simbòlic "**Eufrates**" que Déu dona a l'Europa catòlica esdevé un signe en els esdeveniments actuals del nostre temps. L'àrea geogràfica del veritable "**riu Eufrates**" està, a Turquia i Síria, colpejada per terratrèmols molt mortals. El missatge de Déu es dirigeix a la zona d'Antioquia, la ciutat on els deixebles de Jesucrist van rebre el nom de "cristians". El missatge diví s'adreça doblement a la Turquia i Síria musulmanes, i als falsos cristians d'Europa. El càstig de Déu colpejarà tots aquells que han distorsionat el seu pla salvador basat en Jesucrist i la seva redempció dels pecats dels seus únics elegits, a qui ell mateix selecciona sobiranament; ignorant i castigant totes les falses afirmacions sobre la salvació eterna.

La principal lliçó que Jesús va venir a portar a través de la seva revelació a Joan, el seu Apocalipsi, es refereix a la maledicció del "dia del sol", imposada el primer dia de la setmana com a dia de descans religiós setmanal, substituint el sant Sàbat del setè dia, la santificació del qual per Déu va ser recordada en el quart dels seus deu manaments reials i divins. El paper profètic del Sàbat del setè dia al setè mil·lenni profetitzava la recompensa dels elegits seleccionats pel seu pla de salvació. Atacar el Sàbat, doncs, equivalia a distorsionar el pla de salvació, i això constituïa, després de la falla de Moisès que va colpejar la roca d'Horeb dues vegades per error i exasperació, la falla més greu que la humanitat podia cometre. I la gravetat d'ambdós casos rau en la seva aplicació pels mateixos servents de Déu. Que els pobles pagans pequin és lògic i natural per a Déu, ja que no el coneixen. Però Moisès i l'església cristiana estaven en estret contacte amb ell. I així com Jesús diu que el mal fet als qui li pertanyen es fa a ell mateix, també és cert el contrari, el mal fet pels seus l'afecta i l'implica personalment. Central en la seva posició en el llibre, el tema de les trompetes també és central en la seva importància per als temes revelats. Perquè la lliçó que dona Lev. 26 ens permet entendre l'extensió de la causa dels successius càstigs profetitzats. Però, per descomptat, amb el temps, el context històric de cada trompeta es centra en l'aparició de noves causes de culpa que se succeeixen i s'acumulen fins al moment del retorn de Jesús, el moment de la "setena trompeta" i la "setena de les últimes plagues de la ira divina". El que Apocalipsi 18:5 expressa en aquests termes: "*Perquè els seus pecats han arribat fins al cel, i Déu s'ha recordat de les seves iniquitats*". Per tant, sembla necessari identificar els nous pecats associats a cadascuna de les set trompetes.

El punt de partida és l'abandonament del Sàbat el 7 de març de l'any 321.

" *Primera Trompeta* ": L'Església Cristiana Romana busca suport en la força humana i troba la del rei franc Clodoveu I. " Ai de l'home que confia en l'home, que pren carn per sostenir-se..."

« *Segona Trompeta* »: L'Església Cristiana Romana adopta un líder terrenal: el Papa, que entra en competència directa amb Jesucrist, el Líder celestial i intercessor perpetu. Ataca pobles estrangers sense èxit.

" *Tercera Trompeta* ": L'Església Catòlica Romana Papal Cristiana lluita contra la propagació de la Bíblia i els seus partidaris protestants. Ataca la fe cristiana autèntica.

« *Quarta Trompeta* »: L'església papal i la monarquia catòlica romana empenyen el poble de França cap al lliure pensament i l'ateisme.

« *Cinquena Trompeta* »: Colpida per la maledicció divina des del 1844, la fe protestant ha crescut i s'ha multiplicat. En els darrers temps, ha format una aliança amb la religió catòlica romana, l'antic enemic denunciat com a diabòlic pel monjo Martí Luter, el fundador oficial de la Reforma. Després del 1994, l'adventisme institucional oficial « vomit » s'hi va unir oficialment a principis del 1995.

" *Sisena trompeta* ": El camp occidental, maleït per Déu i superat per la perversió moral, s'enfronta al camp ortodox oriental, també maleït per Déu. Tots dos camps ho són a causa del diumenge romà heretat. Amb les armes nuclears, la població mundial es redueix extremadament i està condemnada a morir a curt termini.

« *Setena trompeta* »: Jesucrist torna en glòria per destruir els últims rebels catòlics i protestants que, constituint l'autoritat d'un règim universal, es preparaven per executar els últims sants de Déu que fidelment guardaven la pràctica del seu sant dissabte. I allà, Déu diu: «Atura't!» « *Perquè així diu Jahvé dels exèrcits: Després d'això, vindrà la glòria! M'ha enviat a les nacions que us han saquejat; perquè qui us toca toca la nineta del seu ull* ». El temps és el de la « **venjança** » profetitzada a Isaïes 61:2-3: « *Per proclamar l'any acceptable de Jahvé i el dia de venjança del nostre Déu ; per consolar tots els qui ploren; per concedir als qui ploren a Sió, per donar-los bellesa en lloc de cendres, l'oli d'alegria en lloc de dol, la vestidura de lloança en lloc d'esperit de tristesa, perquè siguin anomenats arbres de justícia, una plantació de Jahvé, per ser glorificats per ell* ». Destaca l'estreta relació entre l'any de gràcia i el dia de venjança que arriba, precisament, per castigar el menyspreu mostrat envers aquest any de gràcia.

Compareu les expressions « **un any de favor de Jahvé** » i « **un dia de venjança del nostre Déu** ». El nom «Jahvé» marca el vincle d'amor entre Déu i els seus escollits, mentre que el terme «Déu» marca la retirada i la mirada del jutge terrorífic del Déu totpoderós que dona la vida i la mort.

L'evolució del mal: dels EUA a Ucraïna

Durant segles, fins i tot milers d'anys, les famílies humanes es van construir sobre el model patriarcal. L'autoritat pertanyia a tots dos pares, el pare, la mare, i la parella feia tot el possible per criar els seus fills en el respecte i l'obediència a aquest principi elemental. Els pares es donaven el dret de constrenyir els seus fills, fins i tot castigant-los físicament quan calia. El nen havia d'aprendre molt ràpidament qui era el seu amo. I aquesta justícia amarga sovint s'acceptava perquè els gestos d'amor dels pares compensaven i equilibraven les accions dels pares. El Déu Creador, el nostre veritable Pare, actua de la mateixa manera amb nosaltres, i a Apocalipsi 3:19, Jesús ho confirma dient: " *A tots els qui estimo, els reprenc i els castigo. Per tant, sigues zelós i penedeix-te* ". Podria

algú ser més intel·ligent i just que Déu en Jesucrist? No, i ja a l'antic testament, Déu va dir a través del més savi dels seus profetes, a Proverbis 23:13-14: " *No nequis la correcció al nen; si el colpeges amb la vara, no morirà*". " *En colpejar-lo amb la vara, allibereu la seva ànima de la tomba* ". Privar un nen de la correcció que mereix és, doncs, per a Déu, una acció criminal. En entrar a la vida, un nen ha d'aprendre que la seva llibertat està limitada pels drets dels qui el crien; és a dir, en primer lloc, els seus pares. Els qui treballen la terra saben que els brots joves poden necessitar un tutor per créixer mentre es mantenen drets. Oblidem, per un moment, el missatge espiritual de l'home creat a imatge de Déu que el pecat original va destruir, què queda de l'home? No és més que l'animal més desenvolupat del planeta Terra. I com tots els animals, els fills dels homes han de ser educats pels seus pares. I aquesta educació no és res, perquè la seva supervivència en depèn, i més enllà d'això, la vida eterna proposada per Déu en depèn principalment. Recordo una època en què, a les aules de les escoles laiques i les escoles catòliques independents, els nens rebels o desobedients eren castigats rebent cops a la punta dels dits amb un regle. El dolor que sentien ensenyava als nens a témer el càstig i, per tant, els animava a ser més dòcils. Les bufetades i els cops de bufetada queien espontàniament sobre els més... revoltós dels més petits. I alguns pares d'aquella època tenien el reflex d'esofetejar el seu propi fill, que es queixava d'haver estat bufetejat pel seu professor. Aquesta fase de la vida era decisiva perquè, un cop arribaven a l'adolescència, el canvi es tornava impossible o gairebé impossible. Perquè la resposta sempre continua sent individual i un nen pot descobrir per si mateix la necessitat de ser més obedient.

Un cop establert aquest criteri bàsic dels principis d'obediència, disciplina i càstig merescut, és fàcil entendre que el mal apareixerà quan aquests no s'apliquin o ja no s'apliquin. Aquí és on entra en joc el poble dels EUA. La guerra va mobilitzar homes i tota una joventut va ser criada sense pare entre 1941 i 1945. I això, en tots els països involucrats en la mateixa guerra mundial europea i japonesa. Tanmateix, és en aquest país tan purità i protestant dels EUA que va aparèixer el mal de la joventut. En un context de desenvolupament tècnic, amb un teló de fons de música rock 'n' roll molt rítmica, la joventut americana va emergir del silenci i es va fer notar fortament per la generació dels seus pares. El mal es va apoderar d'aquesta joventut, com expressa clarament el títol de la pel·lícula "Rebel sense causa". Aquesta fúria dels "anys 60" va prendre la forma d'una demanda pel dret a fer el que volgués, on volgués i quan volgués. La rebel·lió va començar i no acabaria fins al retorn de Jesucrist, amb la destrucció de tots els rebels.

Nascut als EUA, el mal és una bèstia que camina amb dos peus, l'esquerre pels EUA i el dret per l'Europa Occidental. Des del final de la guerra, els EUA i l'Europa derrotada s'han estat observant i copiant mútuament. Però la seva posició com a vencedor afavoreix el model americà. I la ràdio i el cinema presenten constantment el model de vida americana. La idolatria de les estrelles musicals promou el comerç i enriqueix el domini cultural americà. Europa fa el mateix, encara que amb un lleuger retard. Però, com a conseqüència del declivi de 1844, una evolució del mal arriba sobtadament de Suècia, aquell país de monarquia protestant. Allà, els tabús sexuals s'anul·len i la pornografia i les seves desviacions

s'estenen gradualment per tota la societat occidental. Suècia, Dinamarca, Holanda: els instigadors i els seus imitadors: Alemanya, Itàlia, França, Anglaterra el 1970. Sota el règim del seu dictador, el general Franco, Espanya va estar temporalment protegida, però a la seva mort, Espanya va descobrir les delícies de la llibertat i en va fer un ús més llibertari que qualsevol altre país. I això val la pena assenyalar: avançant en el temps, els últims països a obtenir la llibertat van ser els més excessius en pràctiques llibertàries. Per tant, es pot dir que amb cada país alliberat dels tabús morals, el mal empitjora. En aquest creixement del mal, l'homosexualitat s'ha convertit en un dret que els països occidentals han legalitzat completament un darrere l'altre. Només Itàlia s'hi resisteix; probablement a causa de la presència del Vaticà papal al seu territori. Un cop legalitzat, els desviats LGBT i altres exigeixen que siguin respectats i que els seus drets siguin reconeguts. El mal no només ha de ser tolerat, sinó també legítim. I aquest flashback ens porta al 2012-2013, quan van esclatar els disturbis nacionals a Ucraïna.

Ucraïna perversa

Va obtenir la seva independència als anys noranta, quan la Rússia soviètica s'estava ensorrant econòmicament i políticament. El secretari Gorbtxov va veure aquest debilitament nacional com una oportunitat per forjar llaços amb Occident. Les fronteres van caure, Polònia va recuperar la seva llibertat i es va unir al camp de l'OTAN a Europa. Amb la porta de la gàbia oberta, els ocells amants de la llibertat van volar i van escapar. Els altres, afortunadament més nombrosos, van romandre a les seves gàbies, on se sentien més segurs. Però Rússia i tot el planeta pagarien car les conseqüències d'aquest debilitament de la Rússia soviètica. Perquè fins aleshores tothom es beneficiava del "teló d'acer" que separava la societat capitalista occidental de la societat comunista russa. Amb l'obertura, alguns residents russos desitjaven viure com els occidentals, i Ucraïna va optar per obtenir la seva independència per aconseguir-ho. A Rússia, la relaxació de la disciplina va lliurar el país al domini de les màfies; els més pobres van pagar el preu. I a Ucraïna, la nació independent s'està construint en una gran anarquia que sempre apareix quan l'autoritat no existeix o no s'ha de construir. Aquesta paraula anarquia juga un paper tan important que l'he de definir com el principi que fa de l'home "l'arque-ase". El joc mental està justificat, perquè l'ase és aquell animal extremadament tossut, com diu la dita: "tossut com un ase". I resulta que els esdeveniments actuals em donen la raó sobre Ucraïna decidida a derrotar Rússia, tossuda com un ase.

Però abans de convertir-se en el blanc de les notícies el 2022 i el 2023, Ucraïna va donar signes preocupants de la seva naturalesa. En el seu viver anarquista, van sorgir les "Femen" antireligioses i inconformistes, que denunciaven els seus pits i cossos com a suport a les seves demandes inoportunes contra l'ordre establert pels homes humans. Aquest tipus de coses van aparèixer a Ucraïna, defensades per tots els pobles occidentals. Però els devem un ultratge encara més indigne i culpable: a Ucraïna, van serrar les creus de fusta dels crucifixos instal·lats en diversos llocs, expressant el seu odi per la religió cristiana. Aquesta actitud es pot interpretar de manera diferent. Però en qualsevol cas, castiguen les religions cristianes condemnades per Déu. Ja el 1793, la

indignació del poble de França es va traduir en ira contra l'Església Catòlica i la monarquia, i per analogia, les "Femen" d'Ucraïna encara ataquen les religions culpables de Déu i la humanitat. Però la justa acusació dirigida contra les falses religions no justifica, però, l'elecció d'ignorar el veritable missatge d'amor donat per Déu en Jesucrist. Encara és necessari que un cor carregat d'odi sigui sensible a l'amor; cosa que és improbable o fins i tot possible. L'última a obtenir la llibertat, Ucraïna va superar el model espanyol en els seus excessos i exhibicions sexuals. I en aquest tipus d'acció, el seu jove president, un popular exactor, va ser el mestre del gènere. La primera sol·licitud oficial d'Ucraïna per unir-se a l'OTAN va ser rebutjada per Alemanya a causa de la corrupció generalitzada del país. El naixement de les nacions és un període difícil de gestionar, perquè en nom de la llibertat reclamada, tothom intenta aprofitar-se de la situació per al seu propi benefici personal. Sota la Primera República, França va veure com el corrupte Georges Danton i l'incorruptible Maximilien Robespierre s'oposaven. I aquest últim va fer decapitar el primer, abans de ser decapitat al seu torn, quatre mesos després. Aquestes comparacions es justifiquen perquè la guerra lliurada per Ucraïna prepara la segona realització de l'acció de " *la bèstia que sorgeix de l'abisme* ". La primera havent estat aconseguida per la Revolució Francesa.

És, doncs, donant suport a aquest país, Ucraïna, que ho tenia tot per disgustar, que els líders occidentals, com un sol home, van condemnar el seu futur nacional. Perquè la guerra d'Ucraïna, el motiu de la qual és el nacionalisme exacerbant més fort i fanàtic, està preparant la fi de les nacions. Desapareixeran en l'intercanvi final de bombes nuclears. I els supervivents no tornaran a lluitar mai més per una causa nacionalista. Es reagruparan sota un únic govern universal organitzat pels supervivents americans.

Avantatges i desavantatges d'Ucraïna

El costat positiu és que la nació està representada per gent jove. Estan al dia, mestres de les noves tecnologies informàtiques. I en la lluita contra els russos, la seva inferioritat numèrica es veu compensada per la seva adaptabilitat a les situacions. A més, equipats amb canons i míssils occidentals extremadament precisos, poden destruir fàcilment les reserves de municions russes detectades. I en aquest sentit, es beneficien de la infraestructura de satèl·lits americans alineats al voltant de la Terra en diferents òrbites. Aquest ull d'àguila sempre donarà un avantatge a Amèrica, que posseeix aquesta tecnologia suprema. Això em porta a dir que l'exèrcit ucraïnès juga un paper secundari en aquest conflicte, on el que està matant els russos són els canons i míssils dels EUA i Europa, inclosa França i els seus prestigiosos canons Caesar. La tecnologia dels drons s'ha tornat especialment popular a Occident pel seu cost i pel nivell de vida dels seus habitants. Els joves s'han familiaritzat amb aquestes petites màquines voladores i avui, a Ucraïna, els seus talents s'exploten a les línies de batalla militars: per a aquells que les piloten, és com a casa, excepte que detecten l'enemic per matar-lo de veritat, i pots morir tu mateix si una bomba russa cau on ets. Innegablement, per a Ucraïna, la joventut del seu president i dels seus funcionaris governamentals ha afavorit l'ús de tota aquesta tecnologia electrònica. L'altre avantatge d'Ucraïna és enfrontar-se a un exèrcit rus liderat per líders militars que confien en la seva experiència tradicional en què l'ús de drons i satèl·lits no ha pres la importància

que es mereix. Aquest malentès té conseqüències en el terreny del conflicte; els tancs i objectius russos són destruïts com en un videojoc.

Els desavantatges per a Ucraïna també són nombrosos. I per això, també, la joventut del seu president que, sense saber-ho, acumula el desavantatge d'haver nascut jueu i liderar un camp ucraïnès marcat pel catolicisme polonès i una ortodoxia que, tot i ser separada de l'ortodoxia russa, està, com el catolicisme, colpejada per la maledicció de Déu. Sent els EUA protestants igualment, és tot el camp occidental el que està colpejat per aquesta maledicció divina: segons Rm. 2:9: "*Tribulació i angouxa sobre tota ànima humana que fa el mal, primer al jueu i després al grec!*" Però el contrari existeix, afortunadament, pel que fa als seus càrrecs electes: "*Glòria, honor i pau a tothom qui fa el bé, primer al jueu i després al grec!*" Inevitablement, la joventut pateix la seva manca d'experiència, i la determinació, o tossuderia, més gran està condemnada a haver de suportar la dura realitat quan contradiu les expectatives i les esperances. Tots els que lluiten entre ells pensen i esperen sortir victoriosos, però en qualsevol cas, al final només hi ha un guanyador i un perdedor. El segon handicap d'Ucraïna és la seva dependència de les donacions d'armes dels seus aliats occidentals. Zelenski viu amb la por constant de quedar-se sense armes i municions i de veure Rússia envair tot el seu territori. Per tant, la seva situació i posició no són envejables. Si sabés el que Jesucrist va revelar als seus estimats elegits, sabria que el seu somni de victòria acabarà en un malson de derrota. Però tots aquells que participen en una escalada bèl·lica al costat d'Ucraïna contra Rússia també ignoren aquestes coses revelades i, sense saber-ho, compleixen el pla de Déu. En aquest pla, són els objectius que seran enormement destruïts per explosions nuclears.

La Bíblia no descrivia els tipus de pecats comesos pels antediluvians. Tot el que Déu diu sobre ells està contingut en aquestes paraules, citades a Gènesi 6:15: "*I el Senyor va veure que la maldat de l'home era gran a la terra, i que tots els pensaments del seu cor només anaven al mal contínuament*". Crec que aquest judici s'aplica avui a tota la humanitat, occident, est, nord i sud. Cap nació, poble, regne o llengua s'escapa d'aquesta condemna divina. La Santa Bíblia expressa l'estàndard del seu judici, que cap nació honra com cal. La humanitat està ben preparada per al seu diluvi de ferro i foc.

A les notícies, s'acaba de fer una demostració impactant de la condemna de la societat occidental. Un adolescent de 16 anys va apunyalat fredament i va matar la seva professora d'espanyol de 52 anys, mare de dos fills. Afirmant estar posseït, va confiar que el dia anterior, en un somni, havia sentit una veu que li ordenava que matés la seva professora. Però aquesta veritat és inacceptable per a una societat majoritàriament atea o agnòstica. Aquesta incredulitat es veu reforçada pel lloc on va succeir: l'institut catòlic de Sant Tomàs d'Aquino a la ciutat de Sant Joan de Luz. Un Tomàs, el típic incrèdul, i dos sants, entre ells Joan de Luz o Sant de la Llum, testimoni de l'Apocalipsi; hi ha molts símbols religiosos en aquest afer que revelen la incredulitat dels jutges. Però el pitjor és que l'incident va tenir lloc en una escola catòlica on el testimoni d'una veu demoníaca no s'hauria de rebutjar sinó que s'hauria de recolzar. L'escola s'hauria de comprometre a defensar l'explicació donada pel jove posseït; però no és així. On s'ensenya la religió atribuïda a Déu, també s'hauria d'ensenyar l'existència del diable i els dimonis, ja

que, durant el seu ministeri terrenal, Jesús no va deixar de treure dimonis per curar les víctimes posseïdes i advertir els seus servents contra Satanàs. En aquest cas, l'església hauria de donar suport a l'explicació del jove posseït, però davant la incredulitat de les autoritats franceses, roman en silenci. Tanmateix, s'han fet innumbrables testimonis de veus escoltades per assassins portats a la presó. Aquest nou cas, doncs, s'afegeix als anteriors, però la joventut del posseït hauria de portar les autoritats a qüestionar aquests assumptes espirituals sobre els quals no dominen.

Aquest tema em porta a recordar que durant segles, l'Església Catòlica ha afirmat expulsar dimonis a través dels seus sacerdots exorcistes. Sabent que Satanàs la governa, podeu entendre que s'expulsa a si mateix o expulsa els seus dimonis. La veritable alliberació dels esperits angelicals rebels només la poden aconseguir els veritables servents de Jesucrist, perquè només ell expulsa dimonis, i ho pot fer perquè té el poder dins seu per fer-ho. A la terra, els dimonis l'obeïen, perquè no li poden resistir, ni ahir, ni avui, ni demà.

En absència de fe, el problema es sotmet als psiquiatres. Per tant, us recordo que la psiquiatria no és una ciència exacta. Només és producte de la imaginació dels no creients, que han de donar una explicació a altres no creients per tranquil·litzar-los.

Sequera climàtica per a cors secs

Els testos d'argila humans no saben que ja estan patint les primeres conseqüències dels càstigs infligits per l'olla de ferro divina. Déu no necessita ningú per fer mal a la humanitat rebel perquè té una arma formidable: la natura i les seves condicions climàtiques. Ell és qui fa la pluja i el bon temps, però també és qui provoca la sequera i la fam resultant. En ordenar que la tempesta es calmes, cosa que va fer a l'instant, Jesús va donar als seus primers apòstols una prova incontestable de la seva divinitat. La pregunta que es feien els deixebles: "Qui és aquest, a qui obeeixen el vent i la tempesta?", només tenia una resposta: l'Esperit encarnat de Déu Totpoderós. La nostra societat moderna ha perdut de vista aquest Déu, creador de totes les coses i de la vida, i la seva mirada interrogant es dirigeix als seus científics que solen tenir la resposta a tot. Déu li va oferir un llarg període de pau i prosperitat que va fer oblidar fins i tot la seva existència. Els drames que se succeeixen haurien d'acabar espantant els menys endurits d'aquesta humanitat fins al punt d'obligar-los a recordar que el poder natural és propietat exclusiva del Déu Creador. És bo recordar els contextos històrics en què Déu va castigar el seu poble Israel i la humanitat pagana amb el flagell de la sequera. Això és degut a que en els nostres temps moderns, l'aigua s'ha tornat més essencial que mai per a la vida i l'activitat econòmica i industrial. L'assecament de l'aigua dels rius mata l'agricultura, però també obliga els humans a tancar les centrals nuclears, ja que l'aigua és necessària per refredar el combustible fos. Però si l'aigua desapareix, també són les centrals hidroelèctriques de les preses dels rius i les muntanyes les que deixen de produir electricitat. Ara, tota la civilització moderna depèn a Occident i a Orient d'aquesta energia elèctrica; en cas contrari, el retorn al carbó

torna a ser necessari, i com que no es pot mantenir, el nivell actual d'activitat industrial s'esfondra, submergint la humanitat en una gran angoixa. Us recordo que l'aigua és l'element que constitueix el 75% del nostre cos físic, cosa que explica el patiment causat per les onades de calor que assequen els cossos humans i les plantes. En atacar l'aigua, Déu està donant un senyal terrible que anuncia l'inici del procés de deshumanització de tota la terra perquè ara està completament habitada.

El primer cas registrat a la Bíblia va ocórrer quan Josep, el fill gran de Raquel i Jacob, va ser venut pels seus germans i es va trobar en la posició de gran visir, servint el faraó del poderós Egipte. El do de profecia que Déu li havia donat l'havia conduït des de les presons reials fins al cim del poder egipci. I en explicar una profecia rebuda personalment pel faraó, Josep va ser reconegut per ell com l'ésser intel·ligent i savi, digne de governar, després del rei, tota la terra d'Egipte. Aquesta visió, basada en set vaques grasses i set vaques magres, d'una banda, però també en set espigues de blat boniques i inflades i set espigues de blat seques, profetitzava la successió de set anys d'abundància seguits de set anys de fam. El relat complet d'aquests esdeveniments es relata al Gènesi 40 i 41. En aquest moment, Déu estava preparant els mitjans per donar poder i prosperitat al seu poble. Per tant, el mateix Egipte pagà es va beneficiar de la bondat i el poder de Déu. En advertir-lo amb antelació, les mesures preventives defensades per Josep es van posar en pràctica sota la seva autoritat. El pla de Déu era que tota la família beneïda de Jacob, les seves dues esposes i els seus fills i filles, s'estableixin a Egipte. A través d'aquesta experiència, Déu va anunciar el seu pla de salvació realitzat en el seu temps per Jesucrist. El fill venut pels seus germans i lliurat als pagans havia de convertir-se en una causa de benedicció per al poble de Déu. Aquesta primera sequera tenia un propòsit profètic beneficiós, però una altra sequera va aparèixer en temps del profeta Elies i aquesta va ser infligida a Israel com a càstig, perquè el poble de Déu estava, en aquell moment, en total apostasia. Desobeint l'ordre de Déu, el rei Acab s'havia casat amb una dona estrangera que adorava Baals i que havia matat els profetes de Déu. Tota la nació va pagar el preu amb una fam de tres anys. I a l'oració del profeta Elies, la pluja benèfica va tornar. Aquesta acció va tenir un final feliç perquè el pla de Déu encara no estava complet. A Europa, les onades de calor apareixien de tant en tant, però mai durant molt de temps, com si Déu hagués volgut presentar aquesta amenaça a la humanitat moderna. Però aquesta amenaça va seguir sent ineficaç perquè el món occidental ha deixat de preocupar-se per saber què pensa Déu, ja que l'ignora completament. A més, l'hora del càstig els arriba sense que l'hagin vista venir i el temps dels set anys de sequera de la terra i dels cors humans començarà a la primavera del 2023. Aplicant el model experimentat sota Josep, set anys de prosperitat preventiva haurien començat a la primavera del 2015. Però quin esdeveniment important trobem en aquest any 2015? El dia de primavera, l'equinocci del 20 de març de 2015, està marcat per un eclipsi solar total, un esdeveniment molt rar però d'alt valor espiritual. Perquè la ira divina es dirigeix als observadors occidentals del descans del "dia del sol". El 26 de juny, el Tribunal Suprem dels Estats Units va dictaminar que el matrimoni entre persones del mateix sexe és legal a tot el país. El 13 de novembre de 2015, els islamistes

van organitzar una massacre a la sala de concerts Bataclan de París; el resultat: 413 ferits, 131 morts, inclosos 7 de 9 terroristes. No, no veig res de positiu el 2015, en què una guerra a Ucraïna enfronta els óblasts de Donetsk i Luhansk contra l'exèrcit lleialista ucraïnès. Aquesta guerra continuarà fins al 2022, quan la invasió russa iniciï la Tercera Guerra Mundial, perquè darrere dels EUA, Anglaterra i Polònia, tot el camp de l'OTAN proporciona suport financer i armes a la Ucraïna envaïda.

Déu només dóna la benedicció dels seus fills a partir de la primavera del 2018, 5 anys abans de les set vaques magres finals, o 12 anys abans de la data del seu retorn. Aquest número 12, símbol de l'aliança establerta entre Déu i l'home, o $7 + 5$, és també el número simbòlic de les tribus segellades del seu Israel espiritual segons Apo.7. Déu porta una inundació de llum que informa els seus fidels servents de la data prevista per al seu gloriós retorn en Jesucrist. El coneixement d'aquesta data els permetrà llavors comprendre millor el significat dels esdeveniments que s'estan complint gradualment. El campament rebel es veu afectat el 2020 per una epidèmia mortal combatuda pel confinament dels habitants i el cessament parcial o total de les activitats professionals durant dos anys. Això resulta en una crisi econòmica que empobreix tot Occident, on la reacció és copiada i idèntica. A partir d'aquest problema, Occident presencia la invasió russa d'Ucraïna, que expressa el seu desig d'unir-se al campament de l'OTAN. Ursula von der Leyen, presidenta de la Comissió Europea, compromet Europa a ajudar Ucraïna. Darrere d'aquesta decisió, els líders també comprometen els seus propis països. El món occidental està ara governat per gent nascuda en pau que no ha conegut res més que pau. Per a ells, la guerra era simplement un videojoc, una pel·lícula o una guerra real, però distant. Hi ha hagut atacs islamistes els efectes temporals dels quals s'obliden ràpidament, i la societat occidental reacciona com un nen malcriat que ho aconsegueix tot i sempre aconsegueix el que vol. Però els nens malcriats desenvolupen caràcters molt reactius i capritxosos. A més, la invasió russa d'Ucraïna va provocar reaccions instintives sobtades i desmesurades en els nostres nens malcriats. Com a resultat, el suport moral i actiu, materialitzat en donacions d'armes a Ucraïna, ha convertit els nostres nens malcriats en els futurs objectius de la ira del poble rus. La guerra encara no els afecta directament, però no mesuren les conseqüències d'aquest suport frenètic, que els portarà a haver de patir, al seu torn, els mals que actualment només afecten els russos i els ucraïnesos. Descobriran al seu torn l'horror de la guerra real tal com la van experimentar els seus pares dels anys 14-18 i 39-45. El president Putin ara denuncia clarament l'estatus de cobeligerants del camp de l'OTAN. I confirma la seva determinació de dur a terme la seva "operació especial" fins a l'objectiu que s'ha fixat.

A Occident, oblidar les lliçons de la Segona Guerra Mundial té repercussions dramàtiques avui dia. Les experiències del camp europeu de l'OTAN i les d'Ucraïna van ser molt diferents, ja que es van trobar en bàndols oposats en aquell context. Europa lluitava contra l'Alemanya nazi d'Adolf Hitler, però per raons oportunistes, aprofitant la debilitat temporal de la Rússia soviètica, Ucraïna es va posar del costat de les tropes "nazis", ja recolzades per la Polònia derrotada. Ja volent separar-se de Rússia, els nacionalistes ucraïnesos de l'època

es van posar del costat de l'exèrcit nazi, convertint-los en aliats en la lluita contra Rússia. Va ser durant aquest període que els líders nazis alemanys es van convertir en herois per a aquesta Ucraïna nacionalista, i malgrat les dècades que van passar, la imatge nazi ha continuat sent el símbol de l'heroisme nacional. D'altra banda, a Europa, el pensament nazi es va convertir en el mal absolut des del 1945 fins a la dècada del 2000, quan el mal comès per aquest nacionalisme cruel i fanàtic va ser oblidat pels joves líders que van arribar al poder. Les ments de tothom van ser seduïdes pel projecte d'establir una pau universal; que requeria oblidar els defectes del passat. Creixent gradualment com una bola de neu que roda, l'Europa dels sis es va convertir en l'Europa dels 28 abans de tornar a caure a 27; els fets, per tant, semblaven favorables al projecte de pau. Però això era comptar sense Déu, que compta els pecats humans i no n'oblida cap. A més, brutalment, la guerra a Ucraïna va fer tornar els pensaments humans a la dura realitat; ara han de respondre davant el Déu vivent que ignoraven i menyspreaven.

Entre el tremolor de la terra, l'assecament de l'aigua i els bombardejos que continuaran i s'intensificaran, ja no hi ha cap dubte: Déu ha començat el procés de desconstrucció de la seva creació terrenal. El poder d'Occident es basava en la seva riquesa, així que Déu l'està debilitant arruïnant-la. El confort i l'opulència occidentals es van construir sobre energia barata, de manera que el preu del gas i el petroli s'està disparant, i ningú sap, excepte Déu, quant pujaran els seus preus. En una reacció en cadena, els aliments escassejaran i arribaran a preus bojors. I per a aquells que ja no puguin pagar, l'elecció serà entre el robatori, el crim o la mort per inanició. Durant els seus últims set anys a la terra, tota la humanitat patirà els "*quatre terribles càstigs de Jahvé*" esmentats a Ezequiel. 14:21-22, però l'objectiu principal continua sent l'Occident cristià infidel: "*Perquè així diu el Senyor Jahvé: Tot i que envio contra Jerusalem els meus quatre càstigs terribles* , l'espasa, la fam, les bèsties feres i la pesta, per exterminar-ne homes i bèsties, però hi haurà un romanent que s'escaparà, que en sortirà, fills i filles. Mireu, vindran a vosaltres; i veureu els seus camins i les seves accions, i us consolareu a causa del mal que porto sobre Jerusalem, i tot el que porto sobre ella "

Europa i tot el camp occidental hauran de pagar car el privilegi d'haver estat portadors del missatge evangèlic de Jesucrist. Com a Israel espiritual, després de l'Israel de l'antiga aliança, ha participat en el coneixement del pla salvador de Déu que descansa sobre Jesucrist, però a causa de tots els seus pecats perpetrats al llarg dels segles, ha de ser castigat de moltes maneres fins al seu extermini final, quan, com a gran vencedor Totpoderós, el diví Jesucrist tornarà en la glòria dels seus àngels. Ez. 14:23 també ens diu: "*Ells us consolaran quan vegeu el seu camí i les seves accions; i sabreu que no és sense raó que faig tot el que els faig, diu el Senyor, JaHWéH* " .

Aquests versos s'havien de complir dues vegades. El primer va ser per al començament del nou pacte. L'entrada dels pagans convertits al pacte jueu havia de consolar els jueus pietosos per les desgràcies que van destruir la ciutat de Jerusalem l'any 70 dC, juntament amb tota la seva santedat real i falsa: el seu clergat i els seus ritus simbòlics.

El segon es complirà amb el retorn de Crist. En aquest context, Israel haurà patit la invasió russa i les massacres de la Tercera Guerra Mundial, i els

últims jueus pietosos seran consolats pel testimoni dels últims adventistes del setè dia pel sant dissabte en Jesucrist. La llum divina vindrà sobre ells i llavors entendran totes les causes de les successives malediccions que els han afectat durant l'era cristiana. Aleshores participaran en el consol que Déu porta a tots els seus fills i filles de la veritat seleccionats en els seus dos pactes. Però aquesta conversió final només afectarà els jueus veritablement pietosos, així com la salvació de Crist només salva els pagans convertits veritablement pietosos, segons el just judici de Déu en Jesucrist.

Per què Ucraïna?

Déu utilitza aquest país només com a detonador. El seu paper és simplement provocar la ira explosiva del poble rus, un company esclau com ell. Perquè, malgrat les aparences, va ser la regió de Kíiv la que va portar per primera vegada el nom de "Rus", que avui s'ha convertit en "rus". Aquest poble mai ha aconseguit mantenir-se independent. Des dels seus orígens, ha estat compost per dues influències provinents d'Orient i d'Occident. I ja en això, Déu va posar el signe de la seva maledicció, materialitzada per l'oposició religiosa: Occident era catòlic polonès utilitzant l'alfabet grecolatí; Orient era ortodox de parla russa i el seu alfabet era l'escriptura ciríl·lica. Aquestes diferències encara els oposen avui, en la guerra lliurada contra el Donbàs de parla russa des del 2014. A les revelacions d'Ap. 10:11, Déu parla de les poblacions europees, llegim: "*Llavors em van dir: Has de profetitzar de nou davant de molts pobles, nacions, **llengües** i reis*". Déu recorda el signe de la maledicció de Babel: "***de llengües***". Perquè són, efectivament, les separacions de "***llengües***" les que impedeixen la veritable unitat de les aliances fetes entre pobles. Les "***llengües***" tenen un paper de repel·lent perquè el diàleg és impossible amb una persona que parla una llengua estrangera desconeguda. Les nacions construeixen la seva unitat a través de la compartició social que la "***llengua***" comuna practicada fa possible. És per això que Déu pot dir de les aliances fetes entre països amb diferents "***llengües***" a Dan. 2:43: "*Vas veure ferro barrejat amb argila, perquè es barrejaren amb aliances humanes; però no s'uniran entre si, igual que el ferro no s'alia amb l'argila*". "*El ferro i l'argila*" no es poden barrejar, igual que els pobles durs unificats per la seva "***llengua***" no es poden unir amb pobles pacifistes també unificats per la seva pròpia "***llengua***". I què determina el caràcter dur o pacífic d'un poble? La seva història, el seu patrimoni i les condicions climàtiques a les quals està subjecte. Els que viuen al nord d'Europa estan exposats a climes molt freds que endureixen la naturalesa humana. La vida es manté a costa d'enorme esforços i lluites que els habitants de les zones temperades desconeixen. L'enduriment particular dels ucraïnesos també es basa en la contínua prevenció de la seva independència. Sempre ha estat sota el control de Rússia o Polònia, i durant la guerra, el 1941-42, d'Alemanya. No obstant això, paradoxalment, la poderosa Rússia actual, que s'enfronta a Ucraïna, va néixer a Kíev, Ucraïna; el nen no vol matar la seva mare, i això explica la debilitat de les mesures russes envers aquesta ciutat de Kíev, el bressol de Rússia. Aquest vincle familiar hereditari fomentarà la reconciliació entre els països germans que han entrat en disputa. Polònia, Ucraïna i Rússia parlen llengües eslaves molt similars, i aquest criteri les connecta

naturalment. A més, Polònia i Ucraïna pateixen terriblement la manca d'entusiasme d'altres països de l'OTAN, que limiten la seva ajuda i el seu compromís armat. Un cop produït el detonador, el camp eslau reunificat es girarà contra la UE i durà a terme, per Déu, la seva obra destructiva profetitzada. Aquesta acció donarà a la "**sisena trompeta**" la forma d'una reproducció de l'acció de la "**primera trompeta**", en què, ja, els mateixos pobles nòrdics d'Orient van arribar a sotmetre l'Europa Occidental, Nord i Est, a "**foc i espasa**". Perquè la "**sisena trompeta**" arriba, al final de l'era cristiana, a tancar les accions dels càstigs infligits per Déu sota el títol d'"**advertències**". Vinculada al retorn de Jesucrist, la "**setena trompeta**" durà a terme l'"**extermini**" dels rebels terrenals que no van escoltar l'últim avís donat per la "**sisena**". En les seves expressions, Jesús compara aquests rebels amb la "**palla**" que es crema fàcilment si està seca. Suggereix així la sequedat dels cors humans, insensibles al sofriment que va suportar per oferir la seva salvació a tots els éssers humans hereus del pecat que els condemna a la mort eterna. A més, amb tota justícia, farà escassa l'aigua que sosté la vida d'aquests éssers humans amb cors secs. Multituds hauran de morir de sequera, fam, epidèmies i guerra. I els més rebels i els veritablement escollits seran preservats per al temps de les "**set últimes plagues**" de la ira divina i justa. Els darrers cors secs reconstruiran a la terra la imatge de la "**Babel**" del rei Nimrod. Havent posat fi a l'individualisme nacional, pensaran que han establert un règim capaç d'oferir-los la garantia de "**la pau, seguretat i protecció**". És llavors quan la "**ruïna**" profetitzada caurà del cel sobre ells en forma de les "**set últimes plagues de la ira de Déu**" descrites a Apocalipsi 16.

1 Tes. 5:3: "*Quan diran: ' **Pau i seguretat** !', llavors **els vindrà sobre una destrucció sobtada** , com els dolors de part sobre una dona embarassada, **i no s'escaparan** ' .* El veritable compliment d'aquest anunci inspirat a l'apòstol Pau fa referència a aquest temps final, però ja s'ha aconseguit el mateix per a l'Europa de la UE des de la invasió russa d'Ucraïna. La ruïna parcial que s'ha produït així prepara el camí per a la ruïna total final.

Déu no condemna la riquesa, sinó només la cobdícia. Perquè els rics poden acabar sent generosos. L'home cobdiciós, al contrari, no pot ser-ho perquè mai no està satisfet en el seu desig d'acumular cada cop més riquesa i diners. Resulta que aquesta cobdícia caracteritza aquells que Déu anomena els "**mercaders de la terra**" a Apocalipsi 18, perquè per a aquestes persones cobdicioses, la fe no té cap valor. La justa ira de Déu, doncs, recau sobre els seus caps amb totes les conseqüències de les seves malediccions. Així és com tot el camp de l'OTAN, caracteritzat per aquesta cobdícia, va preparar la seva pròpia desgràcia. Per obtenir beneficis lucratiu i luxos, van especular amb la idea de traslladar plantes de producció a la República Popular de la Xina, on una mà d'obra forçada i molt mal pagada podria produir a un cost inferior. Així, durant uns trenta anys, van obtenir enormes beneficis, destruint els equilibris financers mantinguts fins aleshores. Però la Xina també s'ha beneficiat dels coneixements tècnics occidentals i s'ha enriquit enormement amb el temps, fins al punt d'aparèixer el 2023 com la potència militar més formidable de la terra. Els EUA i la UE s'hi han recolzat, abandonant-li el monopoli virtual de la fabricació mundial de productes oferts al mercat, però també de productes electrònics omnipresents en l'armament modern.

Desitjant reconquerir l'illa de Taiwan, igual que Rússia vol tornar a portar Ucraïna al seu bàndol, la Xina es prepara per subministrar a Rússia drons d'alt rendiment. Això irrita molt els EUA. En negar-se a condemnar la invasió russa d'Ucraïna, la Xina es posiciona al costat del bàndol rus, i un conflicte directe amb els EUA, els protectors amics de Taiwan, s'albira en un futur proper. L'OTAN culpable, principal objectiu de la ira de Déu, ha construït així, debilitant-se, a través de la seva cobdícia, el monstre xinès al qual haurà d'enfrontar-se. Aquest segon camp de batalla afavorirà, doncs, el bàndol rus, al qual també s'oposa i s'irrita l'OTAN pel seu suport al seu adversari, Ucraïna. Per a aquest bàndol de l'OTAN, que inclou els Estats Units i les nacions bel·ligerants de la UE, el pas del temps porta, amb cada dia que passa, un empitjorament de la situació, que pren un aspecte cada cop més pessimista.

El nou colonialisme

Abans de descriure el nou colonialisme, és útil definir què era el vell colonialisme, en què Anglaterra, França i Bèlgica participaven en aquest ordre descendent. Mentre que aquest vell colonialisme consistia a conquerir noves terres estrangeres per la força armada per explotar-les a elles i a la seva població indígena, el nou colonialisme conquereix seduint les ments humanes per explotar-les financerament. El vell colonialisme va ser iniciat per Anglaterra i les seves conquestes es van estendre fins a l'Índia. França es va expandir per Àsia fins a Corea, Cambodja i Vietnam, i fins al nord i centre d'Àfrica. Però després del final de la Segona Guerra Mundial, cap país va aconseguir conservar les seves colònies, gairebé totes de les quals van recuperar la seva independència nacional. L'aixecament dels colonitzats és inevitable amb el temps. És per això que, quan Déu va voler donar la terra de Canaan al seu poble Israel, va exterminar els gegants que habitaven la terra juntament amb altres pobles, i d'aquesta manera, Israel no va haver de patir la ira i l'odi dels descendents dels pobles exterminats. Hi va haver, però, en la història del començament d'Israel, segons 1 Samuel 15, una excepció per al rei Agag, quan el rei Saül el va perdonar i va desobeir l'ordre del seu Déu YaHWéH; i aquest error va comportar conseqüències mortals i el seu rebuig per part de Déu. Aquest tema d'extermini va ser recordat per Déu a la humanitat atenta, per la decisió de l'Alemanya "nazi" de participar en la seva "solució final", l'objectiu esperat de la qual era, de fet, destruir i exterminar la raça jueva de la terra. Per part de Déu, aquest senyal va ser un gran retret adreçat al poble jueu colpejat per la seva maledicció, des del seu rebuig de Jesucrist. Per la "solució final" que els preocupava, Déu va recordar als jueus que havia d'exterminar els gegants de Canaan per oferir-los una terra nacional, i precisament, aquest intent d'eradicar-los afavoriria el seu retorn a la terra dels seus avantpassats, el 1947-48. La Palestina àrab va tornar a convertir-se en l'Israel dels jueus, però un Israel que portava tota la seva maledicció divina. La riquesa acumulada, tanmateix, va permetre als països dels antics colonitzadors seguir sent poderosos i dominants sobre altres nacions terrenals. Es van fer acords amb els

antics països colonitzats que van seguir sent molt dependents financerament dels països dels antics colonitzadors, però el temps de la colonització forçada s'havia acabat, definitivament, s'esperava, a causa de l'acceptació de la nova situació global establerta. En l'antic sistema, els països colonitzadors no s'interessaven per les ments dels colonitzats perquè ja, als països rics, el valor moral estava ofegat pel valor monetari de les coses i dels mateixos éssers humans. És aquí on hem de recordar els advertiments donats pel Senyor Jesús que va dir a Lluc 6:24: "**Però ai de vosaltres, els rics, perquè ja teniu el vostre consol!**"; això d'acord amb 1 Tes. 6:10 on Pau diu: "**Perquè l'amor als diners és una arrel de tots els mals; i alguns, posseïts per ells, s'han desviat de la fe i s'han traspassat a si mateixos en molts dolors**". I el nostre Déu sap de què parla, perquè ha sabut per endavant i ha vist amb el temps, pel fruit donat pels éssers humans, la justificació del seu judici. Fixeu-vos bé que els "**diners**" no hi tenen res a veure, perquè només Déu retreu a les seves criatures humanes "**l'amor als diners**". Els "**diners**" són un valor de canvi útil per al comerç, però "**l'amor als diners**" empeny l'home a explotar els seus diners per guanyar diners. Als orígens del comerç, els pobles es dedicaven al "beca", a l'intercanvi de béns. I ja els colons americans intercanviaven coses trivials per coses útils i valuoses amb els pobles nadius americans; per exemple, miralls, pintes, ganivets per pells de castor. Des del començament de la seva colonització pels europeus, Amèrica ja presentava el seu caràcter de terra "amarga", tal com profetitzava el seu nom. Creixent amb el temps, portaria als cims de les possibilitats l'esperit del "capitalisme", que va heretar de la conquesta d'Anglaterra, d'on provenien els seus primers pioners. El verb "capitalitzar" defineix encertadament l'aspecte latent i especulatiu dels diners. I l'especulador mai no s'atisfà; sempre vol més i ja ni tan sols necessita treballar, perquè els seus diners treballen per a ell. Aquest és el costat pervers de l'ús dels diners que Déu condemna amb raó. Perquè, com la llei dels líquids, la dels diners flueix en benefici dels que més tenen. Això és el que s'aplica al mar, que recull tota l'aigua que ve del cel a les muntanyes de la terra en forma de pluja, neu o gel. Seguint el camí imposat per la configuració del terreny, a través de rius i rierols, torna als mars i oceans. L'antiga norma de colonització ja no és acceptada per cap país, la nova norma ha pres insidiosament el seu lloc.

La violència està ara descartada i s'enfronten dues ideologies diametralment oposades: el capitalisme americà a Occident i, des del 1917, el comunisme antireligiós de la Rússia soviètica. Per evitar una confrontació directa i mortal, els dos bàndols oposats van romandre separats per una frontera que constituïa el virtual "Teló d'Acer". A mig camí entre els dos bàndols, es troba Europa, cobejada per tots dos bàndols. Comença llavors un joc de seducció i Europa es divideix entre les dues ideologies. El general de Gaulle resisteix la influència purament americana i França governa entre els dos bàndols. Des de l'Occident, adopta la llibertat d'activitat per als seus empresaris i artesans, i des de l'Est, adopta els drets socials per als seus treballadors. Però els drets socials tenen un cost que augmenta el preu dels productes francesos, que rarament s'exporten, i principalment als antics països colonitzats. A l'Europa Occidental, el cas d'Alemanya és molt diferent, ja que s'ha desenvolupat des del 1945 sota la tutela i presència dels exèrcits americans i representa el seu model purament "capitalista".

El general de Gaulle va buscar una reunió dels països europeus per protegir Europa de la cobdícia dels dos bàndols extrems. Però després de la seva marxa, el seu successor Georges Pompidou, financer del banc Rothschild, acceptarà compromisos i afavorirà el capitalisme alemany. A la cistella de les noces, França haurà de renunciar gradualment a les seves empreses nacionalitzades, EDF, GDF, Total, La Poste, el seu banc CNEP, la seva SNCF i, posteriorment, a les seves fàbriques tèxtils i les seves foneries orientals. El capitalisme no pot competir amb el baix cost de les empreses nacionalitzades; per tant, van haver de ser privatitzades i desmantellades. Ja en aquests fets, podem veure els signes de la maledicció divina que pesava sobre França. De fet, l'estratègia de seducció s'aplica perfectament, perquè se suposava que el capitalisme horrible havia de seduir la França lliure i social per convertir-la a les seves idees i principis. I la cosa va funcionar sense foc de canó ni bombardejos, a causa de la cobdícia dels líders polítics i empresaris francesos. No hi va haver pressió sobre els responsables de la presa de decisions, excepte els "suborns" en alguns casos individuals, però la corrupció és present en la naturalesa humana i en els dos bàndols oposats, occidental i oriental. Aquesta seducció es va presentar a la dècada de 1960. Per entendre-ho completament, cal saber com funciona el sistema capitalista americà, en què allò "social" es redueix a res o gairebé res. Els treballadors cobren i, per obtenir una pensió, han de contribuir i ingressar, del seu salari, diners a empreses financeres encarregades de fer créixer els seus actius, per pagar-los una pensió quan l'edat ho requereixi. Aquestes empreses s'anomenen "fons de pensions", i per fer créixer els fons dipositats, han de prestar sumes a prestataris estrangers o nacionals. Aquests préstecs són a curt termini i a tipus d'interès molt alts, que haurien de ser anomenats "usurers" a la nostra cultura europea, perquè poden arribar al 16%, o fins i tot més, ja que l'oferta roman sense cap control estatal. A la dècada de 1960, aquests financers dels "fons de pensions" americans van presentar les seves ofertes a empresaris francesos, argumentant que en poc temps, els seus préstecs els permetrien desenvolupar els seus negocis a nivell de comerç mundial. Molts d'aquests empresaris van ser seduïts, però el reemborsament dels interessos del préstec obtingut per si sol va engolir una gran quantitat dels beneficis obtinguts per l'empresa. Conduïdes a la fallida, les empreses van ser revendudes pels fons de pensions, que s'havien convertit en els nous propietaris, al millor postor entre els competidors, al mercat mundial. Així és com França es va permetre ser desposseïda dels seus principals avantatges, incloses les seves empreses nacionalitzades. Perquè la privatització d'aquestes es tradueix en un augment dels costos de producció o una reducció de les prestacions socials. De vegades, l'equilibri sembla haver-se preservat, però la qualitat del treball es veu afectada perquè els treballadors són "espremuts com llimones" per ser encara més rendibles. En resum, la cursa per enriquir alguns ha causat desgràcies per a la majoria dels treballadors i per a tota la nació francesa. Perquè la privatització ha afavorit l'entrada d'accionistes inversors al circuit de producció. Això s'ha generalitzat i els beneficis obtinguts per les empreses ara són engolits per accionistes estrangers en la majoria. Per tant, les empreses franceses treballen per enriquir les nacions estrangeres. No és estrany que aquestes decisions polítiques i econòmiques hagin provocat que França caigués del seu lloc de 4a

potència ^{mundial} al 15è ^{entre} les nacions europees. Els frens del general De Gaulle només van tenir un efecte momentani i, finalment, els Estats Units van recuperar tota la seva influència sobre França, els seus líders polítics i les seves empreses sense la més mínima brutalitat. Per iniciativa del president Sarkozy, es va reincorporar a l'aliança de l'OTAN com un soldatet obedient i disciplinat que obeeix el seu líder americà. Per completar la seva tasca de seducció, els Estats Units van treure la seva arma seductora definitiva: Internet. Presentada en la seva disfressa pacífica, la globalització del comerç i les relacions humanes ha obtingut el fruit que més desitjava: conquerir, seduïnt-los, les ments dels éssers humans de tot el planeta. Això s'ha aconseguit, ja que, en posar Internet a la seva disposició, ha aollit entre els seus tentacles les ments humanes, fent-les addictes a les trobades virtuals dels telèfons digitals o els PC. Les xarxes socials mantenen els addictes virtuals sobre les seves vies, millor que els rails mantenen els vagons en moviment. La situació és més greu pel que fa a les conseqüències que suporten les víctimes. Les ments humanes estan, doncs, en massa, a tot el món, desconnectades de les realitats terrenals. Estem presenciant un segrest gairebé universal de ments que ningú hauria imaginat possible. Perquè, a través d'Internet i les xarxes socials, un únic model de vida és envejat a tot el món, el model de la llibertat moral de la societat americana. I està capturant ànimes arreu, fins i tot al camp del seu extrem adversari: Rússia, que veu com 1 milió dels seus joves habitants abandonen les seves terres per anar a l'estranger on dominen els valors occidentals. Aparentment no coacciona ningú, contentant-se amb seduir i guanyar ànimes de la mateixa manera que el diable va seduir Eva seduïnt-la a través de les paraules de la serp. En els temps de les persecucions directes i mortals, Roma va cobrar menys víctimes que la seducció avui dia.

La saviesa dicta saber menjar per viure i no viure per menjar. Aquest principi s'aplicava antigament a la necessitat de consumir. I per satisfer aquesta necessitat, els éssers humans anaven a botigues, botigues que subministraven diversos productes. Avui dia, per animar millor els éssers humans a consumir, és la botiga la que va a ells a Internet, i allà, els venedors els sol·liciten inventant-se falses necessitats, animant el client a comprar allò fútil i inútil. Es fa creure al client que és un amic a qui es desitja el benestar, però en realitat, en aquesta relació virtual, el client només és un xifrat, un número que es prem per buidar-lo dels seus diners. Les relacions així establertes són totes falses i virtuals, i els humans més perversos exploten la situació i hi juguen. Als meus "correus electrònics", observo un nombre impressionant de missatges enviats per estafadors sobre paquets no lliurats. L'engany i les mentides s'han apoderat d'Internet. Aquesta xarxa que alguns anomenen "la teranyina" actua com una teranyina que atrapa les seves preses per menjar i alimentar-se. I és cert que aquesta teranyina alimenta bé els que l'han teixida i l'exploten. Es tornen més rics per si sols que certes nacions de la terra. I aquí, prendré una altra imatge, la de l'apicultor. Quan vol collir la seva mel, ruixa fum per adormir les abelles perquè no es rebel·lin contra ell i el piquin. En el nostre temps, Internet és aquest fum que adorm les ànimes, que permet a Satanàs collir la seva condemna divina eterna. I en el precís moment en què es decideix el destí mortal de milers de milions de criatures humanes, veig gairebé totes caient en el parany d'aquest fals amic virtual que és la

xarxa social. La forma d'aquesta seducció no es podia entendre abans que prenguéss la seva forma en la realitat, però Jesús va multiplicar els seus avisos i precaucions contra aquest tipus de seducció tecnològica dels últims temps. Perquè la seducció és doble. Opera en el sentit literal amb "internet", però també en el sentit espiritual, perquè el primer devalua el segon. Qualsevol persona la ment de la qual estigui preocupada per coses fútils i inútils no pot donar importància al problema de la seva salvació eterna. Per a aquest tipus de persona, la paraula eternitat no té cap significat; Van néixer sabent que moriran com tots aquells que han vist morir abans d'ells. La mort es considera la cosa més natural, i només els elegits i uns quants falsos elegits saben quin va ser el seu origen: el pecat, a més, interpretat de diverses maneres.

L'actual "seducció" tecnològica està profetitzada per Déu a Apocalipsi 13:13-14: "***Va fer grans senyals , de tal manera que va fer baixar foc del cel a la terra davant dels homes . I va enganyar els habitants de la terra per mitjà d'aquells senyals que tenia poder de fer davant la bèstia, dient als habitants de la terra que fessin una imatge de la bèstia que tenia la ferida d'espasa i va viure "***. Però també a Mateu 24:24: "***Perquè sorgiran falsos Cristos i falsos profetes i faran grans senyals i prodigis, per tal d'enganyar, si fos possible, fins i tot els escollits "***. Les armes de seducció en el nostre temps són, per tant, tant tècniques com espirituals. I l'explicació d'aquest últim versicle de Mateu és aquesta: és impossible seduir els escollits perquè els veritables escollits són il·luminats per l'Esperit de Jesucrist que els mostra totes les trampes perilloses que el diable posa a la seva era del final dels temps.

Mentre el món de Satanàs deixa que la realitat es perdi en la vida virtual de la tecnologia, els elegits de Jesucrist discernen la vinguda de la veritable vida amagada en Déu, que destruirà totes les formes de vida per sobreviure eternament. Alguns s'estan construint un paradís artificial per a ells mateixos, mentre que d'altres esperen la seva entrada al veritable paradís de Déu, és a dir, el seu regne celestial etern. Ambdues opcions responen a una seducció. Els caiguts es deixen seduir pel gaudi de la llibertat, que és lliberticida, fins i tot en aquesta terra. Els elegits, per la seva banda, han estat seduïts naturalment per la bondat del Déu just i bo. Això també és una seducció, però és legítima i justificada. Perquè Satanàs sedueix per perdre i Déu sedueix per salvar; aquí rau tota la diferència entre les dues seduccions que es presenten a nosaltres, els éssers humans. Les seduccions tecnològiques cegaran els humans, que han de morir en massa en el context de la "***sesena trompeta "***. Però després d'aquest terrible genocidi, arribarà el moment de la prova final de la fe cristiana. I en aquest context, el coneixement espiritual de Déu en Jesucrist caracteritzarà els darrers veritables elegits que Déu, fins aleshores, haurà mantingut vius.

Ara he d'abordar l'altra seducció, que fa referència a la del model comunista adoptat per Rússia entre 1917 i 1990. Perquè aquest model també té els seus seguidors i defensors fervents. I a la terra, són força nombrosos, ja que només la Xina té 1.400 milions d'habitants, als quals cal afegir Corea del Nord. Al meu entendre, aquest model seria ideal sempre que estigués liderat per Jesucrist. Tanmateix, precisament, el model rus era antireligiós com ho era França en el moment de la seva Revolució. Aquest ateisme rus va durar molt més, ja que

només la ruïna nacional el va superar a partir de 1990. Sens dubte ja ho he dit, però aquest model "comunista", que es basa en la posada en comú, va caracteritzar l'Elegida de Crist en el moment del seu naixement. Composta per éssers veritablement convertits a causa de les persecucions jueves de l'època, aquesta posada en comú testimoniava un veritable despreniment dels valors terrenals. En efecte, llegim a Actes 4:32: "*La multitud dels qui havien cregut **tenia un sol cor i una sola ànima** . Ningú deia que res del que posseïa fos seu, sinó que ho tenien tot en comú*". És bo notar que aquest fruit de la fe caracteritzava l'Elegida, just després de Pentecosta, on va rebre amb poder l'Esperit Sant de Déu que ens presenta, d'aquesta manera, un ideal espiritual que contrasta en el més alt grau amb els ideals mundans. La vida celestial eterna i la que continuarà a la nova terra estarà en conformitat amb aquest esperit unit i aquesta participació en una perfecta participació fraternal.

Tot el que li faltava a la Rússia comunista era fe i obediència en Jesucrist. Però des del 1990, aquest model de comunisme ateu ha acabat, i la fe ortodoxa ha recuperat els esperits d'aquest poble que havia romàs durant molt de temps aïllat darrere del "Teló d'Acer". Encara miren amb nostàlgia el passat, quan la posada en comú de recursos despertava un entusiasme universal, una alegria marcada per cançons i danses a tots els "kolkhozs" del país. Amb molt mals records de la situació creada el 1990, quan el poble va quedar abandonat al domini de gàngsters i màfies, el model "capitalista llibertari" és temut i temut. La fe i l'ordre es van restaurar amb l'ascens al poder de Vladímir Putin. I el poble és, en la seva major part, dòcil i respectuós amb el seu líder, que ha corregit una situació terrible. S'ha produït un gran canvi a la ment dels russos perquè la religió ha tornat amb força, ara amb el suport del mateix president rus, i citaré aquí les seves paraules del seu últim discurs del 23 de febrer. Després de denunciar l'OTAN i el caràcter degenerat i decadent, immoral de les nacions occidentals envers els seus fills, va dir amb un to indignat i entristit: "**M'agradaria dir-los que consulteu la Bíblia, hi trobareu totes les respostes**". Crec que l'home és sincer, perquè canvia amb l'edat. Dóna el seu suport oficial al Papa Kirill, que seu a Moscou. És un antic amic del president que, com ell, té un passat fosc, tots dos han envellit i miren la religió d'una manera diferent, aquesta vegada molt favorable. La conversió afecta tots els homes independentment del seu passat. La benedicció divina és una altra cosa, perquè depèn de qüestionar la resta del "dia del sol", que no existeix a Rússia, ni tampoc a Occident. Però sigui quin sigui el nivell d'espiritualitat d'aquest líder rus, el fet mateix de citar la Bíblia l'eleva per sobre del camp occidental de l'OTAN, que només sap refutar les justes acusacions que se li fan. Així doncs, es pot entendre que Déu parla a través de Vladimir Putin per denunciar els pecats del camp occidental, que la seva ira considera el seu principal objectiu. I aquest text d'Ezequiel 38 pren tot el seu significat en els nostres esdeveniments actuals, perquè Déu profetitza sobre Vladimir Putin, líder del campament rus, dient als versos 7 a 11: "*Prepara't, estigues a punt, tu i tota la teva multitud reunida al teu voltant! Sigues el seu líder! Després de molts dies seràs al seu cap; amb el temps marxarà contra la terra els habitants de la qual, havent escapat de l'espasa, hauran estat reunits d'entre molts pobles a les muntanyes d'Israel, desèrtiques des de fa temps; allunyats del mig dels pobles,*

tots estaran segurs a les seves llars. Pujaràs, avançaràs com una tempesta, seràs com un núvol que cobrirà la terra, tu i totes les teves tropes, i els molts pobles amb tu ". Fixeu-vos que Déu evoca el moment en què Rússia lluitarà contra el país d'Israel, que és el segon objectiu citat a Dan. 11:41: " **Entrarà al més bell dels països** , i molts cauran; però Edom, Moab i el cap dels fills d'Amon seran alliberats de la seva mà ". El primer objectiu és el camp catòlic i protestant occidental designat pel pronom " **ell** " al vers 40 anterior: " **Al temps del final, el rei del sud l' empenyà . I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí, amb carros i genets, i amb molts vaixells; avançarà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà** ". Aquesta subtileza tan amagada em va ser revelada per l'Esperit del gran Déu Creador en el nom de Jesucrist. El " **rei del sud** " musulmà ja és al costat del " **rei del nord** " rus a través del compromís dels exèrcits txetxens del líder Kadírov a la guerra contra Ucraïna. En el moment de la gran confrontació, els " **libis i els etiòps seran al seu darrere** ", tal com es profetitza al versicle 43: " **Prendrà possessió dels tresors d'or i plata, i de totes les coses precioses d'Egipte ; els libis i els etiòps seran al seu darrere** ". " **Egipte** " només es va unir al campament occidental el 1979, un any abans del meu compromís adventista del setè dia, a través del qual vaig respondre a la crida de Déu a il·luminar les profecies divines del " **temps final** ", inclosa aquesta. En l'estat desastrós de les religions cristianes, la religió ortodoxa pren una aparença "lluminosa", tot i que està marcada per la maledicció del descans del primer dia. A la " **sisena trompeta** ", Déu porta a la confrontació exèrcits que representen totes les religions monoteistes que indignament afirmen ser seves. L'anunci de la destrucció del poble rus primer no els converteix en el principal objectiu de la ira divina, perquè, al contrari, els seus principals objectius, els catòlics i protestants rebels, han de romandre fins al final per organitzar la prova final de fe durant la qual seran colpejats pels " **set últims temps**". **plagues de la seva ira** ", segons Apocalipsi 16. La fidelitat al veritable dissabte " **santificat** " marcarà llavors la diferència entre aquells que Déu salvarà i aquells que destruirà.

Les aparicions de Déu

Per a la humanitat del pecat, Déu només apareix com una veu que parla a l'esperit del seu servent. Tanmateix, farà una excepció apareixent-se en forma humana a Abraham, el seu fidel amic, quan vingui a advertir-lo, acompanyat de dos àngels, de la seva decisió de destruir les dues ciutats de Sodoma i Gomorra. I ja, en aquest procés, Déu aplica aquest vers d'Amós 3:7: " *Perquè el Senyor, YaHWéH, no fa res sense revelar el seu secret als seus servents els profetes* ". Aleshores, per a Moisès, Déu pren la forma d'un arbust ardent que crema però no es consumeix, segons Èxode 3:2: " **L'àngel de YaHWéH se li va aparèixer en una flama de foc del mig d'un arbust. Moisès va mirar, i vet aquí que l'arbust estava tot en flames, però l'arbust no es va consumir** ". En la vida terrenal normal, un arbust ardent es crema i es consumeix ràpidament, així que, prenent aquesta imatge, Déu li està dient a Moisès: " **Jo sóc l'indestructible** ". Perquè el foc és el símbol i el principi de la destrucció. Per a Moisès, criat en la cultura pagana

egípcia, Déu realitza un miracle per revelar-se-li. I ho fa coneixent la seva naturalesa i el seu futur servei fidel. En el seu temps, Déu farà el mateix per convèncer Pau que el serveixi amb el mateix resultat fidel i gloriós. L'expressió "l'àngel de YaHWéH" designa YaHWéH en un aspecte angelical. Per al L'Esperit del Déu Creador pot prendre qualsevol aspecte que vulgui i s'adapta a les característiques de les seves criatures: àngel amb àngels i home amb homes, tal com farà en Jesucrist.

Moisés viurà en presència de Déu a la tenda de trobada del tabernacle, imatge del futur temple, que serà símbol del "cos" de Crist, que al seu torn és representat per la seva "Església", la seva "Elegida", la seva "Esposa", segons Ef. 5:23: "*perquè el marit és el cap de la dona, com Crist és el cap de l'església, que és el seu cos, i de la qual ell és el Salvador*". Recordo que Déu inspira a Pau relacions home-dona que s'ajusten al seu ideal de perfecció. Malauradament, aquest model és més rar a la terra que l'or fi.

En Jesucrist, Déu deixa de ser simplement una veu que parla als esperits humans, sent ell mateix l'Esperit del Déu Creador. En prendre forma humana, pot estar amb les seves criatures sense espantar-les. A més, experimenta personalment la condició de l'existència humana. I per aconseguir aquest resultat, s'encarna en un cos idèntic al nostre pel que fa a les seves limitacions físiques. En el sentit més noble del terme, Déu pot així "espia" la humanitat barrejant-s'hi. I descobreix com la maldat real que alguns li mostren es fa sentir, com ho fan envers tots els éssers febles i vulnerables, tal com li imposa la seva pròpia condició terrenal momentània. Davant de tanta injustícia, podem imaginar com de temptador devia ser el desig de castigar els culpables, però la finalitat del seu ministeri terrenal, que era salvar els seus elegits del pecat, el va obligar a la passivitat, ja que Jesús va declarar a Joan 12:47 a 49: "*Si algú escolta les meves paraules i no les creu, jo no el jutge. **Perquè no he vingut a jutjar el món, sinó a salvar el món** . El qui em rebutja i no accepta les meves paraules té qui el jutja; **la paraula que he parlat, aquesta el jutjarà en el darrer dia** . Perquè jo no he parlat pel meu compte, sinó que el Pare que m'ha enviat m'ha donat un manament sobre què he de dir i què he de parlar*". Jesús realment va venir a "salvar el món", però amb la condició que "el món" demostrés una fe real; cosa que està lluny de ser el cas. Aquesta expressió s'ha d'entendre com una oferta, una proposició, presentada als humans escampats per la terra. Però per beneficiar-se de la seva gràcia, és individualment que s'obté la possibilitat, quan Jesús jutja els pretendents dignes de beneficiar-se del seu sacrifici voluntari.

Déu, per tant, va escollir revelar la seva personalitat encarnant-se en la forma de l'home anomenat Jesucrist. Aquesta revelació es basa en els testimonis escrits de quatre persones, incloent-hi només dos testimonis presencials: Mateu i Joan. Els altres dos, Marc i Lluc, van recollir relats de testimonis presencials dels esdeveniments que van tenir lloc, tal com fan els periodistes avui dia per a les nostres notícies nacionals i mundials. El problema amb el testimoni escrit és que no té la sensació dels sentiments expressats per Jesús al llarg del seu ministeri. Només els testimonis presencials van discernir, observar i escoltar el to amb què Jesús parlava. És per això que, quan ens enfrontem a aquests testimonis, individualment aportem la nostra pròpia interpretació, la nostra pròpia imaginació,

a la seva manera de parlar. I la lectura d'aquests testimonis, per tant, serà percebuda de manera diferent per cadascun de nosaltres, depenent de la nostra pròpia naturalesa individual i estrictament personal. La mateixa afirmació feta per Jesús, per tant, serà percebuda de manera molt diferent d'un individu a un altre. Això explica per què tothom té la seva pròpia imatge de la personalitat de Jesucrist. Tanmateix, Jesús només tenia una personalitat real, i intentaré descriure-la aquí.

Rebutgem ja la imatge del company que el fals cristianisme modern de les esglésies evangèliques lliures li atribueix. Perquè el testimoni dels apòstols testifica que Jesús els inspirava respecte i "**por**" segons Lluc 9:45: "*Però els deixebles no van entendre aquesta paraula; els estava velada, de manera que no la van entendre; i tenien por de preguntar-li sobre això*". Hem d'entendre'ls, Jesús els va instar a seguir-lo i acompanyar-lo durant el seu ministeri terrenal. Van veure en ell un home marcat per un comportament molt misteriós que parla de Déu, fa miracles que ells presencien i, amb raó, li donen el títol de "**Mestre**". Qualsevol que llegeixi els testimonis dels Evangelis i no es posi en el mateix estat d'ànim que els seus apòstols no pot beneficiar-se de la seva lectura bíblica. El resultat serà superficial i el compromís de fe, va. La veritat divina va emergir a través de l'autoritat donada a les seves paraules segons Mt 7:28-29: "*Després que Jesús hagué acabat aquestes paraules, la multitud es va meravellar de la seva doctrina; perquè ensenyava com qui té **autoritat**, i no com els seus escribes*". Aquesta autoritat que emergia en l'expressió de les seves paraules era conseqüència de la certesa de la veritat. I aquest text ens recorda útilment que la lectura formalista dels escribes jueus no expressava aquesta autoritat que es trobava en Jesús. I havent experimentat també aquesta presentació de la veritat sentida en la certesa, sé que aquells que escolten aquesta autoritat la interpreten com a orgull quan ells mateixos no són fills o filles de Déu. Al contrari, els veritables fills i filles de Déu discernen en aquesta autoritat l'aprovació divina del missatger que utilitza per estendre la seva obra empresa per Jesucrist. Aquesta autoritat caracteritzarà fins a la fi del món els seus veritables missatgers humans perquè constitueix un fruit de la seva identificació. Parlar amb autoritat revela l'absència total de dubte. I aquest resultat l'aconsegueixen lògicament aquells a qui l'Esperit de Déu il·lumina i ensenya, basant totes les seves explicacions en els escrits sagrats de tota la Bíblia.

Així doncs, sembla clarament que la salvació és estrictament individual, ja que depèn únicament de l'aprovació divina. Per tant, no és sorprenent que els mateixos testimonis bíblics puguin ser interpretats de manera diferent pels homes segons si entren en comunió amb Déu o no. Ara bé, aquesta comunió depèn de l'actitud de la ment del pecador humà que s'acosta a Déu. I Jesús va donar una imatge magnífica d'aquesta veritat a Lluc 18:10 al 14: "*Dos homes van pujar al temple a pregar; un era fariseu i l'altre recaptador d'impostos. El fariseu es va posar dret i pregava així amb si mateix, dient: Déu, et dono gràcies perquè no sóc com els altres homes, extorsionadors, injustos, adúlter, ni tan sols com aquest recaptador d'impostos. Deayuno dues vegades per setmana i dono el delme de tot el que guanyo*". El recaptador d'impostos, a distància, ni tan sols aixecava els ulls al cel; però es donava cops al pit, dient: «Déu, sigues misericordiós amb mi, que

sóc un pecador. Us dic que aquest va baixar a casa seva justificat i no l'altre. Perquè qui s'exalta serà humiliat, i qui s'humilia serà exaltat ». El que diferencia el judici de Jesús sobre aquests dos homes és només el seu estat d'ànim; no la seva riquesa, ni el seu títol. És un fet, l'orgull d'aquest fariseu existeix tant a les ànimes dels rics com a les dels pobres, i allà on apareix, l'orgull tanca el camí a la salvació. Per tant, tot i discutir la importància dels graus obtinguts pels homes, Déu prefereix el servei de persones senzilles a qui ell mateix instrueix. La simplicitat natural, no artificial, és l'estàndard de la natura al qual Déu obre la vida celestial perquè s'hi adapta perfectament. I les persones seleccionades per Déu demostren una ment lògica que acompanya la veritable simplicitat. És aquesta ment lògica la que porta l'escollit a reconèixer la legitimitat de les declaracions divines escrites al llarg de la Bíblia, especialment pel que fa a les regles dietètiques que Déu ha prescrit per preservar la salut dels qui confien en ell. Al cap i a la fi, aquells que no mostren confiança absoluta en ell no li pertanyen, així que poden menjar qualsevol cosa, no li importa perquè només es fan mal a ells mateixos. D'altra banda, també perjudiquen aquells que obliguen a seguir el seu exemple, i aquí s'intensifica la seva culpa envers Déu. Jesús va amenaçar aquells que escandalitzen els "més petits " dels seus fills a Mateu 18:6-7: " *Però a qui escandalitzi un d'aquests **petits** que creuen en mi, li valdria més que li pengessin al coll una mola de molí i el llancessin al fons del mar. Ai del món per culpa dels escàndols! Perquè cal que vinguin escàndols, però ai de l'home per qui ve l'escàndol!*" ». Aquesta maledicció pronunciada per Jesús s'aplicarà per la mateixa raó a Apocalipsi 18:21 a la ciutat de Roma i a la seva Església Catòlica Romana papal: " *I un àngel poderós va agafar una pedra com una gran mola de molí i la va llançar al mar, dient: Així, amb violència, **Babilònia** , la gran ciutat , serà enderrocada i ja no es trobarà més* " .

Profetitzant la lectura falsa de la Santa Bíblia, Jesús va declarar a Mt. 6:23: " ***Però si el teu ull és dolent** , tot el teu cos serà ple de tenebres. Si la llum que hi ha en tu és tenebra , com de gran és aquesta tenebra !* ". Si el fruit de la lectura de la Bíblia és jutjat " *tenebra* " per Déu, esdevé impossible per a aquest lector escapar de la seva situació fosca i la salvació s'ha tornat inaccessible per a ell. Perquè el pla de salvació, preparat per Déu i revelat a la Bíblia, es basa en una sèrie de fases de construcció successives amb un final gloriós construït sobre el ministeri salvador de Jesucrist. Però subestimar les fases preparatòries és un gran error de càlcul. Si les pràctiques rituals cessen amb la mort de Jesucrist, és lògic i fins i tot profetitzat a Dan. 9:27: " *Farà una aliança ferma amb molts durant una setmana, i durant la meitat de la setmana farà que cessin els sacrificis i les ofrenes; ...* " Però de quina manera i per què haurien d'ignorar la resta de judicis divins els cristians salvats per la sang de Jesucrist? No tenen el deure, com a tals, de mostrar encara més zel per testificar amb la seva obediència la seva gratitud a Déu i el seu aferrament a tot allò que considera preciós i digne dels seus valors? És en aquest nivell de la diferència d'apreciació que els elegits es distingeixen dels cridats destinats a la decadència i la mort eterna. Perquè a diferència dels que ignoren l'existència de la Bíblia, els que la llegeixen i afirmen ser de Déu impliquen Déu i el seu estàndard amb la seva acció; cosa que va portar Déu a dir a Rm. 2:24: " *Perquè el nom de Déu és blasfemat entre els gentils per causa vostra,*

tal com està escrit". "És cert que Pau va atribuir aquest comportament als jueus incrèduls del seu temps. Però, al seu torn, la falsa fe cristiana actua de la mateixa manera, i aquest judici diví inspirat en Pau s'hi aplica, després dels jueus; mateixa culpa, mateixa condemna divina. **Per regla general, els ensenyaments de Déu donats al llarg del temps s'afegeixen entre si i no es resten entre si** . Perquè en els textos de l'antic testament, Déu va revelar estàndards del seu judici que són intangibles i perpetus, si no eternament aplicables. Aquests estàndards prescrits descrivien la imatge de l'home perfecte segons el propi cor de Déu, i aquesta imatge perfecta se'ns ha presentat en la persona divina i humana de Jesucrist, l'encarnació del Déu celestial perfecte en totes les coses."

Troblem en Déu enormes paradoxes que són sorprenents, però molt lògiques, ja que ell és la font de totes les coses. L'experiència viscuda pel profeta Elies és molt reveladora d'aquestes paradoxes segons 1 Reis 19:11 a 13: "*Jahvè digué: Surt i posa't a la muntanya davant de Jahvè! I vet aquí que Jahvè passava. I davant de Jahvè hi havia un vent fort i violent que esquinçava les muntanyes i trencava les roques; però Jahvè no era al vent. I després del vent un terratrèmol; però Jahvè no era al terratrèmol . I després del terratrèmol un foc; però Jahvè no era al foc. I després del foc una veu suau i fluixa. Quan Elies ho va sentir, es va tapar la cara amb el mantell, va sortir i es va aturar a l'entrada de la cova. I vet aquí que una veu li va arribar, dient: Què fas aquí, Elies?* Aquesta història revela veritablement la veritable personalitat de Déu, formidable a través dels poders naturals que pot posar en acció, i tendre i amorós com un home enamorat d'una dona, envers el servent fidel. I els esdeveniments actuals a Turquia i Síria demostren un exemple d'aquest poder diví mortal i destructiu.

Aquesta "**veu suau i suau**" va prendre la forma, per a nosaltres, de Jesucrist, que va venir a la terra per revelar l'immens amor diví que el seu formidable poder podia emmascarar parcialment. Però com que aquest amor és condicional, només els seus veritables elegits poden apreciar-lo al seu veritable valor, ara a la terra, i a partir de la primavera del 2030, en l'eternitat al cel.

En la seva estratègia per revelar-se a les seves criatures, Déu va escollir presentar-se primer en el seu aspecte de foc devorador. Aquesta elecció li va permetre demostrar la seva capacitat de castigar amb la mort aquelles criatures indignes de la seva salvació, és a dir, els rebels i els indiferents amb qui no pot tenir una relació. Havent estat donada aquesta lliçó, va venir a testificar el seu amor, la seva compassió i la seva incomparable abnegació exemplar en favor dels seus escollits. Havent estat donades ambdues lliçons, els éssers humans estan informats i s'han convertit enterament responsables del seu destí individual. El Déu que castiga i el que salva són una mateixa persona que actua lògicament adaptant el seu comportament al subjecte que jutja; el deixeble obedient mereix el seu amor etern, però el que es complau en la desobediència mereix la mort eterna, en tota justícia perfecta.

A Apocalipsi 11:3, Déu atribueix a tota la Santa Bíblia el paper dels seus "**dos testimonis**"; que designen les seves revelacions de l'antic i el nou pacte. Així confirma que la fe cristiana es basa en aquests dos elements i fases successives de la seva revelació bíblica. Una altra prova d'aquest requisit de conformitat amb tota la Bíblia es basa en la seva definició dels últims "**sants**" a Apocalipsi 12:17: "*I*

el drac es va enfurismar contra la dona, i va anar a fer la guerra contra la resta de la seva descendència, els **qui guarden els manaments de Déu i tenen el testimoni de Jesucrist** "; criteris de santedat que Apocalipsi 14:12 confirma: " *Aquí teniu la paciència dels sants : aquí teniu els qui guarden els manaments de Déu i la fe de Jesucrist* ". Resulta que la presentació dels " **manaments de Déu** " es fa a Èxode 20, un llibre de l'antic pacte que, per tant, sembla indispensable i inevitable, fins i tot per a un cristià. A Apocalipsi 12:17, l'expressió " **els qui tenen el testimoni de Jesús** ", segons la traducció de la Bíblia Scofield, és molt encertada, quan sabem que l'adventisme oficial va ser " **vomit** " el 1994 per Jesucrist. L'advertència del missatge dedicat a " **Filadèlfia** " va ser, doncs, en va, perquè la lliçó no va ser, ni interpretada, ni escoltada, a l'era final de " **Laodicea** ": Apocalipsi 3:11: " **Vinc ràpidament. Agafeu fort el que teniu** , perquè ningú no us prengui la corona "; Apocalipsi 3:16: " **Així doncs, com que sou tebis, ni freds ni calents, us vomitaré de la meua boca** ".

La salvació obtinguda depèn de la nostra naturalesa i de tota la nostra personalitat, que està inscrita en el nostre ADN, la nostra cadena genètica. Cadascun de nosaltres és un ésser únic, i aquest principi s'ha perpetuat des dels nostres primers pares, Adam i Eva. Som individualment el producte obtingut barrejant l'ADN del nostre pare i la nostra mare, en proporcions il·limitades que ens fan aquests éssers únics. I aquest descobriment de l'existència d'aquest ADN ens pot permetre entendre per què Déu va prendre la decisió d'exterminar els pobles amorreus, d'acord amb l'anunci fet a Abraham a Gènesi 15:16: " *A la quarta generació tornaran aquí, perquè la iniquitat dels amorreus encara no és completa*". » El compliment és confirmat per Déu que diu a Moisès, a Èxode 3:8: " *He baixat per alliberar-los de la mà dels egipcis i per fer-los pujar d'aquella terra a una terra bona i espaiosa, a una terra que regalima llet i mel, als llocs dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus* ".

Déu no mana l'extermi d'homes, dones, ancians i nens sense raó, ja que va tractar Israel, el seu propi poble, els descendents i la raça d'Abraham, de la mateixa manera segons Ezequiel. 9:5 a 7: " *I, davant meu, va dir als altres: Aneu darrere seu a la ciutat i ataqueu; que el vostre ull no perdoni, ni tingueu pietat! Mateu i destruïu els vells, els joves, les donzelles, els nens i les dones; però no us acosteu a ningú que tingui la marca; i comenceu pel meu santuari!*" Van començar pels ancians que eren davant de la casa. Ell els va dir: *Profaneu la casa i ompliu els atris de caiguts!... Sortiu!... Van sortir i van atacar la ciutat.* » I Déu justifica llavors la seva decisió i la seva acció als versos 8 a 11: « *Mentre ells atacaven, mentre jo encara quedava, vaig caure de cara a terra i vaig cridar: Ah, Senyor Jahvé, destruiràs tot el que queda d'Israel, abocant la teua fúria sobre Jerusalem? Em va respondre: **La iniquitat de la casa d'Israel i de Judà és gran i excessiva** ; la terra és plena de vessament de sang, la ciutat és plena d'injustícia, perquè diuen: Jahvé ha abandonat la terra, Jahvé no veu res. Jo tampoc tindré pietat, ni tindré pietat; faré recaure les seves accions sobre els seus propis caps. I vet aquí que l'home vestit de lli, que duia el tinter a la cintura, va respondre: «*He fet el que m'has manat* ». Així, després de la dels amorreus, la iniquitat dels israelites també havia arribat al «**seu clímax** ». Això significa que el patrimoni*

genètic es va perdre definitivament i irremediable per a tots aquells que Déu havia matat, fins i tot l'infant que va heretar aquesta decadència moral i mental.

Resulta que el pecat es va transmetre genèticament de generació en generació fins a la nostra des d'Adam i Eva. Així doncs, podeu entendre que Jesucrist no va poder heretar la genètica de la terra; en cas contrari, hauria estat portador de pecat i, per tant, incapaç de salvar ningú. És per això que Pau el presenta com un nou Adam, cosa que implica que estava dotat d'una genètica tan perfecta com la d'Adam abans del pecat. En descobrir residus de la sang de Jesús durant les seves excavacions arqueològiques del subsòl del Mont Gòlgota, l'adventista Ron Wyatt va fer que els científics testimoniessin el fet que la sang de Jesucrist era d'un tipus únic, ja que contenia un únic cromosoma "Y" en lloc de 23 en els humans descendents d'Adam. Això confirma la inspiració de Pau, perquè Jesús va viure en un cos genèticament lliure de pecat, com el nou Adam que va venir a vèncer el pecat mitjançant la seva perfecta obediència oferta com a sacrifici mortal voluntari, per complir amb el requisit de la justícia de la llei transgredida, segons Rm. 6:23: "*Perquè la paga del pecat és la mort; però el do gratuït de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre*".

És, doncs, el seu coneixement perfecte del nostre estat genètic el que porta Déu a salvar alguns i condemnar-ne d'altres a morir. Però, essent tots hereus del pecat a través d'Adam i Eva, els mateixos escollits poden considerar-se com "**un**" "**tió arrencat del foc**", seguint l'exemple de Zacaries, a Zacaries 3:2: "*Jahvè va dir a Satanàs: Que Jahvè et reprengui, Satanàs! Que Jahvè et reprengui, ell que ha escollit Jerusalem! No és això un tió arrencat del foc ?*"; Però també, col·lectivament, pel seu poble Israel, segons Amós 4:11: "*Us he posat de cap per avall, com Sodoma i Gomorra, que Déu va destruir; i heu estat com un tió arrencat de la crema* . Tot i això, no heu tornat a mi, diu Jahvè... "

França maleïda i França beneïda

El mateix país és alhora el país més maleït i el més beneït de tot el món des del començament del nou pacte.

Començant pel més obvi, he de subratllar el seu paper particularment maleït per la culpa que porta fins al nostre temps. De fet, l'esperit rebel va néixer a França, ja present en el dels gals que habitaven aquesta terra. Es deia que eren barallers i ja sentien, d'una manera que avui es justifica, "la por que el cel els caigués sobre el cap". Aquesta por només profetitzava la justa ira del Déu creador que li va donar un paper fatal i perjudicial, enemic de la seva veritat i gran defensor de la diabòlica mentida religiosa o agnòstica. No desenvoluparé aquí el suport monàrquic al règim papal catòlic romà des del seu primer rei franc Clovis I. ^{Aquest} inici de la cristianització de França no va ser el pitjor i només en part li podem estar agraïts per haver-se convertit a la fe cristiana, el coneixement de la

qual ens ha estat transmès a nosaltres, que avui ens beneficiem de la llum que ens dóna directament la Santa Bíblia.

El pitjor que va portar França va ser el seu ateisme nacional establert durant el "Terror" entre 1793 i 1794. A Apocalipsi 11, Déu subratlla la influència maligna d'aquest ateisme francès sobre tots els altres pobles del món occidental; una influència que ha continuat al llarg del temps fins al nostre temps. Després de França, les repúbliques van arribar en nombre per substituir les monarquies, fent avançar així l'ateisme associat a aquest tipus de règim polític. Així doncs, avui dia, se li pot atribuir un comportament rebel universal. En adoptar el règim republicà, la França imperfectament religiosa va fer un gran pas enrere, en assumir el règim republicà democràtic format per primera vegada a Atenes, Grècia. Per tant, no és sorprenent que es reconstruís sobre bases ideològiques gregues i romanes, ja que Roma va reproduir el seu model a partir del 510 aC. La forma de democràcia grega va evolucionar durant el ^{segle} VI aC. La veu donada a tot el poble va donar lloc a idees de governança democràtica diversa i es van adoptar lleis protectores. Però aquesta ciutat d'Atenes pren el seu nom de la seva adoració per la seva deessa "Atena", deessa de la saviesa, la cultura, l'art militar; totes les coses que caracteritzen la França dels lliurepensadors republicans. Però els llegats grecs no s'aturen aquí, perquè el dogma de la immortalitat de l'ànima adoptat avui en dia en tot el fals cristianisme, té com a inventor el filòsof grec Plató. Estava dins de la normalitat del seu culte pagà a la deessa Atena i al déu olímpic Zeus, però com poden justificar aquesta invenció pagana aquells que afirmen ser salvats per la sang de Jesucrist? Aquest és tot el "**misteri de la iniquitat**" del fals creient. Com va dir Jesús a Mateu 7:16: "**Els coneixereu pels seus fruits. Es cull raïm dels espins o figues dels cards?**"

L'antiga civilització democràtica grega permetia la llibertat religiosa i, per tant, la possibilitat de dubtar o no creure en absolut. I aquest dret s'aplicava a totes les deïtats conegudes pel paganisme grec. Però no va ser fins al 1793 que l'ateisme va prendre una forma nacional a França, marcada per una guerra despietada destinada a eradicar l'existència de la religió o la creença en qualsevol déu, inclosa la que honora el veritable Déu. En permetre als escèptics el dret a dubtar, la democràcia grega era lògica i tolerant; quelcom que el règim ateu nacional nascut a la França republicana no era. I aquesta concepció del seu origen es pot despertar de nou en la nostra anomenada era "tolerant", a França, però també als països que han adoptat la seva norma filosòfica i el seu model de comportament al llarg del temps. Ja he sentit gent expressar el seu odi a la religió, que consideren retrògrada i insuportable, perquè li atribueixen amb raó la causa d'enfrontaments i agressions brutals i assassines. Aquest era ja el pensament que animava els revolucionaris sanguinaris del "Terror" de 1793-1794; Va durar un any, el dia del dia, i així va ser marcat per Déu, per testificar el seu càstig a la diabòlica falsa religió catòlica. Però, la humanitat va ignorar la importància espiritual d'aquest esdeveniment històric francès conegut per tots els historiadors de tot el món. Com a resultat, els errors van ser ignorats i prolongats. A la França actual, els nens neixen i creixen sense sentir a parlar de l'existència del Déu Creador. Famílies senceres ja no tenen cap relació ni activitat religiosa. Amb una increïble estupidesa, les criatures atribueixen a l'atzar la bellesa, la fragància, l'ordre, l'harmonia, totes les coses que

testimonien una elecció intel·ligent superior, construïda i organitzada. Aleshores, s'equivoca Déu en preparar-se per destruir-los en massa com ramats d'animals? Ni el no-res, ni Zeus, ni Atena, vindran a alliberar-los de la ira del veritable Déu. Encara hi ha uns quants temps de pau a Europa per permetre-li il·luminar les ments dels últims dels seus escollits, i quan això esdevingui impossible, les seves crides misericordioses acabaran.

Així, França va donar suport a Roma i la seva falsa religió fins a la seva Revolució de 1789, però des del 1945 també ha donat suport i ha donat forma, amb Alemanya, a la construcció de l'aliança europea situada sota el signe dues vegades renovat del "Tractat de Roma". De fet, aquesta nova aliança de països democràtics europeus està lligada per l'autoritat papal de Roma i la seva fe catòlica romana. Déu, el veritable organitzador d'aquestes coses, permet així als seus electes il·lustrats entendre l'alta culpabilitat que ha atribuït al signe de l'autoritat romana que constitueix la pràctica del descans setmanal del "primer dia" establerta i imposada per l'emperador romà Constantí I^{el} Gran, el 7 de març de 321. Assenyalo i especifico que aquest missatge està escrit el "diumenge" 5 de març de 2023. Tanmateix, a França, el dia 7 de març de 2023 estarà marcat per una important vaga i manifestacions massives a tot el país, per marcar l'oposició a l'extensió de l'edat de jubilació als 64 anys per part dels joves líders de l'actual govern. El nom del seu partit polític és "La République En Marche" o LREM. Aquesta República no sap que marxa cap a la seva pèrdua i la seva fi definitiva, que abans de ser destruïda, Rússia li donarà. Això és degut a que, sota un poder d'engany, el camp de les democràcies occidentals es va oposar a Rússia en un problema estrictament eslau i rus que s'hauria d'haver resolt només entre els països de l'Est. Però com a policies del món que volen imposar la seva concepció de la democràcia i les seves normes internacionals a tots els pobles, la invasió russa d'Ucraïna s'havia de lliurar; i el joc de l'escalada transformarà aquest enfrontament local en la Tercera Guerra Mundial profetitzada per la "sisena trompeta" d'Apocalipsi 9:13 a 21. I per ordre donada per Jesucrist, llegim al versicle 15: "***I els quatre àngels van ser alliberats, que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, per matar un terç de la humanitat***".

Les guerres modernes estan en deute amb França, ja que és al seu emperador, Napoleó I i a qui deuen la importància que es dona a l'artilleria. El jove oficial, Napoleó Bonaparte, es va distingir dels altres per la seva formació com a artiller a la ciutat de Valence sur Rhône, departament de Drôme, on visc. La "Grand rue" on tenia casa és una atracció turística local. Aquest jove oficial d'origen cors va saber explotar eficaçment aquesta arma de combat a llarga distància que va fer que els enfrontaments bèl·lics afavorits fins al seu temps fossin obsolets. Avui dia, veiem el curs de la guerra en imatges televisades, però en temps de Lluís XIV i Lluís XV, els aristòcrates també venien a presenciar els espectacles destructius del combat, còmodament asseguts. Per no perdre's cap detall, observaven de prop utilitzant el "telescopi", l'avantpassat dels nostres binoculars. I la guerra va ser realment estúpidament i odiosament organitzada per prendre la forma d'un espectacle. Els líders dels bàndols enfrontats es van enviar missatges respectuosament i es van saludar abans de la batalla, i al camp de batalla, en línia, els dos bàndols s'enfrontaven, disparant-se l'un darrere l'altre amb

els seus mosquets i pistoles, un darrere l'altre, i sota la metralladora, queien morts successivament a banda i banda. Quan van entrar en contacte directe, l'assalt es va convertir en una carnisseria sagnant per a ambdós bàndols. I això va continuar fins que, per una banda, el cap militar o el mateix rei van acabar l'enfrontament com a vencedor o vençut. Amb el pas del temps, el contacte directe es va reduir fins al punt que els EUA van optar per bombardejar des del cel, amb la seva força aèria, el bàndol serbi de la Guerra dels Balcans sense col·locar ni un sol home a terra en el conflicte. Estan renovant aquesta estratègia en la guerra actual on Ucraïna i Rússia s'imposen al seu torn a través de la importància del bombardeig a distància. És, doncs, veritablement la civilització grecoromana la que s'enfronta a la civilització que ha romàs purament grega. I els noms de les ciutats ucraïneses de la zona oriental confirmen aquesta referència grega representativa de l'antic Imperi Romà d'Orient, el rei del qual Justinià I ^{va ser} a l'origen de l'establiment del règim papal a Roma l'any 538: Odessa = Odissea; Mariúpol = Ciutat de Maria; Nikopol = Ciutat de la Victòria,... Ni Joe Biden, ni Volodímir Zelenski, ni Vladimir Putin, coneixen el pla imminent de Déu, per la qual cosa podem entendre la preocupació del líder rus en veure el camp de l'OTAN tocar directament el límit de la seva frontera. Suposem que Ucraïna s'uneix a l'OTAN; de qui serà el torn després d'ella? No hi ha proves que els EUA hagin buscat deliberadament la confrontació amb Rússia, perquè al contrari, han demostrat, després de molts fracassos, el seu desig de romandre pacífics o neutrals en conflictes fora del seu país. I és precisament a través d'aquesta situació, en què no es pot trobar cap culpable ideal, que Déu demostra que el conflicte en qüestió resulta de la seva única decisió. El que està resolent en aquest assumpte no és un problema de terres reclamades, sinó un càstig que castiga l'abandonament del propi Sàbat des del 7 de març de l'any 321. I podeu veure que en aquest conflicte a Europa, els bel·ligerants i els cobel·ligerants honoren tots "el dia del sol" de l'emperador Constantí I ^{el} Gran.

Repassem ara les benediccions rebudes per França.

Va ser el sòl nacional on la llum divina de la Sagrada Bíblia va ser combatuda particularment i salvatgement. Molts màrtirs de la fe van glorificar Déu amb valentia negant-se a renunciar a la seva fe, fins i tot a costa de terribles tortures infligides pel camp catòlic satànic. Alemanya va tenir el paper principal, ja que va ser l'alemany Gutenberg qui va inventar la impremta i va tenir la glòria de produir la primera Bíblia impresa el 1457. El seu invent va ser explotat a tota Europa, i la Bíblia es va imprimir en moltes llengües europees, inclòs el francès. Però la poderosa monarquia francesa no va acceptar els reptes dogmàtics imposats per la veritable Paraula de Déu. I la fe reformada va ser perseguida, i els seus practicants es van veure obligats a renunciar o morir o exiliar-se a l'estranger, i particularment, Holanda, oberta a acollir persones intel·ligents, dotates, bons artesans i, per tant, apreciades. Com a resultat, la França de Lluís XIV va perdre els seus elements més talentosos i es va empobrir.

Al mateix temps, al ^{segle} XVI, el continent americà va ser identificat i redescobert. El continent sud va ser dividit entre Espanya i Portugal, ambdós catòlics, pel papa de l'època, Alexandre VI Borja, conegut pels seus escàndols i

assassinats. Amb el temps, el continent nord va passar a estar sota el control de l'Anglaterra anglicana. La regió de Nova York va acollir llavors els seus primers exiliats protestants, contra els quals es va lluitar fins i tot a Anglaterra. El descobriment d'Amèrica va coincidir amb la persecució dels protestants europeus, cosa que va donar a aquesta terra del "nou món" un paper d'asil protector, una mena de Canaan terrenal ofert a la fe protestant per Déu. Tanmateix, el caràcter de la fe calvinista importada testimoniarà ràpidament un comportament brutal, no conforme amb el model presentat per Jesucrist, i la prova d'aquest judici apareixerà en les dues experiències adventistes de 1843 i 1844, al final de les quals, de 30.000 creients que esperaven el retorn de Crist, només 50 van ser seleccionats per Jesús segons les seves revelacions donades a la seva serventa de l'època, Ellen Gould White. El missatge adventista del setè dia, establert oficialment als EUA des de 1863, tornarà a Europa després de 1873. Allà es va establir a Suïssa, després a França, que la nostra germana Ellen Gould White va visitar, particularment interessada en Valence, la ciutat on visc i serveixo al Déu de la veritat. Va quedar impressionada en trobar en aquesta ciutat el lloc on el papa Pius VI, l'enemic catòlic de Jesucrist, va morir a la presó de la Ciutadella. En el moment de la seva visita, els esdeveniments s'havien complert gairebé un segle abans, per tant, un temps encara molt proper. Així va observar el compliment de la profecia d'Apocalipsi 13:3: "***I vaig veure un dels seus caps com si estigués ferit de mort; i la seva ferida mortal va ser curada. I tot el món estava en admiració darrere la bèstia***". La seva ferida patida entre 1793 i 1799 va ser realment curada a causa de l'oportunisme de l'emperador Napoleó I ^{Bonaparte}, que necessitava que la coronació imperial religiosa fos reconeguda internacionalment. I des d'aquelles dates, la bèstia papal catòlica romana ha seduït tota Europa i les seves excrescences a Amèrica del Sud i del Nord, Canadà i Austràlia.

Aquest retorn de Déu a França ha estat marcat particularment des del 1980 per la llum que em va donar, al seu bastió adventista nacional de Valence, on des de la meua destitució de l'església oficial, he estat recopilant i presentant les seves revelacions sublims i subtils. I avui, de nou, trobo una nova perla. A Apocalipsi 3:9 llegim: "***Mira, faré que els de la sinagoga de Satanàs, els que es diuen jueus i no ho són, sinó que menteixen; mira, els faré venir i adorar davant els teus peus, i saber que t'he estimat***". En aquest versicle, Jesús utilitza tres temps verbals: el present: "***Et dono***"; el futur: "***Els faré venir***"; i el passat: "***que t'he estimat***". Això es tradueix en les idees següents: el present es refereix a una acció realitzada el 1873, una data vinculada a l'era de "***Filadèlfia***" per Dan. 12:12: "***Beneït és el qui espera i arriba als mil tres-cents trenta-cinc dies!***". El futur es complirà des del 1873 fins a l'era profètica següent a la de "***Laodicea***", és a dir, l'hora en què ***el judici dels pobles*** "***comença a la casa de Déu***", és a dir, l'adventisme internacional oficial del setè dia. És només en el context de l'última prova de fe profetitzada a l'era de "***Filadèlfia***" a Apocalipsi 3:10, que "***els jueus***" de la raça escollida reconeixeran la legitimitat divina de la fe adventista del setè dia: "***Perquè has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la temptació, que vindrà sobre tot el món, per posar a prova els qui habiten a la terra***". » I aquí és on trobo aquesta perla: en dir als fidels adventistes de « ***Filadèlfia*** » sobre l'adventisme oficial del setè dia dels darrers dies

simbolitzat pel nom « **Laodicea** »: « **que us he estimat** », Jesús profetitza que el seu amor per la institució adventista posada al servei universal el 1873 tindrà una durada limitada, és a dir, en termes clars, « **us he estimat** des del 1873 fins al moment en què, el 1994, **us vaig vomitar** ».

Aquest és un exemple de la importància que Déu dóna a la paraula "verb" que el representa i al temps verbal que revela el significat d'aquest "verb".

Des del 1844, els teòlegs adventistes havien cregut amb raó que eren a la fi del món, ja que esperaven el retorn de Jesucrist el 1843, i després el 1844. Per tant, era molt lògic que creguessin estar representats per l'últim missatge profètic d'Apocalipsi 3, és a dir, l'era " *laodiceana* ", la setena i última Església del tema que es tractava. El 1873, els adventistes del setè dia encara creien en un retorn imminent del Senyor de la glòria i van romandre molt zelosos. La degradació espiritual de l'adventisme va tenir lloc gradualment fins al 1980, quan Jesús em va cridar a profetitzar el seu retorn per a la data de 1994. Aquest anunci tenia l'únic objectiu de desemascarar la naturalesa de la " *tiebiesa* " retreta a " *Laodicea* ", és a dir, les dates de 1980 i 1994, durant les quals va assenyalar l'actitud " *tèbia* " i formalista de l'adventisme al feu adventista més antic de França situat a Valence.

Per entendre plenament el judici del Senyor i les seves tràgiques conseqüències, heu de tenir en compte que el 1980, l'adventisme oficial ja no tenia la legitimitat per ser representat per l'última Església des del 1844. De fet, des del pròleg del seu Apocalipsi, Jesús emfatitza molt l'expressió " *principi i fi, primer i últim* ". I ja a Daniel 5, el judici del rei Baltasar es significa amb les paraules " *comptat, comptat, pesat, dividit* ". Els dos " *comptats* " successius suggereixen el principi i el final del regnat del rei. A l'Apocalipsi, Déu aplica aquest mateix principi a la seva revelació dels set missatges o cartes d'Apocalipsi 2 i 3. Amb els significats següents.

« **Efes** » fa referència al temps apostòlic de l'apòstol Joan. És el començament de l'era sota el signe dels «dotze apòstols».

« **Esmirna** » fa referència a un període de deu anys de persecució que va precedir el regnat imperial de Constantí I, ^{que va ser} responsable d'abandonar l'observança del veritable Sàbat, santificat per Déu des de la Creació. Inici del regnat: 313; abandonament del Sàbat: 321.

« **Pèrgam** » confirma l'establiment del règim papal romà a Roma a partir del 538: inici de la fe catòlica papal.

« **Tiatira** » marca el final i la culminació del regnat papal persecutori. L'aparició de la fe reformada és certificada i profetitzada per Déu. És la fi de l'era apostòlica. S'evoca el missatge del retorn de Crist.

Canvi d'era a la primavera de 1843

La nova era es situa aquesta vegada sota el signe de les "12 tribus" espirituals que designen la fe adventista del setè dia beneïda per Déu.

« **Sardis** » expressa el judici de Jesús sobre el protestantisme caigut per la seva manca d'interès en la veritat profètica. Jesús li va dir el 1843: « **Es diu que ets viu, però ets mort** ».

« **Filadèlfia** » autentica el 1873 la plena benedicció dels escollits seleccionats a l'era de « **Sardis** ». Aquest és el començament de l'adventisme universal oficial.

« **Laodicea** » confirma la causa de la tebiesa formalista de l'adventisme oficial des de la dècada de 1980 fins al 1994. Jesús el jutja el 1991 i el « **vomita** » el 1994. Aquest és el final de l'adventisme oficial del setè dia. Però no el final de la seva missió, que continua en la dissidència per part de servents animats per la veritable fe adventista aprovada per Jesús.

Déu ens revela la seva experiència

Avui, dimarts 7 de març de 2023, aniversari del 7 de març de 321, dia en què es va abandonar el setè dia de descans en favor del primer dia, el Déu de la veritat vol commemorar aquest dia amb una nova i sense precedents revelació sobre el sofriment que el pecat li infligeix. El pecat és produït per caràcters rebels i opositors. I precisament a França, aquest mateix dia, una vaga i manifestacions proporcionen un exemple concret d'aquesta actitud humana.

Aquesta novetat es basa en una interpretació de la història de la Creació, en què els versos 26 i 27 del Gènesi 1 són fonamentals: " *I Déu digué: Fem l'home a la nostra imatge, a la nostra semblança, i que domini els peixos del mar, els ocells del cel, el bestiar, tota la terra i totes les bestioles que s'arrosseguen per la terra*". Ja s'ha assenyalat que l'home havia de governar les bestioles i no ser governat per elles. " *Déu va crear l'home a la seva imatge, el va crear a imatge de Déu; els va crear home i dona* ". El que és extremadament important en aquests versos és, d'una banda, que l'home és " *creat* " i no " *produït* " com els animals; cosa que marca la seva proximitat i el seu vincle amb Déu; però aquests versos presenten l'home com " **una imatge** " de Déu. Ara, què és una imatge? És una reproducció d'un esdeveniment, o d'una entitat, en aquest cas, Déu mateix. En donar a l'home aquest paper com a imatge de la seva personalitat, Déu prepara una escena, en la qual l'Adam creat interpretarà el paper de Déu, de manera que l'experiència revelada d'Adam es presenta com l'experiència viscuda personalment per Déu.

L'experiència entre la creació d'Adam i Eva i la seva caiguda pel pecat resumeix l'experiència celestial que va precedir l'experiència terrenal.

Adam és creat primer, i en aquest estat de solitud, es troba en la mateixa situació en què es trobava Déu abans de crear una contrapart lliure al seu costat. I com que la seva solitud esdevé insuportable per a ell, planeja un pla integral de salvació. Perquè sap que la llibertat donada a les seves criatures celestials i terrenals generarà actituds rebels contra ell.

Per trencar la seva solitud, Déu crea vida angelical al seu voltant, tal com Adam acaba amb la seva solitud obtenint la seva esposa Eva. El primer àngel es rebel·la contra Déu, i Eva es deixa seduir per aquest àngel rebel seductor. I apareix el "patiment" causat pel pecat, primer en la vida de Déu, i després en la vida dels àngels i en la vida de la parella humana.

Aquí, hem d'entendre que el sofriment que sent Déu és desconegut per a la humanitat. Ni tan sols tenen la idea que Déu pot patir en el seu Esperit il·limitat. Les seves criatures són sensibles al seu propi sofriment, i pensen que Déu està per sobre d'aquestes coses, que viu retirat al seu regne celestial i deixa fredament que la humanitat pateixi les conseqüències de les seves eleccions. Aquesta concepció és falsa, perquè Déu està amassat d'amor. I és precisament aquesta naturalesa modelada en l'amor, la més gran, la més forta, la que fa Déu vulnerable al sofriment causat pel mal.

Cap àngel no podia saber fins a quin punt el pecat, la revolta d'un campament angèlic rebel, podia fer-lo patir. Així, seguint el seu pla de salvació, Déu va posar en marxa la seva creació terrenal. Podria revelar el seu propi sofriment a través del sofriment patit per la humanitat pecadora. I aquesta nova perspectiva sobre les experiències d'Adam i Eva dona als càstigs imposats per Déu un nou significat que el preocupa sobretot. Les dures condicions de vida imposades per Déu a la parella pecadora transcriuen el sofriment sentit per Déu a través de la seva desobediència. En un llenguatge clar, Déu diu a Adam i Eva: "Estic podrint la vostra vida perquè sapigueu que heu podrit la meua". Perquè per a Déu i totes les seves criatures, això és realment un deteriorament de la qualitat de vida. L'harmonia de l'amor està destruïda. Els éssers del cel no poden patir físicament, però són mentalment vulnerables, la pau de les seves ments està alterada. No es pot entendre el pla de salvació divina sense tenir en compte la fase celestial que va precedir la fase terrenal. El pecat va aparèixer primer al cel, i Déu no havia previst castigar els àngels rebels en aquest context. Per tant, va acceptar deixar que la rebel·lió dels àngels malvats operés lliurement, posposant el càstig mortal dels rebels celestials i terrenals fins al final del món terrenal. Al cel i a la terra, la controvèrsia sostinguda per Satanàs i els seus àngels malvats només podia ser condemnada a mort amb la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort, que n'és el salari. Així, el testimoni de l'experiència de Job confirma aquesta llibertat de moviment que el diable i els seus dimonis van gaudir fins a Jesucrist. Job 1:6-7: " *Hi va haver un dia que els fills de Déu van venir a presentar-se davant de Jahveh, i Satanàs també va venir entre ells . Jahveh va dir a Satanàs: D'on veniu? I Satanàs va respondre a Jahveh: D'anar i venir per la terra, i de caminar-hi amunt i avall.* Per tant, la victòria de Jesucrist sobre el pecat va oferir als sants àngels celestials de Déu la seva alliberació de les constants temptacions ofertes pels àngels demoníacs. Els seus crits d'alegria i alegria es revelen a Apocalipsi 12:10: " *I vaig sentir una gran veu que deia al cel: Ara ha arribat la salvació, i la força, i el regne del nostre Déu, i el poder del seu Crist; perquè l'acusador dels nostres germans ha estat llançat avall, el qui els acusava davant del nostre Déu dia i nit.* "

El projecte salvador de Déu culminarà amb un final gloriós i feliç. Ell farà triomfar el seu amor. Però per aconseguir aquest resultat, quants morts quedaran pel camí! El resultat final s'obtindrà a aquest preu, ja que la pau eterna només es pot construir mitjançant l'eliminació i l'aniquilació de tot esperit de dissidència. A la terra, fins i tot avui, diferents règims encara s'enfronten o s'oposen entre si, i en el millor dels casos, la comprensió s'aconsegueix acceptant el compromís, tolerat fins al moment en què ja no es tolera. En la seva saviesa divina, Déu sap que el

compromís no ofereix una solució duradora. I els fracassos registrats per tots els règims democràtics i les monarquies li donen raó. Cap d'aquests sistemes pot satisfer tothom, i si hi ha qui està "a favor", també hi ha qui està "en contra" que se sent perjudicat. L'èxit és, per tant, impossible perquè requeriria que tots els homes fossin idèntics, com clons. L'èxit del programa dissenyat per Déu es basa en el fet que presenta en Jesucrist el model perfecte per ser clonat i reproduït per tots els seus elegits redimits.

Aquesta lliçó ha destacat el sofriment que sent Déu des que el seu model de vida perfecta va patir les conseqüències del pecat. I Déu ens dóna un exemple de paciència i longanimitat, perquè en el seu pla hi ha un temps per a cada cosa. Els redimits en Crist han de fer el mateix i esperar el seu retorn per posar fi a les atrocitats comeses pels humans pecadors. Hem de replicar aquesta paciència divina i no ens hem d'enganyar sobre una millora de les condicions de vida. Es deterioraran cada cop més durant els "darrers set anys" que començaran a la primavera del 2023. El que causa més sofriment al Déu de l'Amor és la ingratitude del món pecador. La ingratitude és la principal culpa de tota la humanitat perquè li deu la seva existència. Però observem que, en romandre invisible, Déu no va buscar obligar els éssers humans a mostrar-li gratitud. Perquè la creació terrenal va ser el mitjà pel qual obliga els seus escollits a buscar-lo i, per tant, a distingir-se per aquesta acció d'altres éssers humans desagraïts. El mateix Senyor ho va anunciar a Jer. 29:13: « *Em buscareu i em trobareu, quan em buscareu amb tot el vostre cor* ». Aquí teniu de nou el Déu de l'amor buscant els qui l'estimen. I les persones que s'estimen no exigeixen proves de gratitud, perquè l'amor sentit és el fruit d'aquesta gratitud mútuament intercanviada. La ingratitude és, doncs, en canvi, el fruit que porten els qui no estimen. I en aquest cas, esdevé portadora d'injustícia, perquè tot ésser humà és, conscientment o no, en deute amb el Déu Creador per haver entrat a la vida. Però per als qui no coneixen Déu, la vida i la seva maldat no s'aprecien veritablement. I fins i tot de vegades senten ressent envers Déu, o la divinitat, o l'atzar, per haver-los creat. És per això que la llum del pla diví salvador realitzat per l'Evangeli de Jesucrist és necessària per entendre i acceptar la confrontació amb la maldat demoníaca i humana. Al llarg dels sis mil anys d'història terrenal, Déu ha marcat el seu camí de veritat enmig de multitud de formes d'existència, pobles, tribus, nacions amb diferents costums i regles de vida. Però totes les societats paganes o falsament cristianes han estat compostes per individus inclinats a fer el mal. Les regles de l'egoisme inculcades a les ments humanes han donat els seus fruits de mort i sofriment, amb més o menys crueltat. Aquesta humanitat s'ha convertit en una norma a tota la terra, però no s'assembla gens al Déu Creador que li va donar vida i la manté viva. En imatge espiritual, en estàndard de bellesa i perfecció, la vida de Jesucrist a la terra tenia el poder del núvol de foc que va obrir el camí als hebreus cap a la terra promesa. I en aquest camí il·luminat per ell, els seus apòstols i tots els seus veritables deixebles van avançar al llarg de les seves vides. Al seu voltant, només hi havia foscors negra d'on sorgien crits de sofriment i crides de justícia. Però no us equivoqueu, els qui pateixen i fan aquestes crides no estan necessàriament disposats a acceptar les condicions de vida que exigeix el veritable Déu. Alguns presoners poden

convertir-se en els pitjors carcellers, igual que el prosèlit pot arribar a ser pitjor que el que li ensenya la falsa veritat.

Els sis mil anys de vida terrenal han estat, doncs, marcats per a Déu i per a totes les seves criatures pel sofriment en totes les seves formes. Així podeu entendre el valor que Déu donarà al moment en què tot aquest sofriment cessi, per a ell i per a totes les seves criatures celestials o terrenals. Aquesta perspectiva inscrita en el temps mereixia ser marcada i honorada. I és per això que Déu va beneir i santificar el setè dia de les nostres setmanes, perquè profetitza aquell moment desitjable en què, en la forma i el context del setè mil·lenni, totes les seves criatures celestials i terrenals malvades seran destruïdes o posades fora de perill, segons sigui el cas, Satanàs serà encadenat a la terra desolada, romanent sol i aïllat, durant aquests setens "*mil anys*".

La llum del dissabte no és només un manament de Déu, sinó que aporta l'antídot al sofriment humà, afirmant als seus escollits que creuen en ell que, de fet, ha planejat posar fi a tot sofriment; i que l'arribada d'aquest moment és qüestió de temps profetitzada per la setmana de set dies, de la qual "*la setena és santificada i beneïda*" per ell, des del principi, per raó del final molt joiós del seu pla salvador, només per als seus escollits, és clar.

Des del 1844, Déu ha reunit els seus escollits anunciant el retorn de Jesucrist, una prova "adventista". Al mateix temps, va exigir la restauració del sant Sàbat del setè dia. En aquell moment, ningú es va adonar de l'estreta connexió entre aquests dos temes, que s'havien de complir al mateix temps, és a dir, al començament del setè mil·lenni. Els dos temes són inseparables i inseparables perquè es dirigeixen al mateix moment de glòria divina; aquell en què la seva divinitat s'uneix a tots els seus escollits redimits per la sang de Jesucrist des d'Adam i Eva. Aquest moment està dirigit per tots dos temes: el retorn de Jesucrist es complirà al començament del setè mil·lenni; el setè mil·lenni començarà amb el retorn de Jesucrist. Poden ser dues coses tan complementàries? Per discernir aquesta connexió, l'esperit del servent de Jesucrist havia de tenir una ferma convicció que el pla de Déu acabaria al final del sisè mil·lenni, però els pioners adventistes no tenien aquest pensament en ment. Tanmateix, en els seus escrits, Ellen Gould-White va citar i atribuir repetidament aquests sis mil anys al temps de l'acció del diable. En aquell moment, el dissabte descobert després dels judicis adventistes continuava sent el setè dia i encara no el setè mil·lenni. Cal tenir en compte que aquells que haurien entès el projecte del setè mil·lenni no podrien haver cregut en el retorn de Jesucrist per al 1843 o el 1844. Per tant, els elegits escollits per Déu eren inicialment, necessàriament, ignorants del dissabte i del seu significat.

Sense un rellotge o un rellotge de polsera, ningú avui dia podria ser a temps per a la sortida del tren. Aquest exemple mostra la utilitat del temps i, en aquest sentit, descobrim com Déu va equipar la seva creació terrenal per permetre a l'home calcular el temps. Per a la terra del pecat i els éssers humans que l'habiten, el temps es compta o es compta enrere. Així podeu entendre per què el diable volia prendre als humans els mitjans per comptar el temps que Déu els dóna per actuar. Això és el que va fer, fent que s'abandonés el dissabte el 7 de març de l'any 321. Designant el setè mil·lenni, el dissabte era un rellotge del

temps diví que sonava cada setmana anunciant el retorn de Jesucrist. És per això que va treballar amb els seus dimonis per empènyer els jueus a rebutjar Jesucrist i els cristians a abandonar el sant dissabte del setè dia santificat per Déu. Així va guanyar i va fer que Déu maleís els dos bàndols de la humanitat creient inicial. Però el diable és un esperit celestial que només pot imposar els seus pensaments als humans a través d'un cos terrenal. Per tant, va haver d'utilitzar noves " *serps* ", criatures separades del veritable Déu, i les va trobar en nombre entre els descendents romans. El primer, l'emperador Constantí I ' va afavorir el sincretisme religiós atribuint el nom del seu déu Sol a Jesucrist, " *la llum del món* ", segons Joan. El 7 de març de 321, va abandonar el veritable Sàbat del setè dia en favor del seu primer dia dedicat al culte del seu déu "Sol", i la gran majoria de cristians recentment convertits i falsament convertits es van sotmetre a la seva decisió. Entre el 321 i el 538, la fe cristiana ja era culpable de transgressió del Sàbat diví recordat i ordenat pel quart dels seus deu manaments. Però ningú va notar l'existència del pecat, perquè es predicava la mort de Jesucrist i s'exaltava el seu amor. Dia rere dia a l'Imperi Romà, la fe cristiana ja era comparable en la seva doctrina a l'actual Església Catòlica Romana. Es proclamava l'amor de Déu i es fomentaven les conversions. Els cristians van formar esglésies a totes les principals ciutats de l'Imperi Romà i ocasionalment s'enfrontaven per qüestions doctrinals. Però els bisbats escampats per tot l'imperi eren iguals en drets i deures perquè el cristianisme encara no tenia un líder terrenal. Tanmateix, com que la fe cristiana s'havia estès per tot l'imperi, començant per Roma, el bisbe d'aquella ciutat ja representava una autoritat superior a les altres; almenys a nivell espiritual, gaudia d'una "aura" especial. Quan el primer rei dels francs, Clovis, va ser batejat cristià, la fe cristiana ja estava en el pecat d'abandonar el veritable Sàbat. Però Clovis no ho sabia, ni tampoc el seu baptista. L'amor de Crist captivava les ments, i els detalls de la veritable doctrina eren subestimats. El prestigi del bisbat de Roma només va créixer fins al punt que el 538, en intrigar amb Teodora, la ballarina casada amb l'emperador romà d'Orient Justinià I ' un home anomenat Vigili va obtenir un canvi en l'estatus del bisbat de Roma. Va obtenir per a si mateix el títol papal de cap del cristianisme, la seu del qual era a Roma, al Palau del Laterà. La idea només podia complaure aquest emperador, constantment irritat per les disputes religioses dels bisbats de l'imperi. En moments de dificultat, els sobirans i els líders es deixen temptar per l'única opció, la que redueix o elimina en gran mesura els problemes. La fe cristiana va perdre així la llibertat completa que l'havia caracteritzat des dels primers apòstols de Jesucrist. Al mateix temps, Déu va voler marcar l'esdeveniment a la seva manera fent erupcionar un darrere l'altre dos volcans situats a extrems oposats de l'Imperi Romà. El clima es va tornar fosc i fred, i epidèmies mortals molt grans van assolir el territori de tot l'imperi durant diversos anys. La data 538 d'aquest establiment del règim papal va ser molt important, ja que Déu hi vincula en la seva profecia de Daniel 8:13 accions que caracteritzen el seu règim durant 1260 anys durant els quals farà patir els seus "sants", els de Déu, segons Daniel 7. Les accions que se li atribueixen es citen a Dan.8:10: " *Va pujar fins a l'exèrcit del cel, va fer caure part d'aquest exèrcit i de les estrelles a la terra, i les va trepitjar* ".; Versicle 11: " *Es va exaltar fins al capità de l'exèrcit, i li va treure el sacrifici* " continu, i va

enderrocar el lloc del seu santuari ". Darrere del pronom « *ella* » hi ha el nom de Roma, el domini de la qual va passar del poder imperial al poder del règim papal. Les dues fases estan simbolitzades per la mateixa expressió profètica: « ***petita banya*** ». I aquest terme subratlla la veritable fragilitat del règim romà en la seva oposició a Déu, en les seves dues fases successives. Si Déu subratlla aquesta fragilitat, és perquè els seus elegits entenguin bé que ell mateix va inspirar l'establiment d'aquest règim persecutori, per tal de castigar i castigar severament l'abandonament del seu sant Sàbat del setè dia des del 7 de març de l'any 321. El sofriment dels sants tenia una causa en el moment de l'establiment d'aquest règim i Déu anomena aquesta causa a Dan. 8:12: « ***L'exèrcit va ser abandonat amb el sacrifici continu a causa del pecat ; la banya va llançar la veritat a terra i va prosperar en els seus esforços*** ». És Déu totpoderós qui parla perquè és ell qui volia " *lliurar els sants* ", qui va transgredir el seu veritable dissabte, al règim papal perseguidor, tal com Jesús es va " *lliurar* " a la tortura salvadora ordenant a Judes, el traïdor, que s'afanyés a fer la seva odiosa obra de traïció amb les autoritats religioses jueves. Descobrint aquestes explicacions podeu entendre que tot el que s'aconsegueix ho pot fer perquè Déu ho vol o permet que es faci. I el sofriment és, per tant, en tots els casos, la conseqüència del " *pecat* ", que és la transgressió de la llei divina, segons 1 Joan 3:4: " *Qui peca transgredeix la llei, i el pecat és la transgressió de la llei* ".

Es pot estimar per ordre? No, és clar que no, i també podem entendre que Déu mateix ho sap i que quan diu: " *estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb totes les teves forces i amb tota la teva ment* ", presenta un retrat robòtic de l'escollit típic que vol salvar per compartir la seva eternitat; i segons l'expressió, per als qui ho entenen, la salvació en Crist. I passa el mateix amb els seus deu manaments, el quart dels quals ordena el repòs del setè dia perquè el nom Sàbat ni tan sols s'esmenta. Déu testifica així que el seu repòs està exclusivament unit al " ***setè dia*** " i que qualsevol altre dia dedicat a ell no està aprovat per ell i constitueix, al contrari, la prova evident de la separació del veritable Déu.

L'abandonament del repòs del setè dia va fer oblidar el temps del retorn de Jesucrist, aquest tema tan important que Actes 1:10-11 autentica: " *I mentre miraven fixament al cel mentre ell anava, heus aquí que dos homes vestits de blanc es van presentar al seu costat, dient: 'Homes de Galilea, per què us quedeu mirant al cel? Aquest mateix Jesús, que ha estat endut d'entre vosaltres al cel, vindrà així com l'heu vist anar al cel* '". I la conseqüència de substituir el " ***setè dia*** " pel primer dia va ser establir l'aparició del règim de foscor segons el tema al qual Déu adjunta el primer dia de la seva creació terrenal a Gènesi 1:3-5: " *I Déu va dir: 'Que hi hagi llum!' I hi va haver llum. I Déu va veure que la llum era bona, i Déu va separar la llum de les tenebres. Déu va anomenar la llum Dia, i les tenebres les va anomenar Nit. Així hi va haver vespre i matí, el primer dia* ". Fins al 7 de març de l'any 321, la llum divina es basava en el culte al Déu Creador, el retorn gloriós del qual a principis del setè mil·lenni va ser profetitzat pel Sàbat del setè dia. Però l'abandonament del Sàbat va comportar la destrucció d'aquest anunci profètic i l'establiment del culte al Déu Sol creat pel veritable Déu el quart dia de la seva creació; una acció abominable que encara priva Déu de tota la glòria que li pertany legítimament. Els seus successius càstigs històrics, expressió

de la seva justa ira, estan, per tant, perfectament justificats. I sabem que la justa ira divina és la conseqüència del **sofriment** que li imposen les seves criatures rebels, ell que és tot amor, misericòrdia, compassió i justícia.

La dictadura de l'humanisme

En llengua francesa, totes les ideologies els seguidors de les quals reclamen un dret universal s'identifiquen rebent el sufix "isme". Així doncs, podem resumir l'evolució del pensament religiós humà occidental en aquest ordre: judaisme, cristianisme, catolicisme, protestantisme, anglicanisme, ateisme, adventisme, capitalisme, comunisme, feixisme, humanisme i islamisme; i a l'Orient, confucianisme, sintoisme, hinduisme i altres que oblidem en aquesta llista. Totes aquestes ideologies s'enfronten, s'oposen i s'enfronten entre si, esperant convertir-se en el valor universal guanyador reconegut per tots els habitants de la terra. Un somni impossible, és clar, però que, tanmateix, es perpetua al llarg dels segles de la història fins al nostre temps, en què el camp occidental defensa el seu humanisme; però no es conforma amb defensar-lo perquè, en realitat, vol imposar el seu model a tots els habitants de la terra. Però, una gran part d'ells no comparteixen aquests valors occidentals i simplement desitgen poder viure segons el model heretat dels seus pares, perquè en aquest camp, els humans romanen lligats als seus costums, les seves religions i els seus hàbits.

En els nostres darrers temps, l'humanisme ha pres i continua prenent, dia a dia, un aspecte dictatorial cada cop més evident que li dona un caràcter paradoxal. L'humanisme és una deriva perversa que fa sectaris els drets humans. Quin sentit tenen aquests drets humans si s'imposen sota pena de sancions als éssers humans? La llei és una defensa; la imposició és un atac. L'evolució històrica del pensament humanista té la seva explicació en la Revelació de Déu en el seu llibre anomenat Revelació. Resumeixo aquesta explicació amb aquesta expressió: "de bèstia a bèstia". Per a Déu, qualsevol ideologia religiosa que no s'ajusti al seu model elimina l'estatus d'humà a aquells que la recolzen. Perquè per a ell, l'home ha d'estar en conformitat amb ell, segons el fet que el va crear " *a semblança seva, a imatge seva* ". Qui no és amb ell està contra ell, com va dir Jesús a Mateu 12:30: " *Qui no és amb mi està contra mi, i qui no recull amb mi escampa* ". Així és com totes les ideologies enumerades anteriorment " *escampen* " perquè no " *es reuneixen* " en Jesucrist.

La construcció del nostre humanisme dictatorial actual és conseqüència dels successius llegats de pensaments religiosos que es van formar a les nacions occidentals. A principis de l'era cristiana, el pensament religiós del cristianisme va brillar en el sofriment i el martiri que van patir els seus veritables seguidors. Aleshores, la trampa col·locada per Satanàs va transformar aquesta religió cristiana de la qual Déu es va allunyar després del seu abandonament del dissabte l'any 321. Sota el domini del règim papal establert el 538, el cristianisme es va convertir en persecutori fins al punt que Déu el va comparar amb una bèstia salvatge: "la **bèstia que sorgeix del mar** " a Dan. 7:7 i Ap. 13:1. Representant tot

el caràcter romà dur com el "**ferro**", aquest règim catòlic va durar entre el 538 i el 1798, els anys del principi i el final del regnat persecutori d'aquesta religió anomenada "cristiana". L'ésser humà francès es va nodrir així successivament per pensaments religiosos persecutoris intolerants, després pel rebuig d'aquest règim, nodrit per l'odi al subjecte religiós; la qual cosa va donar lloc al pensament religiós de l'ateisme. Paradoxalment, el pensament que nega l'existència de Déu connecta, en el sentit religiós de la paraula religió, els seguidors que comparteixen aquest pensament, el llatí "religare" que significa: connectar. França va ser la primera a presentar aquest model de societat nacional on Déu era foragitat. I les altres nacions van observar el que va resultar. La resistència dels últims monàrquics va endurir el règim republicà i les nacions monàrquiques el van atacar i aquest es va defensar i va guanyar les seves batalles. Per eliminar la monarquia resistent, el "Terror" va fer caure els caps de tots els seus oponents en massa. Aleshores, la República es calma, però amb Napoleó I i les conquestes s'afegeixen a la seducció de l'esperit republicà i amb el temps, moltes monarquies seran substituïdes per règims republicans o monarquies parlamentàries com Anglaterra. L'ésser humà europeu i occidental es forma en aquesta nova norma en què la religió ja no es tolera. S'ha girat una pàgina de la història de la humanitat i la nova dona a l'home nou la religió de l'Humanisme totpoderós i prioritari. És en aquest context històric que Déu ve a despertar la fe religiosa amb l'anunci del retorn de Jesucrist, un subjecte de fe, ignorat pels practicants religiosos fins ara. I en la pau religiosa establerta per Déu, la fe cristiana de l'adventisme es desenvoluparà, feblement, però arreu de la terra on la cosa es fa possible. Però en la societat de l'humanisme, dues ideologies diametralment oposades entren en lluita; capitalisme contra comunisme. Aquests dos pensaments no conceben el que haurien de ser els drets humans de la mateixa manera. Per al poble americà, el capitalisme autoritza l'explotació de l'home per l'home; cosa que el camp rus rebutja perquè el seu comunisme només atorga a l'estat nacional el dret d'explotar l'home. El capitalisme ampliarà la bretxa entre rics i pobres, mentre que el comunisme s'esforçarà per equilibrar i distribuir entre tots la riquesa produïda, una gran part de la qual es consumeix per la producció de les seves armes. Comprensiblement, el comunisme veu el capitalisme com un animal depredador que se'l vol menjar. Per tant, la seva resistència està justificada. A França, les repúbliques es succeeixen fins a la cinquena establerta pel general de Gaulle el 1958. Cap al 1970, les revoltes musulmanes posen de manifest les demandes de l'islamisme. Les nacions occidentals, adormides en una llarga pau religiosa establerta per Déu, no saben com reaccionar contra l'agressió i revelen la seva veritable debilitat. L'humanisme occidental està sent atacat i no sap com reaccionar en nom dels drets que atorga als homes. Les associacions humanistes universalistes defensen l'acollida d'estrangers contra l'opinió dels humanistes nacionalistes. Tot Occident és víctima de l'oposició interna pel que fa als drets humans definits i declarats per França durant la Primera República. En el desordre creat, els líders europeus i occidentals han de demostrar cada cop més la seva autoritat. La llibertat individual es redueix gradualment per adaptar-se a la situació creada pel desenvolupament de la immigració d'origen musulmà. En els mateixos territoris,

el catolicisme, el protestantisme, l'anglicanisme, el judaisme i l'islamisme han de coexistir tot i ser totalment oposats entre si.

Primer, els Estats Units estaven disposats a eradicar la presència del pensament comunista del seu territori. I com a vencedors de la Segona Guerra Mundial, van fer tot el possible per convèncer els seus aliats europeus que fessin el mateix. França va resistir durant un temps, després finalment va cedir i es va reincorporar a l'OTAN. El comunisme, recolzat per la Rússia soviètica, es va convertir en l'enemic a derrotar per a tota Europa i el camp occidental. A la dècada de 1990, la construcció soviètica en ruïnes es va ensorrar amb el "Teló d'Acer". Els intercanvis entre Rússia, els Estats Units i Europa van fer que el camp occidental victoriós fos encara més segur de si mateix, més arrogant i més orgullós. I aquesta victòria va fer envejar altres repúbliques independents de Rússia: Ucraïna, i avui, en la nostra situació actual, Moldàvia i Geòrgia, que formen part de l'aliança russa. A Occident, el desig de complaure i guanyar la batalla creix amb el temps. Però el compromís amb Ucraïna té un enorme cost financer que els líders europeus aparentment no van preveure. Les dificultats econòmiques fan que les seves decisions siguin impopulars i, per imposar la seva elecció, aquests líders es mostraran cada cop més autoritaris per tal de fer triomfar, esperen, els valors del pensament del seu Humanisme. És, doncs, obvi que aquest pensament humanista ha experimentat una evolució permanent en haver-se d'adaptar a les circumstàncies del moment, però el pitjor és que, per a aquest Humanisme, els drets de l'home i del ciutadà s'han convertit, ja no en drets, sinó en deures que s'imposen a tots els pobles amenaçats amb sancions si no s'uneixen al camp americà i europeu de l'OTAN no condemnant amb ells l'agressió russa a Ucraïna.

Aquest comportament del camp de l'OTAN presenta l'aspecte de l'últim govern universal que liderarà els últims supervivents de la Tercera Guerra Mundial, la primera fase de la qual, la dels trets, va començar el 24 de febrer de 2022. Sota la tutela del poble americà d'origen protestant, la "*bèstia que puja de la terra*", a Apocalipsi 13:13, prendrà forma i activitat. I tothom pot veure amb les sancions actuals i les amenaces de sancions preses per aquest camp occidental, que s'identifica per encarnar-la, segons aquesta precisió citada a Apocalipsi 13:17: "***i ningú no podia comprar ni vendre, si no tenia la marca, el nom de la bèstia o el número del seu nom***".

Aquesta profecia ja ens permet entendre quin bàndol, rus o occidental, sortirà victoriós de la Tercera Guerra Mundial. A més, Dan. 11:44-45 profetitza la destrucció del país i els exèrcits russos: "*I notícies de l'est i del nord l'espantaren, i sortirà amb gran fúria per destruir i destruir completament multituds. I plantarà les tendes del seu palau entre els mars, a la muntanya gloriosa i santa. **I arribarà a la fi, i ningú no l'ajudarà***". A més, podem entendre que Déu reserva per a l'última prova terrenal de la fe, el pitjor dels homes, el més intolerant del nostre temps. I aquest pitjor pensament és el de l'últim Humanisme que es dona, amb tota legitimitat, tots els drets per obligar l'home a obeir els seus valors.

L'evidència d'aquesta identitat que presento avui ja havia estat visible i observada en el moment de la Guerra dels Balcans. En un context on Rússia estava momentàniament debilitada, el campament occidental va revelar la seva

veritable naturalesa. I cal néixer, veritablement, del Déu de la veritat per condemnar els valors de la societat occidental. Perquè aparentment, d'acord amb aquesta dita, "el camí a l'infern està empedrat de bones intencions". I el compromís del campament occidental es justificava per "bones intencions". Permeteu-me recordar el context: a la mort del seu unificador, el mariscal Tito, Iugoslàvia es va desintegrar segons els compromisos religiosos dels antics països que la componen: la Sèrbia ortodoxa, la terra de Kosovo de la qual estava parcialment poblada per albanesos musulmans, la Croàcia catòlica i la Bòsnia musulmana. Les queixes presentades pels habitants serbis de Kosovo contra la violència comesa pels albanesos van despertar indignació entre el líder de Sèrbia, Slobodan Milošević. La guerra també va començar contra els musulmans de Bòsnia i Hercegovina, que ràpidament es va trobar en dificultats contra els exèrcits serbis. Aleshores, els vells odis van enfrontar Sèrbia contra la Croàcia catòlica. A Europa, a França, l'associació humanista socialista Metges Sense Fronteres es va commoure per la situació, i tot el camp occidental va intervenir, com el Zorro, el justicier emmascarat, per imposar la justícia dels valors europeus. Bombardejada i derrotada pels avions de l'OTAN, Sèrbia es va veure obligada a renunciar al seu domini sobre Kosovo, que el camp occidental va concedir als albanesos que hi vivien. La "PAX ROMANA" del nostre temps va ser així imposada injustament a Sèrbia, i els seus líders polítics i militars van ser jutjats pel Tribunal Europeu de La Haia i empresonats. En absència d'intervenció russa, el camp occidental va demostrar la seva voluntat d'imposar la seva llei a altres pobles. De la mateixa manera, en la seva guerra contra l'Iraq, Amèrica va adoptar el mètode de les sancions econòmiques per fer que aquest país s'inclinés a la seva voluntat, revelant així la seva identitat com la futura " *bèstia que sorgeix de la terra* ". A més, per perfeccionar la seva imatge humanista, la Comissió Europea va adoptar mesures totalment injustes per afavorir els immigrants estrangers. Va atacar el dret a la propietat, conservat durant molt de temps a Europa i a França, on el dret de naixement ha substituït durant molt de temps el dret de naixement. Però anant a l'extrem, en cas d'absència de casa, el propietari pot perdre la seva llar perquè els immigrants n'han pres possessió i s'hi han establert. Des de llavors, a Alemanya, els residents alemanys estan sent desallotjats dels seus edificis per donar-los als immigrants. És difícil de creure, però s'ha arribat a aquest punt, i encara es pot descobrir el pitjor.

El cas de la Guerra dels Balcans és un cas de manual, perquè revela les normes iniques dels jutges i tribunals de l'Occident irreligiós. Perquè és negant-se a reconèixer la naturalesa religiosa d'aquest conflicte que els jutges occidentals van intervenir. La maledicció del Déu creador indignat els porta a excessos que permeten als sants identificar-los pel que són, i les seves víctimes, el desig de venjança ajornat a una situació més favorable. La veritable justícia no ha de donar sistemàticament drets als més petits, als més pobres o a l'estranger. Els seus drets han de ser defensats però no en detriment dels drets establerts per a altres categories d'individus. I aquest tipus de tribunal inique fa el ximple volent-se fer passar per un àngel, per obtenir l'aprovació popular que idealitza l'humanisme populista. Però, podem esperar que les persones separades de Déu jutgin amb la saviesa de Déu? No, és impossible.

Des dels primers dies de la creació, la mateixa escena s'ha repetit a la Terra: Eva i Adam són víctimes de multitud de serps que els diuen el que volen sentir. Podem entendre llavors que és fàcil enganyar un ésser humà. És per això que el Senyor Jesús va exhortar els seus deixebles a ser prudents i, en aquest sentit, hem d'aprendre a desconfiar de les persones que massa fàcilment estan d'acord amb nosaltres quan els parlem. Tanmateix, allò que és veritat s'ha de presentar com a veritat i, per donar-nos la millor protecció, Déu va inspirar aquestes paraules de Jeremies 17:5: " *Així diu Jahvé: Maleït l'home que confia en l'home, que fa de la carn el seu braç i el cor del qual s'allunya de Jahvé!* ". Per escapar d'aquesta maledicció, només hi ha els " **dos testimonis** " bíblics de Déu, la seva paraula escrita, els textos originals de la qual " **en hebreu i grec** " eren segurs i infalsificables. Però el risc de falsificació existeix, tanmateix, a les versions dels traductors de la Bíblia. I quan les possibilitats humanes es superen, Déu acudeix en ajuda dels seus veritables servents per ajudar-los a descobrir, en els textos originals, els errors més importants que haurien ignorat sense ell. Ho he experimentat i n'he donat proves.

Mort lenta

Tot sobreviu només mitjançant la provisió d'aliments regulars i permanents. Això és cert per a la fe, que es nodreix de la revelació divina; per a l'home, que s'alimenta de les fruites, verdures i cereals prescrits per Déu; i per a la nació, que només sobreviu mitjançant una prosperitat constant.

El més important en tota la natura és l'aigua, que és vital perquè tot allò que viu mor en poc temps si es priva d'aquest líquid que Déu va crear a partir de dos gasos simples. I perquè l'home no oblidí que la seva vida terrenal depèn del seu Déu creador, l'aigua que necessita cau del cel a la terra. Amb el cicle de les estacions, els éssers humans agraïxen el temps de les grans pluges que fan que els camps i els boscos tornin a verdir, i permeten que els horts produeixin aliments abundants. Mentre la religió és activa, aquest benefici és reconegut com a procedent de les divinitats pels pagans, i del Déu creador entre els creients monoteistes. Però en la nostra humanitat actual composta per persones construïdes sobre el model dels seus ordinadors, la pluja ja no es considera un benefici diví sinó únicament com una reacció deguda a la natura.

La mort, per tant, pot ser causada de sobte i ràpidament o gradualment i lentament. Les causes de les morts ràpides són innombrables: accidents laborals o de carretera, fallades dels òrgans motors del cos humà, del cervell i del cor, malalties i epidèmies, però també assassinats i assassins de tota mena. La mort mateixa és acceptada i considerada perfectament natural per la societat agnòstica i atea moderna. La humanitat oblida o perd de vista el fet que la mort s'ha de considerar un càstig diví. Perquè en paral·lel, i abans de la nostra vida terrenal, una vida celestial en què la mort no existeix va ser creada i establerta pel Déu Esperit Creador. La mort i resurrecció de Jesucrist va venir, fa 2000 anys, el 2030, per recordar-nos aquesta realitat. I Jesús va insistir en aclarir aquestes paraules a Joan 10:18: " *Ningú me la treu, sinó que jo la dono de mi mateix; tinc autoritat*

per donar-la i tinc autoritat per prendre-la de nou: aquest és el manament que he rebut del meu Pare" .

Al llarg del seu ministeri terrenal, Jesús es va esforçar per revelar la personalitat del Déu Esperit Creador, a qui anomena "el meu Pare". Així es reconeix com a criatura del " Pare ". Però el seu tipus de criatura no és igual al dels éssers humans. Ja sigui en el seu aspecte angèlic, en què es presenta als seus àngels sota el nom de "Miquel", o en el seu aspecte terrenal com a "Jesús", els cossos celestial i terrenal en què es presenta són creats per l'Esperit Creador diví per a la seva pròpia divinitat i ús exclusiu; aquests dos cossos, creats per Déu per a ell mateix, tenen, per tant, un estatus diví absolut. Miquel i Jesucrist són, per tant, dos aspectes sota els quals Déu es duplica limitant la seva aparició. El poder, una cosa invisible, és una característica del Déu Esperit igualment invisible. Miquel i Jesucrist són, doncs, només els canals a través dels quals el Déu Esperit actua i s'activa, successivament, ja que Miquel desapareix del cel per encarnar-se a la terra en el nen Jesús, nascut miraculosament de la jove verge Maria, del llinatge del rei David. L'encarnació de Déu en Jesucrist ofereix a la humanitat un model de l'home perfecte que constitueix aquell que Déu vol salvar i prendre com a company seu per a l'eternitat. A més, s'ha d'entendre que, si la mort de Jesús obté només per als seus elegits el perdó dels seus pecats i el del pecat original heretat des d'Adam i Eva, només la conformitat amb el model encarnat en la vida de Jesucrist fa accessible la vida eterna. I aquest principi va ser representat pel nostre Senyor diví mitjançant " **el vestit de nocces** ". Aquest vestit està reservat per a l'ús exclusiu de " **les nocces** ", que simbolitza l'aliança de Déu en Crist amb " *la seva Esposa* ", és a dir, l'assemblea col·lectiva dels seus elegits, escollits i seleccionats per ell al llarg dels 6000 anys d'història del pecat terrenal. En el simbolisme de les imatges divines, individualment, l'elegit és un convidat i, col·lectivament, tots els elegits constitueixen " *l'Esposa de l'Anyell* ", " *la seva Església* ", " *el seu Elegit* ".

En establir el Sopar del Senyor, Jesús dirigeix diverses lliçons als candidats que volen beneficiar-se de la seva salvació, i la primera és fonamental perquè fa innecessàries les següents. Aquesta primera lliçó la dona el rentat dels peus dels seus deixebles. La fe adventista, guiada per Déu, ha restaurat, per si sola, aquest ritual religiós ordenat per Jesucrist fent-lo practicar per tots els seus seguidors. Aquest paper era tan important que Jesús només el va fer esmentar per Joan, " *el deixeble que Jesús estimava* ". I aquesta elecció del Senyor està carregada de significat perquè els missatges revelats per l'apòstol Joan són d'alt valor espiritual. És Joan qui, més que els altres evangelistes, revela les veritats del camí que condueix a la vida eterna. I ja la lectura del seu Evangeli lliura missatges que només " *qui té orelles per escoltar* " pot entendre, com ensenyen Ap. 2:7-11-17-29 i Ap. 3:6-13-22: " *Qui té orelles, que escolti el que l'Esperit diu a les esglésies!* ".

El rentat dels peus

Rentant els peus dels seus apòstols, uns peus bruts per la pols del camí diari, Jesús es va rebaixar voluntàriament al nivell més baix possible en el seu temps; el de l'esclau utilitzat com a instrument, una eina, en la societat del seu temps. Així volia condemnar tota forma que pot prendre l'orgull, perquè l'orgull

tanca l'accés a la salvació als creients, igual que el tancava al diable i als dimonis que el seguien. En la nostra humanitat, tan oposada al model de vida celestial, tendim a malinterpretar el significat d'aquesta cerimònia. Alguns diuen que Jesús exagera deliberadament la forma dels seus ensenyaments per obtenir un resultat suportable. Però aquests arguments són falsos perquè l'exigència divina de la humilitat perfecta és una realitat de la qual depèn completament la possibilitat d'establir la felicitat eterna. L'eternitat exigeix l'establiment de valors segurs, autèntics per Déu, que jutja les ànimes que crea donant-los vida. L'eternitat exigeix confiança absoluta, aprovació absoluta, obediència absoluta, i només Déu pot identificar els elegits que compleixen aquests criteris selectius. A aquests tres criteris s'afegeix el quart, que els justifica i els condiona: l'amor pel Déu que és perfecte en totes les coses. En la vida celestial segons Déu, la felicitat individual i col·lectiva dels seus elegits es basa en el simple dret a viure, obtingut de Déu, l'Esperit creador de vides i el gran organitzador d'activitats perpèties i eternes. El Senyor anuncia la vinguda d'una nova creació segons Apocalipsi 21:5: " *I el que seia al tron va dir: 'Mira, faig noves totes les coses'. I va dir: 'Escriu; perquè aquestes paraules són fidels i veritables'* ". Aquesta novetat fa referència a " *les coses* ", però no als principis morals, que han romàs iguals des de la creació del primer àngel. Els requisits del caràcter diví no han variat mai des d'aquella primera creació vis-à-vis. I és precisament perquè l'ús de la seva llibertat els ha desqualificat, que els àngels i els humans, al seu torn, no podran viure eternament en la gloriosa presència del Déu Creador. Però Déu continua sent bo i amorós fins i tot en l'aplicació de la seva justícia, perquè el destí final dels éssers desqualificats tindrà l'objectiu d'aniquilar-los de manera que, un cop destruïts, el record del mal i les seves conseqüències s'esvairà gradualment en els pensaments dels elegits eterns. Aquesta eliminació completa és necessària perquè la felicitat perfecta pugui continuar eternament en el compliment del gran pla salvador concebut per Déu.

El ritu del rentat de peus no demostra que qui el practica sigui un dels escollits que Jesús salvarà. Només és una lliçó amb la qual assenyala el seu requisit d'humilitat total i perfecta en aquells que la seva sang vessada salvarà per viure eternament en la seva companyia i servei. Els ritus poden ser practicats indignament per homes les aparences dels quals enganyen. És per això que Déu només jutja per si mateix, i la seva capacitat d'escrutinar pensaments, ments i cors li permet fer-ho amb perfecta justícia.

La mort espiritual lenta s'ha destil·lat amb el temps per la incomprensió dels alts estàndards de Déu. El cristianisme pagà aplicava a la fe cristiana el tipus de relació que tenia amb les falses deïtats. Per obtenir el seu suport, els seguidors havien de "comprar" aquestes deïtats, per diversos mitjans. Això és el que l'Església Catòlica Romana feia reproduir als seus seguidors mitjançant l'establiment d'"indulgències" i càstigs corporals autoinfligits. A més, per resumir la causa de la mort espiritual lenta, no se m'acut cap millor manera que aquest versicle de Proverbis 21:18: " ***On no hi ha visió, el poble pereix; feliç el qui guarda la llei!*** " L'ús actual d'automòbils permet a tothom apreciar l'existència de " *frens* ", tan útils per evitar col·lisions accidentals o per mantenir un vehicle al seu lloc en un turó.

La mort lenta també s'aplica a la humanitat a través del seu ús anormal de productes químics creats per l'home científic. La vida harmoniosa depenia del respecte a les regles de la vida natural, creada per Déu per ser perfecta en el seu origen. Després del pecat, el principi de la mort va destruir aquesta perfecció original, i la vida humana es va tornar encara més dependent del respecte a les lleis que regeixen la natura. La mort va afavorir el desenvolupament de malalties, però les lleis naturals van afavorir les cures naturals. L'inici del segle XIX va estar marcat pel despertar de la ciència moderna i les seves aplicacions químiques i físiques. La màquina de vapor i el motor de combustió interna requerien l'ús de carbó i petroli, dos productes amagats sota terra. Amb el temps, aquests dos productes es van tornar indispensables, tot i que tots dos són la causa de molèsties greus i perpètuas. L'aspecte aparent de la comoditat ens fa oblidar completament això, però la necessitat d'energia ha canviat completament la situació de la humanitat. Aquesta necessitat imperativa constitueix el seu taló d'Aquil·les i condiona completament el seu funcionament. La nostra societat occidental moderna es basa en l'ús d'energia per a famílies, indústries, armes i oci. De fet, ens hem convertit en esclaus d'una societat de consum que alimenta cada cop pitjor la gent i mata cada cop més. Sobrecarregada de pesticides, fungicides i insecticides, la terra, ara química, enverina els aliments que produeix: és la mort lenta la que es destil·la insidiosament. I els cossos humans així nodrits només sobreviuen mitjançant l'ús de drogues i medicaments inventats i creats per científics humans. Fins i tot quan s'aconsegueix per mitjans perversos com la "procreació in vitro", la procreació es basa, tanmateix, en un principi natural creat per Déu: la fecundació de l'òvul d'una dona pel semen d'un home. Però un cop creat, el futur home és lliurat a les mans de científics de tota mena. A Occident, els humans han oblidat que la vida ha continuat durant 5.800 anys sense recórrer a la ciència química humana. L'home va trobar a la natura, al seu voltant, tot el que necessitava per viure: aire, aigua i aliments produïts per la terra. També va trobar els mitjans per vestir-se amb pells d'animals o el teixit de fibres animals o vegetals. La natura li va oferir la possibilitat de viure gratuïtament. Occident ha trencat amb aquest model i, mitjançant el desenvolupament de la cobdícia, els homes són explotats per altres homes que obtenen enormes beneficis a costa seva, en detriment de la qualitat de la seva existència. Aquestes són les conseqüències de la mort lenta que Déu ha preparat per als humans rebels que el menyspreen i l'ignoren per amor a la seva llibertat; segons la concepció que donen a aquesta paraula "llibertat". Per a Déu i els seus escollits, aquest tipus de "llibertat" és només " *l'esclavitud del pecat* ".

A aquestes actituds rebels i desagrades, Déu respon a la seva manera divina. La vida humana necessita aigua, i l'aigua desapareixerà gradualment a mesura que escassegi. Perquè, un cop arribi l'any 2023, la mort lenta pretén destruir completament tot allò que viu a la terra. Els darrers set anys seran, doncs, cada cop més mortals. Com a preludi d'aquests darrers set anys, hi ha hagut una cadena de causes mortals: l'epidèmia de Covid-19, la guerra a Ucraïna i els terratrèmols a Turquia i Síria. Però la situació s'està tornant encara més greu amb l'aparició de dos bàndols oposats, que enfronten Rússia, Xina, Índia i molts països africans i sud-americans contra l'OTAN dominant. En la seva posició dominant,

l'home occidental ha imposat els seus valors als altres pobles de la terra. Però a mesura que la situació li esdevé desfavorable, descobreix, o descobrirà, que el seu ordre internacional és en realitat minoritari, perquè només els seus poders militars i financers han assegurat el seu domini. Entre el 2020 i el 2023, la situació s'ha transformat tràgicament i això prepara l'acceleració de la mort lenta que està colpejant la societat occidental, objectiu principal de Déu.

La mort lenta també afecta la nació que només sobreviu mantenint la seva prosperitat. Tanmateix, malgrat les aparences, en aquest tema, França és una nació moribunda, en veritable declivi i "en marxa" cap a la seva ruïna total. Els esglaons de l'escala permeten pujar però també baixar. I darrere d'una capa aparentment enganyosa, la França de la Cinquena República establerta pel general de Gaulle el 1958 només ha baixat, colpejada per una mort lenta i progressiva. El destí mortal d'aquest país va ser escrit pel mateix general, mitjançant l'establiment de la seva Constitució tan particular que preveia l'article 49 paràgraf 3 i l'article 16 que permeten al president electe actuar com a dictador absolut legalment, ja que la cosa està escrita a la Constitució de la Cinquena República. El 1958, els partits oposats a aquesta adopció van denunciar enèrgicament un règim de dictadura. Però el poble sobirà convidat a votar va donar el seu acord i França va passar sota la Cinquena República. Aquest militar només podia dirigir la nació de França, que naturalment sentia que posseïa per la seva presència a Anglaterra, des d'on va resistir a l'Alemanya derrotada. I aquest passat gloriós explica l'acceptació de la seva Cinquena República per part del poble francès. Només es podia donar suport al gran vencedor. Però en aquell moment, els francesos no consideraven que les conseqüències d'aquesta Constitució fossin adequades només per a un home honest i escrupolós, com realment ho era el general de Gaulle. Ho va demostrar no aferrant-se al seu càrrec, preferint deixar el poder quan va descobrir l'hostilitat del poble francès. Però la mort lenta es va establir, perquè va deixar enrere, com a llegat, la maledicció de la seva Constitució. A la Quarta República, la recerca del compromís va evitar qualsevol mesura excessiva. El principi democràtic funcionava correctament, el poble elegia els seus diputats i els diputats elegien el president del Consell; el govern reunia ministres escollits de diferents partits que havien de col·laborar entre ells. També cal destacar que el final d'aquesta Quarta República veritablement democràtica va ser causat per la Guerra d'Algèria, que estava en curs des de 1954. Els governs van caure un darrere l'altre perquè no van poder obtenir una majoria per aprovar la seva decisió respecte a aquesta guerra. Així, a partir de 1954, França va haver de pagar les conseqüències de la seva conquesta d'Algèria i la seva conversió en colònia. I el càstig va arribar en forma d'afebliment del seu aspecte democràtic, el 1958. El general de Gaulle tenia una resposta a donar a aquells que denunciaven el seu règim com una dictadura. Els va dir: "Com espereu que, amb 67 anys, em comporti com un dictador?". L'argument es va desviar de la dictadura de la seva Constitució mateixa. I en la seva resposta, ja va anunciar que el perill de la seva Constitució residiria en l'edat de la persona que la dirigiria.

Com tothom pot veure, amb el temps, els 8 presidents de la Cinquena República van ser elegits a edats cada cop més joves, i alhora, els veritables interessos de França van ser sacrificats a l'altar del globalisme humanista i les relacions

comercials globals. En promoure la idea de la Unió Europea, el General va preparar el declivi de França, perquè aquest enfocament humanista, motivat per la seva desconfiança i el seu desig d'independència del poble americà, va desviar la seva atenció i la dels seus successors cap als acords europeus posats en acció concreta, en detriment dels interessos francesos; de fet, la mirada cap a Europa va substituir la mirada cap a França. Els 8 presidents francesos, un darrere l'altre, van sacrificar els interessos particulars dels francesos per obtenir la construcció de l'actual Europa Unida. Europa funciona sobre la duplicació de funcions: diputats europeus i diputats nacionals, comissió europea i governs nacionals. Però amb el temps, el poder de decisió europeu ha crescut en detriment del poder dels governs nacionals, que, en estar-los subordinats, s'han tornat gairebé inútils. I m'agrada recordar que, molt aviat, la ruïna de França va ser anunciada pels comissaris europeus nomenats pels líders nacionals, perquè van dir als empresaris francesos que es van reunir i als quals van proposar traslladar les seues de les seves empreses a altres països pobres i amb menys impostos d'Europa: "No és bo per a França, però és bo per a Europa". De fet, el que no és bo no ho ha estat, ni per a la França arruïnada, víctima de l'atur, ni per a Europa, lliurada als dictats del comissari europeu que representa els interessos dels principals financers europeus i de les grans empreses i negocis europees i americans. Amb la crisi econòmica desencadenada pel rebuig del gas rus, tota Europa s'està ensorrant. Però havent-se beneficiat de les deslocalitzacions, els nous entrants ho fan molt millor que els països rics com França. Per a ella, és un doble cop: el cost addicional de l'energia i la desaparició de llocs de treball deslocalitzats a altres països europeus, a l'Orient i a la Xina. No és sense raó que la balança comercial de França hagi estat deficitària des del 1973, l'any del "xoc del petroli"; Aquesta energia ja havia experimentat un augment sobtat del preu del 40% a causa de la "Guerra del Yom Kippur" (Expiació), amb la gestió del petroli prèviament lliurada als països àrabs que s'havien independitzat. I en una reacció en cadena, el preu de tota la vida va augmentar en la mateixa proporció. A finals del 2022, un nou "xoc del gas", aquesta vegada, afectarà les economies europees debilitades i, en conseqüència, reduirà les condicions de vida dels pobles africans del Tercer Món que seguien dependents dels països europeus.

Hem de ser conscients del paper nociu del llarg període de pau que Déu ha donat als pobles cristians occidentals. La pau és sens dubte agradable, però la pau que Déu ha ofert a Occident té conseqüències desastroses. En la pau, els homes s'han convertit en esclaus de la societat de consum. La seducció d'ofertes constantment renovades ha absorbit els pensaments humans i els ha desviat dels esdeveniments religiosos, polítics i econòmics; els tres temes sobre els quals es construeix i es condiciona la vida humana. Per posseir, els éssers humans han de treballar per pagar el bé cobejat, i sense que en siguin conscients, el règim de "metro, treball, son" els ha anestesiat completament o gairebé completament. Les traïcions perpètuas i contínues de les elits governants han estat ignorades, i com que no van ser denunciades amb prou força, el mal comès va ser encoratjat i continuat. I cal tenir en compte que els que van intentar fer-ho van ser demonitzats i es van convertir en un espantaocells per al poble enganyat. La situació actual es va construir sobre molts anys d'errors i judicis erronis per part de

les elits polítiques. Però Déu dona a la gent els líders que es mereixen en funció de la seva actitud envers ell. I com a tal, el destí de França va ser escrit en la profecia divina. Colpits per la seva maledicció, els líders francesos no es van beneficiar de la saviesa divina que els hauria permès adonar-se que la importància donada a les relacions internacionals anava en detriment de la seva pròpia nació. I en aquesta actitud, hi trobo el pensament dels contemporanis de " *Babel* ", que ja buscaven en la unió humana els mitjans per escapar de les malediccions divines.

Avui, el 2023, França encara no té res més que el seu antic prestigi internacional. Per a molts pobles del món, ha representat un model envejat de llibertat que ha atret i encara atreu la immigració universal. La pàtria dels "drets humans" inspira somnis, però també inspira gelosia i irritació. I particularment, els que més irrita són els que més s'hi assemblen, sense aprovar el seu sistema social inimitable: els Estats Units. Perquè, malgrat les aparences amables, els Estats Units veuen França com un competidor excessivament social que competeix amb el seu propi model de societat. I des del 1945, han continuat actuant contra ella, debilitant-la i sotmetent-la al seu poder hegemònic. Havent romàs independent des del general De Gaulle, en unir-se a l'Aliança Europea, França ha tornat a caure en el parany dels acords internacionals que la van obligar a sotmetre's a les directrius de l'imperialisme americà. I per confirmar aquest retorn a la "caseta dels gossos", el 2005, el president Sarkozy la va tornar a incorporar a l'aliança de l'OTAN. Els EUA van fer un altre pas cap a la seva hegemonia imperialista en aconseguir aturar la venda de gas i petroli russos als països europeus. Van debilitar el seu enemic rus i, alhora, van reforçar el seu suport europeu, la seva zona d'influència i el seu subministrament de petroli i gas als mateixos europeus. Però per a Europa, el preu de l'energia s'està disparant a noves altures creades per la cobdícia comercial dels EUA. I el seu èxit es justifica pel fet que l'Aliança Europea uneix hipòcritament competidors que es beneficien els uns dels altres; els més perjudicats són els més rics, ja que paguen més impostos per finançar el sistema europeu i el seu costós funcionament. A la seva Europa Unida, França només ha trobat una competència que l'ha arruïnat, sense que s'hi pugui oposar, atrapada pels acords que la comprometen.

A diferència del general De Gaulle per edat com per les seves idees, el president Emmanuel Macron és un producte pur de la societat informàtica i del sistema financer, un banquer, fred i cínic com els nostres ordinadors i telèfons digitals que obeeixen el clic, el dit i l'ull, i tots els que el donen suport són a la seva imatge. Aquest home relativament jove està dotat d'una gran capacitat intel·lectual com la d'un ordinador que té una resposta a tot, però sense cap intel·ligència real. Això explica la seva disposició a crear situacions de conflicte, sempre convençut que té raó. Fa temps que noto la volubilitat amb què s'expressen els joves estudiants d'avui. Van néixer en un context estressant on la velocitat és el valor del temps i el diploma, el privilegi absolut. El poble de la Cinquena República ha engendrat aquest nou tipus de personalitat convençut de la seva superioritat com a tècnic especialitzat. Per tant, no hauria de sorprendre descobrir que el seu concepte de debat consisteix a demostrar en llargs monòlegs que tenen raó i en realitat només busquen convèncer els seus interlocutors; perquè als seus caps les respostes finals ja estan fixes i a punt. En el seu primer mandat, sota el lema del

"gran debat", el president Macron ho va demostrar organitzant llargs monòlegs davant d'interlocutors favorables, silenciosos i respectuosos perquè seleccionats. I per convèncer millor tota la població, aquests discursos van ser filmats i emesos en directe per canals de notícies especialitzats. Podem entendre per què aquests joves es comporten d'aquesta manera. La Constitució de la Cinquena República està en qüestió. Acostuma els líders a exercir el poder polític sense possibilitat de ser contradits. I des del 1958, el partit presidencial al poder té majoria absoluta. L'oposició pot cridar en contra i impugnar les decisions preses, però als governants no els importa. Els crítics i les queixes actuals continuen sent més ineficaços que mai. En una altra època, aquest tipus de situació s'anomenava dictadura. Però la perversió humana i diabòlica ha aconseguit donar a la dictadura una aparença oficialment democràtica. I igual que a l'obra de Jean-Baptiste Molière, "Monsieur Jourdain escrivia prosa sense saber-ho", els francesos vivien en una dictadura mentre l'ignoraven. El règim de la Cinquena República es basa en una Constitució aprovada pel poble francès, que per tant no té més remei que callar i obeir. Durant molt de temps, el nombre de representants del partit presidencial que sortien victoriosos es va duplicar per garantir un suport inquebrantable al govern vigent. La mesura es va modificar posteriorment, i és aquest canvi el que va preparar el camí per a la situació política actual el 2022. Per primera vegada a la Cinquena República, després d'una contundent derrota legislativa, el president Macron només té una majoria relativa, en lloc d'una majoria absoluta, a l'Assemblea de Diputats. Per tant, el comportament autocràtic del president és vergonyós, com a mínim. Tanmateix, a falta d'una majoria absoluta, el govern presidencial té el famós article 49 paràgraf 3, pel qual el govern incorre en responsabilitat mentre s'exposa, tanmateix, als riscos de les mocions de censura que els seus oponents puguin presentar contra ell. Però, de nou, no es guanya res si no és amb el vot de la majoria absoluta. Des de la seva reelecció el 2022, el president Macron ha confiat el càrrec de Primera Ministra a la Sra. Borne, una persona lleial que fa complir les decisions del seu govern mitjançant una successió d'11 usos de l'article 49 paràgraf 3. Però l'11è no és acceptat ni pels diputats de l'oposició ni pels treballadors, perquè el tema plantejat els preocupa especialment: el govern vol imposar la jubilació als 64 anys. Imposat el vespre del 16 de març de 2023, entrant a la nit del 17 de març, el text desencadena la ira popular i només Déu, i els seus càrrecs electes, tenen una idea de les conseqüències extremes que aquest dictat pot comportar en el poc temps que encara tenim per davant. Perquè, a Apocalipsi 11, Déu anuncia una renovació del "Terror" revolucionari francès. " *La bèstia que sorgeix de l'abisme* " ha de tornar sota el tema del " *segon ai* " mateix vinculat a la " *sisena trompeta* " o Tercera Guerra Mundial. En un moment en què les decisions del president Macron i els seus col·legues europeus a favor d'Ucraïna exposen tota Europa a la ira del poble rus, els trastorns interns o les revolucions només podrien afavorir una invasió russa d'aquesta Europa falsament unida.

Examinem més de prop la norma de la nostra societat de consum. La velocitat augmenta els beneficis i és exigida pels empresaris per a l'activitat dels seus treballadors i empleats. Però aquesta acceleració de les condicions de vida té conseqüències per a la salut dels humans que hi estan sotmesos. Per satisfer les

necessitats de les seves activitats, recorren a expedients de tota mena, des dels més febles fins als més forts. De manera que l'acceleració del ritme de vida provoca i intensifica el procés de mort lenta. L'empresari estressat pren una pastilla per dormir al vespre per dormir i tasses de cafè al matí per mantenir-se despert. L'habitació el fa dependent d'aquests dos tipus de fàrmacs inversos i el cicle infernal s'apodera d'ell per accelerar el procés de la seva mort lenta. El fet que els problemes que pateix la humanitat esdevinguin irremediables, perquè els éssers humans ja no volen que se'ls raoni ni que raonin amb ells mateixos, és la millor prova de l'arribada a temps de la fi del món. Perquè avui, és a tota la humanitat a qui Jesús podia dirigir aquest missatge que afecta la fe protestant des del 1843, segons Ap. 3:1: " *A l'àngel de l'església de Sardes, escriu: Això és el que diu aquell que té els set esperits de Déu i les set estrelles: Conec les teves obres, **que ets conegut per viure i per morir*** " . Els protestants del ^{segle XVI} van denunciar la transgressió de la llei divina pels catòlics i, el 1844, van justificar la seva pràctica del diumenge catòlic romà. Aquí tenim un testimoni que justifica el seu abandonament per part de Déu a partir d'aquesta data de 1844. I aquest model anirà guanyant gradualment les ments de tot el camp occidental.

Al nostre voltant, masses de persones es mouen i es mouen en una gran activitat de treball o oci i Jesús els diu: " ***Sé que sou considerats vius, i sou morts*** ". No és aquesta la definició mateixa de mort lenta? La cosa és òbvia i si la vida occidental és particularment afectada en conjunt, és precisament perquè la societat occidental ha pres com a model de societat aquesta societat americana, fonamentalment protestant, però maleïda per Déu des del primer dia de la primavera de 1843. El seu model es reproduïx a la societat europea i als dos continents on el protestantisme ha fet una aliança amb la fe catòlica romana i justifica el seu primer dia de descans heretat des del 7 de març de l'any 321 de l'emperador Constantí ¹.

Aquesta societat americana actual constitueix el model de societat que la " *bèstia que puja de la terra* " d'Apocalipsi 13:13 encarnarà després que la mort lenta hagi estat substituïda per la mort ràpida causada per la destrucció nuclear de la Tercera Guerra Mundial. Qui vegi la societat americana de l'any 2023 té davant dels ulls el model experimental que prendrà l'últim règim universal de la història de la Terra. Entre aquest compliment i nosaltres, només hi ha sis anys de prolongacions graduals de mort i destrucció; això fins que, al setè any, la justa ira del Déu Creador hagi destruït els seus enemics rebels.

Si la nació no té remei davant la mort lenta, no és així per a la fe i la vida humana. I el recurs al remei correcte per a ambdues caracteritza els escollits de Jesús escampats per la terra en un clima de gran tempesta i gran trasbals de situacions. Els remeis existeixen i Déu els ha indicat; per tant, n'hi ha prou que els seus escollits facin cas de les seves directrius divines i es deixin guiar per la inspiració del seu Sant Esperit en els últims passos de la seva vida a la terra del pecat.

La situació global actual té dues cares: la cara que es fa accessible a l'home natural i la cara del judici diví que Déu comparteix amb els seus elegits. L'home natural pot assenyalar les causes aparents de les tensions internacionals i identificar causes degudes a reclamacions territorials, però per a l'home espiritual,

aquestes coses són només les formes sota les quals el Déu creador indignat organitza la confrontació assassina que va profetitzar amb el símbol de la " *sisena trompeta* " de la seva Revelació anomenada Apocalipsi. I aquesta " *sisena trompeta* " constitueix el " *sisè* " càstig que Déu infligeix als pobles cristians occidentals que s'han atrevit a " **canviar la seva llei** ", transformar **les seves paraules i qüestionar l'ordre del " temps "** que va establir des del principi de la seva creació terrenal durant els set dies de la seva setmana, distorsionant així el pla del programa salvador dissenyat per als seus veritables elegits; elegits pecadors penedits que produeixen el fruit del veritable penediment.

La situació que estem presenciant a la vigília de la primavera del 2023 és explosiva a França i arreu del món. A França, poca gent és conscient de la fragilitat d'un règim democràtic. Com el seu nom indica, la democràcia és un règim on governa el poble. Tanmateix, quan el poble està dividit, també ho està la democràcia. I quan un partit minoritari intenta imposar les seves directives, la pau nacional es basa únicament en el llinar de la paciència entre bàndols oposats. Perquè un règim democràtic només és possible mitjançant l'acceptació d'acords i compromisos establerts entre idees oposades. Un règim republicà és tan vulnerable a les revolucions populars com un règim monàrquic. Tot és qüestió d'acceptació i de la força de l'oposició. Els francesos d'avui són, doncs, víctimes d'una pau llarga i enganyosa que els va portar a creure en la solidesa de les seves institucions i del seu règim polític de la Cinquena ^{República}. Però la realitat acaba imposant-se i les il·lusions han de desaparèixer.

La paraula democràcia és extremadament enganyosa perquè sota aquest terme trobem democràcies molt diferents. El model de referència original era el règim democràtic d'Atenes a l'antiguitat. Tota la població participava en la presa de decisions, i en el nostre temps, aquesta democràcia directa només s'aplica a Suïssa. Les múltiples formes de democràcia s'expliquen per les múltiples formes de poble. Així, trobem democràcies capitalistes, comunistes, hindús i islàmiques segons les orientacions ideològiques i religioses del poble. A part de Suïssa, totes aquestes democràcies han abandonat o rebutjat el model directe, el més just, en favor del model indirecte, en què el poder del poble es confia als diputats que el representen. Aquí és on sorgeix el problema, al nivell d'aquesta suposada representació. I aquest és el cas actual a França, on el sistema pervers de dues rondes d'eleccions permet a una minoria governar tot el país amb poder absolut mitjançant trapelleries i aliances partidistes. Els francesos haurien d'haver abandonat la Cinquena ^{República}, que va ser denunciada com a dictadura el 1958, i haurien d'haver tornat a la Quarta ^{República} després de la marxa del general De Gaulle el 1969, perquè la seva arribada al poder només estava justificada per resoldre el problema de la guerra d'Algèria. Aquest va ser l'únic moment en què la dictadura de la Cinquena ^{República} va ser útil a França. Amb el temps, la desinformació ha fet la seva feina a la ment del poble francès, i molts menyspreen aquesta Quarta ^{República}, on els presidents del Consell es van succeir perquè eren incapaços de governar. Però recordo a tothom que en aquell moment, els líders polítics van acceptar veure la seva proposta rebutjada i no recolzada pels diputats votants... I el nostre temps?... Això clarament ja no és així. Una cosa és certa: Déu

no va voler ni va permetre que França escapés de la maledicció de la seva Cinquena República.

Un senyal confirma l'alliberament dels àngels malvats d'Apo. 7, ja que simultàniament estem presenciant el mateix tipus d'enfrontament entre dos blocs. A nivell francès, els demòcrates ja no toleren la governança de la minoria presidencial, i a nivell mundial, els pobles emergents del Tercer Món ja no toleren la governança del camp occidental. Déu va crear els problemes, i els ulls tancats de la gent s'obren i es rebel·len contra totes les injustícies.

La realització d'una revolta popular del poble francès reordena les cartes i ens permet trobar el programa cronològic descrit a Dan. 11:40 a 45: primer un atac musulmà afavorit pel desordre intern de França i Europa, i després la invasió russa, la ira de la qual va ser alimentada per les posicions europees de suport armat ofertes a Ucraïna.

Equinoccis i solsticis

Avui, dilluns 20 de març de 2023, dia de primavera, m'adono que els equinoccis i els solsticis porten missatges divins. Ja especifico que segons l'estàndard de temps establert per Déu en què el dia comença a la posta de sol, el breu moment de pas de l'equinocci d'aquesta primavera té lloc, no el 20 de març, sinó el 21 de març a les 22:24, hora local de París.

L'ideal del projecte concebut per Déu és la unitat perfecta que tradueixo amb aquest principi: $1 + 1 = 1$. Jesús va pregar per la unitat de Déu i els seus escollits, a Joan 17:22-23: " *La glòria que em vas donar, els l'he donada, perquè siguin u com nosaltres som u, jo en ells, i tu en mi, perquè siguin perfectes en u, i el món conegui que tu m'has enviat i que els has estimat com m'has estimat a mi* ". Però abans d'obtenir aquest resultat gloriós i feliç, va aparèixer el pecat, fruit de la veritable llibertat d'elecció que Déu deixa a totes les seves criatures, i el primer creat per ell es va rebel·lar contra ell. Amb el pas del temps, a l'àngel de llum que es va convertir en Satanàs se li van unir àngels que van aprovar les seves eleccions. Com a resultat, la vida creada per Déu es va dividir en dos bàndols oposats als extrems l'un de l'altre. I, en crear la terra, Déu va trobar una manera de revelar aquesta situació mitjançant l'equinocci de primavera, que va fer del començament del seu any en el seu estàndard per calcular el temps segons Èxode. 12:2: « *Aquest mes serà per a vosaltres el principi dels mesos; serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any* ». Déu va fer aquesta declaració el mateix dia de la primavera, és a dir, el primer equinocci que prepara l'alliberament dels hebreus de l'esclavitud dels egipcis. I aquest esdeveniment posa en escena històrica la imatge espiritual de l'alliberament dels escollits del pecat mortal. Egipte esdevé en aquesta experiència el símbol típic del pecat.

Hi ha dos equinoccis al llarg de tot l'any: l'equinocci de primavera i l'equinocci de tardor. Cadascun té un significat particular. L'equinocci de primavera precedeix l'arribada de l'estiu i Déu el situa sota l'ègida de la seva Justícia i la seva llum que l'estiu portarà al seu màxim. Per contra, l'equinocci de

tardor precedeix l'hivern, en què la llum es redueix al seu màxim i la imatge de foscó es porta al seu màxim, cosa que li val la reputació d'estació morta.

A partir d'aquests significats, es poden vincular moltes lliçons a aquests quatre cicles estacionals terrestres.

Privilegiada per Déu, la primavera representa l'inici de la confrontació entre el campament del bé i el campament del mal. Cada criatura creada és lliure, i cal resoldre un dilema perquè la situació es defineix pel principi següent: $1 + 1 = 2$. Ara, quan dos campaments s'oposen, caldria un tercer campament per decidir entre ells com a àrbitre, però malauradament aquest tercer campament no existeix. Així doncs, el dilema s'imposa i persisteix. És aquesta situació insoluble la que porta l'Esperit a fer del número 2 el símbol de la imperfecció i del número 3 el de la perfecció. Aquest codi s'utilitza en la construcció de l'última Revelació donada per Déu als apòstols de Jesucrist i més particularment a Joan, l'últim supervivent dels dotze, a finals del primer segle de la nostra era; Revelació, segons la traducció de la paraula grega "Apocalypsis" o, en francès, Apocalipsi.

La primavera profetitza la victòria divina sobre els seus enemics, i aquesta futura victòria s'imagina per la intensa llum de l'estiu que la segueix. És per això que Déu situa el ministeri de Jesucrist, l'objectiu final del qual és destruir la foscó i fer triomfar el campament de la llum, a la temporada de primavera. Aquesta lliçó es reflecteix en l'experiència viscuda pel poble hebreu. Submergits en la foscó més fosca, són sotmesos a l'esclavitud i al sofriment. Diverses plagues infligides a Egipte tenen com a objectiu obligar el faraó a alliberar el poble de Déu. Però ell resisteix les primeres nou plagues a costa d'un terrible sofriment per al seu propi poble egipci. Quan la situació sembla insoluble, Déu utilitza una arma decisiva: la mort de tots els primogènits d'Egipte, tant animals com homes. Aquesta oposició ens revela la batalla invisible entre Déu i el diable al qual ha estat lliurada la terra. I en el secret més ben guardat, Déu preparava la seva victòria contra el diable oferint la vida del seu "**primogènit**" que encarnaria tota la seva perfecció divina en carn humana. Aquest era el significat de la primera Pasqua establerta entre el ^{dia} 10 i el ^{dia} 14 del primer mes de l'any diví. El xai era escollit el desè ^{dia} d'entre els xais disponibles i aquesta acció profetitzava l'inici del ministeri de Jesucrist i el catorzè ^{dia}, quan havia de ser sacrificat, profetitzava la data del dimecres 3 d'abril de 1930, quan Jesús va ser crucificat pels soldats romans.

La Pasqua pasqual va profetitzar el pla de salvació de Déu per salvar els seus elegits alliberant-los del pecat i de la seva recompensa, la mort. El pecat consistia a desobeir Déu i desafiar el seu concepte de justícia. Per tant, és evident que Déu no tenia ni encara té cap raó per salvar els éssers humans que romanen en la seva actitud rebel envers ell i les seves lleis. Això és encara més evident quan considerem el preu que ell mateix va acceptar voluntàriament pagar en Jesucrist per redimir les vides dels seus elegits. Així, sota el simbolisme de la festa de la Pasqua pasqual, Déu va profetitzar el seu pla de salvació en forma del retorn dels seus redimits als estàndards de la seva llum i justícia perfecta. On rau el pecat en aquest ritu pasqual? En tres coses: en l'esclavitud egípcia, en la mort del xai pasqual i en la mort del "**primogènit**" egipci. Però el símbol honorable d'aquest ritu pasqual continua sent **el "xai"**: la imatge de l'escollit ideal segons Déu: dòcil, pacífic, tendre i confiat. És, doncs, per obtenir els escollits que s'ajustin a aquest

ideal que Déu es va encarnar en Jesucrist per pagar pel seu pecat i fer-los participar de " **la seva justícia eterna** ", que no és una simple teoria mística, sinó una transformació del comportament i l'estat d'ànim del poble que salva. Déu confirma aquest programa imputant-lo al ministeri del seu Messies, a Dan. 9:24: " *Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teva ciutat santa, **per acabar les transgressions i posar fi als pecats**". (pels elegits) , **per expiar la iniquitat i portar la justícia eterna** (pel messies) , *per segellar la visió i el profeta, i per ungir el Sant dels Sants.* » En aquest vers, Déu al·ludeix a les dues grans festes jueves anuals: la del « **Dia de l'Expiació** » de l'equinocci de tardor, « **per expiar la iniquitat** »; després ve la de « **la Pasqua** » de l'equinocci de primavera, « **i portar la justícia eterna** ». Observeu en aquest ordre cronològic la conformitat amb la forma donada al dia de 24 hores: « *un vespre, un matí* », « *una nit, un dia* », « *el fosc, llum* », que profetitzen, en diverses formes, el mateix significat, és a dir, la victòria final de Déu, la de la seva « *llum o bé* » contra el « *mal, el pecat* » i els pecadors celestials i terrenals.*

Centrem ara la nostra atenció en l'equinocci de tardor. Associat amb el ritu del " **Dia de l'Expiació** ", l'equinocci de tardor representa la situació espiritual posada en marxa amb l'aparició del primer pecat, el del diable, i el segon pecat comès per Eva i Adam. Però aquesta vegada, el focus no és en la justícia divina, sinó en el seu oposat absolut, el pecat mateix. I així com l'equinocci de primavera va preparar el camí per a la plena llum, aquí, l'equinocci de tardor es centra en el pecat que condueix a l'hivern espiritual, és a dir, la mort, que n'és el salari. Però, en la seva mort expiatòria acompanyada a la Pasqua de primavera, Jesús compleix les dues festes: la de l'ofrena de justícia i la de l'expiação del pecat. I en afavorir la Pasqua de primavera, Déu confirma la seva victòria futura i la naturalesa temporal de l'existència del pecat, que ha de " **cessar** "; cosa que es confirma per Apocalipsi 6:2, on està escrit, referint-se a Jesucrist: " *Vaig mirar, i vet aquí un cavall blanc. I el que hi anava muntat tenia un arc; i li van donar una corona, i va sortir vencent i per conquerir* " .

La primavera se situa al mes de març. I aquí, aquest terme Mart pren un significat pagà romà de deïtat de la "Guerra". Quelcom que correspon a la imatge de l'equinocci i l'oposició del campament del bé contra el campament del mal, però en realitat, la lluita del mal que es mostra agressiva contra el campament del bé.

El 15 de març va estar històricament marcat per l'assassinat del dictador romà Juli Cèsar. Aquest esdeveniment polític va conduir a l'establiment del règim imperial pel seu nebot Octavià. La primavera següent a aquest assassinat va estar, doncs, marcada per una situació inestable i oposició política fins que la dreta imperial d'Octavià va prevaldre sobre tots els bàndols oposats.

I què passa amb la nostra primavera del 2023? Aquesta vegada, el món sencer es troba dividit en dos bàndols principals. I després d'un any de confrontació, l'exèrcit rus i l'exèrcit ucraïnès resisteixen i lluiten entre si sense que l'un domini clarament l'altre. Aquesta situació és la que representa l'equinocci de primavera, però també l'equinocci de tardor. I aquests dos moments de l'any 2023 probablement estaran marcats per esdeveniments greus. L'equinocci de tardor es creuarà el dissabte, el 23 de setembre. I aquesta data podria ser la d'una

confrontació directa entre els exèrcits de Rússia i l'OTAN. Perquè aquesta confrontació directa serà l'inici de la segona fase que Dan. 11:40 a 45 descriu revelant cronològicament el seu assoliment.

A França, el nostre equinocci de primavera actual també està marcat per una situació quasi insurreccional, que porta a una ruptura de les relacions entre el poble i tot el camp presidencial. S'oposen dues concepcions democràtiques: la del poble i la de les normes creades per les autoritats polítiques sotmeses a una presidència autocràtica. Aplicades des del 1958, les normes de la Cinquena República han pres un caràcter ineludible per a alguns, que obliden que les normes establertes només tenen solidesa basades en el suport i l'aprovació majoritària del poble. Passa amb les normes democràtiques com amb la pau donada per Déu; ambdues només tenen un caràcter provisional dependent de la bona voluntat de Déu. I els esdeveniments actuals revelen als seus servents que per a Déu ha arribat el moment de posar fi a les aliances i unions humanes de tota mena. El que el nostre equinocci de primavera està posant en marxa és l'aplicació del que Déu va declarar per a l'antiga aliança a Zacaries. 11:14: "***Llavors vaig trencar el meu segon bastó, Unió, per trencar la germanor entre Judà i Israel***". El trencament de la "***unió***" del poble francès és necessari per debilitar el poder militar d'aquest país, que ha d'afavorir els successius atacs del "***rei del sud***" musulmà i del "***rei del nord***" rus. Però una altra "***unió***" a escala europea també es trencarà, perquè l'Europa Occidental original va acollir països de l'Est esclavitzats durant molt de temps per la Rússia soviètica. I el seu ressentiment els converteix en partidaris més zelosos d'Ucraïna envaïda per l'actual Rússia que els antics països de l'Europa Occidental.

Internament, França ha estat dividida durant molt de temps entre partits de dretes i d'esquerres. Després de l'assentament de musulmans en sòl francès després del final de la guerra d'Algèria, va sorgir una altra divisió amb el Front Nacional. Tanmateix, aquestes divisions han aconseguit coexistir a causa del domini de la mentalitat unidireccional imposada per la governança europea. A més, podem veure en l'actual representació dels diputats la quasi desaparició dels dos partits polítics, la Dreta Republicana i el camp socialista, que van gestionar successivament la política de França i van assumir la responsabilitat de la seva actual ruïna econòmica. A més, França es troba en una situació política extremadament conflictiva perquè l'actual majoria presidencial està construïda artificialment i no té el suport popular desitjat. Majoritària a través d'aliances, aquesta majoria té dos camps oposats en contra, un a l'esquerra i l'altre és la Reunió Nacional de dretes. Una atmosfera d'odi s'oposa a tots aquests grups, cosa que fa que el país sigui ingovernable o només governable per l'odiat article 49 paràgraf 3, que per si sol inflama la ira dels treballadors i els joves.

La situació de l'equinocci s'ha aplicat a tots els pobles occidentals en què l'aspecte polític s'ha basat en una separació binària dels compromisos dels diputats que representen aquests pobles. L'acceptació de les normes democràtiques ha fet possible i pacífica aquesta confrontació política permanent. És en aquest mateix moment que la gent ha estat absorbida per la idea de consumir, de comprar, productes moderns possibles gràcies al progrés científic. S'ha atorgat una llibertat quasi llibertària al poble a canvi del seu desinterès per les decisions econòmiques i

polítiques preses. Així és com les normes del capitalisme s'han imposat a tot el camp occidental. Però, avui descobrim l'inconvenient d'aquesta alliberació excessiva de la moral, perquè aquesta llibertat ha engendrat éssers humans capritxosos i exigents que no poden tolerar la contradicció com els "nens malcriats" en què s'han convertit. Com la generació del maig del 68, reprenen i apliquen el lema "està prohibit prohibir". Com que l'encant anestèsic de la pau i el consumisme ja no funciona, la crisi revela la dura realitat de la situació desastrosa actual. Però el descobriment del desastre tot just comença a l'inici d'aquest any diví marcat per l'equinocci de primavera, perquè l'augment del cost de la vida a causa del tall del subministrament de gas rus intensificarà encara més el drama de l'Europa Occidental.

Ja he explicat que la crisi actual no és natural, sinó que Déu Creador la va construir per provocar " *la ira de les nacions* ". I és precisament amb aquesta expressió que l'Esperit designa la Tercera Guerra Mundial a Apocalipsi 11:18: "***Les nacions es van enfurir*** , i va arribar la teva ira, i ha arribat el moment de jutjar els morts, de recompensar els teus servents, els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, petits i grans, i de destruir els qui destrueixen la terra ". Les notícies d'aquest dia de primavera ens donen l'explicació d'aquesta " *irritació* " de les nacions occidentals. De fet, a Moscou, el president rus va rebre el president xinès amb honors i amistat. I aquesta reunió oficial l'endemà que el tribunal de la Haia emetés una ordre d'arrest contra Vladimir Putin per crims de guerra és un menyspreu a aquests suposats organismes judicials europeus internacionals. De fet, aquesta reunió només revela que la dominació occidental era internacional només de nom i pretensió, perquè clarament, milers de milions d'homes i dones no l'han reconegut, ni l'han legitimat, ja que, al contrari, aquest altre campament s'està reunint per oposar-se al dictat occidental. La darrera " *irritació* " d'aquestes nacions occidentals és, doncs, causada pel qüestionament de la seva supremacia universal per part de la resta dels molts altres pobles. Ara estem prou avançats i il·luminats per entendre com Déu ha preparat " *la irritació de les nacions* " que les portarà a matar-se entre elles.

El 2019, només va caldre la creació del virus de la Covid-19 per a l'epidèmia mortal que va causar pànic entre els líders joves i vells de les nacions occidentals. A França, el jove president Macron estava tan espantat que, deixant la iniciativa a la professió mèdica, la població es va veure obligada a aïllar-se i aturar totes les activitats professionals durant un període de dos anys. França va sortir d'aquesta prova encara més feble i més endeutada. I va ser aquesta França arruïnada la que es va enfrontar al problema que va sorgir a Ucraïna. Obeint espontàniament la seva naturalesa arrogant i instintiva, el president dels francesos va sentir que era el seu deure posar-se del costat dels febles contra els forts, donar suport als atacats contra l'agressor. El famós "Zorro" no hauria actuat d'una altra manera, però aquí no som a la ficció sinó a la realitat, i l'elecció feta ha convertit una França arruïnada en l'enemic mortal de la poderosa Rússia. Així, a la ruïna creada pel virus mortal s'hi afegeix la ruïna deguda a l'abandonament del gas rus i a les sancions imposades contra aquest país. Però tot i estar arruïnada, en una espiral que l'arrossega, França es veu obligada a donar suport financer a la guerra

d'Ucraïna. Tantes raons per portar aquesta França arruïnada i el seu poble, que en pateix les conseqüències, a un punt d'ebullició.

Una enquesta recent sobre els francesos revela que pateixen menyspreu. Amb raó, els francesos s'adonen que estan sent manipulats per polítics a qui no els importa el que pensin i vulguin. Aquest testimoni és molt important perquè Déu els ha imposat allò que ells personalment l'han fet patir durant segles d'història, però particularment des del 1789, la data de la seva Revolució Nacional. En temps de crisi, les víctimes busquen els responsables de causar-la. De fet, hauríem de responsabilitzar els polítics que han presidit successivament França i preguntar-los com, a través de les seves successives eleccions polítiques i econòmiques, aquesta nació va perdre el seu quart lloc al món entre els països rics que ocupava durant l'època del general De Gaulle. Tots l'han traït constantment preferint escoltar i obeir les ordres del capitalisme angloamericà imposades pel govern europeu establert per sotmetre els pobles de l'Europa Unida. I en la nostra situació actual, la crisi causada per la llei que prescriu la jubilació als 64 anys és d'aquest origen. Ho exigeix la governança financera europea, i com a bon europeu, el president Macron només pot donar-hi suport. Però la gent li ha donat l'esquena i no ho vol... i comença un enfrontament entre el rei i el seu poble. Qui guanyarà?

En resum, sabem que des del maig de 1968, França s'ha nodrit de la llet de la rebel·lió. Al seu torn, aquesta generació sempre rebel ha arribat al poder, i ens hauria de sorprendre que després de successives generacions rebels vingui una generació encara més rebel? Per descomptat que no! Aquesta evolució era inevitable, com ho era la situació d'Israel fins a la seva destrucció nacional l'any 70 dC, pels romans, segons Dan. 9:26; però també el -586 quan el rei Nabucodonosor el va destruir durant 70 anys profetitzat pel profeta Jeremies.

Sovint he denunciat el caràcter cínic i arrogant del jove president Macron, però m'he oblidat de culpar-lo també pel seu comportament menyspreador que el poble francès li retreu avui. En aquest sentit, va treballar amb un mestre del gènere, François Hollande, del qual va ser l'assessor financer abans de convertir-se en el seu ministre d'Economia. Tanmateix, la parella del Sr. Hollande va revelar que mostrava un gran menyspreu pels pobres, a qui anomenava, en les seves pròpies paraules, "els sense dents". Sumant aquests fets, entenem que la Cinquena República va crear una casta privilegiada de rics que es succeeixen en el poder presidencial de França. De manera que aquesta Cinquena República ha restablert els privilegis que la primera República volia abolir. Per tant, no ens hauria de sorprendre que el pensament revolucionari reneixi avui a les ments del poble menyspreat. L'única pregunta que encara sorgeix avui és: fins on permetrà Déu que arribi aquesta nova Revolució?

Sabent que tota la vida depèn de Déu, podem entendre que les causes que inflamen la ira humana no tenen cap valor en si mateixes. Apareixen perquè Déu allibera dimonis per despertar i explotar tots els subjectes d'odi que s'oposen als éssers humans. Per tant, és poc probable que la decisió d'haver de treballar fins als 64 anys desencadeni la ira humana, excepte si Déu ho vol. A causa de la manca d'annualitats, personalment em van permetre canviar a la jubilació als 65 anys i quan vaig fer els 60 em van denegar la pensió de vellesa atorgada als immigrants estrangers de la mateixa edat d'acord amb les normes de l'època. A més, al meu

entendre, l'edat de jubilació planteja un problema perquè la mateixa norma està pensada per aplicar-se a tothom, o si més no, al nombre més gran. Tanmateix, Déu mateix no fa que els humans morin a la mateixa edat, i les condicions de treball són extremadament diferents, fins i tot al nivell d'experiència de cada individu. Per a algunes persones i certes professions, la feina és estimulante i agradable, i els que la practiquen no tenen pressa per renunciar-hi per la jubilació. Però altres professions literalment esgoten el cos físic de les persones, i per a aquestes persones, el temps de jubilació s'escurça considerablement. És per això que la gestió comptable tecnocràtica de l'actual govern francès és incapaç de resoldre equitativament aquest problema altament individual.

Un altre criteri explica per què el poble francès ja no atorga legitimitat a l'actual govern. Entre el 1958 i el 2022, cal destacar una gran diferència. Es tracta de la taxa d'abstenció electoral, que, al llarg dels anys, va arribar a entre el 40 i el 60% el 2022. Com a resultat, la victòria del president Macron amb prou feines rep el suport del 25% de tota la població francesa, o fins i tot menys. I aquesta baixa xifra fa que el seu comportament manipulador, arrogant i menyspreador sigui encara més insuportable per al 75% que no el va elegir, així com per als seus diputats que no van obtenir la majoria absoluta.

El conflicte va aparèixer amb el primer pecat comès pel primer àngel creat en oposició a Déu i aquest pecat va ser per a ell la causa d'un sofriment que volia revelar en el procés del cicle de les quatre estacions terrenals segons el següent principi:

Primavera: El començament del dia. És el temps lluminós de felicitat quan Déu crea la seva primera contrapart.

Estiu: plena llum del dia. Aquest és el moment en què Déu crea multitud d'òptimes angèliques obedients.

Tardor: El començament de la nit. Aquest és el moment en què la primera persona que s'oposa a nosaltres es rebel·la contra Déu i comet el primer pecat de la història de la vida. En conseqüència, el càstig requereix la creació de la mort, que finalment s'infligirà a tots els pecadors. Perquè segons Romans 6:23: "**la paga del pecat és la mort**".

Hivern: La foscor de la nit. Aquest és el moment en què els pecadors s'apleguen en gran nombre i formen un campament oposat al campament de Déu.

Aquest principi es renova per a la creació terrenal

Primavera: La creació d'Adam, just i innocent.

Estiu: La creació d'Eva, bella i innocent.

Tardor: Adam i Eva pequen contra Déu i perden la seva innocència i són colpejats per la mort juntament amb tota la creació vegetal i animal.

Hivern: Caín mata el seu germà Abel per gelosia. Els homicidis i els assassinats es multipliquen. La mort regna sobre tota l'espècie humana i gairebé totes les plantes.

El 22 de març de 2023, el president Macron va parlar en una entrevista televisada emesa a la 1 del migdia. Fidel a la seva manera, inquebrantable en la seva resolució (en la seva ment), va confirmar la necessitat de la seva llei de jubilació de 64 anys, que va declarar indispensable. Desitjant passar pàgina, es va comprometre a anunciar noves iniciatives pel que fa al treball i les condicions

laborals. La seva tossuderia ha irritat encara més els treballadors en vaga i els seus sindicats. França s'enfronta a una situació insoluble perquè dues legitimitats estan en conflicte. La mà de Déu ha donat forma a l'assumpte, com cal assenyalar, però tant si es tracta d'Israel i Palestina des del 1948 i l'estatus de Jerusalem i els seus "llocs sants", com a França pel que fa a la representació actual dels diputats, pel que fa a Ucraïna i Rússia, o a nivell mundial, pel que fa a l'oposició de dos blocs oposats, el principi de l'equinocci domina amb el seu caràcter conflictiu insoluble. La primera primavera dels darrers set anys està fortament marcada pel Déu Creador i el seu missatge és clarament l'anunci de set anys de conflicte continu fins al seu gloriós retorn en Jesucrist. Aquestes diverses situacions plantegen el problema evolutiu de "l'ou i la gallina"; què va fer l'altre? El poble francès va establir la seva democràcia i les lleis que la regeixen. Però fins a quin punt aquesta llei s'ha de considerar superior al poble que la va establir? Com indica el seu número 5, l'actual República va impugnar la 4a ^{el} 1958. Per tant, la llei es pot canviar quan el poble ho exigeix. De fet, només té la legitimitat que li dóna el poble. El 1793, el rei Lluís XVI va perdre el cap per oposar-se a la voluntat del poble revolucionari francès...

Dilluns 26 de març, el president Macron havia de rebre el rei Carles III d'Anglaterra a Versalles amb grans honors. La visita havia de tenir lloc en un context de ràbia popular, vagues i desordre generalitzat. Profundament humiliat, el president francès es va veure obligat a ajornar la visita fins a moments més favorables. Humiliat als ulls dels seus compatriotes europeus i irritat, ell, al seu torn, entrarà en una ràbia descontrolada; la guerra civil, per tant, no és gaire lluny. Al mateix temps, té previst viatjar a la Xina, on l'espectacle de la vida francesa amplificarà la seva humiliació.

Democràcia i tecnocràcia

La democràcia no pot satisfer tothom, ja que el seu principi es basa en la necessitat de trobar idees que siguin consensuades i acceptades per multitud de persones amb idees i caràcters molt diferents. La democràcia només pot funcionar mitjançant l'acceptació per part de tothom de renunciar voluntàriament a certes demandes insuficientment compartides. El principi antic, el de la monarquia, exigeix que el dominador imposi les seves idees a la resta de la societat. I és útil repassar la causa que va portar el poble de França a enderrocar la seva monarquia a partir de 1793. El poble de França havia suportat segles de règims monàrquics despòtics i cruels sense revoltar-se. Va ser només amb la impressió de la Santa Bíblia que la resistència i l'oposició bèl·lica van entrar en una lluita interna contra la monarquia catòlica romana. De fet, en exposar les mentides ensenyades per aquesta religió romana, la Bíblia va despertar seguidors dignes de l'elecció divina i molt ràpidament hereus de l'anomenada fe "reformada" per als quals el compromís religiós era com un compromís polític. Atacats, només pensaven a defensar les seves vides, matant amb l'espasa, la llança o el mosquet per evitar ser assassinats ells mateixos. La veritable fe és rara i individual, de manera que un fill

rarament hereta la intensitat de fe dels seus pares. Lluís XIV va organitzar el cos especial de "dracs" per caçar i obligar els nous conversos a renunciar a la seva fe protestant a tot el regne de França. Al sud-est del Massís Central, a la regió de les Cevenes, la caça dels hugonots va ser terrible i terriblement efectiva. La fe es va tornar clandestina i, vitalment, oculta. És per això que, a Apocalipsi 12:6 i 14, l'Esperit evoca aquest temps de prova de 1260 anys amb el símbol del "desert": "*I la dona va fugir al **desert** , on té un lloc preparat per Déu, perquè allà l'alimentin durant **mil dos-cents seixanta dies** .../... I a la dona li van ser donades dues ales d'una gran àguila, perquè volés al **desert** , al seu lloc, on és alimentada durant un temps, i temps, i la meitat d'un temps , lluny de la cara de la serp* " .

Després de Lluís XIV, el seu successor Lluís XV, un hedonista descarat, va morir després d'una vida de disbauxa contínua, deixant enrere una França completament arruïnada. I així va ser a través d'aquesta ruïna i gran pobresa marcada per la fam que Déu va despertar la ira del poble francès. Aquesta paraula "fam" significa literalment la privació d'aliment carnal però també, espiritualment, la d'aliment espiritual. Les persecucions catòliques van privar els francesos de l'aliment espiritual de la Bíblia i a causa del suport i l'aprovació donats pel poble a la fe catòlica, Déu els va imposar la privació i l'augment del preu del pa. La Revolució Francesa va tenir els seus orígens en aquesta escassetat de subministrament de pa i va ser perquè ja no en podien trobar cap que les dones comunes, mestresses de casa i mares, es manifestaven sorollosament. I en poc temps, París es va aixecar i es va rebel·lar contra el poder monàrquic i el seu govern. A Lev. 26:23-26, Déu connecta aquestes dues coses amb el mateix càstig: "***L'espasa venjadora i la fam*** ", és a dir, "***el bastó del pa, trencat*** ": "*Si aquests càstigs no us corregeixen i si em resistiu, jo també us resistiré i us colpejaré set vegades més pels vostres pecats. **Portaré contra vosaltres l'espasa, que venjarà el meu pacte** ; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres, i sereu lliurats a les mans de l'enemic. **Quan trenqui el vostre bastó del pa** , deu dones us couran el pa en un forn i us portaran el pa a pes; **menjareu, però no quedareu satisfets*** ". Així, en saviesa divina, el càstig imposat per Déu s'aplica al pa carnal i al pa espiritual, fets tan rars l'un com l'altre. Va ser llavors que, alimentada per pensaments amargs i cruels, la Revolució jugaria el seu paper d'espasa venjadora divina guillotinant multitud de caps als dos camps aliats dels enemics de Déu: la monarquia catòlica i el papisme catòlic romà. Les teories científiques evolutives matarien les revelacions divines a les ments de les persones, i els pensaments ateu dels lliurepensadors farien oblidar permanentment la necessitat de la veritable fe. Basant-se en els models grec i romà, la França republicana es construiria sobre un règim democràtic. Amb el temps, de repte en repte, va experimentar amb 5 formes de repúbliques. Alguns d'aquests canvis es van obtenir a costa del vessament de sang. I aquests diversos intents van proporcionar la prova que el règim democràtic no proporciona la solució ideal que els éssers humans busquen en va.

Els éssers humans sempre acaben patint les conseqüències de la llibertat que es concedeixen. El problema plantejat és tan complex que, en un règim democràtic, l'home passa el temps establint lleis per intentar respondre a les

situacions que sorgeixen. L'aparició de nous criteris exigeix que siguin revisats, corregits o fins i tot derogats per substituir-los.

En la vida segons Déu, s'han prescrit regles precises, i aquesta situació té l'avantatge de limitar la necessitat d'actualitzacions. Com més restringida i respectada es troba la llibertat individual, menys oportunitats hi ha de camins lliures oberts a la rebel·lió. Però cal dir que un rebel sempre trobarà una bona justificació per rebel·lar-se contra qualsevol ordre establert, diví o no. En el règim de Déu, la felicitat es basa en la satisfacció, la satisfacció que es sent a través de la comunió amb Déu quan torna a ser possible. I a part de l'obediència legítima que se li deu, el gran Déu creador deixa una gran llibertat d'acció a les seves criatures submises i agraïdes. Així com una esposa satisfeta pel seu marit no busca un amant, el fill de Déu, realitzat per la bondat i la fidelitat de Déu, no busca altres fonts de plaers infinitament renovables. I en aquest temps de primavera del 2023, sento aquesta connexió amb aquest gran Déu creador que va fer que la primavera fos el primer dia de l'any per a tots els que li pertanyen, després de reconciliar-se amb ell mitjançant el reconeixement de la seva redempció per part *del "xai "* Jesucrist. Sense aquesta satisfacció espiritual, l'esperit humà és un abisme insaciable. És, i roman constantment, presa del desig carnal multifacètic que afecta el consum de dones, homes i, per als més perversos, nens, i tots els béns terrenals inventats, produïts i venuts al mercat universal. Però per permetre's aquestes coses, calen diners, més i més diners. I aquí és on la crisi econòmica i la ruïna arriben a privar el nen malcriat, capritxós i cobdiciós de les coses que ja no pot obtenir. El resultat és una ira que busca els responsables, identificats molt ràpidament. És cert que les situacions les creen els líders polítics de les nacions, però si han actuat malament i són legalment culpables, això no treu la responsabilitat d'aquells que els deixen actuar sense intervenir, perquè en el règim de la democràcia, el poble delega el seu poder als diputats, ministres i presidents que els representen. I és a la seva despreocupació i al seu desinterès polític que el poble comú deu el seu destí i la seva sort. És per això, ho recordo de nou aquí, que el gran Déu creador controla tota la vida en tots els seus dominis i aspectes, religiosos, polítics, econòmics, ideològics, científics... etc. Estableix els governants de totes les nacions segons el que el poble es mereix. Li són deguts temps de prosperitat i angoixa des d'Adam i Eva fins al nostre temps. Cada dia, a les nostres vides, descobrim la notícia que Déu sempre ha conegut, fins i tot abans de la seva creació terrenal. Però els seus enemics no veuen les seves limitacions i per a ells el futur sempre es veu com un temps de realització del gran projecte, de la felicitat universal constantment buscada i esperada. I què busquen constantment? El règim ideal, l'home ideal, el líder ideal; però no els troben. I pel que fa a aquestes coses, hi ha molta competència; ens comparem, ens enfrontem i finalment ens enfrontem en lluites bèl·liques monstruosament mortals. Així és com la nostra humanitat contemporània serà sotmesa successivament a una gran ruïna i fam carnal i espiritual abans de ser destruïda en gran mesura per *l'"espasa venjadora "* de Déu aconseguida per la seva *" sisena trompeta "* d'Apocalipsi 9:13.

Amb el temps, de República en República, a França, l'educació laica donada als infants ha produït persones cada cop més educades, cosa que s'ha vist

particularment afavorida per la llarga pau donada per Déu entre 1945 i el nostre temps actual. Però us recordo que l'educació no fa necessàriament la intel·ligència, perquè la veritable intel·ligència és un do de Déu que reserva només per a aquells que considera dignes d'ella, és a dir, aquells que decideixen voler complaure'l i aprendre a conèixer-lo, per servir-lo millor. Oblidem, doncs, per un moment aquesta raresa terrenal dispersa entre la massa de poblacions terrenals i mirem els fruits que dona aquesta educació laica. Aquest tipus de criatura pot ser reacondicionada a voluntat. En cada època, amb el flux dels canvis morals, l'estàndard aprovat és l'últim adoptat legalment. El que era bo i dolent s'inverteix i l'home educat i qualificat troba en aquests canvis de judici la prova de la seva elevació mental. És davant d'aquesta situació que podem entendre l'enorme necessitat de ser limitat per la revelació divina, que descriu i prescriu què és el bé i el mal segons Déu. En eliminar aquest fre, aquesta barrera, el derrapatge i la mort són inevitables. I per haver-les eliminat, els humans rebels inventen noves causes i maneres de morir de manera permanent i contínua: els atropellaments, el fum, l'alcohol, les drogues, els medicaments, els medicaments, que tracten malalties específiques, però també les religions maten fins i tot en el monoteisme i, per descomptat, fetes per aquest propòsit, les guerres maten vides creades per Déu.

Les grans escoles franceses han educat i preparat les elits que governen França. Si l'admissió a aquestes escoles fos seleccionada per Déu, aquestes elits serien dignes d'aquest càrrec. Però no és així, perquè el que justifica l'admissió a l'Escola Nacional d'Administració són els diners, la riquesa i l'associació amb la nova noblesa republicana. Fills de rics, autèntics imbècils, obtenen el seu diploma d'estat per satisfer les demandes dels pares i després fan carrera i ascendeixen a càrrecs de lideratge importants. I la seva mala naturalesa no ha canviat, i gestionen els afers d'estat amb el mateix desinterès que mostraven en els seus estudis. On és, doncs, el diploma que recompensa i autentica la veritable justícia? Què pot ser d'un país dirigit per figures tan obscures? És la impossibilitat de complir aquest criteri el que explica els excessos, les traïcions i les renúncies que han privat França del seu actiu més preuat: la seva veritable independència. Perquè aquest problema em porta a abordar el segon tema d'aquest estudi: la tecnocràcia.

El terme tecnocràcia està compost per dues paraules d'origen grec: *techniké* per a tècnica i *cratos* per a Estat, o governança tècnica. A França, l'ENA (Escola Nacional d'Administració) és l'escola encarregada de preparar tècnics per a l'estat. Sabem que l'escola ensenya coses teòriques perquè l'estudiant que rep l'ensenyament absorbeix les lliçons que se li donen com un bloc de notes. I una gran part del que s'aprèn li permetrà gestionar situacions complexes de manera eficaç. Però, com que sempre hi ha un "però" entre la teoria i la realitat sobre el terreny, l'exestudiant descobreix l'existència d'innombrables problemes que no li van explicar durant els seus estudis. La vida és difícil de resumir de manera teòrica, perquè molts criteris la condicionen. Aplicar les normes apreses és fàcil a escala d'una ciutat, més difícil a escala d'un país i encara més difícil dins de la Unió Europea. Davant de les dificultats, el graduat de l'ENA s'aferra als seus

coneixements i experiència, i imposa el seu punt de vista de tècnic qualificat, confiant amb confiança en l'autoritat que li confereix el seu càrrec. En aquesta actitud, el polític ja no reflexiona; aplica el que li han ensenyat. Així és com França va observar un canvi important en la seva política i gestió de l'Estat tan bon punt l'organització Europa Unida va assumir el seu govern. Lluny del camp, els comissaris europeus van imposar les seves directives. Tota aquesta organització es va construir gràcies a l'activitat dels primers tecnòcrates establerts a Brussel·les, Bèlgica. Lluny del poble, un exèrcit de teòrics especialitzats va estudiar i implementar els mitjans de governar les nacions involucrades en l'aliança europea. I el que va passar al nostre país, França, em recorda l'experiència d'Israel, que va tenir el privilegi de ser governat per Déu en la seva presència. Però Israel va rebutjar aquesta presència divina i va preferir convertir-se en esclau dels capricis dels seus reis, amb totes les malediccions que representaven per a aquesta nació, més sovint maleïda que beneïda. França va fer el mateix; va renunciar a la seva llibertat i independència per posar-se sota el jou d'exploitadors de tota mena, els inversors financers dels principals bancs mundials i europeus. I la seva part de la maledicció li torna en forma de paràlisi completa, d'esclavitud completa, de la impossibilitat de dirigir el seu propi destí.

Els nostres joves tecnòcrates no són tots uns imbècils, ja que n'hi ha alguns que estan dotats, amb unes impressionants habilitats de lideratge, ja que aconseguixen seduir i convèncer els seus éssers estimats. El president Macron n'és un, i l'actual jove president d'Ucraïna n'és un altre exemple. Aquests homes subjuguem els seus partidaris, que els idolatren. Però l'autoritat que demostren és fruit d'un orgull excessiu acompanyat d'un esperit rebel característic del nostre temps. I aquesta primavera del 2023 marca el veritable començament del "temps final" profetitzat a Dan. 11:40, un temps final que s'estén durant set anys finals, és a dir, l'última setmana dels anys profètics. L'onada de violència quasi insurreccional que estem presenciant a la França republicana confirma el retrat robòtic que l'apòstol Pau va profetitzar a la seva carta al seu jove company de servei anomenat Timoteu segons 2 Tim. 3:1 a 7: “ *Sabeu també que **en els darrers dies** vindran temps perillosos. Perquè els homes seran amants d'ells mateixos, amants dels diners, fanfarrons, orgullosos, blasfems, desobedients als pares, desagraïts, impius, sense amor, sense perdó, calumniadors, sense autocontrol, ferotges, menyspreadors del bé, traïdors, tossuts, enginyosos, amants del plaer més que no pas de Déu, tenint una aparença de pietat però negant-ne el poder. Allunyeu-vos d'aquests. N'hi ha alguns que entren a les cases i captiven dones de ment feble i limitada, carregades de pecats, mogudes per diverses passions, sempre aprenent i **mai capaces d'arribar al coneixement de la veritat** . Així com Jannes i Jambres es van oposar a Moisès, aquests homes s'oposen a la veritat, **sent corruptes de ment, reprobats pel que fa a la fe** . Però no faran cap progrés més gran; **perquè la seva ximpleria serà manifesta a tothom, com ho va ser la d'aquests dos homes** ” . És en aquesta descripció que trobem aquests joves anomenats els "blocs negres" que van calar foc a les escombraries a París i altres grans ciutats de França en els nostres esdeveniments actuals. Però aquests grups només són els precursors dels comportaments rebels que encara apareixeran. Aquests són només els primers dolors que colpegen les poblacions occidentals i,*

en un paper històric preponderant, a França, on la fe ha estat afectada mortalment. Déu es venja de la nació que es va atrevir a desafiar-lo i menysprear-lo primer. I aquesta veritat històrica ha donat lloc a la construcció de la ciència mèdica moderna, basada en l'intervencionisme humà: des de la vacuna descoberta per Pasteur fins a la vacuna contra la Covid-19 del laboratori americà. Però, la ciència mèdica es pot considerar legítima sempre que tracti malalties les causes de les quals siguin visibles i verificables. On deixa de ser-ho és quan afirma curar malalties de la ment humana mentre ignora l'existència de les vides invisibles dels àngels dolents i dels bons. Si el metge no té en compte tots els criteris, és cert que el seu diagnòstic només pot ser fals. I aquest tema em porta a recordar que els éssers humans som d'una sola espècie i que, a part de certes peculiaritats d'aparença, tots estem dissenyats sobre el mateix tipus estàndard heretat d'Adam i Eva. Les malalties de la ment rarament, o gens, es manifesten amb símptomes visibles als ulls del cuidador, fins i tot després que s'hagi escanejat el cervell. Es pot descobrir la presència d'un tumor maligne, però en aquest cas, l'atenció necessària ja no és la del psiquiatre sinó la del metge o cirurgià especialitzat. Els veritables problemes de la ment humana es deuen, com en l'època de Jesús, a les accions de dimonis invisibles. Com a Déu Creador, podia curar tot tipus de malalties, però realment era l'únic capaç de curar malalties de la ment. Escoltem-lo donar aquest testimoni sobre "**dues persones endimoniades i furioses**" que van anar a veure'l al "**país dels gadarencs**", segons Mateu 8:28-29: "*Quan era a l'altra banda, al país dels gadarencs, dues persones endimoniades, sortint dels sepulcres, el van trobar. Estaven tan furiosos que ningú no gosava passar-hi". I vet aquí, cridaren: «Què tenim a veure amb tu, Fill de Déu? **Has vingut aquí a turmentar-nos abans d'hora?** »* Aquí ja, aquests dimonis confirmen l'ensenyament d'Apocalipsi 7:2-3: "*I vaig veure un altre àngel que pujava des de l'est, que tenia el segell del Déu vivent. I va cridar amb veu forta als quatre àngels als quals havia estat donat de fer mal a la terra i al mar, i va dir: «**No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que hàgim segellat els servents del nostre Déu al front**»*". "El reflex dels dos dimonis testifica que abans de la mort victoriosa de Jesús, ja sabien que els estava reservat un càstig mortal en "**els turments de la segona mort**". Però no coneixien el pla salvador de Déu que s'havia de basar en la seva encarnació terrenal en Jesucrist. Esperaven el moment, però desconeixien els mitjans pels quals Déu podria condemnar-los a mort amb tota justícia. I aquest intercanvi és aliment per a la fe dels escollits, perquè testimonia, divinament, l'existència d'esperits demoníacs que la ciència humana es nega a tenir en compte. Els medicaments imposats als malalts mentals trenquen les seves reaccions físiques, però no expulsen els dimonis que dominen i dirigeixen la ment del pacient posseït. En absència d'intervenció divina, l'única cura possible s'obté si els mateixos dimonis decideixen abandonar la ment humana habitada i posseïda, però cap medicina humana no els pot obligar a fer-ho. Tanmateix, els casos de possessió citats a la Bíblia només es revelen per comportaments anormals extrems. Tenen l'avantatge de fer-nos oblidar que tota la humanitat està posseïda si Jesús no l'habita. I quins són aquests comportaments rebels observats en el nostre actualitat? esdeveniments, si no són els fruits d'una humanitat posseïda pel diable i els seus dimonis? No naixem innocents, sinó

culpables, hereus del pecat i posseïts per Satanàs i els seus dimonis. Només una conversió autèntica reconeguda per Jesucrist ens pot alliberar d'aquesta herència mortal, i només de manera individual, amb la condició de conformar-nos a l'estàndard establert per Déu.

En optar per adoptar un règim democràtic, França ha renovat les experiències històriques dels grecs i romans successivament. Ara bé, l'experiència democràtica més antiga és la de la ciutat grega d'Atenes. Va ser allà on va néixer la primera forma coneguda de règim democràtic i els grecs anteriors van provar diverses formes d'aquest govern de la ciutat, i després d'ells també els romans, sense estar mai satisfets amb les opcions experimentades. Tant és així que a Atenes, de règim en règim, un home anomenat "Trasíbul" (– 445 – 389) es va comportar com un dictador, cap al final de la independència de la República d'Atenes, aleshores transformada per Roma en una colònia romana. Si cito el nom d'aquest "Trasíbul" és perquè en una carta adreçada a Enric, rei de França, el profeta Michel Nostradamus va citar el seu nom per profetitzar la dominació d'un últim dictador pel qual la democràcia francesa havia de completar el seu cicle governamental històric. Tot en aquest profetitzat "Trasíbul" sembla descriure l'estil del president Emmanuel Macron, sempre recte a les botes, aferrat a l'ordre i autoritari. Davant l'oposició del poble francès, que ja no pot suportar la seva arrogància i la legitimitat del seu govern autoritari altament qüestionable, el jove president, sempre massa segur de si mateix i dels seus drets, d'un dia per l'altre es posarà a la pell d'aquest profetitzat "Trasíbul". Aquest compliment confirmarà així l'anunci d'un profeta molt controvertit però la capacitat del qual per profetitzar fets ja ha estat reconeguda des del seu temps.

El grec Trasíbul va ser rebutjat pels atenesos i es va exiliar a Tebes. Amb soldats, va tornar i es va apoderar d'Atenes. Les seves accions es caracteritzen pel seu desig d'imposar un govern democràtic als pobles del voltant. I crec que hi trobo el punt comú entre aquest grec Trasíbul i el nostre temps en què, un gran partidari de l'Europa Unida, el president Macron es fa el deure de donar suport, armant, a la Ucraïna democràtica, la independència de la qual està amenaçada per Rússia. Un presagi fosc, el grec Trasíbul acaba assassinat pels ciutadans d'Aspendos... Per dirigir el país més irreligiós de la terra, Déu va triar un home el nom del qual Emmanuel significa: Déu amb nosaltres. Qui pot dir que a Déu no li agrada l'humor... fosc. Però també hi podem veure la imatge d'un poble rebel i incrèdul que rebutja i vol matar "Déu amb nosaltres". El president Macron comparteix amb el grec Trasíbul el seu rebuig per part del seu poble. Després del seu primer mandat, que va revelar la seva personalitat, la majoria dels francesos ja no el volien. Però les circumstàncies disposades per Déu el van fer reelegir per a un segon mandat. Com que els sentiments del poble francès envers ell no han canviat, el president mal elegit continua sent odiat per la majoria del poble. Qualsevol home intel·ligent, conscient de la situació, tindria molta cura de no irritar encara més aquest poble hostil. Ell, al contrari, es comporta amb l'autoritat arrogant d'un president elegit i escollit per tot el seu poble. " *La lletra mata, però l'esperit dona vida* ", diu la Bíblia. Emmanuel Macron és, efectivament, president segons la lletra, però no ho és segons l'esperit, com ho demostra l'odi que sent per ell el poble treballador francès, al qual, en absència d'una majoria legislativa

absoluta, imposa les seves decisions mitjançant l'ús sistemàtic de l'article 49, paràgraf 3.

Fe, intel·ligència i saviesa

Aquests són els tres pilars de la salvació proposats per Déu.

Fe: La veritable fe és la confiança dipositada en Déu, és a dir, tenir en compte totes les seves revelacions bíbliques. I com a tal, aquest versicle citat a Hebreus 11:6 pren tot el seu significat: "***Ara, sense fe és impossible agradar-li ; perquè qui s'acosta a Déu ha de creure que existeix, i que és recompensador dels qui el busquen diligentment***". D'altra banda, correctament traduït, aquest versicle Romans 6:23 condemna l'actitud de dubte: "*Però qui dubta del que menja està condemnat, perquè no actua per convicció. Tot el que no és producte de convicció és pecat*". Ara, en el grec original, la paraula traduïda per convicció és la paraula fe. De fet, en aquest versicle el traductor L. Segond té raó en utilitzar la paraula convicció que és el contrari de la paraula dubte. Perquè recordo que Pau s'està referint a una actitud molt personal envers les carns sacrificades als ídols, i aquí només aquest tema. Per tant, no qüestiona els estàndards establerts per Déu, sinó només les dues maneres de reaccionar davant d'aquestes carns sacrificades als ídols. El seu raonament és el següent: qui té una fe forta sap que només hi ha un Déu veritable; la qual cosa implica la idea que les carns són sacrificades en va a res, pels pagans. Com a tal, s'autoritza a menjar-les. Per contra, qui veu, en menjar-les, una ofensa a Déu, jutja que no les ha de menjar. I Pau el jutja feble en la fe, perquè roman presoner de prejudicis basats en la lletra de les Escriptures i no en l'esperit humà i l'Esperit diví que l'animen. Així, per a Déu i Pau, ambdós comportaments estan justificats en la mesura que cadascun dels dos tipus de creient actua de conformitat amb el que creu que és bo. És per això que la paraula convicció és perfectament adequada. Però no pot substituir la paraula fe a tot arreu, i només el context del tema estudiat ho justifica o no. La millor manera d'evitar l'actitud de dubte és basar el nostre judici en les declaracions escrites de la Bíblia, les lliçons de la qual són totes lliçons destinades a construir la veritable fe. En complir la voluntat revelada de Déu, ja no hi ha cap risc de malinterpretar la seva voluntat. I a Rm. 14:6, Pau torna a dir: "*Una persona considera un dia per l'altre; l'altra els considera tots iguals. Que cadascú estigui plenament convençut en el seu propi pensament*". Aquí de nou, Pau parla d'un tema que fa referència a la lliure opinió que Déu deixa a cadascuna de les seves criatures, després que hagin obeït les normes de les seves lleis: "*Acolliu el qui és feble en la fe i no disputeu sobre opinions*". Perquè la veritable fe no depèn d'una opinió, sinó de l'obediència a una voluntat divina revelada. Així doncs, deixant de banda el respecte degut al sant dissabte santificat per Déu com un sant descans, Pau evoca la possibilitat que tothom organitzi la seva vida espiritual els primers sis dies de la setmana, que només estaven marcats per números, segons el seu ordre cronològic, per als hebreus del seu temps. Les cultures grecoromanes estaven representades a Israel, amb totes les seves perversions paganes per les quals cada dia estava dedicat a una gran divinitat astral. Els hebreus, per tant, havien de protegir-se

d'aquesta influència maligna. I és la fe cristiana la que va ser conquerida més fàcilment per aquesta perversió pagana, després d'haver estat oberta als pagans.

La fe també és el contrari de la vista. Això és degut a que el Déu que organitza la fe és ell mateix invisible. Déu només es fa visible a la humanitat a través de les Sagrades Escripures que constitueixen la Santa Bíblia. I aquí, de nou, la fe començarà amb una convicció individual molt personal de cada criatura. Cadascun de nosaltres està convidat a respondre aquesta pregunta: "És veritat o fals el que diu la Bíblia?" Però no acaba aquí perquè també podem dir: "És veritat o fals el que diu l'Alcorà?" i fins i tot: "És veritat o fals el que diu el professor d'història?" Depèn de cadascú donar la seva pròpia resposta personal segons les seves conviccions i la vida o la mort de la seva fe. I és cert que aquestes tres preguntes tenen els seus seguidors a la terra i per enfortir la seva convicció tots hauran de nodrir la seva creença, aprofundint en el seu coneixement del tema que els interessa.

Pel que fa a mi, vaig triar la Bíblia i, aprofundint en la lectura i l'estudi dels seus escrits, vaig nodrir la meua fe. I ara estic segur que els altres dos temes de qüestionament són vans i sense fonament sòlid. Els informes històrics ensenyats són, tanmateix, molt útils per resumir la seqüència d'esdeveniments retinguts. El nivell de coneixement històric necessari per interpretar les profecies de Daniel i l'Apocalipsi no és gaire alt. Déu volia així portar la seva llum a l'abast dels més petits de la nostra terra. La veritable fe porta els escollits a entendre que viuen en societats humanes condemnades per Déu a desaparèixer, perquè han escollit ignorar-lo i menysprear-lo. I la raó d'aquesta elecció és la seva semblança de caràcter amb el seu primer oposat creat, que es va convertir en Satanàs, el diable; el primer manifestant de la història multiuniversal de la vida; el líder i guia del campament rebel. A la terra del pecat, aquest campament rebel està representat de moltes maneres, però Déu dona prioritat al primer en la història de la nostra era: el mateix poble jueu, a qui Jesucrist anomena " *la sinagoga de Satanàs* " sense misteri a Apocalipsi 2:9 i 3:9, perquè els esdeveniments històrics que van tenir lloc a Jerusalem els anys 30 i 70 els van justificar. El terme " *sinagoga* " significa assemblea en hebreu i només s'utilitza per als jueus. Aquest primer campament rebel, tanmateix, va conservar un signe de legitimitat espiritual, ja que, com el diable, podem aplicar-hi aquest versicle citat a Ezequiel 28:5: " Vas ser perfecte en els teus camins des del dia que vas ser creat fins que es va trobar la iniquitat en tu " .

El segon líder rebel de la nostra era no té aquesta legitimitat, perquè Déu mai el va trobar "recte en els seus camins" i el seu domini religiós cristià és fruit d'un rapte, un segrest, una mistificació vergonyosa i enganyosa. La fe apostòlica va ser víctima d'una intoxicació religiosa poderosa i omnipresent a causa de les falses conversions cristianes afavorides per la pau que va oferir l'emperador Constantí I ^{el} Gran l'any 313. Aquesta fe fidel es va ofegar en una massa de falsos cristians escampats per tot l'Imperi Romà. I és a causa d'aquesta apostasia generalitzada que Déu va decidir lliurar aquest fals cristianisme a un líder romà terrenal a partir de l'any 538, data de la veritable fundació de l'actual religió catòlica romana papal. Déu va voler així donar als seus veritables elegits escampats entre els pobles falsament convertits una prova de la maledicció

d'aquesta organització religiosa cristiana romana. Els elegits reconeixen en tot moment només Jesucrist com a Cap incontestable de la seva Església. I per a aquests escollits, les pretensions papals no tenen cap legitimitat. A Daniel 8, tres versos són suficients perquè Déu resumeixi el segrest religiós del papisme romà: Versicle 10: "Es va exaltar fins a l'exèrcit del cel, i va fer caure part de l'exèrcit i les estrelles a la terra, i les va trepitjar". Roma es va convertir a la fe cristiana i va perseguir els seus sants. Versicle 11: " *Es va exaltar fins al capità de l'exèrcit, i li va treure el sacrifici continu, i va bolcar el llau, la base del seu santuari* ". El papa usurpa el títol de cap de l'Església de Crist, li treu l'acció sacerdotal i bolca la base de la doctrina de la veritat apostòlica, la imatge simbòlica del seu temple o santuari. Versicle 12: " *L'exèrcit va ser abandonat amb el sacrifici continu a causa del pecat; la banya va llançar la veritat a terra i va prosperar en les seves empreses*". » Aquest vers presenta la síntesi dels dos versos anteriors, recordant així les conseqüències, però afegeix de manera molt important la causa de la maledicció portada: «a causa del pecat», és a dir, a causa de l'abandonament de la pràctica del sant Sàbat des del 7 de març de 321. I Déu especifica a més, en benefici dels seus escollits, que ho deixarà actuar fins a la fi del món: « *i reeix en les seves empreses* ».

La veritable fe es basa en el respecte per la voluntat de Déu tal com s'expressa a tota la Bíblia fins a la fi del món. Per tant, és difícil resumir-la o descriure-la. És per això que es fa necessari identificar el que Déu anomena falsa fe perquè els escollits no repeteixin els pecats comesos contra ell. Així, pinta una mena de retrat compost amb el qual hem de ser capaços d'identificar la falsa fe en tots els seus aspectes. Perquè, depenent de la sensibilitat espiritual de cadascú, algunes pistes són clarament visibles però d'altres ho són molt menys. I és sobre aquestes pistes més subtils que el Diable construeix la falsa fe que pren " *una forma de pietat però nega el seu poder* ", segons 2 Tim. 3:5: "... *tenint una forma de pietat però negant el seu poder. Allunyeu-vos d'aquests* ". I en què es basa la veritable pietat? En l'obediència, aquesta qualitat oposada en termes absoluts al caràcter rebel i malvat que caracteritza els homes dels quals els escollits s'han de distanciar.

Intel·ligència

Déu ho requereix i ho exigeix per als elegits que salva, com ensenya Dan. 12:3: " ***I els savis brillaran com la resplendor del cel, i els qui converteixen molts a la justícia brillaran com les estrelles per sempre i per sempre*** "; i Dan 12:10: " *Molts seran purificats, emblanquinats i refinats; els malvats faran la maldat, i cap dels malvats no entendreà, però els qui tenen enteniment entendran* ". A la llum d'aquests dos versos, és la " *intel·ligència* " la que caracteritzarà els elegits del temps final i en benefici dels últims "reparadors de les bretxes" establerts a partir de 1843; havent estat fetes aquestes bretxes a la llei divina per Roma, Déu especifica: " ***i els qui converteixen molts a la justícia brillaran com les estrelles per sempre i per sempre*** ". Isaïes profetitza sobre aquests reparadors de la bretxa a Isa. 58:12-13: " *El teu poble reconstruirà les ruïnes antigues, i tu aixecaràs els fonaments antics. Seràs anomenat Reparador de l'esquerda, el Reconstructor de camins, l'Habitant de la terra. Si retires el teu peu del dissabte, de fer la teva voluntat en el meu dia sant, però fas del dissabte la teva delícia, per*

santificar Jahvè glorificant-lo, i l'honres no fent els teus propis camins ni seguint els teus propis desitjos ni parlant en va, llavors et delectaràs en Jahvè, i et faré cavalcar pels llocs alts de la terra, i et faré gaudir de l'herència de Jacob, el teu pare; perquè la boca de Jahvè ha parlat. » El primer compliment d'aquesta profecia es referia al poble hebreu que tornava del captiveri a Babilònia, però un segon compliment es va aplicar al retorn del dissabte en la fe adventista a partir de la tardor de 1844. En ambdues aliances, els sants són posats en captivitat; a l'antiga aliança durant 70 anys a Babilònia, la ciutat caldea, i a la nova, durant 1.260 anys en la dominació papal romana de la prostituta. «Babilònia la Gran». Per als éssers humans, segons la dita, «un arbre pot amagar tot el bosc». A nivell espiritual, l'«arbre» de l'antiga aliança sí que amagava als jueus el pla de salvació revelat pel «bosc» de la nova aliança. I només Déu coneixia el doble compliment de les seves inspiracions profetitzades als seus servents, els seus profetes.

Aquesta lectura de Daniel 12 em porta a recordar com Déu li dona el paper de síntesi de les revelacions de tot el llibre de Daniel, però també del de l'Apocalipsi que serà inspirat per Joan set segles més tard. Perquè Déu diu al versicle 1: "*En aquell temps s'aixecarà Miquel, el gran príncep que defensa els fills del teu poble; i hi haurà un temps de tribulació, com no n'hi ha hagut des que hi ha una nació fins a aquell temps. En aquell temps, el teu poble serà salvat, els qui es troben inscrits al llibre* " .

El gran pla de Déu atribueix la salvació a Miquel, l'àngel anomenat YaHWéH, aquell que parla a Daniel i és important entendre per què, a Apocalipsi 12:7, encara és Miquel, afrancesat com a Miquel, qui lidera la lluita contra el diable i els seus dimonis: "*I hi va haver una guerra al cel. Miquel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar* ". D'aquesta manera, Déu desmenteix aquells que pensen que poden prescindir del dissabte i de les ordenances sanitàries ensenyades als jueus, afirmant ser Jesucrist, el nom del qual rarament s'esmenta en tota l'Apocalipsi, perquè Déu prefereix els seus papers simbòlics, inclòs el del "xai" pasqual. El pla general de salvació va ser revelat als jueus per als jueus segons la carn i l'herència nacional fins a Jesucrist i des de la seva mort expiatòria, per als jueus espirituals adoptats per Déu pel que fa als pagans convertits.

L'Apocalipsi, foscament anomenada Apocalipsi, s'adreça doblement als veritables elegits que es troben en els dos pactes originals. Els missatges i les imatges presentats en aquesta Revelació divina estan extrets dels escrits a l'antic pacte. Per tant, són perfectament adequats per ser reconeguts pels jueus d'aquest antic Pacte diví. En anomenar Miquel a Apocalipsi 12:7, Déu assenyala als seus elegits que el nom Jesús és un nom provisional que el designa pel seu paper de víctima expiatòria; provisional però no menys important. Perquè, és sota aquest nom de Jesús que salva els seus elegits o no salva. Aleshores ens adonem de la importància de comprendre plenament tot el pla de salvació concebut per Déu, seguir-lo i adaptar-s'hi en totes les seves fases successives realitzades entre el diluvi i la fi del món. Espirituals o carnals, els elegits són només els jueus que constitueixen el poble de Déu. I Daniel rep aquest missatge: "*En aquell moment, aquells del teu poble que es troben inscrits al llibre seran salvats* ". En aquell moment designa el context del retorn gloriós de Jesucrist en què es donarà als

jueus veritablement escollits l'oportunitat de reconèixer la salvació basada en la mort expiatòria de Jesucrist. Tant els jueus racials com els espirituals seran objectiu i preocupats per l'amenaça que finalment exposarà els observadors del Sàbat a la mort. Fins a aquell moment concret, els jueus pietosos continuaran sent víctimes del seu aferrament a la tradició dels seus pares, com ho han fet durant els darrers dos mil·lennis. Però al retorn de Crist, no tots aquests jueus es convertiran perquè és amb els jueus com amb els cristians, entre ells n'hi ha de veritables i de falsos. És per això que Déu s'aferrarà al seu propi judici de cadascuna de les seves criatures, havent ja escrit el seu nom al seu llibre de la vida.

Tornem a llegir a Dan. 12:2: "*I molts dels qui dormen a la pols de la terra despertaran, els uns per a la vida eterna, i els altres per a la vergonya i el menyspreu etern*". En aquest vers, sense desenvolupar els detalls que Apocalipsi 20 revelarà, l'Esperit profetitza el principi de les dues resurreccions que estaran separades per "**mil anys**" segons Apocalipsi 20:3-4-5-6-7. Cal tenir en compte aquest detall: Déu no oposa la "*vida eterna*" a la mort "*eterna*", sinó la "*vida eterna*" al "*retret etern*". Això és degut a que la mort és un pas de la vida creada al no-res; això és el que la Bíblia sempre ensenya al respecte. El "*retret*" és, després del judici de la "*segona mort*", l'única cosa que quedarà dels malvats en forma de records dolents eterns per als elegits que sobreviuran a l'eternitat.

La falsa fe catòlica romana ha portat multitud a creure que els éssers "mentalment defectuosos" eren automàticament rebuts i salvats per Déu. La importància que dóna a la intel·ligència demostra el contrari i desemmascarar encara més el camp de les mentides diabòliques que s'esforça per enganyar i causar la mort de tantes víctimes com sigui possible. Quan Jesús va declarar: "*Feliços els pobres en esperit*", perquè d'ells és el Regne del Cel!", no va especificar que parlava de l'"Esperit" del Déu vivent, i tots aquells que no tenen la intel·ligència per entendre-ho han acceptat la transcripció "esperit", que també pot designar l'esperit de l'home. Per tant, només la intel·ligència, la veritable, dirigeix la interpretació d'aquesta paraula "Esperit". I què podia esperar la humanitat de l'ensenyament donat per l'intrigant Vigil, el primer papa col·locat sota aquest títol a la seu de Roma, primer al Palau del Laterà, després a la Ciutat del Vaticà, fora de Roma? Ara, aquest lloc al Vaticà estava marcat per la presència d'un temple dedicat a Esculapi, el déu romà en forma de "*serp*", així que Déu ens va donar un signe que justifica aquests versos d'Apocalipsi 12:14-15: "*I a la dona li van ser donades dues ales d'una gran àguila, perquè volés al desert, al seu lloc, on és nodrida durant un temps, i temps, i la meitat d'un temps, lluny de la cara de la serp*". ***I la serp va llançar de la seva boca aigua com una inundació darrere la dona, per tal de fer que la inundació l'endugués.*** "Ja sortien paraules arrogants" ***de la "boca"*** del papat del Vaticà simbolitzades com una "***petita banya***" a Dan. 7:8: "*Vaig considerar les banyes, i vet aquí que una altra petita banya va sortir del mig d'elles; i davant d'ella tres de les primeres banyes van ser arrencades; i vet aquí que hi havia ulls com els ulls d'un home, i una boca que parlava coses grandiloqüents*".

Déu no va donar la intel·ligència només a la humanitat, perquè en el regne animal també trobem éssers intel·ligents. Per tant, l'ésser humà només s'ha de considerar com un ésser animat, si no un animal. El que realment distingeix

l'home de l'animal s'indica en aquest versicle d'Eclesiastès 3:11: " *Ell fa que tot sigui bo al seu temps; fins i tot **ha posat l'eternitat als seus cors** , tot i que l'home no pot comprendre l'obra que Déu fa des del principi fins al final* ". Això és almenys una cosa que Déu no ha donat a cap animal. I la segona és la seva capacitat de jutjar el bé i el mal; una cosa que cap animal pot fer, perquè la por que el gos o el gat o qualsevol altre animal domèstic té del seu amo es basa en l'entonació de la seva veu que expressa tendresa, dolçor o ira i no en les paraules pronunciades per aquest amo. Tanmateix, mitjançant la pràctica de l'entrenament, l'animal pot aconseguir establir un vincle entre una paraula parlada i una tasca a realitzar. La nostra humanitat reacciona de la mateixa manera, però dominant multitud de paraules que constitueixen un llenguatge. Ara, Déu demana als seus escollits que s'iniciïn en el llenguatge del cel, que invoca la intel·ligència, és clar, però també la saviesa, aquest do diví suprem.

Saviesa

Es caracteritza per l'ús de la intel·ligència per a les subtileses revelades per Déu. Durant el seu ministeri terrenal, Jesús va parlar al poble jueu en paràboles, un llenguatge hermètic per a l'home simplement animat. Però aquest llenguatge parlava a aquells a qui Déu va donar saviesa. I cal reconèixer que cap dels 12 apòstols seleccionats posseïa aquesta saviesa indispensable. Perquè Jesús els va seleccionar d'entre persones necessitades i sense educació, això voluntàriament per tal de formar-los i instruir-los directament ell mateix. Explicant-los, en particular, el significat ocult de les seves paràboles, Jesús els va fer entendre com una imatge pot portar un missatge atribuïble a situacions diferents però comparables. Aquest sentit de desxifrar imatges no té res d'intel·lectual i els escribes i fariseus d'ahir i d'avui eren i encara són massa intel·lectuals per dedicar el seu interès a imatges comparatives. Jesús va comparar els seus escollits amb els nens no sense raó, perquè malgrat les aparences de la seva edat, l'adult continua sent per a Déu un nen que envelleix, però un nen al cap i a la fi. Perquè Déu troba en el nen el que l'adult hi troba: confiança, obediència, dependència i afecte en el millor dels casos, però també desobediència, contradicció i rebel·lió en el pitjor dels altres casos. La saviesa no es basa en la instrucció humana, i Déu pot riure quan veu els humans presentar-se com a "savi". Només aquell a qui Déu dóna saviesa és digne d'aquest terme, i no la dóna incondicionalment. La saviesa obre l'accés al llenguatge del cel, que està tancat als altres éssers humans. Per tant, Déu només la dóna als servents que jutja dignes basant-se en el testimoni de les obres que produeix la seva fe. Jesús va dir: " *A qui té* , li serà donat més". Així, la saviesa augmenta en aquells que l'honoren i la consideren el do més preciós que Déu pot oferir als seus escollits a la terra del pecat. Perquè aquesta apreciació mateixa constitueix un embrió de la saviesa que Déu farà créixer. La intel·ligència i la saviesa humanes, així com l'instint intel·ligent de l'animal, es basen i condueixen al mateix objectiu: el de l'instint d'autoconservació. Sabent que la seva vida està amenaçada, tot ésser viu té el reflex de protegir-la, i per aquesta raó està disposat a fer qualsevol cosa. El que és atacat es defensa i ataca el seu agressor al seu torn quan cal. Però, en estar mancat de saviesa, l'home animat pensa a defensar-se només contra l'adversari que els seus ulls veuen i identifiquen com a tal. En el nivell espiritual, està completament desarmat i vulnerable, perquè el seu

adversari és invisible. En contrast amb ell, a través de la seva saviesa i la seva fe viva, l'escollit identifica l'agressor invisible contra el qual l'Esperit de Déu l'adverteix, i així pot construir la seva defensa i protecció obtenint-les de Déu, la font de tota saviesa i el més poderós de tots els defensors i protectors.

La saviesa, per tant, ofereix a l'ésser humà escollit i beneït per Déu una tercera dimensió relacional; les dues primeres són, en paral·lel, la relació visual i la relació auditiva que caracteritzen l'ésser humà normal. Parlar el llenguatge del cel i comprendre'l converteix l'escollit terrenal en un ciutadà autèntic del regne del cel. Perquè aquesta saviesa divina és un dipòsit donat per Déu en anticipació de la sortida de la terra del pecat, cap al cel, on Jesús ha preparat un lloc per a tots els seus escollits durant 6000 anys de vides terrenals.

Llegim a Apocalipsi 17:9-10-11: "***Aquí hi ha la ment que té saviesa . Els set caps són set muntanyes, on seu la dona. Són set reis: cinc han caigut, i un és, i l'altre encara no ha vingut; i quan vingui, s'hi ha de quedar poc temps. I la bèstia que era, i ja no és, és el vuitè rei, i és dels set, i se'n va a la perdició***". Déu presenta aquí la base d'un enigma que només la seva saviesa pot aclarir. Aplica aquí el mateix principi que va aplicar amb els seus apòstols, als quals es va permetre rebre les explicacions de les paràboles de Jesús, mentre que no es va permetre a la resta del poble jueu. La millor protecció de la veritat divina es basa en el fet que ell controla i dirigeix les ments de totes les seves innombrables criatures. A més, la prohibició divina no pot ser violada ni transgredida per l'home rebel, per a qui el misteri diví ha de romandre un misteri incomprensible fins a la seva mort. A la base del desxiframent d'aquest enigma hi ha una aclariment donada per Jesús a Joan al versicle 7: "*I l'àngel em va dir: Per què et meravelles? Et diré el misteri de la dona i de la bèstia que la porta, que té els set caps i les deu banyes*". Només aquest versicle ens permet definir el context que serveix de base per a l'enigma que es proposa a continuació. El context de referència és, doncs, el de l'època de Joan, és a dir, el dels primers lectors d'aquesta revelació. I aquest context és el de la Roma imperial que representa en l'enigma el sisè "***rei***" o règim dominant que es designa amb l'aclariment "***un existeix***". En aquest context, els emperadors romans regnen des de Roma, però sota el "***setè rei***" o règim, l'emperador romà regnarà des d'Orient, Constantinoble per a Constantí i els seus hereus successors després del 313, l'Exarcats de Ravenna per a l'emperador Justinià el 538. En aquest "***setè***" govern romà, la ciutat de Roma és abandonada pels seus emperadors i és envaïda successivament per tres pobles bàrbars invasors derrotats per l'Imperi Romà; els hèruls el 476, els vàndals el 534 i els ostrogots expulsats de Roma el 538, és a dir, les tres banyes abaixades davant la petita banya de Dan. 7:8: "*Vaig considerar les banyes, i vet aquí que una altra petita banya va sortir del mig d'elles, i tres de les primeres banyes van ser arrencades davant d'ella ; i vet aquí que tenia ulls com els ulls d'un home, i una boca que parlava amb arrogància*". Tots els gots provenien del nord d'Europa, i en això trobem, aplicat a l'Europa cristiana infidel, el que ja va passar a l'Israel infidel a l'Antic Testament; l'invasor profetitzat també sempre venia del nord.

L'endevinalla profetitzada aleshores el regnat papal romà establert a Roma després del seu alliberament de la dominació dels ostrogots l'any 538, dient-ne: "*I la bèstia que era i no és, és ella mateixa un vuitè rei, i és un dels set, i va a la*

perdició ". El compliment històric situa efectivament l'establiment papal romà en l'època dels set règims romans esmentats i, pel seu caràcter estrictament religiós, el "**vuitè** ". **rei** " d'aquest enigma, un « **Rei** » diu **«diferent** », a Dan. 7:24: « *Les deu banyes són deu reis que sorgiran d'aquest regne. Després d'ells en sorgirà un altre, **serà diferent del primer** , i sotmetrà tres reis* ». I a més, pel que fa a ell, Dan. 8:23 especifica: « *Al final del seu domini, quan els pecadors siguin consumits, **sorgirà un rei impudent i astut*** ». Tothom pot veure fins a quin punt la pompa papal es basa realment en l'artifici i l'aspecte luxós de la roba del seu clergat, els seus cardenals i els seus bisbes i el seu culte seductor rendit al « **déu de les fortalezes** » de Dan. 11:38, o edificis fortificats, que constitueixen les seves Catedrals, les agulles cada cop més altes i afilades de les quals apunten cap al govern diví del cel: « **Tanmateix, honrarà el déu de les fortalezes al seu pedestal ; a aquest déu , que no va conèixer els seus pares, li retrà homenatge amb or i plata, amb pedres precioses i coses costoses** ».; això acompanyat de l'**actitud «arrogant** » de menyspreu papal per la veritat revelada a la Santa Bíblia. Així podeu entendre a qui és apropiat imputar l'incendi que va destruir la torre principal i el sostre de la catedral de "Notre Dame de París"; cadascun d'aquests termes constitueix una causa de la ira divina que Déu amb prou feines pot contenir. "La bèstia va a la perdició" especifica l'endevinalla, que és el que Dan.7:11 confirma dient: " **Vaig mirar llavors, a causa de les paraules arrogants que la banya deia ; i mentre jo mirava, l'animal va ser matat, i el seu cos va ser destruït, lliurat al foc per ser cremat** ". Ap. 17:16-17 confirma dient: " **Les deu banyes que heu vist i la bèstia odian la prostituta, la despullaran i la deixaran nua, menjaran la seva carn i la consumiran amb foc**". Déu els ha posat al cor de dur a terme la seva voluntat i d'estar d'acord, i de donar el seu regne a la bèstia, fins que es compleixin les paraules de Déu . » Ap. 19:20 profetitza més a fons aquest càstig final de la bèstia: « *I la bèstia va ser presa, i amb ella el fals profeta que havia fet miracles davant d'ella, amb els quals havia enganyat els qui havien rebut la marca de la bèstia i els qui havien adorat la seva imatge. **Tots dos van ser llançats vius al llac de foc que crema amb sofre** .* » Per a aquesta destrucció, però, caldrà esperar fins al final del setè mil·lenni, perquè al judici final, la terra prengui el seu aspecte de « **llac de foc i sofre** » profetitzat per l'activitat esporàdica actual dels volcans escampats per tot el món; el magma subterrani s'escamparà llavors per tota la terra, eliminant l'aigua dels mars.

És a aquesta saviesa divina que dec la meua comprensió dels misteris divins, les explicacions dels quals us presento. Beneïu, doncs, amb mi aquesta gloriosa saviesa del Déu vivent, perquè ella construeix la vostra salvació i la meua.

La vida sense instruccions

Avui torno al tema de la salut física i mental dels éssers humans, perquè aquestes coses condicionen el seu benestar. Mentre que a la vida carnal només li queden set anys de prolongació, el nostre Pare diví en Crist em fa adonar i identificar les causes dels nostres patiments que apareixen i s'imposen durant les

nostres vides. Aviat faré vuitanta anys, m'hauria agradat entendre aquestes coses des del meu naixement però com tots els éssers humans, vaig entrar a la vida sense conèixer les seves instruccions, i abans de mi, els meus pares tampoc les van rebre dels seus. Per tant, no em podien transmetre res i Déu, l'únic que ho sabia tot i tenia la resposta a tot, va esperar que jo fos madur per parlar-me i instruir-me. La prioritat del seu missatge era respondre a la triple pregunta "qui sóc, d'on vinc, on vaig?". Sóc un alè de vida i un esperit vivent, vinc del no-res, i vaig cap a l'eternitat oferta en Jesucrist.

Per entendre en què ens convertim, hem de refer tot el curs de la nostra vida. Comença al ventre de la nostra mare, al seu ventre, on flotem en el líquid de la placenta. I aquest detall és extremadament important per comprendre la resta de la nostra evolució. L'avantatge d'aquest bany intern és que permet que l'embrió humà es desenvolupi harmoniosament, ja que tota la superfície del cos en construcció no està sotmesa a cap pressió que pugui dificultar el desenvolupament cel·lular. El programa contingut a l'ADN del nostre genoma s'executa així sense problema, sempre que el cos no pateixi danys en estar embolicat al voltant del cordó umbilical que el connecta als òrgans nutritius de la seva mare. Després dels dolors del part, el nen entra a la vida terrenal respirant aire. Però què canvia per a ell en aquesta etapa de la seva vida! Descobreix les conseqüències de la llei de la gravetat terrestre i pot lamentar les condicions de la seva vida anterior, on el seu cos flotava en una suavitat extrema. És aquesta experiència, escrita a la nostra memòria inconscient, la que justifica la sensació de benestar obtinguda en un bany d'aigua on el nostre cos nu pot alliberar-se una vegada més de la llei de la gravetat. Perquè entrar a la vida consisteix a enfrontar-se a múltiples brutalitats. I ja, sentir la pesantor del nostre cos, sentir la calor o el fred, sentir la fricció de la roba sobre la pell, tantes agressions a les quals el nadó nou-nat s'ha d'adaptar! Una tècnica de part submergeix el nadó nou-nat en una petita banyera on pot surar una estona més al costat de la seva mare. Així, el nadó queda temporalment tranquil·litzat i el seu pas cap a la vida i les seves restriccions queda esmorteït. Però el nen ha d'enfrontar-se finalment a la vida donada a la terra del pecat, responsable de totes les seves brutals agressions, que no són més que les conseqüències de la maledicció que colpeja tota l'espècie humana.

Què diria el manual d'usuari per a la vida terrenal humana? Hi ha una cosa fonamental que cal saber, i aquesta cosa, fa molts anys, Déu em va fer escriure-la a la lletra d'una cançó que vaig compondre. Aquí teniu les paraules: "L'hàbit és una llei, de la qual no es pot escapar, i quan penses que ho has aconseguit, et domina més que mai, Satanàs et sosté, et sosté bé". En aquell moment, vaig atribuir aquest principi a diverses drogues, les menys fortes, la cafeïna del cafè, la nicotina del tabac, l'alcohol, i les més fortes, l'opi, la cocaïna i altres. Aleshores només vaig veure el que s'estava fent evident en els esdeveniments actuals de la humanitat. Avui, revelo coses menys òbvies, tanmateix molt perjudicials, que són creades per l'hàbit. A la tercera dimensió, el nostre cos físic pateix constantment les conseqüències d'hàbits que, constantment renovats, comporten conseqüències de trastorns, malalties i disfuncions dels nostres òrgans principals. Així, als bancs de la seva escola on passa moltes hores, el nen encorbat sobre el seu escriptori afavoreix l'arrodoniment de la seva columna vertebral que es convertirà en

escoliosi amb tot el dolor espinal que pot marcar aquesta malaltia que, si no es corregeix, empitjorarà amb l'edat. Ja he parlat de la manera de dormir, i he de tornar sobre aquest tema perquè avui sé que he patit conseqüències a causa de l'hàbit de dormir de costat, amb el cap recolzat sobre un coixí. Vaig descobrir la meva dependència d'aquest hàbit, perquè tinc la major dificultat per adormir-me de l'altre costat o, pitjor encara, d'esquena. Tot i això, aquesta posició d'esquena sembla ser la més favorable per evitar malformacions del nostre cos i de la nostra cara. Perquè dormir de costat comprimeix els teixits de la pell del costat de la cara que descansa sobre el coixí. I entenc llavors per què les meves parpelles esquerres s'obren menys que les meves parpelles dretes. De fet, els ulls es desenvolupen en condicions molt diferents; l'ull dret es desenvolupa lliurement, mentre que l'ull esquerre, comprimit pel coixí, roman durant llargues hores cada nit en un estat congestionat que distorsiona el seu desenvolupament. Les nostres nits construeixen estrabisme i la deformació lenta i progressiva de la nostra fisonomia. Un ull constantment pressionat acaba deformant-se i aquesta pressió renovada pot provocar la seva ovalització i la del cristal·lí, cosa que porta a l'astigmatisme; cosa que em preocupa. El nostre cos, per tant, té aquest desafortunat desavantatge de poder adaptar-se ràpidament a un nou hàbit que adopta simplement per la freqüència de la renovació de la pràctica. Però la fase de canvi d'hàbit és molt difícil d'aconseguir. La nostra naturalesa no demana res més que seguir la rutina traçada per l'hàbit adquirit. El meu desig de dormir d'esquena va resultar en quedar-me despert sense dormir durant diverses hores, al final de les quals el son finalment va arribar amb gran fragilitat, somnis i un despertar matinal en estat de fatiga. Aquest resultat és decebedor però totalment previsible. Perquè sé que hauré d'insistir durant un temps per passar de dormir de costat a dormir d'esquena, però el repte justifica l'esforç necessari, perquè desitjo fermament alliberar el meu ull esquerre d'aquesta pressió nocturna que el congestiona.

A mesura que creixem i envellim, també guanyem pes, que la nostra columna vertebral suporta. I si, quan estem drets, les vèrtebres del coll només suporten el pes del cap, no passa el mateix amb les vèrtebres lumbars, que suporten el pes de tota la part superior del cos. Per això hem d'assegurar-nos absolutament que la columna vertebral estigui en la posició nocturna més favorable, evitant la falsa comoditat de la suavitat i la flexibilitat. Perquè durant el son, tots els músculs i tendons es relaxen i tot el cos està subjecte a la terrible llei de la gravetat; s'enfonsa i s'adapta al suport que el sosté, prenent tota la seva forma, favorable o no. Per això aquest temps de son nocturn anomenat "la petita mort" és reparador o destructiu segons la seva influència en la nostra salut a curt i llarg termini. Aquest temps diari d'inconsciència ocupa un terç de la nostra existència, cosa que és considerable i li dóna un bon lloc al manual d'ús de la nostra vida. Coneixent les necessitats del nostre cos i la seva estructura òssia i muscular, cada persona pot triar el tipus de roba de llit que necessita, que ha de romandre ferma i en cap cas ser massa tova. Però en qualsevol cas, per mantenir la nostra veritable independència, hem d'evitar caure sota la dependència de l'hàbit en molts àmbits. L'hàbit ens lliga amb cadenes difícils de trencar. L'home veritablement lliure es beneficia de la capacitat d'adaptar-se ràpidament a qualsevol situació, i us ofereixo aquest testimoni experimentat per Jesucrist i els

seus apòstols. La nit abans del seu arrest, Jesús es preparava per passar la seva última nit al Mont de les Oliveres, davant de Jerusalem. Superats per la fatiga acumulada durant el dia, els seus apòstols necessitaven dormir, com era el seu costum, i només van comprendre després del seu arrest quant hauria volgut Jesús que l'ajudessin i el recolzessin en els seus últims moments de llibertat. No hi ha res més legítim que la necessitat de dormir, però aquella nit, aquest hàbit va prendre un aspecte cruel per al nostre Salvador, que va quedar així privat del suport fraternal dels seus apòstols, a qui tant estimava. Personalment, vaig passar nits sense dormir per compartir la llum que Déu em va fer descobrir. El zel i la felicitat de donar a conèixer aquesta llum divina em van mantenir despert i vaig aprendre com de necessari és no dependre de res: ni del son ni de cap altre hàbit.

Sense ser conscients de les regles de la vida, generació rere generació, els éssers humans han ensenyat als seus fills a conformar-se a hàbits dels quals inconscientment s'han convertit en esclaus. La meva pròpia mare era un exemple típic d'aquest tipus, i jo era tot el contrari. La seva vida era com un rellotge, mentre que la meua continuava sent lliure i independent. Per tant, vam tenir moltes dificultats per posar-nos d'acord, ja que els nostres comportaments eren tan diferents. Però ella estimava la veritat del Senyor i es va adormir en la seva pau i salvació, havent rebut les noves idees profètiques que Déu em va fer descobrir i conèixer. Les nostres diferències eren carnals i només ens separaven a la terra del pecat. En el regne de Déu que ve, aquestes condicions carnals ja no existiran, i només l'amor a la veritat del Senyor romandrà a les ments dels àngels en què ens haurem convertit.

Els hàbits es refereixen al ritme de la nostra alimentació. I recordo la vella dita "cal menjar per viure, no viure per menjar". Menjar per viure manté el cos viu i en bona forma; viure per menjar porta el cos a l'obesitat i als desequilibris hormonal, que en el pitjor dels casos són fatals. Una altra dita diu: "Qui dorm, sopa". I és cert que en cas de fatiga física, el cos recupera més vitalitat d'un bon son que d'un àpat. A més, aquesta dita: "Qui dorm, sopa", condemna amb raó l'àpat que es fa abans d'anar a dormir. La bona salut de tota la nostra ànima requereix l'aliment que necessita i requereix per assegurar totes les seves funcions físiques i mentals, sense sobrecarregar el nostre cos. I seguint aquest principi, he mantingut fins avui la mateixa alçada i pes que tenia des que vaig ser major d'edat. No tinc greix innecessari, ni excés de pes i no recorro a cap medicament, tot això ho dec al consell il·luminat del nostre Senyor Déu. Havent descobert i practicat, civilment, des del 1970 els beneficis del vegetarianisme, a través del testimoni d'un amic que el practicava amb resultats indiscutibles, perquè era culturista, he observat aquesta manera de menjar, religiosament, des del 1980, any del meu baptisme a l'Església Adventista del Setè Dia de Valence sur Rhône, a França. Aquest amic s'havia convertit en Adventista del Setè Dia un any abans que jo. La meua lectura del Llibre del Gènesi i les ordenances dietètiques divines citades em van permetre entendre com Déu m'havia preparat físicament abans d'instruir-me espiritualment, confirmant així la dita "una ment sana en un cos sa", que Déu transforma en "una ment santa en un cos sant", ja que és a la "**santedat**" o "**santificació**" que ens crida en Jesucrist, juntament amb tots els altres pecadors que són hereus del pecat original. Crida tots aquells que volen trobar la veritable

llibertat sent alliberats de l'esclavitud del pecat en què els éssers humans són presoners de mals hàbits que les lleis humanes transformen en costums i tradicions legitimades i legalitzades. És per resistir i escapar d'aquestes malediccions col·lectives que els elegits en Crist han de romandre lliures i independents, sabent que la seva salvació i protecció a la terra depenen només de Déu i només d'Ell. La veritable llibertat és l'única manera de donar testimoni de Déu contra el pecat que imputa als seus adversaris al camp enemic. Però per resistir el pecat, cal identificar-lo perfectament, i aquest és el propòsit que va donar a les seves revelacions profètiques. El coneixement de les instruccions per a la vida es refereix tant a les veritats de la fe com a la identificació dels mals hàbits del nostre son nocturn. La vida no es pot disseccionar; forma un tot que engloba tots els temes imaginables. En crear-nos, Déu és el creador de tot allò que ens representa com a ànima individual composta d'un cos i un esperit. Els nostres sofriments són compartits per ell, però ens permeten entendre que les causes generen efectes inevitables. Si un nen no aprèn què és el foc, es pot llançar al foc i morir cremat. Sabem com de poc s'escolten els consells dels altres, mentre que les lliçons experimentades personalment són punxants però rebudes i registrades en els nostres records i la nostra intel·ligència. Per això naixem sense conèixer les instruccions per a la vida... ho hem de descobrir a través d'experiències viscudes en la nostra pròpia carn i esperit. I després, no hem d'oblidar que naixem en la maledicció de la carn i que el nostre pas per la vida terrenal representa només una etapa de selecció per a la vida eterna on el risc del mal ja no existirà. El mal i els sofriments lligats a la vida a la terra del pecat tenen l'únic propòsit de fer-nos desitjar la vida celestial perfecta sense cap mal. Per això, a Apocalipsi 21:4, l'Esperit declara sobre els escollits salvats al retorn de Jesucrist: "*Ell eixugarà tota llàgrima dels seus ulls, i la mort ja no existirà, ni dol ni plor ni dolor, perquè les coses anteriors han passat*". I el moment en què aquestes condicions es posaran en acció és només set anys per davant nostre.

La situació global a finals de març de 2023

El president Putin, el cap de Rússia, va acollir amb grans honors el president de la República Popular de la Xina, el Sr. Xi Ji Ping, en una visita oficial. Alhora, Rússia va acollir presidents africans, cosa que els mitjans occidentals no van voler esmentar. De fet, fins aleshores, el camp occidental volia creure en la possibilitat d'una neutralitat xinesa, afirmant que per a ell els interessos comercials tenien prioritat sobre el compromís polític. És cert que en un pla de pau proposat per la Xina per al conflicte entre Rússia i Ucraïna, la Xina es va mostrar a favor de la pau sense prendre partit. Tanmateix, no va amagar el fet que té un vincle especial amb el poble rus. No obstant això, el 30 de març, les imatges van mostrar un president xinès instant els seus líders militars a preparar-se per lluitar contra un possible atacant. El seu pressupost militar arribarà al 7% del seu PIB; això representa una enorme inversió militar. Per tant, la Xina també es prepara per a la guerra, sens dubte amb vista a la recuperació de l'illa de Taiwan. No obstant això, en aquest context, Emmanuel Macron ha de viatjar a la

Xina acompanyat d'Ursula Von Der Leyen, presidenta de la Comissió Europea. No hi ha dubte que les autoritats europees intentaran convèncer el president xinès que no subministri armes a Rússia, i potser, com és el seu costum, acompanyaran la seva petició amb amenaces de sancions que serien imposades contra la Xina per tot el camp occidental. I aquí és on un error de judici important corre el risc de provocar el contrari del que volen aconseguir. Perquè, de fet, Occident vol prohibir a la Xina fer a Rússia el que ells mateixos fan a Ucraïna, basant-se en la legitimitat de la seva llei occidental adoptada per l'ONU. Però els europeus no semblen conscients del nivell de la seva dependència de la Xina, perquè ja no només se'ls privaria de gas rus, sinó de tot el que la Xina produeix i importa a Europa per equipar uns 300 milions d'habitants. Perquè Europa simplement està equipada per la producció xinesa que arriba en línies de vaixells de càrrega carregats a quatre nivells d'alçada per contenidors metàl·lics. Sense la Xina, Europa retrocedeix seixanta anys, excepte que ja no tindrà les empreses que van fer la seva riquesa en aquell moment. La seva situació seria, per tant, pitjor que totes les que ha creuat. Pel que fa a la Xina, té la possibilitat de comerciar amb l'Orient, l'Orient Mitjà i Àfrica. I atesa la densitat de la seva població, aproximadament 1.400 milions d'habitants, té molta feina per fer per equipar la seva pròpia població, que ara té, gràcies a Occident, tots els mitjans tècnics per satisfer les seves necessitats. Dit això, sorgeix la pregunta: com reaccionarà el Sr. Xi Ji Ping davant d'una amenaça de sancions occidentals? Crec que fingirà voler mantenir relacions comercials amb Occident, però no es comprometrà a res i, de manera més o menys amagada, subministrarà armes a Rússia. Occident descobrirà les seves accions i es veurà obligat a trencar, ells mateixos, la cistella única en què havien posat tots els seus ous. I aquesta truita econòmica espatllada provocarà malestar i irritació entre els seus pobles a Europa, fallides, conflictes interns, fams i morts.

Els occidentals també estan preocupats per l'ajuda militar que el president nord-coreà, Kim Yong Un, ha donat a Rússia. No amaga el seu desig d'ajudar Rússia contra el camp occidental, en el qual troba, juntament amb els Estats Units, el soci de Corea del Sud, el seu enemic hereditari crònic.

Per la seva banda, el Japó també ha decidit rearmar-se, oferint ja el seu suport oficial a Ucraïna, que compta amb el suport dels Estats Units.

Finalment, el Sr. Lukashenko, president de Bielorússia, mostra la seva por a una escalada que porti a una guerra nuclear. El seu missatge oficial demana la recerca de la pau mitjançant la negociació per evitar una escalada, i aquest missatge comença dient: "Em risco de dir... etc." Està assumint un risc amb el seu amic Putin, que li dóna suport política i militarment. Però alhora, acull amb satisfacció l'arribada d'armes nuclears tàctiques russes al seu país. Molts voldrien saber què es van dir el Sr. Putin i el Sr. Xi durant la seva reunió a Moscou. Però el Sr. Putin certament no va amagar la seva determinació d'aconseguir l'objectiu que es va fixar en llançar la seva "operació especial" a Ucraïna. Va haver de defensar la seva causa recordant que aquesta "operació especial" s'està convertint en una guerra internacional a causa de la reacció instintiva dels nord-americans i del camp europeu de l'OTAN. Ara bé, si hi ha algú que coneix bé el pensament del Sr. Putin, és el seu amic, el Sr. Lukashenko, i el seu últim missatge instant a la

negociació és la millor prova de la determinació absoluta del Sr. Putin d'aconseguir els seus objectius inicials. Però el comportament de les potències occidentals de l'OTAN ha transformat significativament el seu objectiu inicial, perquè el subministrament d'armes que maten soldats russos alimenta un odi contra ells que demana venjança contra tot el camp occidental. I en aquest camp occidental, aquesta necessitat de venjança s'hauria d'entendre, però encara no és així, perquè, al contrari, l'èxit parcial de la resistència ucraïnesa ha donat lloc a esperances d'una derrota de Rússia, que es materialitza en ajuda militar addicional per a Ucraïna i, per tant, augmenta l'escalada. Ens trobem en un moment clau d'aquest conflicte, ja que els dos exèrcits, que ja fa un any que lluiten, ara estan moralment i militarment debilitats a causa de l'esgotament de municions de tota mena: bales, projectils, míssils, drons, tancs i canons. En un any, les impressionants reserves de bombes s'han esgotat, o gairebé, ja que la cadència de foc ha disminuït dràsticament en ambdós camps oposats. Per al nostre Déu Creador que salva en nom de Jesucrist, aquest any de guerra ha jugat un paper fonamental en la preparació de la següent fase en què l'objectiu de Rússia ja no serà només Ucraïna, sinó l'Europa Occidental en la seva totalitat.

Sense presentar aquestes coses com una revelació divina, deixo que la meua ment dibuixi possibilitats basades en els esdeveniments actuals. I raono així: els successius atacs a Europa per part del " rei del sud " i del " rei del nord " només poden tenir lloc si Amèrica es retira del camp de batalla, és a dir, de l'Europa Occidental. El zel europeu a favor d'Ucraïna només es pot explicar per la conformitat europea amb Amèrica, aquesta gran potència militar mundial en la qual tots els països membres de l'OTAN confien per defensar-se dels seus enemics, en aquest cas, a la primavera del 2023, Rússia, l'altra gran potència militar de la Terra. Un esdeveniment que encara desconec ha de portar Amèrica a retirar-se d'Europa; quin podria ser aquest esdeveniment? S'acosten les eleccions presidencials americanes i en aquest precís moment un fiscal negre vol acusar el Sr. Trump per raons escabroses que no serveixen de res per desenvolupar aquí. Però tot el camp del Partit Republicà denuncia una maniobra política destinada a marginar el candidat Trump i impedir-li participar en aquestes eleccions. Aquesta vegada, l'Amèrica dels Estats Units, en crisi, bé podria convertir-se en l'Amèrica dels Estats Desunits. Perquè Jesucrist pot actuar contra això trencant el seu " *gall* " per això. **Unió** " com ho va fer en temps del profeta Zacaries segons Zacaries 11:14: " *Llavors vaig trencar el meu segon bastó Unió , per trencar la germanor entre Judà i Israel.* "El temps de guerra que Déu prepara arreu de la terra es basa en aquest principi de destrucció dels " **unions** " establerts. Així, la unió americana podria desaparèixer per tal de promoure la desaparició de la unió europea que la va prendre com a model. No cal dir que absorbida per una guerra civil, Amèrica no tindria ni el desig ni la possibilitat d'estendre la seva oferta d'armes a Ucraïna i a l'Europa Occidental, que la recolza. Aquest programa es manté de manera força lògica, però les sorpreses encara poden treure a la llum altres dades que portin a altres explicacions. Però mentrestant, és en les experiències viscudes per Amèrica que la seva retirada del conflicte europeu ha de trobar la seva justificació. A part del cas esmentat, Amèrica podria trobar-se immersa en una guerra contra la Xina, que voldria apoderar-se de Taiwan; encara és una possibilitat molt real. I en

aquesta situació, seria difícil gestionar una guerra contra Rússia a Ucraïna al mateix temps. A Daniel 11:40 a 45, Déu no esmenta les altres noves potències militars que han aparegut al món: Xina, Índia, Corea del Nord, Iran, tots enemics potencials dels europeus occidentals. Però ja podem veure les possibilitats d'aliances bèl·liques entre aquestes..." països. Només dia rere dia el Sr. Putin veu com el seu pla inicial per a una "operació especial" es converteix en una gran guerra mundial internacional. És cert que no havia previst aquest desenvolupament dels esdeveniments, però qui ho va fer? Ningú a la terra, sinó un i únic, el gran Déu encarnat en Jesucrist. Va preparar per endavant tots els detalls que van crear aquesta situació insoluble. I els instruments humans que utilitza per dur-la a terme desconeixien completament el seu pla. Els observadors de la guerra a Ucraïna compten el nombre de morts a banda i banda: més de 200.000 morts o ferits només per a Rússia, i probablement tants al costat ucraïnès. Aquestes xifres són espantoses, sobretot després de 78 anys de pau europea des del 1945, però això només és el començament de la gran massacre que destruirà totes les vides humanes a la terra fins al retorn de Jesucrist a la primavera del 2030, amb l'excepció de les vides dels últims escollits que van romandre fidels al Sàbat fins al punt de ser amenaçats amb una sentència de mort.

En la seva saviesa, Jesucrist va dir que qui planeja construir una torre ha d'assegurar-se que pot dur-la a terme fins a la seva finalització. Però en la situació global actual, tothom està agafat desprevingut. Rússia primer, després Amèrica, perquè si bé és cert que volia arrabassar Ucraïna al camp de Rússia, no estava disposada a fer-ho a costa d'una confrontació directa amb Rússia. Sap que Rússia té armes nuclears d'una potència formidable i, comprensiblement, tem que finalment les utilitzi, però alhora, en aquesta guerra, Rússia, temuda per tot el camp occidental, revela una debilitat en el seu equipament militar que no ha evolucionat per a conflictes convencionals. Les armes occidentals, formidablement precises, compensen amb escreix la minoria de combatents ucraïnesos, i Rússia ho ha après per les males, però conserva l'avantatge innegable dels números i la formidable resistència nacionalista de la majoria del seu poble. Sap com adaptar-se als cops i com aprofitar el temps. D'altra banda, al camp de l'Europa Occidental, els pobles enriquits són molt reticents a tolerar l'empobriment brutal que provoca crisis nacionals i reaccions violentes del poble. Tanmateix, la situació global s'ha tornat completament desfavorable per a Europa, que ha estat deslocalitzant la seva producció a la Xina i altres països encara més pobres del Tercer Món durant anys. En l'agreuiment de la crisi actual, la Unió Europea es trencarà i desapareixerà. A l'últim moment, estic recopiant la darrera informació sobre la intensificació de les amenaces russes contra Europa. De manera molt oficial, en un document, el Sr. Putin declara **Occident com una amenaça existencial per a Rússia**, confirmant així la segona fase de la guerra a Ucraïna en què el nou enemic designat és ara clarament l'OTAN europea. I ara, Rússia es reserva el dret d'utilitzar bombes nuclears tàctiques planejades en cas d'una amenaça existencial al seu país. I el que és imperatiu entendre és que tots aquells que jutgen les amenaces nuclears russes com a falses i enganyoses tampoc no són conscients que Jesucrist ordena aquest ús destructiu terrorífic. Perquè aquest caràcter de "terror" va ser programat i profetitzat per establir el vincle que

connecta els càstigs de la " quarta " i la " sisena trompeta " de l'Apocalipsi, segons Apocalipsi 8:12, 9:13 i 11:14. La segona forma de la " bèstia que ascendeix del pou sense fons " és russa i molt més destructiva que la primera, que tractava del "terror" de la Revolució Francesa entre 1793 i 1794.

Nou, nou, nou...

Aquestes noves explicacions rebudes en aquest dissabte de l'1 d'abril us permetran entendre millor com Déu presenta la Tercera Guerra Mundial en les seves profecies bíbliques.

El seu antítip es troba en la festa de la primera Pasqua que va experimentar el poble hebreu en terra egípcia. És en aquest compliment que trobem, en la mateixa nit, la protecció dels hebreus salvats per la sang del corder pasqual, però també, en contrast absolut, la mort de tots els " **primogènits** " egipcis assassinats com a pecadors; la qual cosa portarà Déu a crear la festa del " **dia de l'expiació** ", la finalitat de la qual serà profetitzar mitjançant un ritu religiós com Déu té previst posar fi legalment al pecat que condemna els seus elegits. Déu situarà el ^{dia 10} del 7è ^{mes}, amb el qual comença l'equinocci de tardor, aquesta festa centrada en el pecat als antípodes de la de la Pasqua que ensenya l'oferta de la seva justícia el ^{dia} ¹⁴ del primer mes. Aquesta festa de tardor només té un caràcter temporal i un propòsit pedagògic que la mort de Jesucrist ha il·luminat i realitzat pel que fa a l'expiació del pecat original heretat pels seus elegits. Per tant, pot cessar i desaparèixer en la fe cristiana, igual que la festa de la Pasqua. Però la Pasqua romandrà per a Déu una data fonamental, un tipus que es renovarà en el moment del gloriós retorn del nostre diví salvador Jesucrist, el moment en què Déu destruirà tots els éssers humans que romanen portadors dels seus pecats. En la profecia, Déu sempre pren Europa com a objectiu perquè és a Europa on s'evoca i s'ensenya el nom de Jesucrist. Però el privilegi associat a aquest coneixement fa que la infidelitat dels pobles europeus sigui encara més culpable que la dels altres pobles no cristians de la terra. A més, aquest coneixement, fins i tot imperfecte, els converteix en primícies o " **primògens** " infidels, dignes dels seus càstigs. I és en aquesta qualitat que després de les cinc anteriors, la seva " **sisena trompeta** " "matarà el tercer " de tots els " **primògens** " del cristianisme occidental que s'han convertit en pecadors infidels i rebels. La prova d'aquesta interpretació ens la dóna el fet que la mare Església Catòlica considera França com la seva "filla gran"; França, que constitueix la major potència europea a l'OTAN. Aquesta expressió de " **primogènit** " és una clau fonamental per entendre Déu, perquè designa a Apocalipsi 1:5, Jesucrist presentat com el " **primogènit d'entre els morts** ": "... i de Jesucrist, el testimoni fidel, **el primogènit d'entre els morts** , i el príncep dels reis de la terra! A aquell que ens estima, que ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang ,..." Tots aquells que reclamen la seva salvació també són " **primogènits** " a títol. I això des de la creació d'Israel a la Pasqua de l'èxode d'Egipte, i Déu va confirmar la cosa nomenant Israel el seu " **primogènit** " a Èxode 4:22: " Diràs al faraó: Així diu YahWéH: Israel és el meu fill, **el meu primogènit** ". Però quan aquests " **primogènits** " justifiquen el pecat i l'actitud rebel envers Déu, es converteixen en pecadors només dignes de ser destruïts sobtadament per ell. I aquest és precisament l'estat actual de les falses religions

cristianes occidentals des del 1843, i per a l'"Adventisme" oficial " **vomit** " per Jesucrist, des del 1994. Aquí s'explica per què Déu tractarà els europeus com va tractar en el seu temps els egipcis i els israelites infidels. El que segueix tractarà la manera de presentar aquesta Tercera Guerra Mundial a Dan. 11:40 a 45, a Ez. 38 i 39, i a Apocalipsi 9:13 a 21. El text bàsic és el de Daniel, que presenta l'avantatge de la simplicitat i la revelació de l'estratègia cronològica del conflicte. La perla d'aquesta novetat resideix en aquesta observació. La història s'estén al llarg de sis versos; sis com els sis mil anys de pecat terrenal. Ara, tal com Jesús es va presentar per a la seva Pasqua el ^{dia 14} de la primavera del cinquè ^{mil·lenni}, a Daniel, el cinquè ^{versicle} evoca el canvi d'estratègia del combat que, del caràcter convencional passa al caràcter destructiu nuclear, que Daniel 11:44 suggereix dient sobre el " **rei del nord** " rus: " *Vindran notícies de l'est i del nord per espantar-lo, i sortirà amb gran fúria per destruir i exterminar multituds*". Els versos 40 a 43 es caracteritzen per l'evocació d'una guerra convencional que Ezequiel també descriu especificant sobre Rússia, és a dir, " **Gog** ", a Ezequiel. 38:13: " *Sabe i Dedan, els mercaders de Tarsis, i tots els seus lleons joves, us diran: Has vingut a prendre botí? És a saquejar que has reunit la teva multitud, per endur-te plata i or, per prendre bestiar i béns, per prendre un gran botí?* ". A la llum de la crisi econòmica deguda en gran part a les sancions occidentals i a l'enorme despesa militar de Rússia, la seva necessitat de " *prendre botí* " té tot el sentit, fins i tot dic que exigeix ser reemborsada pels danys patits. Però Ezequiel centra la seva profecia en l'atac a Israel per part de Rússia i els seus aliats; quelcom que Dan. 11:41 confirma: " *Entrarà al més bell dels països, i molts cauran; però Edom, Moab i el cap dels fills d'Amon seran alliberats de la seva mà* ". I de manera similar, Dan. 11:45 profetitza la fi dels exèrcits russos: " *Plantarà les tendes del seu palau entre els mars, cap a la muntanya gloriosa i santa; i arribarà a la seva fi, i ningú no l'ajudarà* "; aquestes tropes russes sent destruïdes a les " *muntanyes* " d'Israel, segons Ezequiel 38:21-22: " *Cridaré una espasa contra ell per totes les meves muntanyes, diu el Senyor YaHWéH; l'espasa de cada home serà contra el seu germà. Executaré judicis contra ell amb pesta i amb sang, amb pluja intensa i amb pedres de calamarsa; faré ploure foc i sofre sobre ell i sobre les seves tropes, i sobre els molts pobles que són amb ell* " .

En aquest versicle, el foc nuclear es fa referència a la paraula " *sofre* ", perquè l'explosió d'una bomba atòmica converteix l'aire en " *sofre* " ardent. Com que els combatents es maten entre ells amb " *l'espasa* ", aquest text es refereix clarament a la Tercera Guerra Mundial. Però tinc dificultats amb aquests textos d'Ezequiel perquè de vegades les seves descripcions es poden vincular a la Tercera Guerra Mundial o a l'escena del judici final descrita a Apocalipsi 20:8-9: " *I sortirà a enganyar les nacions que són als quatre cantons de la terra, Gog i Magog, per reunir-los per a la batalla; el nombre dels quals és com la sorra del mar. I van pujar sobre la faç de la terra, i van envoltar el campament dels sants i la ciutat estimada. Però foc va baixar del cel i els va devorar* ". I aquests dos possibles compliments estan separats pel període de " *mil anys* " esmentat sis vegades als versos 2 a 7 d'aquest capítol 20.

A Daniel 11, el versicle 44 marca el moment de " ***l'expiació pels pecats*** " de les falses esglésies cristianes americanes, europees i russes, no cobertes per la

justícia de Crist, i que per tant han d'expiar els seus pecats ells mateixos, com els egipcis a la primera Pasqua. I aquest paper fonamental ens permetrà entendre millor la presentació d'aquesta guerra sota el seu símbol de " *sisena trompeta* " descrit a Apocalipsi 9:13 a 21. El conflicte evocat passa per alt la guerra convencional que es va dur a terme fins al moment d'aquesta massacre venjativa, és a dir, el moment en què es van utilitzar armes nuclears per " *matar un terç de la humanitat* ", com els egipcis a la primera Pasqua. L'expressió " *per a l'hora, dia, mes i any* " designa el moment del genocidi nuclear que caracteritza aquesta " *sisena trompeta* ". I mentre esperem més aclariments sobre aquest tema, aquesta expressió subratlla la llarga espera d'aquest moment per part **dels àngels malvats**, segons Apocalipsi 7:1 a 3, especifica que l'han estat esperant des de la data de 1844, en què el " *segell del Déu vivent* ", símbol del seu sant Sàbat, va aparèixer en el seu Elegit Adventista: " *Després d'això vaig veure quatre àngels drets als quatre cantons de la terra, retenint els quatre vents de la terra, perquè el vent no bufés sobre la terra, ni sobre el mar, ni sobre cap arbre. I vaig veure un altre àngel que pujava des de l'est, que tenia el segell del Déu vivent ; i va cridar amb veu forta als quatre àngels als quals havia estat donat de fer mal a la terra i al mar, i va dir: No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que hàgim segellat els servents del nostre Déu als seus fronts "*. Dirigida només als pecadors, pot ocórrer en qualsevol moment i no està lligada a les dates de les dues festes religioses, les quals **només concerneixen** la salvació dels elegits. De manera que la data del seu compliment serà sigui la de l'ús de la primera bomba nuclear **estratègica** ; cosa que no exclou, fins a aquesta data, l'ús de bombes **tàctiques** de potència reduïda a les utilitzades a Hiroshima i Nagasaki, ja, per Amèrica. Però aquesta vegada, els primers a utilitzar-la podrien ser els russos a causa de la inferioritat del seu armament convencional clàssic. Tanmateix, tenim un element que situa l'inici del segellament dels elegits a la tardor de 1844, la data de la restauració del Sàbat adoptada individualment pel capità Joseph Bates a l'octubre de 1844 abans que tots els altres adventistes. L'espera dels àngels malvats podria, per tant, potser, també acabar a la temporada de tardor situada entre el 2023 i el 2028.

La connexió de la " *sisena trompeta* " amb aquest ús estratègic del foc nuclear terriblement destructiu es demostra per l'èmfasi que el text posa en aquesta expressió al versicle 18 d'Apocalipsi 9: " *Per aquestes tres plagues, **pel foc, pel fum i pel sofre**, que sortien de les seves boques , un terç de la humanitat va morir "*; però també, segons el versicle 16, pel nombre de combatents que augmenta amb la prolongació del conflicte: " *El nombre dels genets de l'exèrcit era de dues miríades de miríades: vaig sentir el seu nombre "*. Aquest nombre impressionant de 200 milions de combatents només s'assolirà en el punt àlgid dels combats. Precisament, aquell en què Amèrica decidirà eliminar Rússia i els seus aliats mitjançant foc nuclear **estratègic** : la qual cosa justificarà la reacció del " *rei del nord* " rus a Dan. 11:44: " *Vindran notícies de l'est i del nord per espantar-lo, i sortirà amb gran fúria **per destruir i exterminar multitud** "*. I per " *destruir i exterminar multitud* " d'enemics, al seu torn utilitzarà, en resposta, l'arma nuclear **estratègica** amb la qual està formidablement superiorment equipat. Només Rússia

controla la possibilitat de llançar els seus míssils nuclears a una velocitat molt alta que ningú pot aturar i impedir que arribin als seus objectius.

Aprofito aquest vers per recordar la justificació de la menció dels dos punts cardinals, "***l'est i el nord***". Aquests dos punts cardinals designen la posició del territori rus, depenent de si l'ocupant rus es troba a Occident, a Itàlia o a Israel. En territori occidental, la seva terra natal és "***a l'est***", i a la terra d'Israel, és "***al nord***". I aquestes dues visions es justifiquen pel fet que tant la fe cristiana com la fe jueva estan afectades per aquesta revelació profètica. També cal tenir en compte que el campament occidental està representat per la Itàlia papal, que constitueix la seva posició de referència com a "***rei***" del vers 36, designat pel pronom "***ell***" al vers 40.

De fet, aquest càstig de la "***sisena trompeta***" implementa un càstig comparable al que Déu va matar el "***primogènit***" ***egipci***. La ***data de l'última*** festa de la "***Pasqua***" és una benedicció i protecció per als fidels elegits de Crist, però alhora, en contrast absolut, un "***dia d'expiació***", una maledicció i un càstig per als seus enemics que el van trair, menysprear i humiliar.

Dit i entès això, la fase preparatòria de la Tercera Guerra Mundial s'està duent a terme a Ucraïna, però Daniel 11:40 ignora aquesta preparació en la seva narrativa. Comença a descriure-la en el moment en què el "***rei del sud***" àrab i africà musulmà ataca Itàlia, on es troba la seu del Papa catòlic romà. Aquesta acció encara no s'ha dut a terme en el temps que ens espera i només podrà fer-ho quan Europa sigui abandonada pels americans per una raó que encara s'ha de descobrir en un futur proper. Serà gràcies a aquest atac musulmà que la Rússia del "***rei del nord***" durà a terme un atac a gran escala contra una Europa arruïnada i debilitada, molt vulnerable sense la protecció americana.

Em va venir al cap una idea que oferiria una explicació que podria justificar la retirada dels nord-americans dels problemes europeus actuals. Aquí teniu l'explicació: una Europa unida, durant un temps, depèn completament dels seus equips fabricats a la Xina. Per tant, no es pot permetre enemistar-se'n. Però la conseqüència d'aquesta dependència xinesa és que la relació d'Europa amb ella no és apreciada pels nord-americans, que podrien enfadar-se seriosament si aquesta relació continua mentre la entre la Xina i els Estats Units s'encén per l'illa de Taiwan. Segons les seves paraules, la presidenta de la Comissió Europea és molt conscient de la necessitat de mantenir bones relacions amb la Xina. I el problema que sorgeix és el del ménage à trois. Qui guanyarà el cor de la bella Europa? Els Estats Units o la Xina, de la qual depèn econòmicament? En estar marginada, els Estats Units tindrien una bona raó per retirar-se al seu continent i deixar que Europa resolgui els seus problemes amb els ucraïnesos i els russos sols.

El veritable mestre del temps

Déu ha proporcionat proves que ell és el Veritable i únic Mestre del temps. Des del principi, en crear la setmana de set dies, va revelar que resoldria el

problema del pecat, que es refereix a qualsevol forma de rebel·lió i desafiament als estàndards establerts per la seva saviesa, per a totes les formes de vida que ha creat. Un bon arquitecte no construeix un edifici sense haver elaborat primer un pla. De fet, calen diversos plans: un gran pla general i plans detallats. Déu va actuar així. El seu gran pla abasta set mil anys, i els plans detallats són el projecte de tres pactes de 2.000 anys cadascun, que culminen en 1.000 anys dedicats al judici dels rebels i traïdors considerats culpables a un alt nivell. Res pot canviar aquest programa diví. I perquè els seus escollits puguin preservar i transmetre aquesta veritat fins a la fi del món, Déu revela " *la seva benedicció i la seva santificació del setè dia* ", que profetitza, cada cap de setmana, el gran descans que compartirà amb els seus escollits des del començament del setè mil·lenni.

Déu havent amagat l'assumpte fins al 2018, l'any del començament del setè mil·lenni es revela ara als seus últims escollits, a qui jutja fidels i dignes d'aquest privilegi: la primavera de l'any 2030. En conseqüència, els seus servents il·luminats saben que tots els projectes fets pels humans més enllà d'aquesta data són vans i mai veuran el dia de la seva implementació. I així, amb un somriure lleugerament burleta, podem acollir el projecte francès de llançar la construcció d'un nou "Portavions" a finals del 2025, per tal de substituir l'antic "Charles de Gaulle" actualment en servei des del 1994, que es diu que és "bo per al desballestament". Els dissenyadors del projecte no s'imaginen que, a partir del 2024, la mateixa França serà jutjada per Déu "bona per al desballestament". I val la pena assenyalar l'interès de veure el "desballestament" alhora de la perversa Cinquena ^{Constitució} de França, el destí de la qual estava, fins al seu final, lligat al llegat del general De Gaulle. A través d'aquest projecte i les seves paraules, Déu sembla voler fer profetitzar la fi de França per les seves pròpies elits polítiques. França ja ha enfonsat l'ús dels seus prestigiosos assoliments, successivament al llarg del temps, el transatlàntic "França" i el seu bell ocell volador, l'incomparable "Concorde"; un terme que ens recorda a "la Place de la Concorde", anomenada així el 1795, on el rei Lluís XVI va ser guillotinat, complint així la " ^{quarta} trompeta " . Aleshores, Napoleó Bonaparte, aquest dictador, precursor dels nostres dictadors actuals, va establir el Concordat. Veig en aquestes dues paraules "França i Concorde" les dues coses a les quals el país de França ha renunciat en el seu insaciable compromís destructiu europeu. I no és sense raó que aquestes elits a favor de la creació de la UE van convertir el partit Front Nacional en l'enemic públic número 1, perquè "qui vol matar el seu gos, l'acusa de ràbia". I en el mateix compromís, la barreja cosmopolita del poble va substituir "concòrdia" per discòrdia.

El Mestre del Temps es va revelar a través del seu poder il·limitat, que li permet anunciar els seus plans als seus profetes i fer-los complir el dia exacte que va profetitzar. Aquestes profecies constitueixen els plans detallats de la seva arquitectura divina. El Mestre del Temps controla tots els rellotges, i allò que profetitza no coneix ni retard ni avançament. Llegim a 2 Pere 3:9: " *El Senyor no és lent en la seva promesa, com alguns consideren lentitud, sinó que és pacient amb nosaltres, no volent que ningú es perdi, sinó que tothom es penedeix* ". Aquesta explicació es contradiu avui dia amb les revelacions profètiques de Déu. Però, tanmateix, en analitzar les seves paraules, les paraules pronunciades només

segueixen sent certes per als seus escollits. Però per a la comprensió pública, s'hauria de dir: " *El Senyor **vol que** tothom es penedeix* ". Aquesta expressió de Pere està inspirada per Déu amb gran subtileza, perquè el penediment total s'obtindrà dels seus escollits només en el moment del final que és el nostre.

El pla de Déu va ser explicat en imatges per Jesucrist durant els tres anys i mig del seu ministeri terrenal. I va revelar els principis essencials del pla de salvació. Recordo particularment aquest ensenyament de Mateu 25:31 on Jesús diu: " *Quan el Fill de l'home vingui en la seva glòria, i tots els sants àngels amb ell, llavors s'asseurà al tron de la seva glòria. Davant d'ell seran reunides totes les nacions. Ell els separarà els uns dels altres, com un pastor separa les ovelles de les cabres. Posarà les **ovelles a la seva dreta**, però les **cabres a la seva esquerra*** ". Els dos animals simbolitzen dos tipus d'éssers humans: els veritables creients i els falsos i no creients. L'home està amb Déu o contra ell. L'" **ovella** " és el símbol de la docilitat i, en absolut oposat, la " **cabra** " és la imatge mateixa del comportament bel·ligerant, rebel i protestant, i que té la característica addicional de portar dins seu i al seu voltant una olor repulsiva extremadament forta i desagradable. Per totes aquestes raons, Déu el va convertir en el símbol del pecat en el ritu hebreu de "Yom Kippur" o "Dia de l'Expiació". I en aquest ritu, Jesucrist no és el boc sinó el sant i innocent portador del pecat dels seus redimits, ell mateix representat pel " **boc** ". Perquè "la Pasqua i el Dia de l'Expiació" són l'anvers i el revers de la mateixa moneda que representa la solució divina que Déu porta al cas mortal de l'home pecador. Aquestes dues festes per si soles ensenyen tot el principi de salvació proposat per Déu a l'home pecador hereditari. És per això que la seva oferta s'adreça a tots els éssers humans escampats i dispersos per tota la terra. Però el camí per ser salvat no és res més que una oferta condicional. I no és sense raó que Jesús va insistir a dir a Mateu 22:14: " *Perquè molts són cridats, però pocs són escollits* ". Això està molt lluny del concepte "d'etiqueta" de salvació que s'ensenyava a totes les esglésies del fals cristianisme. De fet, les aparences són completament enganyoses, perquè Déu no espera realment la decisió humana de creure o no creure en ell. Això és degut a que, en realitat, és ell sol qui ve a revelar-se als seus veritables elegits, la naturalesa dels quals i el seu amor per ell i les seves veritats coneix, des de la creació del seu projecte de vides lliures al seu costat. El fet que la selecció es dugui a terme sobre aquest principi fa impossible qualsevol error al nivell d'aquesta selecció. El Veritable Mestre del temps és també el Veritable Mestre del joc, victoriós de principi a fi. Al llarg de sis mil·lennis, es revela als seus escollits, mentre multituds pensen que poden reclamar la seva salvació, com ho testifica la història del poble d'Israel. Déu el va reconèixer com el seu poble, però com a tal, no els va estalviar els càstigs que mereixien, fins i tot portant-los a la deportació a Babilònia. Formar part del poble d'Israel no conferia l'estatus d'un escollit salvat digne de la vida eterna. I aquesta mateixa condició s'aplica durant els dos mil anys de la fe cristiana per als cristians, i més recentment, des del 1994, per als cristians adventistes del setè dia. Havent estat beneït i apartat per a una obra profètica situada sota aquest nom escollit per Déu, per tal de distingir del de l'herència tradicional el meu missatge i les noves llums que he rebut i presento, per primera vegada, des de 1982, em presento avui com un "Adventista dissident del Setè Dia i de la Setena Hora".

Perquè, com a servent del Veritable Mestre del temps, la meua obra consisteix a posar els rellotges profètics a la seva hora veritable, és a dir: la setena. Perquè a la tardor de 1844, els pioners provats i seleccionats del moviment adventista (encara del primer dia) creien que eren a la setena ^{hora}, la de " **Laodicea** " d'Apocalipsi 3:14, mentre que només eren a la cinquena ^{hora} del temps profetitzat a l'Apocalipsi, la de " **Sardis** ", a Apocalipsi 3:1. Aleshores, unificats sota el nom oficial d'Església Adventista del Setè Dia, eren el 1873, a l'hora de la sisena ^{hora}. I no va ser fins al 1991, l'hora de la meua expulsió oficial de l'Església Adventista, que Déu va fer que comencés la setena hora del seu projecte profetitzat. Aquestes tres hores adventistes s'anomenen successivament " **Sardis, Filadèlfia, Laodicea** ". Us recordo que totes les dates associades a aquests tres períodes es van obtenir mitjançant càlculs proposats pels textos profètics de Daniel 8:14 i 12:12.

5a hora: 1844: Sota el nom de " **Sardis** ", el 1843 i el 1844, Jesucrist va llançar una gran xarxa per separar els peixos protestants en dos grups. Es va quedar amb els agradables peixos i va tornar a llançar al mar la multitud d'altres peixos que no li interessaven ni li tenien cap valor.

6a hora: 1873: Sota el nom de « **Filadèlfia** », va honrar aquests agradables peixos, els va vestir amb la seva justícia i santedat, donant-los com a signe que li pertanyien la restauració de la pràctica del Sàbat. És aquest vincle redescobert amb Déu el que els dona el nom de « ^{Filadèlfia} », que significa que porten el fruit beneït de «l'amor fraternal». Però la benedicció divina només està lligada a una data: 1873. Perquè més enllà d'aquesta data, els escollits són advertits, convidats a no deixar que la seva « *corona* » de la vida els sigui presa.

7a Hora: 1991: Sota el nom de " **Laodicea** ", que significa "Poble Jutjat", l'Adventisme del Setè ^{Dia} és provat i jutjat per Jesucrist. L'amenaça feta el 1873 estava justificada, perquè perdrà la seva " *corona* " definitivament el 1994. La causa d'aquest judici, que porta Jesús a " **vomitar** " la institució oficial, és el seu menyspreu pel meu missatge, el títol del qual era "La Revelació de la Setena Hora". El 1991, l'anunci del retorn de Jesucrist per al 1994 va ser menyspreat i oposat pels líders oficials. En aquesta actitud de rebuig global, el poble adventista de tot el món va ser privat d'un mannà diví donat per Jesucrist a València al seu servent rebutjat i expulsat. La condemna de la fe protestant, quelcom clarament revelat en les meves explicacions de les profecies, va ser així ignorada per tots els membres en el mateix moment en què aquest Adventisme va prometre lleialtat a la federació protestant entrant al seu grup i a l'aliança ecumènica organitzada per l'Església Catòlica, per reunir organitzacions religioses rebutjades per Déu. Arreu de la terra, els membres de l'adventisme ignoraven l'existència de totes les llums que Déu em va fer descobrir i conèixer; coses que volia compartir amb ells per alimentar la seva fe i despertar el seu entusiasme. No està escrit a Amós 4:6: " *El meu poble pereix per manca de coneixement ?* " Us deixo a vosaltres avaluar la gravetat de la culpa dels éssers humans que així van privar els fills i filles de Jesucrist del seu mannà espiritual diví.

Déu ha portat així als seus escollits que estimen la seva veritat, detalls sobre les hores de la realització del seu projecte terrenal, però què passa a l'altre campament, el de les " **cabres** "?

Un cop abandonats per Déu, protestants i catòlics es van convertir en víctimes fàcils atrapades pels diversos mitjans inventats pel diable i els seus dimonis. Un home va tenir un paper important en aquest tipus d'acció: el Sr. Charles Darwin. Durant els seus viatges, particularment a les Illes Galápagos, va descobrir iguanes i altres bèsties que el van portar a desenvolupar la seva teoria de l'evolucionisme. Aquesta trampa va ser molt efectiva, perquè sota la cobertura de la paraula ciència, el diable va aconseguir arrencar l'última resistència religiosa adherida a la Santa Bíblia. Perquè avui, el 2023, moltes persones que es diuen cristianes creuen, alhora, en el Déu de la Bíblia i en les teories evolutives científiques del Sr. Charles Darwin; això, sense ser conscients que una anul·la l'altra. Els que actuen d'aquesta manera basen la seva fe en els Evangelis de la nova aliança i menyspreen els escrits de l'antiga aliança. Per a ells, aquests escrits eren per als jueus i, per tant, per a ells, no els interessaven. El darwinisme va guanyar especialment els habitants europeus, molts dels quals eren catòlics, a través del baptisme infantil a la fe familiar heretada. Altres grups protestants afavoreixen més o menys els Evangelis i les Epístoles del Nou Testament. Així mostren el seu menyspreu pel més antic dels " **dos testimonis** " de Déu citats a Apocalipsi 11:3: " *Donaré poder als meus **dos testimonis** , i profetitzaran durant mil dos-cents seixanta dies, vestits de roba de sac* ". I la seva ignorància de les subtileses revelades a la història de la creació del llibre del Gènesi els porta a ignorar les que revelen el gran Déu Creador, Mestre i Organitzador del Temps.

A Amèrica del Nord, la Bíblia ha conservat el seu prestigi, i el pensament evolucionista s'oposa al pensament creacionista majoritari d'aquell país. Tanmateix, aquests creacionistes, essencialment protestants, també estan a favor de la lectura dels Evangelis i de les epístoles del Nou Testament. També caminen amb "una sola cama". Amèrica no és només el país on l'Estàtua de la Llibertat, oferta per França, s'alça orgullosa; també és el país on es practiquen i sovint es legitimen tots els excessos, en nom de la seva sacrosanta llibertat. Però aquesta llibertat només és una cruel esclavitud al pecat, que es presenta i es desenvolupa allà en múltiples formes: capitalisme, racisme, drogues, violència, crims i, per descomptat, més que enlloc més, la multiplicació excessiva de grups evangèlics que diuen ser lliures, i ho són més del que pensen, havent-se aïllat de Déu. Amèrica produeix predicadors evangèlics com el bosc produeix bolets, excepte que el seu aliment espiritual és encara més verinós que els bolets mortals, que només provoquen la primera mort, mentre que el seu verí mentider condueix les seves víctimes a la " *segona mort* ", que tanca definitivament el camí cap a l'eternitat. Però, podem tenir llàstima dels éssers humans que gaudeixen de lliure accés a la Bíblia? La seva actitud només revela allò que Déu ja sap d'ells des del principi del seu projecte creacionista.

Us recordo que només la lectura dels llibres de l'antiga aliança dona testimoni dels quatre mil anys que condueixen la humanitat, des d'Adam fins a la primera vinguda de Jesucrist i, més precisament, fins a la seva mort expiatòria. I és amb el seu paper educatiu edificant, per a aquest propòsit, que el diví Mestre del temps va inspirar aquests testimonis i els va fer escriure.

El Déu Mestre del Temps és també Mestre de la intel·ligència i és per això que exigeix intel·ligència en el comportament de les seves criatures. Perquè tots

aquells que són rebutjats per ell són rebutjats a causa d'un testimoni que revela la seva manca d'intel·ligència. Aquesta manca d'intel·ligència resulta en un comportament legalista de la criatura que deshonra Déu, el seu Creador. Però el legalisme no només té el significat que tradicionalment se li dóna, és a dir, el suport que es basa únicament en la llei divina. Perquè el legalisme és sobretot l'aplicació d'un text de llei sense la intel·ligència que aquesta aplicació requereix. Jesucrist va resumir aquest principi erroni, fent dir a Pau, a 2 Cor. 3:6: "*la lletra mata, però l'esperit dóna vida*". "*La lletra*" no pot definir el cas particular que roman fonamental i constitueix el veritable propòsit del vincle establert entre Déu i el seu elegit. Per a Déu, aquell que l'estima i a qui ell estima és més preciós i més important que totes les seves lleis, que tanmateix romanen legítimes en definir els límits de la llibertat que ofereix a totes les seves criatures. I el risc de disgustar el nostre diví Mestre del Temps és, en aquesta llibertat que roman, necessari, perquè cada criatura mostri la seva veritable naturalesa. I s'ha d'entendre que sense aquesta llibertat donada a les seves criatures, Déu no podria jutjar ningú, però el seu judici de cadascuna de les seves criatures és possible i justificat, per l'existència de la seva llibertat de pensament i acció que Jesucrist anomena "*obres*". Perquè la nostra fe es basa en pensaments concrets i visibles per les nostres "*obres*", les nostres accions. El Mestre de la intel·ligència exigeix, doncs, dels seus escollits, un comportament intel·ligent que l'honori i el glorifiqui sota la mirada de tots els seus enemics liderats i conduïts per Satanàs, el diable i els seus dimonis celestials i terrenals. A la llum d'aquestes explicacions, podeu entendre millor per què Jesucrist va "**vomitar**" la institució adventista del setè dia el 1994, després de rebutjar la fe protestant provada i comprovada el 1843 i el 1844.

Ens pot sorprendre que Déu rebutgés el 1843 els cristians protestants que van quedar freds i indiferents pels successius anuncis del seu retorn per a la primavera de 1843 i la tardor de 1844, i, per a alguns, agressius amb aquells que esperaven i creien en aquests anuncis? La seva llibertat va testificar en contra seva. I Déu, lògicament i correctament, els va jutjar indignes de la seva salvació. En aquesta primera prova, encara no es tractava del dissabte, sinó només de demostrar interès pel retorn de Jesucrist, és a dir, pensament "adventista". Va ser només després de la prova de la tardor de 1844 que Déu va dirigir els seus elegits cap al coneixement i la pràctica del dissabte. I el comportament dels protestants envers el missatge del dissabte va confirmar el judici just de Déu sobre ells; el van menysprear, amb el pretext que aquesta pràctica estava reservada només als jueus de raça hebrea. Així, van testificar lliurement una manca d'intel·ligència espiritual i un menyspreu per les paraules de Jesucrist que, tanmateix, van deixar clar: "*Perquè la salvació és dels jueus*"; i com va ensenyar Pau a Rm. 11, en Crist, en el pla de Déu, és el pagà adoptat qui esdevé un veritable jueu espiritual i no al revés. I per a la seva desgràcia eterna, ignorant l'advertència de Pau, es van "gloriar" per sobre dels jueus, arribant a preferir al dissabte santificat per Déu des de la fundació del món, el diumenge romà que perpetua els honors donats al pagà "dia del sol invicte" establert, des del 7 de març de 321 per l'emperador romà Constantí I ^{anomenat} el Gran.

Torno a aquesta cita de la boca de Jesucrist a Joan 4:22: "***Vosaltres adoreu el que no sabeu; nosaltres adorem el que sabem, perquè la salvació és***

dels jueus ". La lliçó que es dona aquí és específicament per als gentils, ja que Jesús parlava a la dona samaritana que no era jueva. Aquesta resposta donada per Jesús proporciona totes les explicacions que ens permeten entendre la culpa del fals cristianisme en els nostres temps finals des del 7 de març de l'any 321, marcats per l'abandonament de la pràctica del veritable dissabte del setè dia. "*Vosaltres adoreu el que no sabeu* "; això afecta els falsos cristians des del 321. "*Nosaltres adoreu el que sabem* "; això afecta els veritables jueus, originalment per raça, com els apòstols i els primers deixebles, i els jueus espirituals adoptats d'entre els gentils. En dir "**nosaltres** ", Jesús afirmava formar part completament de la raça jueva, que té prioritat perquè Déu la va escollir per portar els seus oracles, les seves ordenances, les seves lleis i totes les seves profecies, com va fer el Messies que va venir a portar la salvació. Circumcisat en la carn o incircumcis, el veritable jueu espiritual salvat per Déu és circumcidat de cor, en el sentit que fa de Déu el seu Amo del Temps, el seu veritable Pare, el seu Creador. Déu ens ofereix individualment la possibilitat de reviure l'experiència viscuda per Abraham, a qui Déu va prendre d'entre els pagans del seu temps, a Ur dels caldeus; el mateix lloc on, més tard, com a signe de rebuig, va fer deportar Israel, indigne del seu amor i protecció, aquesta vegada a Babilònia.

Seleccionats en el moment en què la fe protestant va ser rebutjada per Déu, els adventistes del primer dia es van convertir en adventistes del setè dia. L'adventisme així establert tenia la vocació i el deure de progressar en el seu coneixement del veritable Déu; cosa que el convertia en una aliança jueva espiritual. I el 1873, els adventistes, reunits i beneïts per Déu, es trobaven en aquest estat d'ànim. Però com totes les aliances successives, l'herència religiosa va transformar ràpidament aquesta naturalesa beneïda i zelosa en una religió tèbia i formalista. I el 1991, aquest estat indigne de Jesucrist va assolir el seu nivell més alt. Ja el 1982, vaig presentar localment, a França, a Valence-sur-Rhône, als meus germans adventistes els resultats dels meus primers estudis de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi, i em va sorprendre molt veure que no van despertar cap signe d'entusiasme ni tan sols d'interès. Així vaig poder entendre el que Jesús podria haver sentit en el seu temps per les mateixes raons. Em vaig adonar llavors que aquest comportament s'ha repetit en totes les èpoques i que els veritables elegits de Déu en Jesucrist són tan rars com les pepites d'or. Les paraules de Jesús es van confirmar: "*perquè molts són cridats, però pocs són escollits* ". Així que vaig acceptar la situació i vaig continuar el meu estudi i la meua investigació, recordant la dita: "Si no ho volen, almenys que no disgustin els altres". Però aquí, de nou, els òrgans de govern han fet tot el possible per disgustar aquests altres, i per tant hauran d'assumir la seva culpa i responsabilitat per aquesta pèrdua d'ànimes privades de l'aliment diví, al judici de Jesucrist.

El 1991, el Mestre del Temps va escollir aquest moment per complir el missatge adreçat a l'adventisme en l'anomenada era "**laodiceana** ". La presentació a l'església local de la meua primera obra mimeografiada titulada "La Revelació de la Setena Hora" va provocar reaccions del pastor i els ancians. La Comissió de la Conferència Adventista del Sud va abordar el tema. Aleshores es va celebrar una reunió a València entre el pastor local, un ancià, jo mateix i tres germans i germanes adventistes locals que van compartir i apreciar les meves explicacions

profètiques. Desafiat per un dels meus testimonis sobre l'ensenyament de la veritat, el pastor va canviar bruscament la seva actitud envers mi, i va ser aquell vespre, en tornar a casa, que la germana que va presenciar aquesta reunió va veure "caure una estrella" verticalment davant dels seus ulls. Aleshores vaig ser convidat davant de tota l'assemblea local a deixar d'anunciar el retorn de Jesucrist per al 1994 i només era la tardor de 1991. Negant-se a complir amb aquesta demanda, en nom de l'assemblea, el pastor va pronunciar la meua eliminació oficial del registre de membres de la comunitat adventista.

Com es va fer impossible, el 1991, la fe en el retorn de Jesucrist per al 1994, mentre que un anunci molt menys discutit va reunir 30.000 ànimes creients als EUA, a la tardor de 1844? El factor temps i els seus estralls són els únics responsables. Jesucrist i els seus apòstols van profetitzar els darrers dies, el refredament de la pietat, la quasi desaparició de "l'amor a la veritat". Entre 1873 i 1994, van passar 120 anys, la durada d'una vida humana rebel decidida per Déu en temps de Noè, segons Gènesi 6:3: " *I Jahvé va dir: **El meu esperit no lluitarà amb l'home per sempre**, perquè també és carn, però els seus dies seran cent vint anys* ". D'acord amb aquesta declaració, al final de 120 anys d'activitat adventista oficial, Déu va retirar el seu esperit de l'adventisme institucional oficial. Però igual que Noè va sobreviure al diluvi amb 7 persones, l'adventisme i la seva missió profètica van sobreviure a aquest vòmit col·lectiu oficial. He estat el custodi de les revelacions sublimes que, des del setè cel, l'Esperit del Mestre del Temps em porta i em fa descobrir per compartir-les amb vosaltres. Com a les noces de Canà, Jesús ha guardat el seu millor vi per a nosaltres fins al final. El privilegi que se'ns ofereix és immens, incommensurable i il·limitat, com el Déu del Temps que l'ofereix amb la seva eternitat.

En rebutjar el 1991 l'arbre que constituïa l'anunci del retorn de Jesús per al 1994, l'adventisme va rebutjar el bosc que representava els 34 capítols de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi, que l'obra "L'Apocalipsi de la Setena Hora" els presentava perfectament il·luminats i descodificats, per l'únic codi indicat per la Santa Bíblia i només ella. I és sens dubte allà, en aquest error imperdonable, que Déu va trobar de manera justa i irreprotxable, la justificació per condemnar la seva manca d'intel·ligència que el deshonra. En el llenguatge popular actual, aquest comportament estúpid s'expressa amb la fórmula: "llançar el nadó amb l'aigua del bany". Déu no pot acceptar ser representat per un testimoni de bogeria com aquest, ell, que és la Font i el Mestre del Temps i la Intel·ligència.

Quan el seu concepte de temps no està restringit i limitat pels nombres establerts per Déu, l'home considera el temps que té al davant com a il·limitat. És per això que està condemnat a la desil·lusió i a veure com tot el seu fals concepte d'existència s'esfondra sobtadament. La seva vida mateixa cessarà bruscament en una destrucció col·lectiva, tot i que Déu ho va anunciar en les seves profecies. Però la mirada dirigida cap al futur desconegut podria, en cas de necessitat, ser entesa, però l'home científic mira al passat amb aquesta mateixa idea falsa i formula hipòtesis que donen a la Terra centenars de milions d'anys, mentre que celebrarà el seu 6000è ^{aniversari} a la propera primavera del 2030. Però qui podria impedir que el ximple pateixi les conseqüències de la seva lliure elecció? Jo no; i si Déu mateix el jutja digne del seu destí, no sóc responsable de la seva pèrdua.

Segueixo sent "un guardià dels meus germans i germanes humans" però no més enllà de la seva pròpia elecció feta en completa llibertat, perquè "ningú està obligat a fer l'impossible" i "tothom se'n va al llit com fa el llit"; quina saviesa útil en aquestes dites populars!

El factor "temps" és a l'origen dels canvis, i en primer lloc, Déu va veure com la seva existència canviava enormement al llarg del temps. I mentre esperava el millor, va suportar el pitjor. I la seva vida encara és comparable a la nostra en aquest sentit, ja que Déu va triar vincular la vida terrenal a la seva vida celestial. Les va unificar encara més a través de la seva encarnació en Jesús. I en l'espai de set dies, Jesús va ser proclamat Rei dels jueus i rebut amb glòria pel mateix poble que va cridar al procurador romà Ponç Pilat una setmana després: "Crucifica'l, crucifica'l", el dia de la seva mort voluntària. El temps, però, no és l'únic responsable del canvi, ja que és el pecat el que el causa. De fet, en l'eternitat que precedeix i la que ve, Déu no canvia, però la prolongació de la felicitat eterna serà deguda a l'eliminació completa dels autors del canvi, els pecadors celestials i terrenals. Perquè per aconseguir l'objectiu que es va fixar, Déu va haver de classificar, seleccionar i eliminar les seves criatures segons la seva conformitat amb el model adaptat per a la vida eterna on els valors mai canviaran.

La història de la vida celestial que va precedir la creació terrenal no s'ha escrit perquè les condicions celestials no van causar grans canvis visibles. La seducció i la conquesta de Satanàs de les ànimes dels àngels es van sentir dolorosament en els pensaments i les ments dels àngels fidels a Déu. Però a la terra creada per al pecat, els canvis de situacions es van fer visibles, en primer lloc el pas de la perfecció original a la imperfecció lligat a la maledicció del pecat. La seducció es va fer clarament visible i identificada per l'establiment del principi de la mort aplicat a tota la creació terrenal. A la terra del pecat, el progrés del mal es va fer molt evident, i així, a mesura que els " dies " segueixen les " nits ", els temps de " llum " van seguir els temps de més o menys " foscor ", en alternança permanent i perpètua. En la seva contínua recerca del règim i sistema ideals, el món del pecat construeix, destrueix, aixeca i reconstrueix diferents models. Però persegueix un miratge que s'allunya cada cop més d'ell, perquè no ha entès que el problema de la humanitat és el pecat que hi ha en l'home. Déu ho va entendre tan bé que es va encarnar en Jesucrist, " **per posar fi** " a la seva dominació tirànica i assassina. Això és el que va dir a Dan. 9:24, i no podria ser més clar: " *Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teva ciutat santa, **per acabar la transgressió i posar fi als pecats** , **per fer la reconciliació per la iniquitat i introduir la justícia eterna** , per segellar la visió i la profecia, i per ungir el Sant dels Sants* ". La mort de Jesús va pagar primer el preu que el pecat original devia a la llei transgredida de Déu, però el problema del pecat només es resol parcialment en això. Afortunadament, Jesucrist va oferir com a sacrifici una vida perfecta lliure de tot pecat, una justícia perfecta que li dona el dret de ressuscitar-se. I és en virtut de la seva justícia perfecta ressuscitada que pot resoldre definitivament el problema del pecat, destruint els pecadors que continuen sent portadors dels seus pecats.

Déu, l'únic Mestre del temps, ha donat al diable i al pecat 6.000 anys per donar fruits. Ha fet del temps la seva arma formidable, que actua poderosament

després de 4.000 anys i 2.000 anys més tard. En aquestes dues poderoses intervencions, haurà resolt completament el problema del pecat. Però el setè mil·lenni jugarà un paper indispensable, ja que permetrà als sants escollits jutjar els rebels destinats a patir la " *segona mort* " en el Judici Final. Així, quan acabi aquest setè mil·lenni i els caiguts rebutjats per Déu hagin estat destruïts i aniquilats definitivament, acabarà la setmana profètica de set mil·lennis. Déu podrà llavors restaurar la terra a una aparença paradisiàca perfecta i gloriosa per viure-hi entre els seus redimits eternament.

Ara he de corregir la idea errònia generalitzada sobre el que Déu anomena " **posar fi al pecat** ". Perquè molts atribueixen el compliment d'aquest projecte únicament al Messies Jesús. Com si es tractés de la satisfacció de Déu d'un caprici després del qual les seves criatures serien lliures d'actuar en completa llibertat i autoritzades a pecar. No! Déu no és capritxós sinó summament exigent. I el que exigeix dels seus elegits, als quals accepta salvar, és que renunciïn a pecar contra ell i les seves ordenances, els seus manaments, les seves lleis. Només hi ha fi al pecat quan el pecador ja no peca, o si més no, ja no peca, voluntàriament. I és precisament per obtenir legalment el dret d'ajudar els seus elegits a no pecar més que Déu es va oferir com a sacrifici en Jesucrist. Per tant, la seva mort expiatòria era necessària perquè els seus mateixos elegits deixessin de pecar. Així doncs, aquestes paraules pronunciades per Jesús, a Joan 15:5, prenen tot el seu significat: " *Jo sóc la vinya, vosaltres sou les sarments. El qui roman en mi i jo en ell dóna molt de fruit, **perquè sense mi no podeu fer res*** ". Jesús ho va dir i els seus veritables escollits ho creuen i ho experimenten cada dia de les seves vides.

"Amb el temps, tot canvia, tot passa, tot es cansa, tot es trenca", diu una altra dita, i és tan cert per a totes les coses materials. Però la vida humana no es basa només en valors materials i grans canvis es produeixen amb el temps per altres raons mentals i morals quan els valors defensats deceben els qui els defensen i els justifiquen. D'això en resulten canvis en les orientacions polítiques, en última instància amb els mateixos resultats decebedors. El pessimisme s'apodera de les ments, i els éssers humans ja no saben on acudir. En aquest país de França on vaig néixer, enormes canvis han modificat la seva composició ètnica. I recordo que en l'època de la meua infància, només hi havia dos nens negres a la meua ciutat de Valence, o negres com era apropiat dir en aquell moment abans que la norma americana s'imposés a distorsionar la nostra cultura. En aquell moment, la Negritud identificava una raça per la seva tendència majoritària a les particularitats morfològiques, però no s'emfatitzava el color negre. Recordo de nou aquí que no hi ha cap altre color que el blanc i el negre amb diversos colors intermedis de complexions més o menys courees a causa de la sang, perquè sota aquestes pells de diferents aspectes flueix la mateixa sang i funcionen els mateixos òrgans. La història humana ha portat nacions poderoses a dominar la terra en el seu temps, tal com Déu recorda en les seves profecies revelades al profeta Daniel. I recordo als puristes que Déu mateix no s'imposa cap tabú, el seu límit és l'eficàcia o la ineficàcia. És per això que, en la seva saviesa divina, explota tots els mitjans disponibles per dirigir les seves lliçons als éssers humans. A Apocalipsi 2:12, compara l'estratègia del diable entrant a l'església cristiana amb la del "cavall de Troia", és a dir, a "Pèrgam", el presumpte lloc on es

trobava la ciutat de Troia de la llegenda grega del poeta Homer. I avui, en el nostre temps, els nostres líders, l'actual "Ulisses", haurien d'haver-se inspirat en el seu exemple, ell que es va fer lligar al pal del seu vaixell, per resistir els cants de les sirenes als quals es poden comparar els crits americans, polonesos i ucraïnesos, en particular els del president Zelenski, amb el mateix objectiu de perdre i matar les seves víctimes seduïdes. La nostra societat europea té un origen grec, i el nom Europa prové del grec "europos", que significa: allò que s'inclina o llisca fàcilment. El prefix "eu" denota facilitat. Qui pot negar que, en la seva temperada ubicació geogràfica al globus, la vida europea no s'ha fet més fàcil? Les altes muntanyes dels Alps regaven les seves planes, i França es va beneficiar especialment amb cinc rius principals, de nord a sud: el Rin, el Sena, el Loira, la Garona i el Roine. La prosperitat va enriquir aquests països i els va convertir en dominadors dels altres països de la terra. I aquesta facilitat va ser explotada pel diable, el nostre enemic mortal, per desenvolupar, a Europa, el poder religiós papal romà, l'autèntica caricatura distorsionada de l'ideal exigit pel seu adversari mortal, el gran Déu Creador. I la seva profecia de Daniel ens ho confirma... amb el seu acord, o més precisament, segons la seva voluntat sobirana. Com el riu que segueix el seu curs des de la seva font, la humanitat segueix el seu destí ineludible, que el Déu Creador va profetitzar, coneixent el seu desenvolupament en els seus més petits detalls. Així doncs, penseu que els grans canvis que tenen lloc davant dels vostres ulls només estan aconseguint el que Déu volia aconseguir; perquè l'última paraula serà per a ell.

El nom Europa significa: **allò que es doblega o relisca fàcilment**, però Déu beneeix aquell que es manté dret en el sentit de fermesa i rectitud moral i religiosa. Europa estava, doncs, destinada a caure fàcilment en rebre del diable "*honors, poder i domini sobre les nacions de la terra*", és a dir, totes les coses que havia proposat a Crist, "*si acceptava inclinar-se davant seu i el reconeixia com a amo*". Jesús va rebutjar aquesta oferta, però el primer papa en el càrrec, l'intrigant Vigili, la va aprofitar, l'any 538. I a Apocalipsi 13:2, Déu confirma la cosa, dient: "*La bèstia que vaig veure era semblant a un lleopard, els seus peus eren com els d'un ós, i la seva boca com la boca d'un lleó. El drac li va donar el seu poder, i el seu tron, i una gran autoritat*". Una primera lliçó revela que l'associació de la monarquia i el catolicisme reuneix les característiques dels imperis universals que es van succeir fins a ell. En l'ordre regressiu, té el pecat (les taques) i la velocitat d'acció del "*lleopard*" grec; els "*peus*" conqueridors de l'"ós" dels medes i els perses, i "*la boca del lleó*", és a dir, "*l'arrogància i l'orgull*". » « Paraules » ja imputades a Dan.5:20 al rei Nabucodonosor, el « *lleó amb ales d'àguila* » de Dan.7:4. Aquest vers ensenya dues lliçons més, a causa de la doble identificació del « **drac** »: al mateix « **diable** » segons Apocalipsi 12:9; i a la fase imperial de Roma, segons Apocalipsi 12:3. Després, Apocalipsi 13:4 confirma el fet: « **I van adorar el drac, perquè havia donat autoritat a la bèstia ; van adorar la bèstia, dient: Qui és com la bèstia, i qui pot fer la guerra contra ella?** » En la seva subtileza profètica, l'Esperit del Déu vivent denuncia, alhora, el relleu del poder romà que passa de la forma imperial a la seva forma papal, i el suport de les dues experiències successives per l'autoritat del « **diable** ».

Amb el temps, els éssers humans van sentir que havien escapat del despotisme dels emperadors romans, però només va ser per recaure sota el despotisme del règim papal romà que, per cert, va conservar com a títol el mateix nom maleït per Déu; en llatí: Pontifex Maximus; en francès: el Sobirà Pontífex. El papa romà va prendre llavors com a títol un nom igualment maleït, el número del qual és 666: en francès: El "Vicari del Fill de Déu"; i en llatí: "VICARIVS FILII DEI"; $V=5+I=1+C=100+I=1+V=5 = 112$ $I=1+L=50+ I=1+I=1 = 53$ $D=500+I=1 = 501+ 53+ 112 = 666$. Amb la maledicció de l'Església Catòlica Romana Papal identificada, entesa i acceptada, la identificació d'altres religions maleïdes es fa fàcil. Es desemmascaren fent una aliança amb ella; confirmant així aquella altra dita: "Digues-me amb qui et relaciones i et diré qui ets".

El despertar de l'odi

Des del 2020, el món ha estat sotmès a una enorme agitació, i la humanitat occidental descobreix, dia rere dia, que la seva esperança de pau mundial està desapareixent davant seu. No obstant això, inconscient del projecte destructiu que la preocupa en el programa de Déu, la gran majoria vol creure en la resolució de conflictes mitjançant negociacions pacífiques. Però què està passant realment al nostre món? Déu i els dimonis estan despertant tots els vells odis acumulats al llarg dels segles. L'home modern es creia amo de les seves decisions i pensava que era capaç de trobar solucions a tots els problemes de relació mitjançant el compromís. A França, després de la revolta juvenil del maig de 1968, els que estaven al poder pensaven que podien resoldre aquests problemes de relació empenyent cada cop més els límits de la llibertat sexual, els excessos dels quals van crear les normes abominables legalitzades avui. Les coses van començar així. Després de 1945, França va voler oblidar la seva ocupació per part d'Alemanya i va acceptar construir els fonaments de la UE amb ella. Però acceptar aquests compromisos havia de ser rendible, perquè la perspectiva d'obtenir enormes beneficis dominava les ments dels europeus, inclosa l'elit política francesa. Fora d'Europa, als països colonitzats d'Àfrica i als països àrabs, la perspectiva no era la mateixa. Aquests països es van veure obligats a sotmetre's a la llei del més fort, que en aquell moment eren les potències europees, en particular Anglaterra, França, Bèlgica, Itàlia i Portugal. I va ser després d'haver de lluitar contra els colonitzadors que aquests països colonitzats van recuperar la seva independència. Com que les guerres colonials tenien un cost financer, humà i humanitari molt elevat, aquestes potències finalment van renunciar a les seves reivindicacions colonials, i les guerres van seguir unes relacions hipòcrites. Oberts al comerç global, els europeus estaven cegats per la seva pau comercial oportunista i preferien consumir i enriquir-se en lloc de preocupar-se pels estats d'ànim dels països injustament explotats. Avui, aquests antics països, com la Xina, l'Índia, els països àrabs, els africans i els països sud-americans, representen la majoria de la vida a la Terra. Aquestes noves potències ara fan sentir la seva veu, i sembla que ja no accepten la supremacia imperialista dels Estats Units.

És imperialista Amèrica? Sí! Però no com l'Imperi Romà, que va aixafar els pobles massacrant els combatents de la resistència. L'imperialisme americà

rarament utilitza els seus combatents; successivament, contra Corea, Vietnam, Iraq, Somàlia, Sèrbia, Afganistan, la majoria d'aquestes guerres es van perdre i van acabar amb una retirada voluntària americana. A part del cas de l'Iraq, els seus adversaris eren guerrers mal equipats; aquestes guerres van ser més guerres de guerrilles que guerres. I una rere l'altra, va quedar clar que cap país era capaç de derrotar una revolta nacionalista, per gran que fos. De fet, els EUA permeten que les nacions visquin lliurement a la seva terra sense ocupar-la. Perquè el seu únic valor, ideològicament, és el capitalisme, i és el seu model capitalista el que Amèrica busca que adoptin tots els seus aliats internacionals. El capitalisme és, per als EUA, el vincle universal ideal. Permet préstecs lucratiu amb interessos que enriqueixen els seus bancs i els seus fons de pensions, que paguen les pensions dels seus empleats. Els diners produeixen diners, cosa normal per a un banquer, però al nostre món, és tota Amèrica la que actua com a banc mundial per a totes les nacions de la terra. I "qui demana prestat mai serà tan ric com qui li presta". D'altra banda, si no retorna el seu deute, el prestatari queda completament arruïnat i els seus béns es converteixen en els del prestador. Aquest principi justifica l'estat actual de França, dels països europeus i, encara més, dels països del tercer món. He de recordar-vos de nou que els EUA estan marcats pel seu origen religiós protestant predominantment calvinista, i aquest reformador dur i cruel, anomenat Joan Calví, creia que la riquesa era un do de Déu, un signe de la seva benedicció. Us deixo a vosaltres jutjar aquest pensament, sabent que Déu va escriure a la seva Bíblia a 1 Tim. 6:10: "*Perquè l'amor als diners és l'arrel de tots els mals*". I aquest mal és tan antic com el món, però en inventar els diners, els éssers humans els han afavorit molt. Perquè a la terra del diable, els diners ja no són el mitjà d'intercanvi molt pràctic dels seus orígens. S'han convertit en una finalitat en si mateixos; és a dir, un obstacle per als cobdiciosos i els egoistes. Es compara amb raó amb un líquid, perquè funciona segons la llei dels vasos comunicants; qui pren massa per a ell mateix redueix la part que va als altres. I qui estima els diners és insaciable; per tant, no se'n pot curar. La conseqüència per a tothom és l'augment perpetu del cost de la vida, particularment perjudicial per als països del tercer món.

Els odis recents de la nostra societat global es basen, doncs, essencialment en aquesta paraula: colonització. I amb l'augment del nombre d'humans educats a tot el món, les ments disperses s'adonen que, malgrat la independència nacional concreta, la colonització de les ments i els pobles humans ha continuat en aquesta forma financera. Això explica l'auge d'un front hostil contra el capitalisme americà i europeu occidental. Els responsables ja han estat identificats i aviat seran els objectius de la ira d'aquesta hostilitat. Tot i que és capaç de despertar una gran ira, la causa econòmica i política no és la causa més forta de l'odi, perquè es basa en una frustració principalment humana que els esperits dels dimonis poden, tanmateix, explotar exacerbant-la. L'odi més terrible és religiós.

Per què la religió desperta odi? Primer, perquè la vida es basa en un vincle que connecta l'home amb l'únic Déu Creador. Això dóna a la religió la seva importància suprema per sobre de tots els altres criteris. Tot comportament humà depèn de l'estat de la seva relació amb Déu. I l'ésser humà que no ha construït una bona relació amb Déu està subjecte al seu enemic, el diable. I aquesta és

precisament la segona explicació. Perquè, de fet, el desenvolupament de les falses religions es deu a l'activitat del diable, l'home condemnat en llibertat condicional, jutjat per Déu. L'odi d'aquest àngel en llibertat condicional arriba a un punt àlgid sense precedents. Sobrevisu amb els seus seguidors angelicals només per expressar el seu odi cap a Déu i tota la humanitat. Perquè encara es beneficia de l'oferiment de la gràcia de Crist, mentre que ja no té la possibilitat d'escapar de la seva condemna mortal. Per aconseguir els seus objectius, amb els seus dimonis, utilitza ànimes humanes que no el veuen i no són conscients que els seus pensaments sovint són els seus, mentre que inspirats pels dimonis, es converteixen en llores utilitzats com " **la serp** " del Gènesi a través de la qual el mateix diable s'expressava. Inspirats per les seves mentides, les seves víctimes humanes creuen que estan defensant la seva opinió personal fins al punt que Jesús va declarar, a Joan 16:2-3: " **Us expulsaran de les sinagogues ; i de fet, arriba l'hora que qui us mati pensarà que està servint a Déu. I faran això, perquè no han conegut ni el Pare ni a mi** ". I us recordo que jo mateix vaig ser expulsat oficialment, és a dir, " **exclòs** ", de la institució Adventista del Setè Dia, a Valence, França, a causa del " **testimoni de Jesús que és l'esperit de profecia** ", segons Apocalipsi 19:10. En aquest versicle, Jesús ens dona l'explicació d'aquesta decisió dels líders adventistes: " **I faran això perquè no han conegut ni el Pare ni a mi** ". Així, el veritable significat de la vida és religiós, però només és beneficiós si condueix a la comunió real amb Déu; cosa que és rara i condicional. Malauradament, fora d'aquesta condició estreta i única com ensenya Jesús, els aspectes de les falses religions són innumbrables i, davant la veritat, són molt intolerants. És aquesta forta intolerància la que més revela la situació real, però oculta, de l'existència. Si Déu i el diable no existissin, els éssers humans no es veurien impulsats a un comportament intolerant. En realitat, no hi ha cap justificació perquè l'home es negui a veure el seu proïsme actuar de manera diferent d'ell. La història acaba de demostrar que, quan Déu ho vol i ho permet, són possibles 77 anys de pau civil (1945-2022) i 150 anys de pau religiosa (1844-1995). Europa i tot el món occidental s'han beneficiat d'ambdós tipus de pau.

Les civilitzacions gregues i romanes van demostrar al seu torn que la proliferació de religions i falses deïtats no plantejava grans problemes conflictius per a les seves poblacions. Tothom era lliure de servir i adorar la deïtat que triés. Però aquest comportament va canviar bruscament quan es va ensenyar la fe cristiana. Això té la seva explicació: a diferència dels falsos déus, el veritable Déu no comparteix; és gelós i exigeix exclusivitat als cors dels seus escollits, cosa que de sobte es va fer molt rara. Però aquest Déu gelós també és l'amor perfecte personificat, de manera que la seva ira venjativa contra els seus enemics és rara. Els seus escollits reflecteixen l'amor d'aquest Déu, " **compassiu, abundant en bondat, lent per a la ira** ", tal com descriu el seu nom a Nombres 14:18: " **Jahvè és lent per a la ira i abundant en bondat, perdonant la iniquitat i la rebel·lió; però no deixarà sense culpa el culpable, visitant la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació** ". Aquest veritable amor és el segell distintiu de la veritable relació restaurada amb Déu pel sacrifici expiatori de Jesucrist. Però aquest veritable amor és absent en totes les falsificacions del seu Elegit. L'amor de Déu s'hi predica, però no es reproduïx. A més, els seguidors afirmen estimar

Déu, però testimonien amb les seves obres que no tenen en compte la seva voluntat revelada a la seva santa Bíblia. Qui estima Déu, li dóna prioritat en tota la seva vida i la més petita de les seves revelacions bíbliques desperta tot el seu interès. És perquè no vaig veure aquest fruit en els cristians que m'envoltaven, que no vaig poder demanar el baptisme. Així doncs, quan aquest comportament anormal es va aclarir a la llum de la transgressió del sant Sàbat de Déu, vaig poder comprometre'm amb ell. No hi ha efecte sense causa, ni causa sense efecte. L'home no és un arbre, sinó que com un arbre, dóna fruits. I la bona o mala qualitat d'aquest fruit depèn de la seva naturalesa personal, però també del seu patrimoni intel·lectual religiós. De fet, la llarga pau de 77 anys obtinguda des del 1945 va ser possible gràcies al desinterès religiós de les poblacions occidentals. Els homes es van tornar tolerants únicament pel seu menyspreu pel tema religiós. I Déu va permetre a la humanitat occidental mostrar els seus fruits per complir la demostració de la vida construïda sobre els valors demoníacs del diable. I com diu Prov. 29:18, " *sense revelació, el poble és sense restriccions* ", i " *sense restriccions* ", Occident va arribar a legitimar i legalitzar les abominacions que havia condemnat anys abans. En el context de l'actual desastre econòmic i bèl·lic, les falses religions cristianes recuperaran el seu antic estat mental d'odi. I aquí hem de remuntar segles enrere, per trobar l'any 321 l'abandonament del Sàbat, que és a l'origen de la multiplicació dels aspectes del fals cristianisme. El veritable està en constant conformitat amb l'estàndard establert pels apòstols del Senyor Jesucrist. I des del primer fins a l'últim fals Crist, el Sàbat és ignorat, menyspreat i substituït pel pagà "Dia del Sol Invicte", honrat el primer dia per l'emperador romà Constantí que el va establir i per tots els seus adoradors pagans convertits sota el seu regnat.

Sabeu per què els éssers humans, creients i cristians, subestimen la importància d'observar el Sàbat i altres ordenances divines, que Déu requereix que siguin honorades i implementades? La resposta és molt senzilla: Déu és etern i l'home és mortal. La seva vida és molt curta i, per tant, viu i es construeix a si mateix en la ignorància del que Déu va experimentar abans que ell. Perquè l'any 321, va presenciar el desagradable espectacle de veure els cristians preferint obeir el seu emperador romà en lloc d'a ell, el seu Creador i Pare, el seu Senyor i Mestre i el seu Salvador. El que cap jueu de carn i ossos de la descendència d'Abraham va fer mai, un emperador romà pagà es va atrevir a fer. Va distorsionar i destruir l'ordre del programa salvador terrenal que Déu va gravar en el temps mitjançant el seu establiment de la setmana. El primer dia dedicat al descans no té sentit, perquè Déu no va establir el seu descans al principi de la setmana, sinó només el setè i últim dia de les nostres setmanes. Perquè aquest descans només es pot obtenir al final del temps establert per a la selecció dels seus elegits, és a dir, al final de 6000 anys profetitzats pels primers sis dies de la setmana. A més, la lògica de la intel·ligència ho testifica, el descans només s'aprecia després d'una fatiga moral, esforçadora, en el cas de Déu. Perquè la seva fatiga és causada pel pecat practicat abundantment a tota la terra per tots els éssers humans; mentre que Jesucrist va venir a oferir la seva vida en una creu erigida pels romans per, precisament, " **posar fi al pecat** ". Òbviament, no ho va aconseguir, a nivell col·lectiu d'una manera evident. Però la seva proposta s'adreça individualment a cadascuna de les

seves criatures humanes escampades per la terra, i això explica el feble resultat observat que ell mateix havia profetitzat quan va dir, a Mateu 22:14: "**perquè molts són cridats, però pocs són escollits**". Déu no obliga ningú a obeir-lo per ser salvat per ell. Qui no dubta a forçar mitjançant la persecució, la tortura i la mort és Satanàs, l'enemic del campament de Déu. És per això que qualsevol religió que persegueix no és de Déu sinó del diable. Si la religió persegueix, és perquè no té cap relació amb el veritable Déu, l'amor i la justícia. La justícia divina s'ofereix només en nom de Jesucrist, cosa que ja redueix el nombre dels cridats. Aleshores, aquells que Jesucrist justifica donen fruits comparables als seus, i allà la llista dels cridats es redueix encara més. En l'etapa final de la santificació, el cridat es troba en el camí de l'elecció, testimoniant Déu amb una fidelitat indefectible i nodrint-se espiritualment amb tota la llum que ell li presenta. I els seus escollits poden així comunicar-se amb ell, l'Esperit de la veritat que identifica els qui li pertanyen.

En el camp dels falsos Crists, el 7 de març de l'any 321, l'abandonament del dissabte va establir les bases doctrinals de l'actual Església Catòlica Romana. Lògicament, va ser a la mateixa Roma on el decret imperial de Constantí I ^{va ser} poderosament implementat pels pagans falsament convertits a la fe cristiana. L'església cristiana oficial estava representada per aquests nombrosos falsos cristians, i els números són llei. En haver posat fi a les persecucions contra els pagans, l'emperador Constantí s'havia guanyat la seva estima i així havia adquirit la reputació de pacificador. Però això només era un parany, ja que el seu cor va romandre pagà i dominant. Tant és així que, un cop promulgat el seu edicte, va perseguir i castigar severament els cristians que volien romandre fidels al dissabte santificat per Déu. I sabem que el diable mai ha renunciat a perseguir els veritables elegits de Déu. Tanmateix, només ho pot fer quan Déu li ho permet. Tanmateix, ens hem beneficiat de la pau religiosa imposada per Déu des del 1844 i va cessar el 1995 amb els atacs dels grups musulmans islamistes. El 2022, vam presenciar un enfrontament important entre dues religions cristianes, el catolicisme i l'ortodòxia, que ja es van enfrontar a l'antiga Iugoslàvia als anys 40 i 90; un tema d'odi que només espera ser despertat. En l'actual guerra a Ucraïna, trobem el president nord-americà Joe Biden, líder catòlic d'una nació oficialment protestant, la Ucraïna catòlica i ortodoxa, i la Rússia ortodoxa recolzada pels txetxens musulmans. I cal entendre que la principal causa del nacionalisme és el compromís religiós, fins i tot ateu, dels homes. En el moment en què Déu ho mana, els dimonis desperten en les ments humanes el desig d'eliminar aquells que no s'assemblen a ells en tots els àmbits, polític, econòmic i religiós. Ja no poden tolerar la diferència dels altres i organitzen separacions i reagrupaments que els nostres contemporanis anomenen neteja ètnica. Però siguin quines siguin les causes humanes, aquests comportaments són fruits de la maledicció divina que ha colpejat tota la humanitat des del pecat d'Adam i Eva. Els recordo que Déu ha donat preeminència a l'home, ja que és a ell a qui s'adreça primer, després que la parella hagi pecat. El seu domini sobre la dona tenia el desavantatge d'haver de ser responsable davant Déu de les faltes que ella podia cometre. Amb el temps, el judici de Déu no canvia i ell encara considera els líders responsables i culpables dels errors que infligeixen a les seves criatures.

La religió establerta a Roma l'any 321, per tant, va adoptar el primer dia de descans dedicat pels pagans romans al culte del "Sol Invicte". En aquell moment, el canvi del dia de descans no es presentava com si tingués la finalitat de celebrar la resurrecció de Jesucrist, tal com s'explica avui a les esglésies dels falsos Crists. L'emperador Constantí no va donar cap altra explicació que aquesta: "ja no hem de judaitzar descansant el setè dia com els jueus". Aquesta ordre de no judaitzar més s'oposava categòricament a l'ensenyament de Crist que deia, al contrari, a Joan 4:22: " *perquè la salvació és dels jueus* ". Aquesta ordre de no judaitzar més va anul·lar els 15 segles de la història de l'antic testament, que realment va començar en temps de Moisès amb la sortida dels hebreus. I en aquestes circumstàncies, aquest poble va viure l'experiència típica de la conversió religiosa. Arrancat del pecat (Egipte), l'ànima humana del pecador està protegida per la sang de Crist (el xai pasqual). Aleshores, Déu la condueix al Mont Sinaí, on l'ensenyà i li fa descobrir les lleis que ha d'obeir (els seus Deu Manaments). Al desert, aïllada amb Déu, aprèn les seves normes de salut i dietètica, i només per a l'antiga aliança, els ritus de les seves festes religioses que la mort de Crist complirà i farà obsoletes. Qui pot afirmar que Déu va organitzar aquestes coses per fer-les inútils? D'aquesta antiga aliança, només desapareixen els ritus que la mort de Crist va complir. El principi d'obediència, per tant, roman intacte, i els estàndards d'aquesta obediència encara es revelen a les escriptures deixades per Moisès i els seus successors beneïts per Déu.

Per adonar-nos plenament de la importància d'aquestes coses, hem d'arrencar-nos de la rutina de la nostra vida quotidiana mundana, que constitueix un teló de fons enganyós que porta a la mort aquells que sedueix i captiva. Déu és invisible, però viu i totpoderós, i només en esperit podem comprendre la seva realitat suprema. La vida celestial es desenvolupa en paral·lel a la nostra, invisible, però igual d'activa, i la descobrirem tal com és, al retorn de Jesucrist, que posarà fi a aquesta limitació ocular que ens ha caracteritzat des d'Adam.

A l'Església Catòlica Romana, el primer dia portava el nom de la deïtat astral, el "Sol Invicte", i sota aquest nom, els cristians sincers identificaven un pecat greu comès contra Déu. És per això que, als països llatins, aquest nom va ser abandonat i substituït pel nom de "Dia del Senyor". Les males accions del diable quedaven així completament emmascarades. Estava vinculat a la resurrecció de Crist, i per tant, el culte del primer dia ja no presentava un problema per als nous conversos. Només que el gran Déu creador estava frustrat i irritat per les seves successives traïcions. Aleshores va reaccionar amb una lògica dramàtica. "Com que aquesta gent que afirma ser la meua salvació afavoreix les ordenances de Roma, que Roma governi sobre ells amb tot el seu rigor!" I així va ser que els cristians infidels van ser lliurats per Déu al règim imperial romà establert el 538. Les condicions del seu establiment el van despullar de tota legitimitat. El primer papa instal·lat va ser un intrigant anomenat Vigili. Va aprofitar la seva relació amb Teodora, la ballarina prostituta amb qui es va casar l'emperador Justinià I ' per obtenir el seu domini religiós sobre l'actual règim catòlic papal. Ja colpejat per la maledicció del nou "diumenge", Silveri, el bisbe de Roma elegit pels cristians infidels de Roma, va ser expulsat i exiliat. Aquí tenim accions més polítiques que religioses que il·luminen el que representarà el règim papal romà a la terra. En

aquell moment, poca gent era educada i els ensenyaments religiosos eren transmesos pels homes del règim papal. En aquests temps de foscor espiritual, els papes es permetran modificar el text dels deu manaments de Déu escrits pel dit de Déu mateix en taules de pedra donades a Moisès. Amb el pretext de promoure la seva memorització, els textos originals són substituïts per frases molt curtes i, d'aquesta manera, els avisos de benediccions i malediccions desapareixen en el nou aspecte presentat. El pitjor ultratge s'imposa al segon manament en què Déu condemna el culte d'imatges i estàtues idòlatres; el papa l'elimina completament. Però per mantenir el número deu, duplicarà el manament sobre l'adulteri, atacant així el pecat de la carn per fer oblidar a la gent el seu pecat contra l'Esperit. El terme "setè dia" del quart manament desapareix, substituït per la fórmula ultracurta: "el dia del Senyor descansareu". En no llegir la Bíblia, les masses convertides s'adhereixen al que els ensenyen els sacerdots. I, per als recalcitants, exploten les amenaces de l'infern, amenaces que són molt reals però interpretades falsament. Perquè sense la intel·ligència de Déu i la comprensió cronològica dels fets revelats a la profecia de l'Apocalipsi, el "*llac de foc* " que no existirà fins al final del setè mil·lenni s'interpreta com un infern permanent on els dimonis fan patir eternament els condemnats en el foc, condemnats a aquest terrible destí. Ara, el Papa afirma poder obrir i tancar l'accés a l'infern. Aleshores es pot entendre per què en temps foscos, els mateixos reis, els senyors i la gent comuna tem el poder papal. Es creuen les afirmacions papals i el règim aprofita la situació per ser servit, honrat i enriquit per les víctimes seduïdes i enganyades per les seves mentides. Així, pot manipular els reis i utilitzar els seus poders seculars per obligar els combatents de la resistència que anomena "heretges" a convertir-se al catolicisme, fins al punt de torturar-los i executar-los, a la foguera o per altres instruments encara més terribles. I el nombre d'aquests "heretges" creixerà considerablement amb les traduccions i la impressió de la Bíblia, que permet als seus lectors descobrir les veritables paraules pronunciades per Déu i els seus profetes. En veure les seves mentides desemmascarades, el règim papal excita l'odi de les lligues catòliques contra els protestants considerats "heretges". Éssers ignorants, convençuts per la legitimitat catòlica, dirigeixen tots els seus atacs contra aquells que els sacerdots els presenten com a éssers habitats pel diable. Inventen i troben pretextos per fer les seves falses acusacions, perquè el pare de les mentides els inspira i els dirigeix sense que ho sospitin. Molts creuen sincerament que honoren Déu expulsant els "impis". I aquest punt és important, perquè al retorn de Crist, el mateix odi cec atacarà els últims elegits de Jesucrist, l'única culpa retreta dels quals serà perseverar en el seu respecte pel descans del sant diví Sàbat del setè dia.

Qui actuarà així en aquest context final? Les mateixes persones que avui justifiquen la pràctica del diumenge del primer dia i rebutgen la legitimitat del dissabte del setè dia. El caràcter més humanista d'avui pot arribar a ser en aquest context final més ferotge que un "*lleó* " amb "*dents* " *afilades* . Això és el que Jesús va profetitzar en imatge a Apocalipsi 9:8: "*Tenien els cabells com els cabells de les dones, i les seves dents eren com les dents dels lleons* " . El context canviarà completament, i els homes rebels estaran exasperats i molt enfurismats

per les " **plagues de Déu** " que els colpejaran tan bon punt acabi el temps de prova: " **les set últimes plagues de la ira de Déu** " presentades a Apocalipsi 16.

L'església papal romana es va comportar així d'una manera monstruosa, i aquests no s'havien de considerar "pecats de joventut", tal com ella ho interpreta. Perquè si les condicions li haguessin estat favorables, encara actuaria de la mateixa manera avui. Mai va renunciar a la imposició de conversions fins que va perdre el suport de les monarquies debilitades pel règim revolucionari francès i les seves famoses decapitacions de caps reials, religiosos i aristocràtics. Déu la va castigar així pels seus crims mentre esperava el Judici Final. Però en el camp protestant, els humans superficialment religiosos van adoptar al seu torn comportaments polítics condemnats per Jesucrist. Van agafar les armes i van retornar cop per cop als combatents de les lligues catòliques. I així és com les successives "Guerres de Religions" van prendre l'aspecte d'una batalla en què s'enfrontaven " **bèsties** " salvatges sanguinàries i carnívores . A Apocalipsi 8:11, Déu culpa d'aquest resultat diabòlic a l'església catòlica papal representada per l'" **estrella** " anomenada " **Assenxi** ": " **El nom de l'estrella és Absenxi; i una tercera part de les aigües es va convertir en absenxi, i molta gent va morir a causa de les aigües, perquè es van tornar amargues** ". Religiós o no, l'odi és contagiós i acaba inflamant multitud d'éssers humans.

Abans d'atacar els "protestants", el règim papal va desencadenar hostilitats contra la religió de l'Islam, que va aparèixer a Aràbia poc després de l'establiment del règim papal romà, és a dir, després del 538. Després de la difusió del catolicisme a Aràbia, el profeta Mahoma va fundar la seva religió: l'Islam, una paraula àrab que significa "submissió". La paraula té un doble significat: l'home se sotmet a Déu, però també ha de sotmetre per la força, si cal, l'incrèdul, al qual uneix tots aquells que s'oposen a la seva concepció religiosa. Ara, amb el pretext d'alliberar els llocs sants històrics de la vida i mort de Crist, el papa Urbà II va ordenar primer a les "Croades" bèl·liques que expulsessin els musulmans d'aquests llocs. La ignorància tant dels alts com dels baixos va portar els reis a llançar-se gelosament en guerres assassines, completament inútils per a Déu, contra els exèrcits dels pobles musulmans. Així, els croats cristians occidentals van perpetrar massacres injustificades. Si els declaro innecessaris, és amb raó, perquè Déu revela a Daniel 9:26 la seva decisió de destruir Jerusalem i els seus llocs sants: "I després de seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat i no tindrà ~~successor~~": **ningú per a ell . El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i el santuari, la santedat, i la seva fi vindrà com per una inundació ; està decidit que les devastacions duraran fins al final de la guerra** ". I aquesta destrucció de Jerusalem es presenta com la conseqüència del rebuig del Messies Jesús pels jueus. Per tant, és voluntàriament que Déu va fer destruir Jerusalem pels romans l'any 70, per tal d'eliminar d'aquests llocs l'interès dels pelegrinatges supersticiosos que la fe catòlica volia restaurar i perpetuar fins al nostre temps; en això transmès pels grups protestants evangèlics formats als EUA. Per tant, es pot notar en aquest fals zel místic, el fruit d'una completa ignorància del que realment representa la fe cristiana. En el nostre temps final, Déu ha fet de Jerusalem un lloc maleït on acudeixen falsos creients de totes les religions del monoteisme. El seu culte a aquests llocs es basa en pura idolatria. I els que fan això repeteixen els

errors dels jueus que van honrar el temple de pedra i van rebutjar el temple de carn i esperit que Jesucrist va constituir.

Les causes de la intensificació de l'odi s'estan intensificant en el nostre temps i en els esdeveniments actuals, en destaco una. De tornada de la Xina, a l'avió que el portava i en presència de periodistes, el president Macron va fer una declaració que va provocar la ira d'alguns dels seus col·legues europeus. Va dir: " El pitjor seria pensar que els europeus hauríem de ser seguidors en aquest tema i adaptar-nos al ritme americà i a una reacció exagerada xinesa... El parany per a Europa seria que en el moment en què aconseguixi aclarir la seva posició estratègica, quan és més autònoma estratègicament que abans de la Covid, es vegi atrapada en una disrupció del món i en crisis que no serien nostres ". És obvi que estava suggerint el cas de l'illa de Taiwan, de la qual la Xina vol recuperar el control. Però aquesta posició en particular irrita nacions com Polònia, que basa la seva esperança de derrotar Rússia en la cohesió de les nacions europees alineades amb la posició americana. Noto en el nostre jove president un esclat de lucidesa sorprenent i sorprenent, perquè la seva posició reproduïx la del general De Gaulle que no volia sotmetre's a la dominació d'Amèrica. Tanmateix, observo que aquesta declaració condemna els compromisos de seguir el líder ja adquirits pels europeus i per ell mateix en l'afer d'Ucraïna. Perquè els nord-americans es van comprometre amb Ucraïna sense preocupar-se de les opinions individuals dels europeus. Així doncs, es pot dir que van reaccionar d'acord amb els seus interessos polítics i econòmics crònicament hostils a Rússia. Tanmateix, el cas d'Ucraïna difereix del de Taiwan, ja que la seva independència va ser reconeguda oficialment i els qui la donen suport ho fan en nom del respecte als drets nacionals que prohibeixen l'agressió contra el seu país per part d'un altre. Aquest no és el cas de Taiwan, que va romandre oficialment xinès i mai va obtenir ni sol·licitar un estatus nacional independent. Com el general De Gaulle, el president Macron voldria liderar una Europa independent, però s'enfronta a la influència d'antics països del bloc de l'Est com Polònia, que odien Rússia i van venir a Europa només per trobar l'escut armat dels EUA. El problema del president Macron és que el seu despertar i el seu desig d'independència europea s'estan produint en el moment equivocat i ja és massa tard. Perquè, havent-se afavorit ell mateix la influència americana a Europa i a França al seu propi país, és massa tard per compensar els errors comesos; Això és encara més cert, ja que Europa està debilitada financerament i el retard en l'armament europeu esdevé irrealitzable, donat el temps que queda abans del seu càstig diví de la " **sesena trompeta** ". A més, estan sorgint dos bàndols que separen les nacions de la UE: el bàndol dels antics països del bloc de l'Est, grans partidaris d'Ucraïna, i el de les nacions fundadores d'aquesta UE, incloent-hi França i, fins a cert punt, Alemanya, que ha romàs molt independent.

Després de les diverses causes de l'odi humà, ara he d'esmentar el despertar d'un odi molt més formidable: el del Déu de l'Amor. Perquè ell ho expressa i ho afirma clarament ja a Prov. 8:13: " *La por de Jahvé és odiar el mal; l'arrogància i l'orgull, el mal camí i la boca perversa, això és el que odio* " . Recordo que l'odi és l'oposat absolut de l'amor i que totes les coses existeixen en absolut oposat. Si Déu va crear l'home a la seva imatge, és perquè ell mateix és a

imatge de l'home, però en la seva perfecta divinitat. Per tant, pot odiar o estimar com pot maleir o beneir. I sobre aquest tema hem d'abandonar aquest missatge transmès pels falsos Crists que diuen: "Déu odia el pecat però estima el pecador". Aquest missatge oblida d'especificar doncs: el pecador que es penedeix i dóna el fruit del penediment; cosa que no correspon, des del 1844, a la situació dels cristians que justifiquen la transgressió dels manaments de Déu; el segon i el quart, entre catòlics i ortodoxos; el quart, també entre protestants i anglicans. Ara, per si sol, des del 1844, el menyspreu mostrat envers el dissabte santificat per Déu els fa culpables de transgredir tots els Deu Manaments, segons Jac. 2:10: "*Perquè qui guarda tota la llei, i tanmateix ofèn en un punt, és culpable de tots*". Dono a aquest versicle el següent significat: qui transgredeix voluntàriament un sol manament de Déu, dóna testimoni que transgredeix el primer dels manaments en què Déu diu: "*No tindràs altres déus davant meu*". Perquè qui desobeeix obeeix un altre déu, el diable, davant la cara del Déu veritable i únic. A partir d'aleshores, totes les altres obediències es tornen vanes. I fins i tot en nom de Jesucrist, la reconciliació amb Déu esdevé llavors impossible.

Des del 1945, el mal no ha fet més que augmentar arreu del món, especialment al camp occidental que va sortir victoriós de la Segona Guerra Mundial. Els químics americans van desenvolupar el "DDT", un insecticida que els va convertir en els primers "**destructors de la terra**" que Déu denuncia a Apocalipsi 11:18: "*Les nacions estaven irracionals, i ha arribat la teva ira, i ha arribat el moment de jutjar els morts, de recompensar els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, petits i grans, i de destruir els qui destrueixen la terra*". » I molt lògicament, « **els qui destrueixen la terra** » ho fan sota el domini del principal «Destructor» o «rei», aquesta paraula destructor es tradueix a l'hebreu i al grec per «*Abaddon i Appolyon*», a Apocalipsi 9:11: «*I tenien sobre ells com a rei l'àngel de l'abisme sense fons, el nom del qual en hebreu era Abaddon, i en grec Apol·lion*». Ja el 1945, els EUA van demostrar ser dignes d'aquest títol de «Destructor» utilitzant primer armes nuclears contra les ciutats d'Hiroshima i Nagasaki. I seran els primers a utilitzar-les de nou per destruir Rússia a la Tercera Guerra Mundial que està prenent forma en el nostre temps. En els nostres temps finals, els EUA han ofert a tot el món un altre instrument del mal: la xarxa de comunicacions per Internet. Han llançat aquesta «teranyina amb fils» sobre els pobles com es llança una xarxa per pescar. Originalment, Internet estava reservat estrictament per a les comunicacions militars americanes. Aleshores, aquesta xarxa es va oferir per a ús civil, gratuïtament i amb llibertat, els nord-americans, i després altres pobles occidentals, van descobrir el plaer dels intercanvis virtuals. Internet ofereix a tothom l'oportunitat de mostrar els seus diversos talents. Fomenta l'orgull i l'esperit exhibicionista. Després el comerç se'n va apoderar, i també els serveis públics nacionals; això va continuar fins que tot el món va ser connectat i posat sota el control de l'inventor, la potència americana. Aquest mal és irreversible, perquè els joves que es desenvolupen amb ell es tornen incapaços de veure el seu aspecte perillós i mortal. Tanmateix, no en falten exemples. Internet fa i desfà les reputacions individuals dels éssers humans. Alguns nens perversos l'utilitzen per culpabilitzar els nens febles i sensibles a través de missatges degradants,

empenyent-los inconscientment al suïcidi. El desig d'agradar s'ha apoderat dels joves; als seus blocs, recullen el nombre de "seguidors" o fans que els segueixen. Així es donen vots a favor o en contra, donant lloc a la falsa impressió de ser importants. I a mesura que aquest mal conquereix les ments, els estàndards del mal també creixen. L'antiga prohibició esdevé legítima i legal. Sense la llei divina, que estableix l'estàndard del bé i del mal, " *el poble no té control* ", i només Déu sap fins a quin nivell pot arribar aquest mal. Així doncs, examinem en aquests versos les coses que despertin l'odi de Déu per la humanitat rebel d'avui.

Isaïes 61:8: " *Perquè jo, Jahvè, estimo la justícia i odio el robatori amb la iniquitat ; els donaré fidelment la seva recompensa i faré amb ells un pacte etern.* "

Jer. 44:4: " *Us he enviat tots els meus servents, els profetes; m'he llevat de bon matí i els he enviat dient-vos: No feu aquestes abominacions que odio.* "

Amós 5:21; 6:8: " *Odio, menyspreo les vostres festes , no puc suportar les vostres reunions .../... El Senyor, Jahvé, ha jurat per si mateix; Jahvé, Déu dels exèrcits, ha dit: Abomino l'orgull de Jacob, i odio els seus palaus ; donaré la ciutat i tot el que s'hi troba.* "

Zacaries 8:17: " *Que ningú pensi malament contra el seu proïsme, i no estimi un jurament fals, perquè totes aquestes són coses que odio* " , diu Jahvé.

Malachi 2:16: « *Perquè odio el divorci* », diu Jahvé, el Déu d'Israel, « *i el qui cobreix el seu mantell amb violència* », diu Jahvé dels exèrcits. Per tant, *gardeu el vostre esperit i no sigueu infidels !* »

Ap. 2:6: " *Tanmateix, tens això: que avorreixes les obres dels nicolaïtes, obres que jo també avorreixo .* "

En resum, Déu odia tot allò que s'oposa als seus valors, que s'expressen mitjançant l'amor fidel i veritable, és a dir, l'amor i la veritat, tal com es van encarnar i manifestar en Jesucrist i que vol trobar en els seus escollits fins a la fi del món segons Ap. 3:14: " *A l'àngel de l'església de Laodicea escriu: Aquestes són les paraules de l'Amén, el testimoni fidel i veritable , el principi de la creació de Déu: "Aquell que era " el començament de la creació de Déu "confirma els seus valors" en el moment del final "de la història d'aquesta creació terrenal divina.*

L'odi diví no es va despertar sense causa, perquè l'aparició del virus de la Covid-19 el 2019 a la Xina va ser la resposta de Déu al president xinès, perquè havia expressat el desig i el pla de modificar el text de la Santa Bíblia. Després, el retorn de la guerra a Europa es va aconseguir a Ucraïna. I aquí també no és sense raó. Aquest país, ebre de llibertat, vivia en una situació anàrquica, incapaç de trobar un equilibri polític, tot el règim era corrupte i s'hi practicaven i desenvolupaven abominacions monstruoses. Vaig recollir de Joel, el meu germà en Crist, un excel·lent documentalista, testimonis esgarriuosos sobre el que estava passant a Ucraïna. I sense entrar en detalls, aquest testimoni per si sol ens permet entendre per què la ira de Déu va caure sobre aquest poble ucraïnès. Polítics rics cometien frauds i amb un amic, fill d'un oligarca, un home poderós, van cometre un centenar d'assassinats. Identificats, van ser alliberats i els crims es van repetir; Rarament s'ha arribat a un nivell de corrupció així... potser i només, a Sodoma i Gomorra, ciutats on la vida sexual pervertida i els assassinats eren la norma que

s'havia tornat insuportable per a Déu. No és, doncs, sense raó que la guerra nuclear imminent va començar en aquest país, Ucraïna. També sabem que el seu jove president, elegit des del 2019, l'any de la Covid-19, va ser un actor popularitzat per les seves excentricitats públiques vulgars i sexualment perverses. Va encarnar tot sol el mal de tota la societat moderna separada de Déu. També va ser a Ucraïna on van aparèixer les audaces Femen sexistes, exhibint els seus pits nus, utilitzant els seus cossos per publicar els seus vulgars lemes feministes. I a més d'aquestes coses, el mal nazi heretat de la Segona Guerra Mundial va brillar oficialment allà, representat pel grup Azov, heretat del líder nazi Stepan Bandera; però aquest nazisme encara no tenia com a objectiu el judaisme. Fins i tot vaig sentir de dones ucraïneses que el seu país estava lligat a celebracions festives paganes que les delectaven... la copa era plena, el món occidental i la resta dels pobles de la terra hauran de beure-la, fins a l'última gota.

En les darreres notícies, dos fets revelen dos missatges. El primer fa referència a la divulgació de missatges militars secrets per part d'un home de 21 anys que va actuar per "presumir" i impressionar els seus interlocutors web. Per als joves moderns, Internet és un joc en què els reptes són il·limitats. El segon fet fa referència a un vídeo que circula per Internet. Després dels presentats pel grup islàmic anomenat DAESH, aquesta vegada es tracta de la decapitació d'un soldat ucraïnès per part d'un soldat rus envoltat del seu grup armat. La notícia fa tremolar la gent d'horror i terror, però només és la confirmació d'un nivell d'odi que continuarà creixent i generalitzant-se en tots els campaments militars que participaran a la Tercera Guerra Mundial. Les decapitacions constitueixen un tema de "terror" internacional que vincula aquesta "*sisena trompeta*" a la "*quarta*", com Déu revela, atribuint a la "*quarta*" el caràcter de "*segon ai*" que en realitat designa la "*sisena*"; Així doncs, després del terror francès i la seva guillotina de 1793-1794, arriba el "terror" de les decapitacions musulmanes i russes del nostre temps.

Les lliçons que es donen a Daniel, 2 Cròniques i 2 Reis mostren que les tres deportacions dels israelites a Babilònia són d'intensitat progressiva. La nostra Tercera Guerra Mundial és, en les seves proporcions internacionals, comparable a la tercera deportació dels jueus. Així, de la mateixa manera que el tercer atac del rei Nabucodonosor va resultar en la destrucció nacional d'Israel, la Tercera Guerra Mundial pretén destruir l'ordre actual de les nacions del món. Fins aleshores independents, aquestes nacions seran més o menys parcialment destruïdes i perdran la seva independència. Els supervivents del conflicte es posaran tots sota un únic govern universal establert pels Estats Units d'Amèrica, fins al retorn de Jesucrist, que els destruirà.

El Mercat de les Il·lusions

troba aquest "**mercat d'il·lusions**" ? Al nostre planeta anomenat Terra.

Abans de desenvolupar aquest estudi, recordo aquests versos de 1 Cor.2:9 al 15 citats a la Bíblia en què, per l'Esperit, l'apòstol Pau diu: "*Però, com està escrit: L'ull no ha vist, ni l'orella ha sentit, ni han pujat al cor de l'home, coses*

que Déu ha preparat per als qui l'estimen" . Déu ens les ha revelat per mitjà de l'Esperit . Perquè l'Esperit ho examina tot, fins i tot les coses profundes de Déu. Perquè qui d'entre els homes coneix les coses de l'home, sinó l'esperit de l'home que hi ha en ell? Així mateix, ningú coneix les coses de Déu, sinó l'Esperit de Déu. Ara bé, nosaltres no hem rebut l'esperit del món, sinó l'Esperit que ve de Déu , perquè puguem conèixer les coses que Déu ens ha donat gratuïtament . I aquestes coses les parlem , no amb paraules ensenyades per la saviesa humana, sinó amb paraules ensenyades per l'Esperit, utilitzant un llenguatge espiritual per a les coses espirituals . Però l'home natural no rep les coses de l'Esperit de Déu, perquè per a ell són una ximpleria, i no les pot conèixer, perquè s'han de discernir espiritualment. Però l'home espiritual ho jutja tot, però ell mateix no és jutjat per ningú . Perquè qui ha conegut la ment del Senyor, perquè el pugui instruir? Però nosaltres tenim la ment de Crist .

Segons aquests versos, l'explicació de la vida només està en Déu, i per tant està amagada en el secret de la seva invisibilitat. I aquest fet per si sol justifica el títol d'aquest estudi, que em porta a definir la vida terrenal com " **el mercat de les il·lusions** ". En aquesta terra, tots els éssers humans són enganyats pels seus ulls, i tan bon punt analitzen diferents situacions i temes, el seu judici es distorsiona perquè no tenen en compte el criteri fonamental que junts representen el poder, la intel·ligència i la saviesa del Déu Creador que dirigeix i posa totes les coses en moviment. " *L'home animal* " atribueix un paper principal a les causes humanes que només són conseqüències dels errors comesos a Déu.

Els humans no són conscients que, fins i tot quan neguen la seva existència, Déu els dirigeix i els manipula. Quan es proposa una votació pública popular, el resultat final obtingut serà el que Déu vol aconseguir per dur a terme el seu projecte, el seu programa, que es durà a terme sobre tots els pobles de la terra que domina sobiranament. I això afecta tots els pobles, pagans, jueus, cristians i musulmans, escampats per tota la terra. La situació de la humanitat és, doncs, a nivell ocular, veritablement il·lusòria. Els pobles pagans es desenvolupen i, per tant, viuen en la "il·lusió" de la impunitat, però els pobles religiosos fan el mateix, perquè arreu de la terra, cap d'ells es troba en condicions de ser beneït per Déu, com he demostrat moltes vegades en lliçons anteriors.

Per contra, des de l'"home animal", l'"home espiritual", a qui afirmo pertànyer amb les proves aportades, analitza els fets terrenals a partir de les dades prioritàries que representen i mereixen el judici revelat del Déu Creador. Doncs les veritables causes de les conseqüències que veuen els nostres ulls són revelades per Ell. I per a l'"home espiritual", la forma d'aquestes conseqüències importa poc, perquè poden ser de normes molt diferents i l'essencial per a la salvació de les ànimes és conèixer, amb precisió, les raons per les quals la ira de Déu cau sobre els homes i els lliura a la seva maledicció i ruïna, malaltia i mort. Quan Déu decideix colpejar la humanitat, organitza els pobles i els enfronta els uns contra els altres per diferents motius que sovint fomenten el ressentiment despertat per la injustícia. Per portar-los a enfrontar-se, hi ha molts mitjans: reclamar la mateixa terra, una herència, o bé, la discriminació racista o religiosa i altres causes d'injustícia i ira. Totes aquestes coses justifiquen " **el despertar de l'odi** ", un tema tractat en l'estudi anterior.

Aquest " **mercat d'il·lusions** " il·lumina especialment l'explosiva situació mundial actual. En organitzar la seva " *sisena trompeta* ", el nostre Déu només desperta el sofriment causat per Occident durant el llarg període de pau del qual s'ha beneficiat i que ha utilitzat per dominar colonialment els altres pobles de la terra durant molt de temps. Perquè, gràcies a la seva victòria sobre els seus enemics de l'Eix alemany, italià i japonès, Occident, liderat pels EUA, va imposar els seus valors, les seves lleis internacionals relatives a les nacions i el comerç. En absència d'una potència compensatòria d'igual força, aquests valors occidentals van ser considerats i imposats com a valors internacionals. Però avui, aquest estat de coses està sent denunciat i desafiat per Rússia, Xina, Índia, Iran, molts pobles africans i els països més grans de Sud-amèrica. Tots beneficiats del llarg període de pau, tots aquests països s'han enriquit i ara exigeixen que els occidentals tinguin realment en compte les seves opinions. I és clar que comparteixen en comú l'odi als EUA dominants i imperialistes, el capitalisme dels quals, nascut a Anglaterra, va justificar el desenvolupament colonial que els va explotar durant molt de temps.

Hi ha alguna cosa més " **il·lusòria** " que veure els pobles occidentals construint projectes durant els propers cinquanta anys, quan a la vida humana a la nostra Terra encara només li queden set anys? Aquesta xifra de cinquanta anys em porta a assenyalar-vos que a la Bíblia, la durada de quaranta-nou anys, o set vegades set anys, representa el que Déu anomena un jubileu. Tanmateix, 49 anys, o un jubileu complet, van passar entre dues crisis financeres causades per importants crisis energètiques: l'augment sobtat del 40% del preu del petroli el 1973 i l'augment sobtat, encara no quantificat, del preu del gas i l'electricitat el 2022. Però aquesta vegada, l'única culpable és la cega i dòcil conformitat europea. Ja que va ser seguint la decisió dels EUA que la Comissió Europea va adoptar les sancions contra Rússia i, per tant, en primer lloc, la negativa a utilitzar el seu gas venut a un preu avantatjós per l'empresa russa Gazprom. Qui es va beneficiar del delictes? Als proveïdors americans i noruecs que el van substituir.

D'altra banda, els drets de Rússia i Ucraïna sobre el país d'Ucraïna són molt discutibles. Perquè Ucraïna, que es va independitzar el 1990, estava composta en part per polonesos i ucraïnesos i també per una part important de russos. I quan es va produir la fractura amb el "derrocament" del president rus electe, alguns russos van optar per romandre ucraïnesos encara que això signifiqués lluitar contra Rússia; cosa que converteix aquesta oposició en una guerra civil, en la qual Occident no tenia res a fer per intervenir. És probable que també passés el contrari, perquè quan esclata una guerra civil en un país, es presenten tots els escenaris, i la situació també s'oposa a opcions religioses tan maleïdes per Déu com les altres. Es provoca així un gran desordre, que s'oposa a legitimitats efectives molt reals. Davant d'aquesta situació inextricable, la saviesa aconsella cenyir-se només a les causes que Déu dona a la seva organització d'aquest conflicte. I la seva resposta no està en la vida il·lusòria, sinó que es dona a la Bíblia, en la seva revelació construïda successivament i complementàriament sobre Daniel i l'Apocalipsi. I què descobrim en aquestes revelacions? La maledicció del cristianisme colpejada per Déu des del 7 de març de l'any 321, pel seu abandonament de la pràctica del sant Sàbat del setè dia santificat per Déu des

de la creació del món. Aquesta és l'única lliçó que hem de retenir dels 34 capítols dels llibres de Daniel i Apocalipsi. Però presentant les coses d'aquesta manera, no disminueixo la seva importància; al contrari, l'elevo al nivell més alt. Perquè l'Evangeli i la salvació en Crist són coses clarament explicades en els altres escrits bíblics de l'antiga i la nova aliança. El paper d'aquests dos llibres profètics, Daniel i Apocalipsi, és revelar aquest abandonament del Sàbat que les falses religions cristianes han practicat sense adonar-se de com de cares estan pagant les conseqüències. I si no tenen coneixement d'aquestes conseqüències, és perquè Déu les ha revelat, només, en aquests dos llibres profètics les explicacions dels quals són ignorades per ells i els seus exegetes. **El mercat de la il·lusió** els ha portat a interpretar aquestes conseqüències com a simples fets històrics a causa de les imperfeccions dels éssers humans. Però el càstig diví no és un simple fet humà perquè porta un missatge acusatori: peques contra Déu. Aquest és el cas de totes les " **trompetes** " presentades a Apocalipsi 8 i 9. Des de l'any maleït 321, han colpejat el cristianisme europeu infidel i la causa principal va romandre desconeguda per a la humanitat fins al 1844. I si Déu no hagués pres la iniciativa de revelar-ho al seu poble adventista provat i seleccionat a partir d'aquella data, encara ho ignorariem. La idea mateixa em fa tremolar d'horror. Perquè tantes veritats s'adjunten a aquest dissabte santificat per Déu, justificant la seva altíssima santificació! Podríem haver ignorat que va profetitzar el setè mil·lenni on els sants escollits entraran a jutjar, al cel, els malvats morts que jeuen o desapareguts a la terra. Hauríem ignorat que encara quedaven dos mil·lennis després de la mort del nostre Salvador per entrar a la glòria de la vida eterna d'aquest setè mil·lenni. Aquestes precioses i santes revelacions divines no són revelades pel " **mercat de les il·lusions** ", sinó per l'Esperit del Déu vivent invisible però Totpoderós.

En l'àmbit judicial, els jutges, per molt honestos que siguin, són condemnats, per la seva incredulitat religiosa, a emetre veredictes injustos. Ells també són víctimes del " **mercat de les il·lusions** ". Alguns criminals, inclòs recentment a França un jove de 16 anys, cometien homicidis ordenats, diuen, per una veu que senten a les seves ments. Aquestes pobres criatures només són testimonis d'una experiència que realment van viure però que és inacceptable per a una societat secular excessivament racional. Perquè una veu sí que els va parlar, però aquesta veu és la d'un àngel tan invisible com pot ser Déu. I aquesta és la debilitat que lliura l'home als enganys dels dimonis invisibles. Els dimonis ens veuen, ens parlen, ens habiten i ens manipulen i som impotents per aturar-los. Els éssers humans només poden lluitar contra un altre ésser tan visible i identificable com ells mateixos. Una cosa és certa: si no els podem veure, per combatre'ls, l'home ha de ser " *espiritual* " i no " *animal* ", per començar per creure en la seva existència. Aleshores, hem d'adonar-nos que els nostres pensaments no es distingeixen els uns dels altres per un timbre sonor particular o una coloració particular. I aquí, de nou, hem de distingir entre pensar i sentir un so. Havent-ho experimentat, testimonio l'existència d'ambdues coses. La teva ment, com la meua, funciona com un transmissor i receptor d'ones sonores. Emets els teus propis pensaments i medites sobre aquest o aquell projecte o reflexió, però en aquesta mateixa longitud d'ona, pensaments demoníacs o, al contrari, divins entren en tu i es barregen a la teva ment. Res no els distingeix dels teus. És per

això que, ja, la convicció que es forma a la teva ment no té prioritat de legitimitat. Aquesta convicció final ha de ser, abans de res, conforme a l'estàndard de veritat definit per la Bíblia. Amb raó, Déu ens diu a Jeremies 17:5: " *Maleït l'home que confia en l'home, que fa de la carn el seu suport* ". Per tant, tenim el deure de no deixar-nos enganyar pels homes que coneixem, però també de desconfiar de les nostres pròpies opinions quan no són conformes als estàndards definits per **la Bíblia, que per tant continua sent l'únic suport sòlid legítimat per Déu** . La veu interna escoltada es pot rebre com si vingués de l'exterior transmesa pel canal auditiu. Déu o els dimonis tenen l'opció de connectar-se al nostre esperit al nivell dels canals auditius o al nivell del cervell, on les dades elèctriques es transformen en pensaments; d'aquesta manera, són possibles dos nivells diferents de comprensió. L'exemple del jove Samuel, el meu homònim, confirma aquesta experiència: quan Déu el va cridar citant el seu nom tres vegades, el nen petit es va presentar davant del sacerdot Elies per dir-li: " *Aquí estic, què vols?* ". La veu divina que va sentir Samuel va ser més que un pensament, la va sentir com si Elies l'hagués cridat. I el vell va entendre que la veu provenia de Déu. En una visió divina, vaig viure aquesta experiència en què totes les meves facultats auditives i visuals estaven plenament actives, excepte el meu propi cos i les seves extremitats, que semblaven inexistents. Però compte, aquesta visió em va ser donada, només una vegada per Déu, per confirmar el meu futur compromís amb el seu servei profètic i només perquè la seva elecció i el meu estudi de les profecies de l'Apocalipsi em van fer digne d'ella, ja el 1975, cinc anys abans del meu baptisme a l'Església Adventista del Setè Dia. Aquesta visió va tenir la conseqüència que sempre he donat al judici del cel una prioritat absoluta sobre totes les **il·lusions** que enganyen " *l'home animal* ". Per a l'ànima assedegada que representava, les revelacions profètiques presentades al llibre "El Gran Conflicte" escrit per Ellen Gould White, la missatgera del Senyor, van ser acollides i rebudes com una font d'aigua que calma la set. I encara estava lluny d'imaginar que Déu encara havia preparat, per fer-me-les descobrir amb el temps, revelacions especials i enormes desafiaments a les explicacions profètiques heretades des de 1844. Perquè un servent de Déu ha de ser capaç de desaprendre tant com d'aprendre. És cert que, pel que fa a ell, Déu no canvia, sinó que el que és canviant i progressiu és el seu ús dels seus textos profètics. I per a aquest propòsit, ha permès traduccions falses dels textos hebreus i grecs originals. Aquest versicle de Proverbis 4:18 ho confirma: " *El camí dels justos és com la llum brillant, que brilla cada cop més fins al dia perfecte* ". La prova més sorprenent i la millor d'això es referia primer a aquest important versicle de Daniel 8:14, traduït falsament durant molt de temps com " *Fins a dos mil tres-cents vespres i matins i el santuari serà purificat* ", la traducció real del qual és: " *Fins al vespre i al matí: dos mil tres-cents, i seran justificats, la santedat* ".

Així doncs, podem trobar a Apocalipsi 22:11 la cita d'aquestes dues paraules " *sant i just* " que presenta la veritable traducció de Daniel 8:14: " *El qui és injust, que continuï sent injust, i el qui és brut, que continuï sent brut; i el qui és just, que continuï sent just, i el qui és sant, que continuï sent sant* ". Així doncs, puc dir que Jesús va reservar aquesta comprensió per als seus veritables servents sants, a qui continua justificant per la seva justícia perfecta després

d'haver rebutjat l'adventisme oficial superficial entre 1991 i 1994. La salvació proposada per Jesús només és possible amb la única condició que la seva relació amb el seu escollit continuï fins al final de la seva vida o fins al moment del seu retorn gloriós. Perquè l'elecció només continua sent possible si l'escollit deixa que l'Esperit de Jesucrist l'edifique fins al nivell que ha d'assolir per poder entrar a la seva eternitat. En rebutjar la seva llum profètica, oficialment el 1991, l'adventisme oficial va donar a Déu una raó per trencar la seva relació amb ell. Així doncs, el 1994, quan va acabar l'expectativa adventista que havia proposat, va caure el veredict del cel; Jesús va posar en acció el seu advertiment d'Apocalipsi 3:16: "*Així doncs, com que sou tebis, i ni freds ni calent, us vomitaré de la meua boca*"; i de fet el va "*vomitar*" a causa de la seva irremediable "*tiebositat*".

Havent demostrat el seu desinterès per les revelacions ofertes per Déu en Jesucrist, l'adventisme oficial va entrar, en nom de l'amistat humanista, a la federació protestant i alhora al "**mercat de les il·lusions**". Així es va unir al bàndol al qual Jesús va dir el 1844, en el missatge de "*Sardis*": "*Sou considerats vius i sou morts*", és a dir, « vius » al «**mercat de les il·lusions** humanes», però doblement « *morts* » per la primera i la « *segona mort* » en el judici de Déu revelat als seus profetes. Aquesta mateixa condemna ha preocupat l'adventisme oficial des del 1994.

Des de quan l'home ha estat subjecte a les regles del "**mercat de les il·lusions**"? De fet, des de la seva creació, des que Déu el va crear incapaç de veure la vida angelical celestial. La terra va ser creada amb el propòsit de convertir-se i romandre durant 6.000 anys el "**mercat de la il·lusió**" i la seu del pecat universal. Segons Salm 8:5 i Hebreus 2:7, "*Déu ha creat l'home una mica inferior a Déu i als àngels*", i aquesta inferioritat es refereix a la seva incapacitat per veure la vida celestial. Això va ser el que el diable va explotar quan va parlar a Eva a través de "*la serp*" que va utilitzar com a mitjà. Per tant, abans i des d'aquesta caiguda mortal, la humanitat ha estat enganyada pels seus ulls i això ha continuat fins a nosaltres i continuarà fins al gran retorn gloriós de Jesucrist. Només llavors els escollits, però només ells, perdran les seves característiques humanes i esdevindran en un obrir i tancar d'ulls com els àngels de Déu.

L'establiment del pecat, tanmateix, va causar una enorme transformació de l'estat natural de la vida terrenal. L'home i la dona es van convertir en mortals, però no només ells, perquè la vida perfecta original era d'un estàndard indestructible. Les plantes mateixes eren immortals, també les flors, i això em porta a deduir que certs cossos gasosos, com el monòxid de carboni, encara no existien. Això implica el fet que la vida vegetal encara no s'alimentava de diòxid de carboni. En aquesta reflexió, vinc a meditar sobre l'alè de la respiració humana al qual és convenient donar un valor important, ja que en crear l'home, la Bíblia diu de Déu que "*va insuflar l'alè de vida als seus narius*" segons Gènesi 2:17: "*Jahvè Déu va formar l'home de la pols de la terra, va insuflar als seus narius l'alè de vida i l'home es va convertir en un ésser vivent*". Observo un missatge en aquest principi d'"alè": aspiració: rep el pur; exhalació: rebutja l'impur. El nostre "*alè*", que s'ha tornat completament automàtic i sense necessitat de control fora de casos de malaltia i estrès, porta, per tant, una lliçó essencial que Déu adreça als seus escollits; una lliçó que resumeixo com: "**Rep el bé i rebutja el mal**". La

funció dels nostres pulmons és purificar la sang que hi torna, carregada de les impureses creades pel funcionament de tots els nostres òrgans; així entenem l'absurditat d'obstruir-los deliberadament amb l'hàbit detestable i nociu de fumar tabac, cigars, cigarretes o fins i tot cànnabis o opi, que fan que els seus usuaris siguin encara més dependents. Quan la respiració humana s'interromp, la mort del cos és causada per la incapacitat de rebutjar l'impur que el satura. La nostra vida, per tant, porta en si mateixa la lliçó que diu: "**perquè la paga del pecat és la mort**" a Rm. 6:23.

La creació divina de la nostra dimensió terrenal és una composició feta per addicions creades cada dia de la primera setmana. Exemple: El primer dia, la terra que Déu crea és una simple bola d'aigua sense cap estructura terrosa, l'aigua és el primer cos creat per Déu, una molècula composta per dos àtoms d'oxigen gasós i un àtom d'hidrogen gasós. El segon dia, Déu descompon aquesta molècula i crea aire a partir de l'oxigen. El tercer dia, la bola d'aigua rep una estructura terrosa que Déu submergeix parcialment. La terra seca anomenada rep vida vegetal i en aquesta perfecció original, sense cap bacteri nociu, aquesta vida vegetal viu sense cap necessitat particular d'una manera immortal. Res es corromp. Tota la vida animal creada per Déu a l'aigua i a la terra té vida immortal en si mateixa, cap espècie s'alimenta d'una altra espècie. Després de crear l'home i la dona, Déu dóna a tothom vegetació immortal per aliment. Tota la creació està marcada per la immortalitat. El menjar encara no és una necessitat sinó un plaer agradable que Déu ofereix a totes les seves criatures animals i humanes.

Però el "**pecat**" ho canviarà tot, la mort i la corrupció que en resulta contaminaran aquesta perfecció terrenal original que aleshores esdevé la "**morada dels morts**" citada a Apocalipsi 20:13: "*El mar va lliurar els morts que hi eren, i la mort i la morada dels morts van lliurar els morts que hi eren ; i cadascú va ser jutjat segons les seves obres*"; "**obres**" que fan concreta la fe interior.

Així, coneixent el programa preparat per Déu, nosaltres, els seus fidels servents, podem identificar en els esdeveniments actuals els mitjans pels quals Déu duu a terme el seu pla destructiu. En l'època del jutge Samsó, Déu ens va donar un exemple molt instructiu; que justifica el seu relat a la Bíblia. Decidit a alliberar Israel de l'ocupació dels filisteus (antics habitants de l'actual Palestina), Déu va inspirar Samsó amb la idea de casar-se amb una filla filisteu. El dia del casament, va presentar a 30 comensals filisteus una endevinalla el repte de la qual era proporcionar 30 camises i 30 peces de vestir, perquè hi havia 30 filisteus implicats. Déu ja inspira una iniciativa contrària als seus ensenyaments, ja que estava prohibit que un jueu es casés amb una dona estrangera. Però la Bíblia ens tranquil·litza: l'objectiu era crear una disputa contra els filisteus. Imagineu-vos en aquell moment, veient Samsó cometre una falta així i sense saber que Déu era la inspiració! Hauríeu dit: Certament, aquest home està boig o és rebel, per tant perillós per a tots els jueus. Davant la insistència de la seva dona, pressionada pels filisteus compromesos amb la estaca, Samsó dóna a la seva dona l'explicació de la seva endevinalla, que es basava en la seva visió d'un lleó mort on s'havia instal·lat un eixam d'abelles. Coneixent la resposta de la seva dona, els filisteus la van presentar a Samsó: "*Del qui menja (és a dir, del lleó) , va sortir el que es menja (és a dir, la mel) ; del fort (és a dir, del lleó) , va sortir el dolç (és a dir, la mel) .*

Què hi ha més dolç que la mel? i més fort que el lleó ". Els filisteus pensaven que aconseguirien l'estaca de Samsó, però ell va entrar en una fúria divina, acusant-los d'haver obtingut la resposta de la seva dona. Va anar a Ascaló i va matar 30 homes, prenent les seves camises per donar-les als filisteus per a la estaca. La guerra va enfrontar així Samsó als exèrcits filisteus, molts dels quals van morir. Ell sol, amb una simple mandíbula d'ase, va matar 1.000 homes. Una simple endevinalla va ser suficient per aconseguir aquest resultat. Avui, en el secret ben guardat de les ments humanes, les intrigues es construeixen per les influències combinades de Déu, els seus bons àngels i Satanàs i els seus dimonis. Però la nostra era es distingeix per l'aspecte obert dels esdeveniments globals que els observadors examinen en tot moment i en tot lloc amb les seves càmeres digitals, que estan equipades amb telèfons mòbils i drons. Això ha arribat al punt en què s'ha tornat impossible mantenir en secret ni el més mínim moviment militar; una cosa que mai s'havia vist abans. Les autoritats globals estan, doncs, sota una pressió constant, monitoritzades pels mitjans de comunicació, els relats dels quals es publiquen a les xarxes socials digitals.

El 2023, els països occidentals estan descobrint, després de 78 anys des del 1945, el veritable valor dels acords que van acceptar i imposar a la resta del món. Us recordo que tota la història de la humanitat està formada per successius acords momentàniament acceptats però ràpidament denunciats i qüestionats per guerres lliurades pels seus oponents. El llarg període de pau que acabem de gaudir ha donat lloc a " **la suprema il·lusió** " que, aquesta vegada, l'estàndard establert per Occident podria continuar a perpetuïtat. I aquesta **il·lusió** va ser la conseqüència del menyspreu humà per les divines profecies bíbliques que anunciaven la nostra imminent Tercera Guerra Mundial. Vaig tenir el privilegi de glorificar el Déu que va ordenar aquestes profecies, mentre esperava aquesta guerra per l'any 1983, és a dir, fa 40 anys fins avui. Aquest número 40 té el significat: la prova de la fe; exemple: 40 dies i 40 nits de pluja en el moment del diluvi; 40 anys de proves al desert després de l'èxode d'Egipte; 40 dies i nits de dejuni per Jesucrist; 40 anys entre la mort de Jesucrist i la destrucció de Jerusalem pels romans, l'any 70. A més, en fixar la durada mitjana de la vida humana en 120 anys, abans d'ofegar la terra amb les aigües del diluvi, Déu li dona la perfecció, ja sigui 3 vegades, de la prova de fe, o 40. Trobem aquesta xifra de 120 anys que separa les dates 1873 i 1993, la veritable data del final dels " *cinc mesos* " profètics d'Apocalipsi 9:5-10 que defineix l'any del vòmit de l'adventisme oficial per part de Jesucrist. Segons la meua experiència, van passar 40 anys entre el meu baptisme i l'any 2020 quan Déu va entrar en acció punitiva i 40 anys entre 1983, l'any de les meves presentacions profètiques en diversos llocs de França, i 2023, l'any de la ruptura de la pau mundial. Perquè aquesta vegada, tots els països del món estan compromesos prenent posició, alguns a favor d'Occident, altres en contra. El suport massiu i constant que el camp occidental dona a Ucraïna l'ha convertit definitivament en l'objectiu de l'odi i la ira assassina russa, ja recolzada per Corea del Nord i l'Iran, i aviat per la Xina i molts països musulmans. En aquest sentit, el Sudan i l'illa de Mayotte, reconeguda i adoptada per França a petició seva i a la qual el president Sarkozy va donar l'estatus de departament francès, s'estan convertint en causes d'enfrontaments dirigits contra França. Aviat presenciarem el

reagrupament de les forces musulmanes, el " **xoc** " de les quals com a " **rei del sud** " contra l'Europa papal actual està profetitzat a Dan. 11:40 i 43: " *Al temps del final, el rei del sud xocarà amb ell . I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí, amb carros i genets, i amb molts vaixells; vindrà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà. .../... Prendrà possessió dels tresors d'or i plata, i de totes les coses precioses d'Egipte; els libis i els etiòps el perseguiran "* .

La profecia assenyala el règim papal europeu, però no hem d'oblidar que la seva "filla gran", França, va ser la seva partidaria armada més poderosa i constant fins a la Revolució Francesa de 1789. Havent estat durant tant de temps la seva "campiona", França, de la qual van partir les primeres "Croades" i després les colonitzacions, representa un tema d'odi pels pobles musulmans i el seu territori, envejat, cobejat, serà parcialment envaït al " *sud* " pels musulmans, " *el rei del sud* " i al " *nord* " pels exèrcits russos, " *el rei del nord* ". Els detalls revelats a les profecies de Michel Nostradamus situen la línia divisòria dels dos invasors al nivell de la Drôme.

Sense ser conscients del projecte destructiu planejat pel gran Déu Creador, el camp occidental està lluny de poder avaluar l'abast del nivell de les seves **il·lusions** . Però tenen excuses, perquè aquesta destrucció mai s'ha aconseguit encara a la terra mitjançant guerres que enfronten homes contra homes. El diluvi d'aigües va colpejar sobtadament la humanitat pecadora que vivia en relativa pau, malgrat els crims i abominacions comesos. És per això que l'únic element de comparació continua sent la destrucció de l'apòstata Israel en el dramàtic any 586. És aquest tercer atac liderat pel rei caldeu Nabucodonosor el que constitueix el tipus de la nostra Tercera Guerra Mundial, el seu antítipus. En ambdós casos, Déu destrueix les nacions i, en els nostres dies, l'organització mundial es basa en acords acceptats per persones organitzades en nacions. Un cop destruïdes, els supervivents d'aquesta guerra nuclear ja no representaran les nacions. No tindran cap altra solució que unir-se sota la tutela d'un govern universal liderat per l'únic país els supervivents del qual romandran en major nombre, és a dir, el vast territori dels EUA.

Hem de ser conscients que aquest reconeixement de les nacions i la seva autoritat és un procés estrictament establert pel camp occidental. Perquè a la Terra, les fronteres són coses abstractes. Les veritables raons de les agrupacions humanes i les seves separacions es basaven en compartir una llengua comuna creada per Déu. Els problemes relacionals actuals, doncs, estan vinculats a l'intent d'una nova "babelització" de la humanitat. La maledicció divina de l'intent de Babel de reunir en un sol lloc tots els humans que viuen a la Terra, per tant, acaba donant els seus temuts fruits.

Entrevistat al canal de notícies LCI, l'ambaixador xinès, el Sr. Lu Shaye, acaba de fer una declaració que deixa molt clar que la posició xinesa és molt oposada a la del camp occidental. De fet, revela que l'ordre actual establert per l'ONU des del final de la Segona Guerra Mundial pels EUA victoriosos no és reconegut pels pobles que eren massa febles per ser consultats en aquell moment; aquest va ser el cas de la Xina, aixafada durant un temps pel Japó. Els EUA van proporcionar la seva defensa, però l'adopció del comunisme per part de la Xina els va expulsar ràpidament. En aquell moment, la Xina, favorable als EUA, es va

retirar a l'illa de Formosa, ara anomenada Taiwan. Els EUA van proporcionar el seu suport i coneixements tecnològics a Taiwan, que es va convertir en el lloc de fabricació de productes digitals i particularment dels processadors més avançats del món. Avui, el desig de la Xina de recuperar l'illa de Taiwan esdevindrà la causa d'una confrontació directa entre la Xina i els Estats Units, a causa dels interessos tècnics, financers i econòmics que Taiwan representa per a ells. Aquí, de nou, un vell conflicte latent tornarà a despertar. Però el tema proporciona una lliçó, la del càstig de la cobdícia, ja que els Estats Units han renovat les relacions amb la Xina Roja, únicament amb la finalitat que els seus productes es fabriquin allà amb mà d'obra barata i fàcilment disponible. Són aquests Estats Units els que, per tant, han portat la Xina a l'Organització Mundial del Comerç, o OMC. Així han creat el monstre que s'ha enriquit arruïnant França, en particular, beneficiant-se de l'externalització de la seva producció. I ara, enriquida i molt ben armada, la Xina està sent reconeguda pel que s'ha convertit: una gran potència les opinions de la qual han de ser escoltades, rebudes i implementades. I la seva experiència la converteix naturalment en la sòcia de Rússia, l'altre adversari històric dels Estats Units.

Vivim en una època excepcional. Des de la primavera del 2023, hem entrat a l'última setmana de l'any de la història de la humanitat, al final de la qual s'acabaran 6.000 anys de pecat. Déu també organitza aquests últims set anys com el final d'un espectacle, però no caient el teló, sinó paradoxalment, aixecant-se, perquè el significat que dóna a aquests set anys és el de la transició gradual de la situació de la nit i el seu **mercat d'il·lusions** a la llum del dia on la veritable vida celestial substituirà l'actual concepció enganyosa de la vida. Aquest aixecament de teló és gradual, i ja la vida occidental ha de descobrir la naturalesa fràgil de la seva construcció internacional, que creia irreversible. Això s'aconsegueix avui mitjançant el desafiament als valors occidentals que es manifesta en els nostres esdeveniments actuals. Però aquest qüestionament només prepara per a un qüestionament encara més gran que serà necessari i es farà evident el gloriós dia del retorn de Crist. Aquell dia, el teló s'aixecarà completament i la llum de la veritable vida segons Déu prevaldrà sobre tota la fosca falsedat construïda pel diable, els seus dimonis i els éssers humans infidels, i llavors, excepte Satanàs, tots jeuran a la terra, la "*morada dels morts*", durant un període de "*mil anys*" esperant el judici final.

En el seu amor i compassió, Déu va ser testimoni del sofriment creat a la terra pel pecat governat pel diable. Va veure les conseqüències de l'egoisme, l'orgull, la violència i la tirania. En l'antiguitat, els governants s'imposaven als pobles i derrotaven les tribus, però va ser a l'era cristiana que es van construir les nacions que van sobreviure fins a la fi de les nacions que s'acosta al nostre temps. Aquestes divisions nacionals tenien sentit en agrupar humans de la mateixa llengua. Però en el nostre temps, des del 1945, la successiva barreja ètnica progressiva ha privat aquestes nacions de l'avantatge d'unificar les ments dels seus ciutadans. Dins de cada poble del món occidental, es formen comunitats, transferint els problemes internacionals al cor mateix de cada nació. Com que aquestes nacions ja no tenen una raó d'existir, és hora que Déu posi fi a aquesta organització global construïda sobre nacions més o menys independents.

Així com Jesucrist va fer " **expiació pels pecats** " dels seus escollits amb la seva mort voluntària, l'any 30, 2000 anys després, arriba la setmana de l'any de **l'expiació dels pecats** d'aquells que la seva sang vessada no justifica. Aquest temps és quan la llei injusta del més fort a la terra desapareixerà, substituïda per la del més fort al cel, és a dir, el Déu creador que torna en nom de " **Jesucrist** " pels humans i en nom de " **Miquel** " pels dimonis angelicals celestials. Perquè, sense que ells en siguin conscients, l'ordre establert per les potències occidentals no només és injust per a les petites nacions i les grans, sinó que s'imposa per la raó del més fort, cosa que s'evidencia per les guerres injustes lliurades, successivament, contra les colònies dels països europeus, Àfrica i Índia, Corea, Vietnam, els Balcans europeus, l'Iraq, l'Afganistan, Líbia i avui Rússia, combatudes per Occident, a través d'Ucraïna utilitzada com a mercenari. Això és degut a que després d'haver traït el mateix Crist, aquest Occident no entén que Ucraïna està traint l'aliança que la unia amb els països germans de Rússia. Però en aquest Occident immoral, corromput en la comprensió, qui roman sensible a aquesta paraula: traïció? La primera víctima d'aquesta traïció, Jesucrist la condemna amb justícia i és per això que l'última setmana d'anys d' **expiació** pels pecadors terrenals acabarà, després de la Tercera Guerra Mundial, amb un període reservat a les " *set últimes plaques de la ira de Déu* "; una " *ira* " justa de la qual ja coneixem totes les causes i la justificació.

Sobre el terreny, les causes que han preparat els enfrontaments actuals són l'elitisme i la tecnocràcia. El terme "tecnòcrata" s'ha utilitzat per referir-se a les elits nacionals reclutades per exercir de comissaris europeus. Es tracta d'individus altament qualificats, que han assistit a universitats nacionals, cosa que els fa molt qualificats en teoria però que no tenen cap experiència de camp. Tots aquests tecnòcrates mostren un comportament proper a l'autisme. La seva competència no es pot dubtar ni qüestionar. Els seus diplomes donen fe del seu valor. Lliurar el govern a aquest tipus d'individus ha canviat considerablement la cara de les democràcies occidentals. A França, on visc, això és particularment evident. Sota la Quarta ^{República}, els polítics es van construir sobre el terreny, afrontant els problemes concrets del seu temps. Com que la democràcia va ser establerta pel poble a costa dels monarques que van ser executats el 1793, el poble normalment és sobirà i és ell qui estableix els límits del que accepta o rebutja. Els antics polítics de la Quarta ^{República} van acceptar aquest principi i van buscar el compromís acceptat per la majoria dels diputats que es van asseure a l'Assemblea Nacional. Però la Cinquena ^{República}, més intervencionista, atorga al president un poder gairebé dictatorial. Els antics polítics no en van abusar massa, però des del 2017, el jove president Emmanuel Macron encarna tots els mals associats a l'elitisme i la tecnocràcia. Adopta un comportament intervencionista absolut coherent amb el tecnòcrata que és. Així, aquest home és un tècnic financer i el seu cervell gira més ràpid que el nostre. Com els nostres ordinadors, exhibeix el comportament d'una persona autista que no accepta l'abandonament d'una idea. Tanmateix, el principi democràtic no es basa en tenir raó o no, sinó en l'acceptació de les decisions majoritàries preses pel poble sobirà. El president Macron reclama aquesta sobirania per a ell sol en nom d'una elecció per part d'aquest poble; d'aquí el conflicte actual que l'enfronta al poble que el va elegir sense haver-lo escollit

realment. Perquè en les seves dues eleccions successives, només va ser elegit pel rebuig del seu rival, un representant de l'antic partit Front Nacional. Què diem d'un nen amb qui no es pot raonar? Que és rebel, desobedient i capritxós. Els testimonis ho confirmen: va ser amb la mateixa tossuda determinació que el jove Macron va aconseguir seduir i prendre per esposa la seva professora de teatre, molt més gran que ella, després que ella s'hi hagués resistit fermament; ja estava casada i era mare de dos fills. Aquest és el retrat compost del president que governa França. Revisant la seva carrera política, aquesta naturalesa era visible des del principi. Ja, per aspectes de "trànsits demoníacs" inquietants manifestats per vociferacions durant les seves campanyes públiques. Elegit, va persistir en el tema de l'Impost sobre el Patrimoni que volia abolir; es va oposar a les demandes dels "armilles grogues" que es manifestaven a causa dels augments del preu de la gasolina; va multiplicar les seves expressions cíniques i ofensives i va mostrar la prova que estava totalment mancat de sentit de justícia i igualtat, cridant, els que podien entre els empresaris, a donar una prima de cent euros als seus treballadors i tant de bo els que no la rebessin. Després, com a tècnic, davant l'epidèmia de Covid-19, va descarregar les seves responsabilitats en tècnics sanitaris només preocupats per no saturar les places disponibles per a l'atenció basada en l'ús de dispositius respiratoris. Sota el seu consell, el president va posar França en un tancament total o gairebé total, durant uns dos anys. El país en va sortir dessagnat, arruïnat i endeutat. També li devem la inflació d'uns 25% que va patir el 2023, a causa de les sancions imposades el 2022 contra Rússia. Aquí, de nou, el caràcter autista del president apareix, no només en ell i en tots els que l'aproven, sinó també i sobretot en la presidenta de la Comissió Europea, la Sra. Ursula Von Der Leyen, i el president de l'Assemblea Europea, el Sr. Charles Michel. L'elecció de donar suport a Ucraïna es va basar en una sola idea: el respecte per la llei nacional d'Ucraïna. La qual cosa em porta a dir que per a aquests tecnòcrates, el respecte per la llei val la destrucció econòmica de tota Europa, inicialment només, ja que sabem que la conseqüència serà finalment, en realitat, la destrucció nuclear massiva de les nacions europees. Ara, hem de constatar aquest canvi sorprenent cap a Ucraïna, sabent que després de l'ONU, la cancellera alemanya Angela Merkel havia rebutjat la seva sol·licitud d'entrar a Europa a causa de la greu corrupció a l'estat ucraïnès; i el 2022, amb la mateixa corrupció i legitimitat que es va donar al grup d'Azov que oficialment es deia nazi, tot Occident va acudir en la seva ajuda quan les tropes russes van entrar al seu territori. El Déu de la Bíblia dóna aquest consell a Lluç 14:31-32: *" O quin rei, anant a fer la guerra contra un altre rei, no s'asseu primer i consulta si pot amb deu mil homes fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si no pot, mentre l'altre rei encara és lluny, li envia una ambaixada per demanar la pau "*. Així va actuar sàviament el Sr. Zelenski? No! Va dir als americans: No necessito un taxi, necessito armes, i així, estúpidament, donant-li-les, tot Occident es va condemnar a una guerra directa contra la formidable potència nuclear que és Rússia, ben armada i molt més poblada que Ucraïna. Per la seva banda, Déu limita la importància dels textos de les seves pròpies lleis, afavorint les interpretacions que dóna el seu Esperit. I és interessant observar que, separats de Déu, els falsos cristians europeus construeixen les regles de vida de la mateixa manera que els jueus van intentar fer-ho, escrivint el seu

llibre del Talmud, que té com a objectiu enumerar totes les situacions a què s'enfronta el jueu a la seva vida. A tot arreu del món occidental, els textos legals abunden i es sobrecarreguen, donant lloc a contradiccions que els advocats més competents utilitzen per defensar els seus clients. A les notícies, es parla del "Gat GPT", un programa informàtic, o intel·ligència artificial, que suposadament és capaç de respondre a totes les preguntes. Quan les ments humanes funcionen com a ordinadors, és estrany que els agradi la perspectiva de ser dirigides per un cervell electrònic superior? Aquest, de nou, és el tema d'una última esperança que es troba al **mercant de** les il·lusions terrenals.

Iniquitat i pecat

El títol d'aquest estudi es justifica pel fet que la iniquitat és per als àngels celestials el que el pecat és per als éssers humans terrenals. L'origen d'aquesta observació és la història presentada a Ezequiel 28:15: " *Vas ser perfecte en els teus camins des del dia que vas ser creat fins que es va trobar la iniquitat en tu* ". El profeta profetitza sobre aquell que es va convertir en el diable i Satanàs. La integritat o la justícia es refereix a la rectitud de judici i comportament; en canvi, la iniquitat constitueix la pràctica del mal condemnat per Déu. És el pensament inicu el que condueix a la pràctica del pecat. Perquè la iniquitat és la norma d'una naturalesa rebel contradictòria, i és aquesta naturalesa la que impulsa la ment rebel a desobeir l'ordre de Déu. Els àngels celestials no es reproduïen ni es multipliquen. Després de crear la seva primera contrapart angelical, Déu va crear multitud d'altres, el nombre dels quals no se'ns revela. Tots van ser creats capaços de la vida eterna, però aquest dret a l'eternitat depèn completament de la voluntat de Déu, i sabem que els àngels rebels van perdre aquest dret a l'eternitat i hauran de morir destruïts per Déu juntament amb els humans que porten els seus pecats. En crear els àngels celestials, Déu els dona un estàndard que finalment s'aplicarà als escollits humans redimits de la terra. Havent experimentat el millor que Déu podia oferir, es van convertir en altament responsables de l'ús que van fer de la seva llibertat. I la seva actitud rebel envers Déu els va condemnar a la destrucció. Però la possibilitat de la seva destrucció depenia de la victòria o la derrota del ministeri salvador de Jesucrist. És per això que, immediatament després de la seva victòria sobre el pecat i la mort, Jesucrist, el nom celestial del qual és Miquel, va expulsar el campament angelical rebel del cel i el va llançar a la terra. La terra i tota la seva dimensió es van convertir en l'únic entorn en què podien viure i operar, fins que van morir allà una vegada, al retorn de Crist, i després una segona vegada, al judici final. Així doncs, enteneu això, la justícia de Crist no pot salvar un àngel, però la seva victòria sobre el pecat el condemna irremeiablement a la mort.

Per regla general, la naturalesa malvada no té cura, ja que aquesta naturalesa no sent cap atractiu per una vida basada en l'obediència. Per tant, hem d'entendre que la "**maldat**" és un cas desesperançat, o gairebé.

No passa el mateix amb el pecat, al qual 1 Joan 3:4 dona el següent significat: "*Qui peca transgredeix la llei, i el pecat és la transgressió de la llei*". El "*pecat*" afecta particularment els éssers humans; això és degut a que van ser creats per Déu inferiors als àngels. I aquesta inferioritat els fa vulnerables als enganys imaginats i posats en acció pel diable, els seus dimonis i els humans seduïts i enganyats. He observat una debilitat humana que afavoreix l'acte del pecat i, sense justificar-lo, proporciona una explicació. Aquesta debilitat és el sentiment de frustració i és present en totes les motivacions que porten a pecar contra Déu. La criatura se sotmet a la seva naturalesa com el drogoaddicte se sotmet a la seva addicció a la seva droga. L'ésser rebel manca de llibertat quan se li imposa el deure d'obeir. La seva naturalesa no és adequada per a l'obediència i és aquesta mala naturalesa, segons Déu, la que el tanca a la vida eterna. Així podem entendre per què Déu fa que la vida humana es reproduïxi en multitud. Les ànimes creades de conformitat amb la norma de la vida celestial són rares. Els mateixos escollits, redimits per la sang de Jesucrist, són hereus del pecat i han de ser alliberats d'ell en una batalla perpètua que lliuren amb l'ajuda de l'Esperit de Crist.

Abans de la seva rebel·lió, el primer àngel va experimentar la felicitat, la felicitat perfecta i va caminar amb Déu, completament i sense motius ocults. Aquest va ser el temps de la seva integritat. Aleshores, a causa de la seva preeminència, Déu el va fer líder dels àngels. Va ser en aquest exercici que la iniquitat el va superar gradualment. Va prendre consciència de la seva superioritat, s'hi va acostumar, sense sentir-se mai satisfet ni satisfet. L'obediència dels àngels ja no li era suficient, així que es va comparar amb Miquel, l'àngel en la forma del qual Déu mateix es va aparèixer als àngels que va crear. Va acabar gairebé oblidant que ell mateix era la seva criatura i va començar a qüestionar les seves eleccions, els seus valors i les seves decisions. Això és el que Ezequiel 28:15 anomena la "**iniquitat**" que va aparèixer en ell. Miquel va crear llavors la dimensió terrenal i l'home, sense involucrar la seva primera contrapart. La ruptura va ser completa; Satanàs el diable era oficialment el líder del campament rebel, que creixeria amb el temps. El seu ressentiment envers Déu el va portar a obstaculitzar el seu pla de vida. I va aprofitar un moment en què Eva estava aïllada per enganyar-la i seduir-la. La solitud d'Eva no s'ha de considerar una culpa de la parella; Adam no tenia cap competidor masculí a témer. Per tant, la parella podia dedicar-se a diferents activitats personals. Però ja víctima de la frustració, Satanàs intentaria i aconseguiria enderrocar Eva a través d'un sentiment de frustració. En el seu intercanvi amb Eva, sota l'aparença de la "*serp*", el diable li va dir a Eva que Déu l'estava privant de poders superiors que no volia compartir amb les seves criatures, segons el significat que donava al "*fruit del coneixement del bé i del mal*". Així va despertar la curiositat en Eva, però una curiositat que només es podia satisfer a costa mortal de la desobediència. Ella té por de la conseqüència mortal, però el diable la tranquil·litza, mostrant-li que Déu no posa en pràctica la seva amenaça, ja que, com veu amb els seus propis ulls, la serp

mateixa menja aquest fruit prohibit, sense morir. Tenint la prova davant dels seus ulls, ja que el fruit prohibit ha fet que la " *serp* " sigui capaç de parlar, la nostra pobra Eva està llavors convençuda que aquesta " *serp* " diu la veritat sobre Déu. La seva curiositat és la més forta, ha d'experimentar ella mateixa els efectes d'aquest fruit prohibit. Ella en menja una mica i descobreix que, com " *la serp* ", no mor. Aleshores, explica la seva experiència a Adam i, al seu torn, incapaç de preveure la seva separació d'Eva, ell prefereix compartir la seva condemna i també menja el fruit prohibit. És llavors que el simbolisme de la revelació de la història del Gènesi pren tota la seva importància. Segons Gènesi 3:23, Déu va dir després de jutjar la parella dels primers pecadors de la història humana: " *Jahvè Déu va dir: Heus aquí, l'home s'ha fet com **un de nosaltres** , per conèixer el bé i el mal. Ara, doncs, impedim-li que alcengui la mà i prengui de l'arbre de la vida, i mengi i visqui per sempre* ". En realitat, la vida eterna no depenia de menjar de l'arbre de la vida, però continuar menjant-ne després del pecat hauria distorsionat completament el missatge del pla de salvació de Déu. Aquesta aclariment la dóna ell només per profetitzar l'estàndard de la vida eterna que finalment s'oferirà als escollits redimits per Crist, el veritable " *arbre de la vida* " esmentat a Apocalipsi 22. El del Gènesi només tenia un paper profètic simbòlic. I va passar el mateix amb l'"*arbre del coneixement del bé i del mal* ", que només era el símbol de Satanàs, el diable i el pecat doblement connectat a ell, com a primer pecador i primer temptador, el seductor de la primera criatura terrenal pecadora. Així, confirmant aquest simbolisme, en el seu ministeri terrenal, Jesús va reprendre en imatge la comparació d'homes i arbres, ambdós donant fruits bons o dolents. Abans d'expulsar l'home del jardí, Déu va revelar als tres culpables la seva sentència individual. Òbviament, la dona va ser víctima de l'hàbil posada en escena del diable, que li va parlar utilitzant " *la serp* " com a mèdium. L'home també és víctima del seu amor per la seva esposa Eva, " *os dels seus ossos i carn de la seva carn* ". La pobra " *serp* " és aparentment l'únic culpable, i tanmateix ell mateix va ser utilitzat per un esperit més fort que el seu. Per motius formals, Déu també el maleeix, però el seu veredictes en realitat es refereix al destí reservat al diable seductor, l'únic veritablement responsable de la caiguda dels primers éssers humans: Gènesi 3:14-15: " *El Senyor Déu va dir a la serp: Per haver fet això, seràs maleït entre tots els animals de granja i entre totes les bèsties del camp; aniràs sobre el teu ventre i menjaràs pols tots els dies de la teva vida. Posaré enemistat entre tu i la dona, entre la teva descendència i la seva descendència; aquesta et contusionarà el cap i tu li contusionaràs el taló*". En el seu origen, " *la serp* " tenia, doncs, ales o potes, potser totes dues, però tan bon punt la parella humana va pecar, Déu les hi va treure i els seus moviments es van convertir en " *arrossegar-se sobre el seu ventre* ". Aquesta metamorfosi de la " *serp* " profetitza el destí del diable i els dimonis que el seguirien. Després de la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort, ell i els seus àngels malvats seran confinats a la terra dels éssers humans pecadors. I Apocalipsi 12:7-9 confirma el compliment del veredictes de Déu sobre ells citant, com a recordatori, " **la serp antiga** ": " *I hi va haver una guerra al cel. Miquel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar, però no van prevaldre, ni es va trobar més el seu lloc al cel. I el gran drac va ser llançat , aquella serp antiga , anomenada el*

Diabla i Satanàs , que enganya tot el món ; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell . I vaig sentir una gran veu al cel que deia: Ara ha arribat la salvació, i la força, i el regne del nostre Déu, i el poder del seu Crist; perquè ha estat llançat l'acusador dels nostres germans, que els acusava davant del nostre Déu dia i nit ". El que era una bona notícia per als habitants del cel no ho era per als de la terra. Com confirma el versicle 12: " Per tant, alegreu-vos, cels, i vosaltres que hi habiteu! **Ai de la terra i del mar! Perquè el diable ha baixat cap a vosaltres, ple d'una gran ira, perquè sap que té poc temps .**

En el seu judici dels tres culpables, o més precisament de l'Home, la Dona i el Diabla, Déu va mostrar una justícia perfecta colpejant la parella humana terrenal amb la primera mort, però també anunciant la " segona mort " que finalment colpejaria el Diabla i els seus dimonis rebels celestials i terrenals junts. Va dir al diable actuant a través de " la serp ": " Posaré enemistat entre tu i la dona, i entre la teva descendència i la seva descendència; aquesta et contindrà el cap, i tu li contindràs el taló ". Mentre aquestes coses s'estan complint literalment a la terra per a la veritable " serp ", Déu profetitza que Jesucrist, com a " descendència de la dona ", la seva Església redimida, finalment " contusionarà " el "cap" del diable, però abans d'aquest moment, havent-se convertit ell mateix, amb els seus seguidors celestials, en un esperit angelical captiu a la dimensió terrenal, el diable tindrà la llibertat d'actuar contra el seu propi Messies i el seu Elegit: " li contusionarà el taló ". I resulta que el taló és precisament vulnerable per a una " serp " que " s'arrossega per la terra ". Confinats a la terra, el diable i els seus dimonis patiran el càstig de la " serp ".

Així, el pecat es pot curar perquè la justícia perfecta obtinguda pel Déu-home Jesucrist és poderosa per cobrir-lo primer i destruir-lo després. Però el pecat només es pot perdonar si és causat per herència o debilitat temporal. Perquè per oferir el seu perdó, Jesucrist requereix que els seus escollits renunciïn al pecat i produeixin el fruit del veritable penediment, és a dir, deixin de practicar el pecat. És per això que, atacant els falsos cristians que justifiquen injustament la continuació de la pràctica del pecat, inclosa la transgressió del dissabte des de 1843, Jesús va declarar a Mateu 7:21-23: " No tothom qui em diu: 'Senyor, Senyor', entrarà al regne del cel, sinó només el qui fa la voluntat del meu Pare que és al cel. Molts em diran aquell dia: 'Senyor, Senyor, no hem profetitzat en el teu nom?' " No hem expulsat dimonis en el teu nom? I no hem fet molts miracles en el teu nom? Aleshores els diré obertament: **Mai us he conegut**, aparteu-vos de mi, **vosaltres que treballeu la iniquitat** . El Senyor dirà obertament als falsos cristians que reclamen el seu nom: " aparteu-vos de mi, vosaltres que treballeu **la iniquitat** ". La mateixa " **iniquitat** " que es troba en el seu primer oposat, que es va convertir en el diable i Satanàs. La justícia proposada per Jesús, per tant, no els haurà cobert perquè el mal era la seva naturalesa i el seu compromís religiós no va fer res per canviar la seva situació incurable. I cada vegada que cito aquest versicle, no deixo de remarcar que els " miracles " presentats com a prova no van ser realitzats per Jesús, que els dirà: " Mai us **vaig conèixer** ". La conclusió és evident: els veritables autors d'aquests " miracles " i altres "exorcismes de dimonis" eren, per tant, el diable i els seus mateixos dimonis. Així doncs, s'entén per què, a Mateu 24, Jesús posa tant d'èmfasi en les accions dels " falsos Cristos ". Tot allò

que no pretén ser Crist és fàcilment rastrejable fins al diable i els seus esperits malvats i rebels. Però sota l'etiqueta cristiana es troben les trampes més subtils del diable. Amb el temps, el protestantisme ha denunciat la iniquitat del catolicisme romà, però al seu torn, abandonat per Déu des de 1843, presenta, sota múltiples aspectes i denominacions, la mateixa "**iniquitat**" heretada de Roma. Ara bé, si he dit que el pecat estava particularment lligat a l'experiència terrenal, és per la llei que Déu va presentar al poble hebreu, a qui va fer dipositari dels seus oracles fins a Jesucrist. Perquè l'apòstol Pau ens ho recorda amb raó a Rm. 7:22-23: "*Què direm, doncs? La llei és pecat? Lluny d'això! Però jo no vaig conèixer el pecat sinó per la llei. Perquè no hauria conegut la cobdícia, si la llei no hagués dit: 'No cobejaràs'. I el pecat, aprofitant l'ocasió, va produir en mi mitjançant el manament tota mena de cobdícia; perquè sense la llei el pecat és mort*". En prescriure les seves ordenances, Déu va donar al pecat un significat clar. "*Pecat*" és l'acte de desobeir una ordre donada per Déu com a obligació o prohibició. Aquesta paraula només té un significat religiós, però com que tota la vida depèn del poder de Déu, la seva aplicació és inevitable fins i tot entre aquells que es neguen a creure en la seva existència. El "**pecat**" està vinculat a la maledicció de Déu i, per tant, a l'home li interessa separar-se d'aquest "**pecat**", que esdevé una causa de sofriment permanent que pot prendre moltes formes. La forma principal que engendra és el fracàs del que l'home pretén emprendre i aconseguir. L'efecte és individual i col·lectiu, i això es farà evident quan, després del final del temps de prova, "*els adoradors de la bèstia i la seva imatge*" siguin colpejats col·lectivament per "*les set últimes plagues de la ira de Déu*", i això s'aconseguirà en sis anys, l'any 2029.

Déu nota particularment la "**iniquitat**", *i de manera molt lògica, entre els falsos cristians que troben normal abandonar el veritable dissabte. És per això que, al llarg de la història, els ataca i els colpeja amb les seves successives malediccions a les quals va donar el nom simbòlic de "trompetes"*, perquè el seu paper és advertir els cridats, candidats per a l'eternitat, que són colpejats i víctimes d'una greu acusació divina. Ara, Déu ha reservat per als anys 80 el moment de la correcta interpretació de les "*set trompetes*" citades a Apocalipsi 8, 9, 10 i 11. Així doncs, podeu entendre que aquests avisos no tenien com a objectiu impedir que els rebels actuessin i fessin el mal condemnat per Déu, sinó només donar als elegits dels darrers dies la prova que ho havia anunciat tot per endavant. Només Déu té aquest poder i legítimament en treu la glòria. Això és el que diu a Isaïes 42:8-9: "*Jo sóc Jahvé, aquest és el meu nom; i la meua glòria no donaré a cap altre, ni el meu honor als ídols. Heus aquí, les coses anteriors s'han complert, i us declaro coses noves; abans que passin, us les predic*". Isaïes 46:10: "*Declaro des del principi les coses que han de venir, i des de temps antics les coses que encara no s'han fet; dic: Els meus plans es mantindran, i faré tot el que em plau*". Res no és tan nutritiu per a la fe dels seus escollits com veure per si mateixos la veritat d'aquestes declaracions de Déu. La comprensió profètica és un plus, un aliment superior, comparable en tots els sentits al mannà diví amb què Déu va mantenir viu Israel en llocs desèrtics, hostils i mortals, després del seu èxode d'Egipte. A la nostra era moderna, desfavorable a la fe en Déu, els seus últims escollits es troben al seu torn en un desert paradoxalment superpoblat. Però

la veritable fe no es deixa influenciar per l'atmosfera del temps i el lloc on es troba l'escollit. Se centra en els anuncis fets per Déu a la seva Santa Bíblia i més particularment, en el temps del final on ens trobem, en aquestes profecies de Daniel i l'Apocalipsi finalment completament desxifrades i en compliment en els nostres esdeveniments actuals. La Tercera Guerra Mundial sorprendrà i terroritzarà molta gent arreu de la terra, però aquest no serà el cas dels seus escollits, advertits per endavant per Daniel 11:40-45, Ap. 9:13 a 21, Ezequiel 38-39 i fins i tot Isaïes 14:2: " *Reuniré totes les nacions per lluitar contra Jerusalem; la ciutat serà presa, les cases seran saquejades i les dones violades; la meitat de la ciutat anirà en captivitat, però la resta del poble no serà exterminat de la ciutat* ". Ap. 17:8 dóna com a senyal la " **sorpresa** " dels incrèduls, dient: " La bèstia que heu vist era i no és. Ha de pujar de l'abisme i anar a la destrucció. I els habitants de la terra **es meravellaran** , els noms dels quals no han estat escrits al llibre de la vida des de la fundació del món, quan vegin la bèstia, perquè era i no és, i ha de tornar " .

En aquesta primavera del 2023, estem presenciant el retorn de la " bèstia del pou sense fons ". Després d'ella, apareixerà la "bèstia de la terra ", liderada per una Amèrica protestant reconciliada amb la fe catòlica romana.

Lligams de sang

Aquest és un valor bíblic autèntic que mereix tota la nostra atenció i atenció. Perquè sense eliminar les causes dels conflictes humans, aquest principi dels llaços de sang almenys redueix els riscos i les causes que els poden provocar. A la terra, la situació ideal no és accessible, però el savi fa tot el possible per promoure la pau i compartir amb el seu proïsme. I qui és el nostre primer proïsme a la terra? Els nostres pares, els nostres germans i germanes nascuts del mateix pare i mare. Perquè és amb allò que desitja obtenir dels seus fills que l'estimen que Déu va prescriure en el seu " *cinquè manament* " l'ordre: " *Honraràs el teu pare i la teva mare* ". I Jesucrist va venir a revelar-nos que en Déu creador totpoderós, ell mateix és el nostre veritable Pare, l'Esperit del qual és celestial. Els seus sants àngels l'anomenen Miquel, i per a nosaltres a la terra, ell és Jesucrist, el "Jahvè que salva" com a Messies enviat pel seu Esperit creatiu, legislador i, en aquest cas, redemptor, ja que ve a redimir, mitjançant la seva mort voluntària i " **vessament de sang** ", els pecats heretats i comesos involuntàriament pels seus sants redimits i escollits. Per tant, és, en aquesta qualitat, el "vincl de sang" més important per a la vida humana. Perquè Déu ha organitzat tota aquesta vida humana per il·lustrar el seu pla de salvació universal proposat a totes les seves criatures celestials i terrenals. La salvació portada per Jesucrist construeix i uneix una família universal. Uneix germans i germanes terrenals amb germans angèlics celestials que tots reconeixen que tenen com a únic Pare veritable, l'únic i sobirà Déu Creador. Aquest és l'objectiu que Déu es va fixar quan va implementar la seva creació de la nostra dimensió terrenal, però aquest projecte havia estat concebut fins i tot abans de la creació del seu primer àngel creat de manera lliure i responsable cara a cara amb les seves eleccions. Havent-se rebel·lat contra

l'autoritat de Déu, Satanàs, el primer " fill " de Déu és a l'origen de la primera fractura que es va produir a la santa família celestial. Sent la seva elecció irremediable, la seva activitat com a " *diable* " el va condemnar a haver de morir per desaparèixer i ser aniquilat definitivament. Veiem, doncs, que el vincle familiar no impedeix la mort, i tristament, matant injustament el seu germà Abel, Caïn, el primer fill terrenal d'Adam i Eva, confirmarà aquest trist futur per a la vida de la humanitat. Quan crea la terra i el seu univers, Déu prepara la dimensió en què es revelarà i es durà a terme el principi de la mort. I des del primer dia, creant la terra en forma de bola d'aigua, Déu il·lustra el seu programa de mort terrenal, perquè aquestes aigües rebran el nom de " *mar* ", portadora de "mort" en l'experiència del diluvi, de l'èxode d'Egipte i la travessia del Mar Roig que va destruir els carros i va ofegar els soldats egipcis, i de la conca de les ablucions que, com a símbol profètic del baptisme, també portava el nom de " *mar* ". El segon dia, Déu crea "la terra" seca fent-la emergir del " *mar* ". En aquesta acció, posa en imatge l'arrencament de la "vida" de la "mort" del " *mar* ". " *La terra* " portarà així l'ésser humà que formarà a la seva imatge i que hi viurà i es desenvoluparà. I és en aquesta humanitat que Déu podrà seleccionar els seus escollits dignes de la seva companyia eterna. « *La terra* » representa, doncs, un valor superior al del « *mar* », però tanmateix també portadora de «vida» i «mort». En la història de la nostra era, la primera forma religiosa cristiana dominant va ser la de la Roma catòlica papal, i la mort que va ordenar i provocar li va valer el símbol de la « *bèstia que sorgeix del mar* » a Apocalipsi 13:1. Després, l'encara imperfecta fe protestant, que va sorgir del seu si, oficialment el 1517, sota el títol d'Església Reformada, al seu torn va merèixer el seu nom simbòlic de « *bèstia que sorgeix de la terra* ». En les Guerres de Religió provocades per la intolerància i l'agressivitat del papisme romà i les seves lligues catòliques, les dues religions germanes es van enfrontar i es van massacrar mútuament com a « *bèsties* » ferotges . Aquest és un testimoni històric que la llarga pau religiosa observada des de la Revolució Francesa i el regnat imperial de Napoleó I^{ha} fet oblidar. Però aquest comportament del protestantisme armat va ser revelador de la seva veritable naturalesa espiritual. En aquell moment, ja, la vida dels veritables elegits de Déu destacava del que Déu jutja " *hipòcrita* " a Dan. 11:34: " *En el moment que caiguin, seran ajudats una mica, i molts s'uniran a ells en la hipocresia* ". Ens hauria de sorprendre aquest judici fet per Déu? Doncs no! Senzillament, perquè Jesús ja ha anomenat " *hipòcrites* " al clergat jueu a qui va declarar a Mt. 23:13: " *Ai de vosaltres, escribes i fariseus, hipòcrites! Perquè tanqueu el regne del cel davant dels homes; vosaltres no hi entreu, i no permeteu entrar als qui volen entrar* ". He triat aquesta cita entre les 16 disponibles perquè aquests criteris identifiquen les obres de les dues " *bèsties* " religioses cristianes, successivament en el temps. Però amb l'ajuda d'una concordança, podeu trobar les 16 cites que completen i juntes defineixen el retrat compost del cristià que Jesús jutja " *hipòcrita* " perquè reproduceix la "hipocresia" del model jueu de la seva experiència. L'apòstol Pere va ser reprimat per la seva hipocresia per Pau perquè amagava la seva relació amb els pagans. No gosava assumir allò que l'Esperit el guiava a fer, perquè la porta de la salvació estava oberta als pagans després de la mort i resurrecció de Jesucrist. Temia la condemna dels altres apòstols i deixebles,

els seus germans. Però aquesta "hipocresia" era benigna, si no beneïda per Déu, perquè la hipocresia dels falsos cristians és d'una naturalesa completament diferent. L'ésser humà que la practica juga un paper que emmascara la seva veritable naturalesa. I en afirmar ser un "servent de Déu" indignament, la conseqüència d'aquesta hipocresia la suporta el mateix Déu creador i salvador.

El fet que el pacte de salvació es basi en la sang vessada per Jesús contradiu totes les mentides que afirmen que Jesús no va ser executat personalment. Si la seva sang no va ser vessada, la reconciliació amb Déu és impossible, i la multitud de sacrificis d'animals que van precedir la seva mort són invàlids i innecessaris; però la seva sang va ser vessada, i la seva salvació és molt real.

A la Terra, els animals maten la majoria de les vegades només per menjar i així perllongar la seva pròpia existència. Vivint únicament per instint, no tenen coneixement del bé i del mal; menjar i sobreviure són les seves úniques preocupacions. Però en l'espècie humana, a aquestes coses s'hi afegeix la maldat gratuïta, el plaer de fer patir el proïsme, per diverses causes o fins i tot sense causa. Per tal de reduir les causes d'aquesta maldat humana, Déu va organitzar la successió de generacions sobre la base de l'herència de la mateixa sang. La del pare i la mare, els progenitors del fill que neix d'ells. Així, es construeix una família, i després, agrupant diverses famílies nascudes del mateix pare, es van formar les primeres tribus. Els membres de la tribu es deuen ajuda i solidaritat. Estan units pel vincle de la sang i han de lluitar junts contra una tribu que ve a atacar-la. Per evitar agressions, cada tribu ha de gestionar el seu territori i no intervenir sobre el d'una altra tribu. En la vida animal, trobem els mateixos principis. El lleó protegeix els seus cadells però està disposat a devorar els d'un grup estranger. Totes les espècies vives estan programades per protegir la seva descendència i lluitar contra els seus depredadors. La llei de la família basada en el compartir la sang s'aplica a tothom. Amb el creixement de la població, les tribus es van agrupar en forma de poble i van compartir un territori comú que va prendre el nom de "país". Després del diluvi, amb l'intent d'unió de Babel, la humanitat supervivent es va escollir com a rei, Nimrod, la torre del qual construïda sobre la seva decisió va desagradar a Déu fins al punt que va separar els homes per diferents llengües. Tan bon punt es van tornar incapaços de comunicar-se entre ells, es van separar, es van allunyar els uns dels altres i van poblar tota la superfície de la terra. Aquesta vegada, els pobles dels països establerts es van unificar doblement per l'herència de la sang i la de la seva llengua parlada i escrita. Però les guerres frontereres són constants perquè les fronteres es basen únicament en acords acceptats durant un temps més llarg o més curt pels països afectats. I a la terra del pecat, els pobles es fan la guerra entre ells per desig d'expandir la seva possessió territorial. La maldat s'instal·la als cors dels homes i els pobles poques vegades coneixen la pau. Així es desenvolupa la vida humana, separada de Déu, lliurada al despotisme i al tirà de l'hora perquè ha demostrat ser el més fort. La maledicció de la vida terrenal es confirma així i es fa plenament visible. Tanmateix, els pobles així formats no són conscients que obeeixen les directrius dels àngels malvats liderats per Satanàs el diable. Els esperits rebels han inspirat els homes amb formes religioses paganes en què creuen servir divinitats

invisibles o visibles, ja que deifiquen les estrelles, la terra, el mar, el foc i el cel i animals forts i poderosos com el toro, el búfal, el lleó, etc. En aquestes condicions, la felicitat no existeix i, si més no, no és duradora. La pau només es troba en l'aïllament, lluny dels altres humans. Com que les fronteres són només teòriques, s'aconsegueix la barreja de pobles, fomentada per la dominació imperial. Alhora, Déu organitza el seu poble Israel, prohibint-los casar-se amb estrangers. El vincle de sang s'enforteix i es protegeix així, però només entre el poble escollit per Déu per a la seva demostració universal. Per a Déu, la finalitat d'aquesta prohibició és evitar que el seu poble adopti ritus religiosos estrangers; cosa que passa en el cas del matrimoni amb una persona religiosament diferent. La mesura tenia com a objectiu protegir col·lectivament el poble sant dels càstigs divins que la seva desobediència provocaria inevitablement. Però la prohibició no va canviar la naturalesa dels membres del poble hebreu, i la naturalesa rebel va romandre rebel igual que l'obedient va romandre obedient. Tanmateix, respectar aquesta mesura imposada per Déu va permetre no trencar la seva santa aliança.

Cada cop més rebels i sords a les ordenances de Déu, Israel i Judà van caure en l'apostasia i es van lliurar a les abominacions paganes adoptades pel seu poble. El càstig va caure llavors durament sobre ells, la nació jueva va ser destruïda durant 70 anys durant els quals el seu poble va ser deportat i portat al captiveri a Babilònia, en tres etapes graduals successives entre el 605 i el 586. La lliçó destinada a les generacions futures, inclosa la nostra, va ser escrita i es va complir: Déu beneeix l'obediència i castiga severament la desobediència i la rebel·lió.

És molt important entendre això: el vincle de sang vessat per Jesucrist fa referència als escollits seleccionats durant els 6.000 anys d'història del pecat terrenal. De fet, Déu es va revelar després d'Adam als seus descendents fins a Noè, i després des de Noè fins a Abraham. La Bíblia, que testimonia aquestes coses, ens recorda, doncs, que Déu no és el Déu exclusiu dels jueus. L'aliança feta amb el poble hebreu és, doncs, només una experiència intermèdia situada entre el temps antediluvià i l'era cristiana, que abasta 4.000 anys del total de 6.000 anys. Tanmateix, la importància d'aquesta experiència és molt gran, ja que Déu va venir en persona a viure entre el seu poble, amagat sota l'aspecte terrorífic del foc de la columna del núvol ardent. La saviesa de Déu es revela per la manera com va organitzar el seu programa preparat per salvar la vida dels seus escollits.

Des de la primera mort de la creació, és a dir, l'anyell la pell del qual servia de peça de vestir per cobrir la nuesa d'Adam i Eva, la salvació que havia de descansar en la mort de Jesucrist es va proposar al llarg de l'experiència humana fins al moment del seu ministeri terrenal. Primer, els antediluvians van ser posats a prova sense veure Déu. Després, començant per Abraham i després Moisès, sota el títol de poble hebreu, van ser organitzats i instruïts per una presència divina visible. Aleshores, Jesucrist va venir a aquest poble per dur a terme el sacrifici perfecte que havia de validar tots els pecats dels elegits de tota la història humana. Havent-ho aconseguit tot, amb la seva mort i resurrecció, va observar, acompanyar i organitzar el desenvolupament progressiu del seu Elegit terrenal, privat de la seva presència visible, fins al seu retorn gloriós final. La salvació proposada per Jesucrist està, doncs, lluny de ser exclusivament jueva. És

veritablement universal. I les proves que ho demostren abunden. Com a part de la promesa de Déu a Abraham, Israel va rebre prioritat per acollir el naixement del Messies Salvador. I fidel als seus principis i promeses, Déu el va fer néixer com un home jueu, aparentment com els altres homes jueus del seu temps. Però en realitat, Jesús només era jueu en el seu respecte a les Sagrades Escripures que l'anunciaven com a fill de David. És per això que va néixer de Maria i Josep, tots dos del llinatge del rei David, de la tribu de Judà. Però la Bíblia especificava que havia de néixer d'una "verge", és a dir, miraculosament. I aquest detall és important, perquè d'aquesta manera, Jesús no hereta sang jueva. La seva pròpia sang està marcada miraculosament per una composició específica revelada per l'arqueòleg adventista Ron Wyatt, descobridor de l'arca col·locada en una cova situada sota la creu de l'home torturat del Gòlgota: 23 cromosomes X i un sol cromosoma Y en comparació amb els 23 d'un home normal. Aquest testimoni, confirmat per l'examen dels tècnics de Jerusalem el 1982, demostra que la sang de Crist no està químicament lligada a cap patrimoni terrenal. Jesucrist, per tant, proposa universalment a tots els éssers humans fer una aliança espiritual amb ell sobre la simple base de la fe.

Però encara hem d'entendre el que ell anomena "fe". Perquè ja és en aquest nivell que els seus elegits minoritaris es separen de la multitud de falsos creients. I aquí hem de tenir en compte el fet que el model dels elegits salvats és la reproducció de la seva experiència terrenal. No va dir Jesús: "***Si algú vol venir darrere meu, que es negui a si mateix, prengui la seva creu i em segueixi***". Aquest versicle elimina multitud de falses concepcions religioses cristianes. I ja primer, la fe catòlica romana, les doctrines de la qual contradiuen i transgredeixen les que Déu ha establert i aprovat. I després d'ella, les múltiples formes de protestantisme, hereves dels seus pecats.

És fàcil complir adequadament les dues condicions que Jesús presenta per seguir-lo? Si volem ser sincers, diguem-ho francament: no, no és fàcil i per a alguns, fins i tot impossible. Però tenim el do natural d'atribuir aquesta impossibilitat als altres, com el fariseu que pregava dret i deia: "Oh Déu, et dono gràcies perquè no sóc un pecador com els altres homes...". Sabem realment "***negar-nos a nosaltres mateixos***"? Estem disposats a "***prendre la nostra creu***" per seguir Jesucrist? Ho sabrem quan la situació ens ho imposi; només llavors, i fins a aquell moment, és només amb esperança que responem a la crida de Crist, conscients de tota la nostra debilitat. Perquè tota l'espècie humana pateix un gran defecte, una gran mancança; no sap estimar com Déu estima. I aquest problema no només afecta la religió, sinó també la vida civil, la de les parelles entre elles i envers els seus fills. L'amor humà és sovint egoista i basat en la satisfacció rebuda. Qui estima és víctima dels seus sentiments perquè els seus sentiments personals l'enceguen i l'enganyen. Aplicat a la religió, això és desastrós. Els qui serveixen Déu indignament estan engegats per la sensació de seguretat que la idea mateixa de servir Déu els desperta. Tanmateix, en el seu ministeri terrenal, Jesús va venir a demostrar que el veritable amor consisteix a complaure l'estimat, pel que fa a ell, Déu Pare, obeint la seva voluntat. I només acceptant renunciar a un mateix es pot satisfer aquesta voluntat. La vida de Crist proporciona exemples específics d'aquest tipus de renúncia. Viu al cel, sota el nom de Miquel, feliç,

realitzat i honorat pels seus àngels fidels. Però la salvació dels seus elegits terrenals requereix que renunciï a aquesta vida daurada i pacífica per néixer en un cos humà en forma de nadó. Després va créixer en circumstàncies humils i va entrar al seu ministeri als 33 anys. Des de la seva primera intervenció oficial a la sinagoga de Natzaret, va ser menyspreat i expulsat. No obstant això, amb el temps, la seva acció es va desenvolupar i va guanyar una gran popularitat, cosa que va irritar el clergat jueu. Els seus nombrosos miracles hi tenien alguna cosa a veure perquè els seus discursos intrigaven però no eren entesos. Els seus apòstols, que ell mateix havia escollit, el van entristir amb la seva incredulitat i lentitud per comprendre. I el pitjor va passar el dia de la seva mort; Pere el va negar tres vegades abans que els seus acusadors i deu més es dispersessin i, amb por, s'amaguessin. Només Joan el va honorar amb la seva fidelitat i la seva presència al Sanedrí on va ser jutjat. Tanmateix, Jesús no es va poder sorprendre per aquests comportaments, ja que ell mateix va inspirar el seu profeta Daniel a pronunciar aquestes paraules, a Dan. 9:26: "*... un ungut serà exterminat i no hi haurà ningú per a ell ...*" segons la traducció correcta.

Ho dic a tothom, i aquestes paraules també em preocupen a mi. Encara tenim davant nostre, només, sis anys per aprendre a estimar Déu com ell vol ser estimat, perquè les proves que ens esperen ens revelaran el que realment som.

A nivell carnal, els llaços de sang fomenten les relacions humanes però no impedeixen l'odi i les disputes familiars. Tanmateix, en triar que aquest principi fos respectat pel seu poble Israel, Déu volia donar-los la millor oportunitat d'evitar el pitjor. Perquè on aquest vincle de sang no existeix, les causes de desacord es multipliquen fins a l'extrem. Tanmateix, és la barreja de grups ètnics la que està a l'arrel dels conflictes perpetus que han tingut lloc al món occidental, en particular. De fet, el regne de Roma va conquerir tots els països occidentals un darrere l'altre, fins a dominar-los tots pel títol imperial.

Des del 313 fins als nostres dies, al camp occidental, malgrat les guerres incessants, el fals cristianisme, catòlic romà i, des del 1844, protestant, ha mantingut la cohesió dels regnes i després de les nacions formades després de la Revolució Francesa. La fe catòlica romana ha estat el ciment que ha mantingut les relacions internacionals. I la unitat actual d'Europa encara es va construir sobre dos tractats successius de Roma. Avui, els valors religiosos estan molt debilitats i els llaços de sang estan capgirats i trepitjats pel dret del sòl. Aquest principi va ser adoptat a França, primer pel rei Lluís X el Hutí durant un curt regnat de dos anys el 1315. Després d'ell, aquest principi va ser confirmat i reforçat pel rei Francesc I^{el} 1555. El 1791, va prevaldre la llei de la sang, però després, el 1804, Bonaparte hi va afegir un jus soli parcial, el 1993, el jus soli es va obtenir mitjançant una sol·licitud individual escrita i el 1998, el jus soli es va aplicar sistemàticament als nens nascuts a França de pares immigrants. Per a Déu, els pobles d'Europa maleïts per ell poden actuar com vulguin, però faciliten i afavoreixen les causes de malestar intern que provoquen la seva ruïna i destrucció. S'afegeixen problemes a si mateixos en comptes d'evitar-los. I la situació actual s'agreuja per la incapacitat dels pobles europeus de controlar els fluxos migratoris que arriben i s'imposen al seu sòl fins al punt de destruir els seus documents d'identitat. I per explicar aquesta situació, cal destacar la importància de la llarga pau concedida a les

nacions europees. Potser creien que la barreja ètnica no és un problema, però no són conscients que el Déu Creador utilitza aquesta barreja de diferents religions i cultures com una bomba de rellotgeria que explota a l'hora que ell ha fixat. Ara, hem entrat en el temps favorable per a aquesta cosa.

El pecat consumat l'any 313

El 8 de maig de 2023, mentre escrivia l'estudi anterior, l'Esperit de Déu em va inspirar amb una correcció important sobre el paper del pecat associat a la data 321. Aquest nou desenvolupament em fa adonar avui d'alguna cosa que havia estat subestimada fins aleshores en els meus estudis i explicacions profètiques. Això és degut a que, com a part del missatge adventista del setè dia que porto i explico cada cop amb més claredat, el missatge sobre la restauració del dissabte ha estat, per a mi, fonamental.

El que l'Esperit no m'havia permès notar fins a aquest moment és que Déu utilitza el dissabte per a un propòsit específic, però ja esmentat en les meves explicacions anteriors. El seu paper es revela clarament en aquests textos d'Ezequiel 20:12 i 20: " ***També els vaig donar els meus dissabtes com a senyal entre mi i ells , perquè sàpiguen que jo sóc Jahvé, que els santifico. ... / ... Santifiquen els meus dissabtes, i que siguin un senyal entre mi i tu , perquè sàpiguen que jo sóc Jahvé, el vostre Déu* "** ". El missatge diví es confirma doblement, el dissabte és un " ***signe* " de pertinença al Déu creador per a l'escollit mateix i el seu seguici humà. Sabent que profetitza el setè mil·lenni al començament del qual els seus escollits entraran a l'eternitat, el dissabte és, per tant, " ***el signe* " o " ***el segell del Déu vivent* " que caracteritza els seus escollits als quals el dona, perquè els reconeix com a dignes de la seva salvació. El punt crucial que hem de destacar en aquest vers és aquesta expressió: " ***També els vaig donar els meus dissabtes* " . El dissabte és sobretot una altra cosa, un do fet per Déu als seus escollits. Ara, qui dona, també pot prendre el que dona, com Jesús va ensenyar correctament a Mt. 13:11-12 i 25:29: " ***Els deixebles s'hi acostaren i li digueren: 'Per què els parles en paràboles ?' Jesús els respongué: 'Perquè a vosaltres us ha estat donat conèixer els misteris del regne del cel, però a ells no els ha estat donat* '" . ***Perquè a qui té, li serà donat més, i tindrà en excés, però a qui no té, li serà pres fins al que té* " . La clau espiritual revelada en aquest versicle és tan important que Jesús la cita per segona vegada a Mt. 25:29, precisament, sobre el servent malvat de la « ***paràbola* » dels « *talents* » . Subtilment, en la llengua francesa escollida per Déu per explicar la seva Revelació profètica, aquesta paràbola divina, la paraula « ***talent* »** designa, a més de la vigència d'aquest nom des de l'època de Jesús, un do artístic, manual o intel·lectual beneficiós, o més apropiat en la relació amb Déu, el do espiritual. La interpretació de l'Apocalipsi s'ha de fer, doncs, sobre la base d'aquest ensenyament fonamental revelat per Jesucrist: « ***a qui té, li serà donat i tindrà en abundància, però a qui no té, li serà tret fins allò que té* » . Les conseqüències d'aquesta aplicació són enormes i hem d'entendre aleshores que el dissabte s'abandona per ordre de l'emperador Constantí l'any 321 **només pel desig de Déu de retirar-lo i treure'l d'una església mundana** que, establerta l'any 313 per l'aturada de les persecucions dels cristians, **ja no és digna de portar « *el signe* » de pertinença******************

al Déu creador . Això d'acord amb el principi: « **però a qui no té, li serà tret fins allò que té** ». Per tant, Déu " **li treu** " el dissabte a l'església mundana que adopta dogmes pagans i que esdevindrà, el 538, l'església catòlica romana, amb Vigili com a primer papa en títol, l'amic intrigant de Teodora, l'exprostituta casada amb l'emperador Justinà I. Des d'aquesta perspectiva, l'abandonament del dissabte és només la conseqüència d'una altra acció que el va precedir el 313: el lliure accés a la religió cristiana i l'apostasia generalitzada que en va resultar.

En la seva paràbola, Jesús ignora l'incrèdul i només dóna com a exemples el creient fidel i el creient infidel; ell mateix, per tant, roman fidel al principi binari constant en tots els seus judicis: sí o no, llum o foscor, vida o mort, etc. Aquests dos tipus de servents tenen comportaments absolutament oposats en l'ús de la seva llibertat. El servent bo i fidel serveix Déu al màxim de les seves possibilitats; al contrari, el servent malvat i infidel el serveix mínimament. Això és el que ensenya l'ús que fan del talent rebut per Déu. I el 313, la llibertat afavoreix les falses conversions de les persones que serveixen Déu mínimament, donant així una "etiqueta" estàndard al compromís cristià.

El que es va aconseguir l'any 313 ja s'havia aconseguit per a l'Israel carnal segons l'ensenyament donat a Ezequiel 20 i més particularment en aquests versos 10-11: " **I els vaig treure del país d'Egipte i els vaig conduir al desert. Els vaig donar els meus estatuts i els vaig fer conèixer els meus decrets, que l'home ha de complir per viure segons ells** ". Déu dóna prioritat als " **seus estatuts i les seves ordenances** ", cosa que es confirma al versicle 12 que segueix on diu: " **També els vaig donar els meus dissabtes com a senyal entre jo i ells** , perquè sabessin que jo sóc **Yahvé** que els santifico " . Després, al versicle 13, Déu confirma aquest principi citat al versicle 11: " **I la casa d'Israel es va rebel·lar contra mi al desert. No van caminar segons els meus estatuts, sinó que van rebutjar les meves ordenances, que un home ha de fer per viure per elles , i van profanar els meus dissabtes sense mesura** . Vaig pensar a vessar la meva fúria sobre ells al desert, per destruir-los " . Déu revela llavors la seva reacció als culpables, als versicles 24-25-26: « **perquè no van guardar les meves ordenances, sinó que van rebutjar els meus testimonis, van profanar els meus dissabtes i van girar els seus ulls cap als ídols dels seus pares** . **També els vaig donar testimonis que no eren bons i ordenances per les quals no podien viure** . Els vaig contaminar amb les seves ofrenes, quan van fer passar pel foc tots els seus primogènits; així que jo..." els castigaria i els faria saber que jo sóc **Jahvé** . » Aquest càstig diví d'apostasia es tradueix a l'era cristiana, a Dan. 8:12, per: " **l'exèrcit va ser lliurat amb el perpetu a causa del pecat** " i a Dan. 7:25, per: " **els sants seran lliurats a les seves mans durant un temps, temps i mig temps** ". En aquests dos versos, el verb " **lliurat** i **lliurat** " situa l'acció sota la iniciativa de Déu. És ell qui, sobiranament, lliura o no lliura els sants fidels o infidels a l'autoritat romana. El mateix missatge es confirma així amb la contribució de la precisió donada sobre el temps fixat per Déu per a aquest abandonament dels cristians infidels: un any solar + dos anys solars + mig any solar, és a dir, en total: 3 anys i 6 mesos de dies profètics, és a dir, sobre la base de dotze mesos lunars de 30 dies per any, 1260 dies profètics d'anys reals situats entre 538 i 1798. Aquest abandonament per part de Déu de l'església cristiana al lideratge cruel del diable

ja era el tema d'una amenaça divina citada a Lev. 26:18-19: " *Si, malgrat això, no m'escolteu, us castigaré set vegades més pels vostres pecats. Trencaré l'orgull del vostre poder, faré que els vostres cels siguin com el ferro i la vostra terra com el bronze* ". Aquesta **segona amenaça** d'Ezequiel 26 es posa en acció a l'era cristiana amb la " **segona trompeta** " d'Apocalipsi 8:8-9: " *El segon àngel va tocar la trompeta, i una cosa semblant a una gran muntanya cremant va ser llançada al mar; i una tercera part del mar es va convertir en sang, i una tercera part dels éssers vius del mar van morir, i una tercera part dels vaixells van ser destruïts* ". Aquestes coses es van complir amb l'establiment del cruel i perseguidor règim papal a partir de l'any 538. Hem de tenir en compte que totes les malediccions atribuïdes al diable pels homes són, a la Bíblia, totes reclamades pel mateix Déu: " **Faré que els vostres cels siguin com el ferro** ". Així es confirma que Déu utilitza els serveis del diable per castigar i castigar els éssers humans culpables contra ell.

Amb aquests versos d'Ezequiel 20, Déu dirigeix, doncs, la nostra atenció a aquesta data 313 en què, en deixar de ser perseguida, la fe cristiana abandona l'estàndard de la veritable fe heretada des de l'època dels apòstols esmentats a Ap. 2:, sota el nom simbòlic " *Efes* "; segons el significat del verb grec "epheis" que significa: llançar. Ara, Jesús s'adreça als cristians que viuen en l'època de Joan, l'últim apòstol supervivent, cap al 95 a principis de la nostra era. La doctrina de la veritat encara es reconeix, però el zel religiós, en aquell moment, està debilitat. I Jesús ve en aquell moment per amenaçar els veritables cristians als quals diu als versos 4 i 5: " *No obstant això, tinc això contra tu, que **has deixat el teu primer amor** . Recorda, doncs, d'on has caigut, penedeix-te i fes les primeres obres; **si no, vindré a tu i trauré el teu canelobre del seu lloc, si no et penedeixes*** ". Jesús amenaça el seu Elegit, dient: " **Trauré el teu canelobre del seu lloc** ". Així doncs, actuarà d'acord amb el principi que « **a qui no té, li prendran allò que té** » a ». I què representa el « **candelabro** »? La llum divina santificada en plenitud, és a dir, la llum donada pel Sant Esperit de Déu als seus fidels elegits. Ara bé, aquest « **candelabro** », construït específicament per ordre seva pels hebreus, constava de set branques a la part superior de les quals set làmpades d'oli produïen set flames de foc que donaven llum. A la base central, tres conductes superposats estaven connectats a l'esquerra i a la dreta a aquesta columna central; cosa que dóna a aquest conjunt la norma 3 + 1 + 3. I és precisament, l'any 313 que pel decret imperial de l'emperador victoriós Constantí el Gran, s'estableix la cessació de les persecucions dels cristians a tot el seu imperi. Déu, doncs, posa en pràctica, l'any 313, al final de l'era anomenada « *Esmirna* », la seva amenaça presentada en el missatge adreçat a « *Efes* ». Perquè aquesta vegada, en obrir-se al món pagà no convertit, la fe cristiana ja no es pot penedir. A l'època d'" *Efes* ", els cristians odiaven amb Jesús " *les obres dels nicolaïtes* ", un nom construït a partir de les paraules gregues "Nike" i "laos" que signifiquen "Victòria" i "poble", designant així simbòlicament els romans victoriosos. Més tard, a l'època anomenada " *Pèrgam* ", que s'ha de vincular a la data 538, aquests " *nicolaïtes* " romans formen una reunió religiosa; la del cristianisme infidel que s'ha desenvolupat des del 313; com suggereix Ap. 2:15: " *Igualment, també teniu gent que manté la doctrina dels nicolaïtes* ". Des de l'època d'" *Efes* ", les " *obres* " paganes dels romans pagans han estat substituïdes per una " *doctrina* " religiosa cristiana igualment pagana. La

maledicció divina, per tant, colpeja globalment tota la fe cristiana influenciada per l'autoritat pagana de l'emperador Constantí, des del 313, any en què Déu va retirar el seu Sant Esperit de l'església cristiana oficial usurpadora. Trobem aquí l'aplicació de la declaració de Déu citada a Ezequiel. 20:25: " **També els vaig donar manaments que no eren bons, i decrets pels quals no podien viure** ". Això es confirma a 2 Tes. 2:9 al 12: " *La vinguda d'aquell impiu és per obra de Satanàs amb tota mena de poder i senyals i prodigis mentiders, i amb tot engany d'injustícia en els qui pereixen, perquè no van ~~rebre~~ l'amor de la veritat, perquè poguessin ser salvats*". **Per això, Déu els envia una forta il·lusió , perquè creguin una mentida , perquè siguin condemnats tots els qui no van creure la veritat sinó que es van complaure en la injustícia** ". En altres paraules, Déu els etiqueta com a diumenge, com a senyal que els rebutja i els lliura a Satanàs. Tanmateix, per a la seva glòria, queden uns quants veritablement escollits que li romanen fidels, sense deixar-se influenciar per l'apostasia del seu temps. És per això que, fins i tot l'any 538, Jesús troba alguns escollits als quals s'adreça directament utilitzant la forma familiar. El missatge pren tot el seu sentit, sabent que el tron de Roma va ser menyspreat i abandonat per l'emperador Constantí I ^{que} va preferir la ciutat anomenada "Milà", en la qual va establir els seus successius decrets del 313 i el 321 als quals hem de vincular aquests dos esdeveniments per l'acció i la voluntat sobirana de Déu: **313, l'Esperit es retira ; 321, el setè dia del Sàbat, es treu el " segell del Déu vivent "** . Les mentides religioses que Ap. 13:1-5 i 6 denuncia com a " **blasfèmies** " són, el 538, els " **signes** " de la naturalesa pagana del fals cristianisme establert des del 313: " *I vaig veure una bèstia que sortia del mar, que tenia deu banyes i set caps, i a les seves banyes deu corones, i als seus caps el nom de blasfèmia ... I li va ser donada una boca que parlava grans coses i blasfèmies ; i li va ser donat poder per continuar durant quaranta-dos mesos. I va obrir la seva boca en blasfèmia contra Déu, per blasfemar el seu nom, i el seu tabernacle, i els qui habiten al cel* ". I la resta del "dia del sol invicte" del primer dia, adoptat el 7 de març de 321, simplement formalitza, com a " **signe** ", la maledicció divina que va començar el 313. I el joc subtil organitzat per l'Esperit continua amb aquest nom de la ciutat de "Milà" que confirma el seu vincle espiritual amb els " *mil anys* " del setè mil·lenni que el Sàbat eliminat prefigurat com un " **signe** " donat per Déu als seus veritables sants i dignes elegits. Així, molt lògicament, el dissabte va ser practicat pels apòstols i els veritables deixebles; l'any 313, Déu el va eliminar i no el va restaurar fins al 1844, al mes d'octubre, donant-lo als **primers** cristians adventistes seleccionats, com a " **signe** " **de la seva pertinença al Déu Creador** .

L'explicació del desenvolupament de la falsa fe cristiana és específicament dirigida per Déu a la seva profecia Apocalipsi. Defineix l'inici de l' " **adulteri** " espiritual dels falsos cristians al final dels " *deu dies* " profètics o **deu anys reals esmentats al** missatge d'" *Esmirna* " a Apocalipsi 2:10: " *No tinguis por del que has de patir. Mira, el diable llançarà alguns de vosaltres a la presó, perquè siguis posat a prova; i tindràs tribulació deu dies . Sigues fidel fins a la mort, i et donaré la corona de la vida*". Aquest període **de deu anys** es va complir entre el 303 i el 313 per les persecucions ordenades per l'emperador romà Dioclecià i el seu govern tetràrquic. I aquesta data del 313 és una data molt important, ja que

marca el moment en què el diable canvia la seva estratègia per lluitar contra l'obra de Déu. Però qui organitza aquestes coses? Déu mateix. La persecució s'ha demostrat i segons el testimoni recollit, "la sang dels cristians és una llavor", com més es mata, més vocacions s'inspira. L'any 313, a Milà, victoriós contra la tetrarquia imperial, l'emperador Constantí I, ^{conegut} com el Gran, va posar fi per decret a les persecucions que fins aleshores havien afectat els servents cristians de Jesucrist. És aquesta pau humana la que ha fet, en aparença, més mal a la causa divina del cristianisme. Perquè en realitat res ha canviat; els creients han romàs creients, i els no creients han romàs no creients, fent un mal ús de la llibertat obtinguda. I això per la senzilla raó que qualsevol podia prendre una etiqueta religiosa cristiana. Com la falsa conversió del mateix emperador, n'hi havia prou amb afirmar ser cristià per ser reconegut com a tal per la comunitat humana. En deixar d'existir el filtre de la por a la persecució, fer-se cristià estava de moda en aquell moment. Va ser llavors quan les doctrines més diverses es van estendre per tot l'imperi i les disputes religioses van enfrontar els seguidors de les doctrines en conflicte entre si. En aquesta inundació de teories mentideres, la santa i pura veritat apostòlica va desaparèixer completament i es va fer invisible o gairebé. Aleshores podem entendre per què l'emperador Constantí va voler imposar una unitat religiosa per posar fi a les disputes i els problemes del seu imperi. Però per a Déu, la fe reclamada en múltiples formes era morta i sense valor, els ideòlegs i els seus seguidors il·lusionats havien caigut en " *adulteri* " contra el veritable Déu. Va ser llavors que, per unificar el seu imperi, el 7 de març de 321, l'emperador Constantí va abandonar el veritable descans del setè dia practicat fins aleshores pels veritables cristians, hereus de les veritats apostòliques. El va fer substituir pel descans del primer dia, que, com a adorador del "Sol invicte" pagà, ja honorava, personalment, cada primer dia de la setmana. Aquest descans, situat el primer dia de la norma divina de la setmana, es va convertir així, per decret imperial, en " *la marca* " de la seva autoritat humana. El que hem d'entendre és que aquesta acció va ser dirigida per Déu, que volia eliminar la santa pràctica del dissabte d'un cristianisme tacat pel paganisme, cosa que el feia indigne d'ell. I de la mateixa manera, a l'inrevés, va ser ell qui la restauraria en l'Adventisme del Setè Dia a partir del mes d'octubre de 1844 per confirmar la seva santificació.

Així doncs, l'abandonament i la restauració del dissabte no són les causes, sinó les conseqüències del comportament general dels cristians envers la santa doctrina de les veritats apostòliques heretades de l'antic i del nou pacte. Des d'aquesta perspectiva, el dissabte, un " *signe* " de pertinença al Déu vivent, segons Ez. 20:12-20, és lògicament retirat o restaurat pel mateix Déu. I l'emperador Constantí no és més que el mitjà pel qual Déu, el gran jutge, fa complir la seva decisió divina. Lògicament, el descans del dissabte del setè dia i el descans del primer dia esdevenen els signes distintius dels dos bàndols oposats en termes absoluts: " *el segell del Déu vivent* " versus " *la marca de la bèstia* ".

La conseqüència d'aquest qüestionament del paper del dissabte és que a Dan.8:12, l'expressió " *a causa del pecat* " no designa només el dissabte sinó el menyspreu per tota o part de la santa doctrina cristiana a partir de l'any 313. Per reforçar aquesta interpretació, cal tenir en compte que " *a causa* " del mateix " *pecat* ", Jesús atura la seva intercessió designada per la paraula " *perpètua* " o "

contínua ". Però aquesta aturada de la seva intercessió esdevindrà històrica i només tindrà lloc el 538, data de l'establiment del règim papal que ve a usurpar i reproduir a la terra la intercessió que Jesús feia fins aleshores al cel; i aquesta intercessió només cessa per als falsos cristians, que s'han convertit en majoria i dominants perquè només veuen la del papa, el nou cap terrenal de l'església cristiana.

Per tant, tenim tres dates que marquen la progressió cap al règim papal romà: 313, el començament del pecat; 321, la retirada del signe de pertinença a Déu; i 538, la fi del "**perpetu**" (sacerdocí) de Jesucrist. La construcció de la profecia passa per alt la data 321 de la retirada del Sàbat i només esmenta les del 313 i el 538. 313, per a la fi del temps "*Esmirna*", i 538, per a l'inici del temps "*Pèrgam*", que significa "*adulteri*" o més precisament: matrimoni transgredit; que es compleix quan a través del papa el fals cristianisme catòlic adora "**el drac**", és a dir, el diable, que li dona "**el seu tron i gran autoritat**" segons Apòstol. 13:2: "*La bèstia que vaig veure era semblant a un lleopard, i els seus peus eren com els d'un ós, i la seva boca com la boca d'un lleó. El drac li va donar el seu poder, el seu tron i una gran autoritat*". Fixeu-vos en aquesta subtileza divina: "*la bèstia*" és designada com la "*quarta bèstia*" de Dan. 7:7, perquè combina els símbols dels tres imperis que la precedeixen: "*el lleopard, l'ós i el lleó*". A més, l'Esperit ens suggereix la successió històrica de l'Europa papal a l'imperi romà pagà que "*el drac*" simbolitza a Apocalipsi 12:3: "*I un altre senyal va aparèixer al cel; i vet aquí que hi havia un gran drac vermell, que tenia set caps i deu banyes, i als seus caps set corones*". Ell mateix està vinculat al diable a Apocalipsi 12:9. La història confirma la successió de la Roma imperial i la Roma papal, que va heretar "**el seu tron**" instal·lat a Roma. Perquè, des de Constantí Ier any 313, Roma havia estat abandonada pels successius emperadors que van optar per establir-se a la part oriental d'Europa. I així, només a través del seu règim religiós catòlic romà pervertit, Roma va conservar la influència a l'imperi fins a l'establiment del seu règim papal el 538 amb l'acord i el suport armat de l'emperador Justinà, que ell mateix va romandre a la part oriental de l'imperi.

L'acció divina associada a la data 313 permet al diable adoptar l'estratègia de l'astúcia, la de la "*serp*". Aleshores abandona l'estratègia del "*drac*", que persegueix obertament els sants i busca obtenir per la força el seu abandonament de la fe en Crist. D'aquesta observació es desprèn que utilitza aquesta estratègia d'astúcia tres vegades a l'era cristiana: una primera vegada el 313, una segona el 538 i una tercera el 1844, on, després de la prova de fe adventista, multiplica les doctrines i els grups de les esglésies protestants per enfosquir l'aspecte de la religió cristiana; aquest és el tema de la "*cinquena trompeta*" d'Apocalipsi 9:1 a 13. Així, en la seva estratègia del "*drac*", el diable frena els cristians i s'esforça per obligar-los a renunciar a la seva fe i, a l'inrevés, en la seva estratègia d'astúcia, els empeny al compromís religiós. Com més nombrosos són, més fosca és la situació espiritual; i més nombroses són les seves víctimes enganyoses. Però fins i tot abans, durant les Guerres de Religió del ^{segle} XVI, va inspirar un zel bèl·lic combatiu en els protestants, els hugonots calvinistes, que Déu va jutjar "**hipòcrites**". I aquí, de nou, com més nombrosos eren en aquest compromís, més espessa era la foscor que emmascarava els veritables servents del Déu de la

veritat, caracteritzats en aquest context per la seva acció pacífica i la seva acceptació del maltractament al qual eren sotmesos a mans de les lligues armades catòliques. L'apogeu d'aquestes persecucions es va assolir sota Lluís XIV, que va ser inspirat per Déu per donar el nom de " *dracs* " als soldats especialitzats en la caça, al camp i als boscos, els humils servents de Jesús que es reunien per viure la seva fe en secret. Aquest rei despòtic, orgullós, espiritualment encegat per Déu, va permetre als elegits del seu temps entendre que els seus " *dracs* " treballaven en nom del diable, del qual ell mateix era el servent fidel i obedient. Així doncs, va ser víctima del seu menyspreu i ignorància de les revelacions bíbliques que vinculen el símbol del " *drac* " amb el mateix " *diable* ", però també amb la " *serp* " i el nom " *Satanàs* " a Apocalipsi 12:9: " *I el gran drac va ser llançat, la serp antiga, anomenada Diable i Satanàs, que enganya tot el món; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell* " .

La importància que Déu dóna a aquesta data 313, que ara considero la imatge d'un " *candelabro* " diví retirat per la seva voluntat, dóna a Déu la glòria de ser l'organitzador suprem de tota la vida humana. Res s'aconsegueix sense la seva voluntat, per a bé o per a mal. I aquest versicle d'Amos 3:6 ho confirma dient: " *Es toca la trompeta en una ciutat, i la gent no té por? Arriba la desgràcia a una ciutat, i JaHWéH no ho ha fet?* " » També llegim a Job 2:10: « *Però Job li digué: Parles com una dona ximple. Què! **Rebem el bé de Déu, i no acceptarem també el mal?** En tot això Job no va pecar amb els seus llavis.* »

En resum, aquesta nova llum, que destaca el paper prioritari i les conseqüències de la llibertat religiosa obtinguda pels cristians l'any 313, no canvia el judici de Déu revelat fins avui en els meus successius documents. Tanmateix, Déu redescobreix i confirma el seu paper sobirà com a organitzador suprem que no se sotmet als esdeveniments, sinó que els controla i organitza sobiranament. I l'any 321, ja no són els sants infidels els que abandonen el Sàbat, sinó Déu qui els el treu, perquè ja no en són dignes. El pecat rep llavors un signe oficial que l'identifica: el repòs del primer dia de la setmana divina, l'actual diumenge, abans el "dia del Sol invicte" imposat i decretat per l'emperador Constantí I i el dia de repòs honrat pels falsos cristians, però denunciat per Déu, com a **signe** i " *marca de la bèstia* " .

Durant 40 anys, al servei de Déu i sota la seva inspiració, he presentat el repòs del dissabte com l'única causa de les " *set trompetes* " de l'Apocalipsi. Avui, com que la santificació divina és progressiva, Déu aixeca el vel que emmascarava aquest error. El que hem d'entendre és que per a Déu, el trencament del seu pacte amb les seves criatures es basa en el menyspreu humà mostrat envers la paraula global de Déu en totes les seves formes: la Torà, els Profetes, els Evangelis, les Epístoles i l'Apocalipsi. I la resposta ja la va donar l'Esperit a Ap. 1:1-2: " *La revelació de Jesucrist, que Déu li va donar per mostrar als seus servents les coses que han de succeir aviat. I ho va enviar i ho va significar pel seu àngel al seu servent Joan, **que va donar testimoni de la paraula de Déu i del testimoni de Jesucrist**, de totes les coses que va veure* " .

Aquesta " *paraula de Déu* " va assumir diversos aspectes que Déu havia escrit al llarg del temps perquè aquestes històries donessin testimoni de tot allò que el concerneix. Els cinc llibres escrits per Moisès només van ser el

començament d'un testimoni recollit durant les dues aliances successives. I la culpa dels nous cristians, que van adoptar la fe cristiana des del 313, va ser subestimar el deure d'obediència a les coses escrites pels testimonis històrics escollits per Déu. I aquesta culpa del "*principi*" es reproduïx avui, clarament visible, set anys abans del retorn en glòria de Jesucrist, és a dir, al "*final*"; la qual cosa dóna a l'expressió "*alfa i omega*" una nova aplicació profètica que, per tant, fa referència a l'apostasia generalitzada creada per la llibertat religiosa, el 313, que justificaria el càstig de la "*primera trompeta*" i el 1995, abans de la "*sisena trompeta*". De fet, aquestes dues "*trompetes*" són similars perquè obren i tanquen el càstig diví amb el caràcter d'advertència del mateix tipus de pecat, és a dir, l'apostasia generalitzada i el menyspreu per tota la veritat divina. Sobirament, al llarg del temps, el gran Déu Creador ha posat a prova la fe dels éssers humans sotmetent-los a persecucions i després lliurant-los a les trampes de la llibertat que van causar la caiguda del major nombre.

Hi ha diverses raons per les quals els homes guarden el Sàbat. Pot ser heretat, escollit mitjançant el raonament intel·lectual perquè, en estar ordenat per Déu, té sentit posar-lo en pràctica. I la tercera raó és que Déu el dóna com a signe de pertinença divina als elegits, a qui segella amb el seu "*segell*" diví. Això em porta a explicar-vos quina és l'obra divina de segellar els elegits; el tema tractat a Apocalipsi 7.

El temps del segellament es compleix en el "*temps de la fi*", que al seu torn té dos significats complementaris. El primer significat situa aquest "*temps de la fi*" entre 1844 i 2030 i es refereix al temps del desenvolupament universal de la fe adventista del setè dia. I el segon significat és el que defineix Daniel 11:40: "***Al temps de la fi***, el rei del sud l'empenyà. I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí, amb carros i genets i amb molts vaixells; vindrà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà". Cobreix el període comprès entre 1995 i 2030. La profecia anuncia el càstig de l'Europa cristiana infidel per musulmans, africans i russos ortodoxos i musulmans. Però el temps del segellament acaba abans que es dugui a terme aquesta acció bèl·lica assassina segons Apocalipsi 7:3: "*No feu mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que hàgim segellat els servents del nostre Déu als seus fronts*". "*La terra, el mar i els arbres*", als quals s'ha de "*fer el mal*", també tenen un doble significat literal i espiritual, ja que "*la terra*" simbolitza la religió protestant i "*el mar*" la religió catòlica. Pel que fa a l'"*arbre*", simbolitza l'ésser humà. A Ezequiel 9, Déu ens presenta el principi del segellament que es va aplicar abans de la destrucció de la nació Israel; així podem entendre el significat i la justificació d'aquest segellament que s'aplica al "*temps del final*" del nou pacte cristià, que acaba amb el temps de l'adventisme universal del setè dia. Quin és, doncs, el criteri que porta Déu a segellar, o no, els seus cridats? Ezequiel. 9:4 ens dóna una resposta precisa: "*Jahvè li va dir: 'Passa pel mig de la ciutat, pel mig de Jerusalem, i posa una marca al front dels homes que gemeguen i gemeguen per totes les abominacions que es cometen enmig d'ella*". I llavors la mort colpeja: versos 5 i 6: "*I va dir als altres, que jo vaig sentir: 'Aneu darrere seu per la ciutat i colpegeu; que el vostre ull no perdoni ni tingueu pietat. Mateu i destruïu els vells, els joves, les noies, els nens i les dones; però no*

us acosteu a ningú que tingui la marca ; i comenceu pel meu santuari'. Van començar pels ancians que eren davant de la casa " .

En aquest context de l'antiga aliança, el signe que protegeix s'anomena "**marca**". En canvi, a l'Apocalipsi, la paraula "**marca**" es refereix al signe del diumenge romà, un signe de maledicció divina. D'aquesta manera, Déu ens permet entendre que cada campament oposat porta una "**marca**" igualment oposada: dos dies de descans competeixen entre si, però no són iguals. El dels elegits i de Déu és el dissabte "**santificat per descansar**" per Déu a partir de la seva creació terrenal, mentre que l'altre és només el diumenge, el descans del primer dia de la setmana "**consagrat per descansar**" pels homes. Aquesta diferència entre "**santificat**" i "**consagrat**" és importantíssima, perquè aquests verbs impliquen dues autoritats desiguals: la del Déu etern i totpoderós, i la de l'home mortal. També és important saber que el diumenge es va definir com el primer dia de la setmana, per última vegada, el 1980, al diccionari "Le Petit Larousse". En la seva versió de 1981, el diumenge es va convertir "miraculosament" en el setè dia de la setmana. Un cop més, sota la inspiració del diable i l'acord de Déu, el 1981, l'autoritat humana va atrapar la humanitat en una trampa mortal encara més eficaç per enganyar-la i destruir-la. Però aquí, de nou, hem d'entendre que aquesta iniciativa va venir de Déu, que cega els vidents que es neguen a veure-hi.

Jerusalem " avui ? Europa i l'anomenat campament cristià occidental. Veieu en les seves obres "**abominacions**" que us fan "**sospirar i plorar**"? Si és així, podeu ser segellats; si no, no. Aleshores, qui és el "**santuari**" de Déu avui? El santuari fidel es refereix als elegits, però un altre santuari, aquest infidel, designa els jueus caiguts i els cristians rebels, la fe cristiana caiguda en la infidelitat, inclòs l'"Adventisme del Setè Dia" oficial des del 1994. El tema és molt seriós, ja que condiciona la vida eterna i la mort definitiva.

El capità Joseph Bates, el primer adventista a adoptar la pràctica del descans del setè dia a l'octubre de 1844, la va rebre en conèixer una dona baptista del setè dia. Aquest grup de baptistes del setè dia s'havia separat del grup baptista que observava el descans del primer dia heretat successivament del protestantisme i del catolicisme. En el moment d'aquesta separació, és a dir, abans de 1844, l'elecció del dissabte no va aportar als seus practicants un avantatge sobre altres formes de protestantisme, perquè la pràctica del dissabte encara no era requerida per Déu. És el seu ús com a "**signe**" de la seva pertinença divina el que canvia la seva eficàcia, en resposta al requisit diví expressat en el seu decret de Dan. 8:14. Però, què és exactament aquest nou requisit? I en què es basa realment? Una perfecció de santedat, és a dir, la finalització de la santificació dels seus veritables elegits. Què diu aquest versicle, quan es tradueix fidelment del text hebreu original? "*Fins al vespre i al matí dos mil tres-cents, i la santedat serà justificada*". Aquesta paraula « **santetat** » designa tot allò que es relaciona amb Déu, és a dir, tot allò que l'honora i li dóna glòria, és a dir, les seves lleis, les seves ordenances, els seus preceptes, els seus manaments, el seu servei i els seus servents. Al final del « *dos mil tres-cents vespre i matí* », la justícia de Crist, que permet l'accés a la vida eterna, només s'oferirà sota nous requisits divins. Déu, el Creador de tota la vida i les coses, no podia permetre que la humanitat el privés de l'obediència que li és deguda fins a la fi del món. I el temps del segellament estava destinat a

permetre-li santificar perfectament un poble escampat per tota la terra entre totes les nacions. En aquesta dispersió, constitueix el seu veritable Israel espiritual, format per servents i serventes circumcidats de cor. Si el dissabte roman invariablement sant per la seva naturalesa, l'home que el posa en pràctica no ho és necessàriament, i per tant ha de presentar les proves de la seva santificació. I la profecia ens ensenya que Déu posa com a prioritat, en la seva santificació, l'amor per ell i l'estàndard de vida que aprova i proposa als seus elegits. Ara, els qui estimen aquestes coses esperen veure'l tornar i intervenir per posar-les en acció. Això és el que porta Déu a organitzar les enganyoses expectatives "adventistes" del retorn de Jesús, que havien de posar a prova els cridats de Crist tres vegades; el 1843, 1844 i 1994. Els qui estan encantats amb el retorn de Jesucrist també estan desitjosos de compartir els secrets de les seves revelacions profètiques presentades de manera hermètica mitjançant nombrosos símbols i imatges. I aquest interès és també una prioritat en la santificació que requereix per als seus elegits. La santificació, doncs, es compon d'un conjunt de coses que es poden resumir com a amor a la veritat, ja que aquesta veritat fa referència a tot allò que fa referència al veritable Déu: la seva persona, les seves lleis, la seva justícia. L'incompliment d'una d'aquestes coses és suficient per desqualificar un cridat per a l'elecció i el segellament. Perquè aquest tipus d'incompliment pren valor d'abominació per a Déu. L'abominació sempre és il·lògica i, per tant, falsa, és a dir, hostil i inadequada per complaure el Déu de la veritat. Durant l'era cristiana, la santificació no es basava principalment en el dissabte i la seva observança, sinó que des del 1844, en el moment del segellament, Déu ha confirmat la santificació dels seus escollits donant-los el dissabte com a "**signe**" que li pertanyen. Però perquè aquest dissabte sigui per a ells el "signe" de la seva pertinença a Déu, han de ser considerats "**dignes**" d'ell testificant un amor perfecte i complet per la seva veritat, com va ser el cas dels pioners adventistes del 1843 i el 1844, segons Apocalipsi 3:4: "*No obstant això, teniu uns quants homes a Sardis que no han contaminat els seus vestits; caminaran amb mi amb vestits blancs, perquè són dignes*".

El temps del segellament, doncs, té, per a Déu, el propòsit de completar l'obra de reforma que ha romàs inacabada, incompleta i imperfecta des del ^{segle XVI}. Per ser seleccionats, els seus escollits han de rebutjar totes les falsedats introduïdes per Roma a la fe cristiana apostòlica original i principalment, entre moltes coses heretades del paganisme, la resta del primer dia, l'actual "diumenge" que ha romàs, per a Déu, el dia dedicat al "Venerable Sol Invicte" establert per l'emperador Constantí I ' l'any 321. Aquest fals "Dia del Senyor", honorat al començament de cada setmana establert per Déu, no és per a ell res més que "**la marca de la bèstia**" que designa la seva enemiga Roma, i el seu hereu difunt, el protestantisme. També han de saber que pel seu segon manament suprimit en la versió papal, Déu va condemnar les pràctiques catòliques i ortodoxes de culte i prostració davant de criatures reproduïdes en imatges tallades o pintades. Han de separar-se de les creences gregues que justifiquen la vida després de la mort, que els dimonis diabòlics exploten per si mateixos animant manifestacions dels suposats morts, sants o no. I com que el seu cos és un santuari on Déu ve a visitar-

los, han de menjar el més saludablement possible i, per fer-ho, menjar allò que Déu ha declarat pur i abstenir-se de tot allò que els pugui contaminar.

Aquesta nova perspectiva sobre el dissabte ens permet entendre millor la situació de l'any 1994, al final del qual l'adventisme institucional del setè dia va ser " vomit " per Jesús. Va ser en aquesta data que, sense l'"esperit de profecia ", aïllat, el dissabte va deixar de representar el " signe " de la seva pertinença al Déu Creador. Això, perquè el seu rebuig al " testimoni de Jesús " que li vaig presentar el va fer indigne d'això. Ara, fins al seu retorn, un " signe " de pertinença havia de substituir el dissabte i aquest " signe " és el " testimoni de Jesús ", és a dir, el do de profecia que dona com a " segell " diví als servents que reconeix com a seus. Això es basa en aquest versicle de 2 Tim. 2:19, que fa referència als servents fidels que tenen en ells l'amor de la seva veritat: " *No obstant això, el sòlid fonament de Déu roman ferm, tenint aquest segell : El Senyor coneix els qui són seus; i: Qui nomeni el nom del Senyor, que s'aparti de la iniquitat* ". I molt lògicament, " *aquells que són seus* " es beneficien de tota la seva llum profètica, que Apocalipsi 19:10 anomena " *el testimoni de Jesús* ": " *I em vaig prostrar per adorar-lo; però em va dir: 'Mira que no ho facis! Sóc el teu company de servei i dels teus germans que tenen el testimoni de Jesús. Adora Déu. Perquè el testimoni de Jesús és l'esperit de la profecia* ". "

Per a molts adventistes del setè dia, l'"esperit de profecia " ha romàs lligat a l'única obra duta a terme per la Sra. Ellen Gould-White. I això és un error amb conseqüències tràgiques, perquè l'"esperit de profecia " designa un principi perpetu permanent que vol que Jesús confirmi entre 1844 i 2030 la seva elecció del seu profeta, donant al seu " **esperit** " humà, pel seu Esperit diví, la capacitat d'explicar els seus misteris revelats de forma xifrada o codificada. Perquè les profecies ja han estat anunciades pels escriptors bíblics. L'única feina que quedava per fer era descodificar-les per descobrir clarament el seu significat. I Ellen G. White lamentava en el seu temps no veure al seu voltant interès pels llibres de Daniel i Apocalipsi, que deia que contenien informació de gran importància. El temps ha portat respostes a les seves preguntes, ja que del 1844 al 2030, 186 anys la separaven del temps del retorn de Jesucrist. En conseqüència, encara havia de passar molt a la terra després de la seva mort el 1915.

Els adventistes del setè dia que han romàs a la institució oficial haurien de saber que aquesta "gran llum" que presento va ser anunciada per Ellen G. White, la meva germana en Crist, al seu llibre "Primers Escrits" al primer capítol titulat "La meva Primera Visió"; la primera que Jesús li va donar, a la pàgina 14, a l'últim paràgraf. Cito les seves paraules:

«Però aviat alguns es van cansar i van dir que la ciutat encara era molt lluny i que havien pensat que arribarien abans. Aleshores Jesús els va animar aixecant el seu gloriós braç dret, del qual emanava una llum que va brillar sobre els adventistes. Van cridar: "Al·leluia!" Però alguns d'ells van rebutjar descaradament aquesta llum, dient que no era Déu qui els havia guiat. La llum que hi havia darrere d'ells finalment es va apagar i es van trobar en una foscor profunda. Van ensopegar i van perdre de vista tant la meta com Jesús, després van caure del camí i es van enfonsar en el món malvat de sota terra.»

Als més intel·ligents, els assenyalo que la "gran llum" donada per Jesucrist havia de respondre a la prolongada expectativa del seu retorn i que aquest encoratjament del Senyor només es podia construir sobre la presentació d'una data que fixés l'any del seu retorn. Aquest va ser el cas de la data de 1994 que vaig presentar a la institució adventista de França. Aquest tercer missatge va proposat per Jesucrist va anar acompanyat de la demostració de la maledicció de la fe reformada protestant. L'acceptació del meu missatge hauria permès a la institució, en primer lloc, no fer una aliança amb els enemics de Jesucrist el 1995. I en segon lloc, compartir amb mi i els meus germans i germanes des del 2018, el coneixement de la veritable data del retorn del nostre diví i estimat Salvador, és a dir, la primavera del 2030; i totes les perles de gran preu que poso cada setmana en aquesta obra per nodrir-vos espiritualment. Però, podem canviar el compliment del que Jesucrist va profetitzar a la nostra germana Ellen G. White? En absolut. Així doncs, tingueu en compte que la maledicció profetitzada contra els adventistes incrèduls s'ha complert tal com va predir el nostre Déu: "finalment van perdre de vista tant l'objectiu com Jesús, després van ensopegar i es van enfonsar en el món malvat de sota terra"; això, entrant a l'aliança ecumènica el 1995.

Aquest Occident es va revelar impur

Fa molt de temps, Déu va revelar el destí d'Occident donant-li el símbol de l'impur en les seves profecies al profeta Daniel.

Aquest missatge es va vincular a Daniel 2 amb el "*ventre i les cuixes de bronze*" de l'imperi grec. A Daniel 7, el símbol de la impuresa era aquesta vegada un "*lleopard*" la túnica del qual està composta de "*taques*". En tercer lloc, a Daniel 8, el símbol del pecat era encara més precís, ja que estava representat per una "*cabra*" l'actitud agressiva i rebel de la qual és ben coneguda, així com la seva pudor.

I hem de ser conscients que tot el nostre Occident dominant actual té la seva font i model a Grècia, i particularment a la seva ciutat, Atenes, la primera ciutat de la història organitzada sobre el principi de la República. Va ser la primera democràcia, l'únic model comparable de la qual és la Suïssa actual. Al final de la seva dominació, l'imperi grec va ser conquerit pels exèrcits del poble romà, que també havia adoptat el règim republicà l'any 510 aC. Els romans els ho van prendre tot: la seva cultura, les seves divinitats i la seva llibertat. Els pobles de la terra ja havien estat ben marcats i influenciats per les normes de vida de la civilització grega. Però això es va veure amplificat pel poder aclaparador de les tropes romanes. I així és com l'actual França es va convertir en la Gàl·lia grecoromana. En totes aquestes successions de dominadors, la norma "impura" de l'antiga Grècia s'ha transmès per tot Occident fins al nostre temps present.

Occident està orgullós del seu tipus de societat i fa temps que espera estendre-la a tota la terra. Només ha tingut èxit en uns quants punts tècnics i tecnològics, però avui descobreix clarament la resistència de pobles dominats i explotats durant molt de temps. És hora de comprendre amb l'Esperit de Déu que aquest model occidental és abominable, injust, irreligiós i d'una rara perversitat.

Òbviament, Déu ha trobat alguna cosa molt millor a l'Orient Mitjà actual. Adoneu-vos que a Daniel 2, l'imperi caldeu del rei Nabucodonosor està simbolitzat per " **or** " i el dels "medes i perses" que el van succeir, per " **plata** ". Sobre quina base va fer Déu el seu judici? Què tenien aquests imperis al seu favor per justificar ser simbolitzats per dos metalls "purs"? El llibre de Daniel ens dóna les respostes: els reis en qüestió respecten Daniel i el seu Déu. Després d'un període d'experimentació, el primer, Nabucodonosor, rei dels caldeus, finalment es va convertir completament al culte del Déu Creador. Va fer, en el seu temps, el que cap rei, president o altre líder fa avui. El segon exemple és el dels reis dels medes i els perses. Primer, el rei mede, Darius, de 62 anys, es va apoderar de Babilònia i va dipositar tota la seva confiança en Daniel. Després d'ell, Cir el persa i la seva dinastia, Darius el persa va actuar de la mateixa manera fins a Artaxerxes I, ^{que} va completar l'alliberament dels israelites encara captius l'any 458 aC.

El Pròxim Orient va veure el desenvolupament de civilitzacions refinades, bons gustos i bona moral. La Babilònia construïda pel rei Nabucodonosor no tenia res a envejar a les ciutats més belles del nostre temps. La ciutat s'estenia sobre una longitud de 40 km a cada costat, sobre una superfície quadrada. L'envoltaven altes muralles, a la part superior de les quals es movien carreteres tirades per cavalls. Els jardins florien en terrasses elevades... era realment una meravella de la qual Nabucodonosor podia estar legítimament orgullós. El problema era el grau d'aquest orgull, que es va convertir en arrogància. Per tant, es mereixia una lliçó punyent, i Déu la hi va administrar, deixant-lo estupefacte durant set anys.

Va caldre aquesta prova perquè descobrís la seva debilitat humana personal, perquè Déu ja li havia donat la prova del seu poder salvant els tres companys de Daniel del forn ardent. I al seu torn, víctima de la manipulació de persones geloses i plenes d'odi cap a Daniel, el rei Darius el mede aprecia Daniel i descobreix el seu Déu, que el salva dels lleons. Aquests grans reis van ser honorats i van mostrar una gran intel·ligència malgrat la seva real debilitat humana i la seva herència pagana. Per ser religiosos ells mateixos, fins i tot sent pagans, aquests reis eren oberts i tolerants.

En canvi, la fe cristiana que va arribar a Occident va quedar ràpidament marcada per la iniquitat. Monopolitzada per l'Església de Roma, la veritat divina va prendre l'aparença que el fals cristianisme creat per l'emperador Constantí volia donar-li. Després, gràcies al seu poder papal, la va utilitzar de manera supersticiosa i màgica, organitzant les seves misses en llatí, exclusivament en aquella època. Tanmateix, per ser seguida i posada en pràctica, la veritat havia de ser escoltada, o llegida, i sobretot entesa pel futur creient. Tanmateix, a l'Edat Mitjana, Europa es caracteritzava per múltiples llengües que separaven els éssers humans obligats a agrupar-se en regnes, i més recentment, en nacions. I la gent dels països així formats no entenia el llatí, excepte en alguns casos especials. Les persones sense educació, doncs, no tenien manera d'identificar la mentida que Roma els presentava. Rarament entre els ^{segles XII i} XV, al ^{segle XVI}, la Bíblia es va difondre, traduïda a moltes llengües, però aquí de nou, la iniquitat va entrar en aquestes traduccions, de manera que la mentida es pot justificar en textos bíblics referenciats. Sense control amb la Bíblia en la seva versió original hebrea o grega,

aquestes mentides són completament ignorades. És per això que l'exhortació a la prudència dirigida per Jesús als seus deixebles pren tot el seu significat. " *Sigueu astuts com serps* ", va dir. I aquesta prudència dóna els seus fruits, perquè hem observat un gran nombre d'errors fonamentals en les traduccions de les Bibles més recents. Podem anomenar aquests enganys errors? En realitat són conseqüència d'una inspiració divina i diabòlica que volia donar a la mentida una autoritat divina. Aquests exemples dels versos Actes 20:7 i 1 Corintis 16:2 proporcionen una prova innegable d'això. En aquests dos versos, per justificar el repòs romà el primer dia de la setmana, la paraula "dia", absent en el text original, s'importa als textos traduïts. Tanmateix, en ambdós casos, el text cita " *el primer dissabte* " i no " *el primer ~~dia de la setmana~~* ". Així, el culte dominical, el primer dia de la setmana, no té cap suport en el text bíblic original en la versió grega i només certes versions antigues de la Bíblia respecten el missatge inicial escrit per l'apòstol Pau en grec. Aquestes troballes confirmen la imatge revelada per Déu a Apocalipsi 9:11, on les paraules " *hebreu i grec* " designen la Bíblia que el diable utilitza per " *destruir* " les esperances d'aquestes desafortunades víctimes. Aquests dos exemples que acabo de citar expressen perfectament la iniquitat, el principi de la qual és emetre un judici fals falsificant les dades reals que concerneixen l'assumpte jutjat. La justícia humana o, hauria de dir, la injustícia establerta pels homes, opera sobre aquest principi al qual els advocats més hàbils deuen el seu èxit i enriquiment. Això és el que fa que la civilització occidental sigui impura i inicua per al Déu de la veritat que dóna al diable la paternitat de les mentides. La mentida civil és nociva i desagradable, però la mentida religiosa és un pecat mortal que tanca l'oferta de la vida eterna.

Parlant dels servents de Déu o dels del diable, Jesús va dir: " *Els coneixereu pels seus fruits* ". El fruit que dóna l'home és com el fruit que dóna un arbre fructífer, és a dir, obvi, però obvi només per al servent honest de Déu que coneix Déu i el fruit que aprecia: l'amor a la seva veritat i a la seva persona. Ningú pot fer res per la criatura que no tingui en compte els gustos i les opinions de Déu revelats en tota la seva santa Bíblia. No ha proporcionat cap altre mitjà que la Bíblia per ensenyar als homes a conèixer-lo. Per tant, en el temps favorable a les persecucions, el diable va inspirar als seus servents del règim papal amb el deure de combatre la Bíblia i de castigar amb la mort aquells que pretenien posseir-ne una per llegir-la, per tal d'escollar les veritables paraules inspirades per Déu al llarg dels segles i mil·lennis.

França ha romàs marcada per la fe catòlica romana, constantment defensada pels seus reis des de Clodoveu I fins a Lluís XVI. Molts dels nostres francesos d'avui desconeixen la Reforma protestant, i per a molts periodistes, les paraules "cristià i catòlic" tenen el mateix significat. Com podrien entendre l'estatus espiritual dels catòlics, ortodoxos, protestants, anglicans i adventistes, que tots afirmen ser salvats per Jesucrist? Totes aquestes afirmacions no valen res per a Déu, perquè per a ell, l'única cosa que importa és que el seu escollit estimi fer la seva voluntat i es complagui a obeir-lo.

La impuresa occidental va començar amb el menyspreu dels falsos cristians per les ordenances sanitàries ensenyades al Llibre del Levític i als Llibres de Moisès. Com els pagans, els falsos cristians creien que estaven autoritzats a

menjar coses que Déu declarava impures: porc, senglar, conill, cavall, ànec, anguiles, marisc, etc., totes les coses impures per naturalesa i pel paper i la funció que Déu els va donar a la terra, al mar o a l'aire. És cert que l'elecció d'aliments carnívors proposada per Déu es limita als animals domèstics declarats nets: ovelles, vedella i aus de corral i peixos amb escates, però no oblidem que la seva dieta recomanada per als seus elegits és el vegetarianisme; amb diferència, la millor, perquè sense cap inconvenient per a la salut humana. I aquí teniu la prova: menjant coses impures, Wycliffe i Luter van morir cap als 60 anys, en canvi, Peter Waldo, vegetarià i guardador del Sàbat, va viure fins als 87 anys, havent-se adormit els tres en la pau del Senyor, escapant del martiri.

La ruptura de la relació amb el Déu de la vida sempre resulta en excessos sexuals. La fornicació és buscada naturalment per l'home carnal. Només la seva ment pot frenar les necessitats expressades pel seu cos físic. Mentre que els animals estan programats per reproduir-se, especialment els conills, els homes busquen plaer en les seves relacions sexuals. I és naturalment en l'excés i la perversitat que, sense cap restricció moral, l'home provoca el desenvolupament de la sexualitat. La nostra era no ha inventat res: els homosexuals, els transsexuals i les persones efeminades sempre han existit, curiosament, just abans dels grans càstigs divins. Abans de la guerra de 1914 i abans de la de 1939, la vida llibertina entremaliada estava en ple apogeu quan, de sobte, la guerra va causar un gran nombre de morts. Després d'aquesta guerra, es va produir un despertar sexual a França a partir del 1968. Darrere de barricades i llançant llambordes arrencades dels carrers de París a la policia, una joventut estudiantil sobreexcitada i rebel va expressar en veu alta i brutalment el seu gran desig de llibertat anàrquica i sexual. Rebutjat, el president de Gaulle va preferir dimitir, i els joves van prendre el poder lentament però inexorablement, pressionant els líders polítics. Als anys setanta i vuitanta, la pornografia alliberada es va convertir en una norma comuna, i el 2013, malgrat una forta resistència, el president Hollande va legalitzar el matrimoni entre persones del mateix sexe. L'objectiu era respondre a una demanda urgent dels grups homosexuals, "gais" i "lesbianes". Les desfilades de l'"Orgull Gai" es multipliquen a tots els països occidentals, i ja ningú troba defectes en aquests enormes canvis de valors. Sota aquests termes anglesos, els homosexuals reclamen "orgull" LGBT. No contents amb cometre abominacions, afegixen l'arrogància de reclamar-les amb "orgull". De fet, la situació occidental actual reproduceix la que prevalia just abans del diluvi, com testifica Gènesi 6:5: " Jahvè va veure que la maldat de l'home era gran a la terra, i que tota imaginació dels pensaments del seu cor era **només** malament contínuament "; cosa que Jesús va confirmar segons Mateu 24:37 i Lluc 17:26: " *Com va ser en els dies de Noè, així serà a la vinguda del Fill de l'Home* ". El mal i la impuresa estan, per tant, molt estesos a un nivell molt alt. En aquest alt grau de rebel·lió irremediable, és hora que Déu reprimeixi i intervingui, el càstig ja ha començat. Doncs resulta que a Rússia aquestes coses són molt mal jutjades i detestades, per no parlar de l'Islam, que dedica odi a aquestes perversions; els venjadors de l'aliança de Déu són, per tant, identificats i confirmats a Daniel 11:40-45 com el " *rei del nord* " i el " *rei del sud* ".

El 2013, les religions catòlica i ortodoxa van celebrar amb alegria el 1700è aniversari de l'Edicte de Milà de l'any 313. Disset segles (el nombre del judici diví) havien passat des que es va posar en acció el pecat castigat per Déu amb " *set trompetes* ". I en resposta, aquell mateix any 2013, a Ucraïna, va esclatar una revolta popular a la plaça Maidan de Kíev. El president rus en exercici va ser enderrocat il·legalment i el nou govern va entrar en guerra contra el Donbàs, poblat per russos que vivien a l'est d'Ucraïna. El 2014, el president rus Vladimir Putin va annexionar Crimea després d'un vot favorable dels seus habitants. El següent pas va ser el jove president ucraïnès, Volodímir Zelenski, elegit el 2019 i sol·licitant l'entrada a l'OTAN el 2022. El 24 de febrer de 2022, els exèrcits russos van entrar en territori ucraïnès. El detonant que conduirà a la Tercera Guerra Mundial s'ha activat. La resta es revela diàriament a les notícies dels periodistes enviats als llocs del conflicte inextinguible. El pecat de l'any 313 va ser castigat pels bàrbars pagans del nord-est d'Europa sota l'Imperi Romà, i els pecats que Occident encara cometia el 2022 (i encara avui), des del 2013, seran castigats pels mateixos, i alhora, nous, bàrbars russos, ortodoxos i musulmans, que encara viuen al nord-est d'Europa.

El destí impur d'Europa va trobar la seva culminació en la seva expansió cap a la terra del Sud i del Nord "Amèrica". Trobo en aquest nom "Amèrica" l'arrel de la paraula "amarg". Perquè les conquestes d'aquestes terres americanes van ser per a tota la humanitat causes d'una profunda "amargor". Els pobles pagans hi vivien en harmonia amb la natura i, amb el pretext de portar la fe, la religió catòlica hi va portar les seves lleis injustes i abominacions; multitud d'éssers humans van ser massacrats injustament i innecessàriament. Aquesta "amargor" es va intensificar encara més quan es va descobrir l'or dels inques, els asteques i el Perú, i els galeons espanyols van tornar carregats d'or a Espanya, igual que els vaixells portuguesos després d'ells. Ràpidament, les poblacions conquerides van haver de convertir-se o morir i van acabar al servei esclau del conqueridor. Què podria ser més "amarg" que aquestes coses?

Al seu torn, el continent nord-americà va ser envaït pels europeus, primer pels anglesos, que van conquerir el Canadà i després la resta del Nord. Després d'una revolta a causa dels impostos recaptats per la "corona", els americans van aconseguir la seva independència a costa de sang, conservant l'anglès com a llengua oficial. Però el descobriment de l'or va atreure multituds d'Europa i Orient al seu sòl. I una vegada més, aquest or es va convertir en la causa d'una terrible "amargor" per als amerindis nadius del país. Multitud de blancs, equipats amb armes de foc, van delmar els pobles vermells, privant-los d'aliment perquè, des dels trens que creuaven el país, els viatgers es complaïen a matar els bisons que veïen. Tanmateix, l'indi trobava en el bisó el seu menjar, la seva roba i el seu sostre, que no era més que una tenda cònica. Els pobles vermells van ser acomiadats en reserves cada cop més petites i gairebé van desaparèixer del tot, de vegades víctimes de les mantes verinoses que els oferien els blancs.

Amèrica del Nord, que es va convertir en els EUA, va experimentar la pitjor amargor entre 1860 i 1865 amb la Guerra Civil fratricida; els estats del Sud es van oposar als estats del Nord que volien l'abolició de l'esclavitud negra. La fe adventista dels americans va ser posada a prova i revelada el 1843 i el 1844, just

abans de les dues malediccions representades pel descobriment de l'or i la Guerra Civil. Durant un temps, havia estat víctima de la seducció demoníaca de la pràctica de l'"espiritualisme" importat d'Anglaterra. I la causa final que la converteix en la imatge mateixa de l'"amargor" és el seu règim capitalista encoratjat per la seva fe calvinista que considera la riquesa com a prova de la benedicció de Déu. Mentre que ho tenia escrit a la Bíblia, a 1 Tim. 6:9-10: "*Però els qui volen enriquir-se cauen en la temptació i en el parany, i en molts desitjos ximpls i perjudicials que submergeixen les persones en la destrucció i la perdició. Perquè l'amor als diners és una arrel de tota mena de mals. Alguns, estant posseïts per ell, s'han allunyat de la fe i han traspassat les seves pròpies ànimes en moltes tribulacions*". Al final dels temps, ja no són "*uns pocs*", sinó multituds els que semblen "*posseïts per l'amor als diners*". Qui pren com a doctrina el principi de l'explotació de l'home veu augmentar la seva riquesa amb el nombre d'homes explotats. Per tant, és fàcil d'entendre que aquest explotador desitja explotar tota la terra i tots els seus habitants. No pot estar satisfet amb menys que aquest resultat. Tanmateix, l'explotador americà s'enfronta a l'oposició de persones que es neguen a ser explotades perquè prefereixen unir-se i gestionar la vida col·lectivament. Aquesta elecció és incompatible amb l'objectiu que l'explotador s'ha fixat per a si mateix i, per tant, ha de ser destruït i aniquilat a tota costa pels pitjors mitjans. Això explica la divisió de la terra en dos bàndols, des del 1945 fins a l'actualitat. I des del 24 de febrer de 2022, la Tercera Guerra Mundial preparada permetrà a l'explotador americà aconseguir el seu objectiu tan desitjat, perquè les armes nuclears destruiran els seus oponents i totes les nacions lliures i independents. Aleshores podrà, com una "*bèstia que sorgeix de la terra*", oficialment protestant però aliada amb el catolicisme, imposar la seva llei i els seus principis als habitants supervivents de la terra. Malauradament per a tots, la seva llei religiosa és imperfecta i reproduïx un llegat del catolicisme romà condemnat per Déu. I és en voler-la imposar als últims observadors del dissabte que descobrirà la veritable justícia de Déu que el destruirà, després d'haver-lo colpejat amb les "*set últimes plagues de la seva ira divina*" durant l'any 2029.

En aquest context final, el repòs sabàtic del setè dia tindrà el paper principal. Només intentant imposar el seu "diumenge" mitjançant un decret universal, l'oposició entre dissabte i diumenge guanyarà força i evidència. Déu farà visible i evident una guerra furtiva emmascarada i ignorada durant 17 segles, entre el 313 i el 2013; una guerra espiritual que continuarà fins al retorn gloriós de Jesucrist. Els supervivents de la Tercera Guerra Mundial tindran, doncs, per última vegada en l'experiència humana, l'oportunitat d'escollir entre honorar Déu o honorar el seu enemic, el diable, amb totes les conseqüències terrenals i celestials que ambdues opcions comporten.

En aquesta prova final, l'últim campament pur s'oposarà al despotisme del campament impur, i aquesta prova final de fe està profetitzada i predita a Apocalipsi 3:10: "*Perquè has guardat la paraula de la meva paciència, jo també et guardaré de l'hora de la temptació, que vindrà sobre tot el món, per provar els qui habiten a la terra*". La fase final d'aquesta prova s'atribueix a "*la bèstia que puja de la terra*" a Apocalipsi 13:15: "*I li va ser donat poder per donar vida a la imatge de la bèstia, perquè la imatge de la bèstia parlés i fes que tots els qui no*

adoraven la imatge de la bèstia fossin assassinats". » Les mesures preses anteriorment durant l'any de les " set últimes plagues " també es citen als versos 16 i 17 que segueixen: " I fa que tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, rebin **una marca** a la mà dreta o al front: **I que ningú no pugui comprar ni vendre, sinó qui tingui la marca** , o el nom de la bèstia, o el número del seu nom " .

La marca : «diumenge», fals «dia del Senyor» i ex «dia del sol».

El Nom de la Bèstia : Títol reclamat pels papes catòlics romans inscrit a les seves tiars: VICARIVS FILII DEI, és a dir, Vicari del Fill de Déu, és a dir, Substitut del Fill de Déu.

El nombre del seu nom : Apocalipsi 13:18: " Aquí hi ha la saviesa. **Qui tingui enteniment, que compti el nombre de la bèstia** . Perquè és el nombre d'un home, i el seu nombre és sis-cents seixanta-sis " . El total dels nombres llatins del nom VICARIVS FILII DEI és: 5 + 1 + 100 + 1 + 5 + 1 + 50 + 1 + 1 + 500 + 1 = 666.

En el nostre temps, ja sabem quin poderós campament terrenal utilitza el "boicot" comercial i financer contra els seus oponents religiosos, econòmics i polítics, especialment des del 2022, contra Rússia i els seus socis, és a dir, el campament occidental impur liderat pels EUA que el sanciona.

L'impur no sempre ha estat la norma apreciada pels francesos. De fet, el 1792, atacada pels austríacs, la França revolucionària va adoptar una cançó nacional republicana composta pel Sr. Rouget de Lisle. I encara avui trobem a la lletra d'aquesta cançó patriòtica les paraules següents: "que la sang impura regui els nostres solcs". Què era aquesta sang impura en aquell moment? La sang reialista austríaca de l'agressor. Aleshores entenem l'odi assassí del poble francès pel qual el rei Lluís XVI i la reina austríaca Maria Antonieta pagarien el preu, perdent els caps, abans que els dels aristòcrates, els senyors privilegiats de l'època, caiguessin darrere d'ells. Aquesta cançó anomenada "La Marsellesa" demostra que els primers revolucionaris francesos eren nacionalistes ferotges, gelosos de la seva nacionalitat i del seu règim democràtic. Aquesta guerra revolucionària apareixerà moltes vegades en diversos països on les ovelles esquilades es revoltin contra els seus pastors despòtics. Perquè, sigui quin sigui el règim que governi un país, l'ovella sempre serà la que serà esquilada. Això és degut a que, fora d'una existència regulada per Déu, els règims polítics humans estableixen legítimament injustícies de diversos graus, però injustícies al cap i a la fi. Hereu del pecat, l'home és incapaç de garantir una justícia perfecta. Comparar la França del 1792 amb la del 2023 testimonia una negació de tots els seus valors originals. Només cal destacar un punt en comú: el seu rebuig de la religió. Per tant, la seva situació ha empitjorat. La França del 2023 s'enorgulleix de la seva barreja ètnica, que la fa impura. Ignora o fa veure que ignora el fet que ha acollit i nacionalitzat poblacions musulmanes per a les quals el sentit de la sacralitat religiosa és el valor principal. Després que el mateix fet desencadenés una guerra mortal entre jueus i romans l'any 66 dC, només va caldre que un home orinés contra la paret d'una mesquita a Constantí el 1934 per inflamar de ràbia la comunitat musulmana local i provocar indignació entre la resta dels musulmans repartits per tot el món. I a qualsevol que vulgui escoltar, no paren de repetir: "No hi ha cap altre Déu que

Déu i Mahoma és el seu profeta". Aleshores es pot apreciar la distància que separa aquestes persones dels francesos agnòstics o ateus que els van acollir.

Tornant al testimoni anterior, heu d'entendre que durant 17 segles els occidentals han estat orinant el dissabte de Déu. Perquè atribuir un caràcter profà al setè dia, que Ell va santificar sobiranament des del primer setè dia de la seva creació terrenal, és immensament més greu que orinar contra la paret d'una mesquita. Considereu, doncs, la paciència d'aquest Déu totpoderós que va acceptar aquest ultratge mentre esperava la vindicació de tota la seva santedat a l'octubre de 1844. Tanmateix, Déu no es va quedar sense reaccionar a aquesta afronta; va enviar sobre la humanitat les plagues de les seves quatre primeres "trompetes". I seleccionant un poble, a través dels judicis adventistes de William Miller, el 1843 i el 1844, Déu tenia dret a obtenir d'aquesta església institucional un servei poderós i fidel. Va ser creada per revelar als homes la naturalesa maleïda del fals dia de descans, el diumenge del catolicisme romà, que també condemna el fals dia de descans que els musulmans atribueixen al sisè dia. Al principi de la seva creació, molt abans de les dissensions religioses actuals, Déu va santificar el setè dia per al descans i res més que ell. El nom "adventista" evocava només un aspecte de la santificació d'aquest poble, ja que Déu li va fer afegir les paraules "del setè dia" per distingir el dia del seu descans setmanal d'altres esglésies cristianes que honoraven, i encara honoren, el descans del primer dia heretat de l'emperador Constantí per la voluntat de Déu, perquè el seu rebuig i condemna es fessin visibles. Ara, què passa el dia del descans religiós? El poble es reuneix per respondre a una convocatòria solemne emesa per Déu. És fàcil d'entendre que qui s'equivoca en el dia per a aquesta cita no entra en contacte amb Déu, sinó amb el diable que reclama el dret de substituir-lo. I quan el poble ja no té una relació beneïda amb Déu, obtenim el resultat testificat en aquest versicle de Jer. 14:19: « *Has rebutjat Judà? Has avorrit la teva ànima Sió? Per què ens has colpejat, i no hi ha cura per a nosaltres? Esperàvem la pau, però no hi ha res de bo; un temps de curació, però ara hi ha terror !* »

No trobeu que aquesta observació també és visible avui, perquè afecta els supervivents de les dues aliances, a Israel, i al camp de l'Europa Occidental i les seves conseqüències globals? Sí, la mateixa infidelitat porta Déu a reaccionar de la mateixa manera. Aquesta expressió " **i aquí teniu el terror** " val la pena destacar-la, perquè sota aquests termes vam experimentar a França el "**Terror**" revolucionari durant un any al dia, del 27 de juliol de 1793 al 27 de juliol de 1794. Un any marcat en la història per una massacre, rierols de sang van fluir cap al Sena des del cadafal on la guillotina va decapitar mecànicament els caps dels aristòcrates condemnats per la justícia revolucionària excepcional establerta pel Comitè de Salvació Pública. Aquesta ira popular no era només humana; era sobretot divina i els homes només eren els instruments utilitzats per Déu com a " *espasa venjadora* ". Això ho confirma Lev. 26:25, reproduït per la quarta "trompeta" d'Apocalipsi 8:12 per a l'era cristiana. L'odi que es va despertar contra l'Església Catòlica i els seus partidaris aristocràtics era sobretot un odi diví. En un any, Déu va fer pagar als homes els crims injustos comesos durant segles i segles d'història sagnant contra ell i les seves pobres i miserables criatures.

Després del càstig de la quarta " trompeta " , el règim republicà va passar sota el règim imperial de Napoleó I ^{Bonaparte} . Les seves guerres contra els regnes europeus van afavorir la propagació de la ideologia republicana, però a costa d'un nombre considerable de morts humanes. Va ser llavors quan Déu va fer regnar la pau religiosa universal. Va ser en aquest clima relaxat que va organitzar el renaixement adventista, el primer del qual va tenir lloc entre 1825 i 1830, en forma de conferències organitzades a Anglaterra a Albury Park, sobre el tema del retorn de Crist; la reina de l'època hi va assistir personalment. Un cop cessades les disputes religioses, les ments humanes estaven preparades per despertar a la idea del retorn de Jesucrist. La conferència continuarà durant cinc anys consecutius i el tercer confirmarà la data de 1828 obtinguda al final dels " 1290 dies " anys citats a Dan. 12:11: " *I des del temps en què el ~~sacrifici continu~~ serà tret, i l'abominació que fa desolació serà aixecada, hi haurà mil dos-cents noranta dies* ". Però aquest versicle només pren sentit a través dels detalls donats al versicle 12 que el segueix: " *Beneït **el qui espera** , i arriba fins als mil tres-cents trenta-cinc dies!* " Per tant, és una qüestió d'esperar, però esperar a qui o què? El retorn de Jesucrist anunciat per als anys 1843 i 1844; per tant, un retorn situat entre aquestes dates 1828 i 1873 que designa el final dels " 1335 dies ".

El pla elaborat per Déu és molt judiciós, perquè aquesta data de 1828 vincula el tema de l'"Adventisme" a Anglaterra, que sense ser clarament protestant, era anglicana, però molt lligada al text de la Bíblia, a diferència de França o Alemanya en aquell moment, països fortament catòlics com Itàlia i Espanya. Després d'aquesta experiència adventista anglesa, l'obra i les proves adventistes es van desenvolupar als EUA entre 1831 i 1873, per després tornar com a missatge missioner a Europa i a la resta del món. Aquest punt és crucial perquè Déu fa d'aquest missatge adventista una missió universal que cap país pot reclamar per a si sol. I aquí, heu de saber que l'adventisme oficial i institucional es dirigeix des dels EUA, on es troba la seu del president mundial de l'obra. Tanmateix, com que l'organització oficial em va destituir el 1991, les meves explicacions del capítol 12 de Daniel no van ser rebudes i el pitjor per a ells és que no tenen cap explicació per al capítol 12. El 1991, tradicionalment encara es conservaven teories obsoletes per als altres capítols, inclòs l' ^{11è} .

Per tant, el missatge adventista continua sent propietat exclusiva del gran Déu Creador, que salva els seus escollits a través de Jesucrist. Però l'Esperit de Crist els guia de tornada a l'obediència als preceptes divins, perquè els salva, perquè no pequin més.

El 1828, l'Anglaterra anglicana era considerada "pura", en comparació amb altres països de l'Europa catòlica, que eren considerats "impurs". Però només en una terra veritablement protestant amb l'estatus de "pura" Déu va dur a terme les seves proves selectives adventistes. El 1863, les persones seleccionades van ser agrupades en una església i van registrar l'estatus oficial d'"Església Adventista del Setè Dia". I el 1873, els seus missioners van iniciar la difusió del seu missatge per tota la terra, sempre que va ser possible.

En l'època de Noè, el llinatge pur d'Abel i el llinatge impur de Caín es van barrejar segons Gènesi 6:2: " *I els fills **de Déu** van veure que les filles **dels homes** eren boniques, i van prendre per mullers totes les que van triar* ". Això va

provocar una apostasia generalitzada, ja que el component impur va corrompre el component pur. Veiem que el mateix va passar al nostre món entre 1828 i 2023 i ja el 1994. La culpa comesa per " *Laodicea* " és el seu rebuig de la llum profètica divina, Déu la va empenyer als braços diabòlics de l'ecumenisme com a " *signe* " que l'havia rebutjat i " *vomit* " ja el març de 1995. El component pur només roman pur si es manté allunyat del component impur. La fe protestant no tenia cap raó per fer una aliança amb la fe catòlica. Va fer aquesta aliança perquè va situar l'anomenada "culpa" contra l'home per sobre de la culpa molt real comesa contra Déu. En aquest comportament, la fe protestant va perdre la justificació del seu nom "protestant", perquè no només no protesta contra els pecats catòlics, com ho van fer els seus pares abans de 1844, sinó que ja no protesta contra res i, al contrari, ara ho legitima i ho accepta tot, fins i tot l'abominació. Havent experimentat al seu torn el mateix desenvolupament i transformació, l'Església Adventista oficial va ser " **digna** " d'unir-se a aquesta aliança protestant el març de 1995. El camp de les religions impures, doncs, ha estat complet des d'aquella data.

Instruït per aquesta traïció adventista, immediatament expulsat per la institució, vaig voler proclamar aquest missatge del veritable Adventisme del Setè Dia que Jesús em va donar a entendre i, amb aquesta finalitat, vaig organitzar l'any 1992 cinc conferències espaiades, l'última de les quals es va presentar el dissabte 22 de desembre de 1992. El resultat de tots aquests intents va ser angoixant però extremadament revelador de la situació espiritual del meu temps. Les meves esperances decebudes van volar i vaig entendre que el mal era molt més gran del que havia imaginat. El 1996, el significat de la prova del 1991 al 1994 es va fer clar; creient anunciar el retorn de Jesucrist per al 1994, el Senyor del cel em va fer anunciar la data de la mort espiritual de la seva assemblea institucional oficial, l'última d'aquest tipus, en la història de la humanitat. No vaig rebre més grans llums fins a la primavera del 2018. I molt aviat, cap al 2008, els meus primers companys de feina es van allunyar de mi. Que Déu els protegeixi si això encara és possible! Però això s'explica fàcilment per la diferència d'edat. Unides als seixanta per joves de tot just 30 anys, les nostres reaccions no van ser les mateixes, aquests joves només vivien de la passió de la nova llum, així que quan el missatge va ser entès i dominat, la cessació de les noves explicacions va causar frustració a les seves ments famolenques. Així que van pensar que podien fer-ho millor que jo i es van dedicar a accions individuals. Malauradament per a ells, la llum va tornar a baixar sobre mi, amb poder i valor des de la primavera del 2018, però ja no eren amb mi per apreciar-la.

Per tant, mai hem de sacrificar el valor pur per complaure a les persones que no són sensibles a aquesta noció. La santificació és més que una paraula, és un passaport al cel. Consisteix a construir l'escollit en esperit i en veritat, és a dir, allò que entrarà a l'eternitat amb tota la seva personalitat. El cos físic romandrà a la terra del pecat, substituït per un cos celestial com el dels àngels celestials de Déu. El nostre pensament seguirà sent el mateix, però ja no dependrà del funcionament del nostre cervell carnal actual. En el seu pla etern, Déu ho ha previst i anunciat, la creació terrenal actual i les seves abominacions creades per l'home del pecat seran substituïdes per " *un cel nou i una terra nova* " segons Apocalipsi 21:1: " *I vaig veure un cel nou i una terra nova; perquè el primer cel i*

la primera terra havien passat, i el mar ja no existia ". Serà amb la terra vella com un llibre la pàgina del qual es gira per obrir una altra pàgina en blanc. Però mentre aquestes coses es fan, a la terra del pecat, la guerra lliurada pel campament impur del " *drac* " contra el campament pur dels veritables Adventistes del Setè Dia " *que mantenen el testimoni de Jesús* " continuarà fins al gran retorn gloriós del Crist de Déu, que ve com a conqueridor i per conquerir en "Miquel".

Vertader o fals; veritat o mentida

En la nostra dimensió terrenal, la naturalesa del veritable i del fals, i la de la veritat i la mentida, es defineixen de manera nítida i categòrica. La nostra ment humana obeeix lleis intel·lectuals que fan de la falsedat l'oposat absolut del veritable, i de la veritat, la de la mentida. A la nostra terra, aquesta és una lògica necessària, molt útil i justificada. Però, sota la mirada del Déu Creador, tan etern com il·limitat, aquestes nocions poden arribar a ser enganyoses. I ja hem de comprendre que Déu mai no està subjecte a les regles que dóna a la vida dels éssers humans. Estan limitats per la seva vista, que els fa ignorar les coses que existeixen però que els romanen invisibles. L'apòstol Pau va posar molt d'èmfasi en la comparació del cos carnal actual amb el cos espiritual de la resurrecció, que Jesús compara amb el dels àngels.

Sense ser conscient de tot el que passa en aquest èter invisible, l'home considera com a cert allò que els seus ulls veuen i li reflecteixen. És el mateix per a cadascun dels seus sentits. Però això només és un petit aspecte del que és cert. Perquè la veritat completa requereix saber allò que és invisible als nostres ulls. Jesucrist va venir a obrir les nostres ments perquè sabéssim que els nostres ulls ens enganyen. Va parlar als esperits demoníacs, els va amenaçar i els va ordenar que abandonessin els cossos de les persones que havien pres el control. Un món satànic ens acompanya i inspira líders i individus particulars a organitzar tragèdies, assassinats i patiment individual i col·lectiu.

Creient que veiem, no veiem res o només veiem parcialment, i en aquest cas el nostre judici està distorsionat. Per exemple, en la nostra situació actual, els humans separats de Déu s'esforcen per posar remei als problemes que es presenten. Alguns d'aquests problemes tenen causes fàcils d'identificar, però d'altres ho són molt menys perquè es van construir sobre una successió de causes i les nombroses conseqüències que se'n deriven.

Sota la monarquia, el rei sobirà regnava tota la seva vida i podia aprendre lliçons al llarg de la seva existència i fer-les servir. Però en la vida moderna actual, en què el model és el president que presideix al capdavant de diverses democràcies nacionals, el regnat d'activitat és molt més curt; quatre o cinc anys com a màxim. Aquests presidents momentanis no tenen el temps ni la intel·ligència per buscar les causes reals i persistents dels problemes als quals s'enfronten. Prenent la imatge d'un vaixell en què els forats del buc són aigua a dolls, no envia el vaixell a una drassana per reparar-lo, sinó que simplement hi posa taps per segellar els forats que deixen entrar l'aigua.

Estudiant la profecia bíblica, Déu em va portar a tornar a la història humana al seu origen. Aquella que va començar amb un pecat mortal comès per Eva a causa de la seva discapacitat visual. No va veure el cos celeste de l'àngel que li parlava a través del cos de la serp. El pecat original va ser, doncs, causat per la incapacitat d'Eva de veure la veritable situació d'aquesta trobada dramàtica. Va ser, doncs, la primera víctima enganyada pels seus ulls davant la multitud dels seus descendents. Perquè tots patim, fins i tot fins al nostre temps present, aquest terrible inconvenient que el que creiem veure és només una part de la realitat.

Ara, com els àngels, no tenim la possibilitat de passar de la vida celestial a la vida terrenal de forma visible o invisible. La nostra condició humana ens confina a les nostres limitacions establertes una vegada per totes per Déu. I si Jesucrist no hagués vingut a ensenyar-nos i advertir-nos contra la vida invisible dels dimonis del campament del diable, desconèixeríem la seva pròpia existència. I ara, coneixent aquesta existència, podem explicar millor els anomenats fenòmens "paranormals" observats en la vida humana. De manera que podem dir realment que cada misteri té la seva explicació terrenal o celestial. La revelació portada per Jesucrist no ens permet ser iguals als dimonis però almenys saber que són responsables de la guerra lliurada contra les ànimes humanes. Jesús mai va deixar d'advertir-nos contra el diable i els seus sequaços celestials i terrenals. L'apòstol Pau va renovar fidelment aquests advertiments en les seves epístoles i avui ningú esmenta l'existència del diable tot i que la seva activitat està arribant al seu punt àlgid. Com podem explicar aquest silenci sobre ella? Ap. 12:17-18 ens dóna l'explicació: "*I el drac es va enfurismar contra la dona, i va anar a fer la guerra contra la resta de la seva descendència, els qui guarden els manaments de Déu i tenen el testimoni de Jesús. **I es va aturar sobre la sorra del mar***". Aquesta és una versió de la Bíblia de L. Segond revisada pel Scofield Bible Group. En algunes Bibles, el versicle 18 d'aquest capítol 12 es col·loca al principi del capítol 13. Aquest és un error que distorsiona la lògica de la revelació divina. Perquè aquest breu versicle: "***I es va aturar sobre la sorra del mar***", tanca la seqüència d'esdeveniments profetitzats en aquest capítol 12, que anomeno el gran pla perquè cobreix tot el temps de l'era cristiana, des de l'època de l'apòstol Joan, fins al gloriós retorn de Jesucrist. Aquesta fórmula descriu perfectament la nostra situació espiritual actual, ja que el diable dirigeix la totalitat de les institucions religioses cristianes que aquí estan representades simbòlicament per l'expressió "**sorra del mar**"; aquest símbol és el de la descendència d'Abraham segons Gènesi 22:17: "*Et beneiré i **multiplicaré la teva descendència** com les estrelles del cel i com la sorra que hi ha a la vora del mar ; i la teva descendència posseirà la porta dels seus enemics*"; i de Gènesi 32:12: "*I tu has dit: Et faré bé, i **faré que la teva descendència sigui com la sorra del mar** , tan abundant que no es podrà comptar*". I finalment, Israel, en aquest vers d'Isaïes 10:22: "***Encara que el teu poble, oh Israel, sigui com la sorra del mar** , només un romanent tornarà ; la destrucció està resolta, desbordarà de justícia*". Aquesta "**sorra del mar**" simbolitza, doncs, totes les poblacions del camp cristià occidental, inclosa la Rússia ortodoxa. El cristianisme va substituir el judaisme, però va acabar el seu curs amb el mateix resultat dramàtic: separat de Déu i posat sota la direcció del diable i els seus dimonis. Ignorat pels homes, el diable no roman inactiu, perquè la

pau civil i religiosa afavoreix la desviació de les ments humanes cap a afinitats i activitats destructives. Amb la seva multitud de dimonis, empeny els homes a ocupar les seves ments amb tota mena de coses, sempre que no sigui el seu futur etern. I aquest text d'Apocalipsi 12:18 testimonia la seva gran eficàcia, ja que dirigeix tota la humanitat terrenal. Tanmateix, " *un romanent* ", compost per " *aquells que tenen el testimoni de Jesús* ", escapa al seu domini i això per una raó profetitzada per Jesucrist a Mt. 24:24: " *Perquè sorgiran falsos Cristos i falsos profetes; faran grans senyals i prodigis, fins al punt d'enganyar, si fos possible, fins i tot els escollits* ". Aquest últim romanent dels seus escollits troba en " **el testimoni de Jesús** ", les seves profecies bíbliques, la revelació dels plans que durà a terme en els darrers dies de la història del pecat terrenal. A més, advertits i avisats per l'Esperit que profetitza els seus anuncis, els seus escollits estan protegits contra les trampes diabòliques més subtils; el diable no pot, per tant, enganyar els veritables escollits de Déu. Com més passa el temps, més descobreixo quant la història de Mt. El 24 es refereix al moment de la fi del món, quan tornarà en la seva glòria divina. De fet, a Mt. 24:21, Jesús profetitza " *la gran tribulació* " ja profetitzada a Dn. 12:1. Compareu aquests dos versos; Mt. 24:21: " *Perquè llavors **hi haurà una gran tribulació, com no n'hi ha hagut des del principi del món fins ara, ni mai no n'hi haurà*** ". I Dn. 12:1: " *En aquell temps s'aixecarà Miquel, el gran príncep que defensa els fills del teu poble; **i hi haurà un temps de tribulació, com no n'hi ha hagut des que hi ha una nació fins aleshores*** . En aquell temps, el teu poble serà alliberat, cadascun d'ells inscrit al llibre ". En el seu anunci, Jesús vincula aquest immens " *problemàtica* " a les circumstàncies del seu retorn. Aquesta " *problemàtica* " serà compartida per tots els supervivents d'aquest moment únic. Per als escollits, serà causada per una persecució final, el projecte final de la qual és la seva condemna a mort. Per als altres supervivents, aquesta angoixa serà deguda a les set últimes plagues de Déu que els colpejaran, afegint-se l'una a l'altra; després de les quals, al retorn de Crist, els últims creients enganyats descobriren amb horror que la salvació eterna està perduda per a ells. Hi haurà, doncs, un remei i una fel·lç curació per als escollits immersos en l'angoixa, però per als altres casos, la mort eterna és inevitable.

Allò que semblava cert als caiguts era, doncs, fals i enganyós. Per contra, el " **restant** ", menyspreat i burlat pels mateixos caiguts per la seva fe endarrerida, que estava en línia amb la dels apòstols, va ser finalment salvat i glorificat per Jesucrist. En les seves profecies, Jesús els va revelar el que era cert per a Déu, és a dir, la seva veritat. Així van aconseguir ignorar les aparences enganyoses de l'existència humana i compartir, amb Jesucrist, el pla que havia preparat per a ells. Per a l'home incrèdul, la veritat era falsa, i la mentida era, per tant, veritable. L'avantatge dels elegits haurà estat, doncs, compartir amb Déu la seva veritat absoluta.

Alguns éssers humans es demostren incapaços de seguir la lògica de Déu perquè el seu judici del veritable i del fals és massa agut i absolut. Sabem que Déu dóna lleis i normes a les quals ell mateix no està subjecte personalment. Per tant, és el seu esperit el que defineix els estàndards de la veritat i la mentida; i també els de la veritat i la falsedat. El pla de vida preparat per Déu es basava en 6.000 anys d'experiències diverses que havien de demostrar que la fe és un fruit de la

llibertat donada per Déu a totes les seves criatures celestials i terrenals. Aquest fruit de la llibertat es produeix per la simple elecció d'una criatura, una elecció que forma la seva naturalesa i personalitat. De fet, totes les criatures de Déu són creades amb la possibilitat de prendre decisions bones o dolentes. Els escollits prenen les decisions correctes i els caiguts trien les incorrectes. Però, de nou, qui decideix donar l'estàndard del bé i del mal? Déu, el nostre creador. L'estàndard del bé és honrar el que es jutja bo, i l'estàndard del mal és honrar el que es jutja dolent. Déu ha donat a l'home, com a "bo", tota la seva revelació bíblica perquè testifica i revela el seu judici sobre innumbrables experiències de vida individuals i col·lectives.

Des del pecat original, el diable ha treballat per seduir la humanitat i el 1655, després d'Adam, havent pervertit tota la humanitat de l'època, excepte Noè i la seva família, Déu va provocar el diluvi que els va fer morir ofegats com els altres animals terrestres que vivien a la mateixa terra que ells. Després d'Eva, els antediluvians van ser tots víctimes dels seus ulls, havien passat 1655 anys de vida sense que la terra estigués coberta d'aigua i davant d'aquesta falsa aparent seguretat, es van endurir i van romandre sords als avisos donats per Noè, l'única persona justa de l'època. I el seu testimoni es va fer "veritable" i admissible, perquè a més de les seves paraules, va construir amb els seus fills, al mig de la terra continental, una barca, l'arca de Déu. Però, fins i tot aquesta acció pràctica no va servir de res perquè la seva acció semblava confirmar el que els pecadors consideraven una "bogeria" particular, però no perillosa per a ells. Noè tenia raó segons Déu, i aquesta veritat era per als seus contemporanis falsedat i bogeria.

Durant les "Guerres de Religió", la Bíblia, els " **dos testimonis** " silenciosos de Déu, representaven la veritat segons Déu, i els qui la comprenien podien descobrir a la seva llum la norma diabòlica dels règims reials posats al servei del règim papal catòlic romà. Els veritables i bons servents hi trobaven l'exemple dels apòstols i el de la vida i mort de Jesucrist. En sentir la lliçó donada per Déu, els imitaven mostrant-se pacífics i dòcils, acceptant el martiri quan Déu els ho demanava. Però ja, en aquesta obra de la veritable Reforma organitzada i volguda per Déu, es manifestava la falsa fe dels "hipòcrites " ; fàcil d'identificar pel comportament dels qui la representen, perquè donen a la seva vida terrenal una importància vital que els porta a matar ells mateixos els qui els combaten injustament. A partir d'aquest moment, el campament de la veritat va continuar, però el campament de la falsedat es va multiplicar, perquè el campament protestant es va dividir en múltiples grups, cadascun tan imperfecte com l'altre.

Obro aquí un parèntesi que fa referència als " **dos testimonis** " de Déu. Qui són? Déu Pare i Déu Fill, i és Jesús mateix qui ho va ensenyar a Joan 8:17-18: " *En la vostra llei està escrit que el **testimoni de dos homes és veritable ; jo dono testimoni de mi mateix, i el Pare que m'ha enviat dóna testimoni de mi** " . El " **Pare** " representa Déu en l'antiga aliança i el " **Fill** " representa el mateix Déu en la nova aliança, i aquests dos papers històrics successius els ocupa el mateix Déu creador, que és Esperit i triplement Sant, és a dir, Sant en perfecció. El llibre de l'Apocalipsi constitueix una Revelació suprema els autors de la qual són encara " **el Pare i el Fill** ", i Jesús ho recorda citant a Apocalipsi 11:3: els " **dos testimonis** " de l'Esperit Sant. Perquè " **el Pare** " va ser la inspiració de les sagrades*

escriptures de l'antiga aliança, i així mateix, Jesucrist, "**el Fill**", és després d'ell la inspiració de les sagrades escriptures de la nova aliança. En el seu Apocalipsi, Jesús emfatitza fortament aquests termes "**testimoni, testimoni**". A Joan, li revela que la seva visió és el "**testimoni de Jesús**" a Apocalipsi 1:2: "*... que van donar testimoni de la paraula de Déu i del testimoni de Jesucrist, de tot el que va veure*". Aquest versicle ens presenta clarament els "**dos testimonis**" divins inseparables i unànimes en el seu judici dels humans pecadors. A més, són incontrovertibles perquè són guiats per un mateix Esperit diví. És per això que, a Apocalipsi 3:14: Jesús es presenta a la seva última institució religiosa oficial, és a dir, a l'"Església Adventista del Setè Dia", com a "**testimoni fidel**". "**Laodicea**" és l'era marcada pel meu ministeri profètic en què Jesús demostra la seva fidelitat, portant la seva llum per il·luminar els misteris encara no entesos o mal interpretats de la seva Revelació divina que es basa en el llibre de Daniel, el "**testimoni**" de l'antic testament i en el llibre de l'Apocalipsi que ve a il·luminar com a "**testimoni**" del nou testament. És per això que, en rebutjar el missatge que Jesús li va presentar entre 1980 i 1991, l'adventisme oficial va cometre, el 1991, el mateix tipus de pecat que la religió catòlica i, el 1843, la religió protestant. La Bíblia, la seva revelació divina i l'Esperit Sant van ser menyspreats; la relació amb ell ja no era possible: per tant, ho va "**vomir**". Quin és el paper d'un testimoni? És incriminador o exonerador del pecador sotmès al tribunal de Déu. El seu paper és, doncs, d'extrema importància. Per tant, per a cada criatura humana, Jesucrist és el fiscal o l'advocat defensor. I el seu judici és just, sense cap possibilitat d'error. Perquè no es basa en informes, sinó en la seva observació personal de la realitat de les coses. El Déu Creador és alhora el testimoni, el jutge acusador, l'advocat defensor i l'executor de la sentència final, a qui ningú pot enganyar.

Tanco aquest important parèntesi i reprenc el curs del tema tractat.

El 1843, als EUA, Déu va recuperar oficialment la seva autoritat religiosa preparant-se per revelar i denunciar amb precisió la usurpació del règim papal profetitzat a Daniel 7, 8, 9 i 11. Aquesta acció pretén confirmar el que les Guerres de Religió han demostrat històricament. Al final del temps establert pel seu decret de Daniel 8:14, Déu vol seleccionar els elegits que reunirà en una última institució religiosa cristiana oficial el 1863. La Bíblia, impresa i àmpliament distribuïda i disponible en moltes llengües estrangeres, la prova adventista la preocupa una vegada més com en l'època de la Reforma. La lliçó apresada pels veritables protestants, "l'Escriptura i només l'Escriptura", permetrà a Déu basar la seva prova adventista en els textos profètics que presenta als seus cridats. Mentre que la Reforma tenia com a objectiu definir les veritables condicions de salvació, les proves adventistes tenen com a objectiu seleccionar els cridats que realment "*esperen*" el retorn gloriós de Jesucrist, profetitzat per Ell mateix a Mateu 24 i Actes 1:11: "*I digueren: Homes de Galilea, per què esteu mirant al cel? Aquest mateix Jesús, que ha estat endut d'entre vosaltres al cel, vindrà així com l'heu vist anar al cel*". Durant molt de temps, el temps establert per Déu per a l'experiència terrenal va ser ignorat, de manera que, en aquestes circumstàncies, els homes podien esperar presenciar el retorn de Crist en qualsevol moment, mentre romanguessin vius. La Bíblia només oferia una xifra aproximada de 4.000 anys, des d'Adam fins al naixement de Crist; segons la creença general sobre

aquest tema. El temps restant, des de Jesús fins a la fi del món, també va ser ignorat o ja estimat en 2.000 anys a causa del desenvolupament històric de la humanitat. Però el 1843, l'assumpte encara no s'havia compartit prou, i sota la inspiració de Déu, William Miller, un granger americà, estava convençut que Jesús tornaria a la primavera de 1843. Cal destacar que el seu gran desig del retorn de Crist el feia digne de l'elecció divina. A més, Miller no va actuar només per inspiració divina, sinó per profundes conviccions que l'habitaven després d'una investigació i estudis bíblics en profunditat. Va encarnar el retrat identitari de l'escollit típic segons l'ideal que Déu va beneir. Aquí és on Déu va recórrer a una estratègia plena de saviesa, però més aviat desconcertant per a les persones plenes de prejudicis. Déu no tenia la intenció de tornar en Jesucrist en aquesta data de la primavera de 1843. Com podia ell, el Déu de la veritat, anunciar una mentida? Podria, perquè el seu anunci no era una mentida, sinó un anunci fals l'objectiu del qual era provocar un comportament humà a la terra d'acord amb allò que produiria el seu veritable retorn. A l'Apocalipsi, Déu diu repetidament: " **Conec les teves obres** ". El Déu del cel ha d'enganyar l'home perquè les seves obres el justifiquin o el condemnin davant dels molts testimonis invisibles que no examinen les ments i els cors, com només Déu pot fer. Per tant, ha d'obligar els éssers humans a revelar, mitjançant obres concretes, els pensaments secrets dels seus cors i ments. Com a criatures seves, no tenim dret a jutjar Déu i els seus camins, ni a discutir l'obediència o la desobediència a les seves ordenances, estatuts, lleis i manaments. No podem jutjar el Déu que estableix els estàndards del bé i del mal. I el seu ús de la falsedat és legítim perquè, dins d'un període fixat per ell, aquesta falsedat constitueix momentàniament una veritat exigida per ell. Quan pesca, l'home pesca amb esquer artificial, els peixos són així enganyats i capturats, i el gran Déu Creador fa el mateix amb els seus escollits. Però els selecciona i els pren per donar-los la vida eterna per compartir amb ell; cosa que fa que la seva "falsedat" sigui encara més legítima. El 1843, la fe protestant dels americans era multifacètica i aquesta població donava un gran valor a la seva terra conquerida i arrencada als pobles indis que la poblaven fins a l'arribada d'estrangers de tot el món. La veritable fe era, com en l'època de la Reforma i en tots els temps, molt rara. Déu ho sabia i havia de proporcionar proves. Amb aquesta finalitat, va organitzar dues expectatives "adventistes" successives, la primera per a la primavera de 1843 i la segona per a la tardor de 1844. Ambdues expectatives van causar terribles decepcions al grapat d'electes seleccionats. Però ja aquesta decepció testimoniava la força de l'esperança que havia estat la força motriu de la seva experiència adventista. Perquè al mateix temps, en lloc de decepció, altres es van sentir alliberats i alleujats, havent experimentat la prova, en el temor de Déu. I aquí, de nou, la veritat visible esdevé la falsedat divina igual que la falsedat visible esdevé la veritat de Déu. Aquells que ploraven de decepció van ser jutjats per Déu dignes de la seva elecció, però els que van ser alleujats van perdre la justícia de Crist que afirmaven. Hem d'acostumar-nos a aquesta inversió de valors celestials i terrenals, perquè continuen perpètuament fins al veritable retorn de Crist, el temps del qual va estar amagat durant molt de temps i, tanmateix, tan senzill de definir. La veritat falsament lligada al naixement de Crist s'havia convertit en el punt de referència essencial de la fe. Durant gairebé dos mil anys,

es va considerar cert un calendari fals a causa dels llegats perpetus de la història. Tanmateix, Déu s'havia assegurat que la data del veritable naixement de Jesús no s'identifiqués clarament, i ara podem entendre que no tenia cap importància espiritual. La humanitat va donar valor a la data falsa del naixement de Jesucrist perquè la data de la seva mort va ser subestimada per la falsa fe. Els incrèduls prefereixen la vida a la mort, com els hugonots armats de la Reforma Protestant. I això explica per què els cristians sempre han hagut d'ignorar la data del seu gloriós retorn. La terra porta dins de si mateixa aquesta paradoxa: se suposava que portava vida però profetitzava la mort a través de molts dels seus principis característics. A més, amb perspectiva, podem observar el fet que la nostra dimensió terrenal va ser creada perquè el pecat i la seva conseqüència, la mort, es fessin visibles i concretes. L'objectiu, després de l'organització d'aquestes coses, era la redempció dels pecats dels escollits duta a terme per la mort expiatòria voluntària del nostre diví Germà i Pare, Jesucrist, la forma humana messiànica del gran Déu Creador YaHweh.

El 1994, la prova de fe va tenir lloc a Valence-sur-Rhône, a l'històric bastió adventista de França. 150 anys després de la prova de 1843, la fe adventista s'havia tornat similar a la dels protestants rebutjats per Jesús des de 1843 i 1844. Batejat el 1980, vaig anunciar el retorn de Crist, després de William Miller. El context del meu temps va fer possible la vinguda de Crist per a l'any 1994, que, amb un retard de sis anys al nivell del veritable naixement de Crist, representava el veritable any 2000 que, segons els meus càlculs, havia de marcar el final de 6000 anys de pecats terrenals. Els 34 capítols de Daniel i l'Apocalipsi van ser completament desxifrats i explicats. La veritat entesa i explicada tenia la forma de la veritat divina. El retorn de Crist es definia per la data del final dels " **cinc mesos** " o 150 anys reals esmentats dues vegades a Apocalipsi 9:5 i Apocalipsi 9:10. Però no era conscient que, com William Miller en el seu temps, estava parcialment engegat per l'Esperit diví, per tal de dur a terme la missió que Déu mateix m'havia confiat. La meua expectativa del retorn de Jesús no va prendre la forma de la terrible decepció que van sentir els elegits de 1843 i 1844. Això va ser perquè, a diferència d'ells, sabia que abans del retorn de Jesús, anomenat la " **setena trompeta** " a Apocalipsi 11:15, la " **sisena trompeta** " o Tercera Guerra Mundial s'havia de complir. Vaig entrar a l'adventisme institucional el 1980, lliure en el meu pensament i el meu coneixement de la Bíblia estudiat en solitud. La meua comprensió de la profecia va qüestionar les interpretacions formulades des de 1840. Els esdeveniments que havien tingut lloc des d'aquella data, doncs, justificaven aquests reptes, i per tant, una actualització era necessària perquè el missatge transmès per Déu esdevingués clar i precís. En tot el que presentava als meus germans i germanes adventistes, tot semblava bo i cert. Tanmateix, a partir de 1991, la presentació de la meua veritat va pertorbar els líders de la institució, que van acabar organitzant el meu acomiadament. Va ser, doncs, com a adventista dissident que vaig travessar l'any 1994 en què encara esperava la " **sisena trompeta** ", no el retorn de Jesucrist. Va ser llavors que, el 1996, Déu em va permetre identificar l'error que em va permetre anunciar el retorn de Jesucrist per al 1994. Un verb, un sol verb, va canviar tot el significat de la " **cinquena trompeta** " i el temps dels 150 anys que evoca. Aquest període podria incloure

l'acció de la "**sisena trompeta**" on Jesús dona l'ordre de "**matar un terç dels homes**" perquè a la "**cinquena trompeta**" d'Apocalipsi 9:5, l'Esperit diu a través de Joan: "**No els va ser donat de matar-los, sinó de turmentar -los durant cinc mesos; i el turment que causaven era com el turment que causa un escorpí quan pica un home**". La guerra de matança, per tant, es podria dur a terme durant aquests 150 anys en què no està permès "**matar**" físicament, sinó només "**matar**" les ànimes humanes espiritualment seduïnt-les amb mentides heretades de l'església de Roma, però assumides i ensenyades pels grups protestants. De fet, el permís de "**turmentar**" donat en aquest període designa una mort encara més greu que la primera mort, perquè es refereix a la "**segona mort**" que s'experimentarà en els "**turments al llac de foc**" del judici final, segons Apocalipsi 14:10: "**ell també beurà del vi de la ira de Déu, que s'aboca sense barreja a la copa de la seva indignació, i serà turmentat amb foc i sofre en presència dels sants àngels i en presència de l'Anyell**".

ell també » en aquest vers. Suggereix una amenaça per a l'adventisme, el destinatari de la missió que Déu li ha confiat. De fet, en el seu missatge, Déu revela el destí dels rebels a la fe catòlica. La frase « **ell també** » s'adreça principalment als rebels protestants, però també, secundàriament, als rebels adventistes abandonats o « **vomits** » per Déu des del 1994.

Així doncs, la mort de la "**cinquena trompeta**" relativa a la segona mort, una mort espiritual, l'ordre de "**no matar-los**" troba físicament el seu significat, que és espiritual.

En aquesta experiència tan especial, Déu em va permetre veure només allò que Ell volia que veiés; exactament com ho havia fet en el seu temps per a William Miller. I m'agradaria saber l'ésser humà que podria afirmar que s'escapa del control diví. Aleshores vaig tenir el privilegi d'entendre la raó d'aquesta ceguesa parcial i vaig rebre altres revelacions encara més importants del Senyor. Déu em va ensenyar així a entendre la subtileza de les coses que Ell organitza sobiranament, i que revela tota la seva saviesa sublim que els antics anomenaven "saviesa".

Aquest testimoni pretén ajudar-vos a comprendre que Déu sempre té raó, independentment del que digui o faci. Cap jugador d'escacs té cap possibilitat amb ell. Ell construeix les seves accions sobre una multitud infinita de combinacions i successions de causes i efectes que el fan extraordinari. Però és en el tema de la veritat i la falsedat que més pot sorprendre els homes. Perquè ell mateix és "**la veritat, el camí i la vida eterna**". Observo amb delit la subtileza de Déu que atrapa i revela la falsa fe adventista amb un fals anunci del retorn de Crist, mentre es presenta a aquesta església per a aquesta experiència, sota el nom del "**testimoni fidel i veritable**" segons Ap. 3:14: "**A l'àngel de l'església de Laodicea, escriu: Aquestes són les coses que diu l'Amén, el testimoni fidel i veritable, el principi de la creació de Déu: Aquesta "fidelitat veritable" és la part dels seus elegits que l'honren a canvi com a "testimonis fidels i veritables"**". En aquest versicle, la paraula "**Amén**" significa: en veritat. Però també suggereix el final d'una relació amb la institució receptora perquè l'expressió puntua una pregària o una lectura bíblica. En designar-se a si mateix com "**el principi de la creació de Déu**" en el moment en què vomita la seva última institució, Jesús

tanca 6000 anys de selecció dels seus elegits. Així ens recorda la importància del relat del Gènesi en què Déu testifica la seva creació del cel i la terra i tot el que contenen en 6 dies de 24 hores, és a dir, 144 hores seguides del seu descans profètic el setè dia eliminat per Déu de la pràctica cristiana pagana l'any 321. Com que la seva desaparició ho testifica, acusa totes les institucions religioses cristianes de pecar contra ell, de manera que són indignes del seu descans sabàtic profètic.

Déu ha organitzat l'aspecte religiós dels pobles de la terra perquè el seu judici aparegui en la seva forma més simple i clara; això perquè tot ésser humà, des del més humil fins al més gran, pugui prendre'n consciència. L'única condició que permet aquest coneixement és prendre la Santa Bíblia, la seva paraula divina inspirada, com a base i suport del seu estàndard de veritat i falsedat, de veritat i mentida. Perquè sense aquesta base, tot pot reclamar legitimitat. És a causa de l'absència d'aquesta Bíblia, el contingut de la qual va ser ignorat per les poblacions, que els successius règims romans imperials i papals van aconseguir donar al cristianisme els seus aspectes perversos més diferents; això d'acord amb aquest versicle de Proverbis 29:18 on l'Esperit ens diu: "*sense la llei, el poble està sense restriccions*". Les disputes religioses doctrinals es van oposar als cristians que van caure en l'apostasia; això és degut a que, havent no tingut en compte o ignorant les veritats establertes per l'antic pacte jueu, van introduir dogmes pagans a la religió cristiana. En aquesta barreja del sagrat diví i el profà pagà, el cristianisme s'havia convertit en la pitjor forma dels poders de les "**fosques**". Aquella on, segons Jesucrist, "*la llum esdevé foscor*", cosa que el porta a dir a Mt. 6:23: "*Si la vostra llum és foscor, com de gran serà aquesta foscor*".

Aquesta situació preval de nou avui perquè, com l'any 313, és conseqüència de la pau i la llibertat religioses aconseguides pels pobles d'origen cristià. Veiem amb els nostres propis ulls en què s'està convertint la humanitat "*sense restriccions i sense llei divina*". Però les mentides ofeguen encara més la veritat en el nostre temps perquè el desenvolupament de la tecnologia digital permet falsificar enregistraments sonors o visuals. El veritable i el fals ja no són tan identificables com ho eren abans d'aquest desenvolupament tecnològic. Com a resultat, la humanitat actual es troba situada en una "*foscor*" que mai no ha estat tan "*gran*" des d'Adam i Eva.

Aquest estudi dona a l'Esperit l'oportunitat de revelar-me una nova perla que entra al meu cofre profètic. Perquè subratlla la importància cabdal i vital de la Bíblia, aquesta paraula divina recollida al llarg de 15 segles de la història de l'antiga aliança i el primer segle de la nostra era cristiana, al final de la qual l'apòstol Joan va rebre la seva visió anomenada "*Revelació*" o, sota el seu obscur nom grec, "*Apocalipsi*". **És sobre aquest darrer testimoni que Déu completa l'escriptura de la seva santa Bíblia. Amb aquests "16 segles", el número "16" rep un significat precís que el connecta amb la Santa Bíblia, la Paraula escrita de Déu . La seva distribució impresa també està vinculada al " ^{segle XVI} " i això dona significat a Apocalipsi 16; el seu tema és el del temps de les " *set últimes plagues de la ira de Déu* ", que té com a objectius **els creients que menyspreen la Santa Bíblia** desobeint la voluntat de Déu que revela. Aquest capítol 16 de l'Apocalipsi,**

doncs, es centra en **el menyspreu mostrat envers la Santa Bíblia pels darrers rebels** . I cal recordar el fet que els fonaments establerts per la fe protestant conserven la seva importància fins a la fi del món segons l'expressió que expressa la seva posició doctrinal original "l'Escriptura i només l'Escriptura" o, en llatí de l'època del ^{segle XVI} , "sola scriptura". Això és també el que Jesús ensenya a Apocalipsi 2:25 dient: " *només el que teniu, reteneu-ho fins que jo vingui* ". Cal destacar de nou que la construcció dels EUA protestants, objectiu de la darrera ira divina, va començar amb el descobriment d'Amèrica i la immigració dels primers protestants i anglicans d'Europa al vaixell anomenat "May Flower" **al segle XVI** .

La Bíblia, doncs, reuneix els escrits inspirats per Déu al llarg de 16 segles i aquest número 16 dona el seu significat als " *mil sis-cents estadis* " de l'"*extensió* ", d'Apocalipsi 14:20: " *I el cup va ser trepitjat fora de la ciutat, i va sortir sang del cup fins a les brides dels cavalls, per una extensió de mil sis-cents estadis* ". Aquest versicle troba la seva explicació a Jaume 3, el primer versicle del qual diu: " *Germans meus, que no us feu mestres molts de vosaltres, perquè sabeu que serem **jutjats més estrictament*** ". Els " *raïms* " de la " *ira divina* " es cullen al " *cup* " de la seva " *verema* ", sent considerats dignes de ser " **jutjats més estrictament** ", perquè eren mestres religiosos indignes. I és a Jaume 3:3 que l'Esperit els dona la imatge dels genets que dirigeixen els " *cavalls* " mitjançant el " *fred* " col·locat entre les seves dents: " *Si posem el fred a la boca dels cavalls perquè ens obeeixin, també dirigim tot el seu cos* ". En aquesta imatge, què designa el " *brot* "? Autoritat divina real o presumpta. El " *brot* " establert per Déu va ser substituït per la Roma papal pel " *brot* " dels dogmes pagans i, en afirmar que representa Déu a la terra, el papa va donar al diable l'oportunitat de prendre tota la humanitat cristiana sota el seu control. El " *brot* " real va ser substituït pel " *brot* " fals, però qui és l'autor d'aquesta acció? Déu i només ell. Perquè és ell qui va prendre la Bíblia i va lliurar la humanitat infidel al diable i al paganisme romà papal. No oblideu, per a Déu, " *l'home només és un alè* ", que se sotmet a la seva voluntat, que consisteix a beneir els fidels i maleir els infidels cada cop més. El règim papal és una creació de Déu, l'objectiu del qual és fer que la vida dels cristians infidels sigui encara més terrible. Una altra explicació fa que el genet, el mateix diable, de la " *boca dels cavalls* ", *siguin els successius papes i després d'ells, els " falsos profetes "*, pastors del protestantisme caiguts des de 1843, i del " *cos dels cavalls* ", les poblacions seduïdes i enganyades. Aquesta interpretació, a més, està més en línia amb el paper de la " **boca** " que Déu atribueix al règim romà a Dan.7:8: " *Vaig considerar les banyes, i vet aquí que una altra petita banya va sortir del mig d'elles, i tres de les primeres banyes van ser arrencades davant d'ella; i vet aquí que tenia ulls com els ulls d'un home, i una boca que parlava amb arrogància* " .; i a Ap. 13:5-6: " *I li va ser donada una boca que parlava grans coses i blasfèmies ; i li va ser donat poder per actuar durant quaranta-dos mesos. I va obrir la seva boca en blasfèmies contra Déu , per blasfemar el seu nom, i el seu tabernacle, i els qui habiten al cel* ". Per a un mestre religiós, catòlic, ortodox o protestant, la " **boca** " » assumeix un paper essencial que Jac. 3:10-11 subratlla amb interès: « **De la mateixa boca surten la benedicció i la maledicció. No ha de ser així, germans meus. Brolla la font de la mateixa obertura aigua dolça i amarga** ? Jaume 3 dibuixa una imatge del que

esdevindran el règim papal romà i la falsa fe protestant del temps final en el seu temps, i Déu utilitza aquestes claus per il·lustrar la religió catòlica papal romana a la " **tercera trompeta** " d'Apocalipsi 8:11: " *El nom d'aquella estrella és Absinthe; i una tercera part de les aigües es va convertir en absinthe, i molta gent va morir a causa de les aigües, perquè es van tornar amargues* ". Jaume 3 especifica més endavant als versos 12-16: " *Pot una figuera, germans meus, donar olives, o una vinya figues? Tampoc l'aigua salada pot donar aigua dolça. Qui és savi i intel·ligent entre vosaltres? Que mostri les seves obres amb una bona conducta en la mansuetud de la saviesa". Però si teniu gelosia amarga i egoisme en els vostres cors, no us vanaglorieu ni menteixiu contra la veritat. Aquesta saviesa no és la que ve de dalt, sinó que és terrenal, carnal i diabòlica. Perquè on hi ha gelosia amarga i egoisme, hi ha desordre i tota obra dolenta.* En aquests versos, a través de Jaume, l'Esperit acaba de presentar tot allò que condemna el règim papal catòlic romà i els seus imitadors: " *gelosia amarga, egoisme, mentida contra la veritat, obres dolentes, terrenals, carnals i diabòliques* ". En marcat contrast, defineix la veritable fe als versos 17 i 18: " *La saviesa que ve de dalt és, en primer lloc, pura, després pacífica, amable, fàcil de conciliar, plena de misericòrdia i de bons fruits, sense doble discurs ni hipocresia . El fruit de la justícia és sembrat en pau pels qui fan pau*". » I aquest vers condemna encara més la falsa fe catòlica i protestant que imputa als " **hipòcrites** " a Dan. 11:34: " *En el moment que caiguin, seran ajudats una mica, i molts s'uniran a ells per hipocresia* ". I és a causa de la seva " **hipocresia** " que Déu profetitza per als seus dos règims successius un comportament despòtic, intolerant i assassí, que justifica les seves imatges de " **bèsties** " que " *s'eleven* " successivament " **del mar** ", i després " **de la terra** " a Apocalipsi 13:1 i 11.

En aquesta primavera del 2023, i des de fa anys, hem estat sotmesos a una allau diària d'informació llançada en temps real. Veritats i mentides, vertaderes i falses, circulen en aquestes transmissions a tal velocitat que es fa impossible distingir entre les dues possibilitats. A les xarxes socials incontrolables, es llancen missatges que es converteixen en rumors recolzats i reenviats per usuaris favorables. Com a resultat, els governs i els mitjans oficials competeixen i perden el control de la informació. Aquestes són les coses que donen sentit a les paraules de Jaume 3:16: " *Perquè on hi ha enveja i discòrdia, hi ha desordre i tota mena de males obres* ". La humanitat sense Déu està pagant així el preu del seu desig de llibertat. Caldrà " **assassinar un terç de la humanitat** " perquè " **els supervivents** " s'adonin que la llibertat completa per a cada criatura és una utopia perillosa que porta al pitjor. Déu ho sabia i va fer tot el possible per advertir la humanitat contra aquesta trampa seductora en què Eva va caure primer.

Sense " **control** " *moral* , les poblacions occidentals legitimen les mentides, l'engany, l'engany i l'adulteri. La mentida s'atribueix a persones més intel·ligents que les altres; això els permet tenir èxit en la seva lluita en la vida civil i professional. L'engany s'ha convertit en la causa d'espectacles que fan riure molt les multituds, tot i que haurien de plorar. L'adulteri és el tema continu de les pel·lícules i dels escrits dels novel·listes. I observo curiosament aquesta arrel comuna entre romans i Roma que Déu acusa d'ensenyar " **faules** , **coses agradables** ", a 2 Tim. 4:3-4: " *Perquè vindrà un temps en què la gent no*

suportarà la sana doctrina, sinó que, **tenint picor d'oïdes**, s'acumularan mestres segons els seus propis desitjos, i apartaran les orelles de la veritat i **es desviaran cap a les faules**". Aquest ensenyament dona a les mentides del diable l'aparença de "coses agradables" com "faules" que generalment acaben bé. Perquè, al contrari, en l'ensenyament de la veritat, per a aquells que desobeeixen i no estimen la veritat que ve de Déu, les coses acaben molt malament; en la mort definitiva i per als més culpables, en "el foc de la segona mort del judici final". I la prova d'aquesta "segona mort" és la "primera mort" que ha afectat tota la humanitat des que la primera parella humana va pecar, és a dir, va desobeir una prohibició imposada per Déu. Sobre aquest tema, cal tenir en compte que la prohibició consistia a no menjar de l'"arbre" que se suposava que oferia a través del seu fruit "el coneixement del bé i del mal". Aquest "arbre" només era una imatge de l'àngel que es va rebel·lar contra Déu. I Eva va ser víctima del seu desig d'obtenir aquest "coneixement del bé i del mal". Eva era una imatge de l'Església de Crist, que al seu torn és sistemàticament seduïda i conquerida pel mal. Això és el que es desprèn del testimoni de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. I Déu organitza la història de l'Església situant-la en diferents situacions en què els seus veritables elegits destaquen del conjunt de les multituds falsament religioses. Els éssers humans són sobretot carnals i allò que els seus cinc sentits ignoren no els interessa; com passa amb el pensament espiritual. Entre l'ésser humà ateu i els elegits de Crist, multitud de comportaments romanen possibles, però Déu els jutja massa superficials i inconstants per sentir el més mínim desig de compartir la seva eternitat amb ells. Al llarg de la Bíblia, Déu només es dirigeix als seus veritables elegits com a lectors de les seves paraules. A més, quan diu: "Qui us toca toca la nineta del meu ull", les seves paraules no s'apliquen als falsos cristians, sinó només als seus sants fidels elegits. La llibertat religiosa simplement ha fet més obscur l'aspecte de la veritat i la falsedat religioses, i és aquest missatge el que Déu va voler il·lustrar a la seva "cinquena trompeta" d'Apocalipsi 9 en aquests versos 2 i 3: "I ella va obrir el pou sense fons. I va sortir fum del pou, com el fum d'un gran forn; i el sol i l'aire es van enfosquir a causa del fum del pou. I del fum van sortir llagostes a la terra; i els va ser donat poder, com tenen poder els escorpins de la terra".

Ignorat pels homes fins al meu ministeri profètic, aquest tema de la "**cinquena trompeta**" és el més important de l'Apocalipsi que l'Esperit va portar a Joan. De fet, l'estatus maleït del catolicisme va ser conegut i denunciat pel fundador oficial de la Reforma, Martí Luter, el monjo i mestre catòlic alemany. Però la maledicció d'aquesta Reforma protestant va ser ignorada per tothom fins al punt que l'adventisme oficial es va creure autoritzat a entrar en la seva aliança entre 1991 i 1993, i oficialment per als seus membres el 1995. L'evidència proporcionada en aquesta "cinquena trompeta" és, per tant, l'única evidència que Déu ofereix als seus elegits. I la primera d'aquestes evidències consisteix en la successió de "trompetes" perquè ja la "segona" i la "tercera trompeta" fan referència al règim papal catòlic romà. Després d'ella, la "quarta trompeta" il·lustra l'acció de l'ateisme revolucionari francès i el seu terror dels anys 1793-1794. Després, el símbol de l'"àguila" profetitza l'entrada al ^{segle XIX} amb el règim imperial dominat per Napoleó Bonaparte. Així, pas a pas, la profecia ens va

conduir als anys 1828, 1844, 1873 proposats pels càlculs profètics de Daniel 8:14 i 12:11-12. I Apocalipsi 8:13 profetitza la perfecció de l'" *ai* " citant tres vegades aquest terme " *ai* " que l'Esperit connecta a les conseqüències de les proves de fe construïdes sobre les expectatives adventistes que tindran lloc, successivament, el 1843, 1844 i al temps del final, el 1994. Les proves de fe adventistes de 1843 i 1844 es van experimentar als EUA, una terra d'acollida per als protestants perseguits a Europa per les monarquies de la religió catòlica. Aquestes últimes ja eliminades i maleïdes per Déu, la " *cinquena trompeta* " constitueix el " *ai* " més gran causat per la prova de fe adventista, aquesta vegada afectant la religió protestant. Així, com que no van participar en l'expectativa adventista, els primers protestants van ser lliurats al diable per Déu, a partir de la primavera de 1843. Aquells que van participar en aquestes dues expectatives, però no van ser seleccionats per Déu, van ser al seu torn lliurats als dimonis, a partir del 23 d'octubre de 1844, data del final de la segona prova de fe. Des d'una perspectiva humana, per als mortals ordinaris, res no els permetia saber que s'acabava de complir un judici diví. Perquè, fins i tot abandonat per Déu, el protestantisme va continuar practicant la seva religió com abans de la prova; cosa que porta Déu a dir-ne a l'era de " *Sardis* " a Apocalipsi 3:1: " *Sou considerats vius i sou morts* ". El diable va multiplicar llavors els seus aspectes doctrinals, sovint basant-se simplement en el nom del fundador d'un grup. Així van aparèixer els " *falsos Crists* ", anunciats per Jesús insistentment a Mt. 24:11 i 24: " *Sorgiran molts falsos profetes i enganyaran molts. .../...Perquè sorgiran falsos Crists i falsos profetes, i faran grans senyals i meravelles, per tal d'enganyar, si fos possible, fins i tot els escollits* ". I és, per tant, aquesta multiplicació de les esglésies del protestantisme que l'Esperit evoca en imatge, a Apocalipsi 9:2, amb aquesta cita: " *i el sol i l'aire van ser enfosquits pel fum del pou* ". L'advertència donada per aquesta revelació era advertir l'adventisme oficial contra qualsevol acostament a les esglésies de la federació protestant; això és encara més cert, ja que el versicle 11 revela clarament el seu lliurament al diable: " *Tenien sobre ells com a rei l'àngel de l'abisme, el nom del qual en hebreu és Abaddon, i en grec és Apol·lió* ". Aquest " *àngel de l'abisme* " és Satanàs, que ha estat utilitzant la religió protestant des de 1843 per destruir la veritable fe mitjançant la lectura falsa de la Bíblia escrita " *en hebreu i grec* ". En rebutjar, al seu torn, el missatge adventista que vaig presentar entre 1980 i 1991, un missatge que anunciava el retorn de Jesucrist per al 1994, l'organització adventista oficial es va comportar com els protestants lliurats al diable per Déu el 1843 i el 1844. Com a resultat, el va lliurar " *també a ell* " als dimonis donant com a prova visible l'aliança feta amb la federació protestant entre 1991 i 1995. L'amenaça basada en l'expressió " *ell també* " citada a Apocalipsi 14:10 es va complir així parcialment: " *ell també beurà del vi de la ira de Déu, vessat sense barreja a la copa de la seva indignació, i serà turmentat amb foc i sofre en presència dels sants àngels i de l'Anyell* ". Mentre escric aquest missatge, m'adono que el missatge del tercer àngel fa referència a la tercera prova de fe adventista que vaig provocar amb el meu anunci del retorn de Jesucrist per a l'any 1994. De fet, el versicle 9 especifica: " *I un altre, un tercer àngel els va seguir, dient amb veu forta, Si algú adora la bèstia i la seva imatge, i rep una marca al front o a la mà,* ". Aquest missatge del " *tercer àngel* " es distingeix dels

dos primers en què cita " **la imatge de la bèstia** ", que designa la fe protestant de l'últim govern universal dominat pels supervivents dels EUA després de la Tercera Guerra Mundial de la " *sesena trompeta* ". El veritable significat dels tres missatges troba la seva explicació en el compliment de les tres proves de fe adventistes, el 1843, 1844 i 1994. I és només pel compliment de la tercera prova que els misteris de la Revelació profètica s'aixequen. La caiguda de l'adventisme institucional i la confirmació de la del protestantisme que el va precedir el 1843 i el 1844 estan vinculades a aquesta data de 1994 que, per tant, constitueix la base de l'obra del " **tercer àngel** ".

Així doncs, puc donar un significat nou i precís als tres missatges portats per tres àngels terrenals. Atenció! Aquestes noves explicacions no cancel·len les antigues ja rebudes. Perquè Déu va dissenyar la seva profecia perquè s'utilitzés de manera evolutiva, de manera que en cada era els seus escollits hi trobessin el seu ensenyament. En trobar-nos al final d'aquest projecte revelat, ens beneficiem de la major precisió de les coses revelades en el text de la profecia. Això confirma aquesta paraula divinament inspirada al savi Salomó a Eclesiastès 7:8: " **Val més el final d'una cosa que el seu principi** ; val més un esperit pacient que un esperit altiu ". Aquí teniu doncs aquesta nova explicació que dóna a la paraula " àngel " el seu significat de "missatger" terrenal.

Ap. 14:6-7: " *I vaig veure un altre àngel volar pel mig del cel, que tenia l'evangeli etern per predicar-lo als habitants de la terra, a tota nació, tribu, llengua i poble. Deia amb veu forta: Temeu Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici* . Adoreu el qui va fer el cel, la terra, el mar i les fonts d'aigües. " L' " *evangeli etern* " a la mà, té com a objectiu l'acció del protestantisme. Organitza la prova del seu propi judici. Aquesta importància que es dóna al paper dels reformadors protestants és fonamental per entendre la lògica de la successió dels missatges dels " *tres àngels* " d'aquest capítol 14. El protestant continua sent protestant mentre protesta i denunciï el pecat. Però quan deixa de denunciar-lo, aquest protestant ja no és digne d'aquest nom i és substituït per l'adventisme, que aleshores rebrà el signe del dissabte com a prova de la seva pertinença a Déu; això fins que el missatge del " *tercer àngel* " provoca la seva pròpia caiguda, el 1994, quan és " **vomit** " per Jesucrist.

A la primavera de 1843, el " *primer àngel* ", o fidel missatger protestant, va prendre mesures per lliurar els protestants americans totalment incrèduls al diable; de la qual cosa van testificar menyspreant el missatge de William Miller, que va anunciar, a través de la profecia bíblica, el retorn de Crist a la primavera de 1843.

Ap. 14:8: " *I un altre àngel el va seguir, dient: Ha caigut Babilònia, ha caigut la gran, perquè ha fet beure totes les nacions del vi de la ira de la seva fornicació* ". Aquest missatge sobre l'estatus maleït de Roma també és conegut, i típicament, pels protestants, oficialment, des del ^{segle XVI}, però en realitat, des del XII ^{amb} l'experiència de Peter Waldo.

A la tardor de 1844, el " *segon àngel* " o missatger fidel, encara protestant, va lliurar al diable la resta dels protestants no seleccionats per Déu en aquesta segona prova adventista. El 1863, es va convertir oficialment en l'"Església Adventista del Setè Dia" americana, el paper de la qual era denunciar la

maledicció del catolicisme i el seu dia de descans establert per Roma, el diumenge; la seva acció va prendre una forma universal a partir de 1873. El seu nom "Adventista" recorda als humans la prova de fe basada en l'" *expectativa* " del retorn de Jesucrist i que cal esperar amb " **paciència** " de nou fins que torni. Prolonga la protesta abandonada per la religió protestant.

Ap. 14:9-10: " *I un altre àngel, un tercer, els va seguir dient amb veu forta: «Si algú adora la bèstia i la seva imatge, i rep la seva marca al front o a la mà, **beurà** del vi de la ira de Déu, que s'aboca sense barreja en la copa de la seva indignació, i serà turmentat amb foc i sofre davant dels sants àngels i davant l'Anyell* » .

El 1994, el " *tercer àngel* " o missatger fidel va condemnar la institució adventista que el menyspreava i el rebutjava o el ignorava i que va ser lliurada al seu torn, després de la religió protestant, al campament del diable. El seu missatge va preparar els veritables elegits il·luminats per la profecia desxifrada per al retorn gloriós final de Crist esperat, aquesta vegada amb certesa des del 2018, per a la primavera del 2030. Així, l'any 2029, els últims elegits experimentaran la prova universal final de la fe anunciada a Apocalipsi 3:10: " *Perquè has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la temptació que vindrà sobre tot el món, per posar a prova els qui habiten a la terra* " .

Ja he presentat l'adventisme com el moviment cristià la missió del qual era completar la Reforma protestant que havia romàs inacabada des del ^{segle} XVI . Aquestes noves explicacions confirmen aquest paper que Déu li va donar. Així, ja no protestant contra el pecat, sinó desitjant fer una aliança amb el protestantisme que peca, l'adventisme oficial de 1991 només podia ser " **vomit** " per Jesucrist, entre 1991 i 1995, és a dir, el 1994. De fet, Déu envia l'adventisme de tornada al protestantisme del qual provenia, igual que va deportar l'Israel carnal infidel a Babilònia a Caldea, és a dir, al país del qual provenia el seu patriarca fundador Abraham sota el nom d'Abram.

Aquest tema, sobre el veritable i el fals, la veritat i les mentides, resumeix per si sol tot el drama humà a la Terra. La invisibilitat de Déu i els seus judicis és la causa de l'aspecte enganyós de les coses que constitueixen la vida a la Terra. És per això que entrar en una relació amb ell és per a l'home l'única condició que fa possible la salvació. I a causa de la seva invisibilitat, el gran Déu creador ens ha deixat, a través dels escrits de la seva santa Bíblia, l'únic mitjà per entendre els seus designis. És per això que aquesta Bíblia juga un paper suprem com a suport de tota la seva veritat i això justifica que el diable i els seus dimonis facin tot el possible per desviar els éssers humans de la lectura. Per aconseguir aquest resultat, va perseguir els cristians que volien llegir-la i conèixer els seus ensenyaments. I quan aquesta intolerància ja no va ser possible, la va popularitzar i la va fer menysprear per multituds de falsos creients. Però siguin quines siguin les estratègies que adoptin, els veritablement escollits entenen el paper de la Bíblia en la salvació que ofereix Jesucrist. I des del 1843, és en la comprensió de les seves profecies que han trobat els mitjans per preservar la " **justícia** " que ofereix Jesucrist. Així doncs, correctament traduït del text hebreu original, el versicle de Daniel 8:14 es compleix perfectament: només " **la santedat és justificada** " quan és reconeguda per l'Esperit etern de Jesucrist.

També he d'esmentar la missió del "**quart àngel**" esmentat a Apocalipsi 18:1-2: "**Després d'això vaig veure un altre àngel baixar del cel, que tenia una gran autoritat; i la terra va ser il·luminada amb la seva glòria. I va cridar amb veu forta, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia! I s'ha convertit en la morada dels dimonis, i la guarnició de tot esperit impur, i en una gàbia de tot ocell impur i odiós. Perquè totes les nacions han begut del vi de la ira de la seva fornicació, i els reis de la terra han comès fornicació amb ella, i els mercaders de la terra s'han enriquit amb l'abundància del seu luxe**". Ja la precisió "**el vaig veure baixar del cel**" atribueix el missatge descrit a una acció celestial divina. La precisió "**que tenia una gran autoritat**" es basa en l'"**autoritat**" que Déu dona a la seva paraula bíblica profètica perfectament desxifrada i, per tant, inexpugnable. Aquest missatge confirma poderosament el del "**segon àngel**" d'Apocalipsi 14:8. Puc vincular aquest anunci a la data de la primavera del 2018, en què l'Esperit em va permetre conèixer la data del veritable retorn de Jesucrist planejat i fixat per Déu, sòlidament, per a la propera primavera del 2030. Una quarta "**expectativa**" **adventista va ser així llançada oficialment per la voluntat del Déu Creador i Profeta**. Des del 1994, data vinculada al missatge del "**tercer àngel**" d'Apocalipsi 14:9-10, l'abominable situació religiosa espiritual terrenal s'ha amplificat i degradat enormement. L'Occident falsament cristià justifica el 2018 tota mena de coses abominables afirmades pels representants perversos LGBT; coses que Rússia denuncia oficialment i que l'horroritzen, així com a molts altres països del món, musulmans o no, africans, àrabs, asiàtics. Amb el temps, Occident ha obert les seves fronteres per acollir estrangers amb múltiples morals, costums i religions; cosa que aquest vers subratlla dient: "**S'ha convertit en una morada de dimonis, un refugi de tot esperit impur, un refugi de tot ocell impur i odiós**". ". I en aquesta imatge, primer, Déu il·lustra la reunió ecumènica que reuneix religions competidores incompatibles entre si, com ara la fe cristiana i l'islam. Pot Déu il·lustrar una reunió de religions monoteistes mentideres de manera diferent? No, és clar que no, i el seu missatge és molt clar. L'observació visible, de la primavera del 2018, descriu una situació religiosa mentidera que Déu s'encarrega de castigar amb la "**sisena trompeta**" d'Apocalipsi 9:13 i Dan. 11:40 a 45, des del 24 de febrer del 2022, però encara més des de la primavera del 2023, on l'ajuda occidental donada a Ucraïna augmenta fins al punt que Rússia es considera oficialment atacada per les forces occidentals de l'OTAN. Una segona part d'aquest missatge del "**quart àngel**" només es complirà a partir de la primavera del 2030 a través del tema de la "**verma**" citat a Apocalipsi 14:17 a 20. Aquesta segona part descriu el càstig final dels falsos pastors, falsos Cristos o falsos profetes, començant al versicle 6: "**Pagueu-li com ha pagat, i Doneu-li el doble segons les seves obres. A la copa on ella ha vessat, aboqueu-li el doble**". Abans de donar aquesta autorització, Déu va convidar els seus escollits a separar-se de les esglésies que han heretat el pecat ensenyat per "**Babilònia la Gran**", l'església papal i catòlica romana. Llegim al versicle 4: "**I vaig sentir una altra veu del cel que deia: Sortiu d'ella, poble meu, perquè no sigueu partícips dels seus pecats i no rebeu de les seves plagues**". "Perquè, de fet, segons Apocalipsi 17:5, "**Babilònia la Gran**" és la "**mare**" de les seves filles "**prostitutes**" "

ortodoxes, protestants, anglicanes i, finalment, adventistes en la seva forma institucional.

A diferència dels missatges dels tres àngels anteriors, l'anunci fet pel "**quart àngel**" està autènticat per Déu i té un èxit assegurat, perquè Jesús, efectivament, aquesta vegada, apareixerà en el moment que els seus escollits van fixar per la seva revelació. En fer-ho, ell mateix fixa la data en què seran executats per un decret promulgat pel campament rebel universal. Però apareixent en la seva glòria en l'últim moment abans de les matances, el càstig caurà sobre els caps dels rebels religiosos d'acord amb l'anunci i la descripció fets en aquest missatge d'Apocalipsi 18. Això, també d'acord amb la data profètica del 18 de març, que correspon a l'inici del dejuni d'Ester, la intercessió de la qual tenia com a objectiu salvar el jueu Mardoqueu i el seu poble i, per tant, la mateixa Ester. I finalment, el 18 de març marcarà l'inici de la condemna a mort dels últims escollits que seran salvats i enduts per Jesús, el dia de primavera, el 20 de març de 2030; dia en què comença la sagnant i sinistra "**collita**" a la terra, que colpeja primer els "**mestres**" de les mentides religioses cristianes, és a dir, els "**falsos profetes**".

En notícies seculares, les notícies falses es refereixen a mentides que van servir a la causa de la invasió d'Ucraïna per part de Rússia. Avui es denuncia el fals heroisme dels defensors ucraïnesos d'una petita illa al Mar Negre, prop d'Ucraïna, anomenada "Illa de la Serp". Atacats pels russos, els defensors ucraïnesos no van resistir fins a la mort com s'afirmava falsament, sinó que es van rendir als russos; així doncs, la més "**serpentina**" de les dues no va ser l'illa, sinó Ucraïna. A més, les investigacions realitzades pels mitjans de comunicació alemanys han recopilat proves que el sabotatge del gasoducte rus Nord-Stream va ser dut a terme per una tripulació ucraïnesa a bord d'un veler que va sortir del nord d'Alemanya. Se sospita de col·laboració amb Polònia. L'explosiu utilitzat ha estat identificat. Així, l'engany ucraïnès que va conduir a la crisi energètica europea es fa cada cop més evident, però és massa tard perquè els occidentals qüestionin el seu suport a aquests dos països de l'Europa de l'Est que els han arrossegat a la seva guerra, justificat pel seu odi compartit a Rússia. És per això que el fruit d'aquestes mentides causarà la destrucció d'Europa i de les nacions que la componen. La justícia de Déu s'està complint; Les persones que no aprecien la seva veritat estan sent alimentades i enganyades amb mentides. També es denuncia la malversació d'un fons de 240 milions de dòlars pagats a Ucraïna pels EUA. Va ser malversat per empreses ucraïneses responsables del lliurament d'armes. Pel que fa al seu jove president i els seus oligarques, es confirma així la notòria reputació d'Ucraïna per la seva corrupció.

El temps de les set últimes plaques

Sense cap garantia textual bíblica, però coneixent els valors espirituals revelats per Déu en aquesta santa Bíblia, crec que sóc capaç d'entendre com s'organitzarà el temps d'aquestes " **últimes plagues de la ira de Déu** ".

Una prioritat és clara: els fets es compliran l'any 2029. Aleshores, en aquest any 2029, els darrers sis mesos, les festes religioses dels quals de la primera aliança van ser situades per Déu sota el tema del pecat, em semblen particularment adequats per a una "expiació del pecat" final infligida directament per Déu als darrers pecadors terrenals. Això és degut a que a l'antiga aliança, les dues principals festes jueves se situen una a principis de primavera, que tracta de " *la festa de Pasqua* " i la seva oferta de justícia divina en Crist, " *l'Anyell de Déu* ", i l'altra, a principis de tardor, el tema de la qual és la resolució del pecat i que s'anomena " *el dia de l'expiació* ". El 2029, la tardor començarà el 23 de setembre. I ja hem de tenir en compte que Déu va voler protegir els noms dels darrers quatre mesos del nostre habitual calendari anual fals, perquè testimonien la veritable divisió del temps que va establir, gloriosament, en Déu creador. Aquests quatre mesos han mantingut en el seu nom el número d'ordre de la seva posició anual: setembre per al setè mes, octubre per al vuitè, novembre per al novè i desembre per al desè mes de l'any solar diví. Aquest testimoni és de gran importància per definir el temps dels **darrers sis mesos que condueixen al retorn de Crist i la fi del món** . Perquè la creació no desapareixerà, sinó que és tota la humanitat la que ha de desaparèixer i desapareixerà sobre tota la seva superfície habitada. El 23 de setembre de 2029 serà, doncs, la data en què la primera plaga de Déu colpejarà els homes que porten " *la marca de la bèstia* ". Just abans d'aquesta data, la llei humana universal haurà declarat el primer dia de la setmana, el nostre actual "diumenge", un dia de descans imposat oficialment a tots els supervivents del desastre nuclear de la Tercera Guerra Mundial. En aquesta hora, el judici terrenal preveu sancions contra humans reticents o desobedients; coses profetitzades per Déu a Apocalipsi 13:16-17: " *I fa que tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, rebin una marca a la mà dreta o al front: i que ningú no...* " **no podia comprar ni vendre** , si no tenia la marca, o el nom de la bèstia, o el número del seu nom .

Després d'aquesta mesura presa contra el seu sant Sàbat, Déu posa fi definitivament a la seva oferta de gràcia que es basava en la mort voluntària de Jesucrist com a sacrifici expiatori pels pecats dels seus únics escollits, que ell mateix escull i selecciona sense recórrer al consell angèlic humà o celestial. Aquest tema de la fi de la gràcia es desenvolupa a Apocalipsi 15 i es resumeix al versicle 8 en aquests termes: " *I el temple s'omplí de fum de la glòria de Déu i del seu poder; i ningú no podia entrar al temple fins que es completessin les set plagues dels set àngels* ". Tradueixo aquest versicle clarament: I l'assemblea de Déu es va completar, i ningú no s'hi afegirà, perquè els escollits mateixos entraran al regne del cel, només quan s'acabi el temps de les set últimes plagues vessades sobre la terra. El fum fa referència a la fragància de les pregàries dels sants segons Apocalipsi 5:8: " *I quan va haver pres el llibre, els quatre éssers vivents i els vint-i-quatre ancians es van prostrar davant l'Anyell, cadascun amb arpes i copes d'or plenes d'encens, que són les pregàries dels sants* ", però també 8:4: " *El fum de*

l'encens va pujar, amb les pregàries dels sants, de la mà de l'àngel davant Déu ". Darrere de cada " fum i fragància " hi ha la personalitat d'un escollit.

En resposta, Déu aboca la primera de les últimes plagues sobre els culpables: Apocalipsi 16:2: "*El primer va anar i va abocar la seva copa sobre la terra; i una furóncol dolorós i greu va caure sobre els homes que tenien la marca de la bèstia i sobre els que adoraven la seva imatge*". La descripció d'aquesta "*furóncol dolorós*" és anàloga a la que va colpejar greument el just i recte Job. Però mentre que els sofriments acceptats per Job glorificaven Déu davant de Satanàs, en contrast absolut, els imposats als veritablement culpables del temps final són justos i merescuts. En el codi diví d'aquesta revelació, aquesta plaga colpeja, primer, "*la terra*" perquè el context d'aquesta hora és el domini de "*la bèstia que puja de la terra*" d'Apocalipsi 13:11. I així són honrats i còmplices els líders i organitzadors protestants, i els catòlics. Honorats, perquè el repòs dominical imposat pels seus últims protestants té la seva font entre ells.

Veurem que « **les set últimes plagues de Déu** » assumeixen, amb algunes diferències, els mateixos objectius que les « **set trompetes** »: és a dir, en ordre ascendent: *la terra, el mar, els rius, el sol, el tron de la bèstia, el gran riu Eufrates* i, finalment, *l'aire*.

Aquí teniu la llista dels objectius de les "**trompetes**": Tingueu en compte que, a diferència de les set últimes plagues, cada càstig de les "**trompetes**" només afecta **un terç** del seu objectiu, perquè ho fa com un avís diví.

Ap. 8:7: "*El primer va tocar la trompeta, i hi va haver calamarsa i foc barrejats amb sang, i van ser llançats a la terra.*" ; i **una tercera part** de la terra va ser cremada, i **una tercera part** dels arbres van ser cremats, i tota l'herba verda va ser cremada ."

Ap. 8:8: "*El segon àngel va tocar la trompeta, i una cosa semblant a una gran muntanya cremant va ser llançada al mar ; i una tercera part del mar es va convertir en sang ,...*"

Ap. 8:10: "*El tercer àngel va tocar la trompeta, i va caure del cel una gran estrella, cremant com una llàntia, i va caure sobre la tercera part dels rius i sobre les fonts d'aigües.*"

Ap. 8:12: "*El quart àngel va tocar la trompeta, i va ser colpejat un terç del sol, i un terç de la lluna, i un terç de les estrelles , de manera que un terç d'elles es va enfosquir, i el dia es va perdre" . un terç de la seva brillantor , i la nit el mateix.*

Ap. 9:1: "*El cinquè àngel va tocar la trompeta, i vaig veure una estrella caure del cel a la terra . I li van donar la clau de l'abisme sense fons.*"

Ap. 9:13-14: "*El sisè àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu des dels quatre corns de l'altar d'or que hi ha davant Déu, que deia al sisè àngel que tenia la trompeta: «Deslliga els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates ».* I van ser alliberats els quatre àngels, que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, per matar **la tercera part** dels homes .

Ap. 11:15: "*El setè àngel va tocar la trompeta, i hi va haver veus fortes al cel, que deien : "Els regnes d'aquest món han passat a ser del nostre Senyor i del seu Crist , i ell regnarà per sempre i sempre ""* .

En aquesta comparació, veiem que en el 5è càstig trobem com a objectius la religió protestant caiguda de la " 5a trompeta " i " el tron de la bèstia " de la " 5a de les últimes plagues ". Mitjançant aquesta agrupació, l'Esperit situa la religió protestant sota la dominació espiritual del " tron de la bèstia "; cosa que els fets confirmen, ja que el pecat del fals dia de repòs condemnat per Déu s'hereta del catolicisme romà papal, els successius líders del qual seuen al " **tron** " del Vaticà, a Roma. I Apocalipsi 13:12 confirma la seva associació final: " *I va exercir tot el poder de la primera bèstia davant d'ella, i va fer que la terra i els qui hi habiten adorés la primera bèstia, la ferida mortal de la qual havia estat curada* ". Els ocells que s'assemblen s'apleguen, i com s'assemblen els protestants i els catòlics caiguts? Tots dos confonen la religió amb la política. Lluiten i maten per raons religioses, mostrant així la seva indiferència a les ordres de Jesucrist que va declarar a Mateu 16:25: " *Perquè qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però qui perdi la seva vida per mi, la trobarà* ". Aleshores, en l'hora de la seva detenció pels guàrdies jueus, va fer una demostració concreta de la prohibició d'agafar les armes per defensar la pròpia vida i la dels seus apòstols i deixebles. Les dues falses religions cristianes tampoc posen en pràctica aquest versicle on Jesús declara: " *Rendiu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar* ". Ja en el seu temps, els jueus rebels li retreien que fos amic dels romans, perquè no cridava a la insurrecció contra ells. El mateix esperit partidista bèl·lic anima les falses religions del monoteisme. Però això és així, i per tant és just que Jesús només reconegui com a seus aquells que escolten les seves paraules i les obeeixen. Aquí rau tota la diferència entre els escollits i els caiguts.

L'objectiu del sisè càstig és comú a tots dos contextos: " **el gran riu Eufrates** " o el territori de l'Europa Occidental, també simbolitzat per les " *deu banyes* " de Daniel 7:7 a Apocalipsi 17:3.

Finalment, la « *setena trompeta* » precedeix una mica la setena de les « *set últimes plagues* », ja que designa l'aparició del Crist diví i victoriós. L'objectiu previst és « *l'aire* » i darrere d'aquest terme hi ha el domini terrenal del diable anomenat, ell mateix, « *el príncep del poder de l'aire* » a Ef. 2:1-2: « *Éreu morts en els vostres transgressions i pecats, en els quals caminàveu abans segons el curs d'aquest món, segons el príncep del poder de l'aire, l'esperit que ara obra en els fills de la desobediència* ».

Abans de continuar, cal destacar que els objectius previstos també segueixen l'ordre de les coses creades per Déu durant els primers sis dies de la seva creació original. I això revela el vincle que Déu estableix entre el seu càstig i els culpables castigats, és a dir, el menyspreu mostrat pel Déu Creador que, amb raó i justícia, afirma ser.

Havent donat aquestes explicacions, reprenc la seqüència d'esdeveniments que ara segueixen la primera de les " **set últimes plagues de la ira de Déu** ". **Un mes més tard, a l'octubre, s'afegeix** una nova plaga a l'anterior, que era " **l'úlcera maligna** ".

Ap. 16:3: " *El segon va vessar la seva copa al mar, i la copa es va convertir en sang com la d'un mort; i tots els éssers vius que hi havia al mar van morir.* "

Aquesta segona de les últimes plagues s'ha de comparar amb la "**segona trompeta**", l'actor principal de la qual és el règim papal catòlic romà, l'any 538, la data del seu establiment oficial. En colpejar "**el mar**" de nou, Déu ataca els seguidors de "**la bèstia que puja del mar**" d'Apocalipsi 13:1. El seu paper maleït és fonamental, perquè és la base de totes les malediccions de les altres religions cristianes que n'han sortit al llarg del temps, fins a l'adventisme oficial "**vomit**" per últim per Jesucrist. A Apocalipsi 17:8 Déu diu sobre ella: "*La bèstia que has vist era, i no és. **Ha de pujar del pou sense fons i anar a la destrucció**. I els qui habiten a la terra, els noms dels quals no han estat escrits al llibre de la vida des de la fundació del món, s'estranyaran quan vegin la bèstia: perquè era, i no és, i encara ha de ser*". Confirma aquesta maledicció dient, a Apocalipsi 18:24: "*i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants, i de tots els que van ser assassinats a la terra*". "

En el context de les últimes plagues, la paraula « **mar** » té un doble significat literal i simbòlic. Simbòlicament, Déu decreta la « **mort** » per a tot allò que viu en forma d'éssers humans o vida animal. Des del Gènesi, « **el mar** » designava la « **mort** » en oposició a « **la terra** », que portaria vida humana. A més, el tipus de vida animal que s'hi desenvolupa és terrible: el més gran es menja el més petit. Literalment, al final del món, la vida animal, primer la marina, és aniquilada davant l'home perquè va ser creada per Déu abans que ell el cinquè ^{dia} de la setmana de la Creació divina. « **Les aigües** » que van formar la terra des de la seva creació reben el nom de « **mar** » el segon dia d'aquesta primera setmana original. I un detall important, revelat a Apocalipsi 21:1, "**el mar ja no hi serà més**" a la terra nova: "*Llavors vaig veure un cel nou i una terra nova; perquè el primer cel i la primera terra havien passat, i **el mar ja no hi era***". El seu simbolisme de "**mort**" es confirma així a Apocalipsi 20:14: "**I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort, el llac de foc**". He d'aprofundir en aquesta subtileza divina. "**Hades**" es refereix a la terra seca que rep els cossos dels morts que han caigut en pols. Segons el manament de Déu a Gènesi 3:19: "*Amb la suor del teu front menjaràs pa, **fins que tornis a la terra, d'on vas ser tret**; perquè **pols ets, i a la pols tornaràs***". És per això que en aquest versicle 14, la paraula "**mort**" substitueix i designa "**el mar**", l'altre element principal original del nostre planeta. Passa un nou mes i Déu afegeix una tercera plaga al novembre.

Ap. 16:4: "*El tercer va vessar la seva copa sobre **els rius i les fonts d'aigua**, i es van convertir en sang.*"

Recordo que ja per castigar Egipte, Déu havia realitzat els miracles de convertir l'aigua en sang. I aquí, d'acord amb l'ordre donada a la creació, Déu colpeja amb la mort "**els rius i les fonts d'aigua**" dels quals l'home depèn per a la seva supervivència. Això és, de nou, un mitjà per eliminar vides humanes que finalment han de desaparèixer totes.

Aquests elements ja apareixen a la "**tercera trompeta**" d'Apocalipsi 8:10: "*El tercer àngel va tocar la trompeta, i va caure del cel una gran estrella, cremant com una torxa, i va caure **sobre un terç dels rius i sobre les fonts d'aigües***". Aquests símbols designen la humanitat que reclama la salvació de Jesucrist, és a dir, des del 313, **els** "sants" infidels que Déu va lliurar al règim

papal catòlic romà el 538. Déu reconeix provisionalment els que van entrar a la Reforma entre el 1170 i el 1843. Aquests són protestants sincers. Aquest "**terç dels rius**" es designa com "**un terç de les estrelles**" a Apocalipsi 12:4: "*La seva cua va arrossegar un terç de les estrelles del cel i les va llançar a la terra. El drac es va aturar davant la dona que estava a punt de donar a llum, per devorar el seu fill quan hagués donat a llum*". I a Dan. 8:10: "*Va pujar fins a l'exèrcit del cel, i va llançar part de l'exèrcit i de les estrelles a la terra, i les va trepitjar*". Déu ha escrit a la natura la maledicció de les "**aigües dels rius**" que tornen al "**mar**" d'on s'originen; és a dir, el que practiquen totes les falses religions cristianes, cadascuna al seu temps. Passa un altre mes i la quarta plaga s'afegeix al desembre a les tres anteriors.

Ap. 16:8-9: "*El quart àngel va vessar la seva copa sobre el sol, i li va ser donat de cremar els homes amb foc; i els homes van ser cremats amb una gran calor, i van blasfemar el nom de Déu, que tenia autoritat sobre aquestes plagues; i no es van penedir per donar-li glòria.*"

Aquest flagell és terrible i esfereïdor. Però fixeu-vos en el comportament de les víctimes que "**blasfemen el nom de Déu i no es penedeixen**" perquè el penediment ja no és possible, com va ser el cas del faraó d'Egipte. Això confirma el context d'una època en què ja no s'ofereix la gràcia.

En aquest quart càstig, trobem "**el sol**" de la "**quarta trompeta**" on ell mateix va ser "**colpejat per una tercera**" per l'ateisme revolucionari francès. Aquest símbol de la veritable llum divina designava la Bíblia, la sagrada Paraula escrita de Déu. En aquest context final, Déu venja el dany fet als seus "**dos testimonis**". Ja no estan "**vestits de roba de sac**" com a Apocalipsi 11:3 i es vengen colpejant amb cremades doloroses els éssers humans que els han menyspreat i maltractat. Aquells que han subestimat la importància de la llum bíblica divina ara han de suportar una llum que els "**crema**". Passa un nou mes i una cinquena ^{plaga} colpeja al gener els humans maleïts per Déu.

Ap. 16:10-11: "*El cinquè àngel va vessar la seva copa sobre el tron de la bèstia. I les tenebres van cobrir el seu regne; i els homes es van rosegar la llengua de dolor i van blasfemar el Déu del cel a causa dels seus dolors i de les seves nafres, i no es van penedir de les seves obres.*"

L'objectiu escollit per Déu és, aquesta vegada, "**el tron de la bèstia**", és a dir, la Ciutat del Vaticà i la seva Basílica de Sant Pere a Roma. Déu confirma així la seva responsabilitat fonamental per la maledicció que ha afectat la fe cristiana des del 313, on es va celebrar en aquell moment al Palau del Laterà de Roma. En submergir aquesta zona en una espessa "**fosc**", Déu castiga l'organització catòlica romana que ha lluitat constantment contra la seva "**llum**" perseguint la Bíblia i els seus lectors lliures i independents. En aquesta hora decisiva, Déu testifica contra el catolicisme romà, que porta la culpa d'arrossegar a la seva maledicció la religió protestant, la condemna de la qual es revela a Apocalipsi 3:1-3 i Apocalipsi 9:1-12; això perquè la fe protestant ha rebutjat les últimes "**càrregues**" imposades per Déu des de 1843: la veritable fe i l'amor a la veritat basats en la Bíblia i les seves profecies. Passa un altre mes, i el Déu Creador vessa sobre els pecadors al febrer la seva sisena de les últimes plagues.

Ap. 16:13-14: “ *El sisè rei va vessar la seva copa sobre el gran riu Eufrates , i les seves aigües es van assecar , perquè es preparés el camí als reis que venien d'orient . I vaig veure tres esperits impurs, semblants a granotes, que sortien de la boca del drac , de la boca de la bèstia i de la boca del fals profeta .* ”

L'Esperit utilitza la imatge de l'esdeveniment històric que va permetre al rei mede Darius conquerir Babilònia en temps del rei Baltasar, segons Dan. 5. Va desviar el curs del llit del riu i així va poder entrar a la ciutat inexpugnable gràcies a la protecció de la seva imponent muralla. Déu profetitza així el moment en què acabarà la seducció papal de Roma. Perquè és cap a ell que els dimonis reuneixen el campament protestant i totes les altres religions cristianes rebutjades per Déu.

Existeix una altra explicació. « *L'aigua seca* » profetitza la mort de les poblacions europees i les seves descendències americanes i d'altres. I « *els reis d'Orient* » són els escollits de Crist que finalment entraran al Canaan celestial, perquè aquesta prova final « *prepara* » el seu « *camí* » cap al cel.

La " *reunió* " reuneix, doncs, els " *dimonis* " celestials, inclòs el seu líder, el diable en " *drac* " o, en guerra contra " *la resta* " dels elegits, segons Apo. 12:17; el règim papal de " *la bèstia* " i el protestantisme o, el " *fals profeta* " des de 1843 o, " *tres esperits impurs* " com la " *granota* " segons Lev. 11:30. Però aquesta comparació amb la " *granota* " no s'atura aquí. No camina, sinó que " *salta* " i així caracteritza aquells que creuen incorrectament " *el lllindar* " establert per Déu, segons aquest versicle de Sofonies 1:9: " *Aquell dia castigaré tots els qui saltin el lllindar , els qui omplin la casa del seu amo de violència i engany* ". Els esdeveniments actuals donen un altre significat a aquesta paraula " *granota* " que il·lustra França, perquè els anglesos anomenen els seus habitants "menjadors de granotes". I França és l'única potència militar nuclear a l'"*Eufrates*" europeu i alhora la nació més rebel i irreligiosa del món, l'adoradora de la deessa Llibertat.

En assenyalar " *la bèstia* ", és a dir, la culpa del catolicisme romà papal, l'Esperit ha preparat la comprensió d'aquesta sisena plaga. Perquè l'objectiu de Déu és " *l'Eufrates* ", és a dir, l'Europa Occidental situada sota la dominació cultural maleïda d'aquest catolicisme romà, és a dir, Roma, que Déu simbolitza amb el nom de " *Babilònia la gran* " a Apocalipsi 17:5. Per tant, és important saber que el llit del " *riu Eufrates* " creuava l'antiga ciutat anomenada " *Babilònia* ", la ciutat construïda pel rei Nabucodonosor. L'acció relacionada amb aquesta sisena plaga es descriu al versicle 14: " *Perquè són esperits de dimonis , que fan meravelles, que surten als reis de tota la terra, per reunir-los a la batalla d'aquell gran dia del Déu Totpoderós* " . » Els " *esperits de dimonis* " han estat alliberats per Déu des del començament de la " *sisena trompeta* " segons Apocalipsi 9:14: " *i dient al sisè àngel que tenia la trompeta: Deslliga els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates* ". La « *reunió* » organitzada per la voluntat de Déu té un propòsit: « *per a la batalla del gran dia del Déu Totpoderós* ». El triple significat d'aquesta expressió defineix el « *gran dia* » de la victòria de Déu sobre els seus enemics, però també l'entrada al seu « *gran dia* » de repòs, és a dir, el seu sant Sàbat de « *mil anys* », profetitzat des del primer « *setè dia* » de la creació i citat sis vegades a Apocalipsi 20. I « *la batalla* » en si mateixa està dirigida contra el seu « *gran dia* » de repòs santificat. Déu dona així

als seus veritables elegits l'oportunitat de distingir-se d'altres humans rebels per la seva fidelitat al seu sant dia; això, malgrat la sentència de mort que finalment pronunciarà contra ells el campament rebel.

Fixem-nos en la correspondència d'aquesta plaga amb la "**sisena trompeta**", on ja l'objectiu diví era "**l'Eufrates**", és a dir, l'Europa catòlica, segons Apo. 9:13: "*El sisè àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu des de les quatre banyes de l'altar d'or que hi ha davant Déu, que deia al sisè àngel que tenia la trompeta: Deslliga els quatre àngels que estan lligats al gran riu Eufrates*". La "**sisena trompeta**" i la "**sisena de les últimes plagues**" de Déu tenen en comú l'acció de "*reunir*" grups independents maleïts per Déu. Aquesta reunió té el propòsit de liderar "**una batalla**", però compte amb el parany! Hi ha dues "**batalles**" en la revelació divina. La primera és la que es duu a terme sota el títol de "**sisena trompeta**". És una guerra mundial assassina, l'última del seu tipus, terriblement destructiva, perquè nuclear. L'altra "**batalla**" és espiritual i està dirigida contra Déu i els seus sants fidels; els seus últims escollits. Ap. 16:16 l'anomena "**Armagedon**". Aquesta segona "**batalla**" està profetitzada a la "**cinquena trompeta**" d'Apocalipsi 9:7: "*Les llagostes eren com cavalls preparats per a la batalla ; i als seus caps tenien corones com d'or, i les seves cares eren com cares d'homes*". En què consisteix aquesta preparació? Alliberada per Déu el 1843, la religió protestant ha renovat les relacions amb el catolicisme, fins al punt d'aliar-s'hi oficialment a través de l'aliança ecumènica. Per tant, la reunió profetitzada s'ha complert. Però en el moment de la sisena plaga, s'organitzarà una nova reunió per tal de prendre una mesura col·lectiva l'objectiu de la qual serà apaivagar la ira divina que s'expressarà amb les plagues vessades. Perquè, agreujada, la situació humana a la terra és realment terrible i insuportable. El campament rebel ha d'identificar i designar els responsables d'aquesta ira divina. Convençuts que no són responsables, els rebels "**reunits**" són liderats pels esperits dels dimonis que designen els guardadors del dissabte. Així doncs, per calmar la fúria de Déu, es pren la decisió d'exterminar aquests guardadors del dissabte i es fixa una data per a la seva execució. Aquesta experiència va ser profetitzada per la dels jueus deportats a Babilònia fins a l'època dels reis perses. I la història del Llibre d'Ester ens la descriu. El malvat es diu Aman, i organitza les condicions per penjar el jueu Mardoqueu. Ester és una jove jueva casada amb el rei Xerxes. Mardoqueu l'insta a intervenir en nom seu davant del seu marit, el rei. Aleshores, Ester comença un dejuni i prega a Déu durant tres dies. Després, parla amb el rei, que inverteix la situació. Aman és penjat a la forca preparada per a Mardoqueu, i Xerxes autoritza els jueus a matar els seus enemics locals durant dos dies. Aquest escenari és exactament el que es complirà a partir del 18 de març de 2030. Aquesta data és la que els jueus celebraran l'any 2030, perquè celebren la Festa del Dejuni d'Ester cada any. El dejuni afectarà llavors, durant tres dies, els últims observadors del Sàbat. El tercer dia, la data prevista per a la seva execució, que serà el primer dia de primavera, Déu tornarà en la forma de Jesucrist per destruir els rebels que havien d'executar els seus fidels elegits. Aquesta inversió de la situació del context final es profetitza tres vegades a la Bíblia: primer, amb el nom de "**Benjamí**" de la 12a ^{tribu} dels elegits "**segellats**" d'Apocalipsi 7:8; segon, amb l'experiència d'Ester; i el tercer en aquest tema de la batalla "

Armagedon ", l'acció del qual s'evoca a Apocalipsi 16:19 i es desenvolupa a Apocalipsi 18: " ***I la gran ciutat va ser dividida en tres parts, i les ciutats de les nacions van caure, i la gran Babilònia va venir en memòria davant Déu , per donar-li la copa del vi de la ferocitat de la seva ira .***"; Això també és profetitzat pel tema de " ***la verema*** " presentat a Apocalipsi 14:19-20 (i que Isaïes 53 desenvolupa): " ***I l'àngel va llançar la seva falç sobre la terra, va veremar la vinya de la terra i va llançar la verema al gran cup de la ira de Déu . I el cup va ser trepitjat fora de la ciutat; i va sortir sang del cup, fins a les brides dels cavalls, per una distància de mil sis-cents estadis*** ". » Recordo i tradueixo el final d'aquest vers: i Déu va vessar la sang de tots els falsos mestres o " ***falsos profetes*** " que ensenyaven mentides utilitzant la iniquitat i falsament la seva santa Bíblia escrita en " ***una extensió*** " ***de mil sis-cents*** anys de curses per guanyar el premi de la vocació celestial, segons la imatge que dona Pau a 1 Cor. 9:24: " ***No sabeu que els qui corren a l'estadi tots corren, però només un rep el premi? Correu de manera que el guanyeu*** ".; aquesta durada de setze segles comença a principis del ^{segle XV} aC i acaba a finals del segle I ^{crístia}; en el moment en què Joan va rebre la visió de l'Apocalipsi.

Segons aquests patrons revelats, la data del decret de mort dels observadors del Sàbat s'hauria de fixar i promulgar el 17 de març de 2030. El primer dia de primavera, el següent 20 de març, Jesucrist tornarà i castigarà els rebels culpables amb la mort girant la ira de les seves víctimes enganyades contra els mestres religiosos; el seu retorn diví és evocat per aquest versicle d'Apocalipsi 16:17: " ***El setè àngel va vessar la seva copa a l'aire, i va sortir una gran veu del temple des del tron, dient: ' S'ha fet!'*** " Els " ***sants*** " no presenciaran aquest espectacle sagnant perquè, guiats per Jesucrist, ja hauran entrat a l'eternitat celestial. Això és el que significa l'expressió " ***fora de la ciutat*** "; la " ***ciutat santa*** ", és a dir, els seus fidels elegits. Els sants deixaran la terra el 20 de març, i a la terra, la venjança podria continuar fins a la Pasqua del 2030. Així, els últims rebels periran aixafats per les " ***pedres de calamarsa*** " de la setena de les " ***set últimes plagues de la ira de Déu*** ", tal com s'anuncia a Apocalipsi 16:21: " ***I una gran calamarsa, del pes d'un talent , va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar Déu a causa de la plaga de la calamarsa , perquè la plaga era molt gran*** ".

Per aquest " ***flagell de la calamarsa*** ", Déu dirigeix la seva lliçó final a la humanitat rebel. Paga pel seu mal ús de tota la llibertat que Déu ha donat a tots i cadascun dels éssers humans de tota la terra. I la finalitat d'aquesta llibertat era només escollir-la o combatre-la amb totes les conseqüències de les dues eleccions oposades. Aquesta lliçó ja es va donar a la seva " ***paràbola dels talents*** " en què darrere de la moneda d'aquest nom s'amaga la lliure acció, el zel o la seva absència, el fruit que dona cada criatura. I en aquesta mateixa paràbola, Jesús pronuncia la seva condemna del " ***servent malvat*** " que veu en ell " ***un amo sever, que cull on no ha sembrat*** " segons Mt. 25:24: " ***Llavors el que havia rebut un talent es va acostar i va dir: Senyor, sabia que ets un home sever , que culls on no has sembrat i reculls on no has escampat*** ". I com a Déu venjatiu i just, es mostra veritablement " ***dur*** " i despietat amb ell, lliurant-lo al foc i a la mort; ambdues coses ben merescudes.

En revisitar l'escenari de l'èxode d'Egipte per a la fi del món, Déu ens ofereix una confrontació directa entre el seu campament, representat pel seu servent Moisès, i el del faraó, endurit per Déu. Déu va fer aquesta declaració sobre ell a Èxode 9:15-16: *" Si hagués estès la mà i t'hagués colpejat de mort, a tu i al teu poble, hauríeu perit de la terra. Però t'he deixat dret, perquè puguis veure el meu poder, i perquè el meu nom sigui declarat per tota la terra "*. Èxode 10:1-2 especifica més: *" Llavors Jahvè va dir a Moisès: Vés a Faraó, perquè he endurit el seu cor i els cors dels seus servents, per mostrar els meus signes entre ells. També és perquè puguis explicar al teu fill i al fill del teu fill què he fet als egipcis, i quins signes he mostrat entre ells. I sabreu que jo sóc Jahvè "*. I aquestes coses van ser registrades a l'escriptura de la Santa Bíblia perquè aquest testimoni ens beneficiï avui. Perquè ens permet entendre tot el que Déu està posant en marxa en els nostres esdeveniments actuals. Aviat, sortint de la "**sisena trompeta**", menys derrotat que Europa, el faraó del nostre temps serà la terra de l'amargor, l'Amèrica dels EUA, el cor de la qual serà endurit per Déu de la mateixa manera i per les mateixes raons: l'esperit rebel i contradictori que s'oposa a la voluntat revelada de Déu. Però a més d'aquest avís contra la desobediència, el recordatori de les "deu plagues" d'Egipte dirigeix la nostra atenció al moment en què es va escriure la història bíblica anomenada "la llei de Moisès". Ara bé, els dos pactes tenen aquesta revelació divina com a fonament perquè, sense el primer pacte, el nou pacte no té cap sentit. Fins i tot avui, i fins a la fi del món d'aquí a set anys, la nostra necessitat d'un Salvador perfecte només es revela per la nostra incapacitat personal per obeir perfectament els manaments i les ordenances de Déu. Això imposa una responsabilitat a tots aquells que poden llegir en la seva llengua materna, ja que la Bíblia ha estat traduïda a moltes llengües. És cert que alguns llibres profètics de la Bíblia estan xifrats per Déu per allunyar els lectors indignes de la seva ignorància espiritual. Però els elements essencials revelats a la Bíblia estan clarament expressats i, per tant, són comprensibles per a tothom.

Amor veritable

Per estudiar un tema així, naturalment hem de trobar les nostres explicacions en l'amor, tal com l'esperit de Déu el viu, el sent i el revela. I ja heu d'entendre que aquest estàndard diví és l'únic que té alguna importància, perquè pretén ser l'únic estàndard destinat a prolongar-se durant l'eternitat que encara tenim davant. És l'estàndard d'aquest amor que l'escollit ha d'encarnar per poder viure amb Déu eternament. És encara més important entendre-ho, perquè constitueix la veritable única condició que autoritza l'entrada a la vida eterna.

A 1 Corintis 13, sota els noms d'" *amor, caritat, carisma* ", l'Esperit ens presenta una mena de retrat compost del seu ideal de l'estat d'ànim que Déu desitja trobar en les seves criatures humanes terrenals, però també en les celestials. Això

és degut a que la llei de l'amor de la norma divina és l'única condició per construir la felicitat compartida per tots. I quan Déu va decidir posar fi a la seva solitud, va concebre el projecte de realitzar i posar en marxa, construint-les pas a pas, les condicions que permetin la participació universal de la veritable felicitat eterna. En aquest projecte, la llibertat indispensable donada a totes les seves criatures inevitablement despertaria actituds rebels hostils en un gran nombre de les seves criatures. Ho sabia i ja havia previst el judici final que destruiria les vides de totes les seves criatures rebels, definitivament aniquilades en el foc del "*llac de foc*" de la "*segona mort*".

Déu sabia, doncs, que hauria de patir personalment en Jesucrist, per redimir les ànimes dels seus escollits del pecat original i dels seus pecats comesos per debilitat. I sabent totes aquestes coses, va voler dur a terme el seu pla. Des que li va venir la idea de compartir l'amor, la seva solitud es va tornar insuportable. A més, hem d'entendre per què Déu va acceptar un futur de gran sofriment, per a ell mateix i per a les seves criatures. Perquè sabem que, per a la terra, aquest temps de sofriment haurà estat, principalment, de sis mil anys. Però el sofriment mental moral de Déu va començar molt abans de l'experiència terrenal, ja que el seu inici es remunta a l'hora en què el seu primer àngel gloriós i perfecte es va rebel·lar contra ell. Abans de crear-lo, Déu sabia que es rebel·laria, però conèixer alguna cosa i viure-la en el seu compliment és molt diferent, per a ell, com per a les seves criatures. La pregunta, doncs, roman: com pot el veritable Déu, ple de saviesa, acceptar imposar-se un temps de terrible sofriment sense buscar el sofriment com fan els humans "masoquistes" desviats a la nostra terra? La resposta és: en la recompensa final; la qual cosa torna a donar un significat precís a aquest versicle de l'Eclesiastès. 7:8 que ell va inspirar: "***Val més la fi d'una cosa que el seu principi ; val més un esperit pacient que un esperit altiu***". I per obtenir la seva recompensa final, haurà invocat eficaçment la seva excepcional "***paciència***" divina. Per tant, aquesta recompensa final ha de ser molt gran per justificar passar per una prova tan terrible. I per entendre-ho millor, Déu compara aquest resultat final amb l'experiència de solitud que va viure eternament abans de la creació dels seus homòlegs lliures i independents. Per a ell, qualsevol cosa era preferible a aquest estat de solitud. Calia travessar i suportar un temps desagradable, per aconseguir finalment la felicitat basada en el sofriment.

Què és doncs aquest amor que Déu encarna en tota la seva naturalesa divina? És una força motriu, un principi i un sentiment, que és inseparable de la noció de veritable justícia. L'amor funciona com un "imant" amb un nom ben merescut i justificat. Però no l'hem d'ignorar, l'imant és ben conegut pel fet que atrau cap a si mateix, però no li atribuïm prou la idea que també repel·leix un altre imant que es presenta sota la seva mateixa polaritat. El pol positiu atrau el negatiu, però dos pols de la mateixa polaritat es repel·leixen mútuament. De la mateixa manera, Déu repel·leix tota competència, qualsevol altra falsa divinitat que se substitueixi per ell. Així, ja, segons el principi de l'imant, l'amor de Déu atraurà cap a si els seus veritables elegits. Però què busquen Déu i els seus elegits en aquesta compartició de l'amor? El plaer. S'ha dit molt sobre l'amor, i sovint amb molts prejudicis. Jo mateix, durant un temps, vaig trobar injustificat que el mateix verb "estimar" pogués aplicar-se a les coses materials, així com a les criatures i al

mateix Déu Creador. Avui, crec que això és possible, perquè darrere del verb "estimar" hi ha la recerca del plaer sentit a tots els nivells imaginables. Si dic "M'encanta aquest plat", expresso el fet que menjar-lo em crea plaer. Si dic "M'encanta Déu", expresso el mateix. Perquè la vida és així: només estimem allò que crea plaer, felicitat, pensament positiu, alegria i alegria en nosaltres. I és perquè experimenta aquests mateixos efectes que Déu dóna tanta importància a l'amor que rep, a canvi dels seus, dels seus veritables elegits; això és perquè comparteixen el seu amor per les coses que estima. En crear lliure vis-à-vis, Déu va descobrir el plaer de compartir i va saber que la seva felicitat eterna estava lligada a aquesta elecció.

En venir al món, el nen que neix a la Terra ho té tot per descobrir, i a una edat raonable, al seu torn, ha de prendre decisions i decidir-s'hi. Les seves decisions condicionaran el seu destí: les dolentes l'allunyan de Déu, les bones l'acostaran a ell, de nou, com el principi de l'imatge. Déu ens dóna en la forma del nostre sistema solar, una imatge magnífica de la seva atracció solar fonamental. I tots els planetes giren al seu voltant, rebent la seva llum, la seva calor, la seva radiació. N'hi ha de petits i de gegants entre aquests planetes que giren en òrbites diferents a velocitats igualment diferents i en direccions diferents. De la mateixa manera, els seus escollits són diferents en color de pell, aspecte físic i caràcter mental, però els estima a tots en la seva diversitat com Jesús estimava els seus apòstols, els caràcters dels quals són tan diferents entre si.

A la terra, l'escollit es distingeix dels altres creients anomenats en què troba en l'amor rebut de Déu un plaer superior a qualsevol altre plaer terrenal. L'amor és una compartició en què la reciprocitat és la llei. Calen dos per conjugar el verb "estimar" i ambdues parts han d'obtenir satisfacció del seu plaer. Si una o l'altra es veu frustrada en la seva expectativa i demanda, la compartició de l'amor esdevé impossible. Aquest principi s'aplica tant a les relacions de les parelles humanes com a la relació individual amb Déu, l'esperit invisible totpoderós. Amb claredat i senzillesa, l'apòstol Joan ens diu a 1 Joan 5:1 a 4: "(Versícul 1) *Tothom qui creu que Jesús és el Crist és nascut de Déu, i tothom qui estima el qui l'ha engendrat, estima també el qui ha nascut d'ell.* (Versícul 2) *Sabem que estimem els fills de Déu quan estimem Déu i guardem els seus manaments.* (Versícul 3) *Perquè aquest és l'amor de Déu, que guardem els seus manaments. I els seus manaments no són feixucs,* (Versícul 4) *perquè tot allò que és nascut de Déu venç el món; i aquesta és la victòria que venç el món, la nostra fe* ". M'agradaria assenyalar aquí que el primer versicle, que diu " *Tothom qui creu que Jesús és el Crist és nascut de Déu* ", només és vàlid si les altres tres condicions citades als tres versos següents són aplicades pels cridats que reclamen aquestes declaracions bíbliques. Tanmateix, des de l'apostasia general de la fe cristiana creada per la pau religiosa establerta per Constantí I ^{el} Gran l'any 313 en el seu decret de Milà, aquestes condicions ja no es compleixen. De manera que fins i tot avui, des d'aquella data, multituds de falsos cristians reclamen injustament i indignament la salvació que ofereix la gràcia de Crist Jesús. L'actual interpretació falsa del versicle 1 es basa en el canvi de context dels temps viscuts i afectats. L'afirmació de Joan només era vàlida per a l'era apostòlica.

Comprendre el principi de l'amor permet a l'home qüestionar-se a si mateix i preguntar-se si Déu pot trobar plaer en ell. I els textos bíblics indiquen l'estàndard d'obediència que crea plaer en Déu. Qui no es qüestiona sobre aquest tema comet el gran error que el portarà a la desil·lusió més terrible, si és que el seu desig de salvació és gran i real.

L'amor de Déu està connectat a l'amor de les coses que va crear quan són mirades i apreciades com a tals. L'amor de les parelles legitimades per Déu, l'amor dels fills pels seus pares i dels pares pels seus fills, l'amor a la vida i a les coses agradables que ofereix, tots aquests amors estan connectats a l'únic Déu Creador. El paladar i la llengua que revelen un gust, un perfum, una olor agradable prenen un valor religiós que Déu va confirmar en l'organització dels seus ritus religiosos de l'antiga aliança. I a Apocalipsi 5:8 i 8:5 confirma aquesta comparació de " *perfums* " amb les " *oracions* " que els seus " *sants* " escollits li adrecen. Tots dos tenen en comú el caràcter agradable que dona plaer a Déu, que, al seu torn, envia ones de plaer de tornada a l'esperit de qui s'hi adreça amb veritable santedat. En aquest estudi, honoro aquesta paraula plaer que la humanitat atribueix, per a la seva ruïna, només als plaers prohibits per Déu. Així oblida el significat noble i pur que porta aquesta paraula quan s'uneix a l'obediència de Déu. I trobo que aquesta paraula plaer apropa Déu a l'home i l'home a Déu inicialment format a la seva imatge. Aquest text d'Isaïes 58:13-14 confirma aquesta noció de " **plaer** ": " *Si retires el teu peu del dissabte, de fer la teva voluntat en el meu dia sant, si fas del dissabte la teva delícia, per santificar Jahvé glorificant-lo, i si l'honores no seguint els teus propis camins, no lliurant-te a les teves pròpies inclinacions i a paraules vanes, llavors trobaràs plaer en Jahvé , i et faré cavalcar pels llocs alts de la terra, et faré gaudir de l'herència de Jacob, el teu pare; perquè la boca de Jahvé ha parlat* " .

A la Terra, tot allò que viu perllonga la seva existència mitjançant el plaer que li proporciona el seu aliment. Això és cert tant per als animals com per als éssers humans. I pel que fa als humans, res no és més perjudicial que destruir aquest plaer de menjar. És un parany en què ha caigut la humanitat moderna, perquè en l'opulència i l'excedent, l'home menja per hàbit més que per necessitat. A més, quan pren el menjar, se l'empassa sense plaer. Com a resultat, el seu cos el rep en les pitjors condicions per a ell. La dita i el sentit comú ens donen aquest savi consell: "cal menjar per viure i no viure per menjar". Això denuncia les conseqüències desastroses per a l'organisme humà de menjar sense tenir gana. En el regne animal, les criatures de Déu saben menjar segons les seves necessitats reals; l'obesitat no es troba entre elles. Els excessos estan reservats a la humanitat, i des de l'experiència americana, la primera a demostrar-ho, les persones obesas s'han anat multiplicant als països rics i benestants d'Occident i de l'Orient. I no és sense raó que Déu es va prendre la molèstia de fer escriure tantes ordenances relacionades amb l'alimentació a Moisès, en el seu llibre anomenat "Levític". I aquest tema està íntimament lligat al de l'amor. Les ordenances divines tenen dos propòsits, un és espiritual, l'altre és carnal. Si el cos físic en què vivim és realment carnal, també és cert que la seva relació amb Déu passa pel nostre esperit, que anima a través del funcionament del nostre cervell i les seves cèl·lules, elements que són molt carnals i físics. El respecte per les normes dietètiques establertes per

Déu està particularment justificat ja que, en venir a la terra, en Jesucrist, Déu ens va revelar que el cos físic estava destinat a convertir-se en " *el temple o santuari* " dels seus elegits. Per tant, proposa que mirem el nostre cos físic com un " *temple* " sagrat, o consagrat per adorar-lo, des del qual es fa possible una relació entre el nostre esperit i la seva voluntat, però només sota les condicions prescrites i revelades a la seva Bíblia. Trobem sobre el tema de " *menjar* " pur o impur, a Lev. 7:20-21-25, tres ordenances que, si no es respecten i es desobeeixen, resulten en aquest judici de Déu: " *serà exclòs del seu poble* ". La severitat d'aquest judici diví testimonia la importància que dóna a les seves ordenances. L'home és naturalment superficial, però Déu és tot el contrari, sòlidament i fermament lligat al principi de veritat que afecta tant les seves paraules i símbols profètics com els seus veritables assoliments en la vida humana. Les lliçons més importants que Déu dóna, a través dels escrits de la Bíblia, es basen més en l'esperit de deducció que en les cartes escrites. Així, Déu mai va prohibir formalment a l'home menjar carn, cosa que només va autoritzar oficialment després del diluvi. Però tothom pot entendre que la dieta ideal no era aquesta dieta basada en carn, sinó la dieta vegetariana o vegana que va prescriure per a Adam, Eva i els seus descendents terrenals. A més, sentim Déu presumint del fet que durant quaranta anys, nodrit pel manà celestial al desert, Israel no va ser afectat per malalties. Aquesta és una altra lliçó que l'amor de Déu ens permet aprendre. L'escollit pot entendre així que Déu vol que estigui sa i tingui bona salut. Perquè només aquells que són " **sans** " **de cos i ment poden ser dignes de l'estatus de " sant "**. A més, per satisfer aquesta expectativa, els veritablement escollits intentaran reproduir les condicions d'aquesta vida dels israelites nodrits al desert, un cop al dia, cada matí, i ja aprendran d'això una lliçó per al dissabte. En aquest dia, Déu no proporciona aliment per al cos, sinó que dóna una dosi doble el dia anterior, el divendres al matí. La lliçó que es dóna és que el dissabte està reservat per Déu, com a signe profètic del temps en què " *l'home ja no viurà de pa* ", sinó només " *per la paraula de Déu* ", perquè haurà entrat definitivament a la vida eterna. I la nostra condició terrenal actual es defineix per aquest versicle citat per Jesús, a Mateu 4:4: " *Jesús va respondre: Està escrit: L'home no viurà només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu* ". Durant diversos anys, he adoptat aquesta pràctica i he fet del dia dissabte un dia de dejuni absolut i complet durant el qual ensenyo i comparteixo amb els meus germans i germanes en Crist, sense cap debilitat, la llum revelada pel nostre Déu creador inspirador i regenerador.

Al desert, Déu va deixar que les seves criatures triessin la quantitat del seu aliment segons les seves necessitats i quan la seva elecció va caure sobre la carn animal de guatlla, milers van morir per menjar en excés. Es donen lliçons divines, però només " ***aquells que tenen orelles per escoltar*** " les lliçons divines, les escolten i les posen en pràctica per al seu benefici personal i per a la glòria del Déu que estimen. Per contra, per als rebels, Déu va fer dir a Isaïes a Isaïes 6:10: " ***Fes endurir el cor d'aquest poble, enduriu-los les orelles i tanqueu-los els ulls, perquè no vegin amb els seus ulls, ni sentin amb les seves orelles, ni entenguin amb el seu cor, ni es converteixin, ni siguin curats*** ".

L'amor és, doncs, compartir el plaer, cosa que implica la necessitat de conèixer els gustos de l'ésser estimat, sense els quals no és possible satisfer les

seves expectatives. La Bíblia va ser escrita perquè tothom aprengui què considera agradable Déu. Dit això, la resposta humana depèn de la veritable naturalesa de cadascun de nosaltres. Els pocs escollits tenen en compte aquesta informació, i tota la resta de la humanitat la ignora totalment o parcialment. Però el Déu de la veritat no es conforma amb allò que només és parcial i això serà la causa de la desil·lusió final. L'escollit no ha de témer tant la batalla externa com la que ha de lliurar dins seu, contra l'egoisme, que naturalment caracteritza els hereus del pecat d'Adam i Eva. Primer, en la nova aliança que va establir, Jesús va donar l'exemple de l'esperit d'abnegació que vol trobar a la vida dels seus escollits. Els apòstols van rebre i van respondre positivament a aquesta lliçó, i no van dubtar a deixar que els malvats incrèduls els prenguessin la vida, que van oferir com a sacrifici viu. Déu va ser glorificat per aquest testimoni de confiança dipositada en la seva promesa de la resurrecció final. Perquè Jesús i tots els seus màrtirs de la història de la humanitat van acceptar morir de manera més o menys atroç, per la fe que van dipositar en les promeses divines de la "recompensa final"; és a dir, en el "**plaer**" que trobarien en el cos celestial de la seva resurrecció. Havent presenciat la resurrecció de Jesús, els seus apòstols i deixebles van creure en la seva promesa sense el més mínim dubte, sense la més mínima reserva.

Avui tenim el testimoni donat per aquests primers testimonis de Jesucrist, però tenim en la seva revelació profètica completament desxifrada, l'equivalència de la resurrecció de Jesús. L'obertura de les nostres intel·ligències a misteris que romanen incomprensibles per a altres humans constitueix la prova vivent de l'amor de Crist renovat i adaptat als temps i les èpoques. Aquest "*testimoni de Jesús*", segons Apocalipsi 19:10, és el testimoni del seu amor per aquells a qui la idea del seu retorn alegra i transforma. Cada setmana, el dissabte del setè dia ho profetitza, de manera que el nom donat a la seva última institució universal oficial, "Església Adventista del Setè Dia", uneix els dos temes que esdevenen un de sol, que tracta d'aquest retorn final esperat en va tres vegades i esperat des de l'època dels apòstols en el moment del seu ministeri terrenal. Això és el que revela el seu intercanvi amb ells, tal com es relata a Mateu 24, el versicle 3 del qual diu: "*Es va asseure a la muntanya de les Oliveres. I els deixebles s'hi van acostar en privat i li van fer aquesta pregunta: **Digues-nos, quan passarà això? I quin serà el signe de la teva vinguda i de la fi del món?***" Fixeu-vos bé en la seva primera resposta, perquè és fonamental per descriure aproximadament dos mil anys de fe cristiana: versicle 4: "***Jesús els va respondre: Guardeu-vos que ningú us enganyi***". Perquè ja aquest avís els preocupava molt menys que als seus descendents fins al seu retorn final.

Avui, a finals de la primavera del 2023, il·luminats per la profecia desxifrada, podem entendre la importància d'aquest avís donat per Jesús, ja que Déu ens ha donat per identificar les proves que condemnin, una rere l'altra, les diferents formes d'institucions religioses cristianes esteses per tota la terra, totes víctimes de la "***seducció***" *satànica*. Queden, doncs, menys de sis anys perquè cada escollit descobreixi que la revelació profètica és una carta d'amor adreçada per Déu als seus estimats, perquè la seva fe i el seu interès per aquestes coses santíssimes, que ell ha preparat per a ells, testimonien que també l'estimen molt. Així, així com l'imant només atrau el ferro i l'acer i ignora tots els altres metalls,

pel seu amor, Déu només atrau aquells que tenen la vocació i la naturalesa de ser atrets per ell. Només ells romandran després de sis mil anys de selecció terrenal. Per tant, considereu ja que, com va dir Jesús en el seu temps, viviu envoltats de morts vivents als quals només els queden uns quants anys de vida. Apreneu i accepteu la idea d'una separació definitiva perquè, massa lleugers per al judici del cel, els vostres amics i amors terrenals aviat seran aniquilats, destruïts per la guerra, la fam, la mortalitat i les seves malalties, o finalment, a la primavera del 2030, el dia del gloriós retorn del "**Rei de reis i Senyor de senyors**", pel Déu totpoderós YaHWÉH, Miquel, Jesucrist.

No tingueu por de compartir amb els que us envolten la notícia d'aquest gloriós retorn i les seves explicacions molt senzilles, perquè aquest coneixement és el vostre privilegi davant Déu i els homes. Aquesta informació dóna a tots i cadascun l'oportunitat de revelar la seva veritable naturalesa, i això, sense cap risc particular per a vosaltres. Déu protegeix els qui li pertanyen i els necessita vius, per glorificar-lo en aquesta última prova de fe "adventista" que va començar a la primavera del 2018 i que acabarà a la primavera del 2030.

No puc deixar aquest tema de l'amor de Déu sense esmentar aquest tema que m'és estimat, perquè tracta de l'amor a la veritat. És en mi, quelcom lligat a la meva naturalesa, odio les mentides en totes les seves formes des del meu naixement. Tant si es diu acudit, faula, farol, continua sent la mentida detestable, perquè enganya la confiança de l'ésser humà i només porta conseqüències desagradables de sofriment i desil·lusió. Déu li dóna el diable com a Pare, aquest és un argument que incita a detestar-lo, a tenir-lo en odi.

En canvi, compartir la veritat genera confiança en aquells que l'escolten. Jesucrist va donar aquest principi a Mateu 7:12: "**Feu-ho tot el que voleu que els homes us facin, perquè això és la Llei i els Profetes**". Cap dels escollits de Crist vol ser enganyat, i ell mateix no pot enganyar el seu proïsme. Déu construeix la unitat dels seus escollits sobre la seva participació en la seva veritat i en tota la veritat, profana o espiritual. L'amor a la mentida és un criteri dels fills del diable segons Apocalipsi 22:15: "**Fora els gossos, els bruixots, els immorals, els assassins, els idòlatres i tot aquell qui estima i fa la mentida!**". En aquesta última afirmació, Jesús confirma les dues anteriors citades a Apocalipsi 21:8 i 27. Aquesta triple condemna de la "**mentida**" s'aplica a totes les criatures que no ha seleccionat com a escollides. I per als seus escollits, aquesta justa condemna de la "**mentida**" per part de Déu és la resposta donada al seu major desig; la seva resposta al seu « **amor per tota la seva veritat revelada** ».

Amb quin signe podem identificar l'amor? Apreciant la presència i compartint amb l'ésser estimat diví o humà. Els qui s'estimen no tenen pressa ni desitgen separar-se. Déu no s'equivoca i identifica els seus escollits per aquests mateixos comportaments envers ell. El deixem amb penediment al vespre només per retrobar-lo al matí amb un cos descansat. I l'estudi de les seves revelacions va seguit amb perseverança i ferma. Per a una parella jove casada, l'aïllament seria ideal perquè, lluny d'altres humans, puguin aprendre a construir la seva vida junts confiant els uns en els altres. Però en la vida moderna, s'ha generalitzat tot el contrari d'aquest ideal. Els éssers humans s'amunteguen en ciutats tan terrorífiques per la seva mida com per les temptacions que ofereixen als seus habitants. La

separació dels seus escollits, del món i les seves normes, encara es deu a l'amor de Déu. Va donar un clar testimoni d'això conduint el seu primer Israel al desert d'Aràbia, on estaven completament protegits de les males influències dels pobles pagans de l'època. Per tant, no és difícil entendre que Déu desitja per als seus escollits cristians la mateixa separació, si no física, almenys mental i espiritual. Els escollits dels temps moderns d'avui saben que *el dia del retorn de Crist, "en aquella nit, de dos que són en un llit, un serà pres i l'altre deixat* », segons Lluc 17:34. Els qui estimen les mentides no compartiran l'eternitat dels qui estimen la veritat ensenyada per Déu a la seva santa Bíblia; fins i tot si estiguessin casats i es mantinguessin fidels l'un a l'altre.

L'amor és la raó que va portar Déu a crear contraparts lliures. Aquest amor es situa, doncs, al principi de les seves creacions d'éssers vius lliures i independents, successivament, celestials i terrestres. I lògicament, la seva importància suprema el converteix en el criteri i l'estàndard del judici diví. Déu crea la vida lliure per seleccionar, en ella, els seus elegits, que identifica segons l'amor que senten per ell. I l'explicació que desenvoluparé aquí ho testifica: la fe depèn de la "**intel·ligència**". Dan. 12:3 i 10 confirmen aquest vincle inseparable que uneix la "**intel·ligència**" i l'elecció: "**Els qui són intel·ligents brillaran com la resplendor del cel, i els qui fan que molts es converteixin en justos brillaran com les estrelles per sempre més. .../... Molts seran purificats, emblanquinats i refinats; els malvats faran la maldat i cap dels malvats no ho entendreà, però els qui tenen enteniment ho entendran.** » Com es mostren els escollits com a més "**intel·ligents**" que altres humans? Paradoxalment, a través de la seva actitud humil i senzilla, que els permet acceptar l'estatus de criatures que Déu els atorga. I, com a resultat, la seva intel·ligència els porta a acceptar sotmetre's al Déu totpoderós que els va crear. Aquesta és una reacció natural de la qual estan dotats els mateixos animals i que s'anomena instint d'autoconservació. L'home intel·ligent té tantes raons com els animals per buscar allargar la seva vida. A més, en el seu compromís religiós, li espera una agradable sorpresa: descobrirà que el seu Déu creador sublima l'amor i la veritable justícia.

Tothom sap que, segons la dita popular, "l'amor no es pot manar; no es pot ordenar". Això és degut a que estimar depèn de la nostra naturalesa personal en la qual la nostra voluntat no hi juga cap paper. Ningú pot explicar per què estimem aquesta o aquella cosa. Això és tan cert que una altra dita diu: "Els gustos i els colors no es discuteixen". I és tan cert per a les coses com per als éssers vius, humans o animals. Així doncs, en aquest cas, com podem explicar aquest versicle de Deuteronomi 6:4-5 en què Déu declara: "*Escolta, Israel! Jahvé, el nostre Déu, és l'únic Jahvé. Estimaràs Jahvé, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb totes les teves forces. I aquests manaments que et dono avui, els tindràs al teu cor*" ? I a Mt 22:37, Jesús cita al seu torn les paraules del versicle 4, afegint "**i amb tota la teva ment**". D'aquesta manera, testifica que una aliança diví única basada en aquests valors continua en la nova aliança que la seva mort establirà. Déu no ignora, però, que l'amor no es pot ordenar. Aleshores, per què ho fa? La resposta és aquesta: sota aquest aspecte d'ordre donat, Déu descriu el retrat compost dels elegits que desitja salvar i que anomena "**Israel**" per ser "victoriosos amb Déu". Convida els éssers humans a complir els seus criteris

selectius. Els elegits poden complir-lo sense problema; però la resta de la humanitat no. De fet, aquesta descripció pretén excloure els candidats a la salvació que no en són dignes, perquè no compleixen els criteris de caràcter que ell requereix. El manament diví " **estimaràs** ", per tant, condemna qualsevol que "no estimi" allò que es mana. I en descriure l'estàndard de salvació, Déu jutja i condemna tot allò que no hi correspon. Els versos de la Bíblia adverteixen l'home sobre la manera com s'acosta a Déu. I el raonament de la veritable " **intel·ligència** " ens permet entendre que qui afirma ser Déu sense estimar-lo, com ell exigeix, comet un doble pecat. Això és degut a que el requisit diví publicat li prohibeix afirmar ser Déu; sabent que el seu esperit desobedient el fa indigne d'ella de manera evident i incontestable. L'obediència i la desobediència són els dos punts de suport del judici de Déu. El veritable amor és naturalment obedient i els escollits que estimen Déu i les seves veritats bíbliques de manera natural no tenen grans dificultats per conformar-se als requisits divins revelats. Així mateix, en canvi, l'ésser rebel que no sap estimar Déu, segons el seu estàndard, el desobeeix i, tanmateix, afirma ser Déu, per a la seva salvació, el seu compromís religiós el fa més culpable que un humà ateu veritablement incrèdul. Aquest versicle de Joan 17:3 confirma plenament aquesta anàlisi: " *I aquesta és la vida eterna: que et conequin a tu, l'únic Déu veritable, i a Jesucrist, a qui has enviat* ". Conèixer Déu és conèixer el seu requisit d'amor veritable que obeeix i posa en pràctica tota la seva voluntat divina. Aquest altre versicle de 2 Tim. 2:19 diu el mateix, afegint un sever avís contra la " **maldat** ": " *No obstant això, el fonament de Déu roman ferm, tenint aquest segell: El Senyor coneix els qui són seus; i: **Qui invoqui el nom del Senyor, que s'allunyi de la maldat*** ". Ara bé, aquesta " **maldat** " ja comença en el fet de reclamar la salvació de Jesucrist, mentre que la desobediència, que fa indigne el cridat, li prohibeix fer-ho. I el tercer ^{manament} confirma aquesta prohibició dient a Èxode 20:7 : " **No prendràs el nom de Jahvé, el teu Déu, en va; perquè Jahvé no deixarà sense culpa qui prengui el seu nom en va** ".

En la seva paràbola dels dos fills, Jesús confirma que l'amor obedient és el testimoni que li permet justificar els seus elegits. Ho trobem a Mateu 21:28-31: " *Què us sembla? Un home tenia dos fills, i anà a parlar amb el primer i li digué: 'Fill, vés a treballar avui a la meva vinya'*". Ell va respondre: «No ho faré». Aleshores es va penedir i se'n va anar. Es va girar cap a l'altre i li va dir el mateix. I l'altre fill va respondre: «Sí, senyor». I no hi va anar. Quin dels dos va fer la voluntat del pare? Ells van respondre: «El primer». I Jesús els va dir: «Us ho dic amb tota veritat: els recaptadors d'impostos i les prostitutes entraran abans que vosaltres al Regne de Déu». » Els jueus als quals Jesús parla donen a Jesús la resposta correcta. En fer-ho, testifiquen que són sensats i, per tant, terriblement culpables, perquè ells mateixos es comporten com a fills desobedients que diuen a Déu: " *Estic disposat* " a servir-te, però no ho fan. Aquests dos fills inicialment simbolitzaven els servents de Déu dels dos pactes. El primer fill era la imatge dels pagans que van romandre fora del servei de Déu, però després, en el moment assenyalat per a la seva conversió, es van mostrar extremadament zelosos per la seva obra, en la qual entrarien a través de Jesucrist. El segon fill designava l'Israel jueu, a qui Jesús es va presentar per completar el

pla salvador de Déu. En anunciar que aquest fill va dir: " *Estic disposat, Senyor*", però no hi va anar, Jesús va profetitzar la negativa de la nació jueva a reconèixer-lo com el Messies enviat per Déu. Per tant, el seu judici s'expressa en aquests termes: " *Us ho dic amb tota veritat: els recaptadors d'impostos i les prostitutes entraran al regne de Déu abans que vosaltres* ". Però aquesta paràbola es compleix de nou en el nou pacte i els dos fills hi tornen a ser representats, aquesta vegada en la fe cristiana. Entre els cridats escollits i els cridats caiguts, encara és la santificació, és a dir, l'obediència concreta posada en pràctica, la que marca la diferència i justifica l'elecció en la selecció divina.

Quan una de les seves criatures afirma ser el seu servent, Déu coneix les seves obres i la forma que pren la seva fe. L'escollit l'obeeix i el glorifica, però què passa amb el que el desobeeix? La seva pretensió de salvació pren la forma d'" **arrogància** " que Déu finalment castiga amb la mort, i especialment amb la " **segona mort** ".

Per entendre completament el pensament de Déu, comencem amb el seu pla salvador. A Apocalipsi 17:8, observem que Déu coneix els noms de tots els seus escollits redimits per la sang de Jesucrist durant els 6.000 anys reservats per a aquest procés de selecció. Per tant, és per a la resta, que fa referència als no creients, els no creients i els rebels, que organitza un programa de desenvolupament evolutiu. Perquè el pla creacionista diví té dos objectius principals: el primer consisteix a seleccionar els seus escollits eterns, i el segon fa referència al judici i la destrucció definitiva dels no seleccionats. El judici de Déu sempre ofereix només aquestes dues opcions absolutament oposades: " **la vida i el bé; la mort i el mal** ". Hem de ser conscients d'això, però la "*imatge de Déu* " només es va trobar en Adam abans del pecat original. Havent comès aquest pecat, va perdre aquesta " *imatge de Déu* ", que va ser substituïda, en ell, per la del diable, a qui preferia obeir. Aquesta " *imatge de Déu* " només es va trobar en un ésser humà en Crist, l'àngel Miquel encarnat en Jesús. En menjar el fruit de l'"*arbre del coneixement del bé i del mal* ", símbol del diable en rebel·lió, Adam s'havia convertit al seu torn, després de Satanàs, en un " *arbre del coneixement del bé i del mal* " que només podia transmetre a la seva posteritat la seva terrible herència de mort i maledicció. Després d'ell, la reconciliació amb Déu només es podia obtenir mitjançant l'obra de redempció fundada en Jesucrist i el seu sacrifici expiatori voluntari. I fins a la seva vinguda a la terra, els sacrificis d'animals el precedien i el simbolitzaven des d'Adam. I és en aquest ministeri salvador que, en Crist, Jesús testimonia l'immens amor de Déu pels seus elegits, als quals ve a salvar expiant els seus pecats en lloc seu.

L'amor de Déu així demostrat és de tal magnitud que només els seus escollits poden estimar i apreciar el seu valor. És, de fet, escandalós veure l'amor de Déu explotat i reclamat per criatures, que es mostren totalment indignes d'ell reduint la salvació a una mera etiqueta religiosa. Els qui ensenyen aquestes coses s'assemblen més als romans, que fredament clavaren claus als canells i peus dels crucificats, que als humils apòstols de Jesucrist, als quals es reclamen, però, com a legítims hereus històrics. No saben que són jutjats pel Déu de la Veritat, l'Esperit Sant, del qual res no està amagat ni es pot amagar. Per als seus escollits, no hi ha dubte que aquest Déu perfecte, sant i just ha jutjat i condemnat aquests éssers

indignes; les seves Revelacions profètiques ho testifiquen. Però l'execució de la seva sentència només es compleix en el moment que Ell tria fer-ho. A més, mentre espera aquest moment, la religió cristiana monoteïsta ha de preservar el seu aspecte "confús" que la converteix en l'hereva dels habitants de la torre de "Babel".

Abans de revelar el seu amor al nivell sublim, el nostre Pare celestial va haver de preparar el seu poble d'Israel nacional carnal. De fet, no podem deixar de reconèixer l'enorme canvi que es pot observar entre la manera com Déu era vist i jutjat generalment pels homes de l'antiga aliança i els de la nova. Les concepcions de Déu s'oposen en termes absoluts. De la mateixa manera que a l'antiga aliança es conservava el record del Déu terrorífic que parlava des del cim del Mont Sinaí, a la nova aliança, la multitud de falsos creients ja no creuen que Déu és capaç de castigar, matar i, encara pitjor, exterminar. I aquest resultat es deu a la visió donada al Crist crucificat, feble i fraternal. Per tant, calia que Déu preparés, entre les seves dues aliances, un missatge que permetés als seus escollits entendre la raó d'aquest enorme canvi que la nova aliança anava a provocar, perquè poguessin acceptar-la i conformar-s'hi. Aquest missatge és el que Déu ensenya a través del testimoni de Job, el seu "*servent fidel i irreprotxable*".

De fet, quin era el pensament dels jueus de l'antiga aliança sobre el pecat i el càstig diví? Els tres amics que Job coneix durant el seu dolorós testimoni coincideixen en aquest punt: si Déu colpeja Job, és perquè ha pecat contra Déu. I aquest pensament el tenia la gran majoria dels jueus, i està justificat perquè els escrits de Moisès no ensenyen enlloc que l'innocent ha de ser castigat per Déu; almenys, no en els articles de les seves lleis, perquè sense que els jueus ho haguessin entès o notat clarament, els ritus dels sacrificis d'animals innocents ja ensenyaven la idea que una víctima innocent podia substituir l'home pecador, per suportar i expiar els seus pecats en el seu lloc. I així, a l'extrem oposat, en la nova aliança, el fals cristianisme va arribar a condemnar la idea que Déu castiga el pecat. La veritat, és clar, es trobava en algun lloc entre aquests dos pensaments extremadament oposats. I Déu utilitza l'experiència de Job obrint-nos el cel, ja que ens permet descobrir un diàleg que comparteix amb Satanàs, el seu enemic. En aquest testimoni, abans de colpejar-lo, Déu confirma el seu judici sobre Job, a qui jutja "*fidel i recte*". I ens permet descobrir per què un ésser innocent com ell és colpejat per Déu. Per la seva banda, Job desconeix completament aquest desafiament que enfronta Satanàs a Déu i en què ell, davant de Crist, com els "dos bocs" del "Dia de l'Expiació", és convertit en pecat, és a dir, tractat com un pecador. L'objectiu d'aquesta lliçó és permetre als seus escollits entendre per què, l'any 30 dC, Crist va morir, crucificat el dimecres 3 d'abril, la vigília del dissabte de la Pasqua. Perquè, al seu torn, Crist, perfecte i innocent, morirà per expiar els pecats dels seus escollits. I després d'ell, també moriran els seus apòstols i deixebles, assassinats tot i que innocents. Però, malauradament, la naturalesa humana sempre cau en l'excés, i la conseqüència perversa d'aquests testimonis de la Bíblia i de la història és que el pensament cristià general del nostre temps considera que ser colpejat per la pròpia fe constitueix una prova de l'autenticitat d'aquesta fe. I res no és més fals que aquest raonament. De fet, la mort i la seva acceptació no demostren absolutament res en el nostre temps. Va demostrar la

veritable fe en temps de persecució, però des de l'establiment de la pau religiosa després del 1800 i el 1844, la veritable fe es demostra per l'amor a la veritat ensenyada a la Santa Bíblia, i notablement, des del 1843, per l'amor a les veritats contingudes en els textos de les profecies d'aquesta Santa Bíblia. El pas de la llei a la fe també va ser el del pas del Déu "dur" al Déu "amorós". Tanmateix, la veritat encara era diferent, perquè aquesta duresa de Déu a l'antiga aliança ja anava acompanyada de nombroses proves del seu amor. Però per entendre aquesta "duresa" atribuïda a Déu, hem d'entendre com i a qui Déu atribueix aquest tipus de pensament. En la seva paràbola, Jesús atribueix aquesta visió injusta de Déu al servent infidel que rebutja i condemna. I aquesta revelació atribueix aquest judici malvat, que considera Déu "dur", als jueus rebels de l'antiga aliança, però també després d'ells, als falsos cristians rebels de la nova.

En realitat, Déu sempre ha estat el mateix Déu d'amor, però va haver d'educar els seus escollits a través de dues lliçons successives basades en la necessitat de respectar la justícia perfecta. A l'antiga aliança, els escollits aprenien els estàndards de les lleis divines, és a dir, l'estàndard d'obediència requerida. A la nova aliança, els escollits veien Déu pagar, en el seu lloc, el preu exigint per la seva justícia perfecta. Va oferir la seva vida en Crist per redimir els pecats dels seus escollits per tal de poder salvar-los, legalment, purificant-los perquè estiguessin en un estat de dignitat per compartir la seva eternitat.

Aquest estudi ens revela que el Llibre de Job no és només la història d'una experiència de fidelitat sublim, sinó també una lliçó profètica revelada. Perquè el seu gran interès és presentar una revelació que testifica que Déu anuncia el comportament futur dels jueus contemporanis de Crist. A més, revela la naturalesa de la principal culpa que la nació cometrà, col·lectivament, atacant el prejudici segons el qual: el càstig és, únicament, causat pel pecat del que és castigat. I l'interès d'aquesta revelació és molt gran per al nostre temps, en què els mateixos prejudicis enganyen multitud de falsos cristians i falses religions. Però, ens hauria de sorprendre això? El Gènesi només **profetitza** al llarg dels set dies de la creació; tots els elements creats són tants símbols **profètics** del projecte de salvació i les seves conseqüències terrenals. A més, en simbolitzar la Bíblia i els seus escrits sobre els dos pactes, Déu els dona el títol dels seus "**dos testimonis**" a Apocalipsi 11:3 i al versicle 10 d'aquest capítol 11, llegim: "*I els qui habiten a la terra s'alegraran i s'alegraran per ells, i s'enviaran presents els uns als altres, perquè aquests dos profetes van turmentar els qui habiten a la terra*". Els "**dos testimonis**" són, per tant, per a Déu, els seus "**dos profetes**". I aleshores podem entendre que tot el que està escrit durant els dos pactes, en aquesta Bíblia, té un propòsit **profètic**. I que tot aquest ensenyament és com fils d'amor que teixeixen la vestidura de justícia requerida per a l'estatus elegit dels seus cridats redimits.

Al final del relat de l'experiència de Job, Déu revela el seu judici sobre el comportament de les quatre persones retratades. Condemna els tres amics i justifica Job. El dia de Crist ressuscitat, Déu condemnarà la nació jueva i els seus tres pastors: el poder civil, el clergat i els falsos profetes, i, al contrari, justificarà el ministeri de Jesús i la fe dels seus apòstols. La seva tristesa es transformarà en alegria suprema, i el dubte serà escombrat i substituït per la certesa. Així, de la mateixa manera i per les mateixes raons, en el seu temps, Job, Crist i els seus

escollits obtenen la recompensa de la fidelitat veritable i autèntica. I hem vist des del principi de l'estudi d'aquest tema del veritable amor que el final del programa de salvació implementat per Déu és millor que el principi, perquè és en aquest final que el campament de la llum obté la seva recompensa; el que justifica l'amor, per Déu i per les seves criatures.

En aquesta lliçó del Llibre de Job, hem de destacar un punt important. Job i els seus tres amics volen honorar el gran Déu Creador i recordar les raons per honorar-lo. Això també s'aplica a les diverses religions cristianes o monoteistes d'avui. Tanmateix, Déu condemna els tres amics i justifica Job. La diferència en el judici de Déu es basa, doncs, en les diferents naturaleses dels quatre homes. Tenint una visió de Déu com un Déu dur, els tres amics profetitzen, idealment, als jueus incrèduls que esperaven que Crist entrés en guerra oberta contra els romans del seu temps. Per tant, no van poder entendre que Jesús va venir a la terra únicament per al combat espiritual, perquè només va venir per portar la gràcia divina obtinguda mitjançant la seva mort expiatòria. Les persones religioses carnals del nostre temps tampoc són incapaces de donar prioritat als valors estrictament espirituals. En canvi, els Job del nostre temps demostren ser capaços d'això, i Déu els beneeix donant-los cada cop més llum, de manera que la Bíblia esdevé el barret del mag diví que revela les explicacions de lliçons malenteses i mal interpretades durant milers d'anys.

Aquest paper de Job, que profetitza sobre Jesucrist, em porta a entendre per què, a Ezequiel 14, Déu cita, com a models dels seus elegits, aquests tres noms: " **Noè, Daniel i Job** ". Tots són " **profetes** " per a Déu i són portadors d'un aspecte de Crist, i els seus tres noms **profetitzen tres aspectes successius** de la seva obra: " **Noè** " és l'elegit típic dels **redimits** que **profetitza** als antediluvians; " **Daniel** " és l'elegit típic dels **redimits** que **profetitza** per als dos pactes; i " **Job** " és l'elegit típic dels **redimits** que **profetitza** el sacrifici expiatori de Jesucrist. La seva experiència prepara la comprensió de les paraules contingudes a Isaïes 53:3 a 9: " *Fou menyspreat i rebutjat pels homes, un home de dolors i familiaritzat amb el dolor; i com aquell de qui els homes amaguen les seves cares, el menyspreàvem, no el teníem en compte*". Però ell ha portat les nostres penes i ha carregat amb les nostres penes; però nosaltres el vam considerar afligit, assotat per Déu i afligit. Però ell va ser ferit per les nostres transgressions, contorsionat per les nostres iniquitats; el càstig que ens va portar la pau va caure sobre ell, i amb les seves llagues hem estat guarits. Tots hem anat desviats com ovelles, cadascun seguint el seu propi camí; i el Senyor ha fet recaure sobre ell la iniquitat de tots nosaltres. Va ser oprimat i afligit, però no va obrir la boca; com un anyell que és portat a l'escorxador, i com una ovella muda davant dels seus esquiladors, no va obrir la boca. Va ser pres de l'angoixa i del judici; i qui de la seva generació ha cregut que va ser extirpat de la terra dels vius i afligit per la transgressió del meu poble? Li van posar la tomba amb els malvats, la seva tomba amb els rics, tot i que no havia comès violència, ni hi havia engany a la seva boca. »

El savi rei Salomó, conegut com el Predicador, va dir al seu llibre del mateix nom: " *Res és nou sota el sol; el que és, ja ha estat* ". Inspirat per Déu, Salomó no parlava d'innovacions tècniques que només havien aparegut des de

mitjans del ^{segle XIX}. Feia aquestes observacions sobre el comportament de les criatures angelicals i humanes. Perquè les seves actituds mentals són constants independentment de l'època. I Déu els veu renovant els mateixos pecats produïts per esperits rebels comparables entre si. I entre multituds, troba els seus escollits, pocs en nombre, però que són els únics que justifiquen el seu pla de salvació. Perquè és per seleccionar-los que mostra una paciència veritablement divina envers els éssers les accions dels quals no deixen mai d'irritar-lo. I en la seva saviesa divina, va organitzar el seu projecte selectiu oferint a la humanitat el testimoni d'una experiència terrenal única, que pretén ser coneguda per tots els éssers humans. Déu es va donar a la terra un poble a qui va ensenyar i va guiar divinament, en el seu poder i estàndard divís. Aquest fet és en si mateix un veritable miracle, perquè cap altre poble en la història de la terra ha conegut aquest privilegi.

Va donar a aquest poble el nom « *Israel* », que ja havia donat al patriarca Jacob després d'haver lluitat amb ell durant la nit. Havent resistit Jacob aquesta lluita durant molt de temps, Déu va posar fi a la lluita colpejant-lo al maluc. Jacob va descobrir que estava lluitant amb Déu i li va demanar que el beneís. Déu va pronunciar llavors la seva benedicció i li va donar el nom « *Israel* », que significa: victoriós amb Déu. Aquest nom, doncs, fa referència, en primer lloc, al mateix Jacob, però, en una capacitat simbòlica profètica, aquest nom també designarà, espiritualment, la reunió dels elegits fins al retorn de Jesucrist, a la primavera del 2030.

El poble que surt de l'esclavitud egípcia també rep aquest nom. Però no són només els escollits els que surten d'aquest país, perquè els veritablement escollits són molt rars en aquesta multitud alliberada per Déu. Aquesta població, que descendeix carnalment d'Abraham, és com els altres homes escampats per totes les terres habitades. No són ni millors ni pitjors, i així, reunits, constitueixen una mostra de totes les normes del caràcter i la naturalesa humana, amb totes les seves qualitats i els seus defectes. I aquesta precisió és important per entendre el comportament incrèdul i rebel que aquest poble demostrarà durant els 1.500 anys de la seva passada aliança amb Déu. Israel tenia el coneixement intel·lectual dels ensenyaments divins, però també tenia la naturalesa rebel dels altres pobles de la terra. És per això que els 1.500 anys de la seva experiència i el seu comportament envers Déu constitueixen un model de referència per a tots els pobles de la terra. Però aquest model és el de les faltes i els pecats comesos perpètuament al llarg de la seva història. I en el relat de la Bíblia de les seves experiències, ocasionalment trobem veritablement escollits escollits per Déu. Destaquen de la resta de la gent per la seva fidelitat exemplar.

Quan Salomó declara: « *res no és nou sota el sol* », es refereix a les faltes comeses per Israel; faltes que els homes reproduiran durant la nova aliança. Els pecadors del nostre temps no han inventat res. Els pecadors de Sodoma i Gomorra i els de la nació jueva els han precedit. És per això que l'Israel carnal continua sent el model de referència per a l'actitud rebel que Déu condemna fins al punt de destruir-la, l'any 70 dC per les tropes romanes contra les quals es rebel·laven contínuament, després d'haver-se oposat directament a Déu que estava amagat en l'home Jesucrist.

Després d'aquesta experiència jueva, arreu de la terra, els éssers humans, que la descobreixen llegint la Bíblia, són capaços de conèixer i descobrir el caràcter del Déu vivent invisible. Per tant, mereix el nom de " *dos testimonis* " o " *dos profetes* " que l'Esperit li dona a Ap. 11:3 i 10, perquè el seu paper és testificar i profetitzar el futur per a Déu, ja que les faltes del passat seran inevitablement renovades per tots els éssers humans de naturalesa rebel i ingrata. Però afortunadament per als elegits, les històries de la Bíblia també testimonien constantment l'amor pacient de Déu. Perquè ell fa la diferència entre els seus servents. Beneeix els fidels i els inunda amb la seva llum, i submergeix en la foscor de la ignorància i la incomprensió aquells que subestimen, i per tant menyspreen, el seu poder, la seva glòria, la seva voluntat revelada i expressada, i les seves santíssimes revelacions profètiques.

Mantenint aquest model jueu com a referència per a tots els temps, sabent que " **Déu no canvia** ", com afirma a Malaquias 3:6, tot ésser humà és capaç de saber com Déu el jutja. El gran Déu creador pot així seleccionar-lo, si el troba digne, o al contrari, deixar-lo seguir un camí rebel contradictori que el porti a la destrucció final i definitiva. I és així que, observant les seves obres, pot dividir-les en dos bàndols absolutament oposats. Col·loca a la seva dreta, al costat de la seva benedicció, els que jutja " **intel·ligents** ", i col·loca a la seva esquerra, al costat de la maledicció, els que jutja " **malvats** ". Aquest tema mereix ser subratllat, perquè el contrari de " **l'intel·ligent** " és l'ignorant o l'estúpid. Però Déu tria oposar-li " **els malvats** ", cosa que li permet revelar alhora dos tipus d'oposicions de gran importància per a ell. Per deducció, entenem que els dos bàndols oposen els bons als " **dolents** ", és a dir, els bons als dolents i els " **intel·ligents** " als estúpidament ignorants. I si Déu denuncia els " **dolents** ", és perquè la seva maldat s'aplica, en primer lloc, contra ell.

Déu és amor, amor ple i perfecte. Per tant, per rebutjar aquest amor, cal ser veritablement " **malvat** ", desagraït i insensible. Aquest estàndard de caràcter clarament no és adequat per fomentar una relació amb Ell. Però després de reflexionar-hi més, què hi ha a la ment d'aquestes persones? Un terrible desig d'independència i llibertat total. Els no creients sovint ens diuen: "M'agradaria creure, però no tinc la fe". S'equivoquen sobre la fe, creient que és un do que cau del cel. La fe és una demostració de veritable " **intel·ligència** " que té en compte tots els fets d'un problema i adopta el comportament requerit. Déu no dona fe, ja que la busca dels homes, i la fe que troba i accepta entre ells és nodrida i, per tant, augmentada per Ell. Els qui afirmen que no poden creure es paralitzen amb la por de perdre part o tota la seva sacrosanta llibertat. Saben en el fons que apropar-se al Déu que ho controla tot, ho dirigeix tot i ho jutja tot requerirà necessàriament renunciar i perdre la seva llibertat. Així que s'amaguen darrere del fals pretext: "No puc creure". Però què els demana Déu que creguin? Res més que el testimoni històric escrit pels homes durant els 1.600 anys transcorreguts des que es va escriure la Santa Bíblia. En la vida secular, hi ha molts suports i referències a les històries de la Bíblia. El nostre calendari afirma haver estat fundat en el naixement de Jesucrist, i la setmana de set dies que puntua la nostra existència té el seu fonament en els set dies de la creació divina original. Les dates dels esdeveniments registrats pels historiadors de l'era cristiana estan totes establertes

en aquest calendari cristià. Per tant, no és més difícil creure en l'existència històrica de la figura de Jesucrist que en la de Vercingetòrix, Juli Cèsar o Carlemany. La capacitat de creure, per tant, no està en qüestió i només continua sent un pretext per justificar la negativa a comprometre's amb l'obediència a Déu. I a partir d'aleshores, com que menyspreen i rebutgen el seu amor magnificat en Jesucrist, Déu els designa amb raó com els "*malvats*".

I entendre que, a diferència dels elegits que Déu anomena "*intel·ligents*", el seu comportament i les seves eleccions són estúpids i sense sentit, aquests "*malvats*" troben un final miserable que revela i confirma clarament la seva estupidesa. En el temps de Noè, en què es va fer la demostració, la negativa a obeir la voluntat de Déu va portar les multituds rebels a ofegar-se amb tots els animals sota les aigües del diluvi. Però al mateix temps, el Noè "*intel·ligent*" i la seva família van sobreviure a l'arca preparada i construïda per ordre de Déu. Aquest exemple presenta als éssers humans la conseqüència que la seva posició espiritual comportarà, en tots els temps, fins a la fi del món marcada a la primavera del 2030, pel retorn visible, celestial i gloriós del nostre diví Salvador i Senyor Jesucrist.

Les lliçons bíbliques ocultes i no dites

Aquestes lliçons tàcites són subtils i extremadament valuoses per fer un bon ús de la Bíblia. De fet, no van ser formulades clarament, sinó que només van ser suggerides pels ensenyaments donats per Jesucrist.

Sabem que la Bíblia se'ns presenta sobre la base de "*dos testimonis*" o "dos testimonis successius" que la humanitat anomena injustament "dos testaments", perquè el que "testifica" roman constantment viu. Perquè si el cos físic de Jesús podia morir i ressuscitar, l'Esperit de Déu que s'havia encarnat en ell era, per naturalesa, immortal. Per tant, per a Déu, els "*dos testimonis*" són els fundadors dels dos pactes; per al primer, Moisès, que rep el coneixement de la llei divina i per al segon, Jesucrist, que ve a validar el perdó dels pecats.

De fet, aquesta divisió va ser profetitzada per Jesús en la seva paràbola dels "vinyers". Durant el ministeri de l'antic testament, Déu, el Senyor de la vinya, va enviar els seus servents, els seus profetes, als vinyaters de l'estat nacional jueu. Tots van ser perseguits i mal rebuts pels vinyaters. Veient això, l'amo de la vinya va decidir enviar el seu propi fill, i el seu testimoni va ser tractat com el dels servents anteriors. Aquí, en realitat, hi ha la transició de l'antic testament al nou; és a dir, en el moment de la mort de Crist. L'amo de la vinya va prendre la gestió de la seva vinya als vinyaters de la nació jueva i la va donar als nous vinyaters pagans convertits.

Aquesta paràbola ens permet entendre millor com es duu a terme i s'organitza el projecte de salvació. Perquè a nivell pedagògic, les lliçons que s'han d'aprendre són vitals.

La primera d'aquestes lliçons és qüestionar la divisió bíblica de les dues aliances. Si bé és cert que els Evangelis narren l'experiència de Jesucrist des del

seu naixement fins a la seva resurrecció, també és cert que el temps entre el seu naixement i la seva mort es compleix sota les normes de l'antiga aliança. En realitat, l'antiga aliança només cessa en el moment de la mort del nostre Salvador Jesucrist. Així doncs, el temps de l'antiga aliança cobreix gairebé tot el temps de la narració evangèlica. I això val la pena assenyalar-ho, perquè la lliçó donada ens recorda que la norma de salvació és jueva. Els servents i el fill enviats per Déu eren jueus de l'antiga aliança. I Jesús té cura al llarg del seu ministeri de respectar, honorar i assegurar-se que els seus apòstols i deixebles respectin les lleis de l'antiga aliança. En un sentit espiritual, els Evangelis estan, per tant, vinculats a l'antiga aliança. Això confirma la lliçó presentada al capítol "L'amor veritable". El model de l'home salvat és el del jueu convertit, preparat successivament per Joan Baptista i per Jesucrist.

Joan Baptista crida l'atenció dels seus contemporanis sobre la necessitat de posar fi a la pràctica del pecat. Segons Mateu 3:2 i 8, el seu missatge és: "***Penediu-vos, perquè el Regne del Cel és a prop... Doneu fruit, doncs!***". Estableix el ritu del baptisme en què la persona batejada testifica la seva elecció i decisió de donar "***el fruit del penediment***". Després d'ell, segons Mateu 4:17, Jesús, el "fill" de la paràbola, entra en el seu "testimoni". Al seu torn diu: "***Penediu-vos, perquè el Regne del Cel és a prop***". Superficialment, Jesús actua com a deixeble de Joan, ja que repeteix el seu missatge paraula per paraula. Tanmateix, Joan havia testificat sobre Jesús que "*no era digne de deslligar-li les sabates*"; això a causa de la divinitat oculta de Jesucrist; però també, per desgràcia per a ell, perquè Joan anava a donar prova de la seva manca de fe preguntant-li des de la presó, segons Mateu 11:3: "***Ets tu el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?***". Aquesta és la pregunta que mata i el mata. A Mt. 11:11, Jesús acaba declarant sobre ell: "*Us ho dic amb tota veritat, entre els nascuts de dona no n'ha sorgit cap de més gran que Joan Baptista. Tanmateix, el més petit al Regne del Cel és més gran que ell*". Crec que puc dir que ningú ha notat abans que jo aquesta terrible condemna de Joan Baptista per part del mateix Jesucrist. I aquesta frase ens permet entendre per què Joan Baptista mor decapitat a petició de Salomé, la filla de l'esposa adúltera del rei Herodíes. Déu no perdona a Joan la seva manca de fe, perquè és inexcusable, havent sentit ell mateix les paraules de Déu des del cel, citades a Mt. 3:16-17: "*Quan Jesús va ser batejat, va sortir immediatament de l'aigua. I vet aquí que es van obrir els cels, i va veure l'Esperit de Déu baixar com un colom i venir sobre ell. I vet aquí que una veu del cel deia: 'Aquest és el meu Fill estimat, en qui tinc complaença'*". Segons Mt. 17:5, al seu torn, a la Muntanya de la Transfiguració, Pere, Jaume i Joan senten les mateixes paraules: "*Mentre ell encara parlava, un núvol lluminós els va cobrir amb la seva ombra. I vet aquí que una veu des del núvol deia: 'Aquest és el meu Fill estimat, en qui tinc complaença : escolteu-lo!'*".

La justa severitat de Déu s'aplica contra Joan Baptista, precisament per l'enorme responsabilitat que li imposa el seu ministeri de profeta. Encarregat de preparar un poble per a la fe, ell mateix no tenia aquella fe indispensable, sobre la qual Hebreus 11:6 declara: "*Ara, sense fe és impossible agrair-li . Perquè el qui s'acosta a Déu ha de creure que existeix, i que és un recompensador dels qui el busquen diligentment*".

La fe no és només creure que Déu existeix. El que Déu anomena fe és un comportament global lògic i coherent dels seus servents. Qui creu que Déu existeix i que és " *un recompensador dels qui el busquen diligentment* " evita deshonrar-lo i, al contrari, fa tot el possible per gloriificar-lo i complaure'l. Com molts éssers humans abans i després d'ell, Joan Baptista va ser massa superficial i no va confiar en Déu i en el seu testimoni miraculós. El seu pobre testimoni personal va ser encara més seriós perquè la seva missió era precisament preparar el poble jueu per passar del ministeri de la llei al de la fe. Però aquestes dues coses s'oposen erròniament. Perquè la fe en Crist no fa que s'abandoni la pràctica obedient envers Déu. Al contrari, l'enforteix donant-li una motivació d'amor.

L'aparent oposició que Pau emfatitza en els seus escrits entre "la llei i la fe" o "gràcia" és malinterpretada. Pau considera sota la llei la religió jueva sense Jesucrist, és a dir, la norma religiosa basada únicament en la redempció dels pecats obtinguda mitjançant sacrificis d'animals. Segons Dan. 9:27, " *a mitja setmana* " d'anys del seu ministeri i " *a mitja setmana* " de Pasqua, amb la seva mort el 3 d'abril de 30, Jesús estableix l'inici de la nova aliança basada, aquesta vegada, en l'ofrena de la seva pròpia sang. El seu sacrifici expiatori voluntari posa fi als ritus de " *sacrificis i ofrenes* " d'animals, tal com s'especifica en aquest començament del vers de Dan. 9:27: " *Farà una aliança ferma amb molts durant una setmana, i a la meitat de la setmana farà que cessin els sacrificis i les ofrenes; ...* " Citant " *el sacrifici i l'ofrena* ", en singular, Déu designa, particularment, " *el sacrifici i l'ofrena* ", que la llei divina anomena " *el sacrifici perpetu* ", que s'oferia contínuament matí i vespre a l'antic pacte; que Jesús substitueix per la seva intercessió perpètua i que confirma dient a Mt. 28:18 a 20: " *Jesús, havent-se acostat, els va parlar així: Tota autoritat m'ha estat donada al cel i a la terra. Aneu, doncs, i feu deixebles de totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. I vet aquí, jo sóc amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món* " .

L'establiment de la nova aliança, doncs, va provocar canvis veritables en la religió jueva. Però aquests canvis són només els imposats per la mort de Crist, és a dir, canvis relacionats únicament amb els ritus dels sacrificis d'animals i les festes religioses anuals, el paper profètic dels quals cessa perquè el seu compliment es realitza en l'encarnació i la mort expiatòria de Jesucrist.

La mateixa aparició de la Bíblia ens ensenya una lliçó. Els textos de l'antic testament són molt més importants que els del nou. La raó és que els de l'antic testament ensenyen la norma religiosa del veritable Déu. A través d'aquests ensenyaments, Déu edifica i entrena els seus servents perquè l'obeeixin i portin la naturalesa de la seva santedat. Després d'aquesta preparació dels seus servents, Déu ve en Jesucrist per complir una formalitat que és dolorosa per a ell, indispensable i inevitable, per salvar, **legalment** , els seus elegits de tota la història humana. I és només a l'hora de la seva resurrecció que Jesús posa en acció la seva Església dels redimits. S'estableix sobre la base dels seus " **12 apòstols** " fins a la fi del món, però profèticament, només fins al 1843; data en què els elegits santificats prenen com a símbol l'aspecte de les " **12 tribus** " segons Apocalipsi 7.

El pas de la llei a la fe és també el de l'obertura als pagans que es converteixen a la religió de Crist. Però la transició es produeix a través d'una

superposició del temps donat a la nació jueva i el de l'obertura als pagans. La profecia de Daniel conclou la setmana d'anys del ministeri de Jesucrist a la tardor de l'any 34. En aquest moment, Déu dona dos signes missatgers: la mort del diaca Esteve i Pentecosta. La mort d'Esteve tanca la gràcia de la nació jueva. I Pentecosta autentica l'autoritat espiritual dels apòstols de Jesucrist. És només després d'aquests dos signes que Déu porta els pagans convertits a la seva Església cristiana. I allà reben el baptisme i l'ensenyament de la "**Ilei de Moisès**", segons Actes 15:19-21: "*Per tant, sóc del parer que no hem de molestar els gentils que es converteixen en Déu, sinó que els escrivim que s'abstinguin de les contaminacions dels ídols, de la immoralitat sexual, dels animals escanyats i de la sang. Perquè Moisès ha tingut a cada ciutat des de temps antics qui el prediquen, ja que es llegeix a les sinagogues cada dissabte*". Aquí, de nou, Déu m'ha donat el privilegi de destacar la importància d'aquest versicle 21 que confirma l'extensió de l'ensenyament de la "**Ilei de Moisès**" als cristians que provenien del paganisme. Hem d'entendre el propòsit de la carta escrita per Jaume. No pretén substituir la "**Ilei de Moisès**", sinó resumir alguns principis essencials que consisteixen a "*abstindir-se de les contaminacions dels ídols, de la fornicació, dels animals escanyats i de la sang*"; totes coses no respectades en l'ensenyament donat pels bisbes de Roma, els ortodoxos i les esglésies protestants actuals. Per tant, aquestes diferents formes de fals cristianisme no respecten les bases doctrinals prescrites originalment per al nou pacte. Però aquesta manca de respecte actual només va aparèixer en l'apostasia del cristianisme alliberada per l'emperador romà Constantí l'any 313, mitjançant el seu decret de "Milà" que va posar fi als seus deu anys consecutius de persecucions iniciades l'any 303. La seva pau va establir el pecat legitimat i legalitzat pel papisme romà establert l'any 538.

Insereixo aquí aquesta nota sobre la "**Ilei de Moisès**" perquè aquesta expressió distorsiona la realitat dels fets. De fet, Moisès no és l'autor dels cinc llibres que se li adjunten. Només era l'escriba, perquè el seu paper consistia, simplement, a escriure en rotlles de pergamí les paraules que Déu li va dictar durant la seva reunió, a la tenda de la trobada, és a dir, al tabernacle que originalment precedia el Temple construït pel rei Salomó. Les expressions són enganyoses, perquè de fet "la **Ilei de Moisès**" és en veritat la "**Ilei de Déu**"; cosa que li dona un caràcter més formidable, perquè menysprear-la és menysprear Déu, el seu veritable autor. A la vista de la síntesi de tota la Bíblia, la "**Ilei de Moisès**" destaca de tots els altres llibres per la integritat dels seus ensenyaments. Totes les lliçons que Déu vol donar a conèixer a l'home es presenten en aquests cinc llibres: "**Gènesi**", la Creació, Adam, el diluvi, Abraham, Israel; "**Èxode**", Moisès, l'èxode d'Egipte, els deu manaments de Déu i l'estada de 40 anys al desert; "**Levític**", les lleis divines del sacrifici i de la salut; « **Deuteronomi** i **Nombres** », les històries de la vida al desert, les benediccions i malediccions divines del primer temps de l'Israel carnal establert per Déu, és a dir, el testimoni històric del comportament del primer Israel.

El que fa que la "**Ilei de Moisès**" sigui tan completa és que conté tant la norma de lleis aprovades i imposades per Déu a les seves criatures terrenals, com també el testimoni històric del comportament dels actors d'aquest èxode d'Egipte. La "**Ilei de Moisès**" ja havia dit, doncs, tot el que calia dir; l'home està advertit

pels seus testimonis i ha de saber que els judicis fets per Déu s'apliquen sense debilitat amb justícia.

Amb el llibre dels "**Jutges**", la Bíblia obre el testimoni de la història de l'antic pacte, que continuarà fins al moment de la mort de Jesucrist. Els altres llibres històrics i profètics són tots testimonis que relaten les accions del poble jueu, els bons i els dolents, que els seus veritables profetes denuncien. I els escollits, il·luminats i beneïts per Déu, poden entendre que aquesta "**lleï de Moisès**" havia de servir de base per definir el pecat que consisteix a desobeir-lo. Així, podia justificar o condemnar els éssers humans dels dos pactes successius de la història humana. Cal tenir en compte que els deu manaments de Déu presentats a Èxode 20 es coneixen com la "**lleï de la llibertat**" a Jaume 2:12: "*Parleu i actueu com si haguéssiu de ser jutjats per una lleï de llibertat ...*"

Després de les proves de fe adventistes del 1843 i el 1844, què demana Déu als anomenats "adventistes" que reconeix i santifica? Res més que tornar a la correcta comprensió dels estàndards reconeguts, ensenyats i practicats pels seus primers apòstols. El 1844, Déu va tancar el parèntesi caracteritzat per l'ensenyament fosc construït a partir del 313 i estès entre el 538 i el 1843. A partir del 1844, els últims sants seleccionats per Déu han de tornar a l'estàndard doctrinal establert per als apòstols i restaurar a la "**lleï de Moisès**" el seu valor formatiu abandonat. És en aquest sentit que el respecte pel dissabte i les normes de la vida sanitària han de ser respectats i practicats de nou. Però l'amor a la veritat no s'imposa, i l'amor a les veritats profetitzades per Déu seguirà sent, en tots els casos, fruit de la nostra naturalesa individual i estrictament personal.

Aquest estudi acaba de demostrar que l'antic pacte és essencial per a la nostra formació, perquè el nou pacte només es referia a Jesucrist i al seu paper salvador com a víctima expiatòria divina, perfecta en tots els sentits: sense pecat, perfectament justa i obedient. La salvació de l'home, per tant, es basa en la seva formació espiritual i en la validesa del perdó obtingut per Jesucrist. I en aquesta salvació dels elegits, els "**dos testimonis**" bíblics es complementen mútuament per construir la gràcia salvadora divina. El primer reforma els elegits a la imatge perduda de Déu; el segon li concedeix permís per entrar a la vida eterna.

La guerra russo-ucraïnesa i els esdeveniments actuals

El 7 de juny de 2023, vaig saber per un canal de notícies de televisió que Suïssa autoritza la reexportació d'armes a Ucraïna. Així, s'allunya de la seva neutralitat establerta des del 1815. Aquí torno a notar el signe del seu futur compromís al costat de les nacions occidentals infidels cristianes. Per tant, compartirà els danys creats per la futura agressió russa contra tota l'Europa Occidental.

El 6 de juny, una explosió va fer volar pels aires la presa de Kakhovka, situada al riu Dnièper, al nord de Kherson. Tant russos com ucraïnesos es culpen mútuament d'aquesta explosió. I, naturalment, tothom té opinions centrades en un bàndol o l'altre. Tanmateix, aquesta gent oblida tenir en compte un altre actor que

té l'avantatge de ser invisible; el seu nom: Jesucrist, el Déu creador totpoderós. Aquí teniu la meva interpretació d'aquests esdeveniments.

Des de Bucarest, Romania, es va informar d'un tremolor sísmic, registrat a les 2:50 de la matinada del 6 de juny, a la zona de la presa que va explotar. Les construccions humanes són sòlides i robustes als ulls humans. Però què són per a Déu? Les construccions fetes amb formigó armat d'alta resistència no són, però, més que palles per al Déu Creador que desencadena el seu poder destructiu il·limitat a través de terratrèmols, volcans i tsunamis. Es reconeix que el bàndol rus havia dipositat una reserva d'explosius dins de la presa amb la intenció de detonar-la si calia. Tanmateix, no es va donar cap ordre en aquest sentit, i les víctimes de les inundacions resultants són tant ucraïneses com russes. Altres escenaris són possibles. Només cal que una persona s'infiltri amb èxit a la presa per col·locar un detonador al lloc correcte i detonar la reserva d'explosius utilitzant un simple telèfon mòbil des de fora. I aquesta possibilitat em sembla encara més factible tenint en compte que el bàndol rus està lluny d'estar unificat, ja que han sorgit grups d'insurgents russos oposats al president Putin a la regió de Belgorod. Els combatents de la resistència van aconseguir llançar dos drons contra la cúpula del Kremlin de Moscou, però d'altra banda, els partidaris extremistes del govern també podrien estar darrere d'aquesta iniciativa; tot és possible. El desordre regna al camp rus a causa dels repetits fracassos militars i del lideratge del camp ucraïnès basat únicament en la precisió de les armes proporcionades per Occident. Rússia està pagant actualment el preu de la seva manca de preparació per a la guerra i l'absència d'armes convencionals d'alta tecnologia que posseeix el camp occidental. Durant gairebé vint anys de poder continu, Vladímir Putin ha intentat prioritzar el desenvolupament d'armes nuclears i coets de llançament hipersònics. Els russos són imbatibles i no tenen rival en aquest sentit. Però l'operació especial llançada contra Ucraïna requereix principalment aquestes armes convencionals ultraprecises, que Rússia no posseeix. Per tant, Rússia es veu obligada actualment a resistir tant com pugui per evitar perdre els territoris presos a Ucraïna des del 2022. La manca de preparació de Rússia és similar a la de l'exèrcit francès el 1940. També es creia capaç de derrotar l'Alemanya nazi com ho havia fet el 1918. Però Adolf Hitler havia avançat el seu equipament militar, i els poderosos tancs alemanys van aixafar els petits tancs que equipaven l'exèrcit francès, i França, al seu torn, va haver d'inclinar-se i acceptar les condicions humiliants de l'armistici imposat per Alemanya.

Torno a l'explosió d'aquesta presa, perquè tinc al cap la idea que el Déu Creador està enviant un missatge a la humanitat a través d'aquesta acció. Anuncia la destrucció de les obres humanes que han atacat l'ordre natural de la vida a la Terra. Les preses es van construir per produir electricitat hidràulica per satisfer les necessitats tècniques de la vida moderna. Però la primera víctima d'aquesta construcció humana va ser el riu mateix. I sóc particularment sensible al tema, perquè visc a Valence sur Rhône, i puc testificar que, víctima de nombroses preses que trenquen el seu flux i en frenen el flux, aquest riu que vaig conèixer en la meua joventut, impetuós, pur i transparent, presenta avui l'aspecte d'una gran i extensa zona d'aigües turbulentes i insalubres. Sis anys abans del gran judici diví, és hora que els humans s'adonin del mal que han fet a la terra, al mar, als rius i

rierols. En el desenvolupament de la futura agressió russa contra l'Europa Occidental, inclosa França, és probable que les preses construïdes als rius siguin destruïdes pels bombardejos. El Roine reprendrà així la seva lliure expansió i el seu flux d'aigües tumultuoses. I en la seva perfecta justícia, Déu utilitzarà aquesta natura malmesa per les preses per maleir els éssers humans que la van destruir. La immensa inundació causada pel Dnièper va ofegar éssers humans i multitud d'animals, els cossos dels quals es podriran i es convertiran en les causes de transmissió de terribles malalties infeccioses que infectaran la regió i s'estendrà per la terra a altres països; això afavorit per la calor de l'estiu.

L'home descobrirà que l'aigua és el millor per a ell, però que també es pot convertir en el seu pitjor i més mortal enemic. Aquest flagell natural va ser produït artificialment pels éssers humans en la seva lluita frenètica contra la vida natural. Des de fa diversos anys, la humanitat està preocupada per l'escalfament global observat. Ignora que, per decisió pròpia, Déu ha intensificat la calor irradiada pel sol, sense que l'home en sigui responsable. Però precisament aquest flagell porta l'home a acusar-se de faltes reals comeses contra la natura creada per Déu. I fins i tot si no produeix l'escalfament global, li és útil adonar-se del mal que està cometent contra la vida natural. I us recordo aquí que, encara que només sigui a través de 2.100 proves nuclears realitzades des del 1945, ha contribuït a escalfar l'atmosfera terrestre. A més, cada coet llançat per posar un satèl·lit en òrbita crea un forat a la capa d'ozó, que protegeix la Terra dels raigs solars ultraviolats. La trajectòria ardent dels coets de llançament perfora aquesta capa d'ozó, que es converteix en un sedàs, permetent que cada cop més raigs ultraviolats arribin a la superfície terrestre. La llum del sol ja s'està convertint en foc, cremant parcialment la Terra i els seus habitants.

Així doncs, la destrucció de la presa de Kakhovka revela la decisió de Déu de restaurar l'ordre natural del riu Dnièper. Controlat i domesticat durant molt de temps pels homes que van construir un embassament de 28 milions de metres cúbics al seu voltant, el seu cabal s'ha intensificat sobtadament i aviat tornarà, amb plena llibertat, al seu curs original. Avui, es prepara per venjar els llargs anys del seu captiveri. Des d'un punt de vista estratègic militar, aquesta inundació arriba en un moment oportú per als russos, ja que evitarà atacs ucraïnesos en aquesta zona inundada.

Als televisors, sorpresos, els periodistes i els seus convidats comencen a adonar-se de com la guerra lliurada per Rússia contra Ucraïna ha aconseguit transformar, en poc temps, tota la situació internacional global. Encara només estan al començament del seu descobriment i encara tenen el pitjor per descobrir en un futur proper. Presagiant la propera guerra nuclear, el risc nuclear ja es fa evident pel que fa a la central nuclear més gran del continent europeu: la de Zaporijí, que alberga sis forns atòmics. Actualment tancada, les cambres de combustió s'han de refredar amb enormes quantitats d'aigua, anteriorment subministrades pel Dnièper. Des que va esclatar la presa, l'aigua de refrigeració s'ha extret d'una conca d'emergència dissenyada per a aquest propòsit. Però si el nivell de l'aigua esdevé insuficient, la central podria convertir-se en un nou "Txernòbil", sis vegades més gran i més devastador. Aquestes cadenes d'accions mortals constitueixen la prova que el gran Déu Creador ha començat a alliberar

els " **quatre àngels** " demoníacs d'Apocalipsi 7:3 i 9:15. Ara estan autoritzats per Déu a " **fer mal a la terra, al mar, als arbres** " i a les aigües. No és fàcil per a Déu, i encara menys per als dimonis i el diable, obligar els homes a desencadenar un enfrontament bèl·lic mortal que no volen. La situació de pau establerta des de fa temps convenia a tots els pobles perquè afavoria el comerç i l'enriquiment dels més rics d'entre ells. Basant-se únicament en la seva intel·ligència humana, els humans sempre han pensat que les armes nuclears només eren un element dissuasiu, perquè ningú seria tan ximple com per utilitzar-les. Tanmateix, aquesta bogeria existeix i es desenvolupa tan bon punt Déu ho vol. En el seu comportament irreligiós, van ignorar aquesta possibilitat, i durant els darrers sis anys complets de vida col·lectiva que ens queden per davant, descobriran i patiran totes les formes destructives mortals que temien.

A Apocalipsi 11:18, trobem aquest versicle que presenta el programa establert per Déu per als nostres darrers set anys de vida a la terra actual de pecat: " **Les nacions es van enfurir , i ha arribat la teva ira , i ha arribat el moment de jutjar els morts, i de recompensar els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, petits i grans , i de destruir els qui destrueixen la terra** ". Déu ens presenta en ordre cronològic successivament:

1a acció : **les nacions estaven indignades** : la Tercera Guerra Mundial o " **sisena trompeta** " d'Apocalipsi 9:13 va començar a Ucraïna el 24 de febrer de 2022, és a dir, al començament del veritable dotzè mes de l'any solar diví.

2a acció: **ha arribat la teva ira** : el temps de les " **set últimes plagues de la ira de Déu** "; tema d'Apocalipsi 16 que es compleix durant els darrers 6 mesos de l'any 2029 ·

3a acció: **ha arribat** ^{el moment de jutjar els morts, de recompensar els teus servents els profetes, els sants i els qui temen el teu nom, els petits i els grans} : amb el retorn gloriós de Jesucrist, els adventistes fidels i altres persones redimides de la història terrenal són transmutades o ressuscitades i conduïdes al regne celestial de Déu, on durant el gran dissabte de " **mil anys** ", jutjaran els morts rebels. Aquest judici **celestial** es revela a Apocalipsi 4:4 mitjançant la imatge dels " **24 trons** ", que rep la seva explicació a Apocalipsi 20:4: "... **I vaig veure trons; i als qui s'hi asseguen se'ls va donar el poder de jutjar** ..." Els " **mil anys** " comencen el dia de primavera del 2030, és a dir, el 20 de març del 2030.

4a acció: ^{destruir} **els qui destrueixen la terra** : Déu fa clarament aquesta acusació contra els humans rebels i els àngels celestials rebels. Junts, sota el domini del diable, Satanàs, van **destruir la terra** , a través de la química i el fals progrés tecnològic. La ciència ha permès crear molècules artificials de materials nocius indestructibles com el tefló, que és molt pràctic i encara més seductor; l'amiant, també molt útil i apreciat en el seu temps. Però aquests són només dos exemples entre innombrables altres com els pesticides, els fertilitzants fets d'amoníac, la producció dels quals a Ucraïna es reduirà sobtadament molt a causa de les inundacions causades per la presa parcialment destruïda del Dnièper. En ordre cronològic, l'acció de destruir " **els qui destrueixen la terra** " s'acompleix amb el " **judici final** " i la " **segona mort** " donada al " **llac de foc** ", temes tractats a Apocalipsi 20:7 a 15: " **I quan s'acabin els mil anys , Satanàs serà alliberat de la seva presó i sortirà a enganyar les nacions que hi ha als quatre racons de la**

terra, Gog i Magog, per reunir-los per a la guerra; el nombre dels quals és **com la sorra del mar** ..." Trobem en aquest últim versicle la segona resurrecció, en què els rebels morts ressusciten segons l'anunci del versicle 5: " **La resta dels morts no van tornar a la vida fins que s'acabessin els mil anys** ". Apocalipsi 12:17 (o 18) ja citava aquesta multitud rebel dominada per Satanàs amb l'expressió " **sorra del mar** ". » : « *I ell (el drac) es va aturar sobre la sorra del mar .* »

L'escena del " *judici final* " tanca 7.000 anys d'història del pecat terrenal, i el primer dia de la primavera de l'any 3030, Déu crea " *els nous cels i la nova terra* " transfigurant la nostra terra actual, contaminada pel pecat, els verins químics i la mort. Per al " *judici final* ", aquesta terra pren l'aspecte d'un " *llac de foc i sofre* " que crema i aniquila definitivament els éssers més rebels de la història en un temps proporcional a la seva culpa, definit pel judici pronunciat pels sants redimits. Però aquest temps no és de cap manera " *etern* ". El que és " *etern* " és només la conseqüència, o l'efecte, d'aquesta eliminació, que és definitiva i, per tant, " *eterna* ".

« *Cada dia té prou problemes* », va dir Jesucrist a la terra. El dolor infligit aquest dijous 8 de juny a les 9:45 del matí a Annecy és un model en el seu tipus. Prop del llac d'aquest nom, en un parc, un lloc dedicat al joc infantil, un home siríà de 31 anys va atacar i apunyalat sis persones, entre elles quatre nens d'entre 22 mesos i 3 anys, alguns dels quals van ser colpejats als seus cotxets. El pronòstic de supervivència era de risc per a quatre persones, però tots sis estan ara fora de perill. Després de la detenció de l'individu, vam saber que vivia a Suècia des del 2013 i que havia sol·licitat asil a França el 2022, que li va ser denegat perquè s'havia presentat una sol·licitud paral·lela a Suècia prèviament. Es va casar amb una dona sueca i va donar a llum una filla que ara té 13 anys. Després es va divorciar i així es va presentar a França el 2022. I aquí el detall és important, aquest home es fa anomenar cristià oriental. No és musulmà, sinó un cristià oriental que brandava la creu que porta al coll després d'apunyalat els nens de la plaça; tot cridant: "En el nom de Jesucrist". Aquest fet en particular dona diverses lliçons. La principal, em sembla, és la confirmació de la maledicció que recau sobre la fe cristiana tradicional, oriental i occidental. La segona és una condemna de l'Occident falsament cristià per part de l'Orient cristià o musulmà. La tercera és la conseqüència del sedàs d'Europa que permet a un estranger bloquejat per un país entrar a l'espai Schengen europeu i, per tant, entrar legalment, lliurement, al país que li va tancar la porta. La quarta lliçó és una observació de la impotència de les autoritats polítiques. Un cop més, davant d'aquest tipus d'acció dramàtica, noto la por, el pànic i la consternació que acompanyen totes aquestes tragèdies, sense poder, però, evitar-les. Completament inútil, però en un intent de tranquil·litzar enganyosament la gent, els ministres viatgen, la policia es mobilitza; en resum, una gesticulació enorme per a res, perquè en realitat no hi ha cap o poca possibilitat que un esdeveniment així torni a passar en un futur immediat. A més, després d'aquest tipus de tragèdia, només caldria fer dues preguntes als polítics: Quants individus de la mateixa mena, capaços de repetir aquest tipus d'acció, ha acollit Europa, encara acollirà i ja té en reserva? I la segona és: Quan es produirà la propera tragèdia i la propera consternació? La babelització de la societat

occidental produeix el seu fruit amarg d'inseguretat total, però els bancs europeus i occidentals estan satisfets.

L'atac contra els nens rebel·la tothom, pobles i mitjans de comunicació. Però, coneixent la maledicció divina que colpeja Europa i França en particular, no em sorprèn, perquè aquest tipus de coses ja han passat per ordre de Déu, segons el testimoni de la Bíblia. Llegim a Lev. 26:22: " **Enviaré bèsties salvatges contra vosaltres, que us robaran els vostres fills , i destruiran el vostre bestiar, i us reduiran a un petit nombre; i els vostres camins seran desolats** ". Això va passar històricament en temps del profeta Elies, segons 2 Reis 2:23-24: " **Pujà d'allà a Betel; i mentre pujava, van sortir nois petits de la ciutat i se'n burlaven. Li deien: 'Puja, calb! Puja, calb!' Es va girar per mirar-los i els va maleir en nom de YaHWéH. Aleshores dos óssos van sortir del bosc i van esquinçar quaranta-dos d'aquests nens.** » L'últim exemple fa referència a la destrucció nacional final d'Israel, que és d'interès per a l'antic pacte, com a acció paral·lela de la nostra " **sisena trompeta** ", és a dir, la nostra actual Tercera Guerra Mundial, parcialment iniciada. L'acció es cita a Ezequiel 9:6: " **Mateu i destruiu els vells, els joves, les verges, els nens i les dones; però no us acosteu a ningú que tingui la marca; i comenceu pel meu santuari** ". Van començar pels ancians que eren davant de la casa.

Aquesta experiència a Annecy revela dues concepcions de la fe cristiana. A Occident, és humanista i debilitada. En canvi, a Orient, la fe cristiana es posa a prova per la seva confrontació amb fanàtics musulmans, en particular, per a un cristià sirí, les persecucions assassines practicades pel califat islamista conegut com a DAESH. La posició d'Europa, que va permetre que el cristianisme oriental fos massacrada per perseguidors musulmans, ha generat ressentiment contra aquesta Europa cobdiciosa i insolidària. Déu, per tant, té a la seva disposició homes cristians o musulmans moguts per un gran odi contra els pobles europeus i americans. Aquestes persones constitueixen una falange terrorista desorganitzada, però disponible a voluntat perquè Déu colpegi l'Occident maleït. Això és degut a que l'odi és sentit individualment pels pobles orientals. El cristianisme oriental és doctrinalment només a imatge dels seus mestres originalment occidentals, és a dir, tan imperfectes i pecaminosos com ells. La fe oriental ha conservat totes les normes paganes adoptades a Occident a l'Imperi Romà des del 313. Aquest cristianisme doctrinalment imperfecte no pot, per tant, donar els fruits de la gentilesa, el pacifisme i la justícia dels veritables elegits de Jesucrist, als quals justifica i reconeix. A més, després de la indiferència mostrada per l'Occident cristià davant el seu sofriment i la seva destrucció, l'enorme compromís financer i militar actual amb Ucraïna reforça el ressentiment dels cristians orientals contra els països occidentals, fins al punt d'inspirar-los un odi assassí. I el cas de l'atac amb ganivet a nens a Annecy confirma aquest estat d'ànim odiós i venjatiu de l'agressor cristià sirí.

En aquest cas, com en el del noi de 16 anys que va matar el seu professor, els testimonis els donen els atacants. El jove havia dit que havia sentit una veu que li ordenava que matés aquesta dona; i aquí, el sirí afirma actuar "en nom de Jesucrist". I el més sorprenent és que tots dos personatges diuen la veritat, però la societat incrèdula i incrèdula no es pot beneficiar d'aquesta informació, que seria

tan important que compreguéssim. Els veritables servents de Jesucrist, als quals afirmo pertànyer, al contrari, s'interessen per aquests testimonis en què només trobo confirmacions de la situació revelada, principalment, a les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. Es confirma així la maledicció del cristianisme occidental i oriental corrupte i apòstata. I aquest cristianisme apòstata esdevé el blanc de la ira del gentil i amorós Jesucrist perquè ell també és el Déu totpoderós, el Creador, que castiga i colpeja amb la mort els infidels, els incrèduls i els incrèduls, en els seus dos pactes històrics successius.

Aquell mateix dia, dijous 8 de juny, es va confirmar i llançar oficialment l'ofensiva d'Ucraïna. El futur proper ens dirà com es desenvoluparan les coses en aquest enfrontament entre Ucraïna i Rússia. Però ja, des d'aquest primer dia, observo que Rússia no ha après les amargues lliçons que els drons ucraïnesos li van ensenyar destruint les columnes dels seus tancs. Finalment guanyarà, però a quin cost! No importa, ja que a Dan. 11:45, Déu ja ha revelat la seva destrucció final pels EUA. Però abans de desaparèixer, haurà aixafat i devastat l'" **arrogant** " Europa catòlica de les " **deu banyes** ", el veritable objectiu de la ira del Déu de la veritat.

A l'últim moment, aquest dijous 15 de juny de 2023, he sabut que Kíev s'enfronta a un exèrcit rus transformat. Segons les seves experiències passades, Rússia avança lentament, però un cop ha començat, res no la pot aturar . Per entendre completament què està passant en la guerra actual, hem de saber que Déu té un compte per ajustar amb Rússia. Perquè a Ezequiel 38:3, li diu a Ezequiel, el seu profeta, sobre ell: " *Diràs: Així diu el Senyor Yahweh: Heus aquí, **estic contra tu** , Gog, príncep de Rosh, Mehech i Tubal!* ". Podem endevinar en els seus noms les paraules: Rus, Moscou i Tobolsk. El rancor de Déu és tenaç i la primera causa d'aquest rancor es remunta a l'antiguitat. Déu retreu a aquestes ciutats de Rússia per haver comerciat amb Tir, l'enemiga del seu poble Israel, segons Ezequiel. 27:13-14: " ***Javan, Tubal i Mèxec comerciaven amb tu** ; donaven esclaus i atuells de bronze a canvi de les teves mercaderies. Els de la casa de **Togarma** abastien els teus mercats amb cavalls, genets i mules* ". L'actual " **Togarma** " es troba a l'extrem occidental de la Xina, prop de la frontera amb el Kazakhstan, i s'anomena Yining. Aquests antics rancors divins no ens haurien de fer oblidar les causes dels més recents. Perquè Rússia va experimentar, a l'octubre de 1917, la seva revolució nacional i després de la França de 1793-1794, va entrar en un règim ateu nacional molt assassí. Aquí podeu veure que les accions dirigides per Déu segueixen aquesta lògica. Per posar fi al règim combinat de la monarquia i el papat romà, va instigar la Revolució Francesa i el seu ateisme destructiu. Per destruir la França dels últims set anys de vida a la terra, va cridar a l'actual Rússia ortodoxa. I per destruir Rússia, Déu la lliurarà al seu enemic ancestral, els Estats Units d'Amèrica. Amb el temps, els poders que s'enfronten entre ells esdevindran cada cop més grans. I finalment, els rebels de tota la terra s'enfrontaran al poder del " **Rei de reis i Senyor de senyors** ", Jesucrist en la forma glorificada de Déu.

FILL DE DÉU

Ho sento pel gènere femení que afirma ser de la MLF, però la Bíblia mai cita l'expressió "filles de Déu". I basant-me només en les seves afirmacions, també recordo als homes que han construït una hipotètica aparició a la terra, que aquesta mateixa Bíblia revela que vam ser creats per l'únic Déu que és invisible, altrament no seria Déu, per a la nostra espècie humana terrestre.

Va ser al voltant de 2500 anys després del pecat d'Adam, o al voltant de 1500 anys abans de la nostra era, que Déu va revelar a Moisès la seva història del Gènesi, que testimonia els nostres orígens. Moisès i el seu poble eren d'una mida similar a la nostra, per això, a Gènesi 6:4, Déu afegeix aquesta aclariment: " *Els gegants eren a la terra en aquells dies, després que els **fills de Déu** s'unissin a les **filles dels homes** , i aquestes els van donar fills: aquests són els poderosos que van ser famosos en l'antiguitat* ". En aquest aspecte, aquest versicle sembla dir que els gegants es van obtenir mitjançant l'aparellament dels " *fills de Déu i les filles dels homes* ". Però en aquesta traducció de L. Segond, els termes " **i també** ", col·locats abans de " *després dels fills de Déu...* ", estan ben citats i presentats a la versió de JNDarby on llegim: " *Els gegants eren a la terra en aquells dies, **i també** després que els fills de Déu s'unissin a les filles dels homes i els donessin fills: aquests eren els homes poderosos d'antany, homes de renom*". Amb aquesta precisió " **i també** ", el significat del vers canvia completament i esdevé més lògic i comprensible. De fet, Déu revela a Moisès que des del seu origen en Adam, l'home era d'una gran mida gegantina i que l'apostasia generalitzada a través de matrimonis que unien "homes" fidels de la línia de Set anomenats aquí " **fills de Déu** " a "filles" dels descendents rebels de Caïn anomenades " **filles dels homes** " no tenia cap conseqüència per justificar el canvi de mida humana; era gegantina abans d'aquestes unions nocives i va romandre gegantina després d'elles. Entenem que aquesta característica gegantina va ser preservada per la humanitat fins al temps del diluvi i durant un temps després, ja que els gegants encara poblaven Canaan, quan els hebreus se'n van apoderar, quan Déu els la va donar cap al 1460 aC, és a dir després dels "40 anys" de l'estada al desert del poble hebreu, l'Israel carnal de Déu.

En el vers citat, Déu testimonia la responsabilitat que va donar a l'home, a qui va crear abans que la dona es formés dels seus ossos i la seva carn. És a ell a qui li imputa la culpa de deixar-se seduir per les dones del llinatge rebel. I tenim en aquesta experiència l'explicació de la prohibició de casar-se amb dones estrangeres, que imposa a Israel. Aquest poble respectarà aquesta prohibició fins al moment de la seva apostasia final i generalitzada que els porta al captiveri a Babilònia entre el 605 i el 586.

Després d'aquests dos casos d'unions prohibides per Déu, aquest missatge fa referència a la fe cristiana protestant que Déu adverteix contra la seva futura unió amb l'Església Catòlica Romana; això, citant la doctrina de Balaam, a Apocalipsi 2:14: " *Però tinc algunes coses contra tu, perquè tens allà els qui mantenen la doctrina de Balaam, que va ensenyar a Balac a posar una pedra d'ensopegament davant dels fills d'Israel, perquè mengessin coses sacrificades als ídols i cometessin fornicació* ". La pedra d'ensopegament d'aquest versicle designava la unió prohibida, ja que va ser revelant a Balac aquest secret de la

benedicció o la maledicció d'Israel, que va fer que fos maleït per Déu. Això, enviant " *les filles* " del seu poble a seduir " *els homes* " d'Israel. Amb aquest missatge, Déu denuncia la presència de persones " *hipòcrites* " en la fe protestant, des de la seva creació oficial adjunta a la data de 1517; la data en què el monjo mestre Martí Luter va denunciar la naturalesa diabòlica del catolicisme romà papal. Jutjat i rebutjat definitivament després de les proves de fe de 1843 i 1844, el protestantisme " *hipòcrita* " va acollir l'adventisme " *hipòcrita* " el 1994, i aliats amb la fe catòlica, tots aquests falsos cristians " *hipòcrites* " formaran junts el 2029 " *la bèstia que sorgeix de la terra* ", que reproduirà el model o " *la imatge de la primera bèstia que va sorgir del mar* " i que designava la religió catòlica romana papal. Reproduir " *la seva imatge* " consisteix a reproduir les seves obres intolerants i persecutòries.

L'evidència històrica ja ha confirmat la possibilitat de la unió del protestantisme amb el catolicisme a través del comportament cruel del seu famós representant ginebrí, Joan Calví. Aquest "protestant" sentia un odi assassí contra un competidor molt més " *intel·ligent* " que ell en matèria espiritual, el doctor Miquel Servet. A través de cartes adreçades a la Inquisició, va intentar lliurar-lo a la ira catòlica, però va acabar fent-lo executar ell mateix, quan l'home imprudent va assumir el risc d'aventurar-se en sòl ginebrí. Miquel Servet tenia una comprensió espiritual molt avançada; ja denunciava l'absurditat del dogma de la Trinitat tal com l'interpreten el catolicisme i el protestantisme calvinista, és a dir, tres persones divines associades, el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, mentre que aquests són només tres papers successius del mateix esperit únic del Déu vivent, el nostre Creador, per tant, el nostre Pare diví.

Aquest tema del "Pare" em porta a assenyalar que aquest terme "Pare" només s'ha utilitzat per a Déu des que Jesucrist va venir a revelar-lo als homes amb aquest terme. De fet, la paraula "Pare" no s'utilitzava per designar Déu a l'antic testament, on va romandre com el poderós i formidable Déu "Yahweh". Tanmateix, a partir d'aquesta història citada a Gènesi 6:4, Déu presenta la línia fidel de Set sota el nom de " *fill de Déu* ". Ara bé, no hi ha fills sense que tinguin un pare. Per tant, aquest missatge va ser ignorat fins a l'època de Jesucrist, que va revelar als homes tota la naturalesa amorosa de Déu i la seva característica com a Pare de tota la humanitat creada després dels àngels celestials. Al llarg de l'antic testament, Déu estava frustrat per no ser anomenat "Pare" per les seves criatures humanes. Però la seva expectativa estava dirigida cap al temps del nou testament, com demostra aquest text d'Isaïes 9:6: " *Per a un nen ens va néixer un fill ens és donat , i el govern serà sobre la seva espatlla ; i el seu nom serà Meravellós , Conseller , Déu poderós , Pare etern , Príncep de la Pau* ". Veiem com en aquest versicle, Déu es defineix a si mateix com a " *Fill i Pare etern* ". Per entendre bé aquest versicle, hem de tenir en compte que qui parla és l'home jueu, l'israelita, anomenat Isaïes. El nom personal " *nosaltres* " designa el poble d'Israel i, a través d'ells, només, els escollits que són redimits per la sang de Jesucrist i estan escampats entre els pobles estesos per tota la terra. Darrere d'aquest " *nosaltres* " trobem pecadors humans que necessiten el perdó de Déu i l'obtenen només mitjançant la fe i l'obediència construïdes sobre el ministeri redemptor i salvador de Jesucrist.

Aquest vers és extraordinàriament ric, ja que situa el "**domini**" de Crist **sobre la seva espatlla**; just on el pes del seu "patibulum" el portava, fent-lo caure, tan debilitat estava per la tortura romana que va patir abans de la seva crucifixió. Aleshores, Déu profetitza què representarà Jesucrist per als seus elegits. Primer, el reconeixeran com a "**Admirable**" i l'admiraran. Segon, el faran el seu "**Conseller**". Tercer, reconeixeran la seva naturalesa com a "**Déu Totpoderós**", com ho testificaran els seus miracles. Quart, reconeixeran en ell el títol de "**Pare Etern**", que ell mateix va revelar i confirmar al seu apòstol Felip a Joan 14:9-11: "*Jesús li diu: 'Fa tant de temps que sóc amb vosaltres, i no em coneixeu, Felip? Qui m'ha vist ha vist el Pare; com pots dir: 'Mostra'ns el Pare?''*" **No creus que jo estic en el Pare i el Pare en mi? Les paraules que us dic, no les dic per mi mateix; però el Pare que habita en mi, ell fa les obres. Creieu-me que jo estic en el Pare, i el Pare en mi; almenys creieu per les obres.** I en cinquè lloc, el coneixeran com aquell que, com a "**Príncep de la Pau**", va venir a reconciliar-los amb Déu, del qual havien estat separats pels seus pecats. Aquests cinc termes, doncs, van profetitzar l'estàndard de fe dels veritables escollits redimits per Jesucrist.

Al seu torn, Isaïes 9:7 que segueix, ens diu: "*Per **augmentar l'imperi** i la pau sense fi, sobre el tron de David i sobre el seu regne, per establir-lo i mantenir-lo amb justícia i rectitud des d'ara i per sempre: això farà el zel de YaHWéH dels exèrcits*". Aquestes paraules només podien enganyar l'esperança dels jueus que veien en aquest terme "**imperi**" només l'"**augment**" del poder de la seva nació Israel. I aquest text s'afegeix al d'Isaïes 61:2 on Déu profetitza, dient: "*... per proclamar l'any de la gràcia de YaHWéH, i el dia de la venjança del nostre Déu; per consolar tots els qui ploren*". Aquests dos textos expliquen la il·lusió enganyosa dels jueus que veien en el Messies esperat, aquell que elevaria la glòria nacional d'Israel destruint els seus enemics que eren en l'època de Crist, els ocupants, els romans. Però, ai las seves, el pla de Déu era únicament espiritual i només veurien el seu compliment amb el gloriós retorn de Jesucrist, perquè el temps entre la seva mort expiatòria i el seu retorn en glòria encara és un temps de selecció dels elegits. Fixeu-vos en l'última paraula d'aquest versicle: "**exèrcit**". Aquest terme també era enganyós perquè els jueus podien interpretar-lo com una insurrecció liderada pel Messies contra els romans. Però en realitat, suggereix la situació d'una batalla que Jahvé haurà de liderar contra els rebels terrenals i celestials per salvar els seus últims elegits redimits per la sang de Jesucrist. A Apocalipsi 16:16, aquesta batalla s'anomena "**Armagedon**". Aquesta batalla té un motiu, una causa espiritual, però les seves conseqüències també són físicament mortals. Déu lluita amb les seves armes divines i els seus enemics terrenals només tenen les seves armes terrenals a la seva disposició. Per tant, la lluita dels rebels està perduda per endavant i Déu ja ha profetitzat la seva futura victòria a Apocalipsi 17:14: "**Faran guerra contra l'Anyell, i l'Anyell els vencerà, perquè és Senyor de senyors i Rei de reis, i els qui són amb ell, els cridats, els escollits i els fidels, també els venceran**".

batalla d'"**Armagedon**" enfrontarà per última vegada, després del final del temps de gràcia, els "**fills de Déu**" contra els "fills dels homes" del campament rebel caigut.

En la seva exemplar oració reial, Jesús diu a Mateu 6:9-13:

Versicle 9: “ Vosaltres, doncs, heu de pregar així: *Pare nostre que esteu al cel, sigui santificat el vostre nom ;* » Ja destaca la necessitat de considerar Déu com el nostre veritable i únic « *Pare celestial* ». Això és una cosa que només « *els seus fills* » poden fer amb la condició de considerar el seu nom com a « **santificat** »; la qual cosa implica tenir-lo mentalment per sobre de tots els altres éssers vius perquè és perfectament sant i l'únic que encarna la perfecció de la santedat. Aquesta condició ja exclou els cristians que Déu designa com a rebels; catòlics i ortodoxos des de sempre, protestants des de 1843 i 1844, i els adventistes « **vomits** » **des de 1994**.

El nom de Déu no només s'expressa amb les quatre lletres hebrees que el designen a la Bíblia, YHWH, que transcriu com YaHWéH. Apocalipsi 2:17 dóna el veritable significat: " Qui tingui orelles, que escolti el que l'Esperit diu a les esglésies: Al qui venci, li donaré del manà amagat i li donaré una pedra blanca, i a la pedra **un nom nou** escrit , que ningú coneix, excepte el qui el rep ". En aquest vers, la paraula " **nom** " » designa un estat o naturalesa diferent per a l'home redimit reconegut i salvat per Jesucrist. Obtingut després de la victòria, aquest « **nou nom** » designa la naturalesa celestial del redimit que ha entrat a la vida eterna, portador de la immortalitat. A més, el nom de Déu designa tot allò que Déu representa, en força, poder, glòria, autoritat, judici i sentiments. Totes aquestes són coses que els veritablement escollits han de « *saber* » per complir la condició formulada per Jesús quan diu, a Joan 17:3: « *I aquesta és la vida eterna: que et coneguin a tu, l'únic Déu veritable, i a qui has enviat, Jesucrist* ». Així, en la seva mateixa pregària, l'home es justifica o es condemna a si mateix, segons si té aquest coneixement del Déu veritable o no. I se suposa que ningú s'ha d'equivocar, perquè aquest coneixement o la seva absència es revela en obres practicades religiosament pel qui resa. O bé la seva pràctica està d'acord amb el requisit de Déu per al seu temps, o no ho està, i « **la seva pregària** » esdevé una « **abominació** » com Prov. 28:9 ensenya: " *Si algú aparta l'orella per no escoltar la llei, fins i tot la seva pregària és una abominació* ". En el nostre temps, aquesta " **abominació** " es practica, oficialment i públicament, cada "diumenge" per multitud de falsos cristians, enganyats i falsament ensenyats, reunits per adorar el veritable Déu. Ai d'ells, Déu convida els qui li pertanyen només el setè dia que ha santificat al descans del dissabte, el dissabte i no el primer dia del diumenge. Per tant, no és difícil entendre que el culte del primer dia només honra el diable que presideix aquestes assemblees.

En la seva pregària reial, Jesús diu al versicle 10: " *Vingui el teu regne; faci's la teva voluntat a la terra com es fa al cel* ". Per desitjar que el regne de Déu s'imposi a la terra, cal aprovar ja les seves normes divines i no transgredir-les. Perquè aquí, de nou, la voluntat de Déu s'expressa clarament a la Bíblia i als seus textos profètics, i aquells que afirmen ignorar les normes de la seva voluntat seran, el dia del judici, confosos i condemnats. Aquest versicle només té sentit si un veritable escollit santificat i reconegut per Déu en Jesucrist diu aquestes paraules.

Jesús diu llavors al versicle 11: " **Doneu-nos avui el nostre pa de cada dia** ". A la terra, multitud de persones mengen només cada dos o cada tres dies. Aquesta ració diària és, per tant, un privilegi donat per Déu, però quants al món

reconeixen que el seu aliment és donat per Déu entre tots els que mengen? Molt pocs, i cada cop menys. A més, aquest pa de cada dia pressuposa un altre aliment espiritual que només Déu pot donar, a diferència de l'aliment del cos. És per això que als qui demanen aquest "**pa de cada dia**", Jesús torna a dir a Mateu 4:4: "...Està escrit: **L'home no viurà només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu**". Els escollits ho saben i ho fan. Però els humans sense Déu, pobres o rics, pensen que només ells tenen la capacitat de trobar i prendre aliment per als seus cossos, conscients que la seva supervivència en depèn. Però l'aliment espiritual és la menor de les seves preocupacions. Fa molt de temps que en prescindeixen i pensen que en poden prescindir encara més temps. Potser només una fam mundial podria treure'ls de la seva il·lusió, i fins i tot el 2023, pocs qüestionarien la seva decisió.

Aleshores Jesús diu al versicle 12: "*Perdoneu-nos les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens han ofès*". De nou, quants cristians són capaços de perdonar les ofenses que pateixen? Perquè Déu no es conforma amb les paraules i controla els pensaments dels homes i sap si un home perdona realment o no darrere d'un perdó oficial enganyós. Aquesta capacitat de perdonar el mal que se'ls ha fet encara està estrictament reservada als elegits. I la cosa s'explica fàcilment. Per poder perdonar d'aquesta manera, l'esperit de la víctima ha de menysprear l'acció malvada i el seu autor i això només és possible si tota la seva ànima ha estat guanyada i ocupada per l'Esperit de Crist. En aquesta alçada d'esperit, tota la maldat terrenal es devalua i el perdó continua sent una mera formalitat que no costa res als elegits que perdonen. Ho pot fer encara més perquè és conscient que ell mateix s'ha beneficiat del perdó del Déu vivent, en nom de la sang vessada per Jesucrist.

Finalment, el versicle 13 conclou l'oració de Jesús: "*No ens deixis caure en la temptació, sinó deslliura'ns del mal. Perquè teu és el regne, el poder i la glòria per sempre. Amén!*". Els qui pregunten d'aquesta manera han de ser conscients dels atacs del diable i els seus dimonis celestials i terrenals. Per tant, cal seguir sent un escollit que roman atent als avisos contra el diable. Jesús ho va fer, i els seus veritables apòstols i deixebles també ho fan. Recordo com a Mateu 24:4, Jesús adverteix els seus escollits, dient: "**Compte que ningú no us enganyi!**". El final del versicle és: "**Perquè teu és el regne, el poder i la glòria per sempre. Amén!**". Què significa aquesta afirmació, que és completament menyspreada i contradita per les falses religions cristianes? Simplement significa per a ells que la seva transgressió i pecat són anotats i registrats en la memòria il·limitada del gran jutge, el Déu Creador, el Totpoderós. I que el dia del judici final, la llista de tots els seus pecats se'ls presentarà individualment. I en un estat de confusió inexpressible, aprendran que el veredict de els jutges, els escollits redimits per Jesucrist, els condemna a perir en el foc de la "**segona mort**". Les mateixes paraules ho testifiquen; només els seus veritables "**fills**", cohereus amb Jesucrist, poden expressar i desitjar amb tot el seu cor que "**vingui el regne de Déu, amb poder i glòria, amb veritat!**"

Però ja, a la terra, fins al retorn imminent de Jesucrist, per als falsos cristians rebels, la seva separació de Déu els portarà a patir derrota rere derrota. Veuren col·lapsar tots els seus plans i esperances i patiran, després de la guerra i

altres plagues divines, després del final del temps de l'ofertament de la gràcia col·lectiva i individual, les terribles " **set últimes plagues de la ira de Déu** " segons Apocalipsi 16:1, i " **de la ira de l'Anyell** ", segons Apocalipsi 6:16: " **I deien a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos de la cara d'aquell que seu al tron i de la ira de l'Anyell** ".

La victòria final serà per a Déu i els seus " **fills** ", els seus fidels elegits que estimen els estàndards de la seva concepció de la vida ideal, perfectament feliç i harmoniosa en la veritable "llibertat, igualtat i fraternitat" divina.

És, doncs, en el títol de " **fill de Déu** " que vol servir i honrar la glòria del seu " **Pare** " que ara he de dir quelcom que pot semblar força lògic als més intel·ligents, però que no és entès per multitud d'éssers humans. Aquest missatge té com a tema **els canvis històrics de les normes divines i les seves conseqüències**.

Molts éssers humans es deixen distreure per les moltes coses que omplen les seves vides i aquestes persones no es preocupen per les coses espirituals. Però qui no s'interessa pel cel avui, potser ho farà demà o no. No tots els que van escoltar i van respondre a la crida de salvació de Jesucrist van respondre a la primera crida de Déu, i jo sóc un d'ells. Per tant, hem d'esperar que, cridades en el moment oportú, moltes criatures encara es giraran cap a Déu. El càstig de la " **sisena trompeta** ", que està prenent forma davant dels nostres ulls, pretén precisament, **com un avís final**, despertar la fe adormida, anestesiada per les preocupacions terrenals. Aleshores, què ha de descobrir aquell la fe del qual està desperta? Ha de comprendre que la vida i tot el que conté és obra de l'únic Déu, l'Esperit Creador. Va organitzar la salvació de l'ésser humà que havia caigut en el pecat, com caure en un parany, en diverses fases successives i, lògicament, aquestes diferents fases estan marcades per canvis i judicis. Tanmateix, el que molts semblen ignorar és que quan es produeix un canvi legítim per Déu en la religió, el nou canvi adoptat fa il·legítima la vella norma. La fraternitat promoguda per l'humanisme dominant del nostre Occident actual ha fet que les masses humanes siguin excessivament tolerants. Això fins al punt que, per no molestar ningú, acceptem imputar al Déu suprem la possibilitat de beneir totes les religions. Doncs no! Déu no s'adapta a les convencions religioses humanes i, al contrari, depèn de l'home adaptar-s'hi o acceptar la idea de no reclamar un futur etern al qual no té dret. Així doncs, he de deixar clar que quan Jesús va establir la nova aliança basada en l'ofrena de la seva sang vessada voluntàriament, els jueus de l'antiga aliança, que van rebutjar Crist i la seva ofrena, van ser lliurats al diable per Déu. A la terra, van continuar afirmant ser el Déu Creador, i la seva existència i religiositat van enganyar els homes espiritualment ignorants. Així, aquests primers " **fills de Déu** ", hereus d'Abraham, van ser els primers als quals es van aplicar les paraules de Jesús d'Apocalipsi 3:1, sobre els protestants en el seu missatge anomenat " **Sardis** ": " **Us penseu que sou vius i sou morts** ". De fet, el missatge que Jesús va dirigir als protestants de 1843 i 1844 es pot aplicar a totes les religions que van rebutjar per la seva negativa a conformar-se als seus nous estàndards i noves llums. No és fàcil per a un ésser humà condicionat per prejudicis basats en 1.260 anys de dominació cristiana papal catòlica romana alliberar-se d'aquests prejudicis. Els més amables ens diuen: "Estimat amic, vaig

néixer catòlic i moriré catòlic". Aquestes persones no són conscients que morir catòlic significa morir sense obtenir la vida eterna. Tanmateix, si volen romandre catòlics, és perquè creuen que la religió permet obtenir aquesta vida eterna de Déu. Els musulmans, així mateix, són zelosos de la seva religió i del seu profeta Mahoma perquè els promet que després de la mort els espera una vida eterna somiada. Per tant, és essencial que un ésser humà, que anhela l'eternitat a través del seu compromís religiós, sàpiga si la seva esperança està justificada o no. Els primers " **fills de Déu** " van desobeir les ordres de Déu i, com a resultat, es van ofegar a les aigües del diluvi juntament amb els fills i les " **filles dels homes** ". Els jueus havien volgut recordar a Jesús que no eren "fills il·legítims, ja que tenien Abraham com a pare". La resposta que Jesús els va donar també afecta tots els humans de la religió cristiana: " *Si fóssiu fills d'Abraham, faríeu les obres d'Abraham* " i els va dir clarament: " **el vostre pare és el diable** ". A Apocalipsi 2:9, Jesús confirma aquest mateix judici entre els anys 303 i 313: « *Conec la teva tribulació i pobresa (tot i que ets ric), i les calúmnies dels qui es diuen jueus i no ho són, sinó que són una sinagoga de Satanàs* ». I ho confirma de nou el 1873, a Apocalipsi 3:9: « *Mira, faré que els de la sinagoga de Satanàs siguin els que es diuen jueus i no ho són, sinó que menteixen; mira, els faré venir i adorar als teus peus, i saber que t'he estimat* ». Això demostra que si l'estàndard del judici de Déu canvia augmentant gradualment els seus requisits, després de 1260 anys de foscor religiosa, el caràcter definitiu del seu judici no canvia. L'antic estàndard és condemnat inexorablement pel rebuig del nou. I la lliçó extreta d'aquests exemples ens permet imputar a Déu aquestes paraules adaptades per a cada cas marcat pel canvi de l'estàndard diví requerit:

1843-1844: "Si fóssiu protestants, faríeu les obres dels protestants del segle XVI i els veritables no van agafar les armes per defensar les seves vides. Es van deixar portar al captiveri o a la mort."

1991-1994: «Si fossis un adventista del setè dia, faries les obres dels adventistes del setè dia de 1843, 1844 i 1873; l'anunci del retorn de Jesús a través de la profecia bíblica va despertar la seva alegria i un gran entusiasme.»

2020-2030

Des del 2020, ha començat una última espera del veritable retorn de Jesucrist. Aquesta vegada, va ser Jesús mateix qui va fixar la data dirigint la mirada d'aquests missatgers a la data històrica de la seva crucifixió i resurrecció, és a dir, el 3 d'abril de 30. Il·luminats pel paper profètic de la setmana de set dies, que és com set mil anys, aquells que va santificar per a aquesta obra, i que viuen avui, saben que des de la primavera del 2023 han entrat a l'última setmana d'anys que porta al final dels sis mil anys de la història del pecat terrenal.

Jesucrist torna a buscar només aquells que ha " **santificat** ". Per tant, és important entendre què és la veritable " **santificació** ", sobre la qual, inspirat per l'Esperit, Pau va declarar a Hebreus 12:14: " **Busqueu la pau amb tothom i la santedat, sense la qual ningú no veurà el Senyor** ". Ja que ens preparem per veure el Senyor, aquesta " **santificació** " és, doncs, vital i indispensable. Però què és la " **santificació** "? Això és el que no és: una mera afirmació humana o allò que els papes del catolicisme romà atribueixen a les persones canonitzades. La veritable " **santificació** " només pot ser identificada i atribuïda per Déu en el

mateix Jesucrist. Perquè aquest terme significa "separar", i l'únic ésser viu que jutja correcte separar els éssers humans és Déu i només Déu. Però per justificar la seva "**santificació**" d'un home o una dona, Déu basa el seu judici en les obres de la seva fe. I per definir quines haurien de ser aquestes obres, Déu presenta a la seva Bíblia els models històrics dels seus escollits. Ezequiel 14 cita tres noms: "**Noè, Daniel i Job**", especificant tres vegades, als versos 16, 18 i 20, "*no salvarien ni fills ni filles, sinó que ells sols salvarien les seves ànimes per la seva justícia*". Déu ho va dir, i ho podeu i ho heu de creure. Amb aquesta afirmació, contradiu i dissipa totes les falses concepcions de "**santificació**" i pinta un retrat compost dels escollits que pot i vol salvar per compartir la seva eternitat. Tots els missatges transmesos amb paraules o imatges clares, a les profecies de Daniel i l'Apocalipsi i altres textos de la Bíblia, tenen com a objectiu completar la construcció d'aquest retrat compost. La "**santificació**" dels seus últims escollits s'esmenta a Apocalipsi 3:7 en el missatge que va dirigir el 1873 als adventistes del setè dia "**santificats**" en amor fraternal; això és el que significa el nom simbòlic "**Filadèlfia**". Jesús comença dient a Joan: « *A l'àngel de l'església de Filadèlfia, escriu-li: Això diu el sant, el veritable, el que té la clau de David, el qui obre i ningú tanca, i el qui tanca i ningú obre* ». Aquestes paraules anuncien en imatge un canvi en l'estàndard de santedat que Déu exigeix. A la llum d'aquesta afirmació, veiem que només el Déu Sant pot « **santificar** » o no les seves criatures humanes i que no deixa aquest dret i poder a ningú més que a ell mateix. Com podem identificar els adventistes del setè dia en aquest missatge? Simplement basant-nos tant en el testimoni històric datat per Dan. 12:12, « *Beneït aquell que esperarà fins als 1335 dies* » i sobre el paper del Sàbat del setè dia que Déu dóna als que santifica en aquest any 1873. De passada, fixeu-vos en els números d'aquests versos: 12, 12 i Ap. 3 i 7. Aquests són només números i xifres que tenen el significat de santedat: 12, pacte de Déu i l'home, és a dir, 7 + 5; 7, número de santificació que porta el descans del setè dia, el Sàbat santificat per Déu. 5 és el número simbòlic de l'home proveït de cinc sentits, cinc dits de les mans i dels peus. Ap. 3:7 reuneix la perfecció del número 3 i la santedat del Sàbat del número 7.

En donar, el 1873, una forma institucional a l'Adventisme del Setè Dia, Déu va santificar un model legitimat només en aquest any 1873. La "**santificació**" divina no s'hereta i quan ja no es mereix, Déu la retira i és per això que de "**Filadèlfia**" esdevé "**Laodicea**", és a dir, la institució del poble que Jesús jutja i "**vomita**" a causa de la seva tebiesa espiritual demostrada pel menyspreu mostrat per l'última llum que Déu els va presentar, entre 1980 i 1991, per la meua acció profètica. Entre 1991 i 1994, el judici de Déu va prendre una forma òbvia; l'Adventisme oficial va entrar a l'aliança de la Federació Protestant Universal lliurada al diable des de 1843.

La lliçó que heu de recordar és que l'Adventisme del Setè Dia pertany només a Déu, perquè aquestes paraules les ha escollit ell per definir un retrat robòtic dels últims escollits "**santificats**". Així, entre el 2020 i el 2030, els últims adventistes es manifestaran i es faran dignes de la "**santificació**" divina, separant-se, a través de l'alegria que els desperta l'anunci del retorn de Jesús per a la primavera del 2030; com pels pioners adventistes del 1843 i el 1844. I aquells

que Déu aprova i vol beneir avui entre ells, adopten la pràctica del Sàbat que va profetitzar durant 6000 anys, l'entrada dels escollits redimits per Jesucrist al setè mil·lenni del gran repòs celestial. I aquesta entrada s'aconsegueix en el moment del retorn en glòria del nostre diví Senyor Jesucrist, que torna en la glòria celestial divina del seu nom angèlic "**Miquel**", envoltat i acompanyat pels seus àngels fidels.

Si ets, per la teva veritable naturalesa, l'Adventista del Setè Dia a qui Déu salva, ara és el moment de demostrar-ho fent cas de les lliçons històriques profètiques que s'han assenyalat i demostrat en aquest estudi. Déu només beneeix i salva per la sang de Jesucrist aquells en qui troba l'amor pur de tota la seva veritat bíblica.

És lògic concloure aquest estudi amb el missatge de "**santificació**" perquè és aquesta "**santificació**" la que prepara els veritablement anomenats escollits "**fills de Déu**" per entrar a l'eternitat a la primavera del 2030.

L'adventisme oficial i institucional del setè dia només va ser útil i legítim per a Déu entre 1873 i 1994, quan va cessar la seva legitimitat. Però les paraules adventistes del setè dia continuen sent l'estàndard per a l'expressió final de la fe requerida per Déu per beneficiar-se de la justícia que ofereix Jesucrist; això, d'acord amb el decret de Daniel 8:14 que, correctament traduït, profetitza aquest requisit, dient: "**Fins a les 23:00, tarda i matí i santedat seran justificades**". En obtenir de Déu, cap al 1990, la traducció correcta d'aquest versicle tan important, vaig poder presentar als seus últims escollits redimits la confirmació que Déu els exigeix l'amor de la seva veritat bíblica testificat en obres, com els correspon fer, com a últims "**fills de Déu**" en la història del pecat terrenal. Aquesta veritable traducció va establir les bases per a aquest requisit diví aplicat a aquesta experiència adventista universal terrenal definitiva. Amb el temps, l'exigència de Déu de veritable santedat no ha fet més que créixer. En el seu ensenyament, Jesús va augmentar l'exigència feta per la llei divina. Com més Déu demostrava el seu amor, més exigia amor als seus redimits a canvi. A més, en complir el seu amor en el nou pacte mitjançant la seva mort expiatòria en Jesucrist, Déu té dret a exigir més dels seus elegits cristians que dels seus elegits jueus durant l'antic pacte. Jesús va confirmar aquest creixement de la demanda divina dient: "**Heu sentit que es va dir... però jo us dic...**". Condemnat a nivell d'acció en l'antic pacte, l'adúlter és jutjat i condemnat en el nou a nivell de pensament, com diu a Mateu 5:27-28: "**Heu sentit que es va dir : 'No cometràs adulteri'**". **Però jo us dic que tothom qui mira una dona per desitjar-la, ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor. .../...** 38-39: **Heu sentit que es va dir : Ull per ull i dent per dent. Però jo us dic: No us resistiu al dolent. Si us pega a la galta dreta, para-li també l'altra. .../....** 43-48: **Heu sentit que es va dir : Estima el teu proïsme i odia el teu enemic. Però jo us dic : Estimeu els vostres enemics, beneïu els qui us maleeixen, feu bé als qui us odien i pregueu pels qui us infringeixen i us persegueixen, perquè sigueu fills del vostre Pare que és al cel . Perquè ell fa sortir el seu sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Si estimeu els qui us estimen, quina recompensa teniu? No fan el mateix els publicans? I si només saludeu els vostres germans, què feu de més? No fan el mateix ni els pagans? Sigueu, doncs, perfectes, com**

el vostre Pare celestial és perfecte. Amb aquestes paraules, Jesús va establir l'estàndard per al caràcter dels primers i últims veritables " ***fills de Déu*** " cristians. Però no ens equivoquem, un amor d'aquesta força només ens pot arribar si Déu ens el dóna. La nostra naturalesa humana és massa malvada i difícil per assolir, naturalment, aquest alt nivell d'amor. I Jesús ho va deixar clar a Joan 15:5: "... ***perquè «sense mi no podeu fer res*** », és a dir, que amb ell ho podem fer tot i, precisament, revestir-nos de l'amor inigualable de Déu. Per aconseguir aquest objectiu, tot altre valor terrenal i carnal ha de col·lapsar dins nostre per donar pas a aquest amor diví. La importància que donem a les coses terrenals s'oposa als valors celestials. Per tant, hem d'entrar cada cop més en el pensament celestial, de manera que la nostra naturalesa carnal s'afebleixi a favor seu, fins que desaparegui i perdi la seva influència en les nostres vides.

En la història de la humanitat, la maledicció de Déu va caure primer sobre tota la terra amb el diluvi. En la seva següent fase, Déu va establir Israel a la terra de Canaan, i després de la vinguda de Crist, la nació d'Israel va ser colpejada per la maledicció de Déu. Des de l'època de l'emperador Constantí I ' la fe cristiana es va desenvolupar a l'Europa Occidental, recolzada i després imposada per l'autoritat romana, successivament imperial i després papal. Havent-se fet catòlica, al seu torn, Europa es va convertir en l'objectiu de la ira divina i, en particular, des dels anys 313 i 321, en l'objectiu de les plagues de les seves " ***set trompetes*** " presentades en ordre cronològic a Apocalipsi 8, 9, 10 i 11. Així, observem un desplaçament de la maledicció d'Orient a Occident. Això ja estava profetitzat per la direcció de l'escriptura dels Hebreus, que està escrita de dreta a esquerra. I sabem que el seu rebuig del veritable Messies diví, Jesucrist, va justificar la seva maledicció nacional i la seva destrucció des de l'any 70 dC fins al 1948.

Avançant encara més cap a l'oest, la ira final de Déu serà provocada per la llei dominical que imposaran els Estats Units d'Amèrica del Nord, el líder indiscutible dels supervivents de la Tercera Guerra Mundial o " ***sisena trompeta*** " d'Apocalipsi 9:13. És interessant observar els signes de maledicció que porta aquesta terra americana. S'hi troben amuntegades restes òssies de tigres dents de sabre; un animal prehistòric terrorífic, monstruós, temible i gran. Aquest continent nord-americà també està marcat avui per fenòmens naturals únics i inigualables. A les seves planes centrals es produeixen ciclons devastadors i tornados d'una potència inaudita. Però també hi ha arbres gegants, les sequoies, que arriben a altures de més de cent metres, troncs les bases perforades dels quals permeten que els cotxes els creuin d'un costat a l'altre. Aquesta mida gegantina ens recorda que els gegants van habitar la terra per primera vegada. I trobo que aquests arbres immensament alts profetitzen el poder final d'aquest poble americà que serà l'últim poble a fer la guerra contra la voluntat de Déu, tal com s'expressa a la llei de la seva Santa Bíblia. Apocalipsi 13:13 ho simbolitza amb l'expressió " ***la bèstia que puja de la terra*** "; això perquè, religiosament cristiana, succeeix la fe catòlica papal designada com " ***la bèstia que puja del mar*** " de la qual va sorgir, per obra de la Reforma Protestant. Aquesta terra americana va ser redescoberta al segle XV ^{just} abans que les "Guerres de Religió" a Europa enfrontessin catòlics contra protestants. Els protestants hi van trobar un refugi protector, lluny de les persecucions dels papistes. Però la seva experiència no va ser la dels hebreus que

van entrar a Canaan. Perquè es van trobar amb l'hostilitat dels homes vermells que poblaven aquesta terra. De fet, l'Amèrica actual es va construir sobre la sang dels vermells vessada en abundància sobre el seu sòl i l'explotació dels negres pels colons blancs. El seu nom **Amèrica**, un presagi d' **amargor** , estava així originalment ben justificat i profètic de la seva intolerància final. Aquesta última prova de fe terrenal reproduirà experiències passades que els rebels ignoren i menyspreen per a la seva caiguda. Perquè, ja, l'últim campament rebel renova la seva aliança, la dels " *fills de Déu* " infidels amb les " *filles dels homes* " dels antediluvians. Però aquesta vegada, clarament advertits per les profecies donades per Jesucrist, els veritables " *fills de Déu* " no entren ni entraran en aquestes aliances humanes. L'Esperit ha obert la seva intel·ligència, cosa que els permet saber que la terra anomenada **Amèrica** porta en el seu nom el seu destí final, que serà representar un tema d' **amargor** per a tots els seus contemporanis; i en primer lloc, les víctimes de la seva apostasia religiosa. Originalment protestant, aquest país ja representa, per si sol, l'aliança del catolicisme i el protestantisme que ja no protesta. Aquesta aliança constitueix la prova de la ruptura de la seva relació amb Déu. Aquesta aliança espiritualment incestuosa i adúltera és del mateix tipus que la que Israel va fer amb l'Egipte del pecat en temps del profeta Jeremies. Els signes de la maledicció que porten els Estats Units d'Amèrica són molt nombrosos; i entre elles, ja, des del 24 de febrer de 2022, el suport incondicional i el subministrament d'armes que va donar al jove president d'Ucraïna, Zelenski, perquè aquesta acció prepara l'enfrontament genocida de la Tercera Guerra Mundial. Però també és d'Amèrica d'on van venir les desviacions mentals i sexistes que reproduïen la norma de Sodoma i Gomorra; que s'ha tornat legítima i legal a tots els països de l'Occident originalment cristià.

No oblidem, però, que la fe adventista que avui és una benedicció per a mi va néixer als EUA entre 1816 i 1844. Però aquest temps de prova divina va ser només temporal i va acabar a la primavera de 1994, quan l'adventisme oficial del setè dia va entrar a l'aliança de la Federació Protestant Universal. El 1873, Déu li havia donat un estatus universal que li exigia que romangués independent. Però en col·locar en posicions de lideratge persones que no estaven realment convertides, sinó més convençudes, el diable va aconseguir fer triomfar l'esperit humanista a tota la institució. Així doncs, l'apostasia de 313 es renova amb les mateixes conseqüències per a la humanitat culpable: la necessitat que Déu colpegi els responsables i culpables amb la mort. I aquesta resposta divina arriba ara amb la Tercera Guerra Mundial de la seva " *sisena trompeta* ". Entenc, doncs, per què la profecia de Dan. 12:11 es refereix a les reunions adventistes angleses de 1828 per evocar el tema de l'adventisme. Perquè l'adventisme no és estrictament americà; És un estàndard universal que consisteix simplement a estimar el retorn gloriós del nostre Senyor Jesucrist i a esperar-lo amb fidelitat fins a la data que ell mateix ha fixat i revelat als darrers " *fills de Déu* " i que serà, aquesta vegada, la primavera del 2030. El seu retorn portarà els seus redimits al setè mil·lenni santificat en el repòs per Déu i per a Déu, i pels seus redimits seleccionats durant tota la història del pecat terrenal.

Així doncs, després de la maledicció de l'adventisme oficial, la seu universal del qual es troba als EUA, des del 1994, la benedicció de Déu ha tornat

a Europa, a França, a la ciutat de Valence. Perquè allà hi ha l'església adventista del setè dia més antiga de França, la que em va expulsar de la seva membresia el 1991; això, a causa del "**testimoni de Jesús**" que li vaig presentar i que va rebutjar i menysprear. Des de llavors, he romàs fidel a aquest "**testimoni de Jesús**" renovat i actualitzat i recullo, dia a dia, les perles de llum divina que em són ofertes i presentades pel Déu de la veritat, en nom de Jesucrist i la "**santificació**" del Sàbat del veritable setè dia: dissabte, "**santificat**" per descansar per a l'home des del setè dia de la creació de la terra segons Gènesi 2:2-3: "**I el setè dia Déu va acabar la seva obra que havia fet: i va descansar el setè dia de tota la seva obra que havia fet. I Déu va beneir el setè dia, i el va santificar**", perquè en ell va descansar de tota la seva obra que havia creat en fer-lo".

La veritat us farà lliures

Llegim a Joan 8:28-36: "**Jesús, doncs, els digué: Quan hàgiu exaltat el Fill de l'home**, llavors coneixereu que jo sóc, i que no faig res per mi mateix, sinó que parlo tal com **el Pare** m'ha ensenyat. Ell que m'ha enviat és amb mi; no m'ha deixat sol, perquè sempre faig allò que li agrada." **Mentre Jesús deia aquestes coses, molts van creure en ell**. I als jueus que havien cregut en ell digué: "**Si persevereu en la meua paraula, sereu de debò deixebles meus; i coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures**". Ells li respongueren: "**Som descendència d'Abraham, i mai hem estat esclaus de ningú; com dius que sereu lliures?**" Jesús els respongué: "**En veritat, en veritat us dic que qui comet el pecat és esclau del pecat. Ara bé, el servent no es queda a casa per sempre, mentre que el fill es queda per sempre. Per tant, si el Fill us allibera, sereu de debò lliures**".

Aquest intercanvi entre Jesús i els jueus del seu temps aborda un tema que ens preocupa tant avui com ho feia en l'època del seu ministeri. En tot moment, en aquest tipus d'intercanvi, s'expressen dos discursos incompatibles. Jesús fa comentaris perfectament lògics per abordar el tema espiritual. Però davant d'ell, els que escolten les seves paraules són terrenals i només veuen el significat literal i carnal de les seves paraules. Per als jueus, Déu era Déu, no el Pare. Així, trobem aquí una causa primària d'incomprensió humana. Des del principi, quan Jesús els diu: "**Quan hàgiu elevat el Fill de l'Home**...", els jueus interpreten les seves paraules com els porta a fer la seva interpretació tradicional. Per a ells, aquesta elevació consistirà a prendre el control de la nació prenent el tron de David. I una setmana abans de la seva mort, l'honoraran com a fill de David. Per descomptat, Jesús mateix parlava de la seva elevació, quan seria crucificat a la creu pels romans. Aleshores, citant "**el Pare**", els més espirituals del públic reben el missatge de Jesús com a espiritual. "**Quan Jesús va pronunciar aquestes paraules, molts van creure en ell**"; Les persones espirituals creuen en ell a diferència dels altres. Jesús diu llavors als creients: "**Si us manteniu fidels a la meua paraula, sereu realment deixebles meus; coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures**".

En sentir aquestes paraules, els jueus que disputaven van respondre: "***Som descendència d'Abraham i mai hem estat esclaus de ningú; com dius: 'Sereu lliures'?***". Fixeu-vos que Jesús no renya els seus interlocutors per aquesta triple omissió de la seva història, perquè realment van ser esclaus a Egipte, primer, després esclaus durant 70 anys de captiveri a Babilònia, a Caldea, parcialment des del 605 i completament des del 586, i en el moment en què els parla estan sotmesos als romans. Per a Jesús, aquesta onada d'orgull nacional no és el més important; el que és important per a ell és fer-los conscients que són esclaus del pecat que els ha governat i dominat des del pecat d'Adam i Eva. I aquest missatge té una importància perpètua, perquè posa en qüestió el pecat del qual els homes no són conscients, perquè el seu coneixement de la vida es basa únicament en els seus cinc sentits carnals.

Els jueus que es van atrevir a dir a Jesús: "*Mai hem estat esclaus de ningú*", no eren conscients que parlaven amb aquell que els havia portat al captiveri a Egipte, precisament amb el propòsit d'alliberar-los de l'esclavitud del cos i de l'ànima sencera, perquè la vida egípcia era la imatge mateixa de la vida de pecat. Molt abans de Roma, la seva civilització, adorant Ra, el déu sol, era captiva del pecat. I així mateix, aquests jueus orgullosos havien estat sota ocupació romana des de l'any 63. I va ser aquest Jesús qui els va parlar qui els va lliurar a les mans romanes; això per trencar la seva resistència i facilitar l'execució del seu ministeri terrenal. Perquè sense els romans, per impedir-los-ho, aquest ministeri terrenal de Jesús no hauria estat possible. La maldat que es va expressar després de tres anys i mig del seu ministeri s'hauria manifestat molt abans, ja que els líders religiosos del Sanedrí no podien suportar retrets més que el cruel rei Herodes el Gran.

Cal entendre, doncs, que l'experiència viscuda pels jueus afecta tots els humans de la terra. Precisament perquè Israel és utilitzat per Déu com a mostra d'aquesta humanitat. Així doncs, jueus i gentils necessitaven ser alliberats de l'esclavitud del pecat, de la mateixa manera i per la mateixa raó: l'herència del pecat des d'Adam. Així es pot entendre la necessitat que cada ésser humà descobreixi, a la Bíblia, l'experiència viscuda pels jueus que van romandre sota el domini de Déu durant gairebé 1600 anys, des que la nació va ser destruïda pels romans l'any 70, és a dir, uns 30 anys abans del final del segle I en què Déu va revelar, a Joan, la seva "Revelació" profètica anomenada "Apocalipsi". Aquesta història jueva de 1600 anys és donada per Déu als éssers humans per permetre'ls entendre el significat de les coses que havien de viure, segons el seu pla, durant 6000 anys a la terra. Per tant, examinem les reaccions i el comportament dels jueus, tal com es relaten a la Bíblia, com a representacions dels nostres, perquè només revelen els nostres propis defectes, els nostres defectes i, a través dels seus creients, les nostres qualitats, massa rares.

Accepten, intel·lectualment, l'existència de Déu, però no entren en relació amb ell. A més, la seva religiositat s'expressa únicament mitjançant una aplicació dels textos de la llei de Moisès i dels profetes, les profecies dels quals no comprenen clarament. Aquest comportament serà el de totes les religions cristianes rebutjades i condemnades per Déu fins a la fi del món. Però també, el de tota la humanitat, la imatge de la qual només revelen i reflecteixen; el de l'home animal que ha perdut pel pecat la seva semblança amb la imatge de Déu.

una vegada més i cita molt sovint aquesta paraula « **veritat** », precedida només a l'Evangeli de Joan, l'apòstol de l'alta espiritualitat, les seves paraules per aquesta expressió que li és tan personal: « **De veritat, de veritat us dic...** ». Aquesta doble repetició té la seva explicació: Jesús situa les seves declaracions sota l'autoritat del « **Pare i del Fill** », perquè com vaig dir en un estudi anterior, el seu ministeri roman sota l'antiga aliança, la del « **Pare** », fins a la seva mort expiatòria. Jesús ens recorda constantment que « **el Pare** » testifica amb ell, perquè va dir: « *és ell qui fa les obres* ». Hi trobem els « **dos** » veritables « **testimonis** » autors de la Bíblia. Jesús dirigirà aquestes últimes paraules a Pilat: « **He vingut a donar testimoni de la veritat** ». En altres paraules, situa el seu ministeri sota aquest testimoni de « **la veritat** ». Per naturalesa, la « **veritat** » és l'oposat absolut de la « **mentida** ». Jesús ve a revelar l'existència de la vida divina oculta que ell anomena « **la veritat** ». Però les normes d'aquesta vida celestial són d'una naturalesa i un caràcter oposats en termes absoluts a les normes de la vida terrenal, hereva del pecat, que per tant representa la " **mentida** ". En conseqüència, ha estat pilotada pel diable i els seus dimonis angèlics infidels des del pecat original. Per a un ésser humà, que té els peus i el cap a la terra, entendre i acceptar la idea que l'aparent vida terrenal viscuda és una " **mentida** " és gairebé impossible. Però, tanmateix, és aquesta " **veritat** " la que Jesús va venir a revelar només als seus escollits, seleccionats per la seva mateixa obertura als pensaments divins celestials. I com que aquest missatge afecta aquells que llegeixen les meves explicacions, desenvoluparé aquest tema altament espiritual. L'apòstol Pau ja ha emprès la tasca de convèncer els escollits de Crist contrastant, a 1 Cor. 15:40 i 47, l'existència de " *cossos terrenals* " i " *cossos celestials* ": " *També hi ha cossos celestials i cossos terrenals; però la resplendor dels cossos celestials és una, i la dels cossos terrenals una altra. .../... El primer home, tret de la terra, és terrenal; el segon home és del cel.* » La vida terrenal és per a Jesús la imatge de " **la mentida** " perquè només té una existència global provisional de 7000 anys. En contrast amb ella, la vida celestial és " **la veritat** " perquè té, com el Déu que l'organitza, un caràcter etern i una vocació a durar eternament.

Jesús tenia, divinament, moltes raons per equiparar la vida terrenal de pecat amb la " **mentida** ". Perquè fora d'Israel, que coneixia l'existència i les lleis establertes per l'únic Déu Creador veritable, a tot arreu de la terra, la gent era víctimes d'enganys satànics introduïts en accions religioses de moltes maneres anomenades paganes. Al llarg dels segles, la " **mentida** " que impedeix l'acceptació de la " **veritat** " celestial va prendre diferents formes, i després de l'època dels falsos déus i les falses deïtats masculines i femenines, va arribar la de les falses religions monoteistes i les falses religions cristianes. Al voltant de 1850, la tecnologia i la ciència física i química van començar a desenvolupar-se, substituint el comportament religiós, ja que la religió es considerava aleshores "l'opi del poble", és a dir, una droga. A Occident, les " **mentides** " han guanyat la victòria sobre la veritable religió per la doble raó que les denúncies de mentides religioses són escasses, i els humans occidentals no se senten atrets pel tema religiós, que deliberadament rebutgen i menyspreen. Aquest comportament incrèdul i incrèdul supera el dels antediluvians perquè es basa en la influència del

desenvolupament tecnològic, l'alt nivell del qual mai s'ha assolit durant els 6.000 anys de temps terrenal establerts per Déu.

Per tant, tristament, hem de considerar el desenvolupament actual de la incredulitat com a lògic i normal. En la seva llibertat total, més gran a Occident que en qualsevol altre lloc de la terra, els éssers humans produeixen el fruit de la seva naturalesa. Jesús ho denuncia a Apocalipsi 22:15, però a la terra, cosa gairebé increïble per a qualsevol que estimi "**la veritat**", els éssers humans "*estimen i practiquen mentides*". Així confirmen la dita: "Tots els gustos són a la natura", fins i tot els més perversos. En fer de l'amor a la vida terrenal un testimoni d'amor a la mentida oposat a l'amor a **la "veritat"** de la vida celestial, Jesús dona a l'aplicació de l'amor a la "**mentida**" un estàndard inesperadament ampli que afecta a moltes persones entre les seves criatures humanes.

Fins ara, la "**mentida**" era per a nosaltres només el contrari de la "**veritat**", és a dir, allò que és fals. Però per a l'Esperit del Déu vivent, la "**mentida**" és, a més, allò que existeix momentàniament, perquè ha de desaparèixer, per donar pas a la vida celestial eterna, que és, en oposició a la nostra vida terrenal actual, "**la veritat**". I és només perquè la llei divina dictada i revelada a Moisès expressa els valors de les normes divines celestials, que la Bíblia en diu, als Salms 119:142-151-160: "*La teva justícia és una justícia eterna, i la teva llei és veritat ... Ets a prop, oh Jahvé! I tots els teus manaments són veritat ... El fonament de la teva paraula és veritat, i tots els estatuts de la teva justícia són eterns*".

La nostra esclavitud es basa en la llei natural de l'hàbit que manté tots els éssers humans sota el seu domini. No podem adormir-nos per ordre ni passar-nos sense menjar a hores fixes, quan l'hàbit es respecta. De la mateixa manera, qui gaudeix mentint esdevé esclau d'aquest plaer, que així es renovarà constantment. La llibertat total és un mite que no existeix, i els éssers humans només tenen l'opció d'escollir entre els dos tipus d'esclavitud que se'ls ofereixen. La bona esclavitud consisteix a prendre el Déu Creador com a Mestre, i la mala esclavitud consisteix a caure en el parany de la falsa llibertat, la del pecat i totes les seves concupiscències.

Després de 43 anys de servei profètic per al diví Senyor Jesucrist, m'adono com, dia a dia rebent les seves noves llums, la veritat és realment capaç d'"**alliberar-nos del pecat**". Perquè en què consisteix aquesta esclavitud al pecat, si no en deixar-nos guiar per esperits demoníacs invisibles; que és el cas de tots els éssers humans des del naixement. I com que Déu coneix la nostra veritable naturalesa i les nostres eleccions d'existència, des del moment anterior al de la creació del seu primer oposat, no es pot equivocar. I quan el seu futur escollit neix al nostre món terrenal, el segueix des del seu naixement fins a la seva mort, però en la seva paciència divina, sap esperar el moment adequat per revelar-se-li. Com ensenya l'experiència del fill pròdig de la paràbola, Déu es revela realment al seu futur escollit, només després que hagi experimentat experiències doloroses i punxants. Perquè la veritat celestial només pot atraure aquells que han estat disgustats per la vida terrenal a causa del sofriment que van suportar i la seva absoluta imperfecció. De la mateixa manera que la vida celestial es basa en valors perfectes, la vida terrenal es basa en valors imperfectes. Perquè Satanàs ha establert els seus propis valors egoistes i orgullosos a la terra, sobre els quals els

éssers humans rebels han construït les seves relacions i principis. L'experiència de l'èxode dels hebreus d'Egipte va ser extremadament reveladora per aprendre els valors aprovats per Déu. Va confiar a Moisès, el seu profeta i guia, la tasca de guiar el seu poble. Així, el poble havia d'obeir Moisès, i Moisès havia d'obeir Déu, que es va mostrar just i compassiu. Per haver distorsionat inconscientment el pla salvador de Déu, colpejant la roca d'Horeb dues vegades en lloc d'una, Moisès va ser oficialment castigat amb la mort. On més a la terra podem trobar un judici tan just i perfecte? Déu va tractar el més gran com el més petit. I aquesta mateixa justícia va condemnar la manca de fe de Joan Baptista, el més gran dels homes, segons Jesús. Què passa amb els nostres governants, monarques, presidents, papes, imams i aiatol·làs a la terra? Quin tipus de justícia imparteixen? Honoren els rics i exploten i maltracten els pobres, a Occident, a l'Est, al Nord i al Sud, a les Amèriques, Europa, Àsia, Àfrica i Austràlia.

És per això que, a la batalla de " ***l'Armagedon*** " al final del món **carnal** , els últims supervivents de tots els països de la terra s'uniran per lluitar contra la llei de Déu. El campament de les " ***mentides*** " s'aixecarà així contra el de la " ***veritat*** ". I en fer del descans del setè dia del dissabte l'objectiu de l'atac del campament de les " ***mentides*** ", Déu dona al seu sant quart manament el seu caràcter de signe de la seva " ***veritat*** " **celestial** . Perquè el dissabte profetitza l'entrada dels escollits redimits per Jesucrist durant 6.000 anys, al setè mil·lenni " **celestial** ".

Quina és la base de la nostra capacitat de ser alliberats per la veritat celestial? La resposta a aquesta pregunta és molt simple: les nostres motivacions. De fet, a les nostres vides, totes les nostres eleccions es basen en les nostres motivacions. Qualsevol persona que vulgui realitzar una tasca ho fa i té èxit perquè està motivada per un gran desig de dur-la a terme. És la motivació la que explica totes les nostres eleccions. La motivació del rebel és la necessitat de protegir i preservar la seva llibertat total; el que Déu anomena esclavitud al pecat, perquè en aquesta llibertat cometrà coses prohibides per Déu. I si Déu prohibeix aquestes coses, és perquè porten a la infelicitat i al sofriment que el seu amor diví condemna i no pot suportar; perquè en el seu amor, voldria estalviar a les seves criatures haver de patir les conseqüències de les coses dolentes. Per als seus elegits, el principi de motivació és el mateix, però afavoreix els valors lligats a Déu. Ens motiva l'apreciació d'un model que trobem a la vida terrenal o a la revelació bíblica. La vida exemplar de Jesús serveix com a revelació perquè atrau els elegits que l'admoren i l'estimen. La lectura dels Evangelis ens permet entendre la consternació dels apòstols que van quedar sols quan Jesús va ser crucificat. Estimaven Jesús sincerament i la seva tristesa era igual a l'amor que li mostraven. Al nostre torn, llegint els Evangelis, podem reviure la seva experiència i començar a estimar l'home diví anomenat Jesús de Natzaret, plorar per la seva mort amb la qual va expiar els nostres pecats en lloc nostre, i alegrar-nos per la seva resurrecció que ens situa en la mateixa situació que els seus primers apòstols. El Déu vivent ens escolta, ens sondeja i ens parla, si no amb discursos, almenys amb esdeveniments que marquen les nostres vides.

Quan l'existència de Déu s'imposa amb força a les nostres ments, desterrant el dubte, " ***la Veritat*** " s'apodera de nosaltres. I la vida terrenal i el que

ofereix perd el seu atractiu i interès. La nostra atenció es gira llavors cap al compliment de les profecies divines, i esperem el retorn de Jesucrist amb la mateixa certesa que l'arribada de l'amic esperat pel tren que compleix el seu horari.

Llegint la Bíblia Sagrada

El títol d'aquest estudi es justifica per la necessitat d'identificar les diferents maneres en què procedim a llegir les Sagrades Escripures. Quan llegim les coses escrites a la Santa Bíblia, activem no només els nostres ulls sinó tota la nostra ànima. Ara bé, la manera com llegim textos que creiem que expressen el pensament del Déu Creador depèn completament de la naturalesa de la nostra fe.

Molta gent torna incansablement a textos que els agraden especialment i en treuen plaer i satisfacció. Aquesta actitud reforça la seva creença que són bons cristians. Però el seu enfocament exclusiu en certs tipus de missatges els porta a menysprear i ignorar tots els altres escrits bíblics. Per tant, cal entendre com Déu vol que es llegeixi la seva Bíblia.

Ja és absurd i injustificable imaginar que Déu pogués haver inspirat textos que expressessin les seves lliçons i els seus pensaments perquè els homes els ignoressin. La Bíblia no és una novel·la ni un reportatge periodístic, sinó que transmet a través dels segles la història religiosa relatada per Déu, que va triar les paraules i el nombre de paraules per a cada vers i això per a tots els capítols i llibres canònics que ens presenta. Però compte! Aquesta precisió numèrica només afecta els textos originals escrits respectivament per ordre cronològic, "**en hebreu i en grec**". Ja és així, aquesta traducció al grec dels textos de la nova aliança requereix una explicació: aquesta difusió en grec només es justifica per l'obertura als pagans de la salvació en Jesucrist. Perquè els apòstols i els primers deixebles de Jesús eren jueus i parlaven l'arameu utilitzat pels jueus en aquella època. Per tant, només després de la comprensió de l'obertura de la fe cristiana als pagans es va traduir al grec el pensament jueu dels inspirats; perquè d'acord amb la profecia de Daniel, des del regnat del rei grec Alexandre el Gran, el grec s'havia convertit en la llengua internacional utilitzada per tots els pobles dominats per aquests conqueridors. Des del 63 aC, l'arribada de Roma a Palestina havia portat el llatí romà, però Déu no va triar aquesta llengua sabent que la Roma papal lluitaria contra la seva veritat. La inspiració divina, per tant, es va transmetre i difondre correctament només en hebreu per a l'antiga aliança i en grec per a la nova aliança. L'abandonament temporal d'aquestes dues llengües, considerades durant molt de temps "mortes" a la cultura occidental, va ser explotat per Déu, que va permetre al diable col·locar errors en les diferents versions de les seves traduccions. Déu va saber explotar sàviament aquestes traduccions falses, perquè sabent per endavant que el protestantisme i l'adventisme institucional apostatarien, va construir les proves de fe adventistes de 1843 i 1844, sobre una traducció falsa del versicle de Daniel 8:14 en què es basava l'expectativa del retorn de Crist. Així, amb raó, després d'haver vomitat la institució el 1994, Jesús va poder dir a aquest

missatger religiós: " *no saps que ets un miserable, **pobre** , miserable, cec i nu* ". Haver construït tota la seva experiència sobre traduccions falses de la Santa Bíblia el converteix en " *pobre* ", mentre que ell es creia ricament beneït per Jesús i donava als seus dogmes i a les seves interpretacions profètiques els valors de les " *riqueses* ". Déu també havia permès l'addició injustificada de la paraula " *dia* " en dos versos que, correctament traduïts, deien " *el primer dissabte* ". Aquesta distorsió del text original d'Actes 20:7 i 1 Cor. 16:2 ha permès als cristians protestants justificar bíblicament i enganyosament la reunió religiosa el " *primer dia de la setmana* ", mentre que el text designa " *el primer dissabte* " del mes en qüestió a la història. En grec, la paraula " *sàbat* " i " *setmana* " tenen la mateixa arrel; cosa que pot explicar la confusió del traductor. Però la seva addició de la paraula " *dia* " és injustificable i només es pot explicar per una inspiració diabòlica destinada a atrapar els falsos creients en els darrers dies de la història terrenal. Déu es preocupa d'il·luminar els seus elegits i no impedeix que el diable enganyi aquells que domina, inspira i dirigeix. En les circumstàncies que ell estableix, el Déu de la veritat lliura les seves criatures al poder de la mentida i la ceguesa, tal com diu a 2 Tes. 2:11. Dit això, ara examinarem per què hem d'acostar-nos a la Bíblia " *amb por i tremolor* ", com quan ens acostem a Déu en persona per servir-lo.

Per entendre aquest caràcter i naturalesa divina de la Santa Bíblia, hem de tenir en compte diverses coses revelades.

La paràbola dels vinyaters revela i resumeix el pla de Déu, que està representat en aquesta paràbola pel mestre que marxa i roman invisible. Però envia els seus servents als vinyaters per dirigir-los els seus retrets. La vinya és l'obra de salvació organitzada per Déu; els vinyaters són les institucions oficials responsables de presentar l'oferta de salvació, és a dir, tant a l'antiga aliança com a la nova, el clergat religiós rebel; els levites a l'antiga aliança; i els pastors caiguts del protestantisme i l'adventisme, a la nova aliança. El model de compliment fa referència a l'antiga aliança, i el moment en què el mestre de la vinya marxa correspon al moment en què Israel ja no vol ser guiat directament per Déu, sinó per un rei, com els altres pobles pagans de la terra. Havent marxat el mestre, en la seva absència, els vinyaters menyspreen la vinya i Déu envia els seus profetes per donar a conèixer els seus retrets als seus indignes vinyaters que els maten un darrere l'altre. Així moren un gran nombre de profetes, assassinats per les autoritats jueves que no accepten els retrets fets per Déu. Aleshores envia el seu Fill, el seu únic fill, a qui tractaran de la mateixa manera, demostrant amb aquest darrer assassinat que són irremeiablement indignes de gestionar l'obra de la salvació divina. I Jesús troba la manera de fer expressar la sentència divina pels mateixos culpables, que són davant seu, segons Mateu 21:41: " *Li van respondre: Destruirà miserablement aquells miserables, i llogarà la vinya a altres pagesos, que li donaran el producte al temps de la verema* ". Aquests altres pagesos seran els pagans veritablement convertits que, cridats, es convertiran en els seus escollits, fins a la fi del món marcada pel seu gloriós retorn esperat per a la primavera del 2030.

En una sola paràbola, Jesús acaba de resumir tot el pla de salvació concebut per Déu. Un pla que es basa en una successió de diverses fases

successives i que Déu revela i posa en acció en els seus dos pactes successius; 1600 anys per a l'antic i per a l'escriptura de la Santa Bíblia, l'antic i el nou pacte; i aproximadament 1930 anys per al segon pacte que al seu torn va caure en apostasia l'any 313 i només en va sortir, completament, a través de l'adventisme fundat a partir de 1843. Aleshores, aquest adventisme oficial i universal des de 1873 també va apostatar el 1994 després d'haver rebutjat la llum profètica adventista que li vaig presentar entre 1982 i 1991, data del meu acomiadament oficial pels líders de la institució.

Tot el que s'acaba d'esmentar només fa referència al que Déu fa per conduir a Crist, que va venir a validar el perdó dels pecats dels escollits redimits per la seva sang. A l'antiga aliança, aquest projecte salvador s'ensenyava simbòlicament i basat en ritus sacrificials d'animals. El misteri de l'encarnació de Déu en Jesucrist estava, per tant, ben guardat i ignorat en l'ensenyament religiós públic dels jueus. La llei divina podia ser observada estrictament sense que l'esperit de l'oficiant comunicés veritablement amb el Déu que organitzava aquestes coses. I va ser precisament quan aquesta situació afectava tot el poble, el seu rei i el seu clergat, que Déu va trencar la seva aliança religiosa amb Israel. La negativa a reconèixer Jesús com el seu Messies va ser la gota que va fer vessar la copa de la seva paciència i els va fer indignes de seguir sent els custodis dels seus oracles i del seu projecte salvador, que descansava sobre Jesucrist. I com a signe de confirmació que la seva mort marcava el final del pla salvador de Déu, Jesús va dir a la seva creu: " *Tot s'ha acabat* ". Aquest " *tot s'ha acabat* " només afectava l'acció personal de Déu. En morir, voluntàriament, per pagar pels pecats dels seus elegits, Déu va complir plenament la seva part del pla salvador. Ara corresponia a les seves criatures fer la seva part conformant-se al model presentat en Jesucrist. Perquè l'aliança diví és un contracte entre Déu i la seva criatura digna de la mort eterna, i el propòsit del contracte és obtenir el perdó diví, que Déu només concedeix amb la condició d'un canvi en el comportament del candidat humà. Si la paga del pecat fos la mort, només l'abandonament del pecat podria obtenir el perdó de Déu i la vida eterna. I és precisament aquest abandonament del pecat el que només es fa possible amb l'ajuda de Jesucrist, que va declarar amb raó a Joan 15:5: " *Perquè sense mi no podeu fer res* ". Jesús és, per tant, indispensable per pagar el preu mortal dels nostres pecats, però també per ajudar-nos a deixar de pecar.

A Mateu 24:4-5, en breus explicacions donades als seus apòstols, Jesús aconsegueix de nou resumir el programa de l'era cristiana en poques paraules que són: " *Que ningú us enganyi! Perquè molts vindran en el meu nom, dient: 'Jo sóc el Crist'. I enganyaran molts* ". Jesús adverteix així els cristians que reclamen la seva salvació contra la seducció dels falsos Cristos. L'expressió " *Jo sóc el Crist* " no només designa l'individu que afirma ser personalment Crist; també i sobretot designa organitzacions religioses institucionals que reclamen la seva salvació i autoritat. Entre aquestes hi ha les esglésies catòlica, ortodoxa, protestant, anglicana i adventista oficial. Totes cauen, una rere l'altra, per haver preservat un llegat de la religió catòlica romana que va des del seu menyspreu per la llei divina prescrita per la Bíblia fins al seu menyspreu per les revelacions profètiques donades per Jesucrist, que roman viu i fidel als seus veritables elegits, fins a la fi

del món, tal com va prometre i anunciar a Mt. 28:19-20: “ *Aneu, doncs, i feu deixebles de totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del ~~món~~.—” segle . » Les prescripcions específiques aportades per Jesús són poques i això s'explica per aquesta altra afirmació que va fer a Mateu 5:17-18: “ *No penseu que he vingut a abolir la llei o els profetes. No he vingut a abolir-la, sinó a complir-la. Perquè us dic de veritat que, fins que passin el cel i la terra, no passarà ni una jota ni un sol traç de la llei fins que tot s'hagi complert* ”. Segons aquesta afirmació del cap de l'Elegit, l'Església cristiana, la llei divina s'ha de respectar fins al seu retorn en glòria. Per tant, cal entendre i identificar aquesta paraula “ **lleï** ”. Què significa aquest terme per a un hebreu del seu temps? La “ **lleï de Moisès** ”, en què Déu revela els orígens de la terra, les seves ordenances divines, els seus ritus sacrificials que cessaran amb la vinguda del Messies Jesucrist, i els seus textos profètics, des d'Isaïes fins a Malaquies. I entre ells, aquest llibre, que els jueus subestimaran, el llibre de Daniel amb les seves profecies tan importants, ja que Daniel 9 fixa la data de l'any i el dia de la mort expiatòria del Messies promès per Déu, per a la seva primera vinguda a la terra. La mort de Jesús no va estar marcada per “ *la desaparició del cel i la terra* ”, cosa que significa que la “ **lleï de Moisès** ” per tant va romandre vigent i requerida per Déu als cristians els primers elements dels quals són jueus i estan formats per Jesucrist. La llei divina, per tant, ha de ser respectada tant pels cristians pagans que es convertiran com pels jueus de l'antic pacte. Només una cosa canvia i Déu ho especifica a Dan. 9:27 on parlant del Messies, l'Esperit diu: “ *Farà un pacte amb molts durant una setmana, i a la meitat de la setmana **farà que cessi el sacrifici i l'ofrena*** ”. L'única cosa que canvia és posar fi a les morts rituals d'animals que, per la seva mort humana, s'han tornat inútils, de manera que la necessitat de menjar carn desapareix amb la mort de Jesucrist. Perquè només per aprofundir en les lliçons dels seus ritus sacrificials Déu va donar als homes, després del diluvi, permís per menjar carn animal. Amb la seva mort voluntària, Jesús allibera els seus escollits de la condemna del pecat i els animals de la seva mort ritual i nutritiva; dos missatges d'ofertes de vida acompanyen la seva mort expiatòria. Però aquest terrible sacrifici acceptat per Jesucrist el fa encara més exigent amb aquells que salva. El seu coneixement de la seva llei ha de ser complet, perquè Déu no ha escrit res que no s'hagi de llegir.*

La paràbola dels vinyaters ens va presentar l'absència visual de Déu. Però abans de marxar i deixar visualment el seu poble, els va donar a conèixer totes les seves lleis, que havia dictat a Moisès. Déu abandona l'escena, però deixa enrere textos bíblics que revelen la seva personalitat, el seu caràcter i els estàndards dels seus judicis. És per això que, només coneixent totes les seves lleis podem conèixer el Déu que s'amaga voluntàriament en la invisibilitat. I aquest coneixement és, segons Jesús, la condició per obtenir la vida eterna; Joan 17:3: “ *Aquesta és la vida eterna: que et coneguin a tu, l'únic Déu veritable, i a qui has enviat, Jesucrist* ”. Així, contràriament a la concepció de les esglésies que havien caigut en l'apostasia, la formació dels cristians elegits es basa en l'ensenyament de la “ **lleï de Moisès** ” a la qual es van dirigir els primers pagans convertits segons Actes 15:21: “ *Perquè Moisès ha tingut a cada ciutat durant moltes generacions*

qui el prediquen, ja que es llegeix a les sinagogues cada dissabte ". El menyspreu per la "***lleï de Moisès*** " és un llegat del catolicisme romà i és a l'origen de l'apostasia generalitzada observada després de l'Edicte de Milà signat per Constantí I ; un edicte pel qual les persecucions dels cristians van cessar oficialment. La Reforma protestant no va retornar a la "***lleï de Moisès*** " el paper formatiu que se li deu principalment. Tanmateix, va destacar la importància de la Santa Bíblia prenent com a lema "Escriptura i només Escriptura" i donant a aquesta Santa Bíblia el paper d'únic suport de la salvació divina. No obstant això, paradoxalment, contràriament a aquest elogi donat a la Santa Bíblia, com a llegat del catolicisme caigut, els protestants menjaven coses que Déu declarava impures per la seva naturalesa, precisament a la "***lleï de Moisès*** ".

La necessitat de llegir la Bíblia en la seva totalitat apareix, doncs, clarament. I un altre ensenyament confirma aquesta necessitat a Apocalipsi 11:3, on Déu designa la seva Santa Bíblia com els seus "***dos testimonis*** ". Ara bé, quin és el paper d'un testimoni? En un tribunal, ve a inclinar l'acusació en una direcció favorable o desfavorable. El testimoni dona un missatge sobre el que ha vist, però si ell mateix és víctima de maltractaments, també testifica el que ha experimentat i patit a mans dels malvats torturadors. Déu ha humanitzat així la seva Santa Bíblia perquè també testifica a favor o en contra de l'home, segons el tipus de relació que hi tingui. Ara bé, la Bíblia no només està humanitzada per Déu; també està divinitzada, ja que porta el títol de "***Paraula de Déu*** ". En Jesucrist, Déu es va convertir en la Paraula divina que va venir a la terra per explicar i revelar el Déu invisible i, havent dictat a Moisès les paraules que la seva llei ens transmet, tenim tres identitats complementàries que revelen el veritable Déu creador.

Així, la formació dels elegits es basa en l'ensenyament de la "***lleï de Moisès*** ", i el paper de Jesucrist és simplement dur a terme el sacrifici que li permet salvar els únics elegits a qui la "***lleï de Moisès*** " ha ensenyat i entrenat, és a dir, ha preparat per a l'adaptació a les lleis del Déu celestial. La nostra acceptació o rebuig dels judicis expressats per Déu a la "***lleï de Moisès*** " determina la nostra capacitat d'apreciar els estàndards del caràcter del Déu etern.

En simbolisme, els "***dos testimonis*** " il·lustren els dos pactes que Déu situa en paral·lel analògic en la seva visió profètica del programa de la història religiosa humana terrenal. Aquests "***dos testimonis*** " s'adrecen a humans formats per la mateixa ensenyança donada per la "***lleï de Moisès*** " i els profetes. L'única cosa que els diferencia és que el primer abordava la identitat jueva dels "***hebreus*** " de l'antiga aliança i el segon abordava la identitat pagana o "***grega*** " de la nova aliança.

Déu no ens deixa cap altra manera de descobrir el seu caràcter i la seva personalitat que llegint tota la seva Santa Bíblia. I és en això que la complementarietat dels escrits de les dues aliances pren tot el seu valor. Qui afavoreix l'antiga aliança i rebutja els escrits de la nova, es condemna a ignorar l'immens amor de Déu per les seves criatures fidels. I de la mateixa manera, qui només llegeix la nova aliança malinterpreta el caràcter de Déu que és veritable amor però també Jutge i Justificador implacable, ferm i decidit.

La nostra lectura de la Bíblia s'ha d'experimentar com un descobriment del caràcter del Déu Esperit invisible. Per això he parlat d'un acostament al Déu

vivent que requereix una actitud santa, sana i bona, " *amb por i tremolor* ". Aquest és un enfocament autènticament amorós. Descobrir el caràcter de Déu només val la pena si estem disposats a acceptar totes les seves formes i estem disposats a conformar-nos-hi i adaptar-nos als seus estàndards. Sense aquesta mentalitat, llegir la Bíblia és un judici contra nosaltres mateixos, perquè llavors una relació amb Déu es fa impossible, i la nostra lectura no pot donar cap fruit saludable.

La importància de la preparació a través de l'ensenyament de la " **Llei de Moisès** " fa del jueu circumcidat el candidat ideal per a la salvació proposada per Déu. Constitueix, després de Jesucrist, el model humà a qui encara es proposa la salvació en Crist avui dia i fins al final del temps de gràcia que precedirà la fi del món en uns mesos. Va ser, en la història cristiana, el primer a ser il·luminat sobre la justificació portada per Jesucrist i serà, al final del món cap al qual ens dirigim, entre els últims a beneficiar-se de l'oferta divina de gràcia que Déu ofereix en el seu nom. El primer perseguidor de la fe cristiana va ser un jueu de la raça de la nació Israel; l'últim perseguidor serà un cristià. La conversió d'aquest primer perseguidor jueu, que entra al servei de Jesucrist, profetitza la conversió definitiva dels últims jueus redimibles per la sang vessada per Jesucrist. El Crist diví canvia sobiranament el seu nom de Saule a Pau. I aquesta possibilitat de rebre la fe cristiana es va oferir als jueus veritables, sincers i fidels amb l'establiment de la fe adventista del setè dia des del 1873 i fins i tot abans, ja que al voltant del 1840, el jueu messiànic Llop, anomenat el Jueu Errant, en va donar prova. En aquesta era marcada per dues proves successives de fe, els jueus que guardaven el Sàbat de Déu van poder rebre Jesucrist i, alhora, Déu va dirigir els cristians fidels al Sàbat del setè dia, després del 22 d'octubre de 1844.

És, doncs, la importància que la fe adventista del setè dia va retornar el 1873 a la " **Llei de Moisès** " la que justifica aquestes paraules profètiques divines citades a Apocalipsi 3:10: " **Mira, farà que els de la sinagoga de Satanàs siguin els que es diuen jueus i no ho són, sinó que menteixen; mira , els farà venir i adorar davant els teus peus, i saber que t'he estimat** ". En aquesta data de 1873, Jesús autentica el retorn a la veritat apostòlica, dient a l'adventisme beneït de l'època, al versicle 11: " **Vinc aviat. Agafeu fort el que teniu, perquè ningú no us prengui la corona** ". En aquesta data de l'any 1873 definida pel terme de l'espera adventista de " *1335 dies* " citat a Dan. 12:12, l'escollit ideal de Déu era, doncs, el jueu que es convertia en adventista del setè dia o, a l'inrevés, el cristià que adoptava el dissabte i l'ensenyament de la " **Llei de Moisès** ". Però, malauradament, amb el temps els humans són substituïts i la fe... dels creients provats és substituïda per la fe de persones no provades. Això és el que explica la deriva sistemàtica i contínua de les organitzacions religioses beneïdes per Déu només per un temps; aquell en què Déu posa a prova la fe dels seus servents.

Oposats en termes absoluts, els missatges adreçats a " *Filadèlfia* " i després a " *Laodicea* " confirmen el drama espiritual causat per l'extensió del temps. Per molt que " *Filadèlfia* " sigui beneïda i reconeguda per Jesucrist com a digna del seu cel, en canvi, " *Laodicea* " se li torna insuportable fins al punt d'haver-la de " *vomitar* ". I l'explicació d'aquests oposats rau en el canvi dels temps i, per tant, en el canvi dels servents adventistes en qüestió.

Un cop donada la lliçó, podem entendre que a l'era de " *Laodicea* ", Déu només pot reconèixer com a escollits aquells adventistes que presenten i porten els valors beneïts a l'era de " *Filadèlfia* ". L'amor fraternal designat per aquest nom " *Filadèlfia* " només és possible per l'amor a la veritat que expressa l'amor per Déu mateix. Aquí trobem la importància que els escollits donen a les revelacions de tota la Bíblia perquè Déu roman invisible i es revela als seus servents només a través d'aquells que estan escrits a la seva santa Bíblia.

D'altra banda, al campament del diable, les aparicions miraculoses atrapen els falsos creients i els dimonis es manifesten de diferents maneres com a àngels de la llum i també com a àngels de les tenebres.

En el beneït Adventisme dels Darrers Dies, l'eslògan protestant nascut al ^{segle XVI}, "Escriptura i només Escriptura", és honorat i sublimat; de la mateixa manera, l'obra de la Reforma iniciada des de llavors s'ha completat.

D'aquest estudi, que tracta de la importància de tota la Santa Bíblia, es desprèn que no hi ha cap raó per oposar-se a " *la llei i la fe* ", perquè tracten dos temes diferents i complementaris. La " *lleï* " ensenya i la " *fe* " salva el qui és ensenyat. En l'ensenyament de l'antic testament, la paraula " *fe* " és gairebé absent. Però el profeta Habacuc la cita a Habacuc 2:4: " *Heus aquí, la seva ànima s'enorgulleix, no és recta en ell; però el just viurà per la seva fe* ". I en el nou testament, l'Epístola als Hebreus confirma la salvació obtinguda per la fe dels escollits seleccionats per Déu durant l'antic testament, perquè Hebreus 11 està completament dedicat a aquest tema de la fe, reprenent al principi de 18 versos l'expressió " *és per la fe que...* ". L'autor cita 18 persones seleccionades com a escollides per Déu en l'antiga aliança, des del començament de la vida a la terra amb el just Henoc, endut al cel viu per Déu, fins a l'última esmentada, que és una dona, la prostituta Rahab, que va escollir Déu i el seu poble quan va venir a destruir la seva ciutat, Jericó. Però l'autor no amaga el fet que la seva llista no és completa i que cal afegir a la seva enumeració molts altres escollits citats per la Bíblia. De fet, dona alguns exemples que confirmen que la fe sempre ha estat la causa de la salvació i de les benediccions divines.

La connexió del nou pacte amb la fe s'explica pel fet que l'ensenyament de la " *lleï de Moisès* " per si sol no pot salvar el pecador humà. Els sacrificis d'animals practicats fins al Crist crucificat no tenien cap poder per salvar la més mínima vida humana. Només tenien un valor provisional que només la mort de Jesucrist podia validar, perquè les víctimes expiatòries animals només profetitzaven la mort del Crist diví i perfectament humà. A més, el reconeixement de Jesucrist en el seu paper de víctima expiatòria que portava els pecats dels seus elegits es va convertir en la prova final de fe que permetia a un jueu ensenyat per la " *lleï de Moisès* " ser salvat per la gràcia que Déu ofereix als seus veritables elegits en nom de Jesús, el seu Crist i el seu Messies. Per tant, va morir ferit pels pecats dels seus escollits que portava, i la seva perfecta justícia personal divina li va donar el dret de ressuscitar-se, tal com havia anunciat als seus apòstols a Joan 10:17-18: " *El Pare m'estima, perquè dono la meva vida per poder-la tornar a prendre. Ningú me la pren, sinó que jo la dono de mi mateix. Tinc poder de donar-la i tinc poder de prendre-la de nou: aquest és el manament que he rebut del meu Pare* " .

La conseqüència del pla salvador organitzat i perfectament realitzat per Déu en Jesucrist és que Déu pot salvar tot ésser humà en qui troba l'amor de la seva veritat, perquè la seva oferta de salvació es proposa universalment. Sigui quina sigui la teva herència, nacional o religiosa, o el color de la teva pell, la porta de la gràcia et queda oberta fins al 2029, si el teu amor per la veritat divina et permet qüestionar aquestes coses heretades per l'atzar del naixement i l'entrada a la vida humana terrenal. Perquè sota el cel i sobre tota la terra, només hi ha un Déu Creador a qui hem d'honar i servir en obediència a les seves sagrades lleis revelades a tota la seva Bíblia. Va ser escrita durant un període de 1600 anys, entre principis del ^{segle XV} aC i finals del ^{segle I} dC. És perquè concreta la "**Paraula de Déu**" que constitueix l'Escriptura divina que ofereix la vida eterna als seus veritables elegits; que es distingeixen dels falsos, per la seva fidelitat perseverant.

El que també heu d'entendre és que els veritablement escollits són tan pocs en nombre en el nou pacte com en l'antic. I Jesús ho va deixar clar quan va dir a Mateu 22:14: "*Perquè molts són cridats, però pocs són escollits*". I si hi ha "*pocs escollits*" és a causa dels criteris de caràcter que Déu exigeix als seus escollits. A Ezequiel 14, ens dóna com a exemple només tres noms: els de "**Noè, Daniel i Job**" i especifica a més: "*no salvarien ni fill ni filla, sinó que només ells serien salvats... salvarien les seves ànimes per la seva justícia*". La salvació només és possible mitjançant la conformitat amb l'estàndard definit a "*la llei de Moisès i la fe*" en el sacrifici expiatori de Jesucrist. Estem lluny de la salvació falsament afirmada per masses i multituds humanes superficials adherides a múltiples religions monoteistes o no, per l'herència religiosa de la tradició.

No hi ha res més personal i individual que llegir la Bíblia. Tota criatura humana hi pot descobrir els orígens de la terra i tot el que conté i porta sobre ella, però també ens revela la nostra herència de pecat que dóna un sentit de salari a la nostra primera mort i a la "*segona mort*" que van patir els rebels després del judici final. És un fet cert que la mort, que ens sembla tan natural, és, al contrari, per a Déu i els seus sants àngels una cosa anormal, temporal, perquè la norma de la vida divina és la immortalitat. I és aquesta immortalitat la que es perllongarà eternament quan acabi la prova de la fe terrenal, per als escollits redimits per la sang vessada pel Senyor Jesucrist, a partir de la primavera del 2030. La Bíblia parla de dues morts perquè la nostra condició de vida actual és només temporal i acaba amb la primera mort, que considerem natural. Només les persones que tenen fe poden creure en l'existència de la "*segona mort*", perquè implica la idea d'una segona forma de vida que serà eterna i només serà accessible als escollits redimits per Jesucrist. Els humans rebels i incrèduls ressuscitaran al final del setè mil·lenni per al Judici Final, però només per patir aquesta "*segona mort*", la conseqüència de la qual és l'aniquilació definitiva de l'ésser o ànima caiguda. Ara, la Bíblia ens revela que la salvació reposa exclusivament sobre el sacrifici expiatori voluntari de l'home anomenat Jesús de Natzaret. L'origen diví del seu naixement va donar a la seva mort carnal un valor excepcional que, transmès per ell com el "*nou Adam*", beneficia per herència els seus elegits redimits. Havent conquerit el pecat en una carn similar a la dels seus elegits, Jesús els va deixar aquest missatge: Podeu conquerir com jo he conquerit. Però aquí, de nou, és la

nostra naturalesa individual la que permetrà que la nostra lectura de la Bíblia doni fruits eterns d'immortalitat o no.

La majoria dels que afirmen ser salvats en Crist són rebutjats per Déu per la seva ignorància de la poca importància que donen als escrits revelats a l'antic testament. I puc testificar-ho, perquè malgrat la meua lectura de tota la Santa Bíblia el 1975, el meu estudi de l'Apocalipsi revelat a Joan va quedar totalment infructuós. La meua ment estava tancada per Déu i només la va desbloquejar el 1980, després del meu baptisme a l'Església Adventista del Setè Dia de Valence-sur-Rhône, al sud de França. Havia expressat el meu amor per la seva veritat bíblica, però les claus per entendre-la només em van ser donades pel missatge adventista, malgrat les seves imperfeccions originals. Comprendre l'Apocalipsi m'obsessionava, però només el llibre de Daniel podia il·luminar-lo. En la meua lectura de tota la Bíblia, havia llegit aquest llibre però sense retenir-ne res, fins que vaig ser batejat en el nom de Jesucrist en aquesta església adventista, la més antiga de totes les establertes a França. La lliçó donada per Déu apareix en aquesta experiència i posa en dubte aquesta subestimació dels textos bíblics de l'antic testament. I els noms que porten aquests dos llibres, « **Daniel i Apocalipsi** », confirmen les greus conseqüències que aquesta subestimació comportarà per a aquells que cometin l'error de cometre-la. « **Daniel** » significa: Déu és el meu jutge; i « **Apocalipsi** » significa: Revelació. La lliçó és aquesta: per accedir a la Revelació, Déu **jutja la persona cridada** com a digna o no d'accedir-hi. I aquesta dignitat és reconeguda per Déu per a aquells que no subestimen el llibre de « **Daniel** », el del Gènesi i tots els llibres de l'antiga aliança, començant per « *la llei de Moisès* », que inclou els cinc primers llibres de la Santa Bíblia.

Déu ens torna a donar aquesta important lliçó des del primer versicle de l'Apocalipsi 1: " *La revelació de Jesucrist, **que Déu li va donar** per mostrar als seus servents les coses que han de succeir aviat, i la va fer saber pel seu àngel al seu servent Joan ...*". La " *Revelació de Jesucrist* " és " **donada** " pel creador " **Déu** ", l'inspirador dels textos de l'antic testament, incloent-hi primer el llibre de " **Daniel** ". Després, només la lectura de tota la Bíblia permet apreciar bé el seu paper. Perquè la divisió en dos testaments amaga la unitat i la continuïtat del projecte salvador llançat per Déu. Així és com el terme " *dona* " utilitzat a l'Apocalipsi pren el significat que Déu va donar espiritualment a la " *dona* " que Eva va crear d'una de les costelles d'Adam, sent ell mateix la imatge de Crist. " *La dona* " profetitza " *l'Elegit* ", l'Església dels elegits redimits per Jesucrist. I sabem que aquests elegits han estat seleccionats des d'Adam i Eva, i és per això que a Apocalipsi 12, " *la dona* " representa la selecció dels elegits basada en la continuïtat de l'ensenyament bíblic donat pels " *dotze apòstols* " de Jesucrist, hereus ells mateixos de l'ensenyament rebut pels " *dotze patriarques hebreus* " i predecessors de l'ensenyament portat pels últims adventistes del setè dia, simbolitzats a Apocalipsi 7 per " *dotze tribus* " que porten certs noms escollits per Déu d'entre els noms dels patriarques hebreus. L'Apocalipsi representa la Roma papal; una altra " *dona* " que és veritablement diabòlica, però que pot portar el nom de " *dona* " en la mesura que assumeix l'aparença i el paper d'una església cristiana. A Apocalipsi 17:5, Déu elimina el dubte sobre ella revelant detalls sobre la seva personalitat i assignant-li el nom de " **Babilònia la gran, la mare de les**

prostitutes de la terra ". Aquest aparent paper eclesial la connecta amb la "**dona Jezabel** " d'Apocalipsi 2 que "**ensenya els meus servents** ", diu l'Esperit diví anomenat Jesucrist.

Això demostra que només hi ha una manera de llegir bé la Santa Bíblia i moltes altres, però en va.

Les incendiàries nits d'estiu

En l'última hora, he notat l'explosió de violència que està enfrontant joves d'origen estranger a França, principalment magribins o negres, contra les autoritats de seguretat nacional. L'origen dels fets és la mort d'un jove de 17 anys anomenat Nahel, assassinat per un agent de policia després d'un atropellament i fuga després d'un simple control de trànsit. Sorprès per l'arrencada a tota velocitat del vehicle, l'agent de policia va treure la seva arma i va disparar al jove reincident, matant-lo. L'incident va tenir lloc cap a les 9:00 del matí del dimarts 27 de juny, i des d'aquella data, les nits del 28, 29 i 30 de juny i el dissabte de l'1 de juliol ^{han} estat marcats per incendis i atacs contra comissaries i altres edificis i vehicles. L'acció supera en intensitat tot el que s'ha aconseguit en el passat fins ara. Afecta totes les principals ciutats de França i la seva capital, París. Crec que puc identificar aquestes accions com la conseqüència d'un augment de la llibertat donada als dimonis per Jesucrist. Per això, noto un signe. L'últim dia de tranquil·litat va ser el 26 de juny, sent el número 26 el número del nom de Déu "YaHweh" o el número obtingut per la suma de les quatre lletres i números hebreus que el componen, és a dir, Yod, Hey, Wav, Hey. L'endemà, 27 de juny, va esclatar la violència. L'alliberament dels àngels malvats és gradual i, per tant, d'intensitat progressiva. L'entrada en guerra d'Ucraïna i Rússia va marcar una fase d'això el 24 de febrer de 2022, però ja abans d'aquesta guerra, la maledicció de l'epidèmia mundial de Covid-19 havia assenyalat l'inici d'aquest alliberament dels dimonis malvats.

La França dels incrèduls està pagant avui amb aquests focs nocturns les seves ofenses contra el Déu Creador. El seu nou ateisme, portat per un humanisme acollidor i imprudent, està patint les conseqüències de les seves accions. El poble francès ha estat sord durant molt de temps als avisos del partit FN, l'antic Front Nacional, ara rebatejat com a RN, o Reunió Nacional. Però la població de França és ara tan dispersa i composta per gent dels quatre racons de la terra que la seva unitat s'ha convertit en una cosa impossible. La unitat nacional desitjada pels seus actuals líders ja no és assolible. França es troba en la imatge que descriu l'estat de "**Babilònia la Gran** " a Apocalipsi 18:2: "**I va cridar amb veu forta, dient: Babilònia la gran ha caigut, ha caigut!** ". **S'ha convertit en un lloc on viuen els dimonis, un refugi de tot esperit impur, un refugi de tot ocell impur i odiós** . "Els humans són tossuts i tossuts, però els fets ho són encara més, i les accions tard o d'hora tenen els seus efectes inevitables. I les divisions religioses són particularment la causa de la impossibilitat d'unir els éssers humans, i Déu, tant com el diable, sap com aprofitar aquesta situació per maleir la humanitat i provocar conflictes fumosos i sagnants. Observeu en aquest vers la doble menció

del terme "*impur*" que caracteritza les opcions espirituals religioses i les opcions seculars humanistes dels pobles occidentals.

Alhora, la guerra a Ucraïna continua, amb esdeveniments que no comentaré perquè no canviaran els fets profetitzats per Déu. Però la resistència russa obliga els EUA a intensificar encara més el nivell d'armes que subministra a Ucraïna. Uns quants passos més, i la Guerra Mundial profetitzada esdevindrà inevitable i prendrà una forma real i activa. Però si el patrimoni de França és consumit pels seus immigrants rebels, com podrà França afrontar el repte de rearmar-se? La ruïna i el desastre causats en la nostra situació actual no afavoriran aquest projecte, i es trobarà indefens davant la futura invasió russa profetitzada a Dan. 11:40. Cal destacar que la violència que colpeja França aquests dies és una conseqüència directa de l'elecció del poble francès, dues vegades seguides, per l'elecció del president Emmanuel Macron, a causa del seu rebuig a la candidata del Front Nacional o Assemblée Nacional, Marine le Pen. Entre dues opcions ideològiques, Déu sempre donarà suport a aquell que tingui més en compte els seus valors. En aquest cas, l'elecció nacional és més intel·ligent i sàvia que l'elecció globalista, que reproduïx la síndrome de la "*Torre de Babel*". Tanmateix, les eleccions imprudents i poc intel·ligents acaben produint els fruits lamentables d'enfrontaments racials, ètnics i religiosos; això ho confirmen les accions actuals, que tenen lloc principalment a França. Però altres països, al seu torn, es veuran afectats i seran víctimes d'aquestes coses per raons idèntiques: les barreges ètniques i religioses que caracteritzen gairebé totes les societats occidentals.

La França republicana va creure durant molt de temps que podia evitar les conseqüències del comunitarisme afavorint l'opció de la integració nacional per als seus immigrants històrics. Però avui, els fets demostren que les seves il·lusions eren infundades, perquè, reconegut o no, el comunitarisme és la conseqüència natural de l'agrupació de persones similars que s'uneixen comunitat per comunitat. En nombre suficient, els membres d'aquestes comunitats xoquen amb comunitats diferents, i la lliçó d'aquestes coses es va ensenyar amb l'exemple de les experiències comunitàries dels EUA, en què, després de la Segona Guerra Mundial, el racisme natural es va oposar a bandes de grups, porto-riquenys, negres i blancs. Però els occidentals no aprenen res i no es beneficien més de les seves experiències passades que de les lliçons donades per Déu a la seva Santa Bíblia. Romanen sords i cecs i avancen tossudament en les seves males eleccions.

Els francesos tenen un menyspreu tan gran per la religió que no van poder avaluar a temps el perill que representava per a ells acollir la religió de l'Islam. Perquè, a diferència de la religió cristiana, que avui dia permet als homes la possibilitat d'escollir-la, la religió de l'Islam s'imposa des del naixement a tots els éssers humans nascuts al sòl dels països musulmans. La religió s'hi imposa nacionalment. I aquest principi xoca amb les normes republicanes, que també s'imposen nacionalment a tots els nascuts i que viuen al sòl dels països occidentals. Ha arribat, doncs, el moment de demostrar que aquestes dues obligacions són contradictòries i insolubles, però incompatibles entre si. Ara bé, la saviesa aconsella a una parella que no s'entenen o ja no s'entenen que se separi; quant més necessària és aquesta separació quan la divisió es basa en valors

heretats profundament arrelats a les ments humanes. En no sentir aquesta saviesa, els representants de la República Francesa van persistir perquè creien que podien aconseguir l'impossible, que només pertany a Déu, no als homes, i encara menys als que s'hi oposen.

^{República} francesa dóna avui el fruit de 40 anys de consells humanistes impartits pels seus psiquiatres i psicòlegs. Són responsables de les ordres imposades als pares nord-africans que viuen a França, prohibint-los castigar els seus fills amb càstigs corporals, cosa que sempre ha donat bons resultats a la seva pàtria. Com a resultat, el seu comportament rebel i agressiu avui és simplement la conseqüència d'aquesta incapacitat per corregir els caràcters rebels dels seus fills. I oblidant aquesta responsabilitat de la seva República, el president Macron té la barra de culpar els seus pares de les accions dels joves delinqüents rebels. Pares que així es van veure susceptibles de ser denunciats pels seus propis fills davant els jutges de la República. Així van presenciar el desenvolupament dels seus fills que, cada cop més rebels, ja no els obeïen. Les injustícies s'han acumulat per a alguns pares, doblement víctimes dels valors republicans. Però no hem d'oblidar que l'odi que sentien els joves immigrants o els francesos d'origen immigrant va ser alimentat per certs pares que ells mateixos estaven plens d'odi i ressentiment envers França. Però siguin quins siguin els orígens de l'odi, Déu l'està explotant avui per castigar la República, que considera amb raó un règim de pecat. I els excessos mentals que han portat a la legitimació de l'homosexualitat avui dia, condemnada en el passat recent per la mateixa nació, només confirmen aquesta naturalesa del pecat.

La desgràcia de França també rau en l'aparença enganyosa de la seva organització. A la televisió, els programes presenten debats dirigits per periodistes que donen a la nostra societat una aparença enganyosa de poder popular. Però, quina és la veritat? Tot aquest bla-bla-bla és enganyós i inútil perquè, davant dels problemes que sorgeixen, el jove president amb plens poders estarà sol a l'hora de prendre decisions implementades pel seu govern. El destí de la vida de tot un poble es posa així estúpidament a les mans i la ment d'un sol home, jove i inexpert a més, i podem riure o plorar-ne, però aquest mateix poble critica les dictadures estrangeres i es vanta del seu règim democràtic, que principalment només s'enganya a si mateix.

Aquesta amarga prova actual per a França em recorda el càstig que finalment va caure sobre Jerusalem l'any 586 aC, quan per tercera vegada, el rei Nabucodonosor va venir a atacar-la; això, després d'11 anys de resistència a les invitacions dels profetes enviats per Déu al rei Sedecies perquè acceptés sotmetre's al pla decidit per Déu. Després de dos anys de setge, el rei jueu va ser derrotat, la ciutat va ser presa i molts homes van morir i d'altres van ser deportats a Babilònia. Els fills de Sedecies van ser sacrificats davant dels seus ulls i ell mateix va quedar cec, cremant-li els ulls pel foc. Per això sé que la prova actual és per a França només el començament dels veritables dolors que Déu encara li té reservats.

Santificació veritable i falsa

Les paraules tenen un significat etimològic precís, però el seu ús pot tenir un significat absolutament oposat depenent de si s'utilitzen per definir un significat veritable o un significat fals. I la paraula santificació no escapa d'aquesta regla universal que tot té el seu oposat absolut. El significat etimològic de la paraula santificació és apartar, però el cas de l'apòstol Judes Iscariot, escollit per Jesús com els seus altres onze apòstols, demostra que la santificació no només representa l'apartar allò que és bo segons el judici de Déu. Jesús ho diu a Joan 6:70-71 on llegim: " *Jesús els va respondre: No us he escollit jo a vosaltres els dotze? I un de vosaltres és un dimoni!*". Parlava de Judes Iscariot, fill de Simó; perquè ell era qui l'havia de traïr, sent un dels dotze .

Hi ha, doncs, una santificació bona i una de dolenta, una de veritable, però també una de falsa, que pot enganyar els éssers humans i portar-los a perdre la salvació de la seva ànima.

Des del principi de la seva creació terrenal, Déu va santificar el setè i últim dia de la setmana, que marca el ritme de la nostra vida, per descansar. Aquesta santificació del setè dia es va posar sota el signe de la perfecció i la plenitud d'una unitat de temps concebuda per Déu. Tot el que mana i implementa és d'aquest tipus perfecte. Però quan aquesta santificació afecta els homes, hereus del pecat d'Adam i Eva, apareixen formes oposades de santificació. Aquest pensament ens permetrà entendre millor el missatge donat per Déu al llibre de Daniel, on la paraula " **sants** " designa tots aquells que afirmen ser Déu creador en els dos pactes. Però per marcar clarament el final del règim de l'antic pacte, Déu designa els israelites d'aquest pacte trencat per ell, amb el terme " **pecadors** ", a Dan. 8:23: " *I al final del seu domini, quan els pecadors **siguin** consumits, sorgirà un rei impudent i astut.* » Aquestes paraules profètiques es van complir l'any 70, quan l'exèrcit enviat per l'emperador romà Vespasià va venir a destruir " **la ciutat i el santuari** " de Jerusalem, confirmant així l'anunci fet a Dan. 9:26: " *I després de seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat, i ~~no tindrà ningú que el substitueixi~~.* **El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i el santuari: santedat** , i la seva fi vindrà com amb una inundació; està decidit que les devastacions duraran fins al final de la guerra. "És aquest règim romà que, convertit sota la pau imposada per Constantí el Gran, l'any 313, esdevindrà l'any 538 el règim papal catòlic romà que havia de ser aquest " **rei impudent i astut** ". És, doncs, a ell que, segons Dan. 7:25 i 8:12, els veritables " **sants** " havien de ser lliurats per la seva desgràcia i el seu càstig diví durant l'era cristiana. Qui són, doncs, els " **sants** " objectiu de la profecia? Són persones que, de tota bona fe, enganyades per les aparences de l'hora, s'empassen les mentides religioses ensenyades en el seu temps. La Bíblia és llavors poc accessible i les masses humanes estan sotmeses a les afirmacions dels sacerdots que van venir de Roma, on la fe cristiana es va desenvolupar després de formar-se a Jerusalem. En aquests primers dies, la religió cristiana es difonia oralment, cosa que facilitava la submissió a les persones que afirmaven servir el temible i totpoderós Déu celestial. Va ser, doncs, a causa de la ignorància del poble que les mentides religioses de la religió catòlica romana van poder seduir multituds de persones

supersticioses que fins aleshores s'havien lliurat a les seves diverses formes paganes. I acostumades a aquest paganisme, aquest poble va oferir poca resistència a aquesta altra versió pagana que Roma els presentava en nom de l'únic Déu. Submisos en totes les coses als seus reis, quan el rei es convertia a la fe cristiana, tot el poble seguia i havia de seguir l'elecció feta pel rei. Així és com es va establir la religió catòlica romana als regnes d'Europa occidental i oriental. Les inconsistències dels ensenyaments catòlics no podien ser identificades pels éssers humans sense consultar la Santa Bíblia, a la qual només tenien accés els monjos copistes, i fins i tot llavors, en fragments separats, mai o rarament en la seva totalitat.

La paraula fe es refereix originalment a la confiança dipositada en els **veritables** valors ensenyats per Déu. I en aquest sentit, la fe només es va fer possible i va estar viva al ^{segle XVI}, quan la Santa Bíblia, aleshores impresa en quantitat, va arribar a presentar el seu testimoni. I en conseqüència, denunciant la falsa fe catòlica romana, la fe reformada, que va protestar, va atraure sobre si mateixa la ira satànica dels romans i la reialesa. Això va resultar en sagnants i cruels "Guerres de Religions". Després, després de la Revolució Francesa i els seus dos Terrors de juliol de 1793 i juliol de 1794, el lliure pensament, fins i tot l'ateisme, va arribar a substituir lentament però segurament la fe veritable i falsa. Les ments humanes estan formatejades per les coses que experimenten. A més, l'època de les proves de fe de 1843 i 1844, testimonia el poc interès que les religions cristianes oficials, de tot tipus, han mostrat per la Paraula sagrada escrita del Déu vivent. El nombre de persones que van participar i van creure en el possible retorn de Crist revela el trist estat de fe de la gent d'aquella època. En tot el territori dels EUA, Déu en va comptar uns 30.000 i després de la segona prova, el matí del 23 d'octubre de 1844, només en va retenir 50. El **veritable La fe** estava, doncs, a punt de desaparèixer completament en favor de **la falsa fe** i l'ateisme, que al seu torn la substituirien.

Parlar de fe veritable i falsa només té sentit quan les persones en qüestió són fonamentalment religioses; i això era el cas abans del naixement del nacionalateisme a França. En aquest nou context, la paraula fe ha pres el significat de convicció i confiança que l'home pot dipositar en qualsevol persona o qualsevol cosa. En aquest nou sentit, l'objecte de la fe ja no és la paraula escrita de Déu, sinó la forma aprovada pels humans per al seu tipus de cultura social. I en aquest cas, el servent de Déu pot, sense equivocar-se, qualificar totes les cultures adoptades pels humans com a falses, ja que no s'ajusten al que Déu prescriu a la seva Santa Bíblia. Les nostres societats modernes no han inventat res, sinó que ho han heretat tot, dels models pagans, grecs i romans. Els nostres valors actuals són seus, i només el progrés de la ciència tècnica és nou.

És possible i útil intentar convèncer i convertir un ésser humà que es nega a creure en l'existència de l'únic Déu creador? No, absolutament no. Perquè rebutjarà els arguments bíblics que li puguem presentar. I per explicar el perquè de les coses, trobarà o inventarà explicacions que li convinguin. El servent de Déu nota llavors aquesta paradoxa en l'incrèdul: es nega a creure en l'únic Déu creador i en les seves revelacions bíbliques, però mostra un gran interès per les societats grecoromanes de l'antiguitat, de les quals pren el seu model de cultura i pensament

filosòfics. La falsa fe cristiana que va sobreviure a l'ateisme també va ser víctima d'aquests pensaments culturals pagans heretats. L'adopció del dogma de la immortalitat de l'ànima n'és una prova clara, ja que és heretat de la ment del filòsof grec Plató, que no podria ser més pagà. Però donem gràcies a Déu que, per aquest signe, la falsa religió ja és identificable per a un protestant sincer que dóna prioritat a la Paraula de Déu en matèria de fe. Un altre signe encara més poderós va arribar amb la restauració de la pràctica del veritable Sàbat del setè dia, que fa referència al nostre "dissabte" actual, i és bo per a vosaltres que aquest dia us digui: Sóc el dia sant reservat per Déu per al seu descans i el dels seus elegits. Perquè des del 1843, l'inici de la prova de fe adventista, i més precisament des del 1844, aquesta restauració ha estat exigida per Déu, de manera que la pràctica del "diumenge", el primer dia del temps diví, constitueix el signe o "*la marca de la bèstia*" que combat religiosament la veritat establerta per Déu. A part de la Santa Bíblia i les seves revelacions, tot el demés és falsedat i mentides.

Havent discutit la fe veritable i la falsa manifestada pels éssers humans religiosos, podem, al seu torn, definir la santificació veritable i la falsa. Perquè, paradoxalment, de nou, l'home que porta la fe falsa dóna molta importància a la santificació. Ningú a la terra dóna tanta importància als "sants" com els practicants de la religió catòlica romana. Aquests sants són legítimament venerats per ells, ja que el líder papal i la Cúria Romana atribueixen la santedat a una persona a través de la veu del cànon catòlic. En els temps del paganisme antic, els homes actuaven de la mateixa manera, ja que construïen les seves divinitats i escollien entre elles les que preferien. I aquestes coses han desaparegut, principalment, només a les nostres societats occidentals perquè a l'Orient, aquestes pràctiques encara es perpetuen avui. Però cal tenir en compte que, a part del suport basat a Occident en els noms dels personatges revelats a la Santa Bíblia, el principi religiós és el d'aquests pobles que han romàs oficialment pagans.

La Bíblia diu als sants: "**Busqueu la santificació** ...", cosa que significa que l'han d'obtenir de Déu i no se la poden atribuir de cap manera. Però dient "**busqueu**", l'Esperit dóna a l'home la iniciativa en el seu enfocament. Perquè és la seva elecció d'agradar a Déu la que li permetrà obtenir aquesta santificació divina. En aclarir la foscor que cobreix la humanitat actual, aquell a qui Déu "**santifica per la seva veritat**" pot identificar fàcilment **la veritable i la falsa** santificació religiosa. **La veritable santificació** és evident per la qualitat de la relació que s'estableix entre Déu i el seu escollit. Es revela a ell i li permet de "**conèixer** -lo" veritablement. I aquesta **santificació** es concreta mitjançant l'accés a la seva llum divina, el seu pensament diví, la seva revelació divina. **La veritable santificació** és, doncs, inimitable per naturalesa, a diferència de **la falsa** santificació, que es basa únicament en la credulitat d'aquells a qui es proposa i es presenta. Perquè l'home es fa responsable de les seves eleccions, i si es demostra capaç de rebutjar el testimoni presentat per Déu a través de la seva Bíblia o dels seus servents escollits, pot negar-se fàcilment a creure en les afirmacions religioses fetes només pels éssers humans. Aleshores sorgeix la pregunta, però per què no ho fa? La resposta és perquè no pot. Perquè en rebutjar Déu, es priva de l'únic mitjà per identificar les obres dirigides pel diable i els seus sequaços celestials i terrenals, angelicals i humans. Havent rebutjat Déu per preservar la seva llibertat, l'incrèdul

és dominat pel diable que alimenta els seus pensaments. Per tant, es troba en una esclavitud que li és impossible d'identificar. Al seu cervell, els seus pensaments humans i els pensaments satànics es barregen i es fusionen, però ignorant aquesta intrusió externa, s'atribueix tot el que produeixen els seus pensaments. Això és el que Jesús volia denunciar evocant l'esclavitud del pecat en què el diable ha mantingut l'home presoner des de la caiguda d'Adam i Eva. És fàcil identificar l'enemic que ve física i visualment de fora, però és més difícil, i per a l'incrèdul, impossible, identificar l'enemic que l'ataca des de dins del seu cervell.

Parlar de santificació veritable i falsa em porta, doncs, a oposar aquestes dues coses: la santificació, la part dels escollits, i la possessió, la part dels caiguts. Perquè la falsa santificació que reclama l'home només es deu a la possessió del seu esperit pel diable que l'inspira i l'alimenta. Però, és clar, el meu missatge xoca amb els prejudicis humans que només donen la paraula possessió als casos en què s'observen comportaments anormals, poc saludables o d'altra mena. És una trampa per als no creients i ha funcionat perfectament des del principi del pecat. Però la possessió és un fet que preocupa els éssers humans des del principi de la seva creació per Déu. Originalment, creats a imatge de Déu, estaven posseïts per l'Esperit diví. Després del pecat, el mateix Adam va ser lliurat al diable per ser posseït per ell. És per això que l'home només té l'opció entre dues possessions espirituals; la de Déu o la del seu enemic el diable és, entre YaHWéH i Satanàs, dos imants entre els quals s'atrauen les llimadures humanes segons la seva pròpia elecció, que és diferent per a cada individu, perquè es basa en la seva naturalesa personal. Aquests dos noms confirmen que, per a tota forma de vida, existeix l'absolut contrari, que dona a les condicions d'existència sotmeses al pecat, l'aplicació sistemàtica de l'elecció binària. L'Esperit ens diu aleshores per boca i escrits dels seus sants inspirats: "*que el vostre no sigui no i el vostre sí sigui sí!*". Una fórmula que resumeix perfectament la condició de la vida des de la rebel·lió de Satanàs fins a l'extermini del pecat i dels pecadors. Perquè després dels sis mil anys de selecció dels elegits terrenals, s'establirà la unanimitat per Déu; el sí romandrà sí, eternament, perquè el no del rebuig ja no tindrà cap sentit. Però això s'aplicarà i només afectarà els elegits que han "**buscat**" i obtingut de Déu la seva **veritable santificació**.

Cap al final de l'era cristiana, la falsa santificació va produir l'ateisme, i aquest ateisme al seu torn va produir un pensament anàrquic identificable pels seus lemes, adoptats a França el maig de 1968 per la joventut rebel: "Ni déus ni amos" i "està prohibit prohibir". El poble animat per aquest pensament esdevé ingovernable. I des d'aquest esdeveniment, això és el que explica la constant insatisfacció dels votants francesos, cada vegada que elegeixen un cap d'estat presidencial i porten un partit polític al poder. Aquesta experiència francesa em permet entendre més que qualsevol altra per què el destí maleït ha estat implacable contra el poble d'Ucraïna, que es va independitzar cap al 1990. Cal recordar que va obtenir la seva independència deixant Rússia, situada en una situació totalment anàrquica i caòtica. Mentre que Rússia va recuperar posteriorment l'ordre i l'organització sota el govern del seu cap d'estat, Vladimir Putin, Ucraïna, a diferència d'ella, ha portat i preservat aquesta naturalesa anàrquica. La prova apareix, com a França, en el derrocament sistemàtic dels seus

caps d'estat, tots rebutjats per corrupció. Però aquesta situació és lògica perquè l'anarquia no pot produir res més que la corrupció de les ments humanes. Vinculat a la llibertat, fins i tot a costa del caos polític, el poble ucraïnès s'ha unit fermament per resistir a Rússia, que podria prendre la seva sacrosanta llibertat. I aquest poble ucraïnès està format per persones de diferents orígens, polonesos, ucraïnesos o russos, units pel seu desig comú de preservar la seva llibertat. Moltes coses els separen, però la necessitat de defensar la seva llibertat els uneix en el moment de lluitar contra l'agressor rus. És aquesta situació anàrquica la que ens permet entendre per què la ideologia nazi s'hi pot representar sense escandalitzar ningú. En aquest caos polític, els éssers humans es tanquen en si mateixos i intenten no veure què fa el seu veí, el seu veí, el seu compatriota. A través d'aquest individualisme, fomenten el desenvolupament del mal, que es pot estendre i guanyar poder. I portant aquest fruit del pecat a causa de l'esperit llibertari excessivament gran, Ucraïna presenta els fruits esperats per Déu per a la seva demostració universal, que és el propòsit de la seva creació de la nostra dimensió terrenal. És per això que el suport espontani donat pels occidentals a Ucraïna en la seva guerra contra Rússia es deu a compartir el mateix esperit anàrquic. Per tant, no és sorprenent observar que a tots els països occidentals, les eleccions nacionals oposen de manera binària dues tendències polítiques diametralment oposades que es denominen "l'esquerra i la dreta"; una expressió que coincideix amb les situacions cardinals de Rússia i els EUA en relació amb Europa. La dreta és intervencionista, liberal i defensa l'ordre públic; en canvi, l'esquerra és exigent, protesta i provoca desordre públic. Aquest és el fruit que la humanitat dona separada de Déu i el pitjor encara està per venir perquè els seguidors de tots aquests diferents bàndols acabaran lluitant entre ells físicament després del temps dels intercanvis verbals orals. I com demostra el cas d'Ucraïna, només el context d'una guerra universal, que els afectarà personalment, permetrà als habitants d'aquests pobles unir-se, almenys parcialment, contra l'enemic agressor comú, que vindrà per ordre, segons Daniel 11:40-45, des del " sud ", després des del " nord ".

Per a Jesucrist, aquests partits polítics d'esquerra i dreta són iguals perquè, en el seu judici diví personal, els situa tots dos a " *la seva esquerra* ", al costat de la seva maledicció, beneint i salvant només els seus elegits **santificats** , que col·loca a " *la seva dreta* ".

La setmana de Jahvè

Per a l'home comú, res no és més banal que aquesta successió de set dies que anomenem "setmana". La llengua francesa ho amaga parcialment, però l'origen llatí d'aquesta paraula és "septimana", una paraula l'arrel de la qual és "septem", que designa el nombre "set", i "septimus", que significa "setè". En francès, les dues lletres "pt" es substitueixen per la lletra "m". El mateix passa amb el nom dissabte, on la "m" substitueix la lletra "b o v" de la paraula hebrea "sabbath". Aquest nom designa el setè dia i la seva arrel és la del nombre "set".

Originalment i encara avui, la setmana hebrea s'anomena amb el nom de Sàbat. Els altres dies no tenen nom, sinó simplement un nombre, el del seu ordre en la progressió dels set dies. Per als grecs, la setmana s'anomena "sabbaton", com el nom del seu setè dia, "Sabbath". Així es confirma l'herència de l'hebreu.

Déu va escollir construir la seva unitat de temps sobre una successió de set dies. Aquest número "set" marca en el temps el programa que va dissenyar per resoldre el problema del pecat, que era inevitable a causa de la llibertat total que va donar a les seves criatures des del primer fins a l'últim, és a dir, des del primer àngel fins a l'últim home nascut a la terra. Tot aquest programa s'estén al llarg de 7.000 anys; 6.000 per salvar l'home i 1.000 anys per jutjar els pecadors i exterminar-los el dia del judici final. La nostra setmana, doncs, profetitza, a través dels seus primers sis dies, el temps de gràcia durant el qual Déu selecciona els seus elegits d'entre tots els éssers humans, i el seu setè dia "santificat" profetitza el temps del judici celestial durant el qual, com a jutges associats a Jesucrist, els elegits jutjaran les criatures angelicals i terrenals rebels que Déu ha trobat indignes de sobreviure després d'aquest temps de 7.000 anys.

L'organització de la setmana humana és recordada per Déu en el text del quart dels seus deu manaments segons Èxode 20:9-10: "*Treballaràs sis dies i faràs tota la teva feina. Però el setè dia és el dissabte del Senyor, el teu Déu: no hi faràs cap treball, ni tu, ni el teu fill, ni la teva filla, ni el teu servent, ni la teva serventa, ni el teu bestiar, ni l'estranger que viu dins de les teves portes*". Així podem entendre que Déu profetitza a través d'aquest programa sis mil anys de treball de selecció dels seus escollits per a ell mateix. I aquest temps anirà seguit de mil anys de descans obtingut per la mort dels pecadors durant el setè mil·lenni.

Ignorant aquesta naturalesa profètica de la setmana, sota la instigació de Roma i més recentment dels EUA, la setmana ha experimentat enormes canvis que distorsionen completament la profecia del programa preparat per Déu. L'any 321, el descans del setè dia va ser substituït pel descans del primer dia. Ningú es va adonar de la conseqüència d'aquest canvi, i la humanitat es va acostumar a aquest ordre establert pel règim catòlic romà a tot Occident, on regnava sobre les monarquies. Al ^{segle XVI}, la Reforma protestant no era conscient d'aquest canvi pel que fa al sant setè dia de Déu. I des del 1844, és Ell qui ha guiat els seus escollits al dissabte, que va santificar per descansar des de la fundació del món. Durant molt de temps, els protestants van justificar el seu primer dia dedicat al culte i l'adoració de Déu referint-se al dia de la resurrecció de Jesús, que va aparèixer després de la seva mort, de fet, el primer dia. Tanmateix, no hi ha cap prova que Jesús ressuscités d'entre els morts aquell primer dia, i fins i tot he demostrat que, de fet, no va ser així, ja que el sepulcre ja era buit quan l'àngel va venir a fer rodar la pedra per permetre als deixebles veure que Jesús ja havia ressuscitat.

Més recentment, l'expressió angloamericana "weekend" (cap de setmana) va afavorir la col·locació del primer dia en posició del setè. I a França, el diccionari Larousse de 1981 va fer el pas i va presentar el diumenge com el setè dia. L'any anterior, encara era oficialment el primer dia de la setmana. Com a resultat, el Sàbat de Déu està vinculat al sisè dia per autoritat humana; això transforma el seu significat i explica la ira permanent de Déu envers els autors d'aquest crim.

Com a fills de Déu, examinem de més a prop aquesta setmana "**santificada**" pel nostre Pare. Consta de set dies, un nombre senar, que presenta l'interès d'una construcció simètrica basada en un pivot central que és el quart dia. Déu és esperit i, per tant, l'Esperit. És per això que els missatges que ens adreça es basen en imatges, paraules i números. I els dies de la setmana porten precisament números que ens parlen. El primer missatge que ens donen és que l'ordre dels dies l'imposa Déu, que organitza la vida humana al llarg del temps segons el seu programa preestablert.

En el seu quart manament, Déu no esmenta el nom Sàbat, sinó que el cita en la forma "**setè dia**", emfatitzant així la importància del seu correcte establiment, que fa referència, profèticament, a la seva obra final que s'experimentarà amb els seus elegits. El culte del "**setè dia**", en què els elegits honoren i adoren Déu, profetitza el seu descans comú compartit durant el "setè mil·lenni". Així doncs, podeu entendre per què atribuir la setena posició al primer dia és absurd i injustificat, però també constitueix una greu ofensa contra Déu, l'organitzador del temps.

Construït sobre la simetria 3 dies 1 dia 3 dies, és evident que Déu també dóna una gran importància a aquest dia central i això és el que apareix a Dan. 9:27, on l'Esperit profetitza sobre Jesucrist dient: "**farà una aliança ferma amb molts durant una setmana**". La paraula "**setmana**" pren així, en aquest únic vers, un doble significat: el de set dies i el de set anys reals. Perquè la precisió donada a aquesta profecia s'aplica a tots dos significats. El text continua dient: "*I a la meitat de la setmana, farà que cessin el sacrifici i l'ofrena*". Aquest "*mitjan de setmana*" es torna a subratllar i emfatitzar perquè és de gran importància. De fet, ens permet reconstruir el desenvolupament dels fets que concerneixen el començament del ministeri de Crist, la seva mort i la fi de la gràcia nacional de l'Israel incrèdul i rebel; això pels anys d'aquesta setmana d'anys. Aleshores, en dies reals, descobrim el procés realitzat durant la "**setmana**", "**al mig**" de la qual Jesús va ser crucificat la vigília del dissabte de la festa de Pasqua. Aquest dia central de la setmana jueva era, per tant, el "quart", o, en el nostre estàndard occidental, el dimecres. Aquell vespre, a la posta de sol, començava "un Sàbat específic", que marcava el primer dia dels Àzims de la festa de la Pasqua jueva. Després venia un dia normal, i després "el Sàbat del setè dia" marcava el final del cicle d'aquesta setmana marcada pel començament de la festa jueva de la Pasqua.

En el sentit d'un any, la setmana de Dan. 9:27 cobreix 7 anys que comencen a la tardor del 26 i acaben a la tardor del 33. Tenim, al centre d'aquesta simetria, la primavera de l'any 30 en què, el dia 14 ' Jesús va ser sacrificat, fent inútil la mort del xai del ritu pasqual; la seva sang humana l'havent substituït definitivament.

La tardor del 26 va marcar l'inici d'una setmana d'anys i dies en què Déu va dur a terme una obra de redempció pels seus escollits. Va portar el seu pecat i va morir en lloc seu el 3 d'abril del 30. I com a recompensa per la seva fe i amor fidel, els va concedir la seva justícia perfecta, irreprotxable i impecable. El ministeri de Crist va començar l'any 26, el número del qual és el del nom de Déu, construït sobre quatre lletres hebrees, Yod, Hey, Wav, Hey, transcrites com YHWH, cadascuna de les quals té el valor numèric, en ordre, 10, 5, 6, 5. I aquí, ja,

aquests números tenen un significat i transmeten un missatge, perquè en hebreu, la primera lletra anomenada Yod marca la tercera persona singular del temps "imperfet", és a dir, "ell". Després, les tres lletres següents, "He Wav Hey", designen el verb "ser". El temps "imperfet" de l'hebreu designa una acció completada que continuarà. Això és el que hem de traduir com "ell és i ell serà". Però el primer, el Vivent, de qui provenen totes les seves criatures, és designat pel verb "ser", que també pren una forma simètrica "HWH", o la "W" central està precedida i seguida per la lletra "H", com la setmana Pasqual en dies i anys. Els seus valors en nombres donen el significat "5 = Home; 6 = Àngel; 5 = Home". I us recordo que aquesta forma de simetria també afecta l'aspecte del "candelabro de set braços", la sagrada "menorà". Totes aquestes construccions basades en la simetria de la setmana Pasqual revelen la importància d'aquest punt central, **aquest moment en què el Messies va dur a terme la seva obra expiatòria, que va ser l'única raó de la creació de la dimensió terrenal per part de Déu** . Com ensenya la simetria "Home Àngel Home", la redempció de l'Home és duta a terme per l'Àngel de YaHWéH, el nom diví celestial del qual és "**Miquel**". Aquesta simetria representa les paraules pronunciades per Jesús als seus escollits i als seus deixebles abans de la seva partida al cel: "**Jo estic amb vosaltres sempre, fins a la fi del món**". I a Apocalipsi 1:13, Jesús troba el seu lloc central en la simetria: "**i enmig dels set canelobres algú semblant al Fill de l'home, vestit amb una túnica que arribava fins als peus i cenyit al voltant dels pits amb una faixa d'or**". En divinitat, encara és al centre a Apocalipsi 4:4: "**i al voltant del tron hi havia vint-i-quatre trons, i sobre els trons, vint-i-quatre ancians asseguts, vestits amb vestimentes blanques, i als seus caps tenien corones d'or**".

L'observació d'aquestes coses em porta a pensar que aquesta setmana simètrica, que va marcar l'inici de la veritable redempció dels pecats humans dels escollits seleccionats per Déu, i per tant tan important per a Déu i els seus escollits, també **pot** servir de base per a la construcció de l'última setmana d'anys del temps de la gràcia divina. En aquest sentit, aquesta última setmana abasta els anys 2022 a 2029. Comença a la primavera del 2022 i acabarà a la primavera del 2029. Després d'aquesta setmana de set anys, al vuitè any, l'any 2029 s'estendrà fins a la primavera del 2030.

El dissabte 15 de juliol de 2023, se'm presenta una interpretació. Consisteix a situar el començament de la setmana de YaHWéH a la primavera de 2022, una data que té l'avantatge de considerar l'entrada de Rússia en guerra contra Ucraïna, el 24 de febrer de 2022, com el signe donat per Déu, del començament d'aquesta setmana profètica de set anys. En aquest cas, el final de la setmana resulta en l'any 2029 i no en l'any 2030. Es pot justificar aquest escenari? Doncs sí, puc, perquè el final del temps de gràcia tanca l'obertura del temps de gràcia que va començar tan bon punt Adam i Eva van pecar. I així el rellotge de Déu va començar a comptar els 6000 anys del seu temps de gràcia. Però, quin significat hem de donar a l'any 2029 que condueix al retorn de Crist a la primavera de 2030? Déu el separa per expressar la fúria de la seva ira divina contra els pecadors rebels i es presenta després del final de la setmana de YaHWéH, com un "primer dia" o un "vuitè dia", tal com ho expressa el pensament dels adoradors catòlics i protestants del "diumenge". Déu declara, a

Gènesi 1:4: " **Déu va veure que la llum era bona ; i Déu va separar la llum de les tenebres** ". A principis de l'any 2029, la llei humana que farà obligatori "el descans del primer dia" o fals setè dia, representarà la llum del campament de les " **tenebres** " i s'oposarà, oficialment, al Sàbat diví del setè dia que constitueix, en si mateix, un raig de la veritable " **llum** " divina. Cadascú fent la seva elecció entre les dues obligacions, els partidaris dels dos campaments de la llum i les tenebres seran, definitivament, " **separats** " i, en conseqüència, el temps de gràcia acabarà. En el seu pla salvador, Déu prioritza l'oferta de la seva justícia i després, lògicament i necessàriament, els culpables, que ignoren el valor d'aquesta oferta, són finalment castigats i destruïts per Déu.

A Isaïes 61:2, Déu resumeix el seu programa de salvació terrenal amb aquestes paraules: " **Per proclamar l'any acceptable de Jahvè i el dia de venjança del nostre Déu; per consolar tots els qui ploren** "; " **un any** " per salvar, però, separat i ben reservat, " **un dia** " només per a la seva " **venjança** ". Aquesta separació s'hauria d'aplicar a l'última " **setmana** " profètica, a la qual seguirà " **el dia de venjança del nostre Déu** " l'any final, el del 2029.

I no amago que el fet que aquest " **dia de venjança del nostre Déu** " arribi sobre els rebels en el simbolisme del " **primer dia** " em sembla molt satisfactori al cor i a la ment. Perquè Déu dedica la seva revelació profètica només als seus escollits per revelar-los el seu programa que els afecta i que també afecta el destí dels rebels. I com a tal, l'entrada en guerra en sòl europeu, el 24 de febrer de 2022, és un testimoni visible i incontestable, ben marcat.

En aquesta interpretació, " **la meitat de la setmana** " és l'any 2025, o 25 dóna el significat de $5 + 2 = 7$, i 2025 dóna $5 + 2 + 2 = 9$. I sense cap mena de controvèrsia possible, aquesta setmana tracta de la preparació i el compliment de la " **sisena trompeta** " de la qual es tracta a **Apocalipsi 9**. Així, en aquesta possibilitat, el temps de preparació s'allarga del 2022 al 2025. L'any 2025 seria, doncs, l'últim any abans del gran drama, l'últim en què, durant els seus primers sis mesos, encara es pot fer i compartir la proposta de llum divina, perquè des de la tardor i durant els darrers sis mesos, aquesta possibilitat cessarà perquè la llum divina només es divulga i es transmet en temps de pau. De fet, el punt mig exacte d'aquesta setmana, que comença a la primavera i acaba a la primavera, té com a punt mig precís el començament de la tardor del 2025. Aquest temps, doncs, hauria de veure com l'actual conflicte a Ucraïna s'estén per Europa i el món, per tal de complir, per a Déu, el càstig de la seva " **sisena trompeta** ".

A favor d'aquesta visió de les coses, hi ha el fet que la primera setmana del tipus, la setmana del pacte sant de set anys de Crist, només es referia a l'oferta de gràcia feta en el seu nom. El seu final va ser marcat pel rebuig nacional jueu d'aquesta oferta a la tardor de l'any 33. I el càstig d'aquests " **pecadors** ", anunciat a Dan. 8:23, no va arribar fins al 70, és a dir, 40 anys després de la mort expiatòria del Senyor Jesucrist. Segons aquest nou concepte, l'última setmana ha de reproduir el caràcter de la primera i, per tant, ha de ser considerada pels seus elegits com una oferta de gràcia divina destinada a ells i que pren la forma del compliment de la profecia que esperen i que fa referència a la " **sisena trompeta** " o Tercera Guerra Mundial. Perquè ja ho he dit, però entre 1991 i 1994, el retorn de Crist va ser, com a " **setena trompeta** ", lògicament menys esperat que el

compliment de la "**sisena trompeta**" que la precedeix en el programa revelat per Déu.

Havent passat els set anys de la setmana de YaHWéH, en la imatge simbòlica del primer dia d'una nova setmana, Déu abocarà la seva ira sobre els rebels que es neguen a obeir la seva llei divina. Com amb l'èxode d'Egipte, els elegits són protegits per Déu a través de la sang del corder pasqual, Jesucrist. I només "**els adoradors de la bèstia i la seva imatge**" que honoren "**la marca**" de la seva autoritat humana, descansant el primer dia de la setmana divina, són objectiu i colpejats per Déu, per les seves "set plagues" consecutives. I això justifica la separació d'aquest "**primer dia**" final, que constituirà l'any 2029, de l'última setmana santa profètica simètrica de YaHWéH que la precedeix des de la primavera del 2022 fins a la primavera del 2029. En el pla de Déu, profetitzat a Isaïes 61, es parla d'"**un any de gràcia i un dia de venjança**" per part de Déu. Si la primera setmana, la setmana de Pasqua, va servir de base per a l'oferiment de la gràcia en Crist, en canvi, en contrast, l'última setmana veu el compliment del "**dia de la venjança**" de Déu; una "**venjança**" estesa durant set anys consecutius des de la primavera del 2022 fins a la primavera del 2029. Cal tenir en compte que la naturalesa oposada també afecta l'estació al començament de les dues setmanes; la tardor per a la primera; la primavera per al final. En aquesta configuració final, la meitat de la setmana té com a objectiu la tardor del 2025. I trobem, l'any següent, el 2026, aquest número 26 que designa simbòlicament pel seu tetragrama YHWH, Déu mateix. La importància de la meitat de l'última setmana de l'any en la història de la salvació terrenal és de gran importància perquè per a Déu i només per a ell, la venjança contra els seus enemics és tan necessària com la seva mort pels seus escollits. Això és encara més cert, ja que els temes estan vinculats i són inseparables. Per a aquells que es mostren indiferents, o pitjor encara, rebels i agressius envers els seus escollits i la seva veritat, porten la culpa de menysprear aquest moment en què, amb la seva mort voluntària, va completar la seva demostració d'amor adreçada als habitants de tota la terra. Aquestes coses em porten a reinterpretar el programa d'aquesta última setmana d'anys. La profecia de la "**sesena trompeta**" té com a objectiu aquesta meitat de l'última setmana, i per tant, la tardor de l'any 2025, a través de la qual Crist reviu en "**venjança**", el temps de la seva passió viscut en total abnegació a la Pasqua de l'any 30. Per tant, no serà fins a aquesta tardor del 2025 que es complirà la profecia de Dan. 11:40-45. Així és com veig el programa desenvolupant-se.

Entre la primavera del 2022 i la tardor del 2025, el conflicte entre Ucraïna i Rússia continuarà amb l'objectiu d'esgotar les existències de bombes i municions subministrades pels EUA i Europa, per tal d'afeblir el camp de l'OTAN. Aquest conflicte també té, per a Déu, l'interès d'afeblir les economies occidentals. En fer-ho, està preparant la seva destrucció pels seus enemics irreductibles, als quals ha planejat lliurar-les: l'Islam guerrer, Rússia i els vells rancors i odis produïts per l'antiga colonització en terres africanes principalment. Fins a la tardor del 2025, els EUA tindran temps de resoldre la seva disputa amb la Xina. Aleshores, a la temporada de tardor vinculada al tema del pecat en l'organització de les festes del poble hebreu, Déu lliurarà els seus enemics de l'Europa Occidental als seus enemics de tots els orígens per al seu càstig i destrucció.

El més sorprenent d'aquest programa és que confirma la manera com els falsos cristians protestants interpreten tradicionalment la " *setmana* " citada a Dan. 9:27, ja que atribueixen al "perseguidor", al "*desolador* o *devastador* " del temps final, les accions que realment concerneixen a Jesucrist. Com és el seu costum, Déu recompensa a cada persona segons les seves obres i la seva fe. Havent vist la maldat en la profecia que revela la seva bondat, Déu organitza la maldat punitiva que es mereixen. Aquest comportament de Déu es va ensenyar a la seva paràbola dels talents, en què el servent malvat considera Déu injust i tirànic. I Déu no el decep i es comporta com un tirà assassí envers ell.

La simetria expressa un equilibri perfecte, bon gust, perfecció visual, i Déu la glorifica supremament. Abans del nostre temps, quan, a causa de la perversió, els artistes exalten l'asimetria, el seu contrari, els arquitectes van construir obres magnífiques basades en les seves relacions simètriques. El Palau de Versalles és un model del gènere, però el senzill capitell sostingut per dues columnes ja ho expressa en l'antiguitat egípcia, grega i romana. L'ésser humà, creat per Déu, és ell mateix un model perfecte d'aquest aspecte simètric.

La importància de la simetria de l'última " *setmana* " en la història del pecat és encara més gran i justificada perquè el càstig de la " *sisena trompeta* " infligit a l'Occident cristià infidel vindrà a castigar una culpa que es remunta a l'any 313 caracteritzada per la seva simetria numèrica. Va ser l'any amb els nombres simètrics "3, 1, 3", en què el pecat es va restablir en la religió cristiana caiguda en una immensa apostasia, a causa de la llibertat religiosa que va oferir l'emperador Constantí I^{el} Gran. És aquest primer comportament rebel prolongat al llarg de l'era cristiana el que Déu castigarà en el seu desenvolupament històric final des de la tardor del 2025 però encara més el 2026 i fins al 2029. Tot i que aquesta " *sisena trompeta* " conserva el caràcter d'un càstig d'advertència, per a aquells que moren en aquest conflicte mundial, la solució és, tanmateix, definitiva i sense més esperança.

La saviesa de Déu que se'm revela contínuament em sorprèn, tan immens és el seu joc de subtilesa, del qual ell n'és l'innegable Virtuós. Gran part del seu ensenyament ocult es basa en reproduccions de tipus i antitipus pels quals Déu ens assegura que ell roman eternament el mateix i que realment no hi ha en ell cap " *variació ni ombra de canvi* " en els seus judicis i els seus camins, com diu aquest versicle de Jaume 1:17: " *Tot bon do i tot do perfecte és de dalt, baixa del Pare de les llums, amb qui no hi ha variació ni ombra de canvi* ". I en dir aquestes coses, Jaume només confirma el que diu el profeta Malaquies a Malaquies 3:6: " **Perquè jo, Jahvé, no canvio ; i vosaltres, fills de Jacob, no sou consumits** ". En realitat, segons Dan. 8:23, encara no ho eren, ja que aquest versicle profetitza que serien " *consumits* ": " *Al final del seu domini, quan els pecadors siguin consumits , sorgirà un rei impudent i astut*". "I afegeixo aquest darrer text d'Hebreus 13:8 que atribueix aquest caràcter estable i immutable a Jesucrist: " *Jesucrist és el mateix ahir, i avui, i per sempre* ". Aquesta afirmació condemna clarament tota la falsa fe cristiana estesa a Occident i en alguns altres països del món. Perquè el seu abandonament de la veritat ensenyada pels apòstols de Jesucrist s'ha fet manifest i fàcilment comprovable. La seva afirmació de no voler honrar Déu, segons els estàndards jueus, constitueix una admissió de culpabilitat, perquè Déu va preparar

els jueus per a la salvació mitjançant el seu ensenyament i va ser només el seu rebuig al Messies el que els va condemnar, segons el seu judici, a ser " **consumits** ". Ara bé, el jueu que Déu ens dona com a model per imitar no és el jueu actual, lliurat a l'esclavitud mental i física del seu Talmud. Aquest jueu perfecte era el mateix Jesucrist, així com els seus dotze apòstols, doblement entrenats per la llei de Moisès i l'ensenyament de Jesucrist. Un dels dotze, Judes Iscariot, era un dimoni, i la seva presència entre els apòstols era necessària per lliurar Jesús als jueus, però també per profetitzar la futura traïció de la falsa fe cristiana.

És, doncs, aquesta traïció, renovada amb el temps per les institucions oficials de la religió cristiana, la que porta Jesucrist a venjar el seu honor menyspreat, lliurant els seus pobles al desastre destructiu de la Tercera Guerra Mundial. Només tindrà efecte i es durà a terme a partir de la tardor del 2025, com he dit en qualsevol hipòtesi anterior. I l'observació que tothom pot fer des de la primavera del 2022 és que l'equilibri de les forces antagòniques que s'enfronten a Ucraïna fa que la victòria sigui impossible per a cap dels dos bàndols; el 2023 aquesta observació encara es confirma a la frontera oriental d'Ucraïna. Perquè si Rússia té nombroses bombes i municions produïdes contínuament, les armes subministrades per Occident als ucraïnesos compensen la quantitat per la seva qualitat excepcional, perquè són formidablement precises i efectives.

L'acompliment del pla de Déu, tal com es revela la seva estratègia a Dan. 11:40 a 45, requereix una diversió que aquesta profecia atribueix al " *rei del sud* " que ataca el campament d'Europa occidental i més particularment la Itàlia papal i catòlica romana. Aquest ariet que ve a colpejar Europa des del sud del seu territori posarà fi a les ofertes d'armes fetes a Ucraïna. Això justifica llavors la invasió d'Europa pels exèrcits russos designats com a " *rei del nord* " en aquest context final de la profecia. Les accions que hem estat presenciant des del 24 de febrer de 2022 només tenen com a objectiu implicar i culpar el campament occidental en una guerra liderada per Rússia. És aquesta implicació la que ha donat a Rússia, des del 2022, un motiu de venjança, per tal de castigar Occident per les sancions que li ha imposat i per l'ajuda prestada a Ucraïna, en subministraments d'armes i suport tècnic. I és aquesta presa de sancions la que marca, més que la data del 24 de febrer de 2022, l'inici de l'última setmana profètica de YaHWéH, l'objectiu principal de la qual és l'Occident infidel cristià representat per l'Europa Unida i els Estats Units d'Amèrica del Nord. Aquesta venjança humana russa revela la venjança divina que li dona sentit. Perquè els ucraïnesos es beneficien del control per satèl·lit dels seus aliats occidentals i aquest avantatge és immens, ja que els permet controlar tots els moviments militars de l'adversari rus.

El " *rei del sud* " es refereix en realitat a l'Àfrica Negra i al Nord d'Àfrica. Aquest continent, explotat durant molt de temps pels colonitzadors occidentals, ha continuat sent altament dependent de l'economia occidental, que li proporciona la producció material, alimentària i tècnica. Tanmateix, des de la imposició de sancions contra Rússia i l'abandonament del seu subministrament de gas, les nacions occidentals s'han tornat més pobres i febles, i per als africans que en depenen, la situació és encara més greu. S'està desenvolupant un ressentiment alimentat per Rússia contra el camp occidental. Perquè Rússia controla el comerç marítim del Mar Negre i pot impedir, a través de la seva flota militar, el lliurament

de gra venut per Ucraïna als africans. Encara no ho ha fet, però potser ho farà eventualment. Perquè depenen en gran mesura d'aquests lliuraments per al seu aliment, i responsabilitzen els occidentals d'imposar sancions contra Rússia, a partir del 2022, i així qüestionar la situació estable establerta fins aleshores, per a ells i per a tots els europeus. Amb l'augment de les dificultats i el deteriorament de la situació, es produirà un aixecament global dels pobles africans que provocarà una onada d'immigració incontrolable i agressions bèl·liques mortals en assalts contra el continent europeu, a la seva part sud. Espanya i Itàlia són particularment atacades per la seva posició geogràfica a l'extrem sud d'Europa. El mar Mediterrani separava dos continents amb característiques molt diferents i oferia una mena de seguretat als habitants d'ambdós continents. El Nord i el Sud no tenen les mateixes cultures, ni les mateixes religions, d'aquí la necessitat que els seus pobles romanguin separats. En trencar els límits de les fronteres naturals, la humanitat s'exposa a un gran caos, un gran xoc de civilitzacions i enfrontaments mortals. Però la conseqüència més greu d'aquest esclat de conflicte al sud d'Europa és, sobretot, el desviament dels recursos militars utilitzats contra Rússia, que de sobte es convertirà en la mestressa en la seva lluita contra Ucraïna. Un canvi de situació la portarà llavors a llançar una ofensiva contra tots els territoris de l'OTAN a Europa, inclosa Anglaterra, que és particularment objectiu de la ira russa. En la seva profecia de Dan. 11:40, Déu cita la intervenció de " **molts vaixells russos** ". L'ús dels seus nombrosos submarins nuclears ho confirma: Rússia participarà en una veritable guerra d'ocupació del territori de l'Europa occidental, però també d'Israel, " **el més bell dels països** ", i d'" **Egipte** ", segons els versos 41 i 42.

Abans de lliurar-la a la destrucció pels russos, Déu va lliurar Europa a la despreocupació, la cobdícia i la recerca de tota mena de plaer. Vivint en pau mundial, pensava que podia reduir el seu armament i tot el seu potencial militar; això, de manera que no constitueix res més que un tigre de paper molt vulnerable als atacs enemics. Un vell proverbi diu: el temps perdut no es pot recuperar mai. Els europeus occidentals aviat verificaran l'exactitud d'aquesta màxima. Perquè no només és el temps perdut el que no es pot recuperar mai, sinó que també hi ha oportunitats per prendre decisions i triar. Si aquestes coses no s'han fet en el moment adequat, és massa tard per intentar recuperar el temps perdut.

En situar la Guerra Mundial a la tardor del 2025, Déu acosta la seva acció al moment en què Jesús tornarà en la seva glòria divina feta visible per aterrir els seus enemics de l'hora. La profecia enllaça els dos esdeveniments dient a Dan. 12:1: " **En aquell temps** s'aixecarà Miquel, el gran príncep que defensa els fills del teu poble; i hi haurà un temps de dificultat, com no n'hi ha hagut des que hi ha hagut una nació fins a aquell mateix temps. **En aquell temps**, el teu poble serà alliberat, tothom qui es trobi inscrit al llibre". L'expressió " **en aquell temps** " es refereix al " **temps del final** " esmentat a Dan. 11:40. I aquest " **temps del final** " cobreix tres anys i sis mesos, és a dir, la meitat final de l'última **setmana de YaHWÉH** que acabarà a la primavera del 2029, amb el final del temps de la seva oferta de gràcia i un any més tard, a la primavera del 2030, amb el final de la presència dels seus escollits a la terra del pecat.

La fi de la gràcia fa referència al final de les dues setmanes profètiques situades respectivament al principi i al final del temps de l'ensenyament cristià: fi de la gràcia nacional per a la nació jueva, durant la primera setmana d'anys, a la tardor del 33; i fi de la gràcia col·lectiva i individual definitiva, durant l'última setmana d'anys, a la primavera del 2029.

El desastre aconseguit a la Tercera Guerra Mundial permetrà als últims escollits destacar-se del campament rebel. La proclamació de la llei dominical obligarà els últims escollits convertits a prendre posició per Déu i el seu santificat Sàbat. Aleshores, durant tot l'any 2029, l'any que serà el "*dia de la seva venjança final*", Déu castigarà els incrèduls rebels amb les "*set últimes plagues de la seva ira divina*". En aquest any 2029, els escollits adventistes seran sotmesos a l'última prova de fe que va ser profetitzada en el missatge adreçat a "*Filadèlfia*", a Apocalipsi 3:10, amb aquestes paraules: "*Perquè has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la temptació que vindrà sobre tot el món, per posar a prova els qui habiten a la terra*". I especifica a més als seus veritables escollits aquesta última prova: "*Vinc ràpidament. Agafeu fort el que teniu, perquè ningú no us prengui la corona*". Aquest és el propòsit d'aquesta última prova; per testificar la nostra fidelitat a Déu, que ens fa dignes de guardar la nostra "*corona*", símbol de la "*vida eterna*" que ofereix Jesucrist, segons Apocalipsi 2:10: "*No tinguís por del que has de patir. Mira, el diable llançarà alguns de vosaltres a la presó, perquè sigueu provats, i tindreu tribulació durant deu dies. Sigues fidel fins a la mort, i jo et donaré la corona de la vida*".

Us recordo que la profecia escrita no anuncia la programació per part de Déu d'una última setmana profètica en particular i que aquesta hipòtesi es basa exclusivament en el meu coneixement general del tema profètic revelat per Déu. L'existència d'aquesta última setmana de 7 anys + 1 any es basa únicament en les subtileses suggerides per l'Esperit en lloc de declarades. I sobre aquest tema, emfatizo la importància que Jesús dona a aquesta expressió en el pròleg del seu Apocalipsi: "*Alfa i Omega, el principi i la fi, el primer i l'últim ...*" Això m'autoritza a investigar els diferents temes que aquest principi pot afectar i als quals es pot aplicar.

La setmana profètica de set anys + 1 és utilitzada per Déu sota el tema del seu càstig pels pecats dels humans que encara es troben en el temps de gràcia i el seu paper principal és la preparació i la realització de la "*sisena trompeta*", l'estratègia de guerra de la qual es revela a Dan. 11:40 a 45. Però és obvi que al final de la primera meitat del 2023, l'agressió russa del camp occidental encara no s'ha produït, el seu conflicte encara l'oposa oficialment només a Ucraïna. Però ja es pot aprendre una lliçó divina dels fets consumats. De fet, aquesta setmana profètica divina també pot reproduir tres fases de guerra successives que es duen a terme de conformitat amb les tres guerres mundials del projecte diví, dues de les quals ja s'han complert.

Aquí, encara no puc especificar si la divisió d'aquesta setmana es basa en la imatge del temps terrenal construïda al llarg de tres vegades 2000 anys i després 1000 anys, o al llarg de dues vegades 3 anys + 1 any, o al llarg de dues vegades 3 anys i 6 mesos com la setmana pasqual de Dan. 9:27. Tanmateix, recordar, a

través d'aquesta setmana d'anys, el seu gran projecte terrenal de 7000 anys no està exempt d'interès per a Déu i per a nosaltres, els seus fidels servents. Perquè és aquesta veritat fonamental la que avui fa que els éssers humans dispersos per la terra siguin enemics que Déu pren com a objectiu de la seva ira divina. Mentre espero la confirmació pels fets, ja proposo la següent explicació.

2022-2023: Com la Primera Guerra Mundial de 1914-1918, la guerra entre Rússia i Ucraïna és un tipus convencional de guerra de fronteres i trinxeres amb bombardejos constants d'artilleria i els seus canons, principalment, a la qual cosa s'hi afegeix l'efectivitat dels drons que maten tancs, vehicles, vaixells i homes.

2024-2025: D'acord amb la Segona Guerra Mundial de 1939-1945, hauríem de veure acomplerta la profecia de Dan. 11:40. I l'actual negativa de Vladimir Putin a renovar els acords per al lliurament de gra ucraïnès als països compradors i consumidors podria ser la causa de la irritació del "**rei del sud**" de la profecia, contra el "**rei**" papal catòlic romà europeu objectiu de l'Esperit des de Dan. 11:36. La fam que va patir l'Àfrica negra podria provocar un aixecament popular i armat de multitud d'africans contra el camp occidental europeu considerat responsable dels errors comesos als russos i alhora als africans. Perquè el bloqueig del gra és la resposta de Rússia a les sancions preses pel camp occidental i al seu incessant i creixent subministrament d'armes donat a Ucraïna. Va ser llavors quan, aprofitant els disturbis causats pels atacs del "**rei del sud**" **africà**, el "**rei del nord**" rus va envair l'Europa Occidental amb totes les seves forces militars, la va ocupar i la va saquejar. La guerra a Ucraïna va revelar la manca de mitjans i armes del camp occidental. En un moment en què es feia urgent rearmar-se, faltaven els diners necessaris, perquè els beneficis es consumien i es convertien en fum en forma de bombes produïdes amb gran dificultat.

2026-2027: El conflicte pren la forma de la Tercera Guerra Mundial amb l'ús de bombes nuclears. A l'est, els enemics potencials lluiten i s'eliminen entre ells. Però a l'oest, els EUA alliberen Europa i destrueixen el seu enemic de tota la vida, Rússia, amb foc nuclear, complint així l'acció profetitzada a Dan. 11:44 i 45 que porta el rei rus a exterminar multitud: "*Les notícies de l'est i del nord el consternaran, i sortirà amb gran fúria per destruir i aniquilar multitud*". Aquesta fase nuclear elimina milers de milions d'éssers humans i condemna definitivament la possibilitat de prolongar la vida a tota la terra.

Els "**supervivents**" d'aquest drama terrenal es reagruparan sota la tutela dominant dels EUA, ara indiscutibles. S'estableix un govern universal que tothom accepta. Aquesta divisió del temps terrenal en tres fases successives va ser confirmada per Déu, que va situar la mort de Jesucrist en el dia 4000^{dels} 6000 anys de temps terrenal reservats per a la selecció dels seus escollits redimits pel seu sacrifici expiatori voluntari.

2028: Havent destruït gairebé tots els seus habitants per foc nuclear, en totes les nacions supervivents, el sòl de la terra ha acabat de ser maltractat pels homes, segons l'ensenyament donat a Levític 26:34-35: "*Llavors la terra gaudirà dels seus dissabtes, mentre romanguí desolada*". **i sereu a la terra dels vostres enemics** ; llavors la terra descansarà i gaudirà dels seus dissabtes. Tot el temps

que romanguí desolada, tindrà el repòs que no va tenir en els vostres dissabtes, mentre hi vivíeu. "Però les condicions descrites en aquest vers es van complir durant la deportació dels jueus a Babilònia a partir del - 586. En el context de la fi del món, la destrucció duta a terme pren un caràcter definitiu, però l'analogia de les dues experiències ofereix a la terra corrompuda per l'home un veritable descans sabàtic en aquest setè any de la nostra setmana profètica de YaHWéH. En la seva ordenança divina, YaHWéH va establir la resta de la terra cada set anys. En la seva saviesa i el seu coneixement il·limitat, Déu va considerar necessari que la terra no es treballés un any de set, cada setè any. I els jueus van cultivar així les seves terres aplicant el mètode de la rotació de cultius, que consisteix a deixar una setena part de la terra intacta canviant la superfície afectada cada any durant el cicle de set anys. Tota la terra agrícola es va regenerar així en un cicle de set anys. En aquest darrer context, la terra ja no es beneficia del Sàbat que recupera, però els éssers humans no són menys destruïts a causa del menyspreu mostrat pels Sàbats ordenats per Déu; els que concerneixen el sòl de la terra però especialment el del setè dia que comença en forma mil·lenària, amb el retorn de Jesucrist, a la primavera del 2030.

Com s'ha vist més amunt, l'any 2029 apareixerà com un vuitè any, simbolitzant el vuitè dia que els rebels imputen a la norma del nou pacte en Crist, cosa que en aquest any 2029, Déu maleeix i castiga per sisena vegada. I les plagues que cauran sobre els culpables, després del final del temps de gràcia, recorden totes l'ordre original dels sis dies durant els quals Déu va crear els elements que componen la seva creació terrenal; però en un ordre invertit al del Gènesi 1, i en un sentit simbòlic també d'acord amb els objectius humans de la seva ira final, les causes i identitats de la qual es revelen a Daniel i a l'Apocalipsi.

La primera plaga pren la forma d'" **úlceres malignes i doloroses** " que colpeja el campament de les tenebres separat de la llum. Colpeja " **la terra** ". L'objectiu principal és la religió protestant, que afirma erròniament la salvació de Crist i la Santa Bíblia, que menysprea.

El segon colpeja " **el mar** "; es " **converteix en sang** "; l'objectiu aquesta vegada és la religió catòlica romana que va lluitar contra la Santa Bíblia i els seus lectors.

El tercer colpeja " **els rius i les fonts d'aigües** "; es " **converteixen en sang** "; segons Apocalipsi 16:4, Déu " **dóna sang per beure** " als protestants i catòlics disposats a matar els seus últims servents que van romandre fidels a l'observança del seu sant Sàbat.

El quart colpeja **el "sol"** creat per Déu el quart dia de la seva creació terrenal; la seva calor s'intensifica. Els adoradors del " **sol** ", **tots aquells que honoren el "diumenge"**, el descans del " **primer dia** " establert des del 7 de març de 321, " **són cremats** " pels seus raigs solars.

El cinquè colpeja el Vaticà, " **el tron de la bèstia** ", amb " **fosc** "; Roma i el Vaticà, Itàlia, són submergits en una " **fosc** " negra anomenada " **dolorosa** ".

El sisè colpeja el " **gran riu Eufrates** "; després de l'aparició de Jesucrist que va tornar amb una glòria indescriptible, Europa i els seus " **dos terços** " " **supervivents** " són sotmesos a la " **verma** "; els mestres de les falses religions són massacrats per les seves víctimes enganyades.

El setè colpeja l'"**aire** ", simbolitzant el poder terrenal del diable; Déu deixa caure les seves " **pedres de calamarsa** " del cel sobre els últims " **supervivents** " terrenals .

El gran Sàbat del setè mil·lenni comença amb el gloriós retorn de Jesucrist.

Satanàs, l'"**àngel de l'abisme** ", està aïllat a la terra desolada, i al cel els elegits jutgen els morts malvats que esperen la seva resurrecció per aparèixer al final dels " **mil anys** ", davant el tribunal de Déu, per al judici final descrit a Apocalipsi 19.

Però en la incertesa de la precisió de la divisió exacta d'aquesta última setmana de YaHWéH, només se'ns imposa una cosa, com diu l'expressió angloamericana "Wait and See" (Espera i veuràs), que constitueix l'actitud normal per a un cristià adventista que Déu designa dient-li a Dan. 12:12: " **Beneït sigui el qui espera fins a 1335 dies** ".

Tradició i Veritat

Abans de desenvolupar l'estudi d'aquests dos temes, que són "tradició i veritat", hem d'entendre què és un ésser humà; quina és la seva veritable naturalesa.

Déu el va crear amb completa llibertat, cosa que li dona la possibilitat de desenvolupar tota mena de caràcters i possiblement estàndards extremadament oposats. L'home neix, fonamentalment, crèdul o incrèdul a múltiples nivells intermedis. També neix creient o incrèdul, amable o malvat, valent o temorós, fidel o infidel, perseverant o no, i tot això a múltiples i gairebé il·limitats nivells i dosificacions. Això és el que fa que cadascuna de les seves criatures sigui única, i només Déu sap què som realment individualment, perquè ens sondeja, ens pesa i ens analitza millor que un escàner, sense la més mínima possibilitat d'error.

Totes aquestes característiques individuals estan subjectes a proves col·lectives comunes com la vida nacional, la vida de parella, l'anàlisi política i, per descomptat, la vida religiosa. Des del moment en què naixem, les nostres eleccions futures estan inscrites i definides per la nostra naturalesa personal. Però Déu només ens imputa les nostres eleccions i comportaments a l'edat adulta, que ha situat en només 12 anys. Per tant, creu que als 12 anys, la seva criatura humana és capaç d'assumir la responsabilitat de les seves obres, els seus defectes i les seves bones accions.

Dit això, ara abordo el tema d'aquest estudi començant per "tradició". Com passa amb molts termes, això no és ni negatiu ni positiu en si mateix, ja que cal

afegir l'adjectiu "bo o dolent" per definir-lo en cada cas particular. Per als jueus, aquesta paraula "tradició" encara té una gran importància. Però abans de jutjar malament el seu comportament, hem de recordar que la seva tradició va ser originalment establerta i ensenyada pel mateix Déu, i que el seu aferrament a aquesta tradició és la causa del manteniment de la seva existència i la seva particularitat religiosa. Aquest poble s'enfrontava constantment a les falses religions paganes contra les quals Déu els havia advertit. Sabien que havien de resistir i no cedir ni un pam de terreny a l'adversari que volia conduir-los pel camí del paganisme. A més, les ordenances divines es prenien seriosament i els jueus s'aferraven a les regles divines que, mantingudes durant molt de temps, prenien la forma d'una tradició. Però, és clar, l'inconvenient d'aquesta por de perdre l'aprovació de Déu va ser la causa de la seva dificultat per seguir el seu pla salvador quan va patir canvis; i això és el que va passar quan, en Jesucrist, el "**messies**" es va presentar per fer expiació pels seus pecats, per ells i per tots els elegits de la història terrenal. Aleshores entenem millor aquest versicle d'Eclesiastès 7:16 on l'Esperit ens diu per boca del rei Salomó: "*No siguis just fins a l'excés, ni siguis massa savi: per què t'hauries de destruir?*". Aquest versicle ens pot sorprendre, però va ser en voler preservar la seva justícia que els jueus es van perdre rebutjant el seu únic "**messies**". Per tant, és possible ser "**just fins a l'excés**".

Tanmateix, Déu mateix els va condemnar i rebutjar per aquest rebuig del "**messies**" Jesucrist, perquè és fruit d'un comportament poc intel·ligent i exigeix que aquells que salva es mostrin intel·ligents. La intel·ligència bàsica donada a totes les seves criatures ens permet entendre que una vida animal no té el valor d'una vida humana creada originalment a la "**imatge de Déu**", i per tant, que el sacrifici ritual d'una vida animal només podia tenir un valor provisional, a l'espera d'un sacrifici més excel·lent i més conforme amb el valor de l'home creat a aquesta "**imatge de Déu**". Només Déu podia llavors satisfer el requisit d'aquest sacrifici expiatori; la qual cosa li feia necessari fer-se a la "**imatge de l'home**". I així és com es justifica l'encarnació de Déu en la carn i l'esperit de Jesucrist.

La tradició sempre es basa en la repetició d'una pràctica secular o religiosa. I la forma d'aquesta tradició l'heretem cadascun de nosaltres segons les condicions del nostre naixement. El nen no tria els seus pares, els seus germans i germanes, el seu país natal ni la seva religió. Però des del naixement, en el fals cristianisme i altres religions paganes, està lligat a aquest origen i a les condicions que hi estan associades. Només a mesura que creix, la seva intel·ligència li permetrà entendre que aquestes condicions li són imposades injustament i que el seu patrimoni natural el manté en servitud i el priva de la seva llibertat d'elecció. Però, és clar, només ho entén si està dotat d'una veritable intel·ligència que només Déu pot donar. Perquè en la gran majoria dels casos humans, aquesta intel·ligència és absent i els homes romanen presoners de les seves herències nacionals i carnals.

Aquí encara hem d'entendre què és el nacionalisme, perquè de manera natural, els humans s'aferran a les coses que els envolten quan neixen i entren a la vida humana. Hem de comprendre que l'esperit nacionalista és en realitat extremadament rar. Això és degut a que fonamentalment el que anomenem falsament nacionalisme és sobretot la conseqüència del fet que no ens agrada que

ens pertorbin els nostres hàbits i pràctiques; això, de manera que qualsevol canvi proposat o imposat es troba amb la nostra hostilitat natural. Però aquí, de nou, tots som molt diferents. Alguns rebutjaran el canvi perquè temen perdre els avantatges que tenen i que els donen seguretat. D'altres, al contrari, més atrevits, no temen el canvi perquè tenen gust pel risc. I depenent del cas particular, crèduls o incrèduls, aquestes reaccions seran múltiples i diferents. El veritable nacionalisme és, al meu entendre, gairebé un mite, perquè el que defensa el nacionalisme polític són, únicament, avantatges i drets obtinguts en qualsevol país. El nacionalisme jueu es basa en la idea d'una preferència jueva, el nacionalisme francès es basa en una preferència per un model format a la França republicana on la llibertat va prendre una forma llibertària. Però és precisament aquesta forma llibertària la que atrau masses d'immigrants a França, que saben que podran viure lliurement la seva particularitat. Malauradament, totes aquestes particularitats no són compatibles entre si i els riscos d'enfrontaments violents s'amplifiquen i es confirmen en els fets assenyalats i observats. La societat americana va ser la primera a donar una imatge del que podia produir el respecte per les múltiples tradicions culturals i religioses dins d'una mateixa nació. Les friccions i la violència mortal han arribat als nivells més alts del món. Perquè l'afecció a la bandera americana o a qualsevol altra bandera només és l'afecció d'una vida humana que s'aferra al que sosté i no vol perdre: la seva llengua, els seus drets, la seva propietat, la seva seguretat.

També és útil i necessari entendre com de superficial i inútil és el patrimoni nacional, precisament i paradoxalment, perquè és artificial i es deu únicament a la voluntat de Déu de separar els éssers humans naturalment inclinats a la rebel·lió. De fet, malgrat totes les diferències que es poden observar a nivell físic en els éssers humans, tots tenen Adam i Eva com a pares originals. Les diferències van ser provocades més tard per Déu: color de pell, tipus de cos, color dels iris dels ulls, color de cabell, altures altes o baixes i, des de la Torre de Babel, diferents llengües parlades i, finalment, diferents religions. Però amb totes aquestes diferències, els éssers humans romanen a nivell d'esperit i ment perfectament similars, perquè tots aspiren a les mateixes coses i, en particular, a la possibilitat de viure les seves vides segons la seva concepció personal. Durant molt de temps, els humans van acceptar obeir el seu rei, el seu líder, els seus sacerdots i les seves deïtats. Però primer, a nivell nacional, França es va alliberar del concepte religiós, i va sorgir l'esperit rebel, alliberat en la seva plena floració i evolució perpètua. A la dècada del 1900, va aparèixer a França un anarquisme de protesta i assassí. Aquest pensament anàrquic no ha desaparegut mai des de la seva aparició i ha causat grans problemes als governants polítics de les nacions europees. És a l'origen de les nostres guerres mundials, el 1914 i el 1939. I descobrirem que encara és a l'origen de la Tercera Guerra Mundial, perquè el 2022, l'anarquisme estatal té un nom: Ucraïna. De fet, aquest país es va separar de la Unió Russa, aconseguint la seva independència en el moment del col·lapse de la Unió Soviètica Russa. Aquells que van escapar així del domini estatal rus van ser impulsats pel pensament anàrquic, que s'expressa pel desig de llibertat. En el caos creat a Rússia, anarquistes i criminals van tenir l'oportunitat d'expressar-se i apoderar-se de la riquesa de la nació. I alguns, com Ucraïna, van aprofitar l'oportunitat per formalitzar la seva independència nacional. L'antiga Unió

Soviètica va prendre llavors la forma d'una unió d'estats independents similar a la dels Estats Units. Els dos blocs oriental i occidental es van formar llavors de la mateixa manera, i la seva competència només podia produir un efecte conflictiu. Així, en voler passar al camp occidental, la Ucraïna anàrquica es va convertir en la ma de la discòrdia que va enfrontar el camp rus amb el camp de l'OTAN dels EUA. Aquest pensament anàrquic és en la naturalesa mateixa dels habitants d'Ucraïna, però no només entre ells. Perquè, després d'anys de pràctiques democràtiques alliberades, els occidentals s'han convertit tots en anarquistes, i en això, el president ucraïnès Zelenski no es va equivocar en declarar als europeus: "Som com vosaltres". I en aquest sentit, "el nostre lloc és amb vosaltres, al vostre camp"; aquell on el pensament anàrquic domina i es perpetua de manera tradicional. Així, després dels atacs individuals perpetrats pels anarquistes, és aquesta vegada a través d'una reacció anàrquica de l'estat ucraïnès que s'encén la metxa de l'explosiu que produirà i ja està produint la confrontació Est-Oest de la Tercera Guerra Mundial. Vull tornar a emfatitzar aquest estat mental anàrquic dels ucraïnesos que explica la seva ferotge resistència i oposició contra la dominació russa. En entrar en la seva llibertat nacional, Ucraïna ha afavorit el dret de tothom a fer el que vulgui, quan vulgui i on vulgui. Però, és clar, la desigualtat dels habitants ha fet que només els oligarques més rics s'hagin apoderat de la riquesa en una corrupció descarada reconeguda per tots els líders occidentals. Però, per a aquests últims, serà suficient reduir els excessos d'aquesta corrupció perquè Ucraïna esdevingui apta per entrar a l'OTAN i a Europa. Perquè la corrupció existeix i domina a tot arreu, excepte que a Occident, està emmascarada per aparences democràtiques legitimades, una vegada més, de manera tradicional, per la repetició del principi heretat.

Tot això demostra fins a quin punt els éssers humans estan esclavitzats per herències artificials i naturals que els mantenen captius i els impedeixen mirar la vida d'una manera veritablement lliure, només possible gràcies a Jesús que va declarar a Joan 8:32: " **Coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures** ". Perquè la visió d'aquesta veritable llibertat només apareix en Déu i només en Ell, perquè qualsevol altra visió de la vida humana està esclavitzada per les seves tradicions. Per tant, qui sigueu, sigueu on sigueu, visqueu i habiteu, heu d'esforçar-vos per alliberar-vos de les vostres herències, perquè sou abans de qualsevol altra cosa, o concepció, la criatura del Déu vivent que us va portar a la vida humana, per presentar-vos la seva oferta de salvació i les seves condicions per obtenir-la.

Aquesta visió de la veritable llibertat constitueix el principi de la veritat, que així s'oposa directament a la tradició establerta per herència. Perquè només allò que tries lliurement té valor, sense coacció ni pressió externa. L'elecció que has de fer és la que dicta la intel·ligència, que consisteix a tenir en compte totes les dades que componen el teu coneixement i tot el teu enteniment. L'home només s'eleva per sobre de l'animal per la seva alta capacitat de reflexió dotat de sentit moral. Com Déu i els àngels, pot analitzar, deduir i preveure les conseqüències d'aquesta o aquella acció; només necessita voler-ho per ser-ne capaç. Però aquí és on sorgeix el seu problema; ha de desitjar fortament obtenir el resultat desitjat. I les multituds humanes perdran la salvació en massa, perquè individualment, les criatures de Déu no s'imposen l'esforç perseverant necessari per obtenir el resultat

desitjat i desitjable. La negligència fa el mal més gran imaginable al negligent. És tan fàcil deixar-se viure sense fer-se preguntes; fàcil! Sí, però a quin preu? Al preu de la salvació de la seva ànima. A tota la terra, cap home té el dret ni el poder d'impedir que un servent de Déu respongui a la crida del seu Pare i Mestre. Sigui quina sigui la vostra situació heretada per la tradició del vostre poble, podeu alliberar-vos-en i comprometre-us amb Jesucrist i en ell, per servir-lo, adorar-lo, honorar-lo, com es mereix. Ell mateix és el Déu creador que va venir a la terra en carn i ossos amb el nom de Jesús i, per tant, es troba doblement digne del nostre amor i servei obedient.

La veritat és, doncs, el contrari de la mentida que constitueix els falsos deures imposats pels llegats nacionals tradicionals. És aquesta idea que Jesús va venir a portar i revelar al poble jueu la que va ser la prioritat d'aquesta acció divina. Però Jesús només es va trobar amb l'hostilitat d'una naturalesa humana esclavitzada pel seu llegat nacional. És per això que, parlant-los de la vida celestial, només van sentir i veure la seva vida terrenal i la glòria de la seva nació. Jesús va dir en particular al procurador Ponç Pilat: "*El meu regne no és d'aquest món*", cosa que mai va dir als seus apòstols, ni als altres jueus que esperaven que prenguess el poder terrenal i governés Israel com havia fet el rei David en el seu temps. Jesús sabia que només la seva mort expiatòria tenia sentit i que només la seva mort i resurrecció constituïrien les explicacions acceptables per als seus escollits i, en primer lloc, per als seus apòstols. Per tant, no va insistir a convèncer-los, sinó que es va conformar a profetitzar-los els fets. Això ha de ser així fins a la fi del món per a tota criatura cridada a l'elecció de la salvació; és visitada per Déu en el moment que jutja favorable i pot ser objecte de diverses crides successives, perquè estem retinguts per l'herència carnal terrenal de maneres diferents, segons cada cas individual.

A la terra, no hi ha amor ni amistat que pugui justificar ser privilegiat per sobre de l'amor que devem a Déu. I cal ser realment ximple per rebutjar l'amor etern de Déu i preferir un amor temporal, de curta durada, carnal i sense futur. Tanmateix, aquesta és l'elecció feta per multitud d'homes i dones ansiosos per preservar els seus vincles terrenals. Jesús va condemnar clarament aquesta preferència, dient a Mateu 10:37: "*Qui estima el pare o la mare més que a mi no és digne de mi, i qui estima el fill o la filla més que a mi no és digne de mi*"; Aquest judici fet per Jesucrist mereix tota la nostra atenció i respecte, perquè estableix la proporció dels valors i les prioritats terrenals i celestials. Cal tenir en compte que Jesús no cita "l'esposa" del qui estima. Això s'explica pel fet que "*l'esposa*" simbolitza l'Església dels escollits que Jesús va estimar personalment més que la seva pròpia vida. Però a part del seu cas particular, per a l'home pecador redimit per la seva sang, l'amor per la seva esposa no ha de superar el seu amor per Déu, el seu Creador i el seu Salvador. Però per escapar del seu parany, l'ésser humà ha d'arrenkar-se de l'amor carnal apassionat i romandre amo de la seva situació, cosa que sovint resulta impossible per a multituds que, com Adam, decideixen compartir el trist destí de la seva esposa o, al contrari, de l'esposa que decideix afavorir l'home que estima. No cal dir que l'home espiritual afavorirà l'amor celestial i que l'home carnal preferirà l'amor carnal. Perquè davant d'aquest problema, els múltiples factors de la naturalesa humana esmentats al principi de

l'estudi entren en acció i decideixen el resultat obtingut. Perquè per complaure al Déu Creador, l'escollit ha de ser alhora crèdul, creient, amable i obedient.

Un cop adoptat, l'estàndard de la veritat celestial s'ha de mantenir i estendre, per tant, repetir-se, i aleshores es converteix en una "bona tradició". Aquest va ser el cas de tots aquells herois bíblics, com Abraham, Moisès i tants altres, anomenats o anònims. Així, quan la tradició seguida és conforme a la veritat celestial, aquesta tradició es pot jutjar com a "bona" segons el judici de Déu. Però fora d'aquest cas, la tradició és una trampa mortal en què els éssers humans neixen, creixen i moren sense esperança de salvació, tret que sàpiguen com alliberar-se'n a temps. El meu coneixement del veritable Déu és una herència que va venir de l'estranger, d'un poble estranger que era hebreu i que Déu va escollir per revelar la seva salvació a totes les nacions de la terra. I malgrat la seva incredulitat nacional, com ho demostra la seva història, Israel va complir el pla de Déu a través dels seus dotze apòstols i els seus primers deixebles convertits a la fe cristiana. La salvació en Crist és una salvació veritablement universal i és Déu qui la va organitzar de principi a fi. Israel no era el poble escollit salvat, sinó una mostra d'humanitat presa dels descendents d'Abraham. Ell només va tenir el privilegi de ser el primer a experimentar el veritable govern diví i també va ser el primer a pagar el preu de la incredulitat. Després d'ell, durant l'era cristiana, les assemblees que reclamaven la salvació de Crist van venir a renovar els seus errors, les seves faltes i els seus pecats contra Déu. De manera que jueus i cristians van ser jutjats per Déu de la mateixa manera i això confirma el significat de les paraules de Jesús que va dir a Mateu 22:14: "**Perquè molts són cridats però pocs són escollits**". No us heu de desanimar a causa dels seus successius fracassos col·lectius, perquè Déu jutja cada criatura individualment i on alguns fallen, els més nombrosos, altres menys nombrosos poden tenir èxit.

L'oferta de vida eterna presentada per Déu és l'objectiu principal del seu plantejament. L'altre objectiu principal és, per tant, la selecció dels seus elegits que seran dignes de beneficiar-se de la seva oferta. Ara, per aconseguir aquest resultat, Déu utilitzarà dos mitjans successivament. El primer és l'ensenyament de les seves lleis i les seves normes relatives a la vida celestial. El segon mitjà és el de la redempció, és a dir, la redempció dels pecats dels elegits per la mort voluntària del "messies", tant diví com humà, que els exiarà prenent-los sobre si mateix. Per tant, no hem d'invertir els fins i els mitjans, perquè llavors l'objectiu real esdevé inaccessible.

Sota aquesta clara explicació, el pla salvador de Déu esdevé simple i comprensible fins i tot per a les persones més senzilles, humils i menys educades. El seu plantejament pot ser entès per tothom, arreu de la terra, per tot ésser humà que estima la simplicitat de la veritat, la seva veritat.

A la Terra, quan una persona intel·ligent i prudent planeja anar a viure a un país estranger, amb una llengua parlada i escrita estrangera, ja fa un esforç abans d'anar-hi per aprendre la llengua del país escollit i també per conèixer els costums compartits pels seus habitants. Aquesta és la imatge exacta del pla de salvació concebut per Déu per als escollits redimits de la terra. També ells han d'aprendre, a través de les revelacions de la Santa Bíblia, les lleis de la vida celestial i conformar-s'hi abans d'entrar-hi.

A la Bíblia, les conseqüències de privilegiar l'herència rebuda per la "**tradició humana**" transmesa d'era en era s'identifiquen en aquest text d'Isaïes 29:13: "*El Senyor va dir: Quan aquest poble s'acosta a mi, m'honra amb la boca i amb els llavis, però el seu cor és lluny de mi, i la seva por de mi és **només un precepte de tradició humana***". En aquest versicle, Déu condemna el formalisme religiós, perquè només busca dels seus escollits el seu amor sincer i total. De quin precepte parla Déu aquí? Els ensenyaments llegits a la seva Santa Bíblia, per tant, hem d'entendre que per a ell, sense ser llegits amb amor per complaure'l, les ordenances que ell mateix va donar no constitueixen més que "**un precepte de tradició humana**" que, per tant, no pot ser profitós per a qui es tracta. De fet, aquest versicle dona l'explicació de la ignorància espiritual del clergat jueu encarregat d'ensenyar al poble. En no lliurar els seus cors al Déu que servien, els sacerdots levites van ser víctimes del simbolisme dels ritus que realitzaven sense intel·ligència. Havent fet d'aquests ritus una finalitat en si mateixos, només podien oposar-se a Crist quan es presentava per substituir el símbol animal limitat i imperfecte. A més, cal que l'escollit del nostre temps sàpiga que aquests mateixos retrets formulats per Déu preocupen, avui, totes les esglésies cristianes oficials; Jesús els ha rebutjat tots, cadascun al seu temps i, finalment, l'Adventisme del Setè Dia, institucional, a la primavera de 1994, per la seva manca de fe en la seva revelació profètica, particularment dirigida en aquest text d'Isaïes 29:10 a 12 que precedeix el vers anterior: "*Perquè YaHWéH ha vessat sobre vosaltres un esperit de son profund; us ha tancat els ulls (els profetes), us ha velat els caps (els vidents). Tota la revelació és per a vosaltres com les paraules d'un llibre segellat que es dona a un home que sap llegir, dient: Llegeix això! I ell respon: No puc, perquè està segellat; o com un llibre que es dona a un home que no sap llegir, dient: Llegeix això! I ell respon: No sé llegir*". Déu dona llavors l'explicació d'aquesta incapacitat: "*El Senyor va dir: Quan aquest poble s'acosta a mi, m'honra amb la boca i amb els llavis, però el seu cor és lluny de mi, i la por que tenen de mi és només un precepte de la tradició humana*". Això designa una actitud formalista que també es retret a "**Laodicea**", l'última era de l'església adventista oficial del setè dia.

Aquest missatge transmès per Déu té un valor perpetu i, per tant, revela la raó per la qual Jesús va "**vomitar**" l'adventisme oficial del setè dia a la primavera de 1994, d'acord amb l'anunci d'aquesta acció, citat a Apocalipsi 3:16: "**Per tant, com que sou tebis, i ni freds ni calents, us vomitaré de la meua boca**". Aquesta "**tiebesa**" confirma l'absència d'amor denunciada a Isaïes 29:13: "**però el seu cor és lluny de mi**".

Havent liderat l'acció que es va convertir en la causa d'aquest rebuig per part de Crist, puc testificar haver conegut, en l'adventisme, persones que de vegades semblaven animades pel zel per l'obra divina. Tanmateix, també vaig observar que aquestes persones no perseveraven en el temps i que l'entusiasme d'un moment donava pas a un abandonament total de la llum rebuda. És per això que els últims escollits cridats han de saber que Déu és molt exigent en la seva exigència d'amor. Però, podria ser d'una altra manera, quan sabem el preu que va pagar per obtenir-lo? I Jesús, no va ser prou clar en les seves paraules a Mateu 16:24: "**Llavors Jesús va dir als seus deixebles: Si algú vol venir darrere meu,**

que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi ". I ho confirma, especificant a Mt. 10:38: "***El qui no pren la seva creu i em segueix no és digne de mi*** ". Com podria algú que no sent amor per la seva paraula profètica revelada "prendre ***la seva creu i seguir Jesucrist*** "? Fins i tot si el diable l'inspirés a fer-ho, no seria salvat per Jesús.

Seguir Jesucrist és un pensament que desapareix en un món que ha estat seguint Satanàs i els seus dimonis angelicals durant gairebé sis mil anys. Perquè els nostres models de societats històriques es van construir tots sota els seus estàndards diabòlicament injustos. La veritable justícia va regnar a la terra només durant els tres-cents anys durant els quals Déu mateix va governar directament el seu poble alliberat de l'esclavitud egípcia. I si governés el món actual, la veritable justícia s'imposaria a tothom, rics i pobres, alts i baixos. I en aquest sentit, recordo en l'antic règim reialista de França, el regnat del rei Lluís XI, que era, si no simpàtic, menys injust que tots els altres. Sent molt econòmic, vestia modestament i castigava severament tots els malfactors del regne penjant-los, però també reprimia els nobles senyors que s'ho mereixien, independentment del seu rang i classe.

I ja que esmento la monarquia, heu de saber que també s'ha transmès al llarg del temps pel principi de la tradició. I sabent que alguns li atorguen un dret diví bíblic, recordo que, frustrat per la seva petició, Déu només va acceptar donar al poble hebreu "*un rei com els altres pobles*" pagans del seu temps; la qual cosa significa que la inspiració del model és d'origen satànic i no diví. Però Déu va creure els hebreus al peu de la lletra, i els va lliurar a la injustícia que tots els seus reis practicarien, advertint-los que aquests reis viurien a les seves expenses com ja feien els reis pagans; una càrrega pesada que mai els va exigir mentre els dirigia en la seva justícia perfecta i irreprotxable.

La tradició i la veritat també preocupen les nostres societats occidentals construïdes sobre el model capitalista democràtic-republicà, que, per a Déu i els seus escollits, és el règim del pecat odiós caracteritzat pels seus valors diabòlics d'injustícia i cobdícia egoista. Les nostres societats occidentals no viuen en pau, sinó en les condicions precàries de l'armistici, perquè estan formades per oposicions de grups de pressió que lluiten constantment per no perdre cap dels seus avantatges i, pel que fa als rics, els seus privilegis. Perquè, malgrat el canvi de repúbliques, la injustícia de l'antic règim ha continuat. Els pobres han continuat sent el valor ajustable, perquè els rics no han renunciat a res i fins i tot han aconseguit augmentar, considerablement, exponencialment, la seva quota. Els grups de pressió són els sindicats i, un darrere l'altre, els successius governs s'esforcen per satisfer les demandes dels rics sempre finançades per l'explotació dels pobres, segons el principi capitalista de l'explotació de l'home per l'home, un principi que ha triomfat i s'ha imposat, fins i tot a França, després d'una llarga resistència. Aquesta explotació de l'home per l'home s'ha convertit en una veritat evident amb el desenvolupament de l'accionariat, que ha substituït la funció dels bancs i, per si sol, s'emporta una part important dels petits beneficis obtinguts del treball dels pobres, pagats amb el terme "smic", que significa "Salari Mínim Interprofessional de Creixement". Els bancs prestaven diners a tipus fixos, mentre que l'accionista es quedava amb el benefici real obtingut pel treball dels empleats

en proporció a la seva inversió. I la situació ha empitjorat, perquè aquests accionistes no viuen tots a França, perquè la borsa està oberta a tot el món i els que viuen de la inversió dels seus diners són cada cop més nombrosos a tots els països; els diners van als diners. A França, la situació és tal que els seus llocs de treball ja no enriqueixen el país en si, sinó els estrangers que viuen a l'estranger. El país treballa, però ja no es pot enriquir a si mateix; això ha estat fomentat i recolzat pels successius presidents francesos fins a l'actual president, l'exjove banquer capitalista. Una nació capitalista prospera quan pot menjar-se els beneficis d'una altra nació, però què se'n fa quan els seus beneficis són menjats per altres nacions? Gira buit i es ruïna a si mateix. És aquest esforç inútil el que ha portat el meu país, França, a endeutar-se des del 1974, fins al punt que ara té un deute de tres bilions d'euros; el seu model, els EUA, té un deute de trenta bilions de dòlars. El miratge sindical fa temps que funciona, però s'ha fet evident que els augmentos salarials dels treballadors pobres es tornen inútils per l'impacte d'aquest augment en el cost de la vida general. Els salaris pugen, però el poder adquisitiu es manté al mateix nivell. Els polítics són astuts, donen amb una mà el que prenen amb l'altra, i en els disturbis, res millora i tot es deteriora. Perquè, a més, en aquesta situació de ruïna, per obtenir els seus vots i suport, el president francès volia reduir els seus impostos tant com fos possible; per tant, va haver d'endeutar-se i augmentar el deute públic nacional. Aquesta observació resumeix els efectes perversos del sistema capitalista, que condueix a l'endeutament en una societat els beneficis de la qual són absorbits pels accionistes, en nom de la llibertat d'acció i l'ús dels diners, és a dir, del capital. Per tant, no és sorprenent que " ***l'amor als diners*** " sigui denunciat a la Bíblia com " ***l'arrel de tots els mals*** " a 1 Timoteu 6:9-10; la qual cosa el converteix **en un pesca capital** : " *Però els qui volen enriquir-se cauen en la temptació i en un parany, i en molts desitjos ximpls i perjudicials que submergeixen els homes en la ruïna i la destrucció. **Perquè l'amor als diners és l'arrel de tots els mals** , i alguns, posseïts per ell, s'han desviat de la fe i s'han traspassat a si mateixos amb molts dolors .*

A l'arrel d'aquest resultat hi ha valors heretats i transmesos de segle en segle. Però qui va inspirar l'home amb la idea que la duresa del treball físic s'ha de devaluar en comparació amb el treball intel·lectual? Va ser el diable, no el Déu creador, qui va donar a Adam el paper de jardiner, al seu fill Caín la professió de pagès i al seu germà Abel la de pastor. On és l'intel·lectual en aquests tres models de l'inici de la història de la vida terrenal? Per prolongar-se a la terra, la vida humana va trobar així aliment a la terra i roba a la llana. L'intel·lectual era inútil. Assenyaleu la perversió del nostre temps que ha capgirat aquests valors divins originals. Aquí rau l'origen de totes les injustícies actuals. A França, amb l'esperança de promoure la qualitat del seu servei, la Justícia és independent del poder polític, però els homes responsables de impartir justícia són, per naturalesa i herència, pecadors i imperfectes i també estan subjectes a la pressió mental exercida pel pensament humanista globalista del nostre temps i a la pressió permanent del poder dels mitjans de comunicació. El món s'ha tornat transparent, es revelen escàndols en societats acostumades als múltiples excessos del comportament humà. No limitats per l'estàndard diví del bé i del mal, ja no tenen

ni brúixola ni punt de referència per jutjar amb fermesa la seva societat, que s'ha convertit en l'escenari de tots els excessos.

Menys de set anys abans del retorn de Jesucrist, no és hora de fer balanç de la veritat i afrontar la situació real a la qual el diable ha portat tota la humanitat?

Com serien les nostres societats humanes sota un govern diví directe? S'hauria acabat la corrupció i hi hauria una justícia perfecta per a tothom, perquè identificats per Déu sense poder escapar-ne, els corruptes són empresonats o eliminats. Salari igual per temps igual dedicat a treballar. Perquè en els nostres règims diabòlics actuals, es donen sous més alts a oficis especialitzats que reclamen injustament aquests avantatges. L'especialitat d'un ofici no hauria de justificar les diferències salarials, perquè l'elecció d'una especialitat és una qüestió de satisfacció personal que no té cap raó per ser remunerada. El salari només hauria de pagar pel temps de vida que cada persona dona en la seva activitat professional per l'interès comú de tots; i res més. Aquest règim seria un de perfecta **igualtat** que promouria **la fraternitat** i donaria un límit just a **la llibertat**. Tanmateix, en el moment del càstig desitjat per Déu, és massa tard per rectificar la situació que la guerra a Ucraïna empitjorarà més enllà de la imaginació més pessimista. Els països en ruïnes han de produir armes molt cares i, alhora, Déu crema boscos i camps agrícoles amb incendis causats pel sol, la calor del qual intensifica, o pels llamps de les tempestes violentes, o fins i tot per incendiàries humans voluntaris; els mitjans per intensificar la ruïna dels homes no manquen al Déu creador totpoderós, JaHWÉH, Miquel, Jesucrist. A més, hem de preparar-nos per veure la fam i molts altres mals assolir una societat occidental a la qual no li ha faltat res, durant 50 anys d'opulència; el temps d'un jubileu entre 1974 i 2024.

Bogeria col·lectiva

Què diem d'un ésser humà el comportament del qual és sorprenent perquè posa la seva vida en perill mortal fent coses considerades irracionals per les masses humanes? Està boig. És bogeria real o no és més aviat el fet que la seva acció sigui fora del comú el que el fa passar per boig a les ments de l'anomenada humanitat normal? Sí, és realment aquesta desviació de la normalitat el que li fa atribuir bogeria. El veritable boig no fa res raonable perquè és incapaç de raonar. A més, n'hi ha prou que un gran nombre de persones comencin a fer coses irracionals col·lectivament perquè aquesta irracionalitat es transformi en normalitat. D'aquesta anàlisi es desprèn que el judici de l'ésser humà es basa en les experiències que viu o no viu. Tot el que no es viu s'adjunta a la bogeria i tot el que es viu entra en la normalitat. Entre els espectacles apreciats per les multituds hi ha els equilibristes o funambulistas que caminen en equilibri sobre un filferro d'acer o sintètic a altures vertiginoses. En un informe, un jove suís va testificar així per explicar el seu domini de la por a les altures: "Tot està a la ment; el que puc fer a 50 cm del terra, ho puc fer a qualsevol alçada". Ens dona una clau important per a l'explicació: tot està a la ment. La por a les altures és una cosa natural en tots els éssers humans perquè el simple acte de caminar i estar dret s'ha hagut d'adquirir a través de l'experiència. De fet, en venir al món, el nen

descobreix que no és fàcil mantenir-se dret sobre els seus dos peus i cames, que s'han d'enfortir, i li resulta més fàcil gatejar sobre els genolls i les mans. Si projectéssim els nostres pensaments adults sobre aquest nen, el sentiríem dir: tota aquesta gent està boja per arriscar-se a estar dreta sobre els seus peus i cames. Però precisament perquè veu tothom actuant així, entén que ha d'aprendre a fer el mateix, i intent rere intent, acaba equilibrant-se, amb algunes caigudes que confirmen la dificultat de l'acció. El judici humà, per tant, està subjecte a la llei de la normalitat, però així apareix clarament que aquesta normalitat depèn de l'experiència individual. Aquest preàmbul era necessari per entendre què és la creença en el Déu Creador. La fe en la seva existència depèn de la nostra experiència individual, i Déu va fer que l'experiència dels seus primers testimonis fos escrita a la Sagrada Bíblia, de manera que durant els darrers 3.500 anys de la història de la Terra, cadascuna de les seves criatures humanes pogués beneficiar-se de l'experiència dels seus primers testimonis. Perquè es va revelar en poder i acció als hebreus que va rescatar de l'esclavitud egípcia cap al 1500 aC. En aquella època, la bogeria consistia a no creure en l'existència d'aquest Déu les obres del qual eren evidents i incontestables. I entre la gent que va sortir d'Egipte, ningú podia negar l'existència de Déu, però segons la seva naturalesa individual, ja podien obeir-lo o desobeir-lo. Així van establir els fonaments de la fe i la incredulitat, que és el seu oposat absolut. La incredulitat no és incredulitat, perquè porta els éssers humans a desobeir conscientment el Déu que ordena i organitza la vida humana. A l'origen de la incredulitat actual hi havia el pensament de Karl Marx, un filòsof lliurepensador que va declarar: "He expulsat Déu del meu cel". Així va marcar la transició de la incredulitat a la incredulitat, que en conseqüència només troba la seva explicació en la seva negativa a sotmetre's a aquest gran i formidable Déu. Des de llavors, la incredulitat actual es pot explicar per la saturació de la ment humana, que ja no busca Déu, perquè la vida humana i els seus especialistes en totes les coses li proporcionen les seves respostes i explicacions que la satisfan. Tanmateix, cap d'aquestes explicacions ens permet entendre l'existència de la fe, que creu en el Déu Creador i les seves revelacions. La humanitat s'abandona a la paradoxa que, malgrat la seva incredulitat oficial, moltes de les explicacions de la història terrenal que ensenya es basen en revelacions citades a la Santa Bíblia.

Aleshores, què hem de fer per tenir fe i obtenir la certesa que Déu existeix i que tota carn finalment li haurà de retre comptes? N'hi ha prou amb tenir experiències que nodriran aquesta petita fe i la faran créixer. Es tracta, doncs, de posar en acció una experiència que ens portarà de l'etapa d'ignorància a la del coneixement. I aquest principi s'aplicava al funambulista i s'aplicarà de la mateixa manera a la fe en Déu. Per a tots dos, l'entrenament i l'adaptació són necessaris.

Els incrèduls atribueixen milers de milions d'anys d'existència a la Terra, però, per la seva banda, Déu va revelar al seu servent Moisès, fa uns 3.500 anys, que la història terrenal només havia començat 2.500 anys abans del seu temps, quan va treure el seu poble hebreu d'Egipte. A qui hem de creure? Les suposicions imaginades per l'home científic d'avui o el testimoni de Déu que el va ajudar en les seves obres poderoses conegudes a tota la terra habitada del seu temps, tal com ho confirma aquest testimoni de Rahab, la prostituta que vivia a Jericó, testimoni

citat a Josuè 2:10-11: " *Perquè hem sentit com, quan vau sortir d'Egipte, Jahvé va assecar les aigües del Mar Roig per a vosaltres, i com vau fer als dos reis dels amorreus a l'altra banda del Jordà, Sehon i Og, que vau destruir completament. Ho hem sentit, i hem perdut el coratge, i tots els nostres esperits estan abatuts a la vostra vista; perquè és Jahvé, el vostre Déu, que és Déu al cel a dalt i a la terra a baix* ". Vivia de manera pagana al mig d'una ciutat poblada per gent pagana i la seva fe es basa en un comportament intel·ligent que va condicionar la seva experiència terrenal salvant-li la vida a diferència de tot el seu poble destruït per Déu amb la seva ciutat. Rahab diu bé " *Hem après* ", però només ella es beneficia del que tothom ha après. La seva elecció i el seu comportament només van ser les conseqüències del raonament de la veritable intel·ligència; cosa que em porta a dir que totes les altres persones que Déu va matar a Jericó van ser preses per una **bogeria col·lectiva** . Això defineix l'oposat absolut de la intel·ligència. I com hem vist, la bogeria o el seu oposat, la intel·ligència, són estimades per cadascun segons la seva concepció de normalitat. En l'experiència de Rahab, la normalitat residia en aquells que Déu va matar, i ella era pagana. Però va desafiar la normalitat del seu patrimoni i les seves tradicions.

Avui dia, és el mateix, la immensa majoria dels éssers humans occidentals són irreligiosos i representen l'actual bogeria humana **col·lectiva** que Déu també es prepara per destruir. Siguin quines siguin les raons que l'home es doni per no sotmetre's a la voluntat divina revelada, la seva elecció és la de la veritable bogeria que el porta a la mort. En aquest sentit, és útil recordar que Déu només ofereix als éssers humans l'elecció de dos camins extremadament oposats, com ho diuen aquests versos del Deut. 30:19-20 ensenya: " *Avui prenc el cel i la terra com a testimonis contra vosaltres que us he posat davant la vida i la mort, la benedicció i la maledicció. Trieu la vida, perquè visqueu tu i els vostres descendents, estimar Jahvé , el vostre Déu, obeir la seva veu i aferrar-vos a ell: perquè d'això depenen la vostra vida i la prolongació dels vostres dies, i així podreu habitar a la terra que Jahvé va jurar donar als vostres pares, Abraham, Isaac i Jacob* ". No cal dir que aquest missatge s'adreça per Déu a tots els humans que llegiran aquesta declaració i no només als descendents jueus hebreus d'" *Abraham, Isaac i Jacob* ". Aquests patriarques fundadors de l'Israel carnal són també els testimonis de Déu presentats al seu Israel espiritual construït sobre la redempció obtinguda per Jesucrist, la mort expiatòria del qual beneficia tots els escollits salvats en les dues aliances divines successives i des d'Adam.

La veritable **bogeria** , la més perjudicial, no és aquella que l'anomenada humanitat normal denuncia i defineix. El boig autèntic no es preocupa per la salvació que Déu proposa, ja que, en ser incapaç de raonar, no pot apreciar aquesta oferta. La veritable **bogeria col·lectiva**, doncs, afecta el comportament de les anomenades multituds occidentals normals que, tenint accés al coneixement de les condicions presentades per Déu, decideixen no tenir-les en compte i així prenen, fins i tot inconscientment, el camí que les porta a la mort. Perquè, rebutjant la instrucció, decideixen romandre en la ignorància que, per desobediència, les condemna a haver de morir, d'acord amb l'avertència donada per Déu.

L'entrada en la fe és en tots els sentits comparable a l'evolució del pas de nadó a home. La seva necessitat d'aliment és diferent; el nadó necessita llet, mentre que l'home necessita aliments sòlids que troba en cereals, llegums i verdures. L'ésser humà troba en Déu totes les explicacions per a les preguntes legítimes que s'imposen a la seva ment. I la primera que s'imposa és: per què l'home acaba morint? La pregunta és legítima per a aquells que saben que Déu mateix és immortal per naturalesa i que, a més, ha donat vida a àngels celestials, els qui han romàs fidels ja comparteixen amb ell aquesta immortalitat. Aleshores arriba la resposta bíblica: la mort és la conseqüència d'un càstig col·lectiu que és precisament la primera forma de bogeria col·lectiva que la humanitat hereta i transmet de segle en segle durant sis mil·lennis. Així, després d'aquests sis mil anys de selecció dels elegits terrenals, la mort ja no colpejarà els elegits salvats al retorn gloriós de Jesucrist, sinó que caldrà esperar fins al final del setè mil·lenni i la realització del judici final que afecta els rebels terrenals i celestials, perquè la mort mateixa sigui aniquilada i l'estàndard d'eternitat i immortalitat s'estableixi per sempre.

Moltes respostes a totes les nostres preguntes estan disponibles a la Santa Bíblia, però per obtenir-les, hem de nodrir-nos amb aquesta lectura bíblica, fins que dominem humanament el seu contingut. Ara bé, aquest domini és en veritat il·limitat, ja que el nostre esperit i la nostra comprensió espiritual es nodreixen del veritable i únic Déu que és, ell mateix, il·limitat. Segons la imatge del nadó i l'adult, la nostra necessitat d'aliment sòlid augmenta amb l'augment del nostre coneixement dels escrits de la Santa Bíblia. La Bíblia ofereix aliment per a totes les edats i etapes de la nostra evolució espiritual. Ja en el seu temps, l'apòstol Pau retreu als hebreus, els destinataris de la seva carta, per romandre amb la " llet " espiritual mentre que el creixement de la seva fe depèn de " l'aliment sòlid "; Heb. 5:12: « *Perquè vosaltres, mentre hauríeu de ser mestres, necessiteu que algú us ensenyi de nou els primers principis dels oracles de Déu; i heu arribat a necessitar llet i no menjar sòlid.* » Quant més s'adreça aquest retret als creients cristians actuals, sabent que la veritat espiritual ara està plenament revelada i que l'aliment més sòlid, reservat per al temps de la fi del món, és la revelació continguda en les profecies bíbliques de Daniel i Apocalipsi, principalment, però no només. Perquè tota la Bíblia és un suport de revelacions profètiques, com he tingut l'oportunitat de demostrar en els estudis presentats en aquesta obra proposats com a aliment, sota el títol espiritual de « **mannà dels últims caminants adventistes** » de fe i obres.

En aquest context de fi del món, els éssers humans encara tenen l'opció de seguir un o altre dels dos camins que Déu els ha posat al davant: **la bogeria col·lectiva** o **la intel·ligència col·lectiva**, ja que aquest judici de valor depèn del nombre de partidaris que els porten. Però, ai las seves, els més nombrosos no són els més intel·ligents, sinó els més rebels, i el seu final, profetitzat i revelat a la Santa Bíblia, no és gens envejable. En les seves experiències individuals, l'home es distingeix, per les seves particularitats, dels seus semblants. El seu model desperta aleshores dos judicis oposats: és envejat o és compadit. I la reacció dels espectadors i jutges que som depèn de la nostra personalitat. Els escollits són envejats pels futurs escollits i són compadits pels que els consideren bojos. Però a

la ment dels escollits aquest judici es gira i s'inverteix: el més boig dels dos no és el que penses; no sóc jo, l'escollit, sinó tu, el caigut, i el teu final merescut serà despietat.

Fins ara, només he esmentat la bogeria col·lectiva de voler ignorar la revelació bíblica basada en l'èxode d'Egipte dels hebreus liderats per Moisès. Però encara més gran és la bogeria col·lectiva que porta els humans del nostre temps a rebutjar i rebutjar el testimoni de la fe cristiana. Això és degut a que Jesucrist és un testimoni molt més proper a nosaltres i tota la nostra vida occidental està construïda sobre aquest model de vida cristiana. El nostre calendari es basa en el seu presumpte naixement, tot i que és fals i marcat per un retard de sis anys. Però en última instància, aquest error, degut al monjo catòlic romà Dionis el Petit, no té conseqüències per a nosaltres perquè les dades dels temps revelats a les profecies es presenten en forma de durades d'acció aplicables a les dates adoptades en aquest calendari fals. Els missatges transmesos per Déu, per tant, romanen completament identificables malgrat els errors sobre els quals es va establir aquest calendari fals. El testimoni de Jesucrist ha continuat durant dos mil anys a través del testimoni dels seus sants servents, així que com podem no acusar aquest sobtat desig dels nostres contemporanis d'ignorar aquest testimoni constant, antic i bimil·lenari de **bogeria col·lectiva** ? Aquesta bogeria col·lectiva només és el resultat d'una elecció col·lectiva, la d'una societat enamorada de la llibertat que s'ha tornat tan rebel que ja no pot suportar la idea d'haver d'obeir una autoritat divina. A la faula de Jean de Lafontaine, "La guineu i el raïm", la guineu es consola per no haver agafat el raïm col·locat massa amunt, dient que és massa verd, i avui, l'home es dona el dret de desobeir Déu fent veure que no existeix. Sent aquesta elecció la de la majoria, esdevé la norma de la normalitat i constitueix el fruit d'una **bogeria col·lectiva** que prefereix ignorar els fets que justifiquen l'existència de Déu, per no haver d'obeir-lo.

Perquè cap descobriment científic modern és capaç de demostrar la inexistència de Déu, i ben al contrari, aquests descobriments només permeten als humans descobrir la immensa saviesa i el poder del Déu que va crear la vida i tot el que la forma i la conté. Aquesta és, si més no, la deducció que **la intel·ligència col·lectiva** dels sants escollits redimits per la sang de Jesucrist extreu d'aquests fets.

Els criteris de selecció per als últims escollits són molt alts, perquè havent portat molta llum als seus últims sants servents en l'estatus beneït d'esclaus voluntaris del seu Senyor i Mestre, l'exigència de Déu és gran i implica el seu coneixement de les seves últimes instruccions. Els últims escollits han de conèixer tota la història religiosa construïda a la terra des d'Adam i Eva. Han de conèixer i seguir l'evolució històrica observada pel desenvolupament de l'oferta de salvació divina a l'home pecador. Els patriarques constitueixen els punts de referència d'aquesta construcció espiritual que condueix a la primera vinguda de Jesucrist que ve com a " *Anyell de Déu* " " *per treure els pecats del món* "; la qual cosa expressa el desig de Déu i no l'efecte obtingut només molt rarament. Perquè la sang de Crist va ser vessada només en benefici d'aquells que només ell reconeix com a dignes de la seva redempció i aquest criteri només afecta els seus veritables escollits. Com va dir el mateix Jesús a Mateu 5:17, va venir " *per complir la llei* "

i no per ensenyar-la: " *No penseu que he vingut a abolir la llei o els profetes; no he vingut a abolir-la, sinó a complir-la*". Fixeu-vos en la subtilesa de l'expressió "**sinó per complir**"; No diu « **per complir-ho** » i confirma el compliment només d'una part d'aquesta llei i dels profetes, la qual cosa confirma l'extensió i la validesa donades a aquesta llei de Moisès, durant la seva nova aliança.

Les successives faltes atribuïdes a l'última generació humana són les que s'han acumulat amb el temps. I ja cal assenyalar l'"**arrogància**" del règim papal catòlic, que va rebutjar la norma embrionària de la Reforma empresa al ^{segle XVI}. Com a resultat, França va romandre un règim catòlic romà fins a la Revolució Francesa. Les atrocitats comeses per aquesta falsa religió cristiana van justificar el disgust religiós dels francesos, i amb raó. Però si condemnar aquest règim era legítim, en canvi, no tenir en compte el missatge transmès pels veritables testimonis divins de la Reforma protestant feia que França fos altament culpable davant Déu. Pel seu comportament pacífic i dòcil, que s'ajustava al model presentat per Jesucrist, cosa que feia que el seu testimoni fos digne de ser rebut. Però en aquesta època, només es va sentir el xoc d'armes en el context d'una oposició bèl·lica de falsos protestants que lluitaven amb armes a la mà contra els veritables catòlics. També a França, la situació va ser recuperada per lliurepensadors i filòsofs plens de cultura grecoromana. El missatge de l'amor diví misericordiós va romandre així inaudible i invisible en el poble de França, que s'havia convertit en nacionalment ateu. Estratègicament, el diable va afavorir, durant un temps, la independència i la influència global d'aquest model de societat republicana que, presumint de la seva llibertat, l'exportava i semblava el món amb la seva **bogeria col·lectiva**. Dos segles més tard, en un context religiós pacífic, la fe catòlica va despertar lentament i va començar a seduir de nou els seus seguidors. Així, el seu model actual va seguir sent el catolicisme, encara practicat per una minoria de persones compromeses per un baptisme rebut i imposat a la infància, sense que l'haguessin escollit gens ni mica. Però el prestigi del Papa romà va omplir aquest buit. I els que actualment el donen suport ja no són nens, sinó persones adultes responsables davant Déu de les seves eleccions religioses. És llavors quan ens hem d'adonar; **la bogeria col·lectiva** afecta tant les eleccions dels subjectes seculars com les eleccions religioses, cosa que la converteix en el model típic d'una societat completament allunyada de Déu. I trobem en aquest model totes les nacions del camp occidental. Però els altres països no estan més avantatjats, perquè no reconeixen, en Jesucrist, l'únic Salvador diví proposat a l'home pecador universal.

A mesura que passava el temps, Déu va portar als veritables protestants de l'era 1843-1844 la seva llum divina il·luminant els seus primers usos de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. El 23 d'octubre de 1844, castigant el seu menyspreu per la seva prova de fe profètica, Déu va trencar la seva passada aliança amb la falsa religió protestant, hereva de l'apostasia protestant del segle XVI i posteriors. És recognoscible per la seva barreja de sagrat i profà, un peu al món i els seus valors diabòlics i l'altre peu en una afirmació religiosa enganyosa basada en la Santa Bíblia. La fe protestant provada va produir la fe adventista, després la fe adventista del setè dia, i després d'això, res. Però es va reconciliar

oficialment amb el seu antic enemic mortal, la religió catòlica romana papal, i aquesta aliança oficial va confirmar la seva ruptura definitiva amb Déu.

Amb el temps, **la bogeria col·lectiva** es va estendre a l'adventisme del setè dia, que va ser posat a prova per Déu entre 1980 i 1994. De nou, la seva entrada a l'aliança del protestantisme el 1995 va confirmar el seu rebuig per part de Déu.

I des d'aquest darrer anunci fals del retorn de Jesús que se suposava que s'havia de complir el 22 d'octubre de la tardor de 1994, he estat l'únic dipositari de les últimes revelacions donades per Déu, coses que comparteixo amb tots els seus éssers estimats que col·laboren o col·laboraran en aquesta obra, a prop i lluny, escampats per tota la terra.

Allà on s'ha apoderat de les ànimes humanes, **la bogeria col·lectiva** és un signe de la maledicció divina. Per escapar-ne, individualment, cal un despertar de la consciència, i sé que Jesús provocarà aquest despertar, sabent on són els qui són dignes de la seva salvació eterna. En contrast amb el món perdut i pervers, els elegits es reuneixen, units en la intel·ligència col·lectiva i individual donada per Déu. Aquesta intel·ligència col·lectiva es concreta per la demostració d'amor a la veritat per part de cadascun d'ells. Tots són conscients de la necessitat d'obeir la veu del Déu Creador, l'amor revelat del qual constitueix la millor prova del seu desig de fer-los eternament feliços. Aquest és l'únic propòsit de les seves ordenances, els seus manaments, els seus estatuts i les seves lleis, escrits i revelats a la seva Santa Bíblia; la seva paraula divina escrita per a la salvació dels elegits.

La societat lliurada a la bogeria col·lectiva produeix dos tipus de mentides. El primer tipus és la mentida voluntària que busca intencionadament enganyar, i el segon és la mentida involuntària que resulta del fet que nega l'existència de vida celestial responsable dels fets observats i després atribueix falsament aquests fets a altres causes humanes. Aquest tema tracta, en la nostra actualitat, del famós escalfament global que porta la humanitat a angoixar-se i a buscar, a través de restriccions d'estil de vida, solucions per resoldre aquest preocupant problema. El culpable evident és, és clar, l'home i el seu consum que produeix diòxid de carboni, a través dels seus automòbils, la seva calefacció, les seves fàbriques i les seves vaques acusades d'enverinar l'atmosfera amb els seus pets carregats de gasos inflamables, inclòs el diòxid de carboni. I aquí ja, la societat no té en compte les 2.100 proves nuclears realitzades des del 1945. Mentre que una sola de les seves bombes envia a l'atmosfera molt més del que una ciutat com París pot produir en un any sencer. Però l'error principal encara no hi és, i per corregir-lo, només l'home espiritual ho pot fer. Això és encara més cert, ja que els científics reconeixen haver observat la presència de taques fosques al sol, cosa que es tradueix i revela una intensificació de la seva agitació i la seva radiació solar. Per tant, és el sol el culpable d'aquest escalfament global observat a tota la terra. Però aquesta ciència només assenyala el que només l'home espiritual pot explicar: per què el sol comença a escalfar-se més fortament? Perquè Déu li ho mana i l'obeeix. Per estar segurs d'aquesta explicació, n'hi ha prou amb recordar que durant la seva estada a la terra, en el seu ministeri messiànic, Jesús va demostrar als seus apòstols que podia, amb la seva paraula, calmar, instantàniament, una violenta tempesta formada al llac de Galilea. Nosaltres, els seus testimonis del nostre temps, no tenim dret a donar suport i participar en la difusió de mentides que

defrauden Déu de la seva glòria justificada pel seu poder il·limitat com a Déu creador. A més, vull recordar amb força i autoritat bíblica que Déu és l'autor del nostre escalfament global tan real i intencionat, ja que constitueix un flagell infligit als seus enemics en societats pecadores. També aprofito aquesta oportunitat per recordar que, durant el seu ministeri terrenal, Jesús només veia en els problemes de les ments dels homes els fruits de les accions dirigides pels dimonis celestials associats amb el diable. Jesús no va atribuir aquestes coses a la malaltia, sinó als poders del mal. Li va bastar ordenar als dimonis que alliberessin les seves víctimes humanes de la seva presència, perquè fossin perfectament i instantàniament curades. En totes les coses hem de trobar la resposta en Déu i només en Déu. Perquè en ell trobem tota la vida celestial, beneïda o maleïda, que és invisible per a nosaltres i, tanmateix, en gran i fonamentalment, activa. Aviat tindrem, el 2029, l'oportunitat de veure que el sol obeeix el dit i la paraula del Déu Creador, d'acord amb aquests anuncis profètics bíblics: Ap. 16:8-9: " *El quart àngel va vessar la seva copa sobre el sol, i li va ser donat de cremar els homes amb foc; i els homes van ser cremats amb una gran calor, i van blasfemar el nom de Déu que té autoritat sobre aquestes plagues, i no es van penedir per donar-li glòria* " .

El bé i el mal

Llegim a Gènesi 2:29: " *I Jahvè Déu va fer créixer de la terra tot arbre agradable a la vista i bo per menjar; també l'arbre de la vida al mig del jardí, i l'arbre del coneixement del bé i del mal* . "

Aquesta és la primera vegada que l'expressió " **bé i mal** " s'esmenta a la Santa Bíblia, però no l'última, ja que la trobarem en altres versos i altres llibres que presenta. Aquesta expressió porta en si mateixa un ensenyament fonamental i extremadament revelador que ens permet descobrir el sofriment continu experimentat per Déu mateix, en persona i en esperit. És per donar-nos la capacitat d'entendre aquesta cosa que Déu va crear a la nostra dimensió terrenal, que havia de portar " *l'home fet a imatge de Déu* ". Segons aquesta afirmació, l'home es fa així capaç d'entendre el que Déu sent sobre el " **bé** ", així com sobre el " **mal** ". Per tant, hem d'estudiar aquests dos termes i entendre què representen.

Com els podem definir? A nivell físic i carnal, el " **bé i el mal** " es perceben a múltiples nivells progressius. Com a mínim, el " **bé** " s'expressa pel fet que tot el cos i els seus òrgans funcionen sense cap dolor, fins al punt que la seva existència és ignorada o oblidada per l'ésser humà. El " **bé** " s'anomena llavors "benestar" perquè es percep agradablement. El " **bé** " i el mal s'expressen pels nostres cinc sentits, que són la vista, l'oïda, l'olfacte, el gust i el tacte. El " **bé** " pot ser causat per una visió agradable, una oïda apreciada, una olor agradable, un gust deliciós i un tacte sensible i útil. El " **mal** " s'expressarà lògicament pel contrari d'aquestes coses, ja que designa l'oposat absolut del " **bé** ". I com a tal, el " **mal** " és la causa del sofriment, i el sofriment és el símptoma de la presència de "malaltia".

El principi és, doncs, aquest: tot el que experimentem en la nostra vida humana sobre el "**bé o el mal**" és només la imatge carnal del que Déu experimenta a la seva ment. Aquesta idea es confirma en aquesta cita de Pau que diu a Ef. 5:23: "*Perquè el marit és el cap de la dona, com Crist és el cap de l'església, **el seu cos**, de la qual ell és el Salvador*". "*La dona*" es va formar a partir d'una "*costella presa*" del cos d'Adam, segons Gènesi 2:22: "*Llavors Jahvé Déu va fer una dona de la costella que havia pres de l'home i la va portar a l'home*". L'elecció de Déu d'una "**costella**" d'Adam es justifica pel paper de "*la dona*", que es col·loca tant en el sentit espiritual com literal, "al costat" del seu "**marit**", el seu "**marit**", Crist o Adam. Desenvolupant aquesta idea, podem entendre que Déu construeix la imatge del seu cos a la terra i la dimensió terrenal, perquè ell és esperit i vida i tot el que viu, viu en ell. Abans del pecat, en la seva puresa i innocència originals, Adam i Eva imaginaven perfectament el projecte que va portar Déu a crear davant seu contraparts lliures i independents capaces d'estimar-lo lliurement com ell desitja ser estimat.

Però aquest projecte imposarà un sofriment continu a Déu a causa de les decisions preses per criatures lliures, però rebels, desobedients i rebels. I són les obres d'aquestes decisions rebels les que Déu anomena "**malvades**" perquè el fan sentir "**malvat**" desagradablement a través del sofriment. De manera que, creant contraparts lliures i independents, Déu crea alhora la vida dels elegits que satisfaran el seu desig d'amor, però també les criatures monstruoses que porten "malaltia" al "**seu cos**", és a dir, a les seves creacions vives. Perquè la vida de l'home carnal terrenal té un aspecte físic anomenat "**cos**" i un aspecte mental anomenat "**esperit**". ***I tots dos són la imatge del "cos" de Déu***. En crear primer els àngels celestials, Déu dona a les seves criatures la semblança només amb el seu "**esperit**" de vida. Perquè el seu cos físic no pateix la corrupció que mereix l'actitud rebel, que apareixerà amb la rebel·lió del primer àngel creat, a qui Déu donarà llavors, com a nom, Satanàs, que significa "Adversari". I per a Déu, l'aparició d'adversitat es fa sentir, per ell, com l'home sent "la malaltia" que ataca el seu cos i el seu esperit. L'absència de sofriment físic va impedir que els àngels compreguessin la intensitat del sofriment que sentia Déu, només podien prendre consciència del disgust imposat a l'esperit del seu Déu. En aquesta creació d'éssers celestials, la mort no va venir a colpejar l'existència de l'ésser rebel la vida del qual es va prolongar. Tanmateix, el principi de la mort ja preexistia en el judici diví que els afectava; només s'havia de posar en acció al final del programa preparat per Déu, és a dir, al final dels set mil·lenni reservats per a la creació terrenal, incloent-hi primer, la terra on Déu havia d'organitzar la seva demostració de vida perfecta, que anava a dur a terme en el seu temps, al final del quart mil·lenni, en el cos humà anomenat Jesús de Natzaret. La seva victòria sobre el pecat i la mort obtinguda en Jesucrist li anava a donar el dret de salvar els seus elegits terrenals, però també d'eliminar en el foc de la "**segona mort**", els rebels terrenals i els àngels demoníacs, així com el seu líder, Satanàs.

« **Bé** » és fàcil d'identificar, ja que fa referència a tots els valors aprovats i ordenats pel Déu Creador, el Legislador Suprem. La llei de Moisès revela aquest estàndard de « **bé** » d'acord amb la concepció de Déu d'aquesta paraula.

« **Mal** », en canvi, té un doble significat que hem de tenir en compte. En francès, l'ús del terme « **mal** » pot ser confús. Per tant, hem d'identificar clarament aquests dos significats.

En el sentit absolutament oposat de " **bo** ", " **mal** " es refereix a allò que Déu maleeix, allò que desaprova i allò que condemna formalment i irrevocablement. Aquest tipus de " **mal** " sovint s'associa amb allò que Déu anomena " **abominació** " i considera " **abominable** ". I per implementar l'" **abominació** ", l'home només ha de fer tot allò que Déu desaprova i condemna. L'" **abominació** " s'origina en l'esperit de disputa, i el diable, Satanàs, la primera criatura creada perfecta per Déu, també va ser la primera de les seves criatures a entrar en disputa amb ell. La disputa només és legítima entre les dues opinions oposades de dues criatures. Però disputar amb Déu no té sentit, perquè ell és la font de la intel·ligència i té un domini perfecte sobre tots els temes de reflexió. Molt abans de l'àngel i l'home, ell coneixia els problemes i els turments que la llibertat podia comportar per a aquells que l'utilitzen de manera llibertària, és a dir, per a aquells que superen els límits raonables de la llibertat. Si una major llibertat hagués estat possible sense perjudicar les seves criatures, Déu les hauria deixat gaudir-ne. Però això no és així, i el seu amor de Pare el va portar a posar salvaguardes al voltant de les seves criatures, és a dir, lleis que fixen els límits de la veritable llibertat. Més enllà d'aquests límits, hi ha el pecat i la mort, que n'és la recompensa. I aquesta situació em fa pensar en aquells soldats ucraïnesos que avancen cap a terres conquerides per l'adversari rus, havent d'excavar les nombroses mines amb el risc d'explotar amb elles. Davant d'aquestes mines que causen la mort, l'home és prudent i ha d'actuar de la mateixa manera envers el pecat, que dona accés a la " **segona mort** " del judici final. I aquest segon cas quedarà registrat, l'any 6999 d'Adam o 2999 dC, en la història de la realitat tant com el primer; la qual cosa fa que aquest avís valgui la pena prendre's molt seriosament.

El segon significat de la paraula " **mal** " és allò que causa dolor i sofriment. Aquest tipus de " **mal** " el practica tant Déu com el diable i els seus agents humans. Així, Déu no fa " **mal** " quan infligeix "mals" com a càstigs; això esdevé necessari quan les infidelitats de les seves criatures han de ser castigades, perquè arriben a nivells insuportables fins i tot per a Déu, el més pacient de tots els éssers vius.

Fent ressò del manament diví donat a Deuteronomi 30:19, tornem a llegir a Isaïes 7:16: " *Però abans que el nen sàpiga rebutjar el mal i escollir el bé, la terra de la qual temes els dos reis serà abandonada* ". L'Esperit profetitza la seva futura encarnació en el "nen" Jesucrist. Però trobem en aquest versicle l'experiència que tots els seus futurs elegits, redimits per la seva sang vessada i la seva justícia perfecta, hauran de passar i tenir èxit: " **rebutja el mal i escollir el bé** ". I ja la idea que s'imposa és que per saber " **rebutjar el mal i escollir el bé** ", els elegits han de saber identificar el que Déu anomena " **mal** " i el que anomena " **bo** "; la qual cosa implica que tinguin un bon coneixement de l'ensenyament de tota la Santa Bíblia. Aquells que subestimen un o altre dels dos pactes successius no tenen, doncs, cap possibilitat de convertir-se en un dels seus elegits.

De fet, què demana Déu a l'home? Que l'estimi i l'obeeixi. Davant de les seves demandes, què es proposa el diable en la vida que dirigeix? A jutjar per la situació de les societats modernes de l'Europa occidental, i en particular, en el model francès, només veig grillons en què són empresonades les criatures anomenades "alliberades", però que, en realitat, estan sotmeses, per lleis restrictives, a innombrables prohibicions o obligacions. Aquesta és, és clar, la situació actual d'aquest país, que ha vist com les seves llibertats s'han reduït a gran velocitat en els darrers anys a mesura que rep i obeeix les directives cada cop més autoritàries ordenades pel govern europeu instal·lat a Brussel·les. França era lliure, només, en el moment de la seva independència de la postguerra. Sota la presidència del general De Gaulle, encara resistia a l'autoritat dels EUA. Però el president Sarkozy va fer reintegrar França a l'aliança de l'OTAN, i des de llavors, només ha patit les conseqüències desastroses de la seva subjugació europea, per a ella mateixa i per als seus habitants. A les nostres nacions alliberades, l'home és lliurat a la cobdícia dels financers: bancs, companyies d'assegurances. Totes aquestes institucions financeres ofereixen serveis que les enriqueixen amb el suport dels òrgans de govern. Es dicten lleis per satisfer les seves demandes. Tot s'organitza perquè extreguin tants diners com sigui possible del client i que la sortida de diners sigui la menor possible. A més, les lleis que restringeixen cada cop més la llibertat fan obligatòries certes mesures: l'ús del casc per a motociclistes i conductors de ciclomotors, cinturons de seguretat i inspeccions tècniques per a vehicles de motor. Totes aquestes coses, i la llista no és gens exhaustiva, costen cada cop més i sobrecarreguen els pressupostos de les persones de recursos humils. Penso amb enveja en aquells països subdesenvolupats on la gent encara pot conduir motocicletes, amb els cabells al vent, lliurement i sense restriccions; aquest és només un exemple, però la llibertat individual realment s'està reduint considerablement. Encara que només sigui per la vida col·lectiva que ha d'agrupar múltiples comunitats amb costums i religions incompatibles.

La vida occidental està clarament organitzada per competir amb l'ordre diví. Perquè també té la seva pròpia concepció del "*bé i del mal*". I la guerra que s'estén a Ucraïna ha posat de manifest un "mal" absolut per al campament occidental: l'incompliment per part de Rússia de la llei nacional d'Ucraïna. Tanmateix, aquest campament humà és molt hipòcrita, a diferència del Déu Creador, que mai fa excepcions als seus principis i judicis. L'opinió d'aquest campament humà varia enormement segons el temps i el lloc. El cop d'estat militar, que acaba de derrocar el president electe del Níger, favorable a França, el 26 de juliol de 2023, és condemnat unànimement pels nostres occidentals; les mateixes persones que van donar suport i encoratjar el que van dur a terme els rebels ucraïnesos a la plaça Maidan de Kíev el 2013; un cop d'estat durant el qual van derrocar el president rus legítimament elegit de l'època. El nostre Déu de justícia, per tant, organitza esdeveniments per denunciar la hipocresia d'aquest campament occidental que, a través de la seva fe cristiana distorsionada i infidel, constitueix el seu enemic i l'objectiu de la seva ira divina. I aprofito aquest tema per fer una aclariment. En la interpretació del "*rei del Sud*" de Dan. 11:40, Níger probablement hi jugarà el paper principal, perquè el seu privilegi de posseir mines d'urani li confereix, per a França, el seu client fins ara privilegiat, un caràcter

estratègic d'importància existencial. Tanmateix, la presència de França ja no és acceptada ni recolzada per la nova potència i una part important de la seva població. A més, el país és musulmà en un 98%. Per tant, és probable en un futur proper un conflicte, motivat pel gran interès dels francesos, que ho han apostat tot a l'energia nuclear per garantir les seves necessitats d'electricitat. El "**rei del Sud**" sembla adoptar-hi una identitat plausible i la seva religió musulmana podria convertir-lo en el líder d'un aixecament bèl·lic de les nacions musulmanes, ja hostils a Occident i a França en particular.

El seu passat colonial és un gran handicap per a ella, però després d'aquest període colonial, les seves intervencions armades en diversos països africans també han despertat odi contra ella. Hi va haver la guerra d'Algèria, la intervenció a la Costa d'Ivori, més recentment a Líbia i, més recentment, a Mali. Però els africans també han seguit la participació militar de França a la guerra dels Balcans i el suport financer massiu i les ofertes d'armes fetes als ucraïnesos. Aquest comportament imperialista ha acabat exasperant-los. A més, saben que per continuar explotant les riqueses d'Àfrica, els colonitzadors occidentals han estat substituïts per col·laboradors locals recolzats pels seus antics països colonitzadors. La ira que ara esclata al Níger demostra que, per a un gran nombre de nigerins, s'ha arribat i superat el límit del que és suportable. El parany posat per Déu davant d'Occident s'està tancant confirmant el suport i el reforç que Àfrica, el "**rei del sud**", proporciona a Rússia. En citar "**Put**", Líbia, i "**Cus**", Etiòpia, Déu ha profetitzat la revolta de tota l'Àfrica, nord-africana i negra, contra els interessos occidentals, i aviat els seus exèrcits, com a mínim, el dels francesos. I aquests dos noms, "Líbia i Etiòpia", revelen la identitat d'aquest "**rei del sud**". Això confirma un primer pensament antic que em va venir al cap durant el meu primer estudi d'aquesta profecia. Havia fet la connexió entre l'expressió "**rei del sud**" i la "**reina del sud**", que designa, a Mateu 12:42, en paraules de Jesucrist, "la reina de Saba", que va venir a visitar el "rei Salomó" a causa de la renom universal de la seva saviesa: "*La reina del sud s'aixecarà en el judici amb aquesta generació i la condemnarà, perquè va venir dels confins de la terra per escoltar la saviesa de Salomó, i vet aquí que aquí hi ha un més gran que Salomó*". Aquesta condemna dels incrèduls, aquesta vegada cristians, profetitzada pel nostre Salvador i Senyor diví i humà, ja troba un compliment en aquesta ruptura de relacions entre el Níger, amb França i els antics països colonitzadors d'Europa. Si originalment la "**reina del Sud**" regnava només sobre el territori d'Etiòpia, a la profecia, aquest nom Etiòpia designa, globalment, totes les nacions de l'Àfrica Negra que tenen com a origen el desenvolupament i l'expansió secular del poble etiòp. La profecia pot haver anunciat així l'actual despertar africà que podria unificar-lo completament contra l'odiat enemic comú: l'antic colonitzador europeu; que designa, principalment, França, Bèlgica, Itàlia, Portugal i Anglaterra. Per tant, no és sorprenent que aquesta unificació es faci en benefici de Rússia i els seus altres socis, inclosa la Xina. El 26 de juliol de 2023, el cop militar al Níger va obrir la porta a una demostració de ressentiment antifrancès compartit a gairebé tota Àfrica. Aquesta acció va allunyar els europeus del sòl africà i vam presenciar la fusió estratègica del "**rei del Sud**" africà i el "**rei del Nord**" rus. En la següent fase, l'agressió d'aquests dos "**reis**" es dirigiria contra el territori, el sòl, d'Europa.

Els occidentals estan acostumats als estàndards dels seus valors en què el pensament humanista, cada cop més present, els dona una bella imatge d'ells mateixos; això, fins al punt d'estar convençuts que constitueixen un model de societat ideal i, en conseqüència, busquen imposar-lo a tota la terra, mirant amb llàstima les nacions que romanen hostils al seu projecte. A més, només es pot descobrir la seva naturalesa abominable llegint la Bíblia en què Déu presenta la seva pròpia concepció del "**bé i del mal**". El menyspreu occidental per aquests veritables estàndards divins apareix en aquest retret citat a Isaïes 5:20: "**Ai dels qui diuen que el mal és bo, i el bé és dolent**, que posen la foscor per llum, i la llum per foscor, que posen l'amarg per dolç, i el dolç per amarg". ! » Aquesta acusació de revertir els valors divins preocupa les nostres societats occidentals republicanes actuals.

En aquest capítol 5 d'Isaïes, Déu dona sis exemples d'accions que portaran el "**mal**" diví sobre els culpables. L'advertència té un abast universal i les presento aquí, perquè el versicle 20 és només el quart dels sis. Cal tenir en compte que aquestes sis malediccions afecten els éssers humans en sentit general, en el seu comportament profà, i que així designen els culpables de perpetuïtat terrenal. Però els exemples citats també porten, espiritualment, un significat que porta Déu a utilitzar-los en els muntatges de les seves profecies.

5:8: "**Ai dels qui afegeixen casa a casa, i uneixen camp a camp, fins que ja no hi ha lloc, i viuen sols enmig de la terra!**" L'objectiu de la indignació de Déu és l'especulació de la terra; un mal particularment prevalent a les nostres societats occidentals actuals. El model capitalista dels EUA, que afavoreix l'enriquiment egoïsta privat, es designa específicament aquí. Déu ens revela així que fomenta la compartició de béns i valors veritables.

5:11: "**Ai dels qui s'afanyen a primera hora del matí després d'una beguda forta i s'encenen amb vi fins a altes hores de la nit!**" L'alcoholisme i la seva embriaguesa també són signes externs i fruits que porten les nacions riques.

5:18-19: "**Ai dels qui arrossegueu la iniquitat amb cordes de maldat, i el pecat com amb cordes de carro**, i els qui diuen: Que s'afanyi i acceleri la seva obra, perquè la puguem veure! Que vingui i s'executi el decret del Sant d'Israel, perquè el puguem conèixer!" Aquest penúltim vers es centra particularment en "**el pecat**" que caracteritza l'aliança ecumènica cristiana organitzada per l'Església Catòlica Romana papal i que Déu representa, precisament, mitjançant els "**carros**" a Apocalipsi 9:9: "**Tenien cuirasses com cuirasses de ferro, i el so de les seves ales era com el so de carros amb molts cavalls corrent a la batalla**". Aquests "**carros**" són els símbols dels "**pecats**" de les esglésies reunides per defensar, justificar i, finalment, imposar el repòs setmanal del diumenge, establert el primer dia per l'emperador romà Constantí I' des de l'any 321. "**La batalla**" evocada els reunirà al retorn de Crist i portarà el nom d'"**Armagedon**" a Apocalipsi 16:16. Al vers 19, Déu parla de l'actitud burleta i orgullosa dels seus enemics religiosos o seculars irreligiosos, agnòstics o ateu, que el desafien públicament.

5:21: « **Ai dels qui són savis als seus propis ulls i entenen als seus propis ulls!** » Déu no parla aquí de la veritable intel·ligència que dona als seus escollits, sinó que condemna la falsa intel·ligència que els seus enemics s'atribueixen erròniament, justificant mentides religioses o científiques.

5:22-23: " *Ai dels qui són valents per beure vi i valents per barrejar begudes fortes; que justifiquen el culpable per una recompensa i prenen els drets dels innocents!* " Aquí Déu reprèn el tema del versicle 11 al qual afegeix la iniquitat de la injustícia comesa pels tribunals humans corromputs pels diners. Aquí de nou, el model dels EUA, on el principi de la fiança pagada permet als culpables rics continuar gaudint de la seva llibertat, és un model del gènere. Però aquest últim exemple troba el 2023 un altre model encara més inicu i corrupte que l'Amèrica dels EUA que l'ajuda militarment a unir-se al camp de l'OTAN. Es tracta, per descomptat, d'Ucraïna, el model anàrquic de la qual ha arribat al punt àlgid de la iniquitat; cosa que porta Déu a construir sobre ell les causes del col·lapse de la dominació occidental. I sobre aquest tema, l'1 d'agost de ²⁰²³, França està evacuant els seus nacionals del Níger, on s'obrirà un nou front de guerra, per a gran plaer de Rússia, que només espera aquesta diversió per atacar tota Europa.

El nostre coneixement de Déu mai serà prou gran, com va dir Jesús a Joan 17:3: " *I aquesta és la vida eterna: que et coneguim a tu, l'únic Déu veritable, i a qui has enviat, Jesucrist* ". I per descobrir la veritable naturalesa del caràcter de Déu, ho hem de fer examinant tota la Bíblia, les seves reaccions revelades en cada cas, i les declaracions de Jesucrist són inestimables per construir aquest retrat compost del Déu invisible. Les condicions de les seves benediccions i les de les seves malediccions es revelen amb aquest propòsit.

A Mateu 23, Jesús pronuncia "ai" en vuit versos contra els escribes i fariseus del poble jueu. Però aquests retrets són perfectament aplicables als mestres religiosos de l'era cristiana, corromputs pel llegat del catolicisme romà papal; que els afecta en la seva totalitat, el 2023. Aquí teniu aquests vuit versos que Jesucrist els adreça. Us recordo que Jesús anuncia " *ai* " al qui fa " **el mal** ". I el criteri que Jesús cita i que fa perpetus aquests missatges és el terme " **hipòcrites** ", que designa mestres infidels indignes de la seva funció o ministeri.

23:13: " *Ai de vosaltres, escribes i fariseus, **hipòcrites** ! Perquè tanqueu el regne del cel davant dels homes; no hi entreu vosaltres mateixos, ni deixeu entrar els qui hi entren.* " En temps de Jesús, aquesta acusació va profetitzar als religiosos jueus les conseqüències que comportaria el seu futur rebuig oficial de la seva acció messiànica, per a ells i per als qui ensenyaven. A l'era cristiana, aquesta falla es va reproduir pel mateix rebuig de la llum divina pels catòlics als segles XII i XVI, pels protestants el 1843-1844, i per l'adventisme oficial entre 1982 i 1991, fins a la seva condemna oficial per part de Crist que la va " **vomir** " el 1994.

23:14: " *Ai de vosaltres, escribes i fariseus, **hipòcrites** ! Perquè devoreu les cases de les vídues i, amb aparença, feu llargues oracions; per això sereu jutjats més estrictament* ". Jesús retreu als jueus religiosos que s'aprofitin de la debilitat de les " vídues " per lucrar-se'n " **devorant les seves cases** ", amb una aparença enganyosa de falsa pietat que atribueix a les " *llargues oracions* ". L'avertència: " *sereu jutjats més estrictament* " serà recordada per Jaume a Jac. 3:1. L'expressió "devorar cases" significa entrar i prendre possessió d'aquestes cases. I sabem que sovint, després de la mort dels seus marits, les vídues busquen suport i assistència religiosa. Així és com els sacerdots del catolicisme entraven a les famílies, imposant la seva opinió imputada a Déu. Així van guanyar influència

en els nivells superiors de les societats occidentals i van fer concret el domini del catolicisme papal. En totes les famílies nobles, el sacerdot local tenia un lloc a la taula familiar. I el seu ensenyament era l'estàndard per a l'aliment espiritual de la família reunida. Per això Jaume 3:1 adverteix els qui ensenyen en nom del Déu veritable, dient: " *Germans meus, que no us feu mestres molts de vosaltres, perquè sabeu que serem jutjats més estrictament* ". Aquest avís condemna els falsos ensenyaments catòlics, però també, des del 1843, els ensenyaments donats pels pastors de la religió protestant i els donats per l'adventisme oficial, des del 1994.

23:15: " *Ai de vosaltres, escribes i fariseus, **hipòcrites** ! Perquè recorreu mar i terra per fer un prosèlit, i quan ja n'heu fet un, el feu dues vegades més fill de l'infern que vosaltres mateixos* ". Per ser reconeguda, una religió ha de tenir seguidors i augmentar contínuament el nombre dels seus seguidors; això al llarg de tots els temps. Els jueus ho sabien i ho feien. Però el final d'aquest versicle explica com a Apocalipsi 3, l'Elegit beneït de 1873, " *Filadèlfia* ", va acabar, lamentablement, " vomit " per Jesucrist el 1994, l'era de " *Laodicea* ". Els seguidors formats després de 1873, fins al 1994, es van convertir en " **el doble de fills de l'infern** " que els seus mestres. Només hi ha una causa per a això: la " **hipocresia** " religiosa i els ministeris indignes, infidels i superficials.

23:16: " *Ai de vosaltres, **guies cecs** ! Que dieu: 'Qui jura pel temple, no és res; però qui jura per l'or del temple, és responsable* '". Observem ja el terme " *cec* " que Jesús atribueix a l'adventisme oficial de " *Laodicea* " a Apocalipsi 3:17. Aquest cas d'inversió de valors caracteritza perpètuament la falsa doctrina religiosa. En afavorir " *l'or* " en lloc del " *temple* ", els jueus religiosos revelaven la seva naturalesa carnal terrenal, ja que estaven lligats a valors i béns terrenals profans, adoptant així els valors mundans honorats pels pagans. A més, no n'eren conscients, però " *or* " designava simbòlicament la fe perfecta que els faltava, com va confirmar posteriorment el seu rebuig de Crist. A l'era cristiana, estem presenciant el mateix tipus d'inversió de valors. Els seguidors del catolicisme glorifiquen l'església construint esglésies i catedrals impressionants i prestigioses. No han entès que l'Elegit de Crist és una assemblea d'esperits humans que Déu selecciona, **únicament**, perquè demostrin fidelitat a la veritat bíblica revelada per la seva voluntat divina; la del Déu veritable i únic. L'organització terrenal no té cap valor per a Déu en si mateixa. Només té valor als seus ulls quan reuneix persones que li són fidels. Així és com els seus retrets adreçats successivament als jueus, als catòlics, als protestants i als adventistes, condemnen una rere l'altra aquestes esglésies terrenals. Aquesta inversió de valors porta els humans a " **anomenar el mal bé, i el bé mal** ".

23:23-24: " *Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus, **hipòcrites** ! Perquè pagueu el delme de la menta, l'anet i el comí, i descuideu les coses més importants de la Llei: la justícia, la misericòrdia i la fe. Aquestes coses hauríeu d'haver fet, i no haver deixat de fer les altres. **Guies cecs** ! Coleu el mosquit i us empasseu el camell. El missatge és prou clar per ser entès per qualsevol ésser humà, així que simplement assenyalaré que aquestes coses també afecten les religions cristianes actuals, que estan molt lligades a coses secundàries, però increïblement menyspreadores del sant Sàbat de Déu, " **santificat des del setè dia** " des del principi de la creació terrenal i el tema del quart dels deu manaments de*

Déu, originalment gravat " *en dues taules de pedra, pel dit de Déu* ". Des de la seva escriptura, la Santa Bíblia testimonia i recorda aquesta " **santificació** " del veritable Sàbat, a Gènesi 2:2-3 i Èxode 20:8 a 11. En l'època de Moisès, Déu només recorda als hebreus l'existència de la seva " **santificació del setè dia** ", que es remunta al primer dissabte o " **setè dia** " de la setmana de la seva creació terrenal; un temps en què l'observança del Sàbat només afectava Adam i Eva, els seus primers observadors i els fundadors de la humanitat actual.

23:25: " *Ai de vosaltres, escribes i fariseus, **hipòcrites** ! Perquè netegeu la part de fora de la copa i del plat, però per dins són plens d'extorsió i excés.* " Els jueus i cristians incrèduls cometien el mateix error de donar importància només a l'aparença exterior de les coses. Amb aquest comportament, demostraven que no donen cap importància al fet que Déu pot examinar els seus pensaments i les seves mentes. Les seves obres demostraven així que no creuen realment en la seva existència i es conformen amb fer una "feina" com a mestre religiós que els alimenta i els paga, que els agrada i els convé. I si creuen en la seva existència, la seva culpa és encara més gran, perquè actuen com a manifestants rebels com ho va fer el diable abans d'ells. Els que es comporten d'aquesta manera ignoren el significat que Déu dona a la paraula "religió" que, en significar connectar, té l'únic propòsit de connectar amb ell només els seus fidels escollits i cap altre ésser humà.

23:27: " *Ai de vosaltres, escribes i fariseus, **hipòcrites** ! Perquè sou com sepulcres emblanquinats, que per fora semblen bonics, però per dins estan plens d'ossos de morts i de tota impuresa* ". Aquest versicle reforça l'anterior " *ai* ", que testimonia la importància que Jesús dona a l'aspecte enganyós de la falsa aparença. I aquesta insistència es justifica per l'ús d'aquest principi en la profecia de la " *cinquena trompeta* " desenvolupada a Ap. 9:1 a 13. Sovint utilitzant el terme " **semblant** ", Jesús multiplica les comparacions construïdes sobre símbols el significat dels quals es defineix en diversos versicles i llibres de la Santa Bíblia. Recordo particularment aquests versicles 7 a 9 en què denuncia l'aparença enganyosa de les esglésies cristianes caigudes i privades de la seva gràcia, des del 1843 i el 1994, a les quals atribueix intencions, accions i caràcters de "bèsties salvatges": "Aquestes llagostes s'assemblaven a cavalls preparats per a la batalla; hi havia als seus caps **el que semblaven corones** " com l'or, i les seves cares eren **com les cares dels homes** . Tenien els cabells **com els cabells de les dones** , i les seves dents eren **com les dents dels lleons** . Tenien cuirasses **com cuirasses de ferro** , i el so de les seves ales era **com el so de carros** amb molts cavalls corrent a la batalla. » Descodificada per la Bíblia, l'expressió " **cuirassa de ferro** " significa: **justícia romana** . La justícia té com a símbol la " cuirassa " a Ef. 6:14: " *Estigueu, doncs, cenyits els lloms amb la veritat i **vestits amb la cuirassa de la justícia*** " ; i " **ferro** " és el símbol de Roma, ja que Dan. 2:40: " *Hi haurà un quart regne, **fort com el ferro** ; com el ferro ho trenca i ho destrossa tot, així ho trencarà i ho destrossarà tot, **com el ferro** que ho destrossa tot* " .

23:29-30: " *Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus, **hipòcrites** ! Que construïu els sepulcres dels profetes i guarniu els sepulcres dels justos, i dieu: Si haguéssim viscut en els dies dels nostres pares, no hauríem participat amb ells en el vessament de la sang dels profetes. Vosaltres testifiqueu contra vosaltres* "

mateixos que sou fills dels qui van matar els profetes. Ompliu la mesura dels vostres pares . » Aquest retret que Jesús adreça als jueus encara no podia ser entès pels qui el sentien parlar. Perquè en dir "**Ompliu la mesura dels vostres pares** ", Jesús al·ludia a la mort que aviat li donarien, per la mà neutral dels romans. De fet, en aquest versicle, Jesús imagina un comportament perpetu de les falses religions cristianes que, oficialment, es refereixen a Déu i a les seves revelacions bíbliques, però de fet, les impugnen i les contradiuen. El cas de l'adventisme continua sent un model del seu tipus, ja que oficialment, el nom de la Sra. Ellen Gould-White, les seves obres i les obres heretades dels pioners adventistes de 1873 encara eren honorades, superficialment, però oficialment, per la institució adventista el 1991, any en què li vaig presentar una llum profètica divina, esperada, desitjada i profetitzada pel missatger del Senyor. Però, revelant el seu trist estat espiritual, aquesta institució va rebutjar aquesta llum i em va expulsar de la seva pertinença. I així, després del rebuig jueu de la llum de Crist, també va renovar el comportament del protestantisme universal, condemnat i abandonat per Jesús, pel seu menyspreu pels anuncis adventistes presentats entre 1831 i 1844.

En emfatitzar la paraula "**hipòcrita** ", Jesús va denunciar la facilitat amb què els homes es poden enganyar els uns als altres mitjançant la pretensió i la mistificació, perquè no poden, com ell, comprendre els pensaments dels seus veïns. I aquesta mistificació ha preocupat l'Església de Roma des de la seva conversió a Crist, afavorida per la llibertat religiosa concedida per l'emperador Constantí I l'any 313. A Dan. 8:24-25, l'Esperit revela sobre l'Església Catòlica Romana que "*el seu poder* " es deu a "*l'èxit de les seves astúcies* ". Els catòlics practicants i tots aquells que reconeixen la seva autoritat religiosa, creients o no creients, són víctimes del frau religiós més gran de la història de la humanitat. I tots aquells que fan una aliança amb ella, entrant en la seva aliança ecumènica, les branques protestants i finalment, el 1995, els adventistes, també són víctimes de les seves mentides i hauran de compartir el càstig que Déu prepara per a ella en el seu just judici revelat als seus elegits en les seves profecies de les dues santes aliances. Ens podem imaginar la incomoditat que deuen sentir els interlocutors de Jesús quan es van adonar que qui els parlava també era capaç de llegir els seus pensaments ocults. Perquè va ser escrivint els seus pecats individuals a terra que Jesús va poder protegir la dona adúltera i salvar-la de la lapidació que els jueus hipòcrites que l'acusaven volien infligir-li. Avergonyits i confosos, un darrere l'altre, es van retirar i van desaparèixer. Avui, en tota la seva divinitat, Jesús encara sondeja contínuament tots els pensaments humans i els coneix fins i tot abans que es formin a les nostres ments, ja que sap, des del principi de la creació, qui seran els seus escollits, els seus noms i els seus caràcters. Ningú, ni àngel ni home, pot escapar del seu control, més eficient i perfecte que l'escàner més potent inventat i perfeccionat per la tecnologia humana.

" **hipocresia** " denunciada per Jesús no només afecta assumptes religiosos, perquè juga un paper important en la política i les relacions internacionals. I sobre aquest tema, el context de guerra que s'està apoderant del nostre món fa que caiguin les màscares de les relacions "**hipòcrites** " mantingudes per qüestions sòrdides d'interès de tota mena. El temps de guerra revela els veritables vincles d'amistat i l'intercanvi d'opinions diverses. És el moment favorable en què s'aixeca

el vel de la "**hipocresia**", revelant veritables amics i veritables enemics. I aprofito el tema per recordar-ho a la gent perquè només en aquest context això és evident, però els països i les nacions no tenen amics, només competidors. Per això he criticat sovint el comportament humanista dels polítics francesos, que els porta a ajudar econòmicament persones que, un cop criades i enriquides, es converteixen en competidors de la seva nació francesa, i de vegades fins i tot en els seus adversaris i enemics. I això ja afecta l'Europa Unida, però unida per quant de temps? Fins que aquesta unió comercial "**hipòcrita**", originalment basada en el "mercat comú" de sis països, es trenqui i es dispersi pels quatre vents del cel. Mai diré prou quant aquesta creació de la Unió Europea ha estat motiu de maledicció per al meu país, França, en treure-li la veritable independència. I el pitjor va passar amb l'adopció de la moneda europea "l'euro", que només ha fet "feliços" els delinqüents que van aconseguir imposar-la. Perquè el petit consumidor francès avui paga 1 euro pels béns que abans pagava 1 franc; tret que el valor de l'euro és gairebé 7 vegades més gran que l'antic franc francès. Això significa que amb aquesta transició a l'euro, avui, el preu de la vida ha augmentat més d'un 600%. Els que es van embutxacar els beneficis, els banquers, accionistes i altres especuladors, han aconseguit "el robatori del segle" a costa de la gent corrent. Però aquestes coses han despertat la ira del Déu just i bo que denuncia la "**hipocresia**", i el càstig merescut arriba per castigar i destruir els culpables i les seves víctimes, lluny de ser innocents, perquè són hereus del pecat original mortal, al qual s'afegeixen els pecats personals que cometem, i que creuen que poden cometre, amb total impunitat.

Els humans també pequen contra Déu sense ser-ne conscients. Perquè no són conscients que Déu jutja, en els seus pensaments, l'estàndard de prioritats que donen al seu judici de les coses i els subjectes. Ell sap perfectament què busquen i prioritzen les seves ments. I a Occident, particularment, en la seva concepció del "**mal**", donen prioritat al "**mal**" que es fa a l'home, mentre que allò que es fa a Déu, en persona, mereix prioritat, perquè la humanitat li deu la seva vida a Ell i a la natura que l'envolta. Ell va crear tota forma de vida i coses materials. I aquesta sola raó li dóna, amb tota justícia, prioritat absoluta en totes les coses. Quan els homes no reconeixen aquesta prioritat, Déu es frustra i imputa aquesta frustració com un pecat comès contra Ell, i en el Seu judici, aquest pecat fa necessària la mort dels culpables, perquè la seva existència és inadequada i incompatible amb l'estàndard de vida que Ell vol prolongar per a l'eternitat. Els éssers humans s'han donat drets sobre la vida terrenal que els enganyen, perquè no tenen cap dret. Entren a la vida creada per Déu com un convidat que passa i desapareix. I el seu temps a la terra els ofereix simplement i només l'oportunitat d'apreciar el nivell de vida proposat per Déu i de ser seleccionats per Ell per compartir una vida eterna, o per passar per la vida per desaparèixer definitivament, després del Judici Final, si no aprecien aquesta oferta, la ignoren o la impugnen.

Déu no només consulta els pensaments humans, sinó que també hi posa les seves decisions per dur a terme els seus plans, cosa que assegura la seva victòria segura sobre tots els seus enemics. A Apocalipsi 6:2, Jesús és descrit com "**havent sortit a conquerir i a conquerir**". Per tant, la seva victòria final està fora de tot dubte; només és qüestió de temps, que ara s'estableix en menys de set anys.

valors " **bons i dolents** " és a l'origen de l'èxit de la seducció del règim papal a Roma. Com que ja no persegueix, havent perdut el suport monàrquic, la religió catòlica sedueix les masses humanes amb la seva cara humanista basada en les bones obres de germanes i germans religiosos, monges i caputxins. Perquè privilegiant l'home per sobre de Déu, agrada a l'home normal, fins i tot als pecadors. Ser reconegut com a servent de Déu, la seva altra cara, eclesiàstica i els seus ritus religiosos, és suficient per enganyar. Però aquesta seducció de doble cara no el concerneix només a ell, perquè és la característica de totes les falses religions monoteistes. Mentre que, segons Apocalipsi 4:1, Déu simbolitza la puresa perfecta dels seus eterns elegits celestials revelada en " **Crist** " pel símbol del " **cristall** ", perfecció de transparència, en contrast absolut, a Apocalipsi 6:12 i 12:1, simbolitza el campament de la foscor religiosa, catòlic des de sempre i protestant des de 1843, pel símbol de " **la lluna** ". El misteri que porta la seva cara posterior, que roman oculta i invisible, la converteix en el símbol perfecte per designar la doble personalitat que enganya per les seves aparences. Aquest tipus de missatge és constant allà on Déu ataca la falsa religió, i l'ús del terme " **com** " expressa aquest principi, a Apocalipsi 9, però no només, perquè en la profecia, l'ús permanent de símbols justifica, també, les comparacions dels símbols i les entitats reals implicades en cada missatge, incloses les que concerneixen Jesús o els seus elegits. Així mateix, a Apocalipsi 3:1 aquesta doble personalitat, atribuïda a les religions protestants, es tradueix com: " *Sé que passes per vius, i ets mort* "; que significa: aparença: " *passes per vius* "; realitat: " *i ets mort* ". Enteses aquestes coses, queda saber la causa d'aquest judici diví: la resposta es troba en el decret diví anticipat de Dan. 8:14; i en tota la revelació profètica que ha romàs menyspreada i ignorada per aquestes religions protestants, des de la seva presentació oficial realitzada a la primavera de 1843, per William Miller, el predicador pagès americà.

Déu té una resposta a punt per a aquells que fan el " **mal** ": fa que el " **mal** " els caigui sobre el cap. I sobre aquest tema, aquesta setmana, França ho està experimentant, ja que, juntament amb Europa, ha prohibit l'emissió dels canals de televisió russos "RT i Sputnik", com a part de les sancions preses contra Rússia, ara el bumerang torna a perseguir-la amb la decisió dels colpistes del Níger de prohibir, al seu país, l'emissió dels canals francesos "France 24 i RFI". Això, per tal d'evitar, en ambdós casos, propaganda nacional. Per tant, és sorprenent i paradoxal veure el govern francès cridar l'escàndol després del que ell mateix va fer respecte a Rússia. Una antiga dita popular francesa diu: "Qui escup a l'aire, li cau al nas". Això va ser molt savi per part dels descendents dels gals que temien que el cel els caigués sobre el cap. Els gals del 2023 clarament ja no tenen aquesta saviesa. Aquesta vegada, les relacions amistoses, militars, de seguretat i comercials entre França i Níger es trenquen definitivament: els ambaixadors de Níger estacionats a França, els EUA i Nigèria són acomiadats. " *El Rei del Sud* " reforça la seva oposició a Occident. Ara és possible un conflicte en sòl africà, enfrontant països africans favorables a Occident contra els hostils, com ara Níger, Mali, Burkina Faso i Guinea, de moment. Però la paradoxa francesa no acaba aquí. Davant la decisió dels colpistes nigerians de trencar els acords de seguretat fets amb França, el govern francès afirma que només la representació nigeriana

legítima pot trencar aquests acords o no. Què va passar amb els colpistes de Maidan a Ucraïna? On era la seva legitimitat per ser reconeguda i recolzada en la seva resistència contra l'agressió russa? El president enderrocats en aquest cop d'estat era rus i elegit legítimament. La injustícia occidental es revela mitjançant aquestes successives paradoxes de doble moral. I el Déu de la justícia es complau a fer evident aquesta flagrant injustícia occidental.

A la llum d'aquestes coses, creure que Déu realment no canvia esdevé la clau indispensable per apropar-se a Ell i, en última instància, heretar la salvació que s'ofereix en el nom de Jesucrist.

Temps terrestre: mort programada

Estem tan acostumats a la norma de la nostra vida terrenal que no ens adonem de la seva anormalitat. Tot i això, tota la història de la creació registrada al Gènesi 1 revela aquesta anormalitat, que és el principi de la mort. Des de la seva creació, la seva primera contrapart, un àngel celestial o missatger celestial, com significa el terme d'origen grec: "aggelos". Com he dit sovint, la vida celestial es va beneficiar temporalment de la immortalitat donada per Déu, que ell mateix és etern i, per tant, immortal.

Al contrari, la seva creació terrestre porta la imatge de la mort des del primer dia en què Déu crea la terra a partir de l'aigua. Si l'aigua resulta vitalment necessària per a l'ésser humà, aquesta la portarà, a diferència de l'aire que respirarà, l'ofegarà i el matarà, entrant als seus pulmons. La mort, doncs, està clarament suggerida en l'obra divina del primer dia. I aquesta mort serà " *la paga del pecat* ", d'acord amb el que diu Rm. 6:23. En aquest primer dia, Déu va crear els dos principis oposats: " *la llum i les tenebres* ". La " *llum* " ja beneficiava els àngels i la novetat que Déu aporta, per a la terra, és el seu oposat absolut que anomena " *tenebres* " per designar el mal, és a dir, " *el pecat i la seva paga, la mort* ". A partir d'aquest dia, els símbols de les oposicions contràries es multiplicaran: el mar i la terra; la vida marítima i la vida terrestre; el cel i la terra; el fred i la calor.

Finalment, el quart dia, Déu crea les estrelles del nostre cel situades a l'extensió de la nostra dimensió terrenal, i això, únicament, amb la finalitat de " **marcar temps i èpoques** ". Aquesta acció divina suggereix que el " **temps** " que serà marcat pel testimoni donat per les estrelles serà fix i limitat a un cert nombre d'anys. Havent establert Déu la setmana de set dies, podem entendre que aquest " **temps** " estaria limitat a set mil anys. Ja hem de notar quant l'aparició d'un " **temps** " limitat és una novetat específicament per als habitants del cel, els àngels la vida dels quals és realment il·limitada pel que fa als àngels que han romàs fidels a Déu. I allà, les paraules pronunciades pels dimonis que Jesús vol expulsar de la ment de dos homes posseïts ens permetran entendre que els àngels malvats units a Satanàs i al seu destí rebel, han estat advertits per Déu de la seva mort final; perquè li diuen, a Mt. 8:29: " *I vet aquí, van cridar: 'Què tenim a veure amb tu, Fill de Déu? Has vingut aquí a turmentar-nos abans d'hora?'*" Jesús els crida al final del

quart mil·lenni, cosa que sens dubte els sorprèn, perquè sabien que Déu els donava set mil anys abans de destruir-los, o si més no sis mil anys corresponents al moment de la seva selecció dels elegits terrenals. Els dimonis sabien que Déu finalment els destruiria, però desconeixien el pla salvador basat en el sacrifici voluntari de Jesús. Fixem-nos que si els humans sovint mostren incredulitat envers Jesucrist i la seva oferta de salvació, a diferència d'ells, els àngels malvats el reconeixen com el "**Fill de Déu**". Són dòcils i suplicants cap a ell perquè no es poden resistir. I deixant els dos homes, entren en un ramat de porcs que llencen al mar. En venjança, esperen d'aquesta manera, almenys, aconseguir atraure contra ell la ira i l'odi del seu amo i dels altres criadors del lloc de l'acció.

En la seva aparença humana residia l'omnipotència divina que Jesús rarament utilitzava, la majoria de les vegades per expulsar dimonis, o per ressuscitar morts, o per forçar una tempesta a calmar-se instantàniament. Però havent vingut a la terra una vegada per salvar els seus escollits amb la seva mort, el seu poder diví va romandre emmascarat i invisible per al seu seguici humà incrèdul.

El "**temps**" és, en la vida dels homes, l'element determinant perquè durant la seva limitada existència, Déu atrau l'atenció dels seus elegits cap a ell. Actua mitjançant accions públiques que testimonien la incredulitat generalitzada de tota la humanitat, independentment dels països que la representen. I sobre el tema d'aquesta incredulitat, vull recordar-vos que "creure en Déu" no significa "creure en Déu". De fet, "creure en" suggereix la creença en l'existència de Déu. Però sap que les proves de la seva existència se'ls donen i que el tema ja no és realment la creença en la seva existència. Perquè "creure en Jesucrist" significa creure que Déu es presenta en la forma de Jesucrist i que l'home pecador ha de posar tota la seva confiança "en ell". L'article "en" designa una opinió externa que roman fora, mentre que el terme "en" defineix la confiança dels elegits que entren "en" la persona de Jesucrist en qui es reconstrueixen, a la seva imatge.

A Daniel 5, trobem el testimoni d'un miracle diví pel qual Déu va informar al rei de Babilònia, Beltsassar, nét del rei Nabucodonosor, que el temps de la seva vida s'estava acabant. Una mà misteriosa va escriure sota la seva mirada en una paret les paraules "comptat, comptat, pesat, dividit" o en caldeu, "mene, mene, tekel, upharsin". Daniel va entendre llavors el missatge i el va revelar al rei. El temps del seu regnat va ser fixat per Déu amb un principi i un final: "comptat, comptat". Aquell mateix dia, havia de morir segons el just judici de Déu: "pesat". La seva dinastia reial havia d'acabar amb la seva mort, i el regne, heretat del rei Nabucodonosor, havia de passar sota el domini dels medes i els perses: "dividit". L'experiència d'aquest rei incrèdul per si sola il·lustra la de tota la humanitat incrèdula. Aquest fill de Nabònides, fill directe del rei Nabucodonosor, havia conegut el seu avi i les seves experiències religioses que l'havien portat a convertir-se a ell i en ell. Havia descobert en si mateix la veritable debilitat de l'home més poderós de la terra en aquell moment, i el seu canvi de comportament va ser el testimoni més fort que podia donar a Déu, a més de les seves declaracions de fe que Dan. 4:37 ens transmet: "*Ara jo, Nabucodonosor, lloo, exalto i glorifico el Rei del cel, totes les obres del qual són vertaderes i els seus camins justos, i els qui caminen amb orgull ell és capaç d'humillar*". Avui, aquest

testimoni és totalment ignorat, i els orgullosos caminen amb orgull, i el seu final no serà tan agradable com el del rei Nabucodonosor que va entrar en la santedat dels justificats.

El temps és l'element vital de la vida humana, que dura el temps del flux d'un rellotge de sorra la capacitat del qual en grans de sorra està fixada individualment, i que sempre s'acaba quan el rellotge de sorra està buit. Quan el context és difícil i dolorós, el temps sembla llarg i, al contrari, en el context d'alegria i felicitat, sembla molt curt. Tanmateix, aquests sentiments emmascaren la realitat, perquè com ho demostren els nostres rellotges, despertadors i rellotges de paret, el temps flueix amb una regularitat perfecta.

A Daniel 7:25, Déu ens diu a través del seu profeta: " *Pronunciarà paraules contra l'Altíssim i desgastarà els sants de l'Altíssim, i pensarà en canviar **els temps** i les lleis. I els sants seran lliurats a la seva mà durant un **temps**, **temps** i la meitat d'un **temps*** ". Déu atribueix aquestes accions al règim papal catòlic romà. Fixeu-vos que en aquest versicle, Déu està cridant la nostra atenció sobre la paraula " **temps** ". En el simbolisme establert a Nombres 14:34: " *Així com vau explorar la terra durant quaranta dies, així portareu les vostres iniquitats durant quaranta anys, **un any per cada dia** ; i sabreu què és estar privat de la meua **presència*** ". Déu lliura dos missatges aquí: el primer revela un codi que utilitzarà en les seves dades profètiques segons el qual un dia representa un any real però també, a l'inrevés, un any real pot representar un dia. El segon missatge és de gran interès perquè veiem que aquestes durades profetitzades cobreixen temps de maledicció durant els quals el poble de Déu es veu privat de la seva presència. Així, a l'era cristiana, les durades dels 1260 anys de Dan. 7:25, i els 2300 anys de Dan. 8:14 són anys marcats per la maledicció de Déu. I la causa d'aquesta maledicció es revela en aquest versicle de Dan. 7:25: " *pensarà a canviar **els temps** i la llei* ". Hem vist la importància que Déu dona a la seva organització del temps que dona a la seva creació terrenal. Tanmateix, el canvi del dia de repòs que afavoreix el primer dia inverteix el pla profetitzat per Déu. Perquè el final de la demostració universal que la terra ha de presentar ha d'arribar al final del setè mil·lenni, perquè el vuitè no serà per als rebels aniquilats el dia del judici final. A més, en aquest versicle, el terme llei no designa només la llei dels deu manaments de Déu, sinó tota la llei de Moisès, que fa referència als cinc llibres escrits sota el dictat de Déu per Moisès. L'any 321, l'abandonament del dissabte és només la conseqüència del menyspreu mostrat per tota aquesta llei de Moisès, perquè en la seva forma establerta el 538, la religió catòlica conserva totes les formes rituals paganes de la seva forma pagana original. El "dia del sol" apreciat per l'emperador Constantí continua sent l'objecte de la consagració de la falsa fe cristiana anomenada catòlica i del protestantisme rebutjat per Déu des del 1843. Els honors donats al primer dia inverteixen i eliminen del setè dia la santificació que Déu li va atribuir des de la creació de la nostra terra. És el seu honor i la seva glòria de ser creador d'aquesta terra i de les vides que porta que així li són llevades a Déu. Així podem entendre per què exigeix que li sigui retornada la seva glòria en el seu missatge atribuït al primer dels tres àngels d'Apocalipsi 14:7 al 10. Però un altre àngel els precedeix al versicle 6: " *I vaig veure un altre àngel volant pel mig del cel, que tenia l'evangeli etern per predicar als habitants de la terra, i a tota nació,*

i tribu, i llengua, i poble ". El paper d'aquest primer àngel confirma el procés seguit per la restauració de les veritats religioses abandonades des de l'any 313. Perquè aquest "**evangeli etern**" representa el pla de salvació concebut per Déu. Va ser revelada als homes per la "lleï de Moisès" menyspreada pel fals cristianisme des d'aquell any 313 marcat per la diabòlica seducció de la llibertat religiosa atorgada per l'emperador Constantí I. Després d'ell, al versicle 7, el primer àngel expressa el seu missatge que denuncia l'ultratge imposat al Déu creador que exigeix recuperar la seva glòria injustament arrabassada: "*Va dir amb veu forta: Temeu Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici; i adoreu el qui va fer el cel, la terra, el mar i les fonts de les aigües*". És la data de la primavera de 1843 que marca alhora l'exigència del repòs del veritable setè dia; que restaura al Déu creador la seva glòria perduda, però també la seva condemna del cristianisme que prolonga el seu culte diví en aquest primer dia contaminat pel culte pagà del déu sol.

Mitjançant la seva santificació original del Sàbat, Déu va revelar als humans el programa dels set mil anys reservats per a la seva demostració terrenal. I des de l'experiència de Moisès, sabem que Déu castiga la distorsió del seu pla de salvació terrenal també revelat, profèticament, en el seu relat de la creació del món, a Gènesi 1 i 2. Els cristians enganyats estan lluny d'imaginar que la seva condemna es basarà en el seu menyspreu mostrat envers la "**lleï de Moisès**", i tanmateix, és realment el seu menyspreu per l'ensenyament de l'antic pacte el que causarà la seva pèrdua eterna. La prova es basa en la seva exigència del respecte del seu dia sant establert des de 1843 i 1844 segons Dan. 8:14, una exigència que constituirà l'element fonamental de la seva última prova universal de fe, que acabarà amb el retorn del Crist diví glorificat, a la primavera del 2030.

La desobediència d'Adam i Eva encara té les seves conseqüències, fetes visibles per la mort, que redueix el "**temps**" de la vida humana a la terra fins a la fi del món. Però aquest missatge diví no s'ha entès com hauria d'haver estat. Distreta de l'ensenyament bíblic donat per Déu, la humanitat no dóna cap sentit a aquesta suposada mort natural que la colpeja. És la greu conseqüència de la seva ceguesa la que la fa digna de patir la "**segona mort**" i la priva de la vida eterna que li ofereix Jesucrist, mitjançant el seu sacrifici expiatori voluntari.

La qüestió religiosa és tan important que exigeix dels escollits, a més de l'obediència legítima, una consagració completa i profunda a Déu. Aquesta és l'única possibilitat d'obtenir d'ell l'elecció desitjada i buscada. Amb el seu comportament tan superficial, la falsa religió indigna el Déu creador, gelós de la seva glòria i dels honors que mereix obtenir de totes les seves criatures que totes li deuen, sense excepció, la primera forma de la seva existència.

Per a l'home modern, el temps són diners i aquest concepte mostra fins a quin punt el seu camí s'ha desviat de Déu, perquè el temps donat per Déu és, sobretot, el dret a viure i gaudir d'aquesta vida per aprendre a conèixer-lo, estimar-lo i servir-lo no només durant el temps terrenal actual, sinó per l'eternitat que donarà als seus escollits en el gloriós retorn de Jesucrist. El "**temps**" és, doncs, el de l'oferiment d'una gràcia divina que acabarà l'any vinent 2029.

En donar a la paraula temps el significat d'un any real a Dan.4:16, Déu l'enllaça amb la idea d'un cicle que es reproduïx: "*El seu cor humà li serà pres, i*

li serà donat un cor de bèstia; i set temps passaran sobre ell ". Subtilment, aquest cicle pres com a mesura és el del sol que el diable utilitza per excitar i irritar Déu, el seu adversari i el seu jutge. I l'elecció de presentar a Dan.7:25, la durada de 1260 anys en la forma " *un temps, temps i mig temps* " denuncia el paper del culte al sol del règim papal catòlic romà que domina durant tota aquesta durada profetitzada de " **temps** ". Per la mateixa raó, a Dan.8:14, designa els " **2300** " anys reals citats per l'expressió " *vespre-matí* " que designa tot el cicle del dia de 24 hores dels set dies de la creació; " **temps** " en què el descans del " *setè dia* " va ser originalment " *santificat per Déu* "; El descans del dissabte del " *setè dia* " és, doncs, l'objectiu i el designa el decret diví profetitzat. I basant-se en la " **primavera** " de l'any 458, a Esdres 7:7, aquesta durada està successivament vinculada a la mort expiatòria de Crist acomplerta a la " **primavera** " de l'any 30, segons Dan. 9:27, després a la restauració del dissabte a la " **primavera** " de 1843, data del final del " *vespre i matí de 2300* " de Dan. 8:14, i dos mil anys més tard, al seu gloriós retorn a la " **primavera** " de 2030. Els 6000 anys de selecció dels elegits hauran començat amb una " **primavera** ", un terme que significa " **primera vegada** ", la " **primera** " del començament de la creació, i acabaran al començament de la " **última** " que estarà marcada per la intervenció del Déu just i bo, pels seus elegits, però formidable i destructiva, per a tots els seus enemics.

L'error humà pel que fa al temps ha estat la causa constant que ha portat el Déu Creador a trencar els seus successius pactes amb els éssers humans i les esglésies cristianes. En primer lloc de la llista, la nació jueva va cometre l'error de malinterpretar aquesta profecia d'Isaïes 61:1-2 on l'Esperit anuncia el propòsit de les dues intervencions terrenals successives del Messies Jesucrist: " *L'Esperit del Senyor Yahweh és sobre mi, perquè Yahweh m'ha ungit per predicar bones notícies als humils; m'ha enviat a guarir els cors trencats, a proclamar la llibertat als captius i la llibertat als presoners, a proclamar l'any acceptable de Yahweh i el dia de venjança del nostre Déu; per consolar tots els qui ploren*". **Per concedir als qui ploren a Sió, per donar-los bellesa per cendres, l'oli d'alegria per dol, la vestidura de lloança per l'esperit de tristesa, perquè siguin anomenats arbres de justícia, la plantació de Yahweh, per ser glorificats** .

De totes aquestes coses anunciades per Déu, el poble jueu i el seu clergat religiós només van retenir l'anunci del dia de la venjança profetitzat al versicle 2. Així van cometre un error sobre el " **temps** " profetitzat per Déu. I és per això que, llegint aquest text a la sinagoga de Natzaret, Jesús va aturar la seva lectura després d'haver citat "l'any de gràcia" que precedeix "el dia de la venjança", en aquest versicle 2. Així va despertar un primer odi assassí entre els jueus que rebutjaven amb aquest comportament l'ordre del programa fixat per Déu. Jesús va confirmar més tard aquesta lliçó maleint una figuera que va maleir per la seva esterilitat quan no era temporada per produir fruit. Va il·lustrar d'aquesta manera la confusió jueva dels temps fixats per Déu que es convertiria en la causa de la seva maledicció religiosa nacional. I aquest missatge tan subtil és d'una importància enorme, perquè totes les aliances trencades per Déu es trencaran a causa d'errors comesos sobre el " **temps** " del compliment de les coses profetitzades per ell sol, portant així, com la figuera jueva, la maledicció de l'assecatge, imatge de la mort

espiritual, i de la "**segona mort**" que aniquila la vida dels culpables definitivament en el "**temps**" del judici final.

Passant al cas del catolicisme romà, que mai ha entrat en el pacte sant de Déu des del seu inici i mai hi entrarà, després dels jueus, els protestants van cometre el mateix error el 1843. Per a Déu, segons Dan. 8:14, la primavera d'aquesta data havia de veure l'inici d'una primera prova de la fe adventista. El "**temps**" estava llavors realment en qüestió, ja que aquesta data de 1843 es basava en dades numèriques presentades a les profecies de la Santa Bíblia. Per confirmar aquesta maledicció, en el transcurs del "**temps**", Déu va portar aquest protestantisme caigut a l'aliança ecumènica organitzada per la religió catòlica. Beneïda per la seva fe, la religió adventista del setè dia va aparèixer als EUA el 1863, després de les dues proves de fe adventistes de 1843 i 1844. Déu va profetitzar a Dan. 12:12 la seva benedicció original que va fixar l'any 1873, "**temps**" quan va prendre una forma universal a l'era anomenada "**Filadèlfia**" profetitzada a Apocalipsi 3:7. Malauradament, 150 anys després de 1844, el 1994, a l'era de "**Laodicea**" d'Apocalipsi 3:14, l'adventisme oficial va reproduir la falla protestant d'aquesta data de 1844 rebutjant el missatge profètic que li vaig presentar i que defineix i construeix la data de 1994. I per les mateixes raons, va patir el mateix càstig diví, confirmat per la seva "pertinença" a la Federació Protestant, oficialitzada a la primavera de 1995.

En totes les revelacions divines, el "**temps**" és omnipresent: anuncis de les vingudes de Crist basades en el temps fixat per Déu; darrere dels noms de les "**set esglésies**" d'Apocalipsi 2 i 3, hi ha set "**temps**" marcats per importants esdeveniments religiosos vinculats a "**temps**" fixats per Déu; i finalment, l'última expectativa del veritable retorn de Crist acabarà a la primavera del 2030, en el "**temps**" sobiranament fixat per Déu.

En les respostes que va donar als seus apòstols que li van preguntar: «*Senyor, en aquest temps restauraràs el regne d'Israel?*» ? » Jesús va tenir aquesta resposta: «*Ell els va respondre: No us correspon saber els temps o les estacions que el Pare ha fixat per la seva pròpia autoritat.*» Aquesta expressió «**no us correspon**» ha enganyat durant molt de temps i encara avui els lectors de la Santa Bíblia, perquè Jesús no va donar a aquest «**vosaltres**» el significat global de la humanitat, sinó només el que preocupava en aquell moment als seus contemporanis apòstols i deixebles separats del temps de la seva gloriosa vinguda final per poc més de dos mil anys. Les seves paraules es van justificar només per aquest context encara molt llunyà del seu gloriós retorn i dos mil anys després, el context ens és favorable, i aquesta vegada, l'interès donat a la data del seu retorn triomfal s'ha convertit per a nosaltres en una qüestió d'autenticitat de la fe. I com a espectadors invisibles, els àngels celestials bons i dolents testimonien la divisió de la humanitat en dos bàndols: els elegits, la fe sincera i lògica dels quals és beneïda per Déu i plena de la seva llum, i els caiguts, el comportament dels quals és paradoxal, fosc i odiós fins al punt de l'abominabilitat. També, aquestes paraules de Malachias... 3:18 ja els són visibles: "**I tornareu a veure la diferència entre el just i el malvat, entre el qui serveix Déu i el qui no el serveix**". Les altres separacions, ètniques, racials, nacionals, múltiples, només tenen el paper d'enfrontar els malvats entre ells, de manera que es destrueixen mútuament; cosa

que ja ha començat el 24 de febrer de 2022 a la terra d'Ucraïna i acabarà, segons Ap. 14:17-20, amb " **la verema** " que destruirà els mestres religiosos infidels després de la vinguda del Crist glorificat, el Victoriós de les nacions rebels.

Aquesta anàlisi de la paraula " **temps** " em porta a adonar-me que aquest terme només té significat per als éssers terrenals i per a Déu que els va crear. Perquè abans de la creació de la terra, a la dimensió celestial on viuen els sants àngels, aquesta paraula temps no tenia i encara no té cap significat, perquè viuen en una eternitat real, constantment banyats en llum. Les paraules " *nit*, *fosc* " només van prendre existència i significat en el context de la nostra vida terrenal, refugi i regne del pecat. El mateix passa amb la paraula dia i totes les nostres unitats de càlcul de temps: el segon, el minut, l'hora, el dia, la setmana, el mes, l'any, la dècada, el centenari i el mil·lenni. Qui viu eternament al regne de Déu no compta el temps que s'estén indefinidament davant seu.

Al Gènesi, Déu situa la seva creació sota la unitat del dia formada per la successió de la nit i el dia. Abans del pecat, la durada de la nit i el dia és igual. Les nits i els dies se succeeixen en cicles perfectament regulars. La rotació de la Terra sobre el seu eix, en aquest moment perfectament vertical, porta un missatge espiritual que val la pena destacar: successivament, la seva superfície s'exposa a la llum durant el dia, i aquesta mateixa superfície es submergeix en la foscor de la nit. Ara sabent que la llum és Déu mateix, aquesta rotació terrestre il·lustra la incertesa del resultat de la batalla entre el campament de la llum i el campament de les tenebres. Perquè aquesta rotació terrestre continuarà durant 6.000 anys, després quedarà deserta, habitada només per Satanàs, presoner al seu sòl, durant " **mil anys** ". La victòria del campament del bé no serà completa i efectiva fins al retorn gloriós del nostre Salvador Jesucrist. Tot i que han entrat a l'eternitat en aquell moment, els elegits redimits continuaran donant sentit al càlcul del temps, ja que el moment del judici celestial, el que jutja els rebels malvats, ha de durar " **mil anys** ", cosa que donarà sentit al sant Sàbat del setè dia que Déu va santificar per profetitzar aquest " **setè mil·lenni** ". Després del pecat, el cicle de les estacions es desencadena i es posa en marxa, però aquesta vegada, la inclinació de 23° de l'eix de rotació de la Terra fa desaparèixer la regularitat de la durada de la nit i el dia. La terra creada per Déu per a aquest propòsit esdevé el camp de batalla on Déu i el diable s'enfrontaran i lluitaran entre ells per obtenir l'aprovació i el suport dels éssers humans. Aquest és l'únic problema en aquest conflicte perpetu que comença en aquest moment de la vida terrenal. La irregularitat dels dies i les nits, un dominant l'altre, segons l'estació, il·lustra el domini d'un bàndol sobre l'altre de manera cíclica basada en la rotació del sol, que marca i defineix el nostre any de 365 dies. L'any solar constitueix la unitat de temps més important pel seu aspecte molt simbòlic. El sol no és Déu sinó el símbol del veritable Déu creador que es situa al mig i reclama el dret de ser el centre d'atenció de les seves criatures humanes. I la successió de nits i dies il·lustra la incertesa de l'home atret, de vegades per les fosques seduccions del diable, de vegades per Déu i la seva llum.

En l'ús profètic, el dia té el valor d'un any real, i l'any profètic té el valor de 360 dies. Es nota la inexactitud d'aquest valor de 360 dies, però no és important perquè sota el nom " **un temps** ", Déu dona al seu any profètic el valor real de 365 dies. Així, els 1260 anys profetitzats a Apocalipsi 12:6 i 14, en la forma " **un**

temps, temps i mig temps ", representen 1260 anys de 365 dies. Déu juga subtilment amb aquestes comparacions basades en aquests codis simbòlics, i en podem extreure valuoses lliçons. A Isaïes 61:2, Déu anuncia successivament "**un any de favor**" i després "**un dia de venjança**". El significat d'aquest "**any**" citat és clarament profètic, i per tant aquest terme "**any**" es pot substituir per la paraula "**temps**" del cicle solar, que també el designa. Així és com obtenim l'anunci del preciós "**temps de gràcia**" que en realitat continuarà, des de la mort de Jesucrist, fins a l'hora del seu gloriós retorn. De la mateixa manera, "**el dia de la venjança**" té el valor simbòlic de l'"**any**" real o espiritual i aquest versicle d'Isaïes 63:4 confirma aquest ensenyament citant els dos termes "**dia, any**": "*Perquè el dia de la venjança era al meu cor, i l'any dels meus redimits ha arribat*". Això és, a més, molt lògic, ja que aquest versicle situa alhora "**la venjança**" de Déu contra els rebels i l'entrada al cel dels seus "**redimits**".

Avui m'adono de com d'aproximat i terriblement imprecisos són tots els nostres càlculs humans del "**temps**". I és hora que miri el pla de Déu, més en la precisió que naturalment dóna a través de la seva perfecció a les coses que organitza, que no pas en els números afegits que ens enganyen enormement. Així, el retorn de Jesús previst per a la primavera del 2030 fa que el nostre calendari romà habitual sembli 30 anys massa llarg. I estic convençut que, gràcies a la seva precisió, Déu va organitzar la història terrenal en divisions extremadament precises: 2000 anys, des d'Adam fins al sacrifici d'Isaac presentat pel seu pare Abraham, després 2000 anys fins a la mort de Crist, i 2000 anys més, fins al seu retorn. Aquest programa atorga a la mort de Jesucrist el paper fundador suprem que mereix la seva demostració d'amor. Però he d'admetre que les xifres revelades a la Bíblia situen el sacrifici d'Isaac l'any 2083: nascut el 1948, Abram tenia 100 anys el 2048, i 35 anys més tard, com l'edat de Jesús, responen a la petició de Déu, va acceptar oferir el seu fill Isaac com a sacrifici a la terra de Moriah i al peu de la muntanya que Déu li havia indicat. Un detall ens permet justificar aquesta edat adulta de 35 anys d'Isaac: "*Abraham va carregar la llenya al seu fill*", a qui anomena "*el jove*" i que, per tant, ja no és "*el nen*". Aquesta acció profetitzava innegablement l'oferta de Déu realitzada en Jesucrist, que vindrà, malauradament, no 2000 anys més tard, sinó 1917 anys més tard, i específicament, al mateix lloc, és a dir, al peu del Gòlgota; el mateix lloc on Abraham havia construït el seu altar. Com podem justificar aquests 83 anys d'excés obtinguts sumant les edats dels patriarques dels descendents de Set, el tercer fill d'Adam i Eva, fins a Sem, el primer fill de Noè, i després des de Sem fins a Abram? L'única explicació és que Déu no va voler donar a aquests 2000 anys la precisió que m'agradaria donar-los, perquè l'any 2000 des d'Adam, Abram només tenia 52 anys, però Déu el va cridar quan tenia 75 anys, és a dir, 25 anys abans del naixement d'Isaac. En altres paraules, la voluntat de Déu preval i volia que les coses fossin així. Obtindrem les explicacions de Jesucrist, al regne del cel on prepara el lloc per als seus elegits redimits, curiosos i admirats, animats per la set de comprendre tots els seus misteris que han romàs inexplicats. De fet, és només el començament dels segons 2000 anys que està marcat per la mort de Noè, més precisament, el 2005.

El que sembla clarament és que els 6.000 anys del temps de la selecció dels elegits terrenals es divideixen en tres fases successives de 2.000 anys

cadascuna, que veuen la progressió i la intensificació de la llum divina revelada. Els primers 2.000 anys són veritablement "**fosc**" i acaben amb "**el diluvi de les aigües**" i la rebel·lió de "**Babel**". Aleshores, "**la llum**" sorgeix amb Abraham i els seus descendents que Déu va escollir per establir el seu primer "**aliança santa**". Tanmateix, massa simbolisme encara emmascara la veritable "**llum**" que només arribarà amb poder i intensitat a través del "**nou pacte**" que Jesucrist va venir a establir, amb la seva sang vessada, voluntàriament, per la seva crucifixió romana, al començament dels darrers 2.000 anys. El vel del simbolisme desapareix llavors, donant sentit als símbols i ritus religiosos que l'havien profetitzat durant l'"**antic pacte**" i des del pecat d'Adam i Eva. En el "**temps**" dels apòstols, la llum divina estava al seu zenit, la veritat estava perfectament revelada i complerta. Però a partir del 313, la "**fosc**" romana va cegar poderosament la humanitat occidental. La veritat apostòlica va ser distorsionada, oblidada i ignorada. Després de la Reforma inacabada i tardana del ^{segle} XVI, la llum divina no va tornar als homes fidels fins al 1843. I la darrera llum, comparable a la dels apòstols, no va ser donada per Déu fins després del 1994, data del final de la seva tercera prova de fe adventista. Aquesta divisió del "**temps**" està lligada a la "**mort**" d'innombrables vides humanes condemnades per Déu, lliurades a massacres, epidèmies, terratrèmols i catàstrofes, i totes les altres causes de les anomenades morts accidentals. Això és degut a que no van situar el Déu Creador al centre de les seves vides i de la seva atenció. Van ignorar la intensitat del seu amor, o el van menysprear, o fins i tot van pensar que podien aprofitar-se'n per fer la seva pròpia voluntat. I aquest comportament es troba entre aquells que van fundar la seva religió cristiana llegint i interessant-se només pels escrits de la nova aliança, o confiant la salvació de les seves ànimes al sacerdot o pastor. Llegir i interessar-se pels ensenyaments de l'antiga aliança els hauria permès descobrir l'altra cara, anomenada "**justícia**", d'aquest Déu bo i caritatiu que Jesús va venir a revelar i presentar als seus elegits, com a model d'obediència i abnegació per imitar i reproduir; això per tal de poder viure en conformitat amb la vida celestial eterna que ell els donarà, com a recompensa per la qualitat de la seva fe, la seva fidelitat, la seva obediència i la seva confiança.

No puc parlar d'aquest tema de la qüestió del "**temps**" sense recordar el preciós consell d'aquella antiga dita francesa que diu: "**el temps perdut** mai es recupera". I no és Déu qui dirà el contrari, perquè ens ha donat, com a lliçó, l'aplicació d'aquesta dita. Ens la va presentar, per boca de Jesucrist, sota l'aspecte de la seva "**paràbola de les deu verges**", escrita a Mateu 25:1 a 13, i que il·lustra, perfectament, les quatre proves de fe adventistes realitzades successivament o encara no, el 1843, 1844, 1994 i 2030. La lliçó que es dona fa referència al bon o mal ús del "**temps**" que Déu dona a totes les seves criatures vivents. Les "**verges sàvies**" aprofiten el "**temps**" que se'ls dona per preparar-se per a l'estàndard de la vida celestial; i "**temps**", en cal molt, per obtenir la instrucció i els canvis de caràcter necessaris, imposats i requerits per Déu per a la veritable conversió religiosa cristiana. A la paràbola, aquesta preparació s'il·lustra amb la compra de l'"**oli**", que simbolitza l'Esperit diví de Crist, que ha d'entrar a les ànimes humanes simbolitzades pels "**recipients**" fins que s'omplin. A Apocalipsi 3:20,

Jesús tradueix aquesta acció dient: " *Mira, estic a la porta i truco. Si algú sent la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva, soparé amb ell i ell amb mi* " .

D'altra banda, les " *verges* " «*els ximpls* » posposen la seva preparació fins a l'últim moment i, quan Jesús torni en glòria, queden sorpresos i confosos, perquè no estan preparats per anar al cel amb ell. Però, de qui estem parlant? « *Cinc verges dones sàvies* " *que simbolitzen, pel número 5, l'ésser humà espiritualment* " *savi* " masculí o femení , i " *cinc verges* " « *ximple* », *que designa l' ésser humà espiritualment* « *boig* », *masculí o femení* . Jesús no es dirigeix aquí a l'agnòstic, l'ateu, l'incrèdul i el llibertari, ni tan sols a l'anarquista. Només es dirigeix a les persones compromeses amb la religió cristiana, ja que « *sàvies* o *ximpls* », totes aquestes « *verges* » esperen el retorn del « *nuvi* », és a dir, Jesucrist. Si bé res no ens permetia entendre-ho el 1843, avui sembla clarament que aquesta paràbola profetitza les experiències de les expectatives adventistes viscudes pels adventistes, els funcionaris electes dels quals van establir l'Església Adventista del Setè Dia el 1863, estrictament americana en aquella data, aleshores universalment beneïda, profèticament per Déu, el 1873, en paral·lel, a Dan. 12:12 i Ap. 3:7.

A la primavera de 1843, en la primera experiència adventista, la religió atacada i qüestionada per Déu va ser el protestantisme, en totes les seves ja múltiples denominacions en aquell moment. Encara era el protestantisme el que es preocupava per la segona expectativa del retorn de Crist per a la tardor de 1844. Tanmateix, tot i que la religió catòlica va ser condemnada, rebutjada i ignorada col·lectivament per Déu per la seva falsedat i mentides denunciades com a " *blasfèmies* " a Apocalipsi 13:1-5-6, individualment, els seguidors del catolicisme també podien respondre a la crida feta per Déu i el seu servent humà en aquell moment, William Miller. De fet, van ser nombrosos per unir-se a l'adventisme del setè dia; més nombrosos que els protestants. Tanco aquest parèntesi.

Aleshores, la tercera expectativa només afectava, per al 1994, l'adventisme del setè dia. I una vegada més, el " *temps* " va fer la seva feina; la " *Filadèlfia* " " *bullint* " i victoriosa de 1873 va donar pas a la " *tèbia* ", horrible, traïdora i ingrata " *Laodicea* " de 1994, que Jesús va haver de " *vomit* " després d'aquesta data, és a dir, a principis de 1995 fent-la entrar a l'aliança protestant. A la paràbola de les " *deu verges* ", a Mt. 25:1 a 13, l'acció d'aquest vòmit correspon al veredict pronunciat per l'esperat " *nuvi* ", en aquests termes freds i tallants: " *No us conec* ": " *Després, les altres verges van venir i van dir: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell va respondre: De veritat us dic que no us conec* " . Aquesta fórmula de rebuig confirma les seves afirmacions a Mt. 7:22-23 on ja condemna el comportament enganyós del fals protestantisme: " *Molts em diran aquell dia: Senyor, Senyor, no hem profetitzat en el teu nom? No hem expulsat dimonis en el teu nom? I no hem fet molts miracles en el teu nom? Aleshores els diré obertament: Mai us he conegut* ; aparteu-vos de mi, vosaltres que treballeu la iniquitat " . No obstant això, observeu la diferència en l'afirmació: Jesús diu a l'adventisme, que va reconèixer abans de la seva condemna: " *No us conec* " ni més. Però al protestantisme calvinista, que mai va reconèixer, declara: " *Mai us he conegut* ". El que va permetre als " *savis* " entrar al cel és el que Jesús anomena " *vigilar* " i que consisteix, precisament, a utilitzar, " *sàviament* ", " *el temps* " que

se'ns dóna per enriquir-nos espiritualment, això, rebent en el seu nom totes les llums que Déu ens dóna per canviar-nos i preparar-nos per a la norma de la vida celestial. Jesús tanca la seva paràbola dient: "**Vetlleu, doncs, ja que no sabeu ni el dia ni l'hora**". Però, de què serveix "**vigilar**", si no esperar, activament, en un estudi bíblic perseverant, que Déu doni als seus escollits el coneixement d'aquest "**dia**" i aquesta "**hora**" en què "**el nuvi**" ha de tornar? I aquest és, de fet, el significat de les paraules de Jesucrist que ens diu: "**vigileu** perquè rebeu de mi el coneixement *del dia i de l'hora*". En aquesta condició, què significa "**vigilar**"? Estudiar la Santa Bíblia i en el nostre "**temps final**", especialment, les profecies en què les durades numèriques constitueixen senyals que indiquen hores, moments, dates on els judicis divins porten conseqüències definitives, irrecuperables, com el "**temps perdut**" que "mai es podrà recuperar". I aquesta explicació va ser confirmada concretament per Déu, ja que després de 1994, el 2018, l'Esperit de Jesucrist em va fer saber la veritable data del seu tan esperat retorn final: la primavera del 2030, quan els cels s'obriran per acollir-me amb els meus germans i germanes, tots enamorats de la seva veritat, la seva subtileza, la seva saviesa divina; totes les coses que em meravellen i m'omplen de felicitat, ja en aquesta terra on la maldat i la "**mort**" regnen i regnaran fins al retorn de Jesús, cada cop més.

Les durades numèriques de les profecies no pretenien construir la data real del retorn de Jesucrist, però tenien, i encara tenen, el paper supremament important de permetre'ns entrar en el coneixement del judici diví perpetu i així respondre als seus requisits, en tots els temps afectats i objectiu de les dates construïdes. Des del Gènesi 1, l'ensenyament diví es resumeix en un pas progressiu de la "**fosc**" a la plena "**llum**"; la qual cosa implica una successió d'etapes en què Déu condemnarà els éssers humans que rebutgin la nova "**llum**" que els presenta. Al final d'aquesta successió de proves, "**el temps**" del veritable retorn del Crist diví glorificat es presentarà a la primavera del 2030. Però la comprensió d'aquesta data no es basa en càlculs complicats sinó, única i simplement, en l'evidència revelada per la Santa Bíblia, que és el temps de 6000 anys proposat per beneficiar-se de la gràcia oferta en Jesucrist. I al Gènesi 5 i 11, les edats de les successions genealògiques citades només pretenen convèncer-nos que el temps de la selecció divina dels seus elegits humans és de només 6000 anys, contràriament al que afirmen les ments científiques modernes.

Al final dels 6.000 anys profetitzats arriba "**el temps**" perquè els pecadors rebels pateixin col·lectivament la primera "**mort**". I quan "**el temps**" de les proves de fe acabi, comença el "**temps**" del judici. I Déu no ha acabat amb aquests rebels, perquè els escollits estudiaran els seus casos individualment i els jutjaran durant "**mil anys**" al regne celestial de Déu, i un cop s'hagi dut a terme el veredict de cadascun, aquests rebels morts ressuscitaran per al judici final, al final del setè mil·lenni. Davant llavors de la glòria del Déu vivent, hauran de reconèixer la seva justa sentència i tota la seva culpa individual. Aleshores patiran a la terra transformats en un "**llac de foc**", "**la segona mort**", que consumirà els seus cossos en un temps proporcional al seu cas individual.

La "**mort programada pel temps**" donada a l'espècie humana a la Terra desapareixerà definitivament. I a la terra regenerada, renovada i glorificada, els

escollits redimits, reunits amb Jesucrist, coneixeran la pau perfecta i la felicitat eterna que ell va venir a obtenir per a ells, a la Terra, a través de " **la seva victòria sobre la mort i el pecat** ". La història de la Terra haurà proporcionat proves que el " **temps** " dóna lloc a enormes **canvis** que poden ser positius però també molt negatius. I el despertar de la vida moderna n'és un exemple típic. La ciència tècnica aporta comoditat, però fa que els humans siguin esclaus dels diners que permeten obtenir-los. Ofereix un estil de vida millorat, però destrueix aquesta vida mitjançant l'acció dels seus agents químics. Prolonga i allarga la vida, però d'una manera antinatural, mitjançant l'ús de medicaments químics que no són res més que drogues legitimades pels estats nacionals. Però al final del camí, fins i tot retardada i retardada, amb el " **temps, la mort programada** " acaba imposant-se a tothom.

És impossible determinar dates exactes basant-se en un calendari fals. I, per tant, el nostre calendari habitual és molt fals i enganyós sobre el " **temps** " de vida que ens ha estat donat col·lectivament. Així, l'any 6000 del " **temps** " real de Déu correspon a l'any 2030 del nostre calendari fals. Sabent per un calendari hebreu que Jesús va morir el nostre any 30, aquests 30 anys addicionals tenen la seva explicació. De fet, en el nostre calendari fals, l'any 1 s'atribueix al naixement de Jesucrist, però Jesús va néixer en realitat 6 anys abans d'aquest any 1; cosa que fa que tingui 35 anys el dia de la seva mort. La Bíblia dóna dues informacions aproximades sobre l'edat de Jesús: " *uns trenta anys* " al començament del seu ministeri, segons Lluç 3:23, en realitat, 31 anys i sis mesos. I els fariseus atribueixen a Jesús " *menys de cinquanta anys* " a Joan 8:57. Sobre aquest tema, la Bíblia no presenta una afirmació afirmativa precisa perquè els apòstols no es van atrevir a preguntar a Jesús, a qui respectaven i temien, tot i que l'estimaven, de la seva edat.

Durant molt de temps, la idea que Jesús va néixer l'any 4000 va dominar totes les ments humanes; això va ser la causa de càlculs falsos i errors en la definició de " **temps** ". A més, no hi ha possibilitat de datar el " **temps** " de manera global contínua, ni en ordre ascendent ni descendent. Aquí també, **el "temps"** definit roman imprecís. Tanmateix, els 6000 anys romanen evidents i és sobre aquesta evidència, confirmada per la successió de les nostres setmanes de 7 dies, és a dir, 6 dies + 1 dia, que Jesús finalment va revelar el veritable " **temps** " del seu retorn, que així prescindeix de les falses obres humanes preparades pels agents romans del diable, aquest falsificador especialista certificat suprem. És finalment el fet de situar la mort de Jesús després de 4000 anys, seguida dels últims 2000 anys, el que estableix el veritable temps de la humanitat. I per a la glòria de Déu, la veritat dissipa la foscor i triomfa sobre ella, i imposa la seva llum i el veritable " **temps** " concedit per Déu als éssers humans, per triar el seu destí etern.

No hi ha cap prova que confirmi clarament el procés de selecció de 6.000 anys dels escollits de Déu. La fe continua sent essencial per entendre i acceptar aquesta veritat suggerida pel subtil Esperit del Déu vivent. Tanmateix, la veritable fe requereix una gran i pacient perseverança, i és reunint les perles divines amagades que s'obté el resultat final de la fe. Aquí, doncs, és com es construeix aquesta convicció i finalment esdevé certa.

Tot lector de la Bíblia accepta que la narrativa de l'Antic Testament abasta 4.000 anys fins al ministeri terrenal del nostre Senyor i Mestre Jesucrist. Un primer error humà és situar el naixement del nen Jesús l'any 4000; i aquesta va ser precisament l'elecció feta per la majoria, i jo personalment vaig ser entre ells fins al 2018. En entrar a la fase cristiana, aparentment, la narrativa bíblica acaba i ja no donarà cap missatge sobre el " **temps** ". I aquí és on intervé la fe en la paraula profètica i marca la diferència entre els beneïts i els maleïts. Pel que sembla, des de l'any 4000, el " **temps** " s'ha prolongat, i el nostre habitual calendari romà fals ens situa el 2023, però res impedeix que els éssers humans creguin que la terra continuarà la seva història durant segles i fins i tot mil·lennis. Aquí, els pensaments de l'incrèdul i del creient se separen. Estudiant la profecia, el creient beneït descobreix en les antigues profecies com Déu utilitza el codi " *un dia per un any* " que mana i testimonia a Nombres 14:34: " *Així com vau trigar quaranta dies a... " exploraràs la terra, portaràs les teves iniquitats quaranta anys , **un any per cada dia** ; i sabreu què és estar privat de la meva presència* . » Aquest codi es torna a utilitzar i confirmar a Ez. 4:5-6: « **Us comptaré el nombre de dies igual al nombre dels anys de la seva iniquitat** , tres-cents noranta dies; així portareu la iniquitat de la casa d'Israel. Quan hàgiu complert aquests dies, estireu-vos sobre el vostre costat dret i portareu la iniquitat de la casa de Judà durant quaranta dies; **us imposaré un dia per cada any** . » Ezequiel és un profeta contemporani de Daniel i el codi que Déu li presenta funciona de manera contrària: « *un any per cada dia* » i « *un dia per cada any* ». El principi s'inverteix segons si el fet castigat real és el « *dia o l'any* ». En la profecia, Déu citarà, doncs, sota l'aspecte de « *un dia, un any* » real a l'experiència viscuda. D'aquesta manera, pot continuar donant als seus beneïts redimits informació sobre el « **temps** » a la seva disposició. Així, començant el -458, el " **2300** ", " **vespre-matí** " de Dan.8:14, expressió del dia de 24 hores al Gènesi 1, acaba el 1843, confirmant la programació de dos mil·lennis terrenals després de l'establiment del nou pacte. Aquesta durada va ser la més llarga de totes les presentades a les profecies de la Bíblia. Però, inesperadament, en el meu ministeri per la veritat divina, aquesta data es va augmentar en 150 anys profetitzada sota l'aspecte de " **cinc mesos** " a Ap.9:5-10: és a dir, 5 vegades 30 dies. La data més primerenca va ser, per tant, el 1994, i aquesta vegada el sisè mil·lenni semblava estar completament cobert, el retard de sis anys del naixement de Crist convertint el 1994 en l'any 2000. Aquesta vegada els nombres profètics havien rebut tots la seva veritable interpretació i els seus compliments havien quedat enrere quan van passar els anys 2000 a 2023. Clarament, la profecia bíblica escrita ja no proporcionaria noves dates.

Va ser llavors que, el 2018, com a preludi de les inundacions de llum donades per Jesucrist, el posicionament correcte de la mort de Jesús, al final dels 4000 anys des d'Adam, va permetre entendre la causa del pas de l'any 2000. I com a extensió d'aquesta altra perspectiva, la data de la mort de Jesús, l'any 30, va permetre establir el veritable retorn de Crist esperat per a la primavera del 2030. Però el que ens sembla tan clar i tan lògic és el resultat d'un llarg estudi, i els nostres éssers estimats, que no fan aquest pas, no veuen les coses com nosaltres. Els nostres arguments, tan eficaços per a nosaltres, no tenen cap efecte en els

nostres éssers estimats i amics, si no són il·luminats com a " *fills de Déu* ". I aquesta diferència es basa en la veritable fe mostrada pels escollits, a qui Déu beneeix, i la incredulitat dels menyspreadors a qui ell mateix menysprea, menysprea i permet que segueixin el seu camí cap a la perdició.

Els codis de Nombres 14:34 i Ezequiel 4:5-6 ens diuen que les durades profetitzades cobreixen " *temps* " marcats per la " *iniquitat* ". En ambdós casos, la " *iniquitat* " castigada era jueva i afectava, en l'antic testament, les deu tribus d'Israel, iniquitat durant 390 anys, i Judà, iniquitat durant 40 anys. Al contrari, en les profecies de Daniel, la " *iniquitat* " és cristiana, primer catòlica romana, després, successivament, protestant i, des del 1994, adventista.

Profunditat i superficialitat

En la seva reprimenda als fariseus jueus del seu temps, Jesús va destacar el seu comportament hipòcrita, denunciant la brutícia de les seves ànimes que amagaven sota una façana religiosa. Jesús va llegir a les seves ments la veritable naturalesa dels seus sentiments, que són tan fàcils d'amagar als éssers humans normals. Darrere d'un somriure amable pot amagar-se un odi assassí, sense que la persona objectiu se n'adoni. De vegades, per aconseguir els seus designis, el diable fins i tot utilitza criatures desprevingudes, tant que la seva aparent bondat les situa per sobre de tota sospita. Tanmateix, desprotegits per Déu, multitud d'éssers humans aparentment normals són autèntics habitatges de dimonis que poden comportar-se de moltes maneres, fins i tot en absolut el contrari.

A la seva Santa Bíblia, Déu dona molta importància a l'oïda. I per aquesta elecció, es distingeix dels humans que donen importància a la seva llengua, a la seva parla franca o enganyosa. L'home sedueix el seu proïsme per la seva parla i la seva aparença. Alguns seductors senten la necessitat de seduir per sentir-se vius i l'efecte produït és per a ells com una droga que necessiten per apreciar la vida. Els camps de possibilitats que pot prendre el pensament humà o el d'un àngel són infinits, il·limitats, perquè Déu ha donat a totes les seves criatures completa llibertat. I és, per tant, aquesta llibertat la que dona naixement i forma concreta a totes les opcions, direccions i orientacions de les vides.

Per a Déu, el primer deure de l'home és saber escoltar, no parlar. Això és degut a que, malgrat les aparences enganyoses que ens ho podrien fer oblidar, és per a la seva felicitat personal que Déu va donar vida a les seves criatures lliures. Però aquesta llibertat només es dona a totes les seves criatures durant un temps limitat; el temps perquè puguin triar escoltar-lo o ignorar la seva existència, cosa que equival a viure i morir de la mateixa manera que els animals de la seva creació terrenal. Com podrien alguns éssers escoltar les paraules adreçades per un Déu invisible, quan no saben escoltar les paraules que els éssers humans els adreça? En parelles, en famílies, les persones es freguen, viuen sota el mateix sostre, comparteixen àpats, però no comparteixen els seus pensaments secrets i només s'interessen per la seva elecció d'interès personal i estrictament individual. Quan el seu proïsme els parla, les seves orelles senten però no escolten. Així és com els humans es donen la impressió de viure en societat, però quin és el valor

d'una societat formada per ciutadelles fortificades en què el "jo" regna com un senyor feudal?

Aquest preàmbul acaba de destacar comportaments oposats que Jesús denunciava i que tradueixo pels termes "profunditat" i "superficialitat", perquè aquestes són dues naturaleses que marquen la diferència entre l'escollit de Crist i el caigut que ell condemna i rebutja. L'ésser humà, l'esperit del qual és profund, sap escoltar i escoltarà cada cop millor, perquè aquesta naturalesa agrada a Déu que " *dóna a qui a* ». De fet, la salvació dels escollits es basa, en primer lloc, en la forma que pren la seva llibertat, que prové de la seva naturalesa; una naturalesa particularment adequada per saber escoltar Déu parlar i interessar-se pel que diu i ensenya. Recordo que abans de rebel·lar-se contra Déu, l'àngel que Déu va anomenar " *Estrella del Matí* " i no " *Estrella Brillant* " a Isaïes 14:12, també va ser, segons Ezequiel 28:12, creat " *perfecte en bellesa* " i en totes les coses. Aquesta " *Estrella del Matí* " que en la nostra creació designa " *el sol* " va acabar representant el mateix diable. Així es va convertir en el " *sol* " dels pagans terrenals que inconscientment l'adoren. Aquell a qui Jesús va anomenar " *el príncep d'aquest món* " va acabar ocupant a la terra el lloc del veritable Déu, simbolitzat pel " *sol* " en la seva creació del nostre sistema solar. Isaïes 14:13 confirma aquesta ambició i pla del diable: " *Vas dir en el teu cor: 'Pujaré al cel, exaltaré el meu tron per sobre de les estrelles de Déu ; seuré a la muntanya de la congregació al més al nord* '" ; Com a resultat, en el seu culte del " *dia del sol* ", el nostre diumenge romà, els falsos cristians adoren el mateix diable, en persona, perquè ell és el seu " *Estrella del Matí* ". Cal destacar que res no pot justificar la rebel·lió del diable perfectament creat; excepte l'ús de la seva llibertat. En voler ampliar la llibertat que Déu li havia donat, ell mateix es va convertir en esclau d'un desig de poder i força que mai no es va satisfer. I al final, Déu haurà de destruir-lo i prendre-li aquesta vida que creia que podia fer més agradable que la que Déu li havia ofert quan el va crear.

És cert que la vida col·lectiva redueix la llibertat individual, i aquesta veritat és reconeguda pels éssers humans republicans que van donar existència a aquesta regla: "la llibertat de cadascú s'acaba on comença la de l'altre". Això es veu bé i és molt cert. Però aquest altre que Jesús anomena el nostre proïsme no és una prioritat, perquè davant d'ell, Déu s'imposa com a prioritat absoluta. Tanmateix, víctima de la seva invisibilitat, és ignorat i la seva prioritat es dona a la criatura humana que el substitueix. A diferència dels homes superficials, l'home que agrada a Déu l'escolta, i per designar aquesta escolta profunda, Déu utilitza aquesta fórmula citada a Ap. 3, set vegades, al final dels missatges adreçats als seus servents en les set eres simbolitzades pels set noms de les " **esglésies** ": " **Qui tingui orelles, que escolti el que l'Esperit diu a les esglésies** ".

Déu sap molt bé que l'home que va crear està dotat de dues orelles, i el que emfatitza amb aquesta expressió consisteix a utilitzar les orelles per escoltar, en el silenci del nostre pensament, els efectes de la lectura de la seva santa Bíblia. Perquè és només a través d'ella que Déu ens parla i ens desafia. Des que existeix, és cap a ella que el seu Esperit diví ens condueix a parlar al nostre esperit, i sota aquest aspecte de l'escriptura, la seva paraula esdevé llegible i concreta, tothom pot analitzar-la, comprendre-la i posar en pràctica el seu ensenyament. Almenys

això és el que s'ha de fer, quan l'esperit profund i sincer és el d'un veritable "**fill de Déu**", segons el que Déu diu a Apocalipsi 1:3: "*Beneït el qui llegeix i els qui escolten les paraules de la profecia i guarden les coses que hi són escrites! Perquè el temps és a prop*". Aquesta beatitud, atorgada per l'Esperit diví de Jesucrist, designa, en aquest vers, la capacitat de descodificar o llegir la profecia codificada del seu "**Apocalipsi**"; la seva revelació més santa; que constitueix una etapa final en el desenvolupament dels seus redimits de la terra. Però aquesta mateixa benedicció és aplicable als primers estudis de la Santa Bíblia del cridat que aspira a l'elecció. Perquè aquesta fórmula beneeix un comportament que Déu requereix de tots aquells que salva per entrar a la seva eternitat. Cal tenir en compte que una beatitud no constitueix una ordre, un manament, sinó un exemple del que li agrada fins al punt de salvar-lo mitjançant la redempció duta a terme per Jesucrist. Ens indica allà l'estàndard de les obres que vol i pot beneir, però no obliga ni constreny ningú a actuar en... d'aquesta manera. La selecció dels escollits redimits per Déu es basa en el principi: "Si algú m'estima, que em segueixi!"». Aquesta és, a més, la imatge que Jesús va triar per expressar aquest principi presentant-se com el "**bon Pastor**" seguit de "*ovelles que coneixen la seva veu*", a Joan 10:4: "*Quan ha tret totes les seves ovelles fora, va al davant d'elles, i les ovelles el segueixen, perquè coneixen la seva veu*". En aquesta paràbola, és de nou l'oïda humana la decisiva. La veu de Crist, que les seves ovelles espirituals coneixen i reconeixen entre altres falsos pastors, s'identifica amb la veritat bíblica obtinguda mitjançant un coneixement bíblic profund; que s'obté i es fa possible només mitjançant un estudi pacient i perseverant de tota la Santa Bíblia, des del "sèrrum de llet fins a l'aliment sòlid per a adults". Al final de la seva sòlida formació, els escollits de Crist ja no poden ser enganyats per les mentides establertes pel diable i els seus agents humans, segons Mt. 24:24: "*Perquè sorgiran falsos Cristos i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, fins al punt que , si fos possible , enganyaran fins i tot els escollits*". "Amb aquest avís, aquells que es deixen enganyar són particularment culpables i responsables del judici que Déu dicta sobre ells. I el seu primer càstig serà no obtenir la vida eterna de la qual es creien dignes, enganyant-se així falsament i pesadament a si mateixos. El seu segon càstig serà carnal, ja que portaran, en els seus cossos, els sofriments causats per les ferides de temps de guerres, fams, diverses causes de mortalitat, i finalment, periran sota els cops de les víctimes que han enganyat i seduït. Així, **la profunditat i la superficialitat** fan, respectivament, els escollits i els caiguts, i és l'ús de les seves orelles, l'estàndard de la seva escolta, el que està en joc i fa que l'un o l'altre. La bona relació entre dos éssers es basa completament en la qualitat dels seus intercanvis; la bona resposta només arriba després que la pregunta hagi estat escoltada adequadament. Just abans de la seva mort, en el seu intercanvi amb el procurador de Jerusalem, el romà Ponç Pilat, Jesús ens dóna, a través d'aquest home, un exemple típic de la ment humana superficial: li diu a Jesús: "*La veritat, quina és la veritat?*" Ell mateix fa una pregunta a la qual Jesús podria haver-li respost; però no exigeix res més i prefereix abandonar el tema. En la vida secular quotidiana, multitud d'éssers humans actuen d'aquesta manera i donen a la seva relació només una forma aparent, sense preocupar-se per l'opinió del seu interlocutor. Aquest tipus d'intercanvi no construeix res de sòlid. A Mateu

7:8, recordant un principi lògic, Jesús diu: " **Perquè tothom qui demana rep, i qui busca troba, i a qui truca li obriran.** " Però l'únic que actua d'aquesta manera és Déu i només Ell, perquè en la vida humana, entre ells, l'ésser humà que truca sovint ho fa en va i el que demana no sovint rep el que demana. I quan els demandants obtenen el que demanen, sovint és mitjançant la pressió del grup, o és degut al desig del que respon de desfer-se d'un problema. En l'intercanvi profund, el que respon assumeix la responsabilitat del seu deure de respondre a la petició que se li fa, sap que l'ha de satisfer, si és raonable i justificada. Es complau a respondre correctament, sabent que portarà plaer a qui satisfà. Aquest tipus d'intercanvi profund és d'acord amb l'estàndard de l'amor de Déu i segons Déu. Per a l'intercanvi superficial, Jesús utilitza la imatge del " **jutge injust** " que acaba concedint el que se li demana per desfer-se d'un oportunista. Però el seu exemple imputa clarament a aquest jutge un comportament " **injust** " que el converteix en un ésser condemnat i rebutjat per Déu.

En resposta a l'elecció d'opció feta pels éssers humans, Déu dona l'aliment adequat, merescut i justificat. A l'home que compleix els criteris de "profunditat", dona com a aliment, veritat i certesa. En canvi, dona com a aliment a qui jutja "superficial", mentides i dubte. Les dues experiències no són iguals, perquè qui dubta no pot imaginar l'efecte que produeix l'aliment de la certesa, mentre que l'elegit, ben nodrit per Déu amb veritat, ha experimentat, abans de la seva conversió, la situació de dubte. Es beneficia d'ambdues experiències i, per tant, les pot comparar objectivament. L'elegit nota quant la veritat i la seva certesa li donen aquell veritable repòs de l'ànima que Jesús diu, amb tota veritat, que només ell pot donar. Aquest missatge es confirma a Ap. 14:11, on Jesús subratlla aquesta diferència entre els seus elegits i els caiguts, sobre *els quals* declara: " **I el fum del seu turment puja per sempre i sempre; i no tenen descans ni de dia ni de nit, els qui adoren la bèstia i la seva imatge, i tot aquell que rep la marca del seu nom** ". En utilitzar el present per evocar el càstig infligit als cristians rebels, Jesús dona a aquest càstig un caràcter permanent, perpetu, a més del càstig de la "segona mort" del "judici final" que s'evoca principalment en aquest versicle. I l'expressió " **no tenen descans ni de dia ni de nit** " confirma el fet que no es beneficien del "repòs" ofert per Jesús a aquells que va venir a salvar en la seva encarnació a la terra. Paral·lelament a la posada en pràctica del "repòs" del dissabte del "setè dia", els elegits reben el benefici del "repòs" del seu esperit i, per tant, el de tota la seva ànima. En dirigir-se als seus apòstols, Jesús repeteix aquesta expressió: " **la pau sigui amb vosaltres** ". Venint d'ell i provinent de la seva boca divina, aquesta expressió no és només teòrica, perquè la "pau" de l'ànima només està disponible a través d'ell. I les seves paraules es transformen en poder actiu en qui rep aquesta "pau" d'ell. I l'elecció d'aquesta paraula "pau" no és innocent, perquè el seu oposat és la paraula "guerra", que designa la norma de la relació que té amb els adoradors, conscients o inconscients, del diable i els dimonis celestials i terrestres contra els quals ha estat en guerra des del principi. I va sortir victoriós d'aquesta guerra, cosa que li dona el dret d'imposar ara a tot el campament rebel el càstig mortal de la seva justícia més santa i suprema. I en les condicions obtingudes per la seva bona relació amb el Déu Creador, l'escollit redimit ja experimenta a la terra una mostra del "nou nom" que Jesús promet

donar al qui venci, segons Apocalipsi 2:17: " *Qui tingui orelles, que escolti el que l'Esperit diu a les esglésies: Al qui venci, li donaré del manà amagat i li donaré una pedra blanca; i sobre la pedra hi ha escrit un nom nou , que ningú coneix, excepte el qui el rep* ". Aquest " **nou nom** " només s'obté mitjançant l'experiència viscuda pels escollits, successivament, en un cos de carn i després, al retorn de Jesucrist, en un cos celestial similar al dels àngels celestials. A més, aprenem, a Apocalipsi 3:12, que aquest nou nom va ser portat primer pel mateix Jesucrist: " *El qui venci, el faré columna al temple del meu Déu, i no en sortirà més*". *Escriuré en ell el nom del meu Déu i el nom de la ciutat del meu Déu, la nova Jerusalem, que baixa del cel, del meu Déu, i el meu nom nou* " . Jesucrist va romandre com Jesucrist. Aquest nom no es va canviar, perquè Jesús no parla del seu cognom, sinó de la seva experiència celestial viscuda després de la seva mort, al final de la seva vida terrenal. Va recuperar el cos de la seva naturalesa celestial, que els seus sants àngels van anomenar i encara anomenen " **Miquel** ".

A diferència de l'escollit, la vida del caigut no és envejable, fins i tot si és ric i poderós. Perquè la seva vida i les seves esperances es basen en el no-res, i està condemnat a sotmetre's a la llei del vencedor diví. Els seus èxits són només temporals i momentanis, i viu amb la por constant de perdre els avantatges que gaudeix i dels quals es beneficia. Les seves relacions amb el seu proïsme només poden ser hipòcrites, ja que veu en tothom que no sigui ell mateix un possible enemic mortal que vol enderrocar-lo i subjugar-lo. I experimenta aquestes coses en temps de pau i seguretat, però què passa amb la seva existència en temps d'inseguretat a causa de la guerra? Experimenta una angoixa suprema o es transforma en un assassí fred i terrible, aprenent el plaer de matar, ferir i destruir els seus enemics i el seu proïsme.

Així doncs, segurament, una existència així ignora tot el veritable repòs que només s'obté a través d'una relació amorosa entre Déu i la seva criatura amorosa i submissa. Aquest veritable repòs tampoc és només teòric, perquè només és la conseqüència de la pau establerta amb Déu. Doncs fent la voluntat del seu creador, legislador i redemptor Déu, l'ésser humà alleugereix i allibera la seva consciència que, alliberada dels turments de la culpa, experimenta i sent el benestar de la veritable pau de l'ànima. És aquest programa de felicitat el que l'apòstol Pau desenvolupa en els seus escrits i cartes. I a través de Pere l'Esperit declara a 1 Pere 1:22-23: " **Havent purificat les vostres ànimes obeint la veritat per tenir un amor fraternal sincer, estimeu-vos els uns als altres ferventment, ja que heu estat renascuts , no de llavor corruptible sinó d'incorruptible, per la paraula de Déu que viu i roman per sempre** " .

El pla de salvació proposat per Déu als humans pecadors es resumeix perfectament aquí, i Pere adreça el seu missatge als cristians batejats en nom de Jesucrist, cosa que fa que les seves paraules siguin perpètuament aplicables. La " **purificació de les ànimes** " s'obté mitjançant " **l'obediència a la veritat** ", que designa la norma de la vida terrenal definida per les lleis divines ensenyades a l'antiga aliança. Per als nous conversos del paganisme, aquest descobriment de les lleis divines és nou i fonamental, ja que s'obté mitjançant l'oferiment fet en nom de Jesucrist. És mitjançant aquesta aplicació concreta d'aquesta llei divina que l'esperit del pecador convertit ha estat " **regenerat** ". Aquesta regeneració no és

teòrica, sinó pràctica i activa, i es confirma pel comportament canviat dels redimits. Era pecador per herència i per acció, i ja no peca perquè pren el pecat com a "**horror**" i "**abominació**", compartint, en relació amb ell, el judici just de Déu, el meravellós "**Pare**" celestial que estima i que l'estima. Aquest és el desenvolupament del pla de salvació organitzat i presentat per Déu, però què van fer amb ell els creients rebels, successivament jueus i després cristians? S'adhereixen a la teoria d'aquest projecte, però només a aquesta teoria, perquè a nivell d'aplicació pràctica, l'observació notable testimonia l'absència de la "**regeneració**" que figura en el programa diví original. Qui justifica la pràctica del pecat no pot afirmar haver estat "**regenerat**" i la seva falsa concepció del pla diví de salvació testifica contra ell, i revela la seva naturalesa rebel compartida amb el diable i els seus dimonis. El seu fals compromís religiós distorsiona el pla salvador del veritable Déu i el fa altament culpable davant Ell, de manera que la seva falsa conversió ha agreujat la seva situació com a pecador hereditari original. I en conseqüència, al Judici Final, el seu càstig serà infligit més severament i en la "**segona mort**" el temps del seu patiment es prolongarà i amplificarà.

No tinc cap dubte que, si coneguessin el terrible destí final que hauran de patir, els falsos cristians s'abstindrien de tot compromís religiós i el seu destí futur i final s'estovaria. Però, pel seu menyspreu per la veritat revelada per la Santa Bíblia en les seves misterioses profecies, són incapaços de conèixer el seu destí final. Perquè, segons ells, el trist final no és per a ells sinó per als altres, perquè són indulgents amb ells mateixos, com a "justos" i sempre pensen que hi ha éssers pitjors que ells mateixos.

Com a resultat, en rebutjar creure en la seva culpabilitat, finalment seran confrontats pel Déu just que els va condemnar i hauran de patir el càstig que va profetitzar. Perquè en les seves profecies, les coses anunciades no tenen com a objectiu únicament advertir i amenaçar els rebels, sinó anunciar per endavant coses el compliment futur de les quals és cert i irrevocable. Així, una vegada més, el rebel superficial experimentarà la certesa del pla de Déu.

En aquest estudi, he vinculat la "**profunditat**" del compromís dels escollits redimits amb la seva perseverança i recerca de la veritat divina. A Apocalipsi 2:24, Déu declara als reformadors protestants del segle XVI: "*Però us dic que a tots els que sou a Tiatira, que no teniu aquesta doctrina, i no heu conegut **les profunditats de Satanàs**, com ells les anomenen, no us imposable cap altra càrrega, sinó **les profunditats de Satanàs***". Aquesta vegada, són les "**profunditats de Satanàs**". I l'Esperit revela així el seu judici sobre els falsos ensenyaments catòlics que, lluny d'acostar els redimits al cel, els allunyen d'ell, a les profunditats terrenals on es troba el magma fos que els destruirà el dia del judici. A més, aquest terme "profunditats" descriu la persistent insistència del règim a imposar la seva dominació maleïda per Déu sobre els éssers humans. A diferència de la indiferència, aquesta "**profunditat**" és comparable i alhora en oposició absoluta a la beneïda "**profunditat**" dels escollits redimits. I aquests termes "**profunditats de Satanàs**" revelen i designen el poder vinculant i tirànic del compromís religiós satànic de la religió catòlica romana papal; un compromís "**superficial**" i aparent que aconsegueix enganyar i seduir les multituds humanes, admirant el seu compromís i el seu poder.

Així, la " **profunditat** " del compromís dels escollits troba la seva contrafacció en el compromís religiós catòlic, però si el primer glorifica el veritable Déu creador, al contrari, el segon, la seva contrafacció, només serveix a la glòria del diable, el seu " **pare** ", el seu inspirador, el seu suport i el seu guia.

Aquest terme " **profunditats de Satanàs** " suggereix la distància del cel on viu el Déu Creador, l'únic jutge que finalment imposarà, sobre la superfície de la terra, la seva justícia a totes les seves criatures, donant una mort eterna, o definitiva, als rebels celestials i terrestres que la mereixen, i vida eterna, als seus escollits que ha seleccionat i trobat dignes. Però la veritable raó de l'ús d'aquesta paraula rau en la crítica als protestants que, amb raó, van denunciar el dogma catòlic de l'"infern", suposadament subterrani; un altre dogma heretat del paganisme grec. El catolicisme papal va obtenir l'obediència de joves i grans amenaçant-los amb les penes del " **turment** " a l'"infern etern". Aquest terme " **profunditats** " designa, doncs, un element molt important i molt significatiu que al·ludeix a aquest "infern" que els mestres catòlics romans consideraven "etern". Però el pitjor és que els protestants també creien en l'existència d'aquest "infern". Hi ha molta veritat en aquesta mentida, però l'error principal és afirmar que aquest "infern" existeix perpètuament, mentre que en el pla de Déu, l'"infern" serà **el "llac de foc"** format per a l'ocasió a la superfície de la terra, al final del setè mil·lenni, per al Judici Final. I especifico que les principals víctimes d'aquest "infern" final seran, precisament, els sacerdots, bisbes, cardenals, papes, catòlics que l'havien utilitzat per fer-se temuts pels pobles, les nacions, els senyors i els seus sobirans.

« **Profunditat** » al servei de la « **veritat** » divina i la seva certa, o « **profunditats** » al servei de les « **mentides** » i el dubte del diable; aquesta és l'elecció que es presenta davant de totes les criatures humanes terrenals. Per als « **habitants del cel** », l'elecció ja s'ha fet irreversiblement i irrevocablement, immediatament després de la mort i resurrecció de Jesucrist, l'antic arcàngel « **Miquel** », segons Apocalipsi 12:7-8: « **I hi va haver una guerra al cel. Miquel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar, però no van prevaler; i el seu lloc ja no es va trobar més al cel** » .

És vital que tot ésser humà conegui el judici que Déu emet sobre la religió catòlica romana papal, a causa del seu poder, prestigi i immens desenvolupament en moltes nacions terrenals. Però s'ha tornat igualment vital saber que des del 1843 i el 1844, **el judici de Déu també ha condemnat la fe protestant, que ha conservat, en el seu patrimoni doctrinal, moltes faltes i pecats heretats de la religió catòlica** . El coneixement del qüestionament del judici diví de la religió protestant es basa, **únicament** , en el decret profetitzat a Daniel 8:14, de manera que aquells que no donen a les profecies bíbliques l'interès que mereixen, es condemnen a ignorar l'existència del requisit de Déu que fa referència, per a aquesta data de 1843, al començament de la restauració de totes les seves veritats rebudes pels seus primers dotze apòstols. En conseqüència, els elegits redimits dels darrers dies han d'estar disposats a desaprendre, a desafiar les seves falses concepcions formades i heretades sobre la fe cristiana. Aquests s'han tornat falsos i obsolets des que Déu va establir els seus nous requisits mitjançant el seu decret el 1843. I, registrat a la Bíblia, aquest decret té autoritat per a Déu i totes les seves

criatures humanes terrenals. Només es pot ignorar o menysprear a costa de perdre l'assoliment de la vida eterna que s'ofereix i es proposa en el nom de Jesucrist. Incapaç de donar testimoni d'aquest interès vital, l'ésser humà " **superficial** " perd tota possibilitat de ser salvat per la justícia redemptora de Jesucrist.

Els advertiments revelats a les profecies bíbliques de Daniel i Apocalipsi afecten totes les formes de religió cristiana, i l'"Adventisme del Setè Dia", establert per última vegada el 1863 als EUA, és particularment preocupant des del 1994, quan Jesús el va "vomir " **oficialment** .

Parlar de veritats doctrinals bíbliques divines que s'han de restaurar continua sent vague i imprecís. Per tant, he d'aclarir-ho assenyalant alguns exemples principals d'aquestes veritats, que revelen així les diferències en la concepció religiosa cristiana del veritable i beneït adventisme del 2023 i el maleït protestantisme del mateix temps.

En primer lloc, i sobretot, hi ha l'observança del quart manament, pel que fa a la pràctica santificada del veritable repòs del setè dia, que fa referència al dissabte ensenyat per Déu i practicat per l'aliança jueva. Aquest repòs es practica el dissabte, no el diumenge, que és el primer dia de la setmana de Déu. Ordenat pel quart dels deu manaments de Déu, el repòs del dissabte està al capdavant de les veritats divines que s'han de restaurar.

Aleshores, una altra veritat, la ignorància de la qual és molt perjudicial per a tota l'espècie humana, és el veritable estàndard de l'estatus de l'estat mort dels éssers humans. No és injustificable que un cristià que afirma la salvació de Crist adopti, en contra de la veritat divina revelada, el concepte imaginat pel filòsof grec pagà Plató? Aquest home va decretar que l'ànima és immortal perquè abans d'ell, altres filòsofs grecs van transformar faules que presentaven divinitats que es comportaven com a homes en religions. En canvi, el veritable Déu ens diu que va crear l'home a la seva imatge. Així, en el paganisme grec, és l'home qui va crear déus a la seva imatge. Quin valor mereix aquesta afirmació? Cap, i el veritable Déu acabarà demostrant a tots els rebels que afirmen el contrari que l'ànima a la qual dóna vida és mortal i només pot esdevenir immortal quan és redimida per la sang justa vessada per Jesucrist.

Després d'aquesta veritat, que recorda la precarietat i la fragilitat de la vida humana, completament dependent del poder diví, ve la concepció de les lleis prescrites als jueus de l'antiga aliança. Els esperits dels cristians rebels afirmen que les lleis relatives a l'alimentació s'han tornat obsoletes per als creients de la nova aliança. Qui pot justificar el fet que, morint a la creu, Jesús vingués a canviar les normes de la vida humana? Com va eliminar la seva mort la malaltia i el risc de mort? L'aliment carnal està fet per construir el cos físic de l'home, però Jesús no va venir a la terra per morir, només per oferir un canvi en el seu estatus espiritual. Les ordenances dietètiques, doncs, no perden res de la seva justificació, perquè el cristià ha d'enfortir el seu cos físic tant com el jueu abans d'ell. A més, allò que Déu va declarar pur o impur abans de Jesús va romandre pur o impur després d'ell i fins al seu retorn gloriós final.

Després ve una falla purament pagana, contra la qual els apòstols van advertir els nous conversos. Aquesta greu falla fa referència al que Pau anomena " **l'adoració dels àngels** ", a Col. 2:18: " *Que ningú, amb una humilitat respectuosa*

i adoració dels àngels , us robí el vostre premi a voluntat, mentre es lliura a visions i s'infla d'orgull và per la seva ment carnal". Aquesta "**adoració dels àngels**" es va renovar, però, malauradament, amb gran èxit després de 1844 als EUA i Anglaterra sota el nom d'"espiritualisme" practicat pels cristians protestants abandonats per Déu i lliurats al diable. Què és aquest "espiritualisme" si no l'establiment de relacions ocultes que posen en contacte els esperits dels cristians maleïts per Déu i els esperits dels dimonis angelicals celestials? L'espiritisme no ha desaparegut; al contrari, es manifesta poderosament a l'Àfrica actual a través de les accions espectaculars dels líders religiosos que passen el temps perseguint dimonis, que en realitat són còmplices. L'únic baluard contra aquesta seducció col·lectiva continua sent la Santa Bíblia i les seves precioses revelacions sobre els estàndards de la veritat divina.

Aquest avís, que alerta els conversos contra aquesta "**adoració dels àngels**", justifica en si mateix la guerra contínua que l'Església Catòlica Romana Papal ha lliurat contra la Bíblia, fent tot el possible per evitar la seva difusió i lectura per part de les masses humanes. Això no és sense raó, perquè el missatge construït pel nostre germà Pau sembla descriure el retrat robòtic del règim papal que, amb el temps, lliurarà una guerra contra la Santa Bíblia mentre afirma justificar la seva autoritat. Una guerra contra la Bíblia que Apocalipsi 11:3 confirma i profetitza en aquests termes: "**Donaré als meus dos testimonis el poder de profetitzar, vestits de sac, durant mil dos-cents seixanta dies**". És, de fet, aquesta Santa Bíblia perseguida la que revela i denuncia la usurpació de l'home papal que, mitjançant "**l'adoració dels àngels**", ha aconseguit imposar-se i seduir multitud de catòlics als quals el papisme ha aconseguit fer creure que són cristians; això atorgant-los el títol de cristians catòlics, batejant-los quan encara eren nens nomenats; una absurditat doctrinal acceptada unànimement per multituds inconscients seduïdes i enganyades. I aquí, de nou, el protestantisme caigut ha imitat i reproduït aquest enfocament absurd que ridiculitza la veritat cristiana. Com poden justificar aquesta pràctica davant d'aquest versicle de Marc 16:16: "**El qui cregui i sigui batejat serà salvat, però el qui no cregui serà condemnat**". En quin moment va poder el nadó batejat expressar la seva fe i la seva petició de baptisme? Quin menyspreu per la Santa Bíblia per part d'un protestantisme el lema del qual era, al segle XVI, "Escriptura i només Escriptura"!

Aquests són els principals greuges que condemnen les falses religions cristianes, però la llista no és exhaustiva.

El santuari: tot un programa

Havent alliberat el poble hebreu de l'esclavitud egípcia al desert, lluny de tota influència pagana externa, Déu va organitzar el seu poble testimoni, a qui va anomenar Israel, pel nom de Jacob, el patriarca de les dotze tribus formades pels seus dotze fills. Així va complir la promesa feta a Abraham de beneir la seva posteritat.

La construcció d'aquest Israel comença amb la publicació dels deu manaments de Déu que ell mateix proclama directament en un context que atreïx els assistents i el públic hebreu.

Després d'haver castigat mortalment la primera apostasia gairebé general del poble i del mateix Aaron, que, per por del poble inflammat, va acompanyar la seva deriva espiritual organitzant la fosa del " **vedell d'or** ", Déu organitza la construcció del santuari i els accessoris que hi són annexos en el servei religiós del clergat dels levites.

La comunicació basada en paraules i frases requereix que l'home estigui educat i tingui un bon domini de la llengua del seu poble. Però el poble que va sortir de l'esclavitud egípcia no va rebre aquesta formació intel·lectual, per la qual cosa Déu hauria de basar tot el seu ensenyament en imatges, ritus simbòlics que porten ensenyaments profètics i precisos. L'ensenyament per imatge no requereix l'obtenció de diplomes que acreditin un nivell general d'educació. Els hebreus alliberats van retrocedir al nivell més baix de la humanitat, gairebé el de l'animal, domesticat, en aquest cas, per la crueltat dels líders egipcis. A més, per a Déu, l'ensenyament per imatge li permet donar comprensió dels seus missatges de manera específica, només als homes amb qui vol compartir els seus pensaments secrets. I sigui quin sigui el nivell de la seva educació i els seus diplomes, qui no entén el missatge de les imatges no l'entendrà, perquè Déu controla l'ús de la nostra intel·ligència, que també constitueix una porta que Déu pot " **tancar o' obert** ", com ensenya Apocalipsi 3:7: " *I a l'àngel de l'església de Filadèlfia, escriu: Això diu el sant, el veritable, el que té la clau de David , el que obre i ningú no tanca; i tanca i ningú no obre* ". El 1873, Déu va aplicar aquest principi obrint l'accés a la seva veritat als creients adventistes del setè dia i tancant aquest accés a les moltes denominacions del protestantisme. En aquest versicle, les paraules clau amb majúscula il·luminen el significat del missatge: " **Sant** ": el poble és " **santificat** " » perquè reconegut per Jesucrist, i per la seva pràctica del Sàbat del setè dia " **santificat** " per **Déu** ; " **Vertader** ": el poble adventista de l'època accedeix a la veritat divina en el nom de Jesucrist a causa del seu zel adventista que testimonia el seu desig del seu retorn gloriós; " **David** ": Jesucrist, el " **Fill de David** ", identificat pels jueus contemporanis del seu ministeri terrenal, organitza la seva " **casa** ", segons Isaïes 22:22: " **Posaré sobre la seva espatlla la clau de la casa de David: quan ell obri, ningú no tancarà; quan ell tanqui, ningú no obrirà** ". El 1873, reorganitza el seu nou Israel espiritual universal, que Apocalipsi 7 confirma evocant " **les dotze tribus segellades amb el segell del Déu vivent** ".

L'exemple que acabo de presentar demostra que l'educació formal és de poca utilitat, perquè la mateixa Bíblia proporciona les interpretacions d'aquests

símbols codificats. En la profecia, una paraula, un nom, un animal o qualsevol cosa en general, ens remet a un text de la Bíblia, o diversos, entre els quals es troba l'explicació desitjada.

La construcció del santuari hebreu és la primera forma d'aquesta construcció profètica simbòlica. Tanmateix, fins i tot la història de la creació ja portava missatges profètics, a més del seu caràcter literal, cosa que dona a tota la Bíblia un paper profètic permanent, i per tant perpetu. És per això que els missatges de Déu es renoven mitjançant una sèrie de tipus i antitipus. Déu, l'organitzador de la vida de les seves criatures, connecta el present amb el passat i el passat amb el present, renovant així els seus missatges al llarg de tots els temps.

Comprendre el simbolisme del santuari ens permet entendre tota la lògica espiritual del pla de salvació i el programa que el posa en marxa per dur-lo a terme. Aquest programa es va posar en marxa amb el pecat d'Adam i Eva. I és molt més la nuesa espiritual que la nuesa corporal la que va fer necessària la mort de l'anyell, la pell del qual va ser la primera peça de vestir que va portar la humanitat pecadora, segons Gènesi 3:21: "**Perquè a Adam i a la seva dona, Jahvè Déu va fer túniques de pells i els va vestir**". Ja hem de notar que és Déu qui fa "**túniques de pells**", havent de matar un anyell, probablement un moltó jove. D'acord amb el seu pla salvador, "**ell mateix proporcionarà l'anyell per a l'holocaust**" ofert per Abraham, i es farà crucificar en Jesucrist, "**l'Anyell de Déu que treu els pecats del món**" per salvar els seus fidels elegits. En el seu pla de salvació, Déu va decidir pagar el preu del pecat mateix, tal com ho confirmen aquests tres exemples repartits al llarg del temps, entre Adam i el començament de l'any 4001. Notem de passada aquest detall suggestiu: Déu ja no anomena Eva pel seu nom, sinó que la designa amb l'expressió "**la seva esposa**": la d'Adam. Aquest terme "**dona**" profetitza la "**dona pecadora**" que representarà l'església cristiana: "**l'Elegida**" i "**la prostituta Babilònia la Gran**"; ambdues hereves del pecat. I Jesús vindrà precisament en carn i ossos per purificar el seu "**Elegit**" del pecat, és a dir, per fer desaparèixer el pecat.

En aquesta construcció del santuari, els elements que el componen són com la vida, molt diferents en valor de santedat. Tanmateix, tots estan connectats a la santedat, ja que representen els elements d'una construcció santificada per Déu.

L'element més sagrat és el tabernacle, la tenda de trobada, on Déu i Moisès es troben i parlen, de Déu a l'home i de l'home a Déu. Aquesta tenda, santificada per la presència de Déu, està envoltada i situada al centre d'un pati delimitat per vels blancs fixats en pals. Aquest pati exterior s'anomena "**pati**". A aquest terme "**pati**" cal adjuntar-hi dues característiques: l'exterior i la corporal. Pel que fa als accessoris que apareixen en aquest "**pati**", es refereixen a accions realitzades sobre el cos físic corresponent: el cos cremat a l'altar del sacrifici i el cos dels sacerdots, banyats i rentats a l'aigua del "**mar**", nom que es dona a la pica de rentat situada davant de l'entrada de la tenda santa.

Ja hem de remarcar la importància d'aquest detall que fa referència a l'orientació de la construcció de la ubicació del campament i el tabernacle. En l'estudi anterior, vam veure que originalment anomenat "**Estrella del Matí**", el diable ocupa el lloc del "sol" en el seu paper de "**príncep d'aquest món**".

Tanmateix, en el moment de l'èxode d'Egipte, Déu havia donat suport durant segles al culte del sol per part d'aquests egipcis i, volent convèncer el seu poble que ja no s'arrisqués a mostrar el més mínim signe de culte o respecte per la falsa divinitat solar, va imposar als hebreus que entressin en aquesta zona sagrada, amb la sortida del sol a l'esquena, amb la cara girada cap a l'oest, és a dir, cap a la posta de sol. El vel d'entrada del tabernacle estava, doncs, orientat cap a l'est. Aquest detall també simbolitzava la direcció geogràfica que la fe jueva experimentaria amb el temps, passant de l'est a l'oest, tal com confirma la història passada. Perquè la fe cristiana es va desenvolupar en realitat a Occident i pràcticament no a l'est; els països orientals van romandre ferotgement hostils a la religió cristiana. El Japó, el més allunyat d'aquests països orientals, ha romàs fins als nostres dies un adorador del "sol naixent", al qual dóna el nom de "Banzai". Déu, per tant, tenia tots els motius per fer que el seu poble mirés cap a Occident, on es va desenvolupar la fe cristiana.

El simbolisme del "**pati**" va permetre així a Déu denunciar la falsa fe papal catòlica romana en què només reconeix un simulacre, una falsificació que busca reconstruir la imatge del seu Israel. Aquest és el significat que hem de donar a aquest "**pati**" a Apocalipsi 11:2: "**Però l'atri exterior del temple, deixa'l fora i no el mesuris; perquè ha estat donat als gentils, i la ciutat santa serà trepitjada durant quaranta-dos mesos**". Per entendre completament el significat d'aquest missatge, primer hem d'entendre el significat del vers que el precedeix: "**I em van donar una canya semblant a una vara, que deia: 'Aixeca't i mesura el temple de Déu, i l'altar, i els qui hi adoren'**".

« **Una canya com una vara** »: segons Isaïes 9:14, un fals profeta que ensenya mentides, o el líder papal del catolicisme romà. Representat per « **una vara** », duu a terme un judici punitiu de Déu. Els adoradors de Crist són posats a prova, o « **mesurats** », per persecucions constants que duraran « **42 mesos, o 1260 dies** » profèticament, o 1260 anys reals, des del 538 fins al 1798. « **El temple de Déu, l'altar i els qui hi adoren** » designen els veritables sants d'aquest llarg període durant el qual el règim papal multiplica les seves persecucions contra els qui s'hi resisteixen o el desafien. Els elements citats estan vinculats al sant tabernacle diví. « **El temple de Déu** » es refereix a l'assemblea dels redimits de Crist segons Ef. 2:20-21: "**Esteu edificats sobre el fonament dels apòstols i profetes, sent Jesucrist mateix la pedra angular. En ell tot l'edifici, ben encaixat, creix fins a convertir-se en un temple sant en el Senyor. En ell vosaltres també esteu sent edificats junts per ser morada de Déu per l'Esperit**". Però el versicle 19 que precedeix també té l'interès d'evocar la falsa fe d'aquells que Déu posa "**fora del temple**", els "**forasters**", és a dir, aquells que connecta al "**pati**": "**Així doncs, ja no sou estrangers ni forasters, sinó que sou conciutadans dels sants i membres de la família de Déu**". Pau es refereix aquí a l'estatus dels veritables sants que Jesús reconeix com a pertanyents a ell. El judici de les seves criatures li pertany, exclusivament, i la revelació profètica té l'únic propòsit de confirmar-nos que realment hi ha una religió veritable i una falsa que denuncia i descriu en un retrat robòtic, mitjançant l'agrupació dels missatges que la concerneixen en tota la seva revelació profètica. « **L'altar** » simbolitza la creu de Crist i « **els qui hi adoren** » són, per tant, els deixebles, cridats i redimits per la

seva sang vessada en aquest « **altar** ». « El **culte** » a Déu s'expressa mitjançant la contemplació de « **l'altar** », és a dir, la contemplació de l'amor diví revelat pel sacrifici expiatori voluntari de Déu en Jesucrist. Entenent això, trobem Apòstol 11:2: " **Però l'atri exterior del temple, deixeu-lo fora i no el mesureu; perquè ha estat donat a les nacions, i elles trepitjaran la ciutat santa durant quaranta-dos mesos**". La " **ciutat santa** " es refereix a la santa assemblea de veritables cristians redimits, cridats i escollits, que Déu anomena " **Jerusalem** " a Apocalipsi 21:10. Aquest és, per descomptat, un nom simbòlic profetitzat de la veritable ciutat terrenal d'aquest nom a l'antic pacte. Per a Déu, el nom d'una ciutat implica i designa els seus habitants, ja que Déu no beneeix pedres ni ciment, sinó les ànimes humanes que habiten en aquell lloc. En el nou pacte, els escollits salvats estan dispersos pels països i per tota la terra, però en Jesucrist, formen per a Déu una assemblea espiritual que representa la " **Jerusalem** " ideal que ell estima i desitja salvar. Al mateix temps, aquest terme " **ciutat santa** " desvia la mirada dels falsos creients cap a la ciutat jueva que encara porta el nom de " **Jerusalem** ", la supervivència de la qual Déu ha afavorit, només, per recordar l'experiència dels primers **pecadors**, a qui va castigar i maleir, segons Dan. 8:23: " **I en els darrers temps, quan els pecadors siguin consumits, sorgirà un rei impudent i astut**".

En aquest vers, " **les nacions** " " **trepitjaran la ciutat santa** " durant 1.260 anys, cosa que ens permet identificar aquestes nacions amb els regnes de l'Europa occidental que van donar suport al règim papal i les seves persecucions injustes dels servents de Jesucrist. Però el que és injust no són les persecucions que la fe distorsionada mereix al judici de Déu. El que sembla injust no és tan injust com es podria pensar. I com que Déu no permet que els seus sants es prenguin la justícia per les seves pròpies mans, utilitza la falsa religió extremadament més pecaminosa per castigar les imperfeccions de la fe cristiana distorsionada des del 313. Després de segles i segles de falsos ensenyaments catòlics, quin tipus de fe podien mostrar els cristians fidels? Amb la doctrina de la salvació canviada i capgirada, els veritables creients només podien testificar per Déu per la seva disposició a perdre la vida o ser empresonats pels monarques subjectes als papes. Fins a l'any 1844, la fe cristiana estava tacada per la pràctica del culte dominical i les falses doctrines heretades del catolicisme romà, de manera que els mateixos escollits continuaven sent pecadors davant Déu. Com que no estaven lliures de pecat, no podien, per tant, " **llançar la primera pedra** " a un pecador culpable, tal com ensenyava Jesús. I des d'aquesta lliçó espiritual, cap veritable sant es permetria castigar físicament cap pecador. Per a aquest temps, on el pecat encara roman universal, el Senyor recorda principis que només els seus veritables elegits respecten, cosa que marca la seva diferència dels cristians " **hipòcrites** " del seu temps, segons Apocalipsi 13:10: " **El qui porta al captiveri anirà al captiveri; el qui mata amb l'espasa ha de ser mort amb l'espasa. Aquí hi ha la paciència i la fe dels sants**". Jesús denuncia aquí el comportament bèl·lic cruel i salvatge del fals protestantisme calvinista o anglicà que participa activament en les " **guerres de religió**". Responen a les agressions de les lligues catòliques i retornen cop per cop. Però Jesús va prohibir reaccionar d'aquesta manera en el moment de la seva detenció pels guàrdies jueus. I ignorant aquest judici i aquesta ordre donada per Jesús, els protestants van considerar i encara consideren com a "herois" religiosos

aquests combatents desobedients que Déu considera amb raó " **hipòcrites** ". Aquell qui, en Jesús, va declarar a Mateu 16:25: " **Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però qui perdi la seva vida per mi, la trobarà** ". En agafar " **l'espasa** ", l'hugonot (de l'alemany "Eidgenossen" que significa: lliga armada) de les Cevenes es va condemnar a si mateix a haver de " **morir per l'espasa** " i perdre la vida eterna. I el mateix va passar amb els protestants que van portar els catòlics " **en captiveri** "; ells, al seu torn, es van trobar empresonats sense obtenir la vida eterna. En aquesta era sagnant, Ap. 13:10 subratlla allò que diferencia els veritables escollits del protestantisme i els falsos que Jesús descriu, després dels jueus, com a " **hipòcrites** " perquè la fe cristiana es basa sobretot en el respecte i l'obediència a les regles ensenyades pel mateix Jesucrist, i aquestes regles s'han d'observar fins a la fi del món marcada pel seu gloriós retorn previst per a la primavera del 2030. Segons Ap. 13:9: l'advertència profètica només podia ser entesa per aquells il·luminats per l'Esperit: " **Si algú té oïdes, que escolti!** " ». Però en aquest missatge, Jesús només apel·la a la intel·ligència humana, que porta els humans intel·ligents a tenir en compte les instruccions escoltades per les seves " **orelles** ", o les dels seus apòstols que testifiquen als Evangelis el que van sentir dir Jesús. En llegir els seus testimonis a la Santa Bíblia, se'ns considera advertits per Déu i, per tant, responsables de les nostres reaccions i accions. No deixant-se enganyar pel comportament dels " **hipòcrites** ", Jesús emfatitza els criteris dels veritables sants que pot beneir i salvar: " **Aquí teniu la perseverança i la fe dels sants** ". Perseveren en la seva fidelitat i no busquen agafar les armes per salvar les seves vides, i accepten, si Déu els ho demana, perdre-les per tal de trobar-les com a norma eterna.

Déu mana a Joan que no " **mesuri l'atri exterior del temple** ", i aquest manament confirma l'elecció de Déu de lliurar els cristians infidels a les persecucions del règim papal a Roma. Aquest missatge confirma els que Daniel presenta a Dan. 7:25 i 8:12: " **Pronunciarà paraules contra l'Altíssim i desgastarà els sants de l'Altíssim, i pensarà en canviar els temps i la llei; i els sants seran lliurats a la seva mà per un temps, i temps, i la meitat d'un temps ... /... L'exèrcit va ser lliurat amb el sacrifici diari a causa del pecat; la banya va enderrocar la veritat i va prosperar** ". Subtilment, Déu renova el mateix missatge en tres formes diferents però preciosament complementàries. El canvi de " **temps i la llei** " de Dan. 7:25 defineix el " **pecat** " citat a Dan. 8:12. I ambdós versos confirmen que la religió cristiana havia de caure sota el domini d'un règim perseguidor, que és el règim papal catòlic romà. I a Apocalipsi 11:2 aquesta acció es presenta de la manera següent: " **Però l'atri exterior del temple, deixa'l fora i no el mesuris, perquè ha estat donat a les nacions, i la ciutat santa serà trepitjada durant quaranta-dos mesos** ". A Daniel i Apocalipsi, les nacions que donen suport al poder papal romà estan simbolitzades per les " **deu banyes** ", és a dir, les deu potències nacionals que es troben a Dan. 7:7 i 24. A Apocalipsi 12:3, 13:1, 17:3, aquestes " **deu banyes** " porten o no porten " **diademes** ", cosa que ajuda a identificar el context al qual es dirigeix la profecia. Les tres referències, doncs, es refereixen, successivament i cronològicament: l'Imperi Romà, el règim papal romà i el règim protestant perseguidor final que va assolir i dominar en el moment del gran retorn gloriós de Jesucrist.

El santuari hebreu ens transmet informació a través de les dimensions i les proporcions dimensionals que Déu dóna a les dues habitacions que formen la tenda de la trobada. De fet, en colzes, la mesura del temps, el lloc sant on entra el sacerdot mesura 40 colzes de llarg per 20 colzes d'ample, i el "lloc santíssim", o "sant dels sants" de la segona habitació reservada per a la presència de Déu, és un quadrat cúbic de 20 colzes. Les proporcions de les dues habitacions són, doncs, 2 terços i 1 terç, com els 6.000 anys del temps humà: 4.000 anys fins a la mort de Crist i 2.000 anys després d'ell. En fer-lo construir per Moisès, Déu volia així confirmar aquest missatge sobre el temps total de la seva selecció d'elegits terrenals. I això, a part del fet que va ser construït uns 2.500 anys després d'Adam. Aquesta construcció es va dur a terme, doncs, particularment per a la nostra última generació dels sants escollits, per als quals aquest coneixement dels 6000 anys permet avui establir el retorn final del Crist diví i gloriós per a la primavera de l'any 2030 del nostre fals calendari romà; la qual cosa em fa dir que Roma és la imatge perfecta de la falsedat i l'engany, coses practicades amb "**arrogància**". » que Déu li atribueix en les seves revelacions profètiques de Daniel 7:8 i Apocalipsi 13:5.

El pla de salvació es va complir precisament tal com anunciava aquest simbolisme del santuari. Van passar 4.000 anys, i després de la primavera que va començar l'any 4001, la vigília de la festa de Pasqua, d'acord amb el seu anunci als seus apòstols, Jesús es va deixar arrestar, jutjar i castigar amb 120 fuetades, i va oferir voluntàriament la seva vida a la tortura mortal de la crucifixió romana sense protestar per la injustícia d'aquest tracte. No podia protestar, ja que era l'organitzador d'aquest judici, alhora que la víctima. Vivint la seva passió per endavant, Déu va inspirar el profeta Isaïes, a Isaïes 53, a explicar aquest sacrifici voluntari dut a terme per Déu mateix en persona. I la cosa era tan inimaginable que podem entendre la incredulitat dels jueus contemporanis en aquesta acció. Això és encara més cert, ja que els dotze apòstols escollits per Jesús es van comportar de la mateixa manera, fins i tot al punt de no escoltar els anuncis fets sobre aquest tema per Jesús. Per tant, no va ser aquesta incredulitat la que va condemnar la nació de l'antiga aliança. La causa de la seva maledicció va arribar més tard, després de la resurrecció de Jesús, és a dir, quan les explicacions d'aquesta mort expiatòria van ser donades i ensenyades per Jesús als seus apòstols, aleshores plenament convençuts de l'amor de Déu així demostrat. L'any 34, el clergat religiós nacional jueu de Jerusalem va condemnar a lapidar i executar el jove diaca Esteve, recentment nomenat pels apòstols de Jesús. Els religiosos van cometre allà l'acte que els condemnaria a una maledicció definitiva que resultaria en la destrucció de tota la nació jueva, per les tropes romanes liderades per Titus, l'any 70 del nostre fals calendari romà; el que profetitza Dan.9:26: "*Després de les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà exterminat, i ~~no tindrà successor per a ell~~. El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i el santuari, la santedat* , i el seu final arribarà com amb una inundació; està determinat que les devastacions duraran fins al final de la guerra ". Les paraules ratllades estan mal traduïdes i no s'ajusten al text hebreu original. El terme « **santedat** » es refereix als líders religiosos, els veritables culpables del rebuig del « **messies** ». És lamentable que aquests errors de traducció amaguin als homes la precisió de les profecies

divines, perquè correctament traduïts, els anuncis divins són identificables en la realitat acomplerta, i les coses adquireixen un veritable significat edificant per a les ànimes humanes. Vull emfatitzar aquí el lapse de 40 anys que separa la mort de Jesús de la destrucció de Jerusalem. Per aquest nombre, el 40 apareixia sovint en el pla de salvació preparat per Déu perquè és simbòlic de la «prova» de fe organitzada per Déu; 40 dies i 40 nits de pluja per al diluvi; 40 anys de desert per 40 dies d'espionatge a la terra de Canaan; 40 dies i nits de dejuni per a Jesús al començament del seu ministeri; 40 dies entre la seva resurrecció i la festa de Pentecosta; i finalment, 40 anys entre el seu anunci a les dones de Jerusalem que la seva ciutat seria destruïda i la data en què es va dur a terme l'acció.

Les dues sales sagrades del santuari o tabernacle hebreu estaven separades per un vel que el sacerdot només podia creuar amb motiu de la festa del "Dia de l'Expiació", en hebreu "Yom Kippur". Aquesta prohibició tenia una explicació profètica perquè aquest encreuament profetitzava el pas de Jesucrist de la terra al cel, d'on va venir en la forma de l'arcàngel Miquel. Era tan simple com això, però s'havia d'entendre: el lloc sant era la terra i els ritus sacerdotals terrenals, mentre que el "sant dels sants" o "lloc santíssim" simbolitzava el cel on els éssers humans no poden entrar sense passar per la mort, com a regla general, exceptuant els casos d'Henoc i Elies.

Déu havia organitzat l'any jueu en una successió de festes religioses que profetitzaven el pla de salvació global. I segons aquest principi, cada any que passava renovava aquest anunci del pla de salvació global. Així, any rere any, les celebracions anuals del "Dia de l'Expiació" es van succeir, així com les de la festa de primavera de la "Pasqua", fins al dia en què Jesús va aparèixer a la terra per complir, alhora, a la primavera del nostre any 30, la vigília de la Pasqua oficial, les festes finals de la "Pasqua" jueva i el "Dia de l'Expiació". La profecia de Dan. 9:24 anuncia, precisament, permetent-ne la data, aquesta última " **expiació dels pecats** " que Jesús va venir a dur a terme, oferint-se com a víctima voluntària. Això és el que l'àngel Gabriel va dir llavors a Daniel al versicle 23: " *Quan vas començar a pregar, la paraula va sortir, i jo he vingut a anunciar-te-la; **perquè ets estimat*** ". **Presta atenció a la paraula i entén la visió!** El que Daniel hauria d'haver pogut entendre, no ho pots entendre també tu? La resposta es troba a l'exhortació " **Presta atenció a la paraula!** " i la resta és només una qüestió d'intel·ligència donada o no per Déu, per la qual, com Daniel, has de ser " **estimat** ". Gabriel diu llavors al versicle 24: " *Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teva santa ciutat, **per acabar les transgressions i posar fi als pecats, per expiar la iniquitat i introduir la justícia eterna, per segellar la visió i la profecia, i per ungir el Sant dels Sants*** ". "Cal tenir en compte que l'anunci pren l'aspecte d'un ultimàtum adreçat a la nació jueva; el seu menyspreu serà la causa de la seva destrucció. El preu pagat per Jesús és tan alt que podeu entendre que la seva oferta de salvació no es fa incondicionalment. I ja això de ser per a Déu, com Daniel, " **un estimat** ", fa ridícules i absurdes les afirmacions de salvació presentades per éssers humans superficials i hipòcrites. El programa de Déu és ambiciós i s'ha d'entendre bé, ja que està escrit: " **posar fi a les transgressions i posar fi als pecats** ". Com que el pecat és omnipresent per tota la terra en el nostre temps, podríeu creure que el pla de Déu ha fracassat, però us

equivocaríeu perquè ha tingut èxit perfectament. El que heu d'entendre és que aquest pla només beneficia i afavoreix els " **estimats** " de Déu, i de fet no són gaire nombrosos, rars en totes les èpoques de la vida terrenal. Però per a ells i només per a ells, Jesús sí que ha posat fi al pecat original, heretat d'Adam, que va justificar les dues morts successives heretades com a conseqüència d'aquest pecat: l'anomenada mort natural i carnal i la que colpejarà els rebels." al judici final després de la seva resurrecció: " **la segona mort** " citat a Apocalipsi 20:14: " *I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort , el llac de foc*". Pel que fa a la pràctica individual del pecat, s'esvaeix gradualment fins que desapareix completament a causa de l'amor que se sent per Déu en Jesucrist; un " **estimat** " de Déu ja no pot pecar voluntàriament contra el Déu que estima i vol servir fidelment en nom de Jesucrist, que així obté la " **fi del pecat** " desitjada i requerida per Déu en el seu pla de salvació.

El missatge transmès per l'àngel Gabriel és d'una claredat i simplicitat sorprenents. I l'únic vel que va romandre sobre les seves paraules va ser que Déu vindria a la terra, ell mateix, per dur a terme aquest últim "dia d'expiació". La continuació del seu anunci al versicle 25 permetrà a Daniel, i a nosaltres, calcular la data de la vinguda del guia profetitzat del Messies, amb les dades revelades: " **Sàpigues, doncs, i entén que des del moment en què es va pronunciar la paraula que Jerusalem seria reconstruïda fins a l'Ungit, el Líder, hi haurà set setmanes i seixanta-dues setmanes , els carrers i les rases seran reconstruïdes, però en temps perillosos** " .

Us recordo que Daniel mai va preguntar a Déu quan vindria el Messies. En la seva llarga i apassionada pregària, només volia saber quan els hebreus deportats a Babilònia podrien tornar a la seva pàtria nacional. Va plorar sobre Jerusalem i el seu prestigiós i gloriós temple sant destruït. Contra tota expectativa i esperança, Déu l'arrençarà de la seva visió terrenal de les coses revelant-li el secret del seu pla de salvació que es basa en la mort expiatòria del Messies profetitzat. A través d'aquesta mort voluntària que ofereix com a expiació una vida divina i humana perfecta, Déu " **portarà la justícia eterna** " que podrà beneficiar, exclusivament, aquells que considera " **els seus estimats** ". El verb " **portar** " imagina meravellosament bé aquesta vinguda de Crist que ve a presentar-se a la terra per oferir la seva vida perfecta, és a dir, la seva perfecta " **justícia eterna** ", com a sacrifici. I posseint vida eterna a través de la seva divinitat, Jesús mateix va ressuscitar i des de llavors pot oferir als seus " **estimats** " redimits la vida eterna que els permetrà viure, eternament, en la seva companyia, a la dimensió celestial que finalment serà la de la nostra terra actual, aleshores regenerada i glorificada.

En anunciar a Daniel els fonaments de la futura nova aliança en Jesucrist, Déu confirma el fet que la demostració de l'experiència jueva de l'antiga aliança s'ha complert i ha acabat amb el càstig de la deportació del poble i els seus líders a Babilònia. El retorn a Israel no tindrà cap altre propòsit que esperar la primera vinguda del Messies d'acord amb l'anunci presentat a Daniel, el profeta de Déu, el nom del qual Jesús citarà.

El temps d'aquesta vinguda es basa, doncs, en la identificació de la data de suport de les " **69 setmanes** " d'anys reals citats, és a dir, 483 anys reals. La resposta es dona a Esdres 7:7 i es refereix a un decret ordenat per l'emperador

Artaxerxes I ^{anomenat} "de mà llarga", i aquest decret està datat " **el setè any del rei** ", que designa l'any -458. En el moment establert per aquest càlcul, és a dir, a la tardor de l'any 26, Jesús va entrar en el seu ministeri terrenal, després d'haver estat batejat per Joan. Tres anys i sis mesos després, és a dir, " *a la meitat de la* ^{70a} *setmana profetitzada* ", d'acord amb l'anunci de Dan. 9:27, amb la seva mort patida la vigília de la Pasqua de l'any 30, va posar fi als ritus de sacrifici d'animals de l'antic pacte: " **Farà un pacte ferm amb molts durant una setmana, i durant la meitat de la setmana farà que cessin els sacrificis i les ofrenes ; ~~el desolador cometrà les coses més abominables, fins que la destrucció i allò que s'ha determinat caiguin sobre el desolador~~**". I sobre l'ala hi haurà les abominacions de la desolació, i fins a la destrucció absoluta, i allò que estava resolt vindrà sobre els desolats . En el text hebreu original, la menció " i sobre l'ala " es refereix a l'acció religiosa i troba el seu compliment en les abominacions comeses pel règim papal catòlic romà durant els 1260 anys del seu regnat despòtic i cruel, recolzat per les monarquies europees, però especialment la de França, que Roma considera la seva "filla gran".

Les dues habitacions del tabernacle hebreu estaven separades per un vel que representava tant Jesucrist com el pecat, com **el "boc"** a la festa del " **Dia de l'Expiació** ". Representa el pecat perquè és el pecat el que separa l'home de Déu i l'aïlla a la terra. Però també representa Jesucrist perquè el vel té dues cares: al costat del "lloc sant", porta la imatge del terrenal, i al costat del " *lloc santíssim* " o " *Sant dels Sants* ", porta la imatge del celestial. I Jesucrist portava en la seva naturalesa i experiència aquestes dues característiques del terrenal i del celestial. Així es presenta, com el vel del santuari, com el mediador que connecta el cel i la terra reconciliant Déu amb l'home " **estimat** ", a qui perdona els pecats en nom de la perfecta " **justícia eterna** " de Jesucrist.

A Dan. 9:24, Gabriel diu a Daniel: " **per segellar la visió i el profeta , i per ungir el Sant dels Sants** ". El Messies és així anunciat sota el títol de " **profeta** ". Això serà confirmat per Jesús en la seva paràbola dels vinyaters. Es presenta després de molts " **profetes** " que Déu va dirigir a les autoritats jueves per cridar-los al penediment. I en l'aparença terrenal de la seva acció és un simple però gran " **profeta** " que multiplica els miracles divins. El " *segellat de la visió* " designa l'aplicació, és a dir, la realització de la visió concretada pel ministeri de Jesucrist. I el " **Sant dels Sants** " que havia de ser " **ungit** " és encara ell; el " **Rei dels reis i Senyor dels senyors de la terra** ". d'Ap. 19:16: " **Portava a la seva vestidura i a la cuixa un nom escrit: Rei dels reis i Senyor dels senyors**". Aplicada a Jesús, aquesta unció es va aconseguir mitjançant la publicació de la seva victòria reconeguda al cel per Déu com a Pare i pels seus àngels fidels. Però també és, segons el ritu del "Dia de l'Expiació", la unció del cel, ja que el seu símbol terrenal anomenat "lloc santíssim o Sant dels Sants" era rebre la seva sang vessada per pagar el rescat pel pecat original i altres pecats comesos pels elegits redimits. En entrar al veritable cel després de la seva resurrecció, Jesús va portar la seva justícia i no la seva sang humana, i Satanàs i els seus dimonis celestials van ser els primers a patir les conseqüències d'aquesta unció justa profetitzada. Van ser expulsats definitivament de la dimensió celestial reservada només per a Déu i les seves criatures fidels, els seus " *estimats* ", segons Apocalipsi 12:7 a 9: " **I hi va**

haver una guerra al cel. Miquel i els seus àngels van lluitar contra el drac . I el drac i els seus àngels van lluitar, però no van prevaler, i el seu lloc ja no es va trobar més al cel". I el gran drac va ser llançat, aquella serp antiga, que s'anomena Diable i Satanàs, el qual enganya tot el món; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell .

La unció profetitzada es refereix principalment a Jesús, la victòria del qual sobre el pecat i la mort l'entronitza al cel amb el títol justificat de " **Sant dels sants, Rei dels reis i Senyor dels senyors** ". I a la terra, el temple de Jerusalem lliura un missatge final a l'hora de la mort de Jesús. Déu assenyala que la seva mort és reconeguda i que la reconciliació entre ell i els escollits redimits és validada: el seu pecat és perdonat, cosa que assenyala esquinçant de dalt a baix el vel que separa simbòlicament el cel de la terra. Des d'aquell moment, el temple terrenal ha completat el seu paper profètic simbòlic. I la confirmació es donarà amb la benedicció de l'Església o l'Assemblea construïda sobre Crist i els seus dotze apòstols. El temple de la nova aliança és aquesta vegada, únicament, espiritual, i les pedres que el construeixen són humanes des de Jesús fins als darrers escollits redimits abans del final del temps de la gràcia col·lectiva i individual.

El pla de salvació estava simbolitzat pels elements presents en aquest santuari. Imatge profètica dels escollits redimits, però també dels principis aplicats en el sacerdoci celestial de Jesucrist, el sacerdot que entrava al pati del santuari es trobava amb l'altar dels sacrificis que revela l'acusació del pecat de l'home. Després, avançant cap al tabernacle, es rentava i es banyava a la conca de les ablucions anomenada " **mar** ", imatge de la mort; de la primera i de la segona, a la qual no serà sotmès perquè Jesús el va justificar. En el nou testament, aquest bany és el del baptisme, pel qual l'home es compromet oficialment amb Déu i confirma la seva sol·licitud de l'estatus d'esclau que es posa al servei de Déu en Jesucrist. Aleshores pot entrar al tabernacle i troba a la seva dreta la taula dels dotze pans de la proposició, imatge del cos de Jesucrist consumit simbòlicament en forma de pa sense llevat en el ritu del Sant Sopar. A la seva esquerra hi ha el canelobre de set braços, que simbolitza l'Esperit Sant i la llum de Jesucrist; el número set és el símbol de la santificació. Al centre de la sala, mirant cap al vel que separava la sala, el sacerdot troba l'altar de l'encens, que simbolitza l'agradable olor que prenen per Déu les pregàries dels seus éssers estimats presents en nom de Jesucrist: Jesús mateix havent encarnat el primer del nombre dels " **estimats** " de Déu, davant dels seus escollits redimits.

A l'habitació prohibida a l'home, perquè és un símbol del cel, la part posterior de la paret està coberta en tota la seva amplada i la seva alçada de 20 colzes, per les ales esteses de dos àngels que es troben al mig de l'habitació, per sobre del propiciatori que és un altar col·locat sobre l'arca de l'aliança que conté les dues taules dels deu manaments de Déu. Les ales dels àngels confirmen el símbol del cel i la religió que dóna sentit a l'expressió " *sota l'ala* " citada a Dan. 9:27. I l'aparició del conjunt col·loca, en un paper central, els deu manaments de Déu la transgressió dels quals requereix, per ser perdonada, la mort del Messies a l'altar, és a dir, el propiciatori, imatge de la creu de Crist. És en aquest altar, en l'única ocasió de la festa anual de " **Yom Kippur** ", que la " **sang** " del " **boc** "

immolat havia de ser portada i dipositada per aspersió. Per tant, trobem en aquesta imatge del cel tot l'ensenyament del pla de salvació realitzat a la terra per Jesucrist. Al costat de l'arca, també hi havia el rotlle escrit per Moisès sota el dictat de Déu i la vara d'Aaron que havia brotat, i el que pren una importància particular per a mi i els meus missatges d'avui, un gerro que contenia un "omer" del "**mannà**" donat al desert per Déu per alimentar els hebreus.

Déu confirma així la importància que dona a aquestes coses col·locades a prop de l'arca del seu pacte. La "**lleï de Moisès**" conservarà un valor perpetu per als habitants de la terra. El bastó d'Aaron o "**vara d'Aaron**" ens recorda que Déu dona autoritat als seus profetes i Amós 3:7 confirma aquesta importància dient: "**perquè el Senyor, YaHWéH, no fa res sense revelar el seu secret als seus servents els profetes**". Pel que fa al "**mannà**", ens ensenya la nostra necessitat contínua de nodrir-nos amb la paraula de Déu que prolonga o acaba la vida de les nostres ànimes. Perquè si l'aliment terrenal ens permet prolongar la força del cos físic de la nostra vida terrenal, l'aliment espiritual donat per Déu ens permetrà prolongar eternament la vida de la nostra ànima. La comparació estableix el valor que mereixen aquests dos tipus d'aliments, però és clar, per valorar l'elecció que prolonga la vida a l'eternitat, cal creure en l'existència d'aquesta possibilitat i, per això, cal tenir la veritable fe que només Déu pot beneir i nodrir.

Hi ha una cosa més a destacar en l'aspecte d'aquest santuari hebreu, és la presència d'or que ho cobreix tot, les parets, els pilars i que cobreix tots els elements dipositats en aquest santuari. Per a Déu, l'or no té cap valor comercial ni financer, però la raó del seu ús és únicament el seu caràcter inalterable. Déu va crear aquest material únicament per a aquest criteri inalterable per tal de convertir-lo en el símbol de l'única fe que accepta i que el delecta. Això és el que ensenyen aquestes paraules de la boca de Pere a 1 Pere 1:7: "**perquè la prova de la vostra fe, que és més preciosa que l'or que pereix, encara que sigui provada pel foc, pugui ser trobada per a lloança, glòria i honor en la revelació de Jesucrist**". El missatge diví és clar, la fe d'aquells que vol i pot salvar per la justícia de Crist ha de ser inalterable i, per tant, no ha de ser debilitada a cap cost per la seducció, la força o qualsevol altre mitjà com el desànim o la mandra. Déu només beneeix i aprecia la perseverança i la paciència activa. En aquesta construcció, els pilars que formen el tancament exterior del pati i del lloc sant tenen una base de "llautó" que simbolitza el pecat terrenal que continuarà fins al retorn gloriós de Jesucrist. La seva encarnació estava destinada a entrar en contacte directe amb humans pecadors.

En aquest mateix lloc sant, apareixen patrons al vel en blau i vermell; blau per al caràcter celestial i vermell per al color del pecat, que és el de la sang humana i animal. Isaïes 1:18 ho confirma, dient: "**Veniu ara, i raonem junts!**", diu YaHWéH. "**Encara que els vostres pecats siguin com l'escarlata, seran blancs com la neu; encara que siguin vermells com el carmesí, seran com la llana**". A més, Jesús va venir a la terra per portar els pecats dels seus escollits per tal d'expiar-los en el seu lloc. I aquest missatge es va lliurar simbòlicament quan els romans van llançar una túnica vermella sobre les espatlles de Crist per confirmar el seu títol de Rei dels jueus abans de col·locar-li una corona d'espines al cap com a corona reial. La seva burla cruel portava un missatge diví molt real perquè ell

era realment el "**rei dels jueus**", i encara més, era el "**Rei de reis i Senyor de senyors**" amb moltes "**corones o diademes**", segons Apocalipsi 19:12: "**Els seus ulls eren com una flama de foc; al seu cap hi havia moltes diademes ; i tenia un nom escrit que ningú coneixia sinó ell mateix**".

El santuari es va convertir en un obstacle per a l'adventisme naixent. Ja una mala traducció el va fer jugar injustament un paper en el decret de Daniel 8:14, durant la construcció dels fonaments doctrinals de l'adventisme del setè dia. Quan no els entén, la gent religiosa pren les paraules i les imatges de les visions divines literalment, oblidant aquestes paraules de Jesús, citades a Joan 6:23: "**L'esperit és el que dona vida; la carn no aprofita de res. Les paraules que us dic són esperit i són vida**". La subtileza espiritual és una especialitat de l'Evangeli de Joan; l'he llegit extensament i l'he escoltat en una gravació d'àudio, tant que la seva alta espiritualitat m'ha fet familiar. I així no he caigut en el parany del literalisme en què ensopega molts creients. Tant és així que en entrar a l'adventisme vaig comprendre immediatament el paper simbòlic del santuari hebreu construït segons el model que Déu va mostrar, en una imatge virtual en una visió construïda per a aquest propòsit, a Moisès mentre era amb Déu al Mont Sinaí. L'adventisme ha estat imbuït de la idea que hi ha un santuari al cel que va servir de model per construir el de la terra. Però estic convençut que aquest no és el cas i que el santuari terrenal només porta un missatge simbòlic i profètic útil, només, fins al retorn gloriós de Jesucrist. Perquè, de fet, Déu ha donat diversos significats a aquest santuari. I primer, Jesús va comparar el seu cos amb un temple, després Pau ens ensenya que l'Església és el cos de Crist, i també és el mateix individualment, el nostre cos també és el temple de Déu en el qual, en Jesucrist, Déu ve a habitar en nosaltres. Així trobem el projecte profetitzat per Déu a Èxode 25:8 on va dir a Moisès: "**Em faran un santuari, i jo habitaré entre ells . Farà el tabernacle i tots els seus estris segons el model que et mostraré**". El santuari de l'antic testament només profetitzava el pla de Déu d'habitar en les ànimes dels seus escollits. En aquesta antiga aliança, els hebreus no van ser seleccionats com a elegits i és per això que, com a homes ordinaris i rebels, no podien suportar que Déu visqués entre ells i volgués substituir-lo per un rei com els pobles pagans del seu temps. Tan bon punt les persones religioses s'organitzen en una comunitat, el fracàs està assegurat, perquè l'aliança jueva i les aliances cristianes han fracassat totes, successivament, col·lectivament, perquè el pla de Déu només pot tenir èxit **individualment**. I així ha estat al llarg dels 6.000 anys de la seva selecció d'elegits terrenals, i a 1 Cor 11:17, l'apòstol Pau ja ho testifica en el seu temps: "**En donar aquest avís, no us lloo perquè no us reuniu per a millor, sinó per a pitjor**".

El paper del santuari era, doncs, escenificar el pla de salvació de Déu, i els molts elements que el componen no tenen cap altre propòsit que revelar-nos les coses a les quals Déu dona una importància vital. Descobrir els secrets que concerneixen aquest santuari equival, doncs, a augmentar el nostre coneixement del veritable Déu Creador, perfecte en amor i justícia, i a descobrir l'estàndard del seu judici, per a cada època viscuda.

Per a les necessitats temporals del moment, el 1844, Déu va donar una visió de Jesús oficiant com a Summe Sacerdot en un suposat santuari celestial a

tres adventistes. Jesús simplement va utilitzar aquesta imatge per dirigir als beneïts adventistes el missatge que denunciava el retorn de la pràctica del pecat a l'Església cristiana. La imatge donada, la de l'acció associada al "Dia de l'Expiació", suggeria que el poble infidel havia restaurat la situació dels pecadors tal com era abans de la seva mort expiatòria. En tornar al pecat el 313, la religió cristiana havia traït el pacte del nou pacte, i per la visió donada, els adventistes haurien d'haver entès que Jesús estava negant la seva gràcia als cristians que practicaven els pecats heretats de l'església papal romana. En aquell moment, la **falsa** traducció de Daniel 8:14, "**el santuari serà purificat**", va assumir tot el seu significat, perquè **el "santuari"** espiritual, que designa col·lectivament l'Església de Crist, havia de ser "**purificat**" per l'abandonament dels pecats romans. Més tard, cap al 1991, Déu em va guiar a donar a aquest versicle de Daniel 8:14 la seva traducció correcta: "**la santedat serà vindicada**". Aquest qüestionament de la "**santedat**" es referia precisament a la falsa "**santedat**" de l'església adventista oficial d'aquella època. Havent-me fet anunciar el seu retorn per al 1994, Jesús no va trobar el 1991 la fe demostrada pels adventistes de 1843 i 1844 quan van rebre el mateix anunci; en conseqüència, va vomitar aquesta "**santedat**" indigna després de la data de 1994 i li va negar la seva "**justícia**". I des del començament de 1995, com a signe de confirmació d'aquest rebuig, l'adventisme oficial va entrar en l'aliança protestant que honra el dia de descans romà: el diumenge del veritable primer dia segons Déu.

En un moment en què el desenvolupament dels ordinadors i l'electrònica permet a l'home construir robots actius, podem, més que mai, adonar-nos de com la seva creació de l'home revela la immensa glòria del Déu vivent. Perquè si l'home assigna i "programa" tasques que s'han de complir per als seus robots, abans que ell en crear-lo, Déu va fer el mateix, amb aquesta enorme diferència que va donar a la seva criatura una vida lliure i independent, capaç de fixar les seves eleccions i haver d'assumir, com a tal, totes les conseqüències.

Tot el santuari era, de fet, la imatge de la criatura humana perfecta feta a imatge de Déu, ja que només va existir dues vegades, la primera en el primer Adam pur i innocent, i la segona, en el segon Adam, en la puresa perfecta de Jesucrist. El "santuari" era la imatge del "programa" que Déu tenia per a l'home en qui el seu Esperit podia i finalment habitaria. El lloc sant era la imatge del cos humà i "el lloc santíssim o Sant dels Sants" simbolitzava aquesta cohabitació divina que va acabar a causa del pecat de l'home. Com a resultat, el vel impenetrable va caure del cel separant l'home de Déu com les dues habitacions del santuari. Per tant, expiant el pecat dels seus elegits, Jesús els va oferir el benefici de la seva "**justícia eterna**"; que Déu va confirmar esquinçant el vel del temple, posant així fi a aquesta separació entre ell i la seva criatura redimida, cridada i escollida, en la qual restaurarà la imatge de Jesucrist, és a dir, la imatge de Déu. I en aquesta etapa, el pla de salvació preparat per Déu arriba al seu objectiu i es realitza perfectament oferint a Déu i als seus redimits una felicitat perfecta feta possible, que continuarà eternament, des del començament del setè mil·lenni que arriba a la primavera de l'any 2030.

Si el nostre cos és el santuari de Déu, aleshores aquest cos és de la més alta santedat. I així podem entendre millor que estem obligats a honrar aquest cos, a respectar-lo per no fer-li mal. Aquest missatge va ser clarament entès i expressat per Pau a 1 Cor. 6:19: "***No sabeu que el vostre cos és el temple de l'Esperit Sant que és en vosaltres, el qual heu rebut de Déu, i que no sou vostres?***". L'elecció del nostre aliment no és, doncs, innocent, perquè el nostre cos està fet del que mengem i passa el mateix amb l'aliment del nostre esperit, la necessitat vital del qual és la paraula de Déu i els seus ensenyaments, o "el pa" o "el manà" de la nostra existència.

Aquestes veritats han estat clarament demostrades i explicades, i si algú vol qüestionar-les, pot fer-ho, però serà a costa seva, perquè en última instància, seran confrontats pel mateix Déu Creador, que demostrarà que estan equivocats i els condemnarà. Aleshores només podran penedir-se, massa tard, d'haver estat tan descuidats, imprudents o arrogants.

Veritats dures de sentir però bones d'escoltar

Com a servent de Déu en Jesucrist, comparteixo amb ell la guerra que l'oposa al pensament humanista terrenal. Per tant, armat amb la cuirassa de la seva justícia, l'escut de la fe, l'elm de la salvació i el cinturó de la seva veritat, prenc l'espasa del seu Sant Esperit per combatre i denunciar la falsedat i la injustícia que caracteritzen fonamentalment la societat humana terrenal.

Però abans de discutir els diversos aspectes de la injustícia humana, centrem la nostra atenció en el model únic de justícia perfecta que Déu representa i que va arribar a encarnar en Jesucrist enmig de la humanitat pecadora. Tornem al principi de totes les seves creacions de lliure vis-à-vis. Déu dóna llibertat total a totes les criatures que crearà. Per què actua així? Perquè té set d'amor i vol sentir l'amor que donen gratuïtament les seves criatures. Malauradament, aquest projecte meravellós portarà un inconvenient inevitable: en la seva llibertat, la criatura també pot no estimar Déu i rebel·lar-se contra ell. Déu ho sap, però el seu desig d'amor és més fort que els problemes de la rebel·lió. En qualsevol cas, al final, només permetrà viure eternament aquelles criatures que s'hagin mostrat dignes d'ell. Tanmateix, la destrucció de vides rebels se li pot atribuir com una acció injusta, ja que ell mateix ha donat a les seves criatures la llibertat de rebel·lar-se contra ell. Destruir-les sistemàticament seria possible, però llavors actuaria com un tirà, tal com la humanitat les produiria més tard en gran nombre. I aquí rau el quid de la qüestió que Déu ha de resoldre i desfer. Aquest problema rau en el seu caràcter i naturalesa, perfectament just i amorós, perquè és tan perfectament ambdues coses que li és impossible cometre una acció que ell mateix podria jutjar injusta. De fet, per ser encara més clars, diguem que Déu no pot exigir res de les seves criatures que no s'exigeixi a si mateix. Per tant, planejarà entrar en la norma de la vida humana, demostrar que exigeix dels seus escollits només allò que ell mateix ha demostrat ser capaç de fer, en les mateixes condicions de la vida humana. I per al gran Déu creador, aquesta és una regla i una llei permanents i eternes, com la seva existència. Al llarg de la Bíblia, Déu recorda la seva exigència de justícia, però aquesta norma és tan perfecta i alta que els éssers humans no la poden definir tal com és. No és sense raó que en les seves beatituds, en Jesucrist, Déu va dir: "***Feliços els qui tenen fam i set de justícia, perquè seran satisfets***". Els règims formats a la terra, per diferents i oposats que siguin, són incapaços de respondre per satisfer aquesta perfecta "***fam i set de justícia***". ***Qui pot experimentar aquesta "fam i set" de veritable "justícia"?*** Els escollits, els estimats, aquells que porten al seu Creador l'amor que ell va venir a guanyar i merèixer amb l'ofrena de la seva vida, ferit i crucificat per expiar els seus pecats. I aquí, de nou, en aquesta demostració de total abnegació, Déu anticipa la seva criatura i testimonia la força i el poder del seu amor per ella, de manera que, al seu torn, té dret a exigir-li reciprocitat. En el seu ensenyament, Jesús sempre es situa al davant, en primer lloc, perquè exigeix que els seus escollits es mostrin capaços d'actuar com ell va fer per ells. La gran selecció que Déu duu a terme en nom de Jesucrist només pot seleccionar éssers que estimen i comparteixen plenament el seu sentit de justícia perfecta. I repeteixo, el seu sentit de justícia és tan total que no es pot permetre actuar injustament. És per aquesta diferència que es distingeix

de les seves criatures celestials i terrenals rebels, encarnant la seva naturalesa perfecta en l'home Jesús en qui revela tota la seva bellesa moral. Déu és tan perfectament amor i justícia que el seu govern només es pot construir sobre la idea de compartir i compartir perfecte. És, doncs, una veritable demostració de l'ideal celestial etern que Jesús va venir a demostrar fent-se servent dels seus servents. I aquí, de nou, en aquesta acció concreta i visible, es va distingir dels falsos servents que afirmaven servir-lo i seguir-lo. Tota la lliçó que Jesús volia donar als seus escollits, perquè coneguessin i comprenguessin l'estàndard de vida que els proposa, està continguda en les seves paraules citades a Joan 13:13 al 17: " *Em dieu Mestre i Senyor; i dieu bé, perquè ho sóc. Si jo, doncs, el vostre Senyor i Mestre, us he rentat els peus, també vosaltres us heu de rentar els peus els uns als altres; perquè us he donat un exemple, perquè feu com jo us he fet* ". De veritat, de veritat us dic: el servent no és més gran que el seu senyor, ni l'apòstol més gran que el qui l'ha enviat. Si sabeu aquestes coses, feliços sou si les feu ". I el tema del meu estudi està completament confirmat per aquesta frase dita per Jesús: " *perquè us he donat un exemple, perquè feu com jo us he fet* ". L'exemple que Jesús dona a tots aquells que llegiran les seves paraules és un model d'humilitat perfecta, que l'home encara té moltes dificultats per comprendre perquè el seu nivell és tan alt. Això és difícil d'entendre per a un ésser humà, però per molt poderós i gloriós que sigui, Déu no té ni una mica d'orgull en ell. Està orgullós de ser el que és, perquè aquest orgull és legítim, just i merescut, però aquest orgull no arriba al nivell de l'arrogància. En Jesús, Déu va demostrar que no sent la necessitat d'elevant-se per sobre dels altres, perquè el seu plaer és compartir i la veritable igualtat. L'experiència del rentat de peus és un model perfecte de l'abaixament del qual es va mostrar capaç. I qui es mostra capaç d'actuar com ell sense sentir la més mínima incomoditat o reticència ha de demostrar que comparteix el nivell d'humilitat que Déu exigeix per a l'escollit que ha de compartir la seva eternitat. Trobarà en el regne celestial etern en Jesús i els seus altres escollits, el company ideal que li permetrà una vida col·lectiva eterna sense núvol, sense entrebancs, sense disputes. La lliçó d'aquest rentat de peus és, com especifica Jesús, només un exemple; la qual cosa significa que aquesta humilitat no s'ha de restringir a aquesta cerimònia religiosa, sinó que ha de representar un criteri de caràcter permanent i constant de tota la vida de l'escollit. L'exigència de Déu d'aquesta perfecta humilitat facilita la seva selecció, perquè rars, extremadament rars, són els éssers celestials i terrestres que manifesten aquesta absència d'orgull i aquest alt nivell d'humilitat. I és una sort que Déu no es deixi enganyar per la falsa pretensió del comportament humà en els rituals religiosos. Perquè aquests rituals serveixen com a màscares darrere de les quals regna la hipocresia més perfecta. Però afortunadament, Déu no pot ser enganyat per ningú, i el seu judici basat en el coneixement del pensament humà assegura una selecció perfectament justa i reeixida.

Per resumir el que s'acaba de dir, retenim la idea que, a diferència de la seva criatura, que pot ser injusta, Déu no pot, estant en la seva naturalesa, ser perfectament just i amorós. Podria ser just sense ser amor? No. Podria ser amor sense ser just? Res més. Així, es pot dir que el seu amor és justícia i la seva justícia és el seu amor. Però comparar l'amor amb la justícia dona a aquest amor

un estàndard molt diferent del que li dona la humanitat. Per als éssers humans, l'amor es sent com un sentiment. Seria diferent per a Déu? No ho crec, perquè el sentiment és una creació divina que Déu pot experimentar ell mateix, ja que busca aquest sentiment agradable per a ell mateix i per al seu "estimat" a qui dona vida. El sentiment és, doncs, legítim, però segons Déu, només té aquesta legitimitat en el seu acord amb la justícia perfecta. I aquí és on sorgeix el problema de la humanitat i els àngels separats de Déu, separats els uns dels altres pel pecat, per l'actitud rebel, contestatària i menyspreadora.

En la nostra humanitat, parlem molt d'amor, el cantem, el filmem i l'exaltem, en vers o en prosa. Però en nom de l'amor, també matem, destruïm vides. I Déu mateix acabarà lliurant a la "*segona mort*" les vides celestials i terrestres rebels per amor als seus escollits. Com podria oferir-los una vida eterna de felicitat sense aquesta eliminació total i definitiva del mal? Aquesta felicitat seria impossible, però el pla de Déu es complirà. Donarà als seus escollits la felicitat promesa al preu de destruir tot esperit rebel, desagraït i malvat.

A la Terra, els éssers humans sublimen l'amor grec "*eros*", aquest amor carnal, que porta els humans i les dones a aparellar-se. En teoria, un sentiment d'amor compartit hauria de ser la causa d'aquests acoblaments, però la majoria de les vegades, el sentiment sentit és només una passió passatgera inspirada pels dimonis, que aprofiten la seva invisibilitat i la incredulitat de les seves víctimes humanes, per fer-los experimentar sensacions que els provoquen. Molt sovint, sense ser conscients de l'existència d'aquests dimonis, les parelles formades són totalment dependents de la voluntat d'aquests dimonis que els poden permetre viure més o menys temps en un sentiment apassionat compartit, i després inspirar-los un profund fàstic els uns pels altres. Com a resultat, augmenta el nombre de divorcis i els éssers humans enganyats i estafats s'allunyen del compromís del matrimoni. Ja podem entendre que aquest model de vida en parella no correspon a l'estàndard del model ideal que Déu li va voler donar. I amb raó, perquè el seu model només es refereix a l'amor compartit entre Crist i la seva Església, la seva Assemblea dels elegits redimits per la seva sang. El model de la parella humana terrenal estava condemnat per endavant a fracassar, a causa dels defectes de caràcter d'una o altra, o fins i tot de les dues persones emparellades. Així, el model, "Adam i Eva", estava condemnat a fracassar, mentre que el model del nou Adam, "Crist i el seu Elegit", seria sublimat per a l'eternitat.

Una bona raó per veure com fracassen les parelles humanes és la seva manca de sentit de justícia. Una persona veritablement cridada i destinada a l'elecció divina no es pot permetre enganyar la seva dona, i a l'inrevés, la típica esposa de l'escollit no pot enganyar el seu marit. Per a un escollit, l'engany és un acte diabòlic totalment condemnat per ell i per Déu. Però per als humans normals, l'engany és legítim, ja que només segueixen les eleccions que senten a les seves ànimes. El mateix passa amb el desviacionisme sexual, que està a l'origen de les revolucions LGBT i altres perversions mentals i morals. Tot el que els humans senten o experimenten està legitimat pel raonament científic dels homes i dones que preval en aquest assumpte. La Bíblia condemna clarament aquestes coses, però independentment d'això, ella mateixa és ignorada o menyspreada, fins i tot per aquells que la llegeixen. Així, com ovelles que segueixen, les masses

humanes, reticents per un moment, acaben acceptant i legitimant allò que és inacceptable, odiós, escandalós i abominable per a Déu i els seus escollits.

Trepitjant l'amor diví pur, la humanitat exalta l'amor humanista. I ja he de denunciar la naturalesa impia d'aquest terme humanista que domina les ments de la humanitat actual. Què és l'humanisme? És el contrari, l'oposat absolut del deisme, que reconeix el Déu Creador com a Rei dels universos creats per ell, un principi de pensament al qual subscriu i pel qual treballa espiritualment. El seu contrari és, doncs, l'humanisme, que fa de l'home la meta i el mitjà que justifiquen l'existència de la vida. En aquesta visió de les coses, Déu no hi té cabuda. És completament ignorat. I aquesta situació ens permet entendre millor per què Déu va triar romandre invisible. Com que és visible, la humanitat s'hauria vist obligada a obeir Déu, no per amor, sinó perquè no podia actuar d'una altra manera. Així, gràcies a aquesta invisibilitat, Déu afavoreix la llibertat lliberticida que porta la humanitat a avançar cada cop més en els seus excessos i abominacions. Aquesta invisibilitat era, doncs, necessària per justificar la seva classificació de les ànimes creades. A Ap. 20:12-13, Déu recorda aquesta fase terrorífica del seu projecte, la del judici final: "*I vaig veure els morts, petits i grans, drets davant del tron. I els llibres van ser oberts. I un altre llibre va ser obert, que és el llibre de la vida. I els morts van ser jutjats segons les seves obres* , segons les coses que estaven escrites en els llibres. El mar va lliurar els morts que hi havia, i la mort i l'Hades van lliurar els morts que hi havia; **i cadascú va ser jutjat segons les seves obres** " . Aquestes "**obres** " s'hauran manifestat, concretament i públicament, a causa de la seva elecció de romandre invisible i és segons el seu estàndard que, en la seva classificació, Déu va jutjar els seus autors dignes de la "**segona mort** " d'aquest judici final. És només aquesta invisibilitat la que ha afavorit els excessos de la llibertat i podem entendre així quant aquesta elecció revela la saviesa de Déu que pot així confondre els seus enemics celestials i terrenals, condemnar-los i destruir-los, finalment, amb tota justícia perfecta, reconeguda i aprovada per tots els seus àngels fidels i els seus escollits redimits igualment per la seva fidelitat. Perquè és bo recordar al món frívol i adúlter que Déu beneeix particularment la fidelitat perfecta i condemna la infidelitat, tal com indica aquest vers de Malachi 2:14: "*I dieu: Per què?... Perquè Jahvé ha estat testimoni entre tu i la dona de la teva joventut, **a qui has tractat traïdorament** , tot i que és la teva companya i la dona del teu pacte* ".

En el seu fals amor, l'humanisme posa el valor de la vida humana per sobre de tot. Però voldria assenyalar que aquest humanisme es va formar i va assolir la seva forma actual després de 78 anys de pau per al territori de l'Europa Occidental, és a dir, des de la partició de l'alta el 1945, aconseguida a Crimea, el principal objectiu reclamat pels ucraïnesos i els russos que lluiten per ella; i això, a costa de moltes morts a banda i banda. Així podem entendre el lent desenvolupament d'aquesta guerra que pretén, a llarg termini, destruir les nacions de l'Europa Occidental i altres poderoses nacions paganes de la terra. És el pensament humanista que, creient que ha arribat a un desenvolupament irreversible, ha portat els nostres líders occidentals a intervenir darrere dels EUA, per armar els combatents d'Ucraïna. No són conscients que han compromès així el seu destí i hauran de patir la ira del campament rus i els seus aliats musulmans.

En una ceguesa merescuda, es van prendre decisions nocives i perjudicials a França per raons humanitàries, com la guerra lliurada contra el líder Gaddafi, dominant Líbia. França el va combatre per protegir la vida de la població de l'est de Líbia, en gran part ja conquerida per la causa islamista del grup Daesh. El líder libi volia destruir-los i aniquilar-los, els francesos li van impedir actuar i després es van trobar lluitant contra aquest moviment islamista a Mali. Tothom pot assenyalar la ridícula de la situació per a França i els seus líders polítics que han demostrat així la seva manca de perspicàcia i coherència governamental. Però, la maledicció divina del país França i els seus aliats de l'OTAN s'ha fet així visible o detectable. França, que Déu ha atacat per a la seva guerra des del seu primer rei Clovis I ' haurà de beure fins a les escoriacions, la copa del vi de la seva ira que li ha preparat. Els seus enemics, creixent en nombre dia a dia, la dominaran fins que la destrueixin a ella i als seus socis europeus.

L'humanisme protegeix la vida humana que la perjudica. Perquè el valor que es dona a la vida humana és tan alt que prohibeix l'execució mortal autoritzada i aconsellada per Déu, que va dir a Deuteronomi 24:7: " *Si es troba un home robant un dels seus germans, un dels fills d'Israel, o fent-lo esclau o venent-lo, aquell lladre serà condemnat a mort. Així, eliminareu el mal d'entre vosaltres* ". I estigueu segurs que el 2023, Déu encara ordena el mateix càstig mortal per aquesta acció, perquè ell " *no canvia* ", com afirma a Malaquias 3:6: "Perquè jo sóc Jahvé, *no canvio* ; i vosaltres, fills de Jacob, no sou consumits ". "La conseqüència de protegir la vida, els assassins i els lladres és la profusió del mal que es multiplica fins al punt que les presons s'omplen i ja no poden acollir els reincidents que hi haurien d'ingressar. La societat humana està sent gradualment envaïda per un càncer que la devora lentament, progressivament però segurament. I aquest qüestionament de la sentència de mort judicial es deu a aquest pensament humanista que prohibeix treure la vida a un ésser humà, fins i tot al pitjor dels assassins."

En la seva saviesa, Déu va establir la pena de mort, no per cap maldat, sinó per necessitat; això en la mateixa lògica que porta un cirurgià a tallar una extremitat afectada per la gangrena. La clau d'aquesta necessitat rau en l'objectiu perseguit i buscat en aquesta expressió divina: " *Així eliminareu el mal d'entre vosaltres* ". Perquè més que el bé, que és massa rar, el mal es desenvolupa i evoluciona, fins a dominar completament el cos de la societat humana. Però depenent de les decisions preses, la humanitat no pot escapar del seu destí final que Déu presenta als escollits del seu campament com a prova que el seu judici contra aquest model estava perfectament justificat. És per oferir aquesta demostració al seu campament, hereus de la vida eterna, que Déu va crear la terra i els seus habitants. Tot, doncs, succeeix d'acord amb el seu programa, els escollits " *estimats* " i els rebels caiguts malvats porten els fruits de les seves diferents naturaleses.

El gran Déu creador exhibeix una perfecció de caràcter que no inclou ni debilitat ni excés de força. No deixant-se influenciar pels seus sentiments, només coneix el principi de necessitat. És en aquest sentit que l'humanisme va més enllà de les accions divines quan rebutja i rebutja el principi de condemnar a mort l'ésser humà culpable que s'ho mereix. El malvat veu la seva sentència commutada

per una pena de presó de la qual serà alliberat abans que acabi el temps assignat a causa del seu bon comportament. Sabent que el malfactor és impulsat a l'acció per esperits demoníacs, aquests dimonis perdran la possibilitat de beneficiar-se del malfactor que està exclòs de la societat i, per tant, se li impedeix fer-li mal. Durant el temps de la seva detenció, per tant, s'ocuparan d'una altra víctima i reprendran les seves accions nocives amb el primer malfactor tan bon punt sigui alliberat de la presó. La intensificació del mal és, doncs, la conseqüència directa de la incredulitat humana, que roman incapaç de resistir els dimonis l'existència dels quals ignora o es nega a creure. Els ancians moren i desapareixen, però neixen nens pecadors per substituir-los. Nascuts a Occident, en una societat pervertida i convertida al mal, els nens faran pitjor que els seus pares i avis, fins al punt que la seva conversió religiosa als estàndards divins esdevindrà impossible. Per a Déu, arribarà llavors el moment de posar fi a l'oferiment de la seva gràcia.

Després de la mort col·lectiva del diluvi, la mort dels cananeus constitueix un exemple de genocidi massiu dut a terme per la necessitat de protegir el poble hebreu que s'estava instal·lant a la terra de Canaan, per convertir-la en el seu sòl nacional. I en aquest genocidi, Déu va complir la darrera maledicció que va colpejar Canaan, el fill de Cam, fill de Noè, que es va burlar del seu pare que, embriagat pel suc de raïm alcohòlic de la seva verema, va aparèixer nu al mig de la seva tenda. Déu va aprofitar aquesta falla de Cam per profetitzar, sobre Canaan, la destrucció dels seus descendents, necessària per donar la seva terra al seu poble Israel. Més que qualsevol ésser humà encara viu, Déu coneix i valora la vida de les seves criatures, però al seu nivell, només la vida eterna és important. I les criatures que no comparteixen els seus estàndards de vida perden tot valor als seus ulls. Per a la preservació del seu Israel, els cananeus idòlatres havien de desaparèixer imperativament. En la seva creació, Déu és com el "lleó", que mata només per la necessitat d'alimentar-se. En canvi, com el diable i el rebel, el "tigre" mata pel plaer de matar, a més de la seva necessitat d'aliment. I el "gat" de les nostres llars fa el mateix amb el ratolí capturat.

Com la idolatria dels cananeus, el concepte d'amor humanista porta famílies senceres a elevar l'amor pels membres de la família per sobre de l'amor degut a Déu. En aquesta massa humana, les famílies cristianes, o les que diuen ser-ho, ignoren les ordres i els advertiments dirigits per Jesucrist als candidats a l'eternitat celestial. Tot i això, Jesús va declarar a Mateu 10:37-38: "**Qui estima el pare o la mare més que a mi no és digne de mi, i qui estima el fill o la filla més que a mi no és digne de mi** . Qui no pren la seva creu i em segueix no és digne de mi ". Aquí hi ha dos versos més que faciliten la classificació humana duta a terme per Déu. Però es podria dir, no és normal que un pare o una mare estimin els seus fills? Certament! Aquesta reacció és normal, però no és aquesta normalitat la que Jesús critica en aquest vers. El que critica és una inversió dels valors de l'amor degut als fills i el que es deu a Déu. Perquè el pagà estima els seus fills tant com pot l'escollit. Però el veritablement escollit, a qui Déu considera el seu "**estimat**", ha entès que en aquesta competició d'amor, Déu té prioritat. I això és perquè tot allò que viu li deu la seva existència, i que la visió de tota la vida legítima la seva prioritat. Qui estima el seu fill més que Déu ja no dona a Déu la prioritat que es mereix, i el seu comportament és igual al del pagà incrèdul. En crear la vida

terrenal, Déu va posar en marxa un procés de creació de vida que va basar en l'acoblament sexual de les criatures humanes. Però el fill que neix és el primer per a Déu, ja que se li dóna l'oportunitat i la possibilitat de convertir-se en un dels seus escollits, companys de la seva eternitat. La vida pertany principalment a Déu, i devem, únicament al seu amor, la seva bondat i la seva paciència, la vida lliure que ha permès desenvolupar-se al seu costat, però fora d'ell. I és perquè respecta l'elecció humana de viure sense ell que la humanitat ha sobreviscut fins als nostres dies. Qualsevol que no comparteixi aquest punt de vista no té coneixement de Déu, ni del seu pla, ni del seu programa, i encara menys del seu pensament secret amagat.

La criatura humana que estima el seu fill més que Déu no sap què significa l'amor. Quan Déu estima, és per oferir el millor, mentre que quan la criatura estima de manera humanista, ofereix el pitjor. Perquè per mantenir el mínim de respecte i afecte que el fill els pot donar i retornar-los, els pares humanistes estan disposats a passar per alt els capricis dels seus fills, que gradualment es converteixen en els seus amos dominants. A Dan.11:39, Déu denuncia el principi pel qual el règim papal romà anava a aconseguir fer-se honorar per les masses humanes i els monarques europeus: "*És amb el déu estranger que actuarà contra les places fortificades; i omplirà d'honor els qui el reconeixen, els farà governar sobre molts, els distribuirà terres com a recompensa*". En aquest exemple, trobem l'enfocament de pares humanistes disposats a fer qualsevol cosa per obtenir l'atenció dels seus fills, perquè ells també recorren als regals, per obtenir, si no respecte, almenys la mirada momentània de reconeixement que anirà seguida de testimonis d'ingratitude que faran vans tots els seus intents. I la causa d'aquest fracàs, i del patiment infligit a aquests pares desafortunats, rau en la seva perspectiva de la vida. Analitzant-ho sota el prisma del dret diví, potser no haurien obtingut dels seus fills l'amor i l'obediència que els deuen, però s'haurien estalviat una dolorosa falsa esperança sobre ells, i serien considerats irresponsables per Déu per la pèrdua de l'ànima dels seus fills rebels. Però havent fet el contrari, ho faran. suportar la culpa del menyspreu mostrat envers Déu i de la pèrdua de l'ànima del nen rebel a qui no van saber, ni van voler, fer obeir la seva voluntat i la del Déu vivent. Aquestes reaccions parentals es deuen directament a la influència del pensament humanista que, a França, es va atrevir a prohibir els càstigs corporals, volent ser més savis i més amorosos que Déu que va inspirar el rei Salomó amb aquesta sàvia ordenança citada a Proverbis 23:13-14: "**No neguis la correcció al nen; si el colpeges amb la vara, no morirà". " En colpejar-lo amb la vara, allibereu la seva ànima de la tomba "**". I quin és l'objectiu d'aquesta instrucció divina? Ensenyar-li a obeir, en la mesura del possible, per tal de fer-se obedient a Déu mateix, cosa que salvarà "*la seva ànima*" de la "*segona mort*". Coneix l'home la vida millor que el seu Creador, que dóna aquest consell particularment il·luminat i experimentat? No, és clar que no, però cal que, maleït per Déu, ell mateix construeixi les causes de la seva lenta, però certa, evolució que el porta a la seva destrucció. Us recordo que l'"ai" regna quan ha arribat "l'hora" del domini del "mal". Així, per aconseguir aquest resultat final, el nen rebel ja no havia de ser "entrenat", per tal de ser cada cop més rebel, i fer el mal fins a la seva destrucció. I la situació actual només confirma aquestes paraules

profetitzades pel "**testimoni fidel**" anomenat Pau, en la seva carta dirigida al seu jove company anomenat Timoteu, és a dir, a 2 Tim. 3:1 al 7: "**Sabeu també que en els darrers dies hi haurà temps perillosos**". **Perquè els homes** seran amants d'ells mateixos, amants dels diners, fanfarrons, orgullosos, blasfems, **desobedients als pares**, desagraïts, impius, sense amor, sense perdó, calumniadors, sense autocontrol, ferotges, menyspreadors del bé, traïdors, tossuts, enlairats, amants del plaer més que de Déu, tenint una aparença de pietat però negant-ne el poder. **Allunyeu-vos d'aquests**. Perquè entre ells n'hi ha alguns que s'esmunyeixen a les cases i s'enduen captives dones ximples carregades de pecats, endudes per diverses concupiscències, sempre aprenent i mai capaces d'arribar al coneixement de la veritat. » Si no hagués llegit aquestes coses a la meva Bíblia, podria creure que estaven escrites en el nostre temps, però no, va ser Pau qui va anunciar aquestes coses per l'Esperit de Déu, gairebé 2000 anys abans del nostre temps present. Eren aquests fruits terribles ja visibles en el seu temps? És possible, però en menor mesura que en el nostre temps final. Recordo que, sense fer referència al temps, Pau i els altres apòstols pensaven que la fi del món era molt a prop i pensaven que Joan presenciaria el retorn de Crist basant-se en les paraules de Jesús que havia dit, segons Mt. 6:28: "**Us dic de veritat que n'hi ha alguns dels que són aquí presents que no tastaran la mort fins que no vegin el Fill de l'home venint al seu regne**". De fet, només Joan va veure el gloriós dia del retorn de Crist a la visió de l'Apocalipsi que Déu li va donar en el mateix nom de Jesucrist. Però sis dies després d'aquesta afirmació, Jesús va donar sentit a les seves paraules sent "**transfigurat**" a la muntanya, en presència de tres apòstols, "**Pere, Jaume i el seu germà Joan**", segons Mt. 17:1 a 3: "**Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, el seu germà, i els va conduir a una muntanya alta, ells sols. Es va transfigurar davant d'ells; la seva cara resplendí com el sol, i els seus vestits es van tornar blancs com la llum. I vet aquí que se'ls van aparèixer Moisès i Elies, parlant amb ell**". Compareu aquesta expressió subratllada en **negreta** respecte a "**la seva cara**", amb la d'Ap. 1:16: "**Tenia a la mà dreta set estrelles. I de la seva boca sortia una espasa afilada de dos talls; i la seva cara era com el sol que brilla en la seva força**". El lector no il·lustrat de la Bíblia està lluny de comprendre la terrible amenaça que representa aquesta comparació de la "**cara**" de Crist amb "**el sol que brilla en la seva força**". Al seu retorn, Jesús ataca els adoradors inconscients del "dia del sol" pagà, el "diumenge" papal utilitzat pel diable per enfurir Déu. Ha aconseguit enfurir-lo, i la seva ira final serà devastadora.

L'humanisme només reconeix i es basa en l'home, els escollits del qual coneixen la fragilitat, la inestabilitat i la debilitat. A diferència del Déu creador que ho controla tot, els éssers humans no controlen res, sinó que només pateixen les conseqüències de les seves males decisions, accions o reaccions. Així, davant l'evidència de l'escalfament global a causa d'una intensificació de l'activitat solar, que només Déu pot haver causat, l'humanisme només és capaç d'atribuir la responsabilitat de la calor observada a l'activitat humana. Això provoca reaccions de pànic per part d'organitzacions ecologistes que pressionen els governs per obtenir canvis destinats a reduir l'emissió de diòxid de carboni dels vehicles que utilitzen combustible de petroli. Sota aquesta pressió, el cotxe elèctric sembla ser

la solució, excepte que la seva construcció produeix gasos més nocius que els cotxes equipats amb motors de combustió interna, gasolina o dièsel. El pànic està justificat, però no s'hauria de basar en l'escalfament global, sinó en la ira de Déu que cau sobre els habitants de la terra.

França, el meu país natal on vaig quedar-me a viure, ha demostrat una manca de sentit de la justícia en moltes ocasions. Però és avui, el 2023, que assenyalo aquestes inconsistències més flagrants. Aquest país, oficialment monàrquic fins al 1792, i després breument de nou sota Lluís XVIII i Carles X, es va convertir en una República després de la seva Revolució Nacional iniciada el 1789. De República en República, la cinquena forma s'assembla, com una gota d'aigua a una gota d'alcohol, al primer règim monàrquic; si hem de jutjar honestament pels plens poders atorgats al seu "President" nacional. Aquest país, per tant, ha tingut, en la seva història, un enderrocament brutal i sagnant del poder reial legitimat fins al 1792. És per això que trobo realment paradoxal i totalment injust el judici que el seu actual líder fa sobre els diversos canvis de poder que hem presenciats des del 2013. Aquest any 2013, a Kíiv, un "copt d'estat" civil va enderrocar el president rus legítimament elegit: França ho va aprovar. El 2023, al Níger, un "cop d'estat" militar i civil va enderrocar el seu president legítimament elegit: França ho desaprova i es negava a reconèixer els nous amos del país. El pitjor va passar el 28/08/2023 quan, en un discurs pronunciat als ambaixadors del país, el jove president francès va explicar que la seva política és un model de coherència... Em van caure els braços. Inconsciència o bogeria? En qualsevol cas, aquest comportament és conseqüència d'una terrible i llarga maledicció divina. I ara, com ovelles alineades darrere del seu president, els francesos pagaran, primer, pel seu menyspreu pel Déu Creador i la seva veritat, i després, per la seva covardia, el seu desinterès per la seva pàtria i el seu suport cec a la ideologia humanista. Hi trobo l'esperit de Babel manifestat per la seva esperança globalista de reunió i compartició de pobles de tot el món. A més, lògicament, representants de tots aquests pobles immigren als seus països, augmentant la despesa social de la seva cura per part de la nació. Com a resultat, amb la part del pastís nacional reduïda, el cap d'estat anuncia la fi de l'ajuda financera concedida als francesos nadius i als immigrants pobres al país. Però aquesta és una història que ha d'acabar molt malament per a tothom: per als que els acullen i per als que acullen. També vull denunciar el cinisme natural d'aquest jove, fill de gent rica amb experiència bancària. El seu cinisme es revela en la seva manera de presentar l'ajuda financera que dona als treballadors pobres. No mostra res més que menyspreu i emfatitza l'ajuda que proporciona sense tenir en compte la igualtat del seu plantejament. La seva apel·lació a la bona voluntat dels empresaris perquè els que acceptin l'oferta donin un xec de cent euros als seus empleats pobres va ser un model d'aquest tipus en el seu anterior mandat presidencial, durant les manifestacions d'aquesta gent pobre agrupada sota l'ègida de les "armilles grogues" utilitzades per a la protecció viària. Desitjós de seduir el poble, el jove president elimina els impostos directes i se'n mostra molt orgullós, esperant el reconeixement. Però alhora, les seves iniciatives provoquen un augment del cost de la vida que supera l'estalvi obtingut per l'abolició dels impostos directes, que en si mateix és molt visible i rebuda desfavorablement. La seducció també és en la

seva joventut, la seva capacitat de fer llargs discursos plens de contradiccions que ningú s'atreveix a assenyalar. Però el ratolí ja no pot escapar de la mirada de la serp seductora; el seu destí està segellat, definitivament segellat. Aquesta comparació amb la serp obre el camí a una lliçó molt rica. Perquè la vista és per a l'home la causa principal de la seva incredulitat, d'una banda, i d'altra banda, és la causa del pecat original comès per Eva en el moment en què es va trobar sola, sense Adam, el seu marit. Llegim, de fet, a Gènesi 3:6: "**La dona va veure que l'arbre era bo per menjar i agradable a la vista** , i que era desitjable **fer savi** ; va prendre del seu fruit i en va menjar, i en va donar també al seu marit, que era amb ella, i ell en va menjar ". En aquest versicle, l'Esperit insisteix en la vista de la primera dona, Eva. Però al versicle 7 que segueix, revela la conseqüència del consum del fruit prohibit que estableix el pecat original, que per tant és la desobediència a les ordres donades per Déu: "**Els ulls de tots dos es van obrir** , i van saber que estaven nus; i van cosir fulles de figuera i es van fer davantals. "És una cosa subtil, però en realitat, en lloc d'"obrir- **los els ulls** ", el pecat comès va resultar en "**tancar** ". **els seus ulls** "fixats en la realitat divina, la sensualitat espiritual, i es van tornar, només, sensualment carnals, trobant la seva nua física anormal. Així mateix, la seva intel·ligència es va tancar i reduir i, a partir d'aleshores, sotmesos només a la tirania dels seus cinc sentits basats en el funcionament de les dades enviades al cervell per cinc òrgans receptors que són: els ulls per a la vista, les orelles per a l'oïda, el nas per a l'olfacte, el gust per al paladar i la llengua, i les mans i els dits i la superfície de la seva pell per al tacte. A partir d'aquell moment, l'ull es va convertir en l'enemic mortal de l'home, i Jesús va voler recordar-nos-ho multiplicant les seves lliçons. Diu, a Mt. 6:22-23: "**L'ull és la làmpada del cos . Si el teu ull és bo** , tot el teu cos estarà ple de llum; **però si el teu ull és dolent** , tot el teu cos estarà ple de foscor. Per tant, si la llum que hi ha en tu és foscor, com de gran és aquesta foscor! ". Aquí, de nou, Jesús parla de "l' **ull** " només per ensenyar que pot enganyar els éssers humans. En un estat saludable, l'" **ull** " contempla i admira les obres creades per Déu, i per tant il·lumina el cos humà amb llum divina; en un mal estat, només veu les coses que la natura li presenta, i el cos humà queda, per tant, immers en una foscor profunda. Jesús diu als vidents incrèduls que són cecs. Per això dóna aquest terme "**cecs**" » un significat espiritual que denuncia el mal estat del seu « **ull** ». Jesús només fa el bé, realitza innumbrables miracles, cura els malalts, ressuscita els morts i així dóna testimoni de la seva missió messiànica profetitzada a les Sagrades Escripures i recorda Joan Baptista, el més culpable dels incrèduls, segons el seu just judici. Aquí teniu la seqüència d'esdeveniments presentada a Mt. 11:2 a 6: « *Joan, havent sentit a la presó parlar de les obres de Crist, li va enviar els seus deixebles, dient-li: **Ets tu el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?** Jesús els va respondre: **Aneu i digueu a Joan el que sentiu i veieu : els cecs veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords senten, els morts ressusciten i els pobres reben l'evangeli . Feliç aquell qui no s'escandalitzarà per mi !** » Joan Baptista es presenta així com un exemple de l'home per a qui Jesucrist va ser « **una ocasió d'ensopegament** ». I Jesús ho confirma, dient al versicle 11: "*Us ho dic amb tota veritat, entre els nascuts de dona no n'ha sorgit cap de més gran que Joan Baptista. Tanmateix, el més petit**

al Regne del cel és més gran que ell ". Havent rebut el testimoni de Déu del cel en el moment de batejar Jesús, la seva pregunta: "**Ets tu el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?**" revela tota la seva incredulitat personal. I fixe'u-vos que a aquesta pregunta Jesús no respon sí o no, sinó que deixa que Joan decideixi lliurement què ha de creure o no creure, simplement recordant-li el compliment de les coses profetitzades a la Santa Bíblia. L' "**ull**" de la fe permet la comprensió dels misteris divins i això és el que explica aquest missatge d'Isaïes 44:18: "**No tenen intel·ligència ni enteniment, perquè els seus ulls estan tancats perquè no hi vegin , i els seus cors perquè no entenguin**". Jesús reprèn aquest missatge, donant les raons que porten Déu a actuar d'aquesta manera, dient a Mt. 13:13 al 17: "**Per això els parlo en paràboles, perquè veient no hi veuen , i sentint no hi senten ni entenen . I per a ells es compleix la profecia d'Isaïes: Escoltareu amb les vostres orelles, però no entendreu; veureu amb els vostres ulls, però no veureu . Perquè el cor d'aquest poble s'ha tornat endurit; han endurit les seves orelles i han tancat els seus ulls, no fos cas que vegin amb els seus ulls i sentin amb les seves orelles i entenquin amb els seus cors i es converteixin, i jo els curi . Però beneïts són els vostres ulls, perquè hi veuen , i les vostres orelles, perquè hi senten . De veritat us dic que molts profetes i justos han desitjat veure el que vosaltres veieu i han...**" **no ho heu vist, i escoltar el que vosaltres sentiu i no ho heu sentit .** Avui aquest privilegi ens concerneix a mi, a mi que escric aquest "**mannà**" de la veritat, i a vosaltres que el llegiu, l'aproveu i el mengeu, rebent-lo a la vostra ment i al vostre cor.

Les incoherències del president francès no són més que les conseqüències d'un somni d'estabilitat internacional que "**veu**" esvair-se i desaparèixer davant dels seus ulls. I en la situació que se li imposa, dia rere dia, intenta salvaguardar els interessos comercials i polítics nacionals que disminueixen gradualment; els amics d'ahir es converteixen en enemics d'avui i de demà. El president francès i els seus aliats occidentals són la imatge d'aquelles persones que Jesús anomena "**cegues**". Perquè "**no veuen**" el veritable poder molest que representa el bàndol rus, i mostrar-hi hostilitat és condemnar-se a mort, en una guerra despietada, monstruosa i devastadora, a causa de l'ús final d'armes nuclears que s'utilitzaran per aconseguir la destrucció massiva profetitzada per Déu a Dan. 11:44 i Ap. 9:15.

El que hem estat experimentant durant diversos anys és una reproducció de l'experiència viscuda per Egipte en l'època en què Josep l'hebreu es va convertir en el Gran Visir del país. La visió donada per Déu, de "**set vaques grasses seguides de set vaques magres**", s'està renovant, en el nostre temps, a la França europeïsta maleïda per Déu, a causa del seu règim de pecat nacional imitat per molts pobles, arreu de la terra, però especialment, al món occidental. Entre 1945 i 2022, l'economia francesa no va patir massa pels canvis polítics aconseguits al país i al món. Però des del 2022, la crisi energètica i les sancions imposades contra Rússia han iniciat el procés de declivi final i el descens als inferns cap a la ruïna total, de manera que és fàcil identificar els "**set anys**" entre la primavera del 2022 i la primavera del 2029 com a representatius dels nostres "**set anys de magre**". Però les dues experiències no són idèntiques, perquè, a diferència de la "França Egipte" del nostre temps, l'"Egipte" de Josep va ser advertit i, per tant, protegit per les sàvies iniciatives preses pel servent beneït per Déu. Va fer

construir sitges i va aprofitar el temps dels "**set anys grassos**" per emmagatzemar el gra collit. El 2022, la crisi va caure sobtadament, sense que ningú ho sospités; ni tan sols jo, el seu servent inspirat i il·luminat, vaig ser advertit per l'Esperit de la forma precisa que prendria la Tercera Guerra Mundial al seu començament. La raó d'aquesta ignorància és que aquesta vegada, la desgràcia va sorprendre i agafar desprevinguda tota la humanitat despreocupada i perversa, sense que pogués protegir-se. I l'efecte sorpresa va ser total i eficaç, perquè la humanitat occidental va especular amb un futur brillant i pròsper, pensant que ja no hi hauria grans guerres a témer. Els pressupostos militars s'han reduït al mínim per afavorir les inversions en el progrés científic, tècnic i tecnològic. En aquesta visió optimista, els diners s'han convertit en l'únic valor veritable en tota la societat; per als pobres perquè no poden obtenir res sense això, i per als rics, perquè el seu únic plaer és fer-se cada cop més rics. Però arriba el 24 de febrer de 2022, i amb el pas del temps, les sancions imposades contra Rússia i el cessament de la compra de gas rus capgiren sobtadament tot l'equilibri econòmic del món occidental, amb totes les seves conseqüències per als països del Tercer Món que en depenen, a l'Àfrica i a altres llocs. Així, aquest desequilibri polític i econòmic va provocar el recent canvi de rumb del Níger contra França, després dels de Mali i Burkina Faso. Davant dels nostres ulls, veiem la formació del campament hostil, i aviat agressor, del campament occidental, d'acord amb els papers del "**rei del sud i del rei del nord**" de la profecia de Dan. 11:40 a 45.

El poble francès, i els altres pobles de la terra, no podran comprendre les causes de les desgràcies que els colpegen, sense descobrir-les en les explicacions que presento, a partir de les precioses i santes revelacions bíbliques divines. I davant d'aquesta diferència d'experiència, aquestes paraules divines de Malachi 3:18 prenen tot el seu significat: "*I tornareu a veure la diferència **entre el just i el malvat, entre el qui serveix Déu i el qui no el serveix***". I la cosa va ser confirmada llavors per Jesucrist que s'adreça als seus escollits de tots els temps, a Mt. 13:10 a 14: "*Els deixebles s'hi acostaren i li digueren: Per què els parles en paràboles?*" *Jesús els respongué: "A vosaltres us ha estat donat de conèixer els misteris del Regne del Cel, però a vosaltres no els ha estat donat . Perquè a qui té, li serà donat, i tindrà en excés; però a qui no té, fins allò que té li serà pres. Per això els parlo en paràboles, perquè, tot i que miren, no veuen, i tot i que senten, no senten ni entenen* .

La Llei de Moisès

La llei de Moisès no és només un recull dels preceptes, ordenances i manaments de Déu. És també, i principalment, la revelació d'una construcció d'experiències de la vida humana que profetitzen el destí religiós del projecte concebut per Déu, tal com s'ha de dur a terme durant els 6.000 anys establerts per ell per a aquest propòsit. I el tema principal d'aquesta profecia es refereix, és clar, a l'establiment de la nova aliança basada en el ministeri terrenal del Messies Jesús

que vindrà, després de 4.000 anys, per expiar els pecats dels seus escollits, per tal d'oferir-los accés a la vida eterna; això, en nom de la seva perfecta justícia personal oferta com a sacrifici expiatori.

Així com Déu santifica el setè dia des del principi de la seva creació, abans de l'establiment de l'antiga aliança, Abraham, el model humà de fe, se'ns presenta abans d'aquesta antiga aliança. Això fa que el dissabte i Abraham siguin subjectes i models que concerneixen a tota la humanitat i, per tant, als cristians, la salvació dels quals reposa sobre la nova aliança fundada en Jesucrist.

Després del pecat de desobediència comès per Eva i Adam, Déu va matar un animal per cobrir la nuesa dels dos pecadors. Aquesta pell era lògicament la d'un moltó jove com la que Déu donaria a Abraham en el seu temps per substituir el seu fill Isaac, a qui sacrificaria en resposta a l'ordre de Déu. I després del símbol de l'"*arbre de la vida*" que representava Jesús al Jardí de l'Edèn, aquest jove moltó la mort del qual va ser necessària va profetitzar la mort de Jesús necessària per expiar el pecat dels seus elegits redimits al llarg de la història humana, des d'Adam fins als últims elegits salvats abans del seu retorn gloriós final previst per a la primavera del 2030. En el temps del final, aquest missatge basat en la nuesa, imatge del pecat que elimina la justícia divina, prendrà una importància molt gran, ja que l'Adventisme del Setè Dia universalitzat i beneït a Apocalipsi 3:7, des del 1873, a l'era de "**Filadèlfia**" (amor fraternal) és jutjat "**nu**" **el 1991-1994, és a dir, a l'**era de "**Laodicea**" (poble jutjat), a Apocalipsi 3:17. Aquest missatge de "nuesa" per tant, fa referència a la primera i última forma d'imputació del pecat a la dona fins aleshores justificada per Déu. I aquest missatge sobre el pecat imputat a l'adventisme oficial és l'últim missatge que Déu adreça als seus servents de l'era cristiana, abans del seu gloriós retorn que arriba a la primavera del 2030.

La mort d'Abel, assassinat pel seu germà Caïn, ja profetitza la mort de Jesús, assassinat pels seus germans jueus.

L'experiència de Noè profetitza la inevitable apostasia generalitzada que en última instància caracteritza totes les aliances que Déu fa oficialment amb els éssers humans. En temps de Noè, la línia de Set, que és la dels "**fills de Déu**", es corromp pels matrimonis amb les "**filles dels homes**", que designen els descendents de Caïn. Els habitants de la terra poblada en aquell moment, havent caigut completament en l'apostasia, Déu decideix exterminar-los amb les aigües del diluvi. El diluvi ordenat per Déu en aquest moment profetitza l'extermini final dels darrers habitants de la terra, que s'ha de dur a terme després del gloriós retorn de Jesucrist. Fixeu-vos de nou en la similitud de les accions: de la mateixa manera que la línia de Set fa una aliança matrimonial amb la de Caïn, en el moment final de "**Laodicea**", l'adventisme del setè dia fa una aliança amb la federació protestant que practica el seu descans setmanal, el primer dia heretat de Roma i maleït per Déu.

L'experiència del diluvi profetitza, doncs, la fase final de l'era cristiana en què, com Noè en el seu temps, els elegits, els veritables adventistes, són salvats beneficiant-se del pacte fundat en Jesucrist, mentre que la resta d'éssers humans són completament eliminats. Aquí, doncs, conclou la primera part dels missatges profètics de Déu.

La segona part començarà amb Abram (pare d'un poble) el nom del qual Déu canviarà a Abraham (pare d'una multitud) després de la seva alta benedicció i santificació divina. Abram va néixer a Ur, a Caldea, en un context de plena idolatria en què, des del diluvi, havien recaigut els descendents de Noè. L'intent d'unificar tota l'espècie humana vivent a Babel va fracassar, havent separat Déu els éssers humans imposant-los diferents llengües; en no entendre's més, es van veure obligats a separar-se i reagrupar-se per aquest criteri de la mateixa llengua parlada i escrita.

Com Adam, en el seu temps del principi, Abraham és un home escollit per Déu per fundar en si mateix un descendent i un model profètic de l'home a qui Déu pot salvar perquè li agrada mostrant-se completament obedient. Ja Abraham fa millor que Adam, i així esdevé digne de ser el pare de la línia en què naixerà Crist Salvador. Per tant, és el portador de la imatge de salvació obtinguda per la nova aliança. En acceptar oferir el seu fill Isaac com a sacrifici, Abraham anticipa el que Déu haurà de fer per pagar el preu del pecat imputat als seus elegits. Per tant, profetitza el principi de la redempció, pel qual Déu satisfarà el seu requisit de justícia perfecta, alhora que salvarà les vides dels seus elegits que aprecia i estima.

La benedicció d'Abraham continua fins al fill del seu fill Isaac, és a dir, Jacob, a qui la llei de Moisès ens presenta com un tipus de *"l'home violent que s'apodera del regne del cel"*, segons el que Jesús va declarar a Mateu 11:12: *"Des dels dies de Joan Baptista fins ara, el regne del cel pateix violència, i els violents se'l prenen per la força"*. Utilitza l'engany per apoderar-se del dret de primogenitura del seu germà gran anomenat Esaú. Utilitza l'engany de nou per enriquir-se al servei del seu oncle Laban, però és enganyat per aquest oncle que li imposa com a primera esposa Lia, la germana gran de Raquel a qui estimava. Oblidem-nos dels homes i mirem a Déu, que és l'organitzador d'aquests fets. Aquesta experiència només té la finalitat de profetitzar la futura competició de les dues aliances divines successives. I ja, en aquesta acció, Déu revela a través de Laban la seva preferència per la segona aliança simbolitzada per la germana gran Lia. La benedicció de la nova aliança oberta als pagans sincers es revela pels deu fills mascles que ella i el seu servent donaran a llum i donaran a Jacob. En contrast, simbolitzant l'antiga aliança jueva, Raquel neix estèril i finalment dona a llum, per la bondat de Déu, dos fills que són "Josep" i "Benjamí". Imatge profètica de Jesucrist, Josep és venut pels seus germans a traficants d'esclaus. Déu l'eleva a Egipte al rang de primer visir i governarà tot el país d'Egipte per al faraó. Així, Jesús també serà lliurat als romans pels seus germans, perquè, mitjançant el seu sacrifici, els pugui salvar de la condemna del pecat. I Déu organitza, mitjançant una fam mortal, el desplaçament del poble de Jacob, perquè es puguin salvar anant a Egipte, on el germà venut ha construït sitges per emmagatzemar el blat que s'ha tornat escàs en aquest temps de fam.

Però aquesta vinguda de la família Israel a Egipte no és només amb el propòsit de salvar-los de la fam. Déu organitzarà aquest moviment, principalment per profetitzar l'estada protectora de Jesús i la seva família terrenal en aquesta terra d'Egipte, tal com està escrit a Mateu 2:14-15: *"Josep es va llevar, va prendre el nen i la seva mare de nit i se'n va anar a Egipte. Va romandre allà fins a la mort d'Herodes, perquè es complís allò que el Senyor havia dit pel profeta:*

'D'Egipte he cridat el meu fill "'. Just quan Israel fugia de la fam mortal, el nen Jesús i la seva família fugien per escapar de la ira assassina del rei Herodes el Gran. El profeta designat en aquest versicle és Osees, i el seu anunci apareix a Osees 11:1: " *Quan **Israel** era un nen, el vaig estimar, i d'Egipte vaig cridar **el meu fill** "*. » Només Déu podia discernir en aquest versicle l'anunci sobre Jesucrist, perquè en aparença, aquell a qui Déu anomena " **el meu fill** " sembla referir-se a l'home o al poble anomenat " **Israel** ". Així podem entendre que la nació « **Israel** » representa per a Déu la imatge simbòlica i profètica que ell presentarà en Jesucrist, a qui anomena « **fill meu** ».

L'objectiu d'aquesta estada a Egipte era posar en acció la sortida del pecat simbolitzada per aquest país d'Egipte . Perquè aquest país era per a Déu, doblement, el símbol del pecat. D'una banda, per l'actitud rebel i desobedient del faraó que s'oposarà a les demandes de Moisès, però de l'altra perquè aquest poble és el primer adorador del Sol que la Bíblia designa en particular. I sabem quant, en el moment del final, aquest culte al Sol o del dia que li va ser consagrat, pren una importància vital per als veritables elegits justificats per Jesucrist. Des del 1843, s'ha de rebutjar aquesta pràctica que condemna a la " **segona mort** " el poble rebel que vol honorar-lo malgrat la prohibició de Déu. Sense ser clarament citada, aquesta prohibició està implícita per " **la seva santificació del setè dia** ", que afecta el dissabte de les nostres setmanes. I aquesta condemna del "diumenge" establerta per l'església papal romana també es revela per l'advertència de Déu contra " **la marca de la bèstia** " *que designa aquest primer dia, a Apocalipsi 13:16-17 i 14:9 (en oposició al seu " segell " diví que designa el seu " setè dia santificat ")*.

És important i vital entendre què ha estat passant des de 1843. Amb l'establiment del decret de Daniel 8:14, la pràctica del diumenge és condemnada i dóna lloc a una retirada de la justícia que Jesucrist havia ofert, fins aleshores, als cristians protestants. A la terra, res sembla haver canviat, però l'estatus d'aquest protestantisme ha estat canviat per Déu, precisament perquè la seva llei ha estat canviada pels homes, segons Dan. 7:25. Des de 1843, ha posat a prova la fe dels homes que reclamen la justícia de Jesucrist i els ha exigit una pràctica religiosa perfecta i irreprotxable en el nivell doctrinal de la seva veritat. La fe en el retorn de Crist i la vigília espiritual que consisteix a romandre atent als missatges profètics que s'estan complint és un requisit de Déu, no una opció secundària deixada a la lliure elecció de les seves criatures. La conseqüència de l'obediència o la desobediència a aquest requisit de Déu en Jesucrist és la vida eterna o la mort definitiva. Es basa en la resposta positiva donada per la seva criatura que Déu la santifica donant-li el repòs del setè dia per observar, com a signe de la seva santificació per Déu. Mitjançant aquest procés, Déu posa en acció allò que el seu decret va profetitzar: " **la santedat està justificada** " i la falsa " **santedat** " ja no ho és.

La benedicció especial de "Josep", fill de "Raquel", es basa en la idea que, tot i ser idòlatra, aquesta dona va ser estimada per Jacob-Israel. I aquest amor fa de Raquel la principal " **dona** " que representa l'Elegida de Déu. Ell utilitza les circumstàncies de la seva mort, en què dóna a llum el seu segon i últim fill, anomenat " **Benjamí** ", per profetitzar l'experiència terrenal final de l'Elegit

cristià, és a dir, de l'adventisme universal, provat i purificat, havent entrat en l'expectativa final del retorn de Jesucrist. Aquest missatge subtilment revelat confirma l'amenaça de mort contra els últims adventistes del setè dia que ja no s'agrupen com una institució oficial sinó en grups o individus dissidents dispersos. Recordo que el nom "Adventista del setè dia" pertany a Déu i que aquest nom defineix una confessió de fe compartida pels veritables elegits de Crist. Com a adventistes, esperen el retorn de Jesús previst per a la primavera del 2030, i són "**del setè dia**" perquè practiquen la resta del veritable "**sàbat del setè dia**", que consideren com a signe de la seva pertinença a l'únic Déu Creador veritable revelat en i a través de Jesucrist; això, d'acord amb l'estàndard revelat a Ezequiel 20:12-20.

El 1843, el decret de Daniel 8:14 va ordenar la separació del pecat, quelcom que l'èxode d'Egipte ja havia profetitzat en el seu temps. Profetia l'abandonament de la pràctica del pecat per part del poble dels elegits redimits per la sang vessada de Jesucrist, apuntant així a l'any 30 dC. La segona separació del pecat aconseguida el 1843 està justificada i es fa necessària només per la restauració del pecat duta a terme pel règim papal a Roma des del 538. Confirmava, en la seva doctrina "catòlica", la pràctica de descansar el "primer dia" pagà dedicat al déu "Sol" imposat el 7 de març de 321 per l'Edicte de l'emperador romà pagà Constantí I ^{el} Gran. Amb "**arrogància**", va rebatejar aquest dia pagà idòlatra com a "diumenge" (el Dia del Senyor). Però res d'aquestes coses hauria passat si Déu mateix no les hagués planejat i dut a terme. Perquè les obres del campament del diable, com les dels seus escollits, van ser totes planejades i organitzades per ell.

L'estada a Egipte es situa doblement sota l'ègida del ministeri profètic de Josep i Moisès. És preciós i nutritiu per a la nostra fe constatar el fet que aquests dos homes tenen experiències molt similars. El primer, Josep, ascendeix al segon lloc en el poder egipci gràcies al do profètic que Déu li dona. Llegim a Gènesi 41:15-16: "*Llavors el faraó digué a Josep: 'He tingut un somni i ningú el pot interpretar; i he sentit que interpretes un somni, després d'haver-lo sentit'. Josep va respondre al faraó: 'No sóc jo! **Déu donarà al faraó una resposta favorable**''*". La construcció de l'Israel terrenal de Déu, i alhora, la del seu Israel espiritual, es basa en el testimoni profètic que constitueix "**la resposta donada per Déu**", en tots els temps, des de l'època de Josep. El seu nom significa "afegeix" un fill, segons Gènesi 30:24: "*I ella li va posar el nom de Josep, dient: 'Que Jahvé m'afegeixi un altre fill!'*". Certament, obtindrà un altre fill, anomenat "*Benjamí*", però a costa de la seva mort, segons Gènesi 35:16 a 19: "*Van partir de Betel; i encara hi havia una certa distància fins a Efrata, quan Raquel va donar a llum. Va tenir un part dolorós; i en els dolors del part la llevadora li va dir: 'No tinguís por, perquè encara tens un fill!' I quan estava a punt de donar la seva ànima, perquè s'estava morint, li va posar el nom de Ben-Oni; però el seu pare el va anomenar Benjamí. Raquel va morir i va ser enterrada al camí d'Efrata, que és Betlem*". Aquesta història és molt rica en ensenyaments profètics. Cal tenir en compte que aquestes accions segueixen el canvi de nom de Jacob que s'esmenta al versicle 10: "*I Déu li digué: El teu nom és Jacob; no et diràs més Jacob, sinó que el teu nom serà Israel. I li va posar el nom Israel*". Això va tenir lloc a "**EL-**

Bethel ", que significa "la casa de Déu", que era a la terra de Canaan, la terra del futur Israel nacional. La mort de Raquel va tenir lloc al camí que conduïa a Betlem (Casa Nostra), la ciutat on naixeria el Salvador dels elegits, Jesucrist. La mort de Raquel va profetitzar la fi de l'antic pacte jueu, que es compliria en el moment en què, en Jesucrist, s'establiria el nou pacte en la seva sang. I a Apocalipsi 7:8, en col·locar el nom " *Benjamin* " com a últim dels "dotze noms" de les " *dotze tribus* " simbòliques del seu Israel espiritual adventista, l'Esperit de Déu profetitza la mort que els rebels voldran infligir als últims adventistes que han romàs fidels a Déu i a la pràctica respectuosa del seu sant i santificat setè dia. Aquesta mort no es patirà gràcies a la intervenció directa i personal de Jesucrist que, tornant en glòria celestial, davant dels éssers humans, imposarà el seu poder i el seu càstig mortal a aquells que volien condemnar a mort els seus fidels escollits. La sentència injusta d'aquests rebels recaurà sobre ells, com va recaure sobre el malvat Aman que volia condemnar a mort el jueu Mardoqueu en el testimoni del llibre d'Ester.

Així, Déu va escollir el moment de la mort de Raquel per establir la formació oficial del seu Israel terrenal, profetitzant així la seva vida temporal, perquè haurà de cessar i desaparèixer en benefici de la nova aliança fundada en Jesucrist. I és per tant en l'experiència d'aquest nou poble anomenat Israel, que el fill gran de Raquel, anomenat " *Josep* ", apareix a imatge de Jesús. Déu el distingeix donant-li visions que irriteren els seus germans, que es tornen gelosos, perquè, a més, és el favorit del seu pare. I aquest amor del pare el converteix en la imatge de l'únic fill de Déu que rebrà del Pare celestial aquest testimoni de Mt 3,7 on llegim: " *I vet aquí que una veu del cel va dir: Aquest és el meu Fill estimat, en qui tinc molta complaença* ".

Israel anirà, doncs, a Egipte a comprar gra de blat que s'ha tornat escàs a causa de la fam. I allà, Déu va portar al poder el germà venut als traficants d'esclaus. Exigint l'arribada de Jacob i el seu germà "Benjamí", Josep estableix així tota la seva família a Egipte, que aleshores compta amb 70 persones. L'èxode d'Egipte s'organitzarà de la mateixa manera que la seva arribada per establir-s'hi. De fet, aquesta vegada Déu utilitzarà Moisès, que també creixerà en poder egipci, com Josep abans d'ell. I podem entendre que el veritable propòsit que Déu volia donar a aquesta estada del seu poble jueu a Egipte és la lliçó construïda sobre la seva sortida, és a dir, la seva consagració, la seva santificació, que requereix la seva separació d'aquest país amb la seva moral idòlatra, els seus costums i les seves religions paganes. El nom Moisès significa "Salvat de les aigües". Històricament, aquestes aigües eren les del Nil, el riu deificat pels egipcis. El missatge, doncs, profetitzava el de la salvació divina que elimina la mort que colpeja la idolatria. I que roman segons Rom. 6:23, " *la paga del pecat* ": " *Perquè la paga del pecat és la mort ; però el do gratuït de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre* ".

Segons el seu simbolisme, " *les aigües* " també designen " *pobles* " a Apocalipsi 17:15: " *I em va dir: Les aigües que has vist, on seu la prostituta, són pobles , multituds, nacions i llengües* ". Així, el nom Moisès va profetitzar que se salvaria de la mà dels egipcis i del seu faraó, que haurien volgut veure'l morir, però Déu el va protegir. Finalment, " *les aigües* ", de les quals Moisès es va

salvar, eren una imatge de les del diluvi que va prendre la vida de tots els pecadors. I aquest missatge trobarà la seva confirmació en la travessa del "**Mar Roig**" que la Santa Bíblia presenta com la imatge de la travessa de la mort i la del "**bateig**", a 1 Cor. 10:1 a 6: "*Germans, no vull que ignoreu que els nostres pares van estar tots sota el núvol, **que tots van passar pel mar, que tots van ser batejats en Moisès en el núvol i en el mar**, que tots van menjar el mateix aliment espiritual i que tots van beure la mateixa beguda espiritual, perquè bevien d'una roca espiritual que els seguia, i aquesta roca era Crist. Però amb la majoria d'ells Déu no es va complaure, ja que van morir al desert. Ara bé, aquestes coses van succeir com a exemples per a nosaltres, perquè no tinguem mals desitjos, com ells van tenir*" .

Així, Moisès va ser triplement "salvat de les aigües" i Déu ens dóna en ell la imatge de Jesucrist, el model perfecte dels seus "**estimats**" que selecciona per fer-los companys de la seva eternitat.

Aquest estudi em permet adonar-me i testificar com l'estudi de les profecies de la Bíblia esdevé nutritiu per a la fe, perquè aporta a la nostra intel·ligència descobriments de construccions intel·ligents i calculades, que només poden provenir d'un pensament etern i viu que és el del Déu creador totpoderós. De fet, per a molts, què és la Bíblia? Un llibre que conté testimonis en què tothom és lliure de creure o no, perquè què són aquests testimonis, si no afirmacions humanes? Ara bé, l'afirmació no és una prova. És llavors que podem beneir i apreciar, supremament, la mort de Jesucrist feta judicialment necessària per pagar pel pecat, però molt més, la seva resurrecció, que ens permet beneficiar-nos de la seva veritable llum que il·lumina la nostra intel·ligència i ens permet descobrir, en els seus muntatges profètics, proves de la seva poderosa acció encara que invisible, per a la mirada humana comuna i normal. De fet, la represa del mateix procés que condueix els seus servents al poder d'Egipte per a la instal·lació i la sortida del seu poble és una prova de la voluntat divina que organitza i realitza aquestes coses. A l'era cristiana, Déu destacarà la durada del règim papal romà persecutori de 1260 anys que situem entre el 538 i el 1798. Ara, què passa en aquestes dues dates? El 538, la monarquia aporta el seu suport i la seva autoritat a l'església papal, que s'estableix així sobre Vigili, el primer papa regnant, per l'autoritat imperial de Justinià I. ¹ exactament al contrari, el 1798, aquest poder papal és destituït i destruït per l'estat revolucionari francès, que posa fi al règim reialista guillotinant el rei Lluís XVI i la reina Maria Antonieta al principi i els seus partidaris monàrquics després d'ells. El règim papal va ser així oficialment aturat per la detenció a València, a la meua ciutat, el 1798. El papa arrestat, Pius VI, va morir allà, encara empresonat, l'any següent, el 1799. Així, com havia ensenyat Daniel, el règim papal es basava només en "**l'artifici i l'astúcia**" o, en realitat, en la credulitat que els monarques li van concedir. I des del dia que li van treure aquest suport monàrquic, i us ho recordo, perquè és molt important, **per la força del règim ateu francès**, el règim papal catòlic romà es va esfondrar com un castell de cartes.

Després de les riques lliçons proporcionades per l'assentament i l'èxode dels hebreus de la terra d'Egipte, les altres experiències de l'Israel carnal terrenal

no ens aporten més que proves contínues que, siguin quines siguin les condicions establertes, la humanitat sempre acaba caient en una apostasia generalitzada. Així, l'experiència viscuda sota el govern dels jutges, després sota els reis de Judà i Israel, confirma aquesta deriva cap al mal i la maledicció de Déu. Fins al punt que hem de considerar aquesta tendència com el fruit normal de la humanitat global. En canvi, la veritable fe obedient és rara i, per tant, pren un valor molt alt per a Déu, que confirma a través dels seus missatges i símbols com ara "***l'or i les pedres precioses***". Ara bé, on es troben aquestes coses? No a la superfície de la terra, sinó en el fons, perquè romanen ben amagades de la vista humana superficial. Tenim aquí la imatge d'un missatge diví subtil, que s'aplica en realitat als seus veritables servents, tan rars i profunds com aquestes coses terrenals amagades. Aleshores entenem millor el valor que els dóna, dient a Zacaries 2:8: "*Perquè així diu Jahvè dels exèrcits: Després d'això, vindrà la glòria! M'ha enviat a les nacions que us han saquejat; perquè qui us toca toca la nineta del seu ull*".

Actualment, davant dels nostres ulls, aquest mateix Esperit il·limitat del Déu Totpoderós està treballant per posar en marxa les condicions que permetran la realització de l'estratègia de la Tercera Guerra Mundial. Perquè, a la llum dels esdeveniments actuals, la cosa està confirmada, l'acció descrita a Dan. 11:40 encara no s'ha complert. Perquè estem presenciant a l'Àfrica el que el món occidental havia anomenat "les primaveres àrabs", designant amb aquesta expressió intencionadament optimista, els successius derrocaments de dictadors dels països del Magrib i dels països àrabs; successivament, l'Iraq, Tunísia, Egipte, Líbia i l'intent fallit de Síria. Estem presenciant aquesta vegada les "primaveres africanes" en què els caps d'estat són enderrocats sobtadament per "cops d'estat" militars recolzats per les poblacions civils. I totes aquestes accions concerneixen l'Àfrica, és a dir, "***el rei del sud***" de Dan. 11:40. En enderrocar els seus presidents, els pobles africans estan descobrint la riquesa personal que posseïen a través de la corrupció oculta. Però, un cop identificats els corruptes, qui són els corruptors? Els antics països colonials i els seus agents industrials i comercials. Perquè les fortunes descobertes es construeixen a través de regals, donacions de diners i béns oferts al líder nacional per assegurar el mercat local i l'explotació dels recursos naturals del país: petroli, gas, diamants, or, plata, manganès, fusta i urani al Níger. Les poblacions negres s'adonaran així, i algunes ja ho fan, que la independència nacional obtinguda del país colonitzador era merament fictícia i enganyosa. El poder local ha estat posat en mans d'autoritats negres corruptes i corruptes. Però el principal culpable és el corruptor, l'organitzador de la farsa enganyosa. Aquí és on França pren un paper protagonista, perquè sabem per la revelació d'Apocalipsi 11:7 que Déu atribueix espiritualment o simbòlicament els noms "***Sodoma i Egipte***" a París, la capital de França, que la seva ira ha atacat especialment des de la seva fundació per Clodoveu I. ¹l'evolució de les ments que s'han adaptat a la norma de l'homosexualitat justifica el 2023 aquesta comparació amb "***Sodoma***", més que mai. Al principi, l'homosexualitat es considerava insalubre i condemnada per tota la societat. Els homosexuals s'havien d'amagar perquè sovint eren objectiu de correcció i brutalitat punitiva col·lectiva. Però, entre el 2001 i el 2014, l'alcalde socialista de París, el Sr. Delanoë, era un homosexual declarat. I de sobte, l'homosexualitat va escandalitzar cada cop

menys, fins que la legitimitat del "matrimoni per a tots", homosexuals, gais i lesbianes, es va legalitzar sota la presidència del Sr. Hollande el 2013. Avui, el 2023, cinc membres del govern francès, cinc ministres, reclamen obertament la seva homosexualitat. Escoltem, doncs, l'apòstol Pau recordar què pensa Déu sobre això i què descriu en termes escollits i castigats a Rm. 1:26-27: "*Per això Déu els va abandonar a afectes vils: perquè fins i tot les seves dones van canviar l'ús natural en un que és contra natura; i de la mateixa manera els homes, deixant l'ús natural de la dona, es van cremar en la seva luxúria els uns pels altres, homes amb homes cometent coses vils, i rebent en si mateixos el càstig pel seu error que els corresponia* . Com que no es van preocupar de tenir Déu en el seu coneixement, Déu els va abandonar a una ment réproba, per fer el que no és convenient, estant plens de tota injustícia, maldat, cobdícia, malícia; plens d'enveja, assassinat, baralles, engany, malignitat; murmuradors, calumniadors, impius, arrogants, superbs, fanfarrons, inventors de coses dolentes, desobedients als pares, sense enteniment, sense fe, sense afecte natural, sense pietat. **I tot i que coneixen el judici de Déu, que els qui cometem aquestes coses són dignes de mort , no només fan el mateix, sinó que també aproven els qui les fan** . Per aquest tipus d'acció abominable, la veritable "**Sodoma**" era colpejat per "**pedres de sofre**" ardents que van caure del cel. Quin càstig espera llavors París, la simbòlica "**Sodoma**" d'Apocalipsi 11:8, la capital de França? Foc nuclear simbolitzat per "**foc i sofre**" a la "**sisena trompeta**" d'Apocalipsi 9:17-18. Per totes aquestes raons, el vincle amb la colonització africana és, doncs, fàcil d'establir. Durant molt de temps, sota els termes "Françafrique" que tradueixo com "France à fric", França ha fet els seus diners (els seus diners, en termes d'argot popular) explotant les seves antigues colònies. Perquè en general, són les potències occidentals les que fixen el preu dels productes venuts i comprats. La ira dels pobles africans enganyats i explotats, durant molts anys, recaurà principalment sobre França. I veurem complir-se aquestes paraules de Dan. 11:40: "*Al temps del final, el rei del sud l'empenyà* ". La resta del vers només serà conseqüència d'una situació favorable al "**rei del Nord**" rus, perquè el subministrament d'armes donat per Europa a Ucraïna li dona una raó per voler venjança: "*I el rei del nord hi vindrà com una tempesta, amb carros i genets, i amb molts vaixells; avançarà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà* ". De fet, l'economia francesa depèn tant dels seus recursos africans que no podrà resignar-se a perdre els seus avantatges que comprometen el seu equilibri financer. I hi ha moltes raons per creure que els enfrontaments bèl·lics l'oposaran a aquells que ha continuat explotant. Però la profecia no la presenta com l'agressor, sinó al contrari, com l'atacat, perquè l'agressor és realment "**el rei del sud**" d'Àfrica. M'agradaria assenyalar que el terme "**ell**" sí que es refereix al papisme catòlic romà, però com a "filla gran de l'església", França pot ser atacada com a càstig diví pel suport religiós del seu passat catòlic actiu, i com a càstig venjatiu humà per la seva activitat contínua com a explotadora de la riquesa africana.

I pel que fa a la guerra que té lloc a Ucraïna, us recordo que en sis anys i mig, Déu exterminarà la raça humana de tot arreu de la terra. Així doncs, les llistes dels morts registrats en aquest conflicte tot just comencen. Totes les armes

construïdes pels éssers humans seran destruïdes i l'home desapareixerà després d'elles.

La pregunta que tot veritable creient té dret a fer-se el 2023 és aquesta: Què em demana Déu avui? Res d'excepcional, perquè no ens demana res més que el que va demanar als seus apòstols, és a dir, l'obediència de la veritable fe, el model perfecte de la qual va ser presentat per la vida de Jesucrist. I com a prova d'aquesta necessitat, proposo comparar la vida de l'apòstol Pere amb la de l'actual autoproclamat cristià, hereu de les normes romanes, que és, per tant, catòlic, ortodox o protestant. Qui d'aquests hereus de Roma pot retenir les paraules que van sortir de la boca de l'apòstol Pere, a Actes 10:13-14: " *I una veu li va dir: 'Aixeca't, Pere, mata i menja'. Però Pere va dir: 'No, Senyor, perquè mai he menjat res de comú ni d'impur'* ". Aquí doncs, després de Jesucrist, hi ha un altre model dels cristians escollits, aquesta vegada, plenament humans. I voldria assenyalar que Pere finalment va entendre que els aliments impurs presentats a la visió del mantel només simbolitzaven el judici impur que els jueus emetien sobre els pagans. I ell mateix ens ho explica al versicle 28: " *Sabeu", els va dir, "que està prohibit a un jueu relacionar-se amb un estranger o entrar a casa seva; **però Déu m'ha ensenyat a no considerar cap home comú i impur*** ". Aquest és, és clar, un judici emès pels jueus contra l'home no jueu, en general. Perquè per l'herència i la pràctica del pecat, tot home neix " ***comú i impur*** ", inclòs el jueu hebreu. Tenim aquí la prova que el respecte per les ordenances divines relatives a les coses pures o impures, animals o d'altra mena, és perpètuament exigít per Déu per part d'aquells que salva. No acceptar aquesta evidència constitueix un acte de rebel·lió comès contra la veritat i el Déu que la va encarnar en Jesucrist. Al costat d'aquestes coses, que els rebels consideren secundàries, la pràctica del dissabte del setè dia, santificat i ordenat pel quart dels Deu Manaments de Déu, és encara més legítima.

La " ***lleï de Moisès*** " que ensenya aquestes coses, per tant, pretén seguir sent la norma per a la vida dels escollits de Déu. Tanmateix, lògicament, en complir-se en Jesucrist, les ordenances de les festes religioses queden obsoletes i cessen després de la seva primera vinguda a la terra del pecat, igual que " *els sacrificis i les ofrenes* " del ritual sacrificial, segons Dan. 9:27. Només es prolonga la santificació del dissabte del setè dia, ja que profetitza fins a la primavera del 2030, el " ***setè mil·lenni*** ", que inaugurarà la segona vinguda de Jesucrist.

La Llei de Moisès fa referència al temps del descobriment de Déu pels homes i al temps en què Déu ens fa descobrir l'home i els seus pecats. Perquè tot el temps que cobreixen els cinc llibres atribuïts a l'escriptura de Moisès és un temps d'aprenentatge, un moment excepcional, durant el qual Déu va venir a viure entre els homes, en tota la seva naturalesa divina. El contacte directe entre el Déu perfectament sant i els éssers humans pecadors només podia tenir com a conseqüències el millor i el pitjor: una gran felicitat per als elegits i la mort per als rebels. I aquesta és la lliçó que hem d'aprendre d'aquesta experiència. La història de Moisès acaba amb la seva mort, quan, als 120 anys, tanca el tercer cicle de 40 anys de la seva vida terrenal. Desapareix així, al final dels 40 anys de vida al desert de l'Israel de Déu. I és amb Josuè que la continuació d'aquesta història del

poble escollit es perllongarà entrant a Canaan segons la promesa feta a Abraham de donar aquesta terra a la seva posteritat. Per als jueus, les Sagrades Escripures consisteixen en "la llei de Moisès" i "els profetes", com indica en hebreu l'expressió "thora we nabiym". Déu encara viurà entre el seu poble durant l'experiència dels Jutges, però Israel ja no està aïllat, com ho estava durant els 40 anys al desert. A més, superat per la influència nociva de les nacions veïnes, torna a caure sistemàticament en el pecat. Déu el lliura llavors als filisteus, fins que aixeca un "jutge" que lidera el seu alliberament. Aquest nom "jutge" recorda als humans que Déu és el seu "jutge suprem", que jutja les seves obres i castiga els seus pecats. Però aquest mateix "jutge" diví organitza l'alliberament del poble que li pertany. Aquest missatge trobarà tot el seu significat en la salvació portada per Jesucrist i en l'alliberament dels seus últims adventistes escollits, el dia de la seva segona vinguda. Les experiències d'Israel es multipliquen i "els llibres dels Reis i les Cròniques" testimonien les faltes renovades contínuament pels monarques que es succeeixen en els dos campaments de l'Israel dividit de Déu. I al llarg dels seus regnats, Déu només parla als seus reis a través dels seus profetes, que per tant segueixen sent l'únic canal a través del qual es transmet la veritat i la voluntat del Déu Creador. A l'era cristiana, aquest principi va ser oblidat, però Déu no va canviar la seva manera de fer les coses. I el vincle de comunicació va seguir sent el dels seus profetes. Però va caldre esperar el despertar de la Reforma que amb Peter Waldo va començar l'any 1170 i després d'ell, al ^{segle XVI}, l'acció oficial duta a terme pel monjo Martí Luter, perquè es fes sentir la veu del Déu de la veritat. Aleshores, no va ser fins al 1816, a través del granger americà William Miller, que Déu va llançar les seves proves de fe adventistes per als anys 1843 i 1844. L'adventisme del setè dia, beneït espiritualment i profèticament el 1873, va prendre l'aspecte de l'Israel del desert, connectant-se a Déu a través del canal que va establir en la Sra. Ellen G. White, a qui va utilitzar com a intermediaria per dirigir els temes d'estudi dels primers adventistes. Ella només transmetia ordres i judicis divins i només reclamava el títol de "missatgera de Déu en Jesucrist". La seva obra colossal es basa en multitud de visions rebudes de Déu en les quals li va permetre descobrir els detalls dels esdeveniments aconseguits durant la vida terrenal del passat. Però, com que no vivia en els darrers dies del temps terrenal, va profetitzar sobre el futur sense poder explicar-lo. Per tant, va animar els adventistes a estudiar les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. Però, com que Déu va escollir el moment de la resposta, no va ser fins al 1980 que, cridat per visió per Déu per a aquest ministeri, vaig entrar al seu servei per rebre i presentar els seus últims missatges profètics.

La Bíblia ens dóna, a través de les seves profecies, els missatges divins més importants, i els de Daniel i l'Apocalipsi ens permeten construir les dates de dues cadenes profètiques amb característiques oposades. La cadena de la "**justícia eterna**" ofereix les dates: 458, 26, 30, 34, 1843-1844 i 1993-1994. I la cadena del "**pecat**" presenta les dates 538, 1798, 1828 i 1873. I l'última expectativa de l'adventista dissident es basa en les dates 30 i 2030. Les dates de totes aquestes tres cadenes s'obtenen dels detalls que dóna la Bíblia, i les de les dues primeres cadenes són en formes numèriques, és a dir, fixades per Déu per dur a terme càlculs aritmètics simples. La tercera cadena no té una data fixa que marqui el seu

inici, i es basa completament en la fe i l'evidència que Déu, efectivament, ha donat al seu projecte selectiu dels seus elegits un temps total de 6000 anys profetitzat pels primers sis dies de la seva creació terrenal.

L'any – **458** , segons Dan. 9:25 i Esdres 7:7, la benedicció de Déu torna al seu Israel, amb l'alliberament del seu poble, que treu de Babilònia per recuperar la seva terra nacional.

Al capítol 26, segons Dan. 9:27, Jesús entra al ministeri, al capítol 30, estableix amb la seva mort la "**justícia eterna** ", al capítol 34, finalitza la gràcia nacional de l'Israel hebreu.

El 1843 i el 1844, segons Dan. 8:14, Déu va seleccionar els primers adventistes.

El 1993 i el 1994, segons Daniel 8:14 i Apocalipsi 9:5 i 10, Déu va seleccionar els darrers adventistes del setè dia.

L'any **538** , segons Dan. 7:25 i Ap. 12:6 i 14, el papisme catòlic romà estableix l'abominació religiosa cristiana i retira a Jesucrist el seu paper exclusiu com a intercessor celestial "**perpetu** " citat a Dan. 8:12; el 1798, els "**1260 dies** " del seu regnat intolerant, recolzat per la monarquia terrenal, cessen.

El 1828, segons Dan. 12:11, Déu va iniciar el renaixement adventista entre el cristianisme, hereu del "**pecat** " romà . Els anys de "**1290 dies** " citats estaven acabant.

El 1873, segons Dan. 12:12, Déu va llançar oficialment el missatge universal de l'Adventisme del Setè Dia, que seria "**vomit** " el 1994. Els "**1335 dies** " citats estaven arribant a la seva fi. El destí tràgic d'aquest Adventisme institucional justifica el seu vincle amb la cadena del "**pecat** "; això va ser confirmat oficialment el 1995 per la seva aliança amb la Federació Protestant, profèticament condemnada per Déu des del 1843.

Curiosament, per definir la unitat del dia en les seves dades numèriques, Déu va utilitzar la forma singular, que representa un dia de 24 hores compost per "**una nit i un dia** " de llum solar. Aquest és també el principi adoptat a Europa per a la moneda euro, la forma de la qual roman invariablement singular, independentment de la quantitat esmentada.

Així, trencant amb el sistema de les dues cadenes anteriors, l'Esperit ha optat per basar la revelació del veritable temps fixat per al seu gloriós retorn en Jesucrist en una expressió de fe posada en tot el temps de la seva manifestació terrenal universal que ha de durar 6000 anys i acabar amb el retorn de Crist. Aquest darrer missatge és la recompensa que ofereix als seus escollits, a qui beneeix per l'amor que donen a tota la seva veritat bíblica "**la llei de Moisès i els profetes** ", i "**els Evangelis i les epístoles** " de la nova aliança, així com **les "profecies" complementàries** d'aquestes dues aliances. Sense aquest interès, no m'hauria portat el seu sant Sàbat anunciant la resta del seu setè mil·lenni celestial que començarà a la primavera del 2030 amb la segona vinguda de Jesucrist. Per a la seva primera vinguda, va venir a salvar els seus escollits dels seus pecats, i per a la seva segona vinguda, vindrà a salvar els seus escollits de la mà dels pecadors que els matarien. Això és el que situa aquestes dues vingudes sota l'"**any de favor** " i el "**dia de venjança** " profetitzats a Isaïes 61:2.

Les trampes de l'existència

No tots ens beneficiem de condicions favorables per creure en Déu. Segons els nostres orígens, estem influenciats per l'entorn en què naixem i descobrim la vida. Però aquest criteri no és definitiu perquè, en realitat, a mesura que creixem i ens convertim en adolescents, i després en adults, la nostra necessitat espiritual personal es fa sentir quan esdevé realment necessària, i això pot començar molt aviat després del naixement. Recordo que sempre vaig creure en l'existència del Déu del qual parlava la meva família, i per tant puc testificar haver nascut amb fe. Explicar la vida d'una altra manera sempre m'ha estat impossible, i les teories evolutives dels científics mai han tingut cap efecte en mi.

Puc entendre que, havent nascut a l'Índia o a la Xina, una criatura humana pugui començar la vida heretant la religió de la seva família, però si aquesta ànima recent nascuda té dins seu l'estàndard de la vida eterna, tard o d'hora, serà cridada i desafiada per l'Esperit del veritable Déu Creador que alimenta i inspira els nostres pensaments i que ell mateix té accés als pensaments i les ments de totes les seves criatures celestials i terrenals. Segons aquesta bella imatge, Déu busca els bons bolets i els recull per al seu propi plaer, però deixa els bolets verinosos, tòxics i mortals a terra. I cap poder és prou gran per impedir-li recollir allò que és legítimament i poderosament seu. La ignorància només dura un temps a la ment de l'escollit a qui estima i vol salvar. El seu Esperit pot arrabassar un ésser humà d'un context desfavorable. Enmig de la foscor col·lectiva més profunda, Déu deixa que la seva llum entri individualment, dins dels seus escollits. Aquest principi és molt proper, en els seus efectes, al de la doctrina de la predestinació, que només conté un error, però que és tota la veritat: els qui el presenten no tenen en compte la lliure elecció que Déu dona a totes les seves criatures. Aleshores, segons la nostra elecció individual que Déu coneix abans del nostre naixement, tot passa com si estiguéssim predestinats, alguns, els elegits, per a la vida eterna, altres, els caiguts, per a la mort i l'aniquilació definitiva, i per tant, en conseqüència, igualment eterns. Qualsevol altra explicació fa que Déu sembli injust, i això és impossible, perquè és impossible que actuï injustament. És per això que, abans de llançar idees que concerneixen el nostre Déu creador, els éssers humans farien bé de reflexionar profundament sobre les conseqüències que les seves teories i doctrines religioses tindran sobre Déu, primer, i sobre ells mateixos i els qui les escolten, segon.

Al principi, sense altres mitjans, l'ensenyament religiós cristià i la seva difusió entre les nacions es basaven exclusivament en la tasca dels missioners, i Jesús va donar exemple enviant els seus apòstols i deixebles de dos en dos, per portar, a les llars que els obrien les portes, la bona nova de la salvació anunciada pel Messies esperat, és a dir, l'Evangeli etern, perfecte en tota la seva veritat. Però van seguir temps de foscor i van pervertir l'ensenyament d'aquest Evangeli. El catolicisme romà només presentava el pecat en el seu aspecte sexual carnal, i justificava el "**pecat**" testimoniats contra la veritat divina ensenyada a la Santa Bíblia. Com a resultat, les vides dels missioners infidels ja no es beneficiaven de

la protecció de Déu. I sovint aquests missioners morien, havent estat assassinats per aquells que volien convertir a la seva religió, per no haver pogut convertir-los a la que Déu aprova i beneeix. Perquè heu d'adonar-vos de com de dolorosament suporta la distorsió de la seva veritat el Déu de la veritat perfecta i absoluta. Entre ell i nosaltres, les seves criatures, una enorme diferència fa que tots ensopeguem, més o menys, en diverses àrees, però Déu mai ensopega, roman per naturalesa just i perfecte en veritat, en bondat i en justícia. I això ho podem entendre veient com, el simple fet, per a nosaltres, de distorsionar inconscientment el seu pla salvador profetitzat per la roca d'Horeb, va valer a Moisès la seva prohibició d'entrar a la terra de Canaan. Va haver de, segons l'ordre de Déu per primera vegada, "*colpejar*" la roca perquè donés aigua, però la segona vegada, només va haver de "*parlar*" a la roca per obtenir la seva aigua, i en la ira que el seu poble rebel havia despertat en ell, va colpejar la roca d'Horeb per segona vegada, distorsionant així inconscientment el pla salvador de Déu en què Crist Salvador havia de ser colpejat només una vegada per salvar els seus estimats elegits. En compliment d'aquesta acció ordenada per Déu, l'any 30, la vigília de la Pasqua jueva, dimecres 3 d'abril, Jesucrist va expirar a les 3 de la tarda. a la seva creu erigida al peu del Gòlgota, l'aspecte visual del qual de crani humà el converteix en un lloc de mort i tortura. I un cop mort, el seu costat, traspasat per la llança del soldat romà, va alliberar "*sang i aigua*", com confirma Joan 19:34: "*Però un dels soldats li va traspasar el costat amb una llança, i a l'instant en va sortir sang i aigua*". I Joan afegeix després d'això: "*El qui ho va veure ha donat testimoni, i el seu testimoni és veritable; i ell sap que diu la veritat, perquè també vosaltres cregueu*". Joan era realment al peu de la creu quan aquestes coses es van complir davant dels seus ulls. I aquest detall sobre "*la sang i l'aigua*" és de gran importància perquè confirma la realització del pla salvador diví i ens presenta "*la sang*" vessada per establir la "nova aliança" i "l'aigua de la vida eterna" que ofereix la perfecta "justícia" de la víctima sacrificada. Així colpejada "*una vegada*" i crucificada, la "*roca*" anomenada Jesucrist, "*va lliurar la seva aigua*" que dóna vida eterna als seus únics elegits que ell mateix va escollir.

Entre 1816 i 1844, els judicis adventistes encara es basaven en la difusió oral i escrita de missatges que anunciaven el retorn de Jesucrist. I fins i tot després de 1873, el missatge adventista del setè dia es va estendre per tota la terra, sempre que va ser possible, mitjançant missioners enviats. En la nostra era actual, l'intercanvi col·lectiu del sistema "internet" permet que els missatges estiguin disponibles per a qualsevol persona amb accés a Internet, a tot arreu de la terra on aquesta xarxa estigui instal·lada i utilitzada. A més, en la inundació d'informació útil, inútil, nociva o desastrosa, els meus missatges profètics també són presents i es posen a disposició del gran Déu Creador, que els pot utilitzar com a "*font d'aigua i llum*" capaç d'il·luminar i respondre a la set de comprensió del seu poble escollit escampat per tota la terra. Aquest mètode de difusió de la llum divina compleix perfectament el criteri bíblic que presenta Déu en Crist com "*el bon pastor que busca les seves ovelles perdudes*". I qui millor que ell sap on és? És una sort per a nosaltres, les seves criatures, que fos ell qui va prendre la iniciativa en aquesta cerca, en cas contrari el nombre d'escollits, ja molt petit, seria encara més petit.

El primer parany de l'existència, doncs, es basa en les condicions desfavorables del nostre naixement i **la influència nociva del nostre entorn humà**. Però altres trampes ens esperen i ens acechen durant la nostra evolució humana. A mesura que creixem, els éssers humans descobreixen i experimenten moltes coses noves que construeixen la seva personalitat. El canvi en la vida humana expulsada del Jardí de l'Edèn va ser enorme. Comparem aquests dos tipus d'existència. Originalment, Adam va descobrir la vida en Déu, primer, després Déu el va introduir al seu entorn fet de coses meravelloses i eternes. Aquest entorn és secundari a ell i Déu li dóna activitats l'únic propòsit de les quals és complir la seva vida. Però després del pecat, tot s'inverteix. Déu ja no és visible, s'amaga, i l'home descobreix al seu voltant un entorn que s'ha tornat hostil. Abans del pecat, consumit per plaer, el seu mateix aliment ha de ser, després, obtingut mitjançant el treball esgotador de cultivar la terra. Aleshores descobreix que la seva vida es basa en l'explotació dels seus cinc sentits, tots els quals es convertiran en trampes per a la seva existència a un cert nivell d'elevació. Però en el sofriment que experimenta, l'home encara troba una raó per buscar Déu, que roman amagat però mai no està lluny de les seves criatures, esperant que el cridin. Així, en tota la seva ignorància de les veritats bíbliques, la vida dels pobres, dels treballadors de la terra, dels camperols, era particularment dura. Perquè el seu aliment depenia del clima, dels insectes útils i nocius i de la qualitat de la terra llaurada, i instintivament posaven la seva esperança en Déu, com ho representa tan meravellosament la pintura de l'Àngelus. Presenta una parella agenollada a terra a l'hora en què les campanes de l'Àngelus marquen el final del seu dia difícil. Aquesta època ha desaparegut completament. Avui, el treballador de la terra utilitza el seu tractor mecànic dia i nit si ho considera necessari. Ja no escolta les campanes que fan soroll i el molesten, i els seus pensaments ja no es dirigeixen a Déu i a la seva prodigalitat. Ha après a confiar només en ell mateix i en la seva perspicàcia, seguint les previsions meteorològiques fetes pels científics de l'època. Déu ja no li interessa, perquè la ciència, i el seu coneixement, li presenta totes les respostes necessàries a les seves necessitats. La vida eterna ja no és el tema de la seva reflexió. Els seus pensaments es dirigeixen únicament a les seves condicions de vida terrenals, que desitja millorar constantment. I aquí, de nou, la ciència i els seus invents anticipen les seves demandes. A més, podem entendre que la situació de l'home modern, camperol o habitant de la ciutat, mai no ha estat tan separada del recurs adreçat al Déu Creador. I Jesús havia profetitzat sobre aquest "*temps de la fi*" del qual coneixia totes les característiques, advertint els seus elegits en aquests termes a Mateu 24:24: "*Perquè sorgiran falsos Cristos i falsos profetes. Faran grans **senyals i meravelles**, per tal d'enganyar, si fos possible, fins i tot els elegits*". Però fins i tot en aquest versicle, Jesús només parla de "**senyals i meravelles**" religiosos espirituals, perquè el desenvolupament tècnic del "*temps de la fi*" no va ser profetitzat per Déu. Cap text al·ludeix a aquest ús extraordinari de la matèria i la intel·ligència humana. El primer a sorprendre's per les seves produccions és l'home mateix. Aquest desenvolupament del coneixement tecnològic és progressiu i sembla no tenir límits. Tanmateix, Déu dóna a la humanitat signes que anuncien la vinguda de la seva fi i la desaparició total de la seva presència a la terra. Però finalment, en les seves mentides, a Gènesi 3:5, la

malvada " *serp* " havia dit a Eva una veritat confirmada a la nostra era final: "***Però Déu sap que el dia que en mengeu, se us obriran els ulls i sereu com déus, coneixent el bé i el mal***". Les gestes tècniques aconseguides han portat els humans a prendre's per déus que ja no necessiten el veritable Déu. Però el que el diable no havia dit a Eva és el significat que Déu dóna al verb "conèixer", que significa per a ell "experimentar" el mal concretament, és a dir, consumir "***el pecat, la paga del qual havia de ser la mort***"; cosa que confirma Rm. 6:23. I a Gènesi 2:17, l'advertència de Déu havia estat molt clara i precisa: "***però no menjareu de l'arbre del coneixement del bé i del mal, perquè el dia que en mengeu, segurament morireu***". Aquesta va ser, doncs, la primera trampa en què van caure els éssers humans, fent mortals, col·lectivament, l'home, la dona i els seus descendents humans. Quina va ser la causa d'aquesta primera caiguda? Gènesi 3:6 ens diu: "*La dona va veure que l'arbre era bo per menjar i agradable als ulls, i que era desitjable per fer savi; va prendre del seu fruit i en va menjar. També en va donar al seu marit, que era amb ella, i ell va menjar*". "***Bo per menjar, agradable als ulls i desitjable per fer savi***", és a dir, suficient per satisfer dos sentits humans, el gust i la vista, i augmentar la intel·ligència, és a dir, tres temes que concerneixen la "***cobdícia***" que Déu condemna en el desè dels seus Deu Manaments suprems, segons Èxode 20:17: "***No cobejaràs la casa del teu proïsme; no cobejaràs la dona del teu proïsme, ni el seu servent, ni la seva serventa, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res del que pertany al teu proïsme***".

Però ja noto, en la forma que conserva Eva del record que té de la prohibició de Déu, una mena d'afebliment que expressa el seu dubte, ja que diu a la serp: "*Però pel que fa al fruit de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit: No en mengeu ni el toqueu, no sigui que moriu*". Mentre que Déu realment va dir: "***però de l'arbre del coneixement del bé i del mal, no en mengeu, perquè el dia que en mengeu, morireu***". L'expressió "***no sigui que moriu***" debilita la certesa del manament de Déu "***morireu***". Fins i tot abans de consumir el fruit prohibit, Eva va caure en el parany de la seva pròpia naturalesa i de l'opinió personal que s'havia format sobre el manament donat per Déu. I aquesta és una falta que cometen tots els humans incrèduls després d'ella, que subestimen el valor de les paraules pronunciades o inspirades per Déu. L'ésser humà superficial, home o dona, aplica els seus propis estàndards, comportaments i reaccions a Déu. Sent ell mateix inestable en les seves decisions, pren la seva naturalesa com a model que pot aplicar al seu proïsme, i mentre aquest proïsme sigui humà, no s'equivoca o té poques possibilitats d'equivocar-se. Però, quan aquest proïsme és Déu, les coses passen de manera diferent perquè Déu no canvia, no varia i no experimenta cap inestabilitat conductual. L'ésser humà incrèdul s'enganya llavors a si mateix a través de les seves pròpies conviccions personals. Des de la infància, escoltant els contes de fades que li expliquen els seus pares ximpls, el nen aprèn la mentida basada en la recerca del meravellós, del fabulós, que fa somiar. Però mentre la seva ment es construeix sobre somnis irrealitzables, la seva vida s'adapta a la pràctica de la mentida que mata la creença en la veritat proposada i presentada per Déu. Idealment, un nen només hauria de sentir que se li diu allò que és cert, demostrat i provat. Però aquest ideal s'ha tornat impossible d'aconseguir a causa del pecat i del domini del diable, que actua i inspira amb els seus dimonis els

esperits humans maleïts per Déu. La veritable fe es distingeix, doncs, de la falsa fe per la capacitat de prendre literalment les paraules pronunciades per Déu, perquè l'elecció de les seves paraules i verbs està calculada, ponderada i mesurada. Errar en aquest sentit condueix l'ànima humana a la mort eterna. I la "**segona mort**" colpejarà tots els incrèduls que s'han enganyat a si mateixos i s'han condemnat a patir aquest càstig final, havent reclamat la seva pertinença a Déu en Jesucrist, sense respondre a les seves exigències divines de santedat.

Cadascun dels nostres cinc sentits pot, si s'abusa d'ells, ser causa de pèrdua de la salvació. Comencem pel sentit de l'oïda, que pot separar l'ànima humana de Déu permanentment i en això precedeix els sentits de la vista, el gust i la gana, com ho testifica l'experiència concreta d'Eva.

El primer parany que li preparen a Eva es basa en el seu sentit de l'oïda. Perquè el drama que la colpejarà comença amb la conversa en què, a través de la serp, el diable la provoca. El perill sorgeix en el suggeriment que prové de l'altre, de la seva contrapart ocasional. Fins a aquest moment, Eva s'ha adherit a la prohibició de Déu i no se n'afecta. Però la serp li parla i, lògicament, provoca el seu estupefacció perquè cap altre animal creat per Déu posseeix la capacitat de parlar com un ésser humà. No ha estat preparada per afrontar aquesta experiència auditiva i visual i no pot entendre que la serp, aquest animal de la creació terrenal de Déu, pugui ser utilitzat i manipulat pel diable, l'àngel rebel, el dimoni celestial. Les paraules tranquil·litzadores pronunciades per la serp tranquil·litzen Eva. A més, menja el fruit prohibit i no està morta, per la qual cosa les seves explicacions semblen raonades i raonables. És el mateix, el 2023 i sempre, en els intercanvis humans religiosos o seculars. En la nostra apreciació d'un tema discutit, els nostres cinc sentits s'activen i determinen el nostre judici. L'oponent sembla sincer i els seus arguments força convinents; Això és encara més cert si la seva opinió és en la mateixa direcció que la nostra. I si aquest és el cas, el testimoni dels sentits, que contradiuen aquesta opinió, esdevé impotent i incapaç de convèncer-nos i d'impedir-nos caure en el parany que ens han parat. Perquè en una situació així, el perill no només és fora de nosaltres mateixos en el nostre oposat, sinó dins nostre i en el nostre desig d'afavorir la nostra elecció personal. I contra nosaltres mateixos, no podem fer res, perquè ens convertim en el nostre propi adversari i enemic. Això és el que fa que la lluita mental i moral humana sigui tan difícil; oposar-se a l'altre no és res, comparat amb la lluita que hem de lliurar contra nosaltres mateixos. Eva hauria pogut resistir la serp, però no va poder resistir la seva pròpia luxúria, que actuava al nivell dels seus cinc sentits humans. I després d'ella, la seva experiència es va convertir en nostra, individualment, des d'Adam fins a l'últim home o dona nascut a la terra. La nostra oïda no només capta paraules seductores i enganyoses; també és sensible als sons musicals. I també en aquest àmbit, l'excés apassionat esdevé idòlatra i causa de la perdició eterna. La gent s'apassiona per escoltar la música dels grans compositors clàssics, el jazz que va venir després, el rock 'n' roll, que el va seguir, i avui dia el rap, que no aprecio gens pel seu aspecte general, perquè la música no sembla ser més que un pretext per vomitar, sobre una base rítmica, inundacions de paraules que expressen l'odi que se sent per la societat blanca occidental. Aquest estil rebel va aparèixer a la comunitat negra, a l'Amèrica blanca racista. Una antiga dita, aparentment

oblidada, deia: "la música calma la bèstia salvatge"; aquest no és clarament el cas del rap. La música clàssica ha estat tant la causa de la perdició dels seus fidels com el rap dels darrers temps. Aquí també, la societat catòlica del rei Francesc I^{va} organitzar balls i festivals on la música i l'òpera van tenir un paper important entre unes quantes massacres de protestants rebels. La música va servir de pretext per donar una aparença civilitzada a una societat salvatge i assassina, i aquí, de nou, el 2023, res ha canviat, en presència del president, el rei, el prefecte, l'alcalde, el cardenal o el bisbe local, concerts, balls i festes reuneixen la bella gent per festejar i alegrar-se de la seva riquesa i privilegis.

Passem ara al sentit de la vista. Fins i tot abans de descobrir el gust del fruit, Eva el veu, el contempla, l'admira i el cobeja. L'anomena " *agradable a la vista* ". L'any 2023, quantes coses " *agradables a la vista* " sedueixen els ulls humans, subjugant-los i destruint-los? Multituds que afecten tots els dominis imaginables i esclavitzen els éssers humans conquerits per la passió per aquests temes. Alguns col·leccionaran diversos tipus d'objectes i dedicaran la seva existència a posseir-ne cada cop més. La seva vida es limita a això. Només es valoren als seus propis ulls per l'èxit d'aquesta possessió, que, en veritat, roman realment inútil i nociva. No puc enumerar els tipus d'objectes que condueixen a la idolatria de la cobdícia, tan nombrosos i diversos són. Perquè, de fet, qualsevol cosa pot convertir-se en causa de perdició per la seva excessiva influència sobre la naturalesa humana. La passió pels cotxes, les motocicletes, els avions, els vaixells, les pintures d'artistes famosos o no tan famosos, i qualsevol objecte visual esdevé excessivament causa de perdició. I en el seu llenguatge, l'home mateix expressa la seva situació espiritual, quan diu "M'encanta això, m'encanta allò" o "M'apassiona això o allò", perquè només Déu mereix l'adoració i la nostra passió, perquè és el Creador de totes les coses i de tota la vida. Així doncs, presteu atenció a les expressions que fan servir els homes, perquè desemmascaren la seva veritable naturalesa.

Continuem amb el sentit del gust, la gana i l'olfacte que participa en l'apreciació del gust. La Bíblia dona com a exemple sobre aquest tema Fil. 3:19 on Pau declara sobre els enemics de la veritat cristiana: " *El seu final serà la destrucció; el seu déu és el seu ventre* , es gloriï en allò que els fa vergonyosos, només es preocupen per les coses terrenals ". El 2023, això continua sent així; res ha canviat, excepte els objectes de desig. A Titus 1:12, Pau torna a dir a Titus sobre els cretencs: " *Un d'ells, el seu propi profeta, va dir: Els cretencs sempre són mentiders, bèsties malvades, ventres mandrosos* ". El plaer del gust pot envair l'home fins al punt de separar-lo definitivament de Déu. L'art de la taula, tan preuat i apreciat a les nostres societats civilitzades, fa dels grans cuiners ídols que viuen només per la seva activitat professional. Viuen i moren sense esperança de vida eterna i així passen per la vida, com l'animal més vil, més comú. El vi i el menjar s'oloren pel nas abans d'emetre el seu gust entrant en contacte amb les papil·les gustatives de la llengua i el paladar. Els especialistes es formen quan la sensibilitat d'aquests tres sentits està molt desenvolupada. Aleshores tenen la capacitat d'identificar el nom i l'any del vi tastat, i en aquest nivell de passió i inversió de l'ésser, ja no hi ha lloc per al Senyor, salvador dels escollits. Viuen

només per explotar el seu do extraordinari. Així es converteixen en el seu propi ídol i no necessiten Déu.

Però els casos esmentats fins ara no són exhaustius, perquè la idolatria afecta homes i dones en tots els àmbits i nivells de la societat humana. Cadascun de nosaltres pot centrar la seva atenció, els seus pensaments i la seva passió en un tema que esdevé causa d'idolatria, perquè absorbeix i mobilitza tot el pensament humà, sense deixar espai per al tema espiritual que recorda les veritables prioritats i necessitats de l'ànima humana.

L'hàbit d'enfrontar-se a la mort ha destruït, per a l'home, el seu missatge acusador de pecat. La mort és acceptada com una normalitat transmesa en la humanitat, i l'oferta divina de la vida eterna només interessa per a aquells que la volen creure. L'acceptació i la resignació constitueixen, doncs, dues trampes de l'existència per a tota la humanitat. Perquè aquestes coses fomenten l'adhesió a l'esperit de la tradició que els escollits han de qüestionar i renunciar a seguir, per tal de seguir Jesucrist en el seu camí de salvació, allà on siguin i es trobin, arreu de la terra.

Ara em dirigeixo a la trampa de la seducció religiosa i prenc com a suport aquesta cita bíblica de Mt. 7:15: "**Guardeu-vos dels falsos profetes que vénen a vosaltres amb pell d'ovelles, però per dins són llops rapaços**". Aquest avís donat per Jesús il·lumina el significat dels fets aconseguits durant tota l'era cristiana, marcada principalment pel regnat papal catòlic romà intolerant, entre el 538 i el 1798, però també després, des del 1843, pel desenvolupament universal de les diverses formes de protestantisme. Els "**llops rapaços**" ja no són només catòlics, perquè també ho són, des del 1843, d'obediència protestant, i avançant en el temps, des del 1994, també ho són d'obediència adventista. És aquest versicle de Mt. 7:15 el que porta Déu a designar, amb l'expressió "**fals profeta**", en el seu Apocalipsi, la religió protestant que ha romàs fidel des del 1843 al repòs dominical establert des del 321 per la Roma imperial i des del 538 per la Roma papal catòlica.

Aleshores, quin és el secret de l'eficàcia d'aquests "**falsos profetes que ensenyen mentides**" segons Isaïes 9:14: "(*L'ancià i el magistrat són el cap, i el profeta que ensenya mentides és la cua* .)" Aquesta col·locació entre parèntesis d'aquest versicle li dóna l'aspecte d'una revelació clau molt important que Déu utilitzarà en el seu Apocalipsi, subtilment, per revelar només als seus escollits les acusacions presentades contra aquests "**falsos profetes que ensenyen mentides**". **realment la mentida religiós**". L'engany comença amb les falses afirmacions de la Roma catòlica papal, però després que el decret de Dan. 8:14 entrés en vigor, la mentida també es va convertir en un signe d'activitat religiosa protestant. I aquesta acusació divina converteix aquests "**falsos profetes**" en veritables servents del diable, que és "*el pare de les mentides*" segons Joan 8:44: "*Vosaltres sou del vostre pare, el diable, i voleu fer els desitjos del vostre pare. Ell va ser un assassí des del principi i no roman en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan diu una mentida, parla del seu propi, perquè és un mentider i el pare d'ella*".

En què consisteixen aquestes mentides catòliques i protestants? Consisteixen a fer creure a les seves víctimes seduïdes i enganyades que podran entrar a la vida eterna que ofereix Jesucrist, quan això no serà el cas. Això és

degut a que la seva preparació per als estàndards de la vida celestial no s'haurà dut a terme. Com a resultat, la porta de la gràcia es tancarà i se'ls negarà l'entrada al cel. La necessitat d'una preparació especial es confirma en aquest versicle d'Apocalipsi 19:7-8: "***Alegrem-nos i celebrem-ho, i donem-li glòria, perquè han arribat les noces de l'Anyell, i la seva esposa s'ha preparat***". i a ella li va ser concedit de vestir-se de lli fi, net i blanc. ***Perquè el lli fi és la justícia dels sants***. La justícia dels sants ja no és només la de la justícia personal de Crist que els ha estat imputada per la gràcia divina. Aquestes justícies són practicades pels veritables elegits, la naturalesa pecaminosa dels quals ha estat canviada i substituïda per la pràctica de l'obediència perfecta a la voluntat divina; que resulta de la seva autèntica santificació divina. Concretament, en tota la seva existència, han renunciat a pecar contra Déu i s'han sotmès plenament a la seva voluntat divina, respectant les seves ordenances i manaments. I és aquesta exigència de Déu la que les trapes de l'existència volen i poden frustrar i deixar insatisfeta. Davant de les múltiples trapes de l'existència, els elegits salven les seves ànimes compromentent-se amb el camí estret de l'obediència a la veritat de Déu revelada i complerta en Jesucrist.

Un altre parany de l'existència amenaçava la humanitat col·lectivament. És l'amor a la llibertat. Perquè la llibertat donada per Déu a totes les seves criatures planteja més problemes que no resol. En un país com França, on els líders volen donar a cada individu tanta llibertat com sigui possible, finalment sorgeix un problema. En nom d'aquesta llibertat, coexisteixen en un mateix país opcions individuals incompatibles. I en la situació en què es troba França des del final de la colonització, l'establiment de l'Islam al país ha provocat aixecaments esporàdics de joves musulmans que no són capaços d'integrar-se en el model secular occidental amb una base cristiana. Sense voler reprimir severament els nous actes de rebel·lió, els líders fan els ulls grossos i suporten els fets sense poder resoldre'ls per por de provocar una reacció massiva molt més perillosa. La situació es deteriora així cada cop més any rere any. I per a un poble republicà, no és fàcil reconèixer que la seva esperança d'una vida pacífica només era un miratge utòpic. De fet, és clar que la llibertat total per a tothom seguirà sent un mite irrealitzable. I el preu a pagar per aquest descobriment serà terrible; Per això Déu ha fixat l'hora del càstig per al "***temps de la fi***" que posarà fi al "***temps de les nacions***" del món occidental lliure i independent.

França, en els darrers temps, està patint les conseqüències de la seva naturalesa laica. Com a resultat, mai no s'ha adonat del perill que representava la religió. Creia que els seus valors republicans havien resolt el problema i, en part, per als seus ciutadans naturals, l'enfocament va tenir un èxit parcial. Però, des del 1962, el final de la colonització del sòl algerià ha portat a l'acollida dels seus col·laboradors "harki" i, per tant, ha iniciat l'establiment de l'Islam en sòl francès. Amb aquesta immigració contínuament prolongada, el nombre de musulmans finalment ha arribat a un nivell crític. Perquè l'hostilitat oberta dels grups islamistes estrangers i locals augmenta l'odi entre els francesos blancs d'origen i els musulmans benvinguts. El laïcisme, per tant, també haurà estat una trampa per a aquest país, com ho serà per a tots els països d'origen cristià amb una alta immigració musulmana.

És en la seva aplicació religiosa que les falses aparences porten les seves conseqüències més greus. I aquí trobem la debilitat de la vista en la seva aplicació religiosa. Déu, en totes les seves revelacions formulades en llenguatge clar o en imatges codificades, dóna una enorme importància a aquest engany que es basa en l'aparença exterior de les coses. I hem de comprendre que ell és l'únic que pot veure l'interior d'una ànima o d'una organització religiosa. Perquè tots els éssers humans tenen, només amb la seva vista, una barrera infranquejable, un mur que limita la seva anàlisi de les coses. Les paraules, els somriures, les bones accions i les bones obres de caritat poden emmascarar pensaments completament foscos. I només en Déu trobem aquesta capacitat de veure la vida en tota la seva dimensió oculta o visible, per a les seves criatures celestials i encara més, als ulls de les seves criatures humanes terrenals. És llavors que podem apreciar amb raó al més alt nivell el fet de beneficiar-nos de la seva revelació profètica. Perquè ell desemmascaraix totes les falses religions que sedueixen i enganyen els seus membres, els seus seguidors, però també la resta de la humanitat que els respecta, ignorant la responsabilitat que tenen respecte a les malediccions divines que colpegen els habitants de tota la terra.

A Lluc 11:39-40, Jesús va denunciar la hipocresia dels fariseus del seu temps, dient: " *Però el Senyor li va dir: 'Vosaltres, fariseus, netegeu la part de fora de la copa i del plat, però per dins esteu plens d'extorsió i de maldat . Ximplets! No va fer també el qui va fer la part de fora? '* " Davant d'aquesta lògica, l'home només pot romandre en silenci, i aquells a qui Déu desafia amb aquesta reflexió només poden sentir-se molt incòmodes i experimentar una sensació de nuesa i transparència, com a mínim, vergonyosa. Escrivint a terra els noms dels pecats comesos pels que es presenten davant seu per acusar la dona adúltera per posar-lo a prova, Jesús va tornar a testificar la seva divinitat i la seva capacitat de llegir el secret de les seves vides. I de nou, confosos i avergonyits, tots es van retirar en silenci. És per això que, en les seves revelacions profètiques, Jesús utilitza símbols que construeixen en imatge el retrat robot de l'entitat objectiu del judici diví. I aquest retrat robot revela l'aspecte ocult que l'home normal ignora o pot ignorar. Igual que per al poble jueu, el clergat religiós es donava una aparença sumptuosa, amb roba bonica i ornaments prestigiosos però enganyosos, a l'era cristiana, el sistema religiós papal del catolicisme romà ha enganyat durant molt de temps, i encara enganya, els humans superficials o seculars. Les televisions no deixen de retransmetre les grans i pomposes cerimònies organitzades per aquest catolicisme romà. I com en l'època dels jueus, els prelats, els cardenals i els bisbes es vesteixen amb vestits escarlata i porpra que, en conjunt, donen a l'espectador una imatge gloriosa que sedueix i impressiona les multituds. La falsa religió pagana sempre ha seduït els seus seguidors pels seus aspectes seductors artificials. Déu utilitza el terme " **astut** " per descriure el règim papal de Roma a Dan. 8:23: " *I al final del seu domini, quan els pecadors siguin consumits, sorgirà un rei impudent i astut* ". En aquest versicle, Déu lliura dos missatges als seus elegits. El primer fa referència al seu judici personal del règim papal, que considera " **impudent** ". El segon s'adreça a nosaltres en particular, perquè Déu ens adverteix contra la seva aparença externa, que ell anomena " **astuta** ". En descobrir què ha fet el catolicisme papal amb el

text dels Deu Manaments de Déu, identifiquem el seu caràcter " **imput** " i " **arrogant** ", segons Dan. 7:8. Allò que és " **astut** " no té una consistència sòlida, i Déu ens ajuda a entendre com el règim papal és " **astut** ". Això és especificant a Dan. 8:24-25: " *El seu poder s'incrementarà, però no pel seu propi poder; causarà estralls increïbles, reeixirà en les seves empreses, destruirà els poderosos i el poble dels sants*". **A causa de la seva prosperitat i l'èxit de les seves astúcies, tindrà arrogància al seu cor** , destruirà molts que vivien en pau, i s'aixecarà contra el Príncep dels prínceps; però serà trencat, sense l'esforç de cap mà. Tot el seu " **èxit** " es basava només en " **l'èxit de les seves astúcies** ". Aquest terme " **astúcies** " relaciona la seva acció amb la seducció de la " **serp** " diabòlica del Gènesi 3, que Dan. 11:39 suggereix dient: " **És amb el déu estranger que actuarà contra els llocs fortificats** ; i omplirà d'honors els qui el reconeixen, els farà dominar sobre molts, els distribuirà terres com a recompensa". «Aquest « **déu estranger** » es pot identificar de manera diversa i complementària amb el diable revelat als romans per l'ensenyament religiós dels jueus, però també, com una al·lusió al nom de Crist que Roma usurpa adoptant una aparença religiosa cristiana. Apocalipsi 13:3 confirma aquesta connexió amb el diable, dient: « *La bèstia que vaig veure era semblant a un lleopard, i els seus peus eren com els d'un ós, i la seva boca com la boca d'un lleó. I el drac li va donar el seu poder, el seu tron i una gran autoritat* ». Per comprendre el missatge d'aquest versicle, hem de considerar la connexió que identifica « **el drac** » amb «el **diable** » a Apocalipsi 12:9: « *I el gran drac va ser llançat fora , aquella serp antiga, anomenada Diable i Satanàs , que enganya tot el món; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell*». «A la terra, el règim imperial sobre el qual governa també s'anomena, a Apocalipsi 12:3, « **el gran drac vermell** »: « *I un altre senyal va aparèixer al cel: i vet aquí un gran drac vermell , que tenia set caps i deu banyes, i als seus caps set corones* ». D'aquests missatges es desprèn que, a Apocalipsi 13:3, Déu revela i profetitza la successió de l'Imperi Romà i el règim papal que el succeeix sota la mateixa autoritat del diable: « **el drac** » de l'Imperi Romà « **dóna el seu tron i la seva autoritat** » al règim papal, en què Roma reprèn el seu antic poder imperial.

Perquè aquesta " **arganya** " reeixís i per dur a terme el pla de Déu, el diable va convèncer el primer rei dels francs, anomenat Clovis, de convertir-se al cristianisme, ja romà, fent-se batejar l'any 496 pel bisbe de Roma d'aquella època, que encara no portava el títol de "Papa". Però en aquell moment, Roma ja havia estat colpejada per la maledicció de Déu des de l'any 313. I des del 7 de març de 321, la resta del Sàbat del setè dia havia estat abandonada, substituïda per la resta del primer dia dedicat en aquell moment al culte del déu astral pagà, el Sol deificat, adorat i servit sota el títol de "Venerable Sol Invicte". Aquest baptisme del rei dels francs va donar a l'església romana un prestigi que altres reis convertits només reforçarien amb el temps. Així és com Déu va establir a Itàlia el règim religiós que, per la seva reivindicació cristiana, constitueix la major trampa enganyosa destinada a captivar i capturar els creients superficials. Perquè l'"**artifici**" romà només pot enganyar els creients superficials. I el que caracteritza aquesta gent superficial és el menyspreu o la indiferència que mostren envers la Santa Bíblia i les seves revelacions divines. Us recordo que durant molt

de temps, l'Església Catòlica va prohibir als seus membres llegir la Santa Bíblia, i al segle XVIII ' encara recolzada per la poderosa monarquia, va fer que la gent fos enxampada en possessió d'una Santa Bíblia, executada o condemnada a les galeres. És per això que a Apocalipsi 11:3, Déu denuncia la persecució contra la Santa Bíblia, la seva paraula escrita: " *Donaré autoritat als **meus dos testimonis** , i profetitzaran durant mil dos-cents seixanta dies, vestits de sac* ". 1260 dies-anys, és a dir, de 538 a 1798. El versicle 7 profetitza la persecució de la Bíblia a mans dels revolucionaris ateu de la França republicana durant el "Terror" dels anys 1793-1794. Van encendre focs i van cremar públicament totes les obres religioses, amb la Bíblia al capdavant: " *Quan hagin acabat el seu testimoni , la bèstia que puja de l'abisme sense fons els farà la guerra, els vencerà i els matarà* ". Aquest detall, subratllat en negreta, revela que la missió encomanada a la Santa Bíblia es va " **completar** " amb l'arribada del règim republicà francès. Des del ^{segle XVI}, Déu ha permès als homes seguir la seva veritat descobrint-la a la seva santa Bíblia multiplicada per la impressió de caràcters; el missatge es lliura i els homes intel·ligents, els seus escollits, només han de recordar la lliçó. I aquesta lliçó s'haurà d'aplicar per no caure durant les proves de fe adventistes realitzades successivament el 1843, 1844, 1994 i 2030. Perquè fins al retorn del gloriós Crist, els escollits han de ser seleccionats per Déu demostrant que la lliçó donada al ^{segle XVI} s'ha retingut i implementat. De fet, és encara la Santa Bíblia la que posa a prova els cridats en Crist, posant a prova el seu interès per les seves revelacions profetitzades als llibres dels dos pactes. De manera que fins al final, la veritable fe es basa únicament en l'interès prestat a tota la revelació bíblica.

No cal dir que quan el subjecte seductor és a prop de la veritat divina, la trampa religiosa és encara més formidable i difícil d'identificar. Per a molts creients protestants, condemnar l'antiga Església Catòlica era fàcil, però com que ja no pot perseguir ningú, s'ha tornat acceptable per a ells i, encara millor, digna de fer una aliança amb ella. Aquestes persones van caure en la trampa de la seva ignorància de les coses que Déu li retreia. Només recordaven les seves persecucions dels éssers humans, però subestimaven els pecats comesos contra Déu mateix, en persona. És per això que, hereus d'aquestes mateixes faltes, les prolongen reproduint-les.

A Apocalipsi 9, els temes de " *les cinquena i sisena trompetes* " són, en l'estil de la comparació, models del gènere. A cada versicle trobem, renovat, el terme comparatiu " *semblant* " *que confirma el valor* ^{simbòlic} de la imatge presentada. I entre aquestes nombroses comparacions, el versicle 8 lliura un missatge particularment important sobre l'enganyosa aparença " *exterior* " de les esglésies protestants caigudes des del 1843: " *Tenien **els cabells com els cabells de les dones** , i les seves dents eren com les dents dels lleons* " . La clau per interpretar aquest versicle rau en el paper que l'apòstol Pau dona als " *cabells de les dones* " a 1 Cor. 11:15: "... però que és una glòria per a una dona tenir cabells, *perquè els cabells li són donats com a coberta* "; " *una coberta* ", per tant, una màscara enganyosa. Aleshores l'Esperit torna a dir a 1 Pere 3:3-4: " *No l'adorn exterior de trenar-se els cabells , o vestir-se d'or, o vestir-se de roba, sinó l'adorn interior i amagat del cor, en la qualitat imperible d'un esperit suau i tranquil, que és de gran valor als ulls de Déu* " . Les esglésies que l'Esperit ens

descriu tenen una "**aparença exterior**" d'esglésies, però dins de la ment dels seus membres, els seus seguidors, Déu només veu pensaments cruels i ferotges representats per les seves "**dents de lleó**". I en la prova final de la fe, aquesta naturalesa oculta es revelarà mitjançant la seva adopció del decret de mort que es promulgarà contra els últims adventistes que van romandre observants del descans del dissabte, el "**setè dia**", "**santificats**" per Déu des del principi de la seva creació de la terra i els cels, segons Gènesi 2:2-3. En aquest capítol 9 de l'Apocalipsi, Déu multiplica les seves comparacions pictòriques per revelar les paradoxes que observa entre l'aspecte extern visible i l'aspecte intern emmascarat invisible real dels seguidors protestants. Ens revela en aquestes imatges el judici personal que emet sobre les esglésies protestants que afirmen formar part de la seva salvació, en completa ignorància del fet que les va abandonar i les va lliurar al diable, des de l'any 1843 fixat per l'entrada en vigor del seu decret de Dan. 8:14. El Judici de Déu és permanent i comença el 1843, quan condemna la fe protestant pel seu suport al diumenge romà i pel seu testimoni menyspreador dels missatges adventistes de 1843 i 1844. El seu judici es dirigeix llavors, el 1994, a l'adventisme oficial, que "**vomita**" per les mateixes raons que el van portar a rebutjar el protestantisme, al qual l'adventisme es va unir oficialment el 1995. Cal destacar que la seva pràctica del dissabte perd el seu valor santificador, a causa de la demostració de la seva manca d'amor per la veritat profètica revelada per l'Esperit de Déu en aquesta era. Així doncs, el missatge de la "^{cinquena} **trompeta**" té com a tema la descripció i el reagrupament dels "**falsos profetes**" del protestantisme, que no estan complets fins al 1994, quan els adventistes caiguts s'uneixen a ells en la maledicció de Déu.

En la llei dels seus Deu Manaments, Déu va posar en primer lloc els quatre manaments que el concerneixen directament, els sis últims referits als deures dels homes envers els homes. Així, volia presentar la seva llei d'acord amb la divisió dels seus dos manaments recordada per Jesús a Mt. 22:36 a 40: "*Mestre, quin és el manament més gran de la llei? Jesús li va respondre: Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment. Aquest és el primer i el més gran manament*". Jesús ensenya amb aquestes paraules la prioritat que l'home ha de donar a aquest manament. Després afegeix: "*I el segon és semblant: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. D'aquests dos manaments pengen tota la llei i els profetes*". Per a la falsa fe cristiana, posar el segon abans del primer d'aquests manaments de Jesucrist és tancar-se la porta del cel a un mateix. Perquè només hi entraran aquells que respecten les prioritats indicades per Déu en Jesucrist.

En la mateixa idea, l'"Adventisme del Setè Dia" institucional va ser reconegut i autenticat per Jesucrist des de 1873 fins a l'any 1994, quan el va "**vomitar**", és a dir, el va negar, el va enviar, el va rebutjar. Des de 1844, la doctrina de l'adventisme es va construir sobre falses interpretacions profètiques, però per a Déu, els seus errors tenien, en aquell moment de la seva història, poca importància. Els pioners adventistes van ser beneïts i seleccionats per Déu, no per la seva comprensió de la veritat profetitzada, sinó pel testimoni d'alegria que l'anunci del retorn de Jesucrist va provocar en tota la seva vida. I és només aquest criteri el que els va fer "**santificats**" per Déu. Com a signe d'aquesta "

santificació " que autentica la seva **aprovació** , Déu els va fer descobrir i practicar el seu descans sabàtic del veritable setè dia: el dissabte. I allà estava, l'"Església Adventista del Setè Dia" estava a la seva plataforma de llançament. I el 1873, la seva missió va prendre un caràcter universal. Les interpretacions profètiques contenien molts errors, però no va ser fins al 1980 que Déu va exigir la desaparició de les falsedats en la doctrina adventista del setè dia. Aleshores em va cridar a dur a terme aquesta tasca. I animat per una fe genuïna des del meu naixement, mai havia volgut ser batejat, perquè no podia creure que Déu hagués pogut acceptar el sofriment en Jesucrist per obtenir un resultat tan pobre. Perquè veia poca diferència entre els anomenats cristians batejats i altres humans incrèduls o no creients. El descobriment de la desaparició de la pràctica del dissabte, un tema que em qüestionava, va ser la clau de totes les explicacions de les preguntes que havien romàs, fins aleshores, sense resposta. Així, la satisfacció donada a les meves preguntes va ser la força impulsora de la meva decisió de ser batejat a l'Església Adventista del Setè Dia. L'amor a la veritat que sempre m'ha animat llavors em va portar a emprendre estudis detallats de les profecies de l'Apocalipsi i de Daniel, perquè curiosament, és en aquest ordre que es van fer les coses. Així, desxifrant els missatges de l'Apocalipsi, guiat per l'Esperit, vaig poder actualitzar la seva interpretació, posant en dubte aquells que dataven de l'època dels pioners, per als quals el 1844 havia representat la data de la fi del món. El 1980, aquesta interpretació heretada va haver de ser revisada i corregida. Tenint en compte la divisió fonamental del decret adventista de Daniel 8:14, vaig entendre com Déu havia construït l'estructura del seu Apocalipsi sobre el canvi que ell havia portat i exigint a partir d'aquella data de 1844. El requisit del qüestionament del llegat profètic de l'adventisme oficial apareix clarament en la descripció que Jesús fa d'aquest adventisme dels anys 1980 a 1994. Diu a Apocalipsi 3:17-18: "**Perquè dius: Sóc ric i m'he enriquit, i no necessito res; i no saps que ets un miserable, i miserable, i pobre, i cec, i nu, Et consello que compris de mi or provat al foc, perquè siguis ric; i vestits blancs, perquè siguis vestit i no aparegui la vergonya de la teva nuesa; i ungeix-te els ulls amb col·liri, perquè hi vegis** . Al versicle 17, Jesús presenta el seu judici sobre l'adventisme el 1991, l'any en què el meu missatge que anunciava el retorn de Jesús el 1994 em va valer ser eliminat del registre de l'església; això es reflecteix clarament en l'expressió "**No necessito res** ", que expressa un rebuig oficial de la seva llum profètica. En aquest versicle, Jesús desafia el valor que aquest adventisme dóna al seu patrimoni espiritual; cosa que justifica la necessitat de qüestionar-lo. Però la paraula que mata està continguda en aquesta breu paraula, ho diu "**nu** ", és a dir, no cobert per la seva "**justícia eterna** ", per tant, digne de "**la segona mort** " anunciada pel "**tercer àngel** " d'Apocalipsi 14:9. De fet, llegim a 2 Corintis. 5:2-3: "**Per això gemeguem en aquesta tenda, desitjant revestir-nos de la nostra morada celestial, si és que som trobats vestits i no nus** ". L'amenaça que preocupava els seus enemics catòlics i protestants, el preocupa al seu torn, des del 1991, la data de la meua baixa precisament, ignorant que els protestants s'han convertit en els seus enemics des del 1843. I en confirmació d'aquesta maledicció divina, va entrar a l'aliança protestant, oficialment, el 1995. Al versicle 18, Jesús enumera tot allò que li falta a aquest adventisme oficial per ser beneït per ell: "**or**

provat pel foc " o, la veritable "**fe**" segons 1 Pere 1:7: "**perquè la prova de la vostra fe, sent més preciosa que l'or que pereix (encara que és provat pel foc), pugui resultar en lloança, glòria i honor, en la revelació de Jesucrist**"; Jesús especifica a més, "**perquè us enriqueix**": la veritable "**fe**" **demostrada constitueix la veritable "riquesa"** espiritual . Però per ser autenticada i reconeguda per Jesús, la fe reclamada per l'home ha de ser provada per ell. La victòria a la prova per si sola fa la diferència entre els escollits cridats i els caiguts cridats. I sobre aquest tema, Jesús va dir bé, a Mt. 22:14: "**perquè molts són cridats però pocs són escollits**"; el fracàs a la prova de la majoria, massa superficial, justifica les seves paraules. Jesús també va dir: "**i vestimentes blanques** , perquè sigueu vestits i no aparegui la vergonya de la vostra nuesa ". Aquestes "**vestimentes blanques**" van ser portades "**dignment**" pels pioners adventistes a Apocalipsi 3:4: "**Tanmateix, teniu uns quants homes a Sardis que no han contaminat les seves robes; caminaran amb mi amb robes blanques, perquè són dignes**". I aquestes "**vesties blanques**" són el signe simbòlic de la victòria de la fe: "**El qui venci serà vestit amb robes blanques ; no esborraré el seu nom del llibre de la vida, i confessaré el seu nom davant del meu Pare i davant dels seus àngels**". És Jesús qui jutja el valor de la fe i ens recorda que només la veritable fe dóna dret a la "**vestidura blanca**" de la seva "**justícia eterna**" que ofereix als seus veritables escollits. Jesús també li diu: "**i ungüent per als ulls per ungir-te els ulls, perquè hi puguis veure**". L'adventisme oficial és reconegut per la seva missió profètica, en gran part recolzada al seu inici per les visions rebudes per la missatgera del Senyor, la Sra. Ellen G. White. Ara, Jesús diu d'aquest adventisme de l'any 1991, que és "**cec**" i ha de tenir cura de la seva vista. Així doncs, l'adventisme oficial es troba en la trista situació que Jesús descriu a Mt. 15:14: "**Deixeu-los estar: són cecs , quia de cecs ; si un cec quia un cec , tots dos cauran en un clot**". Però qui li pot donar el "**coliri**" que proporciona aquesta cura? Jesús mateix i ningú més. I ens l'ofereix en la seva revelació profètica, el seu Apocalipsi. Però no li pot imposar el seu remei, només el pot aconsellar. Perquè la resolució del problema de l'adventisme rau en la seva pròpia decisió i Jesús sap que no es prendrà la decisió correcta. Ens ho diu en la seva afirmació del versicle 16: "**Així doncs, com que sou tebis, i no sou ni freds ni calents, us vomitaré de la meua boca**". L'advertència profètica, doncs, no pretén canviar el destí tràgic de la seva última institució oficial, sinó simplement revelar als seus veritables elegits les raons per les quals la rebutja i la "**vomita**".

En explicar aquestes coses amb claredat i detall, ofereixo als lectors dels meus missatges l'oportunitat de fer cas dels avisos donats per Déu en totes les seves revelacions profètiques. I les faltes atribuïdes a la seva última església són un avís per als candidats que sol·liciten entrar a l'eternitat del regne del cel, a través de la justícia de Jesucrist.

En el moment del seu llançament, l'adventisme oficial no era conscient que el temps que se li plantejava es convertiria en un parany en què cauria. Però, ens hauríem de sorprendre? No han demostrat repetidament els testimonis històrics, des de la història dels "**fills de Déu**" finalment corromputs pels seus matrimonis amb "**les filles dels homes**" del llinatge de Caín, que el temps mata la fe i la fidelitat? Per què l'última església cristiana hauria d'escapar d'aquest principi?

Coneixem la causa d'aquestes apostasies finals. Es deuen als llegats religiosos que els hereus indignes hereten dels seus pares dignes. I quan aquesta herència s'estén amb el temps, la indignitat es multiplica i amplifica fins a l'apostasia insuportable, condemnada i castigada per Déu.

Com acaba de demostrar aquest estudi, només els incrèduls caiguts i els incrèduls cauen en els paranyes de l'existència. Els veritablement escollits els eviten, il·luminats per la profecia que els revela, perquè és impossible que el diable i els dimonis els sedueixin, tal com va ensenyar Jesús a Mateu 24:24: "*Perquè sorgiran falsos Cristos i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis per enganyar, " si fos possible , fins i tot els càrrecs electes .*"

Quin missatge hem d'emportar-nos d'aquesta experiència viscuda a l'era "*laodiceana*"? L'adventisme del setè dia representarà dos temes de "*santificació*" dels veritables elegits fins al veritable retorn de Jesucrist. En l'herència beneïda original, la reforma sanitària es preserva i es renova. Però totes les interpretacions profètiques heretades dels pioners adventistes han de ser reconsiderades i substituïdes per les interpretacions totalment bíbliques que presento a les meves obres, principalment sota el títol "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi". El veritable i definitiu missatge "Adventista del Setè Dia" actualitzat només serà portat per "adventistes" dissidents i independents, lliures de qualsevol organització religiosa institucional, fins a la gloriosa vinguda de Jesucrist, a la primavera de l'any 2030.

A causa de les limitacions de mida dels fitxers, aquest treball s'acabarà en aquesta pàgina i, a partir d'ara, es titularà "Volum 1". La continuació dels meus missatges es presentarà al "Volum 2", amb el mateix títol i portada que la presentació actual.

Índex de temes tractats

Extensió de les revelacions divines rebudes des de 07/03/2020
Nous missatges inspirats continuament per Déu

Números de pàgina

2	missatges de l'autor
3	2020 – Inici de les desgràcies
4	dimecres, 19 de maig de 2021
5	L'home espiritual ho jutja tot
9	Saber escoltar per comprendre
20	L' home i la dona
22	Déu i la ciència
25	La compatibilitat de la República amb les religions
26	La trampa de FÀTIMA
30	Salut Masculina
32	La fe, fruit del sentit comú
33	Les eleccions franceses del 2022 i la maledicció divina
35	Setmana del 28/11 al 04/12/2021
40	Quan Satanàs expulsa Satanàs
44	Jesucrist candidat a l'elecció del governant dels cors universals
49	Els EUA
51	Natura i Ciència
54	Falsa Pietat
55	Homosexualitat
57	Déu i plaer
57	França dividida i fracturada
60	Nadal
63	Marxant cap al cel
65	Les fases de la santificació
73	Pau i el descans profetitzat
74	Els « <i>Mil anys</i> » celestials perduts a Milà
76	Els treballs d'Hèrcules
78	COM ET DIUS?
82	<i>El Camí, la Veritat i la Vida</i>
83	Justificació per la fe oblidada
86	A LES LÀGRIMES CIUTADANS!
91	Una revelació digital amb implicacions inesperades
93	La llei del gran jutge
97	Déu Pare Mestre de nounats espirituals
102	Covid -19 i pecat

106	La llei del talió
108	Alguns detalls útils
110	Maria, l'esquer per als idòlatres
119	La humilitat és la nostra força i la nostra salvació
125	mescles mortals
131	La vida dóna totes les "raons" per creure en Déu
136	La salvació de l'home té un preu
140	Les lliçons divines romanes
150	Les set mentides mortals
151	Paus i traïcions mortals
155	Déu dóna el bé i el mal
157	Estimar Déu i el proïsme: amor en parella.
165	Camins Divins i Camins Humans
174	La Societat dels Monstres
176	De la «solució final» a la «solució final»
186	SABER ESCOLTAR
187	Els defectes d'Occident
190	La seducció de la llibertat
192	Pecati redefinit
198	CONVÈNCER per tots els mitjans legítims
201	Democràcia Teatral
206	Déu organitza la gran substitució
213	La « sisena trompeta » i la « sesena » de les « set últimes plagues de Déu »: « Armagedon ».
217	El cristianisme és jueu o no ho és
226	El repartiment de rols
232	Els privilegis de la veritable fe
238	nazis! O nous romans?
240	9 de maig de 1945, 9 de maig de 1950 i 9 de maig de 2022
244	La fi dels temps
251	La paràbola del «fill pròdig»...invertida
255	Llibertat Igualtat Fraternitat ... el mite republicà
258	A les mans de Déu Totpoderós
265	El "cap de bufetada"
269	Negar l'existència de Déu a tota costa
271	Aquest factor «temps» que ho canvia tot
276	El que ha estat és el que serà
283	Amor, segons Déu
290	Veritat: un estàndard estrictament diví
303	El meu comentari sobre les notícies del 15 de juny de 2022
308	Les ordenances de Déu: veritables i falses
318	Maledicció Divina Demostrada
324	Ucraïna: la imatge d'una paràbola bíblica
332	Del somni a la veritat
339	Raons per a la ira
343	Un culte agradable a Déu

352	El «nen rei» al poder
363	La fi del món: una prova de fe
369	El dia que el cel va caure sobre els caps dels gals
374	RELIGIÓ: LA MILLOR I LA PITJOR
380	La indignació dels incrèduls i dels incrèduls
389	La malaptesa dels mal convertits
395	Will: tot el problema
399	Notícies a finals de juliol de 2022: d'una crisi petroliera a una altra
407	La religió ortodoxa
410	PARÍS, una ciutat maleïda per sempre
415	La incredulitat i la incredulitat no són legítimes
423	Vida i mort
428	LA REVELACIÓ DE LA SETENA HORA i els “Quatre Joans”
436	Actualització d'Ucraïna a 24/10/2022
444	Déu jutja els cors i els pensaments
448	Menyspreu pels testimonis de la Bíblia
451	DÉU: EL MÉS GRAN DELS ESTRATEGES
459	El que ha estat és el que serà
463	La situació a Europa
465	Les dates fixades per YaHWéH
474	La mirada celestial
479	Jesucrist, el metge dels escollits
487	EL TEMPS DE LA FI
497	L'aigua de la vida
508	L'aliança dels mercaders de la terra
515	El retorn de Jesucrist
522	El judici del Nadal idòlatra
527	Ira Divina Justa
534	Tres dies i tres nits... com Jonàs
539	Reprendo i castigo tots els que estimo.
551	Legitimitat veritable i falsa
560	L'única VERITAT
565	La desigualtat dels sexes de les parelles en la humanitat
572	El nou «Àtila»
578	Els jueus i la vinguda del Messies
583	La confusió romana
592	En camí cap a la seva governança global
601	L'Elegit i la Llei Divina
606	Fets històrics altament profètics
609	La inversió humana dels valors divins
615	Competència i complementarietat
623	De la petita llum a la gran
628	La descendència d'Abraham
632	Roma Perpètua
645	L'evolució del mal: dels EUA a Ucraïna
650	Sequera climàtica per a cors secs

656	El nou colonialisme
662	Les aparicions de Déu
669	França maleïda i França beneïda
674	Déu ens revela la seva experiència
680	La dictadura de l'humanisme
685	Mort lenta
695	Equinoccis i Solsticis
703	Democràcia i tecnocràcia
709	Fe, Intel·ligència i Saviesa
717	Vida sense instruccions
721	La situació mundial a finals de març de 2023
729	El veritable mestre del temps
740	El despertar de l'odi
752	El mercat de les il·lusions
764	Iniquitat i pecat
769	Lligams de sang
775	El pecat consumat l'any 313
786	Aquest Occident va revelar impur
795	Vertader o fals; veritat o mentida
814	El temps de les <i>set últimes plagues</i>
823	Amor veritable
838	Les lliçons bíbliques ocultes i no dites
842	La guerra russo-ucraïnesa i els esdeveniments actuals
849	FILLS DE DÉU
861	La veritat us farà lliures
866	Llegint la Santa Bíblia
875	Nits d'estiu incendiàries
878	Santificació veritable i falsa
883	La setmana de Jahvè
895	Tradició i Veritat
904	Bogeria col·lectiva
912	El bé i el mal
924	Temps Terrestre: Mort Programada
938	Profunditat i superficialitat
947	El santuari: un programa complet
961	Veritats difícils d'escoltar però bones d'escoltar
973	La Llei de Moisès
984	Les trampes de l'existència
1000	ÍNDIX DE TEMES TRACTATS

Consells per als lectors

Aquesta obra està subjecta a canvis permanents (correccions, addicions o eliminacions). Per tant, per determinar si s'han fet canvis significatius en cada actualització proposada, comproveu i compareu el número de pàgina

de l'índex dels temes esmentats anteriorment amb el de la versió anterior que teniu.

Jo, Samuel, servent inspirat de Jesucrist, agraeixo i associo en el desenvolupament d'aquesta obra els meus companys, germans i germanes en Crist que, amb la seva preciosa ajuda i els seus talents individuals, promouen les correccions d'errors ortogràfics, tipogràfics i en detalls històrics, que permeten fer que aquest ensenyament diví sigui digne del Déu de la veritat que l'inspira. Així, han contribuït amb la seva pedra a la construcció d'aquest edifici espiritual. Que tots siguin eternament beneïts!

Versió: 23-09-2023 / ^{7-7è}-5994.